

NHẤT KHÍ TRIỀU DƯƠNG

DTV-EBOOK

THÂN VẤN CHỈ TIÊM

NHẤT KHÍ TRIỀU DƯƠNG - 一气朝阳

Thân Vắn Chỉ Tiêm

tangthuvien.net

immortal, Vong linh, Quỷ quái, Ma thú, Bình tĩnh, Cương
thi, Tu chân, Cổ điển tiên hiệp, Xuyên việt, Kinh dị

Tu tiên tìm kiếm trường sinh, nhiệt huyết mặc cho
tiêu dao, đập sen dất sóng địch kiếm xương, bằng hư
ngự phong tổ thánh hồn!

Mục lục

- Chương 1 : Hành pháp
- Chương 2 : Vụ Trạch huyện
- Chương 3 : Nhập mộng
- Chương 4 : Xích Quân làm gốc, đao binh là dùng
- Chương 5 : Nhân gian đèn đuốc
- Chương 6 : Trong mưa
- Chương 7 : Thăm dò
- Chương 8 : Chờ
- Chương 9 : Hành thương
- Chương 10 : Điều tu rời núi
- Chương 11 : Không dám
- Chương 12 : Hồng trần kiếp số
- Chương 13 : Đuổi
- Chương 14 : Thi cả sảnh đường phòng, đạo nhân ngũ
- Chương 15 : Tuân Lan Nhân
- Chương 16 : Bách ra tay
- Chương 17 : Hung hiểm đấu pháp
- Chương 18 : Quan hệ
- Chương 19 : Khốn cùng
- Chương 20 : Vào núi
- Chương 21 : Hỏa cầu cùng chữ diệt pháp chú
- Chương 22 : Mê trận
- Chương 23 : Kiếp Hỏa Đăng
- Chương 24 : Luyện sát
- Chương 25 : Sông Sương Mù có quỷ
- Chương 26 : Phù tiễn
- Chương 27 : Xem
- Chương 28 : Pha trà chờ thời cơ duyên
- Chương 29 : Bàn luận trận
- Chương 30 : Xích Quân Miếu
- Chương 31 : Đồng môn
- Chương 32 : Vẽ cùng tế
- Chương 33 : Chờ quỷ đến
- Chương 34 : Ngô thần
- Chương 35 : Mê hoặc chi yêu

Chương 36 : Được mất
Chương 37 : Sơn hà biến thiên
Chương 38 : 7 tinh là chìa, mở mật phủ
Chương 39 : Tầm bảo
Chương 40 : Lan Vân quốc cùng Hoàng Tuyền quỹ chúng
Chương 41 : Xâm nhập
Chương 42 : Tơ hồng Yểm Quái
Chương 43 : Thần phù hóa rồng
Chương 44 : Trong mộng có Thần Quân đốt yểm ma
Chương 45 : Phân bảo
Chương 46 : Dục Kiếp Hỏa
Chương 47 : Không cần
Chương 48 : Một năm
Chương 49 : Hồ thị huyễn thuật tâm pháp
Chương 50 : Hỏa tước, hồ ly, đạo nhân
Chương 51 : Kiếm quang, mưa gió, trong miếu sinh cướp
Chương 52 : Phù lục bên trong ý nghĩa
Chương 53 : Đẳng quái
Chương 54 : Lửa từ trên trời hạ xuống
Chương 55 : Trong bình côn trùng
Chương 56 : Mai phục
Chương 57 : Thi pháp kỹ nghệ
Chương 58 : Vấn đáp
Chương 59 : Ngọc Thần Tiêu
Chương 60 : Đô Hạ Thành gặp cổ nhân
Chương 61 : Vào núi
Chương 62 : Hai phái
Chương 63 : Vấn tâm
Chương 64 : Thượng Viện, Tàng Pháp Lâu
Chương 65 : Tuyển đạo tràng
Chương 66 : Liên Hoa Pháp Hội
Chương 67 : Bất vi đao
Chương 68 : Dẫn đường
Chương 69 : Thuần Dương Bảo Điện
Chương 70 : Kê Quan Lĩnh tu hành
Chương 71 : Tìm đèn
Chương 72 : Học pháp
Chương 73 : Lúc đó, lúc này

Chương 74 : Mời
Chương 75 : Bức đấu
Chương 76 : Sinh tử
Chương 77 : Tuân Lan Nhân khuyên bảo
Chương 78 : Đền thành
Chương 79 : Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục
Chương 80 : Thiên Đô tứ viện
Chương 81 : Quảng Nguyên Phủ
Chương 82 : Thiếu niên gõ cửa hỏi việc học
Chương 83 : Bất hoà
Chương 84 : Huyền thuật bất quá như vậy
Chương 85 : Tôn Khả Nhị
Chương 86 : Vào ở Đạo Tử Viện
Chương 87 : Chỗ nào mưa gió không thổi người
Chương 88 : Cảnh cáo
Chương 89 : Ứng đối cùng điều động
Chương 90 : Chết có ý nghĩa
Chương 91 : Trấn Nam Vương
Chương 92 : Uy hiếp
Chương 93 : Ước chiến
Chương 94 : Kiếm hạ tụ phiên như hỏa lãng
Chương 95 : Âm thủ
Chương 96 : Chương Giáo Viện Tuân Lan Nhân
Chương 97 : Huyền hóa cái bóng
Chương 98 : Bắc Âm Sơn nhập Trấn Nam Vương Phủ
Chương 99 : Trộm Thần
Chương 100 : Yêu ma đầu thai
Chương 101 : Cảm giác kiếp nông, nghĩ luyện bảo
Chương 102 : Gia tộc cùng người
Chương 103 : Thần Phù cùng mai phục
Chương 104 : Tài tình tuyệt diệu Tuân Lan Nhân
Chương 105 : Trong mây kiếm quang
Chương 106 : Luyện bảo
Chương 107 : Khảo nghiệm
Chương 108 : Tứ pháp
Chương 109 : Xích Viêm Thần Đăng
Chương 110 : Tế đèn
Chương 111 :

Chương 112 : Quỷ dị bóng tối
Chương 113 : Đêm không ngủ
Chương 114 : Tránh chiến
Chương 115 : Nam Cung tướng quân
Chương 116 : Kỳ pháp
Chương 117 : Náo động căn nguyên
Chương 118 : Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn
Chương 119 : Tạ An Lan mở tiệc chiêu đãi
Chương 120 : Trong rừng mỹ hảo
Chương 121 : Khư
Chương 122 : Tiểu Huyền Môn pháp hội
Chương 123 : Mật hội
Chương 124 : Nam Lăng có chiến sự
Chương 125 : Mã Tam Hộ mệnh lệnh
Chương 126 : Lam Huy
Chương 127 : Quyết định
Chương 128 : Kiếm thuật truy hồn
Chương 129 : Kim Ô huyết mạch
Chương 130 : Hồ Lệ Châu
Chương 131 : Thần Đẳng thành bảo
Chương 132 : Hỏa độn
Chương 133 : Thanh đàm cùng chân truyền
Chương 134 : Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh
Chương 135 : Ba năm, chư pháp tại tâm
Chương 136 : Trong núi có danh truyền
Chương 137 : Nhiệm vụ bí mật
Chương 138 : Phong quang
Chương 139 : Nghê Thường Kiếm Cơ
Chương 140 : Bình Hải Giang
Chương 141 : Nguyên do
Chương 142 : Hoàng Thạch đạo nhân
Chương 143 : Mê vụ
Chương 144 : Hỏa thiêu Bình Hải Giang
Chương 145 : Tỷ muội
Chương 146 : Trong nắng sớm xem pháp
Chương 147 : Huyền Quang huyền thần
Chương 148 : Vốn thanh dật chi sĩ, vì sao có hôm nay?
Chương 149 : Thiên Đô Sơn truyền lời

Chương 150 : Ly Sơn
Chương 151 : Thiên Phủ Thái Tập
Chương 152 : Cầm kỵ
Chương 153 : Liên quan tới ngự pháp
Chương 154 : Cự Nhân
Chương 155 : Phục kích
Chương 156 : Hà Gian Trương Hòa
Chương 157 : Tập kích
Chương 158 : Già Lam cổ ngữ
Chương 159 : Thần hàng
Chương 160 : Bia đá
Chương 161 : Mộ viên
Chương 162 : Rời đi
Chương 163 : Hồng trần
Chương 164 : Thương Châu
Chương 165 : Một bàn tiệc rượu, một người bạn
Chương 166 : Ước định
Chương 167 : Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục
Chương 168 : Cảm giác tim đập nhanh
Chương 169 : Âm theo
Chương 170 : Người cầm đèn trong sương mù
Chương 171 : Kim Quang Trảm Tà
Chương 172 : U ảnh truy tung
Chương 173 : Cái chết của hoàng tử
Chương 174 : Long Kỳ trấn
Chương 175 : Vân Ý Thanh
Chương 176 : Chiêm Bặc Thuật
Chương 177 : Linh Tê Tị Tai Pháp
Chương 178 : Thần Linh Động Kiến Thuật
Chương 179 : Trấn Phủ Ti
Chương 180 : Một người cầm đèn đến
Chương 181 : Chứng ta pháp thuật huyền diệu
Chương 182 : Chiến
Chương 183 : Đất vàng đầy trời
Chương 184 : Thần bí trận pháp
Chương 185 : Chiêm Tinh vô phúc
Chương 186 : Quy Túc Trấn
Chương 187 : Áo tím yêu ma

Chương 188 : Ánh đèn
Chương 189 : Biển cát tìm lửa
Chương 190 : Tập tục
Chương 191 : Trường Sinh Giáo cùng Ma Sa Hải
Chương 192 : Địa Sát Hỏa uy đèn
Chương 193 : Sơn môn Kim Đan cái chết
Chương 194 : Không được về núi
Chương 195 : Phường thị một gian phù lục cửa hàng nhỏ
Chương 196 : Mở tiệm nhị tam sự
Chương 197 : Chế định phong phong linh
Chương 198 : Tuần tra
Chương 199 : Công báo, tin tức, chân dung
Chương 200 : Hỏa phù chi uy
Chương 201 : Cảm tạ
Chương 202 : Thăm dò
Chương 203 : Đường đi cô độc
Chương 204 : Tiền thuê nhà, làm công
Chương 205 : Tin tức
Chương 206 : Thanh Khê đạo trưởng
Chương 207 : Trả thù
Chương 208 : Truy sát
Chương 209 : Tề Vân Sơn
Chương 210 : Rút tụ Thái Dương Chân Hỏa
Chương 211 : Xa nghe sơn môn có hai phần
Chương 212 : Khai phủ
Chương 213 : Ngày khác đạo tử tương phùng lại nối tiếp đạo duyên
Chương 214 : Về núi
Chương 215 : Lục giới thất bí
Chương 216 : Nhân Anh trái cây
Chương 217 : Viêm Ma Huyền Thân
Chương 218 : Truy sát
Chương 219 : Vào miếu nhập mộng
Chương 220 : Thụ nguyên rửa ‘Quan Chủ’
Chương 221 : Về núi đọc sách
Chương 222 : Nghi vấn
Chương 223 : Tranh đấu trong mộng
Chương 224 : Mộng Thần lão nhân
Chương 225 : Truy sát

Chương 226 : Hỏa kiếp trong vận mệnh
Chương 227 : Kiến cổ kiến ngã, đoạn xá ly
Chương 228 : Tha hương gặp đồng môn
Chương 229 : Thần Linh dẫn Hỏa Kiếp
Chương 230 : Chí đắc ý mẫn
Chương 231 : Người phía sau
Chương 232 : Kim Linh nhập Hà phủ
Chương 233 : Thần Du Động Chân Thuật
Chương 234 : Hắc ám hẻm nhỏ có ánh sáng khởi
Chương 235 : Vô Diện Nhân Ngẫu
Chương 236 : Có người sau lưng
Chương 237 : Bán thi
Chương 238 : Cầu cứu, cùng tâm thẩm phán
Chương 239 : Thảo Đầu Binh Chủ
Chương 240 : Xà yêu Tuỳ Phong
Chương 241 : Xuất hiện như con mồi
Chương 242 : Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp
Chương 243 : Đột nhiên trời tối
Chương 244 : Hỗn chiến
Chương 245 : Tiểu Dạ Miếu
Chương 246 : Phong cùng Hỏa
Chương 247 : Viêm Khư
Chương 248 : Lại về Lạc Đô
Chương 249 : Cổ nhân
Chương 250 : Trịnh Tam công tử
Chương 251 : Hư vô pháp ý
Chương 252 : Biến mất người cùng miếu
Chương 253 : U ám quỷ dị
Chương 254 : An toàn phòng nhỏ
Chương 255 : Kiếp Tri tránh hiểm
Chương 256 : Bạch Sơn Thần Thành
Chương 257 : U Minh phi thăng, Lục Dục Cấm Pháp
Chương 258 : Liên tiếp bại
Chương 259 : Chín năm, Thiên Đô Sơn chi bí
Chương 260 : Tôn Giả, Tổ Sư, thiên ngoại chiến đấu
Chương 261 : Tu hành cùng chuẩn bị đạo khóa
Chương 262 : Trích hỏa thử pháp thấy nền tảng
Chương 263 : Khảo hạch

Chương 264 : Dư Hoài An
Chương 265 : Trích Tinh Lâu cầm phong vào vạn gia
Chương 266 : Cùng phiến tinh vân
Chương 267 : Dương Trúc Thanh
Chương 268 : Xích Viêm ở trời, người trong thiên hạ cộng trục
Chương 269 : Cải biến
Chương 270 : Ranh giới giữa Cực Dạ cùng quang minh
Chương 271 : Lão thương đầu, Thú Hỏa hổ
Chương 272 : Âm dương điên đảo Cực Dạ Thiên
Chương 273 : Định cư
Chương 274 : Thủy hỏa sơ thí thủ
Chương 275 : Viêm Ma Thần Tướng câu thủy quái
Chương 276 : Khắc bích
Chương 277 : Năm năm họa bích
Chương 278 : Phong Lô Đẳng Ma
Chương 279 : Hóa Anh cùng Thiên Đô Sơn Ẩn
Chương 280 : Vãng Sinh Quốc
Chương 281 : Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa
Chương 282 : Âm Dương Hoàn tiểu thí thủ
Chương 283 : Đấu pháp giảng lý
Chương 284 : Thiên Sơn Quốc Bạch gia
Chương 285 : Đưa thư cùng chặn giết
Chương 286 : Tham bích
Chương 287 : Triều dương sơ thắng
Chương 288 : Quỷ bảo không đèn
Chương 289 : Xem đồ lại nghĩ luyện bảo
Chương 290 : Vân Mộng Cốc
Chương 291 : Mượn hỏa chúc u vọng
Chương 292 : Trùng chú tấu minh
Chương 293 : Nhắm mắt trời tối, mở mắt kiêu dương thắng
Chương 294 : Đại xà
Chương 295 : Thính Triều Thủy Phủ
Chương 296 : Dưới Trấn Ma Bích lập pháp đàn
Chương 297 : Tâm linh pháp cảnh
Chương 298 : Lưu Vân Cẩm
Chương 299 : Cùng rắn thương lượn
Chương 300 : Tuân đạo trường cô nhai luyện bảo
Chương 301 : Đấu pháp trong giây phút

Chương 302 : Tuân chân nhân xách nhiếp Thương Hải
Chương 303 : Tuyển huyết xây trì
Chương 304 : Kim Ô hành không chiếu trăm dặm
Chương 305 : Trùng luyện Xích Viêm Thần Đăng
Chương 306 : Duy Cực Dạ có thể thấy được bảo quang của chúng sinh
Chương 307 : Bảo kính
Chương 308 : Giao thủ
Chương 309 : Trong động phủ nói Thiên Đô
Chương 310 : Hồ Cự đại vương
Chương 311 : Gặp nguy hiểm
Chương 312 : Đốt Cực Dạ Thiên
Chương 313 : Hoàng tử nhập Cực Dạ
Chương 314 : Không để ý tới
Chương 315 : Bào thành đan lạc
Chương 316 : Mượn đèn hành pháp kinh quỹ bảo
Chương 317 : Năm đó mưa hôm nay mưa
Chương 318 : Triệu Nhưộng
Chương 319 : Người cứu người
Chương 320 : Sơn Hà Tề Dân Đàn Trận
Chương 321 : Dân cùng núi tề hô
Chương 322 : Bắt được người
Chương 323 : Một đèn chiếu một quốc
Chương 324 : Nguyên nhân
Chương 325 : Người truy đuổi Vân Ý Thanh
Chương 326 : Pháp tượng
Chương 327 : Kiếm chỉ rơi xuống
Chương 328 : Vứt bỏ tính danh Phụ Vân
Chương 329 : Vọng cảnh thả câu
Chương 330 : Bắt rồng
Chương 331 : Thiên Đô Sơn linh vật, ta muốn mang đi
Chương 332 : Về Thiên Đô Sơn
Chương 333 : Giải đáp thắc mắc
Chương 334 : Tàng Pháp Lâu gặp cố nhân
Chương 335 : Chu Triệu, Trường Minh, Thần Khải
Chương 336 : Dưỡng thần tính, tế Huyền Xá
Chương 337 : Thái Sơn Lực Sĩ
Chương 338 : Huyết mạch nguyên rửa
Chương 339 : Yêu ma

Chương 340 : Miếu đường hương hỏa
Chương 341 : Hoa Đăng Lung Thị cùng tình cờ gặp gỡ
Chương 342 : Hợp Sinh Thị
Chương 343 : Cự nhân thủ vệ
Chương 344 : Miêu biết đánh đàn
Chương 345 : Phiền phức
Chương 346 : Thị Chủ
Chương 347 : Chui vào
Chương 348 : Giải cứu
Chương 349 : Tâm Linh Quan Chủ
Chương 350 : Sơ chiến
Chương 351 : Phá cảnh
Chương 352 : Vấn đáp
Chương 353 : Tâm linh phản chiếu
Chương 354 : Tâm quang
Chương 355 : Lờn thề
Chương 356 : Ánh lửa Cự Dạ
Chương 357 : Hỏa Diễm Cự Nhân
Chương 358 : Trên đường gặp Ngũ Nghĩa
Chương 359 : Xuân Sinh Quân cùng Tứ Di nãi nãi
Chương 360 : Cơ duyên trong Hợp Sinh Thị
Chương 361 : Người đắc tội với hắc ám
Chương 362 : Hắc ám độc hành
Chương 363 : Cận đạo giả nịch
Chương 364 : Hắc ám đệ nhất cấm lệnh
Chương 365 : Hoàng bào nhân
Chương 366 : Tiên sơn cảnh nhạc
Chương 367 : Hắc ám khủng bố
Chương 368 : Tái chiến
Chương 369 : Tiểu Tứ trả ân
Chương 370 : Người tìm kiếm ánh sáng
Chương 371 : Cự nhập
Chương 372 : Lung Trung Điều
Chương 373 : Cự Linh Phủ
Chương 374 : Gặp người
Chương 375 : Cạm bẫy
Chương 376 : Trận chiến bốn trăm năm trước
Chương 377 : Bí ẩn

Chương 378 : Bỏ chạy
Chương 379 : Cung điện quý dị
Chương 380 : Hành lang cùng người bên cửa sổ
Chương 381 : Gặp ánh sáng thì đốt
Chương 382 : Trong phòng, hồng quang, bước chân
Chương 383 : Nữ nhân trên giường cất bước
Chương 384 : Viêm Tranh
Chương 385 : Nơi táng thân của Tranh Hà
Chương 386 : Phòng giam
Chương 1 : Nghe
Chương 2 : Hắc Phụ trong miếu đường
Chương 3 : Cứu anh nhắc quan tài
Chương 4 : Quỷ thần không đi
Chương 5 : Linh Tê
Chương 6 : Thiên Đô Sơn biến hóa
Chương 7 : Yêu quỷ vào miếu đường
Chương 8 : Hứa hẹn cùng lồng giam
Chương 9 : Nhìn một cái
Chương 10 : Hào quang
Chương 11 : Mão Nhật
Chương 12 : Gương môn
Chương 13 : Dâm tể trước gương
Chương 14 : Đảo Ảnh Thiên Kính
Chương 15 : Tổ sư hứa hẹn
Chương 16 : Nhân duyên khó gãy
Chương 17 : Âm thanh tổ sư lưu
Chương 18 : Hành lang lật ngược
Chương 19 : Tiến vào
Chương 20 : Lai lịch của ngấm đèn thất
Chương 21 : Lang Vệ
Chương 22 : Người trên chỗ ngồi
Chương 23 : Huyền thật khó phân biệt
Chương 24 : Thấy quá khứ
Chương 25 : Di Tinh Hoán Đầu
Chương 26 : Thế gian lúc này
Chương 27 : Biến hóa
Chương 28 : Về núi
Chương 29 : Giải hoặc

Chương 30 : Sứ mệnh của Thiên Đô Sơn
Chương 31 : Lại giảng pháp
Chương 32 : Hỏi đáp
Chương 33 : Cửu Luyện Tịch Tà Thanh Ngọc Thủ
Chương 34 : Gặp lại
Chương 35 : Ngọc Long Kim
Chương 36 : Hỏa Hoa Đảo Úy Liệu
Chương 37 : Đi lại về
Chương 38 : Thu hoạch
Chương 39 : Ngọc Tiên Đảo
Chương 40 : Nguyên nhân
Chương 41 : Trấn đốt
Chương 42 : Hương Hỏa Dựng Thần Đạo
Chương 43 : Bí Luyện Tịch Tà Hồng Ngọc Thủ
Chương 44 : Phủ bụi thời gian
Chương 45 : Gặp lại
Chương 46 : Chân nhân yển yêu quý thưởng Vụ Trạch
Chương 47 : Sưu sơn nhiếp linh đàn pháp
Chương 48 : Yêu ma vào Vụ Trạch
Chương 49 : Kim Ô Lạc Đăng Trần
Chương 50 : Đủ luyện bảo
Chương 51 : Quảng Nguyên miếu phủ
Chương 52 : Một viện một thế giới, một phòng một thiên địa
Chương 53 : Trước tạm tùy hấn
Chương 54 : Táng Thi Hóa Anh Pháp
Chương 55 : Tứ Tầng
Chương 56 : Mời
Chương 57 : Luyện Nguyên Từ Âm Dương Hoàn
Chương 58 : Viêm Ma Hồ Lô
Chương 59 : Mời lửa cùng trở về
Chương 60 : Chân tướng mở ra
Chương 61 : Năm đó
Chương 62 : Giải đáp
Chương 63 : Thần thoại truyện ký
Chương 64 : Thần thoại truyện ký (hai)
Chương 65 : Thần thoại truyện ký (ba)

Chương 1 : Hành pháp

Đô Hạ thành tại Thiên Đô sơn Hạ viện chân núi, bởi vì lâu năm mà tự nhiên hình thành một tòa thành, bên trong ở chính là Thiên Đô sơn đệ tử thân quyến hoặc tôi tớ, đương nhiên, còn có một số phệ đi tu hành Thiên Đô sơn đệ tử.

Đô Hạ thành, hiện lên hình bán nguyệt, bao quanh Hạ viện chỗ kia một ngọn núi.

Những ngày này chính là mới một nhóm Thiên Đô sơn Hạ viện đệ tử rời núi thời gian, cho nên trong thành các thanh lâu, hồng quán loại hình địa phương đều tràn đầy khách nhân.

Trâm Hoa quán cũng như thế, hôm nay lớn nhất một cái Ngân Sai viện bị Hạ viện vị kia Trì Phi Long bao xuống.

Rượu, hoa quả tươi, cô nương không ngừng ra vào.

Bên trong mơ hồ truyền đến sáo trúc hát tiếng nhạc, liền biết chính là hưng khởi thời điểm.

Các cô nương mặc dù thiếu thông tu hành, nhưng là thấy biết lại không ít, nhưng mà bây giờ chiều muộn trảng diện như vậy nhưng cũng hiếm thấy.

Bởi vì Trì Phi Long đem cái này một nhóm phải xuống núi Hạ viện đệ tử bên trong, xếp hạng hàng đầu đều mời

tới, mắt đương nhiên là tăng cường liên hệ là sau này kể, người tu hành thọ nguyên khá nhiều, nhưng cũng nhiều tai kiếp, ít có thọ hết chết già người, ai có thể cam đoan tương lai mình không cần người khác trợ giúp đâu!

Đường bên trong, các cô nương nhìn thấy có khách vỗ bàn một cái, liền có đĩa theo trên mặt bàn nhảy dựng lên, sau đó tại ánh sáng xám lấp lóe bên trong, hóa thành hai cái thân hình mảnh khảnh mỹ nhân nhi, theo trên mặt bàn nhảy xuống, tại đường bên trong nhanh nhẹn nhảy múa.

Lại có một người khách nhân chuyển động bàn vò rượu, vò rượu cũng biến thành một người mặc áo đen bụng lớn trắng hán, nhảy xuống cái bàn, lộ thân lộ bụng, lấy bụng làm trống, đánh ra có âm thanh, cùng kia hai cái mỹ nhân cùng múa.

Còn có một người khách nhân, trực tiếp trước người thấp trên mặt bàn vỗ, kia bàn thấp tử đúng là theo tay của hắn nhảy lên, trên không trung biến thành một cái chó vàng, còn quần đại gia chơi đùa nhào lộn, đồng phát ra ‘gâu gâu’ thanh âm.

“Ha ha ha.....”

“Tốt!”

“Chư vị huyền pháp đều diệu, tại hạ gần đây cũng có chỗ đến, nguyện mở ra tiểu thuật trợ hứng!” Người nói chuyện, trong tay áo xuất ra một cái kéo cùng một tờ giấy trắng, cái kéo chuyển động, nhanh chóng kéo ra một vòng tròn đến, hướng phía nhà cửa bên trên vung

lên, kia giấy vòng tung bay mà lên, bay treo ở mái hiên, đúng là hóa thành một vầng minh nguyệt.

“Chỉ một vòng này trăng tròn không phải đủ a!” Có người vừa cười vừa nói.

“Không có vội hay không, người nhìn, tới tới tới, Nguyệt Cung tiên tử mời xuống đến một lần.”

Theo hấn rơi, vầng trăng kia bên trên lập tức có mấy điểm đen bay rơi xuống, lúc đầu như ruồi trùng kích cỡ tương đương, trong nháy mắt cũng đã là phòng lớn, đúng là lập tức hóa thành bảy cung trang nữ tử, trên người quần áo nhan sắc không hề giống nhau.

Bảy cung trang nữ tử, lại đều cầm nhạc khí, tì bà, tiêu, sáo, đàn, sênh, huân, tranh, cái khác những cô nương kia đánh tiếng nhạc lập tức ngừng lại, chỉ nghe Phiêu trên không trung bảy Nguyệt Cung nữ tử đánh vui.

Các nàng lại có thể hoàn mỹ tiếp tục âm nhạc, bởi vậy có thể thấy được, thi pháp người chẳng những pháp thuật tinh vi, hơn nữa nhất định là một vị tinh thông thanh nhạc nhã sĩ.

Ánh mắt của mọi người không khỏi nhìn về phía ngồi chủ vị bên trên vị kia tu sĩ, hấn nhìn qua anh tuấn Tiêu Sái, lúc này đang mỉm cười, mà ngón tay hấn lại trên bàn nhẹ nhàng búng ra láy, giống như là dùng mỗi một cái ngón tay khống chế một người như thế.

Cái này Huyền Hóa chi thuật Huyền Diệu ngay tại ở đệ nhị trọng huyền hóa, huyền bên trong có huyền, hơn

nữa một thân số nhiều, mỗi người trong tay còn cầm nhạc khí phát ra tiếng, huyền mà có âm thanh, lại nhiều người, tự là rất khó, so với trên trận Huyền Hóa chi thuật đều càng tinh diệu hơn.

Cho dù là Trì Phi Long trong mắt cũng sinh ra một tia kinh ngạc.

Người này tên là Hứa Nhã Quân, xuất thân từ một cái tu hành thế gia, từ nhỏ tu pháp đồng thời, còn học tập cầm kỳ thư họa, tại cái này một nhóm xuống núi Huyền Quang tu sĩ bên trong, chỉ ở kia Trì Phi Long phía dưới, tại Hạ viện bên trong có một nhóm lớn ủng hộ.

Người tu hành tiệt rượu, liền đang diễn pháp bên trong đạt tới cực điểm, lại từ từ rơi xuống.

Bỗng nhiên có người lấy nồng đậm say tin tức nói “Nhã Quân sư huynh, hôm nay, là chúng ta rời núi ngày vui, vốn phải là đại gia thật cao hứng, nhưng trong lòng ta một mực có một chuyện tích tụ, muốn hỏi thăm người một chút.”

Giữa sân cô nương vẫn đang vì khách nhân uy rượu, mớm nước quả, hay là xoa chân, còn có một số thì trực tiếp ôm nhau nửa nằm ở nơi đó, mặc dù mọi người giống như là không có nghe được, nhưng là nhất định đều nghe lọt vào trong tai.

Nhìn qua có chút hơi say Hứa Nhã Quân liếc mắt nhìn người nói chuyện một cái, hỏi đáp: “Có chuyện gì, người nói.”

“Ta có một cái tiểu huynh đệ, tên là Lương Đạo Tử, nghe nói hắn từng đắc tội tại sư huynh ngươi?”

Cái này dường như chỉ có uống rượu mới dám tráng lấy gan người hỏi, tên là Triệu Phụ Vân, thuộc về cái này một nhóm rời núi Huyền Quang tu sĩ bên trong một vị, vừa mới biểu diễn những cái kia Huyền Hóa chi thuật bên trong, không có biểu diễn của hắn.

Huyền Hóa chi thuật bên trong huyền cùng hóa, đó có thể thấy được một người tu hành rất nhiều thứ, có người ưa thích danh vọng, có người không thích.

Bất quá, Trì Phi Long ẩn tượng bên trong, cái này Triệu Phụ Vân xuống núi làm nhiệm vụ lúc, cũng xác thực hội có mấy người đi theo, pháp thuật tu hành dường như cũng cũng không tệ lắm, nhưng là cụ thể hơn hắn cũng không hiểu rõ, bởi vì hắn không cùng chi giao thủ qua.

Cái này Triệu Phụ Vân ở trên núi tương đối là ít nổi danh, tại hắn ẩn tượng bên trong, luôn luôn đọc sách, một thân một mình tu pháp, hay là xuống núi hoàn thành sơn môn nhiệm vụ, bất quá nhân duyên cũng tuyệt đối không gọi được chênh lệch, nếu không Trì Phi Long cũng sẽ không đem hắn kêu lên.

“A, Lương Đạo Tử a, hắn là tiểu huynh đệ của ngươi a.”
Hứa Nhã Quân dường như tỉnh táo thêm một chút.

Lương Đạo Tử là so với hắn chiều muộn nhập môn mấy năm, tu vi tự nhiên không đuổi kịp, như vậy chiều muộn nhập môn đệ tử, tại tu vi còn thấp thời điểm sẽ cùng theo lớn tuổi sư huynh, sư tỷ kết bạn xuống núi hoàn

thành nhiệm vụ, dạng này đã có thể bảo hộ an toàn của mình, còn có thể học tập tới không ít thứ.

Cho nên thường thường một cái cao giai Huyền Quang tu sĩ sau lưng, sẽ cùng theo một chút nhập môn không lâu sư đệ sư muội.

Hứa Nhã Quân nấc rượu, dùng ngón tay điểm một cái Triệu Phụ Vân, nói rằng: “Người tiểu huynh đệ này a, quá vô lễ, người về sau, nấc... Phải thật tốt giáo dục một chút hấn.....”

“Muốn cho hấn biết cái gì gọi là tôn kính sư huynh.....”

Đại gia nghe đến đó, liền biết giữa hai người này là có người sự tình mâu thuẫn, có người vì Triệu Phụ Vân lau một vệt mồ hôi, Hứa Nhã Quân tính cách tất cả mọi người là biết đến, nhìn qua anh tuấn Tiêu Sái chỉ là mặt ngoài, kỳ thật hấn có thù tất báo, cũng không có độ lượng rộng rãi.

“Thật là, ta tiểu huynh đệ kia, gần nhất mất tích, ta nghe người ta nói, Nhã Quân sư huynh, tại sông Dương Lăng bên kia ngư trường từng triệu kiến qua hấn.” Triệu Phụ Vân thanh âm giống như là cả gan đang hỏi.

“Triệu Phụ Vân, người đây là ý gì?” Hứa Nhã Quân sắc mặt đột nhiên nghiêm túc lên, trầm mặt, hai mắt nhú lại, nhìn chằm chằm Triệu Phụ Vân nói rằng: “Người nói ta giết hấn? Thế nào, người muốn vì hấn ra mặt?”

Tất cả mọi người không có lên tiếng, cho dù là Trì Phi Long vị này làm chủ chủ nhân, cũng chỉ là bưng chén

rượu, khẽ nâng lấy cái cầm, ánh mắt tại Triệu Phụ Vân cùng Hứa Nhã Quân giữa hai người tuần hành lấy.

Triệu Phụ Vân cũng nhìn xem Hứa Nhã Quân, lại tại một hồi về sau cúi đầu, nói rằng: “Nếu là sư huynh người không có giết hấn, vậy hấn lại đi đâu đâu?”

“Ha ha, cố gắng rơi xuống trong nước bị thủy quái ăn cũng không nhất định.” Hứa Nhã Quân cười một cái nói, có một cổ nói không rõ khinh miệt.

Triệu Phụ Vân nhìn xem chén rượu, lại là không nói gì thêm, những người khác lại là nhân cơ hội nói rằng: “Một đợt hiểu lầm, một đợt hiểu lầm, đều là chuyện nhỏ, việc nhỏ.....”

“Uống rượu uống rượu, tiếp tục uống rượu.....”

Mà có người thì là nói rằng: “Triệu Phụ Vân a, việc này người tốt nhất là báo cáo trong viện, nương trong viện đến tra a, chúng ta đều vẫn chỉ là Hạ viện đệ tử, không ở trong viện đảm nhiệm bất kỳ chức vụ, cái nào có tư cách tra những sự tình này a, tất cả theo cửa quy hành sự tình liền có thể.”

Triệu Phụ Vân thì là vội vàng nói là, lại ngã xuống một chén rượu sau, lung tung kính lấy, sau đó hướng Trì Phi Long nói mình uống nhiều quá, không thắng tửu lực, nên rời đi trước.

Trì Phi Long biết hấn bị mất mặt không tốt lại ở chỗ này, liền cũng không có giữ lại, trong lòng không khỏi thầm nghĩ, cái này Triệu Phụ Vân bình thường là một cái biết

tiến thối người, cái này uống nhiều quá, lại cũng dám đến mạo phạm Hứa Nhã Quân?

Bọn hắn tiếp tục uống tới nửa đêm mới tán, ngày thứ hai, Hứa Nhã Quân rời giường nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, liền để cho người ta hỏi Triệu Phụ Vân đi nơi nào, đạt được đáp án là Triệu Phụ Vân thế mà trong đêm đi.

Hắn cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ về sau có rất nhiều cơ hội, nhất định phải nhường hắn quý xuống đất nhận lầm.

Hắn lại nghỉ ngơi một ngày, lúc này mới ngồi lên xe ngựa, khoan thai xuất phát.

Năm gần đây, Thiên Đô sơn cùng Đại Chu Quốc đạt thành một hạng hợp tác, Thiên Đô sơn Huyền Quang đệ tử tiến về Chu quốc các nơi khu đi làm giáo dụ, dạy bảo có linh tính bọn nhỏ như thế nào đối yêu quý, tiến hành cơ bản nhận ra cùng đề phòng, cùng bảo hộ một chỗ trưởng quan không bị yêu quý xâm hại.

Nguyên bản bọn hắn những này Huyền Quang tu sĩ sau khi xuống núi, đều là tự do đi du lịch, hàng yêu trừ ma, kết giao bằng hữu, đều là tùy duyên mà đi, hiện tại thì là tại đóng giữ một chỗ, hoạt động nhận lấy hạn chế.

Sơn môn có lệnh, tự nhiên không thể không theo.

Lần này hắn thông qua quan hệ, phân phối tới một cái giàu có trong huyện đi làm giáo dụ trấn thủ, trên đường đi tâm tình đều là vui vẻ.

Trên đường đi qua thành thì nhập, thấy cửa hàng thì hơi thờ, ít có đi đêm đường thời điểm, nếu có thanh lâu, thì càng là muốn nhập trong đó ở lại chơi một phen.

Một ngày này, hắn tiến vào một cái khách sạn bên trong, ngồi xuống tu một phen về sau nằm ngủ, bỗng nhiên, hắn sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm, hắn muốn tỉnh đến thời điểm, lại phát hiện chính mình giống như là bị cái gì đè lại như thế, thân thể không cách nào động đậy.

Trong mắt của hắn, trên không một mảnh tối tăm, mà trên thân giống như là bị một cái cự đại bóng người ngồi đặt ở thân.

Mà tại lúc này, hắn nghiêng đầu thấy có người theo trong khe cửa chen vào.

Đây là một cái cung trang nữ tử, diện mục rõ ràng, quần áo búi tóc đều đường cong rõ ràng, sinh động như thật.

Cái này cung trang nữ tử cực kỳ giống lúc trước hắn Huyền Nguyệt bên trong mời xuống tới mấy cái nữ tử, chỉ là nữ tử cầm trong tay không phải nhạc khí, mà là một thanh sáng loáng đoản kiếm.

Nàng từng bước một bước tới gần.

Đây là một cái người giấy, chính hắn am hiểu nhất người giấy huyền hóa, như thế nào hội không phân biệt được.

Đối phương nắm lợi khí mà đến, sát cơ bay thẳng trong

lòng.

Nhưng mà, hấn bây giờ lại bị một cỗ lực lượng khổng lồ đè ép.

Hấn biết rõ, cái này ngăn chặn chính mình pháp thuật danh tự tại dân gian gọi quỷ áp sàng.

Quỷ áp sàng chỉ là một cái gọi chung, mà ép phương thức rất nhiều, quỷ ép chỉ là nông cạn nhất phương thức, dân gian không rõ ràng cho lắm, cho nên gọi quỷ áp sàng, mà tu giới có càng minh xác tên Nghi Trần pháp.

Trong lòng của hấn hơi gấp, nhưng cũng không tính bối rối, bởi vì những năm này tu tập bên trong, tại tu đường bên trong có đạo sư dạy qua ứng đối phương thức, làm kỳ này Hạ viện bên trong ưu tú nhất mấy vị Huyền Quang đệ tử một trong, hấn tự nhiên là tu hành qua đối ứng pháp môn.

Lúc này phương thức tốt nhất chính là lấy ‘thần pháp’ ứng đối.

Thần pháp là quan tưởng nào đó một vị ‘thần linh’ nhập thân mà tráng Thần hồn, từ hợp nhập tâm linh cùng suy nghĩ bên trong dâng trào xuất lực lượng, xông phá ‘quỷ áp sàng’.

Hấn tu có một môn quan tưởng pháp, tên là « Xích Viêm Đại Quân Trú Thân Pháp ».

“Xích Viêm Lưu Hỏa, Đại Quân thường tại, mời trú tâm

ta.....”

Hắn ngưng thần quan tưởng, cũng tụng niệm pháp chú, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ nóng hồi lực lượng cùng mình pháp niệm phù hợp một chỗ, hướng phía bên ngoài thân cùng trên thân kia một cỗ nặng nề tối tăm phóng đi.

Chỉ một sát na, kia một mảnh tối tăm liền bị thiêu đốt, trong ngọn lửa, mà hắn dường như thấy được một cái cự nhân giống như thân ảnh, người khổng lồ kia diện mục cứng nhắc, hoàn toàn lạnh lẽo, giống như là một tòa pho tượng, nặng nề vô cùng, đúng là lập tức không có xông mở.

Hắn lập tức khẳng định, đây là có người tác pháp muốn hại mình.

“Phá!”

Hắn phát ra từ tâm linh gầm lên giận dữ, vô hình Viêm Hỏa tuôn ra, kia thạch điều cự nhân tại hắn bản ngã pháp niệm cùng Xích Viêm Đại Quân thần tính hợp lực phía dưới, rốt cục đem người khổng lồ kia tượng đá xông mở.

Tới gần hắn bên giường cung trang nữ tử cũng tại cái này vô hình ánh lửa bên trong đốt đốt thành tro.

Trong lòng của hắn vui mừng, chính là lực cũ vừa đi, tân pháp chưa sinh thời điểm, trong mắt nhìn thấy một vệt hồng mang đâm xuống, tại hắn chưa kịp phản ứng thời điểm, vô hình cây gai ánh sáng nhập mi tâm của hắn.

Hắn mới ngồi dậy thân thể, trong nháy mắt ngã xuống, con người nhanh chóng tản ra, thân trúng linh hồn phát ra một tiếng im ắng ai rỗng mà tán đi.

Trong phòng này dị tượng biến mất.

Tại cách đó không xa một cái gian phòng ốc bên trong, có một cái bàn, trên bàn bốn góc theo thứ tự là bốn cái Sơn Thần pho tượng, cái này bốn cái Sơn Thần pho tượng, là hắn lấy chung quanh trong núi tảng đá điêu khắc mà thành, lấy pháp Bí Chúc chi, lại hợp lấy chính hắn tế luyện mấy năm tượng đá ấn hợp thành Ngũ Phương Trấn Ma Trận.

Ý nghĩa chính là dẫn cái này một vùng sơn chi linh vận, gia trì tại giữa này Trấn Ma Thạch in lên, khiến cho uy lực đại tăng.

Trong trận có một cái con rối nằm ở nơi đó, con rối mi tâm đang cắm một cây xích hồng kim châm cứu.

Có hai cây ngón tay thon dài đem kim châm cứu bóp nhỏ mà ra, thu nhập bên hông túi châm bên trong, lại nhặt lên một cái kia theo con rối trên thân rơi xuống ở một bên hòn đá nhỏ giống ấn, cẩn thận nhìn xem.

Phía trên đã có rõ ràng bị lửa thiêu đốt vết tích, dưới đáy cùng khía cạnh đều hun đen, còn có vết rách.

Phía trên khắc lấy phù chú cũng tổn hại nghiêm trọng.

Triệu Phụ Vân biết mình tế luyện món này Trấn Ma Pháp

Khí đã bị phá hủy.

Hắn vuốt vuốt mi tâm, vừa mới tác pháp thời điểm, bị ‘Xích Viêm Đại Quân’ lửa cháy một chút, mi tâm nơi này có chút thiêu đốt cảm giác đau.

Nhưng là hắn không hối hận, giết một cái Thiên Đô sơn xếp hạng hàng đầu Huyền Quang đệ tử, chỉ tổn thất một cái Trấn Ma Pháp Khí, cùng chịu chút vết thương nhẹ, nói theo cách nào đều là một cái đáng giá khoe khoang sự tình.

Trải qua mấy ngày nay, hắn một đường thu tập Hứa Nhã Quân rơi xuống lông tóc, cùng hắn vứt bỏ không cần một chút vật phẩm, lăn lộn cùng một chỗ, chế thành một cái con rối.

Sau đó hợp lấy Giá Mộng, Sơn Trấn, Yểm Sát chi thuật cùng một chỗ thi pháp, mới đem giết chết.

Hắn đem trên bàn bao vải lên tất cả mang đi, lặng yên không tiếng động rời đi.

Căn phòng này chủ nhân cũng không biết, có người mượn hắn phòng ở giết một người.

Mà kia một gian khách sạn bên trong, tại sáng ngày thứ hai thời điểm vẫn không thấy người đi ra, liền gõ cửa đi vào, nhìn thấy thì là một cái bình yên ngủ như chết tại người trên giường.

Triệu Phụ Vân đem kia mấy khối tạm thời điêu khắc ‘Sơn Thần ấn’ ném về phụ cận trong núi, đốt đi con rối,

sau đó một đường hướng phía chính mình muốn làm giáo dụ địa phương mà đi.

Hắn nhất định phải nhanh lên chạy tới, bằng không tại quy định thời gian bên trong chưa tới chỗ, bị phía trên biết, sợ là phải bị hoài nghi.

Lần này giết cái này Hứa Nhã Quân, hắn cũng là ở trong lòng châm chước thật lâu.

Lương Đạo Tử rất sớm đã đi theo hắn đi ra nhiệm vụ, mất tích về sau, những người khác tìm tới hắn, nói Lương Đạo Tử có thể là bị Hứa Nhã Quân giết.

Thế là hắn thi pháp chiêu hồn, lại cái gì cũng không có đưa tới, đây là bị đối phương diệt hồn.

Hắn bắt đầu điều tra Hứa Nhã Quân hành tung, hắn phát hiện, Lương Đạo Tử mất tích thời điểm, Hứa Nhã Quân đúng là kia ngư trường.

Hơn nữa có người nhìn thấy Lương Đạo Tử bị Hứa Nhã Quân thủ hạ, dẫn hướng Hứa Nhã Quân câu phòng mà đi, nhưng không ai nhìn thấy hắn trở về.

Hắn đem những này đều hướng trong viện nói, chỉ là trong viện lấy không có trực tiếp chứng cứ làm lý do mà cự tuyệt điều tra Hứa Nhã Quân.

Vậy hắn chỉ có thể thông qua phương thức của mình đến.

Về phần trải qua mấy ngày nay, chính mình trầm mặc

cẩn ngôn, khó tránh khỏi bị những cái kia tùy tùng nhóm hiểu lầm, hiểu lầm liền hiểu lầm a, hắn có thể lý giải, làm thượng vị người không cách nào bảo hộ người bên cạnh, khó tránh khỏi sẽ có người ly tâm.

Nhưng là thời gian lâu dài, bọn hắc hội rõ ràng, lúc ấy bọn hắc cầu chính mình là Lương Đạo Tử báo thù lúc, chính mình không đáp ứng là có nguyên nhân.

Triệu Phụ Vân một đường không hề chậm trễ chút nào đi tới Vụ Trạch thành, đuổi tại hạn định cuối cùng thời gian chạy tới.

Trong lòng không khỏi cảm thán, đi vào thế giới này hơn hai mươi năm, trước hơn mười năm làm Triệu gia con thứ tử tôn, hắc bởi vì mang theo ký ức xuất sinh, muốn trợ giúp chính mình sinh thân mẫu thân thu hoạch được địa vị, hoặc là nương nàng uất ức tâm tình tốt một chút, từng cố gắng lấy lòng Triệu gia người.

Nhưng là cuối cùng, mẹ đẻ như cũ uất ức mà rốt cục trên giường, kia trong thời gian hai năm, hắc chân chính cảm nhận được người lãnh khốc vô tình, càng cảm nhận được thế giới này kiềm chế cùng tuyệt vọng.

Cũng liền vào lúc đó, hắc mẹ đẻ tỷ tỷ Vân Ý Thanh tìm tới, cũng đem hắc tiếp đi, đưa đến Thiên Đô sơn bên trong tu hành, cái này một tu chính là hơn mười năm.

Hắc không có có sợ hãi, cũng không có hưng phấn, chỉ có cẩn thận, bởi vì hắc biết, người tu hành nhìn như cao cao tại thượng, kì thực bước đi liên tục khó khăn, từng bước sát cơ từng bước cướp.

Triệu Phụ Vân trong lòng còn có một cái ý niệm trong đầu, chính mình không chỉ có là vì chính mình sống, cho nên không thể chết tại bên ngoài, bởi vì chính mình còn cần trở lại Triệu gia, tìm Triệu gia người, để bọn hắn trả giá đắt.

Nữ nhân kia chịu những cái kia ủy khuất cùng khổ, chính mình nhất định phải giúp nàng báo trả về, nàng những cái kia tâm nguyện, chính mình nhất định phải giúp nàng thực hiện! Mặc dù nàng không thấy được, nhưng là những người kia còn tại kia!

Chương 2 : Vụ Trạch huyện

Nam Lăng phủ vị trí chi địa, là Đại Chu Quốc biên phủ, quy thuận Đại Chu bất quá hơn hai mươi năm, Chu quốc triều đình một mực có phái trú quan viên đến nơi đây, lại khó có thành tựu, càng là hướng phía dưới huyện thành bên trong, càng là không quá mức tác dụng, bất quá là một cái bài trí.

Nơi đó thuật gió cực thịnh, thiện nuôi âm nuôi cổ, tu hành tiến cảnh cực nhanh, một trong vòng hai năm, liền có thể sát nhân hại mệnh ở vô hình, thường xuyên bởi vì linh điền nguồn nước cùng biên giới vấn đề xảy ra tranh chấp, đương nhiên cũng không thiếu được liên quan tới linh vật tranh đoạt, về phần âm thầm đánh giết cùng nguyên rửa càng là tầng tầng lớp lớp.

Triệu Phụ Vân muốn đi chính là Vụ Trạch huyện, càng tại Nam Lăng phủ chỗ sâu, ở vào thâm sơn bên trong một cái huyện.

Đại Chu vương triều trước đó vài ngày, phái người trước tới đây là giáo dụ, ý đồ giáo hóa, nhưng lại không hiểu chết.

Cũng là Huyện lệnh không có chuyện, nhưng hấn ở chỗ này cũng chỉ là một cái bài trí, mấy lần muốn đi, phía trên cũng không cho hấn đi, hấn ý đồ nhường người nơi

này chính mình đề cử một người tới làm Huyện lệnh, sau đó báo lên, để cho mình thoát thân, nhưng mà người địa phương cũng tuyển không ra một cái có thể lực áp quần tu người đến, chỉ có thể làm thôi.

Triệu Phụ Vân đến, Chu Bồ Nghĩa thật cao hứng, ít ra hẳn biết đây là Thiên Đô sơn đệ tử, hẳn cảm thấy mình rốt cục không cần mỗi ngày lo lắng treo mật, không cần mỗi trời sắp cửa sổ khóa chặt đi ngủ.

Hắn trong đêm là Triệu Phụ Vân đưa ra chỗ ở, nhưng mà Triệu Phụ Vân chỉ là ở một đêm, liền cảm giác nơi này ở quá chật quá gần, không muốn ở nơi này.

Triệu Phụ Vân hướng Huyện lệnh nghe ngóng chính mình tiền nhiệm ở nơi đó, Huyện lệnh nói cho hẳn biết ở ngoài thành bờ sông trên sườn núi, nhưng lại sợ hẳn ở đi nơi đó, liền uyển chuyển nói, cái chỗ kia là chết qua người, điềm xấu loại hình.

Triệu Phụ Vân an ủi hẳn nói, chính mình sẽ không ở ngoài thành đi.

Hắn cũng không phải đối với cái chỗ kia có kiêng kị, hẳn chẳng qua là cảm thấy, chính mình vẫn là ở tại huyện thành bên trong tốt hơn, đến bất ở chỗ này có thể càng thân cận cảm thụ cái này một chỗ nhân văn cùng sinh hoạt.

Hơn nữa, hẳn tinh tường nhớ kỹ mình còn có lấy giáo dụ chức vụ, không nói giáo hóa một phương, ít ra bồi dưỡng được mấy cái tu hành nhập môn người đi ra mới tốt.

Thế là Huyện lệnh là Triệu Phụ Vân tại huyện nha phụ cận thuê một bộ tiểu viện, khu nhà nhỏ này nhưng thật ra là một cái đại viện hậu viện, tiền viện cũng không có người ở, trước sân sau ở giữa có nhất trọng cửa cách.

Triệu Phụ Vân một người ở, một cái hậu viện vừa vặn.

Cứ như vậy, Triệu Phụ Vân ở chỗ này xem như đặt chân.

Hắn mới đến, ngoại trừ mỗi ngày tu hành bài tập bên ngoài, chính là tại trong huyện đi một chút nhìn xem.

Cái này Vụ Trạch huyện, thuộc về một cái thung lũng, huyện thành vị trí chính là thung lũng ở giữa khu vực, nhìn như không lớn, nhưng là kỳ thật còn có đại lượng vùng núi, rất nhiều người đều ở tại sơn lâm bên trong.

Hắn đang quan sát cái này huyện thành, huyện thành bên trong người tự nhiên cũng đang quan sát hắn.

Hắn tại một đoạn thời gian bên trong, thấy được ba lần đấu pháp, nổi lên bốn phía giới đấu.

Mà mỗi một lần hắn cũng giống như một cái du khách như thế say sưa ngon lành nhìn xem.

Đại gia phát hiện, mới tới giáo dụ giống như cũng không dự định quản chuyện gì, cho nên đại gia cũng không có ngay từ đầu như vậy cảnh giác cùng chú ý hắn.

Mọi thứ đều tại hỗn loạn cùng bình tĩnh bên trong lướt

qua.

Bình tĩnh chính là Triệu Phụ Vân, hẩn mỗi ngày tại viện mặt đông mà hái mặt trời mới mọc tử khí, chiều muộn thì kiếm mỗi âm lộ.

Cái này tu hành là thiên nhân hợp nhất quá trình, cần chính là vĩnh cửu công phu.

Thế gian tu sĩ, tu hành trình tự có thể chia làm cảm giác thiên địa chi âm dương, luyện Ngũ Hành chi tính, hợp bốn mùa thời tiết chi biến, minh Quỷ Thần chi ý.

Đây là một cái tu hành trình tự, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, từ xưa đến nay đều là tại cái này nắm cái điểm bên trong truy đến cùng, chọn thứ nhất mà thiên về tu hành, lại phù hợp cái khác bốn điểm tạo thành một bộ phương pháp tu hành.

Huyền Môn chính tông, thường thường giảng cứu một cái tiến hành theo chất lượng, giảng chính là một cái tính mệnh song tu, nếu là tu hành có lệch, cầu ở tốc thành, thường thường dịch hành chênh lệch tu sai, có lẽ có nhất thời pháp thuật vô lượng, lại khó có trường thọ.

Hẩn biết rõ, chính mình mới đến người, không có cái năng lực kia cải biến nơi này tập tục, hơn nữa xuống núi thời điểm, đạo sư cũng phải bàn giao, như sự tình có thể làm thì làm chi, không thể làm, thì đóng cửa tu hành liền có thể.

Hôm nay thời tiết khó khăn sáng sủa, thế là, hẩn ra huyện thành, đi vào ngoài thành đầu kia bờ sông, sông

kia tên là sông Cửu Khúc Vụ, uốn khúc về trong núi, cho dù là ra mặt trời, cái này mặt sông cũng vẫn là sương mù mông lung.

Hắn đứng tại bờ sông trên bờ đê, con đê bên cạnh có một cái dốc núi, trên sườn núi mọc đầy thấp bé tạp cây.

Đúng lúc, cái này trên sườn núi có hai bầy người dường như tại cãi lộn lấy cái gì, hắn cũng không có tới gần, cái này hai nhóm người rất nhanh liền đánh nhau, là lấy công phu quyền cước vật lộn.

Loại này công phu, Triệu Phụ Vân tuy có luyện tập, lại không gọi được tinh thông, nhưng là nhìn ra được, quyền cước của bọn hắn công phu âm tàn, chiêu chiêu liều mạng.

Hắn tới này bờ sông nhìn, thứ nhất là muốn nhìn một chút sông cảnh, thứ hai là chuẩn bị có rảnh lúc đi trên núi tìm xem, nhìn có hay không linh tính tảng đá, lại đến tế luyện ra một cái Trấn Ma Ấn.

Hắn hiện trên tay chỉ có Hỏa Hào Châm, đây là hắn một lần làm nhiệm vụ thời điểm, đạt được một khối Hỏa Tinh Thạch, mua nữa một chút vật liệu, sau đó mời trong Môn Thần Công Điện sư huynh, rèn luyện ra ba mươi sáu mai Hỏa Hào Châm.

Hắn cũng không cần tìm cái gì đặc biệt tốt luyện khí chi tài, trong núi tìm một tìm hắn là sẽ có, dù sao con sông này rất cổ lão, nhìn qua giống như là một cái linh khí hội tụ chi địa, hắn là sẽ vài thứ.

Đương nhiên, hôm nay chỉ là đến xem trước một chút.

Dưới ánh mặt trời sương mù trên sông, ba quang liễm diễm, xa hơn một chút chỗ, lại bởi vì sương mù chưa tán, có thuyền đánh cá ở trong đó tung lưới đánh cá, như ẩn như hiện, như tiên cảnh đồng dạng.

Lúc này, kia hai nhóm người đã phân ra được thắng bại, một người ôm bụng ngã xuống đất.

Triệu Phụ Vân thuận bước vòng qua mấy người tới này tới cái này trên sườn núi, vừa hay nhìn thấy một tòa miếu quan, dạo chơi đi đến.

Miếu quan cửa là dùng một cây cành trúc làm then cài cửa là khóa, hắn đem rút ra, đẩy cửa ra.

Cái này miếu bên trong cung cấp một cái tượng thần.

Tượng thần là mới lập thô ráp tượng đá, phía dưới bài vị phía trên khắc lấy 'Xích Viêm Đại Quân chi Thần vị'.

Toàn bộ Đại Chu cảnh nội, miếu thờ nhiều nhất chính là vị này Đại Quân, bởi vì Thần là đến Chu quốc khai quốc Hoàng đế đăng Tề Vân sơn mà tế phong qua, mà tại Chu quốc thành lập về sau, Thiên Đô sơn bên trong cũng có 'Xích Viêm Thần Chú' cái môn này pháp chú, cũng phối hợp quan tượng Xích Viêm Đại Quân, không chỉ có là có thể trừ tà trừ yểm, còn có thể gia tăng chính mình phù hỏa uy lực pháp thuật.

Trước đó bị Triệu Phụ Vân giết Hứa Nhã Quân liên tu luyện qua cái môn này pháp, Triệu Phụ Vân đương

nhiên cũng tu hành qua.

Cho nên dân gian yêu thích nhất ở nhà mời một tôn
'Xích Viêm Đại Quân' tượng thần trở về trấn gia trạch.

Nhưng là trải qua mấy ngày nay, hấn ở trong thành cũng
không nhìn thấy cái hiện tượng này, cho nên cái này một
tòa miếu bên trong tượng thần, nhất định là chính mình
vị kia tiền nhiệm dựng đứng điêu khắc.

Hấn xung quanh nhìn một chút, phát hiện trong phòng
vẫn là rất sạch sẽ, đi vào bên trong, là một cái viện, mặc
dù không lớn, lại ngũ tạng đều đủ, hấn xác định lúc ấy ở
người nơi này, là dự định trường kỳ ở lại.

Hấn đẩy cửa tiến vào phòng ngủ bên trong, lại là liếc
nhìn một cái hoa trắng mèo đang ngồi ở kia giường biên
giới, cửa bị đẩy ra một sát na, nó quay đầu nhìn Triệu
Phụ Vân một cái, sau đó nhảy lên bên trên tường lại đến
xà nhà, theo mái hiên trong khe hở chui ra ngoài.

Triệu Phụ Vân phát hiện phòng này cũng thật sạch sẽ,
không giống như là chết qua người.

Hiển nhiên bị quét dọn thanh lý qua.

Hấn nhìn một chút, phát hiện nơi này bày biện rất đơn
giản, khả năng còn chưa kịp đặt mua cái gì, một cái tủ
treo quần áo đứng ở đó, hấn đi qua đem mở ra, bên
trong cái gì cũng không có.

Trong tai bỗng nhiên nghe được một chút tiếng bước
chân, theo phòng ngủ bên trong đi ra, liền nhìn thấy theo

lập tượng thần nhỏ điện bên trong quay tới mấy cái, đang thăm dò hướng trong viện xem ra.

Triệu Phụ Vân một cái liền nhận ra bọn hắn là ở phía trước sườn núi bên trên đánh nhau những người kia.

Hắn không nói gì thêm, hắn thấy, cái này một tòa miếu quan, mình có thể tiến đến, người khác cũng có thể tiến đến.

Chỉ nhìn bọn hắn một cái, liền lại tiếp tục nhìn lên những phòng khác đến.

“Đại nhân, người đến nơi đây làm cái gì?”

Đầu của hắn mới quay tới, đối phương thế mà hỏi trước lên hắn đến.

“Ta đến xem.” Triệu Phụ Vân dừng bước, quay người, đứng vững, một cái tay thả lỏng phía sau nói rằng, tra hỏi chính là một thanh niên, cũng liền hơn hai mươi dáng vẻ, ánh mắt nhìn qua rất lớn, trên mặt xương gò má rất cao, đường chân tóc cũng cao, kèm theo một cổ hung ý.

“Đại nhân là đến điều tra bên trên một vị đại nhân nguyên nhân cái chết sao?” Cái này trên mặt hung ý thanh niên truy vấn.

“Ngược cũng không phải, bất quá, bên trên một vị đại nhân chết như thế nào, người biết?” Triệu Phụ Vân đành chỉ bước chân, chuyển chính thức thân thể hỏi ngược lại.

“Đại nhân nói đùa, ta làm sao lại biết đâu.” Thanh niên nói rằng: “Bất quá!”

Hắn chần chờ một chút, dường như nghĩ đến muốn hay không tiếp tục nói, Triệu Phụ Vân thì hỏi tội nói “bất quá cái gì?”

“Nói đến, đại nhân khả năng không tin, nguyên bản nơi này là có một tòa Hắc Miếu, vị kia đại nhân sau khi đến đem đẩy ngã, trọng mới xây toà này Xích Quân Miếu, trong huyện chúng ta có chút vô tri nguời liền nói, đây là bởi vì vị kia đại nhân chọc giận Hắc Thần, cho nên mới sẽ chết.”

“Hắc Miếu? Hắc Thần?” Triệu Phụ Vân giống như nghi ngờ lặp lại hai chữ này.

Hắn có hiểu qua, nơi này Hắc Miếu là ở chỗ này chỉ lối kiến trúc, cũng là chỉ phụng dưỡng tiểu quỷ cùng Cổ Quái địa phương.

Bởi vì quỷ cùng cổ cũng phải cần tại tối tăm bịt kín hoàn cảnh bên trong nuôi dưỡng, cho nên bọn hắn thành lập tế miếu, cũng là thường thường nhỏ mà hắc.

Hắc không phải màu sắc đen, mà là miếu không xây cất cửa sổ, không cho dương quang xuyên qua đi.

Hắc Miếu bên trong thường thường lập đều là một chút ‘Quỷ’ ‘quái’ chi tượng.

“Đúng vậy a, vị kia đại nhân xây chính là Xích Quân

Miếu, người lại ở chỗ này, làm sao lại bị Hắc Miếu Hắc Thần hại đâu, ngài nói đúng không, đại nhân.” Thanh niên tại cái này đang khi nói chuyện đã đi vào trong viện.

Triệu Phụ Vân khẽ nhíu mày đầu, hắn cảm thấy trong lời nói của đối phương có chuyện, mang theo một tia uy hiếp, lời nói ám chỉ tựa hồ muốn nói, không cần ỷ vào quan phương bối cảnh, liền tới đây muốn làm gì thì làm muốn thay đổi nơi này, nếu là cưỡng ép cải biến, vậy liền hội giống đời trước như thế chết ở chỗ này.

Bởi vì Xích Viêm Thần Miếu đại biểu quan phương, Hắc Miếu đại biểu cho bọn hắn. Đời trước đả ngã Hắc Miếu xây Xích Quân Miếu chính là đối bọn hắn mạo phạm.

Hắn nhìn đối phương nhìn mình ánh mắt sáng rực, cũng không có bao nhiêu tôn trọng ý vị, trong lòng cảm thấy mình đoán không lầm, hắn hắn là ý tứ này.

Bất quá hắn cũng không đến nỗi giống đời trước như thế cấp tiến muốn thay đổi gì, chỉ nói là nói “nếu thật sự là như thế, đó chỉ có thể nói, hắn chưa từng đem Xích Quân mời vào miếu bên trong đến.”

“Đại nhân anh minh, nhất định là như thế.” Thanh niên đáp lại.

Triệu Phụ Vân tại nhiều người như vậy nhìn chăm chú phía dưới, liền không có tiếp tục xem tiếp hào hứng, thế là liền chuẩn bị ra ngoài, mà bọn hắn những người kia vừa vặn đem đường đi ra ngoài chặn lại.

Cho dù là Triệu Phụ Vân đi qua, bọn hắn thế mà cũng

không có nhường ra, đương nhiên, bọn hắn ở giữa trong khe hở là có thể xuyên qua, nhưng là Triệu Phụ Vân hiển nhiên không muốn làm như vậy.

“Thế nào, mấy vị đây là muốn làm gì?” Triệu Phụ Vân thanh âm đã có chút lạnh.

Ngăn trở mấy người lại không có nhường ra, cũng không có lên tiếng, lúc này, kia trên mặt hung ý thanh niên lại là nói rằng: “Làm gì đâu, còn chưa tránh ra, đại nhân đường các người cũng dám cản, cẩn thận giáo dụ đại nhân lại ban bố huỷ bỏ Hắc Miếu chính lệnh!”

Mấy người kia lập tức tránh ra, Triệu Phụ Vân quay đầu nhìn thanh niên kia một cái, thanh niên kia nở rộ nụ cười.

Triệu Phụ Vân không cười, chỉ là đưa mắt nhìn hắn một cái, sau đó liền rời đi, hắn nghe được một câu kia ‘huỷ bỏ Hắc Miếu chính lệnh’, chỉ đem chi ký ở trong lòng.

Làm Triệu Phụ Vân rời đi về sau, mấy cái lập tức xông tới, trong đó có người nói: “Xà ca, không phải muốn nói thử một lần bản lĩnh của hắn sao? Thế nào nhường hắn đi.”

Kia được xưng là Xà ca thanh niên, lại là đưa tay tại trong tay áo sờ lên, hắn trong tay áo một đầu màu đen tam giác đầu tiểu xà chui ra, đầu lưỡi ở trong hư không dò xét động lên, những người khác cũng không khỏi thường thường lui về sau một chút, tựa hồ đối với cái này tiểu xà cực kỳ sợ hãi.

Mà cái kia gọi ‘Xà ca’ thanh niên, lại là đưa thay sờ sờ trên mu bàn tay quần quanh lấy màu đen đầu rắn, nói rằng: “Vừa rồi ta Thiết Đầu có chút bất an, giống như là đang sợ cái gì, người này không đơn giản, đại gia không nên vọng động.”

“A, biết Xà ca.”

“Xà ca, biết.”

.....

Triệu Phụ Vân một đường trở về, hắn trực tiếp đi trong nha môn, hắn cảm thấy hắn là muốn hỏi rõ ràng đời trước đến tột cùng đã làm những gì, lại là chết như thế nào, nguyên bản hắn nghĩ đến chính là mình không cần thiết đi thăm dò cái này, dù sao chính hắn là tới từ Thiên Đô sơn, không chịu trách nhiệm tra dạng này bản án.

Muốn tra cũng hắn là là nương Đại Chu triều đình đi thăm dò, Đại Chu triều đình bên trong cũng chiêu mộ được không ít tu sĩ, không có đạo Lý Chính mình đi thăm dò.

Bất quá, hiện tại xem ra, chính mình hỏi rõ ràng tốt hơn.

Đời trước là muốn mời thần vào miếu, có thể thoát nhìn là còn chưa kịp.

Huyện lệnh ngồi tại hậu trạch bên trong đánh lấy quạt hương bồ xem sách, nhìn thấy Triệu Phụ Vân về sau, lập tức hô: “Triệu Giáo Dục, tới tới tới, người ném thử, liền theo chúng ta nha môn trong hậu viện cây trà hạ hái

trà mới.”

“Đại nhân cũng là nhàn nhã.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Nào biết Triệu Phụ Vân thuận miệng một câu, đối phương lại ai thán lên, nói rằng: “Ta nhàn nhã cái gì a, ta chính lệnh không ra được nha môn, đi ra ngoài đều sợ bị hạ cổ, cả ngày chỉ có thể tại cái này trong nha môn đi dạo, không nói gặt người, ta gần nhất lại đang suy nghĩ tu hành sự tình.....,

Giáo dụ nên không biết, năm đó, ta cũng là tu hành qua mấy năm,.....”

“Muốn là năm đó lại kiên trì kiên trì, có lẽ cũng có thể có sở thành, Triệu Giáo Dụ, người nói, ta cái tuổi này nhất lại tu hành, được hay không?”

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương một nắm lớn sợi râu, cùng khóe mắt nếp nhăn, mặt không đổi sắc nói rằng: “Tu hành, tùy thời đều không muộn!”

“Thật?” Chu Bồ Nghĩa ngược lại có chút không tin bộ dáng.

“Đương nhiên, cho dù là không được thuật pháp, cũng đến lòng yên tĩnh, đến thần an, cái này như thế nào hội chiều muộn đâu?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Chu Bồ Nghĩa nhìn xem Triệu Phụ Vân tuổi trẻ mặt, thở dài: “Khó trách Triệu Giáo Dụ tuổi còn trẻ liền có tu vi như thế.”

Hắn nói đến đây, lời nói gió nhất chuyển, hỏi: “Không biết thật giáo dụ đến ta cái này trong nha môn là có chuyện gì không?”

“Ta muốn hỏi một chút, bên trên một vị giáo dụ là như thế nào chết?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Chu Bồ Nghĩa sắc mặt lập tức liền ngưng trọng lên, đứng dậy, nói rằng: “Hắn là sinh một thân côn trùng, bị côn trùng ăn.”

“Ta đi xem tới hắn lúc, hắn nằm ở trên giường, trên thân bò đầy côn trùng, có chút trùng đã mọc ra cánh trên không trung Phi Vũ, giống như là đầu to con ruồi như thế, đáng sợ, buồn nôn.....”

Chu Bồ Nghĩa nâng bình trà lên miệng lớn rót lấy nước trà.

Trong tay phiến cuồng quạt, giống như là khô nóng, lại giống như là muốn đem sợ hãi trong lòng nói ra đi, còn giống như là muốn đem trong trí nhớ những cái kia Phi Vũ côn trùng xua tan.

Chương 3 : Nhập mộng

Triệu Phụ Vân nhìn xem Chu Bồ Nghĩa sợ hãi lộ ra ngoài, đứng ngồi không yên dằng về.

Nhiều mày, nghĩ đến một cái khả năng, hỏi: “Đại nhân tối lại sẽ nằm mơ?”

“Nằm mơ? Gần nhất thật không có.” Chu Bồ Nghĩa trả lời đến nơi đây, bỗng nhiên dừng lại, nói rằng: “Triệu Giáo Dụ thật là cho rằng có người đổi ta làm pháp?”

Hắn cũng là tu hành qua người, mặc dù tu vô tạo thành, nhưng cũng biết không ít pháp thuật danh tự, trong đó liền có không ít pháp thuật, hội ánh vào trong mộng.

“Đại nhân là trước kia từng có cái gì mộng sao?” Triệu Phụ Vân thông qua hắn lời nói hỏi ngược lại.

“Trang Hiền Ca thời điểm chết, ta đi nhìn thoáng qua, vào lúc ban đêm liền làm một đêm mộng, mơ tới chính mình liền đứng tại cửa phòng của hắn, nhìn xem trên giường thi thể, động cũng không động được, liền như thế một mực nhìn lấy.” Chu Bồ Nghĩa khẩn trương nói rằng, mặt lộ vẻ một vẻ khẩn trương cùng vẻ sợ hãi.

“Sau đó thì sao? Còn gì nữa không?” Triệu Phụ Vân lại là ngồi xuống, một bên hỏi, một bên hướng trong chén rót một chén trà.

“Ngày thứ hai, hẳn liền cảm giác trên người mình tổng giống như là có côn trùng tại vờn quanh, cho dù là tỉnh, cũng cảm giác có côn trùng ở bên người bay a bay! Ta lúc ấy coi là bị người làm pháp, nhưng là về sau chậm rãi giảm bớt, hiện tại đã không có cảm giác gì.”

“Triệu Giáo Dụ, người nói ta có phải hay không trúng pháp thuật?” Chu Bồ Nghĩa dừng lại, tiến đến Triệu Phụ Vân bên cạnh hỏi.

Triệu Phụ Vân nâng chung trà lên, uống một hớp, nói rằng: “Ngày có chút suy nghĩ, đêm có chỗ mộng, cũng thuộc về bình thường, nhưng ta càng muốn tin tưởng, người buổi chiều đầu tiên bên trên chính là bị Giá Mộng.”

“Về sau người cảm giác luôn cảm giác có côn trùng ở bên người bay, liền là bởi vì có cái gì tiến vào trong thân thể của người, người là có hay không có cảm giác chỗ nào khó chịu?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Cũng không có chỗ nào không thích hợp, chính là ban đêm lúc ngủ, giờ Sửu ở giữa thường sẽ tỉnh lại, cảm thấy có người đang dòm ngó lấy ta cũng như thế, nhưng cho tới nay, ta đều cảm thấy là ta xem qua Trang Hiên Ca chết, mà có sợ hãi cho nên mới sẽ như thế.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

“Tiểu tiện đại tiện như thế nào?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“A, Triệu Giáo Dụ còn thông Kỳ Hoàng chi thuật?” Chu Bồ Nghĩa kinh ngạc hỏi.

“Cũng là chưa chuyên môn học qua, bắt quá tu hành vốn là đối với mình thể xác tinh thần bảo dưỡng, có chút lý là tương thông.”

“Ta đại tiện ngược không có gì, đều là bình thường.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

“Ta đại khái rõ ràng.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Là cái gì?” Chu Bồ Nghĩa vội vàng hỏi.

“Cổ Thần nhập mộng, giấu tại hồn bên trong, hồn giấu tại lá gan bên trong, khí huyết lưu chú thời gian tại giờ Sửu ở giữa, cho nên bởi vì can hồn khác thường, cho nên đại nhân lúc này sẽ tỉnh đến, đồng thời có bị người ta nhòm ngó cảm giác, mà khi đó người trúng cái này pháp lúc, cảm giác sẽ có phi trùng vờn quanh, kia đã nói cất giấu không phải ‘Yểm Quỷ’, mà là ‘Cổ Thần’.”

Chu Bồ Nghĩa ánh mắt đều trừng lớn, Triệu Phụ Vân thì là nhìn xem ánh mắt của đối phương, phản phát tại thấu mắt nhìn hấn can hồn, lại giống là đang nhìn kia càng phía sau tồn tại, nói rằng: “Mắt to bên trong đấy không dị dạng, còn tốt, kia ‘Cổ Thần’ còn không có tại người thân trúng để trúng.”

“Kia, có thể giải sao?” Chu Bồ Nghĩa có chút gấp.

“Rất phiền toái, thi thuật người khổng chế Cổ Thần năng lực rất mạnh, ta có thể thử một chút.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Nhưng mà Chu Bồ Nghĩa lại có chút chần chờ, hấn nói

rằng: “Ta nghe nói, có nhiều thứ nếu là không đi quấy nhiễu hấn, ngược lại có thể bình an vô sự, nếu là một khi đã quấy rầy, ngược lại sẽ giống như là thọc tổ ong như thế.....”

“Đúng vậy, xác thực như thế.” Triệu Phụ Vân nói rằng, hấn nhìn xem Chu Bồ Nghĩa trong mắt lo sợ, nhưng lại không nói gì thêm an ủi hấn.

“Kia,.....”

Chu Bồ Nghĩa đứng lên, nhanh chóng điều động trong tay quạt hương bồ, nói rằng: “Triệu Giáo Dụ có chắc chắn hay không?”

“Năm chắc là có chút, nhưng muốn nói vạn toàn, lại khó mà nói.” Triệu Phụ Vân cúi đầu uống trà.

Chu Bồ Nghĩa chuyển hai vòng, nói rằng: “Triệu Giáo Dụ cảm thấy, ta nếu là trở lại phủ thành đi, khả năng giải pháp này?”

“Phủ thành bên trong, có thể vô số người, nên có người có thể giải chi, đại nhân muốn về phủ thành sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Chu Bồ Nghĩa xác thực muốn, đã sớm xin điều đi, lại không được phê chuẩn, trừ phi hấn từ quan không làm.

Hấn biết, nếu là mình chạy trở về phủ thành bên trong trị ‘bệnh’, nhất định sẽ bị Phủ Quân răn dạy.

Hấn lại nhìn xem cúi đầu uống trà, khí định thần nhàn

Triệu Phụ Vân, cũng coi là từng trải quan trường đã lâu hẵn, lập tức nghĩ đến người ta là Thiên Đô sơn đệ tử, không phải là bình thường tiểu gia tử đệ, trong lòng hung ác, nói rằng: “Triệu Giáo Dụ chính là Thiên Đô sơn cao đồ, chỉ sợ toàn bộ Nam Lăng phủ cũng không có bao nhiêu so ra mà vượt Triệu Giáo Dụ, còn mời là Chu mỗ thi pháp.”

“Đại nhân quá khen rồi, ta đi đại nhân phòng ngủ nhìn một cái đi.” Triệu Phụ Vân nói xong liền tiến vào Chu Bồ Nghĩa nằm bên trong đạo qua một vòng, cũng không tiếp tục phát hiện vật gì khác, thế là trên giường của hắn nhặt được vài cọng tóc.

Chu Bồ Nghĩa cũng không có phát hiện.

“Vậy thì xin đại nhân đêm nay nghỉ ngơi trước tốt, ngày mai ta đến là đại nhân giải ách!” Triệu Phụ Vân sau khi đi ra, hướng Chu Bồ Nghĩa thi lễ một cái, liền quay người đi ra cửa.

Chu Bồ Nghĩa chỉ có thể ở phía sau đưa tiễn, còn muốn nói chút gì, nhưng lại sợ ra về mình quá sợ chết, liền cũng xem như nhẹ nhàng như mây khói, giống mọi thứ đều không thèm để ý như thế, chỉ là tới cổng lúc, mới lên tiếng: “Kia Chu mỗ ngày mai liền xin đọ giáo dụ.”

Triệu Phụ Vân khẽ gật đầu, nhanh chân mà đi.

.....

Tại Vụ Trạch huyện trong thành, một cái âm u trong phòng.

Trong phòng phía bắc bày biện một cái bàn, trên mặt bàn bày biện một cái màu đen hũ lớn, trong rổ có một đoàn màu trắng, kia là một cái kén tằm, bên trong là hấn nuôi mấy chục năm Tằm Cỏ, Tằm Cỏ tại giai đoạn trước đối với khác cỏ mà nói, chiến lược cơ hồ có thể không cần tính, nhưng khi nó kết kén về sau, nhưng lại nhảy lên trở thành đỉnh cấp cỏ.

Mà tới được cái này một cái cấp bậc, bọn hấn thì đem xưng là ‘Cỏ Thần’, đã có một ít thần linh mới có đặc chất, nhưng là ‘Thần’, là một cái quá tốt đẹp hiện tồn tại, có thể là không biết tồn tại ở nơi nào cái kia cao cao tại thượng tồn tại, cũng có thể là sâu trong nội tâm mình bản ngã ‘Thần’, cũng có thể là trên phiến đại địa này khắp nơi có thể thấy được cỏ ‘thần’.

Tại vò trước một trương bình trên giường, một cái lão nhân xếp bằng ở phía trên kia bên trong, hấn tên là Ma Ngũ Lang, nhưng là đại gia phổ biến gọi hấn Ma Tằm Sư.

Hấn bỗng nhiên mở to mắt, tại vừa mới xuyên thấu qua Tàng huyện lệnh hồn bên trong Cỏ Thần ý thức, hấn nghe được một đoạn đối thoại.

“Ngày mai, ta ngược lại muốn xem xem, người thế nào hiểu, người giải, chính là lấy mạng của hấn, đến lúc đó cũng chớ có trách ta rồi!” Lão nhân miệng bên trong hừ phát Vụ Trạch thổ ngữ.

Hấn đối với mình Tằm Cỏ rất có tự tin, không khỏi ngâm nga một đoạn Vụ Trạch bản địa sơn ca.

“Một cái ở xa tới trùng, mê thất tại Vụ Trạch trong núi rừng nha, một cái trong thành tới nhỏ thối, rơi vào Cửu Khúc trong sông nha.....”

.....

Triệu Phụ Vân từ trước đến nay tới cái này Vụ Trạch huyện về sau, liền chỉ bắt đầu uống chút nước trà, hạt sương, không còn ăn ngũ cốc, bởi vì nơi đây nuôi cổ thành phong trào, hấn sợ chính mình mới tới, không biết rõ đi nơi nào tìm địa phương an toàn ăn cơm, cho nên liền tích cốc.

Đương nhiên, sẽ còn mỗi ba ngày ăn một quả theo dưới núi mang xuống tới tích cốc đan.

Lại uống chút mưa móc liền có thể, cũng ăn thiên địa chi tinh khí tư dưỡng thân thể.

Hấn đứng tại bên cửa sổ, bưng một chén bốc khói nước trà, nhìn xem bên ngoài tiểu viện bên trong leo lên dây leo, trong lòng tại suy nghĩ lấy.

Trải qua mấy ngày nay, hấn cảm nhận được lúc này một loại như có như không giám thị cùng cảm giác bài xích.

Hôm nay, chỉ là đi toà kia trong miếu đi dạo một chút, liền bị cản đường nhằm vào, hấn hoài nghi, những người kia kỳ thật một mực thủ ở nơi đó, liền vì chờ mình đi, đến thám thính chính mình hư thực.

Những này ngược không có gì, trong lòng của hấn có

càng sâu ý nghĩ.

Mặc dù xuống núi thời điểm đạo sư cũng đã nói, sự tình không thể làm thì không làm, chỉ quản đóng chặt cửa phòng tu hành liền có thể.

Nhưng mà, trong viện chính thức phát xuống nhiệm vụ văn trên sách viết rất rõ ràng: “Bảo hộ Huyện lệnh tính mệnh, hiệp trợ chứng thực Đại Chu Quốc phổ biến Đạo Tử Viện thành lập, giáo hóa một chỗ.”

Nếu là mình không có chút nào xem như trở về, tùy ý nơi đây Yểm Quỷ, Cổ Quái càn rỡ, giết Huyện lệnh sự tình lại phát sinh, kia không riêng gì làm mất mặt chính mình, vẫn là ném đi Thiên Đô sơn mặt, hấn tin tưởng, nếu là như vậy như vậy trở về sơn, cho dù là Trúc Cơ, cũng chưa chắc có thể vào Thượng viện, không thành được Thiên Đô sơn nội môn đệ tử.

Hắn muốn đến nơi này, trong lòng liền làm ra quyết định.

Hắn muốn mượn Huyện lệnh thân trùng pháp thuật thời điểm ra tay, cảm thụ một chút nơi này nuôi cổ người thực lực.

Đem cửa cửa sổ đóng kỹ, quay người, tự rương quần áo bên trong xuất ra một cái bao bố.

Trong bao vải phân loại bao lấy tốt mấy thứ đồ.

Hắn trước đem một cái bao bố nhỏ lấy ra, bên trong là nhỏ tượng gỗ, kia là một gốc sét đánh cây táo tâm điêu khắc thành tượng thần, tượng thần đầu là cháy đen

bóng loáng, hướng xuống tới cổ tới lồng ngực, nơi bả vai thì lại là màu đỏ, điêu khắc thành áo bào.

Mộc sinh Hỏa, lại chịu sét đánh, càng có một tia chí dương chi khí ẩn chứa trong đó, điêu khắc Xích Viêm Đại Quân tượng thần không có gì thích hợp bằng.

Hắn cũng là tu Xích Viêm Thần Chú, nếu không, ngày đó giết Hứa Nhã Quân lúc, cũng sẽ không chỉ chịu một chút xú vết thương nhẹ, bởi vì hắn chính mình đối với Xích Viêm Đại Quân hỏa diễm có không nhỏ năng lực chống cự.

Xích Viêm Đại Quân tại bình thường bách tính nơi đó là trần trạch, có thể nhường một chút đồ không sạch sẽ không dám vào cổng lớn.

Mà tại tu sĩ nơi này, lại là có thể dùng để bày trận.

Một cái chân chính hiểu pháp tu sĩ, không phải là cùng người cứng đối cứng, mà là hắn là hiểu tá pháp, một đối một, lại có thể liêu đến qua mấy cái đâu? Hiểu dựa thế tá pháp người, có thể tại hàng yêu trừ ma bên trong, như bề cảnh khô.

Xích Viêm Đại Quân thần tính thuần dương thuộc hỏa, đối với những cái kia âm tà chi vật có thiên nhiên khắc chế, tất cả quỷ vật, cùng tuyệt đại bộ phận Cổ Thần, đều thuộc về âm tà, Xích Viêm Đại Quân đối bọn hắn có thiên nhiên khắc chế.

Hắn không có nghĩ qua đợi đến ngày mai, mà là muốn buổi tối hôm nay liền làm.

Tại hấn loại này nghiêm chỉnh Huyền Môn tu sĩ trong mắt, những này cổ cách chân chính ‘thần’ còn kém xa lắm, nhưng lại đã được xưng tụng là Yểm Quái, nếu là người lương thiện, lại xưng là Tinh, Linh.

Mặc dù tại đạo viện bên trong đạo sư đem nói lên Cổ Trùng lúc đều là gièm pha, nhưng là hấn thấy, đây là đạo sư có thể xem thường, chính mình bất quá là Huyền Quang tu sĩ, vẫn chưa xây thành đạo cơ, tuyệt đối không thể phớt lờ.

Mong muốn giúp Chu Huyện lệnh thanh can hồn bên trong ‘Cổ Thần’, liền phải Âm thần nhập mộng mới có thể, cái này như cũ thuộc về Giá Mộng phạm trù.

Bản thân hấn Thần hồn cũng không tính cường đại, chưa hấn có thể đấu thắng giấu tại Huyện lệnh can hồn bên trong ‘Cổ Thần’, cho nên hấn cần phải mượn tại ‘Xích Viêm Đại Quân’ thần uy mới có thể.

Cho Xích Viêm Đại Quân mang lên lư hương nhỏ, cung kính dâng hương.

Lại lấy ra chu sa cùng phù vàng, chính tâm thành ý, vẽ lên một đạo Hỏa phù, viết lên Xích Viêm Đại Quân thần danh.

Đây cũng là một trương Xích Viêm phù lục, tại dưới ánh đèn tản ra ửng đỏ quang huy.

Hấn lại đem xếp thành lục giác hình dạng giữ tại lòng bàn tay trái bên trong, sau đó một cái tay khác thì là cầm

theo Chu Huyền lệnh nơi đó nhặt được một vài cọng tóc.

Ngồi xếp bằng ở chỗ kia, mà bên người bày biện hán ngày đêm tôn kính hương hỏa Xích Viêm Thần Quân tượng gỗ, cái này có thể bảo hộ nhục thể của hán sẽ không ở Thần hồn ly thể thời điểm, bị cái gì mấy thứ bản thủ chui vào.

Hán nhắm mắt lại, điều hòa thể xác tinh thần, hán không có gấp, đang chờ Chu Huyền lệnh tiến vào ngủ mơ bên trong.

Rốt cục, hán cảm giác đến thời gian không sai biệt lắm, Chu Huyền lệnh cũng đã thiếp đi.

Tâm giấu thần, lá gan giấu hồn, thần, hồn tương hợp mà đi chơi, cao thâm lúc có thể trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm, cũng có thể chui vào người khác mộng cảnh bên trong.

Đương nhiên hán cái này Thần hồn Nhập Mộng pháp thuật, cũng là tu tập qua thật lâu mới tu thành, rất nhiều pháp thuật là một loại quen tay hay việc kỹ nghệ, như nhện treo tơ lưới mà qua bĩ ngạn như thế, cần cực kì tinh vi Thần hồn lực khống chế, còn muốn không mất phương hướng.

Hán cảm thụ được trên tay mình cây kia bện tóc khí tức, lần theo kia trong mộng lung một tia cảm ứng, Thần hồn giống như là xuyên qua một mảnh huyền tượng hư không, trong mắt của hán cảnh tượng biến hóa.

Hán xuất hiện ở một tòa miếu quan bên ngoài.

Nhìn thấy cái này một tòa miếu, hấn lập tức rõ ràng đây là nơi nào.

Đây là ngoài thành kia một tòa xem miếu, nhưng là hấn rất nhanh liền lại tỉnh táo lại, đây là tại trong mộng.

Chu Bồ Nghĩa trong mộng.

Thần hồn Nhập Mộng, cái thứ nhất chỗ khó chính là tiến vào trong mộng của người khác, cái thứ hai chỗ khó chính là tại trong mộng của người khác tỉnh táo lại.

Chỉ cần là tu hành chưa tới người, ngủ thiếp đi đều sẽ có mộng, chỉ là rất nhiều người tỉnh lại không nhớ rõ mà thôi.

Triệu Phụ Vân vì luyện tập nhập mộng, tại Đô Hạ thành bên trong ở nửa năm, lúc này mới có thể thuận lợi tiến vào trong mộng của người khác, mà lại tốn một tháng mới có thể trong mộng nhanh chóng tỉnh lại.

Nhìn xem cái này âm trầm, tối nghĩa Xích Quân Miếu, Triệu Phụ Vân trong lòng lại nhiều hơn mấy phần cảnh giác, có lẽ là Trang Hiền Ca chết tình hình cho Chu Bồ Nghĩa kinh ngạc quá lớn, cho nên trong lòng của hấn, ngôi miếu này đã là một cái nơi chẳng lành.

Cho nên tại nội tâm của hấn chỗ sâu liền trở thành loại này bộ dáng, ngưng hóa thành mộng, mà kia ‘Cổ Thần’ trốn ở chỗ này, chỉ sợ không chỉ có là vì giám thị Chu Bồ Nghĩa, vẫn là vì nương ‘Cổ Thần’ tại cái này ác mộng bên trong trưởng thành.

Mà Chu Bồ Nghĩ ác mộng, chỉ sợ còn đem có liên quan tới 'Hắc Miếu' nguyên rửa bộ phận, bởi vì hắc khẳng định là nghe nói đừng nói liên quan tới 'Hắc Miếu' nguyên rửa truyền ngôn, những này đều sẽ trong lòng của hắc hình thành vết tích, trong mộng biến hóa ra.

Trong lòng của hắc nghĩ đến phá mộng phương pháp, lại đã đi tới xem cửa miếu trước, thân thể một bên, cũng đã theo trong khe cửa chui qua.

Cái thứ nhất đập vào mắt bên trong miếu bên trong tượng thần.

Hiện thực bên trong kia một tòa mới tinh tượng thần, ở chỗ này cũng đã là loang lổ chỗ, phía trên giống như là bị thứ gì ăn mòn lợi hại, tượng thần chẳng những không có Xích Quân cái chủng loại kia trấn áp tất cả tà ma Viêm Dương thần vận, ngược lại là có một loại cảm giác âm trầm.

Tựa như đây là một tòa Tà Thần giống như thế.

Nhưng là Triệu Phụ Vân nhìn thấy cái này một cái tượng thần về sau, lập tức có ý nghĩ.

Có tượng thần tại, đã nói lên Chu Bồ Nghĩ ở sâu trong nội tâm còn là có 'Xích Quân' địa vị, chỉ là bởi vì hiện thực bên trong kia miếu bên trong Xích Quân giống, lại chưa thể đủ che chở bảo vệ được Trang Hiền Ca, cho nên 'Xích Quân' tượng thần trong lòng của hắc cũng bị long đong.

Hắn nghĩ rõ ràng điểm này, liền biết phải làm sao.

Hắn ở trên núi tu hành thời điểm, tận lực để cho mình pháp thuật đọc lướt qua rộng một ít.

Tỉ như nói ‘tụng kinh’ cái môn này pháp.

Tụng kinh là một loại năng lực, không gọi được pháp thuật, nhưng có thể để mà thông ‘Thần’, làm như cái này thần tức là bên ngoài thần minh, cũng có thể là ở bên trong tâm thần.

Khai thông về sau, liền có thể ‘khai quang’ ‘Bí Chúc’ ‘cầu nguyện’ ‘cầu phúc’ chờ.

Hắn đứng tại kia trước tượng thần, đem tay trái giơ lên với mình mi tâm cao, sau đó bắt đầu tụng « Xích Viêm Trú Thân Kinh ».

Thanh âm của hắn theo nhỏ bé, chậm rãi biến thành hùng vĩ, lòng bàn tay của hắn có một đoàn xích hồng quang mang lộ ra đến, đó chính là hắn nhập mộng trước đó, trên tay nắm vuốt kia một đạo Xích Viêm phù lục, bởi vì bùa này bên trên viết Xích Viêm Đại Quân thần danh, vừa vận dùng cho khai thông ‘Xích Viêm Đại Quân’ môi giới.

Hắn cảm giác chính mình lòng bàn tay hỏa diễm càng ngày càng thịnh, giống như là khối đỏ than như thế nắm không được, quang thấu ngón tay mà ra, đem cái này một mảnh miếu bên trong ảm đạm xua tan.

Mà tại lúc này, trong tai của hắn nghe được một mảnh

thanh âm ông ông, sau đó cặp mắt của hắn nhìn thấy
tòng thần giống bên cạnh ngoài cửa bay vào rất nhiều
đầu đen côn trùng, mỗi một cái đầu đen côn trùng bên
trên con mắt màu đen, đều lộ ra quỷ dị, giống là có thể
khiếp người Thần hồn.

Chương 4 : Xích Quân làm gốc, đao binh là dùng

Đám côn trùng này đều là Chu Bò Nghĩa nhận biết thấy, tại mộng cảnh bên trong biến hóa ra, nhưng lại không hoàn toàn là, bởi vì hấn hồn bên trong lại xác thực cất giấu ‘Cổ Thần’.

Có thể nói là hai hợp một.

Một cái kia con côn trùng đen nhánh, lớn chừng ngón cái, giác hút giống như là giống như là cái kéo như thế, phe phẩy cánh, vang lên tiếng ong ong.

Những cái kia phi trùng dường như đã bị kinh động, tràn vào, muốn đem vào miếu người gặm nuốt rơi.

Sau đó chỉ thấy Triệu Phụ Vân lại mở mắt, đem tay trái nhanh chóng theo mi tâm thu đến bên hông, thân thể triệt thoái phía sau một bước, thân thể hơi nghiêng, như cầm đao vồ, ngón tay phải cắm vào trong tay trái nắm lại hình ống.

Hơi gấp eo khom người, nhìn cái kia quỷ dị đáng sợ phi trùng, giống như là tùy thời có vô hình binh khí muốn rút ra.

Đây là Đao Binh Quyết, là Triệu Phụ Vân chủ tu chiến đấu pháp thuật một trong.

Cái môn này pháp thuật, tựa như là một cái dàn khung, có thể gia nhập rất nhiều thứ đi vào, lúc này hắn đem Hỏa phù cùng mời 'Xích Viêm Đại Quân' cái này hai môn pháp thuật thêm vào.

Hỏa phù cùng mời 'Xích Quân' là pháp chi nguồn suối, Dao Binh Quyết là dùng.

Từng mảnh từng mảnh màu đen phi trùng tràn vào, hướng phía Triệu Phụ Vân nhào tới.

Triệu Phụ Vân khẽ quát một tiếng, tay phải kiếm chỉ rút ra, như đao hướng phía nghiêng phía trên vung đi.

Trong hư không có ánh lửa thành tuyến ứng ngón tay mà ra, xẹt qua cửa kia trước một mảnh hư không, đem những cái kia màu đen phi trùng cuốn vào trong đó.

Hắn lúc này đứng ở chỗ này, giống như là 'Xích Quân' phụ thể như thế, lại giống là chính hắn là 'Xích Quân'.

Ngay sau đó, lại có hai nhóm màu đen phi trùng bay vào.

Tay phải của hắn kiếm chỉ cắm về lại rút ra, vung hoạch hư không, hỏa diễm như ánh đao màu đỏ thủy triều trống rỗng tuôn ra sinh.

Phía sau màu đen phi trùng bị cuốn vào trong đó, trong nháy mắt đốt thiêu thành tro tàn rơi xuống đất.

Tùy theo, toàn bộ 'Xích Quân' miếu liền yên tĩnh trở lại.

Hắn đứng vững, tay trái lại một lần nữa giơ lên, niệm tụng lấy kinh văn, trong tay kia một ánh lửa giống như là có sinh mệnh như thế, nắm không được, phải phát có một cái hỏa điều tránh thoát bàn tay, một chút liền xông vào kia 'Xích Quân' tượng thần bên trong.

Như chim về tổ bên trong, trong khoảnh khắc, xua tan tượng thần phía trên tối nghĩa u tà chi khí.

Giờ phút này, dường như trong lòng 'Xích Quân' một chút thần tính rót vào tượng thần bên trong.

Tượng thần sinh thần huy.

Triệu Phụ Vân đưa tay hướng phía trong hư không một trào, dường như lại đem kia tuột tay ánh lửa bắt về ở trong tay, sau đó hướng phía hướng về sau mặt đi đến.

Trong phòng này ánh lửa dính liền lấy thân thể của hắn, khi hắn đi vào trong bóng tối bên ngoài, quanh thân giống như là bày biện một cái vô hình màu đỏ áo khoác như gió, tản ra xích hồng quang huy.

Trên chân giẫm qua mặt đất, lưu lại một cái màu đỏ dấu chân.

Mà trong hư không cũng có ánh lửa đi theo, nhưng mà cặp mắt của hắn nhìn thấy lại là một mảnh tối tăm.

Hắn lúc ban ngày tới qua viện này, biết sân nhỏ không lớn, những phòng khác bên trong kỳ thật cũng không có đồ vật gì.

Nhưng là tại Chu Bồ Nghĩa trong ý thức lại không phải, Triệu Phụ Vân cảm giác kia một mảnh tối tăm bên trong dường như có cái gì, Triệu Phụ Vân đứng tại tiểu viện kia nơi cửa, phía bên phải thì là trước thanh lý những phòng khác, phía bên trái thì là thẳng tới phòng ngủ chính.

Hắn đang suy tư chính mình là trước thanh lý những phòng khác vẫn là thẳng tới phòng ngủ chính.

Cái này hai lựa chọn sẽ xuất hiện hai kết quả, nếu là thẳng tới phòng ngủ chính, như vậy có khả năng những phòng khác bên trong sẽ xuất hiện quái vật đến tập kích, đến lúc đó sẽ có hai mặt thù địch nguy hiểm.

Mà đi thanh lý phòng ngủ của hắn, lại sẽ có tùy tiện kinh động ngôi miếu này phía dưới càng nhiều quái vật khả năng.

Hắn không xác định, Chu Bồ Nghĩa trong lòng, là không không lại bởi vì cái kia ‘Hắc Miếu nguyên rủa’ truyền ngôn, mà tại mộng cảnh này bên trong tạo thành chân chính quái vật.

Hắn trầm ngâm một chút, vẫn là quyết định đi những cái kia phòng trống bên trong nhìn một chút, theo thân thể của hắn đi lại, những nơi đi qua một mảnh quang minh, tại hắn chưa tới những cái kia gian phòng thời điểm, gian phòng bên trong dường như có động tĩnh, mà hắn đến, ánh lửa chiếu nhập trong đó, lại là cái gì cũng không có.

Cái này tượng trưng cho trong lòng của hắc ngạc nhiên nghi ngờ, nhưng là loại này ngạc nhiên nghi ngờ còn không để ý biết bên trong hình thành chân chính ‘yểm’, cho nên mới sẽ bị ánh lửa vừa chiếu, liền an tĩnh lại.

Chính hắc cũng an lòng, đi tới Trang Hiền Ca trước đó phòng ngủ, ở trong đó một mảnh tối tăm, hắc cảm nhận được bên trong thâm trầm khí tức tà ác.

Hắc co ngón tay lại bắn ra, một chút ánh lửa bay về phía u ám gian phòng bên trong, tại trong bóng tối nổ tung, gian phòng lập tức một mảnh sáng ngời.

Bởi vì đây là ý thức mộng cảnh bên trong, hắc một chút Huyền Hóa chi thuật, trong này càng là thuận buồm xuôi gió.

Đương nhiên, cũng cần phù hợp Chu Bồ Nghĩa ý thức mộng cảnh, trong lòng có của hắc ‘Xích Quân’ đã bị một lần nữa dựng nên, như vậy có quang mang chiếu nhập gian phòng này bên trong không thể bình thường hơn được.

Phòng ngủ bên trong sáng lên một sát na, Triệu Phụ Vân thấy được một bộ máu thịt be bét hài cốt nằm ở trên giường, trên người có hắc trùng vờn quanh, chỉ là lượng cũng không nhiều.

Đây cũng là Trang Hiền Ca tại Chu Bồ Nghĩa tại Xích Quân Miếu bên trong nhìn thấy hắc khi chết đáng vẻ, mà tại mộng cảnh này bên trong lại hội hóa thành cái gì, lại muốn nhìn Chu Bồ Nghĩa trong lòng là nghĩ như thế nào.

Ngay tại hần nhìn chăm chú thời điểm, kia hài cốt lại chậm rãi ngồi dậy, kia một đôi khô lâu hốc mắt bên trong, lại là một đôi nho nhỏ quỷ dị ánh mắt.

Chỉ một cái, Triệu Phụ Vân lại có một loại tinh thần hoảng hốt cảm giác, bất quá hần rất nhanh liền tự trối lại chính mình tinh thần.

Cũng trong nháy mắt rõ ràng, cái kia chính là ký sinh Chu Bồ Nghĩa can hồn bên trong ‘Cổ Thần’, bởi vì đôi mắt kia quá như trùng tử ánh mắt, đen, nhỏ, quỷ dị.

Hần không có nửa điểm chần chờ, tay trái nắm tay tại eo, làm vỡ trạng, tay phải kiếm chỉ cắm về, rút ra, như ra gọt đao như thế, hướng phía kia khô lâu nhân hoạch trăm mà đi, đồng thời miệng bên trong uống thì thầm: “Đốt, Giết!”

Đốt đại biểu cho hần hiện tại mượn dùng ‘Xích Quân’ Viêm Hỏa, mà Giết đại biểu hần tự thân ý chí.

Xích Viêm nhào vào kia khô lâu trên thân, đồng thời đem những cái kia phi trùng đều đốt đi.

Khô lâu nhân từ trên giường vọt lên, muốn hướng Triệu Phụ Vân đánh tới, Triệu Phụ Vân tay lại nhanh chóng trong hư không vẽ vài vòng, đồng thời thì thầm: “Trối!”

Ngọn lửa vô hình nhanh chóng đưa nó trối lại, kia đến từ ‘Xích Quân’ thần lực đưa nó thật chặt trối buộc, trối sâu vào hư không bên trong đốt cháy.

Kia khô lâu nhân bên trong, dường như có cái gì muốn

xông ra đến, lại bị ngọn lửa thật chặt buộc, không đầy một lát liền ngay cả khô lâu cùng một chỗ đốt thành tro bụi, trong cả căn phòng quỷ dị cùng tối nghĩa diệt hết, Triệu Phụ Vân cũng không có đi tìm Chu Bồ Nghĩa hồn giấu ở nơi nào, mà là đi tới trong viện, tưng tưng một lần Xích Viêm Thần Chú.

Phía trước trong phòng Xích Quân giống bên trên tán phát ra ánh sáng màu đỏ, thấu tới trong viện đến, chỉ chỉ chớp mắt cũng đã đem trong viện này tối tăm xua tán đi.

Đúng lúc này, hần nhìn thấy có một bóng người theo vừa mới phòng ngủ kia bên trong trong ngăn tủ chui ra, chính là Chu Bồ Nghĩa dáng vẻ, chỉ nghe hần hoảng sợ nói: “Xích Quân.....”

Nhưng mà Triệu Phụ Vân thân ảnh lại nhanh chóng tán tại quang bên trong.

Không tại trong mộng của người khác cùng chủ nhân ý thức quá nhiều dây dưa, đây là một cái nguyên tắc, mộng cảnh diễn biến tốc độ cực nhanh, nếu là bị cuốn lấy, sẽ có bị khốn ở người khác mộng cảnh nguy hiểm.

.....

Vụ Trạch huyện bên trong, tại một gian u ở giữa trong phòng, có một cái hũ lớn còn tại đó chịu tế tự, bỗng nhiên, hũ lớn bên trong bốc cháy lên ngọn lửa vô hình.

Kia màu trắng kén tằm phía trên nguyên bản quỷ dị linh vận tại hỏa diễm bên trong cấp tốc tán đi, chỉ có từng bị lửa thiêu sau cái chủng loại kia than tro.

Bên trong một cái màu trắng ve kén trên thân giống như là bị hỏa thiêu như thế, có màu đen, lúc này ngay tại vò đáy thống khổ gãy dựa.

Mà Ma Tầm Sư lúc này giống nhau ôm đầu, trong tai của hắn bên trong, có kia tạp nhập tiếng kêu hỗn loạn vang lên, đầu mê muội đau nhức giống như là bị đánh một cái búa như thế.

Hắn gãy dựa lấy đi vào bên cạnh bàn, kéo ra ngăn kéo, bên trong có một ít bình bình lọ lọ, cái này đều là chính hắn luyện chế được hoàn cùng thuốc tán, hắn đem bên trong một cái bình nhỏ mở ra, đổ ra hai hạt màu đen được hoàn, để vào miệng bên trong, nhai nhai nuốt xuống.

Qua một hồi lâu, trong đầu hắn cái chủng loại kia khó chịu mới chậm rãi chậm lại.

Hắn miệng lớn thở phì phò, tâm kích liệt nhảy lên, hắn suy tư trong chốc lát, đến tốt cùng là ai đối với mình làm pháp, rất nhanh liền rõ ràng, chính mình gửi ở Huyện lệnh Chu Bồ Nghĩa thân trúng Cổ Thần ý thức bị tiêu diệt.

Hắn đứng dậy đi vào hắc vò bên cạnh, nhìn thấy bên trong nhộng ‘Cổ Thần’ uể oải đáng vẻ, trong lòng của hắn phần nộ vừa đau tiếc.

“Ta tầm nhi, ta Kim Tầm Cổ Thần.....”

Trong mắt của hắn tràn đầy hận ý, nghĩ thầm: “Rõ ràng

nói ‘ngày mai’ đến là Chu Bồ Nghĩa trị hồn, lại tối nay liền....., xảo trá... Ác độc...! Ta Ma Ngũ Lang không báo thù này, thề không làm người!”

Lúc này, bên ngoài dường như có nghe được bên trong tiếng kêu thảm thiết, xông mở cửa, là một người trẻ tuổi, hần nhìn thấy ghé vào vò bên trên Ma Ngũ Lang nói rằng: “Ngũ gia gia, ngài đây là thế nào?”

Ma Ngũ Lang nằm gần đây mặc dù thiếu có bên ngoài làm việc, nhưng là đã từng uy danh nhưng không có gần một nửa điểm, ngược lại càng thêm thần bí, chỉ nghe hần nói: “Người đi chuẩn bị một chút, ta phải vào sơn.”

“Lên núi?”

“Lên núi té Cổ Thần!”

Ma Ngũ Lang mặc dù hận, nhưng lại biết, lúc này chính mình Tầm Cổ bị trọng thương, đầu tiên cần để cho chính mình ‘Cổ Thần’ khôi phục lại.

Người tuổi trẻ kia không dám lại nói cái gì, cứ việc mùa này trong núi, nguy hiểm Trùng Diệp, độc trùng trải rộng, nhưng là đã Ma Ngũ Gia lên tiếng, hần không có khả năng chống lại.

.....

Chu Bồ Nghĩa từ trên giường mở mắt ra một sát na, chỉ cảm thấy cả người đều vô cùng nhẹ nhõm, mà về sau đầu óc hần bên trong lại hiện lên, đêm qua trong mộng cảnh tượng.

Hắn mơ tới chính mình lại xuất hiện ở kia một tòa tối tăm miếu bên trong, đang trốn ở tối tăm bên trong phát run thời điểm, lại có thần nhân mang ánh lửa mà tới, đốt thấu một mảnh trong miếu hắc tà.

Kia là Xích Quân, hắn cảm thấy là, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời sắc, chỉ cảm thấy bầu trời đều sáng sáng rất nhiều, trong lòng kia thâm trầm sợ hãi cùng tối tăm, giống như là trải qua mấy ngày nay mây đen như thế tất cả giải tán.

Bất quá hắn rất nhanh liền lại nghĩ tới một cái khả năng, có phải hay không là Triệu Phụ Vân đêm qua nhập mộng.

Một bên rửa mặt, vừa nghĩ cái này, liền sớm ăn đều không có liền hướng Triệu Phụ Vân nơi đó đi, Triệu Phụ Vân ở cũng không xa, hắn rất nhanh liền đã đến.

Một sợi dương quang chiếu vào trong thành, Chu Bò Nghĩa cẩn thận giẫm trên mặt đất hòn đá, hôm qua một ngày trời nắng cũng không thể đem mặt đất hoàn toàn phơi khô, mỗi một khối đá tại đạp xuống đi lúc đều có thể tràn ra nước bùn đến, hắn xách theo chính mình trường sam, đi lại nhanh lại cẩn thận.

Đi vào Triệu Phụ Vân cửa tiểu viện, đang muốn gõ kia cũ kỹ màu xám cửa gỗ, phát hiện cửa lại là khép hờ, hắn nhẹ nhàng đem cửa đẩy ra.

Sau đó hắn nhìn thấy một người trẻ tuổi đứng ở trong sân, dòm mặt trời mà đứng.

Người trẻ tuổi này nhìn qua hơn hai mươi tuổi, mặt trắng không râu, lúc này đang nhắm mắt lại, hai tay dường như ôm dương như thế giờ cao hơn ôm.

Hắn nhìn thấy đối phương hai tay hư vuốt ve kia trong một vùng hư không dương quang như yên hà như thế, bị người trẻ tuổi hút vào miệng bên trong.

Xan hà ẩm lợ.

Chu Bồ Nghĩa lập tức nghĩ đến cái từ này, đây là một cái chân chính tu sĩ tiêu chí, hắn bởi vì cũng tu hành qua, tuy không có sở thành, nhưng cũng biết thực khí giả thần minh mà thọ.

Một hồi về sau, lại thấy hắn phun ra thật dài sương mù.

Nuốt mây nhả khói.

Chu Bồ Nghĩa đứng ở bên cạnh nhìn, hắn không có quấy rầy, hắn lúc này trong lòng tràn đầy hâm mộ.

Qua đại khái nửa canh giờ, Triệu Phụ Vân lúc này mới thu công, nhìn về phía Chu Bồ Nghĩa nói rằng: “Đại nhân thể nào sáng sớm liền tới ta khu nhà nhỏ này bên trong, ta chỗ này nhưng không có chuẩn bị ăn sáng đại nhân.”

“Nếu không phải sáng sớm tới đây, làm sao có thể nhìn thấy giáo dụ tu hành Huyền Cảnh, nuốt mây nhả khói, một viên bên trong hào quang như sóng, khi thật sự là tráng lệ.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

“Đại nhân chi ngôn để cho ta nhớ tới lúc ở trong núi, thấy sư trưởng tu hành thời điểm, hào quang vạn trượng, điểm lành rực rỡ, kia cảnh tượng, mới thật sự là mỹ lệ vô cùng.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Hận không thể thấy thịnh cảnh.” Chu Bồ Nghĩa tràn đầy hướng tới nói rằng, Triệu Phụ Vân nghe ra được hấn đây là phát ra từ phước phủ ý tứ.

Triệu Phụ Vân cũng không có tiếp hấn, bởi vì trước mặt vị này Huyện lệnh đại nhân đã có thể nói cơ bản cáo biệt con đường tu hành, cùng trong núi thế giới thuộc về hai thế giới.

Người tu hành sẽ ở hồng trần bên trong hành tẩu, nhưng tất cả cũng là vì tu hành.

“Đại nhân như thế sớm liền đến chỗ của ta, không biết có chuyện gì?” Triệu Phụ Vân đương nhiên biết là cái gì, bằng không hấn cũng sẽ không đem cửa sân mở ra trước.

Thế là Chu Bồ Nghĩa đem giấc mơ của mình nói cho Triệu Phụ Vân nghe, cũng hỏi có phải là hấn hay không xuất thủ, Triệu Phụ Vân chỉ là cười cười, nói rằng: “Đại nhân hồn an thần định, tất nhiên là chuyện tốt, bất quá cũng có thể nhìn ra, đại nhân trong lòng còn có Xích Quân, cho nên đại nhân mới có thể có được Xích Quân che chở.”

“Ai, Xích Quân quang huy, cũng cần có người có thể dẫn dắt.” Chu Bồ Nghĩa lập tức rõ ràng, cái này Triệu Phụ Vân tối hôm qua nhập mộng, lập tức lại hỏi: “Giáo dụ

quả nhiên thật bản lãnh, nhưng lại muốn bởi vậy mà đắc tội bản địa những này Quỷ Thần, hôm nay chi ân, ngày khác Chu mỗ thoát này khốn cục, ổn thỏa hồi báo giáo dụ!”

Hắn nói tới quỷ, đương nhiên là người ở đây nuôi Âm Linh, hắn thấy, cái kia chính là ‘Quỷ’, mà thần, thì là chỉ những cái kia ‘Cổ Thần’.

Đương nhiên, cũng có người đem ‘Âm Linh’ xưng là ‘Thần’, đều xem các nơi phong tục cùng một thân quen thuộc.

“Chỉ là việc nhỏ, đại nhân không cần lo lắng, ngược lại để đại nhân lo lắng, bất quá, ta chỉ là là đại nhân giải một chút mộng mà thôi.” Triệu Phụ Vân nhìn như không thèm để ý, nhưng là trong lòng nhưng thật ra là cảnh giác.

“Giáo dụ phải cẩn trọng chứ không được khinh suất, Trang Hiền Ca chính là quá chủ quan khinh địch, cho nên mới sẽ rơi vào kết cục này.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng, Trang Hiền Ca trong lòng của hắn, là một vị hung hăng, dũng cảm thanh niên tu sĩ.

“Ta không đi trêu chọc bọn hắn, bọn hắn làm về phần đến trêu chọc tại ta!” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Chu Bồ Nghĩa trong lòng còn muốn lại khuyên một chút Triệu Phụ Vân phải cẩn thận, nhưng nhìn tới Triệu Phụ Vân không hứng thú lắm đáng vẻ, liền không tiếp tục nói, chỉ thầm nghĩ: “Không cần lại giống Trang Hiền Ca như thế mới tốt.”

Triệu Phụ Vân đương nhiên không hi vọng chính mình giống Trang Hiền Ca như thế.

Hắn trở lại trong phòng của mình, chuẩn bị bố pháp trận, thành lập đạo trường của mình.

Lúc đầu hắn cảm thấy còn có thể chờ một chút, nhưng là trải qua tối hôm qua một chuyện, nhường hắn không thể không sớm làm chuyện này.

Chương 5 : Nhân gian đền đùốc

Một cái đạo trường, là một cái người tu hành chỗ an thân, tỉ như đêm qua nếu là có người đến tập kích bất ngờ, hấn Thần hồn Nhập Mộng thời điểm, vẫn còn có chút nguy hiểm.

Nếu là thành lập đạo trường, liền không sợ những cái kia âm tà tiềm ẩn đánh lén.

Đạo trường tháp xây, nói khó không khó, nói dễ cũng không dễ, cái kia Trang Hiền Ca tới ngoài thành mặt sửa chữa kia một tòa Xích Quân Miếu, nếu là có thể mời đến ‘Xích Quân’ thần niệm trú lưu, khai quang tượng thần, như vậy nơi đó chính là đạo trường của hấn.

Triệu Phụ Vân trong núi liền cân nhắc qua chính mình rời đi sơn thời điểm, nếu là ở nơi nào đặt chân, liền cần bày trận xây đạo trường.

Mà trong núi cũng biết giáo, nhưng là giáo về giáo, có thể hay không nắm giữ cũng bố thành đạo trường, lại tất cả người.

Hấn một lần xuống núi bắt quỷ thời điểm, đạt được một đoạn sét đánh gỗ tảo, bị hấn điêu khắc thành ‘Xích Quân’ tượng thần, đây là trên người hấn tốt nhất một cái pháp khí, trải qua hấn mấy năm tế luyện, thông qua khắc

Xích Viêm Thần Chú khai quang, Bí Chúc.

Đến nay, món này Xích Quân tượng thần, đã ký sinh hẳn một sợi thần niệm, đồng thời, cũng có được nồng đậm Xích Quân thần tính viêm huy.

Xích Quân tượng thần áo bào màu đỏ phía trên khắc lấy Xích Viêm Thần Chú, bày ở phòng tối bên trong, chiếu sáng rạng rỡ, một cỗ thuần dương chi khí lan tràn, lại có một cỗ khiến người sợ hãi thần thần uy như có như không phát ra.

Hắn cái này một sợi thần niệm cùng Xích Quân thần uy phù hợp một chỗ, đây chính là tế luyện cái này tượng thần chỗ tốt, có thể thời điểm cảm thụ trong đó thần uy, đạt tới một loại phù hợp trạng thái, từ đó khiến cho tự thân ‘Thần’ ý lớn mạnh, khiến cho hắn tự thân thần ý nhiễm Xích Quân thần vận.

Triệu Phụ Vân mong muốn lấy ‘Xích Quân tượng thần’ làm trận cơ bày một cái pháp trận, Xích Quân thuộc hỏa, coi đây là trận cơ bày ra pháp trận, nhất định là ‘hỏa tính’ pháp trận, mà cái khác trận khí nhất định cũng muốn pháp tính tương hợp.

Sơn môn bên trong những cái kia có gia tộc duy trì, sẽ đi giúp bọn hắn tìm kiếm luyện khí vật liệu luyện thành trận khí,

Triệu Phụ Vân liền biết, Trì Phi Long luyện một bộ Thanh Long Thất Túc Trận, trận khí tất cả đều là dùng thiên ngoại tinh thạch chế thành lệnh bài.

Mà hần ngoại trừ có một tôn Xích Quân tượng thần bên ngoài, cái khác tương ứng trận khí căn bản cũng không có.

Hần duy nhất đem ra được chính là ba mươi sáu cái kim châm cứu.

Giàu có giàu bày trận phương pháp, nghèo thì là có nghèo phương thức.

Hần chỉ là suy tư một lát, liền từ chính mình trong bọc hành lý xuất ra một cái nhỏ túi tiền đến, trong này chứa là chính hần tự chế Phù Tiền.

Nói là tiền, chỉ là chế thành tiền đáng vẽ.

Vật liệu là Xích Đồng.

Xích Đồng xem như một loại không tị hỏa tính vật liệu, mấu chốt nhất là khá là rẻ, lượng nhiều mà dễ kiếm.

Hần tại Xích Đồng một mặt khắc lên ‘Hỏa phù’, một bên khác khắc lên Xích Quân tục danh, lại lấy chu sa đóng gói, lại tại ‘Xích Quân tượng thần’ trước Bí Chúc chi, làm cho mà thành có thể hộ thân Hỏa Phù tiền.

Cầm Hỏa Phù tiền mang theo, là muốn nhìn một chút có thể hay không gặp gỡ cái gì tốt vật liệu, để mà mua sắm.

Lại cầm một chút cắt chém chỉnh tề góc bạc vụn, Triệu Phụ Vân liền ra cửa.

Hần muốn đi mua chút đèn trở về.

Muốn loại kia dùng qua rất nhiều năm đèn, dạng này đèn, hội tụ khói lửa nhân gian khí, lại hợp lấy ‘Xích Quân’ lửa, liền có thể hình thành Nhị Muội Chân Hỏa, có thể đốt tất cả âm thuộc chi vật.

Thần Hỏa vô hình vô chất, Huyền Diệu không thể gặp, đốt âm đốt tà, người tu hành muốn đến Thần Hỏa, liền là thông qua vẽ bùa viết lên, niệm thần tụng chú mà đến.

Cho nên, ‘phù lục chi hỏa’ cũng được xưng là Thần Hỏa.

Lúc đầu Thần Hỏa liền bá đạo, nhưng là hợp chi lấy nhân gian hỏa chi sau, liền nhiều triền miên chi tính, có thể thật lâu tồn lưu tại thế, không đến mức mỗi một lần đều là lóe lên tức diệt.

Hắn mang theo trong người túi châm, cài đóng hậu viện cửa, tại trong hẻm nhỏ đi qua.

Bởi vì cái này Vụ Trạch huyện nước mưa nhiều, cho nên trong ngõ nhỏ trên vách tường bao dài có rêu xanh, trên vách tường sẽ còn dài chút hoa dại cỏ dại, cực giống nơi này người.

Hắn ra đầu này đường phố, bởi vì đầu này đường phố ở đều là người giàu có, bất luận một chỗ đến cỡ nào khổ khổ, đều sẽ có giàu cùng bản khác biệt.

Ra con đường này khu, hắn liền ngửi thấy nhàn nhạt mùi thối.

Trong thành cư dân, có chăn heo, còn có chút xây cột

nuôi một hai con trâu, còn có nuôi con lừa kéo cối xay, càng có gà, chó sủa âm thanh cùng với từng trận mùi thối trong gió.

Có người dùng thùng phân chọn phân và nước tiểu hướng ngoài thành mà đi, ở đằng kia thùng phân bên trên có gãy mới mẻ nhánh cây đóng ở phía trên, phòng ngừa bên trong nước bắn đẳng xuất đến, có thể nhìn thấy cành lá vàng đen trắng đồ vật, theo bên cạnh đi qua, cho dù là Triệu Phụ Vân cũng không thể không kìm nén một mạch.

Cùng dọn phân người gặp thoáng qua, xách theo chân áo vạt áo, cẩn thận giẫm trên mặt đất nước bùn bên trong hòn đá, dạng này trong hẻm nhỏ, cho dù là tầm vài ngày nắng cũng không làm được, hướng chi mới thời gian một ngày.

Bên cạnh có một đầu cống lộ thiên, cùng bên cạnh một cái chuồng heo tương thông, bên trong trầm tích lấy một chút nước bắn, hiện ra mùi thối.

Một cái đồng loạn thạch xây tiểu viện bên trong, có một cái tiểu nữ hài cùng tiểu nam hài đang ngồi xổm trên mặt đất đùa lửa.

Bọn hắn dùng mấy khối gạch đắp một cái bếp nhỏ, bên trong nhóm lửa, ở phía trên nướng thứ gì ăn.

Triệu Phụ Vân dừng ở kia cửa sân lúc, bọn hắn ngẩng đầu lên, khắp khuôn mặt là đen xám, bọn hắn mặc quần áo, coi đều có vẻ dài lợm thuộm, giống như là không phải là của mình, hơn nữa ống tay áo cổ áo chỗ đều có

may vá.

Hai cái tiểu bằng hữu nhìn xem ăn mặc một thân mới tinh cạo áo bào màu xanh lam, ánh mắt có chút e ngại, bọn hắn trong nhận thức biết, có thể mặc loại này đẹp mắt quần áo người đều là những cái kia đại nhân vật, không phải bọn hắn đủ khả năng tiếp xúc.

Triệu Phụ Vân đi vào, đi vào hai người bên người, hướng bọn họ mỉm cười nói: “Hai vị tiểu bằng hữu, tại nướng ăn cái gì?”

Hai cái tiểu bằng hữu bên trong cái kia lớn nam hài, nháy mắt, nhìn Triệu Phụ Vân một cái, không nói gì, cúi đầu.

Tiểu nữ hài cũng không sợ người lạ mở miệng nói: “Chít chít!”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy phía trên kia nướng bốn cái ‘ve’, rõ ràng nàng nói là cái gì.

“Ăn ngon không?” Triệu Phụ Vân cười hỏi.

“Ăn ngon!” Vẫn là tiểu nữ hài kia trả lời.

“Cho ta một cái ăn có được hay không?” Triệu Phụ Vân nói đùa.

Tiểu nữ hài lại chỉ là cười, cầm một cây gậy trên mặt đất vẽ linh tinh lầy, cũng nhìn lén lầy ca ca của mình.

“Còn không có quen thuộc!” Kia tiểu nam hài bỗng nhiên

thì là mở miệng nói.

“Quên đi, trong nhà các người có hay không đèn a.”
Triệu Phụ Vân ngồi xổm xuống, cười hỏi.

“Đèn? Cái gì đèn?” Tiểu nam hài hỏi.

“Chính là các người ban đêm đốt đèn a?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Chính chúng ta ban đêm yếu điểm, bởi vì, chiều muộn ở trên là đen nhánh.” Tiểu nữ hài nhanh chóng hồi đáp.

“Ta dùng tiền mua các người đèn.” Triệu Phụ Vân nói từ trong ngực xuất ra một góc bạc vụn nói rằng.

Hài tử của người nghèo sớm biết lo liệu việc nhà, bọn hần lộ ra nhưng đã biết bạc tác dụng.

Nhìn thấy Triệu Phụ Vân nâng ở lòng bàn tay bạc, ánh mắt đã thay đổi, tiểu nam hài lập tức đứng dậy, nói rằng:
“Ta đi hô mẹ trở về.”

Tiểu nam hài đứng dậy chạy mấy bước, lại trở về đến, lôi kéo muội muội của mình cùng đi.

Triệu Phụ Vân vốn không muốn đi cùng, nhưng nhìn tới bọn hần hướng sau phòng đi đến, đồng thời mơ hồ có nói âm thanh truyền đến, sau đó dường như nói không rõ lắm, hần nghe được cùng hai vị tiểu bằng hữu đối thoại chính là một nữ tử, căn bản cũng không tin có người nào sẽ đến mua đèn.

Thế là Triệu Phụ Vân đi tới, tại bọn hấn sau phòng mặt có một cái giếng, bên cạnh giếng có một ít người ở chỗ này múc nước giặt quần áo.

Khi thấy Triệu Phụ Vân khi đi tới, bên cạnh giếng mức nước giặt quần áo vợ người người đều hướng hấn nhìn qua, nhìn thấy Triệu Phụ Vân trắng nõn da nhẵn nhụi, cùng mặc trên người quần áo, trong mắt cũng lộ ra một tia e ngại.

Mà hai cái đứa nhỏ bên trong, tiểu nữ hài thì là chỉ vào Triệu Phụ Vân nói rằng: “Chính là hấn, hấn muốn mua nhà chúng ta đèn.”

Bên cạnh một cái người nhỏ con phụ nhân lập tức đưa tay kéo một chút tiểu nữ hài cánh tay, nói rằng: “Không cần dùng tay chỉ người nói chuyện.”

Sau đó lại hướng phía Triệu Phụ Vân lộ ra áy náy cười.

Triệu Phụ Vân thì là cười cười, nói rằng: “Không sao cả, tiểu hài tử mà thôi.”

Nói xong, hấn hướng phía ở đây chúng phụ nhân đi một cái Đạo gia chào, nói rằng: “Tại hạ Triệu Phụ Vân, muốn hỏi một chút chư vị tẩu tẩu, trong nhà nhưng có dùng lâu cây đèn? Tại hạ muốn mua lấy mấy ngọn về để buổi tối dùng.”

Hấn những ngày này ở chỗ này đã biết, người nơi này đồng dạng xưng những này đã kết hôn phụ nhân là tẩu tẩu, đương nhiên, cái này cần là người tuổi của mình so khác nhỏ.

Ân chứa trong đó ý tứ, đương nhiên là nói mọi thứ đều là từ đối phương trưng phụ bên kia bàn luận, xem như một loại tị huý, các nơi phong tục theo xưng hô bên trên đó có thể thấy được một hai đến.

“Đại nhân, người muốn mua đèn?” Cái kia tiểu nam hài mẹ đứng lên, nói rằng: “Trong nhà của ta cũng là có hai ngọn, đợi lát nữa chồng của ta đánh cá trở về, nhường hẳn cho đại nhân làm một chiếc mới a.”

Nàng không có nghĩ qua dùng lâu như vậy cũ cây đèn còn có thể bán lấy tiền.

“Không cần mới, ta chính là mong muốn đã điếm qua ít ra ba năm trở lên cây đèn, đương nhiên, nếu là đã rách nát, vậy liền không cần.”

“Đại nhân thật muốn?” Phụ nhân như cũ hỏi một câu.

Triệu Phụ Vân vẫn không trả lời, bên cạnh có một vị phụ nhân đã đang nói rằng: “Đại nhân, trong nhà của ta có hai ngọn đèn dùng hơn ba năm.”

Lúc trước phụ nhân chỉ là lôi kéo nữ nhi của mình tay, thật không có mở miệng.

“Ta không chỉ có muốn một chiếc, nhà các người bên trong nếu có, đều có thể đem ra, ta chọn một chút.”

Triệu Phụ Vân nói xong, những người khác lập tức đứng dậy về đến nhà đi, nam hài nữ hài mẫu thân, tại trên quần áo xoa xoa tay, sau đó cũng đi về nhà cầm.

Triệu Phụ Vân theo sau, nàng đẩy ra không có khóa cửa gỗ, tiến vào trong phòng, chỉ chốc lát sau cũng đã xuất ra ba cái cây đèn.

Chỉ vừa lấy ra, còn trên tay của nàng, Triệu Phụ Vân liền nhìn ra, ba cái cây đèn bên trong có một cái đã đã sớm ‘làm lạnh’, mặt khác hai cái phía trên có ẩn chứa một đám lửa khí.

Hiển nhiên một cái kia đã không có ‘hỏa khí’ cây đèn, đã thật lâu không dùng.

Mặt khác hai cái, một cái là dùng bình gốm làm thành, một cái là dùng một tiết cây trúc làm thành.

‘Khí’ là một cái rất có ý nghĩa chữ, đã có người bình thường lý giải ý tứ kia, lại có càng sâu tầng ý tứ.

Mà kia hai ngọn còn tại dùng trên đèn, mặc dù bây giờ không có điểm lấy, chính là trên của hần lại uẩn kết lấy người bình thường không cảm giác được cái chủng loại kia ‘hỏa khí’.

Triệu Phụ Vân có thể cảm thụ ‘hỏa khí’ bên trong cái chủng loại kia triền miên cùng dính liền chi tính, đây chính là nhân gian hồng trần lửa một cái đặc điểm, như thế mới có thể để cho ‘Thần Hỏa’ tại này nhân gian lưu thêm, cũng biến thành triền miên.

“Hai cái này đều có thể.” Triệu Phụ Vân chỉ vào kia bình gốm cùng trúc tiết làm cây đèn nói rằng.

“Kia, kia, hai cái này.....” Phụ nhân kia đem kia hai cái

cây đèn đưa tới, lại rút về lại mấy tấc, nàng muốn hỏi có thể bán bao nhiêu tiền, nhưng là lại thật không tiện hỏi.

“Hai cái một góc bạc a!” Triệu Phụ Vân nói rằng, một góc bạc, bất quá là hạt đậu lớn nhỏ một cái, đối với nhà nghèo khổ mà nói đã không ít, nhưng là đối với Triệu Phụ Vân mà nói, đây đều là không tính là gì.

Tuổi trẻ phụ nhân liền vội vàng gạt đầu, Triệu Phụ Vân tiếp nhận kia hai cái cây đèn về sau, những người khác đã cầm cây đèn tới.

Có người thậm chí là đem trong phòng lâu dài không cần đều mang đến, có chút một tay bắt một cái, có chút thì là dùng bao vải lấy mười mấy.

Trong đó có không ít đều là đã tan hết khói lửa cây đèn, Triệu Phụ Vân cũng không muốn, chỉ chọn những cái kia còn tại dùng mua xuống, hắn ở chỗ này thu cây đèn, tin tức truyền ra, đúng là không ngừng có người cầm trong nhà cây đèn đưa tới.

Triệu Phụ Vân cũng không cự tuyệt, đúng là thu hơn năm mươi ngọn, cái này mới dừng lại, lại mua chút dầu thấp, kia tiểu nam hài tiểu nữ hài mẫu thân, còn cần lớn giỏ trúc giúp hắn chứa đưa đến chỗ ở đến.

Trở lại ngưng cười, ngồi xuống về sau, hắn nhìn trên bàn bị phụ nhân kia bày chỉnh tề cây đèn, trong lòng suy nghĩ lấy.

Nguyên bản hắn chỉ là muốn thu bảy ngọn liền có thể, nhưng là nhiều người như vậy đưa tới, hắn cũng không

có cực tuyệt, bảy ngọn có thể, bảy bảy bốn mươi chín ngọn cũng có thể.

Cây đèn nhiều, như vậy pháp trận trận cơ liên có thể hùng hậu một chút.

Đạo trường tự nhiên lực phòng hộ liên mạnh một chút.

Hơn nữa, mặc dù mỗi một ngọn đèn bên trên ‘nhân gian hỏa khí’ đều cực kỳ yếu ớt, nhưng là số lượng càng nhiều, kia ‘hỏa khí’ hội tụ cùng một chỗ, liên cũng coi như khả quan.

Trong lòng của hắn sinh ra một chút ý khác, nhưng là ý nghĩ này cũng chỉ là ý nghĩ, có thể hay không thực hiện, còn phải nhìn thiên thời, phải xem có hay không cơ hội này.

Nhưng không nhận là ý tưởng gì, hiện tại cũng đến theo ở trong lòng, lúc này đến bày trận.

Những này cây đèn chia làm gôm, trúc, đồng ba loại, trong đó khí cụ bằng đồng là cây đèn ít nhất, gôm, trúc nhiều nhất.

Hắn mong muốn đem những này đèn bày là Thất Tinh trận, ba loại đồ vật làm thành đèn kết thành ‘hỏa khí’ nếu muốn nói là có khác nhau, cũng xác thực sẽ có một tia khác biệt, nhưng là nhân gian lửa căn bản đặc tính là triển miên dính liền, thiên nhiên hội kết cùng một chỗ, kia một tia kim, mộc, thổ ở giữa đặc tính, không quan hệ đại cục, ngược là có thể nhường hắn có thể nhiều thể biết một chút Ngũ Hành chi tính.

Có chút cây đèn sạch sẽ, có chút dính đầy tràn dầu.

Sạch sẽ đèn hắt là một mực thả trong phòng ngủ dùng, mà dính đầy tràn dầu, thì hắt là một mực đặt ở trong phòng bếp dùng.

Hắt ngồi ở chỗ đó, xuất ra đao khắc, tại những này cây đèn bên trên bắt đầu khắc ‘Xích Viêm Thần Chú’, Xích Viêm Thần Chú không hề dài, bất quá là hơn ba mươi cái chữ.

Hắt cẩn thận mà chuyên chú khắc lấy, một thân một mình từng chiếc từng chiếc đèn khắc lấy, đúng là hoa thời gian một ngày mới khắc xong.

Cái này khiến tinh thần của hắt mệt mỏi không thôi, đầu tiên là tĩnh tu một phen, lại nói tiếp là đi vào trong sân, đối với bầu trời đêm hái ăn âm lộ, cả người tinh thần cái này mới khôi phục hơn phân nửa.

Hắt đem chính mình kia một tôn ‘Xích Quân tượng thần’ đem ra, bày trên mặt đất, chính hắt cùng ‘Xích Quân tượng thần’ ngồi đối diện nhau, tựa như là đang ngồi hai cái ‘người’.

Cây đèn còn quán tượng thần cùng người, làm thành một vòng tròn.

Mỗi một ngọn đèn đều đốt lên.

Tổng cộng bảy bảy bốn mươi chín ngọn, có nhiều bị đặt ở một bên.

Tối tăm bên trong, một vòng ánh đèn, chiếu sáng phòng, theo hần nhắm mắt, niệm tụng Xích Viêm Thần Chú, trên người hần cùng kia tượng thần phía trên đều nổi lên ánh sáng màu đỏ, loại này ánh sáng màu đỏ bên trong lộ ra như có như không kim sắc.

Những này kim hồng chi sắc, lại bắt đầu lan tràn.

Đầu tiên là những cái kia cây đèn phía trên khắc chữ bắt đầu ở trong ngọn lửa lấp lóe quang huy.

Cái này quang huy thấm vào đèn diễm bên trong, nhưng nguyên bản khô héo ánh đèn đúng là biến càng thêm sáng lên.

Nguyên bản vàng bạc lớp ngoài cùng của ngọn lửa bên trong, dường như cũng nhiễm bên trên một tia kim sắc.

Nhân gian phạm hỏa, tại thời khắc này, biến thành Linh Diễm.

.....

Chương 6 : Trong mưa

Xà ca nguyên bản không họ Xà, hấn nguyên danh gọi Lê Dũng, nhưng bởi vì đặt được trong tộc lão tổ tông tán thành, theo mà được ban cho họ ‘Xà’, cho nên bị cùng tuổi người xưng là Xà ca.

Nam Lăng phủ nuôi âm, cổ dân chúng, mặc dù lấy cường giả vi tôn, nhưng tự cũng có một bộ quy hành, mỗi mấy năm đều sẽ có một lần đấu cổ đấu linh thịnh hội, từ đó tuyển ra kỳ đồng loại vương giả, vương giả có thể ‘Cổ’ tên là họ.

Mà ‘Xà ca’ nãi nãi được ‘Xà Cổ’ Xà vương xưng hào, người xưng ‘Vụ Trạch Xà Nãi Nãi’, mỗi một cái Cổ Vương đều có thể chỉ định một vị hậu bối, xem như là truyền thừa của mình người, là đạt được nàng công nhận.

Cho nên bên cạnh hấn, liền tự nhiên vây tụ một đám người, nguyên nhân có hấn là Vụ Trạch Xà Nãi Nãi chỉ định truyền thừa người nguyên nhân, cũng có bản thân hấn nuôi ‘Cổ’ hoàn toàn chính xác lợi hại nguyên nhân.

“Xà ca, ngươi nói, hấn mua nhiều như vậy đèn làm cái gì?” Một cái chân trần người trẻ tuổi nói rằng.

Nam Lăng phủ nước mưa nhiều, cho nên nơi này người trẻ tuổi nếu là không lên sơn, thì ưa thích chân trần, ghim ống quần, cơ thể lộ ra lồng ngực, tóc thì là đều cao

cao đâm bàn mà lên, thậm chí có ít người sẽ đem tóc của mình cạo sạch, xem toàn thể đi, đều lộ ra một cổ đã tít.

“Xà ca người Ô Đầu đã cùng người tâm tư tương thông, không bằng để cho nó đi nhìn trộm một chút, xem hắn đang làm cái gì?” Có người nói.

Lê Dũng nhìn xem người nói chuyện, ánh mắt của hắn lớn, có chút nổi lên, nhìn kỹ con người của hắn có điểm giống là xà nhân, bị nhìn chăm chú lúc, hội có một loại cảm giác sợ hãi.

Lê Dũng không biết rõ những này giật dây mình người, là thật không có nhận được tin tức, vẫn là mục đích gì khác, nhưng là trong lòng của hắn là may mắn, chính mình hôm qua ở đằng kia trong miếu, không cùng cái này mới tới giáo dụ xảy ra cái gì xung đột trực tiếp.

Cho nên, ánh mắt của hắn ngang qua mấy người này, không có nói tiếp, chỉ đem rượu ngược ở bên cạnh trong chén, lại từ một cái bình nhỏ bên trong đổ ra một hạt màu đen được hoàn, đặt ở trong rượu ngâm nở, tay áo của hắn bên trong có một đầu đen nhánh rần chui ra, hắc xà dài bằng chiếc đũa, chui vào trong chén trong rượu ngâm lấy.

Vầy rần khẽ nhếch, miệng bên trong phát ra thanh âm tê tê, đồng thời Lê Dũng lạnh lùng nói: “Ta muốn làm gì, không cần đề nghị của các người.”

Hắn theo không cảm thấy, những người này đều như bọn hắn miệng bên trong nói như vậy trung thành trung

thực.

Vụ Trạch người đều biết, nguy hiểm đồ vật, xưa nay đều là giấu ở âm u bên trong.

.....

Ma Ngũ Lang mang theo tộc nhân vào sơn.

Ma Ngũ Lang nuôi dưỡng Kim Tầm Cổ tại toàn bộ Nam Lăng phủ cũng không tính là là chủ lưu, bởi vì giai đoạn trước yếu đuối, tại cái này tại độc trùng, âm quỷ trải rộng Nam Lăng phủ thường thường khó mà tự vệ.

Nhưng là tại chịu đựng qua giai đoạn trước yếu đuối thời gian, tới đằng sau Cổ Trùng năng lực, lại đuổi sát ngũ đại Cổ Trùng, theo nói nếu là Kim Tầm Cổ có thể chân chính phá kén mà ra, liền có thể lực áp Cổ Vương.

Cho nên Ma Ngũ Lang tại cái này Vụ Trạch huyện có thể xưng được là là một vị nổi danh nhân vật, nhưng mà hần lúc này lại hướng sơn đi lên.

Hắn muốn khôi phục chính mình Kim Tầm Cổ, hắn gọi lên chính mình trong tộc người, là trong đêm bên trên núi.

Chỗ địa phương muốn đi, là chỉ có hắn biết đến một chỗ, thâm nhập trong núi, nơi đó chướng khí dày đặc, nhất là sau cơn mưa trời xanh trong, chướng khí càng theo sương mù bay lên.

“Ngũ thúc, ngài xác định một mình đi vào?” Nói chuyện

chính là đưa Ma Ngũ Lang một vị chất tử, đã là trung niên nhân Ma Diệp Can, hắn có chút bận tâm nhìn xem trong vòng một đêm bị trọng thương Ngũ thúc.

Những năm gần đây, Ngũ thúc dựa vào Tầm Cổ vì gia tộc tranh đến rất nhiều chỗ tốt, theo nguyên bản vắng vẻ vô danh người, biến thành trong tộc hết sức quan trọng người, nhưng là cổ sư ở giữa chiến đấu, xưa nay đều là như thế hung hiểm.

Ma Ngũ Lang buông ra tay của hắn, một trận gió thổi tới, hắn cảm thấy lạnh, Ma Diệp Can lập tức nói: “Liên để Tiểu Nghĩ cùng người đi vào đi.”

Hắn nói Tiểu Nghĩ chính là thường xuyên chiếu cố Ma Ngũ Lang sinh hoạt thường ngày người thanh niên kia, hơn nữa hắn biết, Ngũ thúc lòng nghi ngờ trọng, không yên lòng chính mình đi theo vào.

“Tốt, người nhường Tiểu Nghĩ tới.” Ma Ngũ Lang nói rằng, hắn cũng cảm giác thân thể của mình thật là bị thương, nơi đó có một đoạn không đường dễ đi, cần phải có người trợ giúp.

“Tiểu Nghĩ, người qua đây, cùng người Ngũ thúc công đi vào, nhất định phải chiếu cố tốt Ngũ thúc công, nếu như Ngũ thúc công đã xảy ra chuyện gì, ta bắt người hỏi tội.” Ma Diệp Can nghiêm khắc nói.

“Là, ta nhất định chiếu cố tốt Ngũ thúc công.” Tiểu Nghĩ trả lời khẳng định nói.

“Đi thôi.” Ma Ngũ Lang một tay chống cây gậy trúc, vác

trên lưng lấy một cái bao bố lấy hộp, hướng phía kia một đám sương mù bao phủ hẻm núi bên trong mà đi.

Kia là Độc Trùng hạp, bên trong chướng khí độc vật hoành hành.

Tiểu Nghĩ tiếp nhận Ma Ngũ Lang đưa tới Giải Chương đan dược, đỡ lấy Ma Ngũ Lang một cái cánh tay, đi thẳng về phía trước.

Đứng ở nơi đó Ma Diệp Can, rất muốn đi tìm kiếm chính mình vị này Ngũ thúc bí mật, nhưng lại lại không dám, cứ việc Ngũ thúc nhìn qua bị trọng thương, nhưng là trên lưng hấn trong hộp truyền đến kia cổ xao động hung ý, cái này khiến hấn không dám có phần ham muốn.

“Cái này mới giáo dụ, vô thanh vô tức, lại hóa ra là một đầu tiếng trầm căn người côn trùng.”

Ma Diệp Can thâm nghĩ lấy, hấn quyết định, để cho người ta thật tốt giám thị một chút cái này Triệu Phụ Vân.

Ma Ngũ Lang tại một lần nhờ cơ duyên, thu được một bản tế dưỡng Kim Tầm Cổ bí tịch, bên trong có một thiên nói là như thế nào nương thụ thương Kim Tầm Cổ khôi phục, cũng có cơ hội tiến thêm một bước.

Trước đó, hấn Tầm Cổ tại kén bên trong, một mực không phá kén, hấn cũng đã động tâm tư, chỉ là hấn không muốn nhân công can thiệp quấy rầy Tầm Cổ tự nhiên thai nghén, bất quá bây giờ lại là đúng lúc.

.....

Triệu Phụ Vân một đêm khai thông Xích Quân, nhường hẳn chút cây đèn nhiễm lên Xích Quân thần uy, nhưng là như thế vẫn chưa đủ, ngày thứ hai lúc ban ngày, như cũ Bí Chúc một ngày.

Lại sau đó, hắn đem bốn mươi chín ngọn đèn chia bảy tổ, căn cứ Bắc Đầu Thất Tinh trận vị bày ra, trong đó Xích Quân tượng thần, liền bày ở hắn phòng chính bên trong, thuộc về phương nam Ly Hỏa vị, bảy ngọn đèn còn quần tượng thần.

Cũng không biết là hỏa diễm phản chiếu tượng thần phản phát tại thiêu đốt, vẫn là tượng thần quang huy nương hỏa diễm nhiều một tầng thần thánh chi sắc.

Mà cái khác sáu tổ cũng theo tinh vị trong phòng dọn lên, Triệu Phụ Vân giường ngủ, liền tương đương với trong thất tinh cái kia ‘chước’ vị.

Hắn nằm ở trên giường, bên trong xem tu hành, chỉ cảm thấy thể xác tinh thần buông lỏng, quanh thân có một loại cảm giác ấm áp, đây là tràn đầy cảm giác an toàn.

Trận pháp này nói đến đơn giản, kì thực không có chút nào đơn giản.

Hắn tế luyện nhiều năm Xích Quân tượng thần, cùng tự thân dung nhập trận này bên trong, nhìn như là Bắc Đầu Thất Tinh, kì thực là Cửu Tinh, người cùng tượng thần cùng trận, liền thành một khối.

Sắc trời lại vào trong đêm, cái này một tòa tiểu viện mờ hồ ở giữa có ánh sáng sáng lộ ra đến, đêm rách tối tăm.

Ngày thứ hai, bất quá trời trong xanh mấy ngày thời tiết, lại bắt đầu trời mưa.

Triệu Phụ Vân ngồi phòng chính trong phòng một thanh trên ghế mây, hấn nhìn chính là trong núi ghi chép « Linh Vật Bồn Tương Kinh ».

Một cái tu sĩ, tu ra pháp lực, ngưng luyện Huyền Quang là một nấc thang, nhưng là nếu là chăm chỉ một chút, nhiều chút nghị lực, đại đa số người còn có thể ngưng luyện Huyền Quang, dù sao ngưng luyện Huyền Quang muốn là nghị lực cùng chăm chỉ, nhưng là tu hành pháp thuật lại là muốn ngộ tính.

Có pháp thuật một chút là sáng, tựa như đốt đèn, đá lửa đựng một cái, hỏa tinh rơi xuống, hỏa diễm lầy, có ít người tâm tính tựa như kia củi ướt, vô luận như thế nào đều sáng không được.

Mà Trúc Đạo Cơ, ngoại trừ muốn ngộ tính, còn cần cơ duyên.

Trúc Cơ là cần trong ngoài tương hợp.

Lấy tự thân Huyền Quang pháp lực, hợp Chân Sát mà kết phù lục, rơi vào tạng phủ khí hải bên trong, tựa như gieo xuống một hạt giống, từ đó khiến cho pháp lực đột phá công cùm xiềng xích, hình thành một loại biến hóa về chất.

Mà thế gian Chân Sát, không thoát âm dương, không rời Ngũ Hành, cho nên phần lớn là theo Ngũ Hành vào tay.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Ngũ Hành Chân Sát, đến thứ nhất liền có thể nhập khí hải mà Trúc Cơ.

Lại có khác Phong, Lôi, Nguyên Từ, Hàn Băng, Thuần Dương, Huyền Âm, Độc Chương cùng, còn có chút hỗn hợp lại cùng nhau, thậm chí có người cho rằng Quỷ Thần cũng có thể gọi là ‘sát loại’, hợp chi mà nhưng phải nói.

Cho nên, liền có người đem ‘Cổ’ phân loại làm Quỷ Thần chi thuộc, thuộc về linh chủng, nhưng là Triệu Phụ Vân cùng trong núi đạo sư như thế, cảm thấy ‘Cổ’ bất quá là thuộc về ‘quái loại’ mà thôi.

Một cảnh giới bên trong, pháp lực không có khả năng vô hạn tăng trưởng, chỉ có thể thuần hóa, đương nhiên trong đó tự có thượng trung hạ phân chia, nhưng là không có loại kia khoảng cách giống như cải biến, nhưng mà Huyền Quang tới Trúc Cơ lại là một loại chất cải biến.

Hắn xuống núi tới đây, tuy là phụng sư môn chi mệnh ở đây làm giáo dụ, nhưng là chính hắn là tuyệt đối không thể đủ chậm trễ tu hành.

Mà muốn Trúc Cơ, người lại không thể rời đi nơi đây đi tìm Chân Sát, cũng chỉ có thể chính mình ngưng luyện.

Thiên Đô sơn bên trong người tu hành nhiều, mặc dù có địa phương sẽ tự nhiên ngưng kết Chân Sát, nhưng lại

cũng đất đỏ, hấn không có gia tộc duy trì, đương nhiên mua không nổi, cho nên chỉ có thể tự mình tới.

Phía sau hấn kia dầu trên đèn đèn đuốc, đã không phải là phàm phẩm, mà là có một tia Chân Sát hình thức ban đầu.

Hấn ngồi ở chỗ đó, trong lỗ mũi nghe dầu thắp thiêu đốt phát ra hương vị, nghĩ thầm nếu là có đàn mộc dầu nhập đèn bên trong, liền có thể có an thần tác dụng, nhưng là nơi này hấn chưa quen cuộc sống nơi đây, loại vật này người bình thường bên trong không có, cho nên hấn mua không được.

« Linh Vật Bồn Tương Kinh » giảng chính là thể gian vạn vật bên trong tính linh cùng tác dụng, lại viết tại loại tình huống nào sẽ cùng loại vật nào tương hợp, sẽ xuất hiện biến hóa gì, bất luận là luyện đan vẫn là luyện bảo, đều cần quen thuộc linh vật tương tính.

Mà trong núi có đạo sư giảng thảo được được tính thời điểm, hấn đều hết sức chăm chú đang nghe.

Mưa càng lúc càng lớn, lên gió, trong sơn nhô đều đã bị mưa bụi bao phủ, thấy không rõ ngoài viện bầu trời, mưa bụi che đầy tia sáng cùng ánh mắt.

.....

Một cái thân thể thon dài, tai nhọn Bạch Miêu tại dưới mái hiên nhảy vọt, nàng tận lực tránh né lấy mưa to, nhưng mà vô luận như thế nào cẩn thận, nàng vẫn là bị cái này mưa to cho làm ướt trên người cọng lông, cái

này khiến nàng vô cùng khó chịu.

Trên người lông trắng tại tích thủy, lác lác nước mưa trên người, nàng bắt đầu phân biệt phương hướng, có thể là mưa quá lớn, mưa bụi dày đặc, nàng đứng là không cách nào phân biệt phương vị, trong mắt thấy phòng, đều như ẩn như hiện, toàn bộ Vụ Trạch huyện thành, dường như ở vào một mảnh quỷ cảnh bên trong.

Nàng bỗng nhiên cảnh giác quay đầu, chỉ thấy sau lưng mái hiên bên ngoài kia hơi nước bên trong, hình như có một cái bóng đen theo kia hơi nước bên trong chui ra.

Bạch Miêu mặc dù bị mưa bụi che đầy phần lớn ánh mắt, nhưng là cái này gần trong gang tấc lại thấy rõ ràng.

Nàng nhìn thấy kia là một cái tóc tai bù xù người, đây là mặc một thân nát quần áo ‘người’, cái này ‘người’ tại tràn đầy nước đọng trên mặt đất bò, quỷ dị vô cùng.

Bạch Miêu hướng trên tường nhảy xuống, đây chỉ là nhà trệt, chỉ là một cái vọt bước ở trên vách tường một mượn lực, cũng đã bên trên vách tường cùng ngói ở giữa mái hiên.

Quay đầu nhìn xuống phía dưới lúc, lại phát hiện, kia tóc tai bù xù ‘người’, đã ghé vào vừa mới chính mình đứng thẳng địa phương, đang ngửa đầu xem ra.

Nàng nhìn thấy, đây là một cái sắc mặt phòng lên tái nhợt nữ tử, nàng kia tóc còn ướt, một đôi mắt, chỉ thấy tròng trắng mắt không thấy tròng mắt, âm trầm nhìn xem

trên vách tường Bạch Miêu.

Đây là Âm Quỷ, Bạch Miêu có thể khẳng định.

Nàng cùng kia nữ quỷ ánh mắt tiếp xúc một sát na, cảm giác chính mình hồn đều muốn bị làm cho sợ hãi.

Bạch Miêu thân thể run lên, trên lưng cọng lông nổi lên, phát ra một tiếng “meo ô”, trên thân đúng là sinh sôi ra một chủng loại giống như hổ uy giống như sát khí đến, không lùi mà tiến tới, theo tường trên xà nhà nhảy xuống, dưới mái hiên nửa người tại nước bùn bên trong nữ quỷ, trên thân ảm thấp tà khí theo nàng kia ảm ướt dáng dấp tóc đen dâng lên, như hắc sóng như thế muốn đem kia Bạch Miêu nuốt hết.

Bạch Miêu giống như là bị sợ hãi, một lần nữa phát ra ‘meo ô’ thanh âm, tại sẽ bị kia tóc đen bao khóa thời điểm, nàng một cặp móng nhanh chóng bắt động lên, phía trên móng vuốt, có linh quang nổi lên, theo nàng kia móng vuốt sắc bén, xẹt qua như sóng tóc đen.

Tóc đen tại vuốt mèo phía dưới từng khúc phá vỡ, Bạch Miêu theo phá vỡ lỗ hồng chui ra ngoài, lại không có chạy đi, mà là tại rơi xuống đất một nháy mắt, linh động cong người vọt lên, nhào vào nữ quỷ này đầu trên lưng, song trảo điên cuồng đào gãi nữ quỷ đầu, nữ quỷ đầu tại nàng dưới vuốt bị bắt đến nát nát, tóc đen tản mát, nhưng lại quỷ dị hướng phía Bạch Miêu thân thể quán tới.

Bạch Miêu cảm thấy nguy hiểm, nàng quay người hướng phía mưa gió bên trong chạy tới, theo vũng bùn

ngõ nhỏ chạy, bàn chân giẫm tại nước bùn bên trong, lại cảm giác nước giống như là có cái gì hấp lực như thế, dán chân của nàng, có một cổ âm lãnh theo nàng chân mèo chui vào trong thân thể.

Tâm kích liệt nhảy lên, một luồng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xông lên đầu, nàng đột nhiên hướng bên cạnh phòng trên tường vọt tới, tại nàng luồn lên một nháy mắt, bên cạnh mái hiên trong khe nước bỗng nhiên lật lên hắc sóng, một cái tóc đen rối tung nữ nhân từ đó lật lên.

Cái kia quỷ dị tóc đen như màu đen rắn sóng, hướng phía Bạch Miêu xoắn tới, cũng khóa lại nàng hướng lên nhảy lên không gian, nhưng là Bạch Miêu lại cực kì linh động, thân trên không trung thời điểm, bốn chân vừa đập mặt tường, lại là nghiêng vọt ra ngoài, trên người nàng giống như là dâng lên một cổ gió, bọc lấy nàng ở trên vách tường ngang chạy vội.

Khó khăn lắm tránh thoát kia tại mưa sóng bên trong chui ra ngoài quỷ dị phát lãng, nàng dọc theo chân tường nhanh chóng chạy nhanh.

Nàng phát hiện, chính mình dường như muốn mê thất tại cơn mưa gió này toàn thành Vụ Trạch huyện bản thối đường tắt bên trong.

Nàng vốn là đối với nơi này chưa quen thuộc, lại tại cơn mưa gió này bên trong nhìn không xa, từng tòa phòng đều bị mưa gió che đậy lấy.

Nàng ngẩn ngủ thoát khỏi kia nữ quỷ, lập tức nhảy lên

vách tường, chui vào một gia đình bên trong.

Một cổ ẩm thấp mùi nấm mốc đập vào mặt, trong nội tâm nàng chỉ cảm thấy chán ghét vô cùng, nơi đây nóng ướt sền sệt, nhưng nàng toàn thân không thoải mái.

Cặp mắt của nàng tại tối tăm bên trong, đã thấy rõ, trong phòng này thể mà bày biện nguyên một đám hũ lớn, nàng liền rơi ở trong đó một cái hũ lớn cái nắp bên trên.

Đúng lúc này, một con đại mãng xà từ giữa đó một cái kia hũ lớn bên trong thoát ra, một ngum hương nàng tấp tới.

Bạch Miêu toàn thân lông trắng đều nổi, kinh hãi dựng lên, một lần nữa chui lên vách tường, theo cùng vách tường ở giữa khe hở chui ra ngoài.

“Từ đâu tới mèo hoang.”

Nàng mới chui qua vách tường, đi vào một gian phòng khác, trong tai liền nghe được một cái lão thái bà thanh âm.

Thanh âm này mới ra, trong mắt của nàng liền nhìn thấy một đầu màu đỏ tuyến trùng, giống như là mũi tên hướng phía chính mình kích xạ mà đến.

Trên người nàng phồng lên lên một trận gió, thân thể ở trong hư không gấp lại, lại né tránh đầu kia màu đỏ tuyến trùng, chui lên vách tường, lại chui vào phía ngoài trong mưa gió.

Trong phòng này, lại so bên ngoài còn muốn hung hiểm.

Nàng toàn thân đã ướt đẫm, nàng lúc này, thấy lạnh cả người hướng trong thân thể chui vào.

Đúng lúc này, nàng nhìn thấy đầu ngõ, có một người đứng ở nơi đó, âm trầm, trong mưa cũng nhìn không rõ ràng, ở trong tay người kia kéo lấy một sợi xích sắt, từng bước một đi tới, xích sắt kéo trên mặt đất, phát ra chói tai âm thanh khủng bố.

Nàng ngửi thấy nồng đậm thi khí.

Đây không phải người, mà là người nuôi dưỡng ‘Thi Khôi’.

Đồng thời, nàng phát hiện trong ngõ nhỏ dòng nước bên trong, nữ quỷ nước cư nhưng đã đuổi theo.

Mà nóc nhà, chẳng biết lúc nào, có một cái giống như con khỉ đồ vật ngồi không ở nơi đó, hai mắt âm trầm u lãnh.

Bạch Miêu Linh giác nhạy cảm, cảm nhận được chính mình mơ hồ đã bị bao vây.

Nàng không khỏi muốn: “Cái này Vụ Trạch huyện, chẳng lẽ một huyện người đều là tà ma ngoại đạo sao?”

Nàng phát phát hiện mình hãm tại cái này Vụ Trạch huyện huyện thành bên trong, không biết từ nơi nào ra ngoài.

Đúng lúc này, nàng lỗ tai run rẩy hai lần, trong mơ hồ, lại giống như là nghe được tiếng tụng kinh.

“Đây là, Xích Quân?”

Nàng lập tức hướng tiếng tụng kinh truyền đến phương hướng chạy tới.

Chương 7 : Thăm dò

Bạch Miêu lập ở dưới mái hiên thời điểm, cấp tốc run run thân thể của mình, trên thân một đoàn thủy khí tản ra, đồng thời kia một cổ âm tà cũng dường như cùng một chỗ bị run tràn ra đi.

Đồng thời phát ra một tiếng ‘meo ô’ âm thanh, nhàn nhạt hồ uy xuất hiện, dường như đang vì mình tăng lên một chút gan, sau đó lại xông vào mưa rào tầm tã bên trong.

Nàng theo chân tường, vịn thấp tường viện, nhảy đến trên cây, rơi vào góc phòng mái ngói, hay là rơi vào rơm rạ làm trên nóc nhà.

Nàng mỗi một lần đặt chân đều dường như trải qua tỉ mỉ tính toán, không để cho mình lâm vào hoàn toàn vây quanh bên trong, nhưng là mặc dù như thế, vòng vây như cũ tại không ngừng thu nhỏ.

Nhưng cũng may kia một lỗ hổng một mực không có vây lên, mà cái kia lỗ hổng phương hướng, chính là tiếng tụng kinh chỗ phương vị, nàng suy đoán có phải hay không là cái này tiếng tụng kinh, khiến cái này âm tà chi vật ở trong lòng theo bản năng tránh đi cái hướng kia.

Nàng giẫm lên ngọn gió, tại mưa gió trong hư không nhảy lên.

Trong tai tiếng tụng kinh càng lúc càng lớn, xuyên qua

rầm rầm mưa gió, nàng đứng tại nóc nhà, đã mơ hồ nhìn được mưa bụi bên trong một chút hào quang.

Kia là đèn đuốc quang mang, ảm đạm cùng mưa bụi đều không thể che hết ánh lửa kia bên trong một sợi kim mang.

Giờ khắc này nàng lại có một chút kích động, bởi vì tại cái này một mảnh gió to mưa lớn bên trong Vụ Trạch huyện, tại cái này trong thời gian thật ngắn, tại trong lòng của nàng, cơ hồ thành tà ma hội tụ chi địa, mà tại cái này một mảnh tà ma hội tụ chi địa ở giữa, lại có một chỗ ‘Xích Quân’ đạo trường?

Đúng lúc này, theo dưới mái hiên, lật ra một cái quỹ dị hầu tử, một tay hướng phía góc phòng biên giới Bạch Miêu chớp tới.

“Meo ô!”

Bạch Miêu tại trong mưa vọt lên, giẫm tại gió trên ngọn mượn lực, lập tức liền phóng qua ngõ nhỏ, sau đó rơi vào kia lộ ra kim sắc ánh đèn tường viện bên trên.

Tại nàng vọt lên thời điểm, không riêng một cái kia quái khỉ tay bắt không, trong mưa một sợi tóc đen cũng tại mưa bụi bên trong dò xét cuốn một cái không, Bạch Miêu quay đầu nhìn, phát phát hiện mình vừa rồi đứng kia một chỗ dưới góc phòng phương, một cái quái khỉ tiềm ẩn ở nơi đó, đang sâu kín hướng phía chính mình xem ra.

Mà nóc nhà, một cái áo trắng tóc đen nữ quỷ, đang ghé

vào kia nóc nhà bên trên, một đôi sâm bạch ánh mắt nhìn xem chính mình.

Nhưng là bọn hắn đều không tiếp tục đuổi tới, tựa hồ đối với cái tiểu viện này có điều cố kỵ.

Nàng rất rõ ràng, ‘Xích Quân’ đạo trường sẽ để cho tất cả tà ma cũng không dám tới gần, tới gần thì sẽ bị đốt cháy tất cả tà ác ý niệm.

Nàng thu liễm lại trong lòng một chút không nên có tâm tư, chính tâm thành ý, nhảy xuống tường viện, rơi vào tiểu viện tường viện chân tường chỗ, nhìn xem kia đèn đuốc sáng trưng trong phòng.

Xuyên thấu qua màn mưa nhìn cái này một tòa phòng, lại có một loại yên tĩnh khó được cảm giác.

Nàng nhanh chóng đi vào kia mái nhà cong phía dưới, đi vào cánh cửa bên cạnh, thăm dò hướng bên trong thăm dò.

Nàng nhìn thấy ở đằng kia phòng chính bên trong, có một người nửa nằm ở đằng kia đèn đuốc phía dưới, lồng ngực che kín một quyển sách, ngay tại cao giọng tụng niệm lấy ca tụng ‘Xích Quân’ kinh văn.

Nàng biết, liên quan tới Xích Quân kinh văn có rất nhiều, hơn nữa các nơi đều có khác biệt, có ‘Trú Thân Kinh’, có ‘Xích Viêm Thần Chú’, còn có ‘Tán Kinh’.

Hắn kinh văn là ca tụng, âm điệu lúc cao lúc thấp, ẩn chứa trong đó cảm xúc lại cực kỳ sung mãn, trong

phòng ánh đèn, theo thanh âm của hần chập trùng phun trào, giống như là tại cùng một mảnh mưa gió chống đỡ.

Gió bực lấy mưa hướng phía trong phòng đánh tới thời điểm, ở trong đó đèn lại sẽ không bị thổi tắt.

Nàng nhìn thấy trong phòng cây đèn phía trên khắc lấy văn tự, tại trong ngọn lửa lóng lánh kim sắc.

Kim sắc quang mang chiếu vào trên người nàng, một cỗ ấm áp hỏa khí đập vào mặt, nàng nhìn thấy trên người mình có hắc khí tại ánh lửa bên trong bị đốt đi, trong lòng lập tức rõ ràng, nếu như chính mình không có thể tìm tới nơi này đến, đoán chừng muốn hãm tại cái này Vụ Trạch huyện trong mưa gió.

Trong đó có một sợi tóc đen tại quang mang bên trong đốt cháy thành khói đen.

Nàng không có mạo muội đi vào, chỉ là tại cửa ra vào theo dõi, chậm rãi, bởi vì mưa to gió lớn, cho dù là tại mái nhà cong phía dưới như cũ sẽ có mưa tập ở trên người, đồng thời, nàng cảm giác được bên ngoài viện âm tà dày đặc, những cái kia trước đó truy sát mình tà vật đều hợp thành tụ tới.

Thậm chí nàng cảm giác, cả viện đều bị vây lại, chỉ là mưa gió che giấu bọn hần bộ dạng, nhưng là những cái kia tà ý, hung ác, âm trầm ánh mắt rơi vào trên người mình, không để cho nàng từ hướng trong phòng chuyển đi.

Nàng nhìn xem trong phòng nằm tại kia âm thanh đầy

sức sống tưng nệm lấy ‘Xích Quân Tán Kinh’ người, hấn đường như không có cảm giác. Thế là nàng nhẹ nhàng vọt qua cửa, chui vào, liền trốn ở một đám cách cửa không xa cây đèn dưới ánh lửa, run đi nước mưa trên người.

Lại nhìn người kia, cảm thấy người này nhìn rất quen mắt, trong lòng hồi ức, nhớ tới đối phương là chính mình tại Xích Quân Miếu bên trong thấy qua người.

“Là hấn, hấn không phải cái này Vụ Trạch huyện người?” Nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân mặc, cùng trước đó gặp hấn lúc khí chất kia, đều không giống cái này Vụ Trạch huyện người.

Tại nàng cảm quan bên trong, Vụ Trạch huyện trên thân người đều có một loại âm lệ khí hơi thở, trong mắt tràn đầy loại kia như trùng như thú đồng dạng hung ý, thường thường nhìn như sợ hãi như thế cúi đầu, nhưng là cúi đầu thời điểm, ánh mắt lại là trốn ở dưới nhìn người.

Loại kia như trong âm u côn trùng đồng dạng tập tính, nường nàng cảm thấy mình giống như là tiến vào trùng ổ.

Hôm nay, nàng càng là phát hiện, nơi này không chỉ có là trùng ổ, còn có rất nhiều nuôi âm trừ tà người.

Đúng lúc này, trong tai của nàng nghe được động tĩnh, có cái gì leo lên tiểu viện tường viện, nàng thăm dò xem xét, là kia chỉ thiếu một chút đưa nàng bắt lấy hầu tử.

Mặc dù vẫn có mưa bụi che chắn, nhưng là bởi vì sân nhỏ cũng không lớn, mà trong phòng ánh lửa lộ ra, nàng mắt mèo nhìn thấy kia hầu tử trên người cọng lông rất thưa thớt, giống là bởi vì huấn dưỡng nó người thường quát nó, cái này khiến trên người nó tràn đầy bệnh rưng tóc vết sẹo.

Nhưng mà, trong mắt của nó tràn đầy hung ý, thú tính bên trong mang theo một tia điên cuồng.

Nàng biết, cái này ‘Xích Quân’ Thần Hỏa, sẽ chủ động đốt những cái kia âm tà chi vật, mà cái con khỉ này là thú, ý nghĩa giấu tại nhục thân, cũng sẽ không tại ở gần thời điểm bị thiêu đốt.

Đúng lúc này, nàng nghe được trong mưa hình như có cái còi âm thanh truyền đến, nàng lập tức nghĩ đến, kia là huấn khỉ người mệnh lệnh.

Quả nhiên, hầu tử đang nghe được cái còi thúc giục về sau, trong mắt dâng lên một cỗ điên nóng nảy chi ý, chỉ thấy nó vượt qua sân nhỏ đến, nhẹ nhàng rơi ở trong viện trên mặt đất, trên người của nó, đúng là có móc treo thắt, móc treo tại bên hông chỗ, đúng là treo một cây đoản kiếm.

Cái này một cái mặt sẹo hung khỉ lại giống như là luyện tập võ nghệ.

Nó tại mưa gió bên trong nhảy xuống tường viện, ba bước cũng làm hai bước, liền hướng phía phòng cổng chạy tới, kia một cỗ nồng đậm thú tính dã tính, lại có bị người huấn dưỡng đi ra hung ý, gió cuốn mưa bay giống

như hướng phía trong phòng này vọt tới.

Bạch Miêu nghe được kia tiếng còi ngay tại ngoài viện, loại kia thúc giục khiến cho cái này mặt sẹo hung khí không quan tâm vọt vào.

Nàng không khỏi phát ra một tiếng ‘meo ô’, đã là khăn trương, cũng là nhắc nhở.

Lại tại thanh âm của nàng mới ra thời điểm, một vệt như có như không ánh lửa xẹt qua cổng hư không, ánh lửa kia dường như một đạo ánh đao, xẹt qua còn vọt trên không trung hầu tử.

Hầu tử bị trong ngọn lửa ẩn chứa lực lượng xung kích, đúng là tung bay mà ra, lật ngược ở trong viện nước bùn bên trong, trên người nó cọng lông cũng không có bị thiêu hủy đáng vẻ, nhưng là nó thần khí lại giống như là nhận lấy tổn thương cực lớn, nguyên bản hung ý hoàn toàn không thấy, nó nằm trên mặt đất run rẩy, khí tức cực tốc tán bại.

Bạch Miêu quay đầu, phát hiện chẳng biết lúc nào, người kia đã theo trên ghế mây đứng lên, một tay cầm một quyển sách cát vào bên hông, một tay thả lỏng phía sau.

Hắn một thân xám trắng sa y, trong gió tung bay lầy, khẽ cau mày nhìn xem phía ngoài mưa gió, giống như là căn bản cũng không có nhìn thấy một cái kia hầu tử, mà con khỉ kia tại co quắp một trận về sau liền không còn động, đồng thời bên ngoài thúc đẩy hầu tử tiếng còi càng ngày càng bén nhọn.

Cho dù là mưa gió cũng không cách nào che giấu ẩn chứa trong đó phần nộ, một hồi lâu, phía ngoài còi huýt cũng an tĩnh lại, chỉ có tiếng mưa gió, nhưng là Bạch Miêu nhìn xem phía ngoài mưa gió, chỉ cảm thấy vô cùng kiêu chể, giống như là có vô số tà ác, đang chờ một cái mệnh lệnh, phải thừa dịp lấy mưa gió xông vào trong viện tử này đến.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân mở miệng nói ra: “Thế nào, Vụ Trạch huyện các vị cao tu muốn vây quét ta cái này Đại Chu Quốc giáo dụ sao? Các người là muốn tạo phản sao? Ta ngược lại muốn xem xem, một lần chết hai cái giáo dụ, các người như thế nào thoát khỏi Đại Chu Quốc Xích Viêm Quân chinh phạt!”

Triệu Phụ Vân rất rõ ràng, người nơi này đã quyết định hướng Đại Chu Quốc thần phục quy thuận, vậy đã nói rõ bọn hắn có nhất định phải quy thuận nguyên nhân.

Theo Triệu Phụ Vân biết, Nam Lăng cái này một phiên địa khu, nhận đến từ vùng rừng rậm này chỗ sâu Thiên Sơn Quốc áp lực.

Thiên Sơn Quốc là một cái minh ước quốc, trong đó có yêu, quỷ, chiếm núi làm vua, đương nhiên, còn có người, bọn hắn cùng một chỗ cấu xây xong một cái quốc gia, bên trong đã hỗn loạn lại có một loại ở bên trong trật tự.

Mà Nam Lăng địa khu, thì là kẹp ở Thiên Sơn Quốc cùng Đại Chu Quốc ở giữa, chỉ là về sau nghe nói, Thiên Sơn Quốc mong muốn đem Nam Lăng địa khu đặt vào

tới Thiên Sơn Quốc bên trong đi.

Cuối cùng không biết rõ nguyên nhân gì, cái này Nam Lăng khu vực phản mà quy thuận Đại Chu Quốc, thành Đại Chu Quốc một cái biên phủ.

Có thể là từng có cái gì điều ước, cho nên Đại Chu Quốc một mực không có tại Nam Lăng phủ phái trú tượng trưng cho Đại Chu Quốc quyền uy Xích Viêm Quân, mà Đại Chu Quốc đối với Nam Lăng phủ chi phối lực vẫn luôn không mạnh.

Nhưng mà vừa mới chết một cái giáo dụ ở chỗ này, lại chết một cái, bọn hắn khẳng định sợ bị Đại Chu Quốc nhận định mưu phản loại hình.

Phải biết Đại Chu Quốc Xích Viêm Quân, liền đóng tại Nam Lăng phủ bên cạnh Trấn Nam quan nội.

Đại Chu Quốc Xích Viêm Quân, đã từng chinh phạt qua rất nhiều dị tộc, thậm chí một chút môn phái đều không thể không thần phục, cho dù là hiện tại vẫn có rất nhiều người nhớ kỹ, năm đó Xích Viêm Quân chinh phạt chặt chẽ quỷ vực thời điểm, Xích Viêm đốt cháy ngàn dặm, hơn mười năm không tắt, đến nay tại Đại Chu Quốc về phía tây, còn có một tòa Xích Viêm sơn đang thiêu đốt.

Cái này một ngọn núi liền là năm đó Xích Viêm Quân chinh phạt thời điểm, trong đó tế tửu thúc lực sĩ lũy thổ vì núi làm tế đàn, quân sư tại sơn đàn phía trên tác pháp, triệu mời Xích Viêm Thần Quân giáng lâm, một lần hành động đánh bại chặt chẽ Quỷ Vương cùng rất nhiều Quỷ Soái.

Tuy nói sau trận chiến ấy, trong đó hơn mười tên tể tử tại hỏa diễm bên trong thành tro tàn, quân sư hồi triều về sau thứ mười ba năm, cũng bởi vì không cách nào áp chế thân trùng Xích Viêm mà chết, nhưng trận chiến kia nhưng cũng đánh ra Đại Chu Quốc Xích Viêm Quân uy danh, uy phục tứ phương.

Nam Lăng phủ nếu nói là không có quy thuận thì cũng thôi đi, lúc đầu Đại Chu Quốc cũng liền không có nghĩ như vậy muốn nơi này, chỉ muốn nhường Nam Lăng địa khu làm Đại Chu cùng Thiên Sơn Quốc ở giữa giảm xóc cùng bình chương.

Nhưng là đã quy thuận, nhưng lại cho Đại Chu Quốc một loại công nhiên phản loạn cảm giác, khả năng này liền sẽ đưa tới chinh phạt.

Triệu Phụ Vân vừa nói, bên ngoài lập tức yên tĩnh trở lại, loại kia kiềm chế âm tà khí tức, đúng là chậm rãi tán đi.

Đúng lúc này, có một thanh âm vang lên: “Giáo dụ đại nhân hiểu lầm, tại hạ chỉ là đang đuổi một con mèo yêu, mèo kia yêu trộm cắp tại hạ trong động một cái linh vật, nếu là mèo kia yêu là giáo dụ đại nhân nhận biết, kia dễ tính, chỉ là tại hạ huấn dưỡng một con khỉ, bởi vì bị mèo kia yêu chọc giận, cho nên không nghe trạm canh gác ngục, xông nhầm vào giáo dụ đại nhân nơi ở, giáo dụ đại nhân có thể thả đi ra?”

Cái này người nói chuyện thanh âm, nghe vào có một loại trong bông có kim cảm giác, hơn nữa hẳn lí do thoái thác bên trong, nhường Triệu Phụ Vân có thúc đẩy miêu

yêu trộm bảo hiểm nghi.

Triệu Phụ Vân như thế nào lại nghe không hiểu, chỉ nghe hắc cười một tiếng, nói rằng: “Ta không biết rõ cái gì miêu yêu, yêu hầu cũng là có một cái, xông ta đạo trường, đã bị Xích Quân thần viêm thiêu đốt mà chết, nếu là người huấn thú, vậy liền tiến đến đem thi thể mang đi a!”

Hắc lại nói ra, bên ngoài một lần nữa yên tĩnh trở lại, kia mưa to giống như là một chút người tâm tình, theo gió phun trào, lại không vào được ánh đèn này chỗ phòng.

Một lát sau, không tính lâu, có người tới cửa viện bên ngoài, mở miệng lớn tiếng nói: “Giáo dụ đại nhân, tiểu nhân đến đây lĩnh tự tiện xông vào đại nhân đạo trường khỉ điên thi thể.”

Hắc rơi, mưa gió kết thành một bàn tay vô hình, đem nguyên bản then cửa nhỏ kéo ra, cửa trong nháy mắt bị gió thổi mở.

Tu sĩ tại luyện thành Huyền Quang về sau, liền có thể khu vật, hư không vẽ bùa, nắm bắt, cùng huyền hóa.

Đứng ngoài cửa chính là một người trẻ tuổi, hắc khẽ cúi đầu, mặc trên người áo tơi, mang theo mũ rộng vành, ánh mắt giấu ở mũ rộng vành vành nón phía dưới, căn bản là thấy không rõ lắm.

Hắc yên lặng đi đến, nhìn thấy nằm dưới đất hầu tử, tâm không khỏi khẽ nhăn một cái, hắc biết nghĩa phụ đến cỡ nào ưa thích con khỉ này, từ nhỏ huấn dưỡng, hung lệ

vô cùng, càng là linh động, còn khó đến chính là đem huấn luyện hội sử dụng một bộ kiếm pháp.

Thật là thế mà vào hôm nay chết tại nơi này.

Hắn đi qua, không dám ngẩng đầu, bởi vì hắn dù cho không ngẩng đầu lên, người ở trong mưa gió, vẫn cảm giác có một cỗ sôi trào hỏa ý ở đằng kia trong phòng cuộn cuộn, dường như chỉ cần mình nhìn một chút, liền đem nhiễm phải hỏa diễm mà bị đốt cháy.

Hắn cảm giác kia cỗ trong lửa, giống như là có một thần nhân đứng ở đó, cao cao tại thượng, lãnh khốc xem kĩ lấy chính mình.

Hắn ôm lấy hầu tử, hầu tử mặt ngoài thân thể đã nguội, hắn liền nhìn cũng không nhìn trong ngọn lửa đứng đấy người, chỉ ôm hầu tử, từng bước một lui đi ra cửa, cửa giống như là bị gió thổi quỵ, lập tức liền đóng lại, trong mắt của hắn ánh sáng bị cửa ngăn cách, lúc này mới ngẩng đầu hướng trong viện nhìn lại, dường như muốn xem kia sáng ngời bên trong đứng đấy người, nhưng đã cái gì cũng không nhìn thấy.

Thế là hắn quay người, xuyên qua đường đi, ra ngõ nhỏ, đi tới một gian ảm đạm phòng, bên trong đang có một người chân trần, mặc một thân áo tơi, cầm trong tay một roi da người đứng ở nơi đó, trên người hắn có giọt nước rơi xuống đất, vận ướt một vòng.

Hắn cầm trong tay ôm hầu tử để lên bàn, cẩn thận hô:
“Nghĩa phụ.....”

Thanh âm phá vỡ yên tĩnh, người kia bỗng nhiên quay người, một roi liền quất vào người tuổi trẻ trên mặt đất.

Bộp một tiếng vang, người trẻ tuổi ngã ngửa trên mặt đất.

“Phế vật!”

Người trẻ tuổi không dám nói một lời, lật quỳ trên mặt đất, mà trên mặt của hắn đã có một đầu to lớn như con rết giống như vết máu.

Người kia xoay người lại, đi vào bên cạnh bàn, nhìn xem đã không có bất kỳ sinh mệnh khí tức hầu tử, trong mắt đỏ bừng, có một cỗ nồng đậm sát cơ.

Lúc này, lại có một người từ bên ngoài mưa gió bên trong đi đến, người này đánh lấy một thanh dù đen, bên hông treo một cái chuông nhỏ.

Ở phía sau hắn, đi theo một cái ‘đại hán’.

Kia ‘đại hán’ trên hai cánh tay các quán lấy một cây xích sắt đen, kéo trên mặt đất phát ra chói tai thanh âm.

Cái này ‘đại hán’ là Thi Khôi! Mà người này chính là Khu Thi nhân.

Chương 8 : Chờ

Triệu Phụ Vân đem cửa chậm rãi đóng lại.

Hắn nhìn xem phía sau cửa cất giấu cái này ươt sững Bạch Miêu, nhúu mảy, hắn nhận ra đây là tại cái kia Xích Quân Miếu bên trong lúc, cái kia Trang Hiền Ca chết qua trên giường thấy qua cái kia Bạch Miêu.

Bạch Miêu nhìn xem hắn chỉ là nhìn xem chính mình, ánh mắt lại giống là đang nghĩ lấy chuyện, trong lòng không khỏi có chút run rẩy.

Lúc này người trước mặt cùng vừa mới đối mặt với chúng tà áp viện, hoàn toàn là hai cái khí chất.

Trước đó hắn, giống như là một cái tuyệt thế cao nhân, không sợ hãi, giết người khác Linh thú, ngược lại có một loại chuyện đương nhiên cảm giác, khi đó hắn hùng hổ dọa người.

Mà hắn hiện tại, trong mắt tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

Triệu Phụ Vân dĩ nhiên không phải một cái tài năng lộ rõ người, làm người hai đời hắn, rất rõ ràng sủng bắn chim đầu đàn, rõ ràng cây cao chịu gió lớn, hắn trong núi tu hành lúc, cũng rất ít triển lộ phong mang, hắn thấy, một người tu hành pháp thuật gì, càng ít người biết càng tốt.

Chỉ có đồ đàn mới có thể không có việc gì đi giường

diễn chính mình pháp thuật.

Mà tới nơi này trên đường đi, hấn liền biết, nơi này là một cái hỗn loạn chi địa, nếu là mình đóng chặt cửa phòng tu hành, dựa vào bản thân tu vi, cùng Thiên Đô sơn đệ tử thân phận, làm không có việc gì.

Nhưng đây cũng không phải là là hấn muốn.

Hấn cảm thấy, tiền nhiệm giáo dụ chết, không nên chỉ là trêu chọc người nơi này, cũng không phải xúc phạm bọn hấn kiêng kỵ đơn giản như vậy.

Lúc trước hấn nói những lời kia, cùng mạnh như vậy thể biểu hiện, giết rõ ràng là người khác huấn dưỡng hầu tử.

Chính là đang thử thăm dò, thăm dò bọn hấn phải chăng dám trắng trợn đến giết Đại Chu Quốc phái tới giáo dụ,

Kết quả là bọn hấn chẳng những không dám, liền xông tới cái lộn đều không có, có lẽ là mình có tác dụng, bọn hấn giết qua một cái giáo dụ, không còn dám giết cái thứ hai?

Này sẽ là Đại Chu Quốc Xích Viêm Quân để bọn hấn sợ hãi?

Khẳng định không có khả năng, Đại Chu Quốc Xích Viêm Quân mặc dù cường đại, có thể phạt sơn phá miếu, có thể công thành phá vực, nhưng là đối phương nếu là giết người trốn xa ngàn dặm, như chi lại có thể làm gì?

Cho nên là nơi này có cái gì, để bọn hấn không nguyện ý lại giết người, không nguyện ý trêu chọc đến Đại Chu Quốc cao hơn tồn tại nhìn chăm chú?

Đương nhiên, thành lập đạo trường Triệu Phụ Vân, 'Xích Quân' tọa trấn tại đường bên trong, đối mặt với một đám nuôi âm nuôi cổ người, hấn có thiên nhiên ưu thế, cũng không có bao nhiêu ý sợ hãi.

Như vậy hiện tại phải chăng cần phải đi tìm kiếm Trang Hiền Ca đến tột cùng là thế nào khai ra họa sát thân sao?

Hấn không tin, Trang Hiền Ca cũng là bởi vì lật ra một tòa Hắc Miếu đổi Xích Quân Miếu liền bị giết.

Về phần nói là hội ban bố cái gì huỷ bỏ Hắc Miếu chính lệnh, Chu Bồ Nghĩa Huyện lệnh nơi đó cũng nói chỉ là tại trong âm thầm nói qua mà thôi, hiện giai đoạn không có khả năng làm như thế.

Như vậy, chính là hai cái này lý do liền giết hấn sao?

Trong này, nhất định có người khác không biết rõ lý do, có khả năng Trang Hiền Ca phát hiện gì rồi, thậm chí liền Chu Bồ Nghĩa đều không có nói cho, mà những người kia không yên lòng, cho nên còn đang giám thị Chu Bồ Nghĩa.

Cho nên, nơi này có bí mật, mà Trang Hiền Ca phát hiện, cho nên bọn hấn giết người diệt khẩu.

Đương nhiên, đây hết thảy đều có thể là chính mình đã nghi mà thôi, cũng có thể là chính là bọn hắn biết mình là Thiên Đô sơn đệ tử mà thôi.

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn lên trước mặt cái này một cái thân thể coi trọng tu hành, lại bởi vì cộng lông toàn đều đã ướt, mà lộ vẻ có chút gầy cao Bạch Miêu.

“Miêu yêu?”

Triệu Phụ Vân dường như đang hỏi chuyện, lại như tại tự nói, vươn tay muốn đi bóp kia một đôi tai trong ngọn lửa lộ ra phần hồng hồng tai.

Bạch Miêu thân thể có chút về sau ỨC, đồng thời đem trước móng trái giờ lên, giống như là theo chuẩn bị cào Triệu Phụ Vân tay.

Triệu Phụ Vân tay rút trở về, cái mũi hướng phía trước thăm dò, cũng hít hít, hắn nghe khí tức.

Nếu quả như thật là yêu, sẽ có một cổ đặc biệt khí vị, có thể nói là ‘yêu’ đặc hữu mùi khai, cũng có người nói là mùi thơm.

Hắn lại một lần nữa nói rằng: “Miêu yêu? Trộm bọn hắn thứ gì?”

Bạch Miêu lại là hướng phía bên cạnh bệ cửa sổ nhảy lên, đồng phát ra một tiếng ‘meo ô’ một tiếng, giống như là tại không thừa nhận như thế.

“Ha ha!”

Triệu Phụ Vân đứng lên, cũng không nhìn nữa nàng, mà là một lần nữa ngồi ở kia trên ghế mây, sách liền đặt vào bụng bên trên, sau đó nhắm mắt, dường như đang ngủ, lại như chỉ là dưỡng thần mà thôi.

Mưa, như cũ rầm rầm rơi xuống dưới, kia Bạch Miêu lại trở lại trong phòng, nàng cảm thấy nơi này ấm áp, một đôi mắt mèo tại trong ngọn lửa hiện ra quang, bốn phía dò xét, dường như tâm bên trong đang có muôn vàn suy nghĩ.

Thời gian đã đến Thân Dậu ở giữa, một chiếc đèn bầy ở cái bàn ở giữa, chống ra một vòng tối tăm, khiến cho ở giữa hình thành một đoàn trống không.

Tại cái bàn chung quanh theo lấy mấy người, bọn hắn dựa vào tường mà ngồi, còn có một số cái ghế là trống không.

“Ta kia huấn dưỡng hơn nửa đời người, so con ta cũng còn thân hơn Hầu Nhi chết, chẳng lẽ cứ tính như thế?”

Người nói chuyện nhìn qua cường tráng, trên cằm có có râu ngắn, bên cạnh trên mặt bàn có một đầu vòng quanh roi.

Hắn để trần một đôi chân, ống quần cùng tay áo đều là cuốn lại, trong cặp mắt hiện ra tơ máu.

Hắn giống nhau họ Lê, tên là Hắc Bì, nhưng là hắn có một cái hồn hào khí làm xiếc người, theo tuổi của hắn biến lớn, pháp lực cũng càng ngày càng hùng hậu, đại gia đều gọi hắn là Hầu Gia.

Cả đời chưa lập gia đình, nhưng lại từng có không ít nữ nhân, thật là không có người vì hắn sinh con, cho nên hắn thu không ít nghĩa tử, mà không phải giống người khác như thế thu đệ tử.

Tại cách hắn một cái chỗ ngồi ngồi chính là một cái bên hông treo chuông nhỏ lão nhân.

Hắn họ Âm, gọi Âm Vô Thọ, gia truyền Dịch Thi thuật, luyện thi, nuôi thi, dịch thi, tại toàn bộ Vụ Trạch huyện xem như đại gia.

Dịch thi người cũng phải cần tại kết hôn lập gia đình về sau, lúc này mới bắt đầu chân chính luyện thi, mà là bắt đầu tiếp xúc thi thể về sau, thân trúng dương khí hội cực tốc tiêu hao, âm khí tích lũy, sau đó liền sẽ không có cách nào làm vợ chồng chi lễ.

Rất nhiều bàng môn tả đạo phương pháp, cuối cùng sẽ có dạng này như thế tệ nạn, cho nên mới sẽ được xưng là bàng môn tả đạo, cho dù là bọn hắn có thể thu hoạch được nhất thời pháp thuật, lại luôn khó được trường thọ.

Hắn đối diện, ngồi một cái lão phụ nhân, lão phụ nhân nhìn qua có chút còng xuống, nếp nhăn trên mặt rất sâu, không có bất kỳ cái gì huyết sắc đáng vẻ.

Nàng họ Vu, danh tự đã không có người nhớ kỹ, tất cả

mọi người bảo nàng Vưu Thấp Bà, nuôi có một cái nữ quỷ nước, chính nàng cũng hầu như là một người ở tại sương mù trên bờ sông bụi cỏ lau bên trong.

“Người muốn thế nào?” Vưu Thấp Bà thanh âm có chút khàn khàn, lại giống là trong cổ họng có một ngụm đàm không nuốt vào được, nhả không ra cảm giác.

“Người này giết người Hầu Nhi, lại uy hiếp chúng ta, nhất định phải cho hắn biết, nơi này là người đó định đoạt.” Lê Hắc Bì vỗ bàn một cái, lớn tiếng nói.

“Người không cần lớn tiếng như vậy, chúng ta còn không có điếc, nghe thấy.” Bên cạnh biết dịch thi nhân Âm Vô Thọ khoát tay áo, thản nhiên nói.

“Lại giết hắn? Chẳng lẽ người thật muốn rước lấy Đại Chu Quốc Xích Viêm Quân?” Vưu Thấp Bà âm lạnh lùng hỏi.

“Các người có phải hay không bị Xích Viêm Quân hù dọa, ta nhìn, Xích Viêm Quân không có khả năng bởi vì một hai giáo dụ chết mà tới đây bên trong, Phủ Quân phía bên kia cũng sẽ không cho phép bọn hắn đến.” Lê Hắc Bì khẳng định nói.

“Như vậy Thiên Đô sơn đâu?” Âm Vô Thọ vẫn là thanh âm nhàn nhạt hỏi.

Lê Hắc Bì thần sắc lại là vì đó trì trệ, trầm ngâm một chút mới lên tiếng: “Có phải hay không Thiên Đô sơn đệ tử, còn khó nói, chúng ta cũng chỉ nghe nói mà thôi, lại không có người cùng chúng ta xác định, lại nói, cho dù

là Thiên Đô sơn đệ tử thế nào.”

“Kia mệnh môn đại sơn, cho dù là Thiên Đô sơn người tới, lại có thể nhìn chúng ta gì? Không được nữa, hướng Thiên Sơn Quốc bên trong tránh một chút cũng được.”

“Nói nhẹ như vậy xảo, đã như vậy, lúc ấy cần gì phải quy thuận tại Chu triều đâu?” Vưu Thấp Bà nói rằng.

“Kia là Phủ Quân bọn hán làm quyết định, nhưng không có hỏi qua ta.” Lê Hắc Bì mạnh miệng nói.

“Ha ha, ta nhớ được, lúc ấy Phủ Quân phái sứ giả đến vụ địa hỏi qua, có người lúc ấy nói là duy trì Phủ Quân như Thiên Lô sai đâu đánh đó.” Âm Vô Thọ nói rằng.

Lê Hắc Bì bị người nhắc lên đã từng nói lời, trong lòng giận dữ, nói rằng: “Các người liền nói làm sao bây giờ đi, ngược lại ta Hầu Nhi không thể chết vô ích.”

“Kỳ thật nói cho cùng, hán cũng không có tới trêu chọc chúng ta, chúng ta chỉ cần không đi trêu chọc hán là được rồi, người cũng nhìn thấy, hán ở chỗ này, chỉ hai ngày thời gian liền thành lập một tòa đạo trường.....”

“Kia ánh đèn bên trong thần uy khí tức, để cho ta ‘Thi Khôi’ cũng không dám tới gần, hán vẫn chỉ là thu thập huyện chúng ta bên trong người bình thường dùng cây đèn liền có thể làm được những này, không chừng trên tay của hán còn sẽ có pháp khí, đại phái đệ tử, thủ đoạn chính là nhiều.” Âm Vô Thọ nói rằng.

“Làm sao lại đại phái đệ tử, lại không có người xác

định.” Lê Hắc Bì hiển nhiên không nguyện ý thừa nhận, hấn biết, nếu là xác định là Thiên Đô sơn đệ tử, trong huyện hội có càng nhiều cổ kị!

“Tiểu phái đệ tử, nhưng không có như thế giống như trong thời gian ngắn thành lập được một cái đạo trường bản sự, cho người hai ngày, người được không?” Vu Thấp Bà nói rằng.

“Các người hôm nay thế nào, cả đám đều lên cho ta nhận được có phải hay không.” Lê Hắc Bì nói rằng: “Ta Đại Hầu dù chết, nhưng ta còn là có cái khác Hầu Nhi, chẳng lẽ cho là ta đã thành phế nhân?”

Lê Hắc Bì hai mắt bên trong chớp động lên hung quang, qua lại nhìn xem Vu Thấp Bà cùng Âm Vô Thọ hai người.

Âm Vô Thọ thở dài một hơi, nói rằng: “Người không cần nghĩ nhiều như vậy, chúng ta cùng ở tại Vụ Trạch, không nói tốt bao nhiêu giao tình, nhưng ít ra đều là hiểu rõ, người Hầu Gia có bản lãnh gì, chúng ta rất rõ ràng, không phải nói dạng này nói nhảm.....”

“Chúng ta nói những này, chỉ là vì để người lãnh tỉnh một chút mà thôi.” Vu Thấp Bà thanh âm vẫn đục nói.

“Đúng vậy a, chúng ta giết cái kia Trang Hiền Ca, là bởi vì hấn có phải chết lý do, mà Triệu Phụ Vân không có.” Âm Vô Thọ nói rằng.

“Các người không nên quên mất một con kia mèo.” Lê Hắc Bì lạnh lùng nói.

“Một cái kia mèo chỉ là xông qua bên ngoài liền bị chúng ta phát hiện.” Âm Vô Thọ nói rằng.

“Như vậy chúng ta bộ dạng này truy sát, con mèo kia nếu như cùng cái này Triệu Phụ Vân nói, đối phương chẳng lẽ sẽ không hoài nghi sao?” Lê Hắc Bì nói rằng: “Chúng ta đều rất rõ ràng, vậy tuyệt đối không phải miêu yêu, trên người của nó không có yêu khí, mà là người huyễn hóa.”

“Nếu là nói, kia khó tránh khỏi sẽ có hoài nghi.....” Âm Vô Thọ trầm ngâm một chút, nói rằng: “Bất quá, ngày mai chúng ta ước gặp một chút cái này Triệu Phụ Vân, vừa vặn giải thích một chút vì cái gì truy sát cái kia ‘mèo’, ta muốn, hẳn vì thám thính tin tức, nhất định sẽ tới.....”

“Hắn như đã tới, chúng ta có hay không có thể thừa cơ hạ cổ độc?” Lê Hắc Bì hưng phấn nói.

Âm Vô Thọ sờ lên cằm bên trên sợi râu, trầm ngâm nói: “Đến lúc đó nhìn tình huống rồi nói sau, ngày mai vừa vặn thám thính thám thính hẳn hư thực, xem hẳn tới đây mục đích chủ yếu là cái gì, nói đến, tân giáo dụ đến, chúng ta làm người địa phương, nên thiết yến hoan nghênh.....”

“Nên hoan nghênh.....” Vu Thấp Bà cũng nói.

“Còn có, thông tri Ma gia người.” Âm Vô Thọ nói rằng.

Hừng đông thời điểm, mưa đã tạnh, mà một cái kia ‘mèo’ tại trời sắp sáng thời điểm liền rời đi, Triệu Phụ Vân cũng không có đi tìm kiếm trên người nàng bí mật, bởi vì hắn cảm nhận được nàng ý cự tuyệt.

Hắn xuyên qua hậu viện cùng tiền viện ở giữa kia nhất trọng cửa, nơi đó có một cái giếng, hắn theo kia trong giếng đánh một thùng nước trở về, sau đó nấu nước.

Ở chỗ này uống hoặc là dùng nước, hắn đều muốn đốt một đốt, đổ vào trong chén lúc, còn phải đặt ở đèn đuốc phía dưới chiếu vừa chiếu, nếu là trong nước có cái gì, kia tại đèn đuốc thần uy phía dưới nhất định giấu không được.

Một phen sau khi rửa mặt, hắn đến đi ra bên ngoài sân nhỏ bên trong hành công.

Một đêm mưa rơi, mưa tạnh lại là trời tạnh.

Cửa viện đóng kín, mặt đông mà hái mặt trời mới mọc tử khí.

Bụng của hắn đang chậm rãi chập trùng, hai tay giơ cao, giống như vây quanh mặt trời, mà hắn vây quanh hư không, lại là có quang mang như hà, bị hắn không ngừng hút vào trong bụng.

Thiên Đô sơn tu hành, giảng cứu một cái tiến hành theo chất lượng, hi vọng các đệ tử có thể tại sơ kỳ đánh tốt cơ sở.

Mà cảm ngộ âm dương, điều hòa âm dương chính là rất trọng yếu một vòng.

Hắn tu hành có một kết thúc thời điểm, cửa sân bị gõ.

Có một người mặc giày cỏ, ghim ống quần người trẻ tuổi gõ cửa, hắn ý đồ đến, Triệu Phụ Vân rất nhanh liền rõ ràng.

Mặc dù đối phương nói là nghênh đón chính mình đến, muốn thiết yến vì chính mình đón tiếp, mặc dù hắn tận lực nói thật dễ nghe một chút, nhưng Triệu Phụ Vân biết mọi thứ đều là chuyện tối ngày hôm qua.

Con mèo kia đến tột cùng bởi vì cái gì mà bị đuổi giết, hắn muốn biết, nhưng là hắn không muốn lấy cưỡng cầu phương thức biết.,

Hắn muốn biết, Trang Hiền Ca chết như thế nào, nhưng không muốn đem chính mình đặt nguy hiểm bên trong.

Thời gian có là, chờ được, chỉ cần chờ thời gian đủ lâu, người một nhà lại ở chỗ này, kiểu gì cũng sẽ có cơ hội.

Bây giờ đối phương nhân chủ động tới tiếp xúc, nhìn như là một cái cơ hội, nhưng là Triệu Phụ Vân không cảm thấy là, hiện tại đang là đối phương khẩn trương cao độ thời điểm.

Hắn không muốn đặt mình vào nguy hiểm, rời đi đạo trường của mình, lại tiến vào người khác hang ổ bên trong.

Cho nên hấn từ chối, hơn nữa hấn cảm thấy, có lẽ sẽ có người đến giúp mình dò đường.

Hấn tích cốc, chỉ cần uống chút nước liền có thể, nếu không phải là buổi sáng thời điểm hái nhiếp mặt trời mới mọc tử khí, đều không cần thể nào uống nước, bởi vì tới ban đêm hái ăn âm lộ tự nhiên bổ sung nước.

Bất quá, buổi sáng hái nhiếp mặt trời mới mọc tử khí, ban ngày sẽ sinh ra một tia nóng nảy ý, cho nên sẽ muốn uống nước, đây cũng là vì cái gì cần ban đêm hái ăn âm lộ đến điều hòa âm dương nguyên nhân.

Hấn ngồi ở chỗ đó đầu tiên là luyện một phen Huyền Quang.

Cái này Huyền Quang người ở bên ngoài xem ra, chính là bông bành thắm thoát một vệt thanh quang.

Nhưng là hấn người tu hành chính mình lại rất rõ ràng, cái này Huyền Quang là pháp lực ngưng luyện, là ý niệm rèn luyện.

Ngay từ đầu pháp lực, chính là bông bành thắm thoát, từng nhu như bông hoa, không cách nào nhiếp ảnh, không cách nào khu ngự, vẽ bùa cũng khó khăn làm được ngưng tụ không tan.

Nhưng là theo không ngưng rèn luyện ngưng kết, pháp niệm liền sinh ra chân chính lực đạo đến.

Trong đó rèn luyện phương thức có rất nhiều loại, tỉ như quán kết pháp, cái này thắt nút dây để ghi nhớ là lấy

chính mình pháp niệm tại ý thức bên trong không ngừng thắt nút, hần ký được bản thân ban đầu luyện thời điểm, một kết chính là hơn một tháng, kết hoa mắt vầng đầu.

Về sau biên dây thường pháp, đây là đem ý thức của mình chia làm mấy cỡ, sau đó đem tập kết dây thường, nếu như có thể làm được ý thức bên trong bền mà không tiêu tan, như vậy pháp lực liền có thể hoá sinh Huyền Quang.

Về sau chính là treo một cái chuông nhỏ ở nơi đó, sau đó dùng chính mình Huyền Quang lần lượt đi xung kích, khiến cho chuông nhỏ phát ra tiếng vang.

Có thể làm được Huyền Quang Diệt Diễm, Nhiếp Thủy, đã coi như là Huyền Quang tu sĩ bên trong cao thủ.

Pháp lực, trong đó có một cái huyền chi lại huyền ‘pháp’ chữ, lại có một cái ‘lực’ chữ, pháp muốn ngộ, lực muốn luyện.

Hiện tại Triệu Phụ Vân đương nhiên có thể làm được Huyền Quang Diệt Diễm cùng Nhiếp Thủy.

Nhưng là cách mỗi mấy ngày, hần vẫn là phải luyện một phen ‘quấn kết’ cùng ‘biên dây thường’ cùng thổi chuông nhỏ, chỉ có phải hay không đơn thuần quấn kết hòa biên dây thường cùng thổi chuông nhỏ, mà là ba cùng một chỗ, tách ra mấy cái cỡ cùng một chỗ tiến hành.

Cái này không chỉ có thể không ngừng ngưng thực chính mình Huyền Quang, còn có thể để cho mình làm được niệm ý phân hoá, nhất tâm đa dụng.

Rất nhiều pháp thuật kiến thức cơ bản, cũng phải cần
lâu dài luyện tập mới có thể thấy công.

Chương 9 : Hành thương

Triệu Phụ Vân cự tuyệt tham gia bọn hấn tiếp phong yến, cái này khiến mấy cái kia chuẩn bị một phen trong lòng người nghi hoặc, tùy theo là một loại không hiểu phần nộ.

Tỉ mỉ thương lượng một đêm, chuẩn bị kỹ càng yến thỉnh người, nghĩ kỹ các loại tình cảnh dưới lí do thoái thác, có thể là đối phương lại một tiếng cự tuyệt.

Cho dù là Âm Vô Thọ, chính hấn trước đó khuyên chết Hào Nhi Lê Hắc Bì phải tỉnh táo, mà đang nghe được Triệu Phụ Vân cự tuyệt về sau, cũng là buột miệng mắng: “..... Thiên Đô sơn đệ tử không dậy nổi? Xem thường chúng ta cái này Điều Giác Lâu bên trong tu sĩ, chọc giận ta, đem người luyện thành Thi Khôi.....”

Nhưng là Triệu Phụ Vân không đi, bọn hấn cũng không có cách nào, sinh khí một phen về sau, chỉ có thể đem khẩu khí này buồn bực ở trong lòng, chờ đợi có cơ hội đến báo trở về.

Cũng là Huyện lệnh Chu Bồ Nghĩa tới, bởi vì mời Triệu Phụ Vân thời điểm cũng mời hấn, hấn nghe nói Triệu Phụ Vân cũng sẽ đi, tự nhiên cũng đáp ứng.

Bất quá trong lòng hấn sợ hãi, cho nên trước khi đi đến Triệu Phụ Vân nơi này, muốn cùng hấn cùng đi, mà Triệu Phụ Vân thì nói mình không đi, vậy hấn tự nhiên

cũng không dám đi.

Chỉ có thể là bỗng nhiên bụng không tốt, không đi.

Bất quá, tự ngày đó buổi tối mưa to về sau, Vụ Trạch huyện liên tục trời trong, dường như Nam Lăng khu vực mùa mưa đã qua.

Triệu Phụ Vân mỗi ngày đều là ở trong viện hoàn thành chính mình tu hành bài tập, tụng niệm một lần Xích Viêm Thần Chú, tế một lần cây đèn.

Sau đó chính là đọc sách tu pháp.

Hắn tại đạo trường bên trong, trọng điểm luyện tập chính là Đao Binh Quyết cùng Ngự Châm Thuật.

Đao Binh Quyết là lấy tự thân là vật chứa, hợp lấy thiên địa ý chí thành ý chí của mình, từ đó nương mục tiêu theo ý chí của mình mà thay đổi.

Đao Binh Quyết là một cái căn bản, cũng là một cái dàn khung, rất nhiều pháp thuật đều có thể hướng bên trong lấp đầy ăn khớp.

Đao Binh Quyết khúc dạo đầu ngũ diệu chính là nói: “Tất cả pháp, đều phù hợp tâm ta, là ta đao binh!”

Hắn hiện đang luyện tập chính là Đao Binh Quyết, hợp ‘Xích Viêm Thần Quân’ thần uy, lại hợp lấy ‘đốt’ tự pháp chú.

Chính hấn tế luyện một cái Xích Viêm Thần Quân tượng thần, đối với cảm ứng Xích Viêm Thần Quân thần uy, tự nhiên là rất dễ dàng, bây giờ lại là tại lấy Xích Quân làm căn bản thành lập đạo trường bên trong.

Hấn có thể cảm nhận được loại kia hỏa diễm khô ý.

Hấn ngồi phòng chính bên trong, trong viện dựng lên một cây cây gỗ, cây gỗ bên trên treo một tấm vải, tại gió nhẹ bên trong đung đưa.

Hấn ngưng thần tĩnh khí, tay trái như hư nắm tay cát vào trái bên hông, tay phải kiếm chỉ cắm ở tay trái nắm lại hình ống.

Như tại trong vỏ đao kiếm.

Bỗng nhiên nhỏ vươn ngón tay, như rút kiếm, lại như rút ra chính là gậy chỉ huy, hướng phía trong viện kia một cây cỏ bên trên một ngón tay, đồng thời có một cái thanh âm hùng hậu theo ngực của hấn bụng bên trong tuôn ra.

“Đốt!”

Âm thanh cùng kiếm chỉ chỉ hướng, một sát na này, ý chí của hấn đại biểu toàn bộ đạo trường mệnh lệnh.

Đạo trường lại tương đương với một phương tiểu thiên địa.

Kia một tấm vải lại trong một chớp mắt bắt đầu cháy rừng rực.

Triệu Phụ Vân trong lòng thích thú, hần luyện thật lâu ‘đốt’ chữ chú, một mực chưa thể đủ tu thành cái này ‘đốt’ tự pháp chú.

Trước đây chỉ ở Chu Bồ Nghĩa mộng cảnh bên trong làm được qua, mà bây giờ thì là tại hiện thực bên trong.

“Khó trách đạo sư từng nói qua, bất cứ người nào đều phải học được giảng đạo trận, một cái tu sĩ đạo trường đã là thể xác tinh thần an cư chi địa, cũng là tu hành địa.”

“Sáng tạo ra có lợi cho tu hành hoàn cảnh, đối với lĩnh ngộ pháp thuật có trợ giúp thật lớn.”

Hần cảm thụ được loại kia ‘đốt cháy’ pháp vận, lại cảm thụ được loại kia đối với âm tà cực độ bài xích ‘thần uy’.

Lấy chính mình bản ngã thần niệm đi cảm thụ, chậm rãi liền sẽ hình thành một cái ấn ký.

Loại này ấn ký, đều gọi chi ‘phù lục’.

Trúc Cơ là cần tại thông qua Chân Sát hợp lấy Huyền Quang, tại thân thể bên trong ngưng kết một đạo bản mạng phù lục, từ đó hình thành một loại trên căn bản chất biến, xây thành đạo cơ.

Mà theo hần thu hoạch được kia một đoạn sét đánh gỗ tảo thời điểm, hần để mà điêu khắc ‘Xích Quân’ tượng thần, như vậy liền chú ý, hần tại ‘lửa’ phương diện, có càng nhiều trải nghiệm cơ hội.

Cho nên hẳn luyện kiện thứ nhất pháp khí ‘Hỏa Hào Châm’ cũng là Hỏa thuộc tính bên trên, xây đạo trường cũng là ‘hỏa điểm’ đạo trường.

Trong lòng của hắn rất rõ ràng, tương lai mình Trúc Cơ, đại khái thành thân trùng ngưng kết phù lục hạt giống, cũng sẽ là cùng hỏa điểm tương quan.

Điều này cũng không có gì không tốt, mà kết phù lục hạt giống trước đó, cảm ngộ tới đồ vật càng nhiều, kia ngưng kết phù lục hạt giống liền càng là Huyền Diệu, mà có thể lấy được thần thông, cũng càng nhiều.

Lại một ngày trôi qua, hắn phát phát hiện mình các loại biến hóa khả năng tới.

Bởi vì vào ngày này, tới một chi hành thương.

Trong đó ông chủ cùng hỏa kế cùng tiêu sư cùng một chút thượng vàng hạ cám cộng lại, tổng cộng mười tám người.

Thương đội chủ nhân là một cái nhìn qua hơn bốn mươi tuổi trung niên nhân, hơi mập, nhưng là khắp khuôn mặt là hành tẩu giang hồ gian nan vất vả, một khuôn mặt tươi cười.

Hắn thương đội bên trong mang theo bảy đại xe hàng hóa.

Trên xe trang đều là theo nơi khác chở tới đây đồ dùng hàng ngày, nhìn qua đều rất tinh xảo.

Vụ Trạch huyện từ khi đặt vào Đại Chu Quốc về sau, liền có thương đội dám đến, trước kia đều là chính bọn hắn ra ngoài mua sắm.

Đây là bởi vì, bọn hắn nơi này tập tục thật sự là chênh lệch, bởi vì tới đây bán đồ người, thường thường cả người cả của hai mất, hàng bị cướp đi, thậm chí người cũng bị lưu lại.

Những năm này rất nhiều, nhưng là thương đội tới như cũ thiếu.

Cái này tên là Đại Phong thương hội thương đội sau khi đến, chỉ ba ngày liền đem trên xe hàng đều bán sạch.

Nhưng là bán sạch về sau, bọn hắn cũng không có đi, mà là bắt đầu thu hàng.

Mọi người đều biết, hành thương vận hàng ra bán, không có khả năng trống không xe trở về, nhất định phải mang nơi đó đặc sản tới địa phương khác đi bán.

Vụ Trạch huyện có cái gì đặc sắc hàng hóa, vận đến nơi khác đi so sánh bán chạy đâu?

Triệu Phụ Vân không rõ ràng, nhưng là hắn biết những này hành thương khẳng định sẽ biết.

Vượt quá Triệu Phụ Vân dự kiến, là bọn hắn thế mà bắt đầu cổ loại, thu Âm Quỷ, còn thu một chút đặc biệt Vụ Trạch bên này đặc hữu vật liệu.

Tỉ như độc, tỉ như một chút tinh thạch.

Nơi này còn có một loại cây, tên là âm liễu, sinh trưởng tại ẩm thấp trong nước, hỉ âm không thích dương, như nằm tại ba mươi năm trở lên, thụ tâm thì làm Tụ Âm Kỳ cột cờ.

Đương nhiên, bọn hắn còn thu bản địa một chút rượu thuốc trùng rượu.

Thu đồ vật rất tạp, nhìn không ra cái mục đích gì, Triệu Phụ Vân đều đang hoài nghi là không phải mình nghĩ sai.

Thẳng đến hắn thấy được cái kia thương hội ông chủ nữ nhi.

Nữ tử kia nhìn qua hai mươi mấy tuổi bộ dáng, Triệu Phụ Vân có thể xác định chính mình chưa từng gặp qua, nhưng là chẳng biết tại sao thấy được nàng một nháy mắt, liền có một loại cảm giác quen thuộc cảm giác.

Nàng theo xe ngựa kia bên trong đi ra, đồng thời đánh giá những cái kia vây xem Vụ Trạch huyện người lúc, nhìn thấy tại đám người bên ngoài đứng đấy Triệu Phụ Vân.

Ánh mắt của hai người sờ, Triệu Phụ Vân liền biết mình cái chủng loại kia cảm giác quen thuộc là cái gì từ đâu tới.

Quen thuộc không phải nữ nhân này tướng mạo, mà là trên người nàng cái chủng loại kia khí chất, tựa như là

một con mèo.

Nàng thon dài mà gầy thân hình, cực kỳ giống một cái kia Bạch Miêu.

Nhất là con mắt của nàng, đúng là cùng kia Bạch Miêu ánh mắt phá lệ tương tự.

Mặc dù con mắt thần vừa chạm vào, nàng liền đem ánh mắt điềm nhiên như không có việc gì dờ, nhưng là Triệu Phụ Vân đã thấy chính mình muốn nhìn.

Thế là về tới đạo trường bên trong, hắn cầm ra bản thân bút mực, bắt đầu làm họa.

Hắn vẽ lên một con chim, mực đem chim trên thân lông vũ đều nhuộm thành màu đen.

Khi sắc trời tối tăm thời điểm, hắn dùng cất xong một cái kia chim sơn ca, đi vào đối với tiền viện bên này cửa sổ, mở ra, lại đóng chặt cái khác cửa sổ hộ, trở lại phòng chính bên trong cái kia trên ghế mây, nửa ghế dựa lấy.

Đem giấy chim hợp tại lòng bàn tay, sau đó nhắm mắt lại.

Hắn ở trong lòng tồn nghĩ đến chim sơn ca đáng vẽ.

Hắn trước kia vì luyện tập huyền hóa chim sơn ca, từng tự tay nuôi qua một cái, từ nhỏ nuôi đến lớn, coi tập tính, vì đó chải vuốt lông vũ.

Còn từng đối chết đi chim tiến hành qua giải phẫu, quan

sát tạng phủ khung xương, cũng từng tại Đô Hạ thành bên trong, đi theo một vị rất nổi danh họa sĩ học qua vẽ tranh, nhất là họa chim.

Cái này một cái giấy chim tại lòng bàn tay của hắn bên trong, bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, từ đơn bạc biến sung mãn, bên trong dường như mọc ra khung xương, lông vũ, đem toàn bộ thân thể đều chống lên.

“Chít chít!”

Một tiếng tiếng chim hót vang, Triệu Phụ Vân mở mắt ra, đồng thời hai tay đem mở, một cái lông vũ đầy đặn chim sơn ca, trên tay hắn đập một cái, nhẹ nhàng nhảy đến không trung, vỗ cánh theo kia đằng sau mở cửa sổ chui ra, bay lên bầu trời đêm.

Một chút Huyền Quang huyền hóa, một chút suy nghĩ ký thác.

Chim sơn ca trên không trung bay, xuyên qua hơn phân nửa Vụ Trạch huyện, rất nhanh liền đã đi tới đám kia hành thương chỗ nơi ở.

Đám kia hành thương thuê một cái mấy gian sắp xếp phòng ở lại, nhưng là cũng không có nhập huyện thành bên trong đến, con la đều mở ra.

Trong đêm, những cái kia trong phòng, mỗi trong một cái phòng đều đèn sáng, sau đó có thể thấy có người sao chụp ở đằng kia trên bệ cửa sổ, có thể nghe được bên trong có người khác nhau đang nói chuyện, thậm chí tại dùng tiếng địa phương oản tù tì.

Triệu Phụ Vân huyền hóa chim sơn ca nghe trong chốc lát, theo bên cạnh dưới cây rơi xuống trên nóc nhà, lại lại từ mái hiên nơi đó chui vào.

Vừa hay nhìn thấy, mấy người ngồi ở chỗ đó uống rượu, nhưng là những người kia động tác cứng ngắc, chỉ có một người không ngừng cải biến thanh âm nói chuyện, rất sống động đáng vẽ.

Triệu Phụ Vân lập tức rõ ràng, người này am hiểu khẩu kỹ, bắt chước thanh âm của mọi người, mà những cái kia ngồi ở chỗ đó, thân hình cứng ngắc người, đều là người giả.

Cũng là huyền hóa chi vật, chỉ là cái kia am hiểu khẩu kỹ người muốn huyền hóa thao túng nhiều lắm, cho nên thân hình cứng ngắc, nhưng mà giam giữ cửa sổ, chỉ nhìn trên cửa sổ cái bóng nhưng căn bản liền không không phân biệt được.

Hắn bay ra ngoài, đi vào một cái khác chỉ có một người gian phòng bên trong, nơi đó đang có một người dựa bàn viết lấy cái gì.

Tận mắt nhìn đến về sau, phát hiện, đó cũng là một cái huyền hóa người giả.

Bạn hắn đi nơi nào?

Triệu Phụ Vân không rõ ràng, thế là hắn ở đằng kia bên cạnh trên cây chờ, không đầy một lát, đèn tắt, giống như là người ở bên trong đều nghỉ ngơi đi ngủ.

Tại trời sắp sáng thời điểm, lại phát hiện trong phòng nhân khí bỗng nhiên thịnh vượng.

Hắn một lần nữa đi vào dưới mái hiên, nhìn thấy nguyên một đám chân nhân.

Trong lòng của hắn có hơi hơi nghi hoặc, liền nhìn kỹ mặt đất kia, phát hiện những cái kia thổ đều có xấp dạng.

Lập tức nghĩ đến Địa Hành Thuật.

Có chút tại phương diện nào đó người có thiên phú, có thể thật sớm học biết một chút độn pháp, tỉ như Địa Hành Thuật, cũng có thể là thông qua phù lục mà thi triển.

Theo trong phòng kia thổ đến xem, những người này hoặc là dùng phù lục thi triển Địa Hành Thuật rời đi, hoặc là chính mình có Địa Hành pháp thuật.

Hắn muốn nghe xem những người này có nói cái gì, nhưng là phát hiện những người này trở về về sau, cũng không đàm luận những chuyện khác, chỉ một hồi, liền lên giường nghỉ ngơi.

Bất quá, Triệu Phụ Vân tinh tường, lấy bọn hắn tu vi hiện tại, Địa Hành Thuật cũng không thể dưới đất đi quá xa, phù lục cũng giống như thế.

Mà phương hướng, khẳng định là ngoài thành bên kia trong núi, không có khả năng hướng trong thành đi, cho

nên hắn bay tại thiên không, bắt đầu trong lòng hắn đoán chừng khoảng cách bên trong qua lại tuần tra.

Rốt cục, hắn nhìn thấy một mảnh trong rừng, có một đoàn đất mới .

Kia đất mới giống như là nắm mồ như thế, nâng lên đến, xấp vô cùng, đất dòm như giống ổ kiến như thế, vô cùng mảnh.

Hắn biết, đây chính là bị pháp thuật luyện qua thổ, những người kia thi triển Địa Hành Thuật, hắn là từ nơi này đi ra.

Chim sơn ca ở trên trời xuất hiện một tia sáng lúc bay trở về tiểu viện đạo trường, chui vào cửa sổ một sát na, bắt đầu cháy rừng rực, hóa thành một đoàn tro tàn theo hư không bay xuống.

Mà nằm ở nơi đó nằm một đêm Triệu Phụ Vân đứng lên, bắt đầu làm tảo khóa.

Ban ngày, hắn tại trong huyện trong ngõ nhỏ đi khắp nơi, cảm thụ được người nơi này văn khí hơi thở, nhìn người nơi này sinh hoạt tình huống.

Mỗi đi một lần một lần nhìn, đã cảm thấy đại gia qua là thật khổ.

Suốt ngày bận rộn, lại chỉ là đang vì ám no mà cố gắng, máu chót là ngay cả như vậy cố gắng bận rộn, lại đều khó mà làm được.

Hắn nhìn thấy rất nhiều người mặc quần áo rách nát, có chút đũa nhỏ áo rách quần manh, nơi này rất nhiều đại nhân đều không mang giày.

Cho dù là những cái kia nuôi cổ nuôi âm, có pháp thuật người, cũng chưa chắc trôi qua tốt bao nhiêu, ăn mặc dùng, đều cực kì bình thường đơn sơ.

Hắn giống như là trong núi hoang trĩ trùng như thế, chật vật còn sống.

Hắn đi qua rất nhiều phòng, có đôi khi hội dừng lại, lắng lắng tĩnh nghe một chút, có thể nghe được một chút trong phòng Cổ Trùng tiếng kêu to.

Nơi này người nuôi cổ, giống như là một loại sinh hoạt như thế.

Hơn nữa, không biết nơi nào truyền đến một cỗ tập tục, người nơi này ưa thích điều dưỡng phế đi cổ dùng để ngâm rượu uống.

Đương nhiên, còn có một số thiết linh đường, nuôi tiểu quỷ, đây đều là bằng môn tả đạo, Huyền Môn đệ tử khinh thường tu luyện pháp thuật.

Nhưng là ở chỗ này lại đại hành kỳ đạo, hơn nữa hắn còn phát hiện, nơi này thường xuyên chết tiểu hài tử, không chỉ có là thiếu niên, còn có hài nhi.

Nhưng là chết chưa ai hạ táng, đều là đi nuôi tiểu quỷ.

Thậm chí có chút là mẹ của mình đem chính mình qua

đời hài tử dưỡng thành tiểu quý, các nàng không hề cảm thấy cái này có cái gì không đúng.

Triệu Phụ Vân đem những này để ở trong mắt, trong lòng chỉ có thể là thở dài.

Cùng ngày chiều muộn, lại một lần nữa vẽ lên một cái chim sơn ca, kéo hóa mà ra, đi tới kia phiến rừng cây bên trong chờ đợi.

Tại sắc trời hoàn toàn tối xuống sau, lại qua ước chừng một canh giờ, kia lòng đất bỗng nhiên chui ra một người đến.

Người kia chui lúc đi ra, kia một chỗ bùn đất giống như là nước như thế lật lên.

Từng người chui ra ngoài.

Trong đó liền bao gồm cái kia Triệu Phụ Vân cảm thấy giống mèo nữ tử.

Bọn hắn sau khi đi ra, nguyên một đám an tĩnh ở trong rừng ghé qua, bọn hắn giống như có cực mạnh mục đích.

Chim sơn ca ở trong rừng phi hành, lẳng lặng đi theo đám bọn hắn.

Bọn hắn tại đi vào một chỗ đầm lầy bên cạnh lúc, mỗi người ăn một viên thuốc, hắn là Ích Độc Đan.

Bởi vì nơi này có rất đậm chương khí.

Nhưng là bọn hấn lúc này, mỗi người đều lấy ra một tờ phù lục đến, phù lục ánh sáng nhạt lóe lên một cái, sau đó liền cả đám đều tại tối tăm bên trong biến mất.

Ẩn nắp bộ dạng?

Triệu Phụ Vân phát phát hiện mình đúng là không cách nào nhìn thấy bọn hấn, cho nên hấn trực tiếp bay về phía trước, thật là đang bay một hồi về sau, cả người hấn liền có một loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Giấy chim sơn ca đã đạt tới đủ khả năng đến mức cực hạn.

Chim sơn ca trên không trung liền bỗng nhiên hóa thành một trang giấy chim, phiêu rơi trên mặt đất.

Triệu Phụ Vân mở mắt, sau đó theo nhà này đại viện ở giữa cửa nơi đó ra ngoài tới tiền viện, lại leo tường mà ra.

Hấn cũng không có tu cái gì ẩn nắp tàng hình phương pháp, cho dù là bản thân Huyền Hóa chi thuật cao minh, cũng không cách nào làm được để cho mình cái này nặng nề nhục thân hóa thành mèo, chim loại hình động vật.

Cho nên hấn chỉ có thể lấy nhục thân hướng phía chính mình giấy oanh huyền hóa địa phương mà đi.

Về phần nữ nhân kia vì cái gì có thể nhục thân huyền hóa thành mèo, hoặc là có độc môn bí pháp, hoặc là có

một loại nào đó thiên phú.

Hắn rất mau tới tới chính mình giấy oanh rơi xuống địa phương.

Bỗng nhiên, trong tai nghe được nơi xa truyền đến một hồi ‘ha ha’ cười to.

“Ha ha ha, đã sớm biết các ngươi không phải cái gì hành thương, chờ các ngươi đã lâu, hôm nay liền đem các ngươi đều cho ăn côn trùng.....”

Chương 10 : Điều tu rời núi

Trang Tâm Nghiên phát hiện đoàn người mình đã rơi vào một cái bẫy bên trong, nàng căn bản cũng không có ngoài ý muốn.

Bởi vì nàng trước đó tới qua nơi này, chính là bởi vì ý thức được cái này Vụ Trạch huyện nguy hiểm, cho nên mang theo những người này đến.

Những người này là thuộc về Thổ Phu Tử cùng Bàn Sơn Đạo Nhân tổ hợp, bọn hắn hóa trang hành thương, trong đó ông chủ chính là một vị Bàn Sơn Đạo Nhân.

Những người này đều là trộm mộ sờ kim hảo thủ, đương nhiên, những người này mặc dù lấy đồ đấu sờ kim làm chủ nghiệp, nhưng là đánh cướp giết người, cũng chưa từng từng bớt làm.

Nàng mời những người này đến, chính là nói cho bọn hắn, nơi này Vụ Trạch huyện người phát hiện một tòa yêu mộ, có người đang đang len lén đào móc.

Đây đương nhiên là Trang Tâm Nghiên nói lung tung, nàng chỉ biết mình ca ca Trang Hiến Ca cùng chính mình nói, Vụ Trạch huyện bản địa những cái kia sâu bọ người như vậy tại len lút khai sơn, không biết đang đào móc lấy cái gì.

Mà nàng trong nhà tra xét tư liệu lịch sử thư tịch, phát hiện có lẽ là trước kia, Vụ Trạch nơi này từng có một cái đại yêu chiếm cứ, chỉ là về sau chết.

Có người nói là chịu tội kiếp mà chết, có người nói là bị chưa lập phái Thiên Đồ sơn khai phái tổ sư lấy Thần Tiêu Lô Pháp mà tru sát.

Nhưng lại có nói pháp, nói là kỳ thật cái này đại yêu lúc ấy chỉ là bị trọng thương, chính mình tu một ngôi mộ lớn thành đạo trận, ẩn thân trong đó.

Ngược lại các loại thuyết pháp, Trang Tâm Nghiên lợi dụng những này truyền ngôn làm cơ sở, hướng những cái kia Bàn Sơn Đạo Nhân cùng Thổ Phu Tử nói, sau đó mời mời bọn họ cùng một chỗ đến đây.

Trang Tâm Nghiên mục đích chỉ có một cái, cái kia chính là là ca ca của mình báo thù.

Trang gia từ gia gia của nàng một đời kia liền bắt đầu xuống dốc, tới phụ thân nàng cho nên ngay cả Trúc Cơ đều không thể đủ liền chết, tới nàng thế hệ này, vền vền có nàng cùng ca ca Trang Hiền Ca thông tu hành.

Mà ca ca Trang Hiền Ca vì trọng chấn danh dự gia đình, liền hưởng ứng ‘đạo tử tâm chính’ chiêu mộ, thành cái này Nam Lăng biên phủ Vụ Trạch huyện một vị giáo dụ.

Nàng ngay từ đầu tiếp vào ca ca tin, phía trên nói nơi này Nhân Hoang rất không có văn hoá, pháp thuật ác độc, hấn muốn cải biến nơi này tập tục.

Đằng sau lại tiếp vào một phong thư nói, người nơi này dường như tại làm lấy cái gì ẩn nấp sự tình, dường như đang đào móc lấy cái gì, Trang Hiền Ca phân tích khả năng có bảo vật gì, hay là đã từng chi phối cái này một vùng cường giả chi mộ.

Lại hoặc là cái gì động phủ, phải biết thế giới này, tự có người tu hành đến nay, số thời gian vạn năm bên trong, tu sĩ tầng tầng lớp lớp, sẽ phát hiện tiền nhân động phủ, kia là lại chuyện không quá bình thường.

Trang Tâm Nghiên biết mình ca ca lên tâm tư, bởi vì Trang gia nội tình đã không có, thậm chí là Trúc Cơ truyền thừa đều tại phụ thân trên tay thiếu thốn hơn phân nửa.

Đây cũng là vì cái gì, Trang Hiền Ca hội hưởng ứng ‘đạo tử tâm chính’ một nguyên nhân một trong, hơn nữa bây giờ thấy cái này, Trang Tâm Nghiên biết, ca ca của mình khẳng định mong muốn chiếm làm của riêng, ít nhất phải từ đó kiếm một chén canh.

Nhưng mà nàng đang tra kia Vụ Trạch kia một vùng lịch sử thời điểm, lại không còn có thu được ca ca tin, lại nhận được tin tức lúc, lại là ca ca của mình chết tại Vụ Trạch huyện.

Cho nên nàng muốn báo thù, báo thù đồng thời nàng còn muốn xem bọn hắn đến tột cùng đang đào móc lấy cái gì.

Bỗng nhiên, trong tai của bọn hán nghe được một đám côn trùng bay động thanh âm, sau đó trong mắt nhìn thấy từng cái lục sắc phi trùng, kia phi trùng có sắc bén giác hút, từng đôi mắt kép giống là có thể khám phá ẩn thân.

“Xông!”

Nói chuyện chính là cái kia Bàn Sơn Đạo Nhân, tối tăm bên trong không ai có thể nhìn thấy hán nguyên bản luôn luôn vẻ mặt ý cười mặt, lúc này đã rét lạnh lạnh lùng, lâu dài cùng những này âm tà chi vật liên hệ, hán biết rõ đối mặt mình lấy cái gì.

Hán biết rõ, những này nuôi dưỡng Cổ Trùng người mặc dù khó trường thọ, nhưng là Cổ Trùng năng lực nhiều mặt, rất là phiền toái.

Hán đưa tay tại một cái túi bên trong một trảo, trong tay liền nhiều hơn một thanh màu đỏ bột phấn, hướng phía không trung một vẩy, những cái kia còn có ngoại vi Cổ Trùng lập tức chuyển hướng, lộn xộn tản ra đến.

Mà bị thuốc bột bao phủ Cổ Trùng, lại giống như là từng cái con ruồi không đầu như thế bay loạn, đụng trên tàng cây, trên phiến lá, tùy theo rơi xuống đất.

Có trên người một người nổi lên thổ hoàng sắc ánh sáng nhạt, người như cá nhảy xuống nước như thế, hướng xuống đất một cái đâm nhào, liền đã chạm vào trong đất, hán xuống mồ một nháy mắt, dày đặc thổ lại giống như là phân tán thành màu vàng sóng nước như

thế, lật vọt lên.

Không phải hấn một cái, mà là rất nhiều người, tuần tự chui vào trong đất.

Bọn hấn hội Địa Hành Thuật, là chính tông Thổ Phu Tử, đây là bọn hấn giữ nhà bản sự.

Đen nhánh rừng rậm bên trong, chỉ một trong nháy mắt, liền nhìn thấy khắp nơi ánh sáng nhạt điểm điểm, chợt lóe chợt tắt.

Đây là pháp thuật quang hoa.

Tối tăm bên trong, có Thi Khôi, có Âm Quỷ, có Cổ Trùng, mà những cái kia Thổ Phu Tử cùng Bàn Sơn Đạo Nhân, bọn hấn giới về xuống đất đào mộ, thường thường cùng những vật này liên hệ, cho nên khắc chế thủ đoạn cũng nhiều.

Trong lúc nhất thời, đúng là đấu lực lượng ngang nhau.

Trang Tâm Nghiên hướng trên mặt đất một nằm sấp, cũng đã hóa vì một con Bạch Miêu, quần áo trên người rút đi, sau đó nhìn xuống phương hướng về sau, bắt đầu hướng một cái phương hướng chui vào.

Cái này một mảnh cánh rừng, bởi vì cây cối cao lớn, cho nên nơi ở ẩn ngược lại là trống không, không có cái gì thấp bé cây, đầy đất lá cây, đỉnh đầu một trắng lười liềm, chiếu không thấu kia che đầy lấy tất cả nguồn sáng lá cây tầng.

Triệu Phụ Vân đứng từ một nơi bí mật gần đó, trong mắt của hắn nhìn thấy phía trước kia liên tục không ngừng pháp quang.

Loại này tại trong bóng tối tranh đấu là nguy hiểm nhất, hắn cảm thấy mình nếu như tại loại hoàn cảnh này bên trong, tứ phía đều tối tăm, không biết địch theo thế nào lời nói, muốn toàn thân trở ra, cũng khó.

Trái tim của hắn không khỏi lên gợn sóng, tại đạo sư miệng bên trong, những người này đều là tà đạo, đều là khó mà Kết Đan người, nhưng là tại loại này phức tạp hoàn cảnh bên trong, liều mạng tranh đấu, cũng không để ý người tu hành tiềm lực như thế nào.

Hung ác, hung hiểm.

Hắn trong núi, đã từng bao nhiêu xuống núi làm các loại nhiệm vụ, nhưng là từ chưa từng gặp gỡ qua loại này hỗn chiến.

Cặp mắt của hắn cũng không thể nhìn thấu tối tăm, cho nên hắn không có bao nhiêu cảm giác an toàn, tận lực che giấu mình.

Mà những cái kia tại tối tăm bên trong chiến đấu cũng là có thể tại tối tăm bên trong thấy vật.

Triệu Phụ Vân đồng thời lại đang nghĩ, nếu là mình lúc này, cũng ở trong đó, phải làm ứng đối ra sao, lại có thể không ứng đối.

Hắn cảm giác có đại xà cuốn lấy một người.

Cũng thấy có người một cái Thi Khôi đang bị phù hỏa đốt cháy.

Thấy có người vẩy ra một mảnh thuốc bột, xua tan một mảnh côn trùng.

Lúc này, hấn lại một lần nữa huyền hóa ra tới chim sơn ca thấy được nữ tử kia, huyền hóa thành một cái Bạch Miêu, đang hướng về một phương hướng nhanh chóng chạy tới.

Hấn cũng đi theo.

Huyền Quang kỳ tu sĩ, nếu là muốn tu thành độn thuật, mà lại không có tương ứng thiên phú, cần trả ra đại giới quá lớn, cần tu hành tài nguyên cũng không dễ dàng đạt được.

Cho nên Triệu Phụ Vân cũng không có tu hành độn thuật, nhưng là cái này cũng không đại biểu hấn sẽ không liễm tức ngưng thần, hấn cũng cố gắng luyện tập qua tàng hình nặc tung kỹ pháp.

Mà hấn cố gắng tu hành chim sơn ca Huyền Hóa chi thuật, trong đó một nguyên nhân, chính là muốn thông qua huyền hóa chim sơn ca, mà đền bù chính mình trong đêm khó viễn thị tệ nạn.

Cũng may kia Bạch Miêu cũng là vòng qua hỗn chiến kia một vùng, Triệu Phụ Vân cố gắng mà cẩn thận đi theo, tốt ở trên người hấn có giải độc độc đan dược, không sợ nơi này chương khí.

Kia là hấn biết muốn tới đây về sau, cố ý chuẩn bị.

Theo sát chậm cùng, Triệu Phụ Vân cuối cùng vẫn là ngừng lại.

Bởi vì hấn đi tới một chỗ cửa hang, mượn trên trời nhân nhật ánh trăng, hấn nhìn thấy, cái này cửa hang có lẳng lẳng dòng nước ra, một cỗ nồng đậm âm khí theo nước mà chảy xuôi lấy.

Mà hấn thông qua giấy chim nhìn thấy kia Bạch Miêu chính là chui vào cái này chảy xuôi nước trong động.

Triệu Phụ Vân lại là bắt đầu quan sát ngọn núi này, chỉ thấy toà này Sơn Hùng đục vô cùng, giống như là một cái ghế, hấn cẩn thận vây quanh một bên đi, lại là nhìn thấy một bên khác có người mở ra một cái sơn động.

Nhìn kỹ một cái kia động giống như là động phủ lỗ hồng, mà kia Bạch Miêu biến mất địa phương, thì là Sơn Âm chỗ, một cái tại phía nam, một cái tại phía bắc.

Triệu Phụ Vân nhìn nơi đây thế núi địa hình, đúng là một cái tàng phong tàng khí nơi tốt.

Cái kia cửa hang không nhìn kỹ cũng nhìn không ra đến, hơn nữa, nhìn như cái gì cũng không có, nhưng là Triệu Phụ Vân lại có thể cảm giác được nơi đó có rất nhiều hung lệ khí tức.

Xác nhận bị bày ra ‘Cổ’.

Hắn suy đoán, nếu không phải hôm nay những cái kia Thổ Phu Tử cùng Bàn Sơn Đạo Nhân đến đây, nơi này bên ngoài hẳn là cũng sẽ có người trấn giữ lấy.

Đúng lúc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy bên cạnh có u lãnh đứng yên.

Tối tằm bên trong cái gì cũng không nhìn thấy, nhưng là hắn biết nơi đó có cái gì, thế là lui về sau, hắn liềm tức giấu thân, cho nên chưa thể đủ sớm cho kịp phát hiện tối tằm bên trong đồ vật.

Giống nhau, kia tối tằm bên trong đồ vật cũng liền không sợ hắn.

Pháp lực của hắn ngưng ở trên ánh mắt nhìn xem tối tằm, tối tằm tan ra một chút, hắn mơ hồ giống như là nhìn thấy có một người.

Hắn lui lại mấy bước, đối phương liền tới gần mấy bước.

Triệu Phụ Vân tay trái hư nắm tay cát vào bên hông, tay phải kiếm chỉ cắm kiếm vào nắm tay bên trong, như đao trở vào bao, lại như tay cầm chuôi đao muốn rút ra.

Khi hắn hoàn thành động tác này thời điểm, tối tằm bên trong cái bóng dường như ý thức được nguy hiểm, Triệu Phụ Vân bắt được đối phương một chút bất an khí tức.

Liền ở trong nháy mắt này, ngón tay của hắn rút ra, như rút kiếm như thế, hư không vạch một cái.

Phảng phất có nhàn nhạt ánh sáng nhạt xẹt qua hư không.

Đồng thời trong miệng của hắn phun ra một cái chú âm đến.

“Giết!”

Kia tối tăm bên trong còn tới kịp lui bước Âm Quỷ, liền bị một cỗ lực lượng xé nát.

Triệu Phụ Vân không có dừng lại, lập tức rút đi.

Hắn biết, cái này Âm Linh chết, chủ nhân nhất định sẽ biết có người tới nơi này.

Mà ở đằng kia trong động lưu thủ một người bỗng nhiên mở mắt, bên người một chiếc đèn, chiếu vào trong mắt của hắn một tia kinh ngạc.

“Có người thế mà sờ tới nơi này, bọn hắn thế mà không có ngăn lại.”

Hắn đứng dậy, hướng cửa cửa động đi đến, mà phía sau hắn tối tăm, lại giống biết nhúc nhích như thế, theo sát lấy hắn, hình thành một cỗ cuộn cuộn quỷ ảnh.

Hắn đi vào chính mình kia dùng để canh gác tiểu quỷ chết đi địa phương, nơi đó chỉ có tán đi một đoàn âm oán chi khí, xâm lấn người không có ở đây.

Triệu Phụ Vân trước khi trời sáng đã về tới đạo trường của mình bên trong.

Một cỗ cảm giác ẩm áp xông lên đầu.

Phát hiện cái chỗ kia đã đủ, về phần đằng sau đến tột cùng là thế nào, có thể thông dong thời gian, chờ chuẩn bị sẵn sàng lại dò xét.

Đến lúc đó nếu là có thể dò ra đại khái, một phong thư trở lại Thiên Đô sơn, đạo sư cũng có thể mời được, chỉ cần ở trong đó chỗ tốt đầy đủ liền có thể.

Mà hừng đông về sau, buổi sáng thời điểm, hần tiến về cái kia hành thương vị trí trụ sở chỗ đi xem, phát hiện nơi đó đã không có một ai.

Về phần những người kia là chết hay sống, Triệu Phụ Vân cũng không quan tâm.

Người trong giang hồ, tìm kiếm đạo lý tìm bí, chết oan chết uổng là lại chuyện không quá bình thường.

Chính thống người tu hành bình thường tuổi thọ kéo dài, nhưng là rất nhiều tu sĩ, lại ngay cả người bình thường bình thường tuổi thọ đều không có sống đến liền chết.

Ngày thứ ba thời điểm, chạng vạng tối thời điểm cái kia Bạch Miêu lại là trở về, mặc dù trên người nàng không có thương tổn, nhưng nhìn qua lại vô cùng uể oải, trên thân quần đầy âm tà chi khí.

Nàng tại nàng tiến vào đạo trường thời điểm, trên người trong mơ hồ phát hiện kêu rên, kia là kèm ở trên người nàng Âm Linh bị trong đạo trường hỏa diễm đốt diệt.

Triệu Phụ Vân nhìn xem Bạch Miêu, Bạch Miêu nhìn xem Triệu Phụ Vân.

“Cô nương lúc này đến ta nơi này, là muốn đem địch nhân dẫn cho ta?” Triệu Phụ Vân kéo qua cái ghế, ngồi ở Bạch Miêu bên người nói rằng.

Bạch Miêu lại là nhảy lên bên cạnh cái bàn, nàng cũng mở miệng nói ra: “Trước người đi theo ta cũng đi nơi nào.”

“A, bị người phát hiện?” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói, tuyệt không ngoài ý muốn.

Bạch Miêu nhìn chăm chăm Triệu Phụ Vân, không nói gì.

“Cô nương, lấy những người kia chuyển di ánh mắt mà thừa cơ tiến vào kia trong núi, nhưng có đoạt được?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Ở bên trong là một cái âm tà chi địa, đã là một cái phân mộ, cũng là một cái đạo trường.” Bạch Miêu nói rằng.

Triệu Phụ Vân lại là ngẩng đầu, nhìn về phía bên ngoài, nói rằng: “Xem ra, người quả thật bị người đi theo.”

“Thiên Đô sơn đệ tử, sao lại sợ những người này?” Bạch Miêu nói rằng.

“Ha ha, Thiên Đô sơn đệ tử cũng sẽ chết.” Triệu Phụ Vân nói rằng: “Cô nương thân phận, có thể cho biết?”

“Ta gọi Trang Tâm Nghiên, Trang Hiền Ca là ca ca của ta.” Bạch Miêu rất trực tiếp nói rằng, nguyên bản nàng còn cất cùng ca ca của mình như thế tâm tư, muốn nhìn một chút ở trong đó có không có bảo vật gì.

Nhưng là tại sau khi xem, biết bằng tự mình một người căn bản là dò xét không được.

“A, thì ra là thế, vi huynh báo thù!” Triệu Phụ Vân nói rằng, lại là đứng dậy theo một bên khác trên bàn cầm lấy một phong thư.

“Ta chỗ này đã viết một phong thư, người giúp ta đưa đến núi Phi Long Kim Tuyền động bên trong đi, người ca ca thù đại khái liền có thể báo.”

Bạch Miêu nhìn thấy hắn đã sớm viết xong tin, có chút ngạc nhiên nghi ngờ mà hỏi: “Người đã sớm biết ta sẽ đến?”

“Không, ta cũng không biết rõ, ta chỉ là đã sớm viết xong tin, chờ đợi một cái thích hợp người đưa tin mà thôi.”

“Nếu là một mực chờ không đến đâu?” Trang Tâm Nghiên hỏi.

Triệu Phụ Vân lại không có trả lời, bởi vì hắn cảm thấy cái này Bạch Miêu một lần kia hội bị buộc hướng chính mình nơi này tránh, lần này mong muốn toàn thân trở ra càng khó.

Toàn bộ Vụ Trạch huyện, đối với nàng mà nói, chỉ có

chính mình cái này một cái điểm an toàn.

“Người thế nào đưa ta rời đi?” Trang Tâm Nghiên hỏi.

Ngay tại nàng hỏi ra một câu nói kia lúc, đằng sau trên một cái bàn, có một trương cắt giấy nổi lên quang, quang mang bên trong một cái hắc ưng từ đó đứng thẳng lên.

Nó đứng ở đó trên bàn, lệch ra cái đầu nhìn qua, thần tuấn vô cùng.

“Người có thể thừa này ưng mà rời đi Vụ Trạch huyện, này ưng ước có thể phi hành khoảng hơn mười dặm, đến lúc đó liền từ chính người đi.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Trong vòng hơn mười dặm, đã có thể đem nàng quan ra cái này Vụ Trạch huyện dải đất trung tâm.

Trang Tâm Nghiên cảm thấy, mọi thứ đều dường như tại ý nghĩa liệu bên trong như thế, mọi thứ đều là làm tốt chuẩn bị, liền chờ mình đến.

Trang Tâm Nghiên tính dường như mèo, có một loại ngạo khí, ca ca của nàng cũng là như thế, cho nên nàng mới có thể một người chạy tới mong muốn là ca ca báo thù.

Nhưng là lúc này đối mặt với Triệu Phụ Vân, nàng lại cảm giác đối phương cao thâm mặt trắc lên rồi.,

Triệu Phụ Vân ngược lại không cảm thấy mình có thể

tính tới nhiều như vậy, hấn chẳng qua là cảm thấy, mọi thứ làm nhiều chút chuẩn bị mới tốt, chuẩn bị kỹ càng, sau đó mới là chờ.

Người tu hành, nhất định phải có thể chờ được.

Đã phải có hăng hái chi khí, cũng phải có chậm đợi chi tâm.

Không có cái gì là nhất định phải đạt được, nhưng là như là xuất hiện ở trong tay, vậy thì nhất định phải bắt lấy.

Chương 11 : Không dám

Trang Tâm Nghiên tại trời tối xuống một nháy mắt, ngồi hắc ưng rời đi.

Nàng cũng rõ ràng, Triệu Phụ Vân muốn rời khỏi, cũng là rất dễ dàng.

Mang theo tin, thừa bóng đêm, lấy thân mèo ngồi lưng chim ưng bên trên, theo trong cửa sổ bay lên không trung, sau đó tại Vụ Trạch huyện bên trong xoay ba vòng, nàng nhìn thấy môn lung ánh trăng bên trong.

Vụ Trạch huyện các nhà các hộ bên trong điểm điểm ánh đèn, lại lấy Triệu Phụ Vân nơi này thịnh nhất, nhưng mà Triệu Phụ Vân đạo trường bên ngoài một vòng lại là hắc.

Nàng mắt mèo thấy được ngoài viện tối tăm bên trong, có một bộ cao lớn Thi Khôi đứng ở nơi đó, có một bầu khí, còn hình như có Âm Quỷ.

Nàng nhìn thấy những người này thời điểm, tối tăm bên trong người dường như cũng thấy nàng.

“Ăn luôn nàng đi.” Có một thanh âm bỗng nhiên vang lên, nàng nhìn thấy một người mặc bản địa đặc sắc thịnh trang nữ tử, trong tay mang theo một cái giỏ trúc, giỏ trúc bên trong có một cái túi.

Nàng đem cởi túi vải ra, có trùng từ túi vải tuôn ra, trong một chớp mắt, điểm điểm màu vàng kim nhạt côn trùng bay lên bầu trời.

Trang Tâm Nghiên trong lòng giật mình, hắc ửng cũng cất cao, hướng ngoài thành nhanh chóng bay đi.

Kia côn trùng lại cũng không thể bay cao, chỉ ở phía dưới bay lên, giống nhau, cũng bay không đủ nhanh, chậm rãi bị thoát khỏi, ra khỏi thành ước chừng trong vòng hơn mười dặm, hắc ửng liền đáp xuống trên mặt đất.

Trang Tâm Nghiên biết, đã đến hắc ửng đủ khả năng đến mức cực hạn.

Đúng lúc này, nàng mơ hồ nghe được có côn trùng vỗ cánh thanh âm, xa xa nhìn thấy như có chút điểm kim quang tại ánh trăng chi hướng bên này bay tới.

Hắc ửng lại là bay lên, đón kia côn trùng bay đi, nàng biết, cái này hắc ửng là muốn vì chính mình ngăn cản truy sát mà đến côn trùng.

Nàng giữa khu rừng chạy vội, tốc độ rất nhanh, trong lúc đó không biết thế nào trêu chọc một con hồ ly, bị hồ ly đuổi lấy đuổi một đoạn đường.

Về sau, nàng đi ngang qua một cái thị trấn, trộm một bộ nữ trang, một lần nữa huyền hóa thành người, mặc xong quần áo, tiếp tục hướng phía núi Phi Long mà đi.

Nàng là biết núi Phi Long.

Kỳ thật núi Phi Long cũng không tính thêm ra tên, bởi vì núi này cũng không thể nào cao, bất quá hình thái rất tốt, dãy núi lấy Phi Long thái độ mà nổi danh.

Nàng bởi vì không phải vùng này người, chỉ là đang tra Vụ Trạch lịch sử thời điểm, thấy qua liên quan tới núi Phi Long ghi chép, phía trên nói, thời đại thượng cổ, có hoàng long độ lồi kiếp không thành, mà rơi xuống nơi này, thân sau khi chết, nhanh chóng hóa đất vàng, lâu năm thành sơn.

Chỉ là đại gia cảm thấy, Trụ Long sơn không dễ nghe, liền đặt tên núi Phi Long, ngụ nghĩa là hi vọng kia con rồng độ kiếp có thể lại bay lên.

Đối với một chút không liên quan đến mình người hoặc sự tình, mọi người luôn có thể ôm lấy mỹ hảo mong ước.

Từng cũng có người cho rằng cái này một ngọn núi sẽ trở thành một tòa Linh Sơn, rất nhiều người tới đó, lại phát hiện kia một ngọn núi rất hoang vu, đất vàng cứng rắn, khô ráo vô cùng, liền mở ruộng trồng thuốc chủng linh cây lúa cũng không thể.

Cho nên chậm rãi nơi đó liền bị người quên lãng.

Trang Tâm Nghiên thăm nghĩ lấy cái này núi Phi Long tin tức, nàng thật sự là không nghĩ tới, tại cái này núi Phi Long bên trong lại có một cái gì Kim Tuyền động.

Nàng một đường không ngừng hướng núi Phi Long mà

đi, một đường không có ngừng, bởi vì nàng biết, chính mình đến sớm một chút, như vậy Triệu Phụ Vân khả năng liền sớm thoát khỏi nguy hiểm.

Tại hừng đông thời điểm, nàng rốt cục đi tới núi Phi Long, nhưng là nàng lại tìm không thấy Kim Tuyền động ở nơi nào.

Trên sách ghi lại núi Phi Long cũng không hùng hồn, nhưng là đi vào trước núi, nhưng cũng không phải một cái đủ khả năng nhìn xuyên, hơn nữa, đã nhiều năm như vậy, núi này bên trên cũng đã mọc đầy cây cối.

Mà Triệu Phụ Vân cũng chưa hề nói làm sao tìm được, thực sự là chính hắn cũng không có tới qua, hắn chỉ biết là cái này Nam Lăng phủ có một vị sư môn trưởng bối ở chỗ này mở động phủ tu hành, đây là hắn trên núi qua nhiều năm như vậy, trong núi đạo sư có đôi khi giảng chút hiểu biết địa lý, liền sẽ thuận tiện giảng một chút cái nào tòa trên núi có ai ở nơi đó mở ra động phủ.

Nàng tìm không thấy, trong lòng quýnh lên, đi vào chỗ cao, lớn tiếng hô: “Thiên Đô sơn đệ tử, Triệu Phụ Vân cầu kiến Kim Tuyền động động chủ.”

“Thiên Đô sơn đệ tử Triệu Phụ Vân cầu kiến Kim Tuyền động động chủ.....”,

Liên tiếp hô ba lần về sau, liền có một thanh âm theo trong núi truyền đến: “Nữ oa kia, không cần kêu nữa, từ đầu rỗng dưới vậy ngược chỗ có ẩn che cửa hang tiến đến.”

Trang Tâm Nghiên cũng không Trúc Cơ, sẽ không cưỡi mây đạp gió, cũng sẽ không cắt giấy thành chim mang chính mình xuống dưới, nhưng cũng may theo khía cạnh tìm tới một đầu dưới đi đường, sau đó thấy được một cái cửa hang.

Cửa hang bị người tu chĩnh rất tốt, có thể sóng vai qua hai người, cửa hang có ba chữ to Kim Tuyền động thiên.

Cửa hang có bậc thang hướng phía dưới, có ánh sáng nhạt lộ ra, ngẩng đầu, nhìn thấy chính là ngọn núi lớn này dường như đầu rồng ngẩng đầu.

Nếu không phải là người khác nói cho nàng, lại làm sao có thể biết nơi này lại có một cái Kim Quang động.

Nàng theo bậc thang đi xuống, bậc thang uốn lượn, càng là hướng xuống, càng là sáng ngời, cũng càng là lớn, giống như là một cái đáy hồ lô.

Thẳng đến nàng theo vách động đi tới đáy, sau đó thấy được có hai người ngồi ở chỗ đó.

Bọn hần ngồi xuống chỗ, tứ phía bị nước bao quanh, trong nước lại hiện ra kim sắc, lại có từng trượng kim sắc lá sen xen vào nhau sinh trưởng.

Nàng cũng nhìn không ra là cái gì chủng loại, chỉ cảm thấy có một cỗ không nói ra được Huyền Diệu tiên ý.

Hai người kia bên trong, một cái nhìn qua diện mạo cương nghị, mặc một thân nhạ pháp bào màu vàng óng, một cái khác thì là một nữ tử, nữ tử kia một thân

huyền hắc quần áo, cái trán cùng hai bên tóc mai lên đỉnh đầu kết thành một cái búi tóc, mang theo một đỉnh màu đỏ pháp quan, để cho người ta cảm thấy kinh diễm.

Làm nàng xoay đầu lại thời điểm, Trang Tâm Nghiên chỉ cảm thấy, mình bị người liếc nhìn trong lòng.

Cái này nữ đạo nhân lộ ra một cổ khí âm hàn, nhưng lại không có chút nào tà ý, ngược lại có một loại lạnh ngọc cảm giác.

“Thương châu phủ, Trang thị Trang Tâm Nghiên gặp qua hai vị đạo trưởng.” Trang Tâm Nghiên hành lễ nói.

“Người không phải Thiên Đô sơn đệ tử, có gì lừa gạt nói?” Cái kia diện mục cương nghị kim bào đạo nhân hỏi.

“Tại hạ xác thực không phải Thiên Đô sơn đệ tử, chuyển này lại là là trời đều hạ đệ tử Triệu Phụ Vân đưa tin, bởi vì tìm không thấy Kim Tuyền động phương vị, cho nên mới mở miệng la lên.” Trang Tâm Nghiên vội vàng nói.

“Tin lấy ra cho ta xem một chút.” Diện mục cương nghị kim bào nói người nói.

Trang Tâm Nghiên dâng lên Triệu Phụ Vân viết tin.

Mà cái kia âm nhu như bảo ngọc nữ đạo nhân lại là mở miệng nói: “Thương châu Trang thị, nghe nói tổ tiên từng cùng miêu yêu mến nhau, đời sau bên trong có một chi miêu yêu huyết mạch tộc nhân, thật là người cái này một chi?”

Trang Tâm Nghiên lập tức bị người nói phá thân phận huyết mạch, sắc mặt biến hóa, nhưng là tại nữ đạo nhân kia bức người mắt dưới ánh sáng, chỉ có thể là đáp: “Là.”

“A, vậy là người có thể huyền hóa thành mèo? Người huyền hóa một cái đến xem.” Nữ đạo sĩ nói rằng.

Trang Tâm Nghiên chỉ cảm thấy mình nhận lấy cực lớn nhục nhã, sắc mặt đỏ lên, trong mắt tràn đầy lửa giận, nàng cảm giác, cái này nữ đạo nhân không có đem mình làm người, dường như chính mình chỉ là một con mèo.

“Tốt, đừng đùa người ta tiểu cô nương, người ưa thích mèo, chính mình tìm một cái linh miêu nuôi cũng được, người xem một chút thư này.” Kim bào nam nói người nói.

Ánh mắt của nàng theo Trang Tâm Nghiên trên thân dờ, tiếp nhận tin nhìn xem nội dung trong đó.

“Thế nào, có hứng thú hay không đi một chuyến, nếu như không có liệu sai, nơi đó hẳn là một chỗ cực kì thích hợp người tu hành Huyền Âm chi địa, người không phải vừa lúc ở tìm cùng người tu hành tương hợp chi địa mở động phủ thành lập đạo trường sao? Theo Triệu Phụ Vân miêu tả đến xem, ta cảm thấy nơi đó hẳn là phù hợp.” Kim bào nói người nói.,

Mang theo hồng quan nữ đạo nhân trầm ngâm một chút, lại đột nhiên ngược lại hướng Trang Tâm Nghiên hỏi: “Người ca ca chết tại Vụ Trạch huyện, người vì cái gì

không đem những này nói cho Đại Chu triều đình?
Ngược lại muốn chính mình làm việc, cuối cùng tìm tới
nơi này đến?”

Kim bào đạo nhân cũng nhìn qua, trong mắt hình như có
kim mang lộ ra.

Nàng lập tức có một cỗ áp lực cực lớn áp xuống tới, hô
hấp đều có chút khó khăn.

“Ta, có chuyện nhờ trợ qua, triều đình bên trong lại
không có nhân thủ để ý tới cái này biên phủ sự tình, cho
nên ta chỉ có thể dùng biện pháp của mình giúp ca ca ta
báo thù.”

“Đạo tử tâm chính là Đại Chu triều đình tâm chính, thế
nào, có giáo dụ bị giết đều rút không ra nhân thủ đến
điều tra sao?” Kim bào đạo nhân cười lạnh một tiếng.

Mà cái kia mang hồng quan nữ đạo nhân lại là nói tiếp:
“Cho nên, La Tiên Quan mới có thể mời được Đại Chu
Hoàng đế ý chỉ đến cùng chúng ta Thiên Đô sơn hợp
tác, mời chúng ta Thiên Đô sơn phái xuống Huyền
Quang đệ tử đi các nơi là giáo dụ.”

“Chúng ta người tu hành, xa lánh hồng trần, đoạn phàm
niệm, làm gì cùng những này vương triều quốc gia dặt
lôi kéo cùng nhau đâu?” Kim bào nói người nói.

“Sự huynh lời nói tất nhiên là có lý, sao không đi cùng
Bát Phương Điện điện chủ lý luận một phen?” Mang
hồng quan nữ nói người nói.

Bát Phương Điện tại Thiên Đô sơn bên trong, là chuyên tư quản lý tất cả tục vật, mà lại là đối ngoại.

Cái này cùng Đại Chu Quốc hợp tác sự tình, chủ yếu là từ Bát Phương Điện điện chủ dốc hết sức thúc đẩy, điểm này hai người bọn họ đều biết.

Bất quá lúc này, có người ngoài tại, hai người chỉ là ngoài miệng nói một câu, liền không có nhiều lời.

Hồng quan nữ nói người nói: “Ta liền đi đi một chuyến a, Triệu Phụ Vân tại Hạ viện thời điểm tu hành cũng coi là cần cù, đã có khó khăn, làm trong môn trưởng bối, tự nhiên giúp đỡ một đời chi lực.”

Nàng nói xong, đứng dậy liền hướng kia kim bào đạo nhân cáo từ, kim bào đạo nhân chỉ là khoát tay áo, giống là chính hấn căn bản cũng không có dự định đi như thế.

Trang Tâm Nghiên đi theo hồng quan nữ nói người tới đi tới cửa động, chỉ thấy miệng nhỏ khẽ nhếch, thở ra một hơi đến, kia khí khóa thành một đoàn, lại là ở trước mặt các nàng trong hư không sôi trào, nhanh chóng phồng lớn, chỉ chớp lát sau, cũng đã tạo thành một đoàn nồng đậm đám mây.

Hồng quan nữ đạo nhân một bước đạp lên, quay đầu nhìn Trang Tâm Nghiên một cái, Trang Tâm Nghiên lập tức đi theo, chỉ cảm thấy chân trống rỗng, thế nhưng lại lại có một cỗ lực lượng nâng chính mình.

Giống như là giẫm ở trong nước, lại giống là giẫm tại bông bên trên.

Hơn nữa những này mây mù không chỉ có là tại dưới chân, mà là lập tức đem hai người các nàng đều bọc lại.

Tùy theo mây mù tại hư không bên trong nhanh chóng bay đi, mây mù giống như là Túng Phong mà bay, lại giống mình có thể phá phong.

Trang Tâm Nghiên trong lòng một hồi hâm mộ.

Đây chính là Huyền Môn đại phái tu sĩ, như thế bước trên mây giá sương mù, tiên nhân thủ đoạn chỉ như bình thường.

Triệu Phụ Vân cửa viện đóng kín, tự Trang Tâm Nghiên sau khi đi, hắn liền cảm giác được nặng nề âm khí dường như dung nhập ánh trăng bên trong, dội vào trong viện tử này, như muốn đem trong đạo trường cây đèn đều diệt.

Thế là, hắn khai thông ‘Xích Quân’, ngọn lửa nhấp nháy, rõ ràng không gió, cũng đang không ngừng lay động.

Hắn đi tới cửa, sau lưng ánh lửa phun trào, ‘Xích Quân’ tượng thần phía trên như ẩn như hiện kết lấy kim sắc hỏa điểm hào quang.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, đã thấy chẳng biết lúc nào, trong bầu trời mặt trăng đều bị mê vụ che khuất.

Mà kia từng đoàn từng đoàn ép tới cực thấp mây, kia là

nguyên một đám Âm Quỷ kết cùng một chỗ.

Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú, mơ hồ có thể thấy được trong đó có một cây màu đen đại phiên.

Lúc này, tại khu nhà nhỏ này bên ngoài, có mấy người đứng tại một chỗ trong ngõ nhỏ, sắc mặt cũng không quá tốt, bởi vì đều thấy được một cái hắc ưng đem một con mèo mang theo rời đi.

Bọn hắn đang chờ truy đi ra Hàn tiểu nương tử trở về, nếu là có thể đuổi kịp cái kia ‘mèo’, mọi thứ đều còn có thể cứu vãn được, nếu là không đuổi kịp, đại gia liền muốn làm quyết định.

Kỳ thật trong lòng bọn họ đã có đại khái quyết định, bởi vì bọn hắn biết, ngày đó khuya còn có người khác từng tới nơi đó.

Hơn nữa, những cái kia Thổ Phu Tử mặc dù đều thua chạy, nhưng là bọn hắn cả đám đều có mang tuyệt kỹ, làm chuẩn bị kỹ lưỡng, cho nên bọn hắn cũng chỉ là lưu lại hai người, cái khác đều trốn.

Kỳ thật truy không chỉ có là Hàn tiểu nương tử, còn có những người khác, nhưng là đại gia đối những người khác đều không ôm cái gì hi vọng, bởi vì kia hắc ưng cao bay mà nhanh, những thứ khác căn bản là đuổi không kịp.

Hàn tiểu nương tử trở về, nhìn thấy ánh mắt của mọi người, nàng chủ động nói rằng: “Con mèo kia trốn, hắc ưng ngăn cản ta một hồi, liền tìm không được kia Bạch

Miêu tung tích.”

Những người khác cũng không nói gì thêm, cả đám đều đứng tại cái này trong một ngõ hẻm yên lặng.

“Đại gia nói làm sao bây giờ a.” Nói chuyện chính là Lê Hắc Bì, hiện tại cái này trong ngõ nhỏ liền có hơn mười người.

Có thể hệ trước, cũng có thể hệ trẻ tuổi, thế hệ trước ở giữa, thế hệ trẻ tuổi đại biểu trong nhà lão nhân, đứng ở bên ngoài một vòng.

“Ta liền nói, cái này sớm muộn không gạt được, giết một cái Trang Hiền Ca căn bản cũng không đủ.” Lê Hắc Bì thanh âm chi lộ ra bực bội.

Dưới chân hắn, một cái khí lông xám ngẩng đầu nhìn đám người.

Âm Vô Thọ thở dài một tiếng, nói rằng: “Nếu như Thiên Đồ sơn người tới, chúng ta căn bản là ngăn không được, dù cho trong viện tử này chỉ một mình hắn, chúng ta có thể xông đi vào giết người, nhưng là chúng ta dám sao? Các người dám sao?”

Người ở chỗ này trong lúc nhất thời tất cả đều trầm mặc.

“Thật là ta nhóm khai quật lâu như vậy, bọn hắn đến một lần, liền phải cướp đi sao?” Lúc này một người trẻ tuổi không phục nói rằng.

“Cho nên chúng ta một mực không cho người ngoài phát hiện.” Âm Vô Thọ nhìn xem tên tiểu bối này, hần biết, đồng lứa nhỏ tuổi người chưa thấy qua Vụ Trạch bên ngoài thế giới, không biết rõ Thiên Đô sơn là một cái như thế nào môn phái.

“Cứ tính như thế sao?” Hàn tiểu nương tử xách theo tròng rồ nói rằng.

“Chỉ có một cái biện pháp.” Âm Vô Thọ nói rằng.

“Biện pháp gì?” Lê Hắc Bì nói rằng.

“Tìm một cái không sợ Thiên Đô sơn người có lẽ sẽ còn cứu vãn chỗ trống.” Âm Vô Thọ nói rằng.

“Tìm ai?” Lê Hắc Bì nói rằng.

“Tốt nhất người đương nhiên là chúng ta bây giờ Phủ Quân, nếu như hần nguyện ý, dù sao cái này Nam Lăng phủ là hần địa phương, đệ tử của hần mấy chục, giao hữu rộng lớn, làm không sợ Thiên Đô sơn.” Âm Vô Thọ nói rằng.

“Đã như vậy, chúng ta liền quyết định như vậy a, Lê Đại Nhãn bà bà có ý gì không?” Âm Vô Thọ nói rằng.

Lê Đại Nhãn bản danh Lê Dũng, Âm Vô Thọ đương nhiên sẽ không gọi hần ‘Xà ca’, mà chỉ có người tài giỏi như hần sẽ gọi hần Đại Nhãn.

“Nãi nãi ta nói qua người, toàn bằng Âm lão làm chủ.” Lê Dũng nói rằng.

Âm Vô Thọ tuy nói không phải Vụ Trạch huyện tu vi cao nhất, nhưng lại tính ẩn tính đỉnh đầu người.

Trải qua mấy ngày nay, bọn hấn Vụ Trạch huyện mấy cái chủ yếu người tu hành đã thương lượng qua, tất cả mọi người có chút tình thế khó xử.

Từ bỏ lại không cam tâm, mà đã để lộ phong thanh, khả năng bị đến từ Thiên Đô sơn Triệu Phụ Vân biết nơi này, Thiên Đô sơn như người tới bọn hấn lại cảm thấy mình ngăn không được.

Cho nên, lại mời một mình vào đây, ngăn cản Thiên Đô sơn người, mà đoàn người theo sau lưng húp chút nước, cái kia chính là lựa chọn tốt nhất.

“Đại Nhãn, người đi ‘Xà Nãi Nãi’ nơi đó nói một tiếng, mời nàng đi Ngô Phủ Quân chạy đi một chuyến a.” Âm Vô Thọ nói rằng.

Lê Dũng lên tiếng, quay người liền rời đi.

Nhưng mà cũng không lâu lắm, lại có một thanh âm vang lên: “Các người thật sự là gan đều bị dọa phá, Thiên Đô sơn thì thế nào.”

Đám người xem xét, người đến đúng là mất tích một đoạn thời gian Ma Tầm Sư Ma Ngũ Lang.

Lúc này Ma Ngũ Lang không có nửa điểm thụ thương đáng kể, trên lưng hộp, còn chưa tới gần, đại gia liền cảm nhận được một cỗ hung ý, cảm giác có cái gì tại

nhieáp hờn như thế.

Mọi người sắc mặt khẽ biến.

Chương 12 : Hồng trần kiếp số

Ma Tầm Sư bị Triệu Phụ Vân gây thương tích, trong đêm vào núi tế cổ, đây là Vụ Trạch huyện bên trong những cái kia cao tu đều biết.

Hiện tại hắn trở về, một thân hung lệ chi khí, cô độc một người, tóc rối tung, cả người đều gầy có chút thoát cùng nhau, nhưng là cả người chi khí cơ, lại mạnh mẽ mãnh liệt.

“Tầm Sư, muốn như thế nào?” Âm Vô Thọ có một tia lo lắng.

Bởi vì hắn biết Ma Ngũ Lang tại Triệu Phụ Vân nơi này ăn phải cái lỗ vốn, hắn sợ Ma Ngũ Lang muốn cùng Triệu Phụ Vân phân sinh tử.

Bất luận là làm bị thương ai chết ai, hắn đều cảm giác không được khá, Triệu Phụ Vân phía sau là Thiên Đô sơn, mà Ma Ngũ Lang đằng sau cũng có cái này Vụ Trạch huyện, cũng là đại biểu cho một nhóm người.

Một chỗ người, sau lưng quan hệ ăn sâu bén rễ, vòng vo tam quốc đều dính một chút thân.

“Ta Ma Ngũ Lang tự luyện thành Kim Tầm Cổ đến nay, chưa hề nhận qua lớn như thế nhục, hôm nay, ta muốn

vì Kim Tầm Cổ chính danh.” Ma Ngũ Lang khẩu khí không cho người khác phản bác, tất cả mọi người nhìn xem, cùng thế hệ người đều biết tính cách của hắn cực đoan mà bướng bỉnh, tiểu bối lại không dám mở miệng.

Âm Vô Thọ cau mày, không có mở miệng.

Bởi vì hiện tại vây quanh Triệu Phụ Vân tên người gọi Vu Linh Bà, nàng là Vu Thập Bà tỷ tỷ, tính cách giống nhau cực đoan, nàng cảm thấy chính là Triệu Phụ Vân hồng chuyện của người khác, cho nên muốn để hắn trả giá đắt.

Nhưng là tại Âm Vô Thọ xem ra, nhường Triệu Phụ Vân trả giá đắt thì thế nào đâu? Giết hắn thì thế nào đâu? Sẽ không ảnh hưởng kết cục, chỉ có thể kết xuống tử thù, đến lúc đó dù cho tìm tới bằng lòng ra mặt người, vì lắng lại Thiên Đô sơn lửa giận, động thủ người khả năng đều phải chôn cùng.

Ma Ngũ Lang cũng không cùng những người này nói cái gì, hắn đi thẳng tới Triệu Phụ Vân bên ngoài sân nhỏ mặt, ngồi dưới đất, đem trên lưng hộp mở ra, bên trong một cái màu vàng kim nhạ kim tằm bay ra.

Trong nháy mắt ở giữa, đại gia suy nghĩ như bị vật gì đó cho đập vỡ vụn như thế, các loại tạp nhạp thanh âm xuất hiện, trong mắt xuất hiện ảo giác, giống là có vô số côn trùng trống rỗng mà sinh, vờn quanh quanh thân mà bay.

Kia kim tằm bay vào trong viện.

Triệu Phụ Vân một mực đứng ở nơi đó nhìn xem bầu trời bên trong cuộn cuộn quỷ vân, đúng lúc này, trong tai của hắn xuất hiện tạp nhạp thanh âm.

Sau đó trong mắt nhìn thấy một mảnh côn trùng bay vào.

Hắn trong lòng căng thẳng, đám côn trùng này kết thành phiến, bọn chúng phát ra tới thanh âm giống như là một loại nào đó chú âm, trực tiếp xé rách ý thức.

Triệu Phụ Vân lui về sau, cái này vừa lui liền thối lui đến trong lúc này đường bên trong, thối lui đến kia 'Xích Quân' tượng thần phía trước.

Hắn tay trái hư nắm tay, tay phải kiếm chỉ cầm ở nắm tay trái bên trong, thân thể có chút xoay người, chân phải phía trước, thành khom bước.

Kia một mảnh côn trùng đã tràn vào.

Kia côn trùng càng nhiều, rậm rạp chẳng chịt, hung lệ chi khí đập vào mặt vọt tới.

Tâm niệm của hắn gấp buộc, kiếm chỉ rút ra.

Ở trong hư không nhanh chóng huy động lấy, dù sao giăng khắp nơi chín đầu tuyến.

Trong hư không xuất hiện một đạo vô hình lưới đỡ, trong nháy mắt đem những cái kia côn trùng ngăn cản trong đó, về sau lại thấy hắn tại hư không câu vẽ một vòng tròn, đem những cái kia côn trùng đều vòng ở trong đó.

“Đốt!”

Hỏa diễm trống rỗng tuôn ra sinh, kia đầy trời trùng ảnh ở đằng kia vòng lửa bên trong đột nhiên bốc cháy lên, rồi lại giống như là bọt khí như thế tán đi.

Nhưng mà, lại có một con côn trùng hiển lộ chân thân.

Một cái kia côn trùng tại Triệu Phụ Vân trong mắt, hiện ra kim quang, lại là một mảnh như mộng ảo mộng lung, Triệu Phụ Vân tại cái này trong nháy mắt, đúng là cảm thấy mình có phải hay không hoa mắt.

Trong đạo trường hỏa diễm tại cái này trong nháy mắt, đúng là bị một cỗ đồ thẩm linh quang cho xông mờ.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy kia một đôi đẩu đen giống như ánh mắt, bên trong lộ ra đến hung lệ quang hoa.

Trong tai của hắn nghe được một thanh âm: “Nghe qua Thiên Đô sơn đệ tử pháp thuật tinh huyền, ngày ấy tập kích bất ngờ tại ta, làm tổn thương ta tằm nhi, hôm nay, ta tằm nhi cầu sống trong chỗ chết, tự ngàn vạn độc trùng bên trong khôi phục trở về, đang muốn lĩnh giáo Thiên Đô sơn đệ tử pháp thuật.”

Thanh âm này trong sân bên ngoài trong nháy mắt vang vọng, bên trong người bên ngoài cũng nghe được, Vụ Trạch huyện người, đều nhìn kia xếp bằng ở trước tiểu viện người, thản nhiên sinh ra một cỗ kính ý.

Triệu Phụ Vân không nói gì.

Mà là đưa tay trái ra tại bên hông túi châm bên trong rút ra một cây Hỏa Hào Châm nắm trong tay, thành quyền, cật vào bên hông, ngón trở tay phải cùng ngón cái nắm vuốt kim châm đuôi, rút ra, sau đó vung ra.

Một vệt màu đỏ lưu quang như dây đỏ, vạch ra một đầu đường vòng cung, đâm xuyên qua hư không, trong nháy mắt đâm vào kia kim tằm cái trán.

Kia mãnh liệt mà đến hung lệ chi khí trong nháy mắt tán loạn.

Hỏa Hào Châm phía trên có hỏa diễm xuyên vào Kim Tằm Cổ thân thể, Kim Tằm Cổ lập tức bốc cháy lên, rớt xuống đất, run rẩy, phát ra quái âm chết đi.

Hỏa Hào Châm rung động, rút lên, hóa thành một sợi tơ hồng trở về Triệu Phụ Vân trong tay.

Mà phía ngoài Ma Ngũ Lang kêu thảm một tiếng, ánh mắt của hắn dường như nhìn thấy một vệt ánh sáng màu đỏ từ trời rơi xuống, đâm vào ý thức của mình chỗ sâu, hóa thành mãnh liệt hỏa diễm, ý thức của hắn tại ngọn lửa này xung kích phía dưới, trong nháy mắt bị đốt diệt.

Đột nhiên xuất hiện im ắng, Ma Ngũ Lang người đứng phía sau, cảm giác được Ma Ngũ Lang khí tức trên thân tại cực tốc tiêu tán.

Có người lập tức chạy tới, hô hào: “Ngũ thúc, Ngũ thúc, Ngũ thúc.....”

“Ngũ thúc chết.....”

“Ngũ thúc bị người của triều đình giết.....”

Cái này tối tăm trong ngõ nhỏ rối loạn từng bừng, lại không ai lên tiếng.

Tất cả mọi người nhìn về phía ở đây mấy vị kia Vụ Trạch huyện trong tu giới người chủ sự, liền đợi đến bọn hắc hiệu lệnh.

Hiển nhiên, người trẻ tuổi đều trong lòng có máu sôi trào, chỉ cần bọn hắc một tiếng hiệu lệnh, liền sẽ xông đi vào.

Nhưng là Âm Vô Thọ mấy cái lão nhân lại là chịu đựng, bất quá, Lê Hắc Bì lại giống là có chút không nhịn được nói rằng: “Ma Ngũ Lang mặc dù luôn luôn tránh trong nhà trông coi hắc kim tằm, nhưng cũng là chúng ta Vụ Trạch huyện người có mặt mũi, cứ như vậy chết ở chỗ này, không thích hợp a.”

“Vậy người muốn thế nào?” Âm Vô Thọ hỏi.

“Nam Lăng mặc dù quy phục tại Đại Chu triều đình, nhưng là cho tới nay chưa hề nói chúng ta người có thể tùy ý bị bọn hắc giết đi, ta Lê Hắc Bì đi khắp Vụ Trạch mười tám trại, chưa từng có đánh không hoàn thủ thời điểm a.”

Theo Lê Hắc Bì cảm xúc bắt đầu kích động, bên cạnh hắc vây quanh mấy con khỉ lại là ngao ngao kêu lên.

“Lê Hắc Bì, người đừng làm loạn, đã chết một cái Ma Ngũ Lang, chờ Ngô phủ quân tới đây lại nói.” Âm Vô Thọ nói rằng.

“Âm Vô Thọ, người thế nào như thế không có can đảm, Ngô phủ quân tới sẽ giết hấn sao? Vạn nhất Ngô phủ quân vì giao hảo Thiên Đô sơn, đem chúng ta giao cho Thiên Đô sơn đâu?” Lê Hắc Bì lớn tiếng chất vấn, lại có một cái tiếng hừ lạnh vang lên.

“Oa oa oe oe, sợ cái này sợ kia, ta Vưu Linh Bà hành tẩu ở cái này Vụ Trạch sơn hà bên trong, thiên sinh địa dưỡng, ai cũng không sợ, xem ta bầy quỷ phệ linh.”

Đây là một mực không biết ẩn vào nơi nào Vưu Linh Bà thanh âm, Vưu Linh Bà luyện thành một cây Tụ Âm Phiên, cho nên có thể nuôi mấy chục cái Âm Quỷ.

Nàng lời vừa ra khỏi miệng, không chờ Âm Vô Thọ nói chuyện, kia bầu trời bên trong đen nhánh quỷ vân đã hướng phía trong viện dũng mãnh lao tới.

Đồng thời, kia một cây Tụ Âm Phiên đâm xuống, mang theo một mảnh âm phong, rơi vào tiểu viện bên trong, một mảnh quỷ vân theo cùng một chỗ tràn vào trong viện, mà quỷ vân bên trong, có một cái lão thái bà vươn tay bắt lấy cờ cán.

Nàng thì ra một mực giấu ở trên trời quỷ vân bên trong.

Chỉ thấy nàng lay động kia Tụ Âm Phiên, âm phong nổi lên bốn phía, kia kết cùng một chỗ quỷ vân, hiện ra lấy

hơn mười hình thái khác nhau Âm Quỷ mặt mũi đến.

Vưu Linh Bà bỗng nhiên phát ra một tiếng nhọn gào, đây là Âm Linh nhọn gào, có thể trực tiếp đả thương người linh hồn, là nàng sở trường pháp thuật, là nàng cùng Âm Linh ở chung qua nhiều năm như vậy, mới chậm rãi học được.

Đồng thời, Âm Quỷ hình thành Âm Sát chi khí, như vô hình sóng như thế xông vào trong nhà.

Nàng nhìn thấy một cái cho dù ở bây giờ như vậy người chết ta sống tranh đấu bên trong, nhìn qua vẫn ưu nhã thanh niên, hắc giống như là tự bên hông, rút ra vô hình đao như thế, hướng phía phía bên mình vạch một cái.

Nàng liền nhìn thấy một đạo sóng lửa tự trong phòng dũng mãnh tiến ra, sóng lửa phía dưới, Âm Linh như sương thấy dương quang như thế, nhanh chóng tiêu tán.

Mà sóng lửa căn bản cũng không có đình chỉ, giống như là mục tiêu căn bản cũng không phải là những cái kia Âm Quỷ, mà là nàng.

Nàng nhìn thấy sóng lửa bên trong, hình như có một cái Thần Nhân tại nhìn xuống chính mình, cái này trong nháy mắt, nàng bị kia Thần Nhân thần uy chấn nhiếp, đúng là không cách nào động đậy.

“Đốt!”

Trong tai nàng nghe được thanh âm này, sau đó cả

người ý thức giống như là bị nhen lửa như thế.

Nàng phát hiện trên người mình bỗng nhiên bốc cháy lên, không riêng gì quần áo, ý thức cũng là bắt lửa, từ trong ra ngoài, từ bên ngoài tới bên trong, bỗng nhiên theo trên người nàng bộc phát ra hỏa diễm, tự thất khiếu, tự trong lỗ chân lông tuôn ra sinh.

Ngoài viện có người đứng tại nóc nhà nhìn xem trong viện.

Nhìn thấy Vu Linh Bà bị đốt cháy chết kia trong nháy mắt, kinh hãi liên tục hô lớn: “Bị đốt đi, bị thiêu chết.....”

Âm Vô Thọ sắc mặt rất khó nhìn, hấn rõ ràng là muốn tránh cho đại gia cùng trong nội viện này Triệu Phụ Vân giao chiến, thật là liên tiếp có hai người chết đi.

Cái này khiến hấn trong lúc nhất thời cũng không biết như thế nào cho phải.

“Âm Vô Thọ, người hàng ngày cùng người chết liên hệ, tâm huyết đoán chừng cũng là lạnh.” Lê Hắc Bì cảm lấy đeo trên cổ cái còi, thổi lên.

Bén nhọn mà chói tai rít gào âm vang lên trong nháy mắt, bốn cái còn quán hấn hầu tử, lập tức vượt lên vách tường.

Mà chính hấn theo sát ở phía sau, chỉ một cước đạp ở sân nhỏ phía trên, liền phóng qua tường viện.

Bốn con khỉ trong tay đều cầm đao nhọn, hướng phía

kia trong phòng xông đi vào.

Lê Hắc Bì nhìn thấy trong viện vẫn đang thiêu đốt Vưu Linh Bà, trong lòng hiện lên một tia bi thương.

Cái này Vưu Linh Bà mặc dù tính tình cổ quái, nhưng là lúc còn trẻ cũng là điểm lệ Vụ Trạch, trong lòng của hắn cũng là ưa thích, chỉ là khi đó tuổi trẻ, cho tới nay đều tại tu tập Dịch Hầu chi thuật, cho nên không có theo đuổi.

Về sau Vưu Linh Bà tu hành nuôi quỷ Dịch Quỷ chi thuật, cả người liền biến lạnh như băng, cũng càng không có cơ hội.

Nhưng là bây giờ, nàng chỉ là trên mặt đất bị đốt cháy một cỗ thi thể mà thôi.

Những này cảm khái trong lòng của hắn lóe lên một cái rồi biến mất, chính hắn xách theo roi, theo sát bốn con khỉ về sau, cũng lớn tiếng nói: “Triệu Phụ Vân, tự ngươi đi vào Vụ Trạch về sau, Vụ Trạch không có một ngày yên tĩnh, ngươi giết ta Vụ Trạch đồng đạo, lần ta Vụ Trạch không người, hôm nay ta muốn chặt xuống đầu của ngươi đến, tể điện ta Vụ Trạch chết đi đồng đạo nhóm.”

Hắn nói ra một đoạn này lời nói về sau, tâm tình trong lòng phá lệ sung mãn, trong lòng loại kia bị thần uy áp chế cảm giác bị xông mở.

Trên người pháp lực phun trào, bốn con khỉ theo bốn cái góc độ, xách theo đao nhọn nhào tới, miệng bên trong đồng phát ra quái khiếu.

Mà hắn trong tay mình roi lắc một cái, bộp một tiếng vang về sau, roi cuốn lên hướng phía Triệu Phụ Vân mà rút đi.

Hắn biết nơi này là Triệu Phụ Vân đạo trường, cũng biết, nơi này có hỏa khí nồng đậm, cũng cảm nhận được hỏa diễm bên trong cái chủng loại kia không thể nhìn thẳng không thể xâm phạm thần uy.

Nhưng là hắn cảm thấy mình huấn Hầu Nhi là có thể vượt qua những này, cho tới nay hắn đều đối với mình lúc trước một cái kia Hầu Nhi chết ở chỗ này canh cánh trong lòng, cảm thấy nếu không phải là mình chủ quan, cái kia Hầu Nhi sẽ không chết.

Cho nên lần này, bốn khí tề động, chính hắn theo sát ở phía sau.

Đúng lúc này, hắn thấy được Triệu Phụ Vân không nói tiếng nào đánh xuống tay, giống như là tán như hoa.

Hắn thấy được năm điểm ánh sáng màu đỏ từ trong tay của hắn vẩy ra, sau đó lập tức nghe được chính mình bốn cái Hầu Nhi quái khiếu im bặt mà dừng, đồng thời tứ chi trong một chớp mắt liền loạn, không biết rõ nhảy lên đi bộ, nguyên một đám ngã nhào xuống đất.

Trong lòng của hắn giật mình, một màn kia tuyến quang đã xuyên qua chính mình bóng roi, tới trước mặt hắn, hắn trong lòng dâng lên loại kia sợ hãi tử vong, phát ra một tiếng dường như tăng thêm lòng dũng cảm, lại như sợ hãi không cam lòng quái khiếu.

Quái khiếu cùng hầu tử gọi không sai biệt lắm, sau đó hẳn cứ việc gấp nhanh nghiêng đầu đổ nghiêng địa, mi tâm như cũ nhói nhói, hẳn chỉ là đầu mới hơi lệch thời điểm, cũng đã cảm thấy đau nhức, đằng sau trên mặt đất lăn lộn tránh né, chỉ là quán tính mà thôi.

Khi hẳn ngã ngửa trên mặt đất, nằm ngửa nhìn xem bầu trời một trắng lười liềm lúc, trong mắt đã không có thần thái, con người tan rã.

Triệu Phụ Vân từng bước một đi ra, theo bốn con khỉ mi tâm rút ra Hỏa Hào Châm đến.

Nhưng trong lòng bỗng nhiên sinh ra cảm khái.

Mình cùng bọn hẳn vốn không oán thù, nhưng là một số việc đụng vào nhau liền tạo thành kiếp số.

Hồng trần bên trong, ân oán gút mắc, thị thị phi phi, ai cũng chạy không thoát.

Đây cũng là hồng trần kiếp số.

Chương 13 : Đuổi

Ánh trắng lửa thừa nhận nhặt, mang theo vài phần tối nghĩa rơi vào trong nhà, lại chiếu trên mặt đất hai bộ thi thể, trong phòng bốn con khỉ ngã xuống đất, mi tâm cháy đen.

Triệu Phụ Vân đứng tại trên bậc thang, trong nội viện ngoài viện, nguyên bản hầu tử tiếng quái khiêu cùng cái còi âm thanh đều biến mất, những âm thanh này biến mất mang ý nghĩa đi vào người đều đã chết.

Phía ngoài trên nóc nhà đứng đầy có người, hấn cũng nhìn thấy ‘Hầu Gia’ đều không thể đủ hoàn toàn tiến vào trong phòng, liền ngã ngửa trên mặt đất bên trên, bọn hấn nhìn thấy ánh lửa lóe lên một cái, Lê Hắc Bì liền run rẩy một hồi, không còn động.

Lại nói tiếp nhìn xem một đạo nhân, từng bước một đi ra, theo mi tâm của hấn bên trong rút ra một cây tinh tế kim châm.

Giờ phút này, bọn hấn cảm thấy người kia thật sự là quá tàn nhẫn, một đêm liền giết mấy vị trong lòng bọn họ tồn tại cường đại.

Bọn hấn cần cung kính e ngại người, căn bản là vào không được phòng của Thiên Đô sơn người, đi vào liền chết lấy đi ra.

Hắn quá lãnh khốc, liền cạo tóc đều không có loạn, trên thân thể mà không có dính vào một giọt máu, rút ra kim châm lúc đến, thế mà dùng khăn tay chà xát một chút kim châm.

Về sau, liền đứng tại những thi thể này ở giữa, nhìn xem bầu trời, thế mà đều chẳng muốn nhìn một chút trên mặt đất bị hắn giết chết người.

Bọn hắn nhìn xem một màn này, trong lòng tuôn ra sinh một loại bi phần, lại sinh sôi thấy lạnh cả người.

Bọn hắn những này làm người thấp kém, kỳ thật cũng không rõ ràng lắm Thiên Đô sơn ở nơi nào, cũng không biết Thiên Đô sơn đến tột cùng là thế nào một chỗ, chỉ là nghe các trưởng bối nói Thiên Đô sơn lợi hại bực nào, nhưng cũng không có nói ra như thế về sau.

Hiển nhiên, nhà bọn hắn trưởng bối người cũng chỉ là biết Thiên Đô sơn lợi hại, nhưng lại không biết đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại.

Hôm nay, bọn hắn gặp được.

Đối với Triệu Phụ Vân mà nói, những người này phương pháp tu hành rất thô kệch, pháp thuật cũng không có chút nào tinh tế tỉ mỉ, tại Triệu Phụ Vân trong mắt, cho dù là giống nhau pháp lực, hắn cũng có thể tùy tiện chiến mà giết hết.

Tại bọn hắn kia thô kệch tu hành pháp cùng pháp thuật phía dưới, là càng thô kệch pháp thuật ứng dụng.

Chương 14 : Thi cả sảnh đường phòng, đạo nhân ngủ

Trong viện, trong phòng, những cái kia Cổ Trùng đánh ra trước kể tục xông đi vào, lại trong phòng kia rộng rãi ‘Xích Viêm Thần Chú’ hỏa điểm phía dưới thiêu đốt.

Hắn ngồi ở kia tượng thần cùng một đám ánh đèn trước, đèn đuốc quang mang ở phía sau hắn phun trào, kia phun trào hư vô trong ngọn lửa, phẳng phát có hỏa điểm Thần Nhân phác hoạ ra đến.

Tu hành đạo hạnh cảnh giới, muốn chuyển hóa làm pháp thuật cùng các loại thi pháp kỹ xảo, cũng không phải là một chuyện rất dễ dàng, cái này muốn chính xác huấn luyện cùng lâu dài cố gắng.

Cho nên một môn pháp thuật mạnh yếu, căn bản cũng không phải là cố định, cần nhìn hoàn cảnh lúc ấy, cần người thi pháp năng lực, cùng chuyên chú lực.

Đầu tiên phù hợp hoàn cảnh, so như bây giờ đạo trường, liền là chính hắn sáng tạo một cái hoàn toàn thích hợp bản thân thi pháp hoàn cảnh.

Chuyên chú lực điểm này, hắn tại Thiên Đô sơn bên trong bỏ ra rất nhiều thời giờ huấn luyện, bất luận là học

tập thời điểm, vẫn là thi pháp thời điểm, có thể để cho mình không dễ dàng bị quấy rầy cắt ngang.

Còn có chính là kỹ xảo, tỉ như phân niệm, nhất tâm đa dụng. Tỉ như để cho mình pháp thuật càng xa. Để cho mình pháp thuật có thể hư thực chuyển đổi, tỉ như để cho mình pháp thuật có cấp độ có thứ tự mà bất loạn.

Những kỹ xảo này danh tự tại Thiên Đô sơn bên trong có tương ứng danh tự, theo thứ tự là: Băng Tâm, Nhất Niệm Phân Sinh, Niệm Kí Huyền Hóa, Đa Niệm Phân Chí, Nhiếp Niệm Cầm Nã, Trát Bĩ Lân Thứ, Trùng Điệp Dâng Lên, Hư Thực Biến Hóa, Vạn Lưu Quy Tông, Pháp Lực Hồng Lưu các loại.

Những này là hẩn giai đoạn này, có thể tu tập pháp thuật kỹ xảo, hẩn đều đã tu thành, cái này lại không giống như là pháp thuật như vậy có thể tùy tiện biểu hiện ra, cho nên người biết cực ít.

Về phần tu hành pháp cùng pháp thuật, cái này hơn mười năm bên trong, hẩn chủ tu công pháp là « Huyền Cầm Âm Dương Dưỡng Khí Quyết », chủ yếu pháp thuật thì là ‘Hỏa phù’, ‘Hỏa phù’ tấn thăng làm ‘Thần Hỏa phù’, ‘Thần Hỏa phù’ tấn thăng nữa là ‘Xích Viêm thần phù’.

Bất luận là trong lòng của hẩn, vẫn là Thiên Đô sơn đạo sư dạy bảo, đều sẽ nói, mỗi một loại pháp thuật đều có kỳ đặc tính, nhưng là uy lực xưa nay đều là từ nhỏ đến lớn, từ cạn tới sâu, cần chính mình lý giải, cần luyện nhiều nhiều cảm ngộ, mới có thể để một môn pháp thuật biến cường đại đáng sợ.

Như đều là lướt qua liền thôi, vậy thì sẽ trở thành một cái cái gì cũng biết một chút, lại không thể nào trở thành xoay chuyển càn khôn người, Thiên Đô sơn đạo sư nói qua, chư pháp bắt nguồn từ tâm, phù hợp Ngũ Hành, hội tại tượng, cho nên đều có tương tính, có tương sinh tương khắc, thật là cường giả chân chính là một đạo pháp, lại có thể hội bất kỳ pháp, không là người khác khác hẳn, mà là hẳn khác người khác.

Ngoại trừ chủ tu Hỏa phù pháp thuật bên ngoài, hẳn còn học được Giá Mộng, Sơn Trấn, Yểm Thắng, pháp chú, ngự kiếm, phù lục, Thỉnh Thần, Đạo Binh Quyết.

Đương nhiên, ngoại trừ tu hành hiến pháp, pháp thuật cùng thi pháp kỹ xảo bên ngoài, còn có các loại nói bàn luận.

Đây hết thảy, đều sẽ tại đêm nay nghiệm chứng, nhìn phải chăng có thể chuyển hóa làm cùng người giao tranh một trận năng lực.

Âm Quỷ cũng không trực tiếp vào nhà, mà là ghé vào nóc nhà, mảnh ngói bên trên, ghé vào bệ cửa sổ trong bóng tối, bọn chúng đem toàn bộ phòng đều bao vây lấy, bọn chúng hội tụ vào một chỗ hình thành âm khí, đúng là ngưng tụ thành hơi nước theo mái ngói khe hở bên trong nhỏ xuống.

Triệu Phụ Vân cũng không có ngẩng đầu đi xem, nhưng là cảm giác của hẳn bên trong, đỉnh đầu đen ngịt, âm trầm, giống như là nóc nhà theo đều muốn sụp đổ xuống như thế.

Âm khí đang áp chế lấy trong phòng Thần Hỏa quang huy, cái này khiến Triệu Phụ Vân giống như là gánh vác lấy vật nặng tiến lên như thế.

Ngón tay hần điểm hoa, đủ loại côn trùng tại hỏa điểm bên trong đốt cháy, rắn, chuột, con rết, bọ cạp, dây sắt trùng chờ, bất luận là loại kia, chỉ cần khễ dựa gần, liền bị ngọn lửa nuốt quyền đốt cháy.

Những cái kia Cổ Trùng cũng không phải một mạch xông loạn, mà là có trật tự, như bài binh bố trận như thế, có trước có sau, có chút trên không trung bay, có chút trên mặt đất, bọn chúng hoặc là tụ tại một đoàn tề đầu tịnh tiến, lại có chút thì là lén lút, lại hoặc là giấu tại bệ cửa sổ đằng sau, như mũi tên như thế kích xạ đi vào.

Đám côn trùng này tiến lên như binh pháp đồng dạng, kì đang tương hợp, lẫn nhau che lấp tiến lên.

Đây là bọn chúng đằng sau có người thao túng, tập thể phát ra các loại côn trùng kêu vang, những cái kia Cổ Trùng hung ý, đúng là đem ánh lửa xông mở một mảnh, bay thẳng nhà chính chỗ sâu Triệu Phụ Vân.

Loại kia hỗn hợp thành một mảnh tiếng côn trùng kêu, giống là có một loại nào đó ma lực, đúng là nương Triệu Phụ Vân ý thức tại cái này trong nháy mắt có chút lung lay.

Bất quá, hần từng cố gắng luyện tập qua chính mình chuyên chú lực, vì để cho chính mình không tại thi pháp thời điểm bị người cắt ngang, hần huấn luyện thời điểm,

đầu tiên là bịt mắt thi pháp, sau đó để cho người ta đập chính mình.

Loại này đem chính mình hoàn toàn giao phó tại người khác cảm giác, thật không tốt, như là người khác đột nhiên muốn giết người, vậy mình liền bị giết.

Triệu Phụ Vân là một cái cực độ không có cảm giác an toàn người, tại dưới tình huống đó, thường xuyên hội toát ra ý nghĩ như vậy, cho nên hắn thi pháp thường sẽ bị bên trong động, bởi vì chỉ cần người khác đột nhiên tự chụp mình một chút, chính mình liền sẽ có một loại kinh hãi cảm giác, nhưng là thông qua không ngừng huấn luyện, mặc dù vẫn hội sợ hãi, nhưng là thi pháp lại sẽ không gãy mất.

Chậm rãi, hắn để cho người ta dùng kim châm chính mình, lại luyện tập vừa đi đường một bên lắng không vẽ bùa, vừa đi đường một bên thi pháp, một bên cùng người nói chuyện một bên thi pháp.

Chỉ có không ngừng phản kích cùng thi pháp mới có thể thoát khỏi tự thân nguy hiểm, nếu là gãy mất pháp thuật, la to, chạy loạn loạn trốn, chỉ sẽ chết càng nhanh.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân, ngón tay ở trong hư không huy động lầy, trùng điệp hỏa diễm như sóng như thế, đem một chút Cổ Trùng bao phủ, hoặc là miệng niệm ‘đốt’ chữ, nương hỏa diễm lại tăng thêm uy lực.

Mà những cái kia hỏa diễm cũng là từng tầng từng tầng, như bọt nước va chạm tại hư không đúng là hội lật cuốn trở về, đem một chút tránh thoát phía trước một vòng

hỏa thiêu Cổ Trùng thiêu chết, sóng lửa rả rích không dứt.

Có đôi khi, sóng lửa nhìn như có khe hở, cũng đều vừa lúc chặn.

Cổ Trùng như binh.

Mà Triệu Phụ Vân ngự hỏa cũng như dụng binh, căng chùng có độ.

Bỗng nhiên có một đạo hồng quang giống như là da gân như thế bắn ra đến, đây là một cái mai phục thật lâu Thiết Tuyến Trùng Cổ, nếu là bị cắn trúng, nó sẽ lập tức hướng da thịt bên trong chui, cho dù là Trúc Cơ tu sĩ, sợ rằng cũng phải đi nửa cái mạng.

Hơn nữa, cho dù là nó không có chui vào thân thể bên trong, chỉ là chui vào một một chút, bị cắt đứt, nó cũng có thể sống, cùng cả một đầu tiến vào cũng không có bao nhiêu khác nhau.

Tại cái này một đạo hồng quang bắn ra trong nháy mắt, lại có một đầu Xích Luyện Xà theo nơi hỏ lánh nhanh chóng đi khắp.

Kia Thiết Tuyến Trùng Cổ tập kích bất ngờ, để cho người ta vội vàng không kịp chuẩn bị, nhưng mà chân chính sát chiêu lại là kia Xích Luyện Xà cổ, Xích Luyện Xà cổ là dùng bí pháp bồi dưỡng mà thành, trong thân ẩn chứa hỏa tính, lân giáp đều là xích hồng, đối với hỏa diễm chống cự năng lực cực mạnh.

Sóng lửa đốt cháy những cái kia Cổ Trùng thời điểm, Triệu Phụ Vân đối với kia bỗng nhiên bắn ra Thiết Tuyến Trùng Cổ, tựa hồ có chút bối rối.

Kiểm chỉ ở trong hư không quẹt cho một phát, Thiết Tuyến Trùng Cổ đúng là không có trực tiếp thiêu đốt, mà là rơi tại bên cạnh hắn không xa trên mặt bàn, ngộ nguậy, dường như còn muốn súc tích lực lượng tiếp tục bắn ra lên.

Cũng đúng lúc này, đầu kia Xích Luyện Xà lặng yên không tiếng động bơi đến hắn phụ cận, bắn ra, như một đạo hồng quang hướng phía Triệu Phụ Vân cắn tới.

Nhưng mà Triệu Phụ Vân tay trái chẳng biết lúc nào đã nắm vuốt một cây Hỏa Hào Châm, như kim châm thiêu đốt đâm huyết đồng dạng hướng phía Xích Luyện Xà bắn ra trong tay kim châm, kia Hỏa Hào Châm xuyên qua hư không, đúng là công bằng liền đâm vào Xích Luyện Xà trên đầu.

Đồng thời, chính hắn lại lui về sau một bước, kia Xích Luyện Xà thì là vừa vọt rơi ở trước mặt hắn trên mặt đất, thân thể điên cuồng giãy dụa.

Hỏa Hào Châm vừa vỡ đối phương hộ thân khí cơ hoặc vỏ cứng, thần uy cũng đem phá hủy trong thân ý thức, người

Không có ai biết, kỳ thật Triệu Phụ Vân vẫn luôn vô cùng sợ rắn, chuột, trùng những vật này, nhìn nhiều, đều cảm thấy buồn nôn, loại này buồn nôn lại là mang theo nhường hắn cảm giác sợ hãi.

Hắn lúc này một mạch xách tại trong lồng ngực, lại lui về sau một bước.

Giờ phút này, hắn giống là bởi vì tránh thoát sát chiêu, lại bởi vì bị cái này rấn cận thân mà nghe được như thế, cả người khí thế có chút dừng lại.

Đúng lúc này, nóc nhà vang lên một tiếng ‘răng rắc’ tiếng vang.

Nóc nhà giống như là không thể thừa nhận phía trên lớn ép, có một khối địa phương than sụp xuống.

Mảnh ngói, tro bụi rơi xuống, tro bụi tuôn ra, giờ phút này, đúng là không cách nào phân biệt là tro bụi vẫn là kia Quỷ Vụ.

Âm Quỷ theo mảnh ngói rơi xuống, cùng một chỗ tràn vào, lại giống là có người đưa chúng nó đẩy chạy xuống, chỉ trong nháy mắt, cái này một phòng ánh lửa bị đột nhiên xuất hiện khổng lồ âm khí đè ép, liền nhanh chóng ảm đạm xuống, đúng lúc này theo kia nóc nhà có gió lạnh thổi vào, nguyên vốn đã bị ép muốn diệt đèn đuốc, trong nháy mắt ở giữa liền diệt.

Trong phòng trong nháy mắt đen lại.

Đúng lúc này, theo nóc nhà lỗ rách bên trong có bóng dáng chui hạ, cái bóng kia lại giống như là lớn màu đỏ cọng lông hầu tử, nhưng là lại không có hầu tử diện mục, có chút hư ảo không thật.

Nó vừa xuất hiện, liền hướng phía Triệu Phụ Vân đánh tới.

Đây là Thang Nghiệp Hỏa Quỷ, hắc cái này Hỏa Quỷ đã có thể tại dưới ánh mặt trời hành tẩu.

Hắn từng lấy cái này Hỏa Quỷ đánh giết qua rất nhiều người, cho nên hắn đối với mình Hỏa Quỷ là có tự tin, nhất là phía trước đã sáng tạo ra nhiều như vậy điều kiện, hiện tại chính là thời cơ tốt.

Những nơi đi qua, những cái kia Âm Quỷ nhao nhao tránh ra đến.

Nhưng mà đúng vào lúc này, Triệu Phụ Vân trên tay dâng lên một đoàn chói mắt kim hồng quang huy.

Đồng thời, cặp mắt của hắn bên trong, cũng hình như có ánh lửa lộ ra.

“Liền chờ người!”

Đây là Triệu Phụ Vân thanh âm, thanh âm bên trong tràn đầy loại kia tự tin, nào có nửa điểm e ngại, hắn giống như là một cái thả câu cao thủ, rốt cục đợi đến con cá cắn mồi.

Trên tay hắn kim hồng hỏa diễm là một đạo ‘Xích Viêm Thần Hỏa phù’, mà hắn thi triển này phù lục lúc, đồng thời ‘Thỉnh Thần’ Xích Viêm Thần Quân nấu thân, lại đồng thời dùng pháp lực tuần chảy thi pháp kỹ xảo.

Cái này pháp lực dòng lũ là tương đối tại liêu mạng thủ

đoạn, là đem chính mình trong thân pháp lực, trong thời gian cực ngắn, toàn bộ phun dũng mãnh tiến ra, khiến cho pháp lực giống như là dòng lũ như thế.

Mà sau cùng cách dùng, thì là Dao Binh Quyết.

Thỉnh Thần Xích Viêm Thần Quân, thi Xích Viêm Thần Hỏa phù, pháp lực dòng lũ kỹ xảo, hợp lấy Dao Binh Quyết cùng một chỗ dùng ra.

Cái này Xích Viêm Thần Hỏa phù mang tại hán giữa ngón tay, xẹt qua hư thời điểm, giống như là mặt trời nhỏ bỗng nhiên tại cái này tối tăm trong phòng nổ rộ.

Kia dài tóc đỏ Hỏa Quỷ vội vàng không kịp chuẩn bị, trong nháy mắt đâm vào ngọn lửa kia bên trong, hét thảm một tiếng, đúng là trong nháy mắt bị đốt thành khói xanh.

Trong phòng cái khác Âm Quỷ, tại quang mang chiếu rọi phía dưới, cũng là như thế.

Trên nóc nhà có người kêu thảm một tiếng, tùy theo liền là có người lăn xuống thanh âm, phịch một tiếng, có người theo nóc nhà lăn xuống rơi tại trong viện.

Triệu Phụ Vân đưa tay ở bên cạnh cây đèn bên trên vung lên, vung ra một cơn gió, nhưng mà kia gió lại dường như mang theo hỏa khí, đem kia đèn đốt lên.

Mà ánh lửa lại giống là hội truyền nhiễm như thế, một chiếc một chiếc lần lượt phục hồi.

Trong phòng hồi phục quang minh, Triệu Phụ Vân từng bước một đi ra ngoài, dưới chân đều là trùng thi cùng xác rắn, hấn nho nhỏ không dẫm lên bọn chúng.

Đến đi ra bên ngoài trên bậc thang, trong tai nghe phía ngoài phong thanh, phong thanh bên trong có kiềm chế mà nòng đậm tiếng thở dốc, những cái kia thở dốc là bên ngoài khu trùng dịch quỷ người.

Thang Nghiệp cố gắng xoay người, kia cùng hấn thần hồn tương hợp Hỏa Quỷ chết đi nhường hấn thụ trọng thương.

Hấn cố gắng giãy dụa, ý đồ đứng lên, lại lão đảo lại ngã xuống đất, mái đầu bạc trắng đã sớm tản, lộ ra cực kỳ chặt vật.

“Thiên Đô sơn đệ tử tới đây chấp chương giáo dụ, chẳng lẽ muốn không dạy mà tru sao? Các người danh môn chính phái đệ tử, há có thể giết một cái mất pháp người.”

Thang Nghiệp duỗi ra một cái tay cản trước người nói.

Triệu Phụ Vân ngón tay búng một cái, Hỏa Hào Châm tựa như một vệt lưu quang đâm vào Thang Nghiệp mi tâm, kim sắc ánh lửa tại mi tâm của hấn lóe lên mà diệt, Thang Nghiệp ngửa mặt lên trời mà ngã, rồi lại dựa vào ở trên vách tường, chậm rãi trượt ngồi xuống, hai mắt trừng trừng, còn có vẻ không thể tin.

“Lấy người cái chết, đem giáo hội Vụ Trạch người hiểu được cái gì gọi là kính sợ, dạng này bọn hấn sẽ nhận rõ

chính mình!” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói.

Hắn nói xong quay người, về tới trong phòng, đem kia trên ghế Cổ Trùng thi thể quét ra, sau đó ở nơi đó ngồi xuống.

Vừa mới cuối cùng thi phù pháp, đã dùng hết pháp lực của hắn, lúc này suy yếu mỗi mệt, đầu còn có chút đau nhức, thật là hắn ngồi ở chỗ đó nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lại không ai dám lại thăm dò.

Đêm tối vẫn không có hừng đông, hiện ra kim quang đèn đuốc lẳng lặng thiêu đốt, chiếu vào một chỗ thi thể, chiếu vào một người tại cái này có một chỗ thi thể trong phòng, chỉ chốc lát sau phát ra say nhẹ âm thanh.

Chương 15 : Tuân Lan Nhân

Đứng ở đám mây Trang Tâm Nghiên, mặc dù cảm thấy rất nhanh, nhưng là nàng biết, hiện tại lại nhanh cũng không có bao nhiêu dùng.

Bởi vì nguy hiểm nhất thời gian, tại chính mình đi đường đến núi Phi Long lúc liền đi qua.

Nàng không biết rõ Triệu Phụ Vân có hay không xảy ra chuyện, không khỏi muốn, nếu là hắn không có chạy thoát được đến, cùng lắm thì tương lai cũng giúp hắn báo thù tốt.

Lại liếc mắt nhìn bên người cái này nhường nàng cảm thấy sợ hãi cùng phần nộ nữ đạo nhân, nghĩ thầm, hắn là Thiên Đô sơn đệ tử, báo thù cũng không tới phiên ta báo!

Giá vân như lưu phong, nàng nhìn thấy một con chim bị vượt qua, chim chóc dường như phát hiện trong mây người, sợ hãi đến vội vàng hướng phía dưới núi rừng bên trong chui vào.

Sau đó, Trang Tâm Nghiên liền thấy được Vụ Trạch huyện.

Từ trên trời nhìn Vụ Trạch huyện, chính là tại một chỗ

lớn khe núi bên trong, không hề giống quê hương mình như thế thành lập tường thành, càng không có trong đó tung hoành thành ô đường đi.

Nơi này mỗi người đều vây một vòng, người cùng súc vật đều ở cùng một chỗ, hơn nữa nàng còn rất rõ ràng, nơi này rất nhiều người đều nuôi quỷ nuôi cổ, còn nuôi thi, không có một cái nào chính phái tu sĩ.

Chính là loại địa phương này, tổng táng chính mình vị kia một lòng mong muốn chấn hưng danh dự gia đình ca ca. Nàng có thể khẳng định, nhất định là có người động tay động chân, mới khiến cho ca ca của mình điếm tới nơi này.

Lấy ca ca kia kiêu ngạo tính tình, là chủ động đáp lời ‘đạo tử tâm chính’, tại bị điếm đến nơi này về sau, căn bản liền sẽ không đi muốn một lần nữa phân phối.

Đám mây nhanh chóng hạ xuống lấy, đem suy nghĩ của nàng kéo về.

Nàng đang muốn chỉ một chút phương vị, nói cho cái này Thiên Đô sơn nữ quan Triệu Phụ Vân ở nơi nào, lại phát hiện đám mây trực tiếp xuống đến Triệu Phụ Vân chỗ trong tiểu viện.

Nàng rất nhanh rõ ràng, cái này Thiên Đô sơn nữ quan nhất định là thấy được Triệu Phụ Vân trong phòng ánh lửa.

Nàng đứng ở trong viện, ngẩng nhìn bốn phía, phát hiện trên mặt đất tràn đầy thi thể, có xác người, nhưng là

càng nhiều hơn chính là rắn rết chuột bọ cạp loại hình cổ trùng.

Trong viện còn tốt, mà trong phòng, những cái kia rắn rết chuột bọ cạp con rết khắp nơi đều có, đỏ, trắng, xanh, đen, vàng, đủ loại trải đầy đất.

Mà trong đó có một người ngồi một trương có thể nửa nằm trên ghế mây, đang lẳng lặng ngủ say.

Theo cái này cũng có thể thấy được, đêm qua tình hình chiến đấu kịch liệt dường nào.

Nàng cảm thấy, chỉ sợ là cái này trong huyện Cổ Trùng đều tới nơi này a.

Một hồi khét lẹt hương vị, tại cái này trong phòng tràn ngập.

Nóc nhà có lỗ rách, một sợi dương quang từ đó chiếu vào đi, cùng những cái kia ánh đèn quán quanh ở cùng một chỗ, vận nhuộm thành kim sắc.

Nàng muốn mở miệng hô người, thật là nữ quan cũng đã đưa tay ngăn lại nàng.

Nữ quan đi vào, trong ngoài đi một vòng, qua lại đánh giá, nói rằng: “Một cái hoang man chi địa, lại kém chút ở chỗ này mất mạng, nếu như người chết, cái này toàn bộ Vụ Trạch huyện người cùng một chỗ chôn cùng, lại còn có ý nghĩa gì đâu?”

“Đạo sư không phải đã nói, những này tà đạo, bất quá là

gà đất chó sành, không đáng giá nhắc tới sao?”

Chẳng biết lúc nào, Triệu Phụ Vân cư nhưng đã tỉnh.

Hắn đứng lên, thân thể còn có chút chột dạ, chân có chút mềm, đầu còn có chút đau nhức, hắn hướng phía nữ quan khom mình hành lễ, làm vái chào.

“Đệ tử Triệu Phụ Vân, bái kiến Tuân sư.”

Người trước mặt, chính là đạo viện bên trong chư vị đạo sư một trong, tên là Tuân Lan Nhân, là Thiên Đô sơn bên trong hiếm thấy nữ Trúc Cơ tu sĩ.

Bất quá, tại rời núi trước đó, hắn đã có hơn một năm chưa từng nhìn thấy vị này Tuân sư.

Lúc này gặp lại, lại cảm giác trên người nàng uy thế nặng hơn cảm giác.

Nhất là đỉnh đầu nàng kia một đỉnh màu đỏ đạo quan, nhường nàng nguyên bản thanh lịch ý vị bên trong, sinh ra một cỗ kinh diễm cảm giác.

“Hừ!” Tuân Lan Nhân nhẹ hừ một tiếng, tựa hồ đối với câu trả lời của hắn cực không hài lòng.

“Ta có thể không đem đám côn trùng này Âm Quỷ để ở trong mắt, ngươi lại có gì pháp thuật dám như thế muốn?” Tuân Lan Nhân quay người mắt liếc thấy kia một tôn Xích Viêm Thần Quân tượng, nói rằng: “Chỉ bằng cái này một bức tượng thần? Chỉ bằng cái này thô ráp Thất Tinh Đăng Trộn?”

Tuân Lan Nhân tại đạo viện bên trong giáo nói khóa chính là trận pháp, hắn biết, tại Tuân đạo sư trước mặt, sở hữu cái này Thất Tinh Đăng Trận nhất định là thô ráp.

Nhưng là trong lòng của hắn vẫn còn có chút không phục, khả năng cái này Thất Tinh Đăng Trận bày cũng không tốt, chính hắn cũng còn rõ ràng, không phải là không có năng lực, mà là trên tay căn bản là không có bày trận chi khí để cho mình phát huy.

“Ta biết người không phục, nhưng là người nhường dạng này một cái vụng về nữ nhân, đến núi Phi Long đưa tin, thì tương đương với giao ra bản thân nửa cái mạng.” Tuân Lan Nhân lời nói, nhường Trang Tâm Nghiên có chút xù lông, nàng cảm thấy mình nhận lấy mãnh liệt vũ nhục.

Làm mặc dù muốn mở miệng nói chuyện, thật là Tuân Lan Nhân một cái vượt đi qua, nàng lập tức xì hơi, từ nguyên bản cao giọng đổi thành thấp giọng nói rằng: “Ta một đường chạy tới, một chút cũng không có ngừng, tìm không thấy động phủ, cũng không thể trách ta.....”

Nàng không người nào để ý.

Tuân Lan Nhân rồi lại tiếp tục nói: “Người tại nhìn đến đây có hư hư thực thực động phủ về sau, trước tiên nên truyền tin về núi, mà không nên ở chỗ này chờ, trong núi tự sẽ hạ đạt thăm dò nhiệm vụ.”

Triệu Phụ Vân chỉ là muốn lại xác nhận một chút mà thôi, nhưng là hiện đang nghe nàng nói như vậy, cũng

cảm thấy có đạo lý, trong lòng vừa nghĩ lại liền rõ ràng, chính mình đây là còn không có đem mình cùng Thiên Đô sơn xem như một cái chĩnh thể.

Mỗi một cái theo Thiên Đô sơn xuống tới đệ tử, đều là Thiên Đô sơn mắt, tai, tay, mũi, nhìn được nghe được tất cả, đều có thể truyền về Thiên Đô sơn bên trong, mà kia trong núi Thiên Đô sơn tông môn, liền tương đương với đầu óc, hần sẽ đi lại phân tích, sau đó phân công người đi làm việc.

Triệu Phụ Vân vẫn không nói gì, Tuân Lan Nhân lại mở miệng nói: “Hồi tanh địa phương!”

Nói, nàng một phát ống tay áo, trong hư không dường như lên sóng nước, vô hình bọt nước tại cái nhà này qua lại xông quyền, thi thể trên đất, đều bị cuốn vào vô hình sóng nước bên trong.

Lại thấy nàng vươn tay, kia vô hình bọt nước hướng phía nàng hội tụ địa phương mà đi, mà tại nước này bên trong, lại là có vô số độc trùng thi thể, cái này toàn bộ phòng bị gột rửa một thanh.

Triệu Phụ Vân nhìn xem một màn này, trong mắt lộ ra thật sâu hâm mộ, Tuân Lan Nhân thủ đoạn nhường hần có một loại ngấm hoa trong màn sương, căn bản là nhìn cảm giác không chân thực.

Hần cảm thấy, đây mới thật sự là huyền diệu pháp thuật, mà chính mình pháp thuật, chỉ là thô thiển pháp lực ứng dụng mà thôi.

Rõ ràng nhiều như vậy thi thể, thể nhưng lại đều bị đè ép tại dạng này một cái nho nhỏ thủy cầu bên trong.

Lại thấy nàng đem kia thủy cầu hướng phía không trung ném đi, theo kia phá vỡ nóc nhà chỗ thẳng lên bầu trời, hướng phía viễn không mà đi, rơi vào huyện thành bên ngoài kia một đầu sông Cửu Khúc Vụ bên trong.

Oanh một tiếng nổ tan ra, vô số rắn rết chuột bọ cạp con rết thi tán ở trên mặt nước, còn có mấy cỗ xác người, tán trên mặt sông.

Nơi xa, có một đoàn mây đen cuộn cuộn mà đến.

Những cái kia mây đen giống như là sống như thế, trong gió giương nhanh múa vuốt.

Mây đen bên trong có hai người đứng ở trên đó, một cái là một vị áo bào đen tu sĩ, mang theo vài phần dáng vẻ thư sinh, mấy phần trung niên nhân anh tuấn, rồi lại có mấy phần âm trầm người, hắn tên là Ngô Châu, không bao lâu mộ đạo cùng người kết bạn thăm danh sơn.

Nhưng mà, cùng hắn kết bạn đồng hành người báii vào sơn môn, mà chính hắn lại không có, trong lòng khí muộn phía dưới, mạo hiểm tiến vào một chỗ độc chướng che lấp chi địa, lại cơ duyên xảo hợp tiến vào một cái động phủ, thu được một bộ « Hoạn Âm Chân Kinh », bằng này Hoạn Âm Chân Kinh, hắn bắt đầu đi đến con đường tu hành, đồng thời một đường thông suốt.

Thế là hắn yêu tìm kiếm động phủ sự tình, bởi vì hắn tại

quá trình này bên trong thu được không ít chỗ tốt, lần này hẳn nghe bên cạnh Vụ Trạch Xà Nãi Nãi nói, Vụ Trạch huyện xuất hiện một cái không biết niên đại động phủ, cho nên liền tới.

Nhưng là hẳn cũng không phải là lập tức liền đến, mà là tại hỏi rõ tình huống về sau mới chậm rãi ung dung tới.

Bởi vì hẳn không muốn tới đến sớm, cái kia Thiên Đô sơn đệ tử còn chưa chết, hay là ngay tại sắp chết lúc, nếu như mình ở đây liền không nói được, Thiên Đô sơn đến lúc đó khả năng sẽ cho rằng là mình giết đệ tử của bọn hắn, có thể sẽ bị giận chó đánh mèo.

Cho nên hẳn hi vọng mình tới thời điểm, cái này Thiên Đô sơn đệ tử đã chết.

Chỉ là, hẳn đi vào Vụ Trạch huyện về sau, rất nhanh liền rõ ràng tình huống.

“Nói cách khác, đêm qua, là một trận đại hỏa, đốt thấu cái này Vụ Trạch huyện.”

Ngô Châu nghe Lê Dũng giảng thuật, trong lòng kinh ngạc, cái này Thiên Đô sơn đệ tử lại có loại này bản sự.

“Thiên Đô sơn người đến?” Ngô Châu lại hỏi.

“Là, tới một vị..... Nữ quan!” Lê Dũng theo trong lòng lật ra cái này hình dung từ.

“Tới cũng là nhanh.” Ngô Châu nói rằng: “Đi, đi xem một chút, là Thiên Đô sơn vị kia cao tu tới.”

Ngô Châu rất nhanh liền tới Triệu Phụ Vân chỗ tiểu viện, Lê Dũng tiến lên đẩy cửa, sau đó thối lui, Ngô Châu đi vào trước, đằng sau là Xà Nãi Nãi, lại có là Lê Dũng.

Ngô Châu liếc mắt liền thấy một cái đứng tại trên bậc thang nữ quan, kia nữ quan một thân huyền hắc pháp bào, hai tay tự nhiên rủ xuống, lồng tại ống tay áo bên trong.

Một đôi mắt phượng hàm sát, trội hơn cái mũi, nhợt môi đỏ, ít ỏi.

Trán cùng hai tóc mai tóc đều bện lên đỉnh đầu, phủ lấy một cái màu đỏ phát quang, sau đầu nhu thuận tóc đen khoác tại vai cổng bên trên.

Cả người nàng đứng ở nơi đó, tựa như là một cái màu đen, cao quý tiên hạc.

Ngô Châu phát phát hiện mình không biết người này, căn bản cũng không có gặp qua, nếu như gặp qua lời nói, hẳn tuyệt đối sẽ nhớ kỹ.

“Nam Lăng phủ Ngô Châu, thấy qua đạo hữu.” Ngô Châu trước mở miệng nói ra.

“Thiên Đô sơn, Tuân Lan Nhân thấy qua đạo hữu. “Tuân Lan Nhân cũng trả lời nói, nói xong như cũ cùng trước đó như thế, xem kĩ lấy ba người, không có nửa điểm che lấp, chính là trực tiếp như vậy.

Bên cạnh Trang Tâm Nghiên nhìn xem một màn này,

nguyên bản bị đối phương khinh thị vũ nhục cảm giác, chẳng biết tại sao bỗng nhiên nhạt xuống dưới.

Bởi vì nàng phát hiện, Tuân Lan Nhân không chỉ có là nhắm vào mình, đối với người khác cũng là như thế.

Đi theo phía sau nhất Lê Dũng trong lòng có chút sợ lên, bởi vì cái này Thiên Đô sơn nữ quan khí thế quá mạnh, nàng đứng ở nơi đó, đúng là nhường hấn cảm thấy Ngô phủ quân đều mờ đi.

Ngô Châu ánh mắt cũng có chút híp lại, nói rằng: “Ta từng nghe nói, có hạc đứng ở đầu cành, khinh thường tất cả, tự nhận là tự mình cùng tiên, lại không biết, nó tại một số người trong mắt, chỉ là một cái lông vũ xinh đẹp chút chim mà thôi! Tuân đạo hữu, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Trên đất côn trùng, vĩnh viễn là côn trùng, cho dù là phá kén hóa điệp, cũng chỉ có thể đủ trên mặt đất thấp bé bụi hoa bên trong tìm kiếm hoa nước, vĩnh viễn bay không lên mây, không gặp được thương hải, không chịu đựng nổi chân chính mưa gió, sinh mệnh ngắn ngủi, cho nên bọn hấn liền người khác một ánh mắt đều chịu không được.” Tuân Lan Nhân thản nhiên nói.

Phía sau Triệu Phụ Vân trong lòng cảm thán, vị này Tuân sư miện vẫn là như thế, cay nghiệt như đao.

Trước kia chỉ là đối Hạ viện bên trong những đệ tử kia, hiện tại hấn mới biết được, thì ra nàng đối với người khác cũng là như thế.

Chương 16 : Bách ra tay

Ngô Châu gặp gỡ qua rất nhiều nhường hấn rất giận người và sự việc.

Nhưng là như hôm nay như vậy ngôn ngữ như đao, cực điểm trào phúng chi năng nữ đạo sĩ, hấn còn là lần đầu tiên gặp gỡ.

Tại trong sự nhận thức của hấn, như vậy người phần lớn là loại kia tầng dưới, không biết trời cao dày, đầu óc tiến vào ‘côn trùng’, trong lòng có vấn đề người mới sẽ dạng này.

Thật là cái này Thiên Đô sơn nữ quan, đã đủ để trấn áp một chỗ, nhân vật như vậy không nên mặt ngoài mãi mãi cũng là mỹ mãn, vĩnh viễn không vạch mặt sao?

“Ngô mỗ không phải từng đắc tội qua đạo hữu, đạo hữu là sao như thế cay nghiệt.” Ngô Châu quyết định chậm một chút, tâm hấn không khỏi muốn chẳng lẽ mình từng có lúc đắc tội qua nàng?

“Cái gì gọi là cay nghiệt, bất quá là người lòng dạ nhỏ mọn mà thôi.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Ngô Châu trong lòng tức giận, chỉ cảm thấy mình rõ ràng đã lui một bước, đối phương lại như cũ hùng hổ dọa người, đè ép nộ khí hỏi: “Tuân đạo hữu chẳng lẽ tự kiểm chế Thiên Đô sơn pháp thuật huyền diệu?”

Tuân Lan Nhân lại là cười nhạt một tiếng, nói rằng: “Thiên Đô sơn pháp thuật xác thực huyền diệu, nhưng mà Ngô đạo hữu là bởi vì xuất thân hàn vi mà pháp thuật nông cạn mà tự ti hờ?”

Ngô Châu trong lòng nộ khí rột cuộc ép không được, giận chỉ Tuân Lan Nhân, nói rằng: “Tốt, hôm nay Ngô mỗ, liền phải thật tốt lãnh giáo một chút Thiên Đô sơn pháp thuật.”

Nghe được lúc này, Triệu Phụ Vân đã hoàn toàn rõ ràng, Tuân đạo sư đây là muốn bức đối phương xuất thủ.

Tuân đạo sư trong lòng của hắn, nói lời mặc dù không xuôi tai, nhưng lại đều là trong lời có ý sâu xa, tỉ như nói nhân pháp thuật như thế nào, hội thuận thế chỉ vào chỗ nào không tốt.

Mà đối với cái này Ngô Châu, lại là từng bước ép sát, giống như là cầm một cây châm, không ngừng tạt đâm vào.

Hắn rõ ràng Tuân Lan Nhân là muốn tạt nhập cái kia động phủ trước đó, trước đem cái này Ngô Châu đuổi đi, miễn cho hắn muốn đi vào chung, ngăn chặn hắn nói cùng một chỗ tìm kiếm miệng.

“Rất tốt, Tuân đạo sư, trong nồi đồ ăn, không cùng người chia sẻ lý lẽ, ngài là hiểu được.” Triệu Phụ Vân thâm nghĩ lấy, liền không có mở miệng đi hoà giải.

Tuân Lan Nhân nghe được Ngô Châu lời nói, cũng

không trả lời, nhưng là ánh mắt của nàng lại nói:
“Người cứ việc ra tay cũng được.”

Ngô Châu bị nàng cái kia liếc mắt thoáng nhìn, lại hơi
đổi đầu nhìn bầu trời đáng vẻ chọc tức cũng nhin không
được nữa, ý niệm trong lòng cùng một chỗ, dưới chân
hắn cái bóng tại thời khắc này giống như là sống lại,
đúng là theo ngược ấn trên mặt đất đơn bạc thái độ,
nhanh chóng sung mãn lập thể lên.

Đen nhánh cái bóng tại một khắc nhanh chóng rõ ràng,
biến sắc, nguyên bản đen nhánh đáng vẻ, biến thành
màu xanh, đồng thời kéo dài cất cao, trưởng thành là
một cái mặt xanh ác quỷ, trên đó thân rõ ràng, hai tay
trắng kiện mà dài, ngũ quan rõ ràng rõ ràng, một đôi
thanh bên trong hiện con mắt màu đỏ ngòm.

Kia cái mũi như trâu mũi, miệng rộng mà lớn, che không
được bên trong có sắc bén răng, không có lông mày,
quanh thân không lông.

Hắn hạ thân ngang eo chỗ, liền lại cùng cái bóng dưới
đất dính liền cùng một chỗ, giống như là đuôi rắn như
thế, vẫn ở vào hư hóa trạng thái.

Làm cái tiểu viện bên trong đều âm gió chợt nổi lên,
nguyên bản vẫn là nóng bức thời tiết, trong nháy mắt
biến âm hàn mà ảm đạm lên.

Cái này cái bóng biến thành ác quỷ vừa ra, đỉnh đầu liền
bắt đầu hội tụ sương mù, che đầy dương quang.

Tại Ngô Châu phía sau Xà Nãi Nãi cùng kia Lê Dũng,

sắc mặt đại biến, các nàng vội vàng thối lui đến bên ngoài sân nhỏ mặt đi, không dám ở trong viện dừng lại.

Triệu Phụ Vân chỉ một cái, cũng đã biết, quỷ này nếu là tiến thêm một bước, liền có thể hoàn toàn biến hóa mà ra.

Đến lúc đó, liền có thể phụ thân tại tượng thần phía trên, ăn nhân gian Hương Hỏa, có thể xưng Quỷ Thần.

Kia một cỗ tà ác hung sát chi khí nhào mà đến, không khỏi lui một bước, muốn lại nhiều lui mấy bước, Tuân Lan Nhân lại hơi hơi về nhìn hấn một cái, cái này khiến hấn vốn là muốn lui tâm đã thu vào.

Bởi vì, Thiên Đô sơn bên trong thường nói một câu nói là, tu hành không chỉ có là có tĩnh tâm tồn niệm luyện khí, còn có một loại chính là tại gặp gỡ nguy hiểm thời điểm, muốn như đá ngầm đứng ở sóng gió bên trong, nắm niệm lập thân, mà đối kháng phương thức thủ vững, như thế mới có thể để cho mình pháp niệm biến càng ngưng luyện cùng thuần túy.

Hấn không hề động, kia ác quỷ khí thế, giống như là sóng lớn như thế đánh tới, hấn tại cái này trong nháy mắt ở giữa, quan tướng Xích Viêm Thần Quân, trao đổi sau lưng Xích Viêm Thần Quân tượng, trên người Huyền Quang dâng lên, Huyền Quang bên trong kim hồng quang huy nhường Huyền Quang biến sáng tỏ như diễm hỏa.

Mà ở kia mặt xanh ác quỷ hung sát chi khí hạ, trên người hấn nguyên vốn vô hình Huyền Quang, lại như

ánh nền như thế trong gió bị thổi làm nghiêng qua một bên, tùy thời đều giống như muốn dập tắt đi.

Hắn tại thời khắc này, duy nhất có thể làm chính là thật chặt cầm giữ tự thân ý niệm, nhưng mà bỗng nhiên có sợ hãi ở trong lòng rất nhanh diễn, hắn đối mặt với ác quỷ kia một mặt thân thể đang nhanh chóng biến rét lạnh, thậm chí chết lặng.

Bỗng nhiên, kia mặt xanh ác quỷ há mồm khế hấp.

“Tê!”

Trong hư không gió lớn thổi ào ào, trong phòng đèn trong nháy mắt diệt, mà trên người hắn Huyền Quang cùng kia tượng thần bên trên quang huy, đúng là tại cái này ác quỷ hút vào phía dưới, muốn như kia đèn như thế tán diệt.

Đồng thời, thân thể của hắn lại muốn theo kia hấp lực mà bị hút đi, giống như là đứng tại một cái vòng xoáy biên giới.

Loại này hấp lực, không chỉ có bên ngoài gió hút, còn có kia trực tiếp tác dụng tại thần hồn hút vào.

Hơn nữa ác quỷ cũng không phải nhằm vào Triệu Phụ Vân, hắn chỉ là biên giới dư ba, mục tiêu chân chính là Tuân Lan Nhân.

“Định!” Hắn cái này tại một khắc, thi triển ‘định’ tự pháp chú, chỉ vì định trụ thân tâm của mình, đồng thời quan tưởng chính mình là một khối đá ngàm.

Triệu Phụ Vân vậy sẽ muốn bị hút tán Huyền Quang, tại thời khắc này đã ngừng lại.

Hắn cố gắng thủ vững thời điểm, Tuân Lan Nhân trên thân giống nhau tuôn ra sinh thanh quang, chỉ là kia thanh quang lại là huyền lam chi sắc, một loại lãnh diễm huy quang, đang phun ra nuốt vào bên trong, giống nhau bị nắm kéo, chỉ có chút hướng về phía trước có khuynh hướng, không hề giống Triệu Phụ Vân nơi này đều bị xé thành một đường quang.

“Hô!”

Ác quỷ thở ra một hơi, một cổ mang theo hắc sát gió tự trong miệng của nó tuôn ra.

Cũng đúng lúc này, Tuân Lan Nhân động, chỉ thấy nàng một mực buông xuống áo bào hạ thủ nâng lên, ngưng như ngọc son tay xuất hiện, ngọc thủ chỉ hướng phía trong hư không một ngón tay, miệng bên trong phun ra một cái thanh thúy chú âm.

“Định!”

Chỉ thấy nàng đầu ngón tay quang huy nổ tan, theo pháp chú cùng một chỗ, chui vào hư không, trong nháy mắt ở giữa, hư không ngưng kết, cái kia có thể thổi tan nhân thần hồn ác quỷ tại thời khắc này định đã ngừng lại.

Hơn nữa định không chỉ có là cái này ác phong, tựa hồ muốn kia ác quỷ cùng Ngô Châu bản nhân cũng cùng một chỗ định trụ như thế.

Chỉ thấy Ngô Châu đổi sắc mặt biến hóa, hần cảm nhận được đến từ trong móng lung một cỗ cường đại trói buộc lực lượng, hần ý niệm trong lòng không ngừng hướng ra ngoài ủa động lên, đỉnh đầu kia mặt xanh ác quỷ, giống như là một cái khí cầu bị vô hình tay nắm lấy, đang không ngừng biến đổi hình thái.

Đúng lúc này, Ngô Châu há mồm phát một tiếng rống, đỉnh đầu ác quỷ cũng là đồng bộ.

Vậy nhất định dừng hư không lực lượng trong nháy mắt bị phá ra, Triệu Phụ Vân trong tai nghe được tiếng rống, nhưng là kia tiếng rống chỉ là một cái thoáng mà qua, bởi vì hần lại nghe thấy Tuân Lan Nhân pháp chú âm thanh.

“Nhiếp!”

Cái này một cái ‘nhiếp’ chữ vừa ra, thanh âm giống như là bị ‘nhiếp’ đi như thế, một phương này trong hư không tất cả thanh âm đều biến mất, tĩnh đáng sợ, tĩnh giống như là tiến vào một cái im ắng thế giới.

Mà Triệu Phụ Vân nhìn xem Tuân Lan Nhân tám kia mở năm ngón tay, chỉ cảm thấy nàng cái này một cái tay, giống như là đem những âm thanh này đều bắt được trên tay, đồng thời chính mình cũng có một loại muốn bị nàng ngọc thủ thu hút lòng bàn tay cảm giác.

Chương 17 : Hung hiểm đấu pháp

Triệu Phụ Vân chỉ biết là Tuân đạo sư trận pháp lý luận cao thâm, nhưng là cho tới nay không biết rõ, nàng pháp chú cũng là mạnh như vậy.

Một cái ‘định’ chữ chú, liền định dừng hư không, một cái ‘nhiếp’ chữ chú, liền có thể nhiếp thu chỗ có âm thanh.

Lại nghĩ tới trước đó nàng lấy sóng nước gột rửa toàn bộ phòng, cuối cùng đem những cái kia trùng thi nhân thi đều thu nhập một cái thủy cầu bên trong, cũng là ‘nhiếp’ tự pháp chú một loại ứng dụng.

Triệu Phụ Vân đứng ở phía sau, đều có một loại muốn bị nàng ngọc thủ cho thu hút lòng bàn tay cảm giác, mà đối diện Ngô Châu, cái loại cảm giác này rõ ràng hơn.

Hắn chỉ cảm thấy, Tuân Lan Nhân một cái tay có một loại nào đó thần bí ma tính, chính mình Thanh Diện quỷ đều có muốn thoát cách mình, đều nhập trong đó trong tay.

Hắn nhìn thấy đối phương lòng bàn tay bên trong, lại dường như nhìn thấy một cái huyền diệu ‘nhiếp’ chữ, tại thôn phệ lấy tất cả.

Hắn cảm giác chính mình toàn bộ giống như là bị hút

vào, bị dính liền ở, những cái kia Huyền Quang giống như là thành một loại nhựa cây, kề cận nhục thân của mình cùng thần hồn.

Mà thần hồn của hắn đã hợp vào mặt xanh ác quỷ trên thân, kia mặt xanh ác quỷ chính là hắn.

Hắn nhắm mắt lại, nếu không, hắn cho rằng tròng mắt của mình đều muốn bị lực lượng vô hình chấn nhiếp ra hốc mắt.

Mà đỉnh đầu hắn mặt xanh ác quỷ một đôi mắt giống nhau nhắm lại, cái trán lại đột nhiên vỡ ra, bên trong xuất hiện một cái đen nhánh ánh mắt, con mắt màu đen mắt mở trong nháy mắt, Triệu Phụ Vân dường như nhìn thấy một cái quỷ dị tối tăm thế giới ở trước mắt triển khai.

Chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy mình đã không có ở đây phòng mình bên trong, mà là rơi vào một mảnh tối tăm mà tà dị thế giới, chung quanh tối tăm bên trong phẳng phất có đồ vật đang nhanh chóng sinh sôi.

Hắn dường như nghe được có người đang kêu gọi tên của mình, có cái gì từng bước một tới gần, hắn cảm giác chính mình bỗng nhiên không thể thở nổi, dường như có cái gì chui vào lỗ mũi mình bên trong, hướng phía trong cổ họng chui, còn có cái gì hướng trong lỗ tai chui, theo trong mắt chui.

Hắn lập tức quan tưởng Xích Viêm Thần Quân tượng, nhưng là tâm linh của hắn, lại giống như là bị âm lãnh tà ám đồ vật ăn mòn, tối tăm đè xuống, hỏa chủng đúng là

không cách nào sinh sôi.

Bên trong thần bị quản chế, ngoại thần Xích Viêm Thần Quân đúng là không cách nào vào ở thân.

Ngay một khắc này, trong tai của hắn nghe được một thanh âm.

“Mời Xích Quân mượn lửa dùng một lát,..... Lửa!”

Đây là Tuân Lan Nhân thanh âm, theo chữ Hỏa (火) vừa ra, cái kia đã hoàn toàn nhìn không đến bất luận cái gì đồ vật trong mắt, xuất hiện một chút hỏa quang từ chân trời rơi xuống, ánh lửa lướt qua, lưu lại một đầu hỏa tuyến, ánh lửa kia như đốt tấm màn đen như thế, nhanh chóng đốt cháy tối tăm.

Tối tăm nhanh chóng biến mất, hắn cảm nhận được ấm áp cùng sáng ngời, gặp được chính mình vẫn còn ở nơi này, vừa mới kia mọi thứ đều như ảo cảm giác.

Hắn cảm nhận được phía sau mình Xích Viêm Thần Quân phun trào viêm huy, lại nhìn thấy một chút kim sắc ánh lửa bị Tuân Lan Nhân bóp tại giữa ngón tay, chiếu diệu đến mặt của nàng đúng là phá lệ lãnh diễm.

Chỉ thấy nàng co ngón tay lại bắn ra, kia một chút kim hồng ánh lửa như lưu huỳnh giống như bay ra, Ngô Châu đứng thẳng bất động, như cũ nhắm mắt lại, nhưng là đầu hắn mặt kia thân thể khổng lồ mặt xanh ác quỷ lại là há mồm phun một cái, một đoàn màu đen nước bắn phun ra.

Kim hồng sắc ánh lửa rơi vào nước bắn bên trong lóe lên cũng đã diệt.

Cái kia màu đen nước bắn hướng Tuân Lan Nhân dâng trào mà đến, Tuân Lan Nhân tay một ngón tay, lại là muốn đi đem những cái kia nước đều nhiếp trụ tiếp vào trong tay.

Ngô Châu trong lòng cười lạnh một tiếng, hắn là theo tầng dưới chót giết đi lên, trong lòng mặc dù rõ ràng những cái kia đại phái đệ tử cường đại, bọn hắn có càng hoàn chỉnh truyền thừa, pháp thuật huyền diệu tinh vi, nhưng là hắn ở sâu trong nội tâm lại không phục.

Chính hắn nhiều lần sinh tử, đấu pháp càng là tàn nhẫn, pháp thuật tà ác, cũng từng giết chết qua đại môn phái đệ tử, cho nên trong lòng của hắn vẫn là có một phần kiêu ngạo.

Hắn tự mới vào tu hành đến nay, nguyên bản thân bí khó gặp tu hành thế giới, liền trong mắt hắn triển khai, thế là hắn liền tại toàn bộ Nam Lăng đi thăm động phủ, ở chỗ này học vụn vặt pháp thuật, ở nơi đó học một câu đôi câu, chậm rãi, pháp thuật của hắn cùng tu vi càng ngày càng cao.

Bởi vì đi thăm động phủ, phạm là học được một chút, đều gọi hắn là sư, lúc đầu những cái kia động phủ động chủ không thèm để ý cũng không thừa nhận, nhưng là tại Ngô Châu thanh danh sau khi lớn lên, liền cũng đều vui vẻ tiếp nhận.

Cho nên, hắn tại vùng này thân phận chậm rãi nước lên

thì thuyền lên, theo những cái kia lão tu qua đời, tuổi của hắn đi lên về sau, đúng là đã thành Nam Lăng đệ nhất nhân, tại quy phục Đại Chu về sau, cũng thuận lợi thành Nam Lăng phủ Phủ Quân.

Chỉ là hắn làm Phủ Quân, chỉ là muốn Đại Chu Quốc một cái thân phận mà thôi, hắn chân chính phương thức làm việc vẫn là cực kì giang hồ hóa tư nhân hóa.

Nhất là lúc nghe nơi này có động phủ về sau, càng là một người đến đây, hắn cảm thấy Thiên Đô sơn người sẽ không như thế mau tới.

Thiên Đô sơn cách nơi này xa xôi, đưa tin há lại nhanh như vậy liền có thể đưa đến.

Thật là hắn tới, Thiên Đô sơn người liền cũng tới, đồng thời tới càng nhanh.

Cho nên hắn tới đây ngoại trừ tìm một chút đá bên ngoài, còn có một cái mục đích chính là nhìn xem có thể hay không cộng tham động phủ, dù sao có thể nhanh như vậy liền đến Thiên Đô sơn người tuyệt sẽ không là đệ giai đệ tử.

Quả nhiên không ra hắn sở liệu, đúng là một cái tu sĩ cấp cao, thật là không đợi hắn biểu thị cộng tham động phủ ý tứ, đối phương ngôn ngữ tựa như kim châm như thế, một châm kim châm đâm tới, nhường hắn tức giận ra tay.

Mà một khi ra tay, hắn liền muốn thi triển hết bản sự.

Hắn quở linh phun ra kia một ngụm nước bắn tên là Uế Thần Ác Thủy, nhục thân dính một chút liền muốn hư thối toàn thân, trừ cái đó ra, còn có thể ô nhân pháp lực.

Thân người pháp lực từ bản thân tinh khí cùng thần niệm ngưng kết thành Huyền Quang, tụ tán tùy tâm, vô hình vô chất, há lại dễ dàng như vậy chịu ô.

Nhưng là có nhiều thứ liền là có thể ô nhân pháp lực, có thể theo pháp lực, xâm nhập người tạng phủ, cho nên liền có Huyền Quang hợp sát một bước này, giữa thiên địa hình thành Chân Sát hợp nhập Huyền Quang bên trong, có thể có hiệu quả chống cự những này ô nhân pháp lực mấy thứ bắn thủ.

Ngô Châu đối với mình cái này Uế Thần Ác Thủy có tự tin, đây là hắn hái nhiều loại âm tà chi khí hỗn hợp cổ độc mà vào ác quỷ chi thân, lấy quỷ thân dung luyện thành, đây là hắn cực ít bày ra chi lấy người bí pháp, dùng chính là tất sát.

Kia đen nhánh thủy quang bị Tuân Lan Nhân thu hút lòng bàn tay kia trong nháy mắt, Tuân Lan Nhân sắc mặt lại đột nhiên thay đổi, bàn tay của nàng nhanh chóng biến đen nhánh.

Bởi vì là từ trên xuống dưới, làm tay kia không cách nào tiếp được thời điểm, liền rút chính, tại Triệu Phụ Vân cùng Ngô Châu trong mắt, Tuân Lan Nhân kia trơn bóng mặt, tại nước bắn bên trong nhanh chóng hủ thực.

Ngô Châu cười ha ha lấy.

Triệu Phụ Vân suy nghĩ xiết chặt.

Cũng ngay lúc này, Tuân Lan Nhân thân thể chia hai nửa, hai đạo nhân ảnh lấp lóe mà ra, phân biệt duỗi ra một ngón tay hướng Ngô Châu điểm đăm mà đi, đầu ngón tay quang hoa như ngọc quang, mặc dù không xán lạn, lại thuần túy mà nồng đậm.

Ngô Châu biến sắc, tiếng cười lập tức dừng, mà kia ác quỷ một đôi thật dài cánh tay nhanh chóng hướng phía hai cái Tuân Lan Nhân chộp tới, hai cái Tuân Lan Nhân lập tức nát tán.

Nhưng mà rồi lại có cái Tuân Lan Nhân bỗng nhiên tại Ngô Châu trước mặt hiển hiện, một ngón tay điểm tại mi tâm của hắn.

“Diệt!”

Chương 18 : Quan hệ

Cái kia Ngô Châu trong mắt thần thái tại cái này một cái ‘diệt’ chữ phía dưới, nhanh chóng ảm đạm xuống, thân thể ảm vang ngã xuống đất.

‘Phanh’ một thanh âm vang lên.

Tại hắn thân thể ngã xuống trong nháy mắt, cùng hắn nhục thân thuộc về âm dương tương liên ác quỷ, lại giống như là tránh thoát dây cương cùng trói buộc như thế, đột nhiên luồn lên, nhảy lên liền đã ra khỏi sân nhỏ, sau đó lên nóc nhà, lại nhảy lên, như một dải khói đen giống như, biến mất tại ánh mắt bên trong.

Bên ngoài chờ lấy Xà Nãi Nãi cùng Lê Dũng nhìn thấy bỗng nhiên theo trong viện xông tới ác quỷ, kinh ngạc một chút, không sai sau đó xoay người liền đi, chỉ chỉ chớp mắt liền đi vào trong ngõ nhỏ không thấy bóng dáng.

Trong viện, Triệu Phụ Vân vội vàng đi ra, hắn nhìn đứng ở trong viện trên bậc thang Tuân Lan Nhân, vừa mới Tuân Lan Nhân điểm đối phương mi tâm một ngón tay về sau, liền nhanh chóng lui ra.

Nhưng là lui phương vị lại khác, bởi vì lúc trước đứng thẳng địa phương có một bãi hôi thối nước bẩn.

Khi hắn đánh giá Tuân Lan Nhân thời điểm, Tuân Lan

Nhân lại là nói rằng: “Người lo lắng ta không phải là đối thủ của hấn?”

“Tuân sư pháp thuật tinh vi, sớm đã dùng huyền thân thay thế chân thân, đối phương lại mù tịt không biết, sao có thể bắt bại?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, dường như muốn nhìn thấy trong lòng của hấn, Triệu Phụ Vân mỉm cười nhìn đối phương.

Tuân Lan Nhân lại là nói rằng: “Người không được quên người đại di đưa người bên trên Thiên Đô sơn lúc, là trực tiếp đưa đến trên tay của ta, người là hạng người gì, ta rất rõ ràng, ở trước mặt ta, đem người hư giả nụ cười thu lại.”

Triệu Phụ Vân nghe nàng nói từ bản thân đại di, trên mặt mỉm cười lập tức thu lại, nhưng rất nhanh vừa cười nói: “Tuân sư gặp qua ta đại di sao?”

Tuân Lan Nhân lại là khó được thở dài một hơi, nói rằng: “Người chỉ quản thật tốt tu hành liền có thể, ta nghe là nghe nói qua, người đại di tại Thần Khư xuất hiện qua.”

Triệu Phụ Vân cúi đầu, nhường Tuân Lan Nhân không nhìn thấy sắc mặt của hấn, Thần Khư nơi này quá có tiếng, Thiên Đô sơn Hạ viện bên trong, có sơn hà địa lý việc học, trong đó giảng thuật thiên hạ chủ yếu dãy núi, dòng sông, cấm địa chờ.

Trong đó Thần Khư chỗ liền thuộc về cấm địa chi nhất, tương truyền, kia là Thần Nhân quốc đô vị trí, bởi vì một

trận đại chiến, đem nơi đó đánh thành một vùng phế tích, nơi đó ngày đêm điên đảo, thời không rối loạn, đã từng pháp thuật đem cái chỗ kia biến thành hoang vu địa phương đáng sợ, mà đã từng bày ra các loại mê trận sát trận tuy nhiều có rách nát, nhưng vẫn có chút còn sót lại bảo tồn, một khi lâm vào trong đó, mong muốn chạy ra liền rất khó.

Mà nguy hiểm nhất là, đã từng Thần Nhân giỏi về mở tiểu thiên thể giới, những này tiểu thiên thể giới bị những cái kia Thần Nhân cùng đại trận tương liên, nếu là lâm vào chỗ như vậy, khả năng này bị nhốt đến chết.

“Người trước nghỉ ngơi cho khỏe một ngày, ngày mai chúng ta đi dò xét cái kia động phủ.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Vội vã như vậy sao?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Nơi này có động phủ hiển thế tin tức, hội rất nhanh liền truyền ra, chúng ta không sớm một chút đi vào, chẳng lẽ muốn chờ lấy người khác tới cùng chúng ta cùng một chỗ đoạt sao?” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Nếu như vậy nói lời, chỉ cần Tuân sư cho ta một hạt Hoàng Nha Đan, ban đêm chúng ta liền có thể xuất phát.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân lại là đưa tay tại ống tay áo bên trong sờ một cái, trong tay đã nhiều một bình sứ nhỏ, sứ trên bình có thấm vào thân bình màu tím lam men màu kiểu chữ Hoàng Nha.

Triệu Phụ Vân ngược không nghĩ tới nàng cứ nhiên như thế sảng khoái, phải biết, qua nhiều năm như vậy, ngoại trừ ngay từ đầu đại di đem chính mình đưa lên Thiên Đô sơn lúc, mình cùng nàng đơn độc dạo qua một ngày bên ngoài, thời gian khác, nàng tựa như là không biết mình như thế.

Hắn thậm chí cảm thấy đến, là không phải là của mình đại di bắt được nàng nhược điểm gì, uy hiếp nàng để cho mình nhập Thiên Đô sơn.

Mà hắn nói muốn Hoàng Nha Đan, chỉ là thử nói chuyện, bởi vì hắn biết rõ, Hoàng Nha Đan là phi thường trân quý đan dược, không chỉ có thể bổ sung trên thân pháp lực, càng có thể tắm bổ tạng phủ, khiến cho tự thân không lại bởi vì hao hết pháp lực mà tổn thương căn cơ.

Như hắn như vậy, dùng pháp lực dòng lũ dạng này pháp kỹ, cơ hồ lập tức ép khô tạng phủ bên trong tinh khí, không có tầm vài ngày, căn bản là không thể thoát khỏi loại này thể hư thần mệt trạng thái.

Tiếp nhận Tuân Lan Nhân đưa tới Hoàng Nha Đan, Triệu Phụ Vân trên mặt ngược lại là không có nụ cười nói: “Tạ Tuân sư.”

“Đi điều tức a.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Tuân sư, vừa mới ta xem Ngô Châu nhập viện bên trong lúc đến cũng không có bao nhiêu địch ý, hắn đại khái là muốn cùng chúng ta cộng tham động phủ.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân lại là cười lạnh một tiếng, nói rằng:
“Người một đêm ác đấu, hao hết pháp lực, cơ hồ đốt
sạch Vụ Trạch trong thành Cổ Trùng, há có thể dung
hắn nói muốn cộng tham liền cộng tham? Ta một đường
theo núi Phi Long chạy đến, không phải đến cùng người
ngoài chia xẻ.”

Nàng quay đầu mắt liếc Triệu Phụ Vân, giống như là
nhìn đồ đàn như thế.

Triệu Phụ Vân không khỏi sờ mũi một cái, hắn phát hiện
Tuân Lan Nhân không chỉ có là ngoài miệng không tha
người, tác phong cũng cực kì cứng rắn, thậm chí có chút
bá đạo.

Hắn trở lại trong phòng, đi vào gian phòng của mình trên
giường, sau đó đổ ra một hạt Hoàng Nha Đan, vàng
nhạt đan được tạc tại lòng bàn tay, tản mát ra một cỗ thẩm
người mùi thơm ngát, mùi thơm ngát có điểm giống là
vừa vận Tuân đạo sư trên người hương.

Hắn nuốt vào về sau, lập tức có một cỗ thanh lương ở
trên người tản ra, sau đó ngũ tạng bên trong bắt đầu
sinh ra ấm áp.

Ý thức của hắn xâm nhập đan điền bên trong, vô niệm
vô tưởng.

Bên ngoài, Tuân Lan Nhân đi vào trong phòng kia một
bức tượng thần trước, nhìn trong chốc lát, lại đi tới kia
trên ghế nằm ngòai xuống, sau đó nằm vật xuống, nhắm
mắt lại, dường như đang ngủ, lại như tại tu hành.

Có Vụ Trạch Xà Nãi Nãi danh hiệu Lê Khê Ngư mang theo cháu của mình Lê Dũng, lập tức liền rời khỏi huyện thành, một đường hướng nhà mình Trường Vĩ Trại mà đi. Khi đi ngang qua ngoài thành Cửu Khúc Vụ Hà thời điểm, trong sương mù bên trong, có một nữ tử từ trong nước chui ra, nửa người đứng ở trên sông, tóc rủ xuống, chảy xuống âm thủy, âm trầm trầm nhìn xem Xà Nãi Nãi hai người. “Vưu Thấp Bà, người ở đây cần ta làm cái gì?” Xà Nãi Nãi hỏi.

Một đầu thuyền nhỏ từ trong sương mù chèo ra, trên thuyền nhỏ có một ngọn đèn treo, có một thiếu nữ tại đuôi thuyền nhẹ nhàng đóng đưa thuyền mái chèo, đầu thuyền đứng thẳng một cái lão phụ nhân.

Dù cho hiện tại là ban ngày, đều có mấy phần âm trầm quỷ dị, nhìn không rõ ràng. Xà Nãi Nãi đối với cái này cư trú ở bụi cỏ lau bên trong, lại nhiều năm ngồi thuyền tại bên trên sông du tẩu Vưu Thấp Bà rất có mấy phần kiêng kỵ. “Người từ trong thành vội vàng ra, đây là muốn về Trường Vĩ Trại rồi? Xem ra, Ngô Phủ Quân bại.” Vưu Thấp Bà vẫn đọc thanh âm hỏi. “Hắc hắc, người thấy, cần gì phải hỏi đây?” Xà Nãi Nãi cười lạnh nói, trước đó vì mở ra cái kia động phủ, có thể để Vụ Trạch những người này cũng không có quan hệ tốt cùng nhau hợp tác, hiện tại cơ hồ không có khả năng lại đi dò xét động phủ, quan hệ tự nhiên lại trở lại lúc trước.

“Ngô Phủ Quân thua chạy, Thiên Đô Sơn người khẳng định phải đi mở động phủ, thế nhưng là bọn hắc chỉ có hai người, bọn hắc có lẽ cần người hỗ trợ, chúng ta sao không cùng bọn hắc cùng một chỗ.” Vưu Thấp Bà nói. Xà Nãi Nãi nhíu mày, nói: “Vưu Thấp Bà, người không

phải là đang nói trò cười a?” Vưu Thấp Bà nói: “Làm sao lại thế? Ta có thể dịch quỷ, người có thể khu xà, có thể giúp bọn hăn dò đường, nói thật, nếu như không có người Thiên Đô Sơn đến, chúng ta những người này cũng không biết lúc nào mới có thể mở ra động phủ kia.”

Chương 19 : Khốn cùng

Xà Nãi Nãi đứng ở nơi đó suy nghĩ sâu xa lấy, nàng đột nhiên cảm thấy Vưu Thấp Bà nói lại có chút đạo lý.

“Thật là, người thế nào cam đoan Thiên Đô sơn người sẽ không để cho chúng ta chịu chết?” Xà Nãi Nãi hỏi.

“Hắc hắc, ta cần gì cam đoan với người, người sẽ chết, ta cũng chết không sai biệt lắm, nhưng là Thiên Đô sơn là danh môn đại phái, là một phương lãnh tụ, bọn hắn làm việc sẽ không lãnh khốc như vậy, không đến mức bọn họ ăn thịt không cho người phía dưới một ngụm canh uống.”

Vưu Thấp Bà nói xong, Xà Bà bà sau khi nghe, cảm thấy có chút đạo lý, nàng nhìn thoáng qua sở hữu cái này mắt to con người cháu trai Lê Dũng, Lê Dũng trầm mặc một chút, mở miệng nói: “Triệu Giáo Dụ ngược cũng không giống là mang thù người! Chúng ta cũng chưa từng chính xác cùng bọn hắn động thủ, chỉ là, vừa mới ở đằng kia trong viện đánh đối mặt, vị kia Thiên Đô sơn nữ đạo trưởng nhìn qua không dễ nói chuyện.....”

Xà Bà bà trong lòng đã nghĩ đến chờ biết chính mình đi xin lỗi nhận lầm, dùng cái gì lí do thoái thác tốt.

Triệu Phụ Vân theo nhập định bên trong tỉnh đến thời

điểm, sắc trời đã tối, hần đến bên ngoài, nhìn thấy một thân pháp bào màu đen Tuân Lan Nhân nằm tại mình bình thường nằm kia một cái ghế nằm, sau lưng ánh đèn chiếu vào trên mặt của nàng.

Lúc này nàng yên tĩnh giống như là một bức tượng thần, huyền pháp bào màu đen, tới cái cổ chỗ, chính là một mảnh trắng nõn, mà đỉnh đầu ô tia tán trên vai bên cạnh, đỉnh đầu hỏa hồng đạo quan, lại có một loại vẽ mắt cho rỗng giống như tác dụng, nhưng cả người nàng đều biến cực kì tươi sáng xinh đẹp.

Nhắm mắt nằm ngủ, không có cảm giác khinh miệt khi mở mắt nhìn người, làm người có thể nhìn thẳng vào nàng lúc, liền sẽ phát hiện đây là một cái cực kì mỹ lệ nữ tử.

Người trong tu hành, bất luận nam nữ cũng đẹp, nhưng như nàng như vậy siêu quần bạt tụy lại cực kì thừa thớt.

Lắc lư ánh lửa tại trên mặt của nàng lắc lư, Tuân Lan Nhân mở mắt, hai mắt ánh mắt hướng phía Triệu Phụ Vân xem ra, Triệu Phụ Vân không khỏi dời ánh mắt, nói rằng: “Tuân sư, đệ tử đã khôi phục.”

“Hừ!” Tuân Lan Nhân nhàn nhạt ‘hừ’ một tiếng, sau đó đứng lên, nói rằng: “Người trước chuẩn bị kỹ càng người giấy, đến lúc đó, huyền hóa dò đường dùng.”

Triệu Phụ Vân có một ít xấu hổ, dùng cho huyền hóa dùng giấy đương nhiên là có lá bùa tốt nhất, lá bùa là dùng đặc biệt công nghệ chế thành, có thể nhưng pháp lực tốt hơn bám vào cùng thâm thấu trong đó, huyền

hóa ra tới người giấy hội càng chân thực sinh động, cũng kéo dài hơn.

Mà lá bùa đối với hắn mà nói cũng không rẻ, cho nên hắn cho tới nay đều là dùng bình thường giấy luyện tập Người Giấy Huyền Hóa chi thuật.

“Đệ tử chỉ có bình thường giấy trắng.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân trong lòng tức giận, đường đường Thiên Đô sơn thể hệ này bên trong, xếp hạng hàng đầu Huyền Quang đệ tử thể mà ở trên người không có thượng đẳng lá bùa, nàng đưa tay tại ống tay áo của mình túi Bách Bảo bên trong sờ một cái, đến miệng địa lời nói lại nuốt trở vào.

Nàng phát phát hiện mình cũng không có, nàng vì luyện chế Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ, tiêu hết tất cả linh thạch, lần này đi ra mục đích, chính là vì có thể kiếm lấy linh thạch.

Thiên Đô sơn truyền đạo thụ pháp, bản thân cũng không có bao nhiêu cố định tu hành tài nguyên, trong núi tu sĩ cũng nhiều có tiếp nhận những cái kia thể gia đại tộc cung phụng, hay là trực tiếp ở tới một chút thể gia đại tộc bên trong đi.

Giống Hạ viện đệ tử, nếu là không cách nào Trúc Cơ, cũng sẽ đi một chút tiểu gia tộc bên trong, hoặc là gia nhập một chút quốc gia bên trong tương ứng nha môn.

Đương nhiên, cũng sẽ có chính mình mở một cái đạo

trường, nhập học thụ pháp, đây đương nhiên là muốn thu lấy tiền học phí, dùng cái này làm tu hành tài nguyên.

Kỳ thật Thiên Đô sơn Hạ viện, cũng là tương tự địa phương, chỉ là thanh danh càng lớn, mặt hướng phạm vi càng thêm rộng lớn mà thôi, đương nhiên nhập Hạ viện giao tiền học phí liền càng quý giá hơn.

Chỉ có Trúc Cơ về sau, vào Thượng viện mới xem như Thiên Đô sơn nội môn đệ tử.

Về phần Thiên Đô sơn vì cái gì, không chính mình mở linh điền loại được chủng linh mễ, vì cái gì không đi bồi dưỡng Linh thú làm thành mua bán, điểm này, Triệu Phụ Vân tại cái này Thiên Đô sơn Hạ viện nhiều như vậy lâu, ngược cũng đã được nghe nói một chút.

Trong đó một chút chính là tập tục vấn đề, Thiên Đô sơn bên trong tu sĩ, đều cho rằng những cái kia không phải một cái tu sĩ phải làm.

Hắn từng nghe qua một vị đạo sư nói qua: “Tu sĩ chúng ta luyện khí tu pháp, há có thể đi trồng thuốc trồng cây, há có thể đi chăm sóc dã thú, há có thể đi đào quáng thạch?”

Đương nhiên, đạo viện bên trong cũng không phải là không dạy những này, thậm chí có chút gia tộc đem người đưa dưới núi, chính là vì học tập thể nào trồng trọt linh dược những này, cũng có chuyên môn đến học nuôi dưỡng linh thú, mà nhận ra khoáng thạch cũng là mọi người đều sẽ chăm chú học tập một môn việc học.

Bởi vì về sau luyện chế pháp bảo, cần thu thập bảo tài, nếu là mình liền bảo tài cũng không nhận ra làm sao có thể thu thập đâu.

Về phần luyện bảo luyện đan, những này tại Hạ viện bên trong, chỉ có thể học tập một cái cơ sở khái luận.

Nàng yên lặng đem tay của mình theo trong tay áo rút ra, vừa vặn nhìn thấy Triệu Phụ Vân đang nhìn mình chằm chằm theo trong tay áo rút về tay, lòng của nàng không khỏi một hồi căng lên.

“Không có cũng được, chấp nhận lấy dùng a, bình thường trang giấy vừa vặn có thể tăng lên huyền hóa độ khó, đối với người cũng là một loại rèn luyện.” Tuân Lan Nhân nói xong, lại một ngón tay cái kia tượng thần, nói rằng: “Kia tượng thần không tệ, thần quang thanh chính, Viêm Hỏa chi khí nồng đậm, người mang lên a, cái kia động phủ khí ẩm thấp dày đặc, hoặc cần dùng bên trên Thần.”

Triệu Phụ Vân đương nhiên sẽ không cự tuyệt, dùng vải trắng đem gói kỹ, sau đó đặt ở trong bao quần áo, vác tại trên lưng, lại mang lên túi châm, liền cũng không có cái khác có thể mang.

Lúc này, một người đẩy ra cửa sân tiến đến, chính là Trang Tâm Nghiên, sau đó liền nghe nàng mở miệng nói ra: “Chờ một lát, ta muốn nói cho các người một sự kiện.”

Triệu Phụ Vân thấy được nàng, mới phát hiện chính

mình sau khi tỉnh lại, liền không có nhìn thấy nàng, không biết rõ nàng đi nơi nào.

“Người đi nơi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta đi tìm những người kia.” Trang Tâm Nghiên nói rằng: “Chúng ta có ước định, nếu là thất lạc, liền đi một chỗ tụ hợp, nhưng là ta đi nơi nào về sau, phát hiện nơi đó có tụ hợp vết tích, nhưng là không có người.”

Triệu Phụ Vân biết nàng chỗ là trước kia kia một đám ‘hành thương’, những cái kia dĩ nhiên không phải hành thương, mà là một đám Thổ Phu Tử cùng Bàn Sơn Đạo Nhân, hấn lập tức rõ ràng Trang Tâm Nghiên ý tứ, hỏi: “Người nói là bọn hấn khả năng đã tiến vào cái kia động phủ?”

Trang Tâm Nghiên nhẹ gật đầu, lấy cảm giác của nàng, những người này không có khả năng cứ như vậy rời đi, cho dù là chết đi mấy người cũng không tuyệt sẽ không tay không rời đi.

Lại thêm, nguyên bản thủ trong động phủ Vụ Trạch người bị Triệu Phụ Vân giết nhiều như vậy, càng có lợi hơn tại bọn hấn hành động.

“Nói như vậy, bọn hấn khả năng đã đi vào hai ngày.” Triệu Phụ Vân nói rằng: “Bất quá không cần quá lo lắng, Vụ Trạch người mở đào lâu như vậy đều không có chân chính mở kia động phủ, bọn hấn chỉ cái này hai ngày, coi như cho chúng ta dò đường a.”

Tuân Lan Nhân cũng không nói gì thêm, chỉ là quan sát

toàn thể một chút Trang Tâm Nghiên nói rằng: “Coi như có chút tác dụng.”

Trang Tâm Nghiên tức giận, sợi tóc đều như muốn lập nên.

“Vậy chúng ta cũng lên đường đi.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Tuân Lan Nhân môi đỏ khẽ mở, phun ra một dải tập tục, khí trong sân hóa thành một đoàn mây mù, nàng một bước đứng lên trên, Triệu Phụ Vân lần thứ nhất ở trước mặt nhìn thấy có người thi triển Đằng Vân chi thuật, có chút ngạc nhiên đập lên, chỉ cảm thấy dưới chân mềm mại, rồi lại có một cỗ tính bền dẻo bên cùng một chỗ.

Trang Tâm Nghiên cũng đi tới, mây mù đột ngột từ mặt đất mọc lên, người ngoài nhìn, chính là một đoàn mây mà thôi, nhìn không rõ lắm trong đó bao phủ người.

Vì sao trên trời một chút vỡ nát giấu ở trong mây, rồi lại có chút ngôi sao hiếm khi xuất hiện, thăm dò nhân gian.

Chương 20 : Vào núi

Một đoàn mây hiện ra ánh sáng nhạt, rơi vào một tòa như ghế dựa đại sơn trước.

Nơi đó ‘thành ghế’ bên trên có một cái huyết động đã bị đào mở, nguyên vốn phải là phong bế lấy.

Triệu Phụ Vân cũng là lần đầu tiên như thế hoàn chỉnh nhìn cái này một ngọn núi chính diện, theo đất này tới nhìn, nguyên bản cái này một cái động phủ hẳn là có chút hưng thịnh, bởi vì động phủ này con đường phía trước bị sửa chữa rất bằng phẳng, đồng thời còn không ít, ít ra có thể dung nạp hơn mười người ở chỗ này hái ăn ánh bình minh.

Mà tại cái này cái bình đài phía trước một vùng thung lũng, có khe núi nước đang chảy, có thuận gió lấy đầu này trong sơn cốc sông nhỏ thổi tới.

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng tới, động phủ này hưng thịnh thời điểm, động phủ này đệ tử thừa cái này hẻm núi gió mà xuất nhập cái này một mảnh sơn, đi tới phương xa.

Là cái gì dẫn đến một cái có chút hưng hăng động phủ quan bế xuống dốc, nguyên nhân khả năng có rất nhiều, nhưng là bọn hắn không phải đến tìm kiếm chân tướng, mà là đến tìm kiếm động phủ bên trong khả năng tồn tại bảo vật.

Đúng lúc này, Tuân Lan Nhân nhìn về phía một cái phương hướng, Triệu Phụ Vân cũng nhìn sang, lúc này mới nhìn đến, kia tối tăm bên trong, có cái gì đứng ở nơi đó.

Lúc này, hắn nghe được một người nói rằng: “Vụ Trạch nuôi âm người, Vụ Thấp Bà bái kiến Thiên Đô sơn chân nhân.”

Triệu Phụ Vân đương nhiên rõ ràng, cái này chân nhân xưng hô là đối Tuân Lan Nhân nói, mặc dù nói Tuân Lan Nhân cũng vẫn chưa đạt tới chân nhân cấp bậc, nhưng là đây chỉ là đối phương biểu đạt tôn kính ý tứ.

“Các người Vụ Trạch người đều là như vậy kiên cường, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên tìm chết sao?” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Chân nhân bớt giận, tại hạ cũng không phải là đến tìm thù, cũng không phải ngấp nghé kia động phủ bên trong đồ vật, tới đây, chẳng qua là cảm thấy, chúng ta cũng coi là đối cái này động phủ thăm dò qua một đoạn thời gian, có lẽ có thể giúp cho hai vị chân nhân.” Tối tăm bên trong người nói chuyện, lại từ đầu đến cuối không có đi ra kia một mảnh bóng râm.

Triệu Phụ Vân thậm chí đem cầm không được nàng chỗ cụ thể phương vị.

“A, người có thể cung cấp cái gì trợ giúp?” Tuân Lan Nhân hỏi.

“Động phủ này từ bên ngoài đến xem, dường như không lớn, nhưng là nhập bên trong về sau lại rất khổng lồ, đường rẽ đông đảo, rất dễ mê thất trong đó, tại hạ trong vò Âm Linh mười tám đạo, có thể trợ chân nhân dò đường.” Vu Thấp Bà nói rằng.

“Kia một cái khác đâu?” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Tại hạ Lê Khê Ngự, thiện đuổi rắn, cũng có thể trợ chân nhân dò đường.” Xà Nãi Nãi nói rằng.

“Người có phải hay không đi theo Ngô Châu sau lưng cái kia?” Tuân Lan Nhân hỏi.

“Là tại hạ, còn mời chân nhân bớt giận, chúng ta người trong núi, không có thấy qua việc đời.”

Nàng quyết định đầu nhập vào tới Thiên Đô sơn bên này, không chỉ có là mong muốn tiến cái này động phủ bên trong, còn có một nguyên nhân chính là các nàng sợ Tuân Lan Nhân về sau đi ra, thuận tay đưa các nàng những người này giống cắt cỏ như thế cắt mất, nếu là đến lúc đó, nàng sợ liên cơ hội giải thích đều không có.

Hiện tại còn có thể thông qua cái này đến xò xét một chút Thiên Đô sơn tu sĩ thái độ, nếu là cảm thấy tình huống không tốt, còn có thể nhanh chóng xa trốn.

“Rất tốt, các người có cái ý thức này, vậy thì cùng lên đến a, nếu có lập công, tự có điểm thưởng.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Đa tạ chân nhân.” Tối tăm bên trong, một phen sột sột

soạt soạt về sau, có hai người theo phương hướng khác nhau đi tới.

Kia một đoàn nồng đậm âm u chỗ, cũng chỉ có một đầu đứng thẳng hắc xà cùng một cái Âm Quỷ.

Hắc xà nhìn qua dũ tợn kinh khủng, mà Âm Quỷ vừa xuất hiện, cái kia Trang Tâm Nghiên sắc mặt liền có chút thay đổi, bởi vì nàng đã từng bị kia nữ quỷ nước truy đuổi qua.

Mà bây giờ kia nữ quỷ chủ nhân, thế mà dạng này hèn mọn cùng Tuân Lan Nhân nói chuyện, Tuân Lan Nhân đối với các nàng nói chuyện cũng không có một chút khách khí.

Nàng đột nhiên cảm thấy, mình bị Tuân Lan Nhân nói như vậy, cũng không có gì ghê gớm.

Triệu Phụ Vân nhìn xem đây hết thấy, cũng không có mở miệng nói chuyện, trong lòng của hắn sinh ra một chút ý nghĩ, nhưng là bây giờ không phải là lúc nói.

Tuân Lan Nhân ra hiệu để các nàng tiến lên.

Đầu kia đại hắc xà đúng là tại Xà Nãi Nãi trước mặt, nhanh chóng co lại thiếu hóa vì một con tiểu xà, bắn lên, rơi vào Xà Nãi Nãi trên tay, quán ở trên cổ tay của nàng.

Trừ cái đó ra, phía sau của nàng còn đi theo một cái thanh niên mắt to , thanh niên mắt to trong tay mang theo một cái túi, bên trong có bạo động, Triệu Phụ Vân cảm nhận được bên trong hung thần, tanh hôi chi

khí, suy đoán ở trong đó cũng đều là rắn.

Một cái khác Vưu Thấp Bà trong tay cũng có một cái túi, cái kia cái túi lại không giống, âm khí âm u, quỷ khí quanh quẩn, hắn có thể khẳng định, cái kia hẳn là là chuyên môn thu chứa Âm Quỷ túi Nạp Âm.

Xem ra các nàng là chuẩn bị sẵn sàng.

Tuân Lan Nhân đi ở trước nhất, bởi vì động phủ cửa mở cũng không lớn, cho nên bọn họ đều đi theo Tuân Lan Nhân sau lưng, lại đều có thể nhìn thấy phía trước.

Mà Triệu Phụ Vân cùng Trang Tâm Nghiên theo ở phía sau, phía sau nhất là cái kia tại Xích Quân Miếu bên trong thấy qua ‘Xà ca’.

Triệu Phụ Vân trong tay nâng mang tới một chiếc đèn, quay đầu nhìn hắn, hắn liền vội vàng cười, có chút xoay người, dường như lấy lòng như thế.

Hắn giống như là cũng không quen lấy lòng người, chỉ trừng mắt một đôi mắt to con người, toét miệng, trong tay xách theo túi chứa rắn, liền ngẩn ngủ đối mặt một hồi, tay hắn đã thay đổi hai loại phương thức cầm túi xách.

Triệu Phụ Vân cũng không có nhìn nhiều hắn, sợ hắn đem túi chứa rắn cho xoay nát.

Hắn lực chú ý rất nhanh liền rơi xuống phía trước Vưu Thấp Bà lời nói lên.

Nàng tại đem chính mình suy đoán nói cho Tuân Lan Nhân nghe.

“Theo chúng ta suy đoán, nơi này rất có thể là trong truyền thuyết Bàn Vương động phủ, nghe nói Bàn Vương nuôi cổ nuôi âm, vùng này tất cả nuôi Cổ Trùng cùng nuôi Âm Linh bí pháp, đều là theo động phủ của hấn chảy ra, có chút là bọn hấn lại truyền đệ tử, có chút là ngoại môn đệ tử.”

“Về sau nghe nói, hấn chịu Hỏa kiếp mà chết, cũng có người nói hấn làm việc bá đạo, đắc tội quá nhiều người, bị cừu gia tìm tới cửa, hấn đóng chặt động phủ là vì giết chết địch nhân, chính mình lại cùng địch nhân đồng quy vu tận, bao quát đệ tử đều đã chết.”

Vưu Thấp Bà đi theo Tuân Lan Nhân sau lưng, nhanh chóng mà rõ ràng nói.

Triệu Phụ Vân cũng không có cố ý đi xem cái này Nam Lăng khu vực càng xa xôi tự liệu, hấn cũng không biết Thiên Đô sơn có hay không, dù sao Thiên Đô sơn cũng không phải là một cái cổ lão môn phái, thậm chí có thể được xưng là tuổi trẻ, bất quá ngàn năm thời gian mà thôi.

Tuân Lan Nhân dường như cũng không biết, bên cạnh Xà Nãi Nãi thì là nói bổ sung: “Cho nên trong này Âm Quỷ cùng Cổ Trùng rất nhiều, hơn nữa còn có mê trận.

Âm Quỷ cùng Cổ Trùng ngược lại cũng thôi, chúng ta đều có thủ đoạn khu trục, khiến cho không tới gần, nhưng là kia mê trận lại để chúng ta bước đi liên tục khó

khăn.

Trước đó chúng ta vẫn bị khốn tại kia pháp trận, không cách nào tiến lên.”

Trong động đèn nhánh, nhưng là đại gia đường như có nhìn ban đêm bản sự, chỉ có Triệu Phụ Vân nhìn ban đêm năng lực phải kém một chút.

Bất quá, hấn đi ở chính giữa.

Trên tay hấn nắm lấy đèn, ánh đèn chiếu sáng phía trước Tuân Lan Nhân bóng lưng, nàng hồng quan tại tối tăm bên trong đúng là tản ra ánh sáng màu đỏ.

Hấn đánh giá cái này động phủ, bên trong đúng là rất bằng phẳng, nhưng là cũng có đồ sụp địa phương. Hấn muốn nhìn rõ ràng một chút, đưa tay chỉ ánh đèn, chỉ thấy kia ánh đèn không gió mà lay động, chậm rãi ánh đèn có biến hóa, đúng là dung đưa kịch liệt, sau đó giống như là có đồ vật gì tại sinh trưởng, thành hình, lại nói tiếp phá vỡ ánh sáng trời buộc, vọt ra, là một cái Hỏa Diễm Điều.

Mà đèn lại khôi phục bình tĩnh, vẫn là một đóa nho nhỏ hỏa diễm.

Một cái kia Hỏa Diễm Điều, bay ra ngoài trong nháy mắt, cái này một khu vực nhỏ tối tăm lập tức bị đuổi tản ra không ít.

Ánh lửa vừa ra, trước mặt Xà Nãi Nãi cùng Vưu Thấp Bà hai người lập tức trở về đầu, lại nhắc đối nhìn bầu

trời bay lên hỏa diều, có chút cảm thán nói: “Thiên Đô sơn pháp thuật quả nhiên huyền diệu.”

Hỏa Diễm Diều tại còn quán đại gia bay lên, thế là Triệu Phụ Vân thấy rõ ràng, đây là một cái lối đi, nhưng lại có rất nhiều nơi sụp đổ, không có cái gì tin tức hữu dụng, chỉ có ở giữa một đầu nhỏ nhỏ thông đạo.

Tuân Lan Nhân ngẩng đầu nhìn một cái, nói rằng: “Hỏa Diễm Huyền Hóa, không tệ, người Huyền Hóa chi thuật, có chút Trúc Cơ tu sĩ cũng không bằng người.”

Huyền Hóa chi thuật có ba trọng cảnh giới, theo thứ tự là Người Giấy Huyền Hóa, Thủy Hỏa Huyền Hóa, Khí Niệm Huyền Pháp.

Mà huyền bên trong có âm thanh, huyền bên trong huyền, thì là huyền hóa thuật kỹ xảo.

Trước đó Tuân Lan Nhân chiến thắng Ngô Châu thời điểm, liền là dùng Khí Niệm Huyền Hóa chi thuật, khiến cho Ngô Châu không có thể nhìn ra kia là một cái huyền thân ở nơi đó.

Đúng lúc này, Tuân Lan Nhân dừng bước, bởi vì nàng nhìn thấy một hình bóng đứng ở nơi đó.

Triệu Phụ Vân suy nghĩ khu động, Hỏa Diễm Diều bay qua, nhưng mà Hỏa Diễm Diều mới vừa vạn tới gần, liền thấy rõ ràng một người kia, kia đúng là một cái đầm máu người.

Hắn nguyên bản lẳng lặng đứng ở nơi đó, lúc này giống

như là đã bị kinh động, chậm rãi xoay người lại, cái này không có tóc, không có mặt, không có quần áo, toàn thân da đúng là bị cái gì lột đi, hấn đứng ở nơi đó, quý dị nhìn xem đại gia, một đôi mắt lại vẫn còn sống.

Hấn không nói gì, bỗng nhiên, quay người liền hướng phía tối tăm chỗ sâu chạy tới.

“Tiểu Dũng, rắn.”

Xà Nãi Nãi hô một tiếng, một mực theo sau lưng Lê Dũng lập tức đi vào phía trước, theo rắn túi bên trong xuất ra một con rắn, hướng trên mặt đất vừa để xuống, lại thấy hấn xuất ra một cái cái còi thả ở trong miệng thổi lên, kia rắn tựa như mũi tên như thế thoát ra, hướng phía vừa mới cái kia bị lột da huyết nhân đuổi theo.

Triệu Phụ Vân trầm tư.

Còn bên cạnh Trang Tâm Nghiên lại có chút phát run, chẳng biết tại sao, nàng lại là nghĩ đến chính mình mời tới những cái kia Thổ Phụ Tử nhóm.

Chương 21 : Hỏa cầu cùng chữ diệt pháp chú

Vưu Thấp Bà cũng theo chính mình túi Nạp Âm bên trong, thả ra mấy cái âm hồn, nhanh chóng đuổi theo.

Tuân Lan Nhân lại căn bản cũng không có đình chỉ, mà là bước nhanh tiến lên, rất nhanh liền tới một bậc thang trước.

Cái này một bậc thang tổng cộng mười ba, không có cửa, nhưng là vốn nên nên có chĩnh tề màn cửa, hiện tại kia màn cửa nát rất nhiều, có chút đã rơi trên mặt đất.

Nhưng là chân chính nhường Triệu Phụ Vân kinh ngạc chính là, kia màn cửa phía trên treo một người.

Từ bên ngoài thổi tới gió nhẹ, nhường cái này dán tại màn cửa bên trên người đứng đưa thân thể, lộ ra hắc chính diện, duỗi dài đầu lưỡi, nổi lên ánh mắt tràn đầy máu.

“Đây là Trần A Tứ.” Trang Tâm Nghiên đè ép thanh âm, đối bên cạnh Triệu Phụ Vân nói rằng.

Triệu Phụ Vân cũng nhìn ra, người này giống là trước kia ‘hành thương’ bên trong một viên.

Vậy mà lúc này, đối phương hai mắt bên trong tràn đầy

hung ý, hình như có vô biên oán niệm tụ tại trong mắt của hắn.

Nếu là một cái tâm chí không kiên người tới đối mặt, liền muốn bị cái này hung ý hao tổn tinh thần hồn, oán niệm thì thừa cơ xâm nhập trong thân, dây dưa tại thần hồn, khiến người khó dĩ an sinh.

Lê Dũng tại Xà Nãi Nãi ra hiệu phía dưới, một lần nữa theo rấn túi bên trong cầm ra hai cái rấn, kia hai cái màu đen rấn tại một tiếng quái dị ‘hô lên’ âm thanh bên trong, nhanh chóng du đi tới cái kia treo người phía dưới, luồn lên cao khoảng một trượng, trực tiếp cắn lấy kia ‘Trần A Tứ’ trên ánh mắt.

Nhưng mà kia hai cái rấn rất nhanh liền rơi vào trên mặt đất, đồng thời tại một hồi vụn vẹo về sau chết.

“Ta rấn là cho ăn qua oán thi thịt, dần dà, liền có thể tìm kiếm được oán linh, hơn nữa có thể thông qua ăn oán thi thịt mà nuốt oán linh, tại sao có thể như vậy.....”

Xà Nãi Nãi thanh âm bên trong có chút sợ hãi.

Bên cạnh Vu Thấp Bà cũng khản trương nói: “Trước đó cũng không có những này, là những cái kia Thổ Phụ Tử tiến đến, bọn hắn tiến vào, nhất định là xúc động cái gì cấm kỵ.”

“Các người trước đó có đi vào địa phương nào?” Tuân Lan Nhân hỏi.

“Chúng ta trước đó tiến vào cái này Minh đường, tại cái

này Minh đường bên trong có một tầng hướng lên cửa, một đầu hướng phía dưới cửa, bắt quá chúng ta đi vào người, đều không tiếp tục trở về.” Vưu Thấp Bà nói rằng.

Tuân Lan Nhân nghe, lại không có về nàng, mà là nói rằng: “Đốt đi hần.”

Triệu Phụ Vân đưa tay ở đằng kia đèn diễm bên trên bóp, đầu ngón tay lập tức nắm đến một chút sáng tỏ kim diễm, bắn ra, một chút kim hồng hiện lên đường vòng cung bay ra, như có sinh mệnh hỏa trùng, rơi vào kia treo trên thi thể.

Đang rơi xuống trong nháy mắt, Triệu Phụ Vân đã biến thành kiếm chỉ chỉ vào thi thể, miệng phun chú ngôn: “Đốt!”

Kia một chút ánh lửa rơi vào thi thể trên thân lúc, đúng là hần chú ngôn vang lên thời điểm.

Trong một chớp mắt, hỏa diễm tại trên thi thể tuôn ra sinh đại hỏa.

Thi thể kia đúng là xoay bắt đầu chuyển động, giống như là cực kì thống khổ, đúng là phát ra thống khổ rên rỉ.

Mà khi thi thể theo kia treo trạng thái rơi trên mặt đất, bình tĩnh lại thời điểm, hỏa diễm liền dập tắt.

Tất cả mọi người đang nhìn một màn này, nhưng mà bất luận là Xà Nãi Nãi vẫn là Vưu Thấp Bà, các nàng am hiểu đều chỉ là nuôi âm nuôi cổ, cùng hỏa pháp cách

biệt.

Đối với những này âm tà, dương hỏa mới là tốt nhất khắc chế phương pháp.

Mà Triệu Phụ Vân mang theo Xích Viêm Thần Quân tượng thần ở trên lưng, cái này một chiếc trên đèn lửa là nhân gian lửa, nhưng là rồi lại cùng Thần Hỏa hợp hai làm một, đã có Xích Viêm Thần Hỏa đốt cháy tất cả âm tà đặc tính, lại có người ở giữa lửa dính liền kéo dài đặc tính.

Thần Hỏa kề cận đốt, nhưng là tại thi thể bình tĩnh về sau, liền dập tắt.

“Đi vào.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Xà Nãi Nãi cùng Vưu Thấp Bà liếc nhau, liền muốn lấy chính mình nhất định phải thật tốt biểu hiện một phen.

Triệu Phụ Vân cùng đi theo lên bậc cấp, các nàng không khỏi nhường ra vị trí, nhường Triệu Phụ Vân đi tại Tuân Lan Nhân bên người.

Hắn đứng tại môn kia Đình Chi hạ, nhìn xem cái này Minh đường, có rất nhiều nét gỗ hài cốt, nhìn ra được năm đó nơi này nhất định có thật nhiều đệ tử ngồi hàng hàng.

Mà Triệu Phụ Vân ánh mắt không khỏi rơi xuống đỉnh đầu, nơi đó khảm nạm lấy nguyên một đám bảo thạch, đang hơi trong ngọn đèn, chiếu xạ ra ánh sáng nhạt.

Từng khối bảo thạch u lam, tràn đầy thần bí.

“Dùng hỏa thiêu một chút.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Triệu Phụ Vân không nói hai lời, đi vào phía trước, đưa tay hướng phía cái này ảm đạm Minh đường bên trong một ngón tay, một cái kia một mực xoay quanh tại đỉnh đầu bọn họ Hỏa Diễm Điều bỗng nhiên phấn chấn, đúng là phát ra từng tiếng gáy, sau đó lay động hai cánh, sóng lửa tuôn ra sinh.

Hỏa Diễm Điều bay vào Minh đường bên trong, mang theo một mảnh sóng lửa, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ Minh đường chính là một mảnh quang minh, hỏa diễm cực điều tại là Minh đường bên trong còn quán bay múa.

Xà Nãi Nãi cùng Vưu Thấp Bà hai người, cảm nhận được Hỏa Diễm Điều phát ra kia một cỗ Thần Hỏa khí tức, đúng là không khỏi lui lại một bước, các nàng phương pháp tu hành thuộc ‘âm’, đối với hỏa diễm cực kì miễn cảm, huống chi đây là Thần Hỏa, hỏa diễm theo bên người thoáng qua một cái, liền có một loại bị thiêu đốt thần hồn cảm giác.

Các nàng lui lại một bước về sau, lại nhìn thấy để các nàng cảnh tượng khó tin.

Kia nguyên bản khảm nạm tại trên vách động u lam bảo thạch, đúng là rung động bắt đầu chuyển động.

Rung động giờ phút này, các nàng phát hiện, kia căn bản cũng không phải là cái gì bảo thạch, mà là từng cái côn trùng.

“Đây là, đây là, Bảo Thạch Cổ Trùng.” Xà Nãi Nãi khiếp sợ nói rằng, Bảo Thạch Cổ Trùng là Thi Biệt trùng tiến giai Cổ Trùng, bồi dưỡng phương thức đã thất truyền, mặc dù rất nhiều người đều bồi dưỡng Thi Biệt trùng, đều muốn bồi dưỡng ra thần bí Thi Tiên trùng, nhưng lại xưa nay chưa từng có ai thành công.

Bọn hắn cũng ở nơi đây dạo qua thời gian không ngắn, thế mà không có phát hiện trên vách tường đều là ‘Bảo Thạch Cổ Trùng’.

Quả nhiên như trong truyền thuyết như thế, bất động thời điểm, thoát tận Cổ Trùng hung lệ chi khí, lộ ra một cổ như bảo thạch tự nhiên khí tức.

Vậy mà lúc này bọn chúng từng cái tỉnh lại, một chút đúng là có gần trăm con.

Triệu Phụ Vân da đầu đều có một chút run lên, lập tức nhiều như vậy.

Mà lúc này, chỉ thấy Tuân Lan Nhân đưa tay tại Triệu Phụ Vân trên tay trên ánh đèn một trảo, lòng bàn tay của nàng bên trong liền dường như bắt một đám lửa.

Chỉ thấy nàng vung ném mà ra, một quả cầu lửa gào thét lên rơi vào vùng không gian này bên trong, miệng bên trong hát niệm pháp chú: “Diệt!”

Hỏa cầu nổ tan, nổ tan ánh lửa như mang, đâm vào mỗi một cái ‘Bảo Thạch Cổ Trùng’ trên thân, những cái kia ‘Bảo Thạch Cổ Trùng’ đúng là như mưa rơi xuống,

không một may mắn thoát khỏi.

Xà Nãi Nãi muốn nói giữ lại mấy cái, nhưng là không dám mở miệng.

“Đi!” Tuân Lan Nhân nhanh chân đi đầu mà vào, hỏi: “Bên nào là hướng phía dưới.”

“Bên phải!” Vưu Thấp Bà vội vàng nói.

Tuân Lan Nhân đi đầu mà vào, lại dừng lại, nói rằng: “Triệu Phụ Vân người cùng ở bên cạnh ta, lấy Hỏa Diễm Điều dò đường, hỏa diễm có thể đốt cháy nơi này tất cả.”

Triệu Phụ Vân đi theo Tuân Lan Nhân bên người, nhưng là những người khác lại cảm thấy, hẳn là Tuân Lan Nhân vì chiếu cố đồng môn, nhường hẳn theo bên người tốt hơn bảo hộ.

Hỏa Diễm Điều ở phía trước bay lên, bọn hắn dọc theo xoay quanh hướng phía dưới cầu thang mà đi, đi không bao lâu, liền tới một cái tương đối rộng rộng trên bình đài, nơi đó có một cái phòng.

Cửa phòng là mở, Hỏa Diễm Điều bay đến cửa gian phòng, lại giống như là đã rơi vào trong nước bồng nhiên diệt đi.

“Cẩn thận, nơi này là vô tận mê hành lang, chúng ta nhường Thi Khôi cùng Linh Quỷ tiến vào nơi này, lại vĩnh viễn đi không ra, cũng lại chậm rãi hội mất đi liên hệ.” Xà Nãi Nãi nói rằng.

Triệu Phụ Vân không có lên tiếng, chỉ là yên lặng lại
huyền hóa ra một cái Hỏa Diễm Điều đến, xoay quanh
lên đỉnh đầu, không để cho nó đi qua.

Mà Tuân Lan Nhân lại là nắm một cái hỏa diễm tại lòng
bàn tay, vung ném mà ra, một cái hỏa cầu gào thét lên,
vạch ra một cái đường vòng cung rơi vào gian phòng kia
bên trong, nổ tan.

“Diệt!”

Ánh lửa bỗng nhiên nổ tung, lóe sáng, dường như có
thể tiêu diệt tất cả tối tăm.

Về sau Tuân Lan Nhân đi qua, Triệu Phụ Vân theo sau
lưng, theo môn này tràn ngập ra một cỗ hỏa diễm đốt
cháy tóc dị mùi thơm.

Hắn đánh giá bên trong, giống như là một người đệ tử ở
lại gian phòng, nhưng là Tuân Lan Nhân không muốn
vào đi, hắn cũng không có đi vào tìm kiếm.

Tuân Lan Nhân tiếp tục hướng xuống đi, nàng giống là
có chính mình mục tiêu rõ rệt, dọc theo xoay quanh cầu
thang hướng phía dưới, tại dọc theo con đường này,
thường cách một đoạn đường, liền sẽ có một cái phòng.

Nhưng đều bị Tuân Lan Nhân nắm ánh lửa vung ném
mà ra tiêu diệt, pháp thuật nhìn ở trong mắt người khác,
giản dị tự nhiên, giống như là căn bản cũng không có
bao nhiêu huyền diệu.

Nhưng là Triệu Phụ Vân lại rất rõ ràng, nàng thi pháp càng là nhìn qua đơn giản, nhưng uy lực rồi lại khổng lồ như vậy, càng là nói rõ sự cường đại của nàng.

Chụp một ánh lửa, sau đó làm cho tại trong nháy mắt nổ tung, điểm này hẳn cũng có thể làm được, nhưng là nổ tung trong nháy mắt, hỏa điểm cùng ‘diệt’ tự pháp chú hợp hai làm một, hẳn lại làm không được.

Thậm chí có thể nói, hẳn liền ‘diệt’ tự pháp chú đều còn không có hoàn toàn nắm giữ.

Đương nhiên, ngoại trừ lần thứ nhất thi pháp, Tuân Lan Nhân niệm tụng ‘diệt’ chữ về sau, phía sau thi pháp đều không có niệm chú, nhưng Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được, trong đó kia một cỗ ‘diệt’ giết tất cả pháp ý cũng không có yếu bớt nửa phần.

Đây là im ắng thi chú kỹ nghệ.

“Người học xong sao?” Tuân Lan Nhân bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Những người khác nghe nói như thế, trong lòng nghi hoặc, không biết rõ Tuân Lan Nhân vì cái gì hỏi như vậy.

Mà Triệu Phụ Vân nghe được về sau, hơi trầm ngâm liền nói rằng: “Tuân sư biểu diễn nhiều lần như vậy, đệ tử có chút tâm đắc.”

Những người khác nguyên một đám nhìn xem Triệu Phụ Vân, trong lòng không khỏi đang suy nghĩ, chẳng lẽ không phải mới vừa tại giết âm tà? Mà là tại giáo pháp?

Thật là tất cả mọi người không có lên tiếng, đều là giống nhau theo sau lưng, vì cái gì chúng ta chỉ cảm thấy cái này pháp thuật lợi hại, mà người lại tại học pháp?

“Vậy người nói một chút.” Tuân Lan Nhân phía trước vừa đi lấy, Triệu Phụ Vân ở phía sau đi theo.

“Chụp hỏa tinh mà áp súc, pháp niệm gửi trong đó, sau khi nó rơi vào mục đích, thuận theo đặc tính hỏa quang phát tán, thúc đẩy hỏa quang phát ra càng nhanh, đồng thời, hợp ‘diệt’ tự pháp chú pháp ý ở trong đó, làm cho ánh lửa có thể diệt sát tối tăm bên trong âm tà.”

“Chữ diệt pháp ý là nhằm vào ai?” Tuân Lan Nhân hỏi.

“Chẳng lẽ, không phải nhằm vào trong đó âm tà?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ha ha, người người bên ngoài, âm tà giấu tại bên trong, người không thấy thân chỗ, như thế nào nhằm vào hắn.”

“Kia, đệ tử rõ ràng, ‘diệt’ tự pháp ý, phù hợp ánh lửa nổ tan, nhằm vào chính là diệt sát tối tăm, mà tối tăm bên trong âm tà chỉ là theo tối tăm cùng một chỗ diệt vong.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Cũng là không tính quá vụng về.” Tuân Lan Nhân thản nhiên nói.

Những người khác nghe xong một đoạn này đối thoại, tới cuối cùng thời điểm, đột nhiên cảm thấy Tuân Lan Nhân tại chửi mình.

Nếu như Triệu Phụ Vân dạng này đều chỉ là không tính quá vụng về, như vậy các nàng đều cảm thấy mình căn bản là không xứng tu hành.

Chương 22 : Mê trận

Tối tăm ngọn núi bên trong, có đường xoay quanh mà xuống, một đoàn người ở trong đó đi tới.

Trong đó, có một người trẻ tuổi cầm trong tay một chiếc đèn, ánh đèn vận ra một vòng kim sắc, một cái Hỏa Diễm Điều tại đỉnh đầu bọn họ phía trước lượn vòng lấy bay múa, cùng kia ánh đèn hình thành một loại huyền diệu hô ứng.

Tuân Lan Nhân trước mặt mọi người giáo pháp, lại tại giáo pháp trước đó, căn bản cũng không có nói mình là tại giáo pháp, cứ như vậy thi triển mấy lần, sau đó liền hỏi ‘học xong sao’, cái này ai có thể học được.

Nhưng là hiện tại có vẻ như có người học xong.

Chẳng lẽ đây chính là Thiên Đô sơn đệ tử thiên phú, chẳng lẽ đây chính là Thiên Đô sơn đệ tử dạy học phương thức?

Bất luận là lớn tuổi Xà Nãi Nãi cùng Vu Thấp Bà, vẫn là đằng sau tuổi trẻ Lê Dũng cùng Trang Tâm Nghiên, trong lòng tại thời khắc này đều là mờ mịt, ý niệm đầu tiên chính là các người chẳng lẽ đang chơi đùa?

Bọn hắn sở dĩ căn bản cũng không lý giải, có bản thân ngộ tính nguyên nhân, cũng có một nguyên nhân chính là bọn hắn cũng không có tại Thiên Đô sơn bên trong

trải qua hơn mười năm tu hành.

Rất nhiều cơ sở pháp thuật tri thức, bọn hấn căn bản cũng không biết, cái này hơn mười năm chính là bọn hấn xây thành tu hành lý luận cùng pháp thuật lý luận tri thức thời gian.

Tỉ như cái này pháp chú.

Tại Thiên Đô sơn bên trong, liên quan tới pháp chú câu nói đầu tiên, chính là: “Chú ý bề ngoài, mà vô định thức.”

Trong đó đại khái chia hai loại pháp chú, một là Nhân Gian chú, hai là Thú Ngữ chú.

Nhân Gian chú lại được xưng là ‘chữ chú’, lẽ ra mỗi một chữ đều có ý nghĩa, nhưng là đại gia ưa thích lấy trong đó ý cảnh nồng đậm chữ làm pháp chú mà biểu ý.

Cho nên tại Thiên Đô sơn bên trong, hội có rất nhiều liên quan tới pháp chú phương diện sách, tỉ như cái gì ‘Cửu Tự Chân Ngôn’ ‘Nhất Tự quyết’ ‘Hanh Cáp pháp chú’ ‘Thiên Lôi chú’ ‘Hỏa bộ chân ngôn’ ‘Nhân Gian chú Ngôn Tổng ghi chép’ chờ.

Có ít người cảm thấy pháp chú là thiên hạ nhất đẳng hiểu học pháp thuật, có ít người thì là cảm thấy pháp chú loại pháp thuật này, lại không có một cái nào hình thái, toàn dựa vào bản thân bản ý phát tiết, rất khó khăn nắm chắc.

Triệu Phụ Vân tu thành ‘đốt’ chữ chú, chú niệm vừa ra tức sinh sôi hỏa diễm đốt cháy.

Lại là hấn tại tới nơi này về sau bày ra đạo trường, cảm nhận được Thần Hỏa cùng nhân gian lửa kết hợp về sau, loại kia quán quanh đốt cháy chỉ ý, cái này mới nắm chặt một sợi pháp ý khiến cho ở trong lòng mọc rễ, từ đó tại thi chú lúc, có thể có chỗ nương tựa phát ra tới.

Nếu không, cũng chỉ là miệng phun không âm, hát niệm nhàn chú mà thôi.

Cho nên cái này có chỗ dựa vào, trong đó chính là muốn cảm nhận được một loại nào đó tượng.

Triệu Phụ Vân lúc ở trong núi, cũng là nhìn qua không ít người tu hành pháp chú tâm đắc, thư tịch toàn sách là sách, đều có các phương thức, nhìn đến mức quá nhiều, ngược lại có chút loạn.

Mà bây giờ Tuân Lan Nhân ở trước mặt của hấn liên tục thi triển mấy lần chữ diệt pháp chú, lại thêm chính hấn trước đó ‘đốt’ tự pháp chú tâm đắc, liền giống như rẽ mây nhìn thấy mặt trời như thế.

Hấn rõ ràng, người mới học nhất định phải làm cho pháp niệm dựa vào một loại nào đó ‘tượng’, mới có thể chân chính thi triển đi ra.

Hỏa cầu bỗng nhiên nổ tan, kia nổ tung tia sáng chói mắt, đem tối tăm trong nháy mắt xua tan, như thế liền có thể được xưng là tiêu diệt tối tăm, cái này liền cũng là một loại ‘tượng’.

“Kia kế tiếp liền do người đến thi pháp diệt tà.” Tuân Lan

Nhân nói rằng.

“Tốt.” Triệu Phụ Vân ứng với, cũng không có cái gì đáng về khó xử.

Đi theo phía sau người, đều yên lặng không ra, không biết rõ suy nghĩ cái gì, cũng không biết lúc này nói cái gì cho phải.

Bắt quá hơn mười bậc thang về sau, bọn hắn lần nữa nhìn thấy một cái cửa, cái kia cửa là mở.

Triệu Phụ Vân cũng không thể cảm nhận được bên trong cụ thể có cái gì, nhưng là lúc này, lại cũng không thể tùy tiện tới gần.

Thiên Đô sơn hơn mười năm tu hành, dĩ nhiên không phải đơn giản tu pháp, mà là sẽ có đạo sư nói cho người, cái gì là cận chiến pháp, cái gì là viễn chiến pháp, dưới tình huống nào muốn đặc biệt cẩn thận.

Như loại này không rõ phòng, là tuyệt đối không thể đủ tùy tiện đến gần.

Tuân Lan Nhân đứng vững, tất cả mọi người đứng vững, Triệu Phụ Vân lại tiến lên một bước, đứng tại trên bậc thang, theo cái góc độ này của hắn thuộc về cánh cửa kia bên cạnh phía trên, cũng không phải là bay thẳng đối mặt.

Hắn tay trái cầm đèn, nâng tại trước ngực, ngưng thần tĩnh ý, liễm khí buộc niệm, tay phải kiếm chỉ hơi cong, bỗng nhiên tại tay trái đèn đèn điểm bên trên kẹp lấy,

giống kẹp một đóa lớn ở đèn diêm bên trong vô hình tiểu kim hoa như thế.

Chỉ thấy tay hắn tìm tòi, kẹp lấy, vừa thu lại, ngón trở cùng ở giữa ở giữa liền kẹp lấy một chút kim hồng quang huy, cũng nhanh chóng vung ném mà ra.

Chiêu này pháp, Tuân Lan Nhân không khỏi hơi nhú mày lại.

Kia một chút kim hồng quang huy so với Tuân Lan Nhân ném ra hỏa cầu nhìn qua muốn nhỏ hơn không ít.

Người ngoài có lẽ không biết rõ, diêm này ánh lửa lớn nhỏ cùng uy lực lớn nhỏ cũng không có cái gì tất nhiên liên hệ.

Kia một chút ánh lửa ngoặt vào một cái, vạch ra một đầu đường vòng cung, lại giống là một cái kim hồng sắc tiểu trùng bay vào.

Pháp lực của hắn cùng hỏa diêm lẫn nhau quán kết, gấp buộc hỏa diêm, khống chế diêm này ánh lửa bay múa.

Bay vào trong nháy mắt, hắn liền cảm nhận được một cỗ mãnh liệt âm tà chi khí, giống tiến vào trong nước, âm lãnh muốn đem chính mình kia một chút pháp niệm chìm ngập.

Lúc này, hắn biết, đây hết thảy đều không phải mình tưởng tượng đơn giản như vậy, nếu là mình pháp niệm tự nhiên buông ra, ngọn lửa kia hội trong nháy mắt diệt đi, tựa như một cây diêm nhào vào nước, không có bất

cứ động tĩnh gì.

Thế là hấn pháp niệm lợi dụng một loại nổ tung phương thức đem ánh lửa chống ra, đồng thời, lồng ngực bên trong phát ra chú âm: “Diệt!”

Tu ra pháp lực về sau, ngoại trừ bình thường bện pháp lực, từ đó khiến cho pháp lực ngưng luyện mà sinh Huyền Quang bên ngoài, còn có thật nhiều kỹ xảo, tỉ như hướng vào phía trong gấp buộc, đây là tu hành Nhiếp Niệm Cầm Nã trước đưa kỹ nghệ.

Đồng thời, còn có hướng ra phía ngoài nổ tan, đây cũng là pháp lực dòng lũ trước đưa kỹ nghệ.

Nhưng mà, đại gia cũng không có nhìn thấy mãnh liệt lửa sáng lóng lánh, chỉ có ảm đạm một chút ánh lửa lóe lên mà diệt.

“A!” Tuân Lan Nhân khẽ cười một tiếng, nói rằng: “Truy cầu thủ pháp đẹp mắt, cũng không thể để người pháp thuật càng cường đại.”

Mà tối tăm bên trong dường như có cái gì đã bị kinh động, tùy theo là tất tất tác tác thanh âm xuất hiện, lại nói tiếp, bọn hấn nghe được ‘ha ha ha’ thanh âm, giống là có người đang cười, lại giống là có người tại răng run lên.

Đúng lúc này, tối tăm bên trong có cái gì theo môn kia bên trong ló ra.

Thấy cảnh này thời điểm, Triệu Phụ Vân trong lòng đều

giật mình, nào giống như là một người trên mặt đất bò, trên đầu của nó tất cả đều là lân phiến, nó có ngũ quan không giống người ngũ quan, quái dị mà bằng phẳng, không giống như là người, mà giống như là rắn.

Hai tay của nó chống đỡ trên mặt đất, giống như là thần lân móng vuốt, trên lưng của nó cũng là thật dày vảy, phía sau thân thể còn trong môn, chỉ dò ra cái đầu cùng tay đang hướng phía bọn hắn nhìn qua.

Một cỗ nồng đậm tà ác hung sát chi khí đập vào mặt, nếu như đem cái này tà ác hung thần so sánh hỏa diễm lời nói, hắn cảm thấy mình đứng tại một cái cự đại hỏa lô miệng, trên tay hắn cây đèn bên trên hỏa diễm đúng là nhanh chóng ảm đạm xuống, hắn gấp buộc ý chí, lại quan tưởng Xích Viêm Thần Quân, chống cự lấy cái này một cỗ vọt tới hung thần cùng tà ác.

“Buồn nôn.” Tuân Lan Nhân đưa tay tại ống tay áo bên trong vung lên, trong tay chẳng biết lúc nào nhiều một mảnh tiểu kỳ, kia tiểu kỳ cột cờ có cánh tay dài, toàn thân huyền hắc, huyền hắc bên trong lại như có một chút tinh quang ngưng buộc trong đó.

Mặt cờ là hình tam giác, huyền hắc làm nền sắc, trong đó có một đạo phức tạp mà huyền ảo phù văn là màu tím lam, vô cùng thần bí.

Đây chính là nàng bỏ ra toàn bộ thân gia luyện chế mà thành pháp bảo ‘Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ’, chỉ thấy trong tay nàng bảo kỳ vung lên, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy hư không đều dường như tại lưu động.

Sau đó, hắn nhìn thấy kia quái dị người rắn nhanh chóng khô cạn, người rắn thủy khí bị một cỗ lực lượng nhiếp ra, nhanh chóng hội tụ ở đằng kia trên lá cờ, nhưng trên lá cờ bao phủ một tầng sương mù.

Triệu Phụ Vân ánh mắt rơi vào kia thần bí cờ xí bên trên, chỉ cảm thấy kia pháp kỳ cường đại mà đáng sợ, vừa mới kia nhô đầu ra người rắn khí tức cường đại, hung tà chi khí như chích diễm, vô cùng đáng sợ, thật là tại cái này một mặt thần bí cờ xí trước mặt, đúng là một chút sức phản kháng đều không có.

“Truyền thuyết Bàn Vương tọa hạ có yêu cổ là bộc dịch, chẳng lẽ chính là cái này người rắn?” Xà Nãi Nãi kinh ngạc nói.

“Bất quá là thô thiển đạo binh phương pháp mà thôi.”
Tuân Lan Nhân nói rằng.

Một đoàn người lại một lần nữa đi xuống dưới, vẫn là mỗi một tầng cửa, đều sẽ dừng lại, nhưng Triệu Phụ Vân thi pháp.

Phía trước một lần kia Triệu Phụ Vân thi pháp, hiển nhiên là không hợp cách, nhưng là hắn biết mình lý luận không có sai, chỉ là tay, mắt, tâm, miệng còn chưa thể đồng bộ mà thôi.

Tuân Lan Nhân hiển nhiên cũng đã nhìn ra, lần thứ hai thời điểm, Triệu Phụ Vân đã tốt lắm rồi, nhưng ánh lửa kia tại tối tăm bên trong nổ tung, nhưng là kia ‘diệt’ tự pháp chú lại chưa thể đủ đồng bộ hiện ra.

Cho nên hấn Hỏa Chú cũng không có tương ứng uy lực, chỉ tương đương với le lói một chút tối tăm bên trong đồ vật.

Trong một chớp mắt, tối tăm bên trong tuôn ra một đồng côn trùng, kia côn trùng màu đen, đúng là có cánh liền bay, có thể nhìn thấy những cái kia côn trùng giác hút giống như là cái kéo như thế.

“Thi Biệt trùng.” Xà Nãi Nãi hoảng sợ nói, loại này côn trùng là dùng thi thể nuôi dưỡng, cực kì hung tã.

Một cỗ hung lệ chi khí vọt lên.

Nhưng mà một mảnh vô hình sóng cuốn lên, những cái kia bay lên côn trùng đều bị cuốn nhiếp mà đi, hình thành một đoàn bị đẩy trở về tối tăm bên trong, lại là lại không động tĩnh.

Triệu Phụ Vân lại là một cái nhìn ra, bất luận kia côn trùng cỡ nào hung lệ, trong thân nguyên tinh bị thu đi, trong thân khô quắt, tự nhiên liền muốn bỏ mình.

Tiếp tục đi xuống dưới, lần thứ ba thi pháp, đúng là đã ra dáng, hỏa diễm nở rộ là ánh sáng xua tan tối tăm thời điểm, ‘diệt’ chữ chú vang lên, uy lực vẫn không đủ, mặc dù uy lực vẫn không đủ, nhưng mà lại cũng coi là nắm chắc, xem như nhập môn.

Lại về sau, lại thi hai lần pháp, liền càng thêm phù hợp, thế là lần lượt thi pháp, đối với cái môn này pháp thuật hấn cũng chậm chậm vững chắc xuống.

Hắn ở trong lòng đem cùng ‘đốt’ chữ chú pháp thuật, phân biệt mệnh danh là ‘Hỏa Phần chú’ cùng ‘Hỏa Diệt chú’ hai thuật.

Lấy phương làm bằng mà đốt vạn hành, lấy lửa làm bằng chứng, mà diệt hết thủy hắc ám, đây là Ngự Hỏa Thuật cùng pháp chú kết hợp.

Đằng sau đi theo mấy người đã hoàn toàn rõ ràng, đây chính là tại hiện trường thụ pháp, nhưng mà loại này thụ pháp lại là ngay trước các nàng mặt, thật là các nàng lại chỉ nghe như lọt vào trong sương mù.

Bỗng nhiên, phía trước xuất hiện một bóng người, Hỏa Diễm Điều bay qua, lại là một người ngo ngác đứng ở nơi đó, mà người này tại bị Hỏa Diễm Điều kinh động về sau, hướng lên hỏa diễm tung nhào mà đến, Hỏa Diễm Điều bay lên mà lên, rồi lại có một đạo Lưu Hỏa bay thấp ở trên người hắn.

“Đốt!”

Hỏa diễm kề cận thân thể của người kia thiêu đốt, lại có một cái bóng thoát ra, hướng phía phía dưới tối tăm chui vào, đảo mắt cũng đã biến mất.

Trong này có âm tà phụ thân đoạt xá, đây là lại chuyện không quá bình thường, mọi người cũng không có cảm thấy bất ngờ.

Người kia không có gì bất ngờ xảy ra, cũng là trước kia tiến vào người.

Không sai mà phía dưới chẳng biết lúc nào lên mê vụ, Hỏa Diễm Điều bay vào trong đó, Triệu Phụ Vân lại có một loại không gian rối loạn cảm giác, kia một chút kỳ thác trong đó suy nghĩ, cùng tự thân cảm ứng, lại giống như là bỗng nhiên xuất hiện ở trên không.

“Bên trong có mê trận, điên đảo phương vị.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Người hội phá trận sao?” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Đệ tử tuy biết một chút phá trận phương pháp, nhưng là trên tay không có tương ứng phá trận chi vật, hơn nữa nơi đây chi mê trận, chỉ sợ không phải đệ tử có khả năng kham phá.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Vậy người nói một chút, mê trận có bao nhiêu loại?” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Mê trận bình thường đều là mê loạn người ánh mắt phương hướng, hợp lấy ảo thuật, rối loạn đường đi, liền có thể đem người vây khốn, không sai còn nếu là có người có thể ghi nhớ phương vị, không vì huyền thuật mê hoặc, có thể tìm được chính xác chạy đi, có thể phá cục.”

“Cường đại hơn mê trận, có thể tại suy tính ở giữa, điên đảo thời không phương vị, để cho người ta lâm vào trong đó, muôn đời không được thoát.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Kia làm như thế nào phá đi?” Tuân Lan Nhân vốn là giáo trận pháp, cho nên lúc này khảo giáo lên hần đến,

hắn cũng nhất định phải trả lời.

“Như chỉ là bình thường chi vật, chỉ cần khiến cho tự thân không nhận nghi ngờ liền có thể, thấy huyền thì phá huyền, còn nếu là loại kia có thể điên đảo thời không phương pháp trận, liền cần phải có đóng đô thời không chi bảo vật mới có thể, hoặc là bản thân tu hành cao thâm, một thân lập, như Thần Sơn trấn ngục, thời không bất động, nhân vật như vậy đủ để phá tất cả mê trận.”

“Học rất rắn chắc, vậy người khả năng phá trận này?”
Tuân Lan Nhân hỏi.

“Đệ tử không biết.” Triệu Phụ Vân nói rằng, hắn xác thực không biết rõ, hơn nữa, vền vẹn phá trận không phải đủ, vạn nhất trận này bên trong ẩn giấu đi cái gì thứ lợi hại, đó cũng là phiền toái cực lớn.

“Người cảm thấy nơi đây mê trận là loại thứ nhất mê trận, vẫn là loại thứ hai mê trận?” Tuân Lan Nhân hỏi.

“Nên là loại thứ nhất.” Triệu Phụ Vân không cảm thấy chủ nhân nơi này có thể bố trí xuống loại kia điên đảo thời không đại trận.

“Tốt, vậy người đi trước phá trận.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Phía sau Xà Nãi Nãi cùng Vưu Thấp Bà lại cẩn thận mở miệng hỏi, muốn hay không dùng Âm Linh hoặc là Xà Cổ đến dò đường.

Tuân Lan Nhân lại nói không cần.

Triệu Phụ Vân ngược không có bao nhiêu vẻ sợ hãi, hắn biết, Tuân Lan Nhân liền sau lưng mình, để cho mình dẫn đầu phá trận, chính là vì khảo giáo chính mình mà thôi, trước đó diễn luyện ‘Hỏa Diệt’ pháp chú lúc, không có giết chết đồ vật đều bị Tuân Lan Nhân giết chết.

Đi vào trong sương mù, ý thức của hắn bên trong, giống như là bị cái gì va vào một phát, nhưng cảm giác kia lại lập tức biến mất.

Hắn tỉnh té một cảm ứng, cũng không có cái gì phát hiện, hơn nữa, kia trước đó tiến vào bên trong Hỏa Diễm Điều kỳ thật đã diệt, trước đó kia một loại Hỏa Diễm Điều còn tại cảm giác, chỉ là ảo giác mà thôi.

Triệu Phụ Vân biết, bất luận là bố cái gì trận, đều cần có tương ứng trận khí, giống như hắn bày ra Xích Viêm Thất Tinh Đẳng Trận, trong đó chủ trận cơ chính là Xích Viêm Thần Quân tượng, mà ở trong đó hiển nhiên cũng sẽ có.

Hắn trước bảo vệ chặt tự thân ý thức, cảm đèn chạy chậm chậm, mê vụ bên trong, trên ánh đèn sinh ra một vòng ánh sáng mờ lung vận.

Đường vẫn là xoay quanh hướng phía dưới đường, không có bất kỳ biến hóa nào, nhưng mà càng như vậy, Triệu Phụ Vân càng là cảm thấy có vấn đề.

Hắn đưa tay chạm đến vách núi, vách núi hơi ướt.

Là nên theo cái này mê vụ phía dưới, lơ mờ có thể thấy được đường đi đâu, vẫn là dừng lại.

Đáp án đương nhiên là dừng lại.

Thiên Đô sơn nửa đường sư Tuân Lan Nhân có lời, như vào trong trận, không rõ phương vị, không biết con đường phía trước thật giả, tốt nhất ngừng chân bắt động, trước chính bản thân, quét sạch bản thân thần niệm, xem đường sáng kính, mới có thể làm bước kế tiếp dự định.

Hắn nhắm mắt lại, quan tưởng Xích Viêm Thần Quân, ý thủ vào trong, nhường nguyên bản tất cả tạp niệm đều gạt ra, mời Xích Quân trú thân, cái này trong nháy mắt, trên người hắn nổi lên nhàn nhạt thần uy, có một loại nghiêm nghị không thể phạm chi sắc.

Hắn chậm rãi mở to mắt, cặp mắt của hắn con người bên trong hiện lên một tia hỏa diễm quang huy, ánh mắt thấy, lại là nhường trái tim của hắn cuồng loạn.

Chương 23 : Kiếp Hỏa Đăng

Thỉnh Thần Trú Thân Pháp, có thể dùng tự thân không nhận mê hoặc, còn có thể thu hoạch được ‘thần linh’ năng lực, mặc dù dùng nhiều Thỉnh Thần Trú Thân Pháp, sẽ ảnh hưởng tự thân tu hành, nhưng ở lúc mấu chốt sử dụng, tuyệt đối được xưng tụng là một cái cường đại pháp thuật.

Giờ khắc này Triệu Phụ Vân không nhận mê hoặc, hai mắt đã thấy rõ ràng hết thảy trước mắt, mặc dù mê vụ vẫn có, nhưng là mê vụ đồ vật bên trong lại là thấy rõ ràng.

Kia là từng khỏa treo đầu người, mỗi người đầu búi tóc thắt nút, bị xích sắt treo, mà ở trong đó vậy mà không còn là cái kia xoay quanh đường, mà là một cái vuông vức bình đài.

Cái này cái bình đài giống như là một cái tế đàn, trên tế đàn bày đầy thuần một sắc cái bình màu đen, cái bình miệng đều là bịt kín, mỗi một cái cái bình phía trên đều có thần bí men màu, dữ tợn giống như là chữ như gà bới.

Thế gian chủ lưu phù lục, có long chương phượng triện, lôi văn, tượng sách, thực văn, thần lục, nhân gian chữ các loại, nhưng là trừ cái đó ra, còn có hiếm thấy quỷ

lục, trùng văn các loại, những này men màu là thuộc về ‘quỷ lục’, lại được xưng là chữ như gà bới, đều có tụ oán hợp thành âm chi lục.

Lúc này, hắn cảm thấy sau lưng yên tĩnh, nhìn lại, chỉ thấy một cái Trang Tâm Nghiên đứng ở nơi đó.

“Người đâu?” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

Trang Tâm Nghiên duỗi ngón tay một chút một phương hướng khác, nơi đó là vách núi, phía dưới một mảnh tối tăm.

“Người thế nào không có đi?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bản nhân, không sở trường nhảy núi.” Trang Tâm Nghiên xem đi xem lại bên kia một mảnh tối tăm vách núi nói rằng.

Triệu Phụ Vân cũng nhìn chăm chú cái hướng kia, đáng tiếc không thấy gì cả, chỉ có một mảnh tối tăm.

“Ta Tuân sư thật là có phát hiện gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người Tuân sư người kia tự ngạo miệng độc, nơi nào sẽ cùng người khác nói cái gì, ta nghe được nàng cười lạnh một tiếng lại đột nhiên hướng bên kia nhảy xuống, ta nhìn nhất định là cái gì cho mê hoặc.” Trang Tâm Nghiên nói rằng.

Triệu Phụ Vân một bên nghe nàng nói chuyện, một vừa nhìn cái này treo từng khoảnh sinh động như thật đầu người, tận lực không cao âm thanh, không để cho mình

kinh động những vật kia.

“Cười lạnh? Tuân sư vì cái gì cười lạnh?” Triệu Phụ Vân thuận miệng hỏi.

“Người Tuân sư nữ nhân kia, không phải thường thường vô duyên từ cười lạnh sao? Quen hội trào phúng tại người!” Trang Tâm Nghiên thừa cơ nói ra bản thân ý nghĩ trong lòng.

Triệu Phụ Vân không muốn với những chuyện này chi kệp quẩn không ngớt, ngược lại hỏi: “Người vì cái gì không có bị mê hoặc?”

“Ta trong thân có miêu yêu huyết mạch, không sợ mê hoặc.” Trang Tâm Nghiên nói rằng.

Triệu Phụ Vân trong lòng mặc dù đã sớm nghĩ tới nàng có thể là loại tình huống này, nhưng cũng là hiện tại mới tìm được chứng minh.

Đã sau lưng Tuân Lan Nhân không có ở đây, vậy hấn càng là cẩn thận, hấn đánh giá nơi này, trên mặt đất hiện đầy thần bí quỷ dị vò đen, mà hấn đang đứng ở chính giữa, bị vò đen còn quẩn, đen nghịt một mảnh, cho người ta một loại cảm giác áp bách.

Ngẩng đầu, hấn lại là thấy được một cái con mắt thật to, cao cao tại thượng nhìn chăm chú lên phía dưới.

Trong lòng hơi kinh hãi, thấy rõ ràng, kia là một cái khảm nạm ánh mắt, ở giữa nhãn cầu màu tím to lớn, nhìn chăm chú, có thể cảm nhận được kia ánh mắt bên trong

một cỗ mê hoặc lực lượng, ý đồ xâm nhập tâm linh của mình, nhưng đều bị mời trú tại thân 'Xích Quân' cho bài xích bên ngoài.

Như thế, hắn mới có thể nhìn kỹ, kia thật to nhẵn cầu màu tím cũng không phải là một cái, mà là rất nhiều sắp xếp cùng nhau mà hình thành ma trận thức ánh mắt.

Cùng phía dưới cái này rủ xuống lấy đầu người tạo thành một tòa mê trận, có thể cổ nhân tâm thần.

Đúng lúc này, hắn phát hiện những này treo đầu người đang lắc lư, dường như vẫn có ý thức như thế, từng người đầu bỗng nhiên mở mắt, ngoài dự liệu của hắn là, kia dưới mí mắt căn bản cũng không có ánh mắt tử, mà là từng cái côn trùng.

Kia côn trùng bay ra, hướng phía Triệu Phụ Vân đánh tới.

Sau lưng Trang Tâm Nghiên đã kinh hô một tiếng, hướng trên mặt đất bổ nhào về phía trước, hóa thân thành mèo hướng phía trên đường tới chạy tới, lưu lại thân hãm trùng vây Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân cũng không có trốn, bởi vì hắn biết mình căn bản là trốn không thoát, cũng không có Trang Tâm Nghiên có thể biến thành mèo linh động thân pháp.

Trên lưng hắn Xích Quân tượng thần có quang hoa lộ ra, mà trên tay hắn đèn diễm quang hoa đại thịnh, hắn tại thời khắc này ngược lại nhắm mắt lại, tự từ hôm qua một đêm đốt đi nhiều như vậy Cổ Trùng về sau, hắn đối

với ngụ hỏa chi thuật cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Nhắm mắt, không bị ánh mắt chĩa nhìn tới vật chỗ nhiều, mà tại ánh lửa chiếu rọi phía dưới, những cái kia phi trùng tại hắc cảm giác bên trong đúng là rõ ràng rành mạch, chỉ thấy Triệu Phụ Vân tay phải kiếm chỉ chỉ vào đèn diêm, cũng không có cái gì động tác, những cái kia nhào trong ngọn lửa phi trùng đều từng cái bỗng nhiên bốc cháy lên.

Đã thoát ly vây quanh Trang Tâm Nghiên, nhìn xem tại nhóm trùng vây quanh bên trong Triệu Phụ Vân, quanh thân ánh lửa phun trào, một chút ánh lửa nhảy vọt, giống là có một loại nào đó kỳ diệu vận luật, đem những cái kia côn trùng đốt cháy, nòng rớt cục rõ ràng, ngày đó nhìn thấy Triệu Phụ Vân trong đạo trường côn trùng từ đâu tới.

Bỗng nhiên, Triệu Phụ Vân vung tay lên, một chút ánh lửa phân tán mà ra, hóa thành bay ra lửa mũi tên, phân biệt rơi vào kia từng cái rủ xuống treo đầu người bên trên.

Đầu người trong nháy mắt thiêu đốt, trong đó có âm oán chi khí bị đốt bức ra, lại có hôi thối khí vị tuôn ra sinh, Triệu Phụ Vân trong lòng căng thẳng, liền vội vàng lui lại đi ra, hắc cảm thấy sương khói kia bên trong có độc.

Lui tại Trang Tâm Nghiên bên người, hắc hướng phía trước đó nòng nói tới Tuân Lan Nhân nhảy đi xuống địa phương nhìn lại, phát hiện nơi đó nhưng thật ra là có một đầu chật hẹp đường nhỏ.

Vội vàng cũng theo kia đường nhỏ chạy xuống đi, mà Trang Tâm Nghiên nhìn một chút y phục của mình, cuối cùng là không tiếp tục biến hóa thành người mặc áo, mà là lấy thân mèo thật chặt đi theo.

Hắn theo cái này trên vách đá đường nhỏ, vờn quanh mà xuống, thật là, trong tai của hắn đúng là không có bất kỳ thanh âm nào, yên tĩnh đáng sợ.

Dưới đáy một mảnh nồng đậm mê vụ, hắn đưa tay hướng phía chính mình cây đèn một chút, một cái Hỏa Diễm Điều bay ra ngoài, rơi vào mê vụ bên trong, chiếu sáng một khu vực nhỏ.

Lại liên tiếp huyền hóa ra ba cái Hỏa Diễm Điều, tổng cộng bốn cái tại mê vụ bên trong lượn vòng lấy, chiếu sáng một phương.

Sau đó, hắn nhìn đến phía dưới Xà Nãi Nãi cùng Vưu Thấp Bà, Lê Dũng đều ngã trên mặt đất, chỉ có Tuân Lan Nhân cầm trong tay nàng kia một mặt thần bí bảo kỳ, từng bước từng bước hướng phía đi về trước lấy.

Tuân Lan Nhân trên thân một mảnh Thủy Vận pháp quang, cùng trong tay cờ nổi thành một mảnh, đem chính nàng thật chặt bao khóa trong đó, trong tay cờ xí mỗi một lần vung lên đều đi về phía trước một bước.

Hắn tinh tường, đối với âm tà loại hình đồ vật, thuần dương hỏa pháp là tốt nhất, mà Tuân Lan Nhân chỗ hợp Chân Sát hiển nhiên là thuộc về Huyền Âm một loại Chân Sát, cũng không am hiểu hỏa diễm một loại pháp

thuật.

Thật là mặc dù như thế, nàng luyện thành kiện pháp bảo kia cờ xí, nhưng lại có thu nhiếp thần hồn cùng Chân Thủy năng lực, cũng không sợ tại những cái kia âm tà, cho nên nàng mỗi một lần vung lên, đều hướng tiến lên trước một bước, kia phía dưới sương mù tại nàng vung động trong tay bảo kỳ thời điểm, liền sợ hãi thối lui.

Mà ở phía trên, Triệu Phụ Vân mượn bốn cái Hỏa Diễm Điều ánh sáng, mơ hồ nhìn thấy phía trước một cái giường ngọc bên trên, đúng là có một người ngồi ở chỗ đó, chỉ là cái này thân người như bộ xương khô.

Bất quá, hắn đứng tại chỗ cao nhìn, lại mơ hồ cảm thấy, chân chính tà dị không phải kia bộ xương khô, mà là kia một mảnh sương mù, kia bộ xương khô chỉ giống là một cái dẫn dụ cạm bẫy như thế.

Hắn nhìn phía dưới, từng bước một tới gần đi Tuân Lan Nhân, trong lòng căng thẳng, tay một ngón tay, kia bốn cái Hỏa Diễm Điều tại sương mù bên trong xoay quanh xông bay lên.

Kia một mảnh mê vụ bị Hỏa Diễm Điều tách ra, mắt thấy là phải bị Hỏa Diễm Điều vọt tới kia ‘người’ trên thân thời điểm, hắn dường như không muốn bị hỏa diễm chạm đến thân thể, bởi vì một khi bị ngọn lửa rơi vào bộ xương khô trên thân, Tuân Lan Nhân liền có thể lập tức phân biệt ra được kia bộ xương khô là trạng thái gì.

Trong hư không mê vụ bỗng nhiên giống như là có sinh mệnh, giống như là tạo thành vô hình phong đoàn,

hướng phía kia Hỏa Diễm Điều bay tới.

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy, chính mình Hỏa Diễm Điều xông vào trong nước, hình như có thanh âm quái dị ở bên tai nổi giận nói: “Ăn người!”

Trên tay hắn ánh đèn nhanh chóng ảm đạm xuống, hắn pháp niệm là phù hợp đèn bên trong, cho nên lúc này trong tay đèn liền đại biểu lấy bản thân hắn ý chí, mà lại là mời ‘Xích Quân’ ý thức, đúng là tại cái này trong nháy mắt ở giữa liền tối xuống dưới, có muốn dập tắt cảm giác.

Hắn chỉ cảm thấy một mảnh tối tăm đè ép xuống, tối tăm bên trong một trương mặt âm trầm, há miệng liền như muốn thổi tắt trong tay hắn đèn, hắn biết, cái này thổi, thổi không phải đèn, mà là thần hồn của mình chi quang.

Cũng đúng lúc này, Tuân Lan Nhân đem Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ trong tay hướng trong sương mù trên bầu trời ném, trong tay tiểu kỳ đúng là huyền sinh thành lá cờ lớn, chỉ nghe nàng miệng phun chú ngôn: “Nhiếp!”

Chỉ trong nháy mắt, liền có một cái bóng bị cuốn vào lá cờ bên trong, sau đó liền lại gặp kia sương mù cũng hướng phía lá cờ dũng mãnh lao tới, mà Triệu Phụ Vân trong tai cái kia tà ý quái âm lập tức tán đi.

Trong lòng của hắn thở dài một hơi, vừa mới hắn cảm thấy Tuân Lan Nhân khả năng bị mê hoặc, cho nên hắn dùng kia Hỏa Diễm Điều tập kích tới thử lấy điểm phá, dạng này có thể có thể làm cho mình lâm vào nguy hiểm bên trong, dù sao thực lực chênh lệch rất lớn, vừa kia

trong nháy mắt, nếu như Tuân Lan Nhân chậm một chút nữa, hẳn khả năng liền chết.

Bất quá Tuân Lan Nhân hiển nhiên cũng là một cái đầu pháp năng lực rất mạnh người, ở đằng kia trong nháy mắt, nhìn rõ ràng hư thực, sau đó một lần hành động thi pháp kiến công.

Triệu Phụ Vân nhanh chóng đi xuống đáy, vẫn nhìn thấy Tuân Lan Nhân kia một mặt bảo kỳ bên trên, có một đạo âm hồn khí tức đang giãy dụa, dường như mong muốn thoát ly, lại nghe Tuân Lan Nhân duỗi ra ngón tay ngọc, đầu ngón tay quang hoa lấp lóe, ở đằng kia mặt cờ bên trên một chút, kia vẫn đang giãy dụa âm hồn như bị trọng kích, nhanh chóng thu nhập lá cờ bên trong.

Tuân Lan Nhân nhìn một chút Triệu Phụ Vân, nói rằng: “Không tệ.”

Nàng nói xong, liền tới trước mặt bộ xương khô kia.

Bộ xương khô một thân màu lợt đen Tử Văn pháp bào, trên thân khô cạn, không có tóc, giống như là bị cái gì đốt như thế.

Mà chân chính hấp dẫn Triệu Phụ Vân thì là bên cạnh hẳn bày biện một chiếc đèn.

Kia là một chiếc màu xanh đèn, kia đèn tạo hình cực kì cổ phác, phía dưới một cái vòng tròn đài, ở giữa chính là một cây trống trống cây cột, đỉnh thì là từ giữa đó cột đèn hơi lớn hơn một chút.

Mà nhất làm cho hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi là, cái này kim đăng bên trên không có minh diễm, lại có một đoàn hỏa khí quanh quẩn trong đó, cho hắn một loại cảm giác cực kỳ đáng sợ.

“Thì ra, hắn là bị Kiếp Hỏa thiêu chết.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Nghe Tuân Lan Nhân kiểu nói này, Triệu Phụ Vân mới phát hiện cái này bộ xương khô giống như người thi thể, không có một chút âm tà chi khí, thi thể bên trong ngược lại có một loại lửa khô chi khí, giống như là bị ngọn lửa nướng hồi lâu như thế.

Nhưng là tu sĩ này ở trong núi này mở đạo trường, lại là nuôi âm lại nuôi cổ, hắn tu hành pháp lực tuyệt đối là thuần âm tính, thân sau khi chết, nhục thân không thể nào là loại này tràn đầy khô hỏa chi khí, mà sẽ như thế, chỉ có thể là bị hỏa thiêu chết.

Hơn nữa không phải bị Minh Hỏa thiêu chết, mà là bị một chút thần bí hỏa diễm, thiêu khô trên người hắn tất cả linh tính cùng tinh huyết.

Như vậy, Tuân Lan Nhân nói tới Kiếp Hỏa liền rất có thể.

Cũng đúng là như thế, kia âm hồn nên là trước một bước thoát thân mà ra.

“Cái này cây đèn người cầm a, đối người hắn là có trợ giúp rất lớn, nhưng là người phải cẩn thận, không nên bị trong này Kiếp Hỏa chỗ đốt, nếu không, ai cũng cứu không được.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Triệu Phụ Vân bưng lên cái kia cây đèn, sau đó Tuân Lan Nhân lại là cầm lên bên cạnh một cái bình nhỏ, nàng cầm lấy hương bên trong nhìn một chút, trên mặt lộ ra kinh hỉ nói: “Trong này đúng là Huyền Âm Chân Thủy, xem ra người này vì có thể dập tắt trên người Kiếp Hỏa, đúng là tiêu hết tài sản của mình mà đổi dạng này một bình Huyền Âm Chân Thủy.”

“Có cái này Huyền Âm Chân Thủy, ta Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ liền có thể hoàn thành tẩy luyện một bước cuối cùng, thành là chân chính pháp bảo.” Tuân Lan Nhân hiển nhiên là cao hứng.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến, trên thân người này quán quanh lấy Kiếp Hỏa, đổi Huyền Âm Chân Thủy, muốn đem tự bên trên lửa giới tắt, nhưng là lại không nở cái này khó được Kiếp Hỏa, cho nên lại muốn đem Kiếp Hỏa thu thập tại đèn này ngọn bên trong.

Chỉ là không biết rõ vì cái gì, cuối cùng hấn thất bại trong gang tấc.

Mà thần hồn của hấn trốn thoát, hóa thành Âm Quỷ, cuối cùng bị tiến vào bên trong Tuân Lan Nhân cùng Triệu Phụ Vân hai người giết chết.

Đương nhiên, âm hồn kia cũng có thể là âm hồn của người khác, thế nhưng ai lại để ý đây, vô luận người này đã từng là ai, vô luận là hấn đã từng có pháp thuật gì có uy danh gì, hiện tại Triệu Phụ Vân liền tên của hấn đều chẳng muốn biết, bao quát Tuân Lan Nhân, đều không có để ý qua đây là ai.

Triệu Phụ Vân cùng Tuân Lan Nhân lại đi bốn phía nhìn tìm tòi một phen, phát hiện đúng là không có vật gì tốt, hoặc là nói là không có bọn hắc để ý đồ vật.

Chân chính đồ tốt, chính là kia một bình Huyền Âm Chân Thủy cùng kia một chiếc Kiếp Hỏa Đăng.

Cái kia Xà Nãi Nãi cùng Vu Thấp Bà hai người tỉnh, bắt quá nơi này đổi cho các nàng mà nói lại là một cái bảo khối đồng dạng tồn tại, nơi này còn không có thanh lý sạch sẽ các loại cỏ, cũng đủ để cho các nàng ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần.

Đương nhiên, nơi này có không ít nuôi cỏ truyền thừa.

Triệu Phụ Vân cũng nhìn, cũng không phải là rất coi trọng, mà thất vọng nhất thì là Trang Tâm Nghiên, bởi vì nơi này căn bản cũng không có nàng tưởng tượng bên trong truyền thừa.

Tuân Lan Nhân lưu tại trong núi tẩy luyện pháp bảo, mà Triệu Phụ Vân thì là rời đi, cùng hắc đồng thời trở về chính là Trang Tâm Nghiên, nhìn ra được tâm tình của nàng thật không tốt, bởi vì ca ca của nàng vì loại này một cái xác không động phủ mà chết rồi.

Hơn nữa, Vụ Trạch huyện còn chết nhiều người như vậy.

Nàng cảm thấy rất nhiều người đều không đáng, ca ca không đáng, những cái kia chính mình tìm đến Thổ Phu Tử nhóm cũng không đáng, Vụ Trạch huyện chết những

người kia cũng không đáng.

Vậy mình đâu? Nàng tự vấn lòng, chính mình là đến là ca ca báo thù, giết ca ca người đâu? Chết sạch sao? Nàng không biết rõ, nhưng là Vụ Trạch huyện chết nhiều như vậy, mặc dù không phải mình giết, nhưng lại là chính mình đem bọn hắc đầu hướng Triệu Phụ Vân nơi này, bị Triệu Phụ Vân giết.

Cũng coi là báo thù, đã báo thù, còn đi qua ca ca muốn đi động phủ bên trong, lại còn có cái gì không hài lòng đâu.

Thế là nàng cũng rời đi, chỉ là nàng tại rời đi thời điểm, lưu lại một trang giấy, trên giấy viết một đoạn văn.

“Thương châu phủ thành, Trang thị, tạ Triệu đạo trưởng giúp ta vi huynh báo thù, Chúc đạo trưởng đạo hạnh tinh tiến, thọ nguyên hưng thịnh.”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy cái này trên giấy giữ lại chữ, hướng phía trong hư không vung lên, giấy đã hóa thành một mảnh hỏa diễm, khoảnh khắc đốt đốt thành tro.

Chu Bồ Nghĩa tìm tới, trong mắt của hắn đã có khăn trương, lại có một cỗ khó nén thích thú, mấy ngày nay, trái tim của hắn cơ hồ nhắc đến cỗ hòng, nhiều người như vậy tìm đến Triệu Phụ Vân, hắn lại như thế nào lại không biết, nhưng là Triệu Phụ Vân thắng, đằng sau còn tới Thiên Đô sơn cao tu, một trận đại chiến, lại lấy thắng mà kết thúc.

Hắn hưng phấn vô cùng, có một loại mở mày mở mặt

cảm giác.

Không khỏi nghĩ đến, Thiên Đô sơn quả nhiên là Huyền Môn đại phái, một người đệ tử đến, liền đốt thầu cái này Vụ Trạch huyện.

Về sau, ngày thứ ba hấn tiến về Triệu Phụ Vân nơi ở, lại phát hiện nơi này không có người, trong lòng của hấn lo lắng, cũng may qua một ngày Triệu Phụ Vân liền trở về.

Chu Bồ Nghĩa thật cao hứng, hấn đầu tiên là tìm khắp nơi người giúp Triệu Phụ Vân tu nóc nhà, sau đó lại dẫn thị rượu đến cùng Triệu Phụ Vân cùng một chỗ ăn.

Bất quá Triệu Phụ Vân không có ăn rượu trà của hấn, chỉ là nấu một ấm nước, ngâm hấn theo Thiên Đô sơn bên trên mang tới lá trà.

Cái này lá trà vẫn là Lương Đạo Tử tại Thiên Đô sơn trên núi hái.

Ngồi khu nhà nhỏ này bên trong, trong phòng ánh đèn chiếu vào trên bậc thang, mà hấn nằm ngửa trên ghế mây nhìn thấy bầu trời, bầu trời bên trong tinh quang lấp lóe.

Hấn tâm tư tại quá khứ cùng tương lai ở giữa bay loạn.

Đều nói người tu hành không thể trọng cảm tình, chỉ có vô tình không có người yêu mới có thể tự tại

Nhưng mà, có mấy người có thể làm được đây?

Trong tai nghe Chu Bồ Nghĩa nói liên miên lải nhải, hắn lại nghĩ tới một cái kia nằm ở trên giường, bị ốm đau tra tấn gầy gò nữ nhân.

“Đúng, ta còn muốn trở về, ta còn có chuyện muốn làm!” Trong lòng của hắn đọc lấy một câu nói kia, dường như sợ chính mình quên như thế.

Tu hành dài dằng dặc thời gian, sẽ cho người quên lãng rất nhiều chuyện, bao quát thân tình, lại hoặc là cừu hận.

Chương 24 : Luyện sát

Chu Bồ Nghĩa một người ở nơi đó uống rượu, nói hán chuyện xưa của mình.

Hắn nói gia tộc của mình kỳ thật cũng là tu hành thế gia, mỗi người đều có cơ hội tu hành, thật là chính mình bởi vì không người nhắc nhở, không có người cầm cây gậy ở bên cạnh đánh được bản thân đứng không dậy nổi, cho nên ngồi không yên.

Lúc nhỏ, các huynh đệ tỷ muội đều là cùng nhau chơi đùa, chờ lớn lên cùng một chỗ về sau, liền bắt đầu có phân biệt, người khác nhập định, có thể ngưng luyện ra pháp lực, cùng nhau chơi đùa thời gian liền thiếu đi, đại gia cũng không sẽ cùng nhau học tập.

Bọn hắn đều muốn đi học tu hành nói bàn luận, muốn học thuật pháp tri thức, mà ta bắt đầu học tập kinh doanh chi đạo, học tập quản lý thứ dân phương pháp, tương lai hiệp trợ trong tộc tu sĩ quản lý địa phương.

“Người biết không? Nguyên bản nơi này hắn là, chúng ta trong tộc một vị đường đệ tới đây là Huyện lệnh.”

“Một phương chủ quan, nhất định phải là có tu hành, trong triều thuộc về chung nhận thức, tuy không cần khảo hạch, lại cần các nơi chủ quan tiến cử, như thế mới có thể nhập học Kinh Khuyết Đạo Cung.”

“Mà chỉ có nhập Kinh Khuyết Đạo Cung tròn ba năm về sau, mới có thể phân phối tới các nơi làm quan, có ít người ưa thích trong triều làm quan, bởi vì như vậy có thể thời điểm tiếp xúc đến một chút đại nhân vật giảng đạo, cho nên sẽ cố gắng ở lại nơi đó, có ít người thì ưa thích thiếu điểm ước thúc, cho nên ưa thích đi ra bên ngoài địa làm một phương chủ quan.”

“Tới này Nam Lăng phủ bên trong là Huyện lệnh, vốn hẳn nên theo Kinh Khuyết Đạo Cung bên trong tuyển một vị đạo tử tới đây.”

“Chúng ta Chu gia được tuyển chọn, nhưng là chúng ta Chu gia đạo tử không nguyện ý đến, thế là hẳn cùng người đầu pháp bên trong bị thương, nhưng là lại sợ phía trên nói hẳn không phải cố ý không nguyện ý đến, lại không muốn mất đi phần này công lao, thế là để cho ta viết một phần xin, đại đổi chúng ta đường đệ tới nơi này.”

Triệu Phụ Vân nghe cũng không trả lời, cũng không có hỏi tới, hẳn rõ ràng không có tu vi, vì cái gì có thể thay thế Chu gia đạo tử, cái này không cần hỏi, nếu như nói phía trên không có quan hệ, bị điểm danh tới nơi này, mà lại không thể trực tiếp đổi, như vậy phía dưới liền có biện pháp phía dưới phía dưới biện pháp.

Tất nhiên là giả dối Chu Bồ Nghĩa cũng có tu vi, nguyện ý thay thế một vị người bị thương kia đến nơi này.

Chu Bồ Nghĩa lại tiếp tục nói: “Ta sau khi đến mấy lần xin triệu hồi, nhưng là phủ nha bên kia đều không có đồng ý, ta biết, đây là trong nhà bên kia không muốn ta

trở về, bọn hăn mong muốn ta chết ở chỗ này.”

Chu Bồ Nghĩa nói đến đây, đúng là nước mắt tuôn đầy mặt.

“Ta lão mẫu, con của ta đều ở nhà, nếu như bọn hăn mong muốn an ổn sinh hoạt, ta nhất định phải ở chỗ này.”

Sắc trời tại Chu Bồ Nghĩa nói đông dài bên trong đi vào đêm khuya, hăn cuối cùng chính mình say, chính mình thất tha thất thểu trở về nhà, Triệu Phụ Vân nằm ở nơi đó, giống mọi thứ đều nghe lọt vào trong tai, lại giống là cái gì cũng không có nghe được, chỉ là ngủ thiếp đi.

Hăn nhớ tới có người nói qua, lật ra sách lịch sử bản, phía trên trong câu chữ bên trong đều đang viết ‘ăn người’ hai chữ.

Không ai có thể không thừa nhận, nhân loại liên hợp chống cự dị loại, nhưng đồng dạng, quốc gia lớn ăn nhỏ quốc gia, đều muốn làm cho người của quốc gia mình có thể an lạc, mà ở trong một quốc gia, lại hình thành liên hợp cùng giai tầng, ăn không cùng cấp tầng, lại nhỏ đến một cái gia tộc bên trong, đều là thân nhân, cũng giống nhau sẽ có áp bách.

Mà lại đến một nhà bên trong, cho dù là phụ mẫu đối với con cái ruột thịt cũng sẽ có thân sơ.

Lại đến một người, nếu như nói, đến quăng ra trên người người một vật ta liền bỏ qua người, thế là rất nhiều người chọn tặc, nếu như tặc không được vậy thì

sẽ chọn ngón tay, không có người hội tuyền chọn chính mình có đầu, một thân tất cả, cũng có xa gần phân chia.

Đây hết thầy, Triệu Phụ Vân tuyệt không lạ lẫm, tại Triệu thị kia bên trên vương hầu thế gia vọng tộc bên trong, bên ngoài nhìn qua sắc màu rực rỡ, thật là bên trong, giống nhau có đau khổ người.

Sương đêm rơi vào Triệu Phụ Vân trên thân, đem y phục của hắn ướt nhẹp, làm một luồng ánh sáng rơi vào trong nhà thời điểm, hắn mở mắt, nhưng lại không có hái ăn ánh bình minh.

Hôm qua trở về, hắn bởi vì mời Xích Viêm Thần Quân quá lâu, mà khiến cho trong cơ thể sinh khô nóng, ít nhất ba ngày không được hái thức ăn triều quang, chỉ có thể đem nhiếp âm lộ đến rửa sạch hỏa khí nồng đậm trong người.

Hắn chưa Trúc Cơ, cần phải để ý âm dương hòa hợp.

Đây cũng là vì cái gì đêm qua, hắn tại cái này bên ngoài ngủ nguyên nhân, mặc dù là đi ngủ, nhưng cũng là tu hành.

Trở lại trong phòng, trong lòng của hắn bắt đầu suy nghĩ chuyện kế tiếp.

Toàn bộ Vụ Trạch huyện bên trong bản thổ ngoan cố thế lực, có thể nói là bị đốt đi một lần, như vậy chuyện sau đó, liền có thể làm.

Thành lập Đạo Tử Viện, sau đó bồi dưỡng Chân Sát,

sau đó lại tạt trong thân kết phù lục hạt giống, từ đó xây thành đạo cơ.

Mà Chân Sát bồi dưỡng, khi lấy được cái này Kiếp Hỏa Đăng về sau, trong lòng của hắn liền có rõ ràng dự định.

Rất nhiều tiểu môn phái đều có chính mình Sát Trì, trong đó ngưng kết sát khí có thể cho đệ tử bản môn dùng, cũng có thể bán cho những người khác.

Mà một chút thế gia, cũng biết chiếm cứ một chút kết sát chi địa, đây coi như là gia tộc bọn họ bên trong một loại tu hành tài nguyên.

Thật là Thiên Đô sơn dạng này đại môn phái, ngược lại giống như là cũng không thèm để ý cái này, tới cảnh giới, liền để đệ tử xuống núi, chính mình đi hợp sát, mặc kệ là thế nào hợp sát, là người khác cho, vẫn là mình cướp, chỉ cần Trúc Cơ trở về, liền cơ bản có thể vào nội môn là chân chính Thiên Đô sơn đệ.

Bất quá lần này rồi lại không giống nhau lắm, bởi vì trong núi không cho phép cái này một nhóm Huyền Quang đệ tử chạy loạn, mà là cho bọn họ định rồi địa phương, đều có nhiệm vụ mang theo.

Hắn đi vào trong phòng, nhìn xem bày ra trên bàn mặt cổ phác xanh đen đen, cũng không biết kia cây đèn là làm bằng vật liệu gì luyện chế mà thành, nhưng cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là hắn nhất định phải nhường cái này ‘kiếp hỏa’ trở thành có thể ‘ăn’ đồ vật.

Chính như người có thể ăn rất nhiều thứ, nhưng là đều cần đi qua chưng nấu về sau mới có thể dùng ăn.

Mà cái này ‘kiếp hỏa’ theo Chân Sát góc độ mà nói, là một cái đỉnh cấp ngưng luyện Chân Sát ‘bảo tài’, nhưng mà lại cũng là đáng sợ chi vật, cho nên cần chú ý cẩn thận.

Bước đầu tiên, cần phải trung hoà, dùng một cái khác từ mà nói, chính là huẩn ‘dã tính’, trong đó phương thức tốt nhất lợi dụng Hương Hỏa dung nhập trong đó, Hương Hỏa nguyên lực quán quanh, có thể dùng kiếp này lửa mặc lên dây cương, lại không tổn hại trong đó hỏa tính.

Hắn nghĩ tới một chỗ, ngoài thành Xích Quân thần miếu.

Trong lòng bắt đầu cấu tứ, tại cùng ngày lúc buổi tối, hắn liền vừa tìm được Chu Bồ Nghĩa, nói cho hắn biết chính mình chuẩn bị chuyển đi ra bên ngoài Xích Quân Miếu bên trong đi.

Chu Bồ Nghĩa đương nhiên là không muốn Triệu Phụ Vân rời xa, không khỏi nói rằng: “Giáo dụ, người nếu không tại cái này, cái này cái này cái này, Chu mỗ..... Ăn ngủ không yên a!”

“Ta ở ngoài thành, cũng bắt quá nhiều mấy bước đường mà thôi, đại nhân nếu là cảm thấy sợ hãi, cũng có thể đem đến ngoài thành miếu bên trong đến ở.” Triệu Phụ Vân lời nói, Chu Bồ Nghĩa dường như cũng động tâm rồi, chỉ là đang suy tư một phen về sau, còn nói thêm: “Liền trước nhìn kỹ hẵng nói a, có lẽ người nơi này đều

bị giáo dụ đốt bễ mặt, không dám lỗ mǎng nữa nha!”

“Cũng tốt.” Triệu Phụ Vân nói theo trong ngực của mình xuất ra một cái Phù Tiền đến, nói rằng: “Đại nhân có thể đem phù này tiền mang ở trên người.”

“Hộ thân phù tiền.” Chu Bồ Nghĩa cũng là nhận biết, hǎn trên người mình cũng có hộ thân phù loại hình đồ vật, nhưng là trước kia không có bảo vệ được, cho nên hǎn đối với vật này chờ mong trị không cao.

“Đúng vậy, tùy thân mang theo, một chút nhỏ Âm Quỷ loại hình, làm không dám tới gần đại nhân.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Giáo dụ hộ thân phù, tất nhiên không giống bình thường.” Chu Bồ Nghĩa đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hǎn sau khi nhận lấy, liền từ trên cổ trong quần áo kéo một cái túi gǎm nhỏ đến, đem bên trong một trương xếp thành tam giác lá bùa đem ra, sau đó đem Triệu Phụ Vân cái này một cái, từ Xích Đồng chế thành Xích Quân Hỏa Phù tiền bỏ vào.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy trong tay hǎn xếp thành tam giác phù văn, trên đó thuộc về phù lục khí tức đã cơ hồ tan hết, chỉ có quán quanh lấy bản thân hǎn nhân khí.

“Đại nhân mỗi ngày giữa trưa thời điểm, tay cầm viên kia Xích Quân Phù Tiền, tụng niệm một lần ‘Xích Quân Tán Kinh’, như vậy đại nhân khí tức của người liền sẽ cùng Phù Tiền quán quanh ở cùng một chỗ, chẳng những có thể tốt hơn bảo hộ đại nhân, còn có thể nhường phù này tiền bên trên Xích Quân khí tức không tiêu tan.”

“Bất quá, nhất định phải nhớ kỹ, tốt nhất là giữa trưa trước sau, bởi vì cái này thời điểm dương khí đủ nhất, mà tại lúc buổi tối tốt nhất đừng, bởi vì ban đêm là người chìm vào giấc ngủ thời điểm, đại nhân tụng Xích Quân Tán Kinh, dễ dàng thể xác tinh thần khô nóng, nhất thời khó mà chìm vào giấc ngủ, ảnh hưởng giấc ngủ, đương nhiên, nếu như đại nhân tại lúc buổi tối cảm giác được không hiểu u lãnh, hoặc là sợ hãi, cũng có thể tụng một tụng.”

Triệu Phụ Vân lời nói hấn ghi tạc tâm lúc, trước kia, hấn đến hộ thân phù thời điểm, cũng không có người giao phó hấn những này.

“Còn có một việc, chính là ta nghĩ thoáng xây Đạo Tử Viện, kia Đạo Tử Viện không bằng cũng định tại Xích Quân Miếu bên trong, như thế nào?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Cái chỗ kia không lớn, có đủ hay không đâu?” Chu Bồ Nghĩa suy tư một chút nói rằng.

“Ngay từ đầu đoán chừng cũng không có bao nhiêu người, chờ sau này nhiều người, lại xây dựng thêm một chút cũng được.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Chu Bồ Nghĩa thấy Triệu Phụ Vân đã làm quyết định, hấn liền viết một trương bố cáo, nhưng là nơi này có thể biết chữ người cũng không nhiều, hấn viết bố cáo dán ở nơi đó không có người nhìn.

Hấn rõ ràng, cứ việc Triệu Phụ Vân chán nhiếp rồi người

nơi này, nhưng là người nơi này chưa chắc sẽ nghe chính mình.

Chính hắn còn cần tổ kiến nha môn thành viên tổ chức, nếu không, hắn nha môn chỉ là một cái bài trí, người nơi này có việc đều sẽ đi riêng phần mình từ đường bên trong giải quyết vấn đề.

Triệu Phụ Vân một lần nữa đi vào Xích Quân Miếu bên trong, đánh giá miếu bên trong toà kia tượng thần, cái này một cái tượng thần là tượng đá, Triệu Phụ Vân không biết rõ Trang Hiền Ca từ nơi nào lấy được tảng đá điêu khắc mà thành.

Tượng đá cùng tượng gỗ khác nhau ở chỗ, tượng đá có thể lâu dài, tượng gỗ dễ khô nứt, nếu là đứng ở đó, diện mục khô nứt, khó tránh khỏi khó coi, liền cần một lần nữa đổi một cái.

Hắn cẩn thận quan sát, cuối cùng quyết định chính mình đến đổi một chút, tượng đá điêu khắc vô cùng thô kệch, ngoại trừ đem đầu cổ điêu khắc hiện ra, thân thể cơ hồ là một cái ụ đá tử, chỉ có thể xem như bán thành phẩm.

Hắn mong muốn tìm một cái hội thạch điêu tay nghề người đến, nhưng là phát hiện Chu Bồ Nghĩa trong thành này cũng tìm không thấy làm việc, nói chuyện cũng không được việc, tại là chính hắn tìm.

Hắn đi thẳng tới trước đó mua đèn một gia đình, trong nhà không có người, sau đó hắn đi tới bên cạnh chiếc kia bên cạnh giếng.

Nơi đó đang có một ít phụ nhân tại giặt hồ lấy quần áo, làm Triệu Phụ Vân ra hiện ra tại đó thời điểm, nguyên bản vẫn là một chút một chút nói chuyện người lập tức yên tĩnh trở lại, trong đó có người còn đứng lên.

Triệu Phụ Vân nhìn ra các nàng trong mắt e ngại, nguyên bản hẳn ở chỗ này mua nhiều như vậy đèn, một lần kia, mặc dù đó có thể thấy được mọi người đối với sự cẩn thận của hắn, nhưng lại cũng không có bao nhiêu e ngại, bằng không cũng sẽ không có nhiều người như vậy tại không được hắn cho phép liền đưa đèn tới.

Mà lần này, Triệu Phụ Vân rõ ràng cảm nhận được sợ hãi của các nàng, hiển nhiên là cái này hẳn vài ngày trước một đêm giết quá nhiều người, đốt đi quá nhiều cổ cùng Âm Quỷ, cho nên bọn họ biết, thì ra cái mới nhìn qua này hiền lành giáo dụ đại nhân, nhưng thật ra là một vị đáng sợ nhân vật.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân nên không đến mức giết các nàng chí thân, hẳn giết đều là cái này Vụ Trạch huyện bên trong đại nhân vật, nên đều là các nàng bình thường kính úy những người kia.

“Ách, ta muốn tìm một có thể điêu khắc tượng đá tượng phu, muốn đem ngoài thành Xích Quân tượng thần một lần nữa điêu khắc một chút, các người nhưng có biết ai có dạng này tay nghề?”

Đám người trầm mặc, không có người nói chuyện.

“Ta hội giao bạc, không chỉ có là bạc, còn sẽ có đưa tặng hẳn một cái Xích Quân Phù Tiền.” Triệu Phụ Vân

nói đến đây ngừng một chút, nhìn đại gia ánh mắt là cố ý động, nhưng là vẫn không có ai mở miệng, hắn liền vừa cười nói: “Nếu như đại gia có nhận biết, xin giúp ta chuyển cáo một chút, có thể nhường hắn trực tiếp đến chỗ của ta.”

Hắn nói xong liền rời đi, cũng không có ở nơi đó lưu thêm, hắn biết những người này sợ hãi, cho nên rời đi trở về chờ.

Vưu Thu Nương tại nhà mình nam nhân đánh cá trở về về sau, liền đem chuyện này cùng người đàn ông của nàng nói.

Người đàn ông của nàng cau mày, nói rằng: “Người mặc dù nói là Vưu gia người gả ra ngoài, không có tư cách lại vào Vưu thị từ đường bên trong tế tổ, nhưng là đến cùng vẫn là họ Vưu, hắn giết người Vưu gia Vưu Linh Bà, người còn vì hắn truyền lời?”

Vưu Thu Nương trầm mặc một chút nói rằng: “Ta đã lập gia đình, hơn nữa ta lại không thông tu hành, Vưu gia sự tình ta cũng không quản được, lần trước giáo dụ đại nhân mua chúng ta đèn, kia một góc một bạc vừa vặn cho bổ sung chúng ta mua mới thuyền lỗ hồng, ta cảm thấy giáo dụ là cho nhiều, hai ngọn đèn mà thôi, sao có thể trị thứ gì, hắn liền cho một góc bạc.”

“Lại nói, ta nghe nói, giáo dụ đại nhân một đêm đều tại chính mình trong phòng chưa hề đi ra, là đại gia cứng rắn muốn hưởng hắn trong phòng xông, cái này có thể không trách được giáo dụ đại nhân trên đầu.”

Vưu Thu Nương một bên dùng đao đem kia cá mở ngực mổ bụng, tẩy đao sạch sẽ, vừa nói.

“Nói là nói như vậy.” Lê Thủy Vận nói rằng: “Nhưng là hấn giết quá nhiều người, chúng ta Vụ Trạch cứ như vậy lớn, nếu bàn về lời nói, nhà ai không cùng hấn có thù a.”

“Nếu có thù, muốn báo thì đi báo a.” Vưu Thu Nương nói rằng.

“Ai dám a, Ai dám a, bản lĩnh dạy dỗ đại nhân, đi nhiều Cổ Trùng hơn nữa cũng không đủ đốt, về phần những tiểu quỷ nuôi trong phòng tối, ngay cả tới gần cũng không tới được, ta ý tứ, lúc này đi giúp hấn làm việc, sẽ bị mọi người chọc vào xương sống.” Lê Thủy Vận lại là sợ đại gia nói.

Vưu Thu Nương nghe đến đó, ngừng một chút, nói rằng: “Ta mặc kệ, đợi lát nữa ta liền đi cùng ta nhà đệ đệ nói, hấn cùng sư phó học qua thạch điều, giáo dụ đại nhân nói sẽ cho tiền công, sẽ còn tặng một cái Xích Quân Phù Tiền, ta nghe nói, trên thân mang một cái dạng này hộ thân phù, có thể để cho mình không nhận Yểm Quỷ quấy nhiễu, nếu như người có lời nói, tại trên sông đánh cá đều muốn an toàn chút, không cần lo lắng sông thủy quỷ.”

Lê Thủy Vận sau khi nghe, trong lòng cũng là bỗng nhúc nhích, sương mù trên sông nhiều năm kết sương mù, âm khí dày đặc, nơi này cá mặc dù nhiều, nhưng là mỗi một năm đều muốn bị chết đuối không ít người.

Mặc dù mỗi một chiếc cá trên thuyền đều sẽ mang lên

chính mình nuôi tiểu quỷ, hay là Cổ Trùng phòng thân, nhưng là như cũ tránh không được sẽ có người bị hại.

“Người đi đi, người đi đem tin tức này nói cho đệ đệ người a, hấn một mực giúp người điều khắc tiểu quỷ tượng, dễ nhất chiêu tà, nếu là có thể kiếm được một cái Xích Quân Phù Tiền hộ thân, khẳng định là chuyện tốt, ta nghe nói, bên ngoài Xích Quân Phù Tiền đều là rất khó đến đồ vật, có thể làm bảo vật gia truyền.”

“Đi thôi đi thôi, cá ta đến giết.....”

Lê Thủy Vận đem chính mình bà nương gạt mở, chính mình đặt mông ngồi xuống, bắt đầu giết cá.

Hấn có một việc chưa hề nói, hôm nay tại sương mù trên sông, cùng một chỗ đánh cá người bên trong, có một cái không có trở về, trống rỗng thuyền tại trên sông tung bay, hấn cách không phải rất xa, nhìn thấy kia trong khoang thuyền ngồi một cái bóng đen, bóng đen kia cũng nhìn thấy hấn, hấn thấy không rõ lắm đối phương chân thực hình dạng, thế nhưng lại nhìn thấy sâu kín ánh mắt, cực kì khủng bố.

Chương 25 : Sông Sương Mù có quỷ

Vưu Thu Nương tại bóng đêm không có trở nên nồng thời điểm, liền xuyên qua hai con đường đi tới đệ đệ của mình nhà, đệ đệ của nàng đang đang làm người điêu khắc tiểu quỷ tượng.

Vụ Trạch huyện bên trong nhiều nuôi tiểu quỷ, nuôi dưỡng ở trong nhà mình nơi âm u nhất, mà bình thường đều sẽ mời người điêu khắc tượng gỗ hoặc là tượng đá, hoặc là đốt gốm tượng, vẽ lên màu.

Nàng đem Triệu Phụ Vân muốn điêu Xích Quân tượng thần sự tình cùng đệ đệ mình nói, đệ đệ của nàng chỉ suy tư trong chốc lát, liền đáp ứng xuống đến.

Vưu Thu Nương còn có chút ngoài ý muốn, hắn nói rằng: “Sư phụ nói, chúng ta chế tiểu quỷ tượng người, nhất định phải thường mang hộ thân phù, nếu không, dần dà sẽ bị tiểu quỷ quán lên, hơn nữa mình không thể nuôi tiểu quỷ hộ thân, bởi vì tiểu quỷ mình nuôi phát hiện những bức tượng tiểu quỷ điêu khắc kia đều đưa cho người khác, sẽ tức giận, sẽ nghịch phản, cho nên mình không thể nuôi sẽ tức giận, sẽ nghịch phản, cho nên mình không thể nuôi.”

Về phần nuôi hộ thân điểm này, sư phụ của hắn cũng không phải rất đề nghị, Cổ Trùng hung lệ, nuôi dưỡng

cần phải thận trọng, sự phụ của hắn là nói cho hắn biết, nhất định phải thu hoạch được một cái hộ thân phù.

Hơn nữa, mấy ngày nay, hắn đều có một loại thân thể nặng nề cảm giác, trong lòng đã đang hoài nghi mình có phải hay không bị cái gì cho quán lên, đã chuẩn bị ngày mai đi Vu thụ từ đường bên trong đi mời tộc lão thi pháp trừ tà.

Hắn đem cái này nói cho tỷ tỷ mình sau khi nghe, tỷ tỷ của hắn Vu Thu Nương thì là nhường hắn buổi tối hôm nay liền đi giáo dụ nơi đó, miễn cho ngày mai đi trễ, bị người nhanh chân đến trước.

Thế là, hắn đi trong nhà cầm một thanh đao khắc cắm ở bên hông, một đường trước đem tỷ tỷ mình đưa về nhà, sau đó tự đi Triệu Phụ Vân nơi đó.

Hiện tại cư trú ở huyện thành bên trong người, cơ hồ có rất ít không biết rõ Triệu Phụ Vân ở nơi đó.

Sắc trời đã có chút mờ tối, các nhà đã chường lên đèn, hắn nhìn thấy giáo dụ đại nhân trong phòng, ánh đèn nhất là sáng tỏ, không biết rõ vì cái gì, hắn nhìn thấy giáo dụ đại nhân nhà ánh đèn liền có một loại an tâm cảm giác.

Không giống những người khác phòng, cho dù là hắn tại cái này Vụ Trạch huyện lớn lên, nhìn thấy ánh đèn trong nhà người khác không chiếu được bóng tối, hắn cũng sẽ có một loại cảm giác sờn tóc gáy.

Vụ Trạch huyện đối với phía trên bái phỏng đều có rất

nặng quy củ, bình thường đều là ở ngoài cửa hô, tuyệt ít có chủ động đi gõ cửa.

Cho nên hấn cũng không có gõ cửa, mà là trực tiếp tại cửa ra vào hô ‘giáo dụ’, hấn vốn tưởng rằng trong lúc nhất thời có thể hô không đủ, dù sao hấn kêu cũng không phải rất lớn tiếng, nhưng là bên trong lập tức truyền đến một cái giọng ôn hòa.

“Mời đến!”

Hấn nghe hai chữ này, có một loại mới mẻ cảm giác, tại Vụ Trạch huyện có rất ít người nói mời chữ.

Hấn cẩn thận từng li từng tí đẩy cửa ra, đập vào mắt bên trong là cũng không rộng lắm lại rất chỉnh tề tiểu viện, không có hấn trong tưởng tượng đầy đất huyết tinh.

Tiếp theo nhìn thấy rõ ràng trong tiểu viện ở giữa có một người ngồi trên ghế nằm.

Người này đang nhìn tinh không, cũng không bởi vì chính mình đến mà gián đoạn.

Mà dường hấn cảm thấy thần kỳ là, trong phòng ánh lửa rõ ràng chỉ chiếu vào trên bậc thang, thế nhưng lại giống như là bị lực lượng vô hình cho kéo dài, kéo đến bên cạnh hấn, tạo thành một đạo ánh nền giống như quang vận, tại xung quanh người hấn lưu chuyển.

Mơ hồ lại giống như một sinh vật hỏa diễm, đang giúp hấn bắt được muỗi muốn xâm phạm chủ nhân của nó.

“Tiểu nhân Vu Đông Thạch, bá kiến giáo dụ đại nhân.”
Vu Đông Thạch lời nói chưa dứt xong, hai đầu gối liền muốn quỳ xuống, lại mới quỳ tới một nửa, trong mắt liền ánh vào ánh sáng, hắn cảm giác chính mình quỳ gối một đoàn khí bên trên, hắn cúi đầu nhìn thấy, dưới gối của mình có một đoàn như có như không ánh sáng màu đỏ.

Cái này một cỗ bền bỉ lực lượng đem hắn nâng lên, không thể không đứng lên.

Lại ngẩng đầu thời điểm, lại nhìn thấy nằm trên ghế người đã ngồi dậy.

Lần thứ nhất hắn nhìn thấy giáo dụ bản nhân.

Mấy ngày nay, tất cả mọi người đang len lén nghị luận giáo dụ, tuy nói cũng không ít người gặp qua, nhưng là càng nhiều người là chưa từng gặp qua.

Lúc này hắn rốt cuộc biết, một câu kia ‘giáo dụ đại nhân tuyệt không giống như là kẻ nguy hiểm a’.

Không chỉ nhìn qua không hung dữ, hắn cảm thấy tướng mạo dạy dụ đại nhân nhìn qua cực kỳ nhu hòa, có một loại người vật vô hại cảm giác, thậm chí hắn còn cảm thấy, giáo dụ tướng mạo có chênh lệch chút ít nữ tính hóa.

“Người loại này thế nào lại là một kẻ nguy hiểm đâu?”
Vu Đông Thạch trong lòng hiện lên ý nghĩ như vậy.

“Người gọi Vu Đông Thạch? Vu Linh Bà, Vu Thấp Bà là gì của người?” Triệu Phụ Vân có chút tò mò hỏi,

hắn chỉ là muốn biết, cái này Vụ Trạch huyện bên trong, cùng họ ở giữa có phải hay không đều có quan hệ thân thích.

“Linh Bà cùng Thấp Bà đều là Vụ thị trong tộc tộc lão, nhưng là Linh Bà cùng Thấp Bà hai người từ nhỏ liền có cái lộn, cho nên Thấp Bà một mực ở ở ngoài thành Vụ Hà bên trên trong bụi lau sậy.”

Triệu Phụ Vân mới hỏi một câu, hắn liền đem Vụ Linh Bà cùng Vụ Thấp Bà hai người quan hệ nói tinh tường.

“Người biết điều khác đó?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Là, tiểu nhân từ nhỏ cùng sư phụ học tập điều khác đó chi thuật, năm nay vừa xuất sư.” Vụ Đông Thạch có chút thấp thỏm nói rằng, hắn lúc đầu không muốn nói cái này, bởi vì chính mình vừa mới xuất sư, sợ đối phương không cần chính mình.

“Ngô! Không sao cả, ngày mai buổi sáng, tới bờ sông trên sườn núi Xích Quân Miếu bên trong đến, nhận biết a?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ừ, nhận biết! Kia, tiểu nhân, ngày mai lại trực tiếp đi kia.....” Vụ Đông Thạch nói đến đây liền quay người, rồi lại chần chờ một chút, hỏi: “Giáo dụ đại nhân, tiểu nhân, nghe nói, ngài sẽ đưa tặng một cái Xích Quân bùa hộ mệnh vậy sao? Tiểu nhân, ta, tiểu nhân, cái kia.....”

Hắn nhìn ánh mắt Triệu Phụ Vân, nói đến phía sau lấp bắp, lại nói không nên lời trong lòng muốn nói.

“Mỗi người đều tặng một cái Xích Quân Phù Tiền, bắt quá, người trên người bây giờ bị âm tà chi khí quấn quanh, đi vào bái cúi đầu Xích Quân a!” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Vưu Đông Thạch sửng sò, hắn còn là lần đầu tiên bái Vụ Trạch bên ngoài thần linh, nhưng cũng không có đặc biệt mâu thuẫn, bởi vì sự phụ của hắn cũng đã nói, Đại Chu Quốc bên trong, đều là bái Xích Quân.

Thế là, hắn hướng trong phòng đi đến, nhìn thấy đang vị trí giữa, có một đám cây đèn bên trong, có một tôn đồ thẫm Mộc Thần giống bày ở trong đó, tượng thần bày vị trí so cây đèn cao hơn ra không ít, kia đèn đuốc quang mang giống như là tại tượng thần bên trên hội tụ, khiến cho cái này tượng thần dường như ngồi tại một mảnh hỏa điểm hào quang bên trong.

Hắn cảm thấy một cỗ ấm áp, không biết là bởi vì trong phòng này điểm đèn nhiều còn là thế nào, hắn hít sâu một hơi, chậm chậm phun ra, thu liễm trong lòng tạp niệm, sau đó thành tâm thành ý, quỳ rạp xuống đất, bái ba bái.

Tại bái thời điểm, hắn chỉ cảm thấy, hình như có hỏa điểm tại sau gáy của mình chỗ thiêu đốt.

Sau khi lạy xong, đi tới, đêm gió thổi qua, lại là không có nửa điểm lạnh cảm giác, nguyên bản trên người loại kia nặng nề cảm giác biến mất.

Hắn lúc này mới rõ ràng, giáo dụ đại nhân đây là nhìn ra trên người mình có đồ không sạch sẽ, thế là vội vàng lại

hành lễ nói: “Đa tạ giáo dụ đại nhân là tiểu nhân trừ tà.”

“Là Xích Quân bản tính sí dương, cùng âm tà không cho tại một phòng, người nhập thất bên trong, thành tâm kính Xích Quân, Xích Quân tự sẽ che chở với người, không cần tạ ơn tại ta.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Nhưng là Vuơ Đông Thạch lại chỉ cảm thấy, nhất định là giáo dụ giúp mình, bởi vì tại trong sự nhận thức của hắn, những cái kia Quỷ Thần đều là từ người điều khiển.

Nhưng mà Triệu Phụ Vân nói cũng xác thực không sai, Xích Quân vị trí, vốn là khó chứa âm tà, hắn trong phòng đối với Xích Quân tượng thần thành tâm thăm viếng, chạy không tâm tư, liền tương đương với nhàn nhạt quan tưởng một chút Xích Quân, cho nên bị Xích Quân thần uy xua tán đi trong thân âm tà.

Vuơ Đông Thạch trở về, Triệu Phụ Vân nằm ở nơi đó, trên người có màu đỏ Huyền Quang như bướm đỏ sậm tại quanh người hắn bay.

Hắn là thông qua Huyền Quang kiếm mỗi âm lộ, điều hòa âm dương, khi hắn Huyền Quang không còn như vậy có đỏ sậm sắc, cái kia chính là khôi phục lại âm dương hòa hợp, quá trình này, tự cũng có một phen thể ngộ cùng trưởng thành.

Bất quá, tương lai lấy Kiếp Hỏa Chân Sát phù hợp Huyền Quang bên trong, kết phù lục, vậy liền lại tạo thành một phen khác tu hành phương thức.

Vuơ Đông Thạch ngày thứ hai sáng sớm dậy, sớm ăn

sáng, liền lập tức đi tới ngoài thành Xích Quân Miếu bên trong, sau đó hắn phát hiện sư phụ của mình Đông An Bình thế mà cũng ở nơi đây.

Trong lòng kinh ngạc, liền vội vàng tiến lên đi chào.

Sư phụ hắn nhìn thấy hắn cũng không có cái gì kinh ngạc, nói rằng: “Ta đoán nghĩ người hắn là sẽ đến, nếu như người không đến, vậy người chính là không có đem ta nghe vào trong tai, người cần một cái Xích Quân bùa hộ mệnh dùng để hộ thân, đợi lát nữa ta sư đồ hai người giúp giáo dụ đại nhân đem Xích Quân điều khắc thần uy nghiêm nghị, nhưng giáo dụ cũng nhìn thấy thủ nghệ của chúng ta.”

Đông An Bình thế gia truyền thừa điều khắc đá kỹ nghệ, chỉ là tới hắn thế hệ này tử tôn đã tàn lụi, có một loại thuyết pháp, nói là điều khắc quá nhiều tiểu quỷ tượng, khiến cho tiểu quỷ không được đầu thai, cho nên bị tiểu quỷ kiêng kỵ hận, khiến cho đến bọn hắn Đông gia chậm rãi muốn tuyệt hậu.

Tới hắn thế hệ này, hắn thế mà chỉ có một đứa con gái, cái khác nam hài đều chết yểu, người khác khuyên hắn đem chết yểu hài tử nuôi thành tiểu quỷ, hắn đều từ chối, có ít người mong muốn mua hắn hài tử thì thế đến nuôi tiểu quỷ, hắn càng đem đối phương mắng một trận.

Hắn lần này tới đây, ở sâu trong nội tâm cũng có một tia ý nghĩ, hắn đêm hôm đó xa xa nhìn thấy giáo dụ trong viện ánh lửa thấu nhà cửa mà ra, loại kia thần uy lúc ấy phỏng hai mắt, nhưng là về sau, rồi lại có một loại cảm giác thoải mái.

Nội tâm của hắn chỗ sâu kỳ thật cũng đang suy nghĩ, chính mình có phải hay không bị cái gì nguyên rủa, muốn mượn Xích Quân thần điểm đến tẩy lễ một chút tự thân.

Mà Vu Đông Thạch nghe được chính mình sư phụ về sau, nguyên bản thấp thỏm tâm cũng thoáng dễ xuống, chỉ đến liên tục xưng là, nói cho cùng, hắn đối với có thể hay không điều khắc tốt như thế một tôn tảng đá lớn giống, trong lòng cũng không có bao nhiêu phấn khích, hiện tại có sư phụ tại, tự nhiên cũng liền an tâm không ít.

“Giáo dụ đại nhân tới rồi sao?” Vu Đông Thạch hỏi.

“Kia!” Đông An Bình dùng miệng chỉ một chút phương hướng, chỉ thấy Xích Quân Miếu trước mặt dưới cây, cũng chính là dốc núi biên giới, nơi đó có một đám bụi cây, bên cạnh có một người đứng ở nơi đó, nhìn xem Vụ Hà.

Triệu Phụ Vân nhìn xem Vụ Hà, lúc này Vụ Hà tại dương quang bên trong, như cũ bao phủ nồng đậm sương mù.

Mà ở đằng kia trong sương mù, có một đầu thuyền ở nơi đó tung bay.

Hắn lại nhìn thấy, bên bờ không ít đánh cá người cũng không có xuống nước, đều đem thuyền cột vào bên bờ.

Hiển nhiên, bọn hắn cũng phát hiện trong sông kia một đầu quái dị thuyền.

Mà Triệu Phụ Vân hai mắt là nhìn thấy, kia trên một cái thuyền có một nữ tử ngồi ở kia buồng nhỏ trên tàu bên trong, đang đánh giá lấy trên bờ người.

Trong nước oan hồn, sẽ hóa thành quỷ, lại được xưng là Yểm Quỷ, Yểm Quỷ có chút cùng trong nước sinh vật kết hợp với nhau, dị biến là quái vật.

Trên thuyền kia đồ vật, dường như đang chờ trên bờ dưới người sông, nhưng là trên bờ người lâu dài tại cái này trên sông đánh cá, lại chính mình cũng nuôi tiểu quỷ cùng cỗ hộ thân, cũng có thể cảm nhận được trên thuyền kia tà ác chi ý, nơi nào còn dám xuống thuyền.

Triệu Phụ Vân nhìn trong chốc lát, không nhìn nữa, quay người trở lại đi tới Xích Quân Miếu bên trong, mang theo kia một đôi sư đồ đi vào trước tượng thần.

Hắn đem yêu cầu của mình hướng một đôi thầy trò này nói, nhấn mạnh cần một tay trên tượng Xích Quân thu vào giữa thắt lưng, tay còn lại có thể nâng lên một ngọn đèn.

Đông An Bình đang suy tư trong chốc lát về sau, lại là nói rằng: “Giáo dụ đại nhân, nếu nói như thế, cái này một bức tượng thần chỉ sợ không tốt cái tạo, bức tượng đá này chất liệu kỳ thật cũng không thích hợp điêu khắc tinh tế tỉ mỉ đồ vật, hơn nữa, cái này cũng không thích hợp cái tạo, ta nguyện vì giáo dụ đại nhân chọn đá, một lần nữa điêu khắc, cam đoan hài lòng giáo dụ đại nhân nhu cầu.”

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, liền cũng đáp ứng xuống,

người ta đã nói không thích hợp, vậy liền một lần nữa chế một cái a.

Vì thế, hai thầy trò bọn họ, ở trong miếu đo chiều cao, chính hấn thì trở về chỗ ở, bắt đầu tu hành.

Đầu tiên là bện Huyền Quang, ngưng luyện pháp thuật, như bện dây thừng, một lần một lần, theo lỏng lẻo tới ngưng luyện rắn chắc, chậm rãi, bện thành pháp lực, liền có một loại không còn tán cảm giác, đó chính là có tiểu thành, lúc này, vô hình pháp lực tại trong bóng tối, liền lại phát ra Huyền Quang.

Trong đó, Huyền Quang đại thành một cái dấu hiệu chính là trong lúc huy động, như roi vung đánh, có âm thanh rung động, đom đóp như tiếng sấm.

Triệu Phụ Vân hiện đang luyện tập chính là Âm Dương Thập Bát Bàn, chính là hai ý niệm trong đầu, một chính một phản vận pháp lực của mình, giống như là vận quần áo, từ góc độ khác nhau mà vận, luyện tập nhiều như vậy, mới có thể để chính mình Huyền Quang thông thấu, không đến mức có cái gì góc chết là chính mình Huyền Quang không thể chú ý đến.

Cái này tựa như tập luyện võ nghệ luyện võ thuật sáo lộ, rất nhiều sáo lộ lúc luyện cảm thấy không có tác dụng gì, sẽ nghĩ đến đừng người vì sao phải dựa theo người sáo lộ có thể ngăn cản lộ tuyến đi đánh người.

Nhưng mà sáo lộ chỗ tốt chính là, bất luận đối phương biến hóa bất kỳ lộ tuyến đánh chiêu thức nào, đều có thể đánh trúng đối phương, hơn nữa có thể làm cho bản

thân linh động hơn.

Âm Dương Thập Bát Bàn luyện đến tinh thực về sau,
liền có thể đi tu tập một môn kỹ nghệ Đại La Huy Tự.

Chương 26 : Phù tiên

Âm Dương Thập Bát Bàn, là rèn luyện pháp lực cùng luyện tập kỹ xảo kiến thức cơ bản.

Về sau, hắn lại lấy ra một quyển sách đi ra nhìn.

Bởi vì là ban ngày, liền ngồi tại trong phòng, nhìn chính là « Thu Đàm Sơn Đàn Pháp - quyển 3 ».

Cái này Thu Đàm Sơn lấy ‘đàn pháp’ mà nghe tiếng.

Đàn pháp không phải đơn giản trận pháp, mà là cần thành lập tế đàn, bày trận pháp, hợp lấy rất nhiều điều kiện khác, mà hình thành một loại cỡ lớn pháp thuật.

Khai đàn tác pháp, có thể cải biến một chỗ khí tượng, có thể khiến cho sáu tháng tuyết bay, trời đông giá rét khô nóng, có thể mưa to liên miên, cầu mưa cầu con người chờ.

Bất quá, Thu Đàm Sơn lại tại ba mươi năm trước, bị đột nhiên xuất hiện yêu quỷ tiêu diệt.

Nhưng mà cho đến ngày nay, tất cả mọi người cho rằng yêu quỷ về sau nhất định có nhân loại tại chủ đạo, nếu không, yêu quỷ không có khả năng bắt được cơ hội tốt như vậy.

Thu Đàm Sơn đàn pháp lưu truyền tới sau, tất cả mọi

người cảm thấy Thu Đàm Sơn đàn pháp viết cấp độ rõ ràng, rất thích hợp truyền thừa, cho dù là tự học cũng có thể học được, không giống môn phái khác đàn pháp như thế, cường điệu một chữ “ngộ”, chính mình biết, giáo đều không tốt giáo người khác.

Thiên Đô sơn làm một cái đại phái, mặc dù sẽ không đoạt người khác công pháp, nhưng là suy luận hoặc thu thập vẫn là biết làm.

Cái này pháp thuật Thiên Đô sơn cũng góp nhặt, Triệu Phụ Vân chính mình tại Tàng Pháp Lâu bên trong sao chép đi ra.

Đàn pháp giảng chính là bên trên tế chư thần, cảm ứng sao trời, hạ hợp địa thể, cùng nhân gian khí tượng, quy về một chỗ, nói cho cùng, vẫn là Thiên Địa Nhân hợp nhất, nhưng là trong đó xảo diệu lại cần phải có người đến điểm phá mới có thể biết.

« Thu Đàm Sơn đàn pháp - quyển 3 » bên trong chủ yếu giảng một loại đàn pháp tên là ‘hỏa thiêu âm’, cái này Triệu Phụ Vân rời núi trước cố ý sao chép đi ra, cũng là bởi vì chính hắn có một cái thượng phẩm Xích Quân tượng thần, sau đó lại tu thành Xích Viêm thần phù.

Cho nên hắn lựa chọn một chút pháp thuật thời điểm, liền sẽ có khuynh hướng, lúc này, hắn không có đạo lý tuyển chọn thủy pháp đến thâm tu.

Cái này đàn pháp có thể cải biến một chỗ khí hậu, nếu như nói một chỗ lâu dài mưa dầm rả rích, trong đó càng

là âm tà giấu kín trong đó, như vậy dùng cái này đàn pháp có thể xua tan cái này một chỗ mưa dầm tà khí.

‘Hỏa thiêu âm’ đàn pháp thuộc về cơ sở, chân chính cần truy đến cùng cùng nghiên cứu sâu thì là tại cơ sở này bên trên gia tăng các loại biến hóa.

Hắn tinh tế thành phẩm đọc lấy, cũng ở trong lòng tạo dựng lấy những biến hóa kia.

Nhưng mà một ngày này ban đêm, hắn nghe được ngoài thành truyền đến tiếng vang rung trời, lại là có người khua chiêng gõ trống, đồng thời lớn tiếng hô hào cái gì.

Triệu Phụ Vân nhìn sắc trời một chút, phương đông một quả sáng tỏ ngôi sao lóe ra, phía tây ba bốn năm điểm tinh quang, nguyệt bị che tại trong mây, giữa bầu trời tầng mây dày đặc hiện ra ánh sáng nhạt.

Bên kia sông thổi tới gió, mang theo từng tia từng tia âm lãnh, nhường cái này mùa hè thế mà phá lệ mát mẻ.

Hắn đứng dậy mang theo túi châm, sau đó hướng phía ngoài thành mà đi.

Tại hắn đi ra ngoài thời điểm, trong thành này các nhà các hộ dường như cũng nghe tới động tĩnh, đều có người đi ra, sau đó hướng phía ngoài thành mà đi, mang nhà mang người, có đứa nhỏ khóc rống, có đại nhân quát tháo.

Đi ngang qua Triệu Phụ Vân phòng, cũng hơi ngừng,

sau đó nhường Triệu Phụ Vân đi trước.

Triệu Phụ Vân biết, bọn hấn vẫn là e ngại chính mình.

Hấn chỉ là hướng phía đứng ở nơi đó người nhẹ gật đầu, tối tăm bên trong cũng không biết đại gia có nhìn hay không nhìn thấy.

Bất quá, lúc này Huyện lệnh Chu Bồ Nghĩa cũng vừa vặn đi tới, hấn hô hào giáo dụ, cũng cùng hấn sóng vai mà đi.

“Đại nhân nhưng biết vì sao đại gia lúc này đều hướng mặt ngoài đi?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, tựa như là cái này Vụ Trạch truyền thống, ta hô người địa phương đến nói một chút.” Chu Bồ Nghĩa nói xong, liền hướng sau lưng hô: “Mễ Lương, Mễ Lương, người qua đây.”

Một cái gầy gò người trẻ tuổi nhanh chóng chạy tiến lên đây.

“Đây là huyện nha mới nhậm chức bộ khoái ban đầu, là bản địa Mễ gia người, trong tộc lấy trồng thuốc là nghề, là người đảng hoàng, nghe nói huyện nha bên trong thiếu người, liền tới hưởng ứng chiêu mộ.”

Triệu Phụ Vân nhìn một chút hấn, cái này cái trẻ tuổi mặc dù nhìn qua gầy gò, nhưng là bên hông cài lấy một cây đao, nhìn kia trên chuôi đao quán lấy vải, hiển nhiên là cây đao này là thường dùng, khi hấn nhìn sang lúc, hấn mặc dù biểu thị cung kính thấp cúi đầu, xem như

chào, nhưng là ánh mắt bên trong cũng không có khiếp nhược, nhìn qua đúng là một vị tập luyện võ nghệ hảo thủ, là có đảm khí người.

Hắn biết, kia một mối lửa, cũng làm cho rất nhiều người thấy được khác biệt khí tượng, liền có người bằng lòng đánh cược một keo, cho nên mới sẽ có người đầu nhập huyện nha bên trong đến.

“Mễ Lương, người cùng giáo dụ đại nhân nói một chút, đây là tình huống như thế nào?” Chu Bò Nghĩa nói rằng.

“Bẩm đại nhân, giáo dụ, đây là trong huyện các từ đường ngay tại khu trục trong sông Yểm Quỷ, trong sông mỗi một năm đều sẽ có một cái Yểm Quỷ trưởng thành, sau đó nhiễu loạn đại gia bình thường đánh cá, cho nên liền cần khu trục, hay là tru sát, lúc này mới có thể nhường tiếp xuống một năm bên trong, đại gia đánh cá sẽ không nguy hiểm như vậy.”

Triệu Phụ Vân nghĩ đến ban ngày kia một đầu trong thuyền ngồi một cái kia âm trầm đồ vật.

“Hàng năm đều cần sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, bởi vì Vụ Hà bên trong âm tà đông đảo, chỉ cần một năm liền lại sẽ trưởng thành ra cường đại Yểm Quỷ đến.” Mễ Lương nói rằng.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến, nếu chỉ là bình thường sông, làm sao lại như vậy giấu âm nạp tà đâu? Là cái này khúc sông lòng sông nguyên nhân, vẫn là đầu nguồn có vấn đề đâu?

“Có thể nói cho ta nghe một chút đi cái này Vụ Hà lai lịch sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Vụ Hà lai lịch? Vụ Hà có thể có lai lịch ra sao, không có chúng ta Vụ Trạch huyện thời điểm, liền có cái này Vụ Hà.” Mễ Lương phản xạ có điều kiện giống như nói.

“Các người trong tộc lão nhân liền không có nói qua liên quan tới cái này Vụ Hà cái gì truyền thuyết?” Chu Bồ Nghĩa ở bên cạnh xen vào nói.

“Khi còn bé giống như cũng nghe nói, đều là một chút không hết không thật truyền ngôn, tiểu nhân không dễ nghe những này, mỗi đến lúc đó, liền ngồi không yên, chỉ muốn đi luyện đao pháp, càng nhiều thời điểm là trong rừng luyện đao, cùng đi trên núi tìm dã thú vật lộn luyện đao.....”

“Được rồi được rồi, người xem ra là không biết rõ cái gì.” Chu Bồ Nghĩa nói đến đây nghiêng đầu nhìn Triệu Phụ Vân một cái, phát hiện hắn cũng không có cái gì không kiên nhẫn cùng ghét bỏ, lập tức liền còn nói thêm: “Nói đến, bản quan tới này trước đó, cũng là tra duyệt một chút hồ sơ, trong đó liền có cái này Vụ Hà một chút truyền thuyết, chỉ là những cái này truyền thuyết có chút hoang đường, giáo dụ có thể nguyện nghe một chút?”

“Đương nhiên, đại nhân thỉnh giảng.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Hai người một bên một bên nói, đi không tính nhanh, người phía sau cũng không nguyện ý vượt qua bọn hắn,

liền tại bọn hấn đi theo phía sau, Mễ Lương nhìn thấy không cần hấn đáp lời, liền lại từ từ rơi xuống đằng sau đi, cùng người phía sau cùng nhau hành tẩu nói chuyện.

“Bản quan từng nhìn quyển này « Nam Cương Sơn Hà tạp ký » bên trong có nói, cực kỳ lâu trước kia, con sông này từng là sương mù yêu sinh ra chi địa, thế là Thần tại cái này trong sông thành lập một cái sương mù quốc, tất cả ngộ nhập trong đó thanh niên nam nữ đều sẽ táng thân tại trong sông, thật là thi thể lại sẽ không hư thối, mà thần hồn lại sẽ xuất hiện tại trong sương mù, trở thành cái này sương mù quốc bên trong một viên.”

“Liền cái này sao?” Triệu Phụ Vân lại hỏi: “Nếu thật sự là như thế, qua nhiều năm như vậy, không có khả năng không có người đến thăm dò a.”

“Xác thực như thế, cho nên nói thuyết pháp này không thể tin.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

Triệu Phụ Vân ngược cũng không thấy đến thuyết pháp này hoàn toàn không thể tin.

Ngoài thành Vụ Hà cách cũng không tính xa, đang khi nói chuyện đã ra khỏi huyện thành phạm vi, trong tai tiếng chiêm trống vang động trời, bọn hấn liền không nói thêm gì nữa, một đường đi vào bờ sông, nhìn thấy dọc theo bờ sông, bày biện hơn mười khung trống cái chiêm.

Mỗi một cái khua chiêm gõ trống người đều là thân thể khỏe mạnh người trẻ tuổi, bên người đều điểm bó đuốc, phát ra hung mãnh thanh âm, một làn sóng một làn

sóng.

Triệu Phụ Vân xem xét liền rõ ràng, đây là tại lấy loại phương thức này xua đuổi lấy trong sông Yểm Quỷ.

Bởi vì là ban đêm cùng đứng góc độ vấn đề, hắn cũng không có thấy trong sông là tình huống như thế nào, chỉ nhìn đen kịt một màu.

Hắn hướng phía Xích Quân Miếu phương hướng mà đi, Xích Quân Miếu là ở vào bên cạnh trên sườn núi, nơi đó cũng có một số người đứng nhìn thấy, nhìn thấy Triệu Phụ Vân tới, nguyên bản đang nói chuyện cũng đều lặng yên không ra tiếng.

Chu Bồ Nghĩa theo sát sau lưng, ở phía sau hắn lại có Mễ Lương đi theo, Mễ Lương sau lưng lại có hai người trẻ tuổi đi theo, cũng các mang binh lữ ưỡi đao, đại khái là huynh đệ của hắn bằng hữu loại hình.

Có người nhường ra một cái góc độ địa phương tốt, hắn đứng đi qua nhìn, hai mắt bên trong tinh quang dâng lên, mơ hồ nhìn thấy trong sông có một chiếc thuyền.

Hắn ban ngày nhìn thấy kia một chiếc thuyền thế mà còn tại, hắn nhớ kỹ thuyền kia bên trong là có Yểm Quỷ, mà lúc này mặt sông thổi tới gió lạnh, có thể thấy được trong sông âm khí chi thịnh.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân nhìn đến phía dưới bên bờ sông, có một cái nồi sắt bên trong thiêu đốt lên đại hỏa, kia nồi sắt bên trong dường như thiêu đốt lên một loại nào đó nhựa cây, hỏa diễm hùng hực.

Hắn nhìn thấy, có người cầm lấy một cây cung, lại cầm lấy một mũi tên, tiến phía trước cũng quán lấy đèn nhánh đồ vật, để vào nôi bên trong, một hồi lấy ra đã là thiêu đốt lên.

Cài tên, giương cung, bắn ra, tiến tại tối tăm bên trong vạch ra một đường, đúng là trực tiếp rơi vào kia ô bông thuyền bên trên.

Tiến rơi xuống trong nháy mắt, mọi người thấy trên thuyền kia rất nhiều trong sông tôm cua loại hình đồ vật bò khai.

Trong mơ hồ, mọi người thấy một người ngồi ở chỗ đó.

“Là Lê Hà!” Có nhãn lực người tốt hô.

Triệu Phụ Vân cũng thấy rõ ràng, đúng là một thanh niên, một thân ướt sũng, trên thân còn có bùn, tóc cũng tán loạn đầu, để trần một đôi chân, tản ra lấy quần áo, còn có một con cua theo tóc của hắn bên trong chui ra ngoài.

Kia hỏa tiễn liền rơi vào chân của hắn phía trước không xa ô bông bên ngoài.

Chỉ thấy hắn đột nhiên há mồm phun ra, hỏa tiễn bọc dầu nhựa kia trong nháy mắt đã tiêu diệt.

“Lê Hà, có phải hay không là ngươi.” Có người truy vấn lấy.

“Lê Hà!”

Người này dường như hơi có chút bằng hữu, cho nên không ít người đang kêu tên của hắn.

.....

“Không cần hô.” Có một cái lão thanh âm của người lớn tiếng nói.

“Ma quỷ danh tự, hô cái gì, gọi hắn tới trong nhà các người đi sao?” Lão nhân nói.

“Tại Vụ Hà bên trong người đã chết, đều sẽ bị cái này sông nắm đi, các người chẳng lẽ không biết sao?” Lại có một cái lão nhân nói.

“Thả côn trùng a, nhường phi trùng đi cắn khế cắn thử một chút.” Nói chuyện lúc trước lão nhân kia nói rằng.

“Đồng dạng côn trùng có thể không làm gì được cái này trong sông đồ vật.” Có người nói.

“Năm ngoái thời điểm là Ma Ngũ Lang ra tay, hắn kim tằm đối phó những vật này, có phần có một bộ, đáng tiếc đã chết.”

“Nếu như Linh Bà cùng Thập Bà ở đây, cũng được a, hai người bọn họ Âm Quỷ chính là theo cái này trong sông bắt..”

“Thang Nghiệp ở đây, chuyện gì cũng sẽ không có.”

“Đừng nói ra, bọn hán đều đã chết.”

“Đúng vậy a, chết, bọn hán lập tức đều đã chết.....”

“Bất kể như thế nào, tổng muốn thử một chút.”

Thế là, hơn mười người theo bên người túi Nạp Âm cùng vò đen bên trong thả ra Âm Quỷ, Âm Quỷ hướng phía trong sông ở giữa đi, nhưng mà mới đến trong sông, những cái kia sương mù liền giống như là có sinh mệnh như thế, đem những cái kia Âm Quỷ cuốn vào trong đó, trong nháy mắt kéo vào một trong sông.

“A a a.....” Mất đi nuôi Âm Quỷ người đều sợ hãi hô to.

Lúc này, xách theo rổ Hàn tiểu nương tử vén lên tấm vải, bên trong bay ra từng con sâu vàng vụn, kim trùng vụn kia đi tới trên thuyền giữa sông, xoay quanh, lại như thế nào cũng không rơi xuống được, giống như là bị mê hoặc.

Hàn tiểu nương suy nghĩ chuyển động, côn trùng bay trở về, không công mà lui.

Đám người thúc thủ vô sách.

Đúng lúc này, có một thanh âm nói rằng: “Cầm một mũi tên cho ta.”

Bọn hán quay đầu, thấy là một cái quần áo sạch sẽ, mặc dù không hoa lệ, lại hiển lộ một thân thanh lịch quý khí người trẻ tuổi.

Đây chính là mới tới giáo dụ Triệu Phụ Vân, cũng là trong vòng một đêm, đem bọn hắc sương mù huyện đốt đi thông thấu.

Bên cạnh tiểu nương tử nhìn xem Triệu Phụ Vân, ánh mắt hiện ra dị sắc.

Mà cái kia trần trụi một cái cánh tay tuổi trẻ, lập tức đưa qua một mũi tên, đây là một chi trúc tiễn.

Triệu Phụ Vân sau khi nhận lấy, quan sát một chút, sau đó tay trái cầm, đầu mũi tên hướng lên trên đứng lên, tay phải kiếm chỉ ở bên cạnh thiêu đốt nòng sắt trên không kẹp lấy, tất cả mọi người nhìn thấy hắc giữa ngón tay kẹp lấy một điểm hỏa điểm.

Ngay sau đó liền gặp hắc lấy kiếm chỉ tại tiễn trên thân, như viết chữ như thể nhanh chóng viết lấy cái gì.

Hắc viết là Xích Viêm Thần Chú, cùng vẽ một đạo Hỏa phù.

Chỉ thấy một chút nhỏ vụn ánh lửa tại trên tên lấp lóe lên.

Thời gian cực ngắn bên trong, đại gia liền nhìn thấy, kia cán tên bị đốt đốt ra màu đen, cuối cùng lại thấy hắc lại nắm một cái ánh lửa, cầm mũi tên một hồi, miệng bên trong dường như đang tự suy nghĩ cái gì.

Chỉ thấy trên tay của hắc ánh lửa phun trào, bùng ra, ánh lửa tán đi, tất cả mọi người cảm thấy, kia nguyên bản bình thường trúc tiễn tại thời khắc này đúng là tại tới

tắm bên trong phát ra thần quang.

“Lại bắn một tiễn thử một chút, hướng thẳng đến trong thuyền đồ vật bắn.”

Chương 27 : Xem

Kia bắn tên người, từ nhỏ tu tập tiến thuật, là thợ săn số một trong thế hệ trẻ tuổi trong núi này.

Ánh mắt của hắn tại ánh lửa chiếu rọi phía dưới, dường như có không đồng dạng thần thái.

Hắn cũng không có trước tiên đi đón tiễn, mà là nói rằng: “Đêm hôm đó, ta cũng tại bên ngoài viện, Âm Vô Thọ là ta Tam thúc, hắn tại nhập người sơn nhỏ thời điểm nói với ta không nên động, ta nhìn thấy ta Tam thúc Thi Khôi tại người hỏa điểm phía dưới bị đốt cháy, nhưng là người không có giết ta Tam thúc, cho nên ta không có bắn tên.”

Triệu Phụ Vân biết hắn nói tới ai, một cái kia đuổi Thi Khôi phá cửa mà vào người, ngay từ đầu một mực không có tiến đến, về sau tiến đến, bị hắn một mũi lửa đốt đi Thi Khôi, nhưng là bản thân hắn là dính liên lụy tổn thương, lại thừa dịp chính mình không bận tâm thế nào tới thời điểm, lui ra ngoài.

Người trẻ tuổi này hiển nhiên đối với mình tiến rất tự tin, Triệu Phụ Vân cũng nhìn thấy lúc trước hắn bắn mũi tên kia, xác thực bắn lại xa vừa chuẩn, trên mặt sông gió đều không có đem kia một mũi tên thổi lệch ra.

Triệu Phụ Vân biết hắn vì cái gì nói như vậy, bởi vì rất nhiều người cảm thấy, tu pháp người, sợ người cận

thân, sợ những cái kia cầm đao kiếm đột thi tập kích bất ngờ, cũng sợ viễn trình cường cung ngành nỗ bắn giết.

Nói thật, có sợ, cũng có không sợ.

Tại đối phương nhận biết bên trong, Triệu Phụ Vân đương nhiên là sẽ sợ, bởi vì bản địa những này dịch quỷ, đuổi thi, khu trùng tu sĩ, đều sợ hấn cung, trăm bước có hơn, trăm bước ngoài, hấn khai cung phát tiễn, từng bắn chết mấy người.

Không cần quản bọn họ quỷ, thi, trùng, chỉ nhìn bọn hấn chăm chăm người bắn giết liền có thể.

Cho nên hấn cho rằng, chính mình đối với Triệu Phụ Vân nhưng thật ra là có uy hiếp, cho dù là Thiên Đô sơn đệ tử cùng bản địa những tu sĩ này không giống, nhưng là mình nếu là động thủ, đối với Triệu Phụ Vân nhất định là có uy hiếp.

Nhưng mà hấn không biết rõ, đồng dạng là luyện khí giai đoạn, nhưng cũng có chênh lệch to lớn, bọn hấn là thông qua cách thức khác nhập tu hành chi môn, mà Triệu Phụ Vân là thông qua bản thân tu luyện, ngưng luyện trong thân tinh khí thần mà thành pháp lực.

Tại tu thành pháp lực về sau, vẫn ngày đêm nấu luyện đến Huyền Quang, đến có thể khu vật về sau, lại tu tập các loại thi pháp kỹ xảo, hấn loại này bắn xa cung nỗ, đối với Triệu Phụ Vân mà nói, uy hiếp đã không còn lớn.

Tiến như bắn đến, liền sẽ bị pháp lực của hấn nắm bắt.

Hắn mỗi ngày đều muốn luyện tập Âm Dương Thập Bát Bàn, chính là không ngừng vận xoay pháp lực, gấp nhiep hư không.

“Đa tạ huynh đệ nương tay cho.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói, đem trong tay tiền đưa tới.

Không cần phải đi nói với người khác, người coi như là bắn tên đối với ta cũng vô dụng.

Triệu Phụ Vân xưa nay đều cảm thấy, không cần thiết cùng người làm vô vị miệng lưỡi chi tranh, không cùng cấp tầng, khác biệt hoàn cảnh lớn lên người, nhận biết chính là không giống, người cảm thấy có đạo lý đồ vật, người khác không hề cảm thấy có đạo lý, người cảm thấy chuyện đương nhiên, người khác lại không hề cảm thấy dạng này.

Không có đúng sai, bởi vì người cảm thấy có cũng được mà không có cũng không sao, tại người khác nơi đó chính là một ngày ba bữa căn bản.

Đương nhiên, người này nói lời như vậy, hiển nhiên trong lòng của hắn là muốn thu hoạch được Triệu Phụ Vân công nhận, cho nên khi Triệu Phụ Vân hướng hắn gửi tới lời cảm ơn thời điểm, trên mặt hắn xuất hiện nụ cười, đồng thời vui vẻ tiếp nhận tiền, nói rằng: “Giáo dụ đại nhân, mời xem ta tiến pháp!”

Triệu Phụ Vân mỉm cười gật đầu, hắn giống như là đạt được một loại nào đó tán thành, liền lập tức đứng vững, hít sâu một hơi, nhắc cung cài tên, kéo ra, giờ phút này, hắn cảm thấy trạng thái của mình vô cùng tốt, buông dây

cung.

Mũi tên rời dây cung mà ra, đám người đứng là nhìn thấy một đạo hỏa quang đâm vào đêm tối bên trong, sông kia bên trên gió cùng sương mù giống như là bị mũi tên đâm rách, ma sát ra ánh lửa.

Đại gia trong mắt, chỉ thấy một vệt ánh lửa như tuyền như thế, đâm xuyên qua hư không, trong nháy mắt cũng đã đâm vào buồng nhỏ trên tàu bên trong.

BA~!

Đám người dường như nghe được một tiếng vô hình nổ vang.

Trong khoang thuyền một cái kia ‘Lê Hà’ hướng phía tiến quang ọi ra một ngụm nước bắn, phun ra, nhưng là kia tiến trực tiếp đâm rách nước bắn, trực tiếp xuất tại ‘Lê Hà’ trên lồng ngực, ánh lửa tuôn ra sinh, dường như một đốm lửa đã rơi vào dầu bên trong, đúng là trong nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực.

Tại hỏa điểm bên trong, đại gia đều thấy được, kia Lê Hà thân thể run rẩy, hướng phía thuyền bên ngoài bò đi, dường như mong muốn bò vào trong nước, mà trên thuyền cái khác những cái kia cóc, tôm cua loại hình tản ra bốn phía, có chút bị ngọn lửa lan đến gần, liền giống bị thương tổn tới, co rút lấy chết đi.

Cái này trong nháy mắt, bờ sông những này nhìn qua dung mạo cổ quái người đều lộ ra kinh sợ.

Bọn hấn nuôi quỷ nuôi trùng dịch thi, bắt luận trên đất bằng cỡ nào hung hãn, nhưng là đối mặt nước này bên trong đồ vật, vĩnh viễn lực bất tòng tâm.

Hơn nữa bọn hấn phát hiện, Triệu Phụ Vân chỉ là cán tên bên trên thi pháp, liền nhường hấn một cái tiền thủ có như thể năng lực, bọn hấn bỗng nhiên tâm sinh sợ hãi, bởi vì bọn hấn cảm thấy mình còn không bằng trên thuyền kia đồ vật.

Trên thuyền Lê Hà chung quy là không có leo xuống trong nước, mà là tại ngoài khoang thuyền mặt không còn động, theo gợn sóng mà hướng phía hạ du lướt tới.

Bờ đám người bên trên, nhìn thấy một tiền đem thuyền kia bên trong ‘Lê Hà’ bắn chết, sau đó thuyền lại bình thường hướng phía dưới lướt tới, cả đám đều cao hứng quát to lên, trong lúc nhất thời chiêng trống vang trời.

Triệu Phụ Vân cũng nhìn chăm chú cái này một mảnh nước sông, hấn cảm thấy, cái này một mảnh nước sông âm trầm đáng sợ, dường như trong nước có một đôi mắt đang nhìn chăm chú trên bờ người.

Lão nhân trong mấy đại từ đường kia nhìn tình huống này trong sông này, có người cũng vỗ tay, trong mắt mọi người cũng có lo lắng, nhưng là đều không nói gì thêm không tốt.

Còn có một người cảm tạ Triệu Phụ Vân.

“Đa tạ Triệu giáo dụ cho chúng ta trừ bỏ trên sông Yểm Quỷ.” Có một cái lão nhân nói.

Triệu Phụ Vân lại là cười nói: “Ta thân làm giáo dụ, lại có trần thủ một phương chi trách, thanh trừ trong sông Yểm Quỷ là chuyện đương nhiên.”

Cái khác mấy cái lão nhân lặng yên không ra âm thanh, nhưng lại không biết suy nghĩ cái gì.

Triệu Phụ Vân cũng không thềm đề ý, bởi vì hắn biết những người này trong lòng khó chịu, thậm chí rất rõ ràng, những người này trong lòng địch ý, chỉ là bởi vì đối với mình không thể làm gì, theo tiểu nhân mà nói, là đánh không thắng chính mình, theo lớn phương hướng mà nói, chính mình đại biểu là Đại Chu Quốc.

Bọn hắn bên trong, có can đảm xù lông người đều đã chết.

Một ít chuyện nhất định phải chờ tới một nhóm người chết về sau mới có thể bình được, nhưng là bất luận trong lòng bọn họ thế nào, đều chỉ ‘ai oán’, không cải biến được bất cứ chuyện gì.

Tất cả mọi người chậm rãi tán đi, sắc trời đã đến tảng sáng, Triệu Phụ Vân sớm liền trở lại.

Hắn ngồi ở kia trong viện, trong tai không ngừng nghe được có người trở về thanh âm, nhìn tất cả mọi người quen thuộc, Triệu Phụ Vân không biết rõ những năm qua như thế nào, liền cũng không có đi nói cái gì.

Hắn tại ngày thứ hai thời điểm, một thân một mình đi tới bờ sông Xích Quân Miếu trước, trong sông đã có người

đánh cá.

Vừa vặn gặp được một người, hỏi hấn chẳng lẽ không sợ trong sông Yểm Quỷ, đối phương thì là nói rằng: “Yểm Quỷ đêm qua bị đại nhân ngài thi pháp tru sát, ít ra một năm bên trong sẽ không còn có đại quỷ, về phần cái khác tiểu quỷ, chính chúng ta cũng nuôi quỷ cùng trùng, cần thận một chút, tổng là có thể ứng đối.”

Triệu Phụ Vân cũng không nói gì thêm, đi vào Xích Quân Miếu bên trong nhìn một chút, sau đó hấn lại mời vừa mới nói chuyện cùng hấn người, lái thuyền chở chính mình hướng thượng du mà đi, người kia vui vẻ đồng ý.

“Không biết người lái thuyền tính danh, thật là từ nhỏ ở chỗ này lớn lên?” Triệu Phụ Vân hỏi chèo thuyền thanh niên.

Tới một chỗ, quen thuộc một phương khí hậu, đây là đàn pháp trọng yếu bộ phận.

“Tiểu nhân tên là Lê Thủy Vận, vợ từng có may mắn mua qua hai ngọn đèn cho đại nhân.” Thanh niên kia nói rằng.

“A, cũng là xảo.” Triệu Phụ Vân hơi kinh ngạc.

“Đại nhân lần thứ nhất thấy tiểu nhân, tiểu nhân lại tại trên sông thời điểm, gặp qua đại nhân mấy lần, tiểu nhân từ nhỏ tại cái này Vụ Trạch lớn lên, phụ thân từ nhỏ đã giáo tiểu nhân đánh cá, có thể nói, tiểu nhân có một nửa thời gian là tại cái này Vụ Hà bên trên lớn lên.”

Lê Thủy Vận một bên lái thuyền vừa nói.

“Kia người cũng đã biết cái này Vụ Hà có lai lịch ra sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Triệu Phụ Vân đứng ở đầu thuyền, mà thanh niên tại đuôi thuyền chèo thuyền, nghe được Triệu Phụ Vân tra hỏi về sau, hần suy tư một chút, nói rằng: “Vụ Hà lai lịch xa xưa, không có Vụ Trạch huyện, cũng đã có Vụ Hà, tiểu nhân tiên phụ từng nói, truyền thuyết cái này dưới sông có Long Vương cung điện, lại có người nói, trong sông cái bóng lẩy chính là trên trời cung điện.”

“Nghe nói, từng hiển lộ qua một lần, rước lấy rất nhiều Tiên gia xem, lại không có một cái nào tìm tới, liền có người nói đây chẳng qua là ảo thị.” Lê Thủy Vận một bên chèo thuyền nói.

Triệu Phụ Vân hỏi: “Kia người cũng đã biết, một lần kia là từ lúc nào?”

“Nghe nói là ông nội ta lúc nhỏ.” Lê Thủy Vận mang theo một tia vẻ hoài ức nói rằng.

“Rất nhiều người tới đây, có thể có người nói vì cái gì cái này khúc sông bên trong, âm khí như thế nồng đậm?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tựa như là có người nói qua, mảnh này trong núi có Quỷ Vương mộ huyết, còn có người nói toàn bộ con sông đều là bởi vì có một đầu Âm Minh xà rơi xuống tử vong ở chỗ này, trong thân âm khí thẩm thấu nhập đại

địa bên trong, dẫn đến nước sông âm trầm, sinh sôi Âm
Quý.” Lê Thủy Vận nói rằng.

Chương 28 : Pha trà chờ thời cơ duyên

Nhiều như vậy truyền thuyết, lại là Long cung, lại là Âm Minh xà chết ở chỗ này, lại là Quỷ Vương mộ huyết, còn có Chu Bồ Nghĩa nói tới Vụ Quỷ quốc.

Vụ Hà nước sông cũng không vội, chỉ có sương mù tràn ngập tại trên mặt sông.

Nếu không phải là Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được nước sông này bên trong âm tà chi khí, hẳn đều muốn cảm thấy cái này khúc sông là tại tiên cảnh bên trong.

Lê Thủy Vận nhìn xem càng ngày càng đậm sương mù, không khỏi đưa tay sờ sờ chính mình ống trúc, nơi đó trang chính là hắc Xà Cổ.

Ống trúc phía trên có mấy cái lỗ nhỏ, nếu là bên ngoài có hung hiểm, bên trong mặt rắn rết liền sẽ bất an.

Lại nhìn một chút đứng ở đầu thuyền giáo dụ, hẳn có chút xách theo tâm liền lại an định không ít.

Dù sao, giáo dụ là một phòng hỏa diễm, đốt thấu nửa toà Vụ Trạch huyện người.

Triệu Phụ Vân nhìn xem đầu này Vụ Hà, lại có chút xuất thần, bởi vì hẳn nhớ tới chính mình từng tại Lương Đạo

Tử trong nhà làm khách lúc du ngoạn đầu kia sông.

Lương Đạo Tử người này nhiệt tình, hiếu khách, giao hữu chủ động, có một lần trong núi nhiệm vụ liên cách hấn nhà không xa, thế là hấn mời mọi người đi trong nhà hấn chơi.

Lúc ấy liền đi xuôi dòng, đầu kia sông tên Ly Giang, mà nhà hấn tại Ly Giang bên cạnh mở một mảnh linh điền, lại tại bờ sông vòng một khối thủy vực nuôi 'Linh Giác' thảo, kia 'Linh Giác' xem như một loại ẩn chứa có linh khí trái cây, nói đối với tu hành có rất lớn có ích đi, cũng liền bình thường, nhưng lại có thể làm người tu hành trên bàn trưng bày nhỏ trái cây.

Cha cũng là người tu hành, nhưng lại cả đời chưa Trúc Cơ.

Lương Đạo Tử từ nhỏ tại bờ sông lớn lên, cho nên có một tay câu cá bản sự, có thể cũng chính là cái này câu cá bản sự vì hấn rước lấy tai họa.

Triệu Phụ Vân trong lòng thở dài một hơi, đem những này tuôn ra sinh thương cảm đè xuống, hơi nhún chân dụng tâm, sóng nước giống như là bị một cỗ lực lượng vô hình gạt ra, thuyền nhanh chóng đi tới.

Thuyền đi tới quần sơn ở giữa.

Đồng thời mặt nước biến chật hẹp lên, càng lộ vẻ tĩnh mịch.

Triệu Phụ Vân phát hiện, có khác một cái ngã ba trực

tiếp thông kia hư hư thực thực Bàn Vương động phủ.

Kia đã là hẻm núi, lại là đường sông, hấn từng đứng tại động phủ trước theo kia hẻm núi nhìn qua, chẳng qua là lúc đó không nhìn thấy cái này mặt sông.

Càng đi về phía trước, liền càng ngày càng cạn, tràn ra rất nhiều đầu khe nước đến, có thể nhìn thấy trong núi nước suối ở chỗ này hội tụ, thế là không lại hướng phía trước.

Trong núi thanh u, có ẩn trong khói ẩn.

Cái này một mảnh trong núi chướng khí nhiều, hướng chỗ sâu càng Thiên Sơn Quốc chỗ.

Bỗng nhiên, hấn nhìn thấy có nam tử trên không trung đạp gió mà đi, mỗi một bước đạp tại hư không, đều khuấy động lên một mảnh sóng gió, mà thân hình tại dương quang bên trong như ẩn như hiện.

Lại nhìn thấy có một đầu bạch xà đi theo trong đó, kia bạch xà dường như cưỡi mây đạp gió bạch long như thế, giãy dựa thân thể, mang theo một mảnh gió sương mù, theo kia một đầu hẻm núi cuốn đi lên, động tĩnh rất lớn.

Tại bạch xà trên lưng ngồi một nữ tử, hướng phía phía dưới trong sông nhìn thoáng qua, ánh mắt lạnh lùng.

Triệu Phụ Vân nhìn xem hai người kia, trong lòng có hơi hơi gấp, hấn biết, Tuân Lan Nhân còn tại kia động phủ bên trong.

Hắn biết Tuân Lan Nhân rất lợi hại, nhưng là song quyền nan địch tứ thủ, mà theo hai người kia đi ngang qua lúc lộ ra khí tức đến xem, tuyệt đối không kém.

Bất quá, cái kia động phủ bên trong cũng không có có cái gì, nếu là hắn có thể làm chủ lời nói, liền sẽ tùy ý hai người này vào xem, nhưng là Tuân Lan Nhân kia một cái miệng, chưa hắn có thể cùng người sống chung hòa bình.

Cái này mấy ngày, cũng không biết Tuân sư tẩy luyện tốt pháp bảo của nàng có hay không, trong lòng của hắn lại lên ý nghĩ này, như tẩy luyện tốt pháp bảo, cũng là không lo lắng như vậy.

Trong lòng của hắn mang theo những ý nghĩ này một đường trở về, hắn không có đi cái kia trong động phủ, bởi vì hắn biết rõ, chính mình đi cũng không có tác dụng gì.

Nếu là Tuân Lan Nhân ở chỗ này rơi vào, như vậy chính mình còn có thể đi trở về nói cho Thiên Đô sơn bên trong, là ai giết nàng.

Trở về bởi vì là xuôi dòng mà đi, cho nên càng mau một chút.

Hắn xuống thuyền, xuất ra một cái Xích Quân Phù Tiền cho đối phương, Lê Thủy Vận trong mắt tuôn ra sinh ngạc nhiên mừng rỡ, vốn muốn nói chỉ là cái này dạo chơi một chuyến sông mà thôi, không đáng Triệu Phụ Vân cho những này, thật là hắn nhìn xem kia Phù Tiền

lại bỏ không thể cự tuyệt.

“Cầm a, như có cảm giác thể xác tinh thần sợ hãi, liền nắm này Phù Tiên mà tụng niệm Xích Quân chi danh, ngày bình thường, người giờ ngộ cũng nhiều nắm phù mà niệm đảo chi, có thể dùng thần uy không tiêu tan.” Triệu Phụ Vân nhìn ra ý nghĩ của hắn, vừa cười vừa nói.

“Tương lai như có ý tưởng, có thể đến ta chỗ ở chép Xích Quân kinh văn trở về.”

“Tốt, tốt.” Lê Thủy Vân xoa xoa tay, kích động tiếp nhận màu đỏ nhạt Xích Quân Phù Tiên.

Triệu Phụ Vân thì là đi tới Xích Quân Miếu, còn không có đến gần, cũng đã nghe được thanh âm bên trong.

Cửa miếu trước ngừng lại một khung xe ba gác, trên xe buộc một khối màu đỏ tảng đá lớn.

Kia một đôi sư đồ, đang mang theo mấy người đem nguyên bản kia tượng thần chuyển xuống đến.

Hắn không có can thiệp những này làm việc, liền tới dốc núi trước, hướng phía kia động phủ vị trí nhìn lại, trùng hợp lúc này, hắn nhìn thấy trong núi có một đạo bạch sắc vân khí bay thẳng bầu trời, mơ hồ có thú rống ở trong hư không truyền đến.

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chú, nhìn thấy kia vân khí một cái xoay quanh, mới nhìn rõ ràng, kia là một đầu bạch xà.

Rắn đại phát tiếng như thú rống.

Bạch xà lại đi xuống chưa dứt đi, dường như bay quá chiều cao chút phí sức, rơi xuống về sau liền bị sơn chặn, nhưng mà không bao lâu, hấn liền nhìn thấy Vụ Hà phía trên có sương mù lan tràn, cũng có tiếng sóng xuất hiện, một hồi qua, hấn liền nhìn thấy có một con đại xà đi xuôi dòng sông.

Sóng trong sông dưới thân rắn nhanh chóng xếp sang hai bên, sương mù bắt đầu khởi động.

Nguyên bản trong sông một chút đánh cá người sợ hãi tránh đi, nhưng là như cũ có chút bị lật ngược thuyền, bắt quá, cũng may đều người trên thuyền thủy tính đều tốt.

Mà Triệu Phụ Vân cũng thấy rõ ràng, kia rắn trên lưng có một nam một nữ ngồi ở phía trên, chỉ là hai cái nhân khí hơi thở uể oải, trong đó nam nhân kia càng là sắc mặt u ám, nhìn da mặt đều dường như hơi khô héo.

Mà trước mặt nữ tử áo trắng kia vẫn còn tốt, lúc này đang cầm một bình đan dược hướng miệng bên trong ngược, lại cạy mở sau lưng nam tu miệng, hướng trong miệng hấn ngược thuốc.

Triệu Phụ Vân ngón tay tại Hỏa Hào Châm biên giới câu một chút, lại dừng lại.

Loại kia cho cái này một đôi nam nữ đến hai kim châm ý nghĩ nhanh chóng ép xuống.

Từ trên người bọn họ bị thương đến xem, hiển nhiên là bị Tuân Lan Nhân làm tổn thương tới.

Tuân Lan Nhân kia một món pháp bảo cường đại, nhiếp thần hồn cùng tinh nguyên trong người, nếu không có tương ứng chống cự thủ đoạn, chỉ sợ là mấy cái đối mặt xuống tới liền trốn bán sống bán chết.

Hai người kia chính là ví dụ rất tốt.

Hắn viên kia nổi lòng lo lắng liền rơi xuống đến, không khỏi muốn, Tuân sư ngoài miệng không tha người, dưới tay công phu vẫn là rất cứng.

Trời rất nhanh liền đen lại, hắn về tới chỗ ở, đã ăn một quả Tích Cốc đan, đốt đi một bình bong bóng chén trà, liền ngồi ở chỗ đó, hắn đang chờ, chờ Tuân Lan Nhân đến.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, bỗng nhiên một đám mây sương mù từ trên trời giáng xuống.

Tuân Lan Nhân bọc trong đó, mang đến một mảnh gió, thổi lay động ánh đèn trong phòng lay động.

Triệu Phụ Vân đứng lên, thi lễ một cái, thăm viếng nói “bái kiến Tuân sư.”

Tuân Lan Nhân đánh giá hắn một chút, sau đó lại nhìn một chút hắn ngồi qua cái ghế, lại nhìn một chút bên cạnh trà, Triệu Phụ Vân lập tức nói: “Tuân sư mời ngồi, đây là đệ tử rót trà cho người, còn nóng.”

“A? Người biết ta đêm nay muốn tới đây?” Tuân Lan Nhân không tin hỏi.

“Đệ tử hôm nay tại bờ sông, thấy có một nam một nữ vào kia động phủ, nguyên muốn đi cùng Tuân sư một đạo đối địch, nhưng là lại nghĩ đến đệ tử pháp lực thấp, đi chỉ sợ cũng vướng víu, cũng là tin tưởng Tuân sư pháp bảo, thế là tại bờ sông chờ, quả nhiên, không lâu liền thấy một con đại xà đi xuôi dòng sông, rắn bên trên chở hai cái, khí tức uể oải, liệu nghĩ bọn hắc nhất định là tại Tuân sư trên tay bị thiệt lớn.”

“Cho nên nghĩ đến, Tuân sư xác nhận tẩy luyện tốt pháp bảo, nên liền phải hiện ra, cho nên rót trà ngon ở chỗ này chờ Tuân sư.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân lại đánh giá hắc, nói rằng: “Người cũng là có mấy phần liệu sự tình rõ ràng, hai người kia cũng là có chút thủ đoạn, nhưng là lại sao địch lại trong tay của ta đã tẩy luyện tốt Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ.”

Nàng nói xong thuận thế lấy hạ, trên mặt có mấy phần tự đắc, thuận thế bưng lên bên cạnh bát trà, cũng không sợ trong đó chi nóng, uống một hơi cạn sạch.

Triệu Phụ Vân nhìn cái cổ thon dài trắng nõn của nàng, giống như cổ hạc.

Nàng uống cạn, buông xuống chén, lại đánh giá Triệu Phụ Vân, nói rằng: “Xem ở người như thế hiểu chuyện phân thượng, hôm nay ta cùng người chia sẻ một cốc đại cơ duyên.”

Nói đến đây, Triệu Phụ Vân lại phát hiện trong mắt nàng có vẻ hưng phấn khó nén.

Chương 29 : Bàn luận trận

Triệu Phụ Vân nhìn xem từ trên ghế đứng lên, một thân hăng hái, lại mang theo vài phần khoe khoang tự đắc cảm giác Tuân Lan Nhân.

Trong lòng của hắn lại có chút hãi hùng khiếp vía, nói thật, hắn đối với thăm dò bí ẩn động phủ loại hình hành động, không phải rất nóng lòng, bởi vì hắn cảm thấy, tại những địa phương kia rơi vào tử vong xác suất quá lớn.

Trước đó kia một cái động phủ, nếu không phải Tuân Lan Nhân tới, hắn tự mình một người là không thể nào đi.

“Tuân sư nói cái cơ duyên này, không biết là vật gì?”
Triệu Phụ Vân cẩn thận hỏi.

“Vụ Hà phía dưới, thì ra có động thiên khác.” Tuân Lan Nhân đưa ngón trỏ ra, hơi híp mắt, chỉ vào bên kia núi ngôi sao nói rằng.

“Ngài, là thế nào phát hiện?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đương nhiên là điều tra nghiêm ngặt đoạt được.” Tuân Lan Nhân quay đầu nhìn hắn, trong mắt lại hình như có một cái khác ý tứ, tựa như là đang hỏi: “Người dạng này hỏi, có ý gì không?”

Triệu Phụ Vân lại là lại hỏi: “Tuân sư, thật là xác định cái kia động phủ thuộc về ai?”

“Không có, cũng không cần xác nhận, ngàn vạn năm tới tuế nguyệt, người tu hành tới tới đi đi, sinh sinh tử tử, hôm nay ta chiếm cứ, ngày mai hẳn lại tới, động phủ một mực tại, cũng là tự xưng động phủ chủ nhân đổi cái này đến cái khác.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Triệu Phụ Vân theo trong lời nói của nàng, cảm giác được một cỗ tuế nguyệt vô tình, cảm giác được tu sĩ tại thiên địa này mà nói, cũng bất quá là khách qua đường đồng dạng.

“Như vậy, Tuân sư, là tại cái kia động phủ bên trong phát hiện, có thể tiến vào Vụ Hà phía dưới động thiên phương thức.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Ta ở bên trong kia một chiếc giường ngọc bên trên, thấy được một bức tranh, vết tích đã vô cùng nhạt, ngay từ đầu ta cũng chưa từng để ý, nhưng là về sau nghĩ đến, vùng này thế núi địa hình, kết hợp với trận pháp lý lẽ, lập tức rõ ràng, kia là một bức trận đồ.”

“Đi, theo ta đi nhìn xem.”

Tuân Lan Nhân nói xong, một ngón tay mặt đất, một đám mây khói tuôn ra sinh, đem chính nàng cùng Triệu Phụ Vân bao ở trong đó, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy, có một cỗ lực lượng cường đại đem chính mình bao lấy, chụp xách mà lên, hướng phía bầu trời mà đi, hẳn buông lỏng thân thể, tùy ý một cỗ lực lượng này mang

lên cao..

Chỉ chốc lát sau, liền đã đi tới bên cạnh núi cao đỉnh núi.

Đỉnh núi không cây cối, chỉ có một vòng trụ lúi tảng đá, tại tảng đá trong khe mọc ra một chút cỏ tranh.

Gió đêm đập vào mặt, thổi vào người, toàn bộ tâm tình vì đó thoải mái.

Đêm nay có nguyệt, ánh trăng vẩy xuống.

Hắn thấy được kia Vụ Hà, nhìn thấy sơn trong huyện thành một chút ánh đèn.

“Người nhìn những này sơn hình xu thế, nhìn như lộn xộn vô tự.” Tuân Lan Nhân đưa tay trước người xẹt qua: “Kì thực, hoàn toàn chính xác lộn xộn vô tự.”

Triệu Phụ Vân: “.....”

“Ta từng dạy qua người cái gì?”

“Chúng ta muốn chưa từng tự bên trong nhìn thấy có thứ tự, nhìn thấy quy luật.” Triệu Phụ Vân nói tiếp.

“Không tệ, thứ ta dạy, người còn nhớ rõ, người nhìn ra cái này một mảnh địa hình trật tự sao?” Tuân Lan Nhân hỏi.

Tuân Lan Nhân có thể trở thành Thiên Đô sơn bên trong trận pháp đạo sư, có thể thấy được bản thân cường đại trận pháp bản lĩnh.

Triệu Phụ Vân điều động lấy trong lòng sở học, cùng
cổng các loại trận đồ, muốn tới so sánh.

“Trận kinh bên trong có lời, sơn là tinh vị, giang hà là
tuyến, phác họa thành trận, lược trận làm coi mở miệng,
nhận biết đuôi cánh.” Triệu Phụ Vân hiện lên dạng này
một đoạn văn.

Lại có kinh nói: “Như lược trận thức như mây mù che
mắt, làm rõ mây nhìn thấy mặt trời.”

Hắn nhìn một hồi sau, nhìn không ra ứng tình tượng, thế
là lợi dụng cửa đại trận hình đi cứng rắn bộ.

“Nhất Nguyên sẽ bắt đầu, Lưỡng Nghi triển miên, Tam
Tài thành cướp, Tứ Tượng xưng tôn, Ngũ Hành ngũ
sắc,...”

Các loại trận hình mặc lên đi, hắn lại cảm thấy cái gì đều
bộ không đi lên, nhưng là hắn lại rõ ràng, nơi này nhất
định ẩn giấu đi một loại nào đó trận pháp.

Hắn ở trong lòng suy tư, Tuân Lan Nhân lại là bỗng
nhiên mở miệng nói ra: “Người không cần suy nghĩ, ta
không có dạy qua người.”

“Nơi này có một cái kỳ môn, kỳ môn về sau chính là một
cái động thiên, trận pháp là chèo chống vào trong đó, từ
bên ngoài là không nhìn ra.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Triệu Phụ Vân: “.....”

“Tuân sư là làm thế nào biết?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại, hẳn là thật muốn biết.

“Ta ở trong đó nhìn thấy trận đồ, là một cái mở ra phương pháp, nếu như ta không có đoán sai, cái này động thiên là giấu ở đầu này trong sông, mà ở đằng kia động phủ bên trong, ta nhìn thấy trận đồ, chính là một cái Thất Tinh hợp thành chìa khoá, đâm vào một đám mây sương mù bên trong, kia là Thất Tinh Nhập Vân Đồ.....”

“Bộ kia Vân Vụ đồ án, rất nhiều người khẳng định đều sẽ cho rằng là giường ngọc tự nhiên đường vân, cũng đúng là tự nhiên đường vân, nhưng là chúng ta muốn coi nó là thành đầu này sông lời nói, như vậy tất cả liền đều nói thông được.”

“Tuân sư, có khả năng hay không là người suy nghĩ nhiều?” Triệu Phụ Vân không nhịn được cắt ngang nàng phán đoán.

“Hừ, người nói cái gì, chúng ta tu hành, cố gắng không riêng gì tu hành, còn muốn đi cố gắng thăm dò thế gian này, từ xưa đến nay, có bao nhiêu người mở động thiên, lại có bao nhiêu người chết bởi động thiên bên trong, hiện tại cơ hội bày ở trước mặt chúng ta, tại sao có thể sợ khó đâu? Chúng ta cần còn lớn mật hơn suy đoán!”

“Chúng ta chuẩn bị một chút, ta chuẩn bị bố kế tiếp Thất Tinh trận, tự Thất Tinh lực lượng ánh vào cái này Vụ Hà bên trong, thử một lần, đến lúc đó nếu là thật sự mở ra, người có nên đi vào hay không?” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Triệu Phụ Vân thì là lắc đầu, nói rằng: “Đệ tử liền không đi vào, ta là Tuân sư ở bên ngoài bảo hộ xuất khẩu.”

“Hừ, người người này luôn luôn lén lút giết người, liên đồng môn cũng dám giết, lại tại cái này đại cơ duyên trước mặt co vòi, làm thật là khiến người ta trò cười.” Tuân Lan Nhân không thích nói rằng.

Triệu Phụ Vân trong lòng vi kinh, hấn giết người sự tình, có thể khẳng định không có ai biết, thật là Tuân Lan Nhân lại như thế nào sẽ biết đâu.

“Đệ tử, không biết Tuân sư nói cái gì, giết cái gì đồng môn, đệ tử cùng đồng môn hữu ái, có thể lui một bước thì lùi một bước.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân liếc mắt nhìn hấn một cái, nói rằng: “Làm không thể lui thời điểm, liền giết chấm dứt hậu hoạn, có phải hay không.”

“Đệ tử sợ hãi, không biết rõ Tuân sư nói cái gì.” Triệu Phụ Vân giống như nghi ngờ nói rằng.

“Ha ha, người từng tại trong viện lên án qua Hứa Nhã Quân giết Lương Đạo Tử, cái này dù chưa ghi chép tại sách, nhưng mà ta lại vừa lúc biết, sau đó, Hứa Nhã Quân bị giết chết tiền nhiệm trên đường, ta nghe xong, liền biết là người gây nên.” Tuân Lan Nhân nói rằng.,

Triệu Phụ Vân trong lòng cuộn cuộn, miệng bên trong lại nói: “Đệ tử đối với chuyện này hoàn toàn không biết.”

“Người không cần dạng này, người phải biết, người bị đưa lên sơn thời điểm, là người đại di tự tay giao cho trên tay của ta, mà là ta đưa người nhập Thiên Đô sơn Hạ viện, người có thể lo ngại Thiên Đô sơn môn quy, lại không cần lo ngại ta.” Tuân Lan Nhân thanh âm không còn thanh thúy, tại cái này trong gió, lại có một tia khó được dịu dàng cảm giác.

Triệu Phụ Vân không biết rõ đối phương là đang bày mình, còn là thế nào, trong lúc nhất thời không dám trả lời, chỉ là yên lặng không nói.

Hai người đứng là trong lúc nhất thời không lời nào để nói.

“Tính toán, không nói những thứ này, trước nói nơi đây cơ duyên, ta vừa vặn có một bộ ngày bình thường diễn luyện trận pháp dùng bàn cờ, dùng chính là tinh thạch luyện chế mà thành, có thể quân cờ làm trận cơ bố trí xuống Thất Tinh trận, thử một chút có thể mở ra hay không cái này động thiên.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Tuân sư, phải chăng cần lại mời chút sư trưởng đến đây.” Triệu Phụ Vân nhắc nhở.

“Chúng ta dù sao cũng phải trước xác định có phải thật vậy hay không có a.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Là, trước phải xác định, bất quá, hôm nay, có người đến cái kia động phủ, phải chăng cần thiết phải chú ý.....” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hôm nay hai người kia từng tiến vào cái kia động phủ

chỗ sâu, gập qua bên trong trống trải, chỗ nào còn sẽ tới nơi này.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Nếu thật là muốn bày trận, đệ tử cảm thấy, chỉ sợ còn phải là sao sáng đầy trời, tinh thần chi lực cuộn trào thời điểm mới có thể.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Người nói đúng, ta cũng đi làm chút chuẩn bị, người ở chỗ này trông coi.” Tuân Lan Nhân nói xong, liền bật hơi thành sương mù, đem hai người bọc lấy, cuốn lên, theo gió mà trở xuống tới kia trong viện, sau đó lại giá sương mù mà đi.

Đúng là một khắc cũng không có dừng lại.

Chương 30 : Xích Quân Miếu

Triệu Phụ Vân về sau khi đến, ở đằng kia trên ghế mây nằm xuống, cầm xuống một bát đã lạnh trà, uống một ngụm, mới tỉnh ngộ đây là Tuân sư uống qua chén.

Trong lòng của hắn qua một lần chuyện hôm nay, phát hiện rất nhiều chuyện đều không phải mình đủ khả năng ứng đối, chính mình chỉ có thể bị động nhìn xem, tại biên giới bồi hồi.

Nhắm mắt lại, chậm rãi ổn định lại tâm thần, bắt đầu tu hành.

Huyền Quang ở trong hư không chuyển động, thu nhiếp lấy giữa thiên địa âm lộ.

Sắc trời sáng lúc, hắn về tới trong phòng.

Liên tiếp mấy ngày, hắn đều trong phòng tu hành, sau đó đi bên ngoài đi một vòng, Chu Bò Nghĩa bây giờ tại nơi này địa vị tăng lên rất nhiều, nha môn xây dựng rất nhanh, bận rộn thật quá mức.

Một ngày này hắn lại đến tới Xích Quân Miếu lúc, phát hiện một cái kia Xích Quân giống đã điêu khắc không sai biệt lắm, đồng thời đã mang lên nguyên bản thần đài.

Cái này tượng thần dưới chân bộ phận là điều khắc pháp bào, rủ xuống, chỉ lộ ra hai chân.

Mà tay của hấn hơi nâng tại trước ngực, bàn tay mở ra, vuông vức, Triệu Phụ Vân nhìn một cái, có thể khẳng định vừa vặn có thể mang lên kia một chiếc Kiếp Hỏa Đăng.

Mấy ngày nay bên trong, hấn thử tại Kiếp Hỏa Đăng bên trên viết Xích Viêm Thần Chú, chính là nhưng căn bản liền không cách nào viết lên, kia Kiếp Hỏa Đăng cây đèn lại có một loại không dính bụi pháp vận.

Bất quá tại cái này Xích Viêm Thần Quân tượng thần bên trên khắc chữ lại muốn dễ dàng nhiều, hấn không để cho hai cái này thợ điêu khắc đi khắc, mà là cho bọn hấn mượn đao khắc, quan sát một hồi sau, động thủ tại tượng thần bên trên khắc.

Hấn đầu tiên là khắc Xích Viêm Trú Thân Kinh tại trên lưng, từ sau cái cổ theo lưng một đường khắc tới trên lưng.

Kia kiểu chữ cứng cáp hữu lực, trong mơ hồ, hình như có một cỗ hỏa khí tại uẩn kết, trong lòng của hấn rất là hài lòng.

Tiếp lấy, hấn lại từ bờ vai của hấn chỗ bắt đầu khắc 'Xích Viêm Thần Chú', một đường khắc tới cổ tay chỗ, một cánh tay khác cũng là như thế.

Cuối cùng, hấn lại tại cái này Xích Viêm Thần Quân chỗ trán khắc xuống một đạo Hỏa phù.

Hỏa phù một thành, cả tòa tượng thần liền hình như có hỏa diễm chi nguyên, lại chuẩn bị lại ở trong lòng bàn tay nâng lấy Kiếp Hỏa Đăng cũng khắc xuống Hỏa phù.

Hắn không có đình chỉ, như cũ tại tượng thần trên quần áo, khắp nơi đều khắc lên Hỏa phù, Hỏa phù giống như là hoa văn như thế, che kín Xích Quân toàn thân, hắn lại đi lấy chu sa cùng mấy loại dương dược khác phối hợp tốt, bôi vào trong hoa văn khắc đao khắc ra.

Mọi thứ đều xóa tốt về sau, lại nhìn kỹ chi, thời khắc đó tượng thần sư đồ hai người, chỉ cảm thấy nguyên bản một pho tượng đá, tại thời khắc này giống như là thiêu đốt lên một đoàn ngọn lửa nóng bỏng.

Triệu Phụ Vân lại cảm kia Kiếp Hỏa Đăng, cùng trong nhà kia bốn mươi chín chén đèn dầu đến, bày ở tượng thần chung quanh, làm thành một vòng tròn.

Mà hắn kia một tôn gỗ tảo Xích Quân tượng thần, thì là liền đem tại đại thần tượng dưới chân.

Triệu Phụ Vân nhìn xem bị đèn đuốc vây quanh tượng thần, trong lòng hết sức hài lòng.

Đối với Đông An Bình cùng Vưu Đông Thạch hai người nói: “Nơi này chút bạc, cùng cái này hai cái Xích Quân Phù Tiên xin cảm lấy, cảm tạ hai vị trải qua mấy ngày nay vất vả.”

“Không dám không dám!” Hai người xoay người đem kia bạc cùng Xích Quân Phù Tiên đều nhận lấy, đến tận đây,

Triệu Phụ Vân trong núi luyện chế Xích Quân Phù Tiên liền sử dụng hết.

“Hai vị mời trở về đi, sắc trời sắp muộn, ngoài thành không phải nơi ở lâu.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Hai người nhìn thấy cái này chen chúc tại tượng thần chung quanh cây đèn, cái này một ánh lửa bên trong lộ ra thần bí uy nghiêm Xích Quân tượng thần, trong lòng bọn họ có đủ loại suy đoán, cũng chỉ có thể là ép ở trong lòng.

Một đường hướng dưới sườn núi đi mây, quay đầu nhìn Xích Quân Miếu, phát hiện kia cửa miếu đã quan bế.

Mơ hồ hỏa quang từ trong khe cửa lộ ra, trong lòng của bọn hắn, cái này mới tới giáo dụ, so với trước một vị giáo dụ mà nói, mạnh hơn nhiều lắm.

Trước một vị làm việc hùng hùng hổ hổ, hỉ nộ đều ở trên mặt, mà cái này một vị, mặc dù đối mỗi một vị đều khách khí mà mỉm cười, nhưng là bọn hắn mỗi lần nhớ đến ngày đó buổi tối hỏa diễm, liền hãi hùng khiếp vía.,

Đông An Bình trước kia thấy cái này một tòa miếu, lại cảm thấy, cái này một tòa miếu tại cái này một mảnh đen ngịt trong núi, tại cái này một mảnh âm trầm ám trầm bờ sông, liền xác nhận giấu âm nạp quỷ chỗ.

Mà trước đây, nơi đó xây một tòa Hắc Miếu, cũng xác thực như thế.

Nhưng là bây giờ nhìn, hắn lại cảm thấy kia một tòa

miếu, một mình ở chỗ này trong bầu trời đêm, trần thủ lấy cái này từng tòa sơn cùng đầu này sông.

Trong núi có yêu quái, trong sông có Yểm Quỷ, nhưng mà nơi đây người ở chỗ này tranh sống, lại chỉ có thể nuôi cổ nuôi âm, dịch thi đến đối kháng.

Qua nhiều năm như vậy, cái này một chỗ rốt cục đốt lên một đám lửa, giống như là muốn đem cái này một mảnh u ám chi địa chiếu sáng.

Triệu Phụ Vân đem cửa miếu đóng kỹ, xếp bằng ở miếu bên trong trên mặt đất.

Lẳng lẳng hồi tưởng lấy chính mình trải qua mấy ngày nay đã làm những gì.

Trải qua mấy ngày nay, giết chóc rất nhiều, mặc dù là bị thời sự phá buộc, nhưng là cuối cùng là chính mình ra tay, hấn dưới trời này ở giữa chí cương chí dương Xích Viêm Thần Quân trước, hồi tưởng đến hành vi của mình, giống như tuyên cáo với Xích Quân biết, lại như đang dò xét tại tâm.

Rốt cục, hấn tại một phen tĩnh tu về sau, một lần nữa mở mắt, sau đó lại đột nhiên dò ra kiếm chỉ, dường như hái hoa đồng dạng, tại trong ngọn lửa kẹp lấy một chút ánh lửa, đầu ngón tay ánh lửa lấp lóe.

Luyện pháp ngưng luyện Huyền Quang, liền có thể hư không vẽ bùa, mà hấn bóp diễm là phù, lại là tiến thêm một bước kỹ nghệ, kiếm chỉ vung ra, một chút ánh lửa rơi vào tượng thần trên thân khắc họa lấy một đạo Hỏa

phù bên trong.

Hắn không có đình chỉ, một mạch kẹp mười bảy đạo Hỏa phù, vung lên tại tượng thần bên trên, mỗi một đạo đều rơi vào tượng thần bên trên khắc xuống Hỏa phù bên trên, khắc sâu vào trong đó, như điểm phát quang.

Hắn dừng lại, lại nhắm mắt lại, tĩnh tu trong chốc lát, sau đó đứng dậy đi tới tượng thần sau lưng, lại lần lượt vung ra hỏa điểm khắc sâu vào Hỏa phù bên trong.

Khi hắn một lần nữa dừng lại lúc, cái này một bức tượng thần, tựa như mặc một cái ánh lửa hà áo như thế.

Cuối cùng hắn đi tới chính diện, nhìn xem kia tượng thần mi tâm chỗ, cũng không có vung điểm Hỏa phù.

Hắn lại lần nữa ngồi xuống.

Trong tai nghe phía bên ngoài sông sóng bên trong sóng cả âm thanh, có ban đêm chim tiếng vang lên, lại mang theo loại kia âm trầm cảm giác, cùng cái này bờ sông gió cùng tiếng phóng đăng như thế.

Làm giữa thiên địa một sợi dương quang rơi vào Xích Quân Miếu bên trên, miếu bên trong vang lên tụng niệm Xích Viêm Thần Chú thanh âm.

Ánh lửa trong một chớp mắt tuôn ra động, tại bờ sông đến đánh cá người cũng nghe tới trên sườn núi Xích Quân Miếu bên trong truyền đến rộng lớn tiếng tụng kinh.

Thanh âm này giống như là nhốt tại một cái phòng bên trong, qua lại ở bên trong quanh quẩn, cho nên thanh âm xuất hiện trùng điệp, biến hùng hậu, giống như là hiểu rõ rất nhiều người cùng một chỗ tụng kinh.

Có người tới Xích Quân Miếu bên ngoài, theo kia trong khe cửa có thể nhìn thấy bên trong dưng động ánh lửa, nhìn xem kia nóc nhà rơi xuống dương quang giống như là ở chỗ này tụ thành hỏa diễm.

Nguyên một đám chỉ cảm thấy khô nóng vô cùng, giống như là trên trời mặt trời đã rơi vào cái này miếu bên trong như thế.

Miếu bên trong, những cái kia cây đèn bên trên ánh lửa vọt lên, trên đó khiêu động hỏa diễm ánh vào tại tượng thần phía trên, phảng phất tại nướng lấy tượng thần, kia trong mộng lung một loại nào đó ý chí, giống như là tại thẩm thấu nhập trong đó đi.

Đại thần tượng dưới chân gỗ tảo tượng thần phía trên ánh sáng màu đỏ vọt lên, cùng hỏa diễm liên thành một mảnh.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân cảm nhận được bầu trời cực nóng cảm giác đạt đến thịnh nhất, cả người hắn nổi lên một cổ thần uy, hai mắt bên trong nổi lên nghiêm nghị ánh sáng màu đỏ, chỉ thấy hắn lớn tiếng nói: “Mời Xích Quân trú niệm thân này.”

Duỗi ngón một chút, một chút ánh sáng màu đỏ rơi vào tượng thần mi tâm kia một đạo Hỏa phù bên trên.

Cái này trong nháy mắt ở giữa, cả tòa tượng thần liền dường như sống lại, dường như vẽ rồng điểm mắt, cả tòa tượng thần bên trên nguyên bản ánh sáng màu đỏ, tại thời khắc này đều trôi chảy, đồng thời hướng phía mi tâm hội tụ, sau đó lại từ từ biến mất, giống như là bị thu vào tượng thần bên trong đi.

Đến tận đây, cái này một tòa Xích Quân, liền nhưng chân chính được xưng tụng là Xích Quân Miếu.

Cũng coi là hấn mới đạo trường.

Bất quá hấn lần này đạo trường, lại là vì luyện kia Kiếp Hỏa.

Hấn đứng ở nơi đó nhìn xem bị tượng thần nâng ở lòng bàn tay Kiếp Hỏa Đăng, phía trên đã mở uẩn kết lên màu đỏ điểm quang, hưng phấn trong lòng.

Nếu là có thể ngưng luyện ra Kiếp Hỏa Chân Sát, kia chính là mình Trúc Cơ thời điểm.

Chương 31 : Đồng môn

Một trận tác pháp, một trận triệu mời, nhường Triệu Phụ Vân trong thân một mảnh lửa nóng.

Hôm nay mời Xích Quân vào miếu bên trong, kia tối tắm bên trong giáng lâm kia một đạo thần uy hỏa ý, phá lệ nồng đậm, hắn không có lập tức đi mở cửa miếu, mà là ngồi ở chỗ đó kiểm chế tâm niệm.

Hắn biết rõ, lúc này, nếu là có thể có một ít tẩm bổ thể nội âm huyết, ăn hết ức chế dương hỏa đan dược, chính mình sẽ dễ chịu rất nhiều.

Hoặc là họa tương ứng ‘Huyền Thủy phù’ hóa thủy ăn vào, cũng có hiệu quả.

Nhưng là Triệu Phụ Vân không có tương ứng đan dược, cũng không có họa ‘Huyền Thủy phù’ hóa thủy ăn vào, mà là lấy buộc niệm tĩnh tâm phương thức áp chế trong thân cuộn trào hỏa ý.

Tâm chủ thần, chủ lửa, thuộc về quân chủ chi quan, chỉ huy tất cả, hắn ý nghĩ chìm vào trong lòng, buộc niệm tại tâm, tựa như vì chính mình tảo động tâm mặc lên dây cương.

Bởi vì cái gọi là tâm như viên, một khắc không tĩnh, tu hành quá trình chính là muốn hàng phục tâm viên.

Hắn không có đan dược trợ chính mình, cũng chỉ có thể dựa vào khổ công đến tu luyện.

Đạo lý lớn, rất nhiều người đều biết, phương xa đạo quả đều ở nơi đó, nhưng mà rất nhiều người chỉ thấy nơi xa, rồi lại không để ý đến dưới chân con đường, nhất định phải từng bước một đi vững chắc.

Triệu Phụ Vân những năm gần đây, đều là như thế khổ tu, cho nên hắn có thể tại đông đảo có tu hành tài nguyên người bên trong không thụt lùi, đồng thời trụ cột của hắn lại có thể nói là vững chắc nhất.

Mỗi một lần đột phá cực hạn về sau, lại có thể lại kiểm chế lại, đây cũng là tu hành.

Không tích nửa bước, không thể đến ngàn dặm.

Bên ngoài rất nhiều người nhìn xem, cửa miếu từ đầu đến cuối không có mở, đám người vốn là muốn nhìn xem tình huống bên trong, lại không có thể nhìn thấy.

Thẳng đến chạng vạng tối thời điểm, cửa miếu mới mở ra, Triệu Phụ Vân từ đó đi ra, trời chiều rơi vào trước miếu, hắn đi vào trời chiều bên trong, dường như cùng dương quang hòa làm một thể.

Đi vào sườn núi trước, nhìn xem phía dưới Vụ Hà, hồi lâu sau, trong lòng của hắn nghĩ đến Tuân sư nói cái này trong sông có một cái động thiên.

Trong lòng của hắn là có một ít hoài nghi, nhiều ngày như vậy đi qua, Tuân sư đi nói chuẩn bị một chút, thế

mà vẫn chưa về, cũng không biết nàng đi nơi nào chuẩn bị.

Hắn nhưng lại không biết, lúc này Tuân Lan Nhân ngay tại Thiên Đô sơn bên trong, quan sát đến cùng một chỗ liên quan tới Thiên Đô sơn đệ tử tử vong sự kiện lên án.

Có người cho rằng Thiên Đô sơn Hạ viện đệ tử Hứa Nhã Quân ở tiền nhiệm trên đường chết đi, rất có thể cùng từng tại Thiên Đô sơn bên trong mâu thuẫn có quan hệ.

Thế là Thượng viện tại Trúc Cơ đệ tử bên trong rút ra người, thành lập một cái tổ điều tra, điều tra cùng Hứa Nhã Quân từng có mâu thuẫn người, một điều tra lại là phát hiện, cùng hắn có mâu thuẫn người lại không ít.

Mà trong đó có Triệu Phụ Vân cùng Hứa Nhã Quân mâu thuẫn, cái này mâu thuẫn là lấy Lương Đạo Tử chết đưa tới, đại khái là bởi vì Hứa Nhã Quân đã chết, cho nên hắn người đứng phía sau không quan tâm Hứa Nhã Quân giết qua đồng môn thanh danh.

Liên rất nhanh tra rõ ràng, Hứa Nhã Quân bởi vì bị Lương Đạo Tử cự tuyệt cự tuyệt chuyển sang mình, mà trong lòng nổi giận, ở trong phòng câu cá bên sông Dương Lăng của mình giết chết.

Lúc ấy ở đây những người khác, đã đang tra hỏi phía dưới thừa nhận, Sơn Quân Hồ Phù chấn nhiếp xuống, bọn hắn cũng căn bản liền không cách nào nói dối.

Mà những năm này một mực quay chung quanh tại

Triệu Phụ Vân bên người, đi theo hấn xuống núi hàng yêu trừ ma mấy người kia, nhưng trong lòng thì khiếp sợ.

Khi bọn hấn biết Hứa Nhã Quân thế mà chết lúc, trong lòng chấn động vô cùng, trước đó Lương Đạo Tử chết, bọn hấn cũng muốn trong núi điều tra, nhưng lại đá chìm đáy biển như thế, căn bản cũng không có người để ý tới, mà bây giờ Hứa Nhã Quân chết, lập tức có Thượng viện Trúc Cơ tu sĩ đến điều tra.

Bọn hấn bị lật tới lật lui hỏi: “Triệu Phụ Vân có hay không giết Hứa Nhã Quân ý nghĩ, hấn có không có nói qua cái gì?”

Triệu Phụ Vân đương nhiên không có đối bọn hấn nói qua cái gì.

Bọn hấn đến bây giờ cũng không có thể xác định, có phải hay không Triệu Phụ Vân giết Hứa Nhã Quân.

Hơn nữa, bọn hấn cũng không xác định Triệu Phụ Vân có thể hay không giết được Hứa Nhã Quân.

Liền tại bọn hấn ở đằng kia một mảnh mãnh liệt Sơn Quân Hồ Phù quang huy nhiếp chiếu phía dưới, bị hỏi mấy ngày thời điểm, cửa bồng nhiên được mở ra.

Có một cái thanh lãnh giọng nữ truyền vào: “Như là đã hỏi qua, đạt được đáp án, vì cái gì không đem người phóng xuất, các người muốn đạt được dạng gì trả lời?”

Trong phòng chủ trì thẩm vấn Giải Chân bắt đầu lo lắng,

trực giác của hắn, giết Hứa Nhã Quân người nhất định là Triệu Phụ Vân, thật là cái này Triệu Phụ Vân thế mà làm như thế ẩn mật, muốn giết người, thế mà liền những này đi theo ở bên người mấy năm người đều không có lộ ra, thậm chí liền lộ ra hận ý đều không có.

Hắn ra cửa, nhìn thấy ngoài cửa là một cái mang theo hồng quan nữ tu, không khỏi hơi cúi đầu, nói rằng: “Tuân sư tỷ, ngài không phải rời núi đi du lịch sao? Tại sao trở lại?”

Tuân Lan Nhân lại chỉ là nhìn hắn một cái, nói rằng: “Mấy người này hỏi xong sao?”

“Hỏi xong.” Giải Chân không dám nói thêm cái gì.

“Vậy bọn hắn cùng Hứa Nhã Quân chết có quan hệ sao?” Tuân Lan Nhân lại hỏi.

Giải Chân nhìn một chút cái này trong phòng hai người khác, hỏi đáp: “Trước mắt không có.”

“Hỏi mấy ngày, còn cái gì trước mắt?” Tuân Lan Nhân nói rằng: “Nếu như không có vấn đề, vậy thì kết thúc, mấy người này ta muốn điều động.”

“Là.” Giải Chân nào dám cự tuyệt, hắn tại mới vào Trúc Cơ, tiến vào Thượng viện thời điểm, Tuân Lan Nhân đây chính là Thượng viện bên trong nhân vật phong vân, một tay Nhiếp Hồn Nhiếp Thủy phương pháp, xuất thần nhập hóa, bất luận người khác thế nào pháp thuật, nàng đều chỉ bằng cái này nhất pháp liền đủ để ứng đối.

Dưới tay nàng pháp thuật cường ngạnh, lại thắng về sau, còn thường thường trào phúng tại người, là đại gia cũng không nguyện ý trêu chọc người.

Mà bây giờ chính hấn tại Thượng viện bên trong cũng có địa vị, nhưng là vị này Tuân sư tử đã vào Tử Phủ chi cảnh, đã là Thiên Đô sơn bên trong trung tầng, có không tiểu nhân địa vị, nghe nói sơn chủ đều từng nói, Thiên Đô sơn nếu là nhiều mấy cái Tuân Lan Nhân dạng này, kia Thiên Đô sơn chắc chắn đại hưng.

Về sau, bị nhốt mấy ngày người đều bị phóng ra.

Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm bốn người đi theo Tuân Lan Nhân sau lưng, một bụng lời nói muốn nói, nhưng là nhưng lại không biết thế nào mở miệng.

“Các người gần nhất không cần rời núi, qua mấy ngày đi với ta một chỗ, có việc muốn các người làm.” Tuân Lan Nhân cũng không quay đầu lại hỏi.

“Là, Tuân sư.” Bốn người ứng với, nhìn xem Tuân Lan Nhân sau khi đi, nguyên một đám hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều tràn đầy suy nghĩ sâu xa.

Nhưng là đều biết, lúc này trong lòng có lại nhiều nghi vấn, cũng không thể thảo luận.

Tuân Lan Nhân lần này về núi bên trong, không vì cái gì khác, chính là vì mượn một bộ trận kỳ, nàng cảm thấy mình dùng cho thưởng thức luyện tập trận pháp Tinh Thạch quân cờ khả năng không đủ, cho nên về núi bên

trong đến mượn.

Ba ngày sau đó, Tuân Lan Nhân mang theo bốn người rời đi sơn, bất quá, lần này, bọn hắn không phải cưỡi Tuân Lan Nhân pháp lực vân khí, mà là ngồi chung một chỗ khăn tay biến thành trên đám mây, một đường hướng phía Vụ Trạch huyện mà đi.

Trên đường đi, bốn người trong lòng ngũ vị tạp trần, khi bọn hắn biết chỗ địa phương muốn đi lúc, liền biết Tuân sư là cố ý đem nhóm người mình giải cứu ra.

Nghĩ đến sư huynh rời núi thời điểm, nhóm người mình biểu hiện, trong lòng xấu hổ vô cùng.

Rất nhanh bọn hắn đi vào Vụ Trạch huyện, đầu tiên là đi vào Triệu Phụ Vân lúc trước chỗ ở, mà Tuân Lan Nhân dậm chân hư không, mỗi một bước dưới chân đều hiện lên mây mù, thân thể của nàng giống không có trọng lượng như thế, theo gió mà lên, mây mù đưa nàng nắm giữ lên bầu trời, cũng nói chuyện nói “chính các người tìm một cái Triệu Phụ Vân.”

“A, chư vị thật là Thiên Đô sơn cao tu?” Một thanh âm hỏi.

Mễ Phù thấy là một cái trên mặt đã sinh nếp nhăn trung niên nhân, một thân quan phục, bên người đi theo mấy cái bên hông cầm đao hộ vệ.

“Chúng ta chính là Thiên Đô sơn Hạ viện đệ tử, trước tới đây tìm sư huynh Triệu Phụ Vân, không biết vị này đại nhân nhưng biết hắn ở đâu?” Mễ Phù hỏi.

Chu Bồ Nghĩa đánh giá bốn người, chỉ cảm thấy bốn mọi người thần sắc khí chính, tự có một cỗ ý vị, mặc dù không kịp Triệu Phụ Vân, nhưng cũng khó được.

“Thì ra thật sự là Thiên Đô sơn cao tu, hạ quan Vụ Trạch huyện khiến Chu Bồ Nghĩa, chư vị muốn tìm giáo dụ sao, xin mời đi theo ta.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

Bốn người đi theo Chu Bồ Nghĩa đằng sau.

Bọn hấn phát hiện huyện thành này rất lộn xộn, khắp nơi đều tràn ngập một cỗ mùi thối, còn có một số cảm quan thật không tốt âm trầm phòng ở, bọn hấn có thể khẳng định, bên trong nhất định nuôi một chút tiểu quỷ hoặc là Cổ Trùng.

Mễ Phù không nhịn được hỏi: “Chu Huyện lệnh, ta nghe nói, Nam Lăng phủ bên trong, nhiều nuôi âm nuôi cổ, thì, cái này Vụ Trạch càng tồi tệ hơn.”

Chu Bồ Nghĩa thở dài: “Xác thực như thế, bất quá đoán chừng về sau sẽ khá hơn một chút.”

“A, thật là nhà ta sư huynh làm cái gì? Ta sư huynh một thân một mình ở chỗ này, tất cả có thể vẫn mạnh khỏe?” Mễ Phù hỏi.

“Giáo dụ pháp thuật cao thâm, tất nhiên là tất cả mạnh khỏe, bất quá, nếu là chư vị sớm đến chút thời gian, giáo dụ tất nhiên sẽ thoải mái hơn một chút.” Chu Bồ Nghĩa nghĩ đến những ngày kia, Triệu Phụ Vân cả ngày chỉ trốn ở viện kia bên trong không ra, liền cảm thấy

không ăn một ngụm thời gian.

Bốn người nghe xong cái này, trong lòng cảm giác khó chịu.

Bọn hắn biết, lần này mỗi một cái xuống núi là giáo dụ cùng trấn thủ Huyền Quang đệ tử vị trí, đến tiếp sau đều tấp nập có nguyên bản đồng môn đi tương trợ.

Bọn hắn cũng tinh tường, tới chỗ của người khác, mong muốn ở nơi đó đặt chân chân cũng không dễ dàng, nếu là có thể có đồng môn giúp đỡ, tự nhiên có thể nhẹ nhõm rất nhiều.

“Chúng ta tới chậm, chưa thể đủ giúp đỡ sư huynh, thật sự là hổ thẹn.” Mễ Phù nói rằng.

Lúc này, bốn người bên trong duy nhất nữ tử mở miệng nói: “Huyện lệnh đại nhân, người có thể nói một chút ta sư huynh tới đây về sau chuyện phát sinh sao?”

Chu Bồ Nghĩa trầm mặc một chút, nói rằng: “Giáo dụ ngay từ đầu đến, cũng là chưa làm cái gì, chỉ là sau tới giúp ta ngoại trừ can hồn bên trong ký sinh ‘Cổ Thần’ về sau, liền dường như chọc giận người nơi này.....”

Hắn không biết rõ bên trong ẩn tình, chỉ biết là, tại Triệu Phụ Vân giúp mình về sau, bỗng nhiên liền bị cái này Vụ Trạch huyện người vây công.

“Đêm hôm đó, người nơi này đều vây đến cái này bên ngoài viện đến, Âm Quỷ ghé vào nóc nhà, có đủ loại Cổ Trùng, có Thi Khôi, nghe nói còn có Yểm Quỷ bao

quanh, lúc ấy ta tại nhà mình tường viện thượng khán, nói ra thật xấu hổ, ta cái này Huyện lệnh, cũng chỉ có thể đủ nhìn xem.

Lúc ấy, trong nội viện yên lặng, không nghe thấy giáo dụ nói chuyện, viện người bên ngoài lại đằng đằng sát khí, chỉ thấy hầu tử, rấn, Thi Khôi, côn trùng hướng bên trong xông, còn có cái gì ép phá nóc nhà.

Ta lúc ấy cảm thấy, giáo dụ khả năng kết thúc, nhưng là về sau, ta nhìn thấy phun trào hỏa diễm, rả rích không hết, lóng lánh nửa cái ban đêm, cuối cùng, phía ngoài những người kia cũng không dám lại đi vào, đều bị giáo dụ giết bể mật!”

“Ngày thứ hai thời điểm, trong phòng đầy đất côn trùng cùng thi thể, giáo dụ hấn mệt trực tiếp ngủ ở những cái kia rấn rết chuột bọ cạp thi thể bên trong, nhưng là bên ngoài lại không ai còn dám phạm cái nhà này.” Chu Bò Nghĩa cảm khái nói.

Hấn mặc dù tu hành không thành, nhưng cũng biết một đêm kia bên trên hiểm ác.

Hấn vừa rơi xuống, lại đột nhiên nghe được có người mang theo tiếng khóc nức nở nói: “Sư huynh như vậy thích sạch sẽ, chán ghét như vậy rấn rết chuột những vật này, lại tại thi thể của bọn nó bên trong ngủ thiếp đi, nhất định là cực kỳ mệt mỏi, nếu là lúc kia chúng ta tại liền tốt.”

Nói chuyện chính là Văn Tâm, nàng cùng Văn Bách là hai huynh muội.

Nàng nghĩ đến, nhóm người mình theo sư huynh tới đây, liền không đến mức nhường sư huynh một thân một mình, không có giúp đỡ.

Mễ Phù cũng không khỏi cảm thán nói: “Sư huynh là như vậy ôn hòa một người, bọn hắc thể mà dạng này vây giết sư huynh, thật là đáng chết a, những người này có thể còn ở nơi này?”

Nói đến đây, cái này Mễ Phù lời nói ý bên trong đã tràn đầy sát cơ.

Chu Bồ Nghĩa lại là liên tục khoát tay, nói rằng: “Dám vào nhập người trong viện này, đều bị giáo dụ thiêu chết, những ngày này, giáo dụ đã đến ngoài thành bờ sông Xích Quân Miếu bên trong đi, chúng ta lập tức tới ngay.”

Bốn người theo Chu Bồ Nghĩa đi vào bờ sông Xích Quân Miếu, bên trên đến dốc núi, một cái liền nhìn thấy đứng ở nơi đó đánh giá phía dưới Vụ Hà Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân người mặc một bộ quần hắc quen thuộc màu lam nhạt bào phục, tóc búi cách đỉnh đầu, một chiếc trâm gỗ chặn ngang tại trên đó.

Thon dài thân hình, thẳng tắp dáng người, ngắm nhìn phía dưới.

Kia đứng tại dưới bóng cây người, đúng là như thế cô độc.

“Sư huynh!”

Văn Tầm trước hô một tiếng, bước nhanh đi lên, chạy chậm đến đi tới Triệu Phụ Vân sau lưng hai bước, dừng lại.

Mà Triệu Phụ Vân nghe được thanh âm về sau, xoay đầu lại, trên mặt đầu tiên là hơi kinh ngạc, tùy theo thì là nổi lên nụ cười, nói rằng: “Thế nào, sơn môn bên trong có nhiệm vụ ở chỗ này sao?”

Nàng phát hiện, sư huynh nụ cười như cũ như trước kia, giống như là chẳng có chuyện gì phát sinh qua như thế.

Cái này khiến lòng của nàng càng phát khổ sở, lúc này nói rằng: “Sư huynh, thật xin lỗi, chúng ta có lỗi với người.”

Văn Tầm nói xong, che miệng khóc ròng, trong mắt nước mắt đảo quanh.

Những người khác cũng là mặt mũi tràn đầy vẻ xấu hổ, Mễ Phù hướng phía Triệu Phụ Vân nói rằng: “Sư huynh, người chửi chúng ta a.”

“Không có việc gì không có việc gì, Chu đại nhân, có thể để cho người ta đi tới mặt giúp ta mua hai cái cá đến, sư đệ của ta nhóm tới, ta muốn mời bọn họ ăn cá.”

Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Chu Bồ Nghĩa vui vẻ bằng lòng, đồng thời tự mình mang theo người xuống dưới là Triệu Phụ Vân mua cá, hẳn

cũng nhìn thêm hào khí có chút lạ, biết những sư huynh đệ này ở giữa, khả năng có hiểu lầm gì đó, chính mình ở chỗ này không tốt lắm.

“Ta cùng người mua một chút đồ làm bếp, các người tới vừa vặn, có thể cùng một chỗ nấu ít đồ ăn, nói đến, ta tới đây lâu như vậy, còn chưa từng ăn qua những này cá, nghe nói nơi này cá ăn cực kỳ ngon.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Chương 32 : Vẽ cùng tề

Xích Quân Miếu phía sau phòng bếp bên trong, đám người vây quanh ở một cái lò bên cạnh.

Trên lò nồi sắt bên trong, đang nấu lấy cá, bên cạnh còn có đậu hũ cùng rau xanh, đều là hướng người nơi này mua được.

Bên cạnh trên mặt đất đặt vào rượu, rượu là Dương Liễu Thanh mang tới, nhà của hắn là chuyên môn cất rượu.

Mễ Phù bưng chén, nói rằng: “Sư huynh, ta kính người, mọi thứ đều là lỗi của chúng ta.”

Những người khác cũng bưng chén lên.

Triệu Phụ Vân lại là trong lòng thở dài một tiếng, có một số việc, hắn là tuyệt đối không thể nói đủ, cho dù là hiện tại cũng không thể nói, tại chính mình không có loại kia không sợ tất cả thực lực trước đó, có một số việc nhất định phải nát tại trong bụng.

Mà trước mặt bốn người này, hiển nhiên cũng biết, cũng không hề không hỏi Hứa Nhã Quân đến cùng có phải hay không hắn giết.

Đương nhiên, có một số việc đã xảy ra, tựa như là một vết nứt như thế, vẫn cứ tại.

“Các người có thể đến, ta đã rất cao hứng, mọi thứ đều đi qua, chúng ta người tu hành, thọ nguyên dài, lại kiếp số nhiều, mọi người khỏe tốt tu hành, mới có thể tại gặp gỡ sự tình thời điểm lẫn nhau có chỗ giúp đỡ, nếu không, cuối cùng rồi sẽ dần dần từng bước đi đến kết thúc.”

“Đến, cái này một chén rượu, chúc chúng ta tại trên con đường tu hành, không ngã ý chí thanh tao, không phụ thương cảnh xuân tươi đẹp.” Triệu Phụ Vân lớn tiếng nói.

Tất cả mọi người cùng nhau nâng chén va nhau, uống một hơi cạn sạch.

Theo mặt trời lặn tới đêm khuya, sau đó, riêng phần mình tìm gian phòng nghỉ ngơi.

Triệu Phụ Vân ngồi trong viện nhiếp âm lộ tu hành, lại có một đoàn mây mù từ trên trời giáng xuống.

Nàng ánh mắt ở trong viện từng cái phòng quét một vòng, nói rằng: “Các người lẫn nhau xong tâm sự sao?”

Triệu Phụ Vân đứng lên, cười nói nói “Tuân sư nói đùa, chúng ta bất quá là mấy ngày này không thấy mà thôi.”

“Ha ha.” Tuân sư cười lạnh một tiếng nói rằng: “Người cũng là kín miệng, biết cái gì nên nói cùng không nên nói, điểm này rất tốt, người tu hành người, ngoại trừ buộc niệm buộc tâm bên ngoài, còn nếu có thể giữ miệng của mình.”

Triệu Phụ Vân nhấp một chút miệng của mình, thầm nghĩ: “Cũng không gặp người đối miệng của mình có nửa điểm quần thúc a.”

“Người đang suy nghĩ gì?”

Tuân Lan Nhân kia mang theo vài phần sát khí Đan Phượng mắt híp lại, nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân đột nhiên nghĩ đến một cái truyền ngôn, nói là Tuân Lan Nhân kết phù lục bên trong, không chỉ có lấy Huyền Âm pháp phù, còn có một đạo Nhiếp Tụ pháp phù, có nhiếp thần đoạt niệm chi diệu.

Liên là người khác suy nghĩ trong lòng mà sinh ra một chút suy nghĩ, nếu là tản ra, ở trước mặt nàng liên sẽ bị nàng bắt được.

Triệu Phụ Vân lập tức thu liễm tâm tư, nghiêm mặt nói: “Đệ tử đang suy nghĩ, lần này cần cảm tạ Tuân sư, mang bọn họ chạy tới, để bọn hắn có thể thoát khỏi loại kia dây dưa.”

“Hừ, thật tốt tu hành a, tu hành thế giới bên trong, tu vi mới là căn bản.” Tuân Lan Nhân nói rằng, nói đến đây, nàng lại chuyển mà nói rằng: “Lần này ta lại đi một lần kia trong núi, thác xuống giường ngọc bên trên mặt trận đồ, người đến xem.”

Nói xong, Tuân Lan Nhân theo ống tay áo bên trong xuất ra một quyển lụa là, hướng phía không trung vung lên, lụa là triển khai.

Triệu Phụ Vân nhìn xem nàng tinh tế như vậy ngự vật chi năng, trong lòng khuôn mặt có chút động, bởi vì hần chính mình rất khó làm được, kia lựa là giống như là có một đôi tay vô hình cầm, trên không trung triển khai.

Sau đó hần thấy được phía trên là một bức họa, hần nhìn một cái, bức họa kia là một nhánh hoa mai, bảy nụ hoa bao sinh trưởng ở một cây chạc cây bên trên, trong đó có một đóa vươn vào tới kia phiến mê vụ bên trong đi.

Đây là pháp trận?

Đây là mở ra cái kia có lẽ có động thiên pháp trận chìa khoá?

Triệu Phụ Vân nhìn xem tranh này, trong lòng không khỏi nổi lên những ý niệm này.

Khi hần tỉnh ngộ lại không nên nghĩ như vậy lúc, bên cạnh Tuân Lan Nhân đã đang dò xét nhìn xem chính mình.

“Người có cảm tưởng gì?” Tuân Lan Nhân hỏi.

Triệu Phụ Vân thu liễm phù động tâm tư, ở sâu trong nội tâm lại đang suy tư, nhìn nhiều mấy lần, đem kia một mảnh mê vụ đại chỉ kia Vụ Hà, đem nhánh hoa cán cán đại chỉ một đầu hẻm núi lời nói, như vậy cái này, dường như, còn nói thông được.

“Tuân sư thật sự là tuệ nhãn, gồm cả tâm tư xảo diệu,

lại là có thể theo loại này bức hoạ bên trong, nhìn ra pháp trận đến, không phải đệ tử có thể bằng vậy.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân nghe xong vung tay lên, đem kia lựa là cuốn lên, sau đó nói: “Người cho rằng, hoa này nhánh pháp trận hẳn là ở nơi nào?”

“Những cái kia kết nối Vụ Hà nhánh sông cùng hẻm núi, đệ tử cảm thấy cũng có thể, bất quá, nhiều năm như vậy, lại không có bị người tìm tới qua, như vậy nhất định là tại đại gia chỗ không ngờ tới địa phương.”

“Kia giường ngọc bên trên hoạ, nhất định bị không ít người thấy qua, cũng nhất định sẽ có người hướng trận pháp phương diện suy nghĩ qua, nhưng lại đều không có tìm được cái kia động thiên, có thể thấy được nhất định không phải chúng ta một chút liền có thể nghĩ tới những địa phương kia.”

“Liền không có khả năng là bọn hắn đối với trận pháp không tinh, cho nên mới không có tìm được sao?” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Đương nhiên là có khả năng này, trên đời này lại có bao nhiêu người có thể giống Tuân sư như vậy tinh thông trận pháp đâu?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, trên trời nhàn nhạt nguyệt, lẻ loi lơ lửng treo ở nơi đó, không thấy sao trời làm bạn.

“Ngày mai bắt đầu, chúng ta đem vùng này địa hình vẽ

ra đến, quần sơn có tinh vị đánh dấu, hẻm núi dòng sông đều vẽ thành tuyến, qua nhiều năm như vậy, quần sơn có lẽ đều có lệch vị trí, đường sông khẳng định cũng có đứt gãy biến thiên, hoạch định đồ trên giấy, đến lúc đó có thể có một cái càng toàn cục nhận biết, thử một chút có thể hay không trở lại như cũ.”

Tuân Lan Nhân nói tới đồ vật, kỳ thật đều dạy qua, chính là xem xét địa lý phương pháp, nhất định phải họa tại đồ trên giấy, lúc này mới có thể tinh tế suy nghĩ.

Bốn người khác nghe được động tĩnh đã ra tới, bọn hắn tại Tuân Lan Nhân trước mặt, không dám nói thêm cái gì.

Ngày thứ hai thời điểm, Tuân Lan Nhân mang lấy bọn hắn đi ra ngoài, mỗi người mang theo giấy bút ra ngoài, muốn vẽ một mảnh sơn hà bản đồ địa hình trở về.

Nếu như muốn đem lấy một đoạn này Vụ Hà làm trung tâm đem cái này một mảnh sơn đều vẽ xong, trong thời gian ngắn làm không được, cho nên Tuân Lan Nhân tiếp bốn người bọn họ tới.

Triệu Phụ Vân cũng không có được phân phối nhiệm vụ, chỉ là Tuân Lan Nhân bọn hắn mới đi, Chu Bồ Nghĩa liền dẫn mấy người tới cửa.

Mấy người này vừa nhìn liền biết là nuôi nhiều quý hoặc cổ người.

Một người âm khí âm u, trên người một người thì là có một cỗ như có như không hung lệ chi khí.

Cổ Trùng hung lệ, rất nhiều người nuôi lâu, tính tình sẽ đại biến.

“Đại nhân hôm qua liền tới qua, hôm nay lại tới, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Là có một số việc, giáo dụ, để ta giới thiệu một chút, hai người này là trong huyện Lê thị cùng Vưu thị tộc trưởng.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

“Lê Khê Ngư cùng Vưu Thấp Bà chỗ tông tộc đúng không?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Đúng vậy.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

Hai người kia cùng Triệu Phụ Vân thăm dò qua cái kia động phủ trở về, mọi người đều biết.

“Kia là có chuyện gì không?” Triệu Phụ Vân hỏi: “Xà Nãi Nãi cùng Vưu Thấp Bà hai người đâu? Thế nào không có thấy các nàng đến?”

“Hai người bọn họ đều chịu một chút tổn thương, nói là tại hang núi kia bên trong, đột nhiên lại tới hai người, nếu không phải Tuân chân nhân ra tay, chỉ sợ các nàng cũng phải chết ở bên trong.” Bên trong một cái lão nhân nói.

“A, cái này ta ngược lại thật ra chưa từng nghe Tuân sư nói qua.” Triệu Phụ Vân nói rằng: “Kia là có chuyện gì đâu?”

“Là như thế này, bởi vì Xà Nãi Nãi tại nghỉ ngơi chữa vết thương, thật là ta nhóm trong tộc trùng trong hầm côn trùng thiếu đi chấn nhiếp, đã có muốn nghịch loạn dấu hiệu, cho nên nghĩ đến hỏi một chút, giáo dụ người có biện pháp gì hay không?”

“A, nghịch loạn? Cần thận nói một chút?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bởi vì chúng ta Cổ Trùng, tại thành cổ trước đó, đều là tập trung bồi dưỡng, sau đó tại sắp thành thời điểm, liền lại phân phối cấp tông tộc bên trong có cần người, cái này bồi dưỡng quá trình bên trong, mỗi cách một đoạn thời gian, liền cần muốn tiến hành một trận cổ tế, cổ tế cần khai thông ‘Cổ Thần’, có thể là trước kia.....”

Triệu Phụ Vân nghe đến nơi này, trong lòng đã rõ ràng.

“A, là ý nói, trước đó chủ trì cổ tế người đều đã chết đúng không.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Không chỉ có là cổ tế, chủ trì âm tế cũng bị giáo dụ thiêu chết.”

“Ách, thật là ta cũng sẽ không cổ tế a!” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Hắn vừa nói xong, Chu Bồ Nghĩa liền vội, nói rằng:

“Giáo dụ, người khả năng không biết rõ, những cái kia đã phân đến các nhà bên trong nuôi dưỡng Cổ Trùng cùng Âm Quỷ, mỗi tháng cũng phải cần đưa đến bọn hắn ‘Hắc Miếu’ bên trong đi tiến hành trấn an, nếu không, cũng biết mất khống chế, đến lúc đó, chỉ sợ toàn

bộ Vụ Trạch đều đem Âm Quỷ hoành hành.”

Triệu Phụ Vân kinh ngạc, nhìn xem hai vị này tại bọn hắc tông tộc bên trong địa vị khá cao người, nói rằng: “Xem ra, các người đối với không chế người, rất có một bộ biện pháp a.”

“Không phải là chúng ta như thế, mà truyền xuống pháp môn chính là như thế.” Có một cái lão nhân cúi đầu nói rằng.

Chương 33 : Chờ quỷ đến

Chu Bồ Nghĩa là có chút hoảng.

Bên kia một vị khác Vưu thị tộc trưởng lại mở miệng nói ra: “Truyền thuyết, chúng ta nơi này truyền thừa, đều là tới từ Bàn Vương, Bàn Vương vì khổng chế đệ tử của mình, liền sáng tạo ra dạng này pháp môn dùng để khổng chế bọn hán Âm Quỷ cùng Cổ Trùng.”

Triệu Phụ Vân nghe xong cái này, lại cảm thấy có thể là chuyện như vậy, nói rằng: “Có lẽ còn không chỉ có là khổng chế, lần lượt tế tự, có lẽ có thể có trợ giúp chính hán ‘Cổ Thần’ ‘Âm Quỷ’ trưởng thành, mọi thứ đều chỉ là tư lương mà thôi.”

Triệu Phụ Vân liền biết, rất nhiều bồng môn tả đạo đồ vật, thu đệ tử đều là đem đệ tử làm tư lương.

Nếu không, vì cái gì bồng môn tả đạo vẫn luôn khó lớn mạnh đâu?

Còn có một nguyên nhân, chính là công pháp của bọn hán, để bọn hán không thể không muốn những biện pháp này, mà tế tự, đi ‘Thần’ chi đạo, thường thường là dễ dàng nhất đột phá cực hạn một loại biện pháp.

Loại biện pháp này, nhưng cũng cực kì nguy hiểm, tùy thời đều có thể mất khổng chế cùng sụp đổ.

Thần đạo phương pháp, Thiên Đô sơn bên trong cũng không phải là không có, nhưng là thường thường đều là trên con đường tu hành một chút phụ trợ, nếu là có một ngày thần đạo phương pháp thành người này tu hành chủ pháp, như vậy mọi người liền sẽ nhận vì người này đi lệch.

“Nếu như ta đoán không sai lời nói, các người Hắc Miếu phía dưới mặt, nhất định sinh ra đồ vật.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Sinh ra đồ vật?” Hai vị kia tộc trưởng ngạc nhiên nghi ngờ lặp lại một câu nói kia, nhìn nhau, chân mày nhíu giống như là chữ Xuyên như thế.

“Giáo dụ, đây là ý gì a?” Chu Bò Nghĩa nói rằng.

“Có một chỗ, lúc nào cũng có người ném mấy khối mùi hôi thối, tất nhiên sẽ dẫn tới ăn thịt thối đồ vật, cho dù là không dẫn tới, cái chỗ kia cũng biết chính mình sinh trưởng, các người tế tự chính là đổ vào, là thu hút, lần lượt tung xuống hạt giống, há có thể không sinh đồ vật.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Có thể, chúng ta bình thường cũng không có thấy a.” Trong đó một vị Vu sư tộc lão nói rằng.

“Thật không có phát hiện a?” Triệu Phụ Vân mỉm cười, nhàn nhạt nhìn xem hai người.

Hai người chỉ cảm thấy Triệu Phụ Vân mặc dù là mỉm cười, nhưng ánh mắt lại giống là có thể thẩm thấu nhập trong tim mình, có thể nhìn thấy chính mình giấu ở sâu

trong nội tâm tâm tư.

“Các người nhìn, cái này mỗi cách một đoạn thời gian, liền muốn tiến hành một lần ‘tế tự’, cái này chẳng lẽ không phải tại hướng người yêu cầu sao? Không cho, cả tòa trong thành Cổ Trùng, Âm Quỷ đều sẽ mất khống chế, đây chẳng phải là uy hiếp sao?”

Hai vị tộc trưởng sắc mặt nhìn không tốt, mà Chu Bồ Nghĩa cũng hơi sợ, nói rằng: “Giáo dụ, nhưng có biện pháp?”

“Đổi đãi những này yêu ma quỷ quái, Tà Thần dã quỷ, đốt cho sạch thế gian.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Chu Bồ Nghĩa là hoàn toàn tin tưởng Triệu Phụ Vân, nhưng là cũng rõ ràng, Triệu Phụ Vân ý tứ, hai vị này chưa hẳn có thể tiếp nhận, không khỏi nhìn về phía hai người, bên trong một cái kinh ngạc miệng mở rộng, một cái rồi lại cúi đầu, để cho người ta thấy không rõ lắm biểu lộ.

Chu Bồ Nghĩa vội vàng nói: “Cái này, chúng ta có thể bàn bạc kỹ hơn, trước tiên có thể nghĩ một chút biện pháp, nếu như thật sự là không có cách nào, lại đến tìm giáo dụ a?”

Nói xong, Chu Bồ Nghĩa liền đem hai người đưa trở về, nhưng là lại tại sắc trời sắp muộn thời điểm, một cái người đi tới Xích Quân Miếu bên trong.

Trải qua mấy ngày nay, bên cạnh hắn vẫn cứ đi theo mấy cái kia hưởng ứng chiêu mộ tới bộ khoái, lần này lại

là một người tới.

“Đại nhân là có cái gì lời còn chưa dứt sao?” Triệu Phụ Vân đang ngồi ở sân nhỏ dưới mái hiên rèn luyện pháp lực, ngưng luyện Huyền Quang, luyện tập pháp thuật kỹ xảo.

“Giáo dụ trước đó ánh mắt, không phải là muốn ta lại tới nơi này sao?” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

Triệu Phụ Vân nhin không được cười lên, không khỏi muốn, cái này Chu đại nhân cũng là một cái tâm tư mẫn cảm người, lúc trước hắn tại hắn rời đi thời điểm, nhìn ánh mắt của hắn, chỉ là hơi lộ ra chính mình xem kỹ cùng thần sắc suy tư mà thôi.

Bất quá hiểu làm liền hiểu làm, vừa vặn, có thể hướng hắn giao phó một vài thứ.

“Đại nhân, lúc này tới đây cũng tốt, miễn cho bởi vì ta đánh cỏ động rắn, mà thương tới giáo dụ đại nhân, bất quá, theo lý mà nói, ngài cũng sẽ không có sự tình, nhưng mọi thứ sợ vạn nhất.”

Triệu Phụ Vân vừa dứt lời, Chu Bồ Nghĩa liền vội, nói rằng: “Giáo dụ, lời này, nói như thế nào đáng sợ như vậy, ca ca lớn tuổi, không chịu nổi kinh hãi.”

Triệu Phụ Vân bật cười nói: “Không có việc gì không có việc gì, có sợ gì quá thay, chỉ là bọn hắn hai người bên trong, tất có một người sớm đã biết, có lẽ hai người đều biết, bọn hắn từ đường Hắc Miếu bên trong có cái gì, đồng thời một thân như nô dịch, nếu không làm chủ,

hôm nay ta nói tới lời nói, tất nhiên sẽ nói cho kia dưới Hắc Miếu đồ vật.”

“Cũng là ta chủ quan, nếu không phải là đại nhân tới đây nói cho ta, ta đúng là không biết rõ, kia Hắc Miếu bên trong còn ẩn giấu đi đồ vật.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Kia, kia.....” Chu Bồ Nghĩa trong lòng quynh lên, muốn nói: “Người không sợ, thật là ta sợ a!”

Thật là phía sau hần câu này lại khó mà nói ra miệng, liền vội mặt đỏ bừng.

“Đại nhân không cần gấp, như ta đoán không sai lời nói, đêm nay, nhất định có cái gì tới đây.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Đêm nay liền có cái gì đến?” Chu Bồ Nghĩa nói rằng: “Sẽ là cái gì?”

“Có lẽ sẽ là một cái ác quỷ, có lẽ sẽ là một cái quái vật gì, qua nhiều năm như vậy, ai nào biết sẽ là thế nào đồ vật đâu, nhưng là có thể khẳng định, tuyệt đối là có trí tuệ, nếu không, trước đó cũng sẽ không ẩn giấu tốt như vậy, nhưng mà bất luận trước đó như thế nào ẩn giấu, nhận tới trêu chọc khiêu khích thời điểm, nhất định khó mà nhẫn nại.”

“Kia, ta, ta.....”

“Đại nhân nếu là lo lắng, không bây giờ chiều muộn liền giữ lại ta chỗ này, bất quá giữ lại tại ta chỗ này, có thể sẽ nhìn thấy ác quỷ đột kích, mà đại nhân chính mình về

nhà, thì khả năng một giấc an ổn, cái gì cũng gặp không được.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Chu Bồ Nghĩa suy tư một lát, lập tức nói: “Ta, ta còn là lưu tại giáo dụ nơi này đi, nơi này có Xích Quân trú lưu, lại có giáo dụ trấn thủ, nhất định là Vụ Trạch chỗ an toàn nhất.”

Triệu Phụ Vân thì là cười không nói, nói rằng: “Kia Huyện lệnh đại nhân liền mời ngồi, chỉ là, ta chỗ này không có rượu thịt chiêu đãi đại nhân.”

“Ách, Chu mỗi một hai bữa không ăn cũng không có gì đáng ngại!” Chu Bồ Nghĩa xoa xoa đôi bàn tay, vừa cười vừa nói.

“Vậy liền mời ngồi.” Triệu Phụ Vân nói xong, liền ở nơi đó tĩnh tọa, dường như tại dưỡng thần, không nói nữa.

Sắc trời rất nhanh liền tối xuống, bóng đêm phủ tại miếu bên trong.

Mà ở thời điểm này, có một cái bóng đen, len lén tiến vào Vụ thị từ đường bên trong.

Từ đường rất lớn, có thể dung nạp hơn trăm người quỳ lạy tế tự, trong đó trên vách tường, vẽ đầy các loại quỷ quái cùng người chung đặng họa, người cùng quỷ ở giữa, cũng bạn cũng thân.

Tại từ đường ở giữa chỗ, có một tòa Quỷ Thần giống, chỉ thấy nửa người trên, nửa người dưới giống như là trực tiếp đâm xuống lòng đất, toàn thân đen nhánh.

Tại Quỷ Thần giống trước, một chiếc đèn chong, đèn trước sau có một cái bài vị, trên đó viết: “Vụ Trạch Vuơ thị linh cảm tiểu quân!”

Lão nhân kia quỳ tại đó Quỷ Thần giống trước, nói nhỏ lấy, giống tại bầm báo lấy cái gì.

Tối tám bỗng nhiên dường như lên gió, kia nguyên bản bình thường đèn ám trầm xuống.

Vuơ thị tộc trưởng phục trên đất, trong tai của hắn nghe được một cái hỗn độn thanh âm: “Ăn hắn, ăn hắn.”

Âm trầm, tà ác tràn ngập, càng tộc trưởng toàn thân phát run, một hồi lâu về sau, từ đường bên trong âm lãnh thối lui, hắn mới đứng dậy, từng bước một lui lại, lui đi ra cửa, đem cửa lạng lẽ đóng kỹ.

Chương 34 : Ngô thần

Lê thị từ đường là Vụ Trạch lớn nhất từ đường.

Kỳ thật lại được xưng là Hắc Miếu, đối với những gia đình khác bên trong tự thiết lập cung phụng Cổ Thần phòng tối, nơi này có thể nói là cực lớn.

Từ đường ở giữa tượng thần bộ dáng là một con quái vật, đây là chột mắt nhìn qua có điểm giống người, kì thực thật sự rõ ràng quái vật.

Giống như là một cái nửa người trên lập nên con rết, một đôi kìm lớn, giống như là kỵ sĩ trường thương, đầu của nó, lại giống là mang theo thiết sắc mũ giáp người, dữ tợn kinh khủng.

Vậy mà lúc này Lê thị từ đường bên trong, lại có hai người đứng tại kia dữ tợn trước tượng thần.

Một cái đang là trước kia đi qua Triệu Phụ Vân nơi đó Lê thị tộc trưởng cùng Lê Khê Ngư.

Lê Khê Ngư từng tham gia đấu cổ, thu được ‘Xà vương’ xưng hào, chỉ là nàng là nữ tính, cho nên được xưng là Xà Nãi Nãi.

Mà lúc này, tại cái này từ đường bên trong Xà Nãi Nãi cùng nàng trong tay áo rắn, đều nổi lên thấy lạnh cả người, nàng trong tay áo rắn tại nói cho nàng, lúc này

đang bị Cổ Thần nhìn chăm chú lên.

Nàng làm Lê thị tộc lão, lại chỉ có thể suy đoán, cái này Cổ Thần có thể là một con ngô công, hơn nữa, nàng cũng biết, muốn trở thành tộc trưởng, nhất định phải đem chính mình nuôi nhiều năm cổ dăng lên đi, nương Cổ Thần ăn, từ đây liền có thể trực tiếp khai thông ‘Cổ Thần’.

Nàng trước đó tại cái kia động phủ bên trong bị hai cái bỗng nhiên xông người tiến vào gây thương tích, lúc này vẫn tại nghỉ ngơi chữa vết thương, bị gọi đến nơi đây, trong lòng không hiểu sinh ra một tia dự cảm không tốt.

“Khê Ngư, người đối cái kia giáo dụ hẳn là có hiểu biết a.” Lê tộc trưởng nói rằng.

“Cũng không tính là hiểu, chỉ biết là, Triệu giáo dụ tuổi tác tuy nhỏ, nhưng cũng đạo pháp huyền diệu, không hổ là Thiên Đô sơn dạng này Huyền Môn cao đệ.” Lê Khê Ngư nói rằng.

“Cái này ta biết, một đêm kia bên trên, một phòng ánh lửa, đốt đi Vụ Trạch hơn phân nửa Cổ Trùng, liền đủ để chứng minh, pháp thuật của hắn cao cường, thật là ta hỏi là, cách làm người của hắn, hắn có hay không là một người đã nói là làm?” Lê tộc trưởng nói rằng.

“Bằng vào ta quan sát, Triệu giáo dụ tuy tiện không làm hứa hẹn, hắn không phải là người nguyện ý cho người ta làm cam kết.” Lê Khê Ngư nói rằng.

“Nói cách khác, người như thế, nếu là chọn ra hứa hẹn,

tất nhiên sẽ đi thực hiện.” Lê tộc trưởng nói rằng.

“Đại khái là như vậy đi.” Lê Khê Ngự cảm thán nói.

Lê tộc trưởng trầm mặc một chút, nói rằng: “Hôm nay, chúng ta tại sông kia bên cạnh trước miếu nói, không người chủ trì tế tự cổ tế, trong thành cổ, quý có thể có thể náo loạn, hấn liền nói chỉ cần một mồi lửa đốt đi Hắc Miếu, liền không cần nếu lại cổ tế, bất quá là thăm dò một chút, hấn liền nói ra như thế lời nói đến, có thể thấy được trong lòng sớm có đốt cháy ý nghĩ, Khê Ngự, người cảm thấy phải làm thế nào?”

Lê Khê Ngự tâm đã nhắc lên, nàng không khỏi nói rằng: “Triệu giáo dụ có lẽ nói chỉ là một cái phương pháp mà thôi, hấn cũng không biết rõ, đây bất quá là tộc trưởng thăm dò chi ngôn.”

“Nhưng mà hấn cũng đã biểu lộ cõi lòng, Ngô thần, không thể ngồi chờ chết, Ngô thần nói, tối hôm qua cái kia nữ đạo nhân lại tới, đồng thời nhìn chăm chú qua nơi này.” Lê tộc trưởng nói rằng.

“Tộc trưởng, người muốn như nào?” Lê Khê Ngự hỏi.

“Ngô thần nói, muốn về núi bên trong đi.” Lê tộc trưởng nói rằng.

“Như thế, cũng tốt.” Lê Khê Ngự nói rằng.

“Chỉ là, Ngô thần nói, như thế trở lại, lại như hạt giống mà tới đem thu hoạch thời điểm, lại bỏ đi, liền mời Khê Ngự người dâng lên người Ô Đầu rắn đến, là Ngô thần

cường tráng đi.” Lê tộc trưởng không nhanh không chậm nói.

Lê Khê Ngự lại là quay người liền đi, nhưng mà trong nháy mắt ở giữa, động phòng dao, một cái quái vật to lớn phá đất mà ra.

Đá vụn, bùn đất tung bay, sát khí thành gió.

Lê Khê Ngự không nói hai lời, một phát ổng tay áo, một đầu hắc xà chui ra, ở trong hư không uốn lượn mà bơi, ô quang phun trào, trong nháy mắt hóa thành một đầu đại hắc xà rơi xuống đất, nàng đã là muốn lấy chính mình răn cản quái vật kia, cũng là muốn lấy chính mình răn cho ăn quái vật.

Nàng muốn rời khỏi nơi này, thật là cửa lại thật chặt giam giữ.

Hắc xà ở đằng kia trước mặt quái vật, e ngại không dám tới trước, nhưng mà quái vật kia lại hưng phấn nhào tới, một đôi to lớn cái cẳng một chút liền kẹp lấy thân răn, răn phun ra một mảnh sương độc, quái vật kia một cái khác cái kìm lại kẹp lấy đầu của nó, sau đó, mở ra sắc bén kia miệng, cắn một cái xuống.

“Thiên Đô sơn chân nhân liền ở lân cận, ngươi muốn làm cái gì, không sợ bị lửa luyện thành tro sao?”

“Thiên Đô sơn thật người đã vào núi, đêm nay căn bản cũng không ở chỗ này, tối nay, Ngô thần muốn ăn người.” Lê tộc trưởng cười lớn.

Kia to lớn con rết cắn ăn lấy hắc xà, chỉ chốc lát sau, hắc xà trên người tinh khí liền bị thôn phệ không còn, chỉ còn lại một chỗ túi da ngã trên mặt đất.

Lê Khê Ngư sợ hãi, lại vẫn nói rằng: “Các người trốn không thoát.”

Nàng mới rơi, kia to lớn như kỳ sĩ đồng dạng Ngô thần, nửa người trên lơ lửng, nửa người dưới như ngựa đồng dạng, chúng chân chạy vội, chỉ một cái chớp mắt, liền đã đến Lê Khê Ngư trước mặt, kia kim lớn đã đâm vào bộ ngực của nàng.

Một Trương Phong lợi lớn này, một ngụm liền cắn trên đầu nàng.

“Ngô thần, hôm nay chính là thời cơ tốt, vừa vào thâm sơn, lại không người có thể tìm tới người.”

Kia to lớn con rết không nói một lời, Lê Khê Ngư cũng đã chỉ còn lại một lớp da thịt, xụi lơ trên mặt đất.

‘Ngô thần’ cũng không có phá cửa mà ra, mà là hướng phía dưới mặt đất vừa chui, mặt đất kia giống như là sóng nước như thế lật ra, thân thể của nó nhanh chóng chui vào lòng đất biến mất không thấy.

.....

Triệu Phụ Vân Xích Quân Miếu trong viện, bên cạnh thì là Chu Bồ Nghĩa.

Chu Bồ Nghĩa đói bụng sôi ục ục, hẩn đi trong phòng

bếp dạo qua một vòng, phát hiện bên trong không có bất kỳ cái gì có thể ăn đồ vật, hắn quyết định sau khi trở về, nhất định phải làm cho người tới này ngoài miếng thịt mỡ hai khối đất, trồng lên một chút có thể ăn trái cây, miễn cho bản thân có một ngày ở nơi đây, lại muốn đói bụng.

Ngay khi hắn ngồi xuống trên tảng đá dưới mái hiên bên cạnh Triệu Phụ Vân, trong tai đột nhiên nghe được một thanh âm: “Huyện lệnh đại nhân, Huyện lệnh đại nhân.....”

“Huyện lệnh đại nhân.....”

Chu Bồ Nghĩa đứng lên, nói rằng: “Là có người hay không gọi ta.”

Triệu Phụ Vân cũng mở mắt, nói rằng: “Xác thực có người gọi người.”

“Ai sẽ lúc này gọi ta.” Chu Bồ Nghĩa nghi hoặc.

“Huyện lệnh đại nhân, Huyện lệnh đại nhân, người thế nào không có về trong huyện nha, tiểu nhân đợi đã lâu, là ngài chuẩn bị xong thịt rượu, thế nào vẫn chưa trở lại.”

“Là, Mễ Tam, hôm nay là tại hắn huyện nha đang trực.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng: “Hắn thế nào tới nơi này, sao không tiến đến.”

“Huyện lệnh đại nhân, Huyện lệnh đại nhân, người tại không ở bên trong, mau trả lời ta, ta có việc gấp bẩm báo..... Huyện lệnh đại nhân.....” Thanh âm bên ngoài

kêu rất gấp, càng ngày càng nhanh.

Chu Bồ Nghĩa tại thời khắc này cũng bắt đầu biểu hiện nóng nảy.

Hắn đi tới đi lui, miệng bên trong tự nói tới: “Mẽ Tam từ trước đến nay ít lời, làm người trung thực, bỗng nhiên tới đây hô, nhất định là có chuyện gì gấp, thật là sẽ có chuyện gì gấp đâu? Nhất định có chuyện gì gấp, hay là cái đại sự gì.”

“Chẳng lẽ có công hàm tới, cho phép ta hồi hương?”

“Có phải hay không là cái này đâu, có thể hay không đâu?.....”

Chu Bồ Nghĩa trong lòng sinh ra ý nghĩ này về sau, liền tiến lấy ngoài miếu nhanh chân mà đi, cơ hồ dùng chạy.

Giờ khắc này hắn, tất cả nguy hiểm cùng quái dị đều quên, chỉ muốn kia cực kỳ bé nhỏ phán đoán, hắn đi vào trước mặt cửa miếu chỗ, đi ngang qua Xích Quân tượng thần thờ điếm, lại phảng phất giống như không thấy.

Hắn lúc này tâm thần chịu được, trong lòng vô thần, làm sao có thể được thần phù hộ.

Chương 35 : Mê hoặc chi yêu

Nhìn xem được đầu hướng mặt ngoài đi Chu Bồ Nghĩa, Triệu Phụ Vân trong lòng cảm thán.

Người ở dưới Xích Quân tượng thần, nhưng không được che chở, mà tại trong nội viện này ngồi một cái, có thể bảo hộ hấn người, hấn tại bị che đậy bản tâm thần ta về sau, liền giống như con ruồi không đầu, như rơi vào tối tăm bên trong người, nhìn thấy một điểm quang liền hướng bên trong đựng, lại không phân biệt được, kia một điểm quang là thật là giả.

Cho nên, người cần tu luyện, thời điểm cần phải gìn giữ một chút thanh minh, có thể tại tối ám chỗ, bản thân phát sáng, liền sẽ không bị bao phủ tại trong bóng tối.

“Chu Bồ Nghĩa!”

Đột nhiên một tiếng hô to, tại Chu Bồ Nghĩa tựa như tối tăm bên trong nhìn thấy một mồi lửa từ trên trời giáng xuống, nhường cả người hấn bừng tỉnh, sau đó ánh lửa kia tràn ra khắp nơi, đem những cái kia chiếm cứ hấn tâm thần tạp niệm nhanh chóng đốt đi.

Hấn một cái tử thấy rõ ràng phía trước, chính là Xích Quân Miếu cửa, ngoài cửa vẫn có người đang gọi: “Đại nhân, người mau ra đây a.....”

Nhưng mà thanh âm này lại giống như là nghiêng răng nghiêng lợi đồng dạng, không lưu loát mà hung ác, hấn liền tiếp lui về phía sau, ngẩng đầu một cái, liền nhìn thấy Xích Quân tượng thần, lại nghĩ tới Triệu Phụ Vân ở trong viện, hấn sờ một cái lồng ngực của mình, kia Triệu Phụ Vân đưa cho mình Xích Quân Phù Tiền tại nóng lên.

Có thể là trước kia, hấn căn bản không có cảm giác.

Hấn hướng phía Xích Quân tượng thần đi bái xuống, chỉ cảm thấy tự bên trên hàn ý đang nhanh chóng có biến mất, tại tán đi, trong tai vẫn nghe được ngoài cửa tiếng la, thanh âm kia khó nghe, rõ ràng là ‘quỷ lời nói’ phiêu phiêu荡荡荡荡, đúng là căn bản cũng không dám tới gần nơi này cửa miếu.

Hấn đi vào Triệu Phụ Vân bên cạnh, lại hướng Triệu Phụ Vân hành lễ nói: “Đa tạ giáo dụ lại một lần nữa cứu ta.”

“Đại nhân ở ta nơi này miếu bên trong, há có thể nhường đại nhân chịu chết.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Phía ngoài ác quỷ chi ý, lúc này lại là đã hoàn toàn nghe không được, yên tĩnh đáng sợ, liền còn trùng thanh âm cũng không biết khi nào biến mất.

Bỗng nhiên, có một thanh âm một lần nữa xuất hiện: “Thì ra, các người ở chỗ này a, nhường bốn quân để tìm.”

Chu Bồ Nghĩa ngẩng đầu một cái, phát hiện viện phòng

tây bắc biên trên nóc nhà ngồi xổm một người, cùng nó nói một người, không bằng nói ngồi xổm một cái quỷ.

Quỷ vật này dường như người lại như thú, ngồi chồm hổm ở nóc nhà, đỉnh đầu đúng là đã mọc ra tóc xanh, một đôi mắt hiện ra huyết sắc, tay rất dài, ngón tay như trảo như câu như thế chụp tại nóc nhà, mà một đôi chân cực lớn, toàn thân hắc u, không có mặc quần áo, chỉ nhìn chăm chăm phía dưới Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân đã đứng lên, hắn thấy được cái này quỷ, xác thực không phải bình thường, khí tức mạnh, so với ngày đó một cái kia đánh lên mình Thang Nghiệp mạnh lên không ít.

Theo nuôi quỷ dịch quỷ cảnh giới mà nói, cái kia Thang Nghiệp đã là hắn đầu này trên đường Trúc Cơ, nhưng là tại Triệu Phụ Vân loại này thân ở tại đạo trường bên trong đại phái đệ tử trước mặt, lại là không đáng chú ý, cho nên kia Thang Nghiệp xông vào đạo trường bên trong liền bị diệt đi.

Lúc này cái này ‘Quỷ’, lại là được hưởng nơi đây nhiều năm Hương Hỏa, hàng năm đều muốn thôn phệ một chút đồng loại lấy cường tráng bản thân, hưởng Hương Hỏa, đến cung phụng, liền đã vào Quỷ Thần sở thuộc, mặc dù nhìn qua cũng không hiểu lấy Hương Hỏa như thế nào tu hành, trên thân khắp nơi đều giống như lớn nhọt, đó chính là tích tụ tại trong thân Hương Hỏa chi khí.

“Người lấy quỷ thân mà xông ta lấy Xích Viêm Thần Quân lập chi đạo trận, chẳng lẽ chán sống?” Triệu Phụ

Vân nói rằng.

Kia ‘Quỷ’ lại là phát ra cười quái dị, hé mồm nói: “Từng nghe trong núi huynh trưởng nói, đạo sĩ thần hồn nhất diệu, vẫn chưa thể ném được sở nguyện, nhấn nại nửa tháng có thừa, hôm nay cuối cùng không cần lại nhấn, ăn người thần hồn, lại vào trong núi tại huynh trưởng ta trong phủ lánh mặt một chút, lại có ai có thể tìm tới bốn quân đâu?”

Nói đến đây, hấn đúng là không nhịn được bật cười, nói “đến lúc đó, huynh trưởng trong động những cái kia tân khách bàn lại ăn đạo sĩ thần hồn, bốn quân cũng có thể sướng nói mùi vị.”

“Tốt lắm.” Triệu Phụ Vân tròn mắt hơi híp, trở về một tiếng.

Kia nóc nhà quỷ lại là cười nói: “Đêm dài lắm mộng, cũng đừng làm cho người sư trưởng trở về.”

Hấn vừa rơi xuống, há mồm phun một cái, một đoàn nồng đậm hắc sát tuôn ra dường như gió.

Chu Bồ Nghĩa lập tức chạy vào trong nhà thật chặt đóng cửa lại.

Một cái kia phòng có một chiếc bày tại chỗ cao, đèn đuốc quang mang, cho hấn một chút cảm giác an toàn.

Mà thông qua khe cửa hấn nhìn đi ra bên ngoài nguyên bản còn có một số ánh sáng đều biến mất, chỉ có đen kịt một màu, trong tai nghe được hô hô phong thanh.

Hắn nghĩ tới khi còn bé từng nghe trong tộc truyền pháp tộc lão nói rằng: “Ác quỷ tu tới hữu hình, liền có thể thổi ra Hắc Sát phong, có thể thổi người hồn phách ly thể, không phải là bình thường tu sĩ có thể ngăn cản.”

Hắn nghe cái này tiếng gió rít gào, có thể thấy được mãnh liệt.

Hắn không biết rõ Triệu Phụ Vân có thể hay không ngăn cản được.

Nhưng là trong tai của hắn lại nghe được một cái âm thanh vang dội: “Xích Quân.....”

Thanh âm này căn bản cũng không phải là tại sân nhỏ, căn bản cũng không từng bị gió bao phủ. Hắn mơ hồ nhìn được đối diện dưới mái hiên, có một người vung ra một đạo hỏa quang.

“Đốt!”

Sau đó hắn liền nghe được một tiếng hét thảm, cái này đầy viện Hắc Phong liền im bặt mà dừng.

Khi hắn lúc đi ra, nhìn thấy nguyên bản Triệu Phụ Vân đứng thẳng một phương, có một trương cơ hồ mục nát người giấy, mà Triệu Phụ Vân lại là đứng tại đối diện mái nhà cong phía dưới.

Trong lòng của hắn kinh ngạc, cái này cùng mình trò chuyện nửa đêm người, thế mà chỉ là một đạo Người Giấy Huyền Hóa mà thôi.

“Giáo dụ tốt pháp thuật.” Chu Bồ Nghĩa lớn tiếng nói.

Triệu Phụ Vân lại đi vào một chỗ dưới mái hiên trên đất trống, nơi đó đang có một đoàn thiêu đốt vật.

Quỷ lấy âm mà ngưng hình, những này ‘tóc quỷ’ tính là không sai âm tính vật liệu. Triệu Phụ Vân đem dùng giấy gói kỹ, hấn nhớ kỹ có chút cờ phướn sẽ dùng tóc quỷ đến bện.

Trừ cái đó ra, liền không có vật gì khác.

Triệu Phụ Vân nhìn trời một chút, lại là nói rằng: “Đại nhân mời về trong phòng, chuyện chỉ sợ còn chưa kết thúc.”

Nơi đây, quỷ, cổ, thi ba loại, thi vô thần cần tế tự, mà cổ lại vẫn có Cổ Thần, lúc này gặp ‘Quỷ Thần’ đến, mà không thấy Cổ Thần, đại nhân không thể cao hứng quá sớm.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân nghe phía bên ngoài dồn dập tiếng chạy bộ, ngay sau đó liền nghe được tiếng gõ cửa dồn dập, nương theo lấy một cái bồi rồi sợ hãi thanh âm.

“Giáo dụ đại nhân cứu mạng, giáo dụ đại nhân cứu mạng, giáo dụ đại nhân, giáo dụ đại nhân.....”

“Phanh phanh phanh.....”

Mang theo tiếng khóc la lên, cùng trùng điệp tiếng đập

cửa.

“Nhất định là giả, giả, ngàn vạn không thể ứng, những vật này đều có gọi hồn năng lực, ứng liền sẽ bị hô đi hồn.” Chu Bồ Nghĩa vội la lên, lúc này ngược cảnh tỉnh, hấn chỉ là sợ, mà quên đi hấn biết tất cả, Triệu Phụ Vân đều biết.

“Người này ngược là thật, nghe thanh âm giống như là Lê Dũng thanh âm.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Cái kia mắt to con người hung ác thanh niên? Nuôi rắn cái kia?” Chu Bồ Nghĩa hỏi: “Kia càng không thể đủ mở cửa, hấn làm sao lại chạy nơi này đến, nhất định có trá.”

“Giáo dụ đại nhân, có quái vật, Cổ Thần là quái vật, nãi nãi ta đã chết, giáo dụ đại nhân, mở cửa nhanh a, cứu mạng a, có quái vật a.....”

Triệu Phụ Vân lúc này, lại là la lớn: “Người lại tại cửa miếu ngồi xuống, không cần kinh hoảng, có quái vật cũng không dám đến Xích Quân Miếu trước.”

“Giáo dụ, người này là thật?” Chu Bồ Nghĩa hỏi.

“Có thể là a.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Vậy hấn nói bà nó bị quái vật giết, quái vật kia sẽ đi vào sao?” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

“Nếu là hấn không cách nào đem ta dẫn xuất đi, liền có thể sẽ, nhưng cũng không thể xác định, ta nếu là hấn liền trốn xa thâm sơn bên trong đi, nhưng là những quái

vật này nhìn như có trí tuệ, lại cả đám đều tham lam mà mang thù, ta từng đốt qua nhiều như vậy Cổ Trùng, nói theo một ý nghĩa nào đó, cũng là đốt hấn tư lương, há có thể không ghi hận.”

“Kia muốn hay không đem cái kia Lê Dũng cho vào đến hỏi thăm tình huống?” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

“Không cần, Cổ Thần, có mê hoặc chi năng, ta từng tại trong núi nhìn qua một bản tạp ký, trong đó đem loại này cường đại Cổ Trùng xưng là Cổ Hoặc Chi Yêu, ẩn vào chỗ tối, mê hoặc nhân tâm, nô dịch người, mọi người cho là mình có thể đuổi trừ hấn, kì thực là chịu nô dịch mà không biết.”

Chương 36 : Được mất

Triệu Phụ Vân sẽ không ra đi, cũng sẽ không để người này tiến đến.

Nếu là người này mang theo một thân Cổ Trùng tiến đến, sau đó đến trước mặt mình, sụp đổ ra đến, đến lúc đó vô số Cổ Trùng tập thân, trở tay không kịp, đó cũng không phải là chơi.

Phía ngoài tiếng la càng ngày càng thê lương, chậm rãi biến thành tiếng mắng, về sau, kia tiếng mắng cũng không có, nhưng mà Triệu Phụ Vân lại cảm giác được một cỗ tà ác cùng nguy hiểm theo bên kia truyền đến.

Có động tĩnh tiếng vang lên, có cái gì bò lên trên nóc nhà, Triệu Phụ Vân nhìn sang thời điểm, chỉ thấy một người đã bò lên trên nóc nhà, người này tóc tai bù xù, tay chân vằn vện, giống như là bị lực lượng nào đó bẻ gãy như thế.

Mặt hắn đã biến hình, hàm răng bạo phá lặt ra bên ngoài, mà ánh mắt vốn nhô lên của hắn, đã biến thành chân chính lồi ra, hai nhãn cầu, giống như xúc tu của một con sâu nào đó, giống như là hai mắt cua, có thể làm nổi bật hốc mắt chuyển động..

Hai tay của hắn bò tới trên nóc nhà, nhưng lại theo dưới xương sườn mọc ra từng đầu trùng chi, mà hai tay của hắn cũng đã mọc đầy gai ngược.

“Giáo dụ đại nhân, người vì cái gì không mở cửa a?”

Khóe miệng của hắn chảy thật dài sền sệt nước bọt, hướng phía trong viện bò đến, chỗ qua sau, bùn ngói vỡ vụn một đường.

Đứng tại Triệu Phụ Vân bên cạnh Chu Bồ Nghĩa, dường như nghe được Triệu Phụ Vân đích thì thầm một tiếng: “Ta nóc nhà.....”

Kia ‘Lê Dũng’ theo nóc nhà rơi xuống mà xuống, bộp một tiếng ngã trên đất, lại giống như là không có việc gì như thế, thật là trong miệng của hắn rõ ràng đã có máu chảy ra.

Hắn vẫn như cũ nói chuyện: “Giáo dụ, người vì cái gì không để ý tới ta, không cho ta tiến đến, không cứu ta a!”

Triệu Phụ Vân căn bản cũng không có để ý tới, tay tại kia túi châm bên trên sờ một cái, một cây Hỏa Hào Châm đã trên tay, vung ra, một vệt hỏa tuyến xuyên không mà qua, rơi vào ‘Lê Dũng’ mi tâm.

Trong nháy mắt ở giữa, cái này ‘Lê Dũng’ giống như là bị đâm trúng đầu rắn rết, thân thể điên cuồng giãy dụa, cơ hồ xoay thành bánh quai chèo, vẫn còn giống như là không có chết như thế.

Lại hoặc là nói, kỳ thật ‘Lê Dũng’ đã sớm chết, hiện tại còn sống căn bản cũng không phải là Lê Dũng, mà là một cái trùng nhân.

Hắn tình trạng rất giống là một chút côn trùng.

Bụng của hắn vỡ ra, tùy theo chính là một tổ côn trùng cuộn cuộn lấy muốn chui ra ngoài, cũng đã có hỏa diễm nhào xuống tại trên thân.

“Đốt!”

Những cái kia côn trùng tại hỏa diễm bên trong trong nháy mắt bị thiêu đốt, hỏa diễm liên tục, đem cả người hắn đều bao trùm lấy, bên trong có côn trùng ý đồ nhảy ra hỏa diễm, lại là nhảy ra ngoài, cũng như cũ bị ngọn lửa đốt cháy.

Một cổ hôi thổi ở chỗ này tràn ngập.

Lúc này, Triệu Phụ Vân lại cảm giác được một sự nguy hiểm mãnh liệt bao phủ ở trong lòng, ngẩng đầu, lại cái gì cũng không có nhìn thấy.

Bỗng nhiên, dưới chân chấn động, hắn đem Chu Bồ Nghĩa đẩy, nói rằng: “Tránh trong phòng đi.”

Tại chính hắn thối lui trong nháy mắt, đại địa như sóng đồng dạng cuộn cuộn mà mở, một cái to lớn đồ sộ quái vật theo lòng đất chui tới.

Triệu Phụ Vân một cái cũng đã nhìn ra, kia là một cái cự hình con rết quái, nửa người trên cao cao giơ lên.

Một đôi lạnh lẽo ánh mắt nhìn chăm chú lên Triệu Phụ Vân.

Nó không nói gì, nhưng lại truyền lại ra một cái ý tứ: “Ăn người.”

Triệu Phụ Vân lại là ngưng trọng nhìn xem, mở miệng nói ra: “Người nhập ta miếu bên trong, chính là tìm chết.”

Nói xong, thân thể của hắn hướng một cái cây cột đằng sau nhất chuyển, một trang giấy người đã xuất hiện trên tay hắn, Người Giấy Huyễn Hóa trưởng thành, đi tới cây cột một bên khác, hấp dẫn lấy sức chú ý của đối phương.

Triệu Phụ Vân chân thân thì là trốn ở cây cột đằng sau, Người Giấy Huyễn Hóa thành người, thì là ở một bên, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ đem tay một ngón tay bên cạnh trên vách tường đèn, kia nguyên bản cũng không thiêu đốt lên cây đèn tại thời khắc này bỗng nhiên sáng lên.

Trên vách tường xen vào nhau treo từng chiếc từng chiếc đèn.

Kia Ngô thần nhào tới trước một cái, một cỗ sát phong dâng lên, người giấy biến thành Triệu Phụ Vân phiêu đăng lên, đúng là né tránh.

Ngô thần đem lấp kín tường đánh vỡ, Triệu Phụ Vân liền ở bên cạnh không xa, đứng ở nơi đó không nhúc nhích nhắm mắt lại, người giấy đem Ngô thần dẫn ra, lại dẫn tới ở giữa đi.

Mà lúc này theo từng đóa đèn kia sáng lên, lóe ra ánh sáng đúng là nối liền thành mảnh, dẹt thành lưới.

Kia Ngô thần cảm giác đèn chiếu sáng vào trên thân đúng là phá lệ nóng rực.

Trong mắt của hắn là một ánh lửa đực thành một mảnh hào quang, che đậy hắn ánh mắt, nhưng hắn thấy không rõ lắm.

Mà mỗi một đóa đèn diễm đều tại thời khắc này xuất hiện diện mục, giống như là hóa thành từng người, bỗng nhiên ngồi dậy, thành một cái người.

Mỗi một đóa hỏa diễm đều hóa thành một hỏa nhân, hướng phía kia Ngô thần nhào tới.

Nguyên một đám hỏa diễm cự nhân mang theo một thân ngọn lửa màu vàng nhào vào kia Ngô thần trên thân, mỗi người đều giống như một đạo Hỏa phù, bám vào Ngô thần đốt cháy, Ngô thần kia một thân giáp đỏ, dừng động sát khí, ngăn cản Xích Viêm Thần Hỏa.

Mặc dù như thế, Xích Viêm Thần Hỏa như cũ như trong trên người của nó thiêu đốt ra từng đạo màu đen dầu, để nó thống khổ, phát ra quái âm, kia quái âm như trong Triệu Phụ Vân suy nghĩ thế mà khó mà tập trung, những cái kia hỏa diễm người lại có tán đi cảm giác.

Đúng lúc này, hắn bắt đầu tụng niệm lên Xích Viêm Thần Chú, quanh thân ánh lửa phun trào.

Tay lại tại túi châm bên trên sờ một cái, trên tay đã có

một thanh kim châm, trước người một vệt, mỗi một cây kim châm đều sắp xếp chỉnh tề. Chỉ thấy ngón tay hấn vẩy một cái, một cây châm đã hóa thành một đạo quang mang, xuyên qua hư không đâm vào Ngô thần khốp nổi bên trong.

Ngô thần thống khổ kêu to, ngay sau đó lại có cái thứ hai kim châm bay ra, lại đâm vào nó giáp trong khe, kia nóng rực hỏa khí tiến vào thân thể của nó, để nó thống khổ vạn phần.

Mà lúc này đây, kia người giấy tại nó xung kích phía dưới hóa thành người giấy, lúc này, mỗi trong một cái phòng đều có một người theo trong khe cửa chui ra ngoài, mỗi người đều hóa làm một cái người, xách theo một thanh kiếm, hướng phía Ngô thần phóng đi, Ngô thần bị hấp dẫn lực chú ý, lại có từng cây phi châm đâm rơi, trong đó có hai cây liền đâm vào ánh mắt của hắn.

Ngô thần thống khổ giãy dụa, hướng phía trong đất vừa chui, đúng là có chui vào dưới mặt đất.

Bùn Thổ Lưu sóng như thế lật lên, trong nháy mắt đã không thấy.

Triệu Phụ Vân cảm giác khí tức của nó nhanh chóng đi xa.

Nó vậy mà trốn.

Triệu Phụ Vân chuyển đi ra, nhìn trúng trên đất hai cái đại lỗ thủng, trong lòng âm thầm hoảng sợ, cái này con rết quái cường đại nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

Trong lòng đáng tiếc, nếu là có thể giết chết nó, nó kia một thân giáp xác cầm tới phường thị bên trên đều có thể đổi không ít thứ.

“Giáo dụ, quái vật kia đi?” Chu Bồ Nghĩa theo trong môn đi ra, cẩn thận hỏi.

Triệu Phụ Vân có chút đau đầu, vuốt vuốt mi tâm, nói đến: “Cái này con rất quái tại Trúc Cơ cấp độ, ta pháp lực thấp, không có thể đem nó lưu lại, thật sự là xem thường vật này.”

“Giáo dụ thật sự là quá khiêm nhường, quái vật này đáng sợ, giáo dụ có thể đem chi đánh lui đã mười phần khó được.” Chu Bồ Nghĩa thành khẩn nói đến, hắn theo trong khe cửa thấy được kia con rất quái đáng sợ, cảm thấy Triệu Phụ Vân có thể đem chi bức lui đã mười phần khó được.

Mà Triệu Phụ Vân thì là ở trong lòng hồi tưởng lấy lần này được mất, nghĩ đến chính mình pháp thuật hệ thống bên trong chỗ thiếu sót.

Nhĩ đến về sau học pháp thuật muốn học nào để đền bù thiếu sót của mình chỗ.

Chỉ có chiến đấu giữa sinh tử mới có thể nhìn thấy mình có cái gì không đủ.

Chương 37 : Sơn hà biến thiên

Triệu Phụ Vân trên thân khô nóng vô cùng, trước đó hấn liền bởi vì Thỉnh Thần vào miếu mà khiến cho tự thân đầy người khô ý, còn chưa từng hoàn toàn tán đi, lúc này lại một lần nữa Thỉnh Thần, kia một cỗ khô ý càng tăng lên.

Miệng đắng lưỡi khô, trên thân giống như là muốn bốc hỏa, cả người lại có một loại u ám cảm giác, nội hỏa thượng viêm.

Thỉnh Thần phương pháp, xưa nay đều không phải là một loại thường dùng pháp thuật.

Hấn quay người ra cửa miếu, sau đó bước nhanh đi ra phía ngoài Vụ Hà bên cạnh, nhảy xuống, đâm đầu thẳng vào Vụ Hà.

Kia băng lãnh nước sông như rồng cả người hấn tại cái này trong nháy mắt ở giữa thanh tĩnh lại.

U ám Vụ Hà bên trong, kia âm lãnh nước.

Hấn ở trong đó nổi trôi.

Luyện khí Huyền Quang cảnh có thể chân chính hàng yêu trừ ma pháp thuật cũng không nhiều, có pháp khí

người đều là khu ngự pháp khí chiến đấu.

Nhưng là pháp khí đất đỏ, chính mình tế luyện càng là cần phải tốt vật liệu.

Cho nên hẳn chỉ có hai kiện pháp khí, một cái là Hỏa Hào Châm, một cái chính là cái kia khó mà để mà chính diện đấu pháp Xích Viêm Thần Quân tượng.

Mà pháp thuật phương diện, luyện khí Huyền Quang cảnh bên trong, dễ nhất vào tay chính là Ngũ Hành pháp, trong đó Ngũ Hành pháp bên trong, hỏa tính pháp cùng kim tính pháp uy lực lớn nhất.

Thủy pháp lúc đầu mềm mại, nhưng lại cực tốt cùng các pháp khác tương hợp, thổ pháp lúc đầu cũng nhát nhẽo, chí cao thâm mới có thể cường đại vô cùng, mộc pháp cũng còn tốt.

Phong pháp, lôi pháp khó nhập môn, cần phải có thiên phú cùng tương ứng tài nguyên phụ trợ tu hành, hẳn không có những này.

Nếu là tại kim tính pháp bên trên có thiên phú, tự nhiên sẽ chủ tu kiếm thuật, chỉ là hẳn không có kiếm, lợi dụng một bộ phi châm thay thế, hiện tại Hỏa Hào Châm còn tồn thất một bộ phận.

Mà Triệu Phụ Vân là bởi vì được kia sét đánh gõ tảo điều khắc thành Xích Viêm Thần Quân tượng, cho nên mới lấy hỏa pháp làm chủ tu pháp, đương nhiên, còn có huyền hóa pháp, pháp thuật này lấy tại ý, đã là một loại rèn luyện, cũng là một loại không tệ thủ đoạn.

Trừ cái đó ra, luyện tập nhiều nhất chính là các loại thi pháp kỹ xảo.

Mọi thứ đều muốn chờ Trúc Cơ về sau, kết xuống phù lục hạt giống, tự nhiên sẽ diễn sinh ra thần thông phép thuật.

Tỉ như Tuân Lan Nhân lấy tu chính là thủy pháp, lấy Huyền Âm Trúc Cơ, nhưng là kết phù lục loại bên trong, lại có một đạo ‘nhiếp’ ký tự lục, cho nên nàng lúc ấy tại trong phòng của hắn, một đoàn thủy quang liền có thể nhiếp tận đầy phòng thi thể, nàng luyện chế một mặt cờ, liền có thể nhiếp thần hồn cùng thủy khí, để cho người ta trong nháy mắt khô cạn.

Triệu Phụ Vân thâm nghĩ chính là lấy ‘Kiếp Hỏa’ bởi dưỡng là Chân Sát mà Trúc Cơ, hắn mong muốn không chỉ có là trong đó ‘lửa’ chữ, mà là muốn trong đó một cái kia ‘kiếp’ chữ.

Mặc dù trong này ‘kiếp’ tức giận vô cùng nhạt, nhưng là kia đúng là Kiếp Hỏa.

Chờ Trúc Cơ về sau, có lẽ còn có thể tuyển một môn kiếm quyết, luyện một thanh bảo kiếm, dù sao kiếm pháp phối hợp ‘kiếp’ ý cũng là cực kỳ phù hợp.

Đương nhiên, giữa thiên địa ba đại tai kiếp một trong ‘Hỏa kiếp’, cũng giống nhau đáng sợ.

Bất quá, Trúc Cơ về sau mong muốn tu hành pháp thuật thần thông, muốn lấy đến lúc đó lại lựa chọn.

Phù lục thiên biến vạn hóa, có thể tổ hợp thành đủ loại, cho nên khi kết phù lục hạt giống về sau, đại gia thần thông phép thuật, liền cũng đủ loại, về phần ai mạnh ai yếu, liền muốn nhìn riêng phần mình ứng dụng cùng thi triển.

Triệu Phụ Vân nằm ngửa tại trong nước, nhìn xem bầu trời sao trời.

Đầy sao một chút, dường như tượng trưng cho mỗi một cái đại địa bên trên ngửa xem bầu trời người.

Hắn trong thân hỏa khí bị Vụ Hà bên trong âm khí ép xuống, theo trong sông lên, chỗ kia một mảnh nước sông cấp tốc hội tụ tới tấp.

Đổi một bộ quần áo, sau đó liền nằm trong sân trên mặt ghế, chờ trời sáng.

Nhưng mà trời chưa sáng thời điểm, Xích Quân Miếu trước cũng đã tụ đầy người, bởi vì Vụ Trạch huyện quý, cổ đều nóng nảy bắt đầu chuyển động, khó mà trấn an, cũng may bọn hắn nuôi quỷ nuôi cổ cũng là rất nhiều năm, phong đàn cấm cổ trói quỷ kinh nghiệm.

Bọn hắn phát hiện lớn nhất hai cái từ đường bên trong giống như gặp chuyện không may, bên trong đen kịt một màu, tộc trưởng cũng chẳng biết đi đâu, thế là đại gia liền hướng cái này Xích Quân Miếu tụ đến.

Triệu Phụ Vân nhường đại gia vào miếu bên trong sao chép Xích Viêm Thần Quân sở thuộc kinh văn.

Mà trong lúc nhất thời tìm không thấy giấy bút người, thì để bọn hán niệm tụng chi.

Mãi cho đến hừng đông, đại gia mới biết được, kia từ đường Hắc Miếu phía dưới thế mà đều có lấy một tôn quỷ quái, hơn nữa còn đến nơi đây tập kích bất ngờ qua giáo dụ.

Tại một hồi bối rối bạo động về sau, Chu Bồ Nghĩa nói cho đại gia, có thể mời Xích Quân về nhà, có Xích Quân tại, trong nhà tất cả âm tà cũng không dám xâm phạm.

Ngay từ đầu chỉ có mấy người bằng lòng làm như vậy, trong đó đều là những cái kia được Triệu Phụ Vân Xích Quân Phù Tiền người, bọn hán đã cảm nhận được trong đó chỗ tốt.

Chính bọn hán điêu khắc Xích Quân tượng thần, hay là khắc Xích Viêm Thần Quân thần bài vị, cầm đến nơi đây mời Triệu Phụ Vân khai quang.

Những này còn chưa đủ, mỗi người trong nhà có cây đèn, cũng đều tại chính mình cây đèn bên trên khắc bên trên Xích Viêm Thần Chú, sau đó tới Triệu Phụ Vân nơi này mở ra quang, Bí Chúc.

Bởi vì bọn hán cảm thấy, Triệu Phụ Vân nơi này đèn tán phát quang mang, có trừ tà tác dụng, ánh lửa bên trong, âm tà không dám gần, cũng đều hi vọng nhà mình đèn có thể như thế.

Đây đều là Triệu Phụ Vân một nhóm một nhóm hoàn

thành, hấn khai quang, Bí Chúc về sau, trên thân khô nóng thời điểm, liền sẽ đi Vụ Hà bên trong.

Mà khi Tuân Lan Nhân bọn người trở về lúc này, nơi này mấy có lẽ đã mọi nhà cung cấp lên Xích Viêm Thần Quân, đều điểm Xích Viêm đèn chong.

Mà nhà bọn hấn bên trong tiểu quỷ cùng cổ đều giấu tới âm u chỗ bịt lại, có chút thì là trực tiếp lấy ra tại dưới ánh nắng chói chang bạo chiếu, biểu thị chính mình từ đây không còn nuôi Âm Quỷ cùng Cổ Trùng.

Những này người như vậy, phần lớn là nuôi không tạo thành, ngược lại chịu hại người.

Bởi vì kia từ đường Hắc Miếu bên trong quỷ cùng Cổ Quái tử vong cùng rời đi, cho nên nơi này quỷ, cùng cổ đều xao động, đại gia cũng cũng không dám dùng, liền che lại, lúc này mới cho mời Xích Quân nhập nhà hành vi.

Nhưng là rất nhiều người còn nghĩ, có lẽ về sau còn có thể lấy thêm ra đến đuổi dịch, nhất thời không nỡ đốt đi.

Triệu Phụ Vân cũng không có đi cưỡng cầu.

Mỗi một tòa tới đây phát ra ánh sáng tượng thần nhỏ, hấn đều chăm chú đối đãi, mỗi một ngọn đèn hấn đều tận tâm ‘Bí Chúc’ chi, khiến cho kia đèn có thể trừ tà đốt yểm.

Hơn nữa còn có điểm trọng yếu nhất, đại gia cũng không biết, mỗi một ngọn đèn, đều sẽ là hấn chỗ bố đại

trận một bộ phận.

Tất cả cây đèn đều là có liên hệ.

Cuối cùng trong mông lung ánh lửa, đều đem hội tụ đến cái này miếu bên trong đến, hội tụ đến trong miếu tượng thần trên thân.

Tại tượng thần trên bàn tay kia một chiếc 'Kiếp Hỏa' đèn phía trên.

“Người biện pháp này cũng không tệ, lấy Thần Hỏa, Hương Hỏa lai trung hòa Kiếp Hỏa, bồi dưỡng nó trưởng thành là Chân Sát, tương lai Trúc Cơ về sau, ngày ở giữa có thể tự nhiên hái ăn Đại Nhật tinh hỏa, buổi chiều thì lại lấy thái âm tinh khí đi trung hoà khô nóng, lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại, pháp lực tự nhiên nhanh chóng trưởng thành.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Triệu Phụ Vân chỉ là cười cười.

Bốn người khác cũng quay về rồi, bọn hắn cầm ra bản thân vẽ sơn hà bản đồ địa hình, ghép lại tới cùng một chỗ, sau đó vẽ tới một trương đồ bên trên.

Triệu Phụ Vân nhìn xem cái này từng tòa sơn đều bị tinh điểm đánh dấu, hẻm núi đều dùng đường cong mảnh thành, hoặc là uốn lượn, hoặc là thẳng tắp, lại có chút trực tiếp đứt gãy.

Hắn cùng Tuân Lan Nhân đều tập trung tinh thần nhìn xem, đối với trận pháp, hắn mặc dù không kịp Tuân Lan Nhân, nhưng cũng bỏ ra một phen tâm tư cố gắng học

qua.

Mà bốn người kia, thì là nhìn xem hoa mắt, nguyên bản chính mình họa đồ vật, chính mình còn có thể có nhận ra, nhưng là hợp lại cùng nhau về sau, lại là căn bản liền nhìn không rõ ràng.

“Sơn hà lệch vị trí, quả nhiên muốn vẽ thành đồ mới có thể nhìn ra.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Lúc này, Triệu Phụ Vân cũng mơ hồ đã nhìn ra.

Cái này quần sơn, nguyên vốn phải là tảng còn quần ở giữa một con sông.

Có lẽ, đầu kia sông nguyên vốn không phải sông, mà là hồ.

Chương 38 : 7 tinh là chìa, mở mật phủ

Tuân Lan Nhân lại lấy ra một tờ giấy, sau đó nhanh chóng vẽ lấy.

Làm nàng vẽ xong thời điểm, kia đồ tựa như Triệu Phụ Vân suy nghĩ trong lòng như thế, quần sơn vòng nhóm, ở giữa là một cái hồ nước.

Bởi vì sơn bị cải biến, cho nên nguyên bản nước trong hồ hướng ra phía ngoài lưu, thế là biến thành dòng sông.

“Đây là một cái bát quái trận!” Triệu Phụ Vân dựa vào gần một chút, nghe Tuân Lan Nhân trên người mùi thơm, khẳng định nói.

“Nói cụ thể một chút, cái gì bát quái trận.” Tuân Lan Nhân hỏi.

Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm nhìn quanh lấy cái này trên giấy loạn thất bát tao một chút cùng đường cong tạp nhạp, trong tai nghe được Triệu Phụ Vân nói bát quái trận về sau, lại như cũ nhìn không ra, chỗ nào giống như là một cái bát quái trận.

“Kỳ môn bát quái, tại trận pháp này y nguyên còn tại thời điểm, hẳn là theo núi này bên trong bất kỳ địa phương

nào đều có thể một bước trở lại kia trong hồ, trong hồ nhất định có một cái động thiên thể giới.” Triệu Phụ Vân khẳng định nói, tại hắn nhìn thấy ra nơi này là một cái kỳ môn bát quái về sau, trong lòng liền xác định.

“Không tệ, có thể nhìn ra đây là kỳ môn bát quái, rất không sai, nhưng là hiện tại bát quái này trận pháp đều bởi vì sơn hà lệch vị trí mà phá hết, bên trong động thiên cũng vì vậy mà phong bế, người cảm thấy như thế nào mới có thể mở ra?” Tuân Lan Nhân hai mắt nhìn chăm chăm bản vẽ kia, cũng không ngẩng đầu lên hỏi, nàng hiển nhiên cũng đang suy nghĩ xác định thế nào mở ra trận pháp này.

“Thất Tinh trận tại Thập Đại trận pháp bên trong, có trận pháp chìa khóa lời giải thích, thêm nữa lúc trước Tuân sư theo tấm kia giường ngọc bên trên có được tấm kia họa, nếu đem xem là Thất Tinh trận lời nói, như vậy, rất có thể Thất Tinh trận chính là mở ra động thiên phương thức.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Ân, người cảm thấy sẽ ở nơi nào?” Tuân Lan Nhân ánh mắt tại trên bản vẽ dòm lạnh quanh lấy.

Triệu Phụ Vân trong lòng, loại này trên mặt đất nếu như tìm không thấy rơi trận chi địa, liền sẽ trực tiếp lãng không bày trận, theo bầu trời mà rơi.

“Tuân sư không phải sớm đã có quyết định sao?” Triệu Phụ Vân nói xong, Tuân Lan Nhân đưa tay tại trên bản vẽ vỗ, đứng dậy, nói rằng: “Vậy thì quyết định như vậy, để tránh đêm dài lắm mộng, ba ngày sau đó, Thất Tinh là chìa, phá này bát quái, mở ra động thiên.”

Những người khác đều vẫn là mộng, bất quá trần không nhìn ra, Thất Tinh trần cũng không biết rõ ở nơi nào bố trí, thật là Triệu Phụ Vân cùng Tuân Lan Nhân lại giống như là ở ngay trước mặt bọn họ tiến hành thương lượng như thế.

Nhưng mà bọn hắn toàn bộ hành trình tham dự trong đó, lại căn bản cũng không rõ ràng.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, ba ngày, kì thực là nhường đại gia điều chỉnh trạng thái.

Chỉ là tại ngày thứ ba rạng sáng, vừa lúc một ngày này chính là đầy sao đầy trời.

Bầu trời không mây không trăng, tinh quang xán lạn.

Đại gia không hề cảm thấy là Tuân Lan Nhân vận khí, đựng phải ngày này tinh quang xán lạn, mà là cảm thấy, nàng đã nhìn ra lúc này chính là đầy trời tinh quang ngày tốt lành.

Triệu Phụ Vân liền đứng tại trên sườn núi, nhìn Tuân Lan Nhân bay vút lên bên trên bầu trời, tay tụt trong tay áo một trảo, trên tay liền nhiều bảy mặt tiểu kỳ.

Những cái kia tiểu kỳ xuất hiện, liền dường như cùng bầu trời bên trong tinh quang nối liền cùng một chỗ.

Kia tiểu kỳ bên trên, hình như có ánh sao như nước tại nhỏ xuống.

Chỉ thấy Tuân Lan Nhân phân ra một cây tiểu kỳ, hướng phía trong tinh không bay về phía bầu trời, không có vào hư vô, ngẩng đầu nhìn, mơ hồ có thể thấy được không trung bên trong một điểm tinh quang tại hội tụ.

Ngay sau đó lại là một mặt tiểu kỳ, lại bay lên hướng không, không có vào hư vô.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, trong tinh không tinh quang rơi tụ địa phương lại cách mặt đất gần thêm không ít.

Lại nói tiếp là thứ ba mặt tiểu kỳ vung nhập bầu trời, loại này cầu thang dường như dẫn tinh quang rủ xuống, hẳn có thể nhìn ra được, là theo diêu quang bắt đầu, kế tiếp là Khai Dương, Ngọc Hành, Thiên Quyền, Thiên Cơ, Thiên Toàn.

Một mặt một mảnh mặt cờ xí bị ném hư không, sau đó biến mất, lưu lại chỉ có một mảnh nhanh chóng hội tụ tinh quang cảnh tượng.

Tới một bước cuối cùng, Tuân Lan Nhân lăng lập vào hư không, đứng ở Vực Hà bên trên, quanh thân tinh quang xán lạn, giống như thần nữ.

“Thất Tinh là chìa, Thiên Xu mở bí môn.”

Theo Tuân Lan Nhân chú âm rơi xuống, cuối cùng một thanh Thiên Xu cờ đúng là đâm vào trong nước, kia Thiên Xu cờ ở trong nước triển khai, đúng là thành to lớn một mảnh tinh cờ, tinh quang từng tầng từng tầng rơi xuống, tạo thành thìa như thế dò xét trong nước, lại giống là một cái chìa khóa.

Trong nước Thiên Xu cờ hóa thành một mảnh tinh quang ở trong nước nở rộ.

Theo dưới chín tầng trời, từng tầng từng tầng tinh quang rơi xuống, đã rơi vào trong nước.

Nước chậm rãi biến sắc, kia nước dường như đều không phải là nước, đen nhánh nước tại tinh quang bên trong, dường như thành tinh không.

Mà tại tinh quang chiếu rọi phía dưới, kia trong nước, đúng là xuất hiện một đạo như ẩn như hiện cửa.

Môn kia đình cũng không tính lớn, lại giống là ở vào trong nước họa, theo sóng nước mà phiêu động, dường như ở vào sóng nước bên trong.

Đúng lúc này, Tuân Lan Nhân trên mặt lộ ra kinh hỉ nói: “Cái này động thiên thật tồn tại, rất tốt, các người ai nguyện ý theo ta đi vào?”

Tuân Lan Nhân lăng đứng ở Vụ Hà trên không, nhìn xem năm người, năm người lại trong lúc nhất thời không có trả lời.

“Cái này động phủ, ta cũng không biết rõ nguy hiểm trong đó, cũng không thể cam đoan an toàn của các người, nhưng là cơ duyên khó được.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

“Đệ tử nguyện đi.”

“Đệ tử nguyện đi.”

Ngoại trừ Triệu Phụ Vân bên ngoài, bốn người đều bằng lòng đi vào.

Mà Tuân Lan Nhân nhìn Triệu Phụ Vân một cái về sau, nói rằng: “Người không nguyện ý đi vào?”

Không chờ Triệu Phụ Vân nói chuyện, nàng cũng đã nói rằng: “Sợ hãi? Người xem một chút người, trên dưới quanh người, có thể có cái gì tốt vật? Một cái ra dáng pháp khí đều không có, chờ người Trúc Cơ, người lấy cái gì luyện pháp bảo? Không có pháp bảo, người lấy cái gì cùng người đấu pháp, nếu là không cách nào bảo bàng thân, cảnh giới của người cao, cũng dễ dàng bị người ỷ vào pháp bảo mà đánh giết.”

“Người xem bọn hấn, còn chưa tới muốn Trúc Cơ thời điểm, cũng đã đang vì Trúc Cơ cần có tu hành tài nguyên mà cố gắng, đi thôi, muốn chết, cũng là chúng ta cùng chết ở bên trong, ta đường đường Tử Phủ Tu Sĩ có thể bị chết, người một cái Huyền Quang tu sĩ chẳng lẽ liền chết không được?”

Triệu Phụ Vân nghe hấn kiêu nói này, trong lòng qua lại suy nghĩ một chút, nói rằng: “Đã như vậy, vậy liền bồi Tuân sư đi một chuyến.”

“Không, người phải hiểu rõ, không phải theo ta, mà là vì chính mình kiếm được cơ duyên, nơi này đều là đồng môn của chúng ta, không thể so với cùng cái khác không quen biết tu sĩ cùng nhau dò xét mật, không cần phòng bị người đồng hành, nhưng là đã mong muốn thu

hoạch, cũng cần chính mình tự mình đi.”

“Tốt, vậy đệ tử, liền theo Tuân sư đi vào kiếm được một phần cơ duyên.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Ân, người có thể có gì cần chuẩn bị?” Tuân Lan Nhân lại hỏi.

Những người khác đều không có trả lời, bọn hắn tất cả mọi thứ đều ở trên người, mà Triệu Phụ Vân thì là nghĩ nghĩ, trở lại miếu bên trong đi lấy một chiếc đèn trên tay.

Hắn cảm thấy có một chiếc đèn nơi tay, thi hỏa pháp thời điểm muốn thuận tiện rất nhiều, về phần kia tượng thần, thì là không có mang theo.

Hiện tại hắn đã có thể làm được nhất niệm Thỉnh Thần, không cần lại thông qua cái kia gỗ tảo tượng thần làm môi giới.

“Đều chuẩn bị xong, vậy chúng ta đi.” Tuân Lan Nhân dường như có thể mượn dùng tới Thất Tinh trận tinh lực, vung tay lên, đúng là trực tiếp đem năm người đều lý ở trong đó, nhiếp ảnh mà lên, chỉ thấy năm người giống như là biến thành từng đạo tinh quang, bị Tuân Lan Nhân trên thân phân hoá đi ra tinh quang một đầu dẫn dắt, đầu nhập vào kia trong nước trong môn hộ đi.

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy, trong mắt tinh quang nồng đậm, mê mắt, sau đó thân bất do kỷ, như một mảnh lá rụng như thế đã rơi vào một mảnh trong nước, sau đó lại theo một cỗ lực lượng, chui vào một cánh cửa bên trong.

Dưới chân một thực, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trong tay đèn thành duy nhất nguồn sáng, bất quá, rất nhanh, trong tay người của hắn đều xuất hiện nguồn sáng.

Đều là một chút dạ minh châu loại hình linh vật luyện chế thành chiếu sáng dùng pháp khí.

Tuân Lan Nhân trên tay kia một mặt Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ cầm trên tay, đại phóng thanh quang, trong lúc huy động, xua tan một mảnh tối tăm.

Chương 39 : Tầm bảo

Triệu Phụ Vân đi theo Tuân Lan Nhân sau lưng, tự nhiên kết thành một cái đơn giản Ngũ Hành trận.

Mấy người riêng phần mình chiếm cứ một cái phương vị, cẩn thận tiến lên, Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm bốn người trên tay, đều cầm lấy Dạ Minh Châu, Lưu Ly Châu, Xích Đồng Kiếm, Xích Đồng Kính.

Sở dĩ bọn hắn cầm cái này có thể chiếu sáng, cũng có trừ tà tác dụng, là bởi vì phía trên cố định một đạo 'Xích Viêm trừ tà phù', tại Thiên Đô sơn Thần Công viện bên trong, chỉ cần mình mang lên tương ứng vật liệu, mang theo linh thạch, liền có thể đến đó luyện chế pháp khí.

Nếu là Triệu Phụ Vân Trúc Cơ, thì có thể đủ giúp người cố định đạo này phù lục tại đồ vật bên trong, từ đó khiến cho kia một cái đồ vật nắm giữ chiếu rọi tối tăm, đuổi đốt âm tà hiệu quả.

Trong bọn họ, Văn Bách trong tay Xích Đồng Kiếm kiếm sáng lóng lánh lấy ánh lửa, giống như là bó đuốc như thế.

Mà Lưu Ly Châu ánh lửa chói mắt nhất, Dạ Minh Châu thì mang theo u tử sắc, Văn Tầm trong tay gương đồng lóe ra nắm trên tay, không ngừng hướng phía nơi xa chiếu đi.

Nhưng là những này, đều không đủ để nhường cái này tối tăm động thiên sáng lên, chỉ có thể xem như hộ thân.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân ngón tay chỉ tại lửa đèn bên trên, lửa đèn lắc lư, giống như là tại thời khắc này, trong ngọn lửa có cái gì sống lại, ngọn lửa nhấp nháy, có một con chim nhanh chóng thành hình, một cái hỏa điều tránh thoát cây đèn trời buộc, xông bay mà ra, tại tối tăm bên trong xoay quanh lên, chiếu sáng một phương.

Triệu Phụ Vân cũng không có dừng lại, ngón tay chỉ tại hỏa điểm bên trên, hỏa điểm lắc lư, lại có một cái hỏa điều bay ra, bay đến một phương hướng khác lượn vòng lầy, một hồi, chính là bốn cái hỏa điều xoay quanh vào hư không, chiếu sáng lầy tứ phương, đây là chiếu sáng, cũng là một loại thủ vệ.

Hỏa điều chiếu rọi chỗ, liền tại Triệu Phụ Vân trong lòng hiện ra.

Ngay tại tiền phương của bọn hắn, là một cái ao lớn, bên trong là đen nhánh, có bậc thang xuống dưới, bọn hắn đương nhiên không có xuống dưới, bởi vì cảm giác ở trong đó đều là bùn.

Bọn hắn dọc theo ao biên giới mà đi, dưới chân cũng dẫm lên bùn, nhưng là nước bùn rất nhạt..

Tuân Lan Nhân là đi ở phía trước, trong tay nàng một thanh Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ nơi tay, trong lúc huy động, thanh quang cuốn lên, đem trong hư không một chút thủy khí thu hút bên trong.

Triệu Phụ Vân thông qua ánh lửa nhìn thấy, bên cạnh thế mà còn có ao, hơn nữa bên trong còn hình như có nước như thế, hỏa điều lướt qua ao trên không, hẳn muốn nhìn rõ ràng bên trong có không có đồ vật gì, lúc này trong nước đột nhiên thoát ra đồ vật đến.

Một đầu thật dài đen nhánh đồ vật, hướng phía hỏa điều tấp tới.

Kia hỏa điều là Triệu Phụ Vân nhất niệm nhiếp gửi ở hỏa diễm bên trong chỗ huyễn hóa mà ra, cho nên tại cảm nhận được nguy hiểm trong nháy mắt, liền như trong gió nhẹ vũ, tại bầu không khí chưa toàn đến thời điểm, liền đã phiêu khởi.

Rầm rầm một tiếng, bóng đen kia lại rơi trở về nước bùn bên trong.

“Là đà!”

Dương Liễu Thanh ở vào cái này một bên, thấy rất rõ ràng, nhỏ giọng nói, thanh âm tuy nhỏ, nhưng là tất cả mọi người nghe thấy.

Bọn hắn những người này đều là nhiều năm qua, phối hợp lẫn nhau thói quen.

“Lão Thanh, cẩn thận một chút.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Dương Liễu Thanh là một cái trầm mặc ít nói người, làm việc tác phong, cũng giống là một cái lão đầu như thế, cho nên đại gia gọi hắn Lão Thanh.

“Ân.” Dương Liễu Thanh lên tiếng.

Trong tay hắn nhiều đem đơn đao, Dương Liễu Thanh tổ tiên từng là giang hồ đao khách, lại xưng Xa Đao khách, gia truyền đao pháp sát tính cực nặng, người là người trầm mặc, nhưng là trên tay công phu lại không yếu.

Hắn theo kia bên cạnh ao đi qua thời điểm, kia nguyên bản nước bùn bên trong đà bỗng nhiên chui ra, Dương Liễu Thanh xoắn bước một bước, đao trong tay vung ra một đạo màu bạc hồ quang, trực tiếp đâm vào đà ánh mắt bên trong.

Tại nó rơi xuống thời điểm, cũng đã rút ra.

Đà rơi về trong ao, điên cuồng giấy dựa lấy, cũng không dám lại đến gần người.

Đám người trận hình bất loạn, như cũ trầm mặc đi về phía trước, tất cả mọi người tin tưởng năng lực của hắn.

Triệu Phụ Vân một cái hỏa điều đã bay đến trước, phía trước vẫn có nguyên một đám ao, nơi này tựa hồ là một cái chuyên môn dùng để nuôi dưỡng lấy thứ gì.

Chỉ là hiện ở bên trong đồ vật, có lẽ đều đã chết.

Bọn hắn tiếp tục đi tới, đi qua nguyên một đám ao nước, phía trước, một mảnh nồng đậm tối tăm bên trong, đậm đến ánh lửa đều chiếu không thấu.

Trong này có nồng đậm âm khí, cơ hồ giống như là có

thủy khí nhào ở trên mặt.

Tuân Lan Nhân lay động trong tay Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ, những cái kia thủy khí đều bị thu hút bên trong.

Tối tăm bên trong, giống như là có cái gì giấu ở trong sương mù, đem Triệu Phụ Vân hỏa điều dập tắt.

“Cẩn thận.” Triệu Phụ Vân lời nói mới rơi, Tuân Lan Nhân đã trong tay Huyền Nguyên Nhiếp Thủy vung lên, kia tối tăm bên trong đồ vật, trong nháy mắt bị cuốn vào bên trong.

“Trong này một chút âm hồn, đẳng cấp không thấp.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Âm hồn là một chút không nhục thân linh thể gọi chung.

Mà Tuân Lan Nhân là thông qua Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ đem thu hút bên trong mới biết.

Triệu Phụ Vân một lần nữa huyển hóa một cái hỏa điều, như cũ bay vào tối tăm bên trong dò đường. Hắc Hỏa Diễm Điều, có thể hấp dẫn chú ý, nổi lên cảnh cáo tác dụng.

Càng đi về phía trước, thông qua hỏa điều thấy được một cái đại lễ đường như thế địa phương, càng giống là một cái cử hành triều hội địa phương, phía trên có một cái đài, trên bàn một thanh ghế lớn, thấy lại rõ một chút.

Phía trên kia ngồi một người.

Mà tại dưới tay của hần phương hướng, từng dãy chỗ ngồi bên trên đều ngồi nguyên một đám.

Khi hần muốn nhìn rõ ràng trong nháy mắt, bỗng nhiên cảm giác được một cỗ âm lãnh bỗng nhiên giáng lâm.

Hần cảm giác có một chậu nước lạnh thông qua hỏa điều bên trong suy nghĩ tưới tới trên người mình, cả người hần khắp cả người phát lạnh, Hỏa Diễm Điều trong nháy mắt diệt.

Hỏa Diễm Điều vừa diệt, đại gia liên liền lập tức rõ ràng phía trước có lớn nguy hiểm.

Toàn bộ tối tăm cung điện bên trong, dâng lên âm phong.

Gần như đồng thời, Tuân Lan Nhân phóng người lên, thân như ngược gió mà lên chơi đùa, trong tay dừng động thanh quang Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ, hướng phía âm phong ở giữa nhất tịnh chỗ đâm đi vào.

Chính nàng chính là Huyền Âm Trúc Cơ, nhưng là nắm giữ phù lục thần thông phép thuật, lại là các loại âm hồn khắc tinh.

Một cây Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ vung lên phía dưới, những cái kia âm phong đều bị cuốn vào cờ xí dâng lên thanh quang bên trong, nàng tại một tích tắc này giống như là thành một cái phong bạo mắt.

Triệu Phụ Vân chậm một chút, đem trên người kia một cỗ lãnh ý cho xua tan, một lần nữa huyễn hóa ra hai cái

hỏa điều lên đỉnh đầu xoay quanh, sau đó hướng phía phía trước đi đến.

Mà lúc này, chiến đấu lại là đã kết thúc.

Triệu Phụ Vân cái này mới nhìn rõ, kia từng cái trên chỗ ngồi sẽ đều là từng cỗ hài cốt.

Thi thể đã hư thối, chỉ có khung xương vẫn ngồi ở phía trên kia, thịt nát đều rơi xuống, chồng chất tại chỗ ngồi bên trên.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy những thi thể này quần áo trên người thể mà đều đối lập hoàn hảo, mà tại quần áo hạ giống vẫn là che đậy lấy một vài thứ.

“Có pháp bảo?” Mễ Phù hỏi.

Nhưng là đại gia cũng không có động, mặc dù đều nhìn bên cạnh mình trên chỗ ngồi thi cốt, Triệu Phụ Vân thì là nhìn thoáng qua Tuân Lan Nhân, phát hiện Tuân Lan Nhân đã đang dùng một cây thước kích động kia chủ vị ngồi xuống người quần áo, dường như cũng tại nhìn đối phương trong thi thể có không có đồ vật gì.

Thế là Triệu Phụ Vân nói rằng: “Đại gia cũng tìm xem nhìn, có hay không thứ gì đáng tiền.”

Theo hấn rơi, phía sau hấn bốn người lúc này mới bắt đầu tìm đồ.

Hấn biết rõ, chỉ là bình thường pháp khí, dần dần, không có nguyên khí tẩm bổ, thì sẽ từ từ cỗi hóa thành đơn

thuần vật liệu.

Chỉ có trở thành chân chính pháp bảo, mới có thể lâu dài bảo tồn.

Tỉ như Triệu Phụ Vân trong tay đèn, kia Hỏa Hào Châm, cùng mấy vị này đồng môn trên tay cổ định phù lục dùng cho chiếu sáng trừ tà đồ vật, đều là pháp khí.

Mà Tuân Lan Nhân trên tay kia một bên Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ mới thật sự là pháp bảo, đặt ở chỗ đó, liền có thể tự chủ thu lấy thiên địa nguyên khí.

Đại gia lật qua lại thi thể, đều rất cẩn thận, Triệu Phụ Vân cũng giống như thế, trước mặt hắn cái này bộ hài cốt giống như là một nữ tính, bởi vì trên quần áo vàng bạc tuyến tương đối nhiều, còn bên thành hoa, mà khung xương cũng so với nhỏ.

Hắn cẩn thận tìm kiếm lấy, thế là tìm tới một cái đã mục nát phá vỡ nẹp vật túi.

Nẹp vật túi, rất nhiều đều là dùng yêu thú da hoặc là dạ dày chế thành, đương nhiên, nếu là pháp bảo cấp bậc, tự nhiên là dùng một chút cao cấp hơn vật liệu tế luyện mà thành.

Trên người nàng cái này nẹp vật túi đã hư thối, hắn dùng tay đẩy ra miệng túi, bên trong lộ ra một tia sáng, từ đó lăn ra mấy cái cục đá.

Tổng cộng năm cái, năm loại nhan sắc, thanh đỏ vàng đen trắng.

Mỗi một cái cục đá đều chỉ có người thành niên ngón tay cái tử lớn như vậy, cũng không phải thuần túy tròn, nhưng là rất êm dịu.

Cái này nắm cái cục đá là Ngũ Hành thạch, vẫn phát ra bản nguyên khí tức.

Triệu Phụ Vân trong lòng vui mừng, cái này nắm cái cục đá cho dù là tương lai không luyện chế thành pháp bảo, mà cầm ở trong tay thưởng thức, đối với mình lý giải Ngũ Hành cũng là rất có ích lợi.

Chương 40 : Lan Vân quốc cùng Hoàng Tuyền quỷ chúng

Trừ cái đó ra, trên tay của nàng còn có một cái vòng tay vàng, có lẽ trước kia là một cái pháp khí, nhưng là bây giờ lại đã chỉ là một cái rất thuần kim khí, có thể coi như tiền tài dùng.

Hắn lại nhìn thấy cổ của đối phương phía trên, còn mang theo một cái màu đen chuông nhỏ.

Đem chuông nhỏ nhẹ nhàng tháo xuống, trên đó dây đã mục nát, chỉ là đỉnh chỉ rơi vào xương quai xanh bên trên mà thôi.

Màu đen chuông nhỏ phía trên có huyền diệu phù lục chú văn, hắn nhẹ nhàng lay động, dường như đem toàn bộ hư không đều lay động, hắn cảm thấy có cái gì đụng phải đầu của mình bên trong, mà rung cái này chuông nhỏ liền đem đầu của mình cùng một chỗ lay động.

Trong mắt cảnh tượng lại nhanh chóng mơ hồ, sau đó hắn cảm giác chính mình đứng không yên, trong lòng kinh hãi, thân thể giống như là muốn hướng phía trước bổ nhào, hắn nỗ lực xoay người, lại là như cũ đặt mông ngồi xuống.

Ngồi xuống trong nháy mắt, trong lòng của hắn hoảng hốt, nhìn thấy mọi thứ đều thay đổi.

Trong mắt của hắn nhìn thấy đồ vật đều đã biến tươi sáng lên, không còn tối tăm.

Đỉnh đầu là một đoàn lam nhạt quang, một quả to lớn nhạt đá quý màu xanh lam bên trong phát ra ánh sáng.

Triệu Phụ Vân phát phát hiện mình biến thành người khác, biến thành một nữ nhân.

Nàng có thể cảm nhận được cái này tâm tình của nữ nhân.

Thấp thỏm, bất an.

Chỗ ngồi của hắn bên trên đều ngồi người, chủ vị phía trên người đang ngồi, một thân màu đen pháp bào, pháp bào phía trên có tơ vàng tơ bạc thêu thành hoa văn.

Sắc mặt của hắn rất u ám, trong tay cầm một phong thư tới tới lui lui nhìn.

Bỗng nhiên, mở miệng nói ra: “Thần đô bên kia, muốn chúng ta tại năm nay cuối năm thời điểm, cung cấp ba ngàn khỏa thượng phẩm linh châu, nếu là làm ngày, liền muốn chấp hành Thần luật, các người nói làm sao bây giờ?”

Triệu Phụ Vân có thể rõ ràng nghe được, nhưng là nhưng lại không biết Thần đô là cái gì.

Lúc này, hắn nghe được chính mình nói chuyện, lại là một cái giọng nữ.

“Thần đô mấy năm này, mỗi năm gia tăng linh châu nhu cầu, năm ngoài linh châu, chúng ta đều là chinh phạt Đan Đỉnh hồ, thương vong sĩ tốt hơn ngàn người, lúc này mới góp đủ nộp lên linh châu số lượng, hôm nay so với trước năm còn tăng lên năm trăm khẩu, chúng ta làm sao có thể có thể gom góp?”

Đối diện một người nói rằng: “Ai, chúng ta Lan Vân quốc cùng Hoàng Tuyền quỷ chúng đã đại chiến hơn ba mươi năm, các tộc các động thiên đều đã khổ không thể tả.”

Lại có người nói: “Máu chốt là đã muốn tới cuối năm, chúng ta trong hồ này linh bối mỗi năm thu thập, không được nghỉ ngơi lấy lại sức, đã tổn hại tổn hao không ít, con non căn bản là còn không có bồi dưỡng lên, hơn nữa, nơi này muốn còn phải là thượng phẩm, năm ngoài Bành Trạch bên hồ kia, dùng một chút trung phẩm thay thế thượng phẩm linh châu, tiến đến bên trên đưa linh châu người đều trực tiếp bị xử tử, Bành Trạch hồ hồ chủ chi tử, là thay cha chuộc tội đều đi phía trước cùng Hoàng Tuyền quỷ chúng giết chóc.”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người yên tĩnh trở lại, nhìn xem ngòi chủ vị người, chỉ nghe chủ vị người, trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi nói rằng: “Ba ngày trước, Đại La Thiên người tới tìm ta, nói là chỉ cần bằng lòng ném dựa vào bọn họ, như vậy bọn hắn đem che chở chúng ta.”

“Đại La Thiên?”

“Đại La Thiên a.....”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người thấp giọng lấy nơi này.

Cái này Đại La Thiên rất thần bí, cũng là một cái thần quốc, nghe nói rất nhiều tu vi cao thâm người sẽ bị dẫn vào trong đó.

“Nếu là thật sự có thể có được Đại La Thiên che chở, chúng ta.....”

Lúc này có người phát biểu ý kiến, lời nói mặc dù không có nói xong, nhưng ý tứ đã biểu đạt đi ra.

Chủ vị người, nhìn về phía đám người, không có người lại nói tiếp, nhưng là lúc này không có người phản đối, đó chính là đại biểu ý kiến của bọn hắn.

Ngay tại kia chủ vị người muốn nói chuyện lúc.

Nữ tử này lại lên tiếng: “Đại La Thiên người nói lời, có cam đoan sao? Nếu là vạn nhất bọn hắn thất ngôn không có che chở làm sao chúng ta xử lý?”

“Thật là, chúng ta năm nay cuối năm ở đâu ra ba ngàn khỏa thượng phẩm linh châu? Giao không lên, đến lúc đó chúng ta toàn bộ Mê Vụ động thiên đều đem bị phạt, có lẽ, chúng ta toàn đều muốn bị phái đến Hắc Nguyên đi cùng Hoàng Tuyền quỷ chúng liều mạng, động chủ, hàng năm chinh chiến chết đi tu sĩ có bao nhiêu, người so với chúng ta đều tinh tường.”

Kia động chủ một lần nữa trầm mặc, nếu là động chủ thật pháp lực cao thâm, pháp thuật cường đại, tự nhiên là sẽ không sợ, Mê Vụ động thiên bên trong người, đều là lấy nuôi dưỡng làm chủ, bản thân pháp thuật không tính là cường đại.

“Đại La Thiên tín dự rất tốt.” Có người mở miệng nói ra.

“Vậy chúng ta, liền lại tiếp xúc một chút a.” Động chủ cũng là ổn một chút.

Nhưng mà, đúng lúc này, trong hư không có một thanh âm xuất hiện: “Phụng Thần Chủ chi mệnh, tra tất, Mê Vụ động thiên phản nghịch, theo Thần luật, đáng chém!”

Theo cái này ‘tru’ chữ xuất hiện, phòng này bên trong bỗng nhiên xuất hiện một vệt ánh sáng.

Kia đạo thần quang xuất hiện trong nháy mắt, Triệu Phụ Vân nhìn thấy kia động chủ trên thân bay lên một đạo quang hoa, như dù như thế bung ra.

Quang hoa đâm rơi, hắn cảm thấy một loại cực độ nguy hiểm trí mạng.

Đúng lúc này, ý thức của hắn bị một cỗ lực lượng kéo, trong nháy mắt thoát ly nữ tử kia thân thể, mắt tối sầm lại, hắn phát phát hiện mình về tới thân thể của mình.

Chính mình như cũ đứng ở nơi đó, trên tay cầm lấy một cái màu đen chuông nhỏ.

Mà đứng bên cạnh chính là Tuân Lan Nhân.

Tuân Lan Nhân hai mắt trán phóng thần quang, xem kỹ lấy Triệu Phụ Vân, nàng là đang nhìn Triệu Phụ Vân có hay không bị thứ gì phụ thân.

“Tạ ơn Tuân sư cứu mạng.” Triệu Phụ Vân lấy lại bình tĩnh nói rằng.

Vừa mới kia trong nháy mắt, hấn thật cảm giác chính mình phải chết, may mắn bị Tuân Lan Nhân đem thần hồn của mình nhiếp ảnh đi ra.

Tuân Lan Nhân xác định Triệu Phụ Vân vẫn là Triệu Phụ Vân về sau, nói rằng. “Cầm đồ vật thời điểm, muốn chú ý một chút, không nên bị chiếm thân thể.”

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, nhìn trong tay chuông nhỏ, trước đó mờ lung tại chuông nhỏ bên trên khí tức, yếu rất nhiều.

Hấn cẩn thận đem cất kỹ, những người khác nhìn hấn không có việc gì, liền cũng tiếp tục tìm, hấn lại lật người bên cạnh thứ ở trên thân.

Đạt được một khối ngọc bài, ngọc bài bên trong, một chút toái quang, mỗi một đạo toái quang đều dường như một cái phù lục, liền cùng một chỗ, tạo thành hoàn chỉnh cấm chế.

Cụ thể có tác dụng gì, hấn chỉ là cảm thụ mặt ngoài, có một loại ‘cấm’ cắt hết thấy cảm giác, đây là một món pháp bảo, nhưng là hấn không có đi tùy tiện đi cảm ứng

bên trong.

Triệu Phụ Vân trong lòng có chút hưng phấn, đem vừa mới kia nguy hiểm mang tới áp lực đều ép xuống.

Đám người tìm kiếm kết thúc, tiếp tục hướng bên trong mà đi.

Đi tới một cái Nội đường, nơi này trên vách tường có rất nhiều họa, lại là đã mờ hồ không rõ.

Có chút gỗ đồ dùng trong nhà cũng đều đã mục nát.

Đồng thời, có thi thể là trực tiếp ngã xuống đất, có một cỗ thi thể là ngồi ở kia trên chỗ ngồi, giống như là đang uống trà.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến cái kia tru sát cái này động thiên người, một đạo pháp thuật rơi xuống, toàn bộ động thiên người đều đã chết.

Tất cả mọi người tìm kiếm khắp nơi lấy có cái gì linh tính chi vật.

Bọn hắn tiếp tục đi vào trong, đi tới một cái thư phòng.

Thư phòng rất lớn, bên trong bày biện rất nhiều sách.

Nơi này bởi vì thủy khí quá nhiều, liền giá sách đều hư thối, tùy thời cũng giống như phải ngã sập đáng vẻ, bất quá trong đó lại có một ít không phải giấy chất, so như thẻ ngọc, Kim Bạch thư, Ngân Bạch thư các loại.

Đại gia liền bắt đầu đang tìm, những vật này, cầm lại
Thiên Đô sơn có thể đổi lấy công huân, sau đó công
huân có thể theo trong núi đổi lấy một vài thứ.

Tỉ như lần này Tuân Lan Nhân theo sơn môn bên trong
mượn tới phá trận dùng trận kỳ, chính là cần công huân.

Chương 41 : Xâm nhập

Tại cái này thư phòng bên trong, cũng có hai bộ thi thể, giống như là nguyên bản đang đi học, bỗng nhiên liền chết.

“Những người này giống như là không có chút nào chuẩn bị, bỗng nhiên liền chết.” Mễ Phù ở bên cạnh nói rằng.

Triệu Phụ Vân nói rằng: “Vừa mới ta tại cái kia chuồng nhỏ bên trong, tiếp xúc đến chuồng nhỏ bên trong còn sót lại ý thức, thấy được một cái bọn hắc trước khi chết hình tượng.”

Thế là, hắc đem chính mình nhìn thấy nói một lần, đại gia một bên nghe được, cũng một bên tìm kiếm lấy trong này vật hữu dụng.

Đại gia yên lặng nghe, Tuân Lan Nhân lại là nói rằng: “Những này tư liệu lịch sử, người có thể viết ra, chúng ta trên núi, Trần trưởng lão nhất là ưa thích vật như vậy, hắc ngay tại biên soạn một bản liên quan tới thần quốc hưng suy sách sử, người nếu là nói cho hắc biết, hắc nhất định sẽ rất cao hứng.”

Hiển nhiên, nàng là tại nói cho Triệu Phụ Vân thế nào lợi dụng đồ vật trong tay của mình đi làm thế nào, đây cũng là một loại mở rộng người trong môn phái mạch cơ hội.

Triệu Phụ Vân biểu thị cảm tạ.

Trong này ngọc giản rất ít, Kim Bạc thư cùng Ngân Bạc thư cũng không nhiều.

Mấy người nhặt được sau cũng không có đi nhìn, mà là chứa vào một cái nạm vật trong túi.

Một đám người lần nữa về sau đi, tất cả mọi người không có tách ra, bất luận là Thiên Đô sơn bên trong giáo, vẫn là bọn hắn chính mình vẫn là theo người khác nơi đó nghe được kinh nghiệm, đều là đề nghị muốn lẫn nhau phối hợp tác chiến cùng chiếu cố, dạng này có thể gia tăng sinh tồn tỷ số.

Trong mắt bọn họ thấy được có rất nhiều gian phòng.

Bởi vì là thời gian tương đối gấp, nhất định phải trước khi trời sáng ra ngoài, nếu không, tinh lực suy yếu, khả năng không cách nào lại mở ra cái này động thiên, đại gia khả năng bị xích ở đây mặt ra không được.

Cho nên cần nhanh một chút thăm dò xong, thế là khi nhìn đến nhiều như vậy gian phòng về sau, Triệu Phụ Vân chuẩn bị phân phối đại gia hai hai đi vào phòng bên trong.

Tuân Lan Nhân lại nói không cần, tự ồng tay áo bên trong lấy ra một thanh người giấy, hướng phía cái này một mảnh tối tăm trong hư không ném ra ngoài đi, kia một thanh người giấy tại tối tăm trong hư không dừng động quang hoa, mỗi một trang giấy người đều tại quang hoa bên trong nhanh chóng sung mãn sinh động,

theo hư giả tới chân thực, là Huyền Hóa chi thuật, trong đó có một cái huyền chữ, đằng sau nếu là có thể làm được cái kia hóa chữ, chính là tiến vào một cái cảnh giới toàn mới bên trong.

Triệu Phụ Vân nhìn xem cái này nguyên một đám sinh động như thật người, trong lòng lấy chính mình Người Giấy Huyền Hóa thuật so sánh, cảm thấy mình còn kém bên trên không ít.

Bất quá, muốn hấn đến cần thận phân rõ thật cùng giả, hấn vẫn là có thể phân biệt ra.

Theo khí vị, đi đường hình thái, nói chuyện thần sắc, ánh mắt các phương diện phán đoán, vẫn tương đối dễ dàng, nhưng là đối với người không quen thuộc mà nói sẽ rất khó.

Kia một thanh Người Giấy Huyền Hóa ra người tới, chui vào các cái gian phòng bên trong, sau đó lại nhanh chóng đi ra, Tuân Lan Nhân cảm giác có vấn đề liền biết chính mình đi vào.

Mà không có vấn đề, không cần nàng nói cái gì, đại gia liền tách ra, nguyên một đám đi vào phòng bên trong.

Triệu Phụ Vân tiến vào bên trong một cái phòng, phát hiện hấn là một cái phòng ngủ, trong phòng ngủ có rất đơn giản bày biện, cũng không có thi thể ở chỗ này, khả năng ở người nơi này lúc ấy cũng không tại phòng.

Cũng không có cái gì khác đồ tốt, có mấy quyển giấy chất sách đã từ lâu thối nát.

Hắn một lần nữa tiến vào trong một phòng khác bên trong, như cũ không thu hoạch được gì.

Khi hắn tiến vào cái thứ ba gian phòng thời điểm, tại lật đối phương tủ quần áo thời điểm, thấy được một cái hốc tối, mà ở trong tối ô bên trong tìm tới một cái ốc biển.

Cái này ốc biển nhìn qua rất cổ lão, có sắc trời đường vân, mà tại cái này thiên nhiên đường vân bên trong, lại có người đem phác hoạ thành phù lục, nhìn qua vô cùng thần bí.

Cầm ở trong tay, một chưởng nắm không dưới, có người thành niên to bằng nắm đấm.

Loại này ốc biển còn có một cái tên, Bí Loa, có một cái công năng truyền âm, Bí Loa truyền âm hẳn là biết đến, nhưng là loại vật này rất đắt, tác dụng chân chính chính là có thể cùng một cái khác bưng trò chuyện.

Triệu Phụ Vân có một loại mong muốn đem cái này ốc biển đặt vào bên tai nghe một chút xúc động, nhưng là vẫn là nhịn được, đem để vào chuẩn bị xong trong túi.

Hắn cảm thấy thân phận của người này khả năng không tầm thường, bởi vì cái này gian phòng cũng không lớn, bên trong bày biện cùng kia trong ngăn tủ thừa thớt quần áo, đều thuyết minh người này cũng không phải là một cái thân phận cao người.

Hơn nữa, hàng này trong phòng, đoán chừng thân phận cũng sẽ không có quá cao, nhiều nhất chính là một

người đệ tử, chuyên môn xử lý nuôi dưỡng linh bồi, hay là chiếu cố phía trước những cái kia ao đồ vật bên trong.

Nhưng là thân phận như vậy, lại cất giấu một cái khả năng trực tiếp cùng người ngoài trò chuyện ốc biển, cái này nương Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến, trước đó nhìn thấy cảnh tượng đó bên trong, kia động phủ chủ nhân, nói Đại La Thiên người ba ngày trước liên tục qua hấn, sau đó liền bị Lan Vân quốc phía trên biết.

Nghĩ tới đây, trong lòng lại đem những này phát tán suy nghĩ đè xuống, dù sao hấn không phải là vì truy tìm chân tướng mới tới, cũng không phải trong núi Trần trường lão loại kia muốn biên soạn « Thần quốc hưng suy sử » người.

Phía sau tìm kiếm, liền cũng muốn khen cũng chẳng có gì mà khen, cũng không có gì đặc biệt đồ vật, dù sao nơi này khả năng đều là một cái nghèo khó đệ tử nơi ở.

Hấn không biết rõ người khác đều thu được cái gì.

Một đám người một nhà thăm dò dạng này bí cảnh, có nhiều thứ là sẽ lấy ra mọi người cùng nhau chia xẻ, tỉ như công pháp loại hình, sẽ lẫn nhau sao chép, nhưng là một chút đồ vật, nếu là hai người cùng một chỗ tìm được, như vậy hai cái cùng một chỗ điểm, nếu là một cái tìm được, đó chính là chính mình độc hưởng chịu.

Đương nhiên, nếu là trong đó có người cuối cùng không được đến vật gì tốt, những người khác bên trong có người thu được rất nhiều, cũng có thể cho đối phương một chút.

Lại đằng sau, bọn hấn lại là đi vào một mảnh tu sĩ cấp cao chỗ ở.

Triệu Phụ Vân Hỏa Diễm Điều bay vào cái này một mảnh hành lang bên trong, đúng là cảm giác đến vô cùng âm lãnh, giống như là đã rơi vào trong nước, rất nhanh cũng đã diệt đi.

“Các người cẩn thận, nơi này có tà ác đồ vật, chúng ta trước thử đi vào tìm một chút, không cần hoàn toàn kinh động đồ vật trong này, nếu là đến lúc đó thật kinh động đến, ta hô thời điểm ra đi, các người nhất định phải lấy tốc độ nhanh nhất rời đi.” Tuân Lan Nhân nói rằng.

Cặp mắt của nàng bên trong, có nhàn nhạt quang vận tại hiện sinh, nhìn chăm chú tới tằm.

Nàng cảm giác được cái này hành lang bên trong kia nồng đậm tà ác, nhưng là không cách nào xác định ở nơi nào.

Nhưng nơi này bên ngoài phong cách, lại rõ ràng là cao tu chỗ ở chỗ, vậy trong này, rất có thể liền sẽ có đồ tốt.

Cho nên Tuân Lan Nhân còn là muốn thử một chút, cứ việc nàng đều cảm giác được nguy hiểm, vậy nói rõ những thứ kia tuyệt không đơn giản.

Tuân Lan Nhân phía trước, Triệu Phụ Vân cầm đèn ở bên, sau lưng lại là bốn người, đều cầm trong tay pháp khí, chiếu sáng chung quanh, Triệu Phụ Vân cũng không tiếp tục đi huyền hóa Hỏa Diễm Điều đi dò đường, hấn

sợ chính mình trực tiếp bị tối tăm bên trong không biết tồn tại nhằm vào, đối phương nếu như cường đại, có thể thông qua chính mình Hỏa Diễm Điều bên trong ký thác một chút suy nghĩ, thi pháp tới chính mình bản thể đi lên.

Hơn nữa, hỏa diễm ở thời điểm này cũng dễ dàng kích thích tối tăm bên trong đồ vật.

Tuân Lan Nhân lời nói rất rõ ràng, là muốn tận lực không kích thích tối tăm bên trong đồ vật, có thể cầm tới nhiều ít liền lấy nhiều ít, sau đó ngay tại đối phương chưa kịp phản ứng thời điểm liền lui ra ngoài.

Hơn nữa, hắn cảm thấy, cách hùng đông thời gian đã không nhiều lắm

Tuân Lan Nhân cầm cờ phía trước, cờ có chút đong đưa, thanh quang nở rộ, đem những cái kia âm tà chi khí cản ở bên ngoài.

Cánh cửa thứ nhất tới.

Tuân Lan Nhân đứng tại môn kia trước, không tiếp tục đi, không nói gì, Triệu Phụ Vân biết nàng ý tứ, hắn phát hiện, mặc dù cùng Tuân Lan Nhân mới lần thứ hai dò xét mật, lại có một loại đặc biệt ăn ý.

Nàng ý tứ là nhường đại gia trước mở cái này thứ một tầng cửa.

Hắn nhìn xem trên cửa trên vách tường dùng một loại đặc biệt sơn viết chữ, cái này không biết bao nhiêu năm qua đi, như cũ còn có tương đối rõ ràng vết tích.

“Thanh Viên.”

Triệu Phụ Vân cũng không có từ cái tên này bên trong nhìn ra tin tức gì đến.

“Tên người? Hoàn thị lí diện phong cách?” Triệu Phụ Vân nào hải bên trong hiện lên phỏng đoán.

Cửa mặc dù nhìn qua là tốt, nhưng là kì thực cũng đã mục nát, hấn ra hiệu Văn Bách tiến lên đây mở cửa.

Chương 42 : Tơ hồng Yểm Quái

Văn Bách cả người nhìn qua can đảm và mạnh mẽ.

Nội ngoại kiêm tu.

Bên trong dưỡng khí luyện pháp, ngoại tu « Hỗn Nguyên Thiết Bố Sam », cho nên tại bọn hắn cái này một tiểu đội ngũ bên trong, thường thường có cùng loại với mở cửa chuyện như vậy, đều là Văn Bách tới làm.

Văn Bách tiến lên, vận gãy đã gỉ xấu ổ khóa.

“Tận lực nhẹ một chút.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Hắn liền đứng tại Văn Bách bên cạnh thân, những người khác tản hơi hơi xa một chút.

Văn Bách đem ngón tay của mình chụp nhập môn khe hở bên trong, sau đó ra bên ngoài lay.

“Két!” Một tiếng vang giòn, mặc dù Văn Bách đã là ép sức mạnh tại dùng lực, nhưng là vẫn bởi vì vụn gãy mất đồ vật bên trong, mà phát ra tiếng vang đến, tại yên tĩnh bên trong rất là chói tai.

Văn Bách ngừng một chút, Triệu Phụ Vân kiếm chỉ ở giữa cũng kẹp lấy một điểm hỏa điểm, nhìn chăm chú

kia chưa hoàn toàn đánh mở cửa.

Cửa chậm rãi mở ra, Triệu Phụ Vân lần đầu tiên nhìn thấy chính là màu xanh.

Bởi vì hắn nhìn thấy không phải một cái phòng, mà là một cái dược viên.

Nơi này thế mà mọc đầy lục sắc thực vật.

Hơn nữa những này lục sắc thực vật, trong mắt hắn tản ra có chút lục quang, đều giống như linh thực.

Cả vườn xanh đậm.

Triệu Phụ Vân cảm thấy kinh ngạc, nhưng tất cả cũng đều tại nhưng tưởng tượng phạm vi bên trong.

Hắn xuyên thấu qua cây xanh đi dò xét, phát hiện những linh thực này đều là trồng trong từng chậu đất, nhưng hiện tại chủ nhân đã chết, nhưng chậu cây nơi này vẫn còn sống.

Triệu Phụ Vân đi vào, đây là một cái nhỏ vườn, giống như là mở ra dược viên như thế.

Ngoại trừ ngay từ đầu trên cửa mọc ra cành lá khung cửa bên ngoài, trên mặt đất loại không ít thuốc, phía trên có không ít đã thành thực quả, nhưng là Triệu Phụ Vân cũng không nhận ra.

Bất quá, cũng không trở ngại hắn nhường phía ngoài Văn Tầm tiến đến hái những này hạt giống.

Rất nhiều hi hữu linh dược chủng tử, bán cho một chút chuyên môn trồng thuốc gia tộc, cũng có thể bán đi không tệ giá cả.

Thiên Đô sơn môn phái này bản thân cũng không thể nào trồng thuốc, nhưng là Thiên Đô sơn bên trong trường lão, hoặc những cái kia mở ra động phủ cao tu nhóm, biết chính mình trong động phủ hoặc là chung quanh mở chút dược viên, trồng chút linh dược.

Trong này thủy khí nồng đậm.

Phía sau hắn đi theo Văn Bách cùng Dương Liễu Thanh, một trái một phải, cẩn thận tiến lên.

Triệu Phụ Vân đi không nhanh, nhưng cũng không chậm, bởi vì hắn phát hiện trong này khí tức, âm thấp mà không tà.

Hướng phía ở trung tâm đi đến, rất nhanh, liền thấy một cái nhỏ tể đàn, ước chừng cao cỡ nửa người, tại phía trên kia có một hạt châu, hạt châu này ước chừng to bằng nắm đấm trẻ con, được bày tại một cái kim sắc trên khay.

Khi hắn thấy rõ ràng cái khóa hạt châu này thời điểm, ánh mắt đều không dời ra, bởi vì cái khóa hạt châu này thật sự là quá đẹp, một mảnh thâm thúy màu xanh đen, trong đó dường như ẩn chứa vô tận thần bí, lại như có một vùng biển rộng ở trong đó.

Trong đầu của hắn bên trong, lập tức nổi lên một cái tên.

“Thủy Nguyên Châu.” Triệu Phụ Vân thấp giọng đọc lên cái tên này.

Khó trách thủy khí trong này, sẽ tinh khiết nồng đậm như vậy, như thế mới có thể làm ẩm linh dược trong vườn này.

Hắn trực tiếp đem nắm lên, vào tay thanh lương, hơi trầm xuống, để vào một cái túi bên trong, lại đánh giá chung quanh, trông thấy nơi đó có một gốc thấp trên cây, lớn mấy khỏa màu đỏ quả, khế đếm, vừa vặn sáu viên.

“Đây là Chu Quả.” Văn Tầm cũng theo sau, nàng nhìn thấy về sau, có chút vui sướng nói.

Chu Quả mặc dù không tính là cỡ nào khó được linh quả, nhưng lại là có thể trực tiếp ăn, đối với bọn hắn Luyện Khí kỳ tu sĩ, cũng là có không nhỏ trợ giúp.

Có thể tắm bổ bản ngã tính linh, có thể hàng trong thân khô khí.

Đối với Triệu Phụ Vân mà nói còn là rất không tệ.

“Hái nó, mang về.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Văn Tầm lập tức xuất ra một cái hộp gỗ, tại cái này quả trên cây hái xuống mấy cái lá cây đệm ở phía dưới, sau đó lúc này mới lấy xuống Chu Quả, để vào trong đó.

Mấy người nhanh chóng ra cái này Thanh Viên.

Mẽ Phù liền thủ tại cửa ra vào.

Tuân Lan Nhân cũng không quay đầu nhìn, nhưng là Triệu Phụ Vân lại nhìn thấy phía trước tối tăm càng thêm dày đặc, dường như sóng đồng dạng tại cuồn cuộn lấy.

Nàng tiếp tục đỉnh lấy tối tăm đi lên phía trước.

Trong tay nàng Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ tản ra thanh quang, đem tối tăm đẩy ra, lại đi tới một tầng trước cửa.

“Nhanh lên.”

Cái này một tầng cửa tại một bên khác, tên là Linh Vật Gian, danh tự rất mộc mạc, vừa nhìn liền biết là địa phương nào.

Triệu Phụ Vân một lần nữa nhường Văn Bách tới mở cửa.

Sau đó liền nhìn thấy bên trong là một cái cùng loại với khổ phòng địa phương, hẳn thấy được từng dãy giá đỡ, trên kệ bày biện không ít đồ vật.

Rất nhiều thứ, kỳ kỳ quái quái, có khoáng thạch, có gỗ, hạt châu, còn có một bình bình thổ, hay là tại lưu ly bình bên trong, còn có một số tỏa ra ánh sáng lung linh hạt cát, hay là một chút lóe ánh sáng nước.

“Nhanh cầm.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Năm người cùng một chỗ động thủ, xuất ra túi, đem những vật kia nhanh chóng đặt vào.

“Nhanh lên.” Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến Tuân Lan Nhân thanh âm, thanh âm của nàng rất khấn trương, nhường Triệu Phụ Vân trong lòng căng thẳng, lúc này nói rằng: “Mười mấy về sau, đại gia lui ra ngoài.”

Không có người trả lời, đại gia liền cố ý chọn một tốt hơn cầm, nhìn qua thứ càng tốt, tại mười cái số về sau, Triệu Phụ Vân hô: “Đi.”

Đại gia quay người liền hướng ngoài cửa chạy tới.

Mà vừa ra môn này, Triệu Phụ Vân liền nhìn thấy kia tối tăm bên trong, dường như có hình dạng và tính chất, kia tối tăm bên trong, hình như có màu đỏ xúc tu như thế đồ vật, quần xoắn lấy hướng phía Tuân Lan Nhân vọt tới.

“Đi.” Tuân Lan Nhân sắc mặt cũng thay đổi, trong tay nàng Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ lay động ở giữa, thanh quang cuốn về phía kia tối tăm bên trong đồ vật, kia tối tăm bên trong đồ vật có chút kiêng kị, nhưng là lại không phải rất sợ đáng vẻ, vẫn từng bước một tới gần.

Triệu Phụ Vân mấy người một đường hướng phía bên ngoài chạy tới, bọn hắn chạy rất nhanh, một đường đường cũ trở về, mắt thấy liền đã đến những cái kia vút bỏ ao phạm vi bên trong.

Bỗng nhiên, mỗi một cái ao bên trong, đều tuôn ra kia vô hình tơ hồng, những này tơ hồng như phát như thế, rồi lại dường như có sinh mệnh, bọn chúng giống như là

một loại nào đó ‘sợi nắm’ như thế, hướng phía đám người xoắn tới, vô cùng kinh khủng.

Triệu Phụ Vân kiểm chỉ tại trên ánh đèn kẹp lấy, hướng lên trước mặt tia nhóm vung lên.

Một mảnh hỏa diễm dâng lên, xông vào kia dâng lên tơ hồng bên trong, dây đỏ bên trong vốn là còn không có khép lại thông đạo, trong nháy mắt bị đốt lên, năm người một lần nữa vọt tới.

Nhưng mà phía trước cũng đã bị hoàn toàn che phủ lên, kia cuồn cuộn mà đến tơ hồng xoay cùng một chỗ, tạo thành to lớn như thực thể màu đỏ xúc tu, hấn rõ ràng trước đó tại Tuân Lan Nhân sau lưng, nhìn thấy kia cuồn cuộn mà đến màu đỏ xúc tu là thế nào tới.

Kiểm chỉ của hấn tại hư không bên trong nhanh chóng huy động, bốn vượt năm tung, chín hoạch mà tạo thành một cái màu đỏ mạng, đúng là chặn, lại vẽ ra một cái vòng tròn.

“Đốt!”

Hấn niệm một cái đốt chữ, hấn trong lưới vẽ tròn bên trong, hỏa diễm nổ tung, sau đó xuất hiện trống rỗng, con đường lộ ra.

“Đi.” Triệu Phụ Vân hô to một tiếng, dẫn mọi người chạy tới.

Bốn người thật chặt theo phía sau hấn, mặc dù đều đã khăn trương đầu đầy mồ hôi, nhưng lại không ai la to.

Mắt thấy là phải đạp vào tiến đến kia cái bình đài cửa ra, chỉ là chính hấn cũng không thể ra ngoài, còn cần Tuân Lan Nhân mang theo.

Triệu Phụ Vân quay đầu nhìn, chỉ thấy Tuân Lan Nhân tại sau lưng, đang bị một đoàn khổng lồ màu đỏ xúc tu dây dưa.

Kia tơ hồng vặn vẹo kết thành xúc tu, mỗi một đầu đều to lớn, lại có hơn mười đầu to lớn xúc tu kết cùng một chỗ, giống như là thôn phệ tất cả miệng rộng.

Nàng giống như là bị hấp thụ ở như thế, trong tay Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ trong lúc huy động, liền có thể nường một phần trong đó xúc tu tán đi, nhưng là những cái kia xúc tu lại quá lớn, cuộn cuộn hướng về phía trước, nàng căn bản là không cách nào toàn bộ ngăn trở.

Thế là nàng chỉ có thể không ngừng lui, nhưng vô luận nàng lui bao nhanh, đều bị kè cận.

Tình huống vô cùng gấp gáp, Triệu Phụ Vân đầu tại cái này trong nháy mắt đều như muốn nổ, hấn dường như thấy được tử vong.

Chương 43 : Thần phù hóa rồng

Những cái kia trong hồ tơ hồng, giờ phút này đúng là bỏ Triệu Phụ Vân bọn hắn, hướng phía Tuân Lan Nhân bay tới.

Giờ phút này, Tuân Lan Nhân hai mắt thụ địch.

Triệu Phụ Vân kiếm chỉ vung lên, một đạo hỏa quang như đao bổ ra đến.

Một chút tơ hồng bị chém đứt, lại hướng trái vạch một cái, ánh lửa xẹt qua tối tăm, lại là một chút tơ hồng bị chém đứt, nhưng đối với cái này một mảnh tơ hồng mà nói, lại là hạt cát trong sa mạc, lúc trước hắn xông tới, chỉ là từ giữa đó khe hở xông qua, hiện tại muốn đem chi toàn bộ kích diệt, gần như không có khả năng.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân cũng không đình chỉ, tay trái giơ lên đèn, tay phải kiếm chỉ ở trong hư không nhanh chóng phác họa lấy, ngón tay như bút như thế.

Theo hắn viết phù lục, trên người hắn, cùng trong tay đèn, đều dâng lên ánh sáng màu đỏ, trên người hắn hiển hiện một cỗ thần uy.

Ngón tay của hắn phía dưới, một vệt hỏa diễm thành tuyến, phác họa ra tới phù lục dưới ngón tay của hắn

thành hình, đây là Xích Quân thần phù.

Ngày ấy hấn tại miếu bên trong cùng kia con rết quái đánh nhau thời điểm, cũng không hề dùng lẳng không vẽ bùa một chiều này, thứ nhất là hấn ngay tại kia miếu bên trong, dùng một chiều này, kỳ thật cũng không có bao nhiêu tăng lên, hai đến khi đó thi triển một chiều này sẽ khá chậm.

Mà kia con rết quái Linh giác vẫn tương đối nhạy cảm, hấn thi cái này pháp lúc, sẽ làm cho đối phương phân biệt ra được hấn chân thân chỗ.

Trong tay hấn Xích Viêm thần phù thành hình một phút này, ngón tay của hấn mang theo, giống như là cuộn giấy như thế, đem kia trong hư không Xích Viêm thần phù cuốn thành dài mảnh hình thái, phù lục cấp tốc biến hóa, cuốn lên Xích Viêm thần phù đúng là duỗi dài ra lân giáp, nanh vuốt.

Rất nhanh, nó chân chính hình thái xuất hiện, kia một đạo phù đúng là thành một con rồng.

Đây là một đầu Hỏa Long.

Đứng tại Triệu Phụ Vân sau lưng bốn người, thấy cảnh này, đều kinh hãi, bọn hấn biết Triệu Phụ Vân sẽ Xích Viêm thần phù, nhưng là cho tới nay chưa thấy qua hấn đem một đạo Xích Viêm thần phù huyền hóa thành một đầu Hỏa Long.

Bọn hấn cũng là đều biết, Triệu Phụ Vân tại đều sơn thành bên trong, từng đi chuyên môn học qua một đoạn

thời gian rất dài vẽ tranh, nhưng là bọn hán chỉ biết là, Triệu Phụ Vân am hiểu nhất họa chim, nhưng lại không biết, kỳ thật chính hán trong nhà thường xuyên luyện tập họa long.

Long, tại Triệu Phụ Vân trong lòng đại biểu rất nhiều thứ, là thần thánh. Hán há có thể sẽ không họa long.

Hỏa Long tại hư không gập lại, ngửa đầu, thân thể uốn éo, liền hướng phía phía trước hư không chui vào, chỉ trong nháy mắt, lúc đầu nho nhỏ một đầu Hỏa Long nhanh chóng phồng lớn, lại uốn éo, lại lớn mấy phần, mơ hồ ở giữa, dường như có long ngâm.

Chỉ thấy kia Hỏa Long há mồm phun một cái, một mảnh hỏa diễm tuôn ra, kia một mảnh hướng phía Tuân Lan Nhân đánh tới quỷ dị tơ hồng, tại Hỏa Long hỏa diễm bên trong đốt cháy.

Tuân Lan Nhân sau lưng không còn, quay đầu nhìn một chút, nhìn thấy một đầu dài hơn một trượng Hỏa Long, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Tuân sư, đi.”

Triệu Phụ Vân vừa dứt lời, kia một đầu Hỏa Long ngửa đầu lên, hướng phía kia vặn vẹo lên cuồn cuộn mà đến màu đỏ xúc tu, phun ra ra một ngụm nồng đậm hỏa diễm.

Kia bện như lưới đỏ miệng lớn đỏ xúc tu bị ngọn lửa phun ra, trong nháy mắt đốt ra một chỗ trống rỗng.

Tuân Lan Nhân mong muốn nhỏ thân mà đi, nhưng mà nàng giống như là bị tối tăm bên trong đồ vật để mắt tới, một cỗ cự lực đem nhiếp trụ, đúng là bước đi liên tục khó khăn.

Triệu Phụ Vân sắc mặt giống nhau biến đổi, hấn Hỏa Long tại phun ra kia một ngụm hỏa diễm về sau, đốt đi một mảnh, nhưng là đằng sau rồi lại có lưỡi đỏ giống như xúc tu nhanh chóng cuốn ra.

Hỏa Long muốn đi, cũng đã bắt lực, Hỏa Long bị một cỗ lực lượng khổng lồ nhiếp trụ.

Cái này một cỗ lực lượng cường đại, còn xuyên thấu qua Hỏa Long muốn nhiếp bản thể hấn thần hồn, như là chính hấn trực diện, nhất định khó mà đào thoát, nhưng là hiện tại kia Hỏa Long, chỉ là một tấm bùa cùng hấn một chút suy nghĩ biến thành.

Hấn Hỏa Long không cách nào tránh thoát, chỉ có thể quay đầu, một lần nữa hướng phía kia một mảnh lưỡi đỏ giống như xúc tu phóng đi, hỏa diễm phun ra, đồng thời móng vuốt vung lên, toàn thân hỏa diễm nở rộ, thế nhưng lại bị kia một mảnh lưỡi đỏ trong nháy mắt nuốt hết.

Triệu Phụ Vân trong nháy mắt gãy mất kia một chút suy nghĩ, nhưng lúc này hấn lại phát hiện, vật kia giống như là bị chọc giận như thế, đột nhiên, theo tối tăm bên trong khắp nơi bùng lên.

Một cỗ to lớn nhiếp lực đem bọn hấn vây lại, đỉnh đầu tối tăm bên trong cũng tuôn ra tơ hồng.

Triệu Phụ Vân biến sắc, hắn cảm thấy lần này, đại gia mong muốn toàn thân trở ra, chỉ sợ đã rất khó.

Try{ggauto();} catch(ex)

Tuân Lan Nhân sắc mặt phát lạnh, trong tay nàng Huyền Nguyên nhiếp thần cò hương không trung ném đi, thanh quang phun trào, chỉ thấy nàng chỉ tay một cái, kia cò xí cũng đã nhanh chóng phồng lớn, hóa thành một mảnh cao khoảng một trượng đại kỳ, phía trên thanh ánh sáng đại thịnh, lại thấy nàng trong tay áo sờ một cái, xuất hiện một khối màu lam trận bàn, hướng phía Triệu Phụ Vân quăng ra.

Trận bàn xẹt qua hư không, Triệu Phụ Vân vội vàng tiếp nhận, còn không nói chuyện, liền nghe Tuân Lan Nhân nói rằng: “Người ra ngoài, đưa người ở huyện này bên trong bày ra Hỗn Nguyên Nhất Khí Thần Đăng Trận, cùng Thất Tinh trận kết hợp lại, dẫn hỏa thiêu nhập nơi này đến.”

Triệu Phụ Vân không có thời gian muốn, hắn nếu người không đi liền hắn đều đi không được.

Pháp lực tràn vào trận bàn bên trong, đỉnh đầu của hắn, lập tức có một đạo tinh quang chiếu nhập xuống đến, rơi vào mấy trên thân thể người, bọn hắn trong nháy mắt liền cảm thấy xuất khẩu.

“Đi.”

Mấy người theo tinh quang dẫn dắt, theo kia như có như

không khe hở mà phóng đi.

Cảm giác của bọn hắc bên trong, khe hở kia có chút không thật không thật, giống như là khe cửa, thật là thân thể hết lần này tới lần khác liền chui qua.

Chui qua trong nháy mắt, liền cảm thấy âm lãnh.

Bọn hắc biết mình hiện ra, hơn nữa còn là tại dưới nước.

Dưới nước tối tăm bên trong, bỗng nhiên thoát ra bóng ma, hướng phía bốn người đánh tới.

Dương Liễu Thanh trên tay đã xuất hiện một cây đao, Văn Bách trên tay giống nhau có một thanh kiếm, đã đón kia theo đáy sông xông tới bóng đen mà đi.

Có một mảnh sông thảo như thế màu đen đồ vật, hướng phía Triệu Phụ Vân vọt tới, muốn đem hắc nuốt hết.

Hắc thi Đao Binh Quyết, lấy kiếm chỉ làm vũ khí, hướng phía kia tối tăm bên trong điểm tới, trong lòng mặc niệm: “Diệt!”

Hắc cái này Diệt Tự quyết theo lĩnh ngộ được thuần thực ứng dụng, thời gian rất ngắn, lúc này ở nước này bên trong lần thứ nhất, không lấy hỏa diễm nỗ hiện pháp ý đến thi triển, trong lòng cũng không có bao nhiêu đấy, không biết rõ có thể hay không thi triển đi ra.

Nhưng là hắc lúc này, trong lòng chỉ có một cái ý niệm trong đầu, cái kia chính là nhanh chóng rời đi nơi này,

bởi vậy tất cả ngăn cản đồ vật của mình, đều muốn tiêu diệt.

Cho nên hẳn thuận lợi thông qua Đao Binh Quyết, mà thi triển ra Diệt Tụ pháp chú.

Kia tối tăm bên trong, một phiến lớn địa phương bỗng nhiên trống đi một khối, sau đó cái này dường như như sông thảo đồ vật nhanh chóng tản ra.

Hắn nhanh chóng nổi lên mặt nước, đi theo phía sau chính là Văn Tầm, lại đằng sau là Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách.

Năm người nhanh chóng bơi tới bên bờ.

“Các người gặp được cái gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chúng ta gặp gỡ là một đám Thủy Hào Tử, chưa bao giờ nghe nói, những vật này lại là quần cư.” Mễ Phù nói rằng.

“Đại gia không có việc gì liền tốt, nhanh lên đi lên, chuẩn bị giải cứu Tuân sư.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Mấy người bò lên bờ, đi vào Xích Quân Miếu bên trong, Triệu Phụ Vân đầu tiên là đứng tại kia trước tượng thần, nhắm mắt lại, bình phục tâm tình xuống, sau đó bái một cái.

Tùy theo ôm lấy kia một tôn tiểu nhân Xích Quân tượng thần, nắm trên tay, đến đi ra bên ngoài sườn núi vừa nhìn Vụ Hà.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắc trời đã có muồn hừng đông khuynh hướng, nhưng mà bởi vì Thất Tinh trện tại, cho nên cái này sông trên không lại là một mảnh tinh điểm xán lạn, phảng phất có sao trời liền lên đỉnh đầu.

Hắn nhường Văn Tầm đem ở trong đó hái được Chu Quả xuất ra một quả đến, ngậm vào miệng bên trong, kia Chu Quả nhập miệng, liền dường như hòa tan như thế, hóa thành một cổ diễm hương, tại trong thân khuếch tán, nhường trong lòng của hắn khô ý nhanh chóng tiêu tán, đồng thời kia một cổ mỗi một cũng thối lui.

“Sư huynh, lại tới một cái a.” Văn Tầm nói rằng.

Triệu Phụ Vân nhìn xem đại gia dáng vẻ chật vật, cùng trong mắt lo lắng, nhẹ gật đầu, lấy thêm một quả ngậm trong miệng, chậm rãi đem nuốt vào trong bụng.

Sau đó nhắm mắt lại, hắn bắt đầu mặc niệm Xích Quân Tán Kinh, điều hòa thể xác tinh thần, tiếp lấy chính là niệm tụng Xích Viêm Thần Quân Trú Thân Kinh, mời Xích Quân trú thân, cuối cùng bắt đầu niệm tụng lấy Xích Viêm Thần Chú, trên người hắn, cặp mắt của hắn bắt đầu có hỏa diễm tự sinh.

Miểu bên trong đèn đuốc đang cuộn trào.

Toàn bộ Vụ Trạch huyện bên trong, những cái kia từ Triệu Phụ Vân từng khai quang lửa đèn đều đang cuộn trào lấy.

Giờ phút này, những cái kia trong nhà có Xích Quân giống người, dường như đều nghe được một từng trận tiếng tụng kinh.

Loại kia tiếng tụng kinh, để bọn hắn đang ngủ mộng bên trong, dường như thấy được xích hồng hào quang chiếu nhập trong phòng.

Chương 44 : Trong mộng có Thần Quân đốt yểm ma

Vụ Trạch huyện bên trong, những cái kia trong mộng nghe được tụng niệm Xích Viêm Thần Chú người, đứng là không tự chủ được bắt đầu đi theo niệm tụng lên.

Đứng tại Triệu Phụ Vân sau lưng bốn người, cảm giác bên trong, cũng là dường như nghe được vô số người cùng theo tại niệm tụng Xích Viêm Thần Chú, hình thành tiếng gầm.

Triệu Phụ Vân trên thân tuôn ra nhóm lửa quang, thần uy cao rực.

Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm bốn người cả đám đều không khỏi lui về phía sau mấy bước, bị Triệu Phụ Vân trên người thần uy ép chân đứng không vững, lại liên tiếp lui về phía sau.

Kia sau lưng Xích Quân Miếu bên trong ánh lửa nhất là thịnh, lập loè quang huy thấu mái ngói mà ra.

Triệu Phụ Vân pháp lực tràn vào trận bàn bên trong, giờ phút này, kia bảy mặt ẩn vào hư vô Thất Tinh cờ vị trí, cũng bắt đầu hiện ra kim hồng chi sắc ánh lửa.

Ánh lửa kia cũng theo trận pháp đã rơi vào trong nước, ánh vào kia Thiên Xu vị trận nhãn bên trong.

Phía sau hẳn toàn bộ Vụ Trạch huyện, thế mà giống như là bốc cháy lên ngọn lửa vô hình, có một loại phong hỏa đốt thành cảm giác, ánh lửa ngút trời.

Mà những người kia trong nhà, không nỡ vứt bỏ rơi những cái kia nuôi cổ nuôi quỷ vò đàn, chỉ cần là không có vùi sâu vào trong đất, cổ vò quỷ trong vò đồ vật, tại thời khắc này đều cảm nhận được mãnh liệt nguy hiểm, thế là đều xao động bất an.

Kia ở khắp mọi nơi thần uy hỏa diễm, dường như có thể xuyên vào cổ vò quỷ đàn bên trong.

Những cái kia hỏa diễm đều hướng phía ngoài thành Xích Quân Miếu hội tụ, giống như là bị một cổ vô hình gió xoáy tới, xâm nhập miếu bên trong, hội tụ ở tượng thần phía trên, lại chiếu vào Triệu Phụ Vân trên thân.

Giờ khắc này Triệu Phụ Vân cảm nhận được vô tận thần uy, nguyên bản hẳn chỉ cảm thấy kia thần uy mênh mông, nếu là đều toàn dẫn tụ tại thân, tự nhiên liền sẽ bị đốt cháy đến chết, có một loại con kiến phụ trọng vật cảm giác.

Mà bây giờ lại là kia vật nặng, không còn dựa vào trên lưng của mình, mà là tại bên cạnh mình, có thể bằng từ chính mình lấy dùng.

Đương nhiên, loại này giống như là không ngừng tại đập chứa nước bên trong lấy nước tưới cảm giác, vẫn sẽ

một mỗi, hơn nữa hấn lấy là lửa, dính lửa liền sẽ đốt người.

Hấn thông qua Giá Mộng phương pháp, nhường Vụ Trạch huyện người đi theo chính mình cùng một chỗ tụng niệm Xích Viêm Thần Chú, chia sẻ áp lực của mình.

Hấn không có mở to mắt, thật là hấn có thể thông qua trên tay tinh bàn, cảm ứng được kia Thiên Xu vị mở ra động Thiên Chi Môn.

Thần Hỏa đốt lọt vào đi.

Đứng tại Triệu Phụ Vân sau lưng bốn người, thấy được khiếp sợ một màn.

Bọn hấn đầu tiên là nhìn thấy Xích Quân Miếu bên trong hội tụ cái này một huyện Thần Hỏa, lại nói tiếp là nhìn thấy Vụ Hà đang thiêu đốt.

Giờ phút này, Vụ Hà bên trong, các loại Âm Quỷ âm quái đều táo động, bọn chúng phòng lên lấy âm khí âm thủy hướng lên trên, ý đồ đi dập tắt Thần Hỏa, nhưng là tại tiếp xúc trong nháy mắt, bọn hấn lại bị ngọn lửa bên trong kia một cỗ thần uy chấn nhiếp rồi.

Sau đó, Thần Hỏa theo ý thức của bọn nó đốt đi qua.

Nguyên bản âm lãnh thân thể, cho dù là ở vào nước sâu bên trong, lại vẫn cảm thấy hỏa diễm đốt thân, ý thức tại hỏa diễm bên trong nhanh chóng chôn vùi.

Một chút ngư quái cùng Thủy Hầu Tử nhóm, đều lật lơ lửng ở mặt nước, bọn chúng trên thân thể không có cái gì vết thương, thế nhưng lại chết.

Mà trong nước những cái kia không có có thân thể ‘quỷ nước’ nhóm, lại là ở trong nước trực tiếp tán đi, lưu lại một chút âm cặn bã chìm vào đáy nước.

Thần Hỏa tại Vụ Hà bên trên thiêu đốt, nhưng là lại không phải loại kia thực lửa.

Triệu Phụ Vân thông qua Thiên Xu vị trận kỳ, cảm giác được bên trong nồng đậm âm tà chi khí, đúng là ngăn cản chính mình Thần Hỏa xâm nhập.

Hắn lúc này rõ ràng, mong muốn hỏa diễm cháy đốt đi vào, chỉ là như vậy nướng là không được.

Bỗng nhiên nhún người nhảy lên, chân đạp hư không, dường như giẫm tại thực địa bên trên, giống như là giẫm tại gió trên ngọn, mỗi một bước lối ra, đều hình như có ngọn lửa theo trong hư vô luân lên, vừa vặn nâng lòng bàn chân của hắn.

Chỉ bảy bước cũng đã đi tới Vụ Hà trên không, sau đó hướng phía trong sông chui vào, thân thể của hắn lại không có chui vào trong nước, mà là theo tinh quang chui vào kia một cánh cửa bên trong.

```
Try{ggauto();} catch(ex)
```

Vừa vào cửa bên trong, dưới chân một thực, hắn liền cảm thấy kia vô biên âm tà, kia vặn vẹo cùng một chỗ tở

hồng, tạo thành một cây thô to xúc tu, giống như là bạch tuộc xúc tu.

Nhưng mà những này xúc tu, lại nhất thời chưa thể đủ hướng phía đánh tới, bởi vì hấn mang đến vô biên thần uy, mang đến vô tận ánh lửa.

Hấn trong tay trái nâng một bức tượng thần, tượng thần chi bên trên tán phát thần quang, chiếu vào vậy cái này một mảnh tối tăm bên trong.

Tối tăm bên trong đồ vật, đúng là nhanh chóng thiêu đốt, sau đó hướng phía đằng sau thẳng đi.

Có thể nhìn thấy, một điểm hỏa diễm kề cận đối phương thiêu đốt, chỉ trong nháy mắt ở giữa, cái này một mảnh tối tăm liền có bốn phía lửa cháy cảm giác.

Đều là tối tăm bên trong đồ vật dính bắt lửa, mà tại tối tăm chỗ tán loạn giãy dụa.

Hấn lúc này vẫn là nhắm mắt lại, hấn vẫn duy trì lấy Giá Mộng phương pháp, chỉ có bảo trì tại Giá Mộng bên trong, cùng Vụ Trạch huyện bên trong nhân ý thức thời hợp, hấn mới có thể chịu đựng nổi khổng lồ như vậy Thỉnh Thần nghi thức mang tới khô ý, không đến mức lập tức bị thần uy mang tới hỏa diễm thiêu chết.

Hấn từng bước một hướng phía trước đi, hướng phía kia tối tăm chỗ sâu.

Hấn biết Tuân Lan Nhân hấn là ở chỗ này, tối tăm bên trong, kia to lớn tơ hồng hội tụ thành xúc tu, rất cục

hướng phía hắn đánh tới, theo chỗ cao rơi xuống, đang rơi xuống trong nháy mắt, xúc tu bỗng nhiên như như hoa nở rộ ra.

Tại nụ hoa phía dưới, hắn đúng là nhìn thấy Tuân Lan Nhân bị ngàn vạn tơ hồng quấn quanh lấy, mặt mũi tràn đầy thống khổ.

Đây là là huyền tượng.

“Đốt!”

Một tiếng lên, như thần chi hiệu lệnh.

Ánh lửa luôn lên, kia nụ hoa trong nháy mắt đốt cháy.

Màu đỏ xúc tu hướng phía tối tăm bên trong thẳng đi, Triệu Phụ Vân đúng là mơ hồ nghe được có tiếng kêu thống khổ.

Nhưng mà thẳng đi kia một đầu, rồi lại có hơn mười đầu màu đỏ xúc tu xuất hiện, trong đó có một đầu xúc tu phía trước đúng là xuất hiện một cái quỷ dị ánh mắt.

Nó nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy, một cỗ cường đại nhiếp hồn chi ý đánh tới, nhưng mà hắn lúc này lại là lấy Giá Mộng phương pháp, cùng Vụ Trạch huyện người chúng niệm phù hợp cùng một chỗ, trên thân mang theo Xích Viêm Thần Quân thần ý.

Chỉ thấy một đạo hỏa quang luôn lên, kia ánh mắt trong nháy mắt tiêu diệt.

Cái khác xúc tu hóa làm đồ rơi vung đánh, ý đồ lấy lực lượng cường đại trực tiếp đánh giết Triệu Phụ Vân, nhưng mà xúc tu vừa vào ánh lửa, liền nhanh chóng thiêu đốt, như hỏa thiêu sợi bông như thế, nhanh chóng bị hỏa thiêu hóa, còn không có tới gần Triệu Phụ Vân cũng đã thiêu thành tro tàn.

“Tuân sư!”

Triệu Phụ Vân bỗng nhiên há miệng hô hào.

Theo hấn hô, giấc mộng kia bên trong Vụ Trạch huyện người lại cũng đi theo hô, vô hình thanh âm, dường như thấu không mà đến.

Cái này sát na, tới tầm chỗ sâu, lại là lật lên một đạo thanh quang, rồi lại rất nhanh bị chìm ngập.

Nhưng là rất nhanh, dường như tất cả ánh lửa đều có ý thức, hướng phía nơi đó hội tụ.

Ánh lửa xếp, đốt cháy.

Rất nhanh liền xuất hiện đốt ra một cái trống rỗng, Triệu Phụ Vân nhìn thấy, có một nữ tử ngồi ở kia cán đại kỳ phía dưới, quanh thân pháp quang vận chuyển, cùng kia đại kỳ hợp làm một thể.

Nữ tử kia nhìn thấy ánh lửa xuyên thấu vào trong nháy mắt.

Bỗng nhiên, mở miệng nói: “Mượn Thần Quân hỏa diễm

dùng một lát.”

Triệu Phụ Vân nghe được thanh âm này, chỉ thấy được Tuân Lan Nhân tay hướng lấy ánh lửa bên trong xuất ra một trảo, hần cảm thấy mình trong lòng kia mệnh mông Xích Viêm Thần Quân Thần Hỏa ý chí đều bị nhiếp dẫn đi, như vỡ đê dòng lũ, bị Tuân Lan Nhân dẫn hướng một địa phương khác.

“Diệt!”

Tuân Lan Nhân tay nắm lấy một ánh lửa, hướng phía tối tăm chỗ sâu ném ra ngoài.

Ánh lửa nổ tung.

Tối tăm tại cái này trong nháy mắt giống như là biến mất, biến thành trắng sáng thế giới.

Triệu Phụ Vân theo ánh lửa kia, thì cảm giác được nhìn thấy kia vô số lông tóc tại đốt cháy, cũng hướng phía một quả cầu tử bên trong thẳng đi.

Chương 45 : Phân bảo

Tại tối tắm sắp lại một lần nữa bao phủ nơi này thời điểm, Triệu Phụ Vân cảm giác bên trong, nhìn thấy một cái óng ánh tay nắm lấy hạt châu kia.

Tuân Lan Nhân tay cầm hạt châu, quay người nhìn thấy đã mở mắt, đứng ở nơi đó Triệu Phụ Vân, cảm nhận được trên người hắn vẫn chưa tán thần uy, nói rằng: “Người không muốn sống nữa?”

“Có thể cứu Tuân sư, xá đệ tử một mạng cũng không gì không thể.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Tuân Lan Nhân khí tức hơi chậm lại, phản mà không có tiếp hắn, nói rằng: “Chúng ta nhanh lên rời đi nơi này, nơi này sắp sụp đổ.”

Dứt lời, khẽ vươn tay, cũng đã đem trận bàn nhiếp vào trong tay, lại khẽ vươn tay, liền dẫn tới một đạo tinh quang, điểm rơi vào trên người của hai người, Triệu Phụ Vân bị mang theo, theo tinh quang hình thành cửa, theo tối tăm bên trong chui ra ngoài.

Bọn hắn đi ra, lại cũng không là ở trong nước, mà là xuất hiện ở không trung.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy dưới thân động thiên đang nhanh chóng tán loạn.

Trên sườn núi người, nhìn thấy Vụ Hà trên không tinh quang bỗng nhiên lóe lên, hai đạo nhân ảnh liền từ bên trong chui ra.

Nguyên một đám thờ một hơi dài nhẹ nhõm.

Hai người rơi vào trên sườn núi thời điểm, phương đông đang trắng bạch.

Tuân Lan Nhân tay trái nâng trận bàn, đối với Vụ Hà trên không giơ lên, pháp quang phun trào, chỉ thấy Vụ Hà trên không trong hư không có từng đạo tinh quang rơi xuống, rơi vào trận bàn bên trên, hóa thành từng chuỗi tiểu kỳ, xếp thành bầu trời bên trong Thất Tinh sắp xếp đáng vẻ.

Nàng đem thu nhập trong tay áo, nhìn quanh một vòng, nói rằng: “Lần này, chúng ta thăm dò động thiên, hung hiểm vô cùng, sinh tử một đường, nhưng là người tu hành sinh hoạt chính là như thế, thăm dò bí ẩn, truy tìm trường sinh, trường sinh trên đường, che kín bụi gai, là vượt qua vẫn là ở trong đó vẫn lạc, đều là chuyện tầm thường.”

“Lần này, chúng ta thành công, hiện tại, nên chúng ta chia sẻ thu hoạch thời điểm.” Tuân Lan Nhân nói xong, đại gia trên mặt đều xuất hiện cao hứng nụ cười.

Tuân Lan Nhân quay đầu, kia Vụ Hà bên trong, Vụ Hà lại chỉ toát ra vô số bong bóng, còn có thật nhiều quái ngư đảo bụng phiêu trên mặt sông, vậy cũng là bị Thần Hỏa thiêu chết ngư quái.

Mấy người trở lại Xích Quân Miếu bên trong, đi ngang qua kia tượng thần vị trí, Tuân Lan Nhân nhìn thoáng qua, tượng thần bên trên nâng đèn bình, chỉ thấy kia đèn trên bình lại có ánh lửa xông ra, không khỏi chăm chú nhìn thêm, nhưng cũng không nói gì thêm.

Đi vào trong viện, nàng hỏi: “Các người bình thường là làm sao phân phối tìm kiếm đoạt được?”

Triệu Phụ Vân nhìn một chút đại gia, nói rằng: “Trước đó, đại gia tại những người kia trên thân tìm ra đến đồ vật, liền thuộc mỗi người.”

“Về sau tại những đệ tử kia trong phòng, tìm đồ vật cũng các về các.”

“Ngọc giản, lá vàng, Ngân Bạc thư bên trong nội dung, tất cả mọi người riêng phần mình sao chép một phần a.”

Cho tới nay, đều là cái quy củ này, tại không rõ xác thực cái này trong phòng có lúc nào thời điểm, mỗi người tiến vào một cái phòng, thu hoạch được thu hoạch đều thuộc về cá nhân tất cả.

Hơn nữa Tuân Lan Nhân lúc ấy cũng tiến vào không ít gian phòng, nàng cũng tìm được một vài thứ, nhưng là tổng thể mà nói, cùng đại gia như thế, cũng không có cái gì tốt vật, nàng cũng không thèm để ý.

“Cuối cùng, chính là Tuân lan sư lấy pháp bảo đẩy ra tới tằm, để chúng ta tiến vào kia hai cái cửa sau thu hoạch, tất cả mọi người lấy ra đi.”

Nói xong, Triệu Phụ Vân xuất ra hai cái túi đến, bên trong một cái bên trong chứa Thủy Nguyên Châu, một cái khác bên trong đựng là những cái kia bảo tài.

Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm bọn hắn cũng riêng phần mình xuất ra một cái túi, đem đồ vật bên trong đều lấy ra, bày tại trong viện trên mặt đất.

Trừ cái đó ra, còn có tại cái kia thư phòng bên trong tìm ra ngọc giản, lá vàng, Ngân Bạc thư loại hình.

Tuân Lan Nhân ánh mắt rơi vào Thủy Nguyên Châu bên trên, ngay sau đó, nàng cũng theo chính mình trong tay áo, xuất ra một cái hạt châu.

Hạt châu lại là có cái bát lớn như vậy, bên trong hiện ra đỏ tím chi sắc, tựa như là cái kia động thiên bên trong tơ hồng nhan sắc như thế, cho người ta một loại thần bí cảm giác quỷ dị..

Tuân Lan Nhân cũng sẽ chi bày trên mặt đất.

Try{ggauto();} catch(ex)

Mễ Phù lúc này, nói rằng: “Lần này tiến vào động phủ bên trong, chúng ta chỉ là theo ở phía sau thu lợi, nguy hiểm đều là sư huynh cùng Tuân sư gạt bỏ, những vật này, chúng ta có thể không tham dự điểm lợi!”

Tuân Lan Nhân cũng không nói lời nào, Triệu Phụ Vân thì là nhìn xem Tuân Lan Nhân.

Cái khác cũng là đồng dạng tỏ thái độ, bọn hắn đều tinh

tường, cuối cùng kia hai cái gian phòng bên trong, là bởi vì có Tuân Lan Nhân tại, bọn hắn mới có thể cầm tới những vật này, nếu như không có Tuân Lan Nhân ngăn khuất cuối cùng, bọn hắn đều có thể sẽ chết ở bên trong.

Mà Tuân Lan Nhân lại là Triệu Phụ Vân cứu trở về.

Tuân Lan Nhân trầm ngâm một chút, nói rằng: “Trong này tốt nhất hai kiện đồ vật chính là cái này hai hạt châu, ta cùng Triệu Phụ Vân điểm một chút hạt châu này, mà những cái kia bảo tài, đại gia sẽ cùng nhau điểm một chút, không có các người có, cũng không bỏ ra nổi nhiều đồ như vậy đến.”

“Bất quá, đến lúc đó theo bảo tài bên trong, còn muốn tuyển một bộ phận đưa đến trong núi đi, bởi vì cái này Thất Tinh trận kỳ là ta mượn tới.”

Nàng sau cùng ý tứ rất rõ ràng, mượn người khác bảo vật, là thông qua ân tình mượn, cái kia còn thời điểm, không thể làm miễn phí còn trở về.

Triệu Phụ Vân phát hiện, Tuân sư mặc dù ngoài miệng không tha người, nhưng lại cũng không là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế.

Nàng ý tứ, đại gia cũng không có ý kiến.

Tuân Lan Nhân chỉ trên mặt đất đồ vật, nói rằng: “Kia hai hạt châu, trước để một bên, vật gì khác, đại gia trước điểm một phần a.”

Thế là đại gia đem những tài liệu kia chia làm bảy phần, riêng phần mình chọn lựa một phần.

Cuối cùng cuối cùng hai hạt châu, Tuân Lan Nhân lại đem Triệu Phụ Vân thét lên trong phòng đi, hiển nhiên nói ra suy nghĩ của mình.

“Cái này hai hạt châu, một viên là Huyền Âm châu, không phải Thủy Nguyên Châu, một viên khác là Huyền Xá Châu, bất quá, cái này Huyền Xá Châu lại bị tế luyện thành Yểm Ma vật chứa, nếu là có thể khôi phục Huyền Xá Châu diện mục thật sự, tương lai có thể tế luyện thành Nguyên Thần thứ hai, diệu dụng phi phàm, người nếu là có thể lấy Kiếp Hỏa Trúc Cơ, kia liền có thể dùng hỏa tướng chậm rãi đem tịnh hóa, nhường nó nặng phục Huyền Xá Châu bản sắc.”

Triệu Phụ Vân nghe xong kia là Huyền Xá Châu về sau, liền cực kì tâm động.

Bất quá, tại biết kia Thủy Nguyên Châu là cao hơn cấp bậc Huyền Âm châu về sau, cũng rõ ràng vì cái gì Tuân Lan Nhân sẽ thăm khuyên chính mình cầm Huyền Xá Châu.

“Tuân sư mong muốn cái này Huyền Âm châu?” Triệu Phụ Vân nhìn xem Tuân Lan Nhân hai mắt hỏi.

“Huyền Âm châu tại ta con đường có lợi.” Tuân Lan Nhân nói nghiêm túc.

“Vậy đệ tử liền tuyển cái này Huyền Xá Châu a!” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Tuân Lan Nhân sau khi nghe xong, nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, nói rằng: “Sau khi trở về, ta muốn tìm tới Huyền Xá Châu tế luyện phương pháp, tương lai giao cho người, bọn hấn không biết cái này Huyền Xá Châu, người cũng không cần cùng bọn hấn nói, miễn cho tin tức truyền đi, rước lấy đổ mắt của người khác.”

“Đệ tử biết được, bọn hấn cũng không phải người hay lắm miệng.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Bọn hấn đều là người của người, người biết liền tốt, ta đi, người cũng sớm ngày Trúc Cơ, vào nội môn, tuyển chọn công pháp tu hành, mới tính là chân chính Thiên Đô đệ tử, mới xem như một cái chân chính tu sĩ, tu đạo đường dài lại gian, hi vọng người không cần rơi xuống.”

Tuân Lan Nhân nói xong, lại là cầm lấy Huyền Âm châu liền rời đi, mấy bước ở giữa lên bầu trời, giá vân mà đi.

Phương đông bầu trời, dương quang vẫy xuống.

Vàng óng ánh rơi trong sân, rơi trên mặt sông.

Mà Vụ Trạch huyện bên trong, rất nhiều người lên trước tiên chính là đi uống nước, bởi vì miệng đắng lưỡi khô, trong thân thể lửa nóng.

Lại sau đó liền đi bái trong phòng Xích Quân tượng thần, về sau chính là cùng trái hàng xóm phải bỏ nói từ bản thân đêm qua mộng.

“Đêm qua, ta mơ tới, Thần Quân mang lửa, đốt cháy tôi

tăm bên trong quỹ quái.”

.....

Lại có người kinh hô, chính mình giấu ở trong phòng nhỏ cổ hoặc là tiểu quỷ, thế mà đều đã chết.

Trong lúc nhất thời, khóc rống la hét.

Xung quanh, một mảnh âm ỉ, nhiệt nghị.

Chương 46 : Dục Kiếp Hỏa

Ngày hôm nay, rất nhiều người đến dâng hương trong miếu Xích Quân.

Bên trên dâng hương xong về sau, cũng nên tìm cơ hội cùng Triệu Phụ Vân nói mấy câu mới an tâm, nói lời đơn giản chính là tối hôm qua mộng.

Hỏi Triệu Phụ Vân đêm qua mơ tới Thần Quân hàng ma, có phải thật vậy hay không.

Còn có người nói, nghe được Triệu Phụ Vân tiếng tụng kinh, chính mình cũng cùng ở nơi đó niệm, hỏi Triệu Phụ Vân là chuyện gì xảy ra.

Triệu Phụ Vân là nói cho bọn hắn biết, chính mình cảm thấy Thần Quân hàng ma cần muốn trợ giúp, cho nên liền tụng niệm kinh văn, trợ Thần Quân hàng ma.

Thế là, nguyên một đám nhìn Triệu Phụ Vân ánh mắt có chút thay đổi, thậm chí lấy, Triệu Phụ Vân có thể cảm ứng được Thần Quân ý nghĩ, hắn nhất định là nhận lấy Thần Quân chiếu cố.

Vượt quá Triệu Phụ Vân dự kiến chính là, một ngày này, lại có thể có người hỏi hắn cần không cần người chiếu cố sinh hoạt hàng ngày sinh hoạt thường ngày.

Triệu Phụ Vân coi là đối phương mong muốn đưa tiểu thiếp gì gì đó cho mình lúc, tiến một bước hỏi rõ ràng đối phương, mới biết được đối phương muốn đem con của mình đưa đến miếu bên trong đền, thuận liền đi theo Triệu Phụ Vân học tập thể nào cung phụng Xích Viêm Thần Quân.

Triệu Phụ Vân cũng không có làm trận bằng lòng, hơn nữa hẳn tự mình một người ở chỗ này tích cốc, cũng không cần người tới chiếu cố sinh hoạt, về phần học tập thể nào cung phụng Xích Viêm Thần Quân, hẳn biết người này ý nghĩ, đơn giản là hiện tại huyện thành bên trong, nhiều như vậy Âm Quỷ Cổ Trùng bị đốt đi.

Về sau đều cần Xích Quân che chở, cho nên lúc này, có thể nhóm đầu tiên hiểu được như thế nào cung phụng Xích Quân người, nhất định sẽ thu hoạch được nhất định ẩn tính quyền uy.

Mặc dù hẳn thấy, cái này muốn tâm thành liền có thể, nhưng là nếu là có người có thể tại bên cạnh mình học tập, coi là mình sau khi đi, như vậy cái này cá nhân liền đại biểu lấy quyền uy, hẳn liền có giải thích cung phụng phương thức.

Hắn quyết định, qua mấy ngày, liền nương Huyện lệnh tới chọn một nhóm vừa độ tuổi hài đồng vào miếu bên trong, học tập chính thống cơ bản tu hành tri thức, đương nhiên ở trong đó còn bao gồm như thế nào cung phụng Xích Quân.

Còn có một số người, thì hỏi tội trong sông vì cái gì có

như vậy cá lật bụng, cùng một chút đáng sợ Thủy Hầu Tử.

Triệu Phụ Vân thì nói là chính mình thấy trong sông có Yểm Quỷ ẩn giấu, liền cáo Thỉnh Thần quân, thế là đêm qua Thần Quân hỏa thiêu Vụ Hà.

Hắn vốn không phải ưa thích lộ ra công phô trương người, nhưng là bởi vì hắn hiện tại hi vọng có thể trong thời gian ngắn tụ tập Hương Hỏa, lấy trợ hắn mau sớm đem kia Kiếp Hỏa bồi dưỡng thành Chân Sát, sau đó Trúc Cơ, cho nên hắn mới có thể như vậy nói.

Hắn cái này nói chuyện, Vụ Trạch huyện mắt người thần càng là thay đổi.

Còn không hề rời đi Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm bốn người, cũng giúp Triệu Phụ Vân tiếp đãi những người này, hướng bọn hắn nói, sư huynh của mình, phát hiện Vụ Hà bên trong có Âm Quỷ hại người, thế là tại tối hôm qua, cử hành thịnh đại pháp sự, mời Xích Viêm Thần Quân đốt đi Vụ Hà, đem bên trong Âm Quỷ đều thiêu chết, một chút chịu Âm Quỷ ảnh hưởng loài cá cũng đã chết.

Về sau, bốn người bọn họ lại ở lại mấy ngày, cái này mới rời khỏi.

Bọn hắn muốn đem Chu Quả đều lưu lại, nhưng là Triệu Phụ Vân cũng không có muốn, vừa vặn còn thừa lại bốn cái, bọn hắn cảnh giới này ăn Chu Quả vừa vặn, lấy về đổi một chút tu hành dùng đan dược, cũng là không sai.

Mấy ngày nay, hấn cảm thấy Hương Hỏa nhanh chóng tại tượng thần bên trên hội tụ.

Tượng thần phía dưới bày biện một đám đèn đuốc, trên đó kết nhân gian lửa cùng Hương Hỏa cùng Kiếp Hỏa, ba ở giữa mơ hồ có một loại lẫn nhau xoắn xuýt cùng một chỗ ý vị.

Triệu Phụ Vân mỗi ngày đều sẽ ở trước tượng thần, nắm vuốt từng vệt ánh lửa, thả vào tới kia Kiếp Hỏa Đăng bên trong, mặc dù mỗi một lần đều sẽ bị Kiếp Hỏa đốt tản, nhưng lại mỗi một lần đều sẽ có một tia Hương Hỏa dung nhập trong đó.

Từ khi được Kiếp Hỏa đến nay, hấn đến bây giờ mới có thời gian đến bồi dưỡng Kiếp Hỏa.

Hơn nữa, tượng thần tay nâng lấy Kiếp Hỏa Đăng, hương nguyện chi hỏa liền sẽ rất tự nhiên tại cây đèn bên trên hội tụ.

Cho dù là bình thường đèn, cũng sẽ từ từ trở thành một chiếc hội tụ Hương Hỏa Đăng.

Đêm hôm đó, Thần Hỏa phun trào, cùng cái này Kiếp Hỏa xuất hiện một chút dung hợp, hiện tại lại là Hương Hỏa hội tụ.

Nguyên bản Kiếp Hỏa tại cây đèn bên trên, là một đoàn tái nhợt diễm hỏa, hiện tại kia Kiếp Hỏa phía trên nhiều một tia kim hồng sắc cùng màu xám.

Kim là Thần Hỏa, mà màu xám thì là Hương Hỏa chi khí, mà màu đỏ thì những cái kia ngọn đèn bên trên thể gian đèn đuốc.

Hắn biết rõ, chỉ có kia Kiếp Hỏa không còn lạnh lòng như vậy bá đạo, có thể nhường hắn có thể nuốt tiêu hóa dung hợp cảm giác thời điểm, mới có thể làm Chân Sát hợp nhập Huyền Quang bên trong.

Trôi qua từng ngày.

Đạo Tử Viện cũng xử lý, ngay tại thần miếu làm ra một gian nhà đến.

Trước tới đây học tập cũng không có nhiều người, nhưng là Triệu Phụ Vân phát hiện mỗi một vị trong nhà đều không đơn giản, nhân tuyển là Huyện lệnh định, Huyện lệnh bản thân có thể có thể vì rút ngắn bản thể lực, cho nên những hài tử này phía sau đều đại biểu cho bản địa một bộ phận nhân mạch thể lực.

Triệu Phụ Vân cũng không thèm để ý, bất quá, cũng không phải không có hài tử nào khác không đại biểu cho thể lực gì ở bên cạnh này.

Trong đó có một cái là Đông An Bình nữ nhi Đông Tiểu Mỹ, còn có một cái thì là Lê Thủy Vận cùng Vu Thu Nương nhi tử, lúc ấy Triệu Phụ Vân chính là trước trong nhà hắn mua cây đèn.

Bọn hắn đều là chính mình tìm tới thần miếu bên trong đến, cùng Triệu Phụ Vân nói, Triệu Phụ Vân đồng ý

Trải qua sau một khoảng thời gian, đại gia phát hiện, trên mặt sông thế mà không còn kết như vậy nồng sương mù, hơn nữa nước cũng không còn như vậy âm lãnh, trong đó phát sinh các loại quái dị sự tình cũng thẳng tắp hạ xuống.

Thậm chí có người ban đêm trên thuyền đêm câu, bắt quá, trên thuyền nhất định sẽ dọn lên một chiếc đèn, kia đèn thì là bị khắc Xích Viêm Thần Chú đèn.

Nơi này bầu không khí, mấy tháng ở giữa, liền có biến hoá rất lớn.

Một ngày này, hấn đang dạy xong đại gia tu hành bài tập về sau.

Sắc trời ám trầm xuống, các học sinh ai về nhà nấy.

Trời bỗng nhiên bắt đầu mưa, cũng nhanh chóng biến thành mưa to.

Rầm rầm.....

Mà chính hấn thì là ngồi ở chỗ đó nấu bên trên một bình trà, một vừa nhìn một quyển sách.

Trong tai mưa gió, tiếng mưa rơi dần dần tại mái hiên bên cửa sổ hội tụ, tràn ngập bên tai bên trong.

Kia sách vốn là động thiên bên trong một khối ngọc giản, là Văn Tầm sao chép thành sách.

Nội dung trong đó là dạy người như thế nào cải thiện

bản thân huyết mạch phương pháp.

Hắn phát hiện, đã từng tu sĩ, cùng hiện tại tu sĩ, tại quan niệm cùng phương pháp tu hành bên trên có không ít khác biệt.

Hiện tại tu sĩ, mặc dù cũng coi trọng huyết mạch, thân người bên trong tinh huyết, được xưng là nguyên tinh, sẽ cố gắng để cho mình nguyên tinh biến tinh thuần lớn mạnh, nhưng là tuyệt sẽ không đi tiến hành cái gì dị hoá.

Mà ngọc giản này bên trong mạch suy nghĩ, thì là nói nhân loại huyết mạch dị hoá, thì có thể thu hoạch được một chút năng lực đặc biệt.

Nhưng là đâu, tại hiện tại tu hành giới người xem ra, cái này tu hành rõ ràng là đi lệch.

Hắn nhìn qua một lần về sau, liền không có bao nhiêu hào hứng, lại cầm lấy một bản đến, quyển này ngược lại là nhường hắn nhiều hơn mấy phần hứng thú.

Quyển sách này bên trên viết là liên quan tới Yểm Ma bồi dưỡng phương pháp.

Nhường trên người mình tất cả tâm tình tiêu cực đều làm bồi dưỡng Yểm Ma nuôi phần, nhường Yểm Ma trở thành có thể khắc địch, lại có thể trợ lực chính mình tu hành tồn tại.

Triệu Phụ Vân cẩn thận nhìn xem, sau khi xem xong, trong lòng chậm rãi tạo thành một cái ý niệm trong đầu, cái môn này bí pháp, giống như là một loại chém ra ác

niệm phương pháp.

Chỉ là hấn không biết rõ truyền thuyết bên trong trăm ác niệm mà thuần hóa tự thân phương thức là dạng gì, cái này ngược cũng có chút cùng loại, tương lai về Thiên Đô sơn bên trong, ngược là có thể tìm tương quan thư tịch nhìn một chút.

Bên cạnh trên bàn, đèn đuốc lay động.

Đang lúc hấn suy tư thời điểm, bỗng nhiên nghe được tiếng đập cửa.

Đêm mưa, thần miếu, một đạo tuổi trẻ đạo nhân ngồi dưới đèn đọc sách, lại có tiếng đập cửa vang lên.

Cái này khiến Triệu Phụ Vân không khỏi cảnh giác lên.

Nơi này tiếp giáp Thiên Sơn Quốc, trong đó có giấu yêu ma, tuyệt đối không thể phớt lờ.

Chương 47 : Không cần

Triệu Phụ Vân cũng không phải là tại phòng ngủ bên trong pha trà đọc sách.

Mà là tại trước mặt tượng thần vị trí, ở chỗ này, hắn có thể một bên đọc sách, một bên ném phù hỏa nhập Kiếp Đẳng bên trong.

Mà Xích Quân Miếu cũng chỉ có cái này một tòa cửa, đây là xây miếu cách cục, vào miếu trước kính thần, tượng thần phía dưới, rất nhiều yêu ma đều không thể bảo trì huyễn hóa, mà người mở cửa, cũng không có dễ dàng như vậy bị mê hoặc.

“Đêm mưa ẩm ướt, ngoài cửa bằng hữu, là thăm bạn vẫn là đi ngang qua?” Triệu Phụ Vân cũng không có đứng dậy, mà là mở miệng hỏi.

“Lão thân mới dời đến tận đây, cùng đạo trưởng tiếp giáp, hôm nay vừa lúc rượu trái cây ủ thành, chuyên tới để đưa cho đạo trưởng ném thử.” Âm thanh bên ngoài là giọng nói của một bà lão, nhưng là rồi lại trung khí mười phần.

Triệu Phụ Vân nhíu mày, phụ cận mới di chuyển tới hàng xóm?

Nghe xong lời này, hắn liền biết, người đến không phải người bình thường, không phải tu sĩ, chính là trong núi

chi ‘ngươi’.

Hắn đứng dậy, sau đó mở cửa, trong phòng ánh đèn cùng ấm áp tiết ra.

Một cái lão phụ nhân, toàn thân áo đen, áo đen tại ánh đèn chiếu rọi xuống lại có tím nhạt ám văn hiển hiện, lộ ra thần bí lại cất giấu một tia quý khí, giống như là quan lại gia bên trong trong đại trạch viện chủ mẫu.

Trong tay của nàng chống đỡ một cây dù, kia dù giống nhau màu lót đen sắc, phía trên có từng đoá từng đoá màu đỏ hoa văn đường, nhìn kỹ kia hoa bên trên còn có dây leo, kia là phù văn.

Mưa gió thổi tới trên dù, không nhúc nhích tí nào.

Trên tay của nàng, còn nắm một nữ hài, tiểu nữ hài nhon xinh đẹp mặt, một đôi mắt mang theo vài phần hiếu kì, lại như có mấy phần sinh khí đánh giá Triệu Phụ Vân,

Trong ngực của nàng ôm một cái bình sứ trắng, đại khái chính là lão phụ nhân này nói quả như vậy.

Triệu Phụ Vân đánh giá các nàng, các nàng cũng đánh giá Triệu Phụ Vân.

“Không biết lão phu nhân nhà ở nơi nào, tại hạ cũng là nhà mới nơi đây không lâu, chưa từng nghe nói qua lão phu nhân chỗ ở, cho nên chưa từng bái phỏng, xin hãy tha lỗi.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Đạo trưởng, hiểu lầm, lão thân dẫn đầu tộc nhân, chỉ là

gần nhất mới chuyển đến, còn muốn đa tạ đạo trưởng đầu.” Vậy lão phu người mang theo mỉm cười nói.

“A, không biết tại hạ có gì có thể tạ ơn?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Ta nghe trong núi tinh thần nói, là bởi vì đạo trưởng người đến, nhường cái động phủ mới sạch sẽ xuống tới, chúng ta mới tìm được một cái chỗ an thân.” Lão phu nhân nói rằng.

Triệu Phụ Vân nghe xong liền rõ ràng nàng nói là trong núi cái kia động phủ.

Nơi đó đúng là một cái địa phương tốt, nhưng là Tuân Lan Nhân hiển nhiên cũng không thích, bởi vì ở vào lòng núi chỗ sâu, âm lãnh mà ẩm ướt, tối tăm không mặt trời, cho nên Tuân Lan Nhân sau khi đi ra không còn có đi qua nơi đó.

Lại là tiện nghi người khác.

Hắn mong muốn hỏi đối phương là cái gì chủng tộc, nhưng là lại sợ đối phương phi nhân loại, sẽ mạo phạm tới đối phương.

“Nơi vô chủ, ngược lại để lão phu nhân nhiều đi một chuyến.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Là đạo trưởng thanh lý đi ra, chúng ta nhất định có sẵn, tóm lại là muốn cảm tạ, nơi này có chúng ta hái Bách Hoa Bách Quả Nương hoa rượu trái cây, mời đạo trưởng nếm thử.” Bung dù lão phu nhân nói rằng.

Nàng nói xong ra hiệu bên người tiểu cô nương, đưa lên, thật là tiểu cô nương kia lại có điểm không tình nguyện, miệng đều nhếch lên đến.

“Ngọc Bình.” Lão phu nhân uy nghiêm hô một tiếng tiểu cô nương danh tự.

Tiểu cô nương kia cái này mới không phải rất tình nguyện tiến lên hai bước, cầm trong tay bình sứ đưa qua.

Có mưa rơi vào trên người nàng cùng trên cổ tay.

Triệu Phụ Vân cũng không có đi đón, mà là nói rằng: “Bèo nước gặp nhau, sơn dã xảo ngộ, phu nhân quá khách khí, tại hạ cũng là mượn Xích Quân miếu thờ mà tạm ở nơi này, không thể chiêu đãi phu nhân, liền không mời phu nhân vào nhà, phu nhân mời trở về đi.”

Try{ggauto();} catch(ex)

Triệu Phụ Vân nói lời này lúc, trên mặt là mỉm cười, cuối cùng còn hướng tiểu cô nương kia mỉm cười nhẹ gật đầu, lui ra phía sau một bước, kèn kẹt một tiếng, đóng cửa lại, một phòng đèn đuốc, trong nháy mắt bị cắt đứt.

Ngoài cửa, tổ tôn hai người đứng ở trong mưa gió, sắc mặt thấy không rõ lắm, bất quá tiểu cô nương kia lại là cao hứng nói: “Tổ nãi nãi, hần không cần, vậy cái này liền cho Tiểu Ngọc Bình ăn đi, Tiểu Ngọc Bình ăn liền có thể mau mau lớn lên thành Đại Ngọc Bình, đến lúc đó liền có thể là tổ nãi nãi phân ưu.”

Vậy lão phu người chỉ đưa tay tại tiểu cô nương ách gật đầu một cái, nói rằng: “Người a, chính là tham ăn.” Sau đó lại ngẩng đầu nhìn cái này cửa miếu, thở dài một hơi, nắm tiểu cô nương hướng phía bên kia núi đi đến.

Nàng đi đến trong núi, kia trong núi cỏ cây lại giống như là sẽ tự nhiên vì nàng nhường ra một con đường.

“Người nha, đừng lại như thế ham chơi, chúng ta cái này một chi, tự bị tước đoạt đích mạch thân phận về sau, liền lưu lảng tứ xứ, không có chỗ ở cố định, đã rất nhiều năm không có nghiêm chỉnh mời qua một vị đạo môn tiên sinh là nhập môn sư.”

“Thật là, tổ nãi nãi, người không phải đã nói hần chỉ là một cái Huyền Quang tu sĩ sao?” Tiểu cô nương giòn tan nói.

“Nhưng là hần là Thiên Đô sơn đệ tử, Thiên Đô sơn mặc dù bất quá lập phái ngàn năm, so với những cái kia đại phái thiếu chút tuế nguyệt nội tình, nhưng là trong núi tu phong cực thịnh, đang đứng ở phát triển không ngừng chi thế, khai phái chương giáo nghe nói vẫn tại thế, cũng là thiên hạ đỉnh tiêm tồn tại.”

Thanh âm của các nàng thời gian dần trôi qua bị gió núi mưa rơi bao phủ lại.

Triệu Phụ Vân đóng cửa lại về sau, cũng không có lập tức rời đi môn kia, mà là tựa ở cạnh cửa đứng trong chốc lát, cái này mới một lần nữa tại trước tượng thần trên ghế ngồi xuống.

Cái này một đôi tổ tôn, Triệu Phụ Vân nhìn không ra là cái gì, nhưng là hần cảm thấy không phải nhân loại.

Mà thâm sơn bên trong, thích quần cư thuộc loại, không thể nói nhiều, nhưng cũng không ít, nhưng mà ưa thích cùng nhân loại kết giao, cũng biểu hiện thiện ý lại không nhiều.

“Hồ?” Triệu Phụ Vân trong lòng phỏng đoán lấy.

Bất luận có phải hay không hồ, hoặc là vật gì khác, hần đều không muốn cùng bọn chúng có bao nhiêu liên quan, trong núi Hạ viện bên trong, có chuyên giảng đạo bàn luận đạo sư từng nói qua: “Gần giống yêu quái giả dị, gần ma giả chướng.”

Rất nhiều người trong lúc bất tri bất giác bị ảnh hưởng, ngược lại cho rằng là chính mình hiểu.

Hần uống chính mình nấu trà, ổn định lại tâm thần.

Sau đó ngẩng đầu Kiếp Hỏa Đăng, hần nhắm mắt lại, tại trước người trong ngọn lửa hư không hạp Hỏa phù.

Theo ngón tay của hần tại huy động, kia phù tán vào hư không bên trong ánh lửa tại đầu ngón tay của hần hội tụ, sau đó uốn lượn phác họa ra một đạo huyền diệu Xích Viêm thần phù.

Thần phù tại cuối cùng, rồi lại hóa thành một đầu nhỏ Hỏa Long, xoay vọt ở giữa, một đầu chui vào tới kia Kiếp Hỏa Đăng bên trong.

Chỉ thấy trong đó Kiếp Hỏa đung đưa kịch liệt lầy, kia Hỏa Long tại Kiếp Hỏa đốt cháy bên trong tán đi, nhưng là mang tới các loại hỏa tính, lại lưu lại một chút.

Hắn ngồi ở chỗ đó, lẳng không vẽ bùa, phù hóa Hỏa Long nhập cây đèn bên trong, lần lượt tản vào trong đó.

Hắn trải qua mấy ngày nay, bồi dưỡng cái này Kiếp Hỏa Chân Sát, đã có một ít tâm đắc rồi.

Dục lửa, làm như dục linh, cần phải không ngừng cho ăn ăn, cho ăn mới có thể quen thuộc, không chỉ có muốn cho ăn hỏa tính, còn muốn cho ăn pháp lực của mình, như thế mới có thể để chi hỏa thành Chân Sát thời điểm, có thể hợp nhập pháp lực của mình bên trong.

Nửa đêm về sáng thời điểm, mưa tạnh, hắn liền tới hành lang bên trên, bắt đầu kiếm mỗi âm lộ, ngày mưa âm lộ phá lệ nồng đậm, lẳng lại lầy hắn nửa đêm trước tu hành mang tới bên trong nóng.

Ngoài phòng côn trùng kêu rả rích, như hòa âm như thế, liên tục không ngừng, nối liền không dứt, hắn đứng yên tại bóng ma bên trong, hít sâu chậm nôn, tâm đúng là tại những này tiếng côn trùng kêu bên trong phá lệ yên tĩnh.

Nhưng là hắn sâu trong nội tâm suy nghĩ, chưa từng có quên lãng,: “Sớm ngày Trúc Cơ, về núi bên trong học pháp.”

Chương 48 : Một năm

Bất tri bất giác, đã vào đông.

Vụ Trạch những địa phương khác cũng đi ra mấy lần sự tình, Cổ Trùng phản phệ chủ nhân, hoặc là Âm Quỷ thoát ly người chưởng khống bắt đầu ăn thịt người thần hồn.

Không tại Vụ Trạch trung tâm huyện thành khu vực, tại biên giới chân núi, hắn được mời đi, tìm tới phản phệ chủ nhân Cổ Trùng cùng Âm Quỷ, giết sau khi chết liền trở về, ở nơi đó lưu lại mấy quyển liên quan tới Xích Quân kinh văn.

Mà những cái kia trong thôn, cũng nghĩ để cho người ta đến học tập như thế nào cung phụng Xích Quân, Triệu Phụ Vân cũng không có cự tuyệt.

Mấy tháng này đến nay, hắn phát hiện, đơn thuần một hạng nhập định buộc niệm, căn bản cũng không có người có thể làm được.

Chớ đừng nói chi là luyện được pháp lực, trước tiên cần phải luyện được pháp lực, mới có thể nhiếp dẫn thiên địa nguyên khí nhập thể nội, không ngừng tắm bổ nhục thân cùng thần hồn.

Không khỏi muốn, khó trách thiên hạ Huyền Môn chính tông môn phái không ít, cơ sở tu luyện pháp lực pháp

môn cũng cơ bản giống nhau, đồng thời tại thế gian đều có lưu truyền, nhưng là bây giờ thế gian các loại bàng môn tả đạo vẫn như sau cơn mưa nắng mùa xuân như thế, lại như đồng ruộng cỏ dại như thế sinh trưởng tốt, hàng tháng khô vinh, lại hàng tháng tân sinh.

Mà Thiên Đô sơn như vậy Huyền Môn chính tông, có thể nhập Hạ viện, đã là có thể tu ra pháp lực, ít ra có thể định trụ ý niệm, thủ được Thần khiếu, minh bạch khí là vật gì.

Mặc dù như thế, hơn mười năm sau khi tu hành, có thể chân chính luyện thành tinh khiết Huyền Quang người, cũng không nhiều, phần lớn chỉ tu ra pháp lực, đến một chút pháp thuật, đến một hai dạng pháp khí, sau đó liền hạ sơn, vui ở một chỗ, hưởng thanh phúc đi.

Mà có khát vọng người, thì sẽ cố gắng ngưng luyện Huyền Quang, khiến cho Huyền Quang tinh khiết, lực đạo cứng cỏi, có thể nhổ đá hái mây, cuối cùng tìm được Chân Sát, hợp nhập Huyền Quang bên trong, xây thành đạo cơ, trở lại sơn môn bên trong, bái nhập Thiên Đô sơn Thượng viện, trở thành Thiên Đô sơn nội môn đệ tử.

Cho nên, Triệu Phụ Vân chỉ đem luyện pháp lực pháp môn truyền thụ về sau, cũng không có đốc xúc bọn hắn, chỉ cùng bọn hắn nói, nếu là đi Huyền Môn chính tông con đường, nhất định phải trước luyện ra pháp lực, về phần bọn hắn có thể làm được hay không, liền tại chính bọn hắn.

Những người này ngay từ đầu cũng cảm thấy rất hứng

thú, nhưng là đại đa số luyện mấy ngày liền từ bỏ, số ít cũng một hai tháng sau từ bỏ, về phần còn có ai tại kiên trì, Triệu Phụ Vân cảm thấy khả năng có, nhưng là bởi vì hấn không quan tâm, liền cũng không rõ ràng.

Bất quá, bọn hấn đối với như thế nào cung phụng Xích Viêm Thần Quân lại rất dễ bụng.

Triệu Phụ Vân mặc dù không phải Đại Chu Quốc chuyên trách Tế Tự, cũng không phải những cái kia trong quân tế tửu, nhưng cũng có thể giáo.

Cung phụng phương pháp, có một bộ chuyên môn nghi thức cùng quy cách.

Theo xây miếu, tới điều khắc tượng thần, tới dâng hương, cùng thường ngày tế bái, lại đến cỡ lớn ngày lễ tế tự.

Còn có thần miếu Tế Tự mặc quần áo nhan sắc, theo Tế Tự lễ phục, tới thường ngày phục, cùng trong thần miếu các loại đồng tử quần áo.

Cổ nhạc quy chế, nhiều ít trống, nhiều ít nhạc thủ.

Mấy phần cao tế đàn thần đài, mấy phần cao tượng thần.

Mấu chốt nhất là, thế nào Thỉnh Thần thi pháp.

Trước được thường tụng Xích Quân Hành Thế Tán Tụng Kinh, tên gọi tắt Xích Quân Tán Kinh, thông qua cái này Tán Kinh có thể cùng Xích Quân tiến hành một

loại nào đó cảm ứng về sau, liền có thể tụng niệm Xích Quân Trú Thân Kinh.

Như thế, liền có thể tượng thần khắc lên kinh văn, tiến hành khai quang, Bí Chúc.

Hắn không có truyền Xích Viêm Thần Chú, bởi vì hắn cảm thấy, những người này học được Xích Viêm Thần Chú, tu tập một hai lần về sau, liền sẽ ngũ tạng bên trong đốt mà chết.

Những người này học tập cái này cái cũng là rất chân thành, hứng thú rất đậm, bởi vì học qua về sau, rất nhanh liền có thể thực tiến, thấy hiệu quả rất nhanh, đã có người có thể làm được làm người khai quang.

Triệu Phụ Vân nói với những đứa trẻ đã có thể khai quang cho người khác, không thể không cần phải trở lại.

Bởi vì hậu kỳ hắn cũng không thể nào giáo mới đồ vật, đến cũng chỉ là ở chỗ này tụng kinh ngồi xuống.

Ngẫu nhiên trả lời một chút vấn đề.

Thời tiết trở nên lạnh, nhưng là tại cái này phương nam, rất cuộc lạnh cũng lạnh không đi nơi nào.

Triệu Phụ Vân như cũ lấy áo mỏng.

Bất quá, mấy ngày sau chính là tuổi chưa, miếu bên trong nguyên bản học cung phụng Xích Viêm Thần Quân bọn nhỏ đã không lại tới.

Try{ggauto();} catch(ex)

Trong thần miếu bên ngoài im ắng, bỗng nhiên có người hô: “Sư huynh, sư huynh.....”

Thanh âm này lại là Văn Tầm, tùy theo hấn liền nhìn thấy Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm bốn người tiến đến.

Triệu Phụ Vân xem xét trên người của bọn hấn, người đầu tiên đều hình như có một tầng ánh sáng nhạt bao phủ, đây là đã ngưng luyện Huyền Quang, lúc này có tu vi như vậy, bốn người đều tính không tệ.

“Sư huynh, chúng ta tới cùng người ăn tết.” Văn Tầm vui vẻ nói rằng.

Những năm qua, mỗi khi ăn tết thời điểm, bọn hấn cũng đều sẽ tìm đến Triệu Phụ Vân, mọi người cùng nhau ăn uống thâu đêm suốt sáng, năm nay, Triệu Phụ Vân còn cho là mình muốn một người, không ngờ bọn hấn thế mà tìm tới đây rồi.

Triệu Phụ Vân để quyền sách trên tay xuống, vừa cười vừa nói: “Tốt, vừa vặn, nơi đây quanh quẽ, có các người đã tới, cũng thật là nóng náo một chút.”

Trong lúc nhất thời, mấy người xuất ra nguyên liệu nấu ăn, có sinh lạnh, cũng có thực phẩm chín, còn có bánh ngọt.

Nhóm lửa đồ nấu ăn.

Dương Liễu Thanh lại lấy ra rượu đến, mọi người cùng nhau uống.

Trong lúc nhất thời, cũng là vô cùng náo nhiệt, bốn người nói trong núi biến hóa, nói là Trì Phi Long đã Trúc Cơ trở về, vào Thượng viện thành nội môn đệ tử.

Trừ hấn ra, còn có một số nguyên bản tại Hạ viện bên trong có đại danh nhân, cũng có mấy vị trở về trong núi, vào Thượng viện.

“Không biết sư huynh khi nào có thể Trúc Cơ?” Mễ Phù hỏi.

“Trúc Cơ không thể so với Huyền Quang, cần nhất định cơ duyên, không có định số.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Hấn ngược lại không gấp, bởi vì hấn biết, Kiếp Hỏa đang bị chính mình dục hóa, thành sát sắp đến, hơn nữa nóng vội cũng không phải tu hành tâm thái.

Một năm này ngày tết, liền tại như vậy qua.

Hấn như cũ mỗi ngày tu hành, tại trước tượng thần vẽ bùa hóa rồng rơi vào Kiếp Hỏa Đẳng bên trong.

Hấn ngày qua ngày, không ngừng tái diễn đạo này pháp thuật, lại là càng ngày càng thuận buồm xuôi gió, họa Xích Viêm thần phù tới phù lục hóa rồng, đã là trong một hơi thở.

Tại lãng không viết thành phù lục một phút này, liền hóa rồng bay lên.

Tại cái này ở giữa, Vu Thấp Bà cũng tới mấy lần, một lần là đưa cháu gái của mình tới đây học tập ngưng luyện pháp lực phương pháp, nàng hi vọng cháu gái của mình có thể tu tập Huyền Môn chính tông con đường.

Một lần khác tới đây là nói cho hắn biết, chỗ kia động phủ bị người chiếm cứ.

Lần thứ ba tới là nói cho Triệu Phụ Vân chiếm cứ có thể là Linh Hồ nhất tộc.

Triệu Phụ Vân biểu thị biết, hắn cũng không thêm đề ý.

Hắn cũng không có nghĩ qua ở chỗ này ở lại bao lâu, thiên địa chúng sinh, chính mình không cần, người khác muốn kia không thể bình thường hơn được.

Gió xuân lục hai bên bờ, màu đỏ có mùi thơm, ong bướm hoa đang lúc bận bịu.

Nước mưa bỗng nhiên biến nhiều, Vụ Hà nước lên lên rồi, chỉ là hiện tại Vụ Hà nước lại không còn như vậy âm lãnh.

Mà kia Kiếp Hỏa bên trên đã kết một vòng quang, nguyên bản tái nhợt Kiếp Hỏa, lúc này đã biến sắc.

Trong lòng của hắn là vui sướng, hắn có thể cảm nhận được Kiếp Hỏa cải biến.

Trải qua nhiều như vậy lâu bồi dưỡng, hắn đã có thể cảm thụ Kiếp Hỏa bên trong kia một cỗ Kiếp Diệt chi ý.

Bất quá, một ngày này ban đêm, kia mới tới Linh Hồ hàng xóm lại tới, Triệu Phụ Vân hỏi rõ lúc nào tới ý về sau, mới biết được nàng muốn để mình làm các nàng trong tộc nhập môn sư.

Triệu Phụ Vân đương nhiên là cự tuyệt, chỉ là đối phương lại là đưa ra hẳn một cái khó mà cự tuyệt điều kiện.

Nàng lại là bằng lòng xuất ra các nàng trong tộc một bản huyền thuật tâm pháp tới làm là tiền mời.

Triệu Phụ Vân biết các nàng là Hồ tộc về sau, liền rõ ràng, có thể có như thế linh tính Hồ tộc, tuyệt không đơn giản, vậy các nàng trong tộc huyền thuật tâm pháp, cũng nhất định không đơn giản.

Cuối cùng Triệu Phụ Vân đáp ứng, nhưng lại là cần chính nàng đem người đưa tới, bởi vì hẳn muốn trông coi chính mình sắp thành thực Kiếp Hỏa.

Chân Sát thành hình như linh quả thành thực, nghe nói có dị hương tràn ngập, sẽ dẫn tới thăm dò.

Chương 49 : Hồ thị huyền thuật tâm pháp

Thế là, vào lúc ban đêm, cái kia Hồ tộc lão phu nhân mang theo tiểu cô nương, thừa dịp ánh trăng liền tới.

Tiểu cô nương trên tay ôm một cái hộp, nháy hai mắt, mũi thở khẽ nhúc nhích nhìn về phía kia trong miếu, nàng ngửi thấy một cỗ đặc biệt hương khí.

Lão phu nhân sờ lên Ngọc Bình tiểu cô nương đầu, mịt mờ có ý tứ là không cho nàng nhìn nhiều.

Nàng đương nhiên cũng ngửi thấy, nhưng là cho tới nay không có biểu hiện ra hiếu kì.

“Hai vị mời đến a.” Triệu Phụ Vân lần này mời bọn họ tiến đến, sau đó tại trước tượng thần dâng một nén nhang, mới lên tiếng: “Lão phu nhân kiến thức rộng rãi, hẳn là rất rõ ràng, tại hạ bất quá là Thiên Đô sơn Hạ viện đệ tử, phụng trong núi chi mệnh, trợ Đại Chu Huyện lệnh nơi này chỗ thành lập Đạo Tử Viện.”

“Ta không có tư cách thu đệ tử, cũng không thể không được trong núi cho phép mà truyền pháp thuật, nhưng lại có thể dạy nàng một chút tu hành cơ sở lý luận.”

“Hơn nữa ta lưu tại nơi này thời gian cũng không nhiều, đại khái chỉ có thể dạy nàng « Âm Dương Nhất Khí bản

luận » « Tam Bảo Đạo bản luận » cùng cơ sở « Luyện Khí Pháp », nếu là nàng đem những này đều học xong, ta còn không hề rời đi, vậy ta có thể sẽ dạy nàng Không đạo trưởng « Ngũ Hành Sinh Khắc bản luận ».”

Vậy lão phu người lại là mang theo vài phần cảm thán nói: “Không hổ là Huyền Môn chính tông, đã từng chúng ta cũng mời qua một vị đạo trưởng tại trong tộc làm nhập môn sư, đáng tiếc vị kia chỉ là biết chút ít danh tự, bản thân mình đều không thể đủ lý giải thông suốt, cũng là làm trong tộc bọn nhỏ thời gian.”

“Lão phu nhân yên tâm, tại hạ tại Thiên Đô sơn Hạ viện tu hành hơn mười năm, chỉ là nhập môn lời nói, ngược lại không đến nỗi cần đi lừa gạt.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Vậy lão phu người lập tức cười nói: “Lão thân tự nhiên là tin được Thiên Đô sơn đệ tử, trước đó vài ngày nghe nói, Thiên Đô sơn cùng Đại Chu Quốc đạt thành hiệp nghị, trong núi Hạ viện kiệt xuất Huyền Quang đệ tử nhập Đại Chu Quốc bên trong là giáo dụ, lúc ấy chỉ là nghe xong một tai tin tức như vậy, về sau nhìn thấy đạo trưởng bản nhân, xác thực không hổ là Thiên Đô sơn kiệt xuất Huyền Quang đệ tử.”

Triệu Phụ Vân cũng không biết đối phương là nói mò, vẫn là thật khen chính mình, chính mình như thế nào kiệt xuất? Nàng lại không có trông thấy.

Nhưng là hắn cũng không có đi truy hỏi cái này, chỉ nói nói “hôm nay liền tại Thần Quân chứng kiến phía dưới, bắt đầu đi.”

Hắn cảm thấy mình đã thu đối phương lễ bái sư, kia nên tận tâm tận ý dạy bảo.

Cứ như vậy, theo một ngày này bắt đầu, hắn liền bắt đầu vì cái này tên là Ngọc Bình tiểu cô nương nhập môn.

Đầu tiên là giáo « Tam Bảo Đạo bàn luận », bản này nói bàn luận giảng chính là tinh khí thần tam bảo, giảng chính là lẫn nhau tác dụng, phân biệt thuộc tại cái gì, rõ ràng cái này, mới tốt bắt đầu luyện khí.

Đương nhiên, giáo cái này cái thời điểm, hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, hỏi đối phương có biết hay không chứ.

Tiểu cô nương tức giận nói chính mình nhận biết.

Thế là Triệu Phụ Vân bắt đầu đem « Tam Bảo Đạo bàn luận », mỗi chữ mỗi câu giải thích cho nàng nghe.

Vậy lão phu người cũng không hề rời đi, cũng ngồi ở chỗ đó nghe, nàng giống như là tiếp nhận trước kia giáo huấn, muốn nghe một chút Triệu Phụ Vân giảng đồ vật có phải là thật hay không mới thực học.

Lại giống là vì chăm sóc nhà mình cái này tiểu tôn nữ, dù sao đem dạng này một cái tiểu cô nương đặt ở cái này địa phương xa lạ, nàng có chút không yên lòng, cũng là bình thường.

Triệu Phụ Vân cũng không thêm để ý, chỉ đem mình học đến giảng cho đối phương nghe, làm đối phương không

để ý tới giải chi lúc, liền sẽ làm một chút để hiểu ví von.

Hắn không biết có phải hay không là bởi vì vậy lão phu người tại, cho nên cái này tên là Ngọc Bình tiểu cô nương nghe rất chân thành, giống như là đều có thể nghe hiểu.

Kéo dài giảng đại khái một canh giờ, đêm đã khuya, hắn kết thúc hôm nay giảng bài.

Lão phu nhân đứng dậy, nói rằng: “Đạo trưởng cách nói rõ ràng minh bạch, nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, rất thích hợp nhà ta Ngọc Bình, ngày mai lão thân lại cho nàng đến.”

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, hắn cũng không thêm để ý người khác khích lệ, nhưng là có thể có được tán thành, như vậy chính mình đạt được đối phương lễ bái sư, tự nhiên là không có cái gì gánh nặng trong lòng.

Try{ggauto();} catch(ex)

Kia tổ tôn hai người tại ánh trăng bên trong, hướng trong núi đi đến.

“Tổ nãi nãi, hắn giảng đồ vật, có phải hay không tại hồng người a, ta cảm thấy tốt đơn giản a!” Ngọc Bình tiểu cô nương nói rằng.

“Cho nên tổ nãi nãi mới nói hắn giảng tốt, có ít người là chính mình rõ ràng, nhưng lại giảng không rõ ràng, có ít người chính mình giảng không rõ ràng, là bởi vì chính mình kỳ thật cũng không phải rất rõ ràng, tổ nãi nãi từng

nghe người ta nói, đại đạo đơn giản nhất, có thể đem phức tạp nói bàn luận giảng đơn giản, hoặc là không hiểu, hoặc là chính là đã hiểu rõ.” Lão phu nhân nói rằng.

“Ngày mai mang một bình Bách Hoa Quả nhường đi thôi, người sớm một chút đánh tốt cơ sở, tẩy luyện tự thân pháp lực, lúc này mới tốt theo tới trường công chúa bên người đi.” Lão phu nhân nói đến đây, nhưng trong lòng muốn, người trẻ tuổi này, rõ ràng rất muốn thấy mình mang đến « Huyền Thuật Tâm Đắc », nhưng là tại sau khi nhận lấy, liền đặt ở chỗ đó, không tiếp tục nhìn qua một cái.

Cái này một phần tự chủ cùng tâm tính, nhường nàng cực kì kinh ngạc.

Triệu Phụ Vân tại đối phương rời đi về sau, một lần nữa ngâm một bình trà, tại cái ghế vào chỗ về sau, lúc này mới xuất ra trong cái hộp kia ‘Huyền Thuật Tâm Đắc’.

Kia sách trang bìa viết, « Hồ thị huyền hóa thuật tâm pháp quyền »

Thiên Đô sơn bên trong huyền hóa truyền thừa cũng không yếu, nhưng là đồng dạng pháp thuật, mỗi người thi triển đi ra nhưng đều là có hiệu quả khác nhau.

“Huyền hóa nhìn như tại hình, nhưng mà máu chót lại tại tại tâm.....”

Nhìn thấy một câu nói kia về sau, trong lòng của hắn mê vụ giống như là bị đẩy ra như thế.

Lập tức chìm vào sổ bên trong nội dung bên trong đi.

Sổ cũng không dày, tổng cộng bất quá là năm khối, vẫn là bản chép tay.

Hắn lật ra phục lại nhìn ba lần về sau, trong lòng không khỏi cảm thán, trong núi thời điểm, hắn liền nghe nói, thiên hạ Huyền Hóa chi thuật mạnh nhất, không ai qua được Hồ tộc.

Hôm nay nhìn cái này một quyển Huyền Thuật Tâm Đắc, hắn cảm thấy danh bất hư truyền.

Trong đó mấu chốt nhất một cái điểm, chính là huyền hóa cái gì, liền muốn theo ‘tâm’ xuất phát, cảm thấy mình chính là vật kia.

Hắn lại một lần nữa họa Xích Viêm thần phù, sau đó Xích Viêm thần phù lần lượt huyền hóa thành Hỏa Long.

Ngay từ đầu bởi vì hắn điều chỉnh huyền hóa mạch suy nghĩ, huyền hóa thành Hỏa Long năng lực không tăng mà lại giảm đi, nhưng là luyện mấy lần về sau, kia Hỏa Long lại là đột nhiên lập tức rõ ràng rất nhiều, lân giáp rõ ràng, ngũ trảo sắc bén.

Đầu lâu bên trên sừng, trên thân như lửa tóc đỏ, tại thành hình kia trong nháy mắt, đúng là phát ra một tiếng long ngâm.

Trong lòng của hắn long hình tượng tại thời khắc này rõ ràng bày ra, nguyên bản hắn chắc chắn sẽ có một loại,

cái này long không có đặt tới trong lòng mình tiêu chuẩn cảm giác, bây giờ lại là không có.

Tượng thần trên bàn tay nâng Kiếp Hỏa Đăng, tản ra dị hương, Triệu Phụ Vân biết thành thực thời gian tới gần.

Sắc trời chậm rãi sáng lên, nhưng mà thời tiết lại không tốt lắm, trên trời tầng mây rất dày, dường như lại trời muốn mưa.

Mưa tại giữa trưa rất cực rơi xuống, chỉ chỉ chớp mắt, cũng đã một mảnh tối tăm, lên gió lớn, tại mưa gió bên trong, hẳn dường như nghe được có nhạc tang âm thanh từ xa mà đến gần.

Triệu Phụ Vân nghe được về sau, trong lòng có hơi hơi gấp, hẳn biết, loại này trong mưa gió nghe được nhạc tang tuyệt đối không bình thường.

Hơn nữa hẳn biết, chính mình sở tại cái này một vùng, tiếp giáp Thiên Sơn Quốc, Thiên Sơn Quốc bên trong có rất nhiều yêu ma.

Đây cũng là người tu hành thường ngày, người bình thường cảm thấy tu hành tiêu điều tự tại, không nhận vương quyền quản sự, nhưng là bọn hắn nhưng lại không biết, có nhiều thứ, đối với người bình thường sẽ thờ ơ, nhưng đối với tu sĩ, cũng tuyệt đối sẽ thuận tay gạt bỏ.

Chương 50 : Hỏa tước, hồ ly, đạo nhân

Hồ Nhu Cơ đứng tại “nghỉ ngơi động” trước, nhìn xem hẻm núi bên trong, có một chi Âm Quỷ đội ngũ tại rừng cây đỉnh chớp đi tới.

Hồ Nhu Cơ không có ý định xen vào việc của người khác, nàng mang theo tộc nhân tới đây, cũng không phải là thật không có chỗ có thể đi, mà là nàng biết qua ít ngày, Hồ tộc bên trong trưởng công chúa sẽ gả cho Quảng Nguyên phủ Trấn Nam tướng quân cháu trai.

Cho nên trưởng công chúa đi Quảng Nguyên phủ sẽ từ nơi này đi ngang qua, nàng mang theo tộc nhân ở chỗ này là đợi nàng.

Các nàng cái này một chi tại đích mạch bên trong xoá tên, nhưng là nàng lại một lòng muốn trở lại đích mạch.

Trưởng công chúa mẫu thân chính là muội muội của nàng, bình thường không có cơ hội nhìn thấy, đây là cơ hội khó được, nàng không riêng gì muốn gặp trưởng công chúa, còn muốn nhường Ngọc Bình đi theo trưởng công chúa bên người.

Trưởng công chúa gả cho Quảng Nguyên phủ Trấn Nam tướng quân cháu trai, như vậy các nàng cái này một chi ở chỗ này định cư, liền cũng coi là cách không xa, có lẽ

có thể thu hoạch được một chút chiếu cố.

Lúc này nàng nhìn xem kia một chi tại mưa gió bên trong tiến lên đội ngũ, trong lòng biết, đây cũng là thuộc về Bắc Âm Sơn ‘Quỷ’.

Bắc Âm Sơn bên trong quỷ, vẫn luôn rất nóng lòng tiến về những cái kia thành lớn bên trong, cùng các nàng Hồ tộc tổng là ưa thích ái mộ nhân gian thư sinh khác biệt, bọn hắn ưa thích ở nhân gian trang thần, từ đó đến thu hoạch được Hương Hỏa, tăng cao tu vi.

Bắc Âm Sơn cùng Hồ Khâu Sơn như thế, đều là Thiên Sơn Quốc một phần tử.

Mà Bắc Âm Sơn rất lớn, có rất nhiều động phủ, mỗi một cái động phủ bên trong đều có một cái quỷ.

Hiện tại, này một đám quỷ tới nơi này.

Hồ Nhu Cơ trong lòng có chút nghi hoặc là bởi vì cái gì.

Theo nàng biết rõ, Hồ Khâu Sơn trưởng công chúa sẽ cùng Trần Nam tướng quân cháu trai thông gia, chính là vì hòa hoãn Đại Chu Quốc cùng Thiên Sơn Quốc ở giữa quan hệ thù địch.

Mưa gió bên trong, một đám quỷ giơ lên một đỉnh màu đen cầu tử, theo gió mưa mà đi.

Gào thét tiếng mưa gió bên trong, cái kia một đội quỷ ảnh vụt sáng vụt sáng tiến lên, trước sau đều có quỷ thổi khóa.

Kia một chi quỹ ảnh đội ngũ theo sông đối diện, theo gió mưa trực tiếp theo trên sông mà qua, đang muốn theo dưới sườn núi một cái kia lỗ hồng tiến vào Vụ Trạch huyện thời điểm, bỗng nhiên ngừng lại.

Màu đen quỹ cầu rèm vải bị xốc lên, lộ ra một trương tái nhợt gầy gò mặt, trên đầu của hắn mang theo một đỉnh màu đen mũ, nón đen có hai cái bông thõng tai mũ, nón đen ở giữa có một khối màu bạc hình vuông mây kính.

Mà ở đằng kia trên mũ mây kính bên trong, bỗng nhiên hiện ra một con con mắt màu đỏ ngòm đến, nhìn chăm chú lên cái này một mảnh mưa bụi bên trong Vụ Trạch huyện.

Trong mắt hắn, Vụ Trạch huyện tại cái này trong mưa, lại có ánh sáng màu đỏ mờ hồ, những này ánh sáng màu đỏ giống như là thiêu đốt hỏa diễm, mà dày đặc nhất chỗ, chính là bên cạnh cách đó không xa trên sườn núi, hỏa khí tại mưa to bên trong đều không che giấu được.

“Vụ Trạch thế nào có Xích Quân Miếu, ta vậy tiểu đệ, khó trách lâu như vậy không đến trong núi tìm ta, chỉ sợ đã bị thiêu chết.” Hắc cầu bên trong như Thư Sinh Âm Quỷ âm lãnh nói.

Hắn nhìn xem trên sườn núi kia, trong mắt phun lên nồng đậm âm lãnh, hắn mong muốn thừa dịp mưa gió đi lên, nuốt lấy cái này một tòa miếu, nhưng là cuối cùng vẫn là nhìn được, lần này hắn đi Quảng Nguyên phủ là

có chuyện quan trọng, không thể tại cái này nửa đường sinh sự.

Nghĩ tới đây, liền nói rằng: “Đổi đường.”

Hắn không còn dám theo cái này trong huyện đi tới, thế là cải biến phương hướng.

Triệu Phụ Vân đầu tiên là nghe được kèn âm thanh tại dưới sườn núi ngừng một hồi lâu, về sau liền không có tiếng động.

Hắn không biết rõ đối phương đi nơi nào, nhưng là có thể khẳng định tuyệt đối sẽ không tiến vào huyện thành bên trong, hắn tin tưởng, cơ hồ từng nhà đều mời Xích Viêm Thần Quân nhập nhà huyện thành, không phải bình thường quý vật dám vào.

Buổi trưa, mưa gió ngừng.

Triệu Phụ Vân mở cửa, nhìn xem phía ngoài Vụ Hà, cùng kia một mảnh bao phủ tại mây mù bên trong đại sơn, trong lúc nhất thời, chỉ cảm thấy, cảnh sắc nơi này lại cũng dễ nhìn lạ thường.

Bất quá, hắn biết, cái này xinh đẹp sơn hà cảnh sắc phía dưới, có rất nhiều đáng sợ đồ vật, chính mình còn không dám đi xâm nhập tìm kiếm.

Thời gian cực nhanh, hắn mỗi ngày bồi dưỡng lấy Kiếp Hỏa Chân Sát, ban đêm thì giáo kia Ngọc Bình đọc kinh, Vụ Trạch sông bên trong có người đánh cá, thường thường sẽ có người đưa cá đưa cho hắn ăn.

Kia Kiếp Hỏa bên trên tán phát hỏa khí càng ngày càng đậm, hần mỗi ngày một tác cũng không rời thần miếu.

Try{ggauto();} catch(ex)

Một ngày này, bỗng nhiên có một con chim chóc tại nóc nhà lượn vòng lấy, con chim này nhĩ toàn thân hỏa hồng, giống như là một con sể lửa.

Nó giống như là đang thử thăm dò lấy, chậm rãi, nó rơi vào nóc nhà, sau đó, bay đến dưới mái hiên, theo mái hiên chui vào.

Chỉ là nó mới thò đầu ra, liền cảm thấy một sự nguy hiểm mãnh liệt, một chút ánh lửa hướng phía chính mình cực nhanh mà đến, nó linh động rút trở về, nường kia một chút ánh lửa thất bại.

Kinh bay đến ngoài phòng, xoay quanh vào hư không, nó cảm thấy phần nộ, vừa mới chui vào trong nháy mắt, nó liền cảm giác được kia nồng đậm Hỏa Hương chi khí, đối với nó mà nói, cái này giống như là trí mạng dụ hoặc.

Cái này Kiếp Hỏa sinh ra dị hương chi khí, cũng không phải là ai ngửi được đều sẽ đặc biệt để ý, chỉ có cực kì chán ghét cùng cực kì ưa thích, mới sẽ để ý.

Nó chính là chịu cái này Hỏa Hương chi khí hấp dẫn mà đến, tiến vào kia miếu bên trong về sau, càng phát cảm thấy Hỏa Hương cực thịnh, là mỹ vị.

Nó phẫn nộ kêu hai tiếng, kìm nén không được lại một lần nữa hướng phía miếu bên trong chui vào, chỉ là lần này nó đổi một cái phương hướng.

Nhưng mà, nó mới chui vào, liền lại có một chút ánh lửa đối diện phóng tới, nó lại rút trở về, bay ở bên ngoài không trung kêu vài tiếng, biểu đạt phẫn nộ của mình.

Về sau, nó lại một lần nữa chui vào, chỉ là lần này, nghênh đón nó lại là một cỗ trói buộc lực lượng, những cái kia dưới cái nhìn của nó cực kì thân hòa ánh lửa, bỗng nhiên giống như là biến thành cừu địch như thế, tại chính mình quanh thân nhanh chóng làm cho cứng ngưng kết.

Trong mắt của nó, nhìn thấy cái kia người đáng ghét, đuổi ra một con tay hướng phía chính mình hư nắm mà đến.

“Muốn bắt ta, hừ.....”

Nó chấn cánh, miệng tại trong ngọn lửa mổ một chút, Triệu Phụ Vân liền cảm thấy mình cảm nã thủ bị đâm ra một đường nhỏ, mà cái này một con chim giống như là một con lươn như thế chui ra ngoài.

Thậm chí hắn cảm thấy cái này một con chim chóc giống như là một đoàn hỏa khí.

Nhìn như hữu hình, nhưng là tại cảm nã thời điểm, lại cho hắn một loại hình như có hình lại như vô hình cảm giác.

Hắn cảm thấy cái này hồng điều trên thân biểu hiện ra là độn pháp. Bất quá, cũng không phải mình tưởng tượng loại kia, có thể có độn hóa thành ánh lửa, một hơi gần trăm dặm huyền diệu.

Nhưng hắn vẫn rất cẩn thận phòng bị cái này một con thần bí chim chóc.

Trong thiên hạ kỳ trân dị thú rất nhiều, hắn cũng cũng không nhận ra đây là cái gì chim.

Nhưng là bất luận là cái gì chim, cũng không thể ăn chính mình lửa.

Cùng con chim này đấu một ngày, ban đêm nó thì không tiếp tục tiến đến.

Bất quá lúc buổi tối, kia Ngọc Bình tiểu cô nương lại tới nghe khóa, Triệu Phụ Vân không biết là, kia chim sẽ lửa lại ghé vào ngói nóc nhà bên trên nghe lấy hắn giảng « Thiên Đô sơn cơ sở Luyện Khí Pháp ».

Một ban ngày, nó cũng xác thực mệt mỏi, nhất là dùng mấy lần độn thuật về sau, nó cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào.

Ngay từ đầu, nó chỉ là nửa ngủ nửa tỉnh nghe, về sau nghe nghe, cảm thấy trong phòng người xấu nói rất có ý tứ, nhưng trong lòng mình rất nhiều không rõ ràng địa phương, lập tức liền chỉ ra, nó có một loại cảm giác thông thoáng sáng sủa.

Trong bất tri bất giác, trên người nó ánh lửa co vào, biến

càng thêm ngưng thật.

Bầu trời bên trong ánh sao lấp lánh, quần sơn, dòng sông, một tòa thần miếu, miếu đỉnh một con Hỏa Diễm Đỉnh, miếu bên trong một con hóa làm người hồ ly tiểu cô nương, nghe một cái tuổi trẻ đạo nhân giảng Luyện Khí Pháp.

Một đêm trôi qua, mặt trời mới mọc rơi vào trên người của nó, tinh lực của nó lại nhanh chóng khôi phục.

Sau đó lại là không ngừng đi vào, mong muốn đoạt kia Kiếp Hỏa ăn, nó bản năng nói cho nó biết, ăn kia một đám lửa đối với mình có lợi thật lớn, nhưng lại mỗi lần bị ngăn cản.

Mà tới được ban đêm, nó thì lại nghe Triệu Phụ Vân dạy học.

Cứ như vậy, ước chừng qua nửa tháng, trên người nó ánh lửa đúng là càng ngày càng ngưng thật, nguyên bản giống như là lông tơ lông vũ, cũng biến thành cứng rắn vũ.

Hơn nữa, Triệu Phụ Vân đã theo Luyện Khí Pháp, giảng tới « Âm Dương Nhất Khí bàn luận ».

Mà Triệu Phụ Vân nhìn xem kia một đám lửa đã theo tái nhợt, biến thành màu đỏ thẫm, tất cả nhan sắc liền thành một khối.

Hắn biết, Kiếp Hỏa Chân Sát thành.

Hợp sát chỉ đạo thiên thời.

Chương 51 : Kiểm quang, mưa gió, trong miếu sinh cướp

Thời gian dường như Vụ Hà nước, lẳng lẳng chảy xuôi.

Trong nháy mắt, đã đến Kinh Trập.

“Oanh!”

Bỗng nhiên một tiếng sét nổ vang.

Giữa thiên địa lên mưa to.

Lại có một tia chớp quang huy giống như là rơi vào cửa miếu, điện quang giống như là tránh nhập thần miếu bên trong.

Một tiếng này sấm vang, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy thân tâm của mình đều bị tạc mở, sâu trong nội tâm ý thức đều dường như bị đánh tan như thế.

Cái này giống như là một ngày này, thâm tàng dưới lòng đất côn trùng bị bùng tỉnh, tại một ngày này phá đất mà lên.

Niệm như sâu róm, tại thời khắc này đều bị đánh tan.

Giờ phút này, hấn cảm thấy mình tâm tư tinh khiết vô cùng, không khỏi quay người hướng phía kia Kiếp Hỏa tìm tòi tay, Kiếp Hỏa liền giống như là bị một con vô hình tay hái rơi hoa, tung bay tới trước mặt hấn, bị trên người hấn tuôn ra sinh một đoàn Huyền Quang bao vây lấy.

Sau đó liền gặp hấn ngồi xếp bằng mà xuống, Kiếp Hỏa Chân Sát thì là lơ lửng tại đỉnh đầu của hấn.

Hấn bắt đầu hợp sát.

Mấy ngày qua, hấn điều hòa âm dương, Huyền Quang một mảnh trong trẻo.

Chỉ thấy kia một đoàn Kiếp Hỏa tại Huyền Quang bên trong dừng động quang huy, phẳng phát muốn đem Huyền Quang nhuộm thành màu đỏ.

Hấn cảm giác có một cỗ chích nhiệt hỏa ý tại Huyền Quang bên trong lan tràn.

Trúc Cơ kỳ thật phân hai bộ phận, một phần là hợp sát, một phần là kết thành phù lục hạt giống. Nếu như chỉ là hợp sát, mà không có kết thành phù lục hạt giống, đó chính là trúc không cơ, loại người này rất nhiều, tiến hành tu hành, chính là như tại vũng bùn bên trong đi đường, từng bước duy gian.

Hấn cảm thụ được Kiếp Hỏa Chân Sát bên trong pháp ý.

Đây là Chân Sát bên trong thân quý nhất.

Cái gọi là pháp, có người nói là chỉ tất cả ‘tượng’, mà

Kiếp Hỏa pháp ý có hai cái, một cái là ‘kiếp’, một cái là ‘lửa’.

Kia Huyền Quang bị nhuộm đỏ về sau, liền hướng phía thân thể của hắn bên trong thu đi, theo quanh thân lỗ chân lông bên trong chui vào.

Chân Sát nhập thân, tiến ngũ tạng, nhập kinh mạch.

Hắn chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể đều tại đốt cháy, đồng thời hắn cảm giác được tối tăm bên trong, hình như có đại họa lâm đầu cảm giác.

Hình như có tai nạn giáng lâm.

Hắn tai nghe lấy bên ngoài tiếng sấm, sinh ra mãnh liệt sợ hãi, dường như những cái kia lôi đều là chặn đánh tại trên người mình, hắn tại thời khắc này, cảm thấy mình hoạch tội với thiên, muốn bị sét đánh diệt.

Trong lòng dâng lên vô biên sợ hãi, từng đạo điện quang lấp lóe, hắn có một loại mong muốn đứng dậy trốn đến phòng chỗ sâu đi ý nghĩ, hắn cảm thấy những này điện quang là vì mình mà đến.

Hắn cố gắng kiềm chế trong lòng sợ hãi, trong lòng quan tưởng lấy Xích Viêm thần phù.

Hắn chuẩn bị kết ở đan điền bên trong phù lục là Xích Viêm thần phù, cái này thuộc về Ngũ Hành liệt kê, tại âm dương bên trong thuộc về dương, là dễ dàng nhất tăng trưởng pháp lực, nhưng là hắn mong muốn vẫn là cái Kiếp Hỏa bên trong kiếp ý hình thành phù lục.

Nhưng là có thể hay không kết thành, lại không phải là chính hấn đủ khả năng nắm giữ.

Hấn hiện tại ý thức chìm vào đan điền chi khí bên trong, quan tưởng lấy Xích Viêm thần phù.

Một tấm bùa kết thành, liền tương đương với đem tinh, khí, thần ba xoắn cùng một chỗ, cũng đánh một cái nút buộc, từ đây không còn phân chia.

Ý thức của hấn, chìm vào đan điền khí hải bên trong, lấy Kiếp Hỏa làm cơ sở, quan tưởng tạo dựng Xích Viêm thần phù.

Thời gian từng chút từng chút qua, hấn áp chế chính mình muốn giấu tới trong ngăn tử xúc động, cho dù là hấn cảm thấy mình tùy thời đều phải chết, lại vẫn là không hề động.

Vùng thế giới này, mưa rào xối xả, trên sườn núi dòng nước chảy xiết, tràn vào trong sông, bên cạnh phía trên ngọn núi lớn, giống nhau có nước lăn nhập hẻm núi bên trong, tràn vào Vụ Hà, trong thời gian ngắn, Vụ Hà nước tăng vọt.

Nguyên bản bình tĩnh khúc sông, cũng biến thành mãnh liệt lên, tựa như lúc này Triệu Phụ Vân nội tâm như thế.

Hấn trong tai nghe gió to mưa lớn lớn tiếng sấm, nghe sóng dữ dâng lên, nhưng lại không biết, ở trên không mưa gió bên trong, có một đạo kiếm quang ở trong đó lấp lóe.

Mà tại mưa to bên trong, từng đoàn từng đoàn từ nước tạo thành hình người tại kiếm quang chi dưới lần lượt tán đi, nhưng là kia giữa thiên địa mưa như trút nước mưa to vô cùng vô tận, tản một cái, rồi lại kết thành hơn mười thủy nhân, giống như là kết thành một loại nào đó huyền diệu trận pháp, trong lúc nhất thời, nhường cái này một mảnh bầu trời hóa thành biển cả.

Try{ggauto();} catch(ex)

Mà trong đó kêu căng kiếm quang, giống như là bị vây ở liên tục không nghỉ sóng lớn bên trong.

Kiếm quang trái bổ phải đâm, ngăn cản từng lớp từng lớp sóng.

Tại một thanh kiếm này phần đuôi có một đoàn kim khí quán quanh lấy, mắt thấy kia sóng thao thành một vùng biển mênh mông, càng ngày càng dày, càng ngày càng nặng trọng, muốn đem kia một thanh kiếm hoàn toàn trôi lại thời điểm.

Hư bầu trời vang lên một thanh âm: “Kình Thiên Đoạn Hải thức!”

Kia một đạo dần dần muốn bị vây kiếm quang bỗng nhiên cao sáng lên, kiếm quang xán lạn, biến to lớn, tại chém qua biển cả giống như hư không về sau, kia vô biên sóng nước trong nháy mắt cắt ra.

Đây trời mưa gió đúng là tại cái này trong nháy mắt bị một kiếm phá tán, thiên địa đều giống bị cắt ra.

Tùy theo một người hiển lộ ra, là một người mặc đạo bào màu xanh người, trong tay hấn kiếm cắm vào trên lưng vỏ kiếm bên trong.

Hấn có một trương mặt dài, buộc tóc đạo kế, cái cằm một sợi râu đen, mặt mũi tràn đầy lạnh lùng u ám, tay trái một cây phát trần, khoác lên khuỷu tay, một đôi râu sừng mắt, nhìn xem mưa gió lại tái khởi hư không.

Mưa gió bên trong một người hiển hiện, có âm thanh nói rằng: “Thiên Đô sơn không hảo hảo trong núi truyền đạo thụ pháp, lại tại liên quan đến hồng trần tranh chấp, coi chừng cùng ngàn năm trước Huyền Tâm phái như thế chôn vùi vào tuế nguyệt!”

“Thiên Đô sơn như thế nào, không cần người đến quan tâm, hôm nay, ta Mã Tam Hộ tới đây không vì cái gì khác, chỉ vì kiến thức thử kiếm.” Này mặt ngựa đạo nhân lạnh lùng nói.

“Thử kiếm? Ha ha, người Mã Tam Hộ thử kiếm liền tìm tới ta, coi ta là bùn nặn sao? Hôm nay, liền nhường người biết, hôm nay cái này một mảnh trong mưa gió, là người đó định đoạt.”

“Ta một mực nghe nói, Thiên Sơn Quốc Trung Phong Vũ Sơn Vũ chân nhân hành pháp tất nhiên chiếm thiên thời, thiên thời như tại, cùng cảnh vô địch, Mã mỗ luyện kiếm đến nay, yêu nhất một sự kiện, chính là cắt đứt thiên thời.”

Mã Tam Hộ dứt lời, tay đã đặt vào vác trên lưng lấy kim

vỏ bảo kiếm.

“Bang!”

Kiểm ngân vang lạnh thấu xương, kiếm quang xông mở một đám mây mưa, vung trăm mây mưa.

Mà hư bên trong mưa hướng phía hấn xoắn tới, trong lúc nhất thời, mưa to hình thành vòng xoáy, đem Mã Tam Hộ quyền ở trong đó, mà Mã Tam Hộ kiếm trong tay vung lên, đâm, vẩy, xóa, điểm, từng chiêu một thức thức, đem những cái kia mưa to hình thành vòng xoáy cho đánh tan.

Trong lúc nhất thời, hai người lại triển đấu cùng một chỗ, trong lúc nhất thời, vùng thế giới này mưa gió, một hồi nồng đậm, một hồi mỏng manh.

Trong đó kiếm ngân vang âm thanh cùng chú ngữ âm thanh bên này giảm bên kia tăng, bỗng nhiên cao vút, bỗng nhiên trầm thấp.

Mà phía dưới đại địa, Triệu Phụ Vân ngồi tại miếu bên trong, Xích Quân ở bên người, ngoài miếu lời đình chân động.

Xích Viêm thần phù tại đan điền của hấn bên trong đã thành hình, nhưng là như thế vẫn chưa đủ.

Vẫn chưa thỏa mãn.

Hấn buông lỏng tâm linh, phù lục hình thành về sau, hấn độ lấy kia một cỗ cảm nhận được ‘kiếp ý’, đi viết một cái

‘kiếp’ chữ.

Nhưng là lần lượt, cũng không thành công, giống tìm không thấy gốc rễ như thế, hần giống như là sờ tượng mù lòa, sờ, nhưng lại không biết toàn bộ diện mạo.

Chậm rãi, hần cảm thấy mệt mỏi, cảm thấy, không bằng cứ tính như thế, đã kết thành Xích Viêm thần phù cũng là Trúc Cơ thành công, rất nhiều người đều là như thế, trước kết một đạo, đằng sau sẽ chậm chậm kết, một bước một cái dấu chân, từng đạo phù lục kết thành, cũng là tu hành.

Khi hần bắt đầu buông lỏng tâm tình, cũng không tận lực đi kết phù lục thời điểm, đan điền khí hải bên trong, kia một cỗ giấu tại hỏa diễm bên trong kiếp ý, ngược lại chậm rãi nổi lên.

Trong lòng của hần chẳng biết tại sao, hiện ra một câu: “Tam Tai Cửu Nạn đều là kiếp, thiên hạ có linh chúng sinh, lại có ai có thể trốn qua.”

Một đạo vận vẹo, màu đỏ phức tạp “kiếp” ký tự xuất hiện ở đằng kia Xích Viêm thần phù bên cạnh, Triệu Phụ Vân trong lòng sinh ra rất nhiều hiểu ra, dường như thiên tự ở thiên địa quán thấu, lại giống nguyên bản ở sâu trong nội tâm vốn là rõ ràng, chỉ là lúc này nghĩ tới mà thôi.

Chương 52 : Phù lục bên trong ý nghĩa

Triệu Phụ Vân một thân Huyền Quang tại thời khắc này, đều hóa thành hai tấm bùa.

Một đạo là Xích Viêm thần phù, một đạo là Kiếp Pháp phù lục.

Lúc này ở đan điền bên trong, nếu là có người ngoài nhìn, tựa như là một quả cầu lửa, mà kia một đạo ‘kiếp’ ký tự lục, lại giống như là một đoàn vượn vẹo sương mù, vờn quanh tại hỏa cầu chung quanh.

Mà ở đằng kia một đạo Xích Viêm phù lục bên trong, bao hàm ý tứ có: Lửa, đốt cháy, phá tà, không một hạt bụi, quang.

Triệu Phụ Vân ngồi ở chỗ đó tinh tế trải nghiệm lấy.

Mà tại ngọn lửa kia ngoài có một đoàn sương mù nổi trôi vượn vẹo, lại dường như khói mù này nhưng thật ra là tại mỗi một sợi hỏa diễm dưới đáy.

Kiếp Pháp phù lục bên trong có pháp ý, hẩn lại trong lúc nhất thời cảm thụ không rõ ràng, mặc dù đã tại đan điền của hẩn khí hải bên trong thành hình, lại giống như là ngấm trắng trong nước như thế.

Hắn tinh tế trải nghiệm lấy.

Theo kia Kiếp Pháp phù bên trong, chỉ có thể phẩm vị ra giết chóc, tử vong, tai nạn, vận mệnh các loại, những cảm giác này từng cái hiển hiện trong lòng của hắn, hắn lại không cách nào chân chính đem nắm trong tay.

Hắn cảm thấy như muốn chân chính lĩnh ngộ, còn cần về sau thi pháp thể ngộ.

Hắn mở to mắt thời điểm, trên trời mưa gió đã ngừng nghỉ, đứng dậy, đi vào ngoài miếu, chỉ cảm thấy vô cùng thông thấu, dường như toàn bộ thiên địa đều sáng lên, hắn cảm thấy mình chính là nguồn sáng, trong mắt không nhìn thấy tối tăm, chính mình giống như là thành một chiếc đèn, có thể chiếu sáng tối tăm.

Hắn cảm thấy nhìn chăm chú, tựa như là có gió thổi tới, đèn đuốc tự nhiên lay động, theo nhìn chăm chú phương hướng nhìn lại, nhìn thấy sông đối diện đỉnh núi, có một đạo nhân đứng ở nơi đó, người đạo trưởng kia gánh vác trường kiếm, tay trái một cây phát trần khoác lên khuỷu tay.

Làm Triệu Phụ Vân nhìn thấy hắn lúc, hắn đã cất bước mà vào hư không, Triệu Phụ Vân chỉ thấy người đạo nhân này trên thân dừng động một tầng bạch quang, giống một thanh kiếm như thế đâm thủng hư không, trong nháy mắt liền rơi vào trước mặt mình.

Hắn thấy rõ ràng trên người đối phương đạo bào, bào miện có sơn văn, đây là Thiên Đô sơn chế thức pháp bào bộ dáng, nhưng chân chính nhường hắn một cái

nhận ra thân phận đối phương, thì là hấn tướng mạo.

Thiên Đô hạ viện đệ tử, kỳ thật rất ít tiếp xúc đến trong núi cao tu, duy nhất có thể tiếp xúc đến chính là những cái kia đạo sư nhóm.

Nhưng là cái này một vị lại là gặp qua mấy lần, hấn tên là Mã Tam Hộ, từng là một vị thể gian kiếm khách, lấy võ nhập đạo mà Trúc Cơ, Trúc Cơ về sau vào Thiên Đô sơn, sau đó mở Tử Phủ, ở trên núi nhiều năm như vậy, một mực nghe nói hấn là có hi vọng nhất nhập Kim Đan cảnh tu sĩ.

Mà lúc đó, hấn ở trên núi là tuần tra toàn bộ Thiên Đô sơn Tuần Tra viện chủ.

Hiện tại hấn thể mà rời sơn.

“Hạ viện đệ tử, Triệu Phụ Vân bái kiến Tuần Tra viện chủ.” Triệu Phụ Vân cung kính nói.

Mã Tam Hộ đánh giá Triệu Phụ Vân, bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Người có hay không giết Hứa Nhã Quân?”

“Đệ tử không dám.” Triệu Phụ Vân thốt ra nói.

“Người biết Hứa Nhã Quân chết?” Mã Tam Hộ hỏi.

“Mấy vị sư đệ sư muội từng tới đệ tử nơi này, nói qua việc này.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

Mã Tam Hộ nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, dường như muốn nhìn thấy đáy lòng của hấn đi, Triệu Phụ Vân có

một loại ý thức của mình tại bị một thanh sắc bén tiểu đao cắt cảm giác, nhưng là rất nhanh loại cảm giác này liền lại tán đi.

“Bất luận người có hay không giết, mọi thứ đều đi qua, làm người vào Thượng viện về sau, Thiên Đô sơn là tuyệt không được đồng môn tương tàn, điểm này, nhất định phải rõ ràng, có việc, người cùng sơn môn thảo luận.” Mã Tam Hộ nói rằng.

“Là, đệ tử rõ ràng.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Người những ngày này ở chỗ này, nhưng có phát hiện cái gì dị thường?” Mã Tam Hộ quay người, nhìn xem chảy xiết Vụ Hà hỏi.

Tả hữu các trong núi, có tiếng sóng, lại là có chút trên núi tạo thành thác nước nhỏ.

Try{ggauto();} catch(ex)

Triệu Phụ Vân hồi tưởng đến những ngày này sự tình, hắn cảm giác đến mức dị thường sự tình, chính là mình được phái đến cái này cái địa phương tới.

Bởi vì hắn cảm thấy, nếu như muốn mở rộng Đạo Tử Viện, như vậy tốt nhất chính là thông dong để mở rộng địa phương bắt đầu.

Tại Đại Chu Quốc bên trong khẳng định là tốt nhất, lần này Thiên Đô sơn bên trên xuống tới Huyền Quang đệ tử cũng không nhiều, căn bản cũng không khả năng đem Đại Chu Quốc rút đầy, thật là chính mình hết lần

này tới lần khác tới cái này Đại Chu Quốc chính mình cũng chi phối không an ổn địa phương đến.

Hắn cảm thấy, Thiên Đô sơn phái đệ tử tới đây, dường như lập tức liền vượt vào quá sâu, có một loại xông vào Đại Chu Quốc đằng trước cảm giác.

Hiện tại lại nhìn thấy Thiên Đô sơn bên trong Tuần Tra Nội Viện viện chủ xuất hiện ở đây, đồng thời hỏi mình như vậy, như vậy hắn có thể khẳng định, Thiên Đô sơn dự định cũng không đơn giản.

Hắn cảm thấy, có lẽ Thiên Đô sơn cũng không phải là bị động cùng Đại Chu Quốc đạt thành hiệp nghị, càng có thể là đã sớm chuẩn bị, thậm chí mật mờ chủ động.

Chỉ là hắn tàng cấp không đủ, nhìn thấy đồ vật không nhiều, chỉ có thể đạt được cảm giác như vậy.

Đầu óc hắn bên trong nhớ lại chính mình lại tới đây chỉ sau đó phát sinh tất cả, hắn không có cảm thấy có cái gì dị dạng, gặp phải những vật kia, hắn cảm thấy đều rất bình thường, đều là hắn là sẽ gặp gỡ người hoặc sự tình.

Thế là, Triệu Phụ Vân nói rằng: “Đệ tử, thấy gặp, đều là bình thường.”

“Người cảm thấy bình thường đồ vật, chưa hẳn thật bình thường, người đem người trải qua mấy ngày nay chứng kiến hết thấy, đều nói với ta một lần.” Tuần Tra viện chủ Mã Tam Hộ nói rằng.

Triệu Phụ Vân ngoại trừ giết Hứa Nhã Quân bên ngoài, cái khác không có cái gì không thể nói, liền đem chính mình tới đây về sau đã làm những gì, tình tế nói một lần.

Sau khi nghe xong, Mã Tam Hộ lại là cười lạnh một tiếng, nói rằng: “Tuân sư muội ở chỗ này giết Ngô Châu, đây chính là Nam Lăng phủ bên ngoài người dẫn đầu, hấn chết, thế mà không có người tới tìm người, còn nhường người ở trong này cứ an tâm ở lại, đây chính là lớn nhất dị thường, người liền cái này một cái đều cảm giác không thấy?”

Triệu Phụ Vân nghe xong cái này, trong lòng liền rõ ràng mấy phần, nhưng vẫn hỏi tội nói “có khả năng hay không, là người nơi này không muốn cùng chúng ta Thiên Đô sơn là địch.”

“Không muốn cùng Thiên Đô sơn là địch là khẳng định, nhưng là muốn giết người một cái nho nhỏ Huyền Quang đệ tử, vẫn là rất dễ dàng.” Mã Tam Hộ nói rằng.

“Mấu chốt một điểm là, cái kia Ngô Châu, kỳ thật đại biểu cho Nam Lăng phủ bên trong, cùng Đại Chu Quốc thân cận một phái, chính là hấn chủ trương quy phục tại Đại Chu, hiện tại hấn bị Tuân sư muội giết, như vậy người nói, cái này Nam Lăng phủ, có phải hay không phải ngã hướng Thiên Sơn Quốc bên này?”

Triệu Phụ Vân trầm tư một chút, cảm thấy hấn nói không sai, rồi lại không như thế tán đồng, nói rằng: “Viện chủ, đệ tử cảm thấy, chúng ta người tu hành, làm gì quan tâm hấn đảo hướng ai đây?”

“Người cảm thấy, những này đều chỉ là phạm trần tục thế ý nghĩ đúng không?” Mã Tam Hộ xoay người lại hỏi, nét mặt của hắn, cho dù là không nổi giận, cũng kèm theo bảy phần hung ý.

Triệu Phụ Vân cúi đầu, không nói gì.

“Hắc hắc, tu hành tu hành, không chỉ có chỉ có chém chém giết giết, người bên trong này tình lõi đời mới là nhất cần chúng ta chú ý, bằng không kiếp số giáng lâm, người tại động phủ, cũng có thể có thể chết oan chết uổng.”

Triệu Phụ Vân nhìn về mặt hung ý, cũng trường kiếm, tay đập phát trần Mã viện chủ, nghe hắn nói tu hành cần có nhất chú ý là đạo lí đối nhân xử thế, điểm này nhường hắn vô cùng ngoài ý muốn.

Triệu Phụ Vân không nói gì, Mã Tam Hộ đánh giá hắn nói rằng: “Người đã Trúc Cơ, tại các người cái này một nhóm đệ tử bên trong cũng không tính chậm, người sau khi trở về, sẽ tiến vào Thượng viện, nơi này cần phải có người tới nhận chức, người có cái gì nhân tuyển?”

“Đệ tử, cũng không có người nào tuyển.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Ân.” Mã Tam Hộ nhàn nhạt lên tiếng, không nói gì nữa.

Chương 53 : Đẳng quái

Triệu Phụ Vân không biết rõ Mã viện chủ là lúc nào rời đi, hắn chỉ là một cái cúi đầu, Mã viện chủ cũng đã không thấy bóng dáng.

Hắn trở lại miếu bên trong, nhìn xem kia đã trống rỗng Kiếp Hỏa Đăng, trực tiếp đem một cái kia cây đèn lấy xuống.

Sau đó hắn theo rất nhiều cây đèn bên trong, lấy ra một chiếc, co ngón tay lại bắn ra, đầu ngón tay một chút màu đỏ pháp quang bắn ra, rơi vào hỏa diễm bên trong, hỏa diễm lay động, nguyên bản lỏng lẻo hỏa diễm bỗng nhiên giống như là bị gạt mở, sau đó từ bên trong một lần nữa bốc cháy lên.

Chỉ là lần này hỏa diễm nhìn qua hoàn toàn khác biệt, nhìn qua chặt chẽ, phát ra kia một vòng quang, cho người ta một loại cảm giác thần bí, nhìn kỹ kia trong ngọn lửa, giống như là có một đạo phức tạp phù văn xoắn mà thành.

Ngay sau đó lại bắn ra một chút màu xám sương mù, rơi vào lửa đèn bên trên, khiến cho lửa đèn giống như là bao phủ một tầng bóng ma, nhưng nhìn kỹ lại không nhìn thấy.

Hắn đem đèn ném đi, cái này một chiếc đèn liền rơi vào tượng thần trên bàn tay.

Liền cái này một chiếc đèn, bị hấn đánh vào hai tấm bùa, đã là một cái rất pháp khí không tồi, nếu là ban đầu tới đây thường có cái này một chiếc đèn nơi tay, căn bản cũng không cần tượng thần giao phó Thất Tinh Đăng Thần Hỏa uy lực, đến thành lập đạo trường, có cái này một chiếc đèn là đủ rồi.

Hấn thu thập xong đồ vật, sau đó tiến về Chu Bồ Nghĩa nơi đó, nói cho hấn biết chính mình muốn về núi.

Cái này khiến Chu Bồ Nghĩa một hồi hâm mộ, hấn cứ việc bây giờ tại nơi này đứng vững, nhưng là trong lòng của hấn thủy chung là muốn muốn trở về, trong lòng của hấn một chút cảm giác an toàn đều không có.

“Giáo dụ, người muốn trở về, bản quan có thể như thế nào là tốt? Ta có thể như thế nào là tốt.”

Phía sau hấn một câu kia, liền bản quan đều không tự xưng.

Khả năng là nghĩ đến một chút khả năng, hấn liên đới đều ngồi không yên, qua lại trong nha môn đi tới.

Hấn hi vọng Triệu Phụ Vân lưu lại, nhưng là Triệu Phụ Vân đã Trúc Cơ, làm sao có thể lưu lại, trên con đường tu hành, từng bước hướng về phía trước, há lại bởi vì người khác mà dừng bước, nhiều nhất khả năng quay đầu nhìn chăm chú mà thôi.

“Đại nhân là đang lo lắng cái gì?” Triệu Phụ Vân ngồi ở chỗ đó, uống vào một ly trà.

“Đều nói yêu quái mang thù, một cái kia con rết quái trốn, giáo dụ ở chỗ này không còn dám đến, giáo dụ nếu là rời đi, hẳn nhất định phải trở lại, đến lúc đó không người có thể chế, ta mệnh nghe trời vậy.” Chu Bồ Nghĩa nói rằng.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, cũng là không có cách nào, hẳn là nhất định phải rời đi, nếu không phải là bởi vì lúc trước giao tình, hẳn đều muốn trực tiếp rời đi.

Mà hẳn cũng không có khả năng nói là vì Chu Bồ Nghĩa đi tìm cái kia con rết quái, đem trừ bỏ mới đi, cái này là không thể nào, không nói trước có thể hay không tìm được, cho dù là tìm được, cũng không có khả năng đi vì hẳn đã sinh đã tử.

“Ta như trở về, tự sẽ hướng trong núi báo cáo, đến lúc đó nên sẽ có mới giáo dụ đến đây.” Triệu Phụ Vân nghĩ đến chính là, cho dù là phái người đến, cũng có thể là vẫn là một cái Huyền Quang đệ tử.

Bất quá, hẳn lưu tại kia trong miếu kia một chiếc đèn, chính là lưu cho người kế nhiệm hộ thân chi vật.

“Vậy thì chỉ hi vọng quý môn có thể sớm một chút lại phái người đến.” Chu Bồ Nghĩa cũng biết bất lực.

“Hiện tại trong huyện, mọi nhà đều bái Xích Viêm Thần Quân, một chút quỷ quái cũng không dám tùy tiện tiến đến.” Triệu Phụ Vân nói rằng: “Đại nhân huyện giải sầu, an tâm chờ đợi cũng được.”

Hắn về sau ra cửa, sau đó ở huyện này bên trong đi một vòng, tại sắc trời đêm ám thời điểm, về tới trước miếu, sau đó tiện đường đi tới Vụ Hà bên cạnh, tại một mảnh bụi cỏ lau bên ngoài trong sơn động, tìm tới cái kia Vụ Thấp Bà.

Nguyên bản các nàng xây ở bụi cỏ lau bên trong phòng bị hồng thủy xông rơi mất.

Hắn muốn gặp không phải Vụ Thấp Bà, mà là cháu gái của nàng, hắn thấy, cả Vụ Trạch huyện bên trong, đi theo chính mình học pháp người bên trong, chỉ có cháu gái của nàng có hi vọng tu ra pháp lực.

Hắn nói cho Vụ Tiểu Lô chính mình sắp rời đi, cái cô nương này rất sợ người lạ, có lẽ là bởi vì tại mép nước ở lâu rồi, cho nên thân thể có một loại ảm thấp cảm giác.

“Người mỗi ngày đều tới Thần Quân trong miếu đọc một lần kinh văn, đối thân thể của người sẽ có chỗ tốt.”

Try{ggauto();} catch(ex)

Dạng này có thể để xua tan nàng trong thân ảm ướt lạnh chi khí.

Vụ Thấp Bà lại là lo lắng nói: “Ngô Thần tiềm vu trong núi, càng thêm có thể có độn địa chi năng, nếu là giáo dụ rời đi, hắn nhất định sẽ về đến báo thù, đến lúc đó không người có thể địch nổi hắn, chỉ sợ rất nhiều người đều phải chết.”

“A, Thấp Bà đối với quái vật này ngược là hiểu rõ.” Triệu

Phụ Vân nói rằng.

“Quái vật nhất mang thù.” Vưu Thấp Bà nói rằng.

“VẬY cũng không có cách nào, hi vọng hấn không biết rõ ta rời đi, đến lúc đó lại có mới giáo dụ đến, vậy liền không có việc gì.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Chỉ sợ giáo dụ chân trước đi, hấn chân sau sẽ xuất hiện.” Vưu Thấp Bà nói rằng.

“A, xem ra, trong huyện còn có hấn cung phụng người a.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Kia là, qua nhiều năm như vậy, nhất định còn có không ít bị nô dịch người.” Vưu Thấp Bà nói rằng.

Triệu Phụ Vân phát hiện, chính mình rời đi, sẽ để cho nhiều người như vậy lo lắng, nếu là cái này trong huyện những người khác biết mình muốn rời khỏi, chỉ sợ sẽ có người sợ hãi a.

Nhưng mà hấn lại là thở dài một hơi, nói rằng: “Nhưng là bất kể như thế nào, ngày mai ta cũng là muốn rời khỏi.”

Vưu Thấp Bà cũng là bất đắc dĩ, nàng nói rằng: “Ngày mai giáo dụ rời đi, như vậy chúng ta buổi tối hôm nay thì rời đi a.”

Triệu Phụ Vân cũng không nói gì thêm, quay người rời đi, vào lúc ban đêm, hấn chờ đến hồ ly Ngọc Bình.

Kỳ thật nàng cũng không cản trở lại, nhưng là đại khái là

nàng cảm thấy hay là sau lưng nàng lão hồ ly kia cảm thấy, Triệu Phụ Vân khả năng những ngày này đã Trúc Cơ, khả năng đã muốn rời khỏi, cho nên nàng tại cửa ra vào đánh giá Triệu Phụ Vân, sau đó liền nói: “Lão sư, người muốn rời đi sao?”

“Ân.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Lúc nào thời điểm?” Ngọc Bình hỏi.

“Sáng sớm ngày mai.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Kia, sau này không gặp lại rồi, lão sư.” Ngọc Bình thanh âm bên trong mang theo một chút hoạt bát, nghe không ra nàng là thật cao hứng, vẫn là lấy loại giọng điệu này che giấu ly biệt.

“Ân.” Triệu Phụ Vân lên tiếng, hắn còn đang chờ một cái tiểu gia hỏa.

Chỉ là tiểu gia hỏa này một mực không có tới, hừng đông thời điểm, vẫn không có xuất hiện.

Hắn chỉ có thể thở dài một tiếng, mang theo hành lý rời đi.

Hắn là xuyên huyện thành mà qua, một đường hướng ra ngoài mà đi.

Rất nhiều người đều nhìn thấy hắn rời đi, nhưng lại không có ai biết, kỳ thật lại len lén quay trở về, về tới phụ cận trên một ngọn núi, sau đó ở nơi đó ẩn xuống dưới.

Chẳng biết tại sao, nhưng trong lòng của hắn sinh ra một tia cảm giác bất an.

Loại bất an này, giống như là đi tới kia một đạo Kiếp Pháp phù mang tới cảm ứng, không hiểu Phù Sinh trong lòng, nhường hắn không biết từ nơi nào đến.

Bất quá, loại nguy hiểm này cảm giác cũng không phải là rất mãnh liệt.

Hắn đi vòng do một vòng, không có trực tiếp về núi bên trong đi, đã có phương diện này nguyên nhân, còn có một cái chính là nhìn xem chính mình rời đi về sau, cái kia con rết quái có phải thật vậy hay không lập tức sẽ xuất hiện.

Hắn liền ngồi ở kia đỉnh núi, nhất đẳng chính là đợi đến trời tối, sau đó lại từ hừng đông đợi đến trời tối.

Trong lòng của hắn nghĩ đến, quyết định đợi thêm một ngày thời điểm, vào lúc ban đêm, hắn liền bỗng nhiên nghe được một tiếng quái khiếu.

Dường như thú lại như trùng quái khiếu, từ dưới Vụ Trạch huyện thành bên trong truyền đến, trong nháy mắt ở giữa, toàn bộ Vụ Trạch liền giống như là sôi trào, nguyên bản ngủ mơ bên trong đám người đều đánh thức.

Hắn theo trên đỉnh núi nhìn thấy, huyện thành một chỗ trên đất trống, bỗng nhiên có một con to lớn con rết chui ra.

Nếu là biết kia là con rết, chột mắt nhìn đi giống như là theo lòng đất chui ra ngoài quái long.

“Tới liền tốt, ngược lại không uổng ta đợi một trận.” Triệu Phụ Vân thầm nghĩ lấy.

Chương 54 : Lửa từ trên trời hạ xuống

Triệu Phụ Vân sẽ không chờ tới kia con rết quái ăn thật nhiều người sau mới đi cứu người, mà là trước tiên hướng phía dưới núi huyện thành mà đi, hắn dĩ nhiên không phải đi trên mặt đất, mà là theo trên núi rừng cây, giẫm lên gió nhọn chạy vội mà xuống.

So sánh với không có Trúc Cơ thời điểm, hắn chỉ cảm thấy thân thể của mình nhẹ nhàng vô cùng, giống như là một cái khí cầu như thế, thân thể bên trong toát lên lấy thanh linh khí, tự nhiên có thể bồng bênh tại hư không bên trong, chỉ cần lấy pháp niệm là tay, như bơi lội như thế ở trong hư không huy động.

Cả người hắn nhanh chóng hướng phía Vụ Trạch huyện thành trên không mà đi.

Bởi vì là ban đêm, nguyên bản an tĩnh huyện thành tại thời khắc này bưng tỉnh, chỉ trong thời gian ngắn liền lâm vào kinh hoảng cùng sợ hãi bên trong.

Dường như rất nhiều người đều liệu đến kia con rết quái sẽ trở lại, nhưng mà hai ngày này, Triệu Phụ Vân ở trên núi cũng không có nhìn thấy nhiều ít người chạy khỏi nơi này.

Hắn rõ ràng, đại gia cho dù là biết gặp nguy hiểm giáng

lâm, cũng rất khó rời đi, cực khổ triền miên, chỉ có thể tiếp nhận, tai nạn giáng lâm, cũng không cách nào thoát đi, đại đa số người cả đời đều không hề rời đi qua cái này một vùng thung lũng.

Cho nên, lúc này, đại gia cuối cùng sẽ khẩn cầu thượng thiên phù hộ, khẩn cầu thần linh, cho dù là cái này thần linh là quỷ quái giả mạo, cũng không có người quan tâm, chỉ muốn cái này quỷ quái có thể bảo hộ đại gia, dù cho quỷ quái này cần muốn ăn thịt người mới có thể cung cấp bảo hộ, đại gia cũng biết tại cân nhắc về sau tiếp nhận.

Làm chính nghĩa quy tắc, không cách nào bao trùm thời điểm, như vậy dẫm máu trật tự tất nhiên đại hành kỳ đạo.

Thần linh, triều đình không cách nào che chở, chính đạo Huyền Môn không cách nào bận tâm chỗ, nhất định có sơn yêu, quỷ quái, bàng môn tả đạo ở trong đó nô dịch.

Con rết quái xuất hiện, kinh động đến rất nhiều người, mặc dù nó không biết nói chuyện, không sai mà ở trong đó lại có người thay thế nó nói chuyện.

“Tất cả mọi người hãy nghe cho ta, Ngô Thần trở về, cần huyết tể, Vụ Trạch người đều là ta phụ lão hương thân, nhưng là một người ngoài đến, liền để chúng ta Vụ Trạch qua nhiều năm như vậy truyền thống mất đi, để chúng ta đã mất đi che chở, người kia là ai?”

Trong lúc nhất thời, không có người nói chuyện, nhưng là mọi người đều biết hắn nói tới ai.

Mà Chu Bồ Nghĩa nghe được thanh âm này, chỉ dám dùng cái thang bò tới trên nóc nhà nhìn, căn bản cũng không dám tới gần.

Mà những cái kia mới xây dựng nha người trong cửa, mặc dù đều không tại huyện nha, nhưng lại nguyên một đám kinh hoàng khiếp sợ.

“Ngô Thần sinh tại tự, lớn ở tự, là chính chúng ta thần, lại bị ngoại thần ức hiếp, chúng ta đều có tội, vì chuộc tội, chúng ta cần một trận thịnh đại huyết tể, chỉ có tâm thành người, mới có thể thu hoạch được Ngô Thần thông cảm.”

Cái này người nói chuyện, tất cả mọi người nhận biết, bởi vì hắn là cái này Vụ Trạch ít có người đọc sách, rất nhiều người đều là ở hắn nơi đó học tập nhận thức chữ, chịu hắn nhập môn.

Đại gia liền tới gần cũng không dám, thứ nhất là rất nhiều người ta bên trong đều đã lựa chọn Xích Viêm Thần Quân, thứ hai cũng là nhìn thấy cái này Ngô Thần là một cái quái vật.

Nếu là bọn họ chính mình nuôi cở, bọn hắn đương nhiên sẽ không sợ, nhưng là như thế này một con to lớn con rết quái vật, bọn hắn đều là e ngại, bởi vì đây là dị loại, là quái vật.

Mà kia Ngô Thần cũng không vội mà ăn thịt người, nó cần một trận tể tự, từ khi rời đi Vụ Trạch về sau những ngày này, nó không còn có đạt được tể tự, bởi vậy vô

cùng khó chịu, nó hiện tại liền rất muốn một trận, mang theo vô biên sợ hãi thịnh đại tế tự.

Đúng lúc này, đại gia bỗng nhiên nghe được một thanh âm.

“Quái vật mà thôi.” Theo thanh âm này xuất hiện, đại gia liền nhìn thấy bầu trời bên trong xuất hiện một chùm sáng.

Kia quang vừa xuất hiện, đại gia ngẩng đầu, đã thấy dường như quang bên trong có hỏa cầu rơi xuống.

Trên đất Ngô Thần chỉ thấy một chùm sáng bỗng nhiên xuất hiện tại đen nhánh bầu trời.

Ngay tại nó ngẩng đầu trong nháy mắt, nó liền cảm giác mình bị một cỗ to lớn sóng lửa đánh thẳng vào. Lửa này sóng xung kích không phải thân thể của nó, mà là ý thức của nó, trực tiếp ngang ngược xông vào.

Theo ý thức được thân thể, chỉ trong nháy mắt, nó liền cảm giác thân thể của mình tại đốt cháy, không phải từ ngoài đến bên trong đốt, mà là từ bên trong đến bên ngoài đốt.

Try{ggauto();} catch(ex)

Cặp mắt của nó đã nhìn không thấy, chỉ có vô biên lửa.

Ý thức của nó đã cực tốc suy yếu, càng là sợ hãi, càng là sôi trào, liền càng là thiêu đốt càng nhanh, trên người nó yêu khí hỗn tạp Hương Hỏa khí tức hình thành pháp

lực tại thời khắc này, giống như là cực giai nhiên liệu như thế.

Nó đã không biết rõ độn địa mà đi, chỉ ở nơi đó điên cuồng giãy dụa lấy, tại rất nhiều người trong mắt, kia Ngô Thần lúc này cùng bình thường côn trùng không có khác nhau, trên mặt đất cuồn cuộn lấy, đầu đuôi bùng ra lấy.

Nhưng là không bao lâu, cái này Ngô Thần cũng đã chậm rãi yếu xuống dưới, chậm rãi không còn động.

Lúc này, một người từ trời rơi xuống, đại gia thấy rõ ràng, đây là giáo dụ.

Thì ra giáo dụ không có đi.

Ngạc nhiên mừng rỡ phun lên rất nhiều trong lòng của người ta.

Chu Bồ Nghĩa theo nóc nhà theo thang lầu nhanh chóng trượt xuống đến, lúc rơi xuống đất đau chân, nhưng là hấn lại không có đình chỉ, nhanh chóng mở ra khóa lại cửa, sau đó một đường tới kia một chỗ sân phơi gạo bên trên, thấy rõ Triệu Phụ Vân dáng vẻ về sau, cười lớn.

“Giáo dụ, tốt, trở về tốt.....”

Lúc này, những người khác cũng tập nập từ trong nhà đi ra, cẩn thận tới gần, từng người trong mắt tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ cùng rung động.

Trong đó có Mễ Lương, hắn mang theo đao, mặc nửa người áo giáp đi ra.

Khi thấy chết trên mặt đất Rết khổng lồ lúc, trong mắt có rung động, cũng có ngạc nhiên mừng rỡ, còn có buông lỏng.

Triệu Phụ Vân thì là đưa tay chop một cái, bên hông hắn đao cũng đã ra khỏi vỏ bay ra, sau đó Triệu Phụ Vân vung đao, chặt đứt cái này con rết trên đầu hai cây xúc tu.

Cái này con rết trong thân không có có hình thành nội đan, bất quá trong thân túi độc cùng kia giáp xác cũng có thể bán chút tiền, nhưng là hắn không có muốn, mà là lựa chọn phương này liền dẫn đi, lại là hiện tại đáng giá nhất hai cây xúc tu.

“Cái này con rết quái đã chết, ít ngày nữa liền có mới giáo dụ đến, các người không cần lo lắng.”

Triệu Phụ Vân nói xong, nhìn xem Chu Bồ Nghĩa, nói rằng: “Chu đại nhân, sau này còn gặp lại, cáo từ.”

Nói xong, hắn tại mọi người nhìn chăm chú bên trong, nhún người nhảy lên, như chim bay như thế, bay vào đen nhánh bầu trời bên trong.

Vụ Trạch huyện bên trong người là cao hứng, nhưng là Triệu Phụ Vân nhưng trong lòng cũng không thoải mái, ngược lại là càng nghiêm nghị.

Bởi vì hắn trong lòng kia một phần cảm giác nguy hiểm,

cũng không có chút nào giảm bớt, càng không có biến mất.

Kiếp số?

Đến từ chỗ nào?

Triệu Phụ Vân không biết rõ, nhưng là hẳn biết, trên người mình sẽ phát sinh chuyện.

Hắn hướng Thiên Đô sơn mà đi, mới vào Trúc Cơ hẳn, cũng không thể lâu dài bay trên trời, hơn nữa, cho dù là ở trên trời cưỡi gió mà đi, hẳn tốc độ phi hành cũng không nhanh, ngược lại sẽ mệt mỏi.

Cho nên hẳn trên mặt đất đi, đồng thời che giấu khí tức của mình.

Nam Lăng phủ nhiều sơn nhiều sông, con đường khúc chiết, bởi vì ở chỗ này, Đại Chu triều đình lực lượng nhỏ yếu, cho nên triều đình cũng không có ở chỗ này tu quan đạo.

Cho nên đại đa số con đường đều cũng không rộng, cũng không phải rất phẳng.

Đương nhiên, cũng có thương nhân trên đường hành tẩu, nhưng là đa số khoảng cách ngắn, hiếm thấy cỡ lớn thương đội, hơn nữa hẳn nhìn thấy đại đa số thương đội đều sẽ hiểu một chút pháp thuật.

Cũng có tiêu cục bảo tiêu, nhưng là những cái kia tiêu người trong cục không phải người bình thường, mà là

một chút thông pháp thuật người, mặc dù đều là một chút tà đạo.

Đến thời điểm, hấn vội vã muốn đuổi đường, chỗ lấy cực ít dừng lại, liền nguyên bản ngựa đều mệt mỏi phé, cho nên về sau hấn đem xe ngựa bán.

Hiện tại hấn cũng không vội lấy đi đường, lại luôn có một cổ nguy hiểm như có như không tràn ngập trong lòng, cho nên hấn đi không nhanh, hấn muốn tinh tế kiểm tra một chút, muốn xem thử một chút có thể hay không cảm nhận được cái này nguy hiểm đến từ chỗ nào.

Mặt trời lên cao giữa bầu trời, phía trước, con đường chỗ đường rẽ, có một cái quán ăn, bên trong có lui tới thương khách ở trong đó nghỉ chân.

Chương 55 : Trong bình côn trùng

Mặt trời loá mắt, là một ngày này bên trong dương khí thịnh nhất thời điểm.

Quỷ quái tất nhiên là trốn ở âm u chỗ.

Hắn đi vào kia quán ăn trước, phát hiện cái này thương đội là chính mình đêm qua gặp qua kia một chi.

Đại khái là người nơi này thấy nhiều đạo phỉ, Sơn Quỷ, tả đạo yêu nhân, cho nên đối với người xa lạ tới gần nhất là cảnh giác.

Quán ăn bên trong người hiền nhiên cũng nhận ra Triệu Phụ Vân là tối hôm qua gặp gỡ qua người.

Kinh nghiệm của bọn hắn bên trong, một chút cường nhân cướp đoạt thương đội trước đó, sẽ cho người điều nghiên địa hình.

Chính là trang thành người đi đường, đi theo thương đội trước sau xuất hiện, tìm hiểu tốt có bao nhiêu người tiêu sư, nhiều ít hàng hóa, nhiều ít người, tốt nhất là có thể nhìn ra những người này đều sẽ nào tính chất pháp thuật.

Pháp thuật, lớn phương diện mà nói, chính là phân âm

và dương tính.

Về phần những cái kia những cái kia trung tính pháp thuật, Triệu Phụ Vân duy tiếp xúc chính là mang có không gian tính chất, tỉ như nạp vật túi loại này pháp khí, còn nghe nói qua chính là Tụ Lý Càn Khôn loại này pháp thuật.

Một người tu pháp thuật là âm tính vẫn là dương tính, nhiều khi ánh mắt liền có thể nhìn ra được, nhưng là một người ẩn giấu tốt, cũng khó phân phân biệt.

Mà trên người pháp thuật, âm tính thường thường Huyền Quang ẩn bạch, sắc sâu, cho dù là rèn luyện tinh khiết đến đâu, cũng cho người một loại âm lãnh cảm giác, tựa như là tinh khiết khối băng cùng một khối thông thấu lưu ly, liếc mắt nhìn qua là như thế, nhưng là tinh tế vừa cảm thụ lại hoàn toàn khác biệt.

Mà trên thân tu dương tính pháp người, bất luận là khí chất, tính cách vẫn là tướng mạo nhìn qua đều sẽ càng thêm sáng rõ.

Hắn tiến vào quán ăn bên trong, chuẩn bị ăn một chút gì, tại Vụ Trạch lâu như vậy, hắn Tích Cốc đan đã sớm đã ăn xong, tự nhiên là cần ăn.

Đồng thời, hắn cũng muốn hỏi thăm một chút, tiến về Quảng Nguyên phủ phương hướng đường, còn có hay không khác.

Trong lòng của hắn loại kia cảm giác nguy hiểm, càng là đi lên phía trước, càng rõ ràng nhất, hắn liền suy nghĩ, là

có người hay không đang đợi mình, nơi này sơn tặc nhiều như vậy, như vậy có thể hay không là bởi vì chính mình đi con đường này, vừa vặn sẽ có sơn tặc sơn yêu loại hình đánh cướp người đi đường.

Cho nên hấn muốn đổi một con đường đi.

Tiến vào quán ăn bên trong, muốn một bát cháo loãng, sau đó năm cái hoa tươi bánh, trong cháo thể mà còn thả một chút Linh mễ, mặc dù phân lượng rất ít, nhưng là Triệu Phụ Vân có thể rõ ràng ăn đi ra.

Mà hoa tươi bánh là cái này Nam Lăng phủ đặc sắc đồ ăn, chỉ là hấn không biết rõ bên trong là nào hoa tươi lẫn lộn ở bên trong.

Đối với đã Trúc Cơ hấn mà nói, cho dù là cái này bị người hạ cổ, hấn cũng không sợ, bởi vì dùng Kiếp Hỏa Trúc Cơ, nhập trong dạ dày liền có thể luyện đốt.

Hấn kết phù lục bên trong, trong đó kèm theo phá tà chi lục, Cổ Trùng khí độc, đều thuộc về âm tà.

Hấn uống vào cháo, chậm rãi ăn bánh, không có để ý những người khác.

Mà những người khác, cũng như có như không đánh giá hấn.

Hấn thu liễm tự thân khí tức, để cho người ta nhìn không ra hấn tu vi gì, nhưng là có thể tại nhiều người như vậy bên trong bình tĩnh ăn đồ vật, có can đảm lẻ loi một mình hành tẩu, đương nhiên sẽ không là người bình

thường, tự không có người trêu chọc hấn.

“Chủ quán, hướng người hỏi thăm đường.” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“A, khách quan, người mời nói.” Chủ quán kia nói rằng.

“Xin hỏi, từ nơi này tiến về Trấn Nam quan đường, có bao nhiêu đầu?” Triệu Phụ Vân nói rằng.

“Khách quan, người có thể cái này hỏi đúng người, muốn nói tới Trấn Nam quan khẩu, từ nơi này có ba con đường có thể đi, trong đó đầu này, chính là một đường đến cùng, cuối cùng chính là Trấn Nam quan.”

Nói xong hấn lại chỉ bên cạnh một đầu càng nhỏ bé đường, nói rằng: “Từ nơi này đi, đi cái hơn ba mươi dặm, sẽ gặp phải một con sông, sau đó theo sông mà xuống, tại Ngân Hoa Độ lên bờ, một đường hướng bắc đi, liền có thể tới Trấn Nam quan, nếu là không biết, đến lúc đó lại hỏi một chút.”

“Còn có một đầu, liền bên này con đường này, đi vòng Tuyệt Long sơn, theo đại lộ đi, đến lúc đó hỏi lại đường, cũng có thể tới Trấn Nam quan ngoại.”

Try{ggauto();} catch(ex)

Triệu Phụ Vân nhìn xem hấn chỉ vào ba con đường, rõ ràng ở giữa kia một đầu hấn là gần nhất, mặt khác hai cái thì là giống dấu móc như thế đường vòng.

Ngân Hoa Độ hấn không biết rõ ở nơi nào, nhưng là

Tuyết Long sơn hấn biết, là tại Nam Lăng rất nổi danh một ngọn núi, trên núi cũng có một môn phái, là Nam Lăng vùng này so sánh có danh tiếng một môn phái, khai phái không đến ba trăm năm, cũng coi là Huyền Môn chính tông.

Bất quá cái này một môn phái người cơ hồ chỉ ở Nam Lăng hành tẩu, trong phái pháp thuật, cũng rất đơn nhất, lấy băng tuyết làm chủ.

Triệu Phụ Vân suy tư, chính mình muốn đổi một con đường thử một chút.

Kia trong mộng lung cảm giác, nhường hấn khó chịu.

Tại hấn sau khi ăn xong, quán ăn bên trong những người khác vẫn tại uống nước trà, bọn hấn cũng không vội, giống như là muốn tại cái này ăn cơm thời điểm dưỡng đủ tinh thần.

Hấn giao trả tiền về sau, đứng dậy rời đi, hấn hướng phía Tuyết Long sơn con đường kia đi đến.

Con đường này cũng coi như rộng rãi, đại khái là bởi vì kia một vùng có một cái Tuyết Long phái tại, cho nên cái hướng kia đạo tặc sơn yêu loại hình ít.

Hấn một đường đi, đi ngang qua không ít thôn trại, mỗi một cái thôn trại đối với bên ngoài người tới đều rất phòng bị.

Triệu Phụ Vân phát hiện, mỗi một cái trong thôn trại người đều hoặc nhiều hoặc ít sẽ có người biết pháp

thuật, nhưng là coi thôn trại trên không khí sắc, liền biết thôn này trại bên trong là tình huống như thế nào.

Nhiều u ám, hỗn tạp tại Hương Hỏa chi khí.

Hắn phát hiện, Hương Hỏa thần đạo là dễ dàng nhất phổ cập, mọi người chỉ cần dâng lên tâm linh của mình, liền có thể thu hoạch được một loại nào đó an ủi cùng bảo hộ.

Hắn thuận đường mà đi, cũng không có gặp gỡ phiền toái gì.

Đầu năm nay, có can đảm độc thân lên đường người, tất cả mọi người ôm mấy phần cảnh giác.

Hơn nữa, trên người hắn loại kia khí chất, không phải người bình thường.

Triệu Phụ Vân nhìn về nơi xa kia một tòa núi tuyết, hắn đang suy tư trong lòng mình kia một cỗ sát cơ đến từ chỗ nào.

Trước đó hắn đổi đường về sau, kia một cỗ sát cơ giảm yếu rất nhiều, nhưng là không bao lâu về sau, kia sát cơ lại giống là trước kia ẩn giấu tại nước sâu bên trong ác thú, khi nhìn đến con mồi muốn trốn sau khi đi, vội vàng nhanh chóng vây quanh.

Triệu Phụ Vân tại thời khắc này, cảm thấy mình giống như là bị bao vây như thế.

Hắn ngồi ở chỗ đó, tinh tế trải nghiệm.

Hắn nhập định.

Tại cái này một loại trong lòng tràn ngập sát cơ mãnh liệt dưới tình huống, còn có thể nhập định, bản thân đã rất khó, mà cần phải làm là đi càng trực quan cảm thụ nguy hiểm đến từ chỗ nào.

Trên con đường tu hành là cô đơn, là nguy hiểm, thường thường căn bản cũng không biết nguy hiểm đến từ chỗ nào, nhưng là người lại khả năng chỉ là một cái đơn giản xuất hành, liền chết oan chết uổng.

Hắn bình phục trong lòng lo nghĩ, chậm rãi đem ý thức của mình, đều quy về kia một đạo Kiếp Pháp phù lục bên trong.

Chậm rãi, kia sát cơ càng ngày càng rõ ràng.

Hắn cảm giác, kia sát cơ một đạo phía trước, một đạo tại càng xa phía đông, còn có một đạo liền tại sau lưng.

Hắn không biết có phải hay không là chính mình bởi vì cải biến đường trở về tuyến, cho nên đối phương gấp.

Nhưng là bởi vậy, hắn nghĩ tới một cái khả năng.

Hắn theo chính mình nạp vật trong túi, đổ ra từng kiện vật khí.

Nạp vật túi bên trong có hắn tại cái kia động thiên bên trong được chia rất nhiều thứ.

Chủ yếu nhất là những tài liệu kia, từng kiện vật liệu tìm kiếm, thế là hấn tìm tới một cái khả nghi đồ vật.

Kia là một cái bình nhỏ, trong bình trang là tản ra tinh quang hạt cát, nhưng là tại cái này hạt cát bên trong, hấn rồi lại thấy được một con côn trùng.

Khi thấy cái này một con côn trùng trong nháy mắt, tâm tình hấn cuồn cuộn.

Chương 56 : Mai phục

Chập tối gió lay động lá cây, sà sạt vang, thổi vào người, hơi lạnh.

Tựa như tâm tình của hắn lúc này.

Mễ Phù, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm.

Là ai bỏ nó vào đây?

Hắn hiện tại nhất thời không làm rõ ràng được, nhưng hắn biết, nhất định là một trong số đó.

Hắn tự cho là mình đối bọn hắn cũng không có gì không tốt, đó là bởi vì cái gì?

Trong lòng chỉ vừa chuyển động ý nghĩ, liền minh bạch, một lần kia tiến vào trong động phủ, trong thu hoạch được đồ vật, nhất định có cái gì bị bọn hắn coi trọng.

“Hai hạt châu kia?” Triệu Phụ Vân trầm nghĩ.

Sau đó, thân thể bối cảnh của bốn người đều xuất hiện trong lòng.

Mễ Phù gia gia là tán tu, định cư ở trong một phường thị, mở một gian cửa hàng.

Tổ tiên Dương Liễu Thanh là Xa Dao Khách, hiện trong nhà là cất rượu.

Văn Bách, Văn Tầm xuất thân một cái tiểu gia tộc, cho tới nay, chưa từng xuất hiện một vị Trúc Cơ tu sĩ, trong nhà phụ thuộc vào đại thế gia, mở linh điện, mỗi năm cần giao lương thuế.

Hắn cảm nhận được ba cái nguy hiểm điểm, một người trong đó đi theo phía sau mình, một cái là gần ở phía trước, còn có một cái ở địa phương tương đối xa.

Hắn có thể xác định là chính mình thay đổi lộ tuyến, mà để cho đối phương ba điểm không cách nào thuận lợi hợp vây.

Hắn mang theo cái bình đi tới trong một sơn động, đào một cái hố chôn vào.

Sau đó hắn phát hiện, một phần cảm giác nguy hiểm trong lòng mình lại nhanh chóng phai nhạt.

Hắn trong lòng hơi động, hắn phát hiện mình đối với Kiếp Pháp Phù Lục lý giải tựa hồ rõ ràng một chút.

Trong lòng mừng rỡ, lại vẫn không cách nào hòa tan một phần sâu não trong lòng hắn.

Hắn biết, nhất định là một trong bốn người kia, hoặc là hai người.

Mục đích nhất định là bởi vì thứ ở trên người mình.

Bất quá là thấy bảo khởi ý thôi.

... ..

Mẽ Phù trong tay cầm một cái hộp, trong Thiên Đô Sơn không ai biết, gia gia hắn là đạo phỉ tẩy trắng.

Gia gia hắn nhập một nhà phường thị, mà ở trong phường thị mở cửa hàng, làm chút mua bán, sinh hoạt mặc dù an ổn không ít, nhưng làm sao so sánh được trước kia, lúc làm đạo phỉ canh ba nghèo canh năm giàu kích thích.

Mà lại, hài tử trong nhà lớn lên, cũng phải tu hành, các loại tài nguyên cần cũng theo không kịp, liền lại nhịn không được, tìm tới nguyên bản đạo phỉ huynh đệ, đi làm mấy phiếu, bởi vì nội bộ tình báo tại nhà bọn hắn, khiến cho tỉ lệ thành công tăng nhiều.

Mẽ Phù lớn lên trong nhà như vậy, mặc dù trong nhà cảnh cáo, hắn muốn an tâm tu hành, nhưng sau khi nhận ra hai hạt châu kia, trong lòng một cỗ xúc động liền ức chế không được nữa, sau khi trở về, đem chuyện này nói với phụ thân.

Nhưng mà phụ thân hắn lại bảo hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ, hơn nữa ngăn cản hắn đi cướp bóc sư huynh của mình.

Thế nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng tham lam khó nhịn, rốt cục giấu diếm phụ thân của mình, đi liên hệ phụ thân hai vị huynh đệ, đều là Trúc Cơ tu sĩ.

Hai vị Trúc Cơ tu sĩ này tuy là tán tu, nhưng cũng là lão Trúc Cơ nhiều năm, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, xuất thủ tàn nhẫn.

Mẽ Phù biết năm ngoái lúc rời đi, Triệu Phụ Vân liền sắp Trúc Cơ, cho nên một lần mời đến hai vị Trúc Cơ, nhất định vạn vô nhất thất.

Hai người kia nghe nói, Thiên Đô Sơn đệ tử này trên thân có rất nhiều từ trong động thiên mang ra bảo tài, cũng là tâm động, lại cảm thấy mười phần chắc chín, thế là liền đáp ứng.

Về phần hai vị này Trúc Cơ có thể hay không đến lúc đó lại tới một lần thấy bảo khởi ý, vậy liền phải hỏi đối phương.

Bất quá, hai vị Trúc Cơ này cũng không phải là một người đến, riêng phần mình đều mang một đệ tử.

Lúc này trong tay Mẽ Phù chính cầm một con côn trùng, côn trùng kia ngu ngơ đáng vẽ, lại mọc ra từng cái hoa văn như con mắt, đây chính là nhiều mắt mẫu trùng, có thể thông qua mẫu trùng mà cảm giác được phương vị của tử trùng.

Mà tử trùng, có thể dưới một loại trạng thái, sống sót chừng một năm.

Đi cùng với hắn chính là một vị Trúc Cơ, tên là Tam Hồ Tử, còn gọi là Hồ Gia, được Mẽ Phù xưng là Hồ Thúc, đây không phải bản danh, là một cái hồn hào.

Sở dĩ có hồn hào này, là nói người này như sau núi hồ đói, sát khí nặng, càng quan trọng chính là thiện nguyện hồ.

Hắn Trúc Cơ không phải lấy Chân Sát Trúc Cơ, mà lấy Linh Hồ Trúc Cơ.

Trong thiên hạ kỳ kỳ quái quái môn phái rất nhiều, lấy bồi dưỡng Linh Hồ, đạt tới người cùng hồ hợp nhất, cũng có thể Trúc Cơ.

Đương nhiên, nếu đem Linh Hồ xem như một loại nào đó sát, liền có thể lý giải.

“Tiểu Phù, ngươi lại cảm ứng một chút, sư huynh ngươi tới chỗ nào.” Hồ Gia nói.

Mễ Phù tay nâng lấy con kia mẫu trùng, đứng ở nơi đó bất động, nhắm mắt lại, sau đó nói: “Hắn giống như không hề động.”

“A, có thể là tại nghỉ ngơi.” Hồ Gia nói.

“Đúng, cũng có thể là tại tu hành, ta vị sư huynh này, tu hành cực kỳ khắc khổ.” Mễ Phù nói.

“Ừm, bất quá, hắn đột nhiên cải biến tiến lên lộ tuyến, chúng ta cũng không thể không phòng một chút, trên con đường này, phải đi qua Tuyết Long Sơn, Tuyết Long Sơn đệ tử, mặc dù không thích xen vào việc của người khác, nhưng nếu là bị bọn hắn gặp được, khó tránh khỏi phức tạp, đến lúc đó muốn chú ý một chút, không muốn bị người nhìn thấy.” Hồ Gia nói.

“Vâng, tuyệt không thể bị người nhìn thấy.” Mễ Phù trong lòng còn nghĩ có thể tiến vào trong Thượng Viện, đương nhiên không nguyện ý để người biết, mình giết

đồng môn sư huynh.

“Hắn ở ngoài sáng, chúng ta ở trong tối, giết không khó, cho dù hắn đã Trúc Cơ, Hổ Thúc ta, cũng có thể giết được, chuyển này, cho dù là Tứ Lang không đến cũng không sao.” Hổ Gia đang nói chuyện, đưa tay sờ lấy đầu một con lộng lẫy mảnh hổ bên người.

“Chất nhi đây không phải vì bảo hiểm một chút sao, ta sư huynh kia, mặc dù trên tay không có cái gì pháp khí, nhưng tu hành khắc khổ, pháp thuật tinh thuần, dưới một đạo hỏa phù, Trúc Cơ phía dưới, rất ít người có thể chịu đựng nổi.” Mễ Phù nói.

Trong lòng của hắn nghĩ, nếu Triệu Phụ Vân Trúc Cơ, như vậy Triệu Phụ Vân khẳng định so với Trúc Cơ tu sĩ mạnh, hắn biết rõ, người nổi bật trong Thiên Đô Sơn Hạ Viện, sau khi Trúc Cơ khẳng định so với bình thường Trúc Cơ mạnh hơn, cho nên hắn mới mời hai vị Trúc Cơ đến, lấy bảo đảm vạn toàn.

Bọn hắn một đường đi lên phía trước, là thuận đường, đón Triệu Phụ Vân mà đi, nhưng trong cảm giác của Mễ Phù, Triệu Phụ Vân cũng không hề động, cho nên trên đường đi tương đối buồn lộng.

Nhưng hắn lại không biết, Triệu Phụ Vân chẳng những không dừng ở chỗ đó, ngược lại đồng dạng nghênh đón hắn đi tới.

Triệu Phụ Vân nhìn xem sắc trời chậm rãi tối xuống, trong lòng hắn hơi động, duỗi đưa tay vào ngực, xuất ra mấy tờ người giấy, vung lên không trung, huyền hóa

thành mấy người, sau đó để bọn chúng tiến vào ven đường trong rừng, ngồi vây quanh bên cạnh một đóm lửa, làm bộ dáng qua đêm.

Trước đó đối với địch nhân cảm ứng, để hấn cảm thấy, địch nhân hấn là không xa.

Mà chính hấn thì trốn ở đường một bên khác.

Dưới chân Mễ Phù trù vào Giáp Mã Phù, mà Hồ Gia thì ngồi trên Linh Hồ của hấn, đột nhiên, Linh Hồ phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Ngay sau đó, bọn hấn liền tị trong sương mù đêm, nhìn thấy trong rừng kia có một đoàn mông lung ánh lửa.

Mà trong ánh lửa kia, mơ hồ có thể nhìn thấy mấy người vây quanh bên đóm lửa không nhúc nhích.

Trong sương mù đêm, quỷ dị vô cùng.

Bởi vì cách xa, Triệu Phụ Vân huyền hóa thuật liền tinh xảo, lại bởi vì Trúc Cơ, mà càng thêm sinh động, cho nên trong lúc nhất thời bọn hấn cũng không có nhìn ra kia là người giấy.

Chương 57 : Thi pháp kỹ nghệ

“Nam Lăng nhiều quỷ quái, đến ban đêm, nhất là như thế, chúng ta cẩn thận chút, trực tiếp đi qua, không cần nhìn nhiều, càng không nên đi trêu chọc.” Hồ Gia là lão vu giang hồ, tự nhiên biết rất nhiều quỷ quái, người chỉ cần không đi quấy nhiễu nó, liền sẽ bình an vô sự.

Mễ Phù cũng nghĩ như vậy.

Hắn cẩn thận đề phòng, đột nhiên phát hiện, người trong rừng kia đột nhiên đều quay lại nhìn mình.

Trong lòng của hắn khẽ động.

Hắn tận lực để cho mình không lộ âm thanh, trong lòng có chút run rẩy, ngay tại hắn muốn đi qua một đoạn đường kia, hắn đột nhiên nghe tới trong rừng có người hô: “Mễ Phù, người làm sao ở chỗ này a?”

Mễ Phù lạnh cả tim, bên cạnh Hồ Gia lại thấp giọng nói: “Không muốn đáp lại, kiềm chế ý niệm, cẩn thận bị gọi động thần hồn!”

Hồ Gia còn tốt, hắn cùng Linh Hồ một thể, Linh Hồ tự có nó bản thân năng lực, Linh Hồ năng lực, liền tương đương với năng lực của hắn.

Hắn xuất thân từ Ngọa Hồ Trang, một hồ một người, tương đương với người hồ song tu, hồ liền tương

đương với phù lục hạt giống của hắn, chỉ là kết tại bên ngoài mà thôi, hồ có năng lực gì, chính hắn có.

Hồ bản thân đối với Âm Quỷ loại hình đồ vật, có cực lớn uy hiếp tác dụng, hơn nữa còn có thể có dịch quỷ chi năng, cho nên hắn cũng không sợ.

Chỉ là hắn không nghĩ phức tạp, nơi này dù sao cũng là Nam Lăng, nhiều núi nhiều quỷ.

Cho nên để Mễ Phù không nên để ý tới, chỉ cần kiềm chế tâm thần, không bị gọi động thần hồn, đi qua đoạn đường này là tốt rồi.

Mặc dù trong lòng của hắn cũng nghi hoặc, trong núi này Âm Quỷ làm sao lại biết Mễ Phù danh tự, nhưng lúc này lại không phải thời điểm cân nhắc nhiều như vậy.

Đột nhiên, trong lòng hắn sinh ra một cổ cảm giác nguy hiểm trí mạng, bên người Linh Hồ cùng tâm ý của hắn tương thông, lập tức hét lớn một tiếng, một tiếng hồ gầm, xua tan chung quanh tràn ngập một bầu không khí quỷ dị.

Mà Hồ Gia trên tay đã nhiều một khối màu đen mai rùa, đây là hắn pháp khí hộ thân, chỉ thấy mai rùa kia phía trên thủy quang dâng lên, liền hóa thành một mặt tấm thuẫn, đem phía sau lưng của hắn che chắn.

Hắn bản năng nói cho hắn nguy hiểm đến từ sau lưng, bởi vì phía trước hai mắt của hắn đều có thể nhìn thấy, đằng sau lại không nhìn thấy.

Mà ở trong tay Quy Giáp Thuấn bay lên, vẫn chỉ lên đỉnh đầu triển hóa thời điểm, trong cảm giác của hắn, liền cảm ứng được một chút kim quang nhỏ rơi xuống.

Một trong những pháp khí nổi danh nhất của pháp khí đánh lén, chính là chậm, nhanh mà bí ẩn, hơn nữa giải pháp người hộ thân pháp quang.

Hắn quát to một tiếng, bởi vì trên tay hắn Quy Giáp Thuấn đã tới không kịp, chỉ có thể ý đồ thông qua pháp lực của mình để ngăn cản.

Nếu là một ít loại hình pháp khí khác, tỉ như gạch, ấn, thạch loại hình pháp khí, hắn còn có nắm chắc tiếp nhận một hai, thế nhưng chậm loại lại rất khó ngăn trở, trừ phi pháp lực tinh thuần, cầm nắm lực cường đại.

Pháp lực của hắn ở lưng khép lại, lập tức sinh ra ba thước khí tường.

Nhưng mà lại nhanh chóng tiết ra, trái tim của hắn kịch liệt đau nhức.

Bởi vì trước khi pháp lực kết thành khí tường, đã có chậm từ sau lưng đâm vào trong trái tim của hắn, mà lại không chỉ là một chỗ.

Linh Hồ tại lúc hắn rộng to, bởi vì cùng tâm ý của hắn tương thông, lập tức hướng phía sau hắn đánh tới, lại chỉ nhào vào không trung, đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm, hai điểm ánh lửa cắm vào Linh Hồ con mắt.

Linh Hồ nháy mắt mù.

Mà Hồ Gia cứ việc trên thân kịch liệt đau nhức, vẫn kiềm chế trái tim cùng cơ bắp, ý đồ đem châm bức ra.

Nhưng mà, lúc này máu chót ở chỗ lui địch, hấn quay người, gấp buộc pháp lực, làm cho không tiêu tan, trong tay Quy Giáp Thuần sau khi pháp lực tràn vào, rốt cục triển khai, hóa thành một đoàn hắc thủy quang vận tràn ngập một khối đại quy thuần.

Quy Giáp Thuần này phía trên có pha tạp vết tích, có thể thấy được từng trải qua rất nhiều ác chiến.

Một mặt Quy Giáp Thuần này từng đã cứu mệnh hấn rất nhiều lần.

Quy giáp cản ở phía trước, nhưng con mắt vẫn tại biên giới nhìn thấy, một thanh niên, giống như rút đao, tay phải cùng giao nhau bên hông tay trái, nghiêng người, vận người, hướng ra ngoài rút ra, vung lên.

Hấn nhìn thấy một đạo ngưng luyện ánh lửa tuôn ra.

Đồng thời, trong tai đã nghe tới một thanh âm quát: “Lửa.”

Lửa trong mắt của hấn không phải một mảnh tán loạn lửa, mà là ngưng luyện như rồng.

Hấn nhìn thấy lửa một nháy mắt, lại cảm thấy mình nhìn thấy một con hỏa long nho nhỏ, bị người thanh niên này vung ra đến, tiểu hỏa long kia ở trong hư không một gấp, uốn lượn vận vẹo, ngược gió mà trưởng, như lửa

mượn gió thổi, trong nháy mắt, đúng là đã hóa thành một đầu dài hơn một trượng hỏa long.

Hỏa long va chạm mà đến, thân thể của hắn co rút lại, giấu tại dưới Quy Giáp Thuần, hắn ngự thuần dùng sức, là hướng ra ngoài, nhưng mà lại cảm giác có một cỗ lực lượng thuận lực đạo hướng ra ngoài của hắn kéo ra ngoài.

Lại là móng vuốt hỏa long kia, đúng là chụp tại Quy Giáp Thuần biên giới ra bên ngoài kéo đi.

Không đợi hắn co vào pháp lực, Quy Giáp Thuần cũng đã bị gỡ ra, sau đó hắn nhìn thấy hỏa long kia đập xuống.

Hắn lập tức cảm giác được một cỗ lực lượng cảm nã trời buộc, đem mình giam cầm, đồng thời, trong ngoài thân thể đều đang thiêu đốt.

Hắn hô hoán Linh Hổ, Linh Hổ lại lâm vào trong loại điên cuồng nào đó.

Linh Hổ cùng tâm ý của hắn tương thông, hắn có thể cảm nhận được Linh Hổ thống khổ.

Trong lòng của hắn chấn kinh, không biết đây là địch nhân nơi nào đến, đối với pháp lực ứng dụng đúng là biến hóa xảo diệu như thế.

“Sư huynh!”

Trong tai của hắn nghe tới bên cạnh Mễ Phù, phát ra tới

thanh âm hoảng sợ, Hồ Gia lập tức minh bạch, người đánh lén mình, thế mà là mình muốn đi đối phó vị kia Thiên Đô Sơn đệ tử.

Trong lòng không khỏi hồi hận.

Mẽ Phù chưa từng có nói qua, sư huynh này của hắc pháp lực thi triển kỹ nghệ lại như thế tinh xảo.

Nhân gian có võ nghệ, có sử các loại binh khí giả, các có phương pháp, tại tu hành giới này chính là ngự khí. Pháp khí cũng có nhiều loại, ấn, kính, kiếm, hồ lô, kỳ, roi các loại, mỗi một loại pháp khí khác nhau có rất nhiều, ví dụ như ấn loại, có sơn ấn, lôi ấn, chuyên vân vân, mà mỗi một loại pháp khí này khu ngự pháp, cũng khác nhau.

Muốn đem một kiện pháp bảo ngự sử, như vậy bản thân pháp lực cần linh động biến hóa.

Tựa như là một người luyện võ, trước luyện tập khác biệt lực đạo ứng dụng, đẩy, chen, roi, chùy, kháo, đâm, chui, xoay, chuyển vân vân, muốn lực chìm, muốn lực thấu, muốn lực nhẹ, muốn lực ngưng, pháp lực ứng dụng cũng là như thế.

Triệu Phụ Vân Âm Dương Thập Bát Bàn, chính là pháp lực ứng dụng phương thức huấn luyện, mà đủ loại pháp thuật kỹ nghệ kia, càng làm cho hắc sau khi dùng hỏa phù hóa long, đem pháp lực kỹ nghệ phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Ròng quay thân, tại hư không gãy động tiến lên, như

không có linh động pháp lực liền không cách nào làm được.

Trong đó bao hàm kéo đẩy, chen, bò, nhấn, roi vân vân.

Trong nháy mắt cùng Quy Giáp Thuần va chạm cùng một chỗ, Hổ gia kia cư nhiên không có cảm giác bất luận lực lực va chạm nào, bởi vì Hỏa Long sau khi cảm thụ pháp lực đối phương hướng bên ngoài chống đỡ, liền thuận thế xoay người hướng lên trên, long trảo ẩn ở rìa Quy Giáp Thuần, theo pháp lực của đối phương đẩy lên phương hướng đẩy ra.

Sau đó nháy mắt cuốn lấy thân thể của hắn, khiến cho toàn thân đốt cháy, đồng thời không cách nào động đậy, hắn không khỏi phát ra kịch liệt kêu thảm.

Ở trong đó, nguyên nhân chủ yếu là Hổ Gia bản thân pháp lực ứng dụng kỹ xảo tương đối thô ráp, cho nên vừa đối mặt cũng đã lạc bại.

“Sư huynh, ta, người, người làm sao ở chỗ này.”

Mễ Phù kinh ngạc đến ngây người, hắn nhìn xem Triệu Phụ Vân ánh mắt lạnh lùng, thân thể đã tại phát run.

“Đây chính là ta muốn hỏi người, người vì sao lại ở đây?” Triệu Phụ Vân từng bước một đi tới, nói: “Người muốn làm gì?”

“Sư huynh, ta chỉ là theo trong nhà trưởng bối đến bên này đến mua chút dược mà thôi, người, người tại sao phải đánh lén chúng ta, là, là, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Mẽ Phù cố giả bộ trấn định.

“Người đang sợ?” Triệu Phụ Vân nói.

Bên cạnh đã tản ra mùi thơm thịt bị đốt cháy khét, Hồ Gia tiếng kêu thảm thiết đã biến mất, ngã trên mặt đất, không còn động.

Hắn hỏa diễm không phải phàm hỏa, mà là linh hỏa, đã có thể đốt thần Âm Quỷ thần hồn, cũng có thể đốt cháy nhục thân.

Chương 58 : Vấn đáp

Gió đêm nhẹ nhàng, nhẹ nhàng giống như bước chân lúc này Triệu Phụ Vân đi về phía trước, nhưng mà chân của hắn lại giống như giẫm lên trong lòng Mễ Phù, mỗi một bước đều tại nghiền ép.

“Sư huynh, người, người không thể giết ta.” Mễ Phù bị hù có chút cà lăm.

Hắn một điểm ý động thủ với Triệu Phụ Vân đều không có, tại bên cạnh mình Hồ thúc bị đánh lén đến tử vong, cả người hắn đều cứng nhắc, lúc này cho dù là miễn cưỡng thi pháp, pháp lực khẳng định cứng nhắc, pháp thuật khó thành.

“Tại sao không thể? Người hắn là sớm đã có ý thay thế ta rồi.” Triệu Phụ Vân đứng vững, gió từ phía sau hắn thổi tới, lại bởi vì pháp lực của hắn nhiếp lại một mảnh hư không này, do đó khiến cho gió vừa vào nơi này, liền mất đi phương hướng, ở chỗ này dừng bước, đánh thành vòng xoáy.

Mễ Phù nói: “Ta, ta không có, sư huynh, sư huynh, nghe ta nói, trong sơn môn có một môn pháp thuật, tên là Viên Quang Hồi Tố Pháp, có thể hồi phục chuyện xảy ra trong thời gian nhất định, nếu liên tục có hai vị đồng môn chết cùng sư huynh người có liên quan, người sẽ bị hoài nghi, sẽ bị điều tra.”

Triệu Phụ Vân nói: “Người biết, ta há lại không biết, Viên Quang Hồi Tố Pháp ở trong sơn môn có ai biết, người

biết không? Người không biết, người cũng không biết điều kiện thi pháp của môn pháp thuật này, một mảnh hư không, chính là một trang giấy, người đi qua đi lại ở chỗ này, đều là vẽ tranh trên giấy.”

“Vô số người, vô số bức tranh tầng tầng lớp lớp xếp chồng lên nhau, muốn từ đó tìm ra đến người ta, là khó khăn như thế nào.”

“Người nhìn, người biết ta đều biết, người thường ở trước mặt người khác mỉm cười, ở sau cân nhắc người, ta cũng sẽ, cho nên, người ở Lương Đạo Tử chết hai ba tháng kia, kích động bọn hắc đối với ta bất mãn có phải hay không, bằng không, bọn hắc mấy người, sẽ không như vậy, cũng sẽ không ở phía sau gặp lại ta, liên tục xin lỗi ta.”

“Ta, ta, ta không có, sư huynh, là chính người ở trong một đoạn thời gian đó, làm cho mọi người sinh lòng hiểu lầm.” Mễ Phù lo lắng nói, hắc bởi vì nói nhiều lời như vậy, sợ hãi thoáng đề xuống, thân thể xoay chuyển, liên ý đồ nhìn xem như thế nào có thể chạy trốn.

Hắc biết, người sư huynh này, mặt ngoài nhìn qua ôn hòa, luôn là bộ dáng tươi cười, nhưng trong lòng một khi đưa ra quyết định, liền không chút lưu tình.

“Tính cách của bọn hắc không phải như vậy.” Triệu Phụ Vân nói: “Ta nhớ được trong nhà người, chỉ là đông gia một gian cửa hàng trong phường thị, làm chính là mua vào bán ra, nhưng người lại có thể mời đến Trúc Cơ tu sĩ giúp người cùng vây giết ta.”

“Để ta ngẫm lại, người đến tột cùng là ai, có bao nhiêu Nhãn Tử Mẫu Trùng, loại này cổ trùng, không có năng lực chiến đấu gì, bồi dưỡng lại phức tạp tinh tế, hơn nữa người bình thường căn bản không biết bồi dưỡng, tác dụng duy nhất chính là mẫu trùng cùng tử trùng có thể hình thành liên hệ.”

“Loại vật này, là một ít tổ chức bí ẩn cùng một ít đạo phi mới có, từ người tác phong làm việc đến xem, nhìn thấy đồ tốt, liền muốn cướp bóc đi, người cho dù không phải tổ chức bí ẩn gì, cũng nhất định là nào đó che giấu tung tích đạo phi thành viên.” Triệu Phụ Vân phân tích nói.

Mễ Phù lòng đang chìm xuống dưới, giải thích: “Ta, sư huynh, người, không phải như vậy, trong nhà của ta trước kia là tán tu, Nhãn Tử Mẫu Trùng này, cũng là ngẫu nhiên lấy được phương pháp bồi dưỡng.”

“Trong nhà người ở trong phường thị mở cửa hàng, làm chính là mua vào bán ra sinh ý, nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua, trong cửa hàng nhà người có bán loại Nhãn Tử Mẫu Trùng này, trong nhà các người ẩn giấu vật này, nếu như là người quang minh chính đại, có thể bồi dưỡng cái này, nhất định sẽ bồi dưỡng ra bán.”

Mễ Phù còn muốn giải thích, Triệu Phụ Vân đã cười nói: “Không cần giải thích, trong lòng người và ta đều hiểu, có một số việc căn bản cũng không cần chú ý chứng cứ giống như xử án, sư huynh đệ chúng ta một hồi, ở đây, chỉ có thể nói, mời sư đệ chịu chết, làm liền không cần hối hận, càng không cần tiếc nuối.”

Dứt lời, chỉ thấy kiếm chỉ của hắn vung lên, hắn thấy được một tia lửa từ hư không sinh ra, giống như ngón tay của hắn là bút, hư không làm giấy, dùng phương thức đại tả ý, ở trong hư không bơi lên một vệt đỏ mặc nồng đậm.

Màu đỏ chỉ vừa xuất hiện, liền như dính đầy máu đao quang.

Một nháy mắt này, Mễ Phù quanh thân vô hình giam cầm, đột nhiên buông ra, hắn giống như là người bị nắm yết hầu, vào thời khắc này có thể hô hấp, hắn thở mạnh một hơi, suy nghĩ tuôn ra, pháp lực tùy theo sinh ra, quanh thân huyền quang như sóng chồng, hướng một đạo hỏa quang kia đẩy lên.

Ở trong huyền quang, có một đạo thủy phù ở trong đó diễn hóa, đó là hắn chủ tu phù lục pháp.

Thân thể của hắn bay về phía sau, muốn mượn cơ hội đào tẩu.

Nhưng mà huyền quang pháp lực của hắn trong nháy mắt tiếp xúc với hỏa diễm đao quang, giống như là cát đất, giống như nước, mà hỏa diễm thì là đao chân chính, cơ hồ không hề trở ngại, liền phá vỡ huyền quang pháp lực của hắn.

Theo khe hở của gió, có thể thấy được quanh co biến ảo, trong nháy mắt đã đến trước mặt.

Hắn chỉ cảm thấy trên người đau xót, là bị hỏa thiêu đau nhức, đau này không chỉ ở trên người, mà còn là trong

suy nghĩ.

Hai mắt của hắn đã bị ngọn lửa nhét đầy, cái gì cũng không nhìn thấy, trong cảm giác, chỉ nghe được một thanh âm đang nói: “Liền để hỏa điểm này, thiêu tận ân oán này, hết thảy đều hóa thành tro tàn, tán diệt đi!”

Hắn nhìn thấy ánh lửa chói mắt, ánh sáng kia xua tan tất cả bóng tối trong lòng hắn, sau đó ý thức của hắn cũng ở trong hỏa quang này, tan thành hư ảo.

Triệu Phụ Vân nhìn trong ngọn lửa, chậm rãi đốt thành tro bụi hai người, từ đó tìm về Hỏa Hào Châm của mình, lại nhiếp ra châm trong mắt Linh Hồ, sau đó mang theo hài cốt chưa đốt sạch cùng đồ đạc của bọn họ, đều nhặt lên vào trong rừng cây, đào một cái hố, đem nó chôn.

Hắn nhìn trên mặt đất một tầng mới thổ, đứng sững thật lâu, trong lòng khẽ thở dài một cái, không khỏi trầm nghĩ: “Ta thật sự là thay đổi rất nhiều, ta đã từng luôn luôn xuân đau thu buồn, là đã chết, hay là ở thế giới này, một lần nữa định hình ta?”

Trong lòng hắn cảm thán, trong một trận gió phục hồi tinh thần lại, lúc xoay người, lại nhìn thấy dưới một cái cây xa xa, có một người đứng ở nơi đó nhìn chăm chú vào mình.

Người kia sắc mặt trắng bệch, khi hắn phát hiện đối phương, chỉ thấy đối phương mặt như lãnh ngọc, trong hai mắt, càng như ngưng kết sương lạnh.

Hắn giống như là ở đây, nhìn thấy tất cả.

Triệu Phụ Vân hít sâu một hơi, hấn không nói gì, chỉ cùng đối phương nhìn chăm chú lẫn nhau, cuối cùng vẫn là hấn giơ tay lên, hành một cái đồng đạo kiến lễ, nói: “Gặp qua đạo hữu.”

Đối phương cũng không có mở miệng, chỉ là nhìn kỹ Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân liền không nói gì nữa, mà là quay người liền đi.

Nhưng mà lúc này, đối phương lại mở miệng.

“Người không muốn giết ta?” Thanh âm của hấn mang theo vài phần hàn ý.

“Vì sao ta muốn giết người?” Triệu Phụ Vân dừng bước quay đầu.

“Bởi vì ta nhìn thấy người giết đồng môn.” Người này một thân băng hàn nói.

“Hấn đúng là ta đồng môn, nhưng hấn dẫn người tới giết ta trước.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ai mà tin đây?” Người một thân băng hàn kia cười lạnh nói.

“Không cần người khác tin, chính ta không thẹn với lương tâm.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vấn tâm? Nguyên lai người là Thiên Đô Sơn đệ tử.” Đối

phương đột nhiên cười khẽ nói.

Triệu Phụ Vân không có trả lời, chỉ là nói: “Nếu người không tin, người có thể đi theo ta nhìn xem, ở phía trước có một sơn động, nơi đó nhất định sẽ có một người tìm tới.”

Hắn không đợi đối phương trả lời, liền đã cất bước đi về phía sơn động mình chôn bình kia.

Chương 59 : Ngọc Thần Tiêu

Triệu Phụ Vân lại trở lại sơn động kia.

Hắn một lần nữa đem cái bình kia đào lên, hắn liền đem cái bình bày ở trên một tảng đá, sau đó chính hắn thì ngồi tại một chỗ khác, đỉnh đầu là lá cây, xuyên thấu qua lá cây nhìn tinh không.

Trong lòng của hắn có một loại cảm giác trống rỗng khác thường, đã có cảm thán thế sự vô thường, lại cảm thán thế giới này người tu đạo, bởi vì một ít tu hành tài nguyên, liền có thể hướng người quen thuộc hạ thủ.

“Từ xưa đến nay, vô luận thế giới nào, người như vậy không phải đều rất nhiều sao? Chính là bởi vì nhiều người như vậy, mới có thể làm nổi bật ra một ít nhân cách đáng ngưỡng mộ.”

Đúng lúc này, hắn cảm giác có người tới gần.

Người tới gần là một hán tử mang đao, một mặt râu quai nón, một thân áo xám, tay cầm một thanh đao bản rộng, nhìn qua là một người trải qua phong sương lâu năm, nhưng đôi mắt của hắn, trong bóng đêm lại tỏa sáng, giống một con cô lang, đang dò xét lấy hết thấy.

Hắn ngoại hiệu Tứ Lang.

Trên tay hắn cũng cầm một con côn trùng, chậm rãi tới

gần, đi hai bước liền dừng lại quan sát, lại đi hai bước, rồi cụp, ánh mắt của hắn rơi vào bình bày biện trên tảng đá, cái bình kia phát sáng trong bóng đêm, bởi vì cát trong bình có ánh sáng.

Cước bộ của hắn lập tức ngừng lại, sau đó ngồi xổm xuống, tay cầm chuôi đao, cẩn thận lui lại, hai mắt của hắn dò xét trong bóng đêm, trái tim hắn đã đập thành thịch.

Tứ Lang đã đầy đủ cẩn thận, nhưng mà hắn phát hiện đây lại có thể là một cái bẫy, hắn không biết mình đến, có bị người phát hiện hay không, nhưng hắn biết, mình nhất định phải nhanh một chút rời đi.

Hắn từng bước một lui vào trong bóng tối.

Ngay tại hắn cảm thấy mình lui đã đủ xa, quay người muốn gia tốc, lại phát hiện phía sau mình chẳng biết lúc nào đứng một người.

Người này một thân áo trắng, mặt như ngọc, trong hai mắt đồng tử như ngưng tụ thành sương hoa.

Hắn còn chưa nói gì, đối phương đột nhiên cong ngón tay bắn ra, một điểm bạch quang bay ra, không thể nói nhanh, nhưng lại tựa có một loại huyền diệu, như một đường vòng cung bay tới.

Người như con sói cô độc này, đao nháy mắt ra khỏi vỏ, đao quang sáng như tuyết, phá vỡ gió, mở ra đêm tối.

Hắn không có trốn, thân hình lắc lư, cũng đã tránh được

một điểm bạch quang kia, từ mặt bên hướng người kia bổ tới.

Một đao này, cùng thân thể của hắn hợp làm một thể, có một loại quỷ dị nhanh, ẩn ẩn có mấy phần súc địa thành thốn vận vị.

Nhưng mà, một điểm bạch quang kia lại tại hắn tránh đi một sát na, đúng là cũng rẽ ngoặt một cái, đồng thời tốc độ đồng dạng quỷ dị nhanh, nguyên bản giống như tại không trung tung bay, rẽ ngoặt một sát na kia, lại như mũi tên rời cung, hướng trên người hắn rơi xuống.

Trong lòng hắn cả kinh, đao trong tay lật một cái, kéo một cái đao hoa, người lại hướng một bên khác lật đi, hắn nhìn như tiến công, kì thực là đang lẩn trốn.

Trên đao mỏng lung một tầng huyền quang, mũi đao chém qua một điểm bạch quang kia.

Hắn không dám cùng triển đấu, bởi vì hắn nhìn thấy đối phương quần áo, cùng pháp thuật thi triển, nghĩ đến một chỗ.

Tuyết Long Sơn.

Đây là Tuyết Long Sơn đệ tử.

Theo hắn hiểu rõ, Tuyết Long Sơn đệ tử từng cái đều là lạnh lùng vô tình, mặc dù ít xen vào chuyện người khác, nhưng nơi này cách Tuyết Long Sơn không xa, sẽ gặp phải cũng không ngoài ý muốn, cho nên hắn mặc dù nhìn như tiến công, kì thực là ngay lập tức liền nghĩ đến

trốn.

Hắn danh hào Tứ Lang, tính cũng như sói, hung tàn, lại xảo trá, lúc gặp mạnh, ngay lập tức liền nghĩ trốn.

Nhưng mà khi mũi đao xẹt qua một điểm bạch quang kia, một điểm bạch quang lại giống như bụi vừa chạm vào liền băng tán.

Hắn nguyên bản làm tốt pháp lực xung kích chuẩn bị, thế nhưng lại không nhận đến bất luận cái gì xung kích, nhưng mà, thứ như bụi phi tán kia, trong mắt hắn lại hóa thành vô số bông tuyết.

Trong nháy mắt này, hắn giống như là nhìn thấy bông tuyết đầy trời, phảng phất như thấy được tuyết lở trên đỉnh núi cuộn cuộn mà xuống, đao quang trong tay vung lên, huyền quang trên người bắt đầu khởi động.

Đao quang không cách nào đem băng tán bông tuyết ngăn trở, bông tuyết rơi vào trên hộ thân huyền quang của hắn.

Một sát na này, hắn cảm nhận được băng hàn đánh tới, đúng là thuận huyền quang của hắn chui vào trong thân thể.

Hàn ý này giống như châm, lại như vô số hàn châm chồng lên nhau, chỉ một sát na, cũng đã xâm nhập sâu trong nội tâm của hắn, phù lục hạt giống trong khí hải của hắn phun toả hào quang, lại trong nháy mắt bị ép xuống, chìm không còn.

Chỉ trong khoảnh khắc, cũng đã thành quang mang ảm đạm, hoàn toàn trắng bạch, tùy theo ám trầm.

Triệu Phụ Vân từ trong bóng tối đi tới, hắt dù đi trong bóng đêm, nhưng ở trong mắt người khác, lại giống như một ngọn đèn hình người đi tới, chung quanh hắc ám bị xua tan.

Hắn nhìn Tuyết Long Sơn đệ tử giết người, có chút nghi hoặc vì sao hắn làm như vậy.

“Đạo hữu vì sao giết người này?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hắn ở dưới Tuyết Long Sơn muốn cướp bóc người khác, chính là đường đến chỗ chết.” Người kia nói.

“Người tin tưởng ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bọn hắn muốn cướp bóc người là sự thật, mà người giết đồng môn, cũng là sự thật.” Người kia lạnh lùng nói.

“A, đã như vậy, người muốn thế nào?” Triệu Phụ Vân lại là ngữ khí hơi trầm hỏi.

“Người giết là đồng môn của người, lại đến hỏi ta như thế nào? Người lần này về Thiên Đô Sơn, vào nội môn, tự có sơn môn sư trưởng của người đối người vấn tâm, cùng ta có liên can gì!” Người kia nói.

Triệu Phụ Vân trong lòng có chút thở ra một hơi.

Lúc này, lại nghe đối phương nói: “Người cảm thấy, ta vừa mới đại tuyết băng thức, cùng người hỏa diễm hóa

rồng, ai ưu ai kém?”

Triệu Phụ Vân hơi sững sờ, hắn cũng nhìn thấy đối phương vừa mới thi pháp, bắn ra một điểm hàn quang.

Mà hàn quang kia tại đối phương mũi đao chạm vào, nổ tung thành một mảnh nhỏ bé bông tuyết bụi.

Đây là thuần túy pháp kỹ, nháy mắt đột phá địch nhân phòng thủ.

Một đạo pháp thuật uy lực, tự nhiên là nhìn phù lục kết trong người, nhìn Chân Sát lúc ấy hợp là cấp độ gì.

Nhưng thi pháp kỹ xảo lại là cần luyện tập.

Hiển nhiên, đối phương đại tuyết băng thức chính là một loại cường đại pháp kỹ.

“Đạo hữu pháp kỹ như danh tự đồng dạng, thể như tuyết lở, cơ hồ không thể ngăn cản.” Triệu Phụ Vân nói.

“So với người như thế nào?” Người kia nói.

“Đương nhiên là đạo hữu đại tuyết băng thức mạnh, ta hỏa long tuy có một thân kỹ xảo, lại không có thể, mà đạo hữu tuyết lở như thiên uy, thể trọng ý nồng, không phải ta có thể sánh bằng.” Triệu Phụ Vân nói.

Đối phương mở miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, nói: “Ta gọi Ngọc Thần Tiêu, Tuyết Long Sơn đệ tử, hi vọng còn có thể gặp lại người.”

Ngọc Thần Tiêu nói xong, đưa tay gõ lên người bị đóng băng kia, người nọ liền vỡ thành từng khối, rải rác trên mặt đất.

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương rời đi, mà đối với người này trên người có thể có thứ gì đó, căn bản cũng không có đụng vào.

Triệu Phụ Vân cũng không có đi đụng, hắn nhìn đối phương bóng lưng, sau đó xoay người rời đi.

Hắn cảm thấy, Ngọc Thần Tiêu giết người, không bởi vì nơi này là Tuyết Long Sơn, cũng không bởi vì nhân tố đạo đức của hắn, đối phương chính là thuần túy muốn mình nhìn kỹ nghệ pháp thuật của hắn, liền muốn nghe mình đánh giá hắn một phen.

Hắn thậm chí cảm thấy, nếu như mình không có phía sau nói không bằng hắn, hắn nhất định sẽ tìm mình so tài.

Bất quá còn tốt, Triệu Phụ Vân đối với những hư danh này căn bản cũng không coi trọng, căn bản cũng không để ý.

Hắn quay người rời đi, thừa dịp bóng đêm, thuận đại lộ, một đường hướng Trấn Nam Quan mà đi.

Mà Ngọc Thần Tiêu hướng một nơi mà đi, trong bóng tối, có một nữ tử tiến lên đón.

“Sư huynh, người biểu hiện ra người đại tuyết băng thức rồi?” Nữ tử nói.

“Ừm!” Ngọc Thần Tiêu hai tay chấp sau lưng, nhìn xem tình không nói.

“Hắn nói thế nào?” Nữ tử hỏi.

“Hắn nói, hắn không bằng ta.” Ngọc Thần Tiêu trên mặt không có chút nào tốt sắc, nhưng nữ tử biết, sư huynh của mình trong lòng nhất định thật cao hứng.

Bởi vì từ khi tu thành đại tuyệt băng thức đến nay, hắn vẫn muốn tìm một đại môn phái đệ tử so tài, đêm nay xem như toại nguyện.

“Sư huynh danh, nhất định sẽ theo người này mà truyền vào trong Thiên Đô Sơn.” Nữ tử vừa cười vừa nói.

“Danh bất danh không quan trọng, chúng ta tu hành, chỉ nhìn hướng trường sinh.” Ngọc Thần Tiêu nói.

“Vâng, đúng vậy, sư huynh nói phải, bất quá, sư huynh giết người, sao không nhìn một chút đối phương trên thân có gì?” Nữ tử lại hỏi.

“Thiên Đô Sơn đệ tử kia giết người về sau, cũng không tìm đồ đạc trên thi thể, ta làm sao có thể tìm? Làm cho đối phương nhìn, vô duyên vô cớ cười chúng ta Tuyết Long Sơn đệ tử nhặt vật trong thi sao?” Ngọc Thần Tiêu lạnh mặt nói.

Nữ tử lại chớp mắt, vừa cười vừa nói: “Sư huynh băng thanh ngọc khiết, đương nhiên không thể làm như vậy, nhưng sư muội lại có thể.”

Nàng nói xong, cũng không đợi hấn trả lời, liền chạy về phía Tứ Lang vừa rồi chết đi.

Chương 60 : Đô Hạ Thành gặp cố nhân

Triệu Phụ Vân một đường cơ hồ không hề dừng lại một chút nào hướng phía Thiên Đô Sơn mà đi.

Khi hấn lại nhìn thấy Đô Hạ Thành, nguyên bản dọc theo đường đi tâm tình khẩn trương, vào giờ khắc này thả lỏng xuống, nhưng mà lại có một loại kích động nói không rõ ràng.

Năm ngoái lúc rời đi, trong lòng hấn nghĩ đến giết người, nghĩ đến mình muốn đi Vụ Trạch kia, khó tránh khỏi có áp lực.

Cho nên lúc hấn rời đi, nhìn như nhẹ nhõm, nhưng nội tâm lại như trọng sơn đè ép.

Lúc hấn rời đi, không người đưa tiễn, lúc trở lại, cũng không người hoan nghênh.

Nhưng tâm tình là hoàn toàn khác biệt.

Tiến vào trong Đô Hạ Thành, hấn ở trên núi đã không có chỗ ở, cho nên hấn trở về, muốn trước đi Vô Lượng Viện viện ghi danh.

Tương đương với đưa tin, biểu thị mình Trúc Cơ trở về.

Cũng may Thiên Đô Sơn, đối với Trúc Cơ đệ tử, vô luận bọn hấn là tại trong nhiệm vụ gì, đều có thể trở về,

không cần đợi đến trong môn triệu hoán, điểm này rất tốt, có thể thấy được trong núi đối với Huyền Quang tu sĩ Trúc Cơ trở về coi trọng.

Hắn không có ngay lập tức đi Vô Lượng Viện, bởi vì hiện tại thời gian tương đối trễ, cho nên hắn trước muốn tìm một khách sạn nghỉ ngơi.

Lúc đi ngang qua Hồng Quán, không khỏi nghĩ đến đêm rời đi, người và sự việc trong Ngân Thoa Viện.

Rõ mồn một trước mắt, cũng đã thoáng qua như mây khói.

Đô Hạ Thành quy hoạch rất tốt, nơi này dù sao ở hoặc là tu sĩ, hoặc là người nhà tu sĩ.

Đường đi rộng rãi, trong đó cống thoát nước an bài cũng rất tốt, không có mùi hôi thối khắp nơi như ở Vụ Trạch Huyện, Triệu Phụ Vân bởi vì ngửi nhiều khắp nơi đều tồn tại mùi thối trong Vụ Trạch Huyện, cho nên sau khi trở về khó tránh khỏi chú ý cái này.

Đang lúc hắn muốn tìm một cái khách sạn ở lại, đột nhiên có người hô: “Phụ Vân, Phụ Vân?”

Triệu Phụ Vân quay đầu, chỉ thấy một thanh niên, sau khi hắn quay đầu lại lập tức chạy tới.

Cùng hắn còn có mấy thanh niên nam nữ, bắt quá bọn hắn đều chỉ nhìn đối diện đường phố.

“Phụ Vân sao ngươi lại trở về, ngươi là, Trúc Cơ rồi?”

Thanh niên trong kinh hỉ mang theo hăm mộ hỏi.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, không có phủ nhận.

Thanh niên tên là Hạc Liên Bích, cùng hấn học vẽ trong Bạch Hạc Họa Quán.

Nhà của hấn chính là tại Đô Hạ Thành, tổ tiên từng là Thiên Đô Sơn Tử Phủ Tu Sĩ, nhưng nhiều đời xuống tới, lại càng ngày càng xuống dốc.

Mà Bạch Hạc Họa Quán chính là sản nghiệp trong tộc hấn, chỉ là thế hệ này là từ đại bá trong tộc hấn chưởng quản.

Bởi vì tu hành trong Hạ Viện, cần giao không ít tài nguyên, cho nên trong nhà mình nếu như có thể dạy bảo tu tập, sẽ ở trong nhà mình tu tập, đợi ngày Trúc Cơ, trực tiếp nhập Thượng Viện.

Hạc Liên Bích chính là như vậy, hấn là ở trong tu đường nhà mình tu tập, trong Đô Hạ Thành có rất nhiều dạng này gia tộc, gia tộc tu đường, sẽ còn tiếp nhận một chút ngoại lai tu sĩ nhập đường tu hành.

“Phụ Vân, người vừa từ bên ngoài trở về, còn không có chỗ ở a? Đi trong nhà của ta ở đi, ta vì người đón tiếp.” Hạc Liên Bích nói.

Triệu Phụ Vân thoáng chần chờ một chút, nói: “Có thể quá quấy rầy hay không?”

“Sẽ không, ta hiện tại ở một mình.” Hạc Liên Bích mang

theo thương cảm nói.

“Người không phải ở trong nhà sao? Làm sao ở một mình rồi?” Triệu Phụ Vân biết, nhà của hắn kỳ thật cũng không lớn, trong nhà còn có một mẫu thân, liền hai gian phòng ngủ, lại thêm hắn, vậy thì phải cùng Hạc Liên Bích ngủ cùng một cái giường.

“Ta ở trong nhà, nhưng gia mẫu năm trước qua đời, cho nên ta hiện tại ở một mình.” Hạc Liên Bích nói.

“Ách, bá mẫu qua đời rồi? Xin nén bi thương.” Triệu Phụ Vân gặp qua hai lần Hạc Liên Bích mẫu thân, là một người rất hòa thuận, lúc ấy hắn tại trong nhà Hạc Liên Bích ăn cơm, còn là mẫu thân hắn làm đồ ăn.

Chỉ là không nghĩ tới, chỉ trong nháy mắt, cũng đã qua đời.

“Gia mẫu, một mực tưởng niệm phụ thân, suy nghĩ quá nặng, ta lại không nên thân, để mẫu thân ưu tư nhiều, hiện tại gia mẫu qua đời, cũng không cần trên thế gian thụ tưởng niệm nỗi khổ.” Hạc Liên Bích nói.

Triệu Phụ Vân trong lòng cảm thán, hắn biết, đối phương phụ thân năm đó ra ngoài du lịch, kết giao với mẹ của hắn, hai người tình thâm, chỉ là phụ thân của hắn, lúc trở về, là bị thương, cho nên qua đời sớm, mà mẫu thân hắn chỉ là một người bình thường.

Sau khi Hạc Liên Bích cáo biệt bằng hữu của hắn, dẫn Triệu Phụ Vân mua chút thực phẩm chín, cũng đánh một bầu rượu sau đó về nhà, sau khi về nhà, hắn lại chưng

lên cơm, sau đó hai người liền ngồi ở chỗ đó bắt đầu ăn.

Triệu Phụ Vân đối với rượu cũng không thích lắm, bất quá, Hạc Liên Bích bây giờ lại có chút thích, phần lớn thời gian, đều là Hạc Liên Bích hỏi tình huống của hắn, hắn cũng không có che giấu cái gì, Hạc Liên Bích nghe được trong mắt tràn đầy ao ước.

“Phụ Vân, ta thật rất ao ước ngươi, ngươi dũng cảm, cố gắng, lại có thiên phú, ta kỳ thật cũng muốn đi bên ngoài du lịch, tìm kiếm Chân Sát, xây thành đạo cơ, nhưng mà, ngươi biết không? Trong Đô Hạ Thành này, mỗi một năm đều có người quen thuộc hoặc là không quen thuộc từ bên ngoài truyền về tin tức, hoặc là tu vi tận phế, hoặc là chết ở bên ngoài.”

“Ngươi đi Vụ Trạch Huyện kia, nếu như là ta, ta khả năng đã chết ở nơi đó.”

“Ngươi biết không? Dù hiện tại cho ta Chân Sát, ta cũng không dám đi hợp sát, trước đó vài ngày, ta có một cái đường ca, hắn hợp sát thất bại, nói là Huyền Quang không đủ tinh khiết cứng cỏi, không cách nào luyện hóa Chân Sát, ngược lại bị Chân Sát xuyên thủng tạng phủ, trực tiếp bị đốt chết.”

“Lúc ấy ta ngay tại, nghe tới trong phòng kêu thảm, tất cả mọi người xông đi vào, ta cũng không dám nhìn, lúc sau đường ca khiêng ra đến, ta liếc mắt nhìn, đường ca bị đốt toàn thân đều cháy đen, thật đáng sợ.”

Hạc Liên Bích vừa nói vừa uống rượu.

Triệu Phụ Vân không nói gì thêm, hần biết, ngưng luyện Huyền Quang đến giai đoạn nhất định, sẽ khó mà tiến bộ, nguyên nhân trong đó là tự thân thần ý không cách nào được đến rèn luyện.

Mà muốn thần ý được đến rèn luyện, thì cần kinh nghiệm, đương nhiên, cũng có người tại dưới một loại trạng thái cực tĩnh cực thuần, Huyền Quang ngưng luyện thành thực chất, trực tiếp Trúc Cơ, nhưng loại người này rất ít gặp.

Chỉ có sau khi trải qua sự tình, sau đó ý chí mới có thể biến cứng cõi, sẽ có một loại cảm giác thoát thai hoán cốt, vì thế Huyền Quang pháp lực mới có thể càng thêm cường đại.

Mà Hạc Liên Bích vị kia đường ca, hiển nhiên là phương diện này còn chưa đủ.

Hần hơi cảm thụ một chút Huyền Quang trên người Hạc Liên Bích, mang đến cho hắn cảm giác là lỏng lẻo, mềm mại, như đoá hoa tản ra vậy.

“Trạng thái này của ngươi, xác thực không thể hợp sát.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nhưng mà, Phụ Vân, ngươi biết không? Phụ thân của ta, còn có mẫu thân, bọn hắn đều hi vọng ta có thể trở thành một Trúc Cơ tu sĩ.” Hạc Liên Bích nói.

“Nếu như ngươi thật muốn trở thành một Trúc Cơ tu sĩ, như vậy liền rời đi Đô Hạ Thành, đi bên ngoài du lịch, đi tương đối yên ổn một chút quốc gia, rời đi hoàn cảnh

quen thuộc, đi kinh lịch một ít chuyện, ta nghĩ, người sẽ có thu hoạch.” Triệu Phụ Vân nói.

“Thật sao?” Hạc Liên Bích dùng một đôi ánh mắt như say, lại như tràn ngập mong đợi nhìn xem Triệu Phụ Vân. Hiển nhiên hắn cần người khác cho niềm tin.

Triệu Phụ Vân khẳng định nói: “Thật, du lịch, không chỉ có thể mở mang tầm mắt, còn có thể để người độc lập với thiên địa, lấy thể sự rèn luyện tâm tính, Âm Dương rèn luyện, tính linh tự mãn, Huyền Quang tự nhiên cũng có thể làm được thuần mà dẻo dai.”

Ban đêm hôm đó, hai người cũng không phải ngủ chung một giường, nhưng Triệu Phụ Vân có thể nghe được tiếng Hạc Liên Bích trằn trọc trên giường bên cạnh.

Ngày hôm sau, sau khi hai người ăn điểm tâm, Hạc Liên Bích tâm tình nhìn qua đã khá nhiều, Triệu Phụ Vân lại biết hắn đem tâm tư đặt ở trong lòng.

Sau khi hai người ăn xong cháo, Triệu Phụ Vân liền hướng hắn cáo từ, sau đó, một đường hướng trong núi mà đi.

Trên đường trường sinh, sẽ gặp rất nhiều người, nhưng là nhiều khi, người chỉ có thể dẫn, lại rất khó làm được trực tiếp trợ giúp.

Thiên Đô Sơn, Vô Lượng Viện có ghi danh phòng.

Tại trong ghi danh phòng trọng ghi danh tính, liền biểu thị mình Trúc Cơ trở về, sau đó trong núi tiến hành một

phen khảo nghiệm, tự nhiên sẽ cử hành nghi thức nhập môn, từ đó về sau, liền có thể ở trong núi lưu một ngọn hồn đấng, trở thành Thiên Đô Sơn Thượng Viện đệ tử, lại xưng là nội môn đệ tử.

Đồng thời, có thể nhập Tàng Pháp Lô, chọn lựa công pháp tu hành cùng pháp thuật.

Đây là Triệu Phụ Vân trong lòng mục tiêu, là trong hạ viện, rất nhiều người tha thiết ước mơ.

Khi hẩn nhìn thấy câu đối hai bên Vô Lượng Viện, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn.

“Kiến hồng trần vạn tượng, tư đạo pháp vô lượng.”

Chương 61 : Vào núi

Hắn thuận con đường trong núi, vòng qua ngọn núi chỗ hạ viện, đi tới đối diện, xuyên qua một đầu hẻm núi, chính là Vô Lượng Viện.

Đến nơi này, mới xem như chân chính tiến vào Thiên Đô Sơn.

Người trong núi thường đem hẻm núi kia xưng là thế tục, đem hẻm núi bên này xưng là trên núi.

Người ở trong núi, chính là tiên.

Triệu Phụ Vân đi tới bên cạnh hẻm núi, lúc này chính là buổi sáng, ánh bình minh vừa ló rạng.

Phương đông vạn đạo hồng quang rơi vào trong sương mù bốc lên trong hẻm núi, hình thành một vòng cầu vồng, mà cầu treo dây sắt bên trên hẻm núi vừa vặn xuyên qua cầu vồng, giống như tiên cảnh.

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, vừa hay nhìn thấy Hạ Viện đệ tử tu hành địa phương.

Tại Hạ Viện trên núi, phía đông, có một khối địa phương tu bằng phẳng rộng rãi, Hạ Viện đệ tử mỗi ngày sáng sớm cũng sẽ ở nơi đó hái triều dương tử khí tu hành.

Lúc này, chính là lúc Hạ Viện đệ tử kết thúc tu hành, bọn hắn chính dễ dàng nhìn thấy hẻm núi cùng trên hẻm núi cầu treo dây sắt.

Thường xuyên có Đạo Sư sẽ cùng mọi người nói: “Hi vọng một ngày nào đó các người có thể đi qua cây cầu này, xuyên qua hẻm núi, tiến vào Thượng Viện, trở thành nội môn đệ tử.”

Hôm nay, bọn hắn nhìn thấy có người vừa vặn muốn qua cầu, thế là liền có thật nhiều người dừng bước, ở nơi đó nhìn xem hắn.

Triệu Phụ Vân nhớ kỹ, mình trước kia sau khi tu hành xong, cũng thường sẽ đứng ở nơi đó nhìn ra xa hẻm núi, ngẫu nhiên cũng có thể nhìn thấy có người đi vào.

Bất quá, lại chưa từng nhìn thấy có người từ cầu treo đi ra, có người nói đi ra điềm xấu, mang ý nghĩa, bị trục xuất khỏi sơn môn, hoặc là tu vi bị phế.

Mà Thượng Viện đệ tử, phần lớn đã có thể ngự không phi hành, hoặc là giá sương đằng vân, hoặc là ngự khí, không có người sẽ đi bộ.

Hắn đã từng đứng ở trên núi nhìn người khác qua cầu, hiện tại, hắn thành trong mắt người khác phong cảnh.

Từng bước một đi vào cầu treo dây sắt, một trận gió thổi tới, sương mù lập tức đem hắn nuốt chửng, hắn cảm giác mình từ nay đi vào chân chính tu chân thế giới, từ đây đạp lên chân chính con đường tu hành.

Sau khi qua cầu, hắn lại quay đầu nhìn Hạ Viện đối diện chỗ núi, đã thấy không rõ lắm, ở giữa bị vân vụ xông lên trong hạp cốc cho ngăn cản.

Phía trước là một bậc thang đá uốn lượn, hắt từ một bên núi xoay quanh núi, một tòa đại điện xuất hiện trong mắt.

Đại điện đứng ở mặt nam. Ẩn vào dưới đại thụ.

Hắn ngẩng đầu, ‘Vô lượng’ hai chữ đập vào trong mắt.

Trên hai cột đá hình vuông phía trước điện, phía trên có câu đối màu đỏ khắc đá.

Vô Lượng Viện là chuyên môn đối mặt thế tục.

Trước kia, Triệu Phụ Vân còn đang suy nghĩ vì cái gì đối mặt thế tục, xử lý quan hệ với các quốc gia và người trên thế gian phải gọi là Vô Lượng viện.

Vô Lượng Viện mặc dù gọi viện, nhưng không thể nào là một cái tiểu viện tử.

Hắn hiện tại mới hiểu được, “Vô lượng” cái tên này, là tại nói cho mọi người, không muốn bởi vậy lâm vào trong vạn trượng hồng trần, phải suy nghĩ đạo pháp vô lượng, phải đem vạn trượng hồng trần xem như tu hành trận.

Còn có một, chính là đối mặt hồng trần các loại ân oán, tự thân càng muốn có vô lượng ý chí, bằng không sẽ bị quán vào trong đó.

Hắn tiến vào bên trong, tìm tới ghi danh phòng.

... ..

“Tính danh?”

“Triệu Phụ Vân.”

“Ở nơi nào tu hành?”

“Quý mao năm, canh thân nguyệt, quý Hợi ngày, nhập Thiên Đô Sơn Hạ Viện, năm ngoái tháng năm rời núi, phụng mệnh đi Vụ Trạch Huyện làm Giáo Dục.”

Triệu Phụ Vân biết, bởi vì còn có một ít người cũng không phải tu hành trong Hạ Viện Thiên Đô Sơn, nhưng sau khi Trúc Cơ cũng muốn nhập Thiên Đô Sơn Thượng Viện, cho nên người ghi danh muốn hỏi rõ ràng.

“A, bốn sơn đệ tử, nhóm Huyền Quang đệ tử nhập Đại Chu Quốc?”

“Đúng thế.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nhà ngươi ở nơi nào?” Lục sự phòng chấp sự lại hỏi.

Triệu Phụ Vân có chút không rõ, chẳng lẽ vào núi tu hành, còn cần phải xem gia thế sao?

Đối phương hiển nhiên nhìn ra nghi ngờ trong lòng Triệu Phụ Vân, đại khái là nhìn đến mức quá nhiều, thế là nói: “Trên núi cần phải biết mỗi một người đệ tử tình huống, bao quát gia thế, bởi vậy có thể thấy được hồng trần gút mắc phía sau.”

Triệu Phụ Vân nghe xong, liền minh bạch trong đó

nguyên nhân.

Giống như là thành lập hộ tịch hồ sơ.

“Năm ta mười ba tuổi, được đại di đưa đến chỗ Thiên Đô Sơn Tuân Lan Nhân Đạo Sư, từ Tuân Lan Nhân Đạo Sư đưa đến Hạ Viện.” Triệu Phụ Vân nói.

Đối phương ngẩng đầu nhìn Triệu Phụ Vân một cái, nói: “Người đi là nội bộ miễn thúc tu nhập sơn khế?”

“Đúng.” Triệu Phụ Vân nói.

Tại trong Thiên Đô Sơn, mỗi một nội môn đệ tử, đều có thể đưa một người nhập Thiên Đô Sơn Hạ Viện tu hành, miễn thúc tu.

Đương nhiên, nếu hắn có thể Trúc Cơ, như vậy hắn không thể nào chuyển sang môn phái khác, có chút người giao thúc tu mà nhập Hạ Viện tu tập, trong quá trình Trúc Cơ, khả năng cùng môn phái khác kết duyên, vì thế sẽ chuyển sang môn phái khác.

Tình huống như vậy, Thiên Đô Sơn kỳ thật cũng sẽ không trực tiếp đi quản.

Nhưng là miễn thúc tu đệ tử, thì không thể chuyển sang môn phái khác.

“Người đại di tính danh?”

“Vân Ý Thanh.” Triệu Phụ Vân nói.

“Phương nào nhân sĩ?”

“Không có chỗ ở cố định, tứ hải phiêu bạt, núi non du đãng.” Triệu Phụ Vân nói.

Người kia lại một lần nữa ngẩng đầu quan sát Triệu Phụ Vân, cười nói: “Như thế cũng là hiếm thấy.”

“Đúng thế.” Triệu Phụ Vân nói.

“Tốt, đây là người lâm bài, có thể đến hậu sơn trụ sở tạm thời, theo bảng số vào ở, qua mấy ngày sẽ có một nghi thức nhập môn, chỉ cần thông qua khảo nghiệm, liền có thể trở thành Thượng Viện đệ tử.”

“Tốt, đa tạ.” Triệu Phụ Vân nói.

“Các người một nhóm người này, cũng không tệ, sau khi nhập Thượng Viện, hảo hảo tu hành.”

Triệu Phụ Vân cũng không biết trong đám người này của mình, còn có ai đã trở về, cũng không biết như thế nào không tệ pháp, cho nên chỉ là đáp: “Vâng”.

Hắn nhìn cầm trên tay đồng bài, chính diện có Thiên Đô hai chữ, mặt sau một chữ “Lâm”, thêm một số thất.

Gian phòng kia cũng không lớn, nhưng đồ dùng trong nhà rất đủ, đồng thời nơi này có nhà ăn, mang theo lâm bài có thể ở bên trong ăn uống miễn phí.

Lúc ăn cơm, hắn nhìn thấy người cùng mình ở cùng nhau tại lâm thời nhà ở, Triệu Phụ Vân cũng không nhận

ra bọn hấn, bắt quá bọn hấn cũng chưa chắc lẫn nhau có bao nhiêu quen thuộc, đại khái là so Triệu Phụ Vân sớm đến mấy ngày.

Bốn nam hai nữ, tăng thêm Triệu Phụ Vân chính là bảy người.

Trong đó có một nữ tử sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân, tương đối quen thuộc hỏi: “Vị đạo hữu này, người trước đó là ở Hạ Viện tu tập sao?”

Triệu Phụ Vân uống vào linh mễ cháo, ăn nắm tươi, nhẹ gật đầu.

Hấn đánh giá đối phương, lại quan sát năm người khác, liền minh bạch, bọn hấn hấn đều không phải Thiên Đô Sơn Hạ Viện đi ra.

Thiên Đô Sơn sẽ có Hạ Viện đệ tử sau khi Trúc Cơ, không về Thiên Đô Sơn, tự nhiên cũng sẽ có người xuất thân khác tại sau khi Trúc Cơ chuyển sang Thiên Đô Sơn, nhất là lấy tán tu chiếm đa số, còn có một ít tổ tiên khả năng cùng Thiên Đô Sơn có loại nào đó duyên.

“Vậy quá tốt, chúng ta rốt cục đợi đến một vị xuất thân Hạ Viện đạo hữu về núi.” Nữ tử kia nói.

“Ách, vì cái gì nói như vậy?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bởi vì nếu có bản sơn Hạ Viện đệ tử về núi, liền sẽ rất nhanh cử hành nghi thức nhập môn, nếu không, chúng ta muốn chờ đủ một tháng mới có thể cử hành nghi thức

nhập môn.” Nữ tử nói.

Triệu Phụ Vân vậy mà không biết những thứ này.

Nhưng quả nhiên như nàng nói, vào lúc ban đêm đã có người tới thông tri hấn, ngày mai cử hành nghi thức nhập môn.

Chỉ là người thông tri hấn kia, lại đánh giá hấn, nói: “Ngày mai người chủ trì nghi thức nhập môn, nếu như hỏi người về vấn đề bên ngoài câu hỏi nhập môn, người chỉ cần bảo vệ chặt tâm thần, không cần mở miệng là được.”

Triệu Phụ Vân trong lòng nghi hoặc, muốn hỏi hấn vì sao, hấn lại đã rời đi.

Kỳ thật Triệu Phụ Vân cho tới nay, trong lòng đều có một cái lo lắng, chính là liên quan tới nhập môn lúc “vấn tâm”, bất quá, hấn lại minh bạch, vấn tâm nội dung thật ra là cố định.

Tuy nhiên, có vẻ như ngày mai ai đó có thể sẽ nhân cơ hội này để hỏi nhiều hơn.

Chương 62 : Hai phái

Triệu Phụ Vân trước kia khi ở Hạ Viện, cũng thường nghe người ta nói, trong Thiên Đô Sơn, kỳ thật có phân hai phái, một nhập thể phái lấy thể gia làm chủ thể, lại được xưng là thể gia phái.

Một phái thì lấy tĩnh tu đạo làm chủ thể, mặc kệ hồng trần sự tình xuất thể phái, phái này lại được xưng là thanh tĩnh phái.

Khi ở Hạ Viện, những này đều chỉ nghe một chút, giống như nghe cổ sự, cảm thấy tất cả điều này cách mình thật xa.

Mà vào thời khắc này, hắn không khỏi nhớ tới lời đồn này, không khỏi có một loại cảm giác hoang đường, hắn cảm thấy mình chỉ một lòng tu hành, mới tới nơi này, đều còn chưa vào Thượng Viện, chẳng lẽ liền muốn cuốn vào thể gia phái cùng thanh tĩnh phái tranh đấu sao?

Nhưng hắn rất nhanh liền nghĩ đến, mình giết Hứa Nhã Quân, Hứa Nhã Quân thuộc về thể gia phái, mà mình từ Tuân Lan Nhân đưa đến Hạ Viện, phía sau không có thể gia, tự nhiên liền bị quy về thanh tĩnh phái.

Nghĩ đến Tuân Lan Nhân, hắn tự nhiên cảm thấy Tuân Lan Nhân sẽ là thanh tĩnh phái, bởi vì hắn không có nghe nói Tuân Lan Nhân phía sau có thể gia.

Đêm nay, hắn chỉ đã tọa nhập định ở nơi đó, ý thức

chìm vào trong khí hải phù lục của mình, trải nghiệm lấy pháp ý trong phù lục.

Nhất là một đạo Kiếp Pháp Phù, từ trong Kiếp Pháp Phù Lục cảm nhận được kiếp nạn, đây là đạo phù lục này mang cho hấn kinh hỉ, mà sau khi hấn trừ khử sát cơ trong đó, lại là nhiều một tia cảm ngộ, phảng phát đối đạo phù lục này nhiều một tầng nhận biết.

Chỉ chớp mắt, cũng đã đến ngày hôm sau.

Phương đông một tuyến sinh bạch.

Sáng sớm.

Sau khi rửa mặt, thanh niên đạo nhân hôm qua cảnh cáo hấn lại đến.

Hấn đầu tiên là gọi Triệu Phụ Vân, sau đó lại đi gọi những người khác, bắt quá những người khác sớm đã thức dậy, chờ ở nơi đó.

“Ta tên là Chu Thuần, bốn năm trước nhập Thượng Viện.” Thanh niên tự giới thiệu mình.

Triệu Phụ Vân tính toán thời gian, lúc hấn nhập Thượng Viện mình còn tại Hạ Viện, nhưng cũng chưa từng gặp hấn.

Bởi vậy có thể thấy, đối phương có thể là sau khi mình vào hạ viện, hấn đã xuống núi du ngoạn tìm kiếm cơ duyên.

“Chu sư huynh.” Triệu Phụ Vân gọi một tiếng.

Hai người bọn họ đi ở trước, mà sáu người khác thì đi ở phía sau, cho dù là có người nghĩ đi tới nói hai câu, nhưng nhìn thấy hai người nói chuyện, cũng không tiện cùng lên đến.

“Người có biết trong núi chúng ta xuất thế cùng nhập thế chi tranh không?” Chu Thuần hỏi.

“Nghe nói qua.” Triệu Phụ Vân nói.

“Chúng ta tu hành, tu chính là trường thọ, tìm chính là con đường trường sinh, một môn phái sở dĩ sẽ trở thành một môn phái, chính là mọi người cùng một chỗ, chống cự kiếp số trên con đường tu hành, hỗ trợ lẫn nhau, sư huynh đệ, cũng có thể coi là đạo侶.” Chu Thuần nói.

Triệu Phụ Vân đáp một tiếng, không có quá nhiều trả lời, bởi vì hắn không biết đối phương muốn nói gì.

“Nhưng có chút người, lại cùng mình gia tộc liên lạc qua sâu, lấy môn phái bối cảnh mà thành gia tộc thế, luôn muốn đem sơn môn buộc tại trên gia tộc, có việc, chính là người sơn môn, có chỗ tốt, liền cảm hướng trong nhà mình.”

“Như thế, có thể nói là ác tặc trong núi!”

Triệu Phụ Vân không nghĩ tới, mình chẳng hề nói một câu, Chu Thuần cứ nhiên đã nói nhiều như vậy, hơn nữa dường như đối với thế gia phái, có cực sâu hận ý.

“Ách, Chu sư huynh, cùng thế gia phái có chuyện gì không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Thế gia phái, hại ta kém chút không cách nào Trúc Cơ, khiến cho ta phí thời gian tuế nguyệt, ngăn cản con đường của ta, thù này không đội trời chung.”

Triệu Phụ Vân nói xong, Chu Thuần lập tức mở miệng nói ra.

Triệu Phụ Vân nghe xong, lại không có trả lời, bởi vì hắn nhất thời không biết nói thế nào tốt.

Hắn cảm thấy, một người quá hiển lộ nội tâm của mình, nhất định không phải chuyện tốt, mà mình cùng hắn cũng không phải là rất quen thuộc, hắn thế mà cứ như vậy biểu thị nội tâm cừu hận của mình.

Người như thế, dễ chiêu họa trên người.

Một đoàn người, rất nhanh cũng đã đến trước một đại điện.

Trên đại điện treo bảng hiệu có ‘Vấn Tâm’ hai chữ.

Mấy người đi vào, trong đại điện, có ba tòa tượng thần.

Phía trên nhất, chỗ cao nhất một tượng thần kia, không có khuôn mặt, đó là Vô Thủy Đạo Tổ.

Vô Thủy Đạo Tổ rốt cục là tồn tại như thế nào, không ai nói rõ được, có người nói hắn mở thế giới này, có người nói hắn cao cư ở sâu trong tinh không.

Vị thứ hai thì là người truyền Khai Phái Tổ Sư đạo pháp, tên là Bành Việt Thiên Quân, nghe nói độn đi thiên ngoại.

Mà vị thứ ba, thì nghe nói hiện tại vẫn tại thế Khai Phái Tổ Sư Hi Di Tổ Sư.

Người chủ trì vẫn tâm còn chưa đến, tất cả mọi người chờ ở đó, không người nói chuyện, trong đại điện trầm mặc túc mục.

Triệu Phụ Vân đánh giá ba tòa tượng thần.

Trong đó Bành Việt Thiên Quân tượng thần, nhìn qua uy vũ, ngấm nhìn phương xa, mà Hi Di Tổ Sư tượng thần, lại là bộ dáng vẻ già nua.

Đúng lúc này, hần nghe tới tiếng bước chân, sau đó có hai người từ bên ngoài đi vào.

Hai người đều là đạo bào màu đen, người cầm đầu nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, bên hông buộc lấy một sợi dây thừng màu vàng, Triệu Phụ Vân liếc mắt nhìn, chỉ cảm thấy trên dây thừng mặt tràn đầy nổi lên hoàng mang, để người ánh mắt không cách nào xác thực bắt giữ, vẻ mặt của người nọ nghiêm túc.

Một người khác nhìn qua khoảng ba mươi, cả người nhìn qua gầy gò, bên hông treo một chiếc gương xem như ép bào đeo sức.

Ánh mắt hai người đảo qua mọi người, Triệu Phụ Vân

không biết có phải là ảo giác của mình hay không, hấn cảm thấy người biểu tình nghiêm túc, bên hông buộc lấy hoàng dây thừng ánh mắt tại trên mặt mình nhiều dừng lại một chút.

“Bàn đạo Hứa Thế Khâm, tiếp nhận khảo hạch vấn tâm kỳ này của các người, các người đều là mới Trúc Cơ, đã muốn vào Thiên Đô Sơn, liền muốn thụ ‘vấn tâm’ khảo nghiệm.”

“Từ người tới trước.”

Sau khi nghe được Hứa Thế Khâm cái tên này, Triệu Phụ Vân tâm có chút xiết chặt, bởi vì ‘Hứa’ chữ, cùng Hứa Nhã Quân có lẽ giống nhau.

Triệu Phụ Vân nhưng thật ra đứng tại bên trái nhất, nhưng Hứa Thế Khâm là từ bên phải nhất bắt đầu.

Chỉ thấy theo Hứa Thế Khâm mở miệng, hấn cảm giác, toàn bộ âm thanh khác trong đại điện giống như biến mất.

Mà lại, chẳng biết lúc nào, hấn cảm thấy, ánh mắt trên tổ sư tượng thần đều rủ xuống, chú ý nơi này.

Hấn không biết, những người được hỏi cảm thấy như thế nào.

Nhưng hấn nghe tới người bị hỏi, đầu tiên là bị gọi tính danh, sau khi trả lời, đối phương liền như lâm vào một loại trạng thái vô ý thức, hỏi gì liền đáp gì.

Triệu Phụ Vân trong lòng vô cùng khẩn trương.

Đối phương từng người một hỏi tới, hỏi vấn đề đều giống nhau.

“Đến từ nơi nào?”

“Tại sao phải nhập Thiên Đô Sơn?”

“Tu hành mục đích là gì?”

“Nếu Thiên Đô Sơn gặp nguy nan, ngươi sẽ làm thế nào?”

Liên cái này bốn điểm, phía bên phải sáu người —— trả lời.

Rốt cục, đến lượt Triệu Phụ Vân, hắn cảm thấy, đến mình thời điểm, loại khí tức nghiêm túc này càng nặng, sáu người phía trước chỉ là xếp chồng lên nhau pháp vận, đến mình nơi này hình thành một đợt pháp vận lãng phong.

Hắn nhìn Hứa Thế Khâm, chỉ cảm thấy sâu trong mắt đối phương, lộ ra lãnh khốc, cả người giống như một ngọn núi nguy nga.

Chỉ nghe hắn mở miệng nói ra: “Ngươi là Thiên Đô Sơn Hạ Viện miễn thúc tu đệ tử, ngươi hết thầy đều đem dâng hiến cho sơn môn, ngươi biết không?”

Câu này, không phải trong câu hỏi, Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời, không biết có nên trả lời hay không, bởi vì

một câu này, trả lời ‘Không’ chữ, nhiều người nhìn như vậy, nếu trả lời ‘có’, tương lai bị người ghi nhớ, dễ dàng bị nắm bắt.

“Sư huynh, lời nói này, người tu hành, cùng ở trong một núi, đều là đạo lữ, khi nâng đỡ lẫn nhau, trợ giúp lẫn nhau, chúng ta há muốn vãn bối kính dâng gì!”

Gầy gò đạo nhân lời vừa ra khỏi miệng, đúng là để nguyên bản bầu không khí tức mục, lực áp bách cực mạnh, đột nhiên buông lỏng xuống.

Triệu Phụ Vân nguyên bản tâm giống như bị người giẫm lên, giờ khắc này giống như có người đẩy ra chân kia.

Hắn không trả lời, chỉ có chút cúi đầu, tránh ánh mắt.

Chương 63 : Vấn tâm

Triệu Phụ Vân cúi đầu trong nháy mắt, liền có một loại cảm giác.

Cảm giác mình không còn đứng trong đại điện này, mà là ở trong một chỗ hư không, khôn cùng hắc ám.

Hắn cảm giác người chung quanh đều biến mất, mà mình giống như bị người kéo lại.

Tựa như có người một phát bắt được ý thức của mình, mình giống như là một cây củ cải, bị người nắm lấy phía trên lá cây, từ trong đất nhổ lên, cầm trên tay.

Trên dưới không chỗ dựa, toàn thân đều không thể sử dụng lực, ngay cả giấy dựa cũng giống như không có chỗ tập trung.

“Triệu Phụ Vân.” Hứa Thế Khâm thanh âm uy nghiêm vang lên.

Cảm giác nguy hiểm trong lòng hắn giống như nước suối lạnh như băng dâng lên, từng đợt từng đợt, giống như muốn đem chính mình bao phủ.

Hắn cảm thấy mình không ngẩng đầu, nhưng trong bóng tối lại có một đôi mắt uy nghiêm nhìn chăm chú vào mình.

“Ở đây.” Triệu Phụ Vân đáp lại, mở miệng một nháy mắt, sự kiên trì của hắn vào giờ khắc này đều tan đi, giống

như là mở cửa trái tim, đem hết thấy trong phòng mình mở rộng cho người khác xem.

“Người đến từ nơi nào?” Trong thanh âm của Hứa Thế Khâm có một loại lực lượng khiến người ta không cách nào kháng cự.

“Trong Yến Vân Thập Lục Minh Quốc, Hoài Nam Triệu thị.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

Câu trả lời của hắn, ngược lại để những người khác ngoài ý muốn, trong Yến Vân Thập Lục Minh Quốc, Hoài Nam Triệu thị là vương thất, cho dù lúc trước theo Hứa Thế Khâm cùng tiến vào, giúp Triệu Phụ Vân tiết pháp một lần vị đạo nhân kia, cũng có chút ngoài ý muốn.

Mà ngoài ý muốn hơn chính là Chu Thuần đi cùng Triệu Phụ Vân, tại thời khắc này, sắc mặt của hắn tựa hồ trở nên khó coi, giống như là bị Triệu Phụ Vân lừa gạt.

“Tại sao phải vào Thiên Đô Sơn?” Hứa Thế Khâm lại hỏi.

“Tại Triệu gia đã không đất dung thân, đại di đến tìm ta, mang ta tới Thiên Đô Sơn tu hành.” Triệu Phụ Vân nói.

“Tu hành mục đích là gì?” Hứa Thế Khâm hỏi.

“Hồi Triệu gia, vì mẫu thân ta lấy lại công đạo.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

Mọi người kinh ngạc, bởi vì bọn họ ở trong thời gian ngắn ngủi tiếp xúc, chỉ cảm thấy Triệu Phụ Vân người

này, giống như là một người hiền lành, lúc gặp mặt, trong mắt hoặc khóe miệng đều mang theo ý cười, cũng không giống như một người mang theo đầy cừu hận.

Thế nhưng lúc này trả lời, lại muốn về nhà báo thù, một cái tu sĩ tu hành mục tiêu không phải trường thọ trường sinh, ngược lại lấy báo thù làm mục tiêu, đủ thấy trong lòng hấn hận ý sâu sắc cỡ nào.

Chu Thuần sau khi nghe đến đó, sắc mặt lại đẹp hơn rất nhiều, cảm thấy Triệu Phụ Vân cũng giống như mình, là bị người thế gia tổn thương qua, mặc dù xuất thân thế gia, lại cùng thế gia có thù, thuộc về mình người.

“Nếu Thiên Đô Sơn gặp nguy nan, người sẽ làm như thế nào?” Hứa Thế Khâm lại một lần nữa hỏi.

Chỉ là câu hỏi này, lại có chút phiêu huyễn, bên cạnh vị kia tu sĩ, lập tức nhú mày.

Nhưng mà một câu nói này, nghe vào trong tai Triệu Phụ Vân, lại phát sinh biến hóa, lời kia giống như là một tầng bột phấn trải trên mặt đất hình thành chữ, nhưng gió thổi qua, phía dưới bột phấn lại có chữ khác.

Dưới thanh âm, còn có nhất trọng thanh âm, mà nhất trọng thanh âm này, giống chủ tử giấu dưới quần áo, nháy mắt đâm vào trong lòng.

“Nói, người là thế nào giết Hứa Nhã Quân!”

Triệu Phụ Vân trong lòng giờ khắc này cảm giác nguy hiểm, đã đến cực hạn, bất quá, Kiếp Pháp Phù Lục của

hắn cho hắn biết, lần này tra hỏi có nguy hiểm cực lớn, ý thức của hắn liền chìm vào trong khí hải phù lục.

Trong ý thức của hắn, chính mình là một đoàn bắt diệt hỏa diễm.

Mà thanh âm của đối phương, lời nói ý, giống như là gió, thổi hỏa diễm bay lên, giống như muốn thổi ra lửa, lộ ra thiêu đốt củi tài phía dưới hỏa diễm tới.

“Trả lời!” Hứa Thế Khâm lại quát khẽ một tiếng, thanh âm nổ tung trong tâm, hỏa diễm bay múa.

Hắn gấp buộc ý thức, thủ ý nghĩ của mình, cắn chặt hàm răng, chính không để cho mình mở miệng. Hắn cảm thấy, mình chỉ cần mở miệng, liền đem mình giết người quá trình nói ra.

Đúng lúc này, bên cạnh vị kia đạo nhân mở miệng nói: “Làm sao? Triệu Phụ Vân, người không nguyện ý trả lời sao? Hỏi người một lần nữa, nếu như Thiên Đô Sơn gặp nguy nan, người sẽ làm thế nào?”

Lời này của hắn vừa nói ra, lại trong nháy mắt đem Hứa Thế Khâm nói ý đánh tan, giống như là có khác biệt sắc thái chiếu vào, xua tan một mảnh dày đặc hắc ám.

Triệu Phụ Vân gánh nặng trong lòng liền được giải khai, lập tức mở miệng nói: “Hết sức bảo hộ Thiên Đô Sơn.”

“Tốt, không sai, vấn tâm kết thúc, Hứa sư huynh, người còn có cái gì muốn hỏi sao?” Bên cạnh đạo nhân cười hỏi.

Hứa Thế Khâm quay đầu nhìn đạo nhân kia một chút, nói: “Nhược Định sư đệ, người không phải luôn luôn giảng cứu thanh tĩnh vô vi, thuần tính thủ tâm sao? Làm sao, không sợ lâm vào hồng trần gút mắc, rơi vào trong kiếp số sao?”

Hứa Thế Khâm trên mặt nhìn như đang cười, nhưng lại có một cổ cảm giác uy hiếp không rõ ràng.

“Thanh tĩnh vô vi, thuần tính thủ tâm, không phải ngồi như tượng bùn, vô vi hữu vi, đều ở chỗ một lòng mà thôi, sư huynh, như vậy so đo, mới là lâm vào trong cữu nạn kiếp số a.” Được xưng là Nhược Định đạo người nói.

“Chúng ta tu hành, tự nhiên phải có dũng khí ứng kiếp, phải có ứng kiếp thủ đoạn, chuyện thế gian, bất quá ân oán tình cữu bốn chữ, người nhìn hấn trả lời tu hành mục đích, không phải cũng chính là muốn trở về báo thù sao? Đây chính là người trong chúng ta a.” Hứa Thế Khâm nói xong lại nở nụ cười.

Trong điện những người khác cũng không dám lên tiếng.

Nhược Định đạo nhân cũng là nhìn Triệu Phụ Vân vài lần, cũng không nói gì nữa.

Hứa Thế Khâm lại nói: “Các người đều đã thông qua vấn tâm khảo hạch, kể từ hôm nay, chính là Thiên Đô Sơn Thượng Viện đệ tử, con đường vô tận, đều tại dưới chân, đặc thọ!”

Sau khi nói xong hai chữ ‘đắc thọ’ cuối cùng, tất cả mọi người đáp ‘đắc thọ’, Hứa Thế Khâm liền đi ra ngoài phòng.

Sau đó, mọi người lại trở về nơi ở tạm thời kia, ngày hôm sau, Chu Thuần đưa tới ngọc bài cho bọn họ.

Ngọc bài chính diện khắc Thiên Đô hai chữ, còn có hoa văn núi liên miên, mặt sau khắc ba chữ Triệu Phụ Vân ở chính giữa.

Ở biên giới phía trên Triệu Phụ Vân, khắc ngày tháng, đó là ngày hấn vào Thượng Viện.

“Từ hôm nay, người ta chân chính là sư huynh đệ, nghĩ không ra, sư đệ người thế mà xuất thân Yên Vân Hoài Nam Triệu thị, lại không tại phủ, cũng là người cơ khổ, nhưng vô luận như thế nào, nhập Thiên Đô Sơn thượng viện, liền là chân chính đặt chân con đường, tương lai trở về báo thù, cũng không phải không có khả năng.” Chu Thuần nói với Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân lại có chút không ý tứ nói: “Sư huynh, ta nhất định hảo hảo tu hành.”

“Ha ha, là phải hảo hảo tu hành, người mới vào Thượng Viện, phải chọn lựa công pháp, tu tập pháp thuật, có cái gì không rõ ràng, đến hỏi sư huynh là được.” Chu Thuần nói.

Triệu Phụ Vân liên tục gật đầu, hỏi: “Sư huynh, ta hiện tại muốn đi nơi nào?”

“Người bây giờ đã là Thượng Viện đệ tử chính thức, có thể đi trong núi Thượng Viện chọn một chỗ ở, nơi đó nguyên linh khí tràn ngập, cũng có đồng môn giao lưu, là địa phương tu hành tốt.” Chu Thuần nói.

“Vậy, sư huynh, sư đệ liền cáo từ, đợi về sau mời sư huynh uống rượu.” Triệu Phụ Vân nói.

“Được.” Chu Thuần vừa cười vừa nói.

Chính Triệu Phụ Vân tiến về, Thượng Viện chỗ ngọn núi, tên Tượng Bối Sơn, bởi vì núi lớn, mà tựa như lưng voi, cho nên gọi Tượng Bối Sơn.

Triệu Phụ Vân vừa đi, vừa nghĩ đến Chu Thuần.

Từ lần đầu gặp gỡ, đến lời hấn nói, suy nghĩ mấy lần, hấn cuối cùng cảm thấy, mình vẫn là cùng hấn giữ một khoảng cách cho thỏa đáng, chẳng biết tại sao, luôn có một loại cảm giác, Chu Thuần sư huynh sẽ mệnh ngắn ngủi.

Một cơn gió thổi tới, gió núi thanh lương.

Hấn nhìn Tượng Bối Sơn, trong lòng hưng phấn vô cùng, bởi vì từ nay về sau, hấn chính là Thiên Đô Sơn Thượng Viện đệ tử, hấn có chút không kịp chờ đợi đi chọn lựa công pháp, tu tập pháp thuật.

Chương 64 : Thượng Viện, Tàng Pháp Lôu

“Thúc, chúng ta làm sao không trực tiếp giết hắn?
Chúng ta chẳng lẽ còn cần chứng cứ sao?”

Trong một gian phòng, có một thanh niên nói với Hứa Thế Khâm, trong mắt hắn tràn đầy không hiểu.

Thanh niên tên là Hứa Nhã Thành, cùng Hứa Nhã Quân là đồng tộc đường huynh đệ, chỉ là hắn không phải ở trong Hạ Viện tu tập, mà tại trong chính tu đường nhà hắn tu tập, sau khi Trúc Cơ, trực tiếp tới Thiên Đô Sơn Thượng Viện.

“Giết người, chỉ là chuyện một câu nói, chúng ta giết người phần lớn thời gian cũng xác thực không cần chứng cứ gì, nhưng có đôi khi chính là không thể làm.”
Hứa Thế Khâm đứng bên cửa sổ, bên ngoài cửa sổ núi rừng xanh biếc, trong xanh biếc xen lẫn điểm điểm đỏ vàng.

Đây là trong núi hoa lại nở.

“Chúng ta Thiên Đô Sơn, cùng Đại Chu tiến hành hợp tác, để Huyền Quang đệ tử tiến vào Đại Chu đảm nhiệm Giáo Dục, đây là từ chúng ta thế gia phái tại chủ đạo, thanh tĩnh phái người trong lòng bất mãn, trước đó điều tra Triệu Phụ Vân giết Nhã Quân sự tình, Tuân Lan Nhân nhúng tay vào trong đó, việc này nhất định gây nên một số người chú ý.”

“Người có điều không biết, ở Nam Lăng bên kia, Mã Tam Hộ đi nơi đó, không ai có thể xác định, hắn là đang giám sát Thiên Sơn Quốc động tĩnh, hay là muốn thuận tiện xem có người đến giết Triệu Phụ Vân hay không.”

“Chúng ta ở trong núi, làm việc phải đứng ở chỗ cao, quang minh chính đại làm, tốt nhất không nên lấy âm mưu tiểu động tác đến xử lý, nếu dùng phương thức ám sát giết người, gia tộc chúng ta nhiều người như vậy, ai có thể bảo hộ được toàn tộc đây? Mà lại, bởi vì ám sát một tên tiểu bối, mà bị người ta biết, bị người công khai nói chúng ta Hứa gia tự tiện giết đồng môn, đối với danh tiếng của gia tộc đến nói, thật không tốt.”

“Cho nên, chúng ta muốn trực tiếp ở trong núi trị tội hắn, làm cho người khác không còn lời nào để nói, làm việc tận lực để sơn môn cùng chúng ta hợp tác, người gặp qua trong phạm nhân, có người có thể huấn luyện voi nghe theo mệnh lệnh sao? Sơn môn chính là voi.”

Mà chúng ta muốn làm đến chính là, để mọi người biết, giết chúng ta người, sơn môn sơn quy sẽ xử lý, như vậy người khác sẽ cảm thấy, sơn môn cùng chúng ta là một thể, nếu là dựa vào chính chúng ta đi giết người, vậy sẽ cùng sơn môn hình thành loại đối lập nào đó.”

“Ám sát, đó là giang hồ thích khách gây nên.” Hứa Thế Khâm khuyên bảo nói.

“Nhưng mà, Triệu Phụ Vân này nếu một mực sống, vậy đối với chúng ta mà nói, chẳng phải là tổn hại chúng ta Hứa gia thanh danh sao.” Hứa Nhã Thành nói.

“Người tu hành, khi bảo trì bình thần, có rất nhiều cơ hội, mà lại là cơ hội quang minh chính đại, đến lúc đó hấn chết rồi, trong núi không có bất kỳ người nào có thể tìm được lý do bất mãn.” Hứa Thế Khâm nói: “Ta muốn đem sự kiện này, xem như thời cơ huấn phục voi.”

Hứa Nhã Thành mặc dù không hiểu, nhưng là cảm thấy, trong lời nói của tộc thúc mình lộ ra một cỗ cảm giác huyền lệ khó hiểu.

Chỉ là hấn cảm thấy, lần này mình cùng Triệu Phụ Vân đồng niên nhập Thượng Viện, làm sao cũng phải để mọi người biết, sự tồn tại của Hứa gia ở trong núi, không thể để cho Triệu Phụ Vân quá dễ chịu.

Triệu Phụ Vân nhập Thượng Viện.

Mới vào Thượng Viện đệ tử, có rất nhiều cần học tập.

Trong Thượng Viện dạy học cùng Hạ Viện khác biệt.

Bởi vì khoá trong Thượng Viện, là cần mình trình báo, sau đó đạt tới nhất định nhân số, liền sẽ có Đạo Sư tới giảng đạo giải thích khó hiểu.

Đạo khóa phân biệt có Âm Dương, Ngũ Hành, trận pháp, tinh tượng, pháp thuật, thần thông, cương sát, quỷ thần, binh khí, đan dược, luyện khí, Vô Thủy Đạo Kinh v.v.

Những này đồng dạng đều là người muốn nghe tích lũy nhiều, liền sẽ có Đạo Sư tới giảng pháp.

Trong toàn bộ Thiên Đô Sơn, Khai Phái Tổ Sư vì không muốn cả môn phái hình thành phe phái cùng đỉnh núi, cho nên không có sư đồ chi thuyết.

Nhưng chậm rãi vẫn bởi vì quan hệ huyết thống, ở trong sơn môn hình thành phe phái lấy huyết thống làm liên kết, cùng lấy lý niệm tu hành làm liên kết một phái khác.

Bởi vì nơi này không xưng sư đồ, mọi người từ Tổ Sư trở xuống, đều là đệ tử, theo lý thuyết đều có thể xưng là sư huynh sư tỷ, nhưng sự thật cũng không phải như thế.

Bởi vì rất nhiều người đều ở trong Thượng Viện cùng Hạ Viện giảng đạo giải pháp, cho nên đều sẽ được xưng là “Sư” .

Tỉ như Triệu Phụ Vân xưng Tuân Lan Nhân vì Tuân Sư, lúc gặp mặt, thường chấp đệ tử lễ, bất quá so sánh với những môn phái chân chính sư đồ truyền thừa, sư đồ lễ này lại không nghiêm khắc cùng giảng cứu như vậy.

Vì thế, ở trong Thiên Đô Sơn, vì hậu bối giảng đạo giải pháp, chính là một phương thức tốt tăng lên mình địa vị.

Mà có thể đi giảng đạo giải pháp hay không, lại cần tu vi cùng kiến giải bản thân được đến tán thành mới được.

Thiên Đô Sơn Thượng Viện, nhìn qua cũng không hoa lệ, ngược lại có một loại cảm giác thô kệch, to to nhỏ nhỏ phòng điện tản mát tại các nơi, thoát nhìn, giống

như rối loạn vô chương, không có trật tự đáng nói, nhưng tinh tế xem xét, liền phát hiện những phòng điện này, kỳ thật hình thành một Nhất Nguyên Pháp Trận.

Nhất Nguyên Pháp Trận tác dụng lớn nhất, chính là đem lực lượng tản ra tập trung ở một chỗ.

Cái gọi là nhất nguyên, chính là vạn chúng quy nhất.

Đương nhiên, cái này “vạn chúng” đến “quy nhất”, cũng không phải tùy tiện liền có thể làm được, hấn đi ở trong đó, tinh tế trải nghiệm một chút, liền biết, đây hẳn là hoa trận trong Nhất Nguyên Pháp Trận.

Đóa hoa đặc điểm chính là một đóa hoa có từng mảnh cánh hoa, phía trên tách ra, nhưng đến gốc rễ, lại đều quy về cùng một chỗ, lực lượng hội tụ vào một chỗ, hình thành nụ hoa.

Cho nên đóa hoa hình pháp trận, liền thành trận hình chủ yếu trong Nhất Nguyên Pháp Trận.

Đương nhiên, trận pháp sư cao minh, có thể hợp trận cùng biến trận, sẽ tại trong Nhất Nguyên Pháp Trận hoa hình, khảm vào cái loại hình pháp trận khác.

Tỉ như có bảy cánh hoa, nhưng mà bảy cánh hoa lại ứng Bắc Đẩu Thất Tinh, từ đó hình thành Thất Tinh Trận.

Nơi này không ít giảng pháp điện, đã tại giảng pháp.

Hắn không có đi vào quấy rầy người khác, mà hướng Tàng Pháp Lô đi.

Tại Hạ Viện có một Tàng Pháp Lôu, Thượng Viện nơi này cũng có, nghe nói còn có Tàng Pháp Tổng Lôu, bên trong có thể nhìn thấy cao giai công pháp.

Trên đường, gặp phải một số đồng môn, bởi vì không biết nhau, cũng không nói gì. Hắn một đường đi tới một vách núi, Tàng Pháp Lôu thế mà ở trong vách núi.

Có người thủ vệ, sau khi hắn đưa ra thân phận bài, tiến vào bên trong.

Dưới chân là một hành lang dài, hành lang dài giống như một vòng xoáy lưu động, phía trước không có điểm cuối.

Thân phận ngọc bài cầm trên tay, sau khi tiến vào, thân phận ngọc bài ở trên tay hắn cứ nhiên bắt đầu tản mát quang mang.

Hắn bước vào trong đó.

Chỉ cảm thấy không gian dưới chân giống như đang biến hóa, nhưng lại không làm cho người ta khó chịu, cũng sẽ không cố hết sức.

Một bước, hai bước, ...

Thẳng đến bước thứ bảy, hắn mới đi ra khỏi hành lang kia, cảnh tượng trước mắt biến đổi, hắn nhìn thấy một không gian, bên trong bày biện từng dãy giá sách.

Nhưng hắn cũng không ngay lập tức đi, mà tại trải

nghiệm cảm giác vừa mới đi qua thông đạo kia.

Hắn cảm thấy, mỗi một bước đều là đang độn hành, như là ở hư không dịch chuyển, cái kia thông đạo nhất định là một cái không gian pháp trận.

Quay đầu nhìn, vòng xoáy như cũ tại, vòng xoáy kia như dâng lên, không nhìn thấy bên ngoài phần cuối.

Hắn có một loại ý nghĩ muốn đi thêm vài lần, cảm thụ nhiều mấy lần thông đạo này na di trận pháp ý nghĩ.

Chương 65 : Tuyển đạo tràng

Trong Tàng Pháp Lâu, có không ít người.

Giữa từng dãy giá sách còn bày biện từng trượng dài
mảnh bàn gỗ, bàn gỗ hai bên có ghế dài.

Một số người ngồi đó đọc sách, nam nữ già trẻ đều có.

Tất cả mọi người yên tĩnh đọc sách ở đó, đương nhiên,
cũng có chút là ở đó chép sách.

Hắn biết, nơi này sách là không cho phép mượn, nhưng
có thể tự mình sao chép.

Ở phía trước từng dãy giá sách, có treo tám bảng gỗ,
trên tám bảng gỗ viết: Âm Dương, Ngũ Hành, Trộn
Pháp, Tinh Tượng, Pháp Thuật, Thần Thông, Cương
Sát, Quỷ Thần, Binh Khí, Đan Dược, Luyện Khí, Tập
Gia, Công Pháp.

Triệu Phụ Vân trực tiếp đi đến hàng công pháp.

Công pháp tương đối ít hơn rất nhiều, hắn thuận mắt
nhìn sang, nhìn thấy có « Ất Mộc Linh Cảm Diệu Pháp »,
« Thổ Địa Công Linh Thần Diệu Pháp », « Kim Linh
Thánh Nguyên Diệu Pháp », « Hắc Thủy Diệu Pháp », «
Hỏa Chúc Phần Yểm Diệu Pháp » các công pháp.

Hắn nhìn thấy rất nhiều công pháp sách lấy hai chữ

‘Diệu Pháp’ là kết cục, lúc này hần mới phát hiện, chính mình hình như là đến sớm, đối với tình huống nơi này, rất nhiều đều không hiểu rõ.

Liên quan tới phương hướng cùng phương thức chọn lựa công pháp, cũng không rõ ràng.

Đương nhiên, trong này ngoài ‘Diệu Pháp’ sách, còn có mấy quyển sách lấy tên ‘Huyền Chương’.

Hần nhìn danh tự, có « Thủy Nguyệt Huyền Pháp Huyền Chương », « Kim Cương Bá Thể Huyền Chương », « Cửu Biến Huyền Chương », « Đao Binh Chân Ngôn Huyền Chương ».

Dù không biết lựa chọn như thế nào, nhưng hần vẫn cầm lên lật xem, trong đó « Thủy Nguyệt Huyền Pháp Huyền Chương », có thể hái thủy linh khí, quan tưởng Thái Âm Bảo Nguyệt, lấy ý của Ánh Nguyệt trong nước, hình thành một loại huyền pháp thần thông, có thể tự nhiên huyền hóa ra đủ loại huyền tượng, đồng thời có một pháp môn tế luyện Huyền Nguyệt Bảo Kính ở trong đó.

Mà điều kiện căn bản tu hành môn công pháp này là, ít nhất phải lấy loại Chân Sát ‘Âm Thủy’ Trúc Cơ mới có thể.

Mà « Kim Cương Bá Thể Huyền Chương » bộ công pháp này, thì có thể để người tu luyện thân thể cứng rắn như kim thiết, không sợ nhiếp hồn, truy phách, không sợ thủy hỏa, rất có một loại cảm giác tiểu vô địch, vô luận người khác có pháp thuật gì, mình chỉ một quyền đi qua,

xác thực có ‘Bá Thể’ hương vị.

Chỉ là, môn công pháp này sau khi tu luyện thành, lại sợ nguyên từ cùng lời điện chi pháp.

Hắn lại cầm lấy bản kia « Đăng Chúc Phần Yểm Diệu Pháp » nhìn, hắn phát hiện quyển công pháp này cần lấy hỏa diễm Chân Sát Trúc Cơ, sau khi ngưng kết hỏa phù mới có thể tu, môn công pháp này là hỏa khí giữa thiên địa nhập thân, quan tưởng bản thân như đèn nến, vĩnh hằng quang khu, tu ra phá tà cùng quang hai loại thần thông.

Hắn phát hiện, môn này diệu pháp tu ra thần thông, còn không bằng mình Trúc Cơ kết thành phù lục hạt giống mang đến thần thông.

Trong lòng không khỏi sinh ra một tia vui sướng cùng tự đắc.

Hắn lại lật duyệt vài cuốn sách khác, phát hiện phần lớn cùng loại, sau khi tu hành môn công pháp kia, có thể tu ra một số thần thông.

Triệu Phụ Vân để sách xuống, hắn quyết định vẫn là trước tìm Đạo Sư hỏi một chút lại tới chọn công pháp.

Thế là hắn nhìn xung quanh Tàng Pháp Lâu, nhìn người tản mát ở trên bàn lớn đọc sách hoặc chép sách, trong lòng không khỏi cảm thán.

Kỳ thật, trong thiên hạ, tu hành pháp môn rất nhiều, trong Thiên Đô Sơn công pháp cũng là từ thiên hạ thu

thập đến, nhưng mọi người vẫn nguyện ý tiến vào trong núi tu tập, trừ bỏ nơi này diệu pháp, huyền chương nhiều, tu hành không khí cũng rất tốt, lẫn nhau có thể giao lưu, tương hỗ học tập.

Tốt hơn nhiều so với đóng cửa tạo xe, đây cũng là ý nghĩa sự tồn tại của sơn môn đạo phái, theo một nghĩa nào đó, sư huynh đệ đồng môn, cũng có thể được gọi là đạo lữ tu hành.

Hắn ra khỏi Tàng Pháp Lô, sắc trời cư nhiên đã tối.

Nghĩ đến mình đến Thượng Viện, không có trước đi phân phối chỗ ở, ngược lại trước tới Tàng Pháp Lô nhìn công pháp, thực sự là có chút quá gấp.

Bất quá cũng may trong Thượng Viện địa phương chưởng quản những sự vụ này, cửa vẫn mở.

Nơi đó gọi là Tục Vụ Phòng.

Một nữ đạo nhân tuổi trẻ ngồi ở chỗ đó, trên bàn đang điểm lấy một ngọn đèn, nàng liền nhìn sách trong ánh đèn.

Triệu Phụ Vân đến, đối phương ngẩng đầu lên, tóc che hơn phân nửa khuôn mặt, nhìn qua mặt rất nhỏ, nàng không khỏi bối bối đầu, nói: “Là Triệu Phụ Vân sư đệ sao?”

“Ách, đúng vậy, sư tỷ biết ta?” Triệu Phụ Vân nói.

“Hôm nay có bảy người nhập Thượng Viện, nhưng tới

nơi này nhận lấy trụ sở cũng chỉ có sáu người, sáu người kia sớm liền tới, người vì sao kéo dài như vậy? Vì chờ người, sư tử gọi ta đi tham gia Liên Hoa Pháp Hội đều không có đi.” Nữ đạo nhân có chút tức giận nói.

Hiển nhiên, nàng là muốn đi, nhưng bởi vì Triệu Phụ Vân còn không đến lĩnh trụ sở, cho nên không có đi, hiện tại nhìn thấy Triệu Phụ Vân khó tránh khỏi có chút cảm giác oán trách.

“Thật có lỗi, sư tử, ta vừa tới Thượng Viện liền đi Tàng Pháp Lô nhìn một chút.” Triệu Phụ Vân nói.

“Sau đó liền trầm mê đi vào có phải hay không, bị hoa mắt đi!” Nữ đạo nhân mặt nhỏ, cầm lấy bên cạnh một quyển sách sổ ghi chép, mở ra lại là một tấm bản đồ.

“Đây là địa đồ Tượng Bối Sơn và chung quanh sơn mạch nơi Thượng Viện chúng ta, hiện tại địa phương tốt đều bị người tuyển đi, vốn đang trống đi mấy địa phương tốt, nhưng người tới chậm, cho nên không có.”

Nàng nói xong nhìn Triệu Phụ Vân một chút, tựa hồ muốn xem trên mặt Triệu Phụ Vân có thần sắc hối hận hay không, nhưng nàng không nhìn thấy, Triệu Phụ Vân đối với những này cũng không phải rất coi trọng.

Tu hành tu hành, có phú tu, cũng có thanh tu.

Hắn luôn luôn quen thanh tu.

“Người tuyển một chút, nơi bút đồ bao quanh chính là nơi không có người ở.” Nữ đạo nhân đem địa đồ quay

lại.

Triệu Phụ Vân xem xét, phát hiện núi trên bản đồ này không chỉ có Tượng Bối Sơn, còn bao gồm chung quanh Tượng Bối Sơn những núi kia, một vùng rất lớn.

“Người muốn động phủ, hay là muốn đạo tràng?” Nữ đạo nhân hỏi.

Triệu Phụ Vân rất rõ ràng, động phủ chỉ là mở sơn động thành lập phủ đệ, mà đạo tràng, bình thường là chỉ xây dựng ở mặt đất phòng ốc.

“Sự tỷ, ta vẫn tương đối thích xây dựng ở mặt đất đạo tràng.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nha.” Nữ đạo nhân đứng lên, Triệu Phụ Vân phát hiện nàng không riêng gì khuôn mặt, thân thể cũng nhỏ, cũng thấp, nàng nhìn lấy địa đồ, nói: “Mặt đất đạo tràng hiện tại chỉ có một, đó chính là trên Kê Quan Lĩnh cái này.”

Nàng dùng tay chỉ cách Tượng Bối Sơn xa nhất, còn cách một ngọn núi mới có thể đến đỉnh núi Tượng Bối Sơn, nhưng ngọn núi kia nhìn qua rất cao, ở nơi đó nhất định có thể nhìn thấy Tượng Bối Sơn.

“Nhưng đạo tràng này rất đơn sơ, được thành lập bởi một sư huynh thích xem tinh tượng, phía trên gió rất lớn, xung quanh ngay cả người nói chuyện cũng không có, cũng không thể trồng thảo dược, muốn làm gì cũng không tìm được người thương lượng, lợi ích duy nhất chính là trống trải, rộng rãi, không có người quấy rầy, là một nơi tốt để thanh tu.”

Triệu Phụ Vân nghĩ đến nơi này ưu điểm cùng khuyết điểm đều rất rõ ràng, nhưng hắn muốn nhìn xem còn có địa phương khác hay không, liền hỏi: “Còn có chỗ nào?”

“Những chỗ khác đều là động phủ, đều là một chút sơn động, cũng không biết bao lâu chưa có ai ở qua, cũng không có người quét dọn qua, có động vật nào ở bên trong an ổ cũng không biết.” Nữ đạo nhân ngữ tốc rất nhanh nói.

“Vậy ta liền tuyển nơi này đi.” Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ nói.

Chương 66 : Liên Hoa Pháp Hội

Bên ngoài có từng cơn gió nhẹ thổi qua ngọn cây, thổi vào trong phòng này, đèn đuốc trên bàn nữ đạo nhân lại không nhúc nhích tí nào.

Nàng nghe được Triệu Phụ Vân trả lời, lập tức nói: “Tốt, vậy xác định, Kê Quan Lĩnh, Quan Tinh Đạo Tràng.”

Nữ đạo nhân nói xong, liền xuất ra một quyển sách, lật đến trang đã viết Triệu Phụ Vân danh tự, phía trên đã viết không ít chữ, hần nhìn lướt qua, có hần nhập viện thời gian, sau đó lại tăng thêm: “Kê Quan Lĩnh, Quan Tinh Đạo Tràng.”

“Đến, chính người kí lên tên của người.” Nữ đạo nhân đem bút lông đưa tới, Triệu Phụ Vân xoay người viết lên tên của mình.

Nữ đạo nhân thì tiếp tục nói: “Người buổi tối hôm nay có thể đi Tàng Pháp Lâu đọc sách, cũng có thể ở trên Tượng Bối Sơn đả tọa tu hành, cũng có thể hiện tại liền đi Kê Quan Lĩnh.”

Nàng vừa nói chuyện, một bên dọn dẹp đồ đạc, đem những quyển sổ kia thả trong ngăn kéo, lại lấy ra một cái chuông đồng cho hần, trên chuông đồng có Kê Quan Lĩnh cùng Quan Tinh năm chữ.

“Đây là Thanh Tâm Linh, người cầm đi treo ở cửa ra

vào, liền biểu thị có người ở lại, chuông đồng này, còn có chút tác dụng thanh tâm dưỡng ma.”

Triệu Phụ Vân tiếp nhận, nàng thì đã quay người cầm lấy đèn trên bàn.

Đây là muốn rời đi.

Triệu Phụ Vân tự nhiên là thuận thế lui ra, thuận tiện hỏi: “Không biết sư tỷ xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi Hoàng Anh, tự lấy một đạo hiệu Hỏa Linh, người gọi ta Hỏa Linh đi.” Nữ đạo nhân nói.

“Hỏa Linh sư tỷ, hôm nay làm phiền người.” Triệu Phụ Vân biết phải gọi nàng là Hỏa Linh.

“Không có việc gì, không có việc gì, sư tỷ Liên Hoa Pháp Hội khả năng còn chưa kết thúc, ta đi qua nhìn một chút, đoán chừng còn có thể ăn một chút gì.” Hoàng Anh một bên khóa cửa, vừa nói, đột nhiên quay đầu hỏi: “Người đã ăn chưa?”

“Ách, không có.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy người phải tự mình đi tìm đồ ăn, ta nhưng không mang được người.” Hoàng Anh ngữ tốc rất nhanh nói.

“Không sao, sư tỷ cứ việc đi là được, ta tích cốc rồi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Tích cốc tốt, tích cốc không cần ăn cơm, còn không cần... .” Hoàng Anh nói đến đây lại dừng lại, còn nói

thêm: “Ta đi trước ha!”

Nàng xong nói, cầm đèn, trong gió đêm, giống như là con thỏ nhỏ chạy tới một hướng.

Triệu Phụ Vân không có ý định đi Kê Quan Lĩnh Quan Tinh Đạo Tràng, cũng không có đi Tàng Pháp Lô, mà là tại Tượng Bối Sơn đi lại.

Ngẩng đầu là bầu trời, hôm nay đúng lúc là đầu tháng, không thấy mặt trăng, lại vừa lúc bầu trời không mây, cho nên khắp trời đầy sao.

Tượng Bối Sơn trong tinh quang, đúng là có một phen đặc biệt cảnh đẹp, hần nhìn thấy rất nhiều kiến trúc ở trong bầu trời đêm đều hiện ra ánh sáng nhạt.

Gió thổi qua, thỉnh thoảng vang lên tiếng chuông gió, nghe để cho lòng người buông lỏng mà thanh tĩnh.

Trên Tượng Bối Sơn trên cây thừa thốt, ngẫu nhiên vang lên ba ba âm thanh.

Lại gặp được trên một chút tảng đá, có người xếp bằng ở đó đã tọa nhập định.

Mặc dù Triệu Phụ Vân còn không có tu hành Trúc Cơ sau công pháp, nhưng cũng biết, nhập định, tâm tư chìm vào trong phù lục hạt giống, cảm thụ phù lục hạt giống mang đến thần thông là tuyệt đối sẽ không có sai.

Mà nhập định, cũng không phải là luyện pháp lực, cho nên cả đám đều yên lặng.

Đương nhiên, hấn đứng ở trên Tượng Bồi Sơn, lại nhìn thấy trên núi đối diện có đạo đạo quang hoa tại thiên không xoay quanh, hấn biết, đó là có người đang nhiếp dẫn tinh lực.

Người có tam bảo, tinh khí thần; trời có tam bảo, nhật nguyệt tinh; đất có tam bảo, thủy hỏa phong.

Hôm nay phồn tinh đầy trời, Triệu Phụ Vân cảm giác được, trên núi đối diện, tràn ngập một mảnh tinh quang, trong đó có một đoàn tinh quang phá lệ loá mắt, giống như có tinh thần rơi vào trong sơn cốc.

Triệu Phụ Vân trong hai mắt nổi lên ánh lửa, trong phù lục “Phá Tà” cùng “Quang”, để hai mắt của hấn không dễ dàng bị mê hoặc.

Hấn thấy rõ trong một đoàn tinh quang kia là một mặt tinh phiên.

Tinh phiên là tên gọi chung của loại có thể nhiếp dẫn tinh thần chi lực phiên kỳ, về phần tinh phiên này cụ thể tên gọi là gì, Triệu Phụ Vân không biết, nhưng hấn biết, nhất định là một kiện pháp khí không tồi.

Một kiện pháp khí tốt, nhất định là cùng bản thân pháp lực tương hợp, là cùng bản thân phù lục hạt giống mang đến thần thông tương hợp, cho nên khu ngự pháp khí thi pháp, nhất định có thể để bản thân năng lực, có thể càng to lớn hoặc càng tinh vi hơn, hiện ra ở trong trời đất này.

Pháp khí, là muốn lấy được tác dụng làm cầu nối câu thông thiên địa, để bản thân lại càng dễ câu thông, khi bị địch nhân công kích, lại đưa đến tác dụng bảo vệ.

Hắn nhìn sườn núi kia, có người đứng ở ngọn cây, hái nhĩếp tinh quang tinh phiến dẫn xuống, có từng điểm quang hoa, rơi vào trong thân người kia.

Đương nhiên, trên núi này không chỉ có người hái tinh quang, còn có hái nhĩếp Thái Âm chi lực người, chỉ là hôm nay tinh quang thịnh nhất, cho nên người kia mới bắt mắt nhất.

Mỗi người đều tại luyện bảo cùng tu hành.

Hắn tiếp tục đi trên Tượng Bối Sơn, nhìn xem từng tòa đại điện.

Lại nhìn thấy trong một tòa tiểu điện, cư nhiên đèn đuốc sáng trưng, mơ hồ có thể nghe được bên trong có tiếng người nói chuyện.

Cửa cũng không đóng, hắn nhìn thấy bên trong có không ít người ngồi ở đó, vây thành một vòng tròn, bên cạnh mỗi người đều bày bàn nhỏ, trên bàn đặt một ít đồ ăn vật, mỗi người không giống nhau, giống như là mình mang theo.

Có hoa quả tươi, hoa quả khô, còn có thịt, có rượu, hạt, còn có trà được nấu ở đó, thậm chí có người mang theo lò ở nơi đó nấu thịt ăn.

Người bên trong đang trao đổi với nhau, ánh mắt hắn

đảo qua người trong đó, sau đó nhìn thấy vị Hỏa Linh sư tử vừa mới không lâu còn giúp mình đăng ký đạo tràng kia.

Hắn cũng không muốn đi vào, người ta ở nơi đó tổ chức cái gì Liên Hoa Pháp Hội, mình ở cửa đi dạo không dễ nhìn, quay người liền rời đi, ngay tại hắn quay người, bên trong Hoàng Anh lại đột nhiên cùng trước người nàng sư tử nói: “Kim Linh sư tử, chính là người kia, không tới chỗ ta tuyển đạo tràng động phủ, ngược lại trực tiếp đi Tàng Pháp Lô nhìn công pháp, để ta chờ lâu như vậy, lúc này mới không đuổi kịp sư tử người pháp hội.”

Sư tử kia đương nhiên cũng nhìn thấy, chỉ là Triệu Phụ Vân ở bên ngoài chỉ đứng trong chốc lát liền rời đi, lúc này nàng nhìn thấy chính là cửa.

Kim Linh sư tử kia lại nói: “Đã có duyên đến nơi này, người đi gọi vào đi, mọi người cùng nhau nhận thức một chút.”

“Thật muốn mời hắn sao?” Hoàng Anh có chút ngoài ý muốn nói.

“Ừm, đi thôi, mới nhập viện sư đệ khó tránh khỏi sẽ có chỗ không quen thuộc không hiểu rõ, chúng ta vừa vặn vì bọn họ giảng giải một phen.” Kim Linh sư tử nói.

Hoàng Anh nghe xong, không nói thêm gì nữa, lập tức đứng dậy, bước nhanh đi ra bên ngoài, sau đó nhìn thấy Triệu Phụ Vân ngay tại nhìn cảnh đêm cách đó không xa.

Nàng bước nhanh chạy tới, hô: “Triệu Phụ Vân.”

Triệu Phụ Vân quay đầu, mỉm cười nói: “Hỏa Linh sư tỷ, làm sao rồi? Có chuyện gì không?”

“Kim Linh sư tỷ gọi người đi vào cùng ngồi một chút.”
Hoàng Anh nói.

“Ách, ta liền không đi, ta cùng mọi người cũng không quen biết.” Triệu Phụ Vân nói.

“Không sao, hôm nay cũng có người mới gia nhập pháp hội, người mới tới Thượng Viện, rất nhiều chuyện không rõ, vừa vặn giảng giải cho người một chút.” Tên là Hoàng Anh, đạo hiệu Hỏa Linh nữ tu lúc này trên mặt đã hoàn toàn không có trước đó tiểu oán niệm, nhiều hơn mấy phần thiện ý vui vẻ trợ giúp người khác.

“VẬY, ĐA TẠ SƯ TỶ DẪN KIẾN.” Triệu Phụ Vân nói.

Vì thế, hắn đi theo tiến vào trong cung điện nhỏ này, đi theo Hoàng Anh tới sau lưng Kim Linh sư tỷ kia.

Người ở bên trong còn đang nói chuyện, chỉ lấy ánh mắt nhìn hắn một chút mà thôi, Kim Linh sư tỷ cũng không có đứng dậy, chỉ ra hiệu hắn ngồi sau lưng mình.

Mà nàng thì nghiêng người lại, nhìn Triệu Phụ Vân ngồi xuống, đánh giá hắn, đột nhiên cười nói: “Ta gọi Kim Linh, hoan nghênh người nhập Thượng Viện, đến, ta giới thiệu cho người nhận biết mọi người đi.”

Nói xong, nàng vỗ tay, đem sự chú ý của mọi người đều hấp dẫn tới, nói: “Cho mọi người giới thiệu một chút, đằng sau ta vị này, là hôm nay vừa nhập Thượng Viện sư đệ, họ Triệu, tên Phụ Vân, Linh Nhã sư đệ, người biết sao?”

Triệu Phụ Vân nhướng mày, trong khí hải đan linh của hắn, một luồng kiếp pháp phù như khói đen quần quanh trong Xích Viêm Thần Phù đột nhiên giật giật.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người một thanh niên đối diện, bởi vì hắn từ trên người thanh niên đối diện cảm nhận được một luồng sát khí, phảng phất có một cỗ kiếp sát khí, từ đáy lòng nổi lên một ít người cùng sự tình.

Hứa Nhã Quân cái tên này hiện ra trong lòng của hắn.

Đối diện thanh niên đạo nhân kia, con mắt đều trừng lớn mấy phần, nói: “Hắn là Triệu Phụ Vân?”

Chỉ nghe Kim Linh sư tỷ cười nói: “Đúng vậy a. Triệu Phụ Vân, hắn cũng là mới gia nhập chúng ta pháp hội, đạo hiệu Linh Nhã, bản danh Hứa Nhã Thành.”

Triệu Phụ Vân nhìn vẻ mặt ý cười, đáy mắt có mấy phần hưng phấn Kim Linh, nói: “Kim Linh sư tỷ, thật sự là rất hăng hái, đa tạ Kim Linh sư tỷ giới thiệu.”

Hắn nói đến đây, lúc này đứng lên, hướng mọi người ôm quyền nói: “Tại hạ Triệu Phụ Vân, mới vào Thượng Viện, như có chỗ thất lễ, còn mời các vị sư huynh sư tỷ nhiều hơn bao dung.”

Hắn nói xong, lại có một người cười lạnh nói: “Bao dung? Nhữ là ai? Mọi người, vì sao muốn đối với người bao dung?”

Chương 67 : Bất vi đao

Liên Hoa Pháp Hội, ở Thiên Đô Sơn Thượng Viện tồn tại thời gian thật lâu.

Đương nhiên, đã từng có pháp hội khác, nhưng sau khi người sáng lập rời đi Thượng Viện, pháp hội kia liền sẽ tán đi, đương nhiên, cũng không phải hoàn toàn tán đi, bởi vì từng ở trong pháp hội kết giao đồng môn hoặc nhiều hoặc ít cũng còn sẽ liên lạc, nếu có việc, còn có thể trợ giúp lẫn nhau.

Thiên Đô Sơn lớn như thế, trong môn đệ tử nhiều như vậy, trong Thượng Viện đệ tử tới tới đi đi, rất nhiều người một đi không trở lại, tản mát khắp thiên địa, hoặc vì một số thế gia cung phụng, hưởng nhân gian phú quý, hoặc là tìm u thám huyết, tiêu vong trong đó.

Nhưng mà Liên Hoa Pháp Hội này, lại truyền thời gian thật lâu, thế hệ này pháp hội hội chủ chính là Kim Linh sư tử.

Triệu Phụ Vân không biết vì sao Kim Linh phải nói như vậy, cũng không biết nàng từ đâu biết mình cùng Hứa gia mâu thuẫn, nhưng những thứ này đều có thể về sau lại nghĩ.

Bởi vì hiện tại ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người mình, hắn nhìn về phía người đang nói chuyện, ánh mắt lướt qua những người khác, nhìn thấy trong mắt người khác nghi hoặc, kinh ngạc, có chút còn híp mắt lại, như suy tư nguyên nhân trong đó.

Nhưng không ai mở miệng.

Bởi vì mọi người đều biết, giữa tu sĩ sẽ không dễ dàng đắc tội với người như vậy, khi có người sẽ nói như vậy, trực tiếp đắc tội một người, cũng không lưu nửa điểm mặt mũi cùng chỗ trống lúc, phía sau nhất định là có đại thù.

Hiện lộ ở bên ngoài một góc, chỗ tối nhất định còn có nguyên nhân sâu xa.

Ánh mắt Triệu Phụ Vân rơi vào trên một khuôn mặt hơi mập, đối phương dựa vào ngòai ở trên ghế, hai tay đặt ở hai bên, mặc trên người xám đen giao nhau pháp bào, có thể cảm thụ được kết cấu pháp bào của hắn, nhất định là dùng tơ tằm dệt, có tác dụng tịch trần, trừ tà.

Cầm của hắn là khế nâng, ngòai bên cạnh Hứa Nhã Thành, nhìn qua vẻ kiêu căng chi sắc.

Mà Hứa Nhã Thành thì cúi đầu bưng rượu lên uống.

Triệu Phụ Vân tới đối mặt, còn không nói chuyện, khóe miệng đã lộ ra mỉm cười, nói: “Vị sư huynh này, chẳng lẽ cùng ta có hiểu lầm gì.”

“Ha ha, người cũng xứng cùng ta đàm hiểu lầm?” Kia hơi mập đạo nhân nói.

Triệu Phụ Vân nhưng không lại nhìn hắn, mà là xoay đầu lại nhìn Kim Linh sư tỷ, trong ánh mắt của hắn, tự xưng Hỏa Linh Hoàng Anh thì một mặt ngạc nhiên cùng

hỏi hộp.

“Kim Linh sư tỷ, có thể hay không nói một chút, người này họ gì tên gì?” Triệu Phụ Vân nói.

Những người khác đánh giá Triệu Phụ Vân, nàng cũng giống vậy, bắt quạ tại Triệu Phụ Vân hỏi nàng lời nói lúc, nàng lại là bưng lên một ly trà, nói: “Hắn họ Trịnh, tên một chữ Uy, tự xưng Vũ Uy đạo nhân.”

Nàng nói xong, cũng ngẩng đầu nhìn Triệu Phụ Vân, lại nhìn thấy Triệu Phụ Vân khóe miệng cười, nhưng mà đáy mắt của hắn, lại như có một loại không hiểu hàn ý, chỉ nghe hắn nói: “Tốt, ta ghi nhớ, đa tạ sư tỷ vì ta dẫn kiến, hôm nay, sư đệ mới vào Thượng Viện, ngày sau gặp lại, cáo từ.”

Nói xong, hắn liền nhìn cũng không có nhìn nhiều Hứa Nhã Thành cùng Trịnh Uy một chút, liền đi ra ngoài.

Hắn không muốn ở chỗ này cùng người làm cái gì miệng lưỡi chi tranh, bởi vì đây là người khác sân nhà, bọn hắn đều là cùng một cái pháp hội.

Hắn không biết vì cái gì Kim Linh gọi mình tiến đến, châm ngòi mình cùng Hứa Nhã Thành sự tình, nhưng là hắn biết, nơi này tuyệt đối không thể lên xung đột, nếu không chính là thành người khác đao.

Mà lại, chính mình mới nhập Thượng Viện, cho dù sau khi mình Trúc Cơ kết phù lục hạt giống ẩn chứa nhiều thần thông, nhưng còn không có triển hóa thành pháp thuật cùng thực lực.

Thời gian đi ra cửa, mơ hồ nghe được có người nói:
“Ngược lại có chút tính cách a, Kim Linh sư tỷ, người
mời đến, nói đi là đi nha.”

“Liên Hoa Pháp Hội, tự nhiên là tới lui tự do, hưởng chi,
hắn căn bản cũng không có gia nhập Liên Hoa Pháp
Hội, đương nhiên, hôm nay ta chỉ là cố ý giới thiệu tên
của hắn cho các người nghe.”

“Thế nào, sư tỷ, chẳng lẽ tên của hắn còn có cái gì đặc
biệt?” Có người tò mò hỏi.

“Tên cuối cùng vẫn là một cái tên, đặc biệt không đặc
biệt, muốn xem người này đã từng làm cái gì, tương lai
lại sẽ làm cái gì, người nói có đúng hay không, Linh Nhã
sư đệ?” Kim Linh vừa cười vừa nói.

“Sư tỷ nói rất hay, có chút danh tự, là người sống danh
tự, có chút, thì chú định sẽ trở thành người chết danh
tự.” Hứa Nhã Thành bưng lên một chén rượu trên bàn
bên cạnh mình, chậm rãi nói, nói xong ngửa đầu uống
rượu.

“Nói rất hay.” Kim Linh phẩy tay, nói: “Linh Nhã sư đệ lời
này tràn ngập đạo ý, một người khi còn sống, đều là từ
sinh đến tử, người đều có một cái chết, nhưng chúng ta
tu hành, chẳng phải là tìm một đầu bất tử chi đạo sao?
Linh Nhã sư đệ là muốn cùng Triệu Phụ Vân kia so thọ
nguyên dài ngắn sao?”

Hứa Nhã Thành để ly xuống, chén rơi trên bàn, phát ra
một tiếng vang nhỏ, hắn ngẩng đầu nhìn Kim Linh,

nhưng trong lòng tại suy nghĩ: “Vị này pháp hội hội chủ, là có ý gì? Tại sao phải đem Triệu Phụ Vân kia gọi đến, là muốn để cho mình cùng Triệu Phụ Vân kia mâu thuẫn bày ra bên ngoài sao?”

Nghĩ tới đây, Hứa Nhã Thành lại nghĩ: “Bất quá cũng không có quan hệ, dù sao, ta vốn là muốn ở trong Thượng Viện đối Triệu Phụ Vân tiến hành cô lập, để hắn không có bằng hữu, tương lai vô luận muốn đối với hắn làm cái gì, cũng sẽ thiếu chút biến số cùng lực cản.”

“Còn có, nàng, có phải đã ý thức được, chúng ta Hứa gia muốn chiếm nàng Liên Hoa Pháp Hội, cho nên mới đột nhiên đem Triệu Phụ Vân gọi đến, muốn dùng người này đả kích uy tín của ta? Ha ha, nàng thực sự là nghĩ nhiều, Triệu Phụ Vân sao dám ở trước mặt mọi người cùng ta đối chọi gay gắt, hắn nhiều nhất bất quá là một cái thích khách thôi.”

“Tộc thúc nói chúng ta Hứa gia làm việc, nhất định phải để cho người ta tại ngoài sáng tìm không thấy sai lầm gì, cầm đồ vật cũng phải cầm được mọi người không lời nói, vậy trước liền lấy Liên Hoa Pháp Hội này luyện tay một chút đi.”

Hứa Nhã Thành vừa cười vừa nói: “Sự tỷ, người này ta không biết, bất quá ta có một cái đường đệ trước đó ở trong Hạ Viện tu hành, về sau chết trên đường thượng nhiệm, chúng ta còn đang điều tra đến tột cùng đường đệ của ta cùng ai có cừu oán, có cơ hội ngược lại muốn hỏi thăm vị Triệu sư đệ kia.”

Hắn không đợi Kim Linh nói chuyện, lại đứng lên, mở

miệng nói: “Đương nhiên, bởi vì một người mà nhiều loạn không khí pháp hội, đều là ta tội, ngày mai, ta sẽ vì chư vị đưa lên một bình Dưỡng Linh Đan.”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt của mọi người liền có chút kỳ quái, bởi vì vừa rồi ai cũng nhìn ra, người này là Kim Linh mời vào, là người nàng giới thiệu, đồng thời điểm danh Hứa Nhã Thành, nhìn qua giống như là đang đem mâu thuẫn giữa hai người ở chỗ này bày ra.

Hoặc là có thể nói, kỳ thật là Kim Linh đem pháp hội không khí cứng nhắc, mà hiện tại Hứa Nhã Thành lại thay mặt xin lỗi, cũng vì mỗi người đưa lên một bình Dưỡng Linh Đan.

Vì thế ánh mắt mọi người rơi vào trên mặt Kim Linh, mà trong đó lại có người vỗ tay nói: “Tốt, Linh Nhã sư đệ tới Pháp Hội, ngược lại mang đến chút khí tượng mới, không sai không sai.”

Kim Linh cũng cười.

Phía sau nàng Hoàng Anh cũng tương đối cao hứng, nhẹ nhàng vỗ tay, Dưỡng Linh Đan đối với Trúc Cơ tu sĩ đến nói, đều được xưng là trân quý, đan này, nuôi chính là nhân chi tính linh.

Mà nàng vì kiếm chút tu hành tư lương, đều ở tục vụ phòng làm việc, bởi vậy sau khi nghe có một bình Dưỡng Linh Đan, tự nhiên sẽ thật cao hứng.

Bất quá, khi nàng nhìn thấy sư tỷ mình quay đầu nhìn về phía mình, tươi cười trên mặt nhất thời dừng lại.

Bởi vì nàng cảm thấy, sự tử tuy rằng đang cười, nhưng đáy mắt lại lạnh như băng, có một loại phần nộ muốn giết người giấu ở trong đó.

Chương 68 : Dẫn đường

Triệu Phụ Vân đi tới tai voi của Tượng Bối Sơn, nơi này tương đối càng yên lặng, hắn đứng ở nơi đó, nhìn xem tĩnh không, chậm rãi thở ra một hơi, hắn rất muốn mình pháp thuật cao thâm, há mồm phun ra chân hỏa, đem những sự tình đen sì sì cùng người đều đốt sạch sẽ.

Hắn đứng đó, cảm thụ được từng sợi kiếp ý truyền ra từ kiếp pháp phù lục trong lòng mình, dù không phải lửa sém lông mày chủng loại kia, nhưng cũng nhắc nhở lấy hắn, nguy hiểm chưa từng đi xa, ngay tại xung quanh mình.

“Không có không vội, hết thầy lấy tu hành làm chủ, trong thế giới tu hành, tu vi cao thâm, thì có thể phá hết thầy.” Triệu Phụ Vân nói với chính mình.

Hắn một thân một mình, thổi gió đêm, nhìn xem yên tĩnh tĩnh không, ngửi cách đó không xa hương hoa.

Từ bầu trời hướng trong núi nhìn, cũng có thể nhìn thấy những điểm ánh sáng trong núi, mỗi điểm sáng đều là người.

Không biết qua bao lâu, phía sau đột nhiên có một tiếng bước chân xuất hiện, quay đầu nhìn, lại là một người cầm một ngọn đèn đứng ở nơi đó.

Ánh đèn kia trong bóng đêm, vận nhiễm ra một đoàn màu vàng kim nhạt vòng sáng, trong vòng sáng, có một nữ tu sĩ khuôn mặt có thể thấy rõ ràng.

Chính là vị kia đạo hiệu Hỏa Linh, tên là Hoàng Anh nữ tu.

Triệu Phụ Vân khoe miệng lộ ra tiểu dung, nói: “Hỏa Linh sư tỷ, thật là đúng dịp, người cũng tới đây ngắm phong cảnh sao?”

“Không phải, ta tới tìm người.” Hoàng Anh nói.

“A, Hỏa Linh sư tỷ vì sao tìm ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta là tới nói cho người một chút, trước kia ta không biết người cùng Hứa gia có ân oán, cho nên mới ở người đi ngang qua nói với sư tỷ, ta cũng không nghĩ tới”
Hoàng Anh nói đến đây, nhưng lại thở dài một hơi.

“Không sao, Hỏa Linh sư tỷ, đều là vấn đề nhỏ.” Triệu Phụ Vân nói.

“Hứa gia ở trong núi rất có thế lực, tất cả mọi người đều không dám đắc tội với bọn hắn, sư tỷ đều cảm thấy rất phiền não.” Hoàng Anh nói.

Triệu Phụ Vân lại cười cười, nói: “Đổi góc độ khác, người có thể coi những chuyện này là tư lương tâm thần, cảm giác liền không giống.”

“Tư lương tâm thần?” Hoàng Anh mở to hai mắt nhìn, ai có thể đem phiền não coi như tư lương tâm thần đây, ngay cả Kim Linh sư tỷ cũng không nói như vậy.

“Sư đệ, người có phải bởi vì lúc ở Hạ Viện thường nói

mạnh miệng, mới cùng người Hứa gia lên xung đột?”
Hoàng Anh nhin không được nói.

Triệu Phụ Vân trầm mặc.

Hoàng Anh thấy Triệu Phụ Vân không nói lời nào, liền cảm thấy mình có thể nói sai, nhưng lại không tiện nói tiếp phương diện này, vì thế nói: “Sư đệ, người vừa mới tới Thượng Viện, ngày mai, sẽ có một đạo dẫn khoá, người nhất định phải nghe, trong lớp đạo dẫn Đạo Sư sẽ cùng mỗi đệ tử mới vào Thượng Viện giảng giải, phân tích con đường sau này, sẽ dạy cách lựa chọn công pháp.”

“A, vậy rất tốt, chỉ là vì sao, dạng này sự tình không có người báo?” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta nhớ có một vị Đạo Sư từng nói, tu hành là chuyện của mình, mình không coi trọng, khi chưa thực sự lựa chọn công pháp, không ở chỗ này chờ Đạo Sư chỉ dẫn, ngược lại chạy loạn khắp nơi, như vậy không có định lực, người không biết nặng nhẹ, chính là cùng đạo duyên nông cạn.” Hoàng Anh nói.

“Như thế, đa tạ sư tỷ bẩm báo, sư tỷ xem như Hồng Nương giữa ta cùng đạo ở a.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Hì hì, cũng may người không nói ta là đạo duyên của người, ta trở về, người không cần nghĩ không thông, chờ ngày mai sau khi chọn công pháp, sau này chỉ cần tránh đi những người đó là được rồi, chỉ cần ở thời điểm nghe pháp tới nơi này, đợi đến khi mình cảm thấy có thể

rời đi, liền có thể rời đi, bất kể là chính mình đi mở động phủ ẩn tu, hay là đi thế tộc làm cung phụng đều được.”

“A, vậy sư tỷ người muốn đi ẩn tu, hay đi làm cung phụng?” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta còn không nghĩ tốt, hiện tại những cái này còn quá xa, ta tu hành còn chưa đủ, nhưng, nếu như có thể mà nói, ta nghĩ khai phủ.” Hoàng Anh trên mặt lộ ra một tia hướng tới.

Triệu Phụ Vân biết nàng nói khai phủ có hai trọng ý tứ, một loại là mở Tử Phủ, tu hành tiến vào một phen thiên địa khác, mà Tử Phủ Tu Sĩ, thì có thể ở bên ngoài mở môn phái khác, đồng thời Thiên Đô Sơn sẽ thừa nhận đây là Thiên Đô Sơn thuộc hạ môn phái, sẽ tiến hành che chở.

“Sư tỷ tốt chí hướng.” Triệu Phụ Vân từ đáy lòng tán thưởng nói.

Hoàng Anh lại có chút không ý tứ cười cười, nói: “Ai nha, những thứ này ta đều không nói với sư tỷ, người không cần nói với người khác a.”

“Sẽ không.” Triệu Phụ Vân vội vàng nói.

“Vậy ta trở về, ngày mai người nhớ kỹ ở bên kia chờ a, không muốn chạy loạn khắp nơi.” Hoàng Anh nói xong liền xoay người, chạy chậm rời đi, giống như là bởi vì thổ lộ suy nghĩ trong lòng mình, mà ngưng ngừng ở lại trước mặt Triệu Phụ Vân.

“Thật tốt.” Triệu Phụ Vân trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng.

Vật đổi sao dời.

Tia sáng có thể chiếu sáng, có thể xua tan bóng tối, đồng thời cũng có thể che giấu ánh sáng khác.

Tinh quang nhìn không thấy, ánh sáng mặt trời đâm thủng bầu trời ở phía đông, rơi vào trong núi, rơi trên Tượng Bối Sơn.

Triệu Phụ Vân đi tới Tượng Bối Sơn vị trí trung tâm, sau đó, hắn nhìn thấy một bức tường, dán một trương bố cáo, trên đó viết: “Hôm nay giờ Tỵ ở trong Thông Minh Điện, vì người mới nhập Thượng Viện mở đạo dẫn khóa, dẫn đường Đạo Sư —— Tuân Lan Nhân!”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, trong lòng khẽ động, chẳng biết tại sao, có chút cảm giác thờ phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn đi tới Thông Minh điện, nhìn thấy mấy người cùng vào sơn môn ngày hôm qua.

Bọn họ nhìn thấy Triệu Phụ Vân, nhưng không ai đi lên nói chuyện với hắn, chỉ là vụng trộm đánh giá Triệu Phụ Vân, khi ánh mắt Triệu Phụ Vân chuyển qua nhìn bọn họ, bọn họ liền dời ánh mắt đi.

Triệu Phụ Vân không biết vì sao bọn họ lại như vậy, nhưng biết bên trong này nhất định đã xảy ra chuyện gì, hoặc là bị người ta cảnh cáo, hoặc là biết mình có thù với Hứa gia, bọn họ tự động cùng mình phân chia.

Người khác không nguyện ý thân cận, hẳn đương nhiên cũng sẽ không tiến tới.

Liên đứng dưới một gốc cây cách đó không xa chờ lấy, mặt trời mọc, không đến bao lâu, một đóa mây xám từ trên trời giáng xuống, trên mây có một nữ đạo nhân mặc huyền hắc đạo bào, mang hồng sắc đạo quan rơi xuống.

Nàng nhìn quanh một vòng, thấy Triệu Phụ Vân, cũng không nói gì, liền hướng trong điện đi đến.

Thông Minh điện rất lớn, bên trong rất trống trải, không có bàn loại hình đồ vật, vách tường đều là trắng, chỉ có một ít rất nhỏ cửa sổ mái nhà.

Tuân Lan Nhân đứng lại, xoay người lại quét mọi người một chút, cũng không nói lời nào, tay nắm tay, duỗi ra phía trước, quyền chưởng hướng lên, triển khai.

Trong nháy mắt, một ánh sáng trong vắt như nước dâng lên từ lòng bàn tay của nàng.

Một quả cầu nước tỏa ra ánh sáng trong vắt lao ra khỏi lòng bàn tay của nàng, trôi nổi trong không khí.

“Các ngươi từng người một đi lên, độ một chút pháp lực vào bên trong, ta tự sẽ vì các ngươi đề cử tu hành công pháp, bắt đầu từ ngươi.”

Nàng không hỏi những người này tính danh, chỉ đem tay chỉ, người ở chỗ này căn bản cũng không dám lên tiếng, người bị chỉ vào, chỉ có thể tiến lên.

Mà Triệu Phụ Vân đứng ở phía sau, thì là liếc mắt liền nhìn ra, viên kia bỗng bành trong hư không thủy cầu chính là viên Huyền Âm Châu kia.

Khi nàng xuất ra Huyền Âm Châu, không phải từ trong nạp vật túi lấy ra, mà từ trong lòng bàn tay chui ra, có thể thấy, nàng đã đem luyện thành bản mệnh pháp bảo, giấu trong tạng phủ.

Hắn nhìn kỹ kia Huyền Âm Châu, nhìn chăm chú, chỉ cảm thấy bên trong phẳng phất là một thương hải, khôn cùng rộng lớn mênh mông.

Chương 69 : Thuần Dương Bảo Điện

Người thứ nhất tiến lên, duỗi ngón, điểm ra một điểm pháp lực rơi vào trong thanh quang kia.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, pháp lực của hắn có chút u ám, giống như là không quá thuần.

“Người đi tu tập « Hắc Thủy Diệu Pháp », lại tu tập « Tĩnh Trung Nguyệt Quan Tưởng Pháp » lấy thuần hóa người pháp lực, vị kế tiếp.”

Vị thứ hai tiến lên, đồng dạng duỗi ngón điểm chạm vào Huyền Âm Châu phát ra thanh quang.

“Người giống như hắn, vị kế tiếp.”

“Người đi tu tập « Ất Mộc Linh Cảm Diệu Pháp », lại phụ tu « Hắc Thủy Chân Quân Quan Tưởng Pháp », để trợ giúp Ất Mộc linh khí chi sinh cơ sức sống, vị kế tiếp.”

“Người đi tu tập « Kim Linh Thánh Nguyên Diệu Pháp », vị kế tiếp.”

“Người đi tu tập « Thổ Địa Công Linh Thần Diệu Pháp », phụ tu « Xích Viêm Phần Niệm Tâm Pháp » lấy trải nghiệm ý cảnh hỏa phần vạn vật mà thành tro tàn vì thổ, lấy đó làm tinh luyện pháp lực.”

“Người đi tu tập « Đẳng Chúc Phần Yểm Diệu Pháp »,

phụ tu « Thanh Long Quan Tướng Pháp » lấy trảng mộc khí mà vượng tâm hỏa.”

Chỉ một hồi, sáu người cũng đã bị chỉ điểm xong, mỗi người tiến lên, ngay cả lời đều chưa hề nói, lúc lui xuống cũng chỉ là hành lễ, ánh mắt Tuân Lan Nhân để bọn hắn không mở miệng được.

“Các người đều ra ngoài, Triệu Phụ Vân người qua đây.” Tuân Lan Nhân vừa mở miệng, những người khác lập tức nhìn Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân lúc trước đứng ở phía sau cùng, cùng bọn họ duy trì một khoảng cách nhất định, giống như là cô nhận rời đàn.

Mà lúc này đi ngang qua bên cạnh Triệu Phụ Vân, phát hiện trên mặt Triệu Phụ Vân vẫn không có bao nhiêu biểu tình biến hóa.

Cùng trước đó đồng dạng, rất có một loại cảm giác vinh nhục không sợ hãi.

“Tuân Sư.” Triệu Phụ Vân đi ra phía trước.

Sáu người kia nghe Triệu Phụ Vân nói, trong lòng không khỏi nghĩ, từ Thiên Đô Sơn Hạ Viện tấn thăng đệ tử, sẽ cùng thế gia phái Hứa gia có mâu thuẫn, mà lại có thể sống thật tốt, sao lại không có một chút căn cơ?

“Để ta xem một chút, pháp lực của người có những pháp tính nào.” Giọng nói của Tuân Lan Nhân truyền đến tai mấy người kia, bọn họ muốn ở lại xem, người từ Hạ Viện Thiên Đô Sơn đi ra, Trúc Cơ sẽ có gì khác nhau.

Nhưng không ai dám lưu lại, bởi vì bọn họ không phải Hạ Viện đệ tử nhập Thượng Viện, tại xa lạ địa phương, càng không dám lỗ mãng.

Mà lại, Tuân Lan Nhân cho bọn hắn ấn tượng cũng phi thường lãnh khốc, ngay cả nhiều một câu cũng không nguyện ý nói.

“Vâng, Tuân Sư.” Triệu Phụ Vân đi tới, hắn biết, pháp tính trong pháp lực, đến từ Trúc Cơ lúc Chân Sát, mà căn bản, chính là tới từ phù lục hạt giống kết thành trong đan điền khí hải.

Đầu ngón tay Triệu Phụ Vân lộ ra một đạo pháp quang, rơi vào trong thanh quang.

Thanh quang đúng là tại tản ra dưới pháp lực của Triệu Phụ Vân.

“Hoả, phần thiêu, quang, phá tà, vô cầu... .” Tuân Lan Nhân tinh tế cảm thụ, sau đó đem pháp tính mình cảm ứng được đều nói ra.

“Chỉ những thứ này?” Tuân Lan Nhân hỏi.

“Còn có một đạo chưa hoàn toàn thành hình.” Triệu Phụ Vân nói như vậy, hắn cũng không biết có phải là không hoàn toàn thành hình hay không, nhưng mỗi lần trải qua nguy hiểm, sau đó vượt qua, sẽ có thêm một phần hiểu biết, cho nên hắn cảm thấy chưa hoàn toàn thành hình.

Tuân Lan Nhân cũng không truy vấn, mà nói: “Chỉ

những thứ này đã rất không tệ, cùng ta dự đoán không sai biệt lắm, ta chổ này vì người tìm hai môn công pháp tu hành, người xem người muốn chọn cái nào.”

“Một bộ là « Thuần Dương Bảo Điển », một bộ là « Kim Ô Cửu Biến Chân Kinh ».” Tuân Lan Nhân nói: “Hai loại công pháp, đều là tàn thiên, nhưng đều là trực chỉ Nguyên Anh công pháp tu hành, trong đó Thuần Dương Bảo Điển so sánh với « Kim Ô Cửu Biến Chân Kinh » phải ôn hòa một chút, giảng cứu chính là trong Dương có Âm, mà Kim Ô Cửu Biến thì càng bá đạo hơn.”

“Trong tất cả công pháp, Diệu Pháp thấp nhất, tiếp theo là Huyền Chương, sau đó là Ngọc Quyết, Đạo Điển, Chân Kinh.”

“Ách, không biết Tuân sư tu chính là công pháp gì?” Triệu Phụ Vân đột nhiên tò mò hỏi.

Tuân Lan Nhân nhìn hẩn một cái, nói: “Ta sơ tu Hắc Thủy Diệu Pháp, sau chuyển tu « Huyền Âm Nhiếp Thần Pháp Điển ».”

“Ách, Tuân sư cảm thấy ta nên tu cái gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Tuân Lan Nhân trầm mặc một chút, nói: “Ta cảm thấy, người nên chọn « Thuần Dương Bảo Điển », bởi vì « Kim Ô Cửu Biến Chân Kinh » quá bá đạo, cũng quá cực đoan, sẽ cải biến người tính tình, hơn nữa, ta sợ người sau khi tu hành Kim Ô Cửu Biến, sẽ đem trong khí hải cùng bản mệnh phù lục không quan hệ phù lục đều xua tan.

“Đại nhật độc chiếu, vô vật khả cận, quá tắc thương tuệ.”

Triệu Phụ Vân nghe, cũng cảm thấy có đạo lý, mà lại Kim Ô Cửu Biến mấy chữ này, luôn khiến hắn có một loại cảm giác là công pháp đặc biệt, không bằng Thuần Dương Bảo Điện đến làm cho người ta cảm thấy ổn thỏa.

“Vậy thì « Thuần Dương Bảo Điện » đi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ừm, tu hành « Thuần Dương Bảo Điện » có thể làm cho pháp lực của người càng có tính bền dẻo, cùng pháp tính trong phù lục hạt giống của người phù hợp, đương nhiên môn công pháp này, trong đó ẩn chứa Tam Muội Chân Hỏa thần thông, cùng Hỏa Độn Thuật, những thứ này không phải chủ yếu nhất, chủ yếu chính là, môn công pháp này, có thể để người thần hồn vững chắc, sẽ không dễ dàng bị một ít nhiếp hồn pháp cho nhiếp hồn, càng có thể làm cho người không nhận ngoại ma chỗ nhiều.”

“Phải biết, trên con đường tu hành chúng ta sợ nhất chính là bị ma đầu nhiễu loạn, nhưng ngoại ma thường đều là nội ma dụ dỗ mà đến, nội ma ngoại ma hợp lại, chính là vạn sự đều yên, công pháp này sẽ không để cho người sinh tâm ma, đây chính là chỗ tốt lớn nhất.”

Triệu Phụ Vân cảm thấy, Tuân Sư hôm nay giải thích tương đối nhiều, có chút không phù hợp tính cách của nàng, nhưng hắn cũng không dám hỏi nhiều.

Tuân Lan Nhân lấy ra hai bản sách trong tay áo, hắn còn chưa lật xem, liền biết một quyển là « Thuần Dương Bảo Điển », nhưng một quyển khác là gì, cũng không rõ ràng lắm.

Tuân Lan Nhân cũng không nói thêm gì nữa, mà trực tiếp ra đại điện.

Triệu Phụ Vân thì mở ra hai sách, quả nhiên, một quyển là « Thuần Dương Bảo Điển », quyển còn lại là « Đệ Nhị Nguyên Thần Pháp », nhìn phía trên kiểu chữ giống như là Tuân Lan Nhân viết tay, kiểu chữ xinh đẹp, bút tích cũng mới.

Trong lòng hắn kinh hãi, nếu đã đạt được công pháp tu hành, Triệu Phụ Vân cũng không dừng lại nhiều nữa, mà là hướng Kê Quan Lĩnh đi.

Tiến về Kê Quan Lĩnh Quan Tinh Đạo Tràng, nói có đường, nhưng lại khó đi, nói không có đường, nhưng lại còn có một chút đường.

Hắn mặc dù còn chưa học tập giá vân thuật, nhưng người lại có thể nhẹ như lông vũ tại không trung bồng bênh.

Hắn một đường hướng Kê Quan Lĩnh mà đi, sau đó thẳng lên sơn lĩnh.

Trên đường đi nhìn thấy có người, cũng không dừng lại, tất cả mọi người đang tu hành, trong Thượng Viện, còn cần phải ở lại đây tu hành, nói rõ tất cả mọi người vẫn

phải tu tập pháp thuật, cho nên đều rất cố gắng, nếu đã không cần tu tập, như vậy thường sẽ rời đi.

Đương nhiên loại rời núi này, có thể là tiếp nhận trên núi nhiệm vụ, cũng có thể đơn giản là mình ra ngoài du lịch.

Khi hấn tới Kê Quan Lĩnh, nhìn thấy chính là một ngôi nhà được đào lên bởi những tảng đá lớn trên đỉnh núi.

Mặc dù nhìn qua là trên mặt đất, nhưng kỳ thật cũng có thể xem như một hang đá.

Toàn bộ màu đỏ, là một loại đá đỏ, cửa vào rất nhỏ, có thể thông qua, bên trong là khá rộng rãi, chiều dài và chiều rộng mỗi khoảng một trượng, trông rất khô ráo.

Có người trên mặt đất cùng vách tường vẽ đầy bức tranh cùng đường nét các vì sao, giống như từng có người ở đây, muốn đem toàn bộ tinh không đều vẽ ra, để sơn động này nhiều hơn rất nhiều cảm giác thần bí.

Chương 70 : Kê Quan Lĩnh tu hành

Triệu Phụ Vân đi ra bên ngoài, thấy có một móc sắt, hẳn là nơi treo chuông đồng.

Đem Thanh Tâm Đăng Ma Linh treo ở đó, một cơn gió thổi tới, tiếng chuông đồng nhàn nhạt vang lên trong gió.

Hắn dõi mắt trông về phía xa, trong mắt từng tòa đỉnh núi trong ánh nắng, mây mù bao phủ, huyền sinh hào quang, như ẩn như hiện.

Gió thổi trên người, trên thân áo bào như cờ bay lên.

Hắn cảm thấy nơi này rất không tệ, trừ bỏ không có nước, không có người, không thể trồng được, hết thảy đều rất tốt.

Nhìn vào bầu trời xa và những ngọn núi, nhìn vào những đám mây trắng, cảm thấy tiếng gầm của gió núi, tâm trạng của hắn đột nhiên tốt hơn nhiều.

Trở lại động phủ, sau đó hắn lấy ra « Thuần Dương Bảo Điện » bắt đầu xem.

Vừa xem, liền nhìn nhập thần, lật tới lật lui nhìn, thẳng đến mình lý giải trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không có lĩnh ngộ gì mới về sau, lúc này mới khép lại sách.

Mà thời gian đã qua ba ngày.

‘Dương’ chữ trong « Thuần Dương Bảo Điển », cũng không phải chỉ đơn thuần lửa, quả nhiên giống hẵn nghĩ, Dương là một loại càng rộng rãi ‘Âm Dương’ bên trong Dương, không chỉ là mặt trời.

Mà lúc tu hành, cũng là cần lấy phù lục hạt giống nhiếp giữa thiên địa thái dương tinh hỏa nhập thân, sau đó tại buổi tối, lại nhiếp thái âm linh hoa mà tiến hành trung hòa, để thân thể không khô nóng như vậy.

Công pháp này mặc dù danh tự là « Thuần Dương Bảo Điển », nhưng bên trong từ đầu tới cuối đều không rời Âm Dương.

Một trong những tư tưởng quan trọng nhất, là cô âm bất sinh, cô dương không dài, âm dương hợp vạn vật sinh.

Mà vì cái gì gọi « Thuần Dương Bảo Điển » đây, bởi vì có một khái niệm ở đây, đó là âm ở trong, mà dương bên ngoài.

Có chút cùng loại với một ngọn đèn, Dương thuộc về đèn đuốc, mà Âm thì là trong đèn dầu, cùng bản thân cây đèn.

Hái thiên địa nguyên khí mà nhập thân, nhập tạng phủ, tựa như không ngừng thêm dầu, sau đó dương hỏa không ngừng lớn mạnh.

Đương nhiên, đây chỉ là cơ bản tư tưởng.

Trong đó còn có thật nhiều chiết xuất pháp lực, một chút

đặc biệt quan trọng pháp, có bản đồ khí hành dẫn Dương nhập Âm, cùng phương thức từ Âm mà hóa Dương, tuần hoàn sinh sôi trong ngũ tạng, hán thấy đây mới là bảo điển diệu dụng.

Quá trình chuyển hóa Âm Dương này, làm thân thể trong ngoài thông thấu, làm cho pháp lực trong cơ thể không phải là bèo trôi không rễ, mà có thể sau khi tiêu hao liên tục không ngừng sinh ra.

Hán đi thẳng ra ngoài động, lúc này chính là mặt trời giữa trời.

Trên bảo điển có viết: “Nhật dương không, dương hỏa khô mà thiêu đốt, sơ tu giả không nên hái phục, như làm ăn mà thân sinh khô nóng, khi nửa đêm hái ăn âm lộ dĩ hàng chi.”

“Sơ tu giả, khi hái triều dương chi hỏa, hoặc trời chiều chi hỏa, như thế, chậm rãi sau, mới có thể hái giữa trời chi dương.”

Rất nhiều kiến thức ở đây, trên thực tế, đã được chia nhỏ và nghiền nát, cũng đã được nói trong Hạ Viện.

Cho nên hán học tập rất nhiều thứ xem xét liên minh bạch, bởi vì lúc trước cũng tu tập như này.

Mặt trời giữa trời, sơ tu giả không nên.

Hán lại trở về nhập định, an dưỡng tâm thần.

Trong « Thuần Dương Bảo Điển » cũng có phương

pháp an dưỡng tâm thần, không chỉ là ý thức chìm vào trong phù lục, mà quan tưởng chính mình là một ánh lửa lỏng lẻo, bồng bênh giữa thiên địa.

Thiên địa một mảnh u ám, chỉ có mình một chùm sáng này, chiếu sáng hắc ám.

Nhưng trong đó ý cảnh lại không nhất định phải xua tan vô biên hắc ám, mà tự nhiên bồng bênh trong bóng đêm, phảng phất mặt trời trong bầu trời hắc ám, theo trong bầu trời các loại lực lượng xung kích mà ba động nổi trôi.

Đây là một phương pháp an thần, nhưng có thể để tự thân pháp lực chậm rãi tiến vào một loại trạng thái tĩnh vi, cảm thụ lực lượng bài xích cùng hấp dẫn giữa thiên địa, chậm rãi, tự nhiên có thể ngự không mà đi.

Lúc đầu, cả người hắn đều không thể buông lỏng, một khi buông lỏng, ý thức liền thoát ly đan điền phù lục, cho dù có thể cũng thời gian rất ngắn, nhưng hắn cũng không vội.

Tại mặt trời nghiêng về phía tây lặn xuống, có ánh nắng chiếu qua các lỗ cửa vào trong động phủ.

Mà Triệu Phụ Vân mở mắt, hắn chỉ cảm thấy, cả người đều nhẹ nhõm rất nhiều, nguyên bản ở sâu trong nội tâm một chút cảm giác lo nghĩ, cũng đều biến mất.

Hắn nhìn quang mang đã không chói mắt nữa trời chiều, hít sâu một hơi nhập trong đan điền, lại phun ra một dải khói lửa thẳng lên bầu trời.

Hắn phun ra không chỉ có pháp lực, mà là phù lục hạt giống, ý thức của hắn theo phù lục hạt giống thăng lên không trung, phù lục hạt giống hút vào thái dương tinh hỏa giữa thiên địa.

Phù lục hạt giống tựa như là một bọt biển, hấp thụ những mặt trời hỏa khí kia, chỉ thấy trên bầu trời giống như xuất hiện một mặt trời nhỏ, một mảnh mặt trời quang huy bao phủ trên núi Kê Quan Lĩnh.

Người nơi xa nhìn Kê Quan Lĩnh, phát hiện trên Kê Quan Lĩnh xán lạn ngời ngời, hồng hà đầy trời, liền minh bạch Kê Quan Lĩnh có người.

Nhưng cũng không người để ý, Thượng Viện tu sĩ trong Thiên Đô Sơn cũng là tới tới đi đi, mặc dù người kia trên Kê Quan Lĩnh lúc tu hành, tinh quang khắp núi, đoạt hết cùng thể hệ phong hoa, nhưng người mới vào ở, cũng không nhất định có thể xuất sắc như thế nào.

Mặt trời xuống núi.

Triệu Phụ Vân hít sâu một hơi, đem phù lục hạt giống nuốt trở lại trong người, chỉ cảm thấy như nuốt một đoàn lửa than, nhấn nạy nuốt vào trong đan điền.

Sau đó hắn dựa theo phương pháp luyện hóa pháp lực trong « Thuần Dương Bảo Điển », khiến cho thái dương tinh hỏa du tẩu trong kinh lạc.

Mười hai kinh lạc, tuần hoàn du tẩu, cuối cùng quy về trong đan điền, thái dương tinh hỏa nguyên bản nóng

bồng đã cùng tự thân pháp lực dung hợp, rót vào trong huyết mạch ngũ tạng, hóa thành pháp lực thuần dương trong thân thể.

Khi hấn đứng lên, chỉ cảm thấy trong thân thể hâm nóng, giống như có một đám lửa trong thân thể luyện đốt toàn bộ thân thể.

Bắt đầu từ giờ khắc này, pháp lực liền như ngọn lửa đang luyện đốt ngũ tạng, khi có một ngày đem ngũ tạng đều luyện đốt thông thấu, chính là khai phủ, cũng chính là tấn thăng làm Tử Phủ Tu Sĩ.

Chỉ là, ở trong đó còn có thật nhiều quan khiếu, cần tinh tế tạo hình.

Vào ban đêm, hấn lại phun ra một dải hỏa khí, ở trong hư không du tẩu, hái nhiếp âm lộ, ước chừng một canh giờ liền thu hồi trong đan điền.

Sau đó hấn liền cảm giác, trên thân một cỗ khô ý biến mất.

Đồng thời, cảm giác tự thân pháp lực lớn mạnh mấy phần.

Cứ như vậy, hấn trên Kê Quan Lĩnh bế quan tu hành gần một tháng, nửa bước chưa rời, lúc này mới cảm giác trong thân thể xuất hiện một loại cảm giác chắc bụng, hấn biết, pháp lực của mình tăng trưởng sắp bước vào một giai đoạn bình ổn.

Thế là, hấn bắt đầu suy nghĩ luyện bảo.

Mà trong tay hắn có không ít tài liệu tốt, trong đó trân quý nhất chính là ‘Huyền Xá Châu’, chỉ là Huyền Xá Châu còn cần mình tẩy luyện, khiến cho phản bản hoàn nguyên, sau đó luyện chế thành nguyên thần thứ hai, có thể khẳng định, đây nhất định là một chuyện tốn rất nhiều thời gian.

Cho nên hắn cảm thấy mình còn cần luyện chế một kiện pháp bảo có thể dùng cho tu hành, lại dùng cho đấu pháp.

Hắn nghĩ tới luyện một ngọn đèn.

Nếu có một ngọn đèn cùng tự thân pháp lực đồng nguyên, bên ngoài có thể làm cho bản thân càng dễ câu thông thiên địa, có thể tốt hơn thi pháp, chỗ ngưng khắc phù lục, có thể đền bù tự thân không đủ, đó chính là một pháp bảo tốt.

Ví dụ như trước đây Tuân Lan Nhân, một cây Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ nơ tay, cường đại đến đáng sợ.

Hắn đem tất cả tài liệu của mình lấy ra, nhìn, suy tư làm sao luyện một pháp bảo tiện tay.

Chương 71 : Tìm đèn

Triệu Phụ Vân lấy ra từng kiện bảo tài, bày trên mặt đất.

Hắn trước xác định mình muốn luyện một ngọn đèn, đèn có thể phụ trợ mình tu hành, lại có thể càng thuận tiện mình đấu pháp.

Hắn nhìn đồ vật trên mặt đất, đem Kiếp Hỏa Đăng lưu lại lúc trước cầm qua một bên, sau đó nghĩ đến cây đèn có, vậy hắn là còn phải có dầu thắp, bắc đèn, cùng đèn hoả.

Đèn đuốc hỏa mình cũng có, vậy bắc đèn cùng dầu thắp đây?

Hắn nhìn vật liệu bày biện trên mặt đất, nghĩ có cái gì có thể làm dầu thắp cùng bắc đèn.

Hắn suy tư trong chốc lát, lại đem thu vào, sau đó đứng dậy, ra động phủ, đập vào mắt chính là một mảnh ngày nắng chói chang, nguyên bản núi xanh biếc đã bị hồng hoa che giấu.

Chỉ đi mấy bước, cũng đã đến bên vách núi, một trận gió thổi tới, người của hắn giống như điều bị thổi lên, chỉ thấy hắn giang hai tay, nhiệt khí trong thân thể nhẹ nhàng, trong gió phiêu khởi.

Hắn cẩn thận trải nghiệm lấy loại cảm giác này, sau đó thân thể ở trong hư không điều chỉnh.

Trải qua mấy ngày nay, lúc hắn tĩnh tu, quan tưởng mình

là một vòng lỏng lẽo dương quang, phiêu phù khôn trong bóng tối vô biên, cảm thụ trong vô hình xích dẫn chi lực, lúc này buông lỏng tâm tình, sau đó huy động ống tay áo, cả người ở trong hư không như một con chim lớn lướt đi, từ phía trước một ngọn núi bay qua, hướng phía Tượng Bối Sơn nhẹ nhàng hạ xuống.

Đây không tính là lần thứ nhất hắn bay trên không trung, nhưng lại là lần bay tự tin nhất, bởi vì hắn không cần lo lắng mình sẽ ngã xuống, cũng không còn mệt mỏi, hắn có tự tin mình có thể một mực phiêu phù ở hư không.

Đây chính là năng lực sau khi tu hành « Thuần Dương Bảo Điển » mang đến.

Bất quá, hắn vẫn cảm thấy mình cần phải đi học tập một chút phi đằng thuật chân chính, cùng độn thuật.

Hôm nay vừa vặn cùng nhau giải quyết, hắn chuẩn bị đi trong Tàng Pháp Lâu chọn lựa luyện khí sách xem một chút, đến lúc đó thuận tiện nhìn một chút phi đằng thuật cùng độn pháp.

Mặc dù trong « Thuần Dương Bảo Điển » có hỏa độn thuật, nhưng hắn cảm thấy « Thuần Dương Bảo Điển » đối với phương diện thuật pháp cũng không coi trọng, cho dù trong đó có pháp thuật, cũng đều là tu hành đến sau, tự nhiên sinh ra năng lực, cho dù là hỏa độn, trong sách cũng chỉ là một câu nói: “Dương hỏa luyện đốt quanh thân mà thông thấu, có thể hóa hỏa mà trốn.”

Đi trên Tượng Bối Sơn, có thể nhìn thấy một mặt tường thấp chuyên môn dán thông báo, dán thông báo mới mẻ.

Hắn nhìn thoáng qua, phía trên là nói buổi chiều, có Đạo Sư giải thích Ngự Kiếm Thuật.

Hắn đối với Ngự Kiếm Thuật không phải là không có hứng thú, mà là tương đối mà nói, lấy kiếm thuật làm chủ tu pháp, sau khi Trúc Cơ, tốt nhất là ngũ hành thuộc kim, lúc này mới có thể làm cho kiếm của mình càng sắc bén, mà pháp tính ẩn chứa trong phù lục, nhất định hoặc là “sắc bén”, hoặc là có lợi cho pháp tính của ngự kiếm mới tốt.

Mà pháp tính ẩn chứa trong phù lục của hắn cũng không có những thứ này, cho nên nếu hắn đi tu tập Ngự Kiếm Thuật, so với những người trong phù lục pháp tính cùng kiếm pháp phù hợp mà nói, là phải chịu thiệt.

Hắn không có đi nghe pháp, trên đường gặp không ít đồng môn đến nghe pháp, hắn cũng không nhận ra, liền không để ý tới, trực tiếp đi tới trong Tàng Pháp lâu.

Lúc này đây hắn đi thẳng đến một dãy giá sách của luyện khí, có vài người thích nghe người khác giảng pháp, nghe người khác đem cảm ngộ xoa nát đút vào miệng, có vài người thì thích tự mình nhìn mình cân nhắc.

Triệu Phụ Vân tương đối thích tự mình học tập, ở trong Hạ Viện, nhiều kỹ nghệ pháp thuật như vậy, hắn đều là tự học, cho nên rất ít người biết.

Ở hàng giá sách luyện khí, lại có rất nhiều chủng loại, hắn nhảy qua kỳ phiên, ấn, châu, kiếm v.v, tìm tới một

hàng ‘đèn’ kia.

Sách nơi này sách đều là giấy, hiển nhiên đều là bản chép tay, cũng không có những kim bạc sách hoặc ngân bạc sách, càng không có thẻ tre.

Không phải nguyên bản, thuộc về sao chép ở đây, mọi người tự nhiên làm sao thuận tiện làm sao tới.

Hắn mặc dù có học qua kiến thức cơ bản luyện khí, cùng đơn giản luyện khí pháp, thế nhưng cũng không có chân chính học qua một loại pháp khí tế luyện pháp nào đó.

Kiến thức cơ bản của luyện khí cho hắn biết, bất đồng pháp khí luyện pháp không giống nhau, bất đồng tài liệu kết hợp, sẽ làm cho pháp khí uy lực có khác nhau.

Hắn đầu tiên là xuất ra một bản « đèn loại pháp khí đặc điểm cấu thành cùng chọn tài liệu ».

Hắn ngồi ở bàn bên cạnh, say sưa nhìn lên.

Nội dung dễ hiểu, cũng không có từ nào giả vờ cao thâm.

Trong đó nói, pháp khí loại đèn, là pháp khí tốt nhất để thi triển hỏa pháp, thuộc loại pháp khí dương tính đại biểu, sau khi pháp khí đèn hoả thấp sáng, có thể vĩnh viễn sáng ngời, có thể không cần khu ngự, có diệu dụng hộ thân, phần lớn loại đèn pháp khí đều có diệu dụng phá tà cùng phá ản độn, có thể phòng ngừa ngoại ma tập kích quấy nhiễu.

Mà kết cấu một ngọn đèn, bao quát cây đèn, dầu thấp, bắc đèn, đèn hoả.

Trong này nói, đèn hoả là trọng yếu nhất, đèn hoả mạnh yếu quyết định uy lực pháp khí này.

Hơn nữa, trong sách còn nói, nếu là chọn tài liệu, tốt nhất là có thể kết hợp ngũ hành nhu hợp lại cùng nhau, sau đó là một chuỗi đèn loại pháp khí tương đối nổi danh.

Trong lòng Triệu Phụ Vân cũng hiện lên mấy loại đèn danh tự, tỉ như Bảo Liên Đăng, Bát Cảnh Đăng.

Mà sau khi trừ bỏ đèn hoả, chính là tuyển cây đèn cùng bắc đèn.

Trong này cũng nêu ví dụ mấy loại vật liệu, hấn nháy qua lựa chọn cây đèn vật liệu, bởi vì trong tay hấn liền có một ngọn Kiếp Hỏa Đăng, cũng không có ý định đổi, bởi vì không có khác, còn có chính là hấn cảm thấy đèn kia hấn là rất không tệ, ngay cả Kiếp Hỏa đều có thể cất giữ trong đó.

Mà lựa chọn bắc đèn, hấn nhìn thấy phía trên nói, nếu là có thể, có thể lấy long gân, phượng vũ tốt nhất, phía trên nói, nếu lấy long gân phượng vũ làm bắc đèn, liền có thể khiến hỏa diễm diễn sinh ra long phượng chi uy.

Triệu Phụ Vân không để ý, tiếp tục nhìn về phía sau.

Phía trên nói có thể dùng bảo vật mộc tính làm bắc đèn

cũng không tệ, mộc mà sinh hỏa, Triệu Phụ Vân biết, rất nhiều dây thừng kỳ thật là vỏ cây rút tơ bện thành.

Trong đó còn có cách dùng tóc mình buộc thành bắc đèn, lại có cách dùng giao gân thay thế long gân, cũng có phương thức dùng cánh hoả điều thay thế phượng vũ.

Quyển sách này cũng chỉ là giới thiệu một cái đại khái, hắn lại tiếp tục đi xem những quyển sách khác, những quyển khác đều là một quyển về phương pháp luyện chế cụ thể của một loại đèn nào đó.

“Xích Viêm Thần Đăng?” Triệu Phụ Vân cầm lấy tùy tiện lật một cái, liền biết đây là một bản lợi dụng Xích Viêm Thần Quân thần uy mà luyện chế thành đèn, cùng mình luyện chế ở Vụ Trạch không sai biệt lắm, trong lòng của hắn không khỏi có một chút hưng phấn, bởi vì hắn cũng không có xem qua quyển sách này, chỉ là nghe Đạo Sư nói một lần, liền có thể luyện thành, loại thành tựu này để tâm tình của hắn rất tốt.

“Hỏa Nha Đăng.”

Mở ra xem, bên trong giới thiệu đây là một ngọn đèn có thể khiến cho đèn hoả huyễn hình ra hỏa nha, cũng có chút huyền diệu, hắn đem trả về.

“Thuần Dương Tịch Ma Đăng!” Hắn trong lòng hơi động, đem sách mở ra xem, trong đó phương pháp luyện chế không thể nói phức tạp, đèn có tịch ma chi diệu, theo hắn thấy, nếu cho các tu sĩ khác dùng để tu hành hộ thân, cũng là rất tốt, nhưng đối với hắn lại không có tác

dụng gì.

“Càn Dương Luyện Ma Đăng!” Triệu Phụ Vân nhìn thấy cái tên này, lại trong lòng hơi động, mở ra xem, sau đó ngồi xuống bàn bên cạnh, tinh tế nhìn lên.

Chương 72 : Học pháp

Hắn ngồi ở chỗ đó xem sách.

Toàn bộ sách lâu đều lạ thường yên tĩnh, hắn nhanh chóng đọc một lần, lại chậm đọc một lần, toàn bộ nội dung liền ghi tạc trong lòng.

Hắn nhắm mắt lại ở trong lòng tĩnh tế suy tư.

Càn Dương Luyện Ma Đẳng này từ chọn tài liệu luyện chế đến hỏa điểm mà nó sử dụng, đều lộ ra một hương vị bá đạo.

Trong đó một ‘Luyện’ chữ liền có thể biết được, hương vị cường thế trong đó.

Cây đèn nó muốn, nhất định phải là Tinh Kim luyện chế, Tinh Kim lại có một cách gọi Nhuệ Kim chi khí.

Trên sách nói, trong cây đèn Tinh Kim, đánh vào phù lục tương ứng, có thể kích phát cây đèn Nhuệ Kim chi khí, làm đèn hoả càng thêm sắc bén.

Phía trên nói: “Đèn hoả như mang, đâm thủng hết thủy hắc ám.”

Sau đó hái thụ tâm Xích Thiết Thụ mọc bên cạnh núi lửa, lại lấy mào gà máu của ngàn con gà trống lớn, dùng để ngâm Xích Thiết Thụ tâm.

Lại lấy cự kinh nấu luyện thành dầu thấp.

Mà đèn hoả hĩa chủng thì cần Càn Dương Linh Hỏa.

Về phần phù lục chú văn, cũng đều có một bộ ở nơi đó.

Rất rõ ràng, kỹ càng nói cho người làm thế nào, làm sao luyện chế.

Mấu chốt trong đó là hỏa chủng cùng một bộ hoàn chỉnh phù lục chú văn, hấn đem trả trở về, lại xem mấy loại phương pháp luyện chế đèn khác.

Ất Mộc Thanh Đăng.

Lấy linh mộc làm cây đèn mà luyện chế đèn.

Phạm Đăng, một loại đèn không hiểu thấu, Triệu Phụ Vân nghĩ đến ‘Phật’, nhưng hấn ở thế giới này lâu như vậy căn bản chưa từng nghe qua hòa thượng cùng Phật Tổ gì.

Trường Minh Đăng, Mã Tiền Đăng, Kê Cốt Đăng, Tẩu Âm Đăng, Minh Đăng

Các loại đèn loạn thất bát tao, hấn đều xem hết, sau đó ngồi ở đó, suy tư trong chốc lát, đột nhiên có ý tưởng trong lòng.

Hấn ở trong lòng nghĩ đến mình bảo tài.

Cuối cùng nghĩ đến Kiếp Hỏa Đăng trong tay mình, hấn không khỏi đem Kiếp Hỏa Đăng lấy ra, hấn cảm thấy cây đèn này cực kì đặc biệt, giống như là nung màu xanh

đen gồm sứ, lại giống như đồ sắt.

Hắn suy đoán có thể thổ kim lưỡng tính đều có, mà lại bởi vì hai loại thuộc tính cứng cõi và trơ, đan vào một chỗ, hình thành một loại vật cứng, hắn không biết chính xác là làm bằng vật liệu gì, nhưng hắn biết, pháp lực của mình hình thành phù lục không thể đánh vào trong đó.

Hắn biết không phải là không thể, mà là mình sẽ không.

Hắn quyết định đi tìm người có thể sẽ biết hỏi một chút, người duy nhất biết, chính là Hoàng Anh, nàng chính ở chỗ này làm tiếp đãi.

Nàng đang nhìn sách, chống đỡ đầu, đầu đều muốn chôn đến trong sách, nếu không phải bởi vì tất cả mọi người là tu sĩ, hắn thậm chí cảm thấy đối phương đã cận thị.

“Hỏa Linh sư tử, thật trùng hợp, người vẫn còn ở chỗ này a.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta vẫn luôn ở đây a, vì trên núi làm việc có công đức, Triệu sư đệ, người một mực ở Hạ Viện, lại vừa mới tới Thượng Viện, có lẽ đối với công đức không quá coi trọng, công đức không chỉ là đổi một ít đan dược, Hạ Viện nơi đó công pháp thư tịch đều là tùy tiện xem, ở trong Thượng Viện, mặc dù sách trong Tàng Pháp Lâu cũng tùy tiện xem, nhưng khi tiến thêm một bước, những công pháp cao giai kia liền muốn công đức.” Hoàng Anh nói.

Công đức ở trong núi có rất nhiều tác dụng hắn biết, chỉ

là trước kia, hắn cũng không có chỗ dùng công đức, sau khi nghe nàng nhắc nhở, liền làm cho hắn nghĩ tới Tuân Lan Nhân cho mình « Thuần Dương Bảo Điển », đây rõ ràng là công pháp cao giai.

Lúc ấy chỉ cảm thấy, Tuân Sư có thể xuất ra công pháp cao giai như vậy rất bình thường, nhưng hiện tại vừa nghĩ, hắn liền cảm thấy, công pháp này cũng có thể là Tuân Sư thông qua công đức đổi từ trong sơn môn.

Bất quá, hắn nghĩ trong nháy mắt, nếu như đổi bằng công đức, vậy mình sẽ được cảnh cáo rằng mình không thể truyền thụ ra ngoài.

Hắn có chút không rõ, nhưng tất cả những điều này có thể về sau hỏi Tuân Sư.

Mà Hoàng Anh còn đang khuyên bảo hắn tu hành, cũng không nên quên làm chút sơn môn nhiệm vụ, ví dụ giống như nàng, ngồi ở đây cũng không làm gì liền có công đức, cũng không chậm trễ tu hành.

“Ách, tốt sư tỷ, ta nhất định hướng người học tập. Hôm nay đến đây, chủ yếu là có một chuyện muốn hỏi thăm người, người có biết loại cây đèn chất liệu này, như thế nào đánh vào phù lục sao?” Triệu Phụ Vân xuất ra không có đèn hoả cây đèn hỏi.

Hoàng Anh mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm trên tay Triệu Phụ Vân cây đèn, một lát sau, nói: “Ta không biết đây là cái gì, nhưng nếu như muốn đánh nhập phù lục, liền trước dùng hỏa thiêu một chút.”

“Nó không sợ hỏa thiêu!” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy thì không có cách nào, nếu như trong hạt giống phù lục của người, có thể ký kết ‘Quang’ tính, thì vô luận là làm bằng vật liệu gì, đều có thể ở trong đó khắc vào phù lục.”

“Quang tính?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy a, người ngay cả điều này cũng không biết a, tự mình đi Tàng Pháp Lô tra sách đi.” Hoàng Anh có chút không kiên nhẫn nói.

“Được.” Triệu Phụ Vân thu hồi cây đèn, hắn không có đi Tàng Pháp Lô, mà là đi thẳng về.

Đi tới biên giới Tượng Bối Sơn, nhảy lên hư không, người như đại điều mượn gió phi hành, xuyên qua khe núi, trở lại Kê Quan Lĩnh.

Hắn ở trong Quan Tinh Động, lấy ra Kiếp Hỏa Đăng , sau đó lại lấy ra một khối ngọc.

Bắt đầu dùng ngọc luyện tập, chỉ thấy ngón tay của hắn tại trên ngọc huy động, đầu ngón tay có ánh sáng lộ ra, ánh sáng xuyên vào trong ngọc, giống như ngưng kết thành từng cái phù lục.

Không bao lâu, khối ngọc kia liền nổi lên ánh sáng, hắn ở bên trong đánh vào một đạo Xích Viêm Thần Phù.

Khi lật tới lật lui quan sát, trong lòng cao hứng, lại minh bạch, mình đèn này trong thời gian ngắn không luyện

được.

Bởi vì nếu muốn luyện một ngọn đèn pháp bảo, mình hội phù văn rất ít, nếu thoáng cái luyện hỏng, như vậy sẽ phá hỏng bảo phôi này.

Thế là hấn lại đi Tàng Pháp Lâu đọc sách, nhìn như si như say.

Hấn đầu tiên là nhìn độn pháp, trong đó cũng có Hỏa Độn Thuật, Hỏa Độn Thuật này, hấn hiện tại cũng miễn cưỡng có thể tu tập.

Sau đó hấn tìm tới một bản « Giao Long Giang Pháp », đây là một môn pháp môn chuyên môn tu hành nội công, đem pháp lực của mình ngưng kết thành Giao Long, xuyên qua kinh mạch, như vậy chẳng những có thể làm cho pháp lực của bản thân càng ngưng luyện, còn có thể làm pháp lực hình thành ‘long hình kinh lực’.

Tại nhiều năm như vậy, hấn tu hành Âm Dương Thập Bát Bàn, cho nên long hình kinh lực hấn rất dễ dàng liên tu thành, ngón tay cong lại bắn ra một đạo hỏa quang, đúng là như hỏa long gào thét vượn vẹo lên chui ra.

Hơn nữa còn có thể mang đến một loại thân pháp, tên là ‘Du Long Thân Pháp’, có thể làm cho tốc độ bay lượn của hấn trong hư không tăng lên rất nhiều.

Cái này rất dễ dàng liên tu thành, hấn chân chính tốn thời gian tu tập chính là « Đại La Huy Tự ».

Kỹ nghệ pháp thuật này là, thông qua mình huy động

ống tay áo, để ngăn chặn một chút pháp thuật người khác thi triển.

Trên sách nói, luyện đến cao thâm, dù cho phi kiếm đâm xuống, cũng có thể huy động ống tay áo đem vung nó ra.

Kỹ nghệ pháp thuật này, rất khó luyện, ngẫu nhiên một lần, Hoàng Anh biết hắn đang tu tập môn pháp thuật này, liền lộ ra một loại ánh mắt người mới không biết chết.

Bởi vì nàng biết, sư tỷ Kim Linh của mình từng tu tập qua gần một năm, cũng không có thành tựu gì, ngoài trừ có thể cuốn lên một ít gió, ngay cả pháp lực cơ bản bay thẳng đều khó mà vung đi.

Đương nhiên, trừ bỏ việc này, hắn sẽ tận lực đi nghe mỗi một bài giảng.

Chương 73 : Lúc đó, lúc này

“Triệu sư đệ, một mực nghe nói ngươi trở về, lại chưa từng nhìn thấy người, hôm nay rốt cục gặp, buổi chiều, nhóm chúng ta đi Đại Chu Quốc làm Giáo Dục tụ họp một chút như thế nào?”

Nói chuyện chính là Trì Phi Long, hôm nay Triệu Phụ Vân ở chỗ này nghe “liên quan tới phương thức luyện chế bảo tài” bài giảng, đụng phải Trì Phi Long.

Hắn trở về sớm hơn Triệu Phụ Vân một chút, nhưng cũng không sớm quá nhiều, hắn mặc dù xuất thân rất tốt, nhưng tu vi cùng pháp thuật cũng phải cần tu tập giống như mình.

“Trì sư huynh, tốt, tụ họp cũng tốt, ta nhập Thượng Viện mới ba tháng, một mực tại bổ tu vi của mình, cho nên cũng không đi lại trong núi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Thời gian chúng ta vừa nhập Thượng Viện cũng vậy.” Hai người trò chuyện trong chốc lát, Đạo Sư liền đến, thế là riêng phần mình ngồi xuống.

Hôm nay Đạo Sư tới nơi này giảng pháp tên là Dư Thần Quang, là một vị luyện khí Đạo Sư rất nổi danh trong Thiên Đô Sơn, am hiểu luyện chế các loại pháp khí, đem bảo tài rất phổ thông luyện chế thành pháp khí không tồi.

Nghe nói, Dư Đạo Sư này, ở trong phường thị Đô Hạ

Thành dưới Thiên Đô Sơn, mở một nhà Luyện Khí Đường, có thể ở nơi đó mua được đủ loại pháp khí chính hần tự tay luyện chế, cũng có thể mang theo mình bảo tài đi định chế pháp khí, thiếu hần có thể giúp người bổ sung, có pháp khí hỏng cũng có thể mang đến nơi đó tu dưỡng.

Cho nên, Dư Đạo Sư ở đây mở luyện khí đạo khóa, rất nhanh người liền ngồi đầy.

Trong đại điện, từng trương bàn thấp, đằng sau bàn thấp là từng trương bồ đoàn, mọi người ngồi xếp bằng.

Dư Thần Quang Đạo Sư giảng luyện khí cũng không phải chỉ giảng một bài, mà chuẩn bị giảng liên tục bốn mươi hai bài.

Hôm nay là buổi đầu tiên.

Dư Đạo Sư nhìn qua tuổi cũng không nhỏ, một sợi râu đỏ, mặt đều đỏ, trên người mặc một bộ pháp bào màu đỏ, trên đầu trâm gài tóc cũng là một cây không biết màu đỏ mộc trâm.

Hắn đứng trên đài, nhìn quanh tu sĩ Trúc Cơ đang đứng lên trong điện, mặc dù chính hắn cũng chỉ là Tử Phủ, nhưng Trúc Cơ đến Tử Phủ lại là khó khăn mà rất nhiều người cả đời đều không vượt qua được.

“Tất cả ngồi xuống đi, có thể một số người không phải lần đầu tiên nghe khí đạo khóa của ta, nhưng ta nghĩ hầu hết mọi người còn là lần đầu tiên, đầu tiên ta muốn ở chỗ này nói một tiếng, luyện khí, luyện đan trong tu

hành bách nghệ, vẫn luôn xếp hạng trước nhất, có thể cùng tu hành hợp làm một thể, tu hành như luyện đan, luyện hết thủy đến hỗn nguyên một thể, tu hành như luyện khí, đi vu tồn tinh, cho nên một người tu hành có thể không luyện khí, nhưng nhất định phải minh bạch luyện khí đạo niệm.”

“Hôm nay, chúng ta giảng bài phân biệt bảo tài, phân biệt bảo tài đã là phân rõ bảo tài giữa thiên địa, vừa có thể nói là phân rõ chính chúng ta, người tu hành nhiều như vậy, đều tu hành giống nhau công pháp, nhưng có người thành khí, có người không thành khí, đây là vì sao? Chúng ta luyện khí không chỉ là luyện khí, vẫn là tu hành, điểm này thời khắc phải nhớ kỹ... .”

Triệu Phụ Vân phát hiện nội dung bài giảng của Dư Đạo Sư này, nhìn như đơn giản, nhưng kỳ thật rất có chiều sâu, điều này khiến hắn không khỏi càng thêm nghiêm túc.

Trong nháy mắt, hai canh giờ trôi qua, Dư Đạo Sư rời đi, mọi người cũng đều đứng dậy đi ra ngoài.

Trì Phi Long đuổi theo Triệu Phụ Vân, gọi hắn cùng đi uống một chén, Triệu Phụ Vân không cự tuyệt, bởi trước đó hắn đáp ứng, chỉ là hắn cảm giác đối phương có thể thuận miệng nói, cũng có thể là phải qua vài ngày mới đi, nào biết hắn hôm nay liền nói đi.

Triệu Phụ Vân cũng liền đồng ý.

“Đi Hồng Quán Đô Hạ Thành đi, nơi đó quen thuộc, mới tới một ít tán tu treo quán.” Trì Phi Long cười nói, Triệu

Phụ Vân đương nhiên là biết tán tu treo quán là có ý gì, nhưng Trì Phi Long người này có một loại khí chất đặc biệt, khi nói những chuyện này, không có loại hèn mọn khí chất, ngược lại có một loại cảm giác hào sảng.

Hai người đến biên giới Tượng Bối Sơn, một cơn gió thổi tới, hai người đều nâng lên chân, cơn gió này như bậc thang vô hình, thân thể hai người nháy mắt bay lên trời, áo bào tung bay.

Trì Phi Long đột nhiên cười to nói: “Triệu sư đệ, chúng ta xem ai đến Đô Hạ Thành trước đi.”

“Cũng tốt.”

Chỉ thấy Trì Phi Long hai tay ở trước người kéo ra, cả người liền giống như chim ưng bay lên cao.

Lại giống như điều ngược gió mà nhanh chóng lên tới chỗ cao, chỉ một hồi, hắn đã bay lên đến đám mây, nhìn từ dưới tựa như một con chim lớn.

Mà Triệu Phụ Vân lại không bay cao như vậy, mà là người như du long ở trong hư không đông đưa thân thể, giống như một con cá, như mượn lực lượng gió không ngừng tiến lên, cao thấp chập trùng, không có định số.

Thiên Đô Sơn Thượng Viện không tính là sâu trong Thiên Đô Sơn, tốc độ bay lượn của hai người rất nhanh, không bao lâu, đã ra khỏi núi, Đô Hạ Thành tại chân núi, thấy ở xa xa.

Đúng lúc này, ở trên không Trì Phi Long giống như đi

săn ửng, đáp xuống.

Bốn phương ngoài Đô Hạ Thành đều có một đài cao bằng đất đá, còn được gọi Tiếp Tiên Đài.

Chủ yếu là để cho tu sĩ dừng lại ở đây, rơi ở đây, sau đó đi bộ vào Đô Hạ Thành.

Nghe nói rất sớm trước kia, trong Đô Hạ Thành cũng có tu sĩ bay vào bay ra, nhưng bởi vì có không ít tu sĩ trong Đô Hạ Thành, chán ghét người khác bay qua đỉnh đầu của mình, liền vì vậy mà phát sinh xung đột, cũng có người tử thương.

Vì vậy liền có bốn Tiếp Tiên Đài ngoài thành.

Triệu Phụ Vân thân thể uốn éo, thân như du long, cấp tốc bơi qua đoạn hư không này.

Hắn không có nửa điểm lưu thủ, bởi vì hắn cũng muốn xem tốc độ bay của mình so với Trì Phi Long như thế nào.

Đúng lúc này, một bóng đen trong bầu trời đáp xuống, sắp rơi xuống đài, chỉ thấy hắn vung tay áo, một cơn gió mạnh mẽ xông lên trên đài cao, hình thành một cơn gió ngược trở lại, triệt tiêu hắn rơi xuống thế.

Đồng thời, cơn gió mạnh kia, hướng bốn phương dũng mãnh lao tới, giống như một tảng đá lớn rơi xuống nước, ở giữa nước chìm lõm xuống, bốn phía lại có gợn sóng nhấc lên.

Mà lúc này, Triệu Phụ Vân vừa vịn chạy tới, hiển nhiên, Trì Phi Long lần này cũng có mục đích thăm dò.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân đưa tay trước người vạch một cái, một luồng gió mãnh liệt kia liền giống bị vạch thành hai nửa, mà thân thể của hắn không trở ngại xông vào vòng ‘Sóng gió’, cơ hồ cùng Trì Phi Long đồng thời rơi xuống Tiếp Tiên Đài.

“Ha ha, Triệu sư đệ không chỉ thân pháp linh động, Dao Bình Quyết đơn giản mộc mạc, lại cũng dùng huyền diệu như thế, thật sự hiếm thấy, lúc ở Hạ Viện hiếm thấy Triệu sư đệ hành pháp, hôm nay vi huynh xem như mở rộng tầm mắt.” Trì Phi Long cười mở cườì nói.

“Nơi nào, cũng là sư huynh lưu thủ, ta mới có thể đuổi kịp.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ha ha, chúng ta liền không lẫn nhau thôi phòng nữa, đi, Hồng Quán uống rượu.” Trì Phi Long cười nói.

Hai người trên đường đi rất nhanh liền đến Hồng Quán.

Trì Phi Long đến, trong Hồng Quán tự nhiên là tận tâm tiếp đãi, đã từng hắn còn ở Hạ Viện, nơi này cũng không dám thất lễ, hiện tại hắn đã vào Thượng Viện, trong Hồng Quán tự nhiên là đem xuất sắc nhất cô nương đều gọi tới.

Vẫn là Ngân Thoa Viện, hắn không khỏi nhớ tới đồng môn ngày đó rời núi phân đến các nơi nhậm chức, chỉ khoảng chừng một năm, đúng là cho hắn một loại cảm giác cảnh còn người mất.

Hai người phân chủ khách ngồi xuống, chỉ chốc lát sau liền có các cô nương tiến vào, chia nhau ngồi bên cạnh hai người, lại chỉ chốc lát sau, lại có tu sĩ khác đến, trong đó có đồng môn Hạ Viện Triệu Phụ Vân nhận biết, hiện tại cũng vào Thượng Viện, còn có không biết, vẫn chưa trúc cơ, hiện tại vẫn ở Hạ Viện.

Nhưng bất kể là Triệu Phụ Vân có quen hay không, đối phương đều biết hắn.

Trong ánh đèn múa nhạc, giữa mùi rượu son khí, hắn lại có một loại cảm giác thiên hạ ai không biết ta.

Hơn một năm trước, cũng nơi này, mọi người kính chính là chủ vị Trì Phi Long, nổi bật chính là Hứa Nhã Quân, tất cả mọi người nâng hắn, mà bây giờ Trì Phi Long vẫn còn, nhưng là Hứa Nhã Quân cũng đã chết rồi, khi đó Hứa Nhã Quân ngồi ở đâu?

Hắn nhớ tới, chính ngồi ở vị trí của mình.

Hắn đột nhiên trên người sinh ra cảm giác lạnh, giật mình, hơi đánh giá xung quanh, hết thấy đều bình thường, nhưng trong lòng của hắn lại nghĩ, phải chăng có một người cũng giống như mình, lúc này quan sát trong bữa tiệc cùng quan sát mình, phải chăng có một người đang muốn thi pháp hại tính mạng của mình?

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có người hô: “Hứa công tử, đây là Trì...”

Lời còn chưa dứt, cửa đã bị đẩy ra, có hai người đi vào,

người đi đầu chính là Hứa Nhã Thành, mà người đi theo phía sau hắn là một đạo nhân hơi mập, Triệu Phụ Vân tròn mắt hơi híp, hắn hiểu được hàn ý đột nhiên xuất hiện đến từ đâu.

Chương 74 : Mời

Hai người này đi vào, phục thị nữ tu ở Ngân Thoa Viện, theo sát ở sau lưng.

Vị này nữ tu tự giới thiệu danh tự liền gọi Ngân Thoa, hiển nhiên là một tên giả, nhưng mà đều là người trong tu hành, coi như đạo hiệu của đối phương là được, cần gì phải truy cứu tên thật!

Nàng thuộc về Huyền Quang tu vi, hiển nhiên là không cách nào ngăn cản Trúc Cơ tu sĩ, cho dù là phía sau Hồng Quán này có bối cảnh trong núi, nhưng Hứa gia ở Thiên Đô Sơn cũng không phải dễ trêu, cho nên trong lúc nhất thời nàng căn bản là bất lực ngăn cản.

Trong những người ở chỗ này, Trúc Cơ tu sĩ vẫn an tọa, bên người các cô nương lại lập tức đứng lên, các nàng đều là tán tu, rành nhất về nhìn mặt nói chuyện, xem xét tiến vào hai người, liền biết có thể muốn xảy ra chuyện.

Tán tu thế giới phá lệ tàn khốc, vì một ít đồ vật đều có thể giết người, đó là lý do tại sao, các nàng sẽ xuất hiện ở đây.

Bất quá, lúc này, Trì Phi Long sắc mặt lại lạnh lẽo, nói: “Thế nào, đứng lên làm cái gì, là linh thạch của Trì Phi Long ta cầm phỏng tay sao?”

“A, nguyên lai là Phi Long sư huynh ở chỗ này a.” Đi đầu Hứa Nhã Thành hướng Trì Phi Long ôm quyền.

Hắn cũng không lại tiến vào trong, mà đứng ở cửa, bởi vì bên trong cũng không ai đứng dậy nhường chỗ.

Nguyên bản ngay từ đầu muốn đứng lên mấy vị Hạ Viện Huyền Quang đệ tử, tại Trì Phi Long dứt lời, lại lần nữa đem môn ngai vững, chỉ là dưới môn như có đinh, ngai khó chịu.

“Là ta lại như thế nào?” Trì Phi Long nói.

“Ta thường nghe Nhã Quân nói, Phi Long sư huynh ở trong Hạ Viện, uy vọng rất cao, hiện tại xem ra, quả thật như thế, Phi Long sư huynh, tại hạ Hứa Nhã Thành, chuyên tới để nhận biết Phi Long sư huynh.”

Nói xong lời cuối cùng, hắn tự giới thiệu rất chính thức, hành cũng là kiến hữu đạo lễ.

Trì Phi Long nhìn hắn, Hứa Nhã Thành cũng nhìn Trì Phi Long, mà phía sau Hứa Nhã Thành là vị kia tự xưng Vũ Uy, tên là Trịnh Uy hơi mập tu sĩ, lại khẽ nâng cằm nhìn xem Triệu Phụ Vân.

Loại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống, mặc cho ai nhìn, đều biết hắn cùng Triệu Phụ Vân có mâu thuẫn.

Trì Phi Long là con em thế gia, nhưng thế gia của hắn cùng Thiên Đô Sơn kỳ thật cũng không có bao nhiêu quan hệ.

Triệu Phụ Vân cũng không biết Trì Phi Long là thế gia tu hành của quốc gia nào, nhưng từ thái độ Hứa Nhã Quân cùng hiện tại Hứa Nhã Thành đến xem, gia thế của hắn

khẳng định không đơn giản.

Mà lúc này, Trì Phi Long buồn bực không lên tiếng, đại khái cũng biết Hứa Nhã Thành bởi vì sao đến, hấn hữu tâm không can dự tranh đấu giữa Triệu Phụ Vân cùng Hứa Nhã Thành, nhưng lúc này do hấn làm chủ, Triệu Phụ Vân cũng là hấn mời tới, điều này làm cho hấn có chút khó mà xuống đài.

Mà người Hứa gia, hấn cũng không muốn đắc tội.

Triệu Phụ Vân cũng đang quan sát biểu lộ của Trì Phi Long, nghe bọn họ đối thoại, bởi vì hấn muốn biết, tất cả những chuyện này là ngẫu nhiên, hay là Trì Phi Long an bài.

Gặp chuyện, trước dò xét hoàn cảnh là yếu tố đầu tiên.

Lúc này, ánh mắt Trì Phi Long rơi trên người Triệu Phụ Vân, hiển nhiên là đang hỏi ý kiến Triệu Phụ Vân.

Ánh mắt của những người khác cũng rơi vào trên người hấn, Triệu Phụ Vân bưng một chén rượu, đột nhiên cười nói: “Đã vị Hứa sư huynh này xông vào là vì nhận biết Phi Long sư huynh, vậy nhất định là có việc quan trọng, chúng ta không bằng liền rời đi trước, rượu này, ngày khác lại đến uống đi.”

Hấn nói xong, đặt chén rượu còn lại nửa chén rượu trở lại bàn, chén cùng bàn va chạm, phát ra một tiếng vang nhỏ, sau đó liền đứng lên, mà tán tu cô nương bên cạnh hấn cũng đi theo đứng lên.

Trì Phi Long không có lên tiếng, không có bất kỳ bày tỏ gì, hắn chỉ là nhìn Hứa Nhã Thành hai người.

Kia hơi mập Trịnh uy lại cười lạnh một tiếng, nói: “Đi? sao, sợ sao?”

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương, tiểu dung vừa thu lại, căn bản cũng không trả lời hắn, mà quay đầu nhìn Trì Phi Long, nói: “Phi Long sư huynh, xem ra, bọn hắn muốn biết ngươi là giả, đến tìm phiền toái là thật a.”

Nói xong, hắn vén lên bào phục vạt áo, liền ngồi xuống, nói: “Chi bằng để cho người khác đi về trước như thế nào?”

Trì Phi Long trầm mặc, cuối cùng vẫn mở miệng nói: “Đã như vậy, các vị sư đệ khác, có thể trở về trước, ngày sau lại uống rượu.”

Những Huyền Quang tu sĩ còn tại Hạ Viện tu hành, lập tức như được đại xá, vô luận bọn hắn ở trong Hạ Viện như thế nào, tại thời điểm tranh đấu giữa Thượng Viện Trúc Cơ, bọn hắn tuyệt không nên ở lại trên trận.

Bọn hắn lúc đầu là tới nơi này nhiều tiếp xúc Thượng Viện sư huynh, nhưng chưa từng nghĩ gặp phải dạng này sự tình, sau khi ra cửa không khỏi hai mặt nhìn nhau, chuyện hôm nay để bọn hắn rung động.

Trước đó liền một mực có truyền ngôn, nói Hứa Nhã Quân sư huynh bị người giết, rất có thể là người trong đồng môn, còn đang ở trong Hạ Viện điều tra mấy người, tuy rằng không ai biết rốt cuộc là tình huống gì,

nhưng sự tình, lại như mưa gió thổi vào phòng, người bên trong đã dính vào mưa gió.

“Mọi người tốt nhất không nên nói lung tung khắp nơi, giữ tốt miệng của mình, vô luận Hứa gia, hay là Trì sư huynh, đều không phải chúng ta có thể đắc tội nổi.” Có người nói.

“Triệu Phụ Vân sư huynh từng ở trong Hạ Viện, không hề sơ lộ thủy, hôm nay nhìn khí độ của hắn, tuyệt đối không thua Trì sư huynh, nhất là mấy câu cuối cùng kia, trấn định tự nhiên, quả thật có một loại cảm giác không sợ hãi.” Có một người nói.

“Xem ra, có thể có truyền ngôn như vậy, cũng không phải không có lửa thì sao có khói.” Lại có người cảm thán nói.

Những Hạ Viện Huyền Quang đệ tử này đi, còn lại còn có hai Trúc Cơ Thượng Viện đệ tử, sắc mặt của bọn hắn có chút không tốt, muốn đi, nhưng tất cả mọi người là Trúc Cơ tu sĩ, mình đi, không phải là sợ sao?

Thế nhưng, bọn hắn lại không nghĩ thật tiến vào trong đó, trong nhất thời, sắc mặt nhìn không tốt, thân thể giật giật, lại không đứng lên.

“Hà Đông sư đệ, Bản Chương sư đệ, các người cứ an tọa, Hứa sư huynh, người cũng ngồi xuống, có chuyện gì liền ở đây nói, chúng ta cũng nhìn xem, hai vị sư đệ có chuyện gì quan trọng, đến đây ta Trì Phi Long cửa.” Trì Phi Long biết, nếu để cho hai vị này Thượng Viện sư đệ cứ đi như vậy, sau này thanh danh của mình coi như

không dễ nghe.

Thế là mở miệng để bọn hán an tọa, ý tứ chính là hết thấy có hán đỉnh lấy.

“Phi Long sư huynh nói quá lời, chúng ta có chỗ mạo phạm, xin thứ lỗi, chỉ là bởi vì nơi này từng là chỗ uống rượu cuối cùng của đường đệ ta năm ngoái, lúc ấy cũng là Phi Long sư huynh người mời rượu, sau đó hán liền chết rồi, mà bây giờ nơi này lại là Phi Long sư huynh mời rượu, y nguyên ca múa tửu hương, lại thiếu đường đệ ta, trong lòng khó tránh khỏi bi phẫn, cho nên mới có này mạo phạm.”

Hứa Nhã Thành lời nói để Trì Phi Long sắc mặt đẹp hơn không ít, nói: “Nhã Quân sư đệ chết, chúng ta cũng là đồng tình, vậy chuyện này liền bỏ qua, hai vị mời ngồi.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, biết hai bên bậc thang đều đã cho, cũng đều thuận bậc thang xuống, như vậy kế tiếp, Hứa Nhã Thành liền có thể đối phó mình.

Hán nhìn về phía Hứa Nhã Thành, không khỏi nghĩ, người này xác thực rất có thể nói.

Ngân Thoa cũng là người rất biết xem tình thế, không đợi Trì Phi Long nói gì, đã nhanh chóng để người đem đồ vật trên bàn kia loại bỏ, đồng thời thu thập một phen, sau đó lên rượu mới.

Trong khoảng thời gian này, tất cả mọi người im lặng, lẳng lặng chờ.

Vị trí trống không có mấy cái, mà Hứa Nhã Thành lại chọn tương đối biên giới chỗ ngồi xuống.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy vị trí hăn ngồi, lại bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Mà Hứa Nhã Thành thì nói: “Người ngồi ở vị trí đường đệ ta, vậy ta cũng chỉ có thể ngồi vị trí của người.”

Chỗ hăn ngồi, chính là chỗ Triệu Phụ Vân ngồi năm ngoài.

Triệu Phụ Vân lại cười ‘Ha ha’ một tiếng, giúp mình rót đầy rượu, sau đó nâng chén, hướng Hứa Nhã Quân xa kính, nói: “Mời.”

Dứt lời, uống một hơi cạn sạch.

Chén rơi xuống trên bàn, nhẹ nhàng im ắng, trong đường yên tĩnh.

Chương 75 : Bức đầu

Thái độ của Triệu Phụ Vân, chọc giận Trịnh Uy bên cạnh Hứa Nhã Thành, chỉ thấy bên cạnh hắn những bầu rượu, ngọc điệp kia đều đột nhiên bay lên không hề có dấu hiệu nào, bay về phía Triệu Phụ Vân.

Miệng đồng thời nói: “Người thoát nhìn, phách lối không biết sống chết.”

Hắn thi triển khu vật, sau đó ngọc điệp cùng bầu rượu kia bay đến bên cạnh Triệu Phụ Vân lúc, Triệu Phụ Vân quanh thân hiển hiện một đoàn vòng xoáy màu đỏ nhỏ, ẩm, đĩa, chén những vật kia, tất cả đều bị cuốn sang một bên, đột nhiên xuất hiện lực lượng để Trịnh Uy nhất thời không khống chế được.

Ngọc điệp đụng vào cột gỗ bên cạnh, đúng là như đao cắt vào trong cột gỗ, những ẩm, chén khác cũng là như thế, khảm vào trong đó, mà không vỡ.

Triệu Phụ Vân cảm nhận được một cỗ sắc bén trong pháp lực của hắn.

Triệu Phụ Vân rốt cục đem ánh mắt rơi vào trên người hắn.

Trịnh Uy cảm nhắc cao hơn, theo hắn thấy, Triệu Phụ Vân này nếu không phải là bởi vì di phụ ngăn cản nói muốn dùng phương thức quang minh chính đại giết hắn, hiện tại đã sớm chết rồi.

Về phần làm thế nào để cho đối phương chết, hắn cảm thấy có rất nhiều phương thức, bất quá cụ thể còn chưa nghĩ tới, dù sao hắn chính là cảm thấy dễ dàng, lớn như vậy một cái Hứa thị gia tộc, chẳng lẽ còn sẽ tìm không được phương pháp giết hắn!

Triệu Phụ Vân đột nhiên cười, nói: “Người nói người không biết sống chết, ai có thể biết mình sinh như thế nào đây, mà người sinh ra ở hiện tại, ai có thể biết khi nào mình chết đây? Lại nói tiếp người hình như rất hiểu, vậy liền đấu một hồi, phân sinh tử, như thế nào?”

Hắn nói đấu, tự nhiên là đấu pháp, giữa tu sĩ đấu pháp là thường xuyên phát sinh, nhưng đồng môn giữa đó không được tùy tiện đấu pháp, bởi vì đấu pháp dễ xuất hiện tử thương, mà tất cả mọi người là Thượng Viện đệ tử, cùng Hạ Viện thì hoàn toàn khác biệt, trên núi nhất định phải điều tra rõ ràng.

Đương nhiên, vô luận là quy tắc gì, đều dùng để cho người vi phạm, thường xuyên có người ở địa phương rời xa Thiên Đô Sơn đấu pháp, hoặc chết hoặc bị thương, là chuyện thường.

Đối với Thiên Đô Sơn đến nói, trên núi không biết, sự tình không nhìn thấy chính là không phát sinh.

Trịnh Uy nghe được Triệu Phụ Vân nói đấu một trận, không khỏi liếc mắt nhìn Hứa Nhã Thành, chỉ là hắn mới nhìn thấy Hứa Nhã Thành hơi nhú lông mày, trong tai liền tại thời khắc này nghe được một tiếng cười khế.

“A.”

Chỉ một tiếng cười khẽ này, lại làm cho Trịnh Uy có một loại cảm giác bị kim đâm, hắn không biết vì cái gì, chỉ cảm thấy trong tiếng cười này tràn ngập chế giễu.

Hắn lập tức đứng lên, chỉ vào Triệu Phụ Vân nói: “Người muốn chết.”

“Ta chưa thấy sống, lại muốn thấy chết, vậy là như thế.” Nói xong, Triệu Phụ Vân đứng lên, đi ra ngoài.

Mà những người khác đều là mờ mịt.

Rõ ràng mới trò chuyện hai câu, làm sao liền biến thành tử đấu.

Trì Phi Long cùng hai vị Thượng Viện đệ tử khác ở đó nhìn xem, chỉ cảm thấy sự tình phát triển giống như có chút quá nhanh.

“Triệu sư đệ, người không nên vọng động.” Trì Phi Long cũng đứng lên nói.

Triệu Phụ Vân nhìn Trì Phi Long một cái, cũng không có tiếp lời hắn, mà là nhìn Trịnh Uy, nói: “Thế nào, không có người đồng ý, không dám cản người?”

“Người, tốt, ta đấu với người một trận.” Trịnh Uy không đợi Hứa Nhã Thành đồng ý, liền thốt ra nói.

“Vậy thì tốt, Vô Song Đài gặp.” Triệu Phụ Vân nói xong liền đi ra ngoài.

Vô Song Đài là một quyết đấu đài trong Đô Hạ Thành, quyết đấu này có một đặc điểm, đó chính là trọng tài chỉ tiếp tử đấu.

Cái gọi là vô song, đó chính là một đôi người đi lên, một người đi xuống.

Cho nên gọi là vô song.

Về phần tại sao tử đấu còn cần trọng tài, vậy dĩ nhiên bởi vì nơi này là Đô Hạ Thành, nơi này rất nhiều người đều cùng trong núi có quan hệ, để tránh khiến cho người trong núi phía sau bọn họ phát sinh mâu thuẫn lớn, cho nên liền có những quyết đấu đài này.

Ký văn thư, sinh tử đều giao cho tu vi của mình.

“Chờ một chút.” Hứa Nhã Thành đột nhiên hô: “Cần gì phải phiền toái như vậy, trực tiếp đi ra ngoài thành, tìm một chỗ yên tĩnh là được.”

Triệu Phụ Vân lại cười nói: “Chết rồi cũng không ai biết đúng không? A!”

Hắn cười lạnh một tiếng, nhìn Trịnh Uy nói: “Dáng vẻ hung ác của ngươi, là làm cho người xem sao? Ngay cả mình cái gì có thể làm, cái gì không thể làm đều quyết định không được sao?”

Trịnh Uy người đều muốn chọc giận nổi, hắn tức đến phát run, lúc này cũng nhịn không được nữa nói: “Ngươi vũ nhục người Trịnh gia, nhất định phải chết.”

Hứa Nhã Thành còn muốn ngăn cản, cũng đã không kịp, hắn nhìn thấy bộ dáng này của Trịnh Uy, biết nếu như mình ngăn cản, vậy nhất định sẽ kích thích tâm lý nghịch phản của Trịnh Uy, sẽ phản tác dụng.

Nguyên bản, hắn chỉ là bởi vì nhìn thấy Triệu Phụ Vân tới nơi này, lại nhìn thấy Trì Phi Long, ngoại trừ muốn tới tiếp xúc Trì Phi Long ra, còn có một cái chính là muốn Trì Phi Long từ nay sẽ không tiếp tục cùng Triệu Phụ Vân kết giao.

Bởi vì trong gia tộc, đã đem nhiệm vụ an bài Triệu Phụ Vân bình thường tử vong giao cho hắn.

Đây là khảo nghiệm của gia tộc đối với hắn, hắn biết rõ, ở trong gia tộc không chỉ phải có tu vi, còn phải có thể làm việc, như thế mới có thể nắm quyền lực, hắn rất rõ ràng trong gia tộc cũng có cạnh tranh, khẳng định là cần có tu vi, vừa có thể làm việc, như vậy mới có thể dẫn đầu gia tộc ở trong sơn môn thu hoạch được càng nhiều lợi ích, mới có thể để gia tộc cùng các thế lực lớn trong thiên hạ tranh đấu không hủy diệt.

Hắn đã chế định ra một kế hoạch, muốn để Triệu Phụ Vân chết trong nhiệm vụ mà bất luận kẻ nào đều tìm không ra lời nói.

Nhưng hiện tại tình huống này lại làm cho hắn nhú mào, bất quá hắn rất nhanh lại nghĩ, nếu là có thể ở trong tử đấu giết chết, cũng không phải không thể tiếp nhận.

“Phi Long sư huynh, chúng ta cùng đi xem đi, cũng tốt làm chứng, đừng đến lúc đó miễn cho có người nói Hứa

gia chúng ta khi dễ người.” Hứa Nhã Thành lúc này, ngược lại cả người đều bình tĩnh lại.

“Được.” Trì Phi Long cũng đứng lên, nhú mào, trong lòng của hắn nghĩ đến làm sao ở trong chuyện này đem mình phủi sạch quan hệ.

Hắn đem Triệu Phụ Vân gọi tới uống rượu, là cảm thấy người này tu vi không sai, giống như là một người có thể đi được càng xa, nhưng là bây giờ lại ra việc này. Hắn mơ hồ cũng nghe nói, Triệu Phụ Vân này ở trong núi cũng không phải không có bối cảnh.

Triệu Phụ Vân một đường hướng Vô Song Đài đi tới.

Hắn đối với mình tu vi vẫn là có lòng tin, mấy tháng nay hắn cố gắng tu hành, pháp thuật pháp lực các phương diện đều đột phi mãnh tiến.

Mà hắn lại không muốn người Hứa gia luôn quẩn lầy mình như vậy, liền quyết định thử một lần người bên cạnh hắn, xem Hứa gia đến cùng đang ghen chủ ý gì.

Hơn nữa, trong lòng hắn đã hạ quyết tâm muốn giết Trịnh Uy này, như vậy, ai cũng biết hắn cùng Hứa gia có cừu hận không thể hòa giải, đem chuyện này bày ra ngoài mặt, để cho tất cả mọi người nhìn, đến lúc đó nhìn xem Hứa gia này có thể ra chiêu số gì để hại mình.

Về phần, nói là thi pháp giết người, hắn cảm thấy chỉ cần là ở trong núi, Hứa gia liền không có can đảm như vậy.

Bởi vì lúc hấn vào Thượng Viện vấn tâm, liền biết, mình nhất định bị thanh tịnh phái trong núi để ở trong mắt, đây cũng là nguyên nhân Hứa gia không dám tùy tiện động chính mình.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hấn không khỏi thở dài, cảm thấy người tu hành làm việc, vô luận là tính toán gì, đều vẫn muốn lấy tu vi làm cơ sở.

Trong lộ trình Triệu Phụ Vân đi hướng Vô Song Đài, tin tức hấn cùng người muốn tử đấu, giống như là một trận gió truyền ra.

Là từ trong Hồng Quán truyền ra, là Trì Phi Long để truyền, đương nhiên cho dù là hấn không làm như thế, tin tức này y nguyên sẽ truyền ra.

Trì Phi Long muốn cho trong núi biết chuyện này, đến lúc đó trong núi nếu đến ngăn cản, như vậy liền đấu không thành, nếu trong núi không có người đến ngăn cản, như vậy hấn cũng cảm thấy mình sẽ không trách nhiệm gì.

Hai Thượng Viện đệ tử Thiên Đô Sơn muốn tử đấu, chuyện này ở trong Đô Hạ Thành là một hòn đá dấy lên ngàn cơn sóng.

Chương 76 : Sinh tử

Loại tin tức này truyền về núi, trong núi có Trúc Cơ tu sĩ đến xem, nhưng không có người cao cấp hơn đến ngăn cản.

Giống như tin tức chỉ tới Trúc Cơ kia một cấp độ liền tán.

Triệu Phụ Vân đến Vô Song Đài.

Trong Vô Song Đài có một người chủ đài ngồi trên một chiếc ghế cũ kỹ, nhìn qua rất già nua.

Hắn nhìn Triệu Phụ Vân cùng Trịnh Uy, lại là nửa cười lạnh nửa cảm thán nói: “Người trẻ tuổi chính là không đem mạng của mình coi trọng, chờ các người đến tuổi của ta, liền sẽ biết, nhiều sống một ngày đều là hi vọng xa vời, mỗi sống một ngày, người đều sẽ thấy mình tuổi thọ giảm một ngày.”

Triệu Phụ Vân không lên tiếng, Trịnh Uy cẩn thận nghe Hứa Nhã Thành nói bên tai mình.

“Danh tự.” Chủ đài lão nhân hỏi.

“Triệu Phụ Vân.” Triệu Phụ Vân nói.

“Trịnh Uy.” Trịnh Uy cũng mở miệng trả lời.

Sau đó, liền thấy chủ đài lão nhân, cầm bút viết lấy cái gì trên một trang giấy bản thảo.

Dưới Vô Song Đài chậm rãi vây tụ một ít người, từ trong Thiên Đô Sơn đều có người bay tới.

Quyết tử đấu, mấy năm gần đây vẫn rất ít gặp, đồng thời phần lớn quyết tử đấu đều là lặng lẽ, hoặc là đột nhiên bộc phát, rất ít chân chính đến quyết tử trên đài này, cho nên sau khi nghe tới tin tức, rất nhiều người đến xem.

Triệu Phụ Vân không có đi xem có người mình quen biết hay không, hắn biết nhất định sẽ có, dù sao hắn ở đây cũng tu hành nhiều năm như vậy, chỉ là hắn không có đi xem, miễn cho ảnh hưởng tâm tình.

Đúng lúc này, trong tai hắn nghe tới có người hô: “Sự huynh.”

Nhìn lại, lại là Dương Liễu Thanh, Dương Liễu Thanh còn tại trong Hạ Viện.

Triệu Phụ Vân khẽ cau mày, không trả lời, nhưng ánh mắt lại đang hỏi hắn lên tới làm cái gì.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng đi tới, đưa lưng về phía Trịnh Uy, trong tay lấy ra một tờ giấy nhỏ, đưa tới, cũng không nói lời nào liền đi xuống.

Triệu Phụ Vân nhận lấy, mở ra xem, trên đó viết: “Kim Vũ Phi Kiếm, Kim Quang Tán, Trảm Phong Kiếm Quyết.”

Dương Liễu Thanh nguyên bản trầm mặc mang theo vài phần chất phác trên mặt, nhiều hơn mấy phần lo lắng.

Tờ giấy này là một tu sĩ xa lạ đột nhiên ngăn cản, đưa

cho mình, hắn chỉ liếc mắt một cái, liền biết, đây nhất định là Trịnh Uy tu hành tin tức.

Lúc này, trong tai của bọn hắn nghe tới chủ đài lão nhân thanh âm.

“Hiện có, Triệu Phụ Vân, Trịnh Uy, hai người oán thù như biển, không đội trời chung, trên Vô Song Đài, quyết tử đấu, kính báo thiên hạ, người chết oán tiêu.”

Lời này rất ngắn gọn, nhưng lời nói mới ra, lại có một mùi máu tanh nồng nặc.

Triệu Phụ Vân trong đan điền kiếp pháp phù lục, như như sương khói đọng đưa, giống như gập gió.

Hắn đứng đó, bình phục tâm tình, tờ giấy kia hóa thành tro tàn trên tay hắn.

Cho dù là không có đồ vật viết trên tờ giấy, hắn cũng có thể đoán được, đối phương là Kim Khí Trúc Cơ, pháp khí nhất định sẽ là phi kiếm loại hình, bởi vì vừa rồi ở trong Ngân Thoa Viện, dưới pháp lực va chạm, hắn cảm thấy đối phương trong pháp lực sắc bén.

Kim Quang Tán, hắn không biết là cái gì, nghĩ hắn là pháp khí hộ thân.

Mà Trảm Phong Kiếm Quyết, hắn chưa từng xem qua, nhưng nghe cái tên này, hắn là một môn thiện phá hộ thân pháp lực kiếm quyết.

Hai người mỗi người đứng ở một bên đài cao.

Mặt bàn dưới chân cứng rắn vô cùng.

Đối diện Trịnh Uy cũng trầm mặc, quyết tử, đối với bất cứ người nào đến nói, đều không phải là chuyện nhẹ nhõm, vô luận trước khi quyết tử có tự tin cỡ nào, lúc này đứng trên đài, nhiều người như vậy nhìn mình cùng người khác chỉ có thể có một người sống sót, đều khó tránh khỏi sẽ có cảm giác thấp thỏm trong lòng.

“Quyết!” Lão nhân hô to một tiếng.

Chẳng biết tại sao, lão nhân này lúc trước còn tràn ngập cảm thán cùng thương hại, cùng đáng tiếc sinh mệnh trẻ tuổi mất sớm, lúc này lại là hưng phấn như vậy, hẳn tựa hồ rất muốn nhìn thấy, sinh mệnh quang hoa ở trước mặt hắn cuối cùng nở rộ.

Trịnh Uy tay phải cầm ở trong tay áo, sau một tiếng chữ “Quyết”, tay nhanh chóng rút ra, một vòng kiếm quang theo tay hắn vung ra.

Kiếm quang kia tiến vào không trung, lại đi một đường vòng cung, đầu tiên là lên cao, lại xuống rơi, người này giống như là một người vô hình giơ kiếm lên cao, sau đó chém xuống.

Đây chính là Trảm Phong Kiếm Quyết.

Chiêu chiêu trảm kích, thế đại lực trảm.

Lúc kiếm quang chém xuống, đúng là mang theo một mảnh bạch quang, giống như là một thanh trọng phủ

chém xuống.

Dưới đài, Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm ba người tâm khẩn trương đều muốn nhảy ra ngoài, bọn hấn đối với Triệu Phụ Vân có hiểu biết nhất định, nhưng hiểu biết vẫn dừng lại ở Vụ Trạch nơi đó, bọn hấn biết Triệu Phụ Vân hỏa pháp rất mạnh, nhưng loại chính diện đánh nhau này, ngự kiếm thuật cho tới bây giờ đều là có phần thắng nhất, là trước ba pháp kỹ trong đấu pháp.

Chung quanh lặng ngắt như tờ, bởi vì mọi người đều biết, nhiều khi, đấu pháp phân sinh tử, chỉ là nháy mắt sự tình.

Kiếm mang theo kiếm quang, như đại phủ bổ xuống.

Chỉ thấy thân thể Triệu Phụ Vân động, thân như linh ngư gặp nạn, bỗng nhiên động, đồng thời tay vung về phía kiếm quang rơi xuống.

Từ dưới ống tay áo của hấn, trống rỗng sinh ra một đoàn huyền quang màu đỏ, huyền quang như gió, lại như hình rồng, kiếm quang nguyên bản muốn rơi vào trên người hấn, giống như là bị gió đỏ này cho quyền lệch, mà Triệu Phụ Vân thân như cá bơi, hướng Trịnh Uy nhanh chóng tới gần.

Trịnh Uy trong lòng căng thẳng, trong tay lại ném lên một đoàn kim quang, kim quang mở ra, hóa thành một chiếc dù, dù tinh kim vi cốt, các loại bảo thạch khảm nạm mặt dù, rủ xuống kim quang quang hoa, đem nó bao phủ.

Kiếm chủ công bên ngoài, dù ở đỉnh đầu chủ thủ.

Một công một thủ, tựa như đã đứng ở thế bất bại.

Thế nhưng Trịnh Uy tâm cũng đã gấp, bởi vì hắn cảm giác một đoàn gió từ Triệu Phụ Vân vung ra, đúng là gắt gao quấn quanh lấy Kim Vũ Kiếm, giống như là một tay nắm lấy kiếm, làm cho ngự kiếm của hắn biến nặng nề không lưu loát.

Cầm nã pháp, cũng không khó tu tập, nhưng muốn làm được có thể cầm nã phi kiếm cùng cảnh, cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng Triệu Phụ Vân làm được.

Trịnh Uy nhìn Triệu Phụ Vân đã vọt tới trước mặt mình cách đó không xa, vì thế, tất cả pháp lực của hắn đều rót vào trong Kim Quang Tán.

Trên dù kim quang dâng lên, càng tăng lên mấy phần.

Trong mắt của hắn thấy, tay trái Triệu Phụ Vân vung lên, một cỗ gió lớn dâng lên, khoảng cách gần, đất bằng lóe sáng, một cỗ lực lượng từ dưới lên muốn đem dù của hắn lật tung, pháp lực của hắn tràn vào trong dù, dùng áp lực, cố gắng cầm giữ.

Nhưng mà tay phải Triệu Phụ Vân ở tay trái nhấc lên gió vô hình phong lúc, lại cong ngón tay bắn ra, một điểm hỏa quang ở trong mắt hắn cấp tốc mở rộng, hóa thành một con hỏa long hơn một trượng, nhào vào trên dù, như muốn đem dù của hắn nhiếp đi.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy mình giống như một người

cầm dù đi trong gió lớn, cố gắng cầm giữ, nhưng pháp quang trên dù tại thời khắc này không còn đồng đều, có khe hở sơ hở.

Giờ khắc này, trong lòng hấn kinh hoảng lại rất nhanh chuyển thành kinh hãi, bởi vì hấn phát hiện Kim Vũ Kiếm của mình đã không còn bị đối phương áp chế nữa, đã một lần nữa có thể ngự sử giết địch rồi.

Trong lòng của hấn nghĩ, lần này, nhất định phải đem Triệu Phụ Vân chém làm hai đoạn.

Niệm động kiếm khởi, lúc máu chót, hấn phân tâm điều khiển phi kiếm, mà đối với dù khổng ngược lại giảm một cấp độ.

Kiếm quang đã ở phía sau Triệu Phụ Vân lại một lần nữa nở rộ.

Chỉ là hấn không nhìn thấy trong mắt Triệu Phụ Vân băng lãnh.

“Đốt!”

Triệu Phụ Vân chỉ một ngón tay, chú vang lên.

Trịnh Uy nhìn thấy ngón tay đối phương hướng mình, trong nháy mắt này, như có nước đá đổ vào, như đại họa lâm đầu.

Trong mắt hấn, lại nhìn thấy đại hỏa từ trong hư vô cuốn xuống, nháy mắt đem mình bao phủ.

Rất nhiều người nhìn thấy, một nháy mắt này, nơi mi tâm Trịnh Uy có ngọn lửa vô hình bốc lên, trong hai mắt càng có lửa thiêu đốt.

Mà Triệu Phụ Vân thân như du long từ bên cạnh hấn vọt qua, tay như cánh chim mở ra, lại thuận thế xẹt qua Trịnh Uy.

“Diệt!”

Ánh lửa trong mắt Trịnh Uy trong nháy mắt hóa thành một vùng tăm tối, hấn ứng thanh ngã xuống đất, ở phía sau Triệu Phụ Vân, kiếm muốn trăm Triệu Phụ Vân cũng dính một tiếng rơi xuống đất, dù bay sang một bên.

Hỏa Long nguyên bản cùng dù còn dây dưa với nhau, sau khi mất đi mục tiêu, như long quy sào, hướng Triệu Phụ Vân trên không trung mà đi, rơi dưới chân hấn hóa thành một đoàn sương đỏ, nâng hấn thẳng lên thiên không.

“Quyết tử đấu, Triệu Phụ Vân thắng, Trịnh Uy chết.”

Lão nhân bên cạnh chủ trì quyết tử đấu, lớn tiếng hô, trong thanh âm tràn ngập hưng phấn, thoải mái như uống rượu ngon mà say mềm.

Chương 77 : Tuân Lan Nhân khuyên bảo

Triệu Phụ Vân không đi nói chuyện với Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tâm còn tại Hạ Viện, bởi vì hắn biết, bọn hắn không cùng mình quấy cùng một chỗ ngược lại là nhất tốt.

Cho nên hắn trực tiếp đi, về phần đưa giấy người là ai, hắn cũng không đi truy vấn, bởi vì hắn biết, người này cuối cùng sẽ xuất hiện trước mặt mình.

Vô luận đối phương đến lúc đó muốn nhân tình cũng tốt, muốn cái gì khác cũng được, chờ đối phương tìm tới cửa rồi nói sau.

Triệu Phụ Vân không nói một câu liền rời đi, mà người vây xem đầu tiên là hoàn toàn yên tĩnh, tùy theo chính là một mảnh ong ong tạp âm, bọn hắn cũng không nghĩ tới, Trịnh Uy liên tiếp ra hai kiện pháp khí, nhưng vẫn dứt khoát bại vong như cũ.

Mà Triệu Phụ Vân ngay cả pháp khí đều không có ra.

Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tâm bọn người, ai nấy đều vừa kinh vừa mừng.

Trì Phi Long đứng dưới đài, nhìn Triệu Phụ Vân đi xa, trong lòng đúng là sinh ra tư vị phức tạp, người đã từng không thể nào bị hắn để ở trong lòng, lúc này nhìn, đúng là kinh diễm như thế.

Mà Hứa Nhã Thành cả người đều ngây dại, đứng ở nơi đó, qua một hồi lâu mới bình tĩnh lại.

“Biểu đệ chết rồi, ta, ta... .”

Hứa Nhã Thành đầu óc có chút loạn.

Triệu Phụ Vân mới trở lại núi, liền có một con bạch hạc bay về phía hắn, bạch hạc bay một vòng xung quanh hắn, lại có âm thanh phát ra: “Đến ta nơi này.”

Hắn nghe thấy kia là Tuân Lan Nhân thanh âm, như phát ra từ trên thân bạch hạc, lại như cách không mà tới.

Hắn lập tức đi theo bạch hạc kia, bạch hạc mang theo hắn đến chỗ sâu của Thiên Đô Sơn, thế là hắn thấy một ngọn núi chập chùng, giống như trường xà, mà trường xà sơn mạch ở trong màn sương mù, lại có một chút ánh sáng nhạt trong sương mù, giống như có người đốt đèn trên núi.

Hắn đi theo bạch hạc, rơi hướng một điểm ánh sáng trong đó.

Một điểm ánh sáng không ngừng mở rộng trong mắt hắn, và một cảnh tượng phản chiếu trong ánh sáng, kia là một tòa phòng ốc mông lung mà thần bí, phẳng phát ở vào trong ngọn đèn, lại giống ảo thị.

Bạch hạc rơi xuống, một đoàn pháp quang nhộn nhạo lên sóng nhỏ, Triệu Phụ Vân cùng một chỗ rơi vào, hắn

cảm thấy mình giống như đang tiến vào trong một mảnh sóng nước phản chiếu.

Cảnh tượng trong mắt nhanh chóng ngưng thực, hóa thật.

Hắn phát hiện mình đã rơi vào cửa sân trước của khu nhà nhỏ này, có một tấm biển ở cổng của sân nhỏ, trên đó viết bốn chữ.

“Lan Nhân Tiểu Trúc.”

Ngói xanh, tường trắng, dưới tường có dây leo leo lên vách tường, mở ra tiểu hoa màu trắng.

Hắn nhẹ nhàng đẩy ra tiểu viện cửa, cửa ứng tay mở ra.

Tiểu viện cũng không lớn, nhưng lại lộ ra một cảm giác u nhã, có vài bông hoa nhìn qua rất đặc biệt, ở góc tường nở rộ.

Sau đó hắn thấy một nữ tử đứng ở trước cửa sổ, nhìn mình, người này chính là Tuân Lan Nhân, đầu nàng mang đạo quan màu đỏ, một thân huyền đen pháp bào.

Triệu Phụ Vân bước nhanh đi vào.

Tiến vào phòng, liền thấy trên một chiếc bàn giữa phòng, có một châu bàn, trên châu bàn bày biện một viên huyền đen hạt châu, trong huyền đen hạt châu này, lúc này lại có từng điểm lam quang tỏa ra hào quang ở trong đó, giống như một mảnh tinh không.

Kia là Huyền Âm Châu, lúc này đã biến vô cùng thần bí.

“Người không hảo hảo tu hành, lại chạy ra bên ngoài quyết tử đấu với người khác, là cảm thấy mình tu hành có thành tựu sao?” Tuân Lan Nhân lạnh giọng hỏi.

“Ta”

“Xây thành Đạo cơ, không chỉ là ở khí hải kết phù lục, mà còn phải tu hành pháp thuật, luyện thành pháp bảo, càng phải minh pháp lý, người tu thành pháp thuật gì, luyện thành pháp bảo gì? Lại sáng tỏ pháp lý gì?”

“Đệ tử pháp thuật luyện một chút, nhưng là thời gian ngắn, còn đang học tập như thế nào tế luyện pháp bảo.” Triệu Phụ Vân không tiếp tục giải thích, mà là hồi đáp.

“Người muốn học tập cổ phù văn, rất nhiều thời cổ bí pháp, đều trực tiếp dùng cổ phù văn viết, không nên đi học những điều không có nhiều tác dụng trong việc thực hành. Người muốn luyện bảo, trước chờ Dư Thần Quang sư huynh giảng xong đạo khóa, ta lại đi mời hắc đến giúp người luyện.” Tuân Lan Nhân đứng ở bên cửa sổ, không quay đầu lại nói.

“Vâng.” Triệu Phụ Vân cảm thấy, Tuân Lan Nhân nói rất có lý, chỉ là hắc không nghĩ tới muốn tập trung tu tập cổ phù văn.

“Người trở về đi, tu hành chưa thành trước đó, không muốn rời núi.”

Tuân Lan Nhân nói xong, Triệu Phụ Vân đáp một tiếng,

bạch hạc ở bên ngoài bay lên, Triệu Phụ Vân đi theo phía sau, lại ra khỏi Lan Nhân Tiểu Trúc.

Khi rời đi, hắn cẩn thận cảm giác mình giống như từ trong mộng cảnh đi ra ngoài.

Một cơn gió thổi tới, phát hiện mình đã đến không trung, nhìn xuống, một ngọn thanh sơn, có sương mù trong thanh sơn, có từng điểm ánh sáng tán trong sương mù.

Hắn suy đoán trong một mảnh núi này, ở chí ít là Tử Phủ tu sĩ.

Trúc Cơ cùng Tử Phủ nhìn qua chỉ kém một cảnh giới, nhưng chính hắn cảm giác lại giống như có cách biệt một trời, nếu chính mình một người tới đây, chỉ sợ ngay cả núi này cũng không vào được.

Kể từ đó, mỗi ngày hắn đều đi nghe Dư Thần Quang Đạo Sư giảng phương pháp luyện khí, sau đó luyện tập 'Đại La Huy Tự' môn pháp thuật này.

Môn pháp thuật này khó học khó thành, cần ngưng luyện pháp lực, cùng đối với pháp lực tinh vi chưởng khống, là ứng dụng pháp lực thuần túy.

Trên sách pháp thuật này viết rất rõ ràng, chủ yếu được sử dụng chống cự pháp thuật hữu hình.

Ví dụ một đạo hỏa phù rơi xuống, liền có thể vung tay áo mà vung sang một bên, nếu kiếm quang rơi xuống, cũng có thể như hắn lúc trước vung Trịnh Uy Kim Vũ Kiếm, nhưng tương đối khó một chút.

Hắn thấy, hữu hình chi pháp này, chính là chỉ phép thuật được hình thành bởi sự kết hợp của pháp lực với nguyên khí.

Trong sách pháp thuật Đại La Huy Tụ, cũng có thể xứng đôi pháp bảo.

Trong đó liền có Thiết Y Kiếm Tụ cùng Ngũ Hành Pháp Y.

Trên sách viết: “Nếu có được pháp y phù hợp, thi triển tụ kỹ, hữu hình chi pháp đều không thể gần.”

Trong lòng hắn tưởng tượng, xao động, nhưng lại rất nhanh liền ép xuống, luyện bảo không phải là một sớm một chiều chi công.

Hắn mỗi ngày đều đi nghe Dư Đạo Sư đạo khóa.

Mà thanh danh của hắn đã truyền ra trong nhóm Trúc Cơ đệ tử này, có người đối với hắn kính nhi viễn chi, có người đến mời hắn tham gia một số tiểu pháp hội, hắn đều nhất nhất cự tuyệt, cho dù là Liên Hoa Pháp Hội Kim Linh đến mời hắn, hắn cũng không đi.

Nhưng tất cả những điều này, dường như có một bàn tay vô hình, đem đợt phong ba này san bằng, Hứa gia người đứng là không có người lại tìm hắn gây sự.

Thời gian trôi qua từng ngày, hắn tại cùng rất nhiều tu sĩ cùng một chỗ nghe pháp, sau đó mình đi Kê Quan Lĩnh tu hành, ở trong mọi người, lại như độc tu.

Mỗi ngày hẩn đều tu pháp trên Kê Quan Lĩnh, đã tu ngự hỏa thuật, lại tu luyện Đại La Huy Tự.

Hỏa diễm hóa rồng, sau khi hóa rồng, có thể quán quanh trời buộc, cầm nã thôn thổ.

Bởi vì trong bùa chú của hẩn có pháp tính quang, cho nên hẩn lại chậm rãi nắm giữ hỏa diễm hóa quang, sau lại suy nghĩ mình muốn tìm một môn pháp thuật liên quan tới ‘Quang’ loại tới tu tập một phen, tìm rất lâu không tìm được, cuối cùng lại tìm tới một môn châm quyết.

Châm quyết tên là « Thiên Quang Châm Quyết », là một môn ngự châm chi pháp, Triệu Phụ Vân sau khi xem, lại được gợi ý lớn.

Sau khi đọc hiểu, đem máu chốt trong đó đều nhớ xuống, sau khi trở về, hẩn liền nghĩ suy nghĩ ra một bộ pháp thuật thích hợp với bản thân.

Tất cả pháp thuật, đều là người khác căn cứ chính bọn hẩn tình huống sáng lập, mà không có hai người hoàn toàn tương tự trên đời, tu người khác sáng lập pháp thuật, có rất ít người có thể siêu việt người sáng lập.

Hẩn trải qua giảng pháp, đọc sách, tu hành, ba điểm trên một đường thẳng sinh hoạt, không tham gia bất luận pháp hội gì, càng không từng đi uống rượu.

Một ngày này, hẩn đứng trên sơn lĩnh, luyện tập pháp thuật trong trời chiều, lần lượt vùng điểm hư không, đầu

ngón tay điểm xẹt qua hư không, xuất hiện một chút ánh sáng lửa, hoặc thành vòng tròn, hoặc thành tuyến, hoặc hóa rồng, lại hoặc hóa chim.

Ngẫu nhiên vung tay áo, đem tất cả hỏa diễm huyền hóa chi tượng đều tản ra.

Lại hoặc dùng Đao Binh Quyết, vung về phía nơi xa, lần lượt không biết mệt mỏi, hấn huy động kiếm chỉ vạch ra từng đạo ánh sáng, ánh sáng lướt qua, hình như có ba động huyền diệu nào đó.

Ngày này, đột nhiên có một con bạch hạc bay đến, lượn vòng trên đỉnh núi, phát ra tiếng kêu, hấn biết là Tuân Sư gọi mình đi luyện bảo, vì vậy mang lên tất cả bảo tài, đi theo phía sau bạch hạc.

Chương 78 : Đèn thành

Lại một lần nữa tới trong dãy núi kia, hắn phát hiện, mình dù cho tới qua một lần, lại tới nơi này, cũng không biết Tuân Lan Nhân chỗ Lan Nhân Tiểu Trúc thuộc về điểm ánh sáng nào.

Trong sương mù điểm điểm ánh sáng, bọn chúng giống như là sẽ thay đổi, lại phỏng phát căn bản cũng không chân thực, giống huyền tượng.

Hắn có thể khẳng định, mình ghi lại phương vị căn bản là vô dụng.

Bạch hạc xoay quanh mà xuống, Triệu Phụ Vân theo sát phía sau.

Hắn nhìn thấy một điểm ánh sáng, càng ngày càng gần, tiểu viện trong ánh sáng từ hư đến thực, hắn lại một lần nữa rơi vào trước cửa Lan Nhân Tiểu Trúc.

Cánh cửa mở ra.

Đi vào, đi qua tiểu viện, thấy hai người đang ngồi trong phòng, một người mặc màu đỏ đạo quan, xuyên huyền hắc đạo bào Tuân Lan Nhân.

Còn một người thì là khí đạo khóa Đạo Sư Dư Thần Quang, hắn nghe giảng pháp lâu như vậy, tự nhiên là vội vàng tiến lên hành lễ, lại hướng Tuân Lan Nhân hành lễ.

Hai người bọn họ ngồi, nhìn xem Triệu Phụ Vân, Tuân

Lan Nhân nói: “Sư huynh, Vụ Trạch chính là địa phương hắc làm Giáo Dục, ta có thể thuận lợi đi ra, hắc cũng là bỏ nhiều công sức.”

Dư Thần Quang khi nhìn người, ánh mắt dò xét, giống như là nhìn bảo tài, tựa hồ đang nhìn Triệu Phụ Vân thuộc loại vật liệu nào.

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác của Triệu Phụ Vân, bởi vì hắc nghe Dư Thần Quang khóa, nghĩ đến Dư Thần Quang thường nói một câu chính là muốn luyện khí, trước chọn tài liệu, chọn tài liệu thì cần phân biệt tài liệu.

“Ừm, người nghe ta khóa chính là vì luyện pháp khí có phải không?” Dư Thần Quang hỏi.

“Đúng vậy, Dư Sư.” Triệu Phụ Vân minh xác trả lời.

“Vậy xem ra người cũng không phải người trong khí đạo ta a.” Dư Thần Quang có chút đáng tiếc nói: “Người đem bảo tài của người đều lấy ra, ta xem có thể luyện chế pháp bảo gì.”

Triệu Phụ Vân nhìn Tuân Lan Nhân một cái, Tuân Lan Nhân cũng không biểu thị quá nhiều, chỉ là thêm chút nước trà vào trong chén Dư Thần Quang.

Vì vậy Triệu Phụ Vân từ trong ngực lấy ra một túi nhỏ tối tăm mờ mịt, căng phồng.

“Người trước phải có một cái tốt một chút càn khôn bảo nang tàng nạp càn khôn mới được.” Dư Thần Quang vừa cười vừa nói.

Không phải Triệu Phụ Vân không muốn, mà là tốt hơn một chút, sau khi tàng vật trọng lượng nhẹ, lại không có vẻ phồng lên, nhìn qua vừa đẹp mắt, lại nhỏ, treo ở trên người giống một túi thơm bảo nang, là phi thường quý.

Hắn cẩn thận lấy đồ vật bên trong ra, Dư Thần Quang lại lắc đầu, nói: “Có đồ tốt, nhưng không có đồ tốt thu lại, cẩn thận đều đánh nát rồi.”

Triệu Phụ Vân không lên tiếng, chỉ đem đồ vật bày lên bàn.

Dư Thần Quang chỉ nhìn, đến cuối cùng, Triệu Phụ Vân lưu lại Huyền Xá Châu không có lấy ra, những thứ khác đều lấy ra.

Dư Thần Quang hai mắt có chút sáng lên, hắn tựa hồ nhìn thấy bảo tài liền có ý nghĩ đem luyện thành pháp bảo.

“Người nghĩ luyện cái gì?” Dư Thần Quang hỏi.

“Đệ tử, nghĩ luyện một ngọn bảo đăng.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người biết những bảo tài này sao?” Dư Thần Quang hỏi.

“Nguyên bản không nhận ra, nhưng sau khi nghe Dư Sư khóa, ngược lại nhận biết một chút.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người nói một chút.” Dư Thần Quang hình như có ý

khảo nghiệm.

“Đây là Long Tu Thảo, Tinh Sa, Tinh Kim, Đàn Mộc, quý phát, con rất quái xúc tu.” Cái khác Triệu Phụ Vân đã nhận không ra.

Dư Thần Quang duỗi tay cầm lên những bình bình lọ lọ kia, cẩn thận nhìn, sau đó nói: “Giao nhân dầu.”

Lại lấy ra một đen sì đồ vật, mở ra ngửi ngửi, nói: “Ác quỷ huyết.”

“Đà Long huyết.”

“Phong Trung Thạch.”

“Linh Thổ.”

Triệu Phụ Vân nhìn hẩn phân biệt lấy đồ vật, cũng dụng tâm nhớ.

“Những vật này của người, nói đến đều là đồ tốt, nhưng người muốn luyện một ngọn đèn, lại có chút không hợp, phải ta đến phối, người có bằng lòng hay không đem bọn chúng đều giao cho ta, để ta giúp người luyện chế?” Dư Thần Quang nói.

“Nguyện ý.” Triệu Phụ Vân sau khi nghe khoá của hẩn, càng biết luyện khí khó, nếu chỉ luyện chế đơn giản pháp khí, hẩn cũng rất dễ dàng làm được, nhưng là muốn luyện chế pháp bảo, liền có quá nhiều trình tự, quá rườm rà, có chút khả năng một bước sai, liền hỏng vật liệu.

“Vậy thì tốt, chúng ta lại minh xác một chút, người muốn luyện chế một dạng gì đèn?” Dư Thần Quang hỏi.

“Đệ tử muốn một ngọn đèn có thể luyện ma.” Triệu Phụ Vân nói.

“Rất tốt, mạch suy nghĩ minh xác, chúng ta sợ nhất chính là mình cũng không biết muốn đồ vật như thế nào.” Dư Thần Quang nói: “Luyện ma loại đèn, chính yếu nhất là muốn trong đó hỏa chủng, người là Hỏa Sát Trúc Cơ, cái này không cần ta quan tâm.”

“Người có yêu cầu gì đối với đèn này?” Dư Thần Quang nói.

“Ta hi vọng đèn này có thể trưởng thành.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ừm, rất tốt.” Dư Thần Quang nói.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, những thứ khác hẳn cũng không nghĩ ra được cái gì, liền không nói nữa.

“Như thế, vậy thì bắt đầu đi.” Dư Thần Quang phát ống tay áo, liền đem những bảo tài kia đều thu nhập trong tay áo, pháp thuật này Triệu Phụ Vân thấy trong lòng một trận ao ước.

“Đúng, người thích đèn hình dạng gì?” Dư Thần Quang lại hỏi.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, chỉ nghĩ đến bộ dáng Bảo Liên

Đặng trong lòng, thế là liền đem nó nói ra.

“Tốt, không sai, người không đi theo sao?” Dư Thần Quang đi đến cửa, lại đột nhiên quay đầu lại hỏi.

Triệu Phụ Vân liếc mắt nhìn Tuân Lan Nhân, chỉ nghe Tuân Lan Nhân nói: “Người đi xem một chút cũng tốt, cũng tốt hơn là hoàn toàn không biết gì cả.”

Thế là Triệu Phụ Vân đáp một tiếng, liền đi theo Dư Thần Quang.

Ra khỏi cửa, đi ở trong núi này.

Một làn sương mù trong núi, ngẩng đầu lên không thể nhìn thấy bầu trời.

“Cả tòa núi này đều ở trong một trận pháp, người theo sát chút, chớ có mất bước số, đến lúc đó lại muốn ta đến tìm người.” Dư Thần Quang nói.

Cứ như vậy, quanh co, Triệu Phụ Vân đi theo hắn tới một viện khác, viện lạc tên gọi Thiên Công phường.

Sau khi đi vào, cả viện giống như một chỗ công xưởng, bên trong có to lớn lò, một mảnh lửa nóng, từng dãy giá đỡ, phía trên bày đầy đủ các loại vật liệu.

Những thứ Triệu Phụ Vân vừa đưa hắn, cũng đều bị hắn một phát ống tay áo bay ra, tản mát ở từng dãy giá đỡ.

Hắn thấy trong phòng này còn có đệ tử khác, sau khi nhìn thấy hắn, cũng không tiến lên hành lễ, mà vẫn bận

bị trong tay công việc.

Dư Thần Quang hô một tiếng, liền có một người tới:
“Chuẩn bị mở một lò mới, bính hỏa lô, lên đại hỏa.”

Vị đệ tử ứng tiếng lui đi xuống, sau đó bắt đầu dâng lên một tòa hỏa lô cách đó không xa.

Không bao lâu, lửa đã đốt cháy rừng rực, Dư Thần Quang sau khi thấy, đem Triệu Phụ Vân Kiếp Hỏa Đăng trực tiếp ném vào.

Chỉ nghe hắn nói: “Ngọn đèn này, thực là lãng phí vật liệu tốt, được luyện chế thành khô khan tử vật, ta đến vì nó trùng luyện một lần.”

Dư Thần Quang giống như là bởi vì mình luyện khí thuật siêu việt người khác, mà cảm thấy cao hứng.

Kiếp Hỏa Đăng nhập trong lò lửa, sau khi đốt mấy canh giờ, lại thấy Dư Thần Quang từ trên một cái giá lấy ra một bình ngân sắc nước, đổ ra non nửa bình đến trên Kiếp Hỏa Đăng trong hỏa lô.

Chỉ trong chốc lát, ngọn đèn một lần nữa cũng đã hóa thành bùn ở trong nhiệt độ cao.

“Thêm chút Tinh Sa vào trong ngọn đèn này.” Dư Thần Quang lấy ra một bình Tinh Sa, đổ vào trong đó, nhào nặn cùng một chỗ luyện đốt.

Cứ như vậy, Triệu Phụ Vân nhìn hắn lại thêm nước không biết ở bên trong không ngừng đốt, sau đó thành

một đoàn màu xanh đen bùn, bị hấn lấy ra.

Ngay sau đó lại bị hấn bóp thành một ngọn đèn.

Dư Thần Quang tay rất khéo.

Bên dưới đèn là hình dạng của một đài sen, phía trên là nở rộ hoa sen.

Trong hoa sen trông giống như một bông sơn, cũng chỉ có một con mắt, đó là nơi đặt bắc đèn.

Khí phôi đã chế xong.

Sau đó, lại một lần nữa đem ngọn đèn trở về trong lò lửa đốt.

Màu sắc của đèn đang không ngừng biến hóa, giống như có ngọn lửa ở trung tâm ngọn đèn uẩn kết.

Dư Thần Quang đột nhiên đưa tay, đánh ra một đạo phù lục rơi vào trên thân đèn.

Pháp quang chui vào trong thân đèn.

Chậm rãi, nguyên bản bùn đen ngọn đèn, biến thành trơn bóng, trong toàn thân huyền đen, có điểm điểm vỡ nát màu lam, quán kết trong ngọn đèn.

Cứ như vậy, lại mấy ngày trôi qua.

Trong mấy ngày này, Dư Thần Quang vẫn sẽ thỉnh thoảng đánh ra một đạo phù lục đi vào, nhưng phương

thức đánh vào lại không giống nhau, có đôi khi, là cần nhào nặn một ít giọt nước đặc biệt, cùng với pháp lực của hấn đánh vào.

Mà mỗi một lần nước đều không giống.

Kia là hướng bên trong bày ra phù lục cấm chế.

Khi kết thúc, chỉ nghe Dư Thần Quang nói: “Ta đánh vào trong này ‘khinh vũ’ ‘không chìm’ ‘kiên cố’ ‘tàng nạp’ ‘tụ khí’ phù lục.”

Lại mấy ngày sau, sau khi hỏa lô lửa tắt.

Dư Thần Quang lấy ra một bắc đèn mới chế tác, trang đi lên, nói: “Đèn này tâm là Long Tu Thảo cùng Hỏa Nha Vũ nhu chế thành.”

Đồng thời lại đổ vào mấy bình lớn dầu thấp, bình dầu so với ngọn đèn còn lớn, thế nhưng dầu đổ đi vào, cũng không đổ đầy.

“Đèn dầu này dùng giao dầu, cự kinh dầu và đàn cây dầu cùng một chỗ nấu luyện thành, gia nhập đàn cây dầu, bởi vì nó có thể để người an thần.” Dư Thần Quang nói.

“Đa tạ Dư Sư.” Triệu Phụ Vân nói.

Dư Thần Quang đối với người khác cảm tạ hiển nhiên không phải rất quan tâm, chỉ muốn nhìn mình luyện ra đồ vật, nói: “Đến, đến một bước máu chốt nhất, ngọn đèn này có thể luyện ma hay không, tất cả đều nằm ở uy

lực hỏa chủng của người, cùng với thành quả tế luyện của người sau này, ta vì người luyện chế chỉ là đèn khí phôi.”

Triệu Phụ Vân màu đậm pháp lực ngưng kết tại ngón tay bắn ra, một điểm ánh sáng rơi vào trên bắc đèn, trong nháy mắt, đèn liền sáng.

Giờ khắc này, Triệu Phụ Vân trong lòng hưng phấn, một tia cảm giác vi diệu truyền đến.

“Người trở về dùng pháp lực của mình tẩy luyện một phen, liền có thể tự do khu vực, người nhìn màu lam trong ngọn đèn, nếu người có phù văn, cũng có thể đánh vào trong đó, làm cho chiếc đèn này của người chậm rãi thành một kiện pháp bảo, bất quá, người phải chú ý, đừng để phù văn trong đó hình thành xung đột, đến lúc đó, không chỉ không thể trở thành pháp bảo, còn có thể hủy món này thượng giai hỏa khí.”

“Vâng, Dư Sư, ta nhất định sẽ cẩn thận.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ừm, ta lại tặng người một kiện càn khôn bảo nang, dùng để trang chiếc đèn này đi, cũng không thể đi đâu cũng cầm trên tay.”

Nói rồi, hắn từ trên một cái giá, cầm ngân sắc bảo nang treo bên trên, ném tới.

“Tạ Dư Sư.” Triệu Phụ Vân vội vàng cảm tạ.

“Muốn tạ, đừng nói ở ngoài miệng, ghi nhớ trong lòng là

được, người trở về đi, ta cũng mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi.” Dư Thần Quang nói xong, đi về phía một cánh cửa khác trong phòng.

Mà Triệu Phụ Vân lại hành lễ, sau đó ra cửa, thẳng lên trời.

Ra ngoài thời điểm ngược lại là dễ dàng, lên đến trên bầu trời, quay đầu nhìn trong núi, trong núi chỉ có như ẩn như hiện ánh sáng, hấn căn bản là không phân rõ mới vừa từ trong ánh sáng nào ra.

Có ý muốn đi Tuân Lan Nhân nơi đó, nhưng căn bản là không vào được, thế là chỉ có thể một đường về Kê Quan Lĩnh.

Hấn cầm đèn, nhìn trước nhìn sau, trong lòng vui vẻ vô cùng.

Đặt đèn trên tay, hấn không kịp chờ bắt đầu dùng pháp lực đến tẩy luyện nó.

Chương 79 : Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục

Triệu Phụ Vân xếp bằng ở trong sơn động Kê Quan Lĩnh, hai tay nâng đèn, lòng bàn tay có pháp quang như diễm chưng đốt đèn trong tay, mà hô hấp trong miệng, lần lượt phun ra pháp lực rơi vào trên đèn diễm.

Tế luyện pháp khí, đầu tiên muốn đem pháp lực của mình thấm vào pháp khí mỗi một góc, làm cho thông thấu, như thân thể một khí quan, niệm lên mà động, ở giữa tạng phủ, cũng nên giống như có huyết mạch khí tức lưu động.

Hắn hiện tại cần phải làm là đem pháp lực của mình thấm vào trong đó.

Sắc trời dần muộn.

Thải hà dựa vào sương mù trên núi.

Ánh mặt trời chậm rãi biến ám trầm, đến ban đêm, tinh quang bị che khuất.

Mưa gió xua đuổi sắc thái trong núi, chỉ có những người hái ăn âm khí, không biết mệt mỏi miệng lớn phun ra nuốt vào.

Ngoài ra, rất nhiều nơi trong núi đều cử hành một chút tiệc rượu lấy lý do pháp hội, tu hành nam nữ, thường thường đều là không bị trói buộc, đối với chuyện song

tu, cũng không bài xích, trong đồng môn, khó tránh khỏi có nhìn vừa ý.

Đối mặt với con đường con đường trường sinh không biết và con đường tu hành dài dằng dặc, chắc chắn sẽ có người muốn nghỉ ngơi một chút.

Mà đồng môn tổng so với ngoại nhân không biết ngọn ngành mạnh hơn nhiều, mọi người cùng nhau nghe đạo pháp, dần dà, chắc chắn sẽ có mấy đôi hạt sương nhân duyên xuất hiện.

Trong đêm mưa, có người luyện pháp, có người vui đùa, có người tế bảo.

Sau một đêm, khi trời sáng, Triệu Phụ Vân ra Quan Tinh động, đèn trong tay được nâng lên tay, một cơn gió thổi tới, đèn kia phảng phất bay theo gió, thẳng lên thiên không, đón triều dương bay đi.

Đèn kia dưới ánh mặt trời, giống như một ngọn lửa đang cháy, nguyên bản nhỏ nhỏ một đoàn đèn diễm, dẫn tụ đầy trời thái dương tinh hỏa.

Giờ khắc này ánh bình minh như rơi vào Kê Quan Lĩnh, toàn bộ Kê Quan Lĩnh đều bao phủ trong ngọn lửa, nhìn từ xa, hồng hà như quan.

Kể từ khi Triệu Phụ Vân tu hành ở Kê Quan Lĩnh, mọi người đã quen thuộc Kê Quan Lĩnh loại dị tượng này, chỉ là hôm nay hào quang tựa hồ phá lệ kiêu diễm.

Một diễm hỏa diễm trên đèn, lấp lánh trong ánh sáng

mặt trời, hút vào thái dương tinh hỏa.

Hỏa diễm trên ngọn đèn cũng đang nhanh chóng chất biến.

Triệu Phụ Vân lấy Kiếp Hỏa Trúc Cơ, điều này khiến phù lục hạt giống trong khí hải của hắn có được Kiếp Pháp Phù, cùng một loại hỏa phù bao hàm càng nhiều pháp tính, nhưng hắn điếm ra đến hỏa chủng chỉ tương đương với một đạo phù lục hạt giống, cũng không phải Thái Dương Chân Hỏa, cũng không phải Kiếp Hỏa, chỉ là có một ít pháp tính mà thôi.

Cho nên hắn cần thu nạp thái dương tinh hỏa này, khiến cho đèn diễm không ngừng tiến hóa, chất biến.

Về phần có thể thành công hay không, còn phải xem hắn tiếp xuống thế luyện.

Bản thân hắn cũng đồng dạng hái nhiếp lấy thái dương tinh hỏa, lớn mạnh tự thân pháp lực.

Tế đèn cùng tu hành đồng thời tiến hành.

Kể từ ngày đó, hắn lại bắt đầu học tập phù văn, phù văn này còn có một cái tên —— linh văn.

Linh văn có rất nhiều loại, nhưng trong đó nhiều nhất phổ biến nhất, truyền thừa rộng rãi nhất linh văn là vân văn.

Mây trùng điệp trên bầu trời, khác biệt góc độ có khác biệt hình thái, thời khắc tại biến hóa, trong thiên hạ khác

biệt thời gian, cùng một đám mây đều là khác nhau.

Những đám mây là nhiều nhất, phảng phất thượng thiên ở trong hư không vầy mực viết lấy văn tự, thế là liền có người đem khó lường đám mây để diễn tả đạo vận pháp tắc.

Thế là văn văn liền xuất hiện.

Nguyên bản hấn liền có một chút cơ sở, mà bây giờ chân chính bắt đầu tu tập, liền hết sức nghiêm túc.

Đồng thời, có dạy linh văn đạo khóa, hấn mỗi ngày đều đi nghe pháp.

Chính hấn sao chép một bản sách « Cửu Thiên Văn Văn Bản Chương Lục », sau khi cầm về nhà ngày đêm phẩm đọc lấy.

Mỗi một đạo văn văn nếu có thể nhập khí hải, liền có thể hóa thành một đạo phù lục. Nếu nhập không được khí hải, mà ngưng khắc trên pháp khí, cũng có thể làm cho pháp khí của mình uy lực đại tăng, cho nên hấn học tập rất cố gắng.

Mà thường một đạo phù văn, cần một đại thiên văn tự giải thích ý tứ trong đó.

Cũng tỷ như hiện tại hấn đang học ‘Thái’ văn, rất nhiều người nghe đều như lọt vào trong sương mù, trong đó ý nghĩa liên quan tới ‘Thái’ văn này, theo Triệu Phụ Vân, liền có loại ý vị chí cao.

Trong lòng của hần nghĩ Thái Dương, Thái Âm, Thái Nhất, Thái Thượng, Thái Không. Nhiều người không hiểu, vì sao một ‘Thái’ văn, có thể có loại kia chí cao hàm ý.

Cho nên tại thời điểm học tập, những người khác vẫn trong trạng thái bối rối, trong lòng của hần đã có khá rõ ràng khái niệm cùng ý thức.

Khi học ‘Dương’ chữ, bởi vì hần tu Thuần Dương Bảo Điền, cũng rất dễ dàng liên lý giải.

Thế là án lấy ý thức trong lòng của hần, bắt đầu miêu tả mặt trời.

“Mặt trời.”

Mặt trời, chí cao thuần dương, vô tận trống rỗng trong ánh sáng, thuần dương hội tụ.

Hần vừa học tập vừa suy nghĩ đạo vận phù linh văn này.

Mỗi ngày khi hái thái dương tinh hỏa, đều quan sát cao ở trên bầu trời một vàng mặt trời.

Hần không có ở trong tâm mình quan tưởng mặt trời.

Bởi vì hần tu Thuần Dương Pháp, mà không phải Thái Dương Pháp, hần có thể xác định, quan tưởng mặt trời sẽ đốt cháy thân thể của mình.

Bất quá, Thái Dương phù văn còn không bị hần suy nghĩ rõ ràng ‘Xích Quân’ hai linh văn này, lại để cho hần suy

nghĩ minh bạch.

Thế là hấn bóp lấy ánh lửa, đánh vào hai ‘linh văn’ này, chỉ trong nháy mắt, ngọn đèn liền nhiên một tia thần tính, hấn cảm giác mình có thể thông qua ngọn đèn này, mượn dùng lực lượng Xích Viêm Thần Quân.

Về sau hấn lại đem hoả, phần thiêu, vô cấu, phá tà, quang các pháp tính hình thành linh văn chia tách ra, phân biệt đánh vào trong ngọn đèn, nhưng hấn muốn đem trong Kiếp Pháp phù lục hình thành kiếp chữ phù văn đánh vào ngọn đèn lúc, lại không cách nào làm được, điều này nói rõ bản thân hấn đối với Kiếp Pháp phù lục lý giải còn chưa đủ.

Nhưng bởi vì học tập « Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục », để hấn có thể đem pháp tính xuất hiện trong Xích Viêm Thần Phù, lấy đơn độc phương thức tách rời bày ra, lấy phù văn phương thức đánh vào trong ngọn đèn, điều này khiến ngọn đèn cùng đèn diễm hình thành một chỉnh thể.

Không còn loại cảm giác có chút bồng bênh ở phía trên.

Cuối cùng, hấn lại ngộ ra “Định” văn, đem đạo pháp phù này đánh vào trong ngọn đèn, thế là, một ngày nào đó trong gió trên đỉnh núi, chiếc đèn này ở trong gió không nhúc nhích tí nào, mà gió thổi đến địa phương ánh đèn chiếu rọi, đúng là cứ như vậy đột nhiên ngừng lại.

Trong lòng của hấn mừng rỡ vô cùng.

Mỗi ngày dùng thái dương tinh hỏa rèn luyện, ngọn lửa

đã biến thành màu đỏ thẫm.

Mặc dù không gọi được Thái Dương Chân Hỏa, nhưng chí ít có một tia khí tức chân hỏa.

Trong thời gian này, hắn học tập rất nhiều pháp chú ứng dụng, mà pháp chú ứng dụng này, sau khi hắn học tập « Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục », lập tức liền trở nên dễ dàng.

Mà đồng dạng, sau khi học tập linh văn, hắn đối với ‘Quang’ cũng có càng sâu lý giải, hắn không chỉ tu thành ích hỏa cùng hỏa độ, trong lòng ần ần cảm giác mình còn có thể hóa quang nhi độ.

Chỉ là mỗi khi có ý nghĩ này, hắn đều có một loại cảm giác nguy hiểm nổi lên trong lòng, để hắn không làm như thế, trong lòng của hắn minh bạch, đây có lẽ là tu vi của mình không đủ, nếu mình cưỡng ép luyện tập hóa quang nhi độ, tại độ hóa một sát na kia, thân thể cũng liền tán.

Mà hỏa độ thuật, bởi vì hắn tìm một bản hỏa độ bí pháp sách, có phương thức tu hành theo từng bước, cho nên cũng không có nguy hiểm gì.

Bất quá, hắn thông qua « Thiên Quang Châm Quyết » dẫn dắt, mà tu thành ngự quang thuật của riêng mình, hắn đem mệnh danh là ‘Ngự Quang Hóa Châm Quyết’, trong nháy mắt, ánh lửa như châm, tốc độ nhanh chóng, cơ hồ thoáng qua mà tới, hắn thấy, nếu chính diện chiến đấu, đối phương hộ thân pháp bảo chỉ cần không phải trước lấy ra, liền không có cơ hội lấy ra.

Trừ phi đối phương hộ thân pháp lực thâm hậu, có thể đón đỡ.

Hắn mỗi ngày tu pháp, tế bảo, nghe giảng đạo, hầu như không tham dự bất luận pháp hội gì, trong nháy mắt, cũng đã qua bốn năm.

Một ngày này, hắn đột nhiên tiếp vào một đạo mệnh lệnh sơn môn, để hắn tiến về Quảng Nguyên Phủ.

Đệ tử mới vào thượng viện, có một đoạn tích lũy tu hành thời gian, bình thường là bốn đến năm năm, ít thì ba năm.

Nhưng nếu có nhiệm vụ được giao, đều sẽ trước cùng người nhận nhiệm vụ câu thông.

Dù sao đã là Trúc Cơ tu sĩ, nhưng mà nhiệm vụ lần này lại trực tiếp rơi vào trên người hắn.

Chương 80 : Thiên Đô tứ viện

Nhân sinh giữa thiên địa, vô luận là cấp độ gì, chắc chắn sẽ có sự tình mình không thể không đi làm.

Tỉ như khai phái Hi Di Tổ Sư, tất cả mọi người đều cho rằng hấn còn ở thế gian này, nhưng Thiên Đô Sơn đệ tử, cơ hồ không có ai gặp qua, có người sẽ nói, nhân vật như vậy còn có thể có chuyện mình không cách nào cự tuyệt sao?

Có người sẽ nói không, có người thì nói có.

Nhưng mà người trả lời có, cũng không thể nói lý do tại sao.

Bởi vì mọi người không ở tầng cấp kia, không nhìn thấy tầng cấp kia sóng gió.

Triệu Phụ Vân được phái đến Quảng Nguyên Phủ, hấn khó mà cự tuyệt, bởi vì phương thức hấn vào Thiên Đô Sơn tu tập cùng người khác không giống.

Người khác vào Hạ Viện muốn giao cao thúc tu, còn hấn thì miễn phí.

Cho nên, hấn có thể khẳng định, cho dù Tuân sư thấy mình, đều sẽ để cho mình nghe theo mệnh lệnh của sơn môn.

Triệu Phú Vân rất thích một câu nói, gọi là tùy tâm sở dục không vượt khuôn phép.

Câu nói này nguyên ý là sau khi dốc lòng mình đạo, sở tác sở vi cũng sẽ không vượt qua quy củ.

Nhưng theo Triệu Phú Vân, trong trật tự quy tắc mà mình có thể biết được, tùy tâm sở dục, đó cũng là một loại tự tại cực giai.

Khi người thấy quy củ cùng trật tự tuyến ở đó, mà mình không có năng lực vượt qua, nhưng luôn luôn muốn vượt qua, như vậy tất nhiên sinh hoạt thống khổ phiền muộn.

Mà muốn để cho mình đạt tới bên ngoài quy củ trật tự hiện hữu, phương thức tốt nhất chính là để cho quy củ trật tự vây khốn mình này mở rộng ra bên ngoài.

Có lẽ có người nói, cho dù là người để quy tắc này trật tự biên giới mở rộng, cũng y nguyên vẫn là trong này, hấn nghĩ là không có biên giới địa phương, có thể vô tận đại tự tại.

Nhưng loại địa phương này là không thể nào tồn tại, nếu người cảm thấy có, đó chỉ là bởi vì người không tiếp xúc đến biên giới, hoặc giới hạn ở ánh mắt, thấy mà không biết, hoặc giới hạn tại thân phận, không có tư cách chạm tới.

Trong thế giới tu hành, trói buộc một người quy củ cùng trật tự biên giới, sẽ bởi vì tu vi của người này tăng lên mà không ngừng mở rộng.

Triệu Phụ Vân từ trong Vô Lượng Viện tiếp một đạo văn thư, là một đạo văn thư bổ nhiệm hấn làm Quảng Nguyên Phủ Giáo Dụ.

Vô lượng Viện Phó Viện Chủ Phí Vu tự mình tiếp kiến hấn, Triệu Phụ Vân cảm thấy trong ánh mắt hấn có mấy phần dò xét cùng quan sát, nhưng mà nói tới sự tình, lại không nói nửa điểm ngoài nhiệm vụ.

Hấn nói sở dĩ để Triệu Phụ Vân đến đó, là bởi vì Triệu Phụ Vân lúc trước từng làm Giáo Dụ ở Nam Lăng Phủ, hiện tại trong núi quyết định phái một ít Trúc Cơ tu sĩ đi làm Giáo Dụ, cho nên mới để hấn đi Quảng Nguyên Phủ.

Phó Viện Chủ Phí Vu giao phó cho hấn, đến đó ngoại trừ nhậm chức Giáo Dụ ra, còn cần chải vuốt quan hệ giữa các thế lực khắp nơi trong Quảng Nguyên Phủ, viết một phần điều tra văn thư trở về.

Triệu Phụ Vân trong lòng khẽ động, không khỏi sinh ra một chút ý nghĩ.

Hiển nhiên, Vô Lượng Viện Phó Viện Chủ này, cũng là biết nhiệm vụ này của mình, sẽ mang đến cho Triệu Phụ Vân một ít ý nghĩ, liền nói: “Chúng ta Thiên Đô Sơn lập phái ngàn năm, ngay từ đầu lý niệm chính là không tham gia hồng trần, không tham dự thế gian tranh đấu, chỉ làm một nơi truyền đạo truyền pháp, nhưng mà thời gian thay đổi, có đôi khi, chúng ta sẽ bởi vì thiên địa đại thế cải biến, mà không thể không làm ra một chút điều chỉnh.”

“Người tu hành hơn mười năm ở trong núi, xem như lớn lên trong núi, có chút sự tình nói với người cũng không sao, người hẳn phải biết, trong thời gian ngàn năm, vô luận là địa phương nào, đều sẽ hình thành phe phái chi tranh.”

“Năm đó Tổ Sư định ra quy củ, trong núi không được thu thân truyền đệ tử, trong đó một nguyên nhân chính là, thân truyền đệ tử như con như nữ, tốn một phen tâm huyết bồi dưỡng, nếu đệ tử đoạ nhập kiếp, làm sư phụ, lại có mấy người có thể nhịn không đi trợ giúp, như thế, liền dễ dàng để cho mình kéo vào trong kiếp, lại sau đó đem sơn môn cũng mang xuống, cho nên Tổ Sư mới có không được thu thân truyền đệ tử huấn giới.”

“Về sau, Thiên Đô Sơn cũng liền chậm rãi phát triển thành loại môn phái lấy truyền đạo truyền pháp làm chủ, sơn môn đệ tử nếu không kiên nhẫn thanh tu, cũng có thể xuống núi, hoặc vì cung phụng, hoặc về trong gia tộc, hoặc là từ đó lấy vợ sinh con, truyền thừa gia tộc của mình .”

“Dần dà, có một số người tại hồng trần lịch luyện qua đi, lại trở lại trong núi thanh tu, thế nhưng hậu nhân bọn hắn ở bên ngoài, thường thường lại tìm trở về, từ đó ở trong núi học pháp. Một đời hai đời cũng thôi, phía sau liền chậm rãi hình thành thế gia phái lấy huyết thống vì mối quan hệ.”

“Mà người không có thế gia, mặc dù không có môn phái khác cái gọi là môn phái thân truyền, nhưng đều sẽ có mấy thân cận đệ tử, tỉ như quan hệ giữa người cùng

Tuân sư muội, trong núi đều biết.”

“Cho nên dần dà, liền hình thành phe phái, hiện tại, toàn bộ Thiên Đô Sơn liền chia Vô Lượng Viện, Tuần Sát Viện, Lôi Đình Viện, Chưởng Giáo Viện.”

“Vô Lượng Viện chủ quản hồng trần tục sự, mà Tuần Sát Viện thì tuần sát trong môn đệ tử có làm điều phi pháp hay không, cùng có tu hành tà pháp hay không. Lôi Đình Viện là nơi giữ gìn uy nghi sơn môn, đương nhiên, nếu có người tu vi cao thâm, Tuần Sát Viện lại vô lực bắt, vậy sẽ do người Lôi Đình Viện đi chấp hành.”

“Đương nhiên, trong mỗi một viện lại phân làm rất nhiều phòng, mà chủ phòng trong đó đều tới từ toàn bộ Thiên Đô Sơn, cũng không phải là ai một người định đoạt, trong Thiên Đô Sơn, thế gia phái cùng sư đồ thanh tịnh phái, đã sớm trong người có ta, trong ta có người.”

“Lần này, cũng không phải chỉ có một mình người đi, còn có Chu Thuần cũng đi, người làm Giáo Dục, còn hẳn thì làm việc trong Quảng Phủ nha môn, hai người các người phải phối hợp thật tốt.”

“Sở dĩ nói với người những điều này, là vì nói cho người biết, cho người đi Quảng Nguyên Phủ quyết định đã định ra, vậy liền đại biểu đây là quyết định của toàn bộ Vô Lượng Viện, người đầu tiên phải suy nghĩ chính là đem nhiệm vụ hoàn thành tốt, về phần những thứ khác, không cần suy nghĩ nhiều, đương nhiên, nếu là có phiền phức, cùng trên núi nói, sơn quy hiển hách, không cho phép kẻ khác khinh nhờn, người có thể ghi nhớ rồi?”

Đến câu cuối cùng, Triệu Phụ Vân không biết hần có thiện ý, vẫn là cảnh cáo.

Có lẽ đều có, trong lòng của hần nghĩ, lại nghe Phó Viện Chủ Phí Vu nói: “Người cầm văn thư nhiệm vụ, có thể đi trong Công Đức Phòng lĩnh một phần lữ hành phí. Nếu vẫn có cái khác cần chuẩn bị, liền đi chuẩn bị sẵn sàng, nhưng tốt nhất là trong vòng năm ngày xuất phát.”

Triệu Phụ Vân từ trong Vô Lượng Viện lui ra ngoài, đứng là không phân biệt được, Phó Viện Chủ này đến tột cùng là thế gia phái, vẫn là thanh tĩnh phái.

Hần đầu tiên là đi Công Đức Phòng, sau đó lĩnh một phần lữ hành phí, tổng cộng ba mươi khối linh thạch, cùng hai bình Tích Cốc đan.

Sau đó, hần đi tới chỗ Hoàng Anh, nàng không chỉ làm công việc phân phối động phủ, còn làm lên sinh ý, nàng thu rất nhiều bí pháp thư tịch người khác sao chép, có chút là chính nàng chép.

Có rất nhiều người không nguyện ý tự mình đi chép sách, sẽ đến chỗ nàng dùng linh thạch mua, đương nhiên cũng có thể trao đổi.

“A, Triệu sư đệ, người không tu hành ở sơn lĩnh của người, chạy tới chỗ ta làm gì.” Hoàng Anh tò mò hỏi.

Trong bốn năm này, nàng cũng ra mặt mời qua Triệu Phụ Vân mấy lần đến tham gia Liên Hoa Pháp Hội, nhưng Triệu Phụ Vân đều cự tuyệt.

“Nghe nói sự tỷ nơi này có rất nhiều pháp thuật bí tịch người khác sao chép, ta vài ngày sau muốn rời núi, nghĩ chọn mấy quyển.” Triệu Phụ Vân nói.

“Muốn pháp thuật bí tịch a, có a, ta có rất nhiều. Một khối linh thạch ba quyển, người muốn mấy quyển.”
Hoàng Anh vừa nói, vừa cao hứng lấy ra một chồng pháp thuật bí tịch.

Triệu Phụ Vân chọn sáu quyển trong đó.

Ba ngày sau, liền xuất phát.

Lần này tiến về Quảng Nguyên Phủ, tu vi của hắn cùng năm đó đi Vụ Trạch, lại có ngày đêm khác biệt.

Quảng Nguyên Phủ, Nam Lăng Phủ, điều này làm cho hắn nghĩ đến một số chuyện.

Chương 81 : Quảng Nguyên Phủ

Sáng sớm, trong ánh nắng mặt trời, có một đoàn sương mù đỏ rơi xuống Hạ Viện.

Triệu Phụ Vân đến tìm Dương Liễu Thanh, Văn Bách, Văn Tầm, nhưng cũng không có tìm được, Hạ Viện người nói với hắn, Văn Bách, Văn Tầm hai người đi Vụ Trạch làm Giáo Dục cùng Xích Quân Miếu tư tế.

Mà Dương Liễu Thanh thì bị Tuần Sát Viện điều động.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa đành vân mà đi.

Đằng vân pháp này của hắn chỉ là biểu tượng, pháp môn chân chính kỳ thật là hỏa độn thuật.

Hỏa độn đệ nhất trọng là ngự hỏa, đệ nhị trọng là độn hỏa, đệ tam trọng hóa hỏa.

Đến hóa hỏa cảnh giới này, mới có thể chân chính hỏa độn.

Mà độn hỏa, chỉ là có thể độn giấu trong hỏa khí, không sợ hỏa diễm đốt cháy.

Hắn lại đi Đô Hạ Thành, tìm Hạc Liên Bích, hắn đúng là đã đi ra ngoài đi xa, hỏi hàng xóm của hắn, cũng không người nào biết hắn đi đâu.

Hắn vốn định mua một chiếc xe ngựa, nhưng vừa lúc, trong xa mã hành có người nói với hắn, có một đôi cha con, đang muốn đi Quảng Nguyên Phủ bên kia, hỏi hắn muốn đồng hành hay không.

Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng được, hắn không muốn một đường bay đi, vừa mệt lại mỏi, không cần như thế, ngồi xe ngựa đi từ từ, còn có thể một đường đọc sách tu pháp.

Một đôi cha con này nhìn qua cũng là tu sĩ, trong Đô Hạ Thành cực ít có không phải tu sĩ tồn tại, chỉ là trên người bọn hắn huyền quang hỗn tạp, hiển nhiên tu vi không thuần.

Hai chiếc xe ngựa chân thấp, loài ngựa này chạy chậm, nhưng sức chịu đựng rất tốt.

Phụ thân gọi Chương Chấn Nghiệp, nữ nhi gọi Chương Hạnh Phương.

Triệu Phụ Vân còn chưa hỏi, nàng đã nói tên của mình, là bởi vì lúc mới sinh ra hạnh hoa đua nở, cho nên liền đặt tên Hạnh Phương.

Nàng nhìn qua là một sáng sủa nữ hài, phụ thân của nàng để nàng vì Triệu Phụ Vân lái xe.

Đại khái là nhìn ra Triệu Phụ Vân ý vị bất phàm, mặc dù hắn nhìn không ra Triệu Phụ Vân đến tột cùng là cảnh giới gì, nhưng hắn có thể suy đoán, dù sao trong Đô Hạ Thành, Trúc Cơ tu sĩ ra vào cũng không ít.

Hắn để mình nữ nhi vì Triệu Phụ Vân lái xe, hành động này hiển nhiên là hi vọng nữ nhi của mình có thể cùng Triệu Phụ Vân tiếp xúc quen biết nhiều hơn, không nói những thứ khác, nếu trên đường đi có thể thuận miệng chỉ điểm một hai, hắn cũng cảm thấy là vô cùng tốt.

Triệu Phụ Vân ngồi ở trong xe ngựa, trong tay lấy ra một bản mua từ chỗ Hoàng Anh xem.

Xe ngựa một đường ngày đi đêm nghỉ, không vội không chậm đi về phía trước.

Bởi vì không có ở buổi tối đi đường, cho nên cũng không gặp phải chuyện phiền toái gì.

Trên đường đi ăn ngủ, cũng đều là cha con Chương thị an bài.

Mặc dù đại đa số thời điểm, Triệu Phụ Vân đều là một người yên tĩnh tu hành trong xe ngựa, hoặc ở trong phòng, nhìn qua thần bí mà yên tĩnh, nhưng Chương Hạnh Phương cũng không phải không có cơ hội nói chuyện với Triệu Phụ Vân.

Ở thời điểm sắp đến Quảng Nguyên Phủ, nàng mới tìm được cơ hội mở miệng hỏi Triệu Phụ Vân, nàng hỏi làm thế nào thuần hóa huyền quang của mình, nàng nói nàng dùng rất nhiều phương thức, đều không thể làm cho huyền quang của mình càng thuần khiết càng ngưng luyện.

Người xuất thân Đô Hạ Thành, đề giai thời điểm, căn bản cũng không thiếu phương thức phương pháp, Triệu

Phụ Vân biết, bọn hấn cũng sẽ biết, bởi vì đây căn bản cũng không phải là bí mật gì.

Nhưng y nguyên có rất nhiều người bị kẹt tại một giai đoạn nào đó.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, cuối cùng cho nàng một đáp án, đó chính là luyện.

Luyện ngự pháp.

Ngày đêm không ngừng luyện, luyện ngự pháp chính là một loại phương thức thuần túy rèn luyện cường độ pháp lực, cùng người bình thường mỗi ngày nâng tạ đá đứng như cọc gỗ không khác gì nhau.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, có thể là nàng thấy lý luận quá nhiều, biết quá nhiều đồ vật trừu tượng, xem nhiều liên quan tới các loại tâm hồn đạo lý, mà xem nhẹ tự thể nghiệm.

Sau khi ngăn ngại giao lưu, cũng biết một đôi cha con này là đến Quảng Nguyên Phủ, đi làm linh thực phu cho một tu hành thế gia, bọn hấn giỏi về trồng trọt linh lúa, mặc dù tu vi không tính là cao, nhưng tốt xấu là người ở Đô Hạ Thành đi ra, so với một chút linh thực phu nửa vời lợi hại hơn nhiều.

Chúng sinh muôn màu, tu hành trường thọ, thậm chí trường sinh, đó chỉ là giấc mộng của một bộ phận rất ít người.

Càng nhiều người, học tập pháp thuật là vì sinh tồn sinh

hoạt.

Bọn hấn ở ngoài thành Quảng Nguyên Phủ tách ra, Triệu Phụ Vân một thân một mình đi Quảng Nguyên Phủ thành.

Lúc chiều, hấn tìm được Tri Phủ Quảng Nguyên Phủ thành, cho thấy thân phận, đưa lên văn thư, sau đó liền coi như nhập chức.

Quảng Nguyên Phủ Tri Phủ là một lão nhân nhìn qua niên kỷ rất lớn, tu vi cũng là Trúc Cơ, sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân cười tươi như hoa, buổi tối hôm đó vì Triệu Phụ Vân tiếp phong tể trần.

Triệu Phụ Vân cũng không cự tuyệt, hấn giới thiệu cho Triệu Phụ Vân không ít người trong phủ nha, Thông Phán, Tập Đạo, Văn Thư vân vân, thuận tiện còn nói mới nhậm chức Tuần Kiểm ra ngoài tuần tra, vẫn chưa về, đồng thời nói Tuần Kiểm kia hấn khả năng cũng sẽ nhận biết, bởi vì tới từ Thiên Đô Sơn, tên là Chu Thuần.

Triệu Phụ Vân đoán chính là hấn.

Ngoài ra còn có Điện Chính Quan chưa tới, nói là mùa mưa sắp tới, hấn muốn đi các nơi xem tình huống linh điền gieo hạt.

Mặt khác lại có Thủy Đạo Bộ chủ quan, đi Tam Xuyên Hồ Khẩu điều giải tranh chấp Thủy Tộc nơi đó.

Mặc dù Triệu Phụ Vân trên đời này hơn mười năm, đều nhanh hai mươi năm, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên

nghe nói cặn kẽ như vậy, trong một phủ, các bộ chủ quan bận rộn sự tình.

Triệu Phụ Vân mới đến, lại tương đối trẻ tuổi, xuất thân từ Thiên Đô Sơn, được khen ngợi một trận, hấn cũng chỉ có thể khiêm tốn ứng đối.

Ngày hôm sau lại có người mời hấn đi dự tiệc, nhưng hấn từ chối.

Hấn rõ ràng, ngày thứ nhất là Tri Phủ vì hấn đón tiếp, là quan phương, về sau vô luận là ai mời mình, đều có thể là tự cách cá nhân.

Hấn mặc dù mặt ngoài chưa bao giờ nguyện ý đắc tội với người khác, nhưng cũng không nguyện ý mỗi ngày đem tinh lực tiêu vào cùng người ăn uống.

Tửu sắc đạo lười biếng người tâm chí, hấn từng xem qua một bản nhân vật truyền kỳ, là một Trúc Cơ tu sĩ viết, phía trên nói nguyên bản hấn là nhân vật thiên tài trong nhóm Trúc Cơ tu sĩ kia, học pháp học đạo, đều một điểm tức thông, vừa học liền biết.

Sau đó được rất nhiều người thổi phồng, thế là liền làng làng, thường thường đi tham gia tiệc rượu mở tiệc chiêu đãi, bất tri bất giác, tính tình của mình đúng là bị thay đổi, về sau nghĩ phải cố gắng hồi tâm tu hành, lại như thế nào cũng vô pháp làm được, mà cùng thế hệ vốn bị mình xem thường, rất nhiều năm về sau, thế mà mở Tử Phủ.

Mà chính hấn lại chỉ có thể nhìn vào gương mà than thở,

nhìn lão nhân tóc bạc trong gương khóc thảm thiết.

Trong lòng hấn phong độ nhẹ nhàng, phong thần tuấn lãng thiếu niên Trúc Cơ tu sĩ, đã dần dần già đi.

Triệu Phụ Vân không muốn mình trở thành người như vậy, hấn không cảm thấy mình là tu sĩ thiên tài gì, nhưng tự cho là cũng không kém, có lẽ một số phương diện năng lực lý giải mạnh hơn một chút, nhưng cũng không mạnh đến mức không ai sánh kịp, cho nên chính hấn hiểu được, tu hành ngàn vạn lần không thể lười biếng.

Một ngày đều không thể, hôm nay nghỉ ngơi vui đùa một ngày, trong lòng cảm thấy không có gì, hôm sau lại chơi một ngày, chậm rãi, tâm này liền phủ bụi.

Hồng trần nhiều hỉ nhạc, lại giống như lưới, đem một người chậm rãi trói lại.

Chỉ có ở trong hồng trần lịch luyện qua, mà lại có thể như hoa sen ra nước bùn mà không nhiễm, mới thật sự là tu sĩ.

Hấn nghĩ tới đây, có chút minh bạch, vì sao trong núi lại đồng ý cùng Đại Chu Quốc đạt thành hiệp nghị như vậy.

Có lẽ trong này còn có mục đích khác, nhưng để trong môn đệ tử có thể thu hoạch được lịch luyện, điểm này tuyệt đối không sai.

Ban đêm, một ngọn đèn hoa sen đan xen giữa xanh đen cùng lam quang bày trên bàn, một người ngồi ở trên giường nhập định.

Đèn trong bóng đêm phát ra màu đỏ vòng sáng, hình thành quang đoàn, trên đó ánh đèn như cũng đang hô hấp, cùng người ngồi trên giường hô hấp một thể.

Nhưng mà không biết từ khi nào, trên mái hiên, lại có một người trèo ở trên tường, đầu lại từ dưới mái hiên duỗi vào, đầu của hắn đúng là có thể thu nhỏ, cũng duỗi dài, thăm dò vào trong phòng, hướng bên trong thăm dò.

Song khi ánh mắt của hắn nhìn thấy đèn trên bàn, chỉ thấy ánh đèn kia lóe lên một cái, hắn lại lập tức rút trở về, sau đó che mắt, hóa thành một đoàn khói đen chui vào trong bóng tối.

Chương 82 : Thiếu niên gỗ cửa hỏi việc học

Triệu Phụ Vân mở mắt, nhú mày, vừa rồi hẳn cảm giác được nhìn trộm, nhưng mực lam đèn hoa sen có phá tà đốt tà chi năng.

Đây cũng là vì sao hẳn lại lựa chọn luyện một ngọn bảo đăng, bảo đăng trường minh, có hộ thân chi diệu.

Hắn hiện tại là tại tu tập một môn pháp môn tên là « Nội Ngoại Thân Bảo Tương Ứng Pháp », đây là một môn hô hấp pháp.

Đây là có thể làm cho bản thân ở tĩnh tọa hành khí lúc, đem khí trong thân thể cùng ngoài thân pháp bảo cùng một chỗ, hình thành một tuần hoàn.

Lúc trước trên đường, hẳn chỉ đọc sách, cũng nho nhỏ luyện tập mấy lần, nhưng còn chưa chân chính tu thành.

Hắn tu hành, toàn bộ một bộ tu hành pháp, có mỗi ngày ban ngày hái nhiếp thái dương tinh hỏa nhập thể, sau đó lại lấy Giao Long Hành Giang Pháp dẫn dắt, phù lục hạt giống hóa làm giao long ở trong kinh lạc du tẩu, đạt tới mục đích luyện hóa.

Mà vào buổi tối, lại muốn hái nhiếp âm linh khí đến trung hoà trong thân thể lửa khô, để pháp lực dương mà không khô.

Mà bây giờ quyền này « Nội Ngoại Thân Bảo Tương Ứng Pháp », chính là để trong thân thể của hắc hành khí lúc, cùng bên ngoài bảo khí hình thành một cái lưu chuyển, cũng tương đương với mở ra thêm một đầu kinh lạc.

Điều này đã không chậm trễ tu hành, lại có thể để bản thân cùng bảo khí hình thành trạng thái trong ngoài tương hợp.

Chỉ thấy trong lỗ mũi hắc hai đạo hỏa quang chui ra, nhìn kỹ hỏa quang kia, giống như là hai con rồng từ trong lỗ mũi chui ra, như long về biển lửa, chui vào bên ngoài ngọn đèn, ở trong ngọn đèn lượn vòng lấy, lại chui vào trong đèn điểm, quán quanh trên ngọn đèn.

Mà một lát sau, trên đèn điểm lại có một con hỏa long chui ra, hướng Triệu Phụ Vân bơi lại chui vào trong miệng hắc, sau đó thuận yết hầu qua tạng phủ mà vào đan điền.

Lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại, đã rèn luyện pháp lực, lại luyện bảo.

Kỳ thật loại tu hành pháp này, từ ý nghĩa nào đó mà nói, cũng là thuộc về Âm Dương song tu.

Chân chính Huyền Môn Đạo phái, ngay từ đầu liền muốn học “Âm Dương”, nên biết Âm Dương, cảm thụ Âm Dương, nhưng thường thường người mới học, lại đều sẽ cảm thấy Âm Dương đạo luận không có ý nghĩa gì, hoặc là lý giải nhỏ hẹp, chỉ coi như giữa nam nữ song tu.

Nhưng theo tu vi tăng lên, lại sẽ phát hiện vạn sự vạn pháp, đều phải nói Âm Dương.

Lúc này, thân thể của hấn có thể nói là “Âm”, mà đèn vì “Dương”, hấn đây cũng là một quá trình Âm Dương tương hỗ.

Một đêm trôi qua, hấn cảm giác thân thể sinh ra khô ý.

Lúc này minh bạch, đây là tu hành có chút quá, mỗi người tu hành, cũng không thể đã hình thành thì không thay đổi toàn theo điển tịch đến tu hành, bởi vì mỗi người muốn đồ vật không giống nhau.

Hấn muốn trong pháp lực của mình có loại kinh lực long đẳng không này, cho nên tu hành Giao Long Hành Giang Pháp, lại muốn có thể cùng đèn khí sớm ngày đạt tới trạng thái người đèn hợp nhất, cho nên lại tu tập « Nội Ngoại Thân Bảo Tương Ứng Pháp ».

Nhưng những pháp môn này gia nhập, liền tương đương với nguyên bản tu hành trong « Thuần Dương Bảo Điển ».

Trong pháp môn gia tăng đồ vật, cho nên lúc này hấn cảm giác trong thân thể có được khô ý.

Nhìn xem bên ngoài mưa nhỏ, hấn há mồm phun ra một ngụm hỏa khí, như rồng du tẩu trong mưa nhỏ mông lung.

Hấn được phân phối đến chỗ ở, là một tòa lững tiền

tòa nhà.

Hắn dùng thủy linh khí giữa thiên địa lúc này, khiến cho khô ý trong pháp lực giảm xuống, ước chừng một canh giờ, lúc này mới thu hồi một ngụm pháp lực kia, rơi vào trong đan điền, cả người đều dễ chịu nhiều.

Mưa nhỏ rơi vào trên mái hiên, chậm rãi hội tụ thành giọt mưa, thành châu thành chuỗi.

Hắn không ra ngoài, mà là nhìn về phía bầu trời, hôm qua nhìn qua cũng còn rất tốt thời tiết, hôm nay bầu trời đã có tầng mây dày đặc.

Quảng Nguyên Phủ mùa mưa đến.

Bất quá, mùa mưa đến cùng hắn cũng không có bao nhiêu liên quan, bởi vì hắn là Giáo Dục, lại không cần ra ngoài.

Chỉ là, hắn nguyên bản định hai ngày nữa lại đi Quảng Nguyên Phủ Đạo Tử Viện, nhưng chưa từng nghĩ lại có người gõ cửa.

Ý niệm trong đầu hắn khẽ động, trong mưa tựa như có một đồ nhật long trảo hình thành, mở ra viện cửa.

Ngoài cửa có người bung dù, có người mặc áo tơi, mang mũ rộng vành.

Hắn cũng không nhận ra những người này, nhưng từ trên người những thiếu niên này, hắn nhìn thấy một tia do dự.

“Các người tìm ai?” Triệu Phụ Vân ở dưới mái hiên, hỏi người ngoài cửa.

“Xin hỏi, ngài là mới tới Giáo Dụ đại nhân sao?” Thiếu niên bung dù ở giữa hỏi.

“Không sai, hôm trước ta vừa tới, các người có chuyện gì không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“A, Giáo Dụ đại nhân, là như thế này, chúng ta đều là Đạo Tử Viện học sinh, đã có một năm không có Đạo Sư giảng dạy cho chúng ta, nghe nói có Giáo Dụ mới đến đây, cho nên chúng ta liền đến hỏi một chút, khi nào có thể có Đạo Sư giảng pháp.” Bung dù thiếu niên nói.

Hắn mặc trên người trường sam trắng, nhìn qua cũng có khiếp ý, nhưng lại đem chính mình ý tứ đều hoàn chỉnh biểu đạt ra.

“Người tên là gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hỏi Giáo Dụ đại nhân, đệ tử Tôn Thừa Trạch.” Thiếu niên kia hỏi đáp.

“Các người đi về trước, nói cho mọi người, ngày mai giờ tỵ, ta sẽ tới Đạo Tử Viện.” Triệu Phụ Vân nói.

Ngoài cửa một đám thiếu niên kinh hãi, mà thiếu niên cầm đầu dù vui, lại vẫn hướng Triệu Phụ Vân thi lễ.

Những thiếu niên khác nhìn thấy, cũng cùng theo thi lễ, lúc này mới lần lượt rời đi.

Khi bọn hắn rời khỏi cửa, cửa kia lại không hề có một tiếng động đóng lại.

“Thừa Trạch, người cảm thấy Giáo Dụ này thế nào?” Có một thiếu niên hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ là nhìn qua có chút âm nhu, không biết hắn có thể chịu đựng nổi những thế gia kia bức bách hay không.” Tôn Thừa Trạch nói.

“Không biết Giáo Dụ này có lai lịch gì, trước đó vị kia, chính là đến từ Kinh Khuyết Đạo Viện, nghe nói cũng là thế gia bối cảnh, tới đây bất quá một tháng, liền không thể không rời đi.” Lại một thiếu niên nói.

Thiếu niên tên Tôn Thừa Trạch kia, nghĩ đến cô cô mình nói với chính mình.

Vài ngày trước cô cô nói, trong phủ sẽ tới một Giáo Dụ mới, Giáo Dụ này không phải đến từ thế gia, cũng không phải đến từ Kinh Khuyết Đạo Viện, mà là đến từ một Huyền Môn đại phái.

Hắn muốn cùng mọi người nói, để mọi người cao hứng, nhưng lại sợ Giáo Dụ đến từ Huyền Môn đại phái này, cuối cùng cũng không thể thừa nhận bản địa những thế gia áp bách, để mọi người thất vọng.

Những ngày này, cũng không phải không có tu sĩ khác nhận lời mời ở Đạo Tử Viện, nhưng cũng đều không bao lâu liền vứt bỏ chức mà đi, còn có chút tu sĩ không thêm để ý bản địa thế gia uy hiếp, không nguyện ý rời đi, lại ở

cuối cùng đều chết ở trên giường.

Tôn Thừa Trạch về đến nhà, gặp cô cô của mình.

Cô cô đang ở nơi đó pha trà, hẳn cảm thấy cô cô của mình rất đẹp, trên đời này có thể xứng với nàng, nhất định phải là vọng tộc huyền tu mới có thể, chỉ tiếc, cô cô vì gia tộc, không thể không khốn thủ ở một góc nhỏ Quảng Nguyên Phủ này, không thấy được thiên hạ.

“Nhìn thấy Giáo Dụ sao?” Tôn Khả Nhị rót một chén trà đặt ở bên kia bàn, cũng hỏi.

“Nhìn thấy.” Tôn Thừa Trạch thuận thế ngồi xuống, vừa trả lời, vừa nâng chén trà lên.

Bên ngoài tiếng mưa tí tách tí tách, để phương này tiểu viện khó mà thanh tĩnh.

“Người cảm thấy thế nào?” Tôn Khả Nhị hỏi.

Tôn Thừa Trạch trầm mặc một hồi, nói: “Khí chất âm nhu, hẳn không phải là người cường thế, cảm giác nói không rõ, không biết pháp thuật như thế nào.”

Tôn Khả Nhị trầm mặc một hồi, nói khẽ: “Lại xem trước một chút đi.”

Chương 83 : Bất hoà

Triệu Phụ Vân đi vào trong mưa phùn.

So sánh với Vụ Trạch mà nói, Quảng Nguyên Phủ nhân khẩu càng nhiều, các phương diện cũng đều tốt hơn.

Vệ sinh, thoát nước, phòng ốc chỉnh tề quy hoạch, trên ngõ hẻm nơi hấn ở này, không có người nào nhốt heo hay trâu trong nhà.

Phòng ốc đều thuần một sắc tường trắng ngói xanh, màu trắng bên trong là nung gạch xanh, trên mặt đất đồng dạng phủ lên gạch, dù cho trời mưa, cũng không thấy vũng bùn.

Hấn thuận ngõ hẻm đi về phía trước, ở cuối vừa vặn bắt gặp một tòa Xích Quân Miếu.

Miếu nhìn qua không lớn, nhưng bên trong một mảnh màu đỏ, sáng ngời, đèn đuốc chiếu rọi, có người ở bên trong thắp hương, có miếu đồng ở bên cạnh canh giữ.

Hấn đi qua, chuyển đến một con đường khác, đó là nơi phủ nha.

Sau khi tiến vào phủ nha, tìm kiếm Tri Phủ, nhưng Tri Phủ lại không tại, chỉ có Văn Thư tại, Văn Thư mời hấn ngồi, cũng cho người pha trà, có từng đĩa hoa quả khô bưng lên.

Triệu Phụ Vân cũng không cự tuyệt, liền ngồi xuống.

Sau khi song phương hàn huyên một lúc, Triệu Phụ Vân liền trực tiếp hỏi: “Văn Thư đại nhân, không biết trong Đạo Tử Viện, nhưng có Đạo Sư tại?”

“Đạo Sư?” Văn Thư một chút cũng không ngoài ý muốn Triệu Phụ Vân hỏi cái này, dù sao Triệu Phụ Vân tới đây chính là làm Giáo Dụ.

“Đạo Sư đương nhiên có, chẳng qua, bởi vì lúc trước phát sinh một ít chuyện không vui, những Đạo Sư kia đều trở về nhà, nếu muốn bọn hắn trở lại, chỉ sợ không dễ dàng, dù sao trước đó náo rất cương.” Văn Thư mang theo vài tiếng cảm thán nói.

“A, không biết đến tốt cùng xảy ra chuyện gì? Còn mời Văn Thư báo cho.” Triệu Phụ Vân ngồi thẳng thân thể, hỏi.

“Ai, kỳ thật, nói đến cũng không phải chuyện gì ghê gớm, chỉ sợ làm Giáo Dụ chê cười, cũng chỉ là mọi người thụ pháp ý nghĩ khác biệt thôi, lúc trước, có một vị Giáo Dụ, là từ Kinh Khuyết Cung mà tới.” Văn thư nói đến đây, ngừng một chút, hỏi ngược lại: “Giáo Dụ có biết Kinh Khuyết Cung?”

“Đương nhiên, Kinh Khuyết Cung, lại tên Kinh Khuyết Đạo Cung, cũng có thể gọi là Kinh Đạo Tử Viện, Đại Chu các nơi có đức có tài người được tiến cử mà vào Kinh Khuyết Cung, sau khi tu hành có thành tựu, có thể làm một phương quan viên.” Triệu Phụ Vân nói.

“Xác thực như thế, lúc trước một vị Kinh Khuyết Cung

Đạo Tử tới nơi này chính làm Giáo Dụ, ý nghĩ dạy học của hắn, cùng ý nghĩ bản địa Đạo Sư có xung đột, vị Giáo Dụ kia cũng là tính tình quật cường, trong cơn tức giận liền đi, từ đó về sau nơi này liền không có Giáo Dụ.”

“Không có Giáo Dụ, triều đình không tiếp tục phái tới sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Cũng không phải không phái, mà là vị Giáo Dụ kia sau khi trở về, không biết nói cái gì, dẫn đến thanh danh nơi này của chúng ta không tốt lắm, những Đạo Tử khác không muốn đến.” Văn Thư nói.

“A, Đạo Tử Viện kia nhưng còn có người giảng pháp?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Giáo Dụ dù chưa tại chức, nhưng những Đạo Sư kia lại vẫn chưa trở về, bất quá, trong hơn một năm nay, có không ít tán tu, hoặc là một ít môn phái tu sĩ đến trong Đạo Tử Viện dạy học, chỉ là đều làm không dài, dù sao trong Đạo Tử Viện, là không thu thúc tu, mà trong phủ lại chưa thu được giáo tư Kinh Khuyết Cung, tự nhiên khó mà lưu lại Đạo Sư.”

“Nha.” Triệu Phụ Vân đáp một tiếng, bưng trà trên bàn, trong lòng mình bạch hấn ý tứ.

Chính là nói, phía trên không có đưa tiền, cho nên nơi này cũng không có tiền phát cho Đạo Sư, thế là một ít đến tán tu Đạo Sư lại đi.

Đến cùng có phải như vậy hay không, Triệu Phụ Vân cũng không thể xác định.

“Là một mực không có, vẫn là về sau không có?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Là vị Kinh Khuyết kia xuống tới Giáo Dục sau khi trở về liền không có.” Văn Thư cảm thán nói: “Ai, đều là năng lực của ta không đủ a, không thể điều hòa song phương mâu thuẫn, thế cho nên sự tình phát triển đến tình cảnh như vậy, làm cho Quảng Nguyên Phủ đông đảo Đạo Tử không cách nào có thể học, vô đạo khả thính.”

Hắn cảm thán một chút, nhưng lời nói nhất chuyển, nói: “Cũng may có Giáo Dục đến, Quảng Nguyên Phủ các Đạo Tử, rốt cục có thể trở lại nghe pháp nghe đạo.”

Triệu Phụ Vân nhìn Văn Thư nhìn qua cực giống “sư gia”, không khỏi cười nói: “Không biết Văn Thư đại nhân nơi này có danh sách nguyên bản những Đạo Sư kia không?”

“Cái này có, ta đến viết cho Giáo Dục.” Văn Thư lập tức đứng dậy, cầm lên bút cùng giấy, viết xuống một chuỗi danh tự.

“Giáo Dục, đây là muốn đi mời bọn hắn trở về?” Văn Thư hỏi.

“Nếu là muốn mời, Văn Thư có phương pháp gì dạy ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ai, cái này, chỉ sợ rất khó, bất quá Giáo Dục nếu đi, có lẽ có thể.” Văn Thư nói.

“Không biết Văn Thư có thể nói một chút không, nguyên bản vị Giáo Dụ kia cùng những bản địa Đạo Sư này, đến tốt cùng là mâu thuẫn gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta này, hạ quan không phải người đương sự, không rõ ràng lắm, Giáo Dụ nếu muốn biết kỹ càng, có thể trực tiếp đi hỏi Đạo Sư trên danh sách.” Văn Thư nói.

Triệu Phụ Vân không hỏi nhiều nữa, đứng dậy, nói: “Đa tạ Văn Thư, Triệu mỗ cáo từ.”

Triệu Phụ Vân từ phủ nha đi ra, tiến về Đạo Tử Viện.

Đạo Tử Viện cách phủ nha vẫn có một khoảng cách, ở vào Quảng Nguyên Phủ một góc.

Hắn một đường đi về Đạo Tử Viện, nguyên bản vừa ngừng mưa, thế mà lập tức lại biến lớn, hắn đi trong mưa, những cơn mưa kia rơi xuống trên người hắn thời điểm, lại tự nhiên bị bốc hơi.

Trên đường phố có người đi đường, chỉ là đều che dù, có chút mặc áo tơi mang mũ rộng vành.

Hắn không có cầm dù, dẫn tới không ít người chú ý.

Bên cạnh vừa vặn có một thiếu niên đang bán ô giấy dầu, hắn dừng bước liền cầm một ô giấy dầu màu vàng, đang muốn trả tiền, đối phương lại nói: “Giáo Dụ đại nhân, cái này dù tặng cho ngài.”

Triệu Phụ Vân dừng bước, nhìn kỹ đối phương, nói: “Người nhận ra ta?”

“Vừa rồi ở trước cửa nhà Giáo Dục gặp qua.” Thiếu niên kia nói.

“Người tên là gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta gọi Triệu Quảng Điền.” Thiếu niên nói.

“Ừm, đây là cho bạc của người, cầm đi, ngày mai đến Đạo Tử Viện.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vâng, đại nhân.” Triệu Quảng Điền cũng không cự tuyệt, sau khi tiếp nhận bạc, đồng thời đáp ứng.

Hắn che dù tiếp tục đi trên đường, như thế liền không còn người chú ý đến hắn, thiếu niên đằng sau tên gọi Triệu Quảng Điền kia lại ôm mấy cái dù đuổi theo, hô: “Đại nhân, người là đi Đạo Tử Viện sao? Ta vì người dẫn đường.”

Triệu Phụ Vân nhìn thiếu niên vẻ mặt chờ mong nhìn xem mình, nói: “Cũng tốt.”

“Bên này, đại nhân, đi theo ta, từ nơi này đi càng nhanh.” Triệu Quảng Điền ở phía trước dẫn đường, đi vào một ngõ hẻm, trong ngõ nhỏ ánh sáng tối tăm.

Ngẩng đầu, thế mà chỉ thấy một tuyến bầu trời tái nhợt.

“Đại nhân, nhất định phải cẩn thận, một tháng trước, có một Đạo Sư đi trên đường liền bị người giết chết.” Thiếu niên Triệu Quảng Điền nói.

“Trên đường cái?” Thanh âm Triệu Phụ Vân nghe vào rất kinh ngạc, nhưng trong lòng của hắn lại vô cùng bình tĩnh.

“Đúng vậy, Giáo Dụ đại nhân, trong nha môn tra thật lâu cũng không có tra rõ ràng là ai giết, đáng tiếc, vị Đạo Sư kia là người tốt như vậy, hắn còn nói muốn an cư lạc nghiệp ở Quảng Nguyên Phủ.” Triệu Quảng Điền có chút nhớ lại nói.

Đúng lúc này, đi phía trước Triệu Quảng Điền đột nhiên dừng chân, đồng thời lui lại, chẳng biết lúc nào, phía trước có một người che dù đi tới.

Mà khuôn mặt của người kia ở trong mắt Triệu Quảng Điền, thế mà cùng phía sau mình Giáo Dụ đại nhân giống nhau như đúc.

Trong lòng hắn một mảnh bối rối, đứng ở chính giữa, không dám lui, cũng không dám tiến lên, thậm chí ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Chương 84 : Huyền thuật bất quá như vậy

Lúc Triệu Quảng Điền không biết làm sao, Triệu Phụ Vân phía sau hắn đã từ bên cạnh hắn đi tới, sau đó đứng vững.

Trong mắt hắn, Triệu Phụ Vân đột nhiên xuất hiện phía trước một thân âm lãnh, bung dù đi tới, có một loại cảm giác để hắn sợ hãi.

Mà Triệu Phụ Vân phía sau chắn trước người hắn, cái loại cảm giác này toàn thân sinh hàn, lập tức biến mất.

Triệu Phụ Vân nói: “Ta từng nghe người ta nói, người tu hành, khi thấy thiên địa, thấy chúng sinh, thấy mình, nghĩ không ra ta mới đến Quảng Nguyên Phủ liền gặp chính mình.”

“Đây là người nào nói?” ‘Triệu Phụ Vân’ âm lãnh kia cười hỏi.

Triệu Phụ Vân cũng không trả lời lời này, mà là nói: “Người huyền hóa thành bộ dáng của ta rồi lại đến gặp ta, lá gan không khỏi quá lớn.”

“Ta người này, từ nhỏ đến lớn, không có bản sự khác, cũng chỉ là gan lớn một chút.” Người kia cười nói.

“A, xem ra bản lãnh của người cũng nhất định không tệ.” Triệu Phụ Vân nói.

“Còn có thể.” Người kia hơi mang theo mấy phần đắc ý nói: “Một mực nghe nói, Thiên Đô Sơn là Huyền Môn chính tông, trong núi đệ tử, mỗi người đạo hạnh cao thâm, pháp thuật tinh xảo, bản nhân ở lâu Quảng Nguyên, nghe nói có Thiên Đô Sơn cao tu tới, liền không kịp chờ đợi muốn gặp một lần.”

Triệu Phụ Vân cười nói: “Có nhiều thứ tốt nhất là không thấy tốt.”

“Nếu như ta nhất định phải thấy đây?” Người kia cười nói.

“Thật giả đối diện, tự có một người muốn rách mặt, ta từng nghe nói, giữa thật cùng giả, chỉ có thể có một tồn tại.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ha ha ha...” Người kia cười to: “Nói quá lời nha.”

“Không nói nặng, đều là nên.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói, lúc dứt lời, đã cong ngón tay bắn ra, một đốm lửa từ đầu ngón tay hất bắn ra.

Bắn ra một sát na, chỉ là một điểm nho nhỏ điểm đỏ, trong mưa, như gặp rủi ro phi trùng, nhưng chỉ chớp mắt, một điểm ánh lửa kia cũng đã tại trong mưa lượn vòng lấy, cấp tốc trưởng lớn, chỉ chớp mắt liền thành một đại hỏa cầu cuồn cuộn mà đến, ở trong ngõ nhỏ này hình thành một đoàn đại hỏa lãng.

Ánh mắt hắt híp lại, thế gian có một thuyết pháp, quan nhân tính tình, mà tri kỳ pháp Âm Dương.

Lúc trước hắn quan sát Triệu Phụ Vân, cảm giác đầu tiên là Giáo Dục này khí chất âm nhu, cho nên trong lòng của hắn, Triệu Phụ Vân pháp thuật, cũng hẳn là lệch âm nhu, sẽ là một người có tính công kích không mạnh.

Nhưng mà thanh thế của ngọn lửa này to lớn, khoảnh khắc liền chật ních ngõ nhỏ.

Ngọn lửa kia cuộn cuộn trong ngõ hẻm mà lên, hắn vươn tay, trong ngõ nhỏ cùng mưa trên bầu trời trong nháy mắt này đều giống như hội tụ trong lòng bàn tay hắn.

Đồng thời, trong hư không chung quanh hắn tựa như có sóng nước huyền tượng ngưng kết, hắn đứng ở nơi đó không giống như là đứng trên mặt đất, mà giống đứng ở trong một con sông lớn, mà sông lớn nước sông theo tay của hắn mà động, nhấc lên vô hình sóng lớn, từ hẻm nhỏ hai bên nóc nhà, muốn lật ép xuống.

Cũng đúng lúc này, Triệu Phụ Vân há miệng, bước về phía trước một bước, thân thể uốn lượn, như gầm thét, nhưng lại không có âm thanh phát ra.

Nhưng mà sau một chớp mắt, trong ngọn lửa cuộn cuộn mà lên, đột nhiên vang lên long ngâm, một con hỏa long từ trong sóng lửa xông ra, hỏa long long đầu long thân rõ ràng hiển lộ, phảng phất đến từ trong thần thoại truyền thuyết thần bí cùng uy nghi, đúng là để trong lòng của hắn khẽ giật mình, điều này làm cho pháp ý trên người hắn không khỏi tán mấy phần.

Mặc dù như thế, tay của hắn vẫn như cũ vung xuống, vô hình sóng nước lập tức từ trong hư vô tuôn ra, hóa thành sóng lớn.

Mà đúng lúc này, hỏa long kia cũng gầm thét, xông vào trong sóng nước.

Hắn chỉ cảm thấy, thủy linh khí mình nhiếp chiêu mà đến nhanh chóng bốc hơi, đồng thời, hỏa long kia ở trong sóng nước quay thân chui vào, mình sóng nước quyền lưu thể mà không cách nào trói chặt, đây là trước kia mình chưa từng gặp gỡ qua.

Hắn chỉ cảm thấy, trên thân hỏa long kia có một cỗ kinh lực đặc biệt, mình ngự thủy tại hỏa long trước mặt, giống như bị tìm tới khe hở ở giữa cốt nhục da thịt, bị hỏa long chui vào.

Trong mắt của hắn, một con hỏa long đem mình sóng nước tách ra, xông ra mặt nước, hướng trên người mình đánh tới.

Thấy trên tay hắn một đoàn huyền quang dâng lên, ngẩng đầu liền hướng hỏa long chớp tới.

Quanh thân thủy khí giống như dây thừng, cũng quấn quanh hỏa long.

Đây là hắn đặc ý pháp thuật, Hiệp Lăng Cầm Phục Thủ.

Nhưng mà tay của hắn mới bắt ra, hỏa long kia lại giống như là tại thời khắc này lại biến thành hư ảo, vừa chạm

vào liền nát tán, một con hỏa long nháy mắt tan thành một tổ tiểu long, từ trong khe hở hấn cầm nã chui qua, nháy mắt nhào ở trên người hấn.

Cũng vào giờ khắc này, thân thể của hấn băng tán, một bóng người ở trong mảnh sóng nước hướng về sau kích xạ, rơi vào đầu ngõ, lại có từng đạo bọt nước giống như là rần nước, hướng Triệu Phụ Vân bay tới, mà ở đầu ngõ phía xa, một người xuất hiện ở nơi đó.

Trong toàn bộ ngõ nhỏ, đã là một mảnh mê vụ.

Triệu Phụ Vân cũng đã xông ra ngoài, thân như du long chui vào nhỏ hẹp ngõ nhỏ.

Ở trước mặt hấn, là thủy long cùng hỏa long tương hổ quán căn cùng một chỗ, mà thân thể hấn thì từ đó xuyên qua, rất có một loại cảm giác mưa không dính vào người.

Đầu ngõ người kia, mặc trường sam, lại đeo một mặt nạ màu xanh lam.

Hấn nhìn xông lại Triệu Phụ Vân, quay người liền đi, lúc quay người, phát ống tay áo, một mảnh sóng gió cuốn lên hướng Triệu Phụ Vân dũng mãnh lao tới.

Triệu Phụ Vân căn bản cũng không có nửa điểm dừng lại, người nhanh chóng đi, kiếm chỉ ở bên hông, như rút đao rút ra, trong ngõ nhỏ xuất hiện một đạo nhàn nhạt ánh sáng.

Ánh sáng từ đầu ngón tay hấn mà lên, xẹt qua ngõ nhỏ.

Pháp vận trong thủy triều kia lập tức tán loạn, mà Triệu Phụ Vân thuận đạo ánh sáng này, vừa sải bước ra ngõ nhỏ, người đeo mặt nạ màu xanh lam kia chia ra làm ba, một người vọt tới trong ngõ nhỏ đối diện.

Một thì thuận đường phố đi bên trái, một thì đi hướng bên phải.

Triệu Phụ Vân thì cười lạnh một tiếng, đuổi theo người đi hướng hẻm nhỏ.

Ngay khi hấn biến mất ở trong hẻm nhỏ đối diện, trong hẻm nhỏ này, một bóng người từ trong hư vô hiển hiện.

Chỉ thấy một người dựng ngược trên vách tường ngõ nhỏ, hấn đeo mặt nạ, từ bên trên bông bình hạ xuống, Triệu Quảng Điền vẫn ở trong ngõ hẻm không đi nhìn thấy cảnh này, trợn mắt hốc mồm, khi bị đối phương chú ý, toàn thân băng hàn.

“Thiên Đô Sơn tu sĩ, cũng bất quá như thế, chỉ là huyền thuật đều nhìn không ra, ha ha.”

Hấn nhìn phương hướng Triệu Phụ Vân biến mất cười nhạo, quay người hướng bên khác đi, lúc đi ngang qua Triệu Quảng Điền, đưa tay tại trên mặt Triệu Quảng Điền nhéo nhéo, cũng rút ra hấn một sợi tóc nói: “Đều là người Quảng Nguyên Phủ, cùi chỏ không muốn ra bên ngoài ngoặt, cẩn thận muốn mạng nhỏ của ngươi.”

Triệu Quảng Điền lui lại một bước, thiếp tường mà đứng, không dám lên tiếng.

Người đeo mặt nạ màu xanh lam, ra ngõ nhỏ, đưa tay lau trên mặt, lộ ra một khuôn mặt mang theo vài phần tuần tú, mấy phần kiệt ngạo.

Hắn nghênh ngang xuyên qua mấy con phố, đi đến một tòa phủ đệ.

Ngay khi hắn đi vào, đột nhiên cảm thấy tựa hồ có người đang nhìn mình, không khỏi nhìn về phía sau.

Vừa quay đầu lại, trông thấy mấy người vội vàng đi trên đường.

Những người kia có bung dù, có mặc áo tơi mang mũ rộng vành.

Hắn nhú mày, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không thể nói ra được.

Cuối cùng, hắn vẫn tiến phòng kia.

Mà sau khi hắn đi vào, những người vừa mới đi qua cửa phủ kia, đều cùng đi đến trong một ngõ hẻm, trong ngõ nhỏ có hai người, một thanh niên một thiếu niên.

Chỉ thấy thanh niên kia đưa tay nắm lấy, những người kia trên thân ý vị nháy mắt tán đi, hóa thành từng trượng người giấy, tung bay ở không trung, bị hắn vồ bắt trong tay, thu vào trong tay áo.

Chương 85 : Tôn Khả Nhị

Triệu Quảng Điền tâm tình là thay đổi rất nhanh.

Hắn nhìn thấy Triệu Phụ Vân đuổi theo, nhưng mà người đeo mặt nạ màu xanh lam vẫn còn trong ngõ hẻm, cũng không có đi, hơn nữa còn nhỏ đi một sợi tóc của mình.

Điều này làm cho trong lòng hắn vô cùng sợ hãi, vì thế lại cảm thấy, ngay cả Giáo Dụ mới tới đều bị đối phương pháp thuật lừa gạt, còn nghe được đối phương nói cái gì Thiên Đô Sơn đệ tử, không gì hơn loại hình.

Điều này làm cho hắn đối với Giáo Dụ mới tới lòng tràn đầy chờ mong cấp tốc rơi xuống đến đáy cốc.

Nhưng ngay tại lúc người đeo mặt nạ rời đi, hắn phát hiện hắn là không biết truy địch truy đi nơi nào Giáo Dụ, lại lặng yên không một tiếng động trở về.

Hắn muốn nói chuyện, lại bị Giáo Dụ ngăn cản, sau đó liền nhìn thấy Giáo Dụ che dù, nhắm mắt lại lẳng lặng đứng ở nơi đó, qua một hồi lâu, đột nhiên có mấy người chui vào trong ngõ hẻm, chỉ thấy Giáo Dụ vung tay lên, những người hình dáng tướng mạo khác nhau, trang phục khác nhau trên thân nhân khí đột nhiên tán.

Bọn hắn sắc mặt nhanh chóng tái nhợt, quần áo màu đen nhanh chóng phai màu, sung mãn người cấp tốc biến thành trang giấy, sau đó rơi xuống không trung, lại bị Giáo Dụ vung tay lên đều nhiếp vào trong tay, giấu

vào trong tay áo.

... ..

“Đi thôi, chúng ta đi Đạo Tử Viện.”

“Được.” Triệu Quảng Điền lớn tiếng đáp ứng, hần cảm thấy Giáo Dụ đại nhân thần bí khó lường.

Hai người xuyên qua đường phố ngõ hẻm, Triệu Quảng Điền nhin không được nói: “Giáo Dụ đại nhân, người vừa rồi nói người đến từ Thiên Đô Sơn, Thiên Đô Sơn là địa phương nào a?”

“A, Thiên Đô Sơn kỳ thật cũng là địa phương tương tự như Đạo Tử Viện, chỉ là Thiên Đô Sơn càng lớn, tồn tại thời gian càng xa xưa.” Triệu Phụ Vân nói.

“Như vậy, Thiên Đô Sơn thuộc về quốc gia nào?” Triệu Quảng Điền hỏi.

“Thiên Đô Sơn không thuộc về quốc gia nào, nó thuộc về Thiên Đô Sơn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy, như thế nào mới có thể tiến vào Thiên Đô Sơn tu hành đây?” Triệu Quảng Điền truy vấn.

“Chỉ cần nộp đầy đủ thúc tu là được.” Triệu Phụ Vân nói, hần nói xác thực không sai, cho nên Thiên Đô Sơn Hạ Viện hàng năm mang đến cho núi thu nhập không ít.

“A, liền không có biện pháp khác sao?” Triệu Quảng Điền nói.

Triệu Phụ Vân biết hấn hỏi là có ý gì, bởi vì hấn căn bản cũng không khả năng giao đủ phương thức thúc tu vào Thiên Đô Sơn.

Đương nhiên còn có phương thức khác, Triệu Phụ Vân chính là một loại phương thức khác nhập Thiên Đô Sơn Hạ Viện, hấn cũng biết, đây thật ra là đặc quyền trên núi cho một ít tu sĩ, trong quá trình ngàn năm phát triển, mặc dù Khai Phái Tổ Sư nói không nên cùng môn phái khác thu thân truyền đệ tử, nhưng theo thời gian phát triển, hậu nhân lại sẽ có một chút biến báo chi pháp.

“Có ngược lại là có.” Triệu Phụ Vân nói.

“Phương pháp gì, Giáo Dụ đại nhân, người có thể nói cho ta sao?” Triệu Quảng Điền lập tức hỏi.

“Trừ phi người có thể được cao tu trong núi ưu ái, từ vị cao tu kia đề cử mà đi, lúc này mới có thể miễn thúc tu vào núi.”

Triệu Phụ Vân nói xong, thiếu niên tên là Triệu Quảng Điền, lập tức hai mắt sáng lên.

Tại giữa trưa, bọn hấn đi đến Đạo Tử Viện.

Đạo Tử Viện không nhỏ, chí ít cũng có thể dung nạp hơn trăm người, đi một vòng, có thể khẳng định là mới xây, có thể nhìn ra được, Quảng Nguyên Phủ đối với Đạo Tử Viện này, cũng không hoàn toàn bài xích.

Nhưng có thể khẳng định, trong Quảng Nguyên Phủ này

nhất định có người bài xích, hơn nữa bài xích lực lượng còn không nhỏ, Kinh Khuyết Cung người tới đều xám xịt trở về.

Cứ việc Văn Thư nói rất dễ nghe, nói mâu thuẫn gì không thể hoà giải, nhưng nghe vào tai hắn, chính là bị bức đi.

Hắn mời Triệu Quảng Điền ăn một bữa cơm, là ở Thái Hòa tửu lâu ăn, chính hắn cũng thuận tiện cảm thụ một phen Quảng Nguyên Phủ đồ ăn, quả thật không tệ, nhất là canh, càng là mỹ vị.

Lúc Triệu Phụ Vân trở lại chỗ ở, đã là buổi chiều.

Hắn đem tượng Xích Viêm Thần Quân lấy ra, một lần nữa bày biện trong phòng, dâng hương, tiến hành một phen cầu tế nho nhỏ.

Hắn đối với nhiệm vụ trong núi, đương nhiên hi vọng có thể làm tốt, nhưng mà trong lòng hắn rất rõ ràng, mấu chốt là tu hành của mình không thể chậm trễ.

Bên ngoài lại bắt đầu mưa, hắn ngồi dưới mái hiên, bắt đầu luyện tập Đao Binh Quyết.

Đao Binh Quyết lớn nhất diệu dụng chính là có thể đem tự thân thể ngộ đến đồ vật, đều vò hợp lại cùng nhau, hiện tại hắn đem những pháp ý trong lòng, đều hóa làm ánh sáng, lấy ánh sáng làm đao binh, vung chém mưa rơi trong viện.

Chỉ thấy từng đạo ngắn ngủi hồng quang, ở trong mưa

vạch từng đầu tuyến đến, dây đỏ như ánh đao.

... .

Buổi chiều Triệu Quảng Điền chạy đến chỗ ở Tôn Thừa Trạch.

Bọn hần những người này lấy Tôn Thừa Trạch như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, trong đó có một nguyên nhân, chính là tổ tiên Tôn Thừa Trạch từng phú quý.

Tôn gia vốn là Quảng Nguyên Phủ tu hành thế gia, nhưng sau khi trong nhà hai đời nam tu đều chết ở bên ngoài, liền cấp tốc xuống dốc.

Nhưng mà đối với những người xuất thân gia đình bình thường khác mà nói, Tôn gia toát ra đồ vật, y nguyên để bọn hần chạy theo như vịt, hơn nữa Tôn gia dạy mọi người đồ vật, cũng xưa nay không đề cập điều kiện, cho nên trong Đạo Tử Viện bình dân Đạo Tử, đều vây quanh bên cạnh hần.

“Thừa Trạch ca, ngươi là không thấy được, ngươi biết không? Đột nhiên xuất hiện một người đeo mặt nạ màu xanh lam, thật đáng sợ, nhưng mà, Giáo Dụ lại không có chút nào sợ, hần đứng ở trước người ta, chỉ nhìn tay hần bỗng nhúc nhích, liền có đoàn hỏa diễm dâng lên, hỏa diễm lại hóa thành rồng.”

“Sau đó, người kia liền chạy trời chết, ngươi không biết, về sau... .”

“Lại về sau, liền... .” .

“Tiếp lấy lại... .”

Nghe Triệu Quảng Điền nói không chỉ có Tôn Thừa Trạch, còn có cô cô của hắn.

“Quảng Điền, cuối cùng Giáo Dụ đại nhân thu hồi huyền hóa người giấy chuyện, người không nên nói với bên ngoài nói.” Tôn Khả Nhị nhắc nhở nói.

Triệu Quảng Điền mặc dù không biết vì cái gì, nhưng cũng nghiêm túc đáp ứng.

“Thừa Trạch ca, người trước đó nghe nói qua Thiên Đô Sơn sao? Giáo Dụ chính là đến từ Thiên Đô Sơn, ta cảm thấy Giáo Dụ thật lợi hại a, pháp thuật huyền diệu, người lại tốt, nói chuyện cũng dễ nghe.” Triệu Quảng Điền nói.

Tôn Thừa Trạch cũng không biết Thiên Đô Sơn, từ sau khi gia gia cùng phụ thân hắn đều chết ở bên ngoài, đã rất ít người nói với hắn chuyện trong thiên hạ, thế là ánh mắt của hắn không khỏi nhìn hướng cô cô của mình.

Tôn Khả Nhị lại cảm thán nói: “Thiên Đô Sơn là một Huyền Môn đại tông phái ngàn năm, so với Đại Chu Quốc chúng ta tồn tại thời gian còn lâu hơn.”

“Oa, thế ngoại tiên sơn a... .” Triệu Quảng Điền sợ hãi than nói.

“Lấy Thiên Đô Sơn lý niệm đến nói, nói là thế ngoại tiên sơn cũng không quá đáng, kỳ thật chúng ta Quảng

Nguyên Phủ, không chỉ có Giáo Dụ xuất thân từ Thiên Đô Sơn, mới tới Tuần Kiểm đại nhân cũng xuất từ Thiên Đô Sơn.” Tôn Khả Nhị nói.

Hai người thiếu niên đều kinh ngạc.

“VẬY, cô cô, lần này có Thiên Đô Sơn cao tu làm Giáo Dụ, như vậy Đạo Tử Viện chúng ta nhất định có thể một lần nữa nhập học a?” Tôn Thừa Trạch nói.

“Hi vọng có thể đi.” Tôn Khả Nhị thở dài.

“Cô cô, chẳng lẽ bọn hã còn dám hại Giáo Dụ sao?”
Tôn Thừa Trạch nói.

“Bọn hã đương nhiên không dám, Kinh Khuyết Cung người tới không phải cũng không có chuyện gì sao? Nhưng lại không thể không rời đi.” Tôn Khả Nhị nói.

Lời này nghe được trong lòng Tôn Thừa Trạch một trận nôn nóng.

Vào ban đêm, Tôn Khả Nhị ở trong phòng mình, từ dưới đáy hộp hóa trang của mình, lấy ra một quyển sách, lật đến trong đó một tờ viết chính nàng danh tự.

Nàng dùng một cây bút lông mày, ở trên đó viết: “Thiên Đô Sơn có Trúc Cơ vào Quảng Nguyên Phủ làm Giáo Dụ, hư hư thực thực chân truyền.”

Thiên Đô Sơn không có chân truyền thuyết pháp, nhưng các môn phái khác có, cho nên lấy chân truyền đến đại biểu địa vị khá cao cùng giai tầng.

Cũng không lâu lắm, nàng chữ biến mất, nhưng lại có một dòng chữ dựng thẳng hiển hiện.

“Yên lặng theo dõi kỳ biến, có tin tức mới, tùy thời báo cáo.”

Tôn Khả Nhị đem sách khép lại, sau đó giấu kỹ.

Đẩy cửa sổ ra, bên ngoài hoàn toàn yên tĩnh, đen nhánh bầu trời đêm, tựa hồ bởi vì bị nước mưa thanh tẩy qua, cho nên các ngôi sao trên bầu trời càng lam, càng sáng tỏ.

“Nơi này, cần một trận mưa lớn.” Tôn Khả Nhị thì thầm nói.

Chương 86 : Vào ở Đạo Tử Viện

Trong cung điện rộng lớn của Nam Lăng phủ, đèn đuốc sáng trưng, thị nữ xuyên qua ở giữa.

Có mấy người ngồi ở đó.

Trong đó có người nói: “Mới tới Giáo Dục theo Văn Thư nơi đó cầm Đạo Sư danh sách, các người nói, hấn có thể tới mời chúng ta không?”

“Đó là tất nhiên.” Có người cười lấy hồi đáp.

“Không đến mời chúng ta, hấn để ai đi dạy?”

“Như vậy chúng ta còn tiếp tục cự tuyệt đi, trừ phi hấn đáp ứng yêu cầu của chúng ta.”

“Lại nhìn đi.”

Một ngọn đèn, một người.

Tượng thần ở dưới mực lam liên hoa đèn tản ra màu đỏ thần quang.

Đêm như lụa mỏng, che đầy nhân gian.

Nghê Hồng Tiên Tử xuất du, xé sa trướng, đôi mắt sáng

múa quang hà.

Khi Triệu Phụ Vân đến Đạo Tử Viện, Đạo Tử Viện có rất nhiều người đã chờ ở chỗ này, hắn nhìn thấy trong những người này, có Đạo Tử, cũng có trưởng bối của các Đạo Tử.

Điều này để Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ đến trong những Đạo Tử này, còn có hài đồng, liền cũng không có chút nào ngoài ý muốn.

“Mọi người làm sao không đi vào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Có người trả lời không có chìa khoá không mở được cửa, nhưng đối với những người tu hành này đến nói, một nho nhỏ khoá lại như thế nào khoá được đây này.

Triệu Phụ Vân đi tới cửa, đưa tay kéo đứt khoá, bởi vì chính hắn cũng không có chìa khoá.

Tất cả mọi người đi theo vào Đạo Tử Viện, trong Đạo Tử Viện có không ít gian phòng, trong mỗi phòng đều bày biện bàn ghế.

Mà trên cửa đều treo bảng hiệu, trên bảng hiệu viết Giáp Ất Bính Đinh vv.

Còn có Kim, Thủy, Mộc, Hoả, Thổ, Phong, Lôi vv.

Đi vào trong một phòng học lớn nhất, Triệu Phụ Vân nói: “Đội ta trọng thỉnh Đạo Sư, lại thông tri mọi người khai đạo thụ pháp.”

Đây là lời của Triệu Phụ Vân, không có hùng hồn lời nói gì, cũng không có hứa hẹn gì.

Bất quá, khi hấn hỏi có ai nguyện ý đến Đạo Tử Viện làm việc, sau khi mọi người trầm mặc một hồi, có hai thiếu niên giơ tay lên.

Người kia là Tôn Thừa Trạch, còn có một là Triệu Quảng Điền.

Mọi người đối với Giáo Dụ mới tới tựa hồ không phải tín nhiệm như vậy, Triệu Phụ Vân cũng không thêm để ý.

Sau đó hấn phân phó Tôn Thừa Trạch cùng Triệu Quảng Điền cầm thư tay của hấn, đi mời tiền nhiệm Đạo Sư đến Đạo Tử Viện tiếp tục dạy học.

Chỉ là không có người đáp ứng, thậm chí có chế giễu phong thanh truyền tới, nhưng chế giễu phong thanh này chỉ ở trong một chút vòng tròn truyền bá, thậm chí có truyền ngôn nói, tân Giáo Dụ nhãn lực, không thể phá huyền hóa chi thuật.

Triệu Phụ Vân mỗi ngày ở trong khoảng thời gian tu hành đi lại trong Quảng Nguyên Phủ, ở một ít tửu lâu, quán trà, hoặc là một ít mì sợi phô lưu lại cước bộ của hấn.

Hấn phát hiện, trong toàn bộ Quảng Nguyên Phủ, có không ít đạo tràng.

Những đạo tràng này cũng không phải thuần túy cá nhân tu đạo tràng, mà là địa phương thu đồ truyền pháp,

Triệu Phụ Vân không cần nghe ngóng liền biết, những đạo tràng này chia cắt toàn bộ Quảng Nguyên Phủ tu hành giới.

Người nơi này muốn tu hành, trừ phi đi ngoài châu, nếu không, đều phải đi trong những đạo trường này, mà nếu có người từ bên ngoài muốn ở chỗ này mở đạo tràng, thì phải đi qua người nơi này đồng ý.

Không được tự mình mở quán, không được tự mình thụ đồ.

Triệu Phụ Vân sau khi hiểu rõ những điều này, trong lòng không khỏi sinh ra một tia cảm giác quen thuộc.

Hắn hiểu được, Đạo Tử Viện cùng bản địa tu sĩ mâu thuẫn lớn nhất là đến từ đâu.

Các bộ chủ quan trong bản địa phủ nha, đều xuất từ những đạo tràng này, bọn hắn kỳ thật đã không phải là thuần túy thế gia, mà là một đám bán môn phái lấy danh nghĩa đạo tràng tồn tại, giữa bọn hắn có kẻ ước chung nhận thức, bá chiếm Quảng Nguyên Phủ này.

Khó trách Kinh Khuyết Cung người xuống tới, đều muốn xám xịt đi.

Đạo Tử Viện giống như là động đến ích lợi của bọn hắn.

Thậm chí bởi vì các bộ chủ quan trong phủ nha đều cùng bản địa thế lực rắc rối khó gỡ, cho nên Đại Chu triều đình đối với bản địa nắm giữ cường độ là không đủ.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân đang hiểu rõ quá trình Đại Chu lập quốc, cũng có thể lý giải, thế gian vương triều đại đa số đều giống nhau.

Hiện tại nơi Đại Chu Quốc thống trị, ở trước đó là Huyền Tâm Phái thống trị.

Huyền Tâm Phái từng nghiền ép các tiểu môn phái cùng gia tộc, cuối cùng Đại Chu Quốc Khai Quốc Hoàng Đế liên hợp rất nhiều gia tộc cùng môn phái, cùng nhau lật đổ Huyền Tâm Phái, từ đó thành lập Đại Chu Quốc.

Năm đó khi hấn liên hệ mọi người, liền lập tức hạ minh ước, tuyệt đối sẽ không giống như Huyền Tâm Phái nghiền ép mọi người, mọi người sơn điền linh địa, được Đại Chu pháp luật thừa nhận, chỉ cần Đại Chu Quốc tại một ngày, liền có thể thế tập.

Cho nên Đại Chu Quốc mới có thể được mọi người ủng hộ.

Mà lúc đó, Thiên Đô Sơn bất quá là tiểu phái khai phái hơn hai trăm năm, một vùng Thiên Đô Sơn kia, bì lãng Nam Hoang, Nam Hoang sơn hà yêu quỷ hoành hành, cho nên Thiên Đô Sơn có thể ở nơi đó đặt chân, cũng là bởi vì Huyền Tâm Phái cảm thấy Thiên Đô Sơn có thể hỗ trợ ngăn cản Nam Hoang yêu quỷ.

Khi Chu Quốc Khai Quốc Hoàng Đế lật đổ Huyền Tâm Phái, nghe nói từng đích thân lên Thiên Đô Sơn, cuối cùng nói cái gì, không ai biết, nhưng Thiên Đô Sơn tương trợ Chu Vũ Hoàng, ở trong máu chốt ngăn trở

Huyền Tâm Phái ám sát, lấy một phái lực ngăn cản
Huyền Tâm Phái chưởng môn.

Trong những năm sau đó, Thiên Đô Sơn từng bước phát triển lớn mạnh, trên núi yêu quỷ cũng chầm chậm bị tiêu diệt hoặc đuổi đi, mà Thiên Đô Sơn đệ tử xuống núi du lịch, trạm thứ nhất thường thường chính là Đại Chu Quốc.

Nhưng cũng chính loại thế ước ngay từ đầu này, làm cho trong cả Đại Chu Quốc, các nơi đều chiếm cứ một cỗ thế lực, những thế lực kia hoặc là môn phái, hoặc là thế gia.

Đương nhiên, theo Triệu Phụ Vân biết, những môn phái từng trợ Chu Vũ Đế khai quốc, ngoại trừ Thiên Đô Sơn ra đều phát triển thành thế gia.

Mặc dù còn mang theo môn phái danh tự, nhưng đã sớm thành môn phái một nhà một họ, cho dù trong môn còn có khác họ, cũng đã là phụ thuộc, những người bởi vì không nguyện ý thần phục, hoặc là rời đi hoặc là chết rồi.

Triệu Phụ Vân viết một trương bố cáo, chiêu mộ tán tu thành Đạo Sư, không người đến đây hưởng ứng chiêu mộ, ở trong vòng tròn tu hành Quảng Nguyên Phủ, đây lại thành mọi người trong rượu đàm tiếu.

Nhưng mà ngay khi Tôn Thừa Trạch cùng Triệu Quảng Điền thần sắc uể oải, những Đạo Tử khác cảm thấy uể oải, lại có một nhóm người tới.

Một nhóm người này có nam có nữ, hơn mười người, mỗi người thống nhất đạo bào, đi tới Đạo Tử Viện.

Không có dấu hiệu nào, Đạo Tử Viện một lần nữa giảng bài.

Quảng Nguyên Phủ rất nhiều người đều kinh ngạc, kỳ thật Triệu Phụ Vân cũng kinh ngạc, hắn chỉ là thử truyền tin tức trở về, nói trong Quảng Nguyên Phủ Đạo Tử Viện không có Đạo Sư giảng bài, cũng không nói muốn có người đến, nhưng người lại như thế đến.

Trong Đạo Tử Viện, Triệu Phụ Vân cùng hơn mười vị Thiên Đô Sơn Hạ Viện đệ tử ngồi ở chỗ đó, hắn ngồi ở phía trước, nhìn phía dưới hơn mười người.

Hắn không nhận biết một ai, nhưng Thiên Đô Sơn đệ tử, tự có một phen khí độ.

“Hoan nghênh các vị sư đệ đến, để chúng ta cùng nhau, ở đây giảng pháp luận đạo, xác minh tự thân sở học, hi vọng sau khi mọi người hoàn thành nhiệm vụ lần này, tu hành đều có thể có tiến bộ, có thể giải trong lòng mê hoặc, rõ ràng một chút đạo lý.”

“Vâng, cần tuân sư huynh.”

Cứ như vậy, Quảng Nguyên Phủ Đạo Tử Viện mở lại.

Mà cơ hồ là trong vòng một đêm, Đạo Tử Viện biến thành Thiên Đô Sơn thế lực, nó giống như là một viên đinh đính ở nơi này.

Trong Quảng Nguyên Phủ có người nghĩ đến điểm này,
lập tức có người đến liên hệ Triệu Phụ Vân.

Chương 87 : Chỗ nào mưa gió không thổi người

Liên hệ Triệu Phụ Vân chính là Văn Thư.

Bản thân hán họ Bao, tên Văn Hồng, tên đầy đủ Bao Văn Hồng.

“Văn Thư đến chỗ của ta, ngược lại là khách quý ít gặp.”
Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Trong lúc nói chuyện, có một nữ tử bưng một khay trà đến, nửa quỳ ở bên cạnh, pha trà cho hai người.

Bao Văn Hồng nhìn xem nữ tử này hàm răng đôi mắt sáng, không khỏi nhìn nhiều mấy lần, theo hán hiểu rõ, Triệu Phụ Vân là độc thân đến đây.

Mà trong những đệ tử đến từ Thiên Đô Sơn kia, cũng không có khả năng có người có thể như vậy phục thị hán.

Cho nên nữ tử này tuyệt đối không phải Thiên Đô Sơn đệ tử, cũng không phải người ở trong Quảng Nguyên Phủ này, bởi vì nếu là người ở đây, hán nhất định biết.

Như vậy nữ tử này đến từ đâu?

Khi Bao Văn Hồng nhìn nàng chăm chăm, nàng đúng là ngẩng đầu, trong đôi mắt hiện lên một chút giận dữ.

Bao Văn Hồng trong lòng rung động, tiếng lòng giống như bống nhúc nhích, bởi vì hắn nhìn thấy chính là một loại quật cường cùng khuất nhục, đây là hắn hi vọng nhìn thấy một loại màu sắc.

“Giáo Dục có phúc lớn, như thế màu sắc nữ tử đều ở người phủ thượng vì hầu, thực là để người ao ước a.”

Triệu Phụ Vân chỉ nhìn nữ tử kia một chút, mà nữ tử kia chỉ cúi đầu pha trà, hắn nói: “Văn Thư kiến thức rộng rãi, Quảng Nguyên Phủ lại là nơi nhân gian phồn hoa, đây bất quá là một nữ tử gia tộc xuống dốc sau tự mưu sinh sống thôi, nhất định không cách nào so sánh cùng Văn Thư phủ thượng.”

“Ai, Giáo Dục có chỗ không biết a, trong phủ ta, không cho phép có nữ tử trẻ tuổi xuất hiện.” Văn Thư tổ khổ nói.

“A, điều này là vì sao?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc hỏi.

“Ai, được rồi, việc này không nói cũng được, hôm nay đến tìm Giáo Dục, quả thật bị người nhờ vả.” Văn Thư nghiêm mặt nói.

“A, xin lắng tai nghe!” Triệu Phụ Vân nói.

“Giáo Dục từ trong Thiên Đô Sơn mời đến nhiều đồng môn như vậy, không biết muốn tại Quảng Nguyên ở bao lâu?” Văn Thư nói.

“Xin hỏi Văn Thư đại nhân, người là thụ ai nhờ vả?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ách, nói thật, ta không phải thụ một người nào đó nhờ vả, mà là Quảng Nguyên Phủ chư đạo tràng cộng đồng ý thức.” Văn Thư nói: “Có lẽ Giáo Dục đại nhân có chỗ không biết, chúng ta những người tu hành ở giữa trần thế này, chú trọng tu hành tài nguyên, mà Đạo Tử Viện từ khi thành lập đến nay, liền làm các đạo tràng cạnh tranh với nhau, nếu dạy tốt, liền có thể lấy được được thưởng, hiện tại Giáo Dục mới nhiều Thiên Đô Sơn đệ tử như vậy, đây là muốn đoạn mất sinh kế cùng con đường của rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi a.”

Triệu Phụ Vân cười nói: “Ta nghĩ bọn hấn có lẽ cũng không thêm đề ý chuyện này, trước đó ta có mời bọn hấn, bọn hấn đều cự tuyệt, đại nhân chỉ sợ là nói quá lời, nếu có người nghĩ lại đến Đạo Tử Viện dạy học, có thể đến chỗ ta ứng chiêu, chỉ cần qua khảo hạch, liền lại có thể vào viện dạy học.”

Văn Thư khóe miệng tiểu dung chậm rãi thu liễm.

Hấn nói: “Đây không phải ta ý tứ, là toàn bộ đạo trường ý tứ.”

“A, dạng này a, ta nghe nói, Văn Thư đại nhân cũng xuất thân từ đạo trường, không biết là đạo trường nào?”

Triệu Phụ Vân nói.

“Giáo Dục ở lâu trong núi thanh tu, tới thể gian lịch luyện, cũng không phải muốn tới lịch kiếp.” Văn Thư mặc dù sắc mặt còn có ý cười, nhưng ý trong lời nói lại không hiểu có mấy phần âm tàn.

“Văn Thư đại nhân nói đúng, chỉ là, vừa rồi Văn Thư đại nhân nói, đó là chư đạo tràng ý tứ, lại quên đi, Triệu mỗ xuất thân từ Thiên Đô Sơn, không giống Văn Thư như vậy xuất thân từ đạo trường.” Triệu Phụ Vân nói.

“Giáo Dụ lời ấy có ý gì?” Văn Thư sắc mặt có chút không tốt lắm, hấn xuất thân từ đạo trường, hàng năm đều muốn về trong đạo trường đưa lễ tết, nhưng khi đối mặt người bên ngoài, hấn không thích người khác nói hấn xuất thân từ đạo trường.

“Tại hạ không có ý khác, Văn Thư đại nhân không cần suy nghĩ nhiều. Ngược lại Triệu mỗ có chút hiếu kỳ, vì sao lúc trước cho chư vị Đạo Sư viết thư, bọn hấn không muốn trở về, nhưng bây giờ lại muốn trở về?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Bao Văn Hồng biến sắc, lại vẫn nói: “Giáo Dụ làm gì tận kể một ít không vào đề chuyện cũ, ta là vì Giáo Dụ tốt, cho nên lúc này mới đến cùng Giáo Dụ nói một câu, toàn bộ Quảng Nguyên Phủ đã tồn tại nhiều năm như vậy, không có Thiên Đô Sơn liền có Quảng Nguyên Phủ, Quảng Nguyên Phủ gặp qua nhìn qua, trải qua mưa gió, không phải Thiên Đô Sơn loại kia thanh tu chi địa mưa gió có thể so sánh.”

“Ta cứ như vậy nói một câu, trên đời có Chân Long nhập Quảng Nguyên, cũng cần nằm xuống nghe đạo âm.” Bao Văn Hồng nói xong, liền đứng dậy, lúc đứng dậy vẫn liếc mắt nhìn đứng bên cạnh tươi đẹp nữ tử.

“Xem ra, Quảng Nguyên Phủ mưa gió xác thực rất lớn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Không phải Quảng Nguyên Phủ mưa gió lớn, mà là Thiên Đô Sơn một cước này, đạp quá xa quá sâu.” Bao Văn Hồng nói: “Nói đến thế thôi, hy vọng Giáo Dục cần nhắc nhiều hơn.”

Nói xong, Bao Văn Hồng liền rời đi.

Triệu Phụ Vân cũng không đứng dậy, hẩn ngồi ở đó, nhìn Bao Văn Hồng đi ra ngoài, sau đó phát ống tay áo, trống rỗng lên một cơn gió đem cửa đóng lại.

Bên cạnh tươi đẹp nữ tử đột nhiên mở miệng nói ra: “Hẩn đang uy hiếp người!”

“Ta nghe được, nhưng ta là Thiên Đô Sơn đệ tử, hẩn lại có thể làm gì ta?” Triệu Phụ Vân nói.

“Người không nghe người ta nói sao? Thiên Đô Sơn mưa gió, không kịp Quảng Nguyên Phủ mưa gió, nói các người Thiên Đô Sơn một cước này giẫm quá xa quá sâu, người ta đầu tiên cần phải làm là trước tiên đem một cước này cho chém đứt, đến lúc đó Thiên Đô Sơn sẽ như thế nào, sẽ là kết quả như thế nào cũng không liên quan tới người, bởi vì lúc đó người đã bị mưa gió cuốn vào trong nước sâu, trầm mặc trong bóng tối.” Tươi đẹp nữ tử nhanh chóng nói.

“A, nhưng Mã Viện Chủ cùng hạ viện những người kia cùng đi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Một Mã Viện Chủ cũng không đủ.” Tươi đẹp nữ tử nói.

“Người thế nào biết sau lưng Mã Viện Chủ không có người?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người đem sinh tử ký thác tại không biết, đây chính là tìm chết.” Tươi đẹp nữ tử nói.

“Nhưng lòng ta nói cho ta, lần này, cũng không phải tình thế chắc chắn phải chết.” Triệu Phụ Vân nói là cảm giác được đến từ trong Kiếp Pháp Phù Lục.

Tươi đẹp nữ tử không nói gì.

“Thu thập một chút bàn, lại đun một bình nước cho ta ngâm chân.” Triệu Phụ Vân nói.

Nữ tử kia hừ một tiếng, thu thập trên bàn khay trà, sau đó lại từ trên lò lửa xách một bình nước tới, bùng tới một chậu nước, đổ nước nóng vào đó, lại từ trong thùng đánh một ít nước lạnh đổ vào trong.

Sau đó nàng lại ngồi xuống, vì Triệu Phụ Vân bỏ đi vớ giày, đem Triệu Phụ Vân chân ôm lấy thả vào trong nước, nàng bắt đầu giúp Triệu Phụ Vân rửa chân, nghe tới có tiếng nước hoa vang.

Nhưng mà, tay của nàng lại ở trong nước chậm rãi phai màu, nguyên bản tay trắng nõn, biến thành ẩm ướt tro, sau đó là quần áo, đồng thời loại ẩm ướt tro này không ngừng ngược dòng, một mực leo đến trên mặt nàng, cuối cùng lan đến toàn thân, quang hoa tấn tấn.

Nàng ngã oặt xuống, thành một trương giấy ẩm ướt, khoác trên mép chậu gỗ, mà Triệu Phụ Vân thì nhắm

mắt lại, chân không ngừng mài xoa xoa ở đó.

Đây là hán mới học một loại phương thức luyện pháp.

Trong sáu quyển sách hán chọn, có một quyển sách đã viết, đem pháp thuật dung nhập vào trong ngồi nằm hành tẩu cùng sinh hoạt hàng ngày, như thế liền có thể ngày ngày có chỗ tinh tiến.

Hán liền làm theo, đồng thời còn thông qua loại phương thức này để cho mình cùng mình đối thoại.

Chương 88 : Cảnh cáo

Người giấy này là lấy Trang Tâm Nghiên làm nguyên mẫu huyễn hóa ra.

« Hồ Thị Huyền Thuật Tâm Pháp » bên trong nói, huyễn hóa thuật, muốn tùy tâm mà phát, muốn xuất phát từ nội tâm tin tưởng, thậm chí muốn đem xem như chân chính tồn tại.

Hắn sau khi suy tư một phen, liền ở trong trí nhớ của mình lôi ra một người.

Người này chính là Trang Tâm Nghiên, hắn thậm chí tận lực đi mô phỏng Trang Tâm Nghiên tính cách.

Một người huyễn hóa mà ra, làm nhiều chuyện như vậy, trọng yếu không chỉ có huyễn hóa, còn có rất nhiều những pháp thuật khác trộn lẫn cùng một chỗ, trong đó khu vật cầm nắm là mấu chốt, bởi vì nàng phải mang theo rất nhiều thứ.

Còn muốn ở trước mặt Văn Thư Bao Văn Hồng không bị nhìn ra, điều này phi thường khó, cần ổn.

Bất quá chính bởi vì khó, cho nên đáng giá luyện tập, ngày tiếp theo, Triệu Phụ Vân cảm thấy hiệu quả rất tốt, để pháp lực của mình không tăng lên bao nhiêu, nhưng loại lực khổng chế càng nhập vi.

Triệu Phụ Vân am hiểu hai môn huyễn hóa thuật, một môn là người giấy, một môn là hỏa diễm.

Người giấy, khi mọi người mới học huyền hóa thuật lúc sử dụng chính là lá bùa, bởi vì lá bùa thông pháp tính, hỏa diễm là bởi vì hán thông qua Xích Viêm Thần Quân mà đối với hỏa diễm cảm giác càng tinh thâm hơn, cho nên hán hỏa diễm huyền hóa thuật cũng rất tốt.

Nhưng là, liên quan tới chất liệu khác huyền hóa, hán cảm thấy mình cũng chính là phổ thông cấp độ.

Trước đó ở Thiên Đô Sơn, nhìn thấy có một bản tên là « Luận Pháp Thuật Chi Giai » sách, tác giả là một người tên là Vương Giai.

Tu hành cảnh giới, chính là pháp lực cảnh giới, nhưng pháp thuật lại không nhất định.

Có chút Trúc Cơ tu sĩ đang thi triển một loại pháp thuật nào đó, chưa chắc có Huyền Quang tu sĩ thi triển pháp thuật như vậy tinh xảo.

Tỉ như đêm hán cùng Hứa Nhã Quân một chỗ uống rượu kia, có người biểu diễn dùng vò rượu huyền hóa ra một bụng lớn hán.

Triệu Phụ Vân hiện tại là Trúc Cơ tu sĩ, nhưng cũng vô pháp làm được.

Ở trong lòng Triệu Phụ Vân, thi pháp như mệnh lệnh, như triệu hoán, như nhào nặn, tỉ như hô một tiếng chó đến, con chó kia nếu cùng mình quen thuộc, là mình nuôi, như vậy một gọi nó liền sẽ đến.

Liên giống với, hô một tiếng “Kiếm đến”, của mình kiếm, đương nhiên một hô liền đến.

Hô một tiếng ‘Gió đến’, đối với gió tính rất tinh tường, biết gọi đến phương pháp, liền có thể gọi đến.

Nhưng khi người muốn dùng phương thức hô ‘Gió đến’ hô ‘Lửa đến’, vậy dĩ nhiên không hô được.

Mà trong quyển sách kia, đem loại người thi triển một môn pháp thuật nào đó năng lực phân ra đẳng cấp.

“Đệ nhất trọng, sơ minh, sơ bộ minh bạch thi pháp phương thức cùng pháp lý, nhưng lại còn chưa thể thi triển ra môn pháp thuật kia.”

“Đệ nhị trọng, có thể thi triển môn pháp thuật kia, đây là nhập môn.”

“Đệ tam trọng, tinh thực, môn pháp thuật này đã rất tinh thực, tiện tay có thể thi triển.”

Thế gian đại đa số người tu pháp, vô luận như thế nào luyện tập đều chỉ là càng luyện càng tinh khiết hơn.

“Đệ tứ trọng, nhập hóa, chỉ có một số nhỏ người, sau khi pháp thuật tinh thuần, có thể đạt tới nhập hóa cấp độ.”

Trên sách nói, nhập hóa pháp thuật, huyền diệu khó lường.

“Đệ ngũ trọng: Thông huyền, đệ lục trọng: Thần diệu.”

Trong đó thông huyền cảnh, trên đó viết, tu nhất pháp mà thông suốt, về phần đệ lục trọng thần diệu cảnh, thì là nhất niệm mà thành pháp, hành pháp như thần thông.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, mình người giấy huyền hóa thuật, vẫn chỉ là tinh thuần, vẫn chưa đạt tới nhập hóa cấp độ.

Bất quá, hắn ngược lại cảm thấy, mình cách không xa.

Đưa tay lấy ra ba tấm giấy trong tay áo, bắt đầu ở trên tay xé ra một người giấy, người giấy xé rất thô ráp, khó khăn lắm hình thành một hình người.

Chỉ thấy hắn đem người giấy hướng không trung ném đi, pháp quang huyền sinh, ba người giấy huyền hóa thành ba người.

Một người bộ dáng Trang Tâm Nghiên, một người bộ dáng Tuân Lan Nhân, một người bộ dáng Văn Tầm.

Ba người ba tính cách, vừa vận luyện tập huyền hóa thuật.

Hắn ngồi ở đó tĩnh tu, mà ba người kia, lại trong phòng tương hồ nói chuyện phiếm, diễn khác biệt tính cách.

Từ sau khi Chu Thuần đến Quảng Nguyên Phủ nhậm chức Tuần Kiểm, liền ra ngoài tuần sát, cơ hồ không tiếp tục trở lại Quảng Nguyên Phủ.

Không phải hấn không muốn, mà từ sau khi hấn ra Quảng Nguyên Phủ, đúng là cảm giác khắp nơi đều có việc.

Bất quá, hấn không chỉ có một mình, còn mang thủ hạ, sau khi đem một ít việc nhỏ đều giao cho thủ hạ xử lý, trong lòng cũng nhớ lại Quảng Nguyên Phủ, nhưng mà trên đường đi, lại luôn có người đến mời hấn tham gia các loại pháp hội.

Pháp hội ngay từ đầu vẫn là đứng đắn pháp hội, càng về sau biến thành nửa đứng đắn, bên trong có xinh đẹp nữ tử, có tán tu đạo cô, lúc cùng hấn đàm huyền luận pháp, đối với hấn liếc mắt ra hiệu, đủ kiểu tán dương, trong mắt tràn đầy kính ngưỡng.

Lại càng về sau, pháp hội từ từ biến không đứng đắn, nhưng nếu muốn nói không đứng đắn, thì cũng không hoàn toàn, dù sao âm dương sự tình, lại được người xưng là chuyện nam nữ, còn có chuyên môn song tu môn phái, cho dù trong Thiên Đô Sơn cũng có song tu công pháp.

Bọn hấn đàm luận lên song tu.

Lại về sau, tán tu xinh đẹp đạo cô kia hướng hấn thỉnh giáo, hấn nhin không được tới thực tiễn một phen, vì vậy chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát.

Hấn cảm giác được tán tu xinh đẹp đạo cô ngay từ đầu có chút trúc trắc, nhưng nàng học rất nhanh, có lúc đầu ngượng ngùng, lại có tán tu chủng loại kia lớn mật, có nguyện ý thực tiễn ý nghĩ.

Hắn cảm thấy song tu thực tế là quá mỹ diệu.

Thế nhưng có một ngày, hắn đang cùng xinh đẹp đạo cô song tu, bị người đưng mở cửa.

Có một tu sĩ đỏ bừng cả khuôn mặt, mang theo người vọt vào.

“Chu Thuần, ta cung kính chiêu đãi ngươi như thế, ngươi lại câu dẫn tiểu thiếp của ta, ta muốn mạng của ngươi!”

Tu sĩ kia vừa nói xong, tay ở bên hông sờ một cái, một đạo hàn quang cũng đã cực nhanh mà ra, Chu Thuần niệm động, pháp lực dâng lên, treo ở bên giường một thanh tiểu kiếm cũng từ trong vỏ chui ra, thế nhưng ở trong nháy mắt này, trong lòng của hắn lại hơi hồi hộp một chút.

Bởi vì hắn cảm thấy cảm giác cắt lực của ngự kiếm, hắn cảm giác mình kiếm nặng nề, tốc độ cũng chậm, giống như một hoàng ngưu tròng trượt cả ngày, còn ở lúc buổi tối muốn kéo xe nặng.

Hắn ra sức dùng kiếm đi cản, kiếm xẹt qua hư không, sinh bạch quang, thế nhưng kiếm thế ứ đọng, cản bản cũng không cản được kiếm của đối phương, kiếm của đối phương chỉ hơi lắc nhẹ, liền né tránh, mũi kiếm một điểm bạch quang, như sét đánh, xẹt qua Chu Thuần cổ, một đầu lâu bay lên.

Đầu lâu bay lên trên mặt vẫn ngưng kết lấy kinh hoàng,

kiếm quang khế quán, căn bản cũng không có ngừng, đúng là thuận thể xẹt qua xinh đẹp nữ tu sĩ cổ.

Xinh đẹp nữ tu khắp khuôn mặt là kinh ngạc, đầu cũng đã từ trên cổ rơi xuống.

“Đem đầu của bọn hấn cho ta gói kỹ, ta muốn cảm đến trong phủ nha, tìm Thiên Đô Sơn người đến phân xử, ta như vậy chiêu đãi hấn, hấn thế mà câu dẫn tiểu thiếp của ta tới thông dâm, quả thực là khinh người quá đáng!”

Người nói chuyện, đỏ bừng cả khuôn mặt, vẫn tức giận khó tiêu.

Có người chạy tới, đem hai cái đầu đều ôm lấy, cũng không đi động thi thể, tùy ý dánh về bọn hấn ôm ngồi ở trên giường.

Ngược lại Chu Thuần thanh tiểu phi kiếm kia bị thu vào, cùng đầu lâu đặt ở cùng một chỗ.

Khi Triệu Phụ Vân nghe tới tin tức này, đồng thời cũng nhìn thấy hai cái đầu, đầu lâu là bị đặt ở trong hai cái hộp.

Nơi hấn nhìn thấy là trong phủ nha, không chỉ có hấn, còn có Tri Phủ đại nhân, cùng với các bộ chủ quan khác đều tại.

Trong đường tĩnh dọ người.

Mà Triệu Phụ Vân nhìn xem đầu người trong hộp, hẳn
phảng phất nhìn thấy trong mắt Chu Thuần thất kinh.

Chương 89 : Ứng đối cùng điều động

Phủ nha cửa mở, bên ngoài có gió, có mưa phùn.

Mùa này ở Quảng Nguyên Phủ luôn mưa, mưa không ngừng không nghỉ, mưa tia kia, giống như muốn chui vào lỗ chân lông người, chui vào trong xương, hội tụ đến trong lòng, cuối cùng hóa thành cuồn cuộn chảy xiết, phá tan hết thủy.

Triệu Phụ Vân đem cái hộp bên cạnh khép lại, sau đó xoay người lại, đánh giá những người đang ngồi, từ Tri Phủ nhìn qua cái gì cũng không biết, giống như không có tỉnh ngủ, đến các bộ chủ quan, nét mặt của bọn hắn khác nhau.

Có lạnh lẽ, có trầm mặc, còn có mang theo vài phần hư giả ý cười.

“Chu sư huynh, cùng người thông dân, bị các hạ dưới cơn nóng giận giết.”

Triệu Phụ Vân nhìn xem vị một mặt táo khí kia, lúc này dường như vẫn chưa tiêu tan cơn giận, đối phương không nói gì, Triệu Phụ Vân ánh mắt chỉ ở trên mặt hắn xẹt qua, nói: “Một cái tán tu tiểu thiếp tính mệnh, đổi một cái Thiên Đô Sơn Trúc Cơ tu sĩ tính mệnh, rất có lời, nhưng các ngươi không nên quên, các ngươi đây là ép mua ép bán a.”

“Có đôi khi, một người tính mệnh chẳng là cái thá gì, cùng ven đường chó hoang không có khác nhau, nhưng có đôi khi, một cái mạng này, lại là gánh nặng chực vị không thể chịu đựng nổi.” Triệu Phụ Vân thanh âm không nặng, nhưng mà một cỗ sát cơ, lại giống như là bên ngoài mưa, mang đến một loại ẩm ướt đập vào mặt.

Lúc này kiếp cơ nguyên bản ở sâu trong nội tâm hấn đến từ Kiếp Pháp phù lục, khi nhìn đến đầu Chu Thuần một sát na kia, trong mắt hấn phảng phất nhìn thấy ngập trời sóng máu cuộn cuộn.

“Triệu Giáo Dụ, có mấy lời nhưng không nên nói lung tung, ngươi là Quảng Nguyên Phủ Giáo Dụ, thân ở Quảng Nguyên Phủ, hấn là tận sức để Quảng Nguyên cùng Thiên Đô Sơn hòa bình, nhưng không thể nói những lời đổ thêm dầu vào lửa, mà lại nếu xuất hiện cái gì bất trắc, Triệu Giáo Dụ chỉ sợ cũng đảm đương không nổi trách nhiệm này đi.”

Triệu Phụ Vân nhìn xem nói chuyện Văn Thư, cười cười, lại nhìn về phía những người khác, phát hiện ánh mắt của mọi người chớp động, có chút trong mắt lãnh quang càng sâu, có chút thì chau mày suy nghĩ sâu xa.

Tuy nhiên Triệu Phụ Vân nhìn không phải những thứ này.

Khi hấn còn ở trong núi, đọc rất nhiều sách, cũng nhìn qua liên quan tới vọng khí sách, loại sách này ở trong núi đều thuộc về tiểu chúng thiên môn, bởi vì trong mắt nhiều người, là râu ria, đối với phương diện tu hành không có nhiều tác dụng, đối với đấu pháp cũng không

có nhiều tác dụng.

Bởi vì mọi người đều tin tưởng mình pháp cùng đạo, cho rằng nếu hết thầy đều trong mệnh số, liền không cần tu hành.

Bất quá Triệu Phụ Vân bởi vì kết Kiếp Pháp phù lục, nên sách ở phương diện này ngược lại đọc không ít.

Lúc này không khỏi dùng nội dung trong « Sinh Tử Khí Cơ » đến ấn ký, hấn không biết là do ảo giác của mình, hay là mình bị Kiếp Pháp phù lục ảnh hưởng, nhìn ý vị trong thân người ở chỗ này, đều như tại hiện ra màu đỏ.

Kia là máu màu sắc.

Hấn ôm lấy hộp chứa đầu Chu Thuần, sau đó trở về chỗ ở của mình, lại cầm lên Xích Quân Thần Tượng, cùng đi đến Đạo Tử Viện.

Hấn để người thông tri những Đạo Sư còn đang giảng pháp cho mọi người, nói cho bọn hấn lên xong khóa này, liền để những Đạo Tử kia không muốn lại đến, đồng thời muốn nói cho những Đạo Tử này, rời đi Quảng Nguyên Phủ.

Nếu như có thể liền cùng người nhà rời đi, nếu thực sự không cách nào rời đi, đoạn thời gian gần nhất tốt nhất bảo vệ chặt gia môn, không nên tùy tiện ra ngoài.

Những sư đệ đến từ Hạ Viện không biết nguyên nhân gì, chỉ có thể chiếu theo Triệu Phụ Vân nói làm.

Các Đạo Tử cũng không biết nguyên nhân, nhưng lúc rời đi, nhìn thấy Giáo Dụ ngồi ở trong Bính Hỏa Đường, trầm mặc không nói.

Trong phòng không có điểm đèn, chỉ một người đơn độc ngồi ở chỗ đó, điều này để bọn hắn cảm thấy một cỗ áp chế cùng tức sát.

Khi Đạo Tử cuối cùng rời đi, tất cả Đạo Sư đều hội tụ tới trong Bính Hỏa Đường, nhìn thấy Triệu Phụ Vân biểu lộ, cũng đều không dám nói gì, bọn hắn chỉ tìm một chỗ ngồi xuống, chuẩn bị nghe Triệu Phụ Vân.

“Hà Bệnh Phương, người đem hộp kia mở ra.” Triệu Phụ Vân đột nhiên nói.

Một thanh niên đạo nhân tiến lên, trong lòng hắn tràn đầy nghi hoặc, sau đó đem hộp kia mở ra, một đầu người ngẩng lên chết không nhắm mắt, nhìn xem bên ngoài hộp.

Trong lòng của hắn vi kinh, nhưng cũng không bị hù dọa, làm một Huyền Môn chính tông tu sĩ, mặc dù không thường nhìn người chết, nhưng cũng sẽ không bị đầu người chết hù đến.

“Đây là... .” Hà Bệnh Phương không có đạt được đáp án, Triệu Phụ Vân lại nói: “Người lui xuống trước, những người khác tất cả lên nhìn xem.”

Thế là, từng người đứng xếp hàng đi lên, nhìn xem đầu người trong hộp gỗ.

Sau đó cũng đều ngồi lại chỗ, chờ lấy Triệu Phụ Vân nói chuyện.

Trong bọn hắn có người nhận ra người trong hộp, nhưng càng nhiều người không biết.

“Trước khi ta đến Quảng Nguyên Phủ này làm Giáo Dục, Vô Lượng Viện Phí Viện Chủ liền nói, cùng ta đi Quảng Nguyên còn có một vị sư huynh, sư huynh tên là Chu Thuần, trước khi ta vào Thượng Viện, hắn cũng đã ở Thượng Viện, là hắn tiếp đãi ta.”

Trong giọng nói của hắn, có một loại thương cảm, mặc dù là tự thuật sự tình, nhưng tất cả mọi người đã đoán được người kia là ai.

“Sau khi ta đi tới Quảng Nguyên Phủ này, bọn hắn nói có một vị Thiên Đô Sơn đệ tử, đã nhập chức Tuần Kiểm, mặc dù không thấy mặt, nhưng ta biết là hắn, vốn nghĩ sau khi hắn tuần kiểm địa phương trở về, chúng ta có thể ở đây nâng cốc ngôn hoan.”

“Vậy mà hôm nay, ta nhìn thấy lại là một đầu người.”
Triệu Phụ Vân trong giọng nói không có bất kỳ phần nộ gì, thậm chí có thể nói hắn ngay cả kể chuyện xưa đều không hợp cách, bởi vì ngữ khí không đủ chập trùng, nhưng mọi người lại hết lần này tới lần khác có thể cảm thụ trong đó một loại không nói rõ được cũng không tả rõ được cảm xúc đè nén.

Giống như phần nộ, lại giống những cảm xúc khác hỗn lại với nhau.

“Đầu người, còn có thể uống rượu không? Hiển nhiên không thể.”

Tất cả mọi người ở đó lắng lắng nghe, không có bất kỳ thanh âm nào phát ra.

“Bọn hần nói, Chu sư huynh câu dẫn Phần Hà Mông thị Mông Ngạn Hồ tiểu thiếp, bị bắt tại trận, sau đó bị hần dưới cơn nóng giận, một kiếm gọt đầu, cùng một chỗ còn có tiểu thiếp kia.”

“Ta chưa từng cùng Chu sư huynh so tài, nhưng ta biết, Thiên Đô Sơn Trúc Cơ tu sĩ, không có khả năng tùy tiện bị một Trúc Cơ tu sĩ khác cho gọt đầu, mà lại, các người cũng nhìn thấy, phi kiếm bên cạnh Chu sư huynh đầu lâu, có thể thấy được Chu sư huynh cũng là tu Ngự Kiếm Thuật, một người ngự kiếm cũng sẽ không dễ dàng như vậy bị người lấy kiếm giết.”

“Nhưng xét đến cùng, vô luận Chu sư huynh làm gì, sinh tử của hần, đều hần là từ chúng ta sơn quy xử trí.” Triệu Phụ Vân nói xong: “Lữ Dương, Kỳ Thụy Chi, hai người về núi một chuyến, đem tình huống Chu sư huynh bị hại, đưa đến Vô Lượng Viện.”

“Hà Bệnh Phương, Toàn Quang Bạc, hai người tiến về Phần Hà, đem Chu sư huynh nhục thân mang về, không được cùng người phát sinh tranh chấp, nhanh đi nhanh về, người khác hỏi gì các người, đều không nên trả lời, mang về Chu sư huynh nhục thân chính là một công lớn, nếu có người ngăn cản không cho, các người cũng không cần mạnh mẽ bắt lấy, một mực trở về là được.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người còn lại, đều cùng ta cùng một chỗ lưu thủ Đạo Tử Viện.” Triệu Phụ Vân nói đến đây ngừng một chút, đảo mắt mọi người nói: “Người tu hành khắp nơi đều là kiếp, chúng ta không cần e ngại, đường tại dưới chân kiếp đặng trên thân, các người không thể dừng bước, nhưng vẫn cần phải cẩn thận làm việc.”

“Vâng, cần tuân sự huynh pháp lệnh.”

Trong đường hơn mười người, đứng dậy, lớn tiếng đồng ý.

Chương 90 : Chết có ý nghĩa

Tôn Thừa Trạch về đến nhà, đi thẳng đến phòng cô cô mình.

Cô cô hắt Tôn Khả Nhị xếp bằng tu hành ở trên giường, trên thân váy hoa văn đỏ sậm trải trên giường, nàng ngồi ở trong phòng tối, để cả người nàng đều hiện đến vô cùng thần bí.

“Cô cô, cô cô... .”

Tôn Thừa Trạch chạy chậm tiến vào trong phòng.

“Thừa Trạch, chuyện gì?” Tôn Khả Nhị mở to mắt, nhú mày, trong lòng nàng, muốn Tôn Thừa Trạch có thể ổn trọng, tương lai trọng chấn Tôn gia, muốn trở thành một gia chủ hợp cách, cho nên nhìn thấy hiện tại Tôn Thừa Trạch, khó tránh khỏi có chút không cao hứng.

“Cô cô, Đạo Tử Viện đình khoá!” Tôn Thừa Trạch còn không có đứng vững cũng đã nói ra kết quả.

“Đình khoá? Vì sao?” Tôn Khả Nhị nói.

“Không biết, Đạo Sư nói khi nào lớp học bắt đầu lại, sẽ cáo tri cho mọi người, hơn nữa, Đạo Sư còn nói, để chúng ta nếu như có thể rời đi Quảng Nguyên Phủ liền rời đi, nếu thực sự không thể rời đi, cũng tại trước khi nhập học tận lực không muốn ra khỏi cửa.” Tôn Thừa

Trạch hỏi.

“Người có nhìn thấy Giáo Dụ không?” Tôn Khả Nhị trong lòng căng thẳng hỏi.

“Ta nhìn thấy hắc ngòi ở trong Bính Hỏa Đường, hôm nay trời mưa, tia sáng không tốt, nhìn không rõ lắm, nhưng cảm giác giống như có chuyện phát sinh.” Tôn Thừa Trạch nói.

Tôn Khả Nhị lông mày lại nhiều nhăn mấy phần, sau khi Tôn gia xuống dốc, trong Quảng Nguyên Phủ phát sinh chuyện nàg liền không có trực tiếp tin tức.

“Người ở nhà không cần loạn đi, ta đi hỏi thăm một chút tin tức.”

Tôn Khả Nhị đứng dậy, liền đi ra ngoài, nàg cảm thấy có thể đã xảy ra chuyện, mình phải đi dò nghe.

... ..

Lúc Triệu Phụ Vân tiến vào Đạo Tử Viện, đã sớm có người giám thị bên ngoài Đạo Tử Viện, thậm chí có thể nói từ khi hắc ra phủ nha liền bị người đi theo, mặc dù không phải quang minh chính đại, nhưng cũng không có bao nhiêu ý tứ tránh né.

Người giám thị bên ngoài, một mực chờ đến những Đạo Tử bình thường rời đi, lại tiếp, bọn hắc nhìn thấy có bốn Thiên Đô Sơn đệ tử ra ngoài.

Ở dưới bọn hắc giám thị, trong đó hai người đi hướng

Thiên Đô Sơn, hai người đi hướng Phần Hà, những người khác cũng không tiếp tục đi ra.

... ..

Cận Sơn Lâu là một gian tửu lâu, ở Quảng Nguyên Phủ không tính là lớn, lưu lượng khách cũng không tính được đặc biệt nhiều, nhưng lại ở đây mở hơn hai mươi năm.

Trong Quảng Nguyên Phủ có rất ít người biết, tửu lâu này lão bản từng ở Thiên Đô Sơn Hạ Viện tu hành.

Trong mấy ngày chuẩn bị rời núi, Triệu Phụ Vân lại đi Vô Lượng Viện, hỏi qua một số việc, trong đó có liên quan tới truyền tin tức sự tình, Phó Viện Chủ Phí Vu liền nói, nếu không phải sự tình rất khẩn yếu, có thể đi Cận Sơn Lâu.

Trước đó hần hướng trên núi truyền tin tức, nói Đạo Tử Viện cần Đạo Sư dạy học, liền thông qua Cận Sơn Lâu truyền lại.

Cận Sơn Lâu đông gia tên là Vạn Khánh Sơ, hần ngồi trong phòng tu hành, bởi vì trời mưa, trời có chút tối, cho nên trong phòng, hần điểm một ngọn đèn trên bàn, mà hần ngồi ở trên giường, ở vào trong bóng tối.

Mặc dù pháp lực huyền quang của hần đã khó mà tinh tiến, nhưng mỗi ngày đã tọa nhập định, lại khiến hần cảm giác đến tâm thần của mình được đến an giấc, sẽ dễ cho hần rất dễ chịu.

Hắn đột nhiên mở mắt, nhìn thấy trong khe cửa, có một người nghiêng người chen vào, khi hắn thấy rõ ràng người kia tướng mạo, không khỏi con người co vào.

Bởi vì người kia thế mà là con của mình, vô luận là khuôn mặt vẫn là hành tẩu tư thái đều sinh động như thật.

Nhưng mà hắn biết mình nhi tử bây giờ còn tại Đạo Tử Viện tu tập, lúc này, không có khả năng trở về, càng không có khả năng lấy loại phương thức này tiến đến.

Nếu không phải như thế, hắn cơ hồ đều muốn phân biệt không ra đó có phải con mình hay không.

Vạn Khánh Sơ tròn mắt hơi híp, tay đã dựng lên chuôi kiếm đầu giường, trầm giọng nói: “Không biết vị cao nhân nào tới đây tiêu khiển Vạn mỗ?”

Chỉ thấy người kia từ trong ngực lấy ra một phong thư, đặt ở trên mặt bàn.

“Xin giúp ta đem phong thư này truyền về trên núi, sau đó, trong núi chắc chắn sẽ có tạ.”

Vạn Khánh Sơ nghe lời này, liền đem tay từ trên chuôi kiếm lấy ra, bởi vì hắn biết đại khái là ai, khi từ trên giường xuống, lập tức hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Nhưng đối phương không trả lời hắn, ngược lại đưa tay rơi vào trên đèn diêm, chỉ trong một sát na, tay của hắn liền bắt đầu thiêu đốt.

Vạn Khánh Sơ nhìn đến mặt ‘nhi tử’ mình, giống như bởi vì bị đốt cháy mà thống khổ vận vẹo, tâm không hiểu xúc động.

Mặc dù hần biết này không phải con của mình, mà là một người giấy, nhưng nhìn đến người giấy ở trước khi hóa thành tro, vẫn duy trì mặt con trai mình, tâm hần sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

Nhìn xem hỏa diễm tro ở không trung bay xuống.

Nhưng trong lòng thì đáng vẻ con của mình bị ngọn lửa đốt cháy, hần không biết đây có tính hay không là một loại tiềm ẩn uy hiếp.

Cầm lấy tin trên bàn, muốn mở ra xem, cuối cùng nghĩ nghĩ, cũng không hề động, mà đi tới hậu viện.

Trong nhà hần nuôi một con linh hạc, nhưng vắng lai Thiên Đô Sơn.

Hần đem thư để linh hạc mang đi, sau đó trở lại trong phòng, sau khi đợi đến con của mình trở về, không đợi hần mở miệng, con của hần liền nói với hần các Đạo Sư nói lời.

Vạn Khánh Sơ chau mày, hần biết những lời này chỉ có thể là Giáo Dụ mới tới Triệu Phụ Vân mới có thể quyết định.

Suy đi nghĩ lại, hần vẫn quyết định đợi thêm một chút, dù sao hiện tại cũng không có chuyện gì.

... .

Triệu Phụ Vân đã để toàn bộ đạo viện đều đốt đèn, cho nên, cho dù ở buổi tối, cũng lộ ra tương đối ánh sáng.

Trước mặt hắn còn có tám người.

Tất cả mọi người nhìn xem Triệu Phụ Vân ngồi ở đó trầm tư, bọn hắn cũng không biết Triệu Phụ Vân đang suy nghĩ gì, đối với bọn hắn, Chu Thuần ở đây bị giết, như vậy bẩm báo cho trên núi, hết thầy tự sẽ có trên núi đến xử trí, đối mặt với toàn bộ Quảng Nguyên Phủ, vô luận bọn hắn hay là Thượng Viện đệ tử Triệu Phụ Vân trước mặt đều là bất lực.

Cho nên bọn hắn cảm thấy, trước khi người trong núi tới chờ lấy là được.

Nhưng Triệu Phụ Vân lại nghĩ khác, Chu Thuần từng ở trong núi biểu đạt mãnh liệt bất mãn đối với thế gia, hắn lúc ấy đã cảm thấy, người này dễ dàng xảy ra chuyện, bởi vì hắn giấu không được sự tình trong lòng.

Lần này hắn cùng mình đi nơi này chấp hành sơn môn nhiệm vụ, nhưng mà hắn cứ như vậy chết rồi.

Cái chết này, không có người sẽ nói là trong núi thế gia một mạch hại, dù sao từ sau khi hắn tới đây, sự tình nguyên nhân gây ra cùng mạch lạc rất rõ ràng.

Thậm chí hắn cảm thấy, Chu Thuần chết cùng mình ở trên núi phái người đến Đạo Tử Viện còn có nhất định

quan hệ, dù sao cũng nhiều Thiên Đô Sơn người như vậy đến Đạo Tử Viện làm Đạo Sư, để Quảng Nguyên Phủ này nhận kích thích, mà thân tại bên ngoài tuần kiểm Chu Thuần một mực không biết mâu thuẫn kích thích trình độ.

Nhưng nghĩ một phương diện khác, lại có thể nói là chính hấn đáng đời, rõ ràng mang theo nhiệm vụ, lại ở trong quá trình chấp hành nhiệm vụ, không cách nào ước thúc thân tâm của mình, điều này tự nhiên là tự tìm đường chết.

Chính bởi vì như thế, hấn mới phát giác được có chút đáng sợ.

Hấn cảm thấy, trên núi muốn nhập chủ Quảng Nguyên Phủ, mặc dù trên núi chưa từng có cùng hấn nói qua, nhưng hấn cảm thấy chính là như thế, chí ít tuyệt không phải giống mặt ngoài như thế, chỉ là trợ Đại Chu Quốc thành lập Đạo Tử Viện.

Như vậy, Quảng Nguyên Phủ là gần Thiên Đô Sơn nhất lại phồn hoa nhất một đại phủ, Thiên Đô Sơn lại có cơ gì đến cường thế giẫm vào đến đây?

Một Thiên Đô Sơn Trúc Cơ tu sĩ mệnh, xem như không sai lấy có.

Đây hết thảy đều rất hợp lý, hấn không khởi nghĩ, nếu mình có một ngày chết rồi, có thể hay không cũng chết rất hợp trên núi lợi ích?

Chương 91 : Trấn Nam Vương

Triệu Phụ Vân nghĩ đến những điều này, lại vô cùng rõ ràng, chỉ cần mình tâm minh thần thanh, không hãm dấy dựa, liền không dễ dàng bị người an bài.

Muốn nói người khác có an bài hay không, hẳn cảm thấy có, nhưng người khác sắp xếp xong, người cứ dựa theo người khác thiết nghĩ đi, chết cũng không có gì để nói.

Có thể khẳng định, trên núi nhất định sẽ có người đến, mà sau khi người đến, nhất định có thể đóng đô càn khôn, từ đây một cước giẫm vào trong Quảng Nguyên Phủ, còn việc trên núi đến tột cùng muốn làm gì, hẳn cũng không rõ ràng.

Hiện tại lo lắng duy nhất của hắn chính là trước khi người trong núi tới, mình cùng các hạ viện sư đệ hiện tại lưu lại, có thể bởi vì biến cố gì, mà giống như Chu Thuần sư huynh trở thành vật hi sinh, sau đó trở thành trên núi bộc phát càng giận dữ hơn củi tài.

Hắn cảm thấy nếu như có người thao tác một chút, vẫn có thể làm được.

Về phần sẽ xảy ra chuyện gì, mà để người trong Quảng Nguyên Phủ quyết định muốn động mình những người này, vậy hẳn liền không rõ ràng lắm.

Luôn cảm thấy có khả năng này.

Vậy nếu cứ như vậy rời đi đây? Mang theo những sự đê hạ viện này, trong đêm rời đi?

Tuy nhiên chuyện gì đều còn chưa có xảy ra, liền mang theo các sự rời đi, đến lúc đó chẳng phải là trò cười cho người ta lưu đời sau.

Sau khi rời đi về sau đây? Là về Thiên Đô Sơn vẫn ở Quảng Nguyên Phủ đảo quanh?

Có thể hay không bởi vì nhiều người rời đi như vậy, ngược lại rơi vào một loại khác trong nguy hiểm hắc ám, đến lúc đó nhóm người mình bị tập sát, còn không biết là bị ai giết.

Nếu thật sự đến một bước kia, rời đi tòa thành này, cũng có nguy hiểm chết bởi hoang dã, bởi vì rất có thể sẽ có thế lực khác nhúng tay trong đó, thừa cơ để Thiên Đô Sơn cùng Quảng Nguyên Phủ mâu thuẫn càng thêm sâu sắc.

“Có ai biết trận pháp?”

Triệu Phụ Vân quyết định không đi, ngay ở chỗ này, nhưng muốn dẫn lấy mọi người bày ra trận pháp.

Sau khi hấn hỏi, tất cả mọi người đứng lên, có thể tới đây, bao nhiêu đều hiểu một chút.

“Chúng ta đều là thuyền nhỏ trong sóng lớn mà thôi, không cách nào đối kháng gió cùng sóng, chỉ có thể trong sóng gió cố gắng không đắm chìm.”

Có lẽ những lời trịnh trọng của Triệu Phụ Vân, để trong lòng mọi người khấn trương, trở nên túc mục cùng thận trọng.

... ..

Tôn Khả Nhị rất cục hởi rõ ràng, trong lòng nàng vô cùng hưng phấn, nàng phảng phất nhìn thấy đao quang kiếm ảnh, phảng phất nhìn thấy sắp đến kinh đào hải lãng.

Sau khi nàng khuyên bảo Tôn Thừa Trạch không được tùy ý ra ngoài, liền trở lại trong phòng của mình, xuất ra một bản màu đen phong bì sách.

Quyển sách này tên là “Âm Lục Bí Ngữ Thư”, là một kiện linh bảo phó sách.

Nàng đem lấy ra, tại một tờ phía trên có mình danh tự kia hưng phấn viết: “Thiên Đô Sơn muốn nhập chủ Quảng Nguyên, Quảng Nguyên chư đạo tròng giết Thiên Đô Sơn đệ tử Chu Thuần lấy cảnh cáo, trong Quảng Nguyên Phủ, có Giáo Dục Triệu Phụ Vân giải tán Đạo Tử, suất còn lại Thiên Đô Sơn đệ tử bảo vệ chặt Đạo Tử Viện không ra.”

Nàng viết xuống nội dung phảng phất đang hiện ra thần bí ánh sáng, qua một hồi lâu mới biến mất.

Ngay sau đó trên trang giấy kia lại xuất hiện ánh sáng thần bí kiểu chữ.

“Khu Triệu Phụ Vân ra Quảng Nguyên Phủ.”

Sau khi câu này xuất hiện, lúc ảm đạm xuống, Tôn Khả Nhị về một chữ: “Được.”

Nàng không hỏi nhiều, bởi vì nàng biết, chỉ cần Triệu Phụ Vân dẫn người rời đi Quảng Nguyên Phủ, vậy nhất định sẽ bị “chủ thượng” giết, đến lúc đó Thiên Đô Sơn cùng Quảng Nguyên Phủ mâu thuẫn nhất định không thể lại điều hòa.

Nhất định phải đại chiến, mà bây giờ, thế cục còn có thể chậm xuống tới.

Nàng đem sách cát kỹ, ngồi ở chỗ đó, yên lặng nghĩ đến muốn làm thế nào.

... ..

Trong phủ nha, tổng giống là muốn đi ngủ Tri Phủ, ngồi ở chủ vị, vẫn hơi híp mắt lại, giống như một con ngựa ngủ lão hồ.

Mà ở trước mặt của hán ngồi các bộ chủ quan, đồng thời lại nhiều một ít người.

Trong đó Phần Hà Mông Ngạn Hồ giết Chu Thuần kia, hán lúc này mặt lạnh lấy.

“Nói không nên vội, không nên vội, người vì cái gì cứ như vậy vội đây?” Văn Thư Bao Văn Hồng nói.

“Cái này không vội, kia không vội, bởi vì chúng ta không vội, cho nên Đạo Tử Viện sẽ xây lên, ngay từ đầu ngay

cả Đạo Tử Viện đều không nên để bọn hắc dộng lên, chúng ta lui một bước, người ta liền tiến một bước, ta giết người, còn không phải là vì mọi người, qua nhiều năm như vậy, người Chu gia thăm dò bí phủ chúng ta nơi này, các người cũng không phải không biết.” Mông Ngạn Hồ lớn tiếng nói.

“Chính bởi vì biết, cho nên mới không thể cho bọn hắc lấy cớ.” Văn Thư Bao Văn Hồng nghiêm túc nói.

“Người không cho bọn hắc lấy cớ, bọn hắc liền đem Đạo Tử Viện dộng lên, kéo Thiên Đô Sơn tiến đến, Quảng Nguyên Phủ đến lúc đó liền lại khó một lòng, chúng ta mấy nhà này sớm muộn muốn sụp đổ mất.” Mông Ngạn Hồ nhưng không cho người đem trách nhiệm đẩy lên trên người mình.

“Ha ha, có thể hay không đồ không biết, nhưng người bây giờ trêu chọc Thiên Đô Sơn đại địch này, thực sự ngu xuẩn.” Văn Thư lớn tiếng mắng lấy, những người khác đều không có lên tiếng.

“Bao Văn Hồng, ta kính người là trưởng bối, không tranh biện với người những điều này, những người khác, các người ngược lại nói chuyện a, đừng Thiên Đô Sơn người còn không đến, chính chúng ta liền đều bị dọa cho chết rồi, các người sợ Thiên Đô Sơn người, ta cũng không sợ.” Mông Ngạn Hồ lớn tiếng nói.

“Ách, vẫn là Tri Phủ đại nhân nói đi.” Người nói chuyện là Thông Phán.

“Đúng vậy a, Lam thúc nói chuyện đi.” Đây là nha môn

Bộ Đầu, hẳn nói Lam thúc chính là chỉ Tri Phủ Lam Văn Thái.

Như đang chớp mắt Tri Phủ lúc này mới chậm rãi mở to mắt, sau đó ngồi thẳng người, nói: “Ta nói cái gì, nói hữu dụng không? Đây hết thấy còn phải xem vương gia nói thế nào.”

“Đại nhân, người nói, vương gia có thể hay không đem chúng ta, cho đưa ra ngoài?” Có người hỏi.

“Cái này liền muốn nhìn Thiên Đô Sơn đến tột cùng muốn cái gì.” Tri Phủ Lam Văn Thái trong ánh mắt đúng là có một loại cảm giác cơ trí.

“Đại nhân biết Thiên Đô Sơn muốn làm gì?” Mông Ngạn Hồ hỏi.

“Lão phu nếu biết, liền sẽ ngăn cản người giết người.” Tri Phủ Lam Văn Thái nói: “Chính bởi vì không biết, cho nên người giết người, liền xem như một lần dò xét, chắc hẳn vương gia nơi đó cũng sẽ muốn biết.”

Quảng Nguyên Phủ hai mươi năm trước là biên phủ, thẳng đến Nam Lăng khu vực quy thuận Đại Chu, Quảng Nguyên Phủ mới không coi là biên phủ, nhưng cho tới nay, Nam Lăng Phủ mặc dù nói là quy thuận, tuy nhiên, Đại Chu tay một mực đuổi không đi vào.

Mà Quảng Nguyên Phủ lớn nhất nhân vật, chính là thế hệ trấn thủ ở đây Trấn Nam Vương Lam gia.

Lam Văn Thái họ Lam, chính là cùng Trấn Nam Vương

Lam gia cùng họ.

“Chờ đi!” Lam Văn Thái, hiển nhiên vì chuyện hôm nay định xuống.

Đám người tán đi.

Trần Nam Vương trong Quảng Nguyên Phủ có phủ đệ, nhưng Trần Nam Vương lại không bao giờ ở tại nơi đó, hắn ở trong Trần Nam Quan, đây là Trần Nam Vương Phủ truyền xuống quy củ.

Ở Trần Nam Quan này, có ba ngàn Xích Viêm Quân, hết thầy si mị võng lợng, yêu quỷ tà ma đều muốn đi vòng.

Mà lúc này, trong Trần Nam Quan, lại có một người làm khách trong Trần Nam Vương Phủ.

Người này có một khuôn mặt ngựa, râu sừng con mắt, một sợi râu đen, bàn phát, gầy gò thân thể, đạo bào rộng lớn, lộ ra không vừa vặn, trên lưng của hắn mang một thanh đồng thau vỏ làm bảo kiếm, bảo kiếm chuôi kiếm quán lấy dây đỏ.

Mà ở tay phải của hắn, cầm một cây phát trần khoác lên khuỷu tay.

“Bàn đạo Mã Tam Hộ, bá kiến Trần Nam Vương.”

Mã Tam Hộ đôi mắt kia lúc nhìn người, đúng là làm cho không người nào có thể phân biệt hắn là tự nhiên ánh mắt, còn là có hung quang trần trụi.

Chương 92 : Uy hiếp

Mã Tam Hộ là Thiên Đô Sơn Tuần Sát Viện Viện Chủ, Tử Phủ cảnh tu sĩ.

Mọi người chỉ biết hắn trước kia là một vị kiếm khách, về phần là chính hay là tà, mọi người cũng không rõ ràng lắm, dù sao người đi lại giang hồ, giết người làm việc, luôn có mọi loại lý do.

Nhưng từ khi hắn đến Thiên Đô Sơn, làm việc chưa thấy có việc ngầm, nếu muốn nói khắc nghiệt, cũng không hoàn toàn, có ít người cảm thấy hắn mặc dù tướng mạo hung lệ, nhưng ở trong núi bị hắn nhìn thấy một ít sự tình không tốt, hắn cũng chỉ cảnh cáo miệng.

Thiên Đô Sơn là nơi thế gian tu hành, trong lòng mọi người là nơi truyền đạo thụ pháp, mặc dù trong môn đệ tử tản mát các nơi, nhưng bởi vì trong núi cũng không nhúng tay vào chuyện thế tục, cho nên trong núi tu sĩ cấp cao, thanh danh trên thế gian cũng không hiển.

Tuy nhiên, điều đó giới hạn trong phổ thông tu sĩ không biết, mà giống như Trần Nam Vương loại này thế gian cao tu, tự nhiên biết, một trong Thiên Đô Sơn tứ viện Mã Tam Hộ chi danh.

Trần Nam Vương tên là Lam Thiếu Huân, là một trung niên nhân nhìn qua tràn ngập quý khí.

Từ khi hắn tiếp nhận Trần Nam Vương đến nay đã bốn mươi ba năm, tôn kính Xích Viêm Thần Quân, luyện

pháp tu đạo, nuôi đến một thân viêm hỏa khí.

Nhưng mà so với những người khác, trên người hấn viêm hỏa khí kia nhìn qua lại là ảm áp.

Nhưng nếu nhìn kỹ, lại sẽ phát hiện, trong thân thể của hấn giống như là có nham tương, tùy thời đều có cảm giác phun trào.

Trong ngoài khác biệt, càng như thế, càng dễ người cảm thấy đáng sợ.

Hấn ngồi ở đó cũng không hề động, trong tay bưng chén trà, sau khi Mã Tam Hộ hành lễ, hấn mới để chén xuống, nói: “Thiên Đô Sơn Tuần Sát Viện Viện Chủ, tuần sát đến Trấn Nam Quan rồi sao?”

Ngữ khí của hấn cũng không tốt, dù sao chuyện Thiên Đô Sơn nhập chủ Đạo Tử Viện, hấn thấy, chính là trần trụi xâm nhập phạm vi thế lực của hấn.

Mặc dù bây giờ Thiên Đô Sơn đệ tử chỉ ở nơi đó dạy học, nhưng cũng không nói với hấn, Thiên Đô Sơn vẫn luôn chỉ ở trong núi truyền pháp, lần này lại phái người đi ra bên ngoài, hơn nữa là phối hợp Đại Chu vương thất.

Điều này đối với Trấn Nam Vương đến nói, chính là không thân thiện.

Bởi vì trong Trấn Nam Vương Phủ, đời đời kiếp kiếp đều đang lo lắng, cùng phòng bị Đại Chu vương thất sẽ không tuân thủ năm đó khế ước.

Cho nên hấn đối với Đại Chu vương thất động tác, cực kì miễn cảm.

“Thiên Đô Sơn đệ tử khắp thiên hạ, Thiên Đô Sơn Tuần Sát Viện đương nhiên phải xem bọn hấn có làm chuyện vi phạm sơn quy hay không.” Mã Tam Hộ nói.

“Kia Thiên Đô Sơn nhưng quản đủ rộng, người hôm nay đến chỗ của ta, là muốn xem chỗ ta có hay không vi phạm Thiên Đô Sơn sơn quy sao?” Trần Nam Vương Lam Thiếu Huân lạnh lùng hỏi.

Bên cạnh hấn chỉ có một thị nữ, vì hấn dâng trà mà thôi, căn bản cũng không có hộ vệ, có thể thấy được hấn đối với bản thân tu vi cực kì tự tin.

Trong lòng của hấn, mình đang tọa trấn ở đây, mới có Trần Nam Vương, chứ không phải vì hấn được bọn họ bảo vệ.

“Bản đạo đến đây, không vì tuần sát, chỉ vì nói cho vương gia một chuyện, Phần Hà Mông thị, Mông Ngạn Hồ tự tiện giết ta Thiên Đô Sơn đệ tử, cũng là giết Quảng Nguyên Phủ Tuần Kiểm, không biết vương gia cảm thấy nên xử trí như thế nào?” Mã Tam Hộ nói rất trực tiếp, không có nửa điểm quanh co lòng vòng.

“Ta nghe nói là Thiên Đô Sơn đệ tử cùng Mông Ngạn Hồ tiểu thiếp thông dâm, người như vậy phẩm tính, dù chết chưa hết tội, chẳng lẽ Thiên Đô Sơn chính là như vậy truyền pháp thụ đạo sao? Ta chưa đi tìm các người, các người ngược lại là tìm tới cửa, ha ha... .”

“Chỉ Phần Hà Mông Ngạn Hồ là giết không được Thiên Đô Sơn Trúc Cơ đệ tử, mà Mông Ngạn Hồ còn đem tiểu thiếp kia cũng giết, không có chứng cứ, bản đạo có thể nói đây hết thảy đều là một cái bẫy hay không?” Mã Tam Hộ không nhanh không chậm nói chuyện.

Ngữ khí hần ngay từ đầu đến bây giờ đều chưa từng thay đổi.

Vô luận là Trần Nam Vương vô lễ ngồi ở đó, lúc hần hành lễ, bưng trà ở đó uống, vẫn là về sau nói chuyện, căn bản cũng không mời hần nhập tọa, biểu lộ ngữ khí của hần cũng không hề biến hóa.

Giống như hết thảy cảm xúc đều có thể đặt ở trong lòng của mình, càng giống là hết thảy cảm xúc đều có thể đặt ở trong vỏ kiếm của mình.

“Như vậy, Thiên Đô Sơn muốn như thế nào?” Trần Nam Vương cũng trực tiếp hỏi ra trong lòng mình muốn hỏi vấn đề.

“Thiên Đô Sơn lập phái tới nay niệm chính là truyền đạo thụ pháp, cho dù bởi vì vật đổi sao dời, lại bởi vì một chút nguyên nhân mà có thay đổi, nhưng Thiên Đô Sơn chưa hề nghĩ tới muốn đem ai xa lánh ở ngoài con đường tu hành.” Mã Tam Hộ nói.

“Ta không thể chỉ bằng lời nói của ngươi, liền tin Thiên Đô Sơn các ngươi.” Trần Nam Vương nói.

“Tin hoặc không tin, vương gia từ quyết định, nhưng

Thiên Đô Sơn, lời ra tất thực hiện, Mông Ngạn Hồ tự tiện giết Thiên Đô Sơn đệ tử, tất thụ nghiêm trị.” Mã Tam Hộ nói.

“Nếu ta nói không thì sao?” Trần Nam Vương Lam Thiếu Huân lạnh lùng hỏi.

“Trần Nam Vương danh tiếng truyền thừa thời gian không ngắn, vương gia cũng không nghĩ như vậy xuống dốc đi, bần đạo biết, Lam gia các người huấn luyện Xích Viêm đạo binh có chỗ độc đáo, nhưng người phải nhớ kỹ, Thiên Đô Sơn truyền thừa ngàn năm, không chỉ dạy học trồng người.”

Mã Tam Hộ thanh âm y nguyên không nhanh không chậm, nhưng nói lời lại rất cứng, một cỗ ý uy hiếp, lại dùng một loại thường thường giọng nói nhàn nhạt nói ra, tựa như đang trần thuật một sự thật.

“Người dám uy hiếp bản vương!” Trần Nam Vương đẩy chén trà trong tay, phịch một tiếng rơi trên đất, một tiếng giòn vang, lại giống như kinh động toàn bộ vương phủ, kinh động cả tòa Trần Nam Quan.

Trong quan ba ngàn Xích Viêm đạo binh phảng phất cảm giác được loại nào đó ý chí, từng người trên thân đều dâng lên xích hồng điểm quang.

Cho dù là người không trực ban, cũng đều giật mình, trong toàn bộ quan, có ánh lửa vọt lên, tất cả kiến trúc, phía trên phù điêu, đều dâng lên ánh lửa.

“Tại!”

Đột nhiên có vô số người cùng kêu lên thanh âm này.

Cả tòa Trấn Nam Quan tại thời khắc này giống như bốc cháy lên, cho dù là bưng trà thị nữ đứng bên cạnh, trong hai mắt cũng bắt đầu hiện ra thiêu đốt hỏa diễm, đồng thời khoe miệng, sinh hung nộ tướng.

Mã Tam Hộ ở trong nháy mắt này, chỉ cảm thấy một cỗ áp lực cực lớn từ trong hư không tối tăm trấn áp xuống, lại dẫn một cỗ mãnh liệt thiêu đốt ý, tựa như có một khối nung đỏ to lớn bàn ủi ép ở trong lòng.

Mã Tam Hộ quần áo trên người không gió mà bay, trên thân dâng lên một đoàn kim quang, trong kim quang, kiếm trên lưng hắn đang kịch liệt run rẩy, giống như tùy thời đều muốn ra khỏi vỏ.

Nhưng Mã Tam Hộ biểu lộ vẫn không thay đổi, vẫn mang theo một cỗ hung lệ nhìn xem Trấn Nam Vương Lam Thiếu Huân.

Chỉ nghe hắn chậm rãi nói: “Vương gia, cũng không nên sai lầm.”

Trấn Nam Vương tọa trấn ở Trấn Nam Quan, gia tộc truyền thừa không ngừng, mặc dù trong gia tộc có khó khăn trắc trở, nhưng cũng từ nhỏ thụ giáo dục, Trấn Nam Vương Phủ Trấn Nam lừng lẫy, tự có nó chỗ kiêu ngạo.

Đúng lúc này, hắn cảm giác được bầu trời đột nhiên xuất hiện một đám mây, một đám mây đen cuồn cuộn mà lên,

chỉ một hồi, trời liền giống như là bị cái gì cho che đậy, thiên địa một vùng tăm tối.

Ngay sau đó có gió nổi.

Gió thổi nhập trong Trấn Nam Quan, theo theo gió mà đến là nước mưa.

Lúc đầu mưa nhỏ, nhưng chỉ trong khoảnh khắc cũng đã thành rầm rầm mưa to.

Toàn bộ mưa to như muốn đem Trấn Nam Quan hỏa khí đều giới tắt, loại kia hỏa khí cùng thủy khí đan vào một chỗ hình thành sương mù, đem toàn bộ Trấn Nam Quan đều bao trùm.

“Ba!”

Một tiếng sấm vang, điện quang xé rách hư không, rơi vào trên Trấn Nam Vương Phủ bằng hiệu, bằng hiệu kia nháy mắt vỡ thành mảnh gỗ vụn, rơi xuống đất.

Lam Thiếu Huân sắc mặt đại biến, biến cực kỳ khó coi, cũng không dám tái xuất một tiếng.

Chương 93 : Ước chiến

Trần Nam Vương Lam Thiếu Huân nhìn bảng hiệu tán toái ở trên bậc thang, kia là hắc tổ tông truyền xuống, phía trên có “Trần Nam Vương Phủ” mấy chữ, treo ở nơi nào đều có tác dụng trừ tà trấn sát, hắc khi còn bé từng vô số lần ngược đầu nhìn lên, đây là để hắc kêu ngạo bảng hiệu.

Không chỉ bởi vì trên bảng hiệu pháp vận, càng bởi vì đây là Đại Chu đời thứ tư Hoàng Đế Hiếu Cảnh Đế tự tay viết.

Trước đó, cũng không có Trần Nam Vương Phủ, bởi vì Lam gia tiên tổ, ở kinh thành duy trì Hiếu Cảnh Đế đoạt đích thành công, cho nên hắc được phong Trần Nam Vương.

Hắc tại thời khắc này, cảm thấy Trần Nam Vương Phủ ở trên tay mình nhiễm nước bùn, bị làm bẩn.

Nhưng hắc nhìn lấy đứng trước mặt Mã Tam Hộ, cảm thụ được trong toàn bộ Trần Nam Quan, bị áp chế lấy hỏa khí, hắc cảm thấy, mình phải thận trọng cân nhắc.

“Quảng Nguyên Phủ không có khả năng để Mông Ngạn Hồ thúc thủ chịu trời.” Lam Thiếu Huân nói.

Mã Tam Hộ vẫn là không vội nói: “Hắc không phải nói là hắc giận dữ mà giết người sao? Vậy liền để Thiên Đô Sơn đệ tử lại cùng hắc chiến một trận liền có thể, nếu hắc lại thắng, Thiên Đô Sơn không lời nào để nói.”

“Thiên Đô Sơn đệ tử đông đảo, chắc chắn sẽ có thiên phú trác tuyệt hạng người.” Lam Thiếu Huân nói, hần ý tứ là, Thiên Đô Sơn nhiều người như vậy, từ đó chọn ra người, chắc chắn sẽ có thắng được Mông Ngạn Hồ.

“Không cần trong Thiên Đô Sơn tuyển người, để Quảng Nguyên Phủ Giáo Dục, Đạo Tử Viện Viện Chủ Triệu Phụ Vân xuất chiến là được, nếu Thiên Đô Sơn thua, chúng ta dẫn người đi, không còn đặt chân Quảng Nguyên Phủ, hết thấy đều coi như chưa từng xảy ra, còn nếu Mông Ngạn Hồ thua, vương gia sẽ làm như thế nào?”

Mã Tam Hộ vấn đề để Lam Thiếu Huân rơi vào trầm tư, bởi vì Thiên Đô Sơn sau khi thua cách làm đã nói ra, chẳng khác gì tiền đặt cược đã hạ, như vậy mình hạ tiền đặt cược khẳng định phải ngang nhau, thế nhưng hần cảm thấy Thiên Đô Sơn cũng đang chờ mình cược ván này.

Nhưng mà nhìn xem ngoài cửa bầu trời tăm tối, một mảnh hắc ám áp chế toàn bộ Trấn Nam quan kia, hần biết mình nhất định phải làm ra quyết định.

Chỉ là hần không biết Triệu Phụ Vân kia đến tột cùng có bản lĩnh gì, sẽ để cho Mã Tam Hộ có tự tin như vậy, bất quá, có thể khẳng định không phải một Trúc Cơ tu sĩ bình thường.

Tuy nhiên nếu không đồng ý người này, vậy đối phương từ trong núi tìm, Mông Ngạn Hồ lại có thể thắng sao?

Hần không thể xác định, cho nên chỉ có thể ngẫm thừa

nhận người này.

Lập tức chậm rãi nói: “Nếu Mông Ngạn Hồ thua, Thiên Đô Sơn chuyện cần làm ở Quảng Nguyên Phủ, chỉ cần không phải chuyện làm trái Quảng Nguyên Phủ luật pháp, Trần Nam Vương Phủ cũng sẽ không lại quản.”

“Tốt, thuận tiện một lời đã định, thời gian ngay tại ba ngày sau như thế nào?” Mã Tam Hộ nói.

“Sau ba ngày, ngay tại trên tường thành phía nam Quảng Nguyên Phủ, nhất quyết thắng thua.” Trần Nam Vương Lam Thiếu Huân nói bổ sung.

Mã Tam Hộ chưa hề nói như vậy cụ thể, đằng sau quyết đấu địa chỉ hiển nhiên là muốn để Lam Thiếu Huân nói.

Hai người đều chưa hề nói có thể hay không mượn bảo.

Tu sĩ đấu pháp, mượn pháp bảo dùng thí dụ rất nhiều, nhưng mượn tới pháp bảo, có thể hay không dùng được rõ ràng, lại không phải một chuyện đơn giản.

Mã Tam Hộ rời đi, trên trời mây đen nhanh chóng tán, trời lại khôi phục ánh sáng.

... ..

Triệu Phụ Vân tiếp vào tin tức là Lữ Dương cùng Kỳ Thụy Chi mang về, bọn hắn cũng không trở về trong núi, ở nửa đường liền bị Tuần Sát Viện người chặn lại, sau đó liền lưu lại thời gian một ngày, tiếp lấy liền bị Mã Tam Hộ mệnh lệnh mang thư về Quảng Nguyên Phủ Đạo Tử

Viện.

Mọi người cũng không biết trong thư kia nói gì, nhưng nhìn Triệu Phụ Vân biểu lộ, nhìn cũng không được gì.

Mọi người ở đây bày trận hai ngày, sau khi biết trên núi về thư, cũng đều tập hợp lại trong Bính Hỏa Đường, Triệu Phụ Vân nhìn xem lá thư này, thật lâu không lên tiếng.

Cuối cùng chỉ gặp hấn đem giấy viết thư hướng trên bàn để xuống, nói: “Các người đi nghe ngóng giúp ta Mông Ngạn Hồ pháp thuật cùng sử dụng pháp khí.”

Nói xong hấn đứng dậy rời đi, mà thư kia thì lưu lại đó.

Mọi người cùng đi lên nhìn, chỉ thấy trên tờ giấy viết.

“Tháng này ngày ba mươi, Quảng Nguyên Phủ, trên tường thành nam, giờ Dậu, quyết giết Mông Ngạn Hồ.”

Trừ bỏ những lời này, đúng là không có thêm lời thừa thãi.

Hấn biết, giết Chu Thuần chính là Mông Ngạn Hồ, nhưng hấn không biết trên núi cùng Quảng Nguyên Phủ đặt thành giao dịch gì, nhưng trên núi muốn mình quyết giết Mông Ngạn Hồ, vậy mình tốt nhất làm được, bởi vì làm không được, hấn tin tưởng mình cũng không sống nổi, bởi vì Mông Ngạn Hồ sẽ không để cho mình còn sống.

Những Hạ Viện đệ tử kia nhìn thấy thư này nội dung,

trong đó có người nói: “Tất cả mọi người đi hỏi thăm Mông Ngạn Hồ kia tu hành pháp thuật cùng sử dụng pháp khí pháp bảo, vô luận dùng phương pháp gì, đều phải thăm dò được.”

Nói xong mọi người lập tức đi ra ngoài, đều đi nghe ngóng tin tức.

Mà Mông Ngạn Hồ sau khi nghe tin tức muốn cùng Triệu Phụ Vân quyết đấu, giận dữ, đem đồ vật trong phòng đều ngã nát đầy đất.

Phía ngoài phòng xếp đầy người, từ quần gia đến mỹ mạo nữ tử, từ đoan trang đến kiều nộn ngốc manh, cả đám đều không dám lên tiếng.

Thẳng đến sau khi trong phòng chửi rửa âm thanh ngừng lại, mới có một nữ tử chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Mông Ngạn Hồ không nghĩ tới lúc đầu đã cùng Tri Phủ Lam Văn Thái đạt thành ăn ý, lại đổi lấy kết quả như vậy, Lam Văn Thái từng cùng hắn nói, hết thảy có Trần Nam Vương Phủ vì hắn làm chủ, nhưng mà đến cuối cùng, hắn lại tiếp vào một phong thư muốn hắn cùng Triệu Phụ Vân quyết giết.

Điều này sao có thể khiến hắn không phẫn nộ.

Hắn cảm thấy mình thành một đầu gở mài con lừa, thành dò đường tảng đá, ném ra ngoài, lại không bị thu hồi.

“Mông gia thế cư Quảng Nguyên, tận trung Trần Nam

Vương Phủ, làm đao làm cuời, lại đổi lấy kết quả như thế, Lam gia như thế nào thống lĩnh thế gia khác!”

Đúng lúc này, có một nữ tử đi đến, nói: “Đây là vương gia đưa tới Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn, người thừa dịp còn có thời gian, nhanh chóng tế luyện một phen, đây là tế luyện pháp, người hảo hảo nhìn một chút.”

Mông Ngạn Hồ đại hỉ, hắn mặc dù không nhận ra nữ tử này, nhưng lại có thể khẳng định nữ tử này là xuất thân từ Trần Nam Vương Phủ, hắn nhìn xem màu đen vòng tay, thần quang xán lạn, lập tức mừng lớn nói: “Ta liền biết vương phủ tuyệt sẽ không vứt bỏ ta không để ý.”

Hắn trong lúc nói chuyện, vội vàng nắm qua màu đen vòng tay kia, đặt ở lòng bàn tay vuốt vuốt.

Nữ tử kia lại không có để ý hắn trước sau trở mặt, mà nói: ” Triệu Phụ Vân Trúc Cơ thời gian cũng không dài, bất quá thời gian hơn bốn năm, sở tu chủ pháp vì hỏa pháp, nghe nói có một ngọn đèn pháp khí.”

“Cũng am hiểu huyền pháp thuật, cùng trận pháp.”

“Huyền pháp cùng trận pháp, cũng không am hiểu chính diện quyết giết, người phải cẩn thận chính là hắc hỏa pháp.”

Mông Ngạn Hồ lại tự tin nói: “Chỉ một người Trúc Cơ bất quá bốn năm, lại có thể tu được mấy thứ pháp thuật, ta một kiếm đi qua, hắn lại lấy cái gì ngăn cản, mời cô nương chuyển cáo vương gia, Mông gia, vĩnh viễn sẽ không để Phủ Chủ thất vọng.”

Nữ tử kia lại là cười nói: “Rất tốt, Mông thị vẫn luôn là Quảng Nguyên Phủ Xích Viêm Quân Đoàn tiên phong.”

“Vương gia chờ tin chiến thắng của người.” Nữ tử nói xong, quay người rời đi.

Mông Ngạn Hồ tiểu dung thu liễm, nhìn bóng lưng nữ tử kia đi xa, trong tay vuốt lấy Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn.

Hắn không hề giống chính mình nói như vậy nhẹ nhõm, bởi vì hắn biết, Thiên Đô Sơn Trúc Cơ tu sĩ, tuyệt đối sẽ không chiến thắng dễ dàng như vậy.

Nhưng hắn lại biết, mình nhất định phải chiến thắng.

Đối với điểm này, hắn có lòng tin, dù sao đối phương chỉ là người Trúc Cơ hơn bốn năm, mà lo lắng trong lòng hắn lại là tới từ cái tên Thiên Đô Sơn này.

Thiên Đô Sơn đệ tử, tựa hồ có một tầng quang hoàn.

“Phu quân, Chu Thuần kia không phải cũng là Thiên Đô Sơn đệ tử sao? Chẳng phải bị người một kiếm chặt đầu, Thiên Đô Sơn đệ tử lại như thế nào.” Trong phòng một mực yên lặng không mở miệng một nữ tử nói ra.

“Đúng vậy a, Chu Thuần cũng là Thiên Đô Sơn đệ tử, cũng bị ta một kiếm giết, ta lại còn gì phải sợ đây.” Hắn nói như thế, thần sắc dần dần tự tin.

Chương 94 : Kiểm hạ tụ phiên như hỏa lãng

Thời gian chuẩn bị không có ba ngày, bởi vì đưa thư liền đi một ngày.

Đạo Tử Viện người ra ngoài nghe ngóng tin tức Mông Ngạn Hồ, nhưng lại không hỏi thăm đến bao nhiêu, dù sao bọn hắn cũng là người ngoài.

Chỉ biết Mông Ngạn Hồ am hiểu Ngự Kiếm Thuật, nhưng lại không biết là loại phong cách nào.

Triệu Phụ Vân cảm giác Ngự Kiếm Thuật của đối phương không nhập hóa cảnh, như vậy liền vẫn ở giai đoạn tinh thực.

Chỉ là kiếm của đối phương là nhanh? Là nặng? Dày đặc? Vẫn là linh động?

Những điều này hắn cũng không biết, về phần có pháp khí gì, thậm chí pháp bảo, hắn cũng không rõ ràng lắm, bất quá ngược lại nghe nói đối phương có một thanh phi kiếm cấp bậc pháp bảo, nhưng không có người thấy.

Mà gặp nhiều nhất, là chính hắn mời người luyện chế một thanh kiếm, nghe nói tên gọi ‘Điện Bạch’.

Về phần còn có pháp khí khác hay không, cũng không phải không thăm dò được, mà là thăm dò được tin tức quá nhiều, Mông Ngạn Hồ mặc dù không phải Mông gia

gia chủ, nhưng là Mông gia đời tiếp theo gia chủ thứ nhất người thừa kế, cho nên trên người hắn tài nguyên rất nhiều, sẽ có rất nhiều tiểu pháp khí cũng không kỳ quái.

Trong Bính Hỏa Đường tất cả mọi người nhìn Triệu Phụ Vân.

Kỳ thật Triệu Phụ Vân chính hắn cũng không biết hắn trong Hạ Viện, vẫn rất có danh khí.

Chỉ là bởi vì hắn đã rời đi mấy năm, trước kia chỉ cùng mấy người trong Hạ Viện cùng một chỗ, cho nên hắn không biết mọi người, nhưng mọi người đều biết hắn.

Mà liên quan tới Triệu Phụ Vân thật giả truyền thuyết cũng không ít.

Lúc này, Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, quanh thân không có một chút ánh lửa, nhưng mọi người lại cảm thấy, lấy hắn nhục thân vì bắc đèn, tản ra nhìn bằng mắt thường không thấy ánh lửa.

Nhưng nếu bọn hắn đi cảm thụ, lại có thể cảm nhận được một vùng hư không quanh người hắn, có ám trầm ánh lửa, bốc lên, phun trào.

Mặt trời từ từ chuyển từ đông sang tây, những người ra ngoài nghe ngóng tin tức đều trở về, nhưng đều không có lên tiếng, cả đám đều yên lặng ngồi ở đó.

Lúc này có một người đứng lên, nói: “Sư huynh, chênh lệch thời gian không nhiều.”

Triệu Phụ Vân mở to mắt, đứng dậy, liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ, sau đó đi ra ngoài.

Tất cả mọi người theo ở phía sau.

Ánh nắng chính hướng về tây.

Triệu Phụ Vân đi trên đường, rất nhiều người đều nhìn hấn, hấn thì trầm mặc tiến lên.

Hấn không có phi hành, trong tai nghe tới thanh âm huyền ảo hai bên đường phố, cảm nhận được rất nhiều người từ cửa sổ nhô thân ra chỉ trỏ.

Triệu Phụ Vân giống như không nghe được.

Bởi vì Triệu Phụ Vân không có biểu thị gì, đi phía sau hấn những sự đệ kia cũng không nói gì, chỉ trầm mặc đi theo.

Đột nhiên, có người từ trong ngõ nhỏ hai bên đường phố chạy ra mắng chửi người.

Chỉ vào Triệu Phụ Vân mắng, Triệu Phụ Vân không để ý đến, phía sau hấn sự đệ muốn quẫn, nhưng Triệu Phụ Vân lại mở miệng nói: “Không cần để ý những điều này.”

Thế là mọi người cũng tùy ý những người này ở đó mắng, có ít sự đệ thì tâm trung khí phẫn, nhưng y nguyên trầm mặc tiến lên, một đường hướng tường thành nam đi.

Hắn cơ hồ đi qua hơn phân nửa Quảng Nguyên Phủ, vừa đến tường thành nam, nhìn thấy chung quanh tường thành đứng đầy người, nguyên bản trên đường đi mắng chửi người đa số đều là người bình thường, mà hiện tại người đứng ở chỗ này nóc nhà, trên vách tường, trên cây đều là người tu hành.

Triệu Phụ Vân từ một bên trên thềm đá đi lên, những người khác cũng theo sau, tường thành rất lớn, đứng tầm mười người cũng sẽ không chen chúc.

Mông Ngạn Hồ còn không có tới.

Mặt trời ở phía tây, toả ra ánh sáng, đem bóng người, cây, núi kéo rất dài.

Người chung quanh đều yên lặng, một người đứng sừng sững, lại có một người an tĩnh nhìn chăm chú hắn.

Triệu Phụ Vân đứng ở đó, hắn cảm thụ được mặt trời hỏa khí, nhưng hắn lại cảm thấy, cùng nhau đi tới, mỗi người cái bóng đều giống như tản ra ác ý.

Hắn để mọi người không muốn đáp lại, bởi vì hắn biết, đây đều là đối thủ an bài.

Trên phong thư chưa hề nói Thiên Đô Sơn thua sẽ trả giá gì, nhưng hắn có thể khẳng định, tuyệt đối sẽ trả giá to lớn, thắng, cũng sẽ có thu hoạch khổng lồ.

Cho nên, vô luận đối thủ làm gì, đều không kỳ quái.

Dọc theo con đường này cảm nhận được ác ý, giống

như nhân âm diện, giống như cái bóng của người vào giờ khắc này.

Một cơn gió thổi tới, trên người quần áo phiêu động, kéo theo cái bóng lắc lư, giống như dữ tợn ác ma.

Triệu Phụ Vân trong lòng hơi động, nếu lấy trong lòng ác niệm làm gốc, mà khiến bóng người huyền hóa ra đến, kia... .

Trong lòng của hắn nghĩ đến điều này, hận không thể lập tức đi thí nghiệm pháp thuật này của mình, nhưng hiện tại hiển nhiên không phải thời cơ.

Một môn pháp thuật, đã cần học tập kinh nghiệm của tiền nhân, cũng cần tự thân lĩnh ngộ cảm xúc, mình nghĩ đến hoặc là lĩnh ngộ pháp thuật, thường thường so với từ người khác nơi đó học được càng thêm phù hợp bản thân.

« Hồ Thị Huyền Thuật Tâm Pháp » bên trong viết, huyền hóa tùy tâm, vạn vật vạn tượng đều có thể thành huyền pháp.

Hắn lúc này cảm thụ được mặt trời, thậm chí lấy huyền hóa pháp, đây là ý nghĩ đột nhiên đến kéo dài.

Mông Ngạn Hồ muốn thông qua loại phương thức bên ngoài sân này, để Triệu Phụ Vân tâm tình nôn nóng, thông qua phương thức ảnh hưởng đối thủ tâm tình để đối thủ thất bại, nhưng không cách nào làm được.

Giờ dậu đã qua, mặt trời tia sáng phiêu khởi.

Mông Ngạn Hồ xuất hiện.

Hắn không phải từ dưới đất đi tới, mà từ trên trời đến, đồng thời không phải từ đằng xa, mà từ chỗ cao, trước đó hắn ẩn vào hư không, đột nhiên xuất hiện một sát na, căn bản cũng không có đánh bắt chuyện ý nghĩ, mà trực tiếp xuất kiếm.

Một đạo bạch quang từ trong hư vô cực nhanh mà xuống, theo bạch quang xuất hiện chính là một người, như điều hâu phiêu trên không trung.

Triệu Phụ Vân cảm nhận được nguy hiểm, quay người, liền quay người lại thời gian này, kiếm kia đã đến trước mặt hắn.

Tuy nhiên, khi hắn xoay người, ống tay áo của hắn cũng cùng vung chuyển.

Trên ống tay áo ngưng kết một đoàn màu đỏ huyền quang, phảng phất mang theo thái dương quang huy, cuốn lên một mảnh huy quang, đem đạo kiếm quang kia cho mang lệch, cũng thuận thế kéo một phát, khiến cho kiếm quang hướng một bên hư không bay đi.

Đồng thời, tay phải bắn ra một đạo hỏa quang.

Hoả quang kia lúc đầu chỉ một điểm, cấp tốc biến lớn thành một hỏa cầu thật lớn, trong hỏa cầu một con hỏa long gào thét ra.

Mông Ngạn Hồ cười ha ha.

Hắn cảm thấy mình muốn thắng.

Bởi vì có người cùng hắn nói Triệu Phụ Vân chủ yếu là hỏa pháp, cũng nói hỏa pháp đại khái bộ dáng, những điều này đều giống lời nói của đối phương.

Hỏa long!

Chờ chút còn sẽ có chỉ vạch kim quang, hắn cũng có ứng đối pháp.

Hoả long huyễn hóa ra đến này, người kia nói với chính mình khá là môn đạo, nhưng hắn đã sớm có một kiện pháp khí khắc chế.

Chỉ thấy trong tay hắn nhiều một thanh roi đồng, roi đồng chín tiết, liên tiếp đều che kín phù văn.

Roi đồng này có một cái tên gọi Đả Thần Đồng Tiên, ngoài trừ có thể đánh tan người thần hồn, càng có thể đánh tan pháp thuật.

Chỉ thấy Đả Thần Đồng Tiên trong tay vung ra, một mảnh quang mang theo roi đồng rơi xuống.

Lại lấy một điểm suy nghĩ khổng chế phi kiếm ở trong hư không khẽ quẩn, hướng Triệu Phụ Vân cái ót đâm xuống.

Nhất tâm nhị dụng, phân niệm hành pháp, đây là một tu sĩ, nhất định phải luyện tập năng lực.

Hạ Viện các sư đệ đều vì Triệu Phụ Vân lau một vết mồ hôi, bởi vì Ngự Kiếm Thuật từ trước đến nay đều là một môn kỹ nghệ thiện sát, nếu không có thân pháp linh động, căn bản là trốn không được Ngự Kiếm Thuật đâm tới.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân động, hấn thân như du long, dưới chân hướng trong hư không đạp mạnh, ống tay áo huy động, mang lịch kiếm đâm xuống, thân thể còn mượn lực trôi dạt đến một bên.

Nhưng hỏa long phía kia, lại dưới Đả Thần Đồng Tiên bị đánh bay tán loạn tản ra.

Trong lúc nhất thời, kiếm quang linh động lật đâm huyền vạch, mà Triệu Phụ Vân thì trên tường thành, chuyển động thân thể, một đôi ống tay áo vung quẫy, quanh thân huyền quang như sóng lửa theo tay áo cuộn cuộn.

Rõ ràng nhìn qua tràn ngập nguy hiểm, thế nhưng hấn chính là ở dưới kiếm quang khi thì dày đặc, khi thì đại khai đại hợp, chuyển động thân thể chưa hề bị đâm trúng.

Chương 95 : Âm thủ

Mông Ngạn Hồ tự tin đối với Ngự Kiếm Thuật của mình.

Hắn tu tập Thương Lăng Kiếm Pháp, Tiểu Dực Tùy Phong Kiếm Pháp, Du Ngự Kiếm Pháp, Thử Hoa Kiếm Pháp, cùng Bôn Lô Kiếm Pháp.

Hắn từng cảm thấy, nếu như tùy ý mình thì triển ra kiếm pháp, không người có thể dưới kiếm chống đỡ, nhưng lần này, hắn phát hiện, người dưới kiếm của mình tựa như cá lội trong nước.

Rõ ràng ở đó, nhìn rõ ràng, cũng không có nửa điểm can thiệp mình Ngự Kiếm Thuật, mình chiêu chiêu không nương tay, mỗi một kiếm đều giống như có thể muốn đổi phương mệnh, nhưng khi kiếm sắp rơi xuống trên người hắn, kiếm kia giống như nhập trong nước.

Bị một cỗ sóng nước vừa lúc xoắn tới mang qua một bên, mà người trong sóng giống như cá, thuận sóng mà thân thể du động, vừa lúc tránh thoát.

Thiên Đô Sơn Hạ Viện những người kia, thấy cảnh này, trong mắt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, trong đó có người không khỏi nói: “Đây chẳng lẽ là Đại La Huy Tự?”

“Thế nhưng thân pháp này là thân pháp gì?”

Hắn thân pháp này là tự ngộ, thông qua « Thuần Dương Bảo Điện » bên trong nhập định mình như nắng gắt, trong bóng đêm bỗng bênh, cảm thụ được xích dẫn lực

trong hư không ở khắp mọi nơi kia, cùng trong « Giao Long Giang Pháp » Giao Long du tẩu lực đạo, lại hợp lấy « Ngự Khí pháp », cùng « Đại La Huy Tự ».

Những này nhu hợp cùng một chỗ, liền hình thành loại này, ở trong kiếm quang có thể vung tay áo tự nhiên thân pháp.

Ngay từ đầu, mọi người cũng nhìn ra được, Triệu Phụ Vân còn có chút cảm giác nguy hiểm, cơ hồ đều là hiểm hiểm tránh đi, kém một chút liền bị đoạn đầu, vết thương trên người hắn cũng là ngay từ đầu liền xuất hiện.

Nhưng mà chậm rãi, tất cả mọi người phát hiện hắn bắt đầu không chút phí sức, thân hình của hắn ở dưới kiếm quang chuyển động càng ngày càng tự nhiên tiêu sái.

Mà Mông Ngạn Hồ sắc mặt càng ngày càng khó coi, hắn chưa từng nghĩ đến có một ngày, có người tùy ý mình thi triển kiếm pháp, không làm bất luận phản kích gì, mình thế mà không có nửa điểm biện pháp đối phó hắn.

Hắn hiện tại cảm giác kiếm của mình, lúc lần lượt đâm xuống bên người Triệu Phụ Vân, đều có một loại cảm giác đâm vào trong bùn trong đầm, đồng thời ở trong bùn đầm kia, còn có lực lượng vô hình ý đồ bắt đi kiếm của mình.

Mặc dù không có một lần thật bị bắt lại, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được một cỗ lực lượng đang tăng cường.

Hắn vốn không cảm thấy mình sẽ thua, nhưng hiện tại sinh ra cảm giác có thể sẽ thua.

Nghĩ đến trước khi lên đường, Tri Phủ Lam Văn Thái nói: “Lần này, ngươi tuyệt đối không thể thua.”

Đúng lúc này, mọi người thấy trong tay Mông Ngạn Hồ có thêm một vòng tròn màu đen, hắn đã không nghĩ lại mang xuống, không muốn chứng minh mình Ngự Kiếm Thuật, hắn chỉ muốn nhanh chóng giết đối phương.

Hắn tin tưởng, chỉ cần Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn này khóa lại đối phương, mình liền có thể lập tức một kiếm gọt đầu.

Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn bị hắn lấy ra một sát na, Triệu Phụ Vân liền cảm thấy mãnh liệt nguy hiểm, ngay sau đó, hắn nghe tới một bên khác Hạ Viện các sư đệ hô lên hai chữ ‘cẩn thận’.

Một tia ô quang đã bay thấp xuống.

“Trú!”

Ngay khi Mông Ngạn Hồ phát ra âm thanh, mọi người thấy một ánh lửa dâng lên, ánh lửa kia nồng đậm giống như một đám hỏa vân.

Ô quang kia rơi vào trên hỏa vân đúng là không cách nào rơi xuống, một đoàn ô quang kia bị ánh lửa xông lên, đúng là từ ô quang trạng thái hóa thành chân thực vòng tròn màu đen.

Mọi người thấy rõ ràng, Triệu Phụ Vân trên tay nâng một ngọn đèn.

Đèn là trong huyền hắc xen lẫn lầy màu lam, như hoa sen tò, trên đó hỏa vân như một đóa nở rộ hoa hồng.

Mông Ngạn Hồ biến sắc, ngón tay vung vạch, kiếm lại một lần nữa đâm xuống, nhưng lần này, kiếm của hắn mới đâm vào hỏa vân, liền bị lực lượng trong hỏa vân nâng.

Hắn rõ ràng cảm giác được, lúc kiếm vào hỏa vân, hỏa vân kia giống như là sóng, đầu tiên là mang lệch kiếm của mình, lại tiếp một cổ khóa quán lực lượng, lại là một cổ lực lượng nâng.

Hắn kiếm đâm xuống, liền lập tức mất đi linh động lực lượng.

Lúc trước hắn lần lượt ngự kiếm đâm tới, kiếm của mình kiểu gì cũng sẽ lâm vào loại kia triền miên, mà lần này, loại cảm giác này càng tăng lên.

Khi trong lòng hắn nghĩ đến lại dùng pháp khí gì, lại nhìn thấy Triệu Phụ Vân tay phải kiếm chỉ trong đèn đuốc kẹp lấy, tùy theo vung lên.

Một vòng hồng quang bị vung ném ra, tốc độ nhanh để tâm hắn kinh, tâm xiết chặt, mang ở trên cổ một khối hộ thân ngọc bội lập tức vọt lên trước ngực, phát ra một mảnh thanh quang, đem một điểm lửa kia cản ở bên ngoài.

Nhưng mà cũng đúng lúc này, Triệu Phụ Vân trên không hỏa vân, đột nhiên nhô ra hai cánh tay đem vòng tròn

màu đen cùng kiếm bắt lấy, một thanh liên kéo vào.

Mông Ngạn Hồ đồng thời ngự kiếm cùng ngự vòng, tại bị Triệu Phụ Vân ánh lửa kinh ngạc một chút, tất cả suy nghĩ đều thu hồi hộ thân một sát na, Triệu Phụ Vân lợi dụng cầm nã pháp đem kiếm cùng vòng của hắn đều bắt giữ.

Hắn y nguyên có thể cảm giác được vòng cùng kiếm, thế nhưng Triệu Phụ Vân căn bản cũng không cho hắn suy nghĩ nhiều, bởi vì hắn đã thấy Triệu Phụ Vân miệng hơi mở, phát ra một tiếng rống, trong tiếng rống kia một đám hỏa vân giống như là đột nhiên sống lại.

Một con hỏa long gầm thét từ trong hỏa vân vọt ra, hỏa long mang một mảnh sóng lửa, phô thiên cái địa vọt tới.

Kia tiếng rống, vào tai hắn, giống như xông vào trong lòng của hắn.

“Đốt!”

Hắn lại nhìn thấy Triệu Phụ Vân đưa tay hướng mình một chỉ, rõ ràng hỏa long kia còn không xông tới, hắn lại cảm giác thân thể của mình muốn bắt đầu cháy rừng rực.

Trên thân pháp lực ngưng lại, muốn đè xuống trong thân cổ cảm giác muốn bị đốt cháy, mà lúc này, hỏa long kia đã gầm thét xông tới, trước người hắn nổi trôi hộ thân ngọc bội, bởi vì không đạt được toàn bộ pháp lực cung cấp, bị hỏa long nháy mắt xông phá.

Hỏa long gào thét nhào vào trên thân Mông Ngạn Hồ, thân thể của hắn lập tức cảm giác được nóng bỏng hỏa diễm nhào ở trên người.

Hắn bị hỏa long này xông lên, trên thân pháp lực tản ra, cả người đều hướng đại địa ngã đi.

“A!”

Mông Ngạn Hồ tiếng thét chói tai vang lên.

Đột nhiên, trong hư vô có một đạo như có như không kỳ quang hướng Triệu Phụ Vân rơi xuống, tia sáng kia đến vô thanh vô tức, Triệu Phụ Vân trong lòng cảm giác nguy hiểm đột khởi, cũng đã không kịp phản ứng.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh hắn lại có một đoàn lam quang từ trong hư vô nổi lên, một đoàn lam quang kia như tấm thuẫn, nháy mắt đem Triệu Phụ Vân bao ở trong đó.

Đạo Kỳ Quang kia rơi vào trên quang thuẫn màu lam, lam quang nổi lên gợn sóng, lại chưa phá vỡ.

Người ở đây, đều có một loại cảm giác không nhìn kịp, hoa mắt, nhất thời không biết nhìn nơi nào.

Nhưng đại bộ phận người ánh mắt, vẫn nhìn Triệu Phụ Vân bên người, bởi vì bên cạnh hắn có một nữ tử mặc đạo bào màu đen, mang màu đỏ pháp quan từ trong hư vô hiển hiện, nàng một tay chống đỡ ở phía trước, lòng bàn tay nâng một viên hạt châu huyền đen nổi trôi, mà trên hạt châu tản ra một đoàn lam quang.

“Ha ha!”

Chỉ nghe nàng cười lạnh một tiếng, tay đẩy về phía trước, hạt châu kia liền hóa một đoàn lam quang đưng vào trong hư không phía trước, trong mơ hồ, như có biển cả cuộn cuộn sóng lớn gào thét.

Một đoàn hư không kia nháy mắt liền giống như phá toái.

Trong đó quang hoa lấp lánh.

Một bóng người từ đó rơi ra ngoài, bỗng bành trên bầu trời.

Mọi người ngẩng đầu nhìn đến, người kia đúng là Tri Phủ Lam Văn Thái.

Triệu Phụ Vân lần thứ nhất gặp mặt hắn, cảm thấy hắn là Trúc Cơ, hiện tại thể mà hiển lộ ra một thân khi tức Tử Phủ mới có, hắn sắc mặt rất khó coi nhìn xuất hiện phía dưới nữ đạo nhân.

Nữ đạo nhân đã đứng trên tường thành, một tay thả lỏng phía sau, một tay nâng một viên hạt châu huyền đen bên trong lộ ra lam quang, lạnh lùng nhìn lên bầu trời.

Chương 96 : Chưởng Giáo Viện Tuân Lan Nhân

Ai?

Đây là rất nhiều người nhìn thấy nữ nhân kia ý niệm đầu tiên.

Nàng từ trên trời giáng xuống, rơi trên tường thành, như hàn tinh ánh mắt, nhìn chăm chú trong bầu trời Tri Phủ Lam Văn Thái.

Triệu Phụ Vân cầm đèn ở sau lưng nàng, trong ngọn lửa phun trào, nàng tóc đen trong gió tung bay.

“Đường đường Tri Phủ một phủ, thế mà đánh lén mình thủ hạ Giáo Dụ, ha ha!” Nữ đạo nhân cười lạnh nói.

“Người là ai?” Lam Văn Thái sắc mặt khó coi, mang theo vài phần chất vấn khí hỏi.

“Thiên Đô Sơn, Chưởng Giáo Viện, Tuân Lan Nhân.” Khi nữ đạo nhân âm thanh phát ra, trong tay hạt châu quăng lên, bầu trời nháy mắt biến sắc, một mảnh màu mực sóng cả hiển hiện, trong đó điểm điểm lam quang xen lẫn.

Lam Văn Thái tại thời khắc này, cảm giác một phương bầu trời này đều khóa lại.

Trong lòng của hắn giật mình, không có nghĩ đến Thiên

Đô Sơn nữ đạo nhân này như thế bá đạo, vậy mà trực tiếp động thủ.

Tay của hắn lật một cái, đã xuất hiện một viên đại ấn màu vàng óng, đây là Tri Phủ Ấn của hắn, lại lấy bí pháp tế luyện thành pháp bảo.

Hắn đem kim ấn hướng không trung ném đi, mang theo một mảnh kim hoàng hào quang, bảo vệ quanh thân một vùng hư không, ngăn trở một mảnh màu mực trong bầu trời rơi xuống tinh lam quang huy.

Lại thấy trên tay của hắn nhiều một thanh kiếm, chậm rãi rút ra, trong vỏ kiếm xán lạn bạch quang phảng phất như châm, mọi người thấy, không khỏi che mắt.

Đúng lúc này, mọi người thấy Tuân Lan Nhân tay trong tay áo sờ một cái, đã nhiều một mặt tiểu kỳ.

Tiểu kỳ kia như phất trần dài cột kỳ cán thân huyền đen bên trong quán quanh màu lam, trên mặt kỳ càng là có xanh tím phù văn.

Chỉ gặp nàng tay trái hướng trên bầu trời Lam Văn Thái một chỉ.

“Định!”

Kia một mảnh đen như mực xen lẫn lấy màu lam tinh điểm trên bầu trời tinh quang lóe lên một cái.

Lam Văn Thái cả người cứng đờ, ngay cả quanh thân kim hoàng quang huy đều tựa hồ ngưng tụ, trên đại ấn

quang huy đột nhiên ám trầm một chút.

Mà tay hắn rút kiếm cũng ngừng, lại thấy hấn trên tay phát lực, trong vỏ kiếm kiếm quang lóe lên, ‘Định’ tự chú liền giống bị vô hình kiếm quang cắt ra.

Còn Tuân Lan Nhân trong tay Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ vung lên, một tiếng nữ tính thanh thúy lại dẫn theo mãnh liệt uy nghiêm ra lệnh xuất hiện: “Nhiếp!”

Tinh quang đen như mực trong bầu trời phẳng phát vận chuyển một chút.

Kia một tiếng ‘Định’ cùng về sau ‘Nhiếp’, một trước một sau, nhưng lại giống như chân sau giẫm chân trước, âm thanh sau đáp âm thanh trước.

Loại này chú âm uy lực, giống như xếp chồng lại với nhau.

Sau lưng nàng Triệu Phụ Vân, mặc dù chú pháp này không phải đối với hấn phát, chính hấn cũng rõ ràng cảm giác thân thể bị lực lượng nào đó trói buộc, sau đó cả người thần hồn giống như muốn bị dẫn dắt ra, nhưng cũng may hấn đã sớm chuẩn bị, lập tức thúc trụ tâm thần.

Mà đối mặt Tuân Lan Nhân Lam Văn Thái cảm nhận được trói buộc, kiếm quang trong tay lóe lên, liền phá vỡ “Định” tự chú, nhưng có một cỗ lực lượng lại tại thời khắc này, đem thần hồn của hấn kéo ra ngoài.

Chuyện này xảy ra trong cực ngắn ngủi khe hở pháp lực

bảo vệ bản thân hắn.

Hắn lập tức kiềm chế thần niệm, ẩn ẩn có thể thấy được một đạo muốn ly thể hư ảnh, cùng nhục thể của hắn hình thành bóng chồng.

Chỉ nghe hắn gian nan quát khẽ nói: “Trấn!”

Pháp bảo của hắn là ‘Ẩn’, tu chủ yếu pháp thuật là trấn pháp, đã có thể trấn địch, lại có thể trấn thần hồn của mình, không nhận ngoại tà chỗ xâm.

Chỉ là hắn lập tức mất tiên cơ, đã bị nhiếp ra một nửa thần hồn, không phát huy được tự thân trấn pháp thực lực.

Mà Triệu Phụ Vân biết, Tuân Lan Nhân ngay từ đầu chính là dùng toàn lực.

Lam quang trên bầu trời đang lóe lên, trên tường thành Tuân Lan Nhân liên tục huy động trong tay nàng Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ, Lam Văn Thái phát hiện thủy khí trong thân thể mình đang cấp tốc xói mòn.

Trong bảo nang của hắn còn có pháp khí có thể dùng, thế nhưng lúc này bị nhiếp trụ thần hồn, căn bản liền không động đậy được.

Hắn cố gắng giãy dụa, lại liền âm thanh đều không phát ra được, hắn cảm thấy một cỗ nhiếp hồn lực lượng kia, giống tới từ cả phiến thiên địa.

Hắn cuối cùng chỉ có thể tuyệt vọng, cảm giác được

thân thể của mình đang khô héo.

Hắn chưa hề nghĩ tới mình có thể bị giết chết như vậy.

Nhiếp thần nhiếp hồn pháp thuật cũng không hiếm thấy, hắn cũng đã gặp qua không ít, hắn có kim ấn trấn thần hồn, trước kia gặp phải những người kia căn bản là nhiếp bất động thần hồn của mình, nhưng hôm nay lại gặp một người có thể hút lấy mình thần hồn, sau đó mình liền không còn cơ hội hồi hận.

Nơi này yên tĩnh, rất nhiều người đang nhìn, nhìn nhục thân Tri Phủ từng chút biến thành khô héo, nhìn thần hồn của hắn bị hút vào một vùng tăm tối.

Lam Văn Thái thi thể rơi xuống, mà hắn pháp bảo kim ấn thì bị Tuân Lan Nhân hút vào trong tay.

Một bên khác, Mông Ngạn Hồ đã bị thiêu chết trên mặt đất.

“Người này ám sát Thiên Đô Sơn quyết đấu tu sĩ, ý đồ phá hư Thiên Đô Sơn cùng Trấn Nam Vương Phủ ước định, mọi người đều nhìn thấy, cho nên giết hắn để cảnh báo thế nhân.” Tuân Lan Nhân thanh âm trong gió quanh quần.

Hết thầy đều kết thúc.

Thế gia ở đây không người nào dám động, bởi vì bọn họ đều biết vì sao Triệu Phụ Vân cùng Mông Ngạn Hồ sẽ ở đây quyết đấu, biết nguyên nhân, liền càng không dám động.

Nghe nói, trong Trấn Nam Vương Phủ, ngày đó trong quan hỏa diễm đều bị mưa rào tầm tã cùng lôi đình ép diệt.

Hôm nay, bọn hắn mới chính thức cảm nhận được, đến từ tu hành môn phái to lớn lực áp bách.

Trước đó Thiên Đô Sơn ở trong lòng của bọn hắn, chỉ là một đại phái trong núi, là một địa phương truyền đạo thụ pháp, bởi vì không can thiệp chuyện thế gian, cho nên tầng dưới tu sĩ, chỉ biết tên, không biết uy.

Cho nên mới sẽ cảm thấy, Quảng Nguyên Phủ có Tri phủ, có các đại thế gia gia chủ, có Trấn Nam Vương Phủ, không sợ trong núi những đại phái kia, bởi vì trong lòng của bọn hắn, những nhân vật này cũng là cường đại.

Hiện tại kết quả như vậy, rất nhiều người không nghĩ tới, ngay cả Triệu Phụ Vân cũng không nghĩ tới.

Khi hắn cùng các sư đệ Hạ Viện theo lấy Tuân Lan Nhân trở lại Đạo Tử Viện, trình trọng hướng Tuân Lan Nhân hành lễ, nói: “Đệ tử Triệu Phụ Vân, đa tạ Tuân Sư ân cứu mạng.”

Những đệ tử khác, thì hành lễ nói: “Bái kiến Tuân Sư.”

Tuân Lan Nhân quan sát một chút những người này, phát phát tay nói: “Không cần như thế, Triệu Phụ Vân, ngươi ở chỗ nào?”

“Đệ tử ở một chỗ khác.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người dẫn ta đi.” Tuân Lan Nhân nói.

“Được.” Triệu Phụ Vân nói xong, lại giao phó những người khác tốt nhất đừng rời Đạo Tử Viện, miễn cho bị người thế gia nào đó mất lý trí tập kích.

Tới Triệu Phụ Vân nơi ở, Tuân Lan Nhân trực tiếp ngồi ở trên ghế chính Triệu Phụ Vân thường ngồi, nàng nhìn Triệu Phụ Vân, loại này dò xét ánh mắt, như muốn đem hắn nhìn thấu.

Qua một hồi lâu, mới nghe nàng nói: “Cũng không tệ lắm.”

Triệu Phụ Vân khó được nghe nàng nói như vậy, không khỏi lộ ra tiểu dung.

Nhưng Tuân Lan Nhân lại còn nói thêm: “Bất quá, người pháp thuật vẫn là quá sức tưởng tượng, thiếu khuyết loại năng lực kia một chùy định ý.”

Triệu Phụ Vân biết nàng có ý gì, dù sao Triệu Phụ Vân biết trong pháp thuật của nàng nhiếp tự pháp kia, thực bá đạo, bây giờ có được Huyền Âm Châu luyện thành pháp bảo, nàng pháp thuật tựa hồ có biến hóa cấp bậc cao hơn.

Ngay cả Tử Phủ tu sĩ, dưới pháp thuật của nàng, một nước vô ý liền không còn sức hoàn thủ.

“Vâng, đệ tử chính suy nghĩ tu hành.” Triệu Phụ Vân nói.

“Chính người tu hành muốn nhiều nghĩ, không nên đi tu những pháp thuật nhìn qua hoa lệ lại không có ích lợi gì, pháo hoa lại xinh đẹp cũng chỉ là pháo hoa thôi.” Tuân Lan Nhân nói xong, đứng là tựa trên ghế nửa nằm, đem đôi chân khoác lên cạnh ghế, nhắm mắt lại.

Triệu Phụ Vân không nói gì nữa, chỉ nhìn xem mặt của nàng, cảm thấy Tuân Sư pháp lực pháp thuật, cùng nàng ngạo nghễ bức người khí, đem mỹ mạo của nàng che giấu.

Đột nhiên, cặp mắt của nàng mở ra, Triệu Phụ Vân vội vàng dời ánh mắt.

Tình yêu đối với người tu hành đến nói là trí mạng nhất kiếp số.

Hồng trần sở dĩ là hồng trần, cũng bởi vì trong hồng trần đa tình ti.

Mà song tu tu hành, có đèn là đủ.

Triệu Phụ Vân đi trong phòng của mình, đem đèn bày trên bàn, đứng ở trước đèn, cái bóng sau lưng trải trên mặt đất.

Trong phòng yên tĩnh, ngọn đèn thành ba người.

Chương 97 : Huyền hóa cái bóng

Trong Lam Linh đạo tràng, một đám người ngồi ở đó, có nhân viên chủ yếu của các thế gia.

Cửa đóng kín, khoá lại hắc ám bên ngoài cửa.

Trong phòng đèn đuốc sáng trưng, có đèn tường, có ngọn đèn, trong đèn dầu lộ ra một cỗ từng hương vị.

Trên bàn không có ăn uống.

Tất cả mọi người trầm mặc ngồi ở đó.

Hồi lâu sau, mới có người nói: “Vương gia nơi đó quyết định như thế nào?”

“Hiện tại có thể có quyết định gì, vương gia nơi đó đoán chừng đều vừa mới nhận được tin tức, cùng Thiên Đô Sơn thương lượng cũng cần thời gian, chỉ có sau khi giao thiệp mới làm ra quyết định.” Có người nói.

Lúc này, chủ vị ngồi một người trẻ tuổi, hắn đưa tay chống đỡ trán của mình.

Chuyện ngày hôm nay đại đại nằm ngoài sự dự liệu của hắn.

Mông Ngạn Hồ lạc bại, là sự tình thứ nhất để hắn cảm thấy bất ngờ.

Hắn từng ở trong một đầu ngõ nhỏ thử qua Triệu Phụ Vân, cảm thấy người này ngự hỏa thuật rất tốt, hỏa diễm huyền hóa thành rồng, nhìn qua hoa lệ, cũng xác thực rất lợi hại, nhưng hắn cảm thấy nếu như sớm phòng bị, liền không đủ gây sợ.

Dù sao hỏa pháp đơn nhất, vốn là vô hình thái, khu ngự muốn khó hơn nhiều.

Mà Mông Ngạn Hồ từ nhỏ tu tập Ngự Kiếm Thuật, đây cũng là đơn thể sát pháp thứ nhất, mặc dù hỏa pháp cho người tổn thương cũng lớn, nhưng không bằng ngự kiếm tới thuận tiện như vậy.

Hắn thấy, nếu như nhất thời giằng co không xong, như vậy ngự kiếm Mông Ngạn Hồ đến cuối cùng nhất định có thể thắng.

Bởi vì một ngọn lửa muốn tụ thành trạng thái có thể thiêu chết người, so với một thanh kiếm đâm xuống tuyệt đối muốn khó hơn nhiều.

Nhưng hai người bọn hắn cũng không đánh tới cuối cùng, trong đó còn có để hắn ngoài ý muốn chính là, Triệu Phụ Vân ở dưới kiếm Mông Ngạn Hồ lại có thể dựa vào hai ống tay áo mà đem kiếm chặn lại.

Điều này khiến hắn không khỏi ở trong lòng mắng to Mông Ngạn Hồ bình thường nói khoác kiếm thuật của mình lợi hại bậc nào, nhưng khi gặp lên một người tùy ý hắn ngự kiếm đâm tới, thế mà không làm gì được, thực tế là sỉ nhục.

Như thế cũng thôi, hấn thực sự không nghĩ tới Mông Ngạn Hồ bại nhanh như vậy, đồng thời ngự kiếm cùng ngự Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn, sau khi pháp lực phân tán thế mà đều phá không được người khác ánh đèn, hỏa quang xông lên liền hù pháp niệm co vào, lại bị người thừa cơ cướp đi pháp khí.

Ở đây hấn có thể khẳng định, Mông Ngạn Hồ hư thực tại lúc kia, đã hoàn toàn bị Triệu Phụ Vân nhìn ra, mặc dù có thể làm được nhất niệm phân hoá, lại khó mà nhiều niệm hành pháp, đồng thời pháp lực phân hoá cũng không đủ thuần thực trôi chảy.

Cho nên đằng sau Triệu Phụ Vân lập tức dốc sức một kích, trong tay ngọn đèn hỏa diễm hoá thành rồng ra, lúc còn chưa tới, cũng đã thi chú pháp, khiến cho Mông Ngạn Hồ cảm thấy thân thể đốt cháy, từ đó nghĩ diệt hoả trong thân, nhưng hỏa long kia thừa cơ nhào tới.

Hấn ngồi ở đó hồi tưởng đến Triệu Phụ Vân đấu pháp, phát hiện kỳ thật Triệu Phụ Vân cũng không dùng pháp thuật đặc biệt cường đại gì, mỗi một dạng pháp thuật thủ đoạn hấn đều nhận ra được, cũng không thấy đến có gì đặc biệt, thế nhưng sau khi Mông Ngạn Hồ bị thăm dò ra năng lực sơ hở, một chút liền bại.

Công thủ chuyển đổi, liền trong nháy mắt, hơn nữa là chuyển đổi đột ngột, căn bản cũng không có chỗ trống để né tránh.

“Thủ đoạn thật tàn nhẫn.”

Từ đây, hấn lại nghĩ đến Lam Văn Thái bị Tuân Lan Nhân giết, vừa so sánh, liền cảm thấy mình Tứ thúc thực sự quá bất cẩn, hoặc cũng không hề đại ý, chỉ là ngay từ đầu không dùng hết toàn lực mà thôi, thế nhưng Tuân Lan Nhân kia lại vừa ra tay chính là dùng hết toàn lực.

Lập tức liền lấy ra hai kiện pháp bảo, dốc sức một kích, Tứ thúc từ đầu tới cuối đều không có cơ hội phản kích.

Nếu có thể rút ra thanh kiếm kia đến, hấn cảm thấy còn có cơ hội, nhưng Tuân Lan Nhân không có khả năng để hấn rút ra.

Hấn không phải là chưa từng thấy qua môn phái tu sĩ, cũng không phải là chưa từng thấy qua Thiên Đô Sơn tu sĩ, nói thật, trong đạo tràng của hấn liền có Thiên Đô Sơn Hạ Viện ra, cũng có môn phái khác tu sĩ, nhưng không có người nào để hấn cảm giác được kinh diễm.

Hôm nay để hấn cảm thấy kinh diễm chính là Tuân Lan Nhân, pháp bảo huyền diệu cùng cảm giác thần bí, là hấn chưa từng thấy qua, một tu sĩ tốt, tu sĩ nhất định sẽ luyện bảo, luyện pháp bảo lợi hại, thực lực liền muốn tăng lên ba thành.

“Bảo bối tốt a!” Lam Chính Vũ đột nhiên phát ra một tiếng cảm thán.

Người trong đường kinh ngạc nhìn hấn, không biết hấn vì sao đột nhiên nói như vậy.

Hấn cũng ý thức được mình cảm thán không phải lúc,

lập tức nói: “Mọi người đi về trước đi, đại bá ta bên kia nếu có tin tức truyền đến, lại thông tri mọi người.”

Hắn không biết mình đại bá bên kia nghĩ thế nào, nhưng biết, một động không bằng một tĩnh, muốn đánh muốn hoà đều phải chờ vương phủ làm ra quyết định mới được.

Tu hành, không chỉ có là chém chém giết giết, tu hành thế gia có thể tồn tại nhiều năm như vậy, không chỉ dựa vào đánh giết, tùy tiện đánh giết người, tùy tiện cùng người kết thù, một gia tộc có bao nhiêu người cũng không đủ chết.

Hắn lại nghĩ tới Triệu Phụ Vân cùng Tuân Lan Nhân, hai người kia vô luận là ai đều không phải hung ác tướng, nhưng sau khi hai người động thủ đều không nường tay.

“Là người sơn dã, thật sự là người sơn dã a.”

... ..

Triệu Phụ Vân ở trong phòng, quay người nhìn cái bóng của mình.

Khiến cái bóng huyền hóa ra, hắn trong Thiên Đô Sơn ngược lại không nhìn thấy cùng loại pháp thuật bí tịch, cũng có thể là hắn đối với huyền hóa thuật một hàng thư tịch nhìn tương đối ít, cho nên không nhìn thấy.

Hắn nhìn chăm chú cái bóng, pháp niệm trút xuống trên đó, thăm nghĩ cái bóng sống tới, nhưng cái bóng kia không nhúc nhích, một phen dùng lực, pháp lực như vào

chỗ trống, đúng là không có nơi nào để tập trung vào.

Huyễn pháp thuật không thể so với những pháp thuật khác, huyền hóa là một loại phán đoán đồ vật, là một loại vắn vẹo, không phải đơn giản huyền tượng, nếu chỉ là đơn giản huyền tượng, kia liền chỉ là huyền thuật, không phải huyền hóa.

Hắn ngồi ở đó trầm tư, cảm thấy tâm ý của mình không đủ.

Lúc ban ngày, rõ ràng cảm giác chỉ cần trong đầu mình một ý niệm, những cái bóng kia liền có thể hóa thành người, mà bây giờ hết lần này tới lần khác liền lại làm không được, hắn suy tư cảm giác lúc ấy, liền rõ ràng chính mình lúc này bầu không khí cùng cảm giác không đúng.

Thế là, hắn bắt đầu thăm tưởng tượng lấy cổ sự quý quái giấu tại trong cái bóng hại người, lại nghĩ đến bóng người vì người thứ ba.

Tâm ý suy nghĩ nhất tức, niệm động pháp đến.

“Lên!”

Bóng người nằm xuống đất diện mục nhanh chóng rõ ràng, sau đó đứng lên, đúng là một Triệu Phụ Vân khác.

Triệu Phụ Vân này diện mục biến hóa, lại biến thành xấu xí ác quỷ, hắn ở thời khắc này, giống như đột nhiên khai khiếu, không khỏi nghĩ, những ác quỷ huyền hóa ra đến này, có thể hay không có một ngày, có thể có năng lực

như những Địa Phủ Quỷ Thần trong lòng mình?

Đây chỉ là hấn một mộng tưởng, là sự tình rất xa.

Chỉ là hiện tại cái bóng huyền hóa trưởng thành, kỳ thật cũng không có bao nhiêu uy lực.

Chính như hấn lấy hỏa diễm huyền hóa ra hỏa long, cũng không thể thu hoạch được hỏa long chân chính uy lực, chỉ có mấy phần khí tức hỏa long trong lòng mình tưởng tượng, hấn thích huyền hóa ra hỏa long, chủ yếu lấy phô trương thanh thế, đương nhiên, cũng có cảm giác suy nghĩ trong lòng long uy hiển hóa, có thể vì hỏa pháp tăng một chút uy thế tất nhiên là tốt.

Huyền hóa mấy lần, hấn liền thu lại tâm, một lần nữa ngồi trở lại trên giường, nghĩ thầm, nếu để cho Tuân sư biết mình tu thành cái bóng huyền hóa thuật, chắc chắn nói mình lại tu luyện một ít có hoa không quả pháp thuật.

Hấn cảm thấy mình hiện tại việc cấp bách, là tu hành hỏa độn.

Hóa độn mà đi, sau đó hóa quang vi độn.

Hấn cảm thấy nếu như mình có thể làm được hóa hỏa mà độn, lại đến hóa quang mà độn, như vậy liền không xa.

Mà nếu có thể có một môn tốt độn pháp, đánh không lại chí ít cũng có thể trốn được, như hôm nay đối mặt Mông Ngạn Hồ toả thân hoàn, như nhiều một môn độn pháp, liền có thể tránh thoát, không cần chỉ lấy ngọn đèn đón

đỡ.

Hắn ngồi trên giường nhập định tu hành, hô hấp ở giữa, cùng đèn trên bàn hình thành tuần hoàn, phun ra nuốt vào, khiến cho đèn kia đều như hô hấp.

... ..

Ở Quảng Nguyên Phủ trong một gian u ám phòng.

Có lén lút xì xào bàn tán nói: “Ngày mai lại đi khuyên một chút Trần Nam Vương, ta nghĩ, lần này hắn sẽ đồng ý.”

Chương 98 : Bắc Âm Sơn nhập Trấn Nam Vương Phủ

Trời lại bắt đầu mưa.

Khắp nơi đều tràn ngập không khí ẩm ướt, trên vách tường nước bắt đầu chảy, bàn ghế đều ẩm ướt.

Tuy nhiên, Triệu Phụ Vân chỗ ở ngược lại còn tốt, một tôn Xích Viêm Thần Quân tượng thần còn ở đó, trong nhà toàn bộ đều khô ráo, những khí ẩm ướt kia đều bắt tri bắt giác bốc hơi.

Trong nhà lâu dài bày ra Xích Quân tượng, có một cái tệ nạn chính quá khô ráo, người ở trong đó thường sẽ có cảm giác khát nước, cần uống nhiều trà lạnh.

Tuân Lan Nhân thế mà ở liên tục mấy ngày, cũng không hề rời đi.

Triệu Phụ Vân suy đoán nàng có thể là vì phòng bị Trấn Nam Vương Phủ làm sự tình gì mất lý trí, cho nên không hề rời đi.

Nhưng nàng chưa hề nói, Triệu Phụ Vân cũng không hỏi.

... ..

Trong Trấn Nam Quan, ở chập tối lúc sắp đóng cửa thành, có một người mặc một thân áo choàng bên ngoài đỏ bên trong đen đi vào.

Trong Trấn Nam Quan, trần ngập Xích Viêm khí, ở tu sĩ trong mắt, xa xa nhìn lại tựa như là một tòa thiêu đốt quan ải, ánh lửa xông lên bầu trời, cho dù là tu sĩ bay qua bầu trời này, cũng chọn lách qua, bởi vì ánh lửa kia sẽ tách ra vân khí mình hút tới.

Mà những âm tính linh loại càng là cách xa xa.

Âm Huyền dù cho mặc món pháp y tính chất bên trong âm bên ngoài dương này, y nguyên cảm thấy khô nóng, hắn nhìn những biểu tượng hỏa điểm phủ vẫn ở khắp mọi nơi trên đường phố kia, đèn lồng treo, nhìn vào mắt hắn, đều cảm thấy nóng bỏng.

Khi hắn đi tới vị trí vương phủ, ánh nắng tia sáng đã tung bay ở bầu trời, một tòa thành này đã ở trong bóng tối.

Hắn đi đến vương phủ cửa sau, nơi đó cửa khép hờ, hắn ngẩng đầu nhìn trái phải, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin.

Nụ cười này trên gương mặt trắng men của hắn, trong âm lãnh lộ ra một cỗ tà ý nói không rõ.

Sau khi hắn vào cửa, cũng không biết đường.

Hai bên trái phải đều có một đầu hành lang, nhưng đèn lồng bên trái thấp sáng, bên phải là tối, hắn khẽ cười

một tiếng, đi dọc theo đầu hành lang không có nhóm lửa đèn lồng.

Bên ngoài nhìn qua chất phác vương phủ, sau khi bước vào, lại phồn cảnh khắp nơi, sáng sủa tươi mát.

Đại khái là bởi vì nơi này đều là hỏa điểm quá nồng đậm, cho nên thực vật đều hỏa tính nồng đậm, khi đi ngang qua một hồ nước, bên trong hà hoa đua nở, đáy hồ một đôi cá chép hiện lên, trên thân màu sắc hoa lệ giống như hỏa điểm.

Hắn lại khẽ cười một tiếng.

Phần cuối là một gian phòng không có điểm đèn, cửa sổ trong phòng đều đóng lại, có một người ngồi quay mặt về phía đông, ở phía đông có một tòa điện thờ, mà bây giờ điện thờ bị một mảnh vải đen cho che lại, ngược lại lưu hương trước tượng thần có một nén hương vừa mới điểm lên, tung bay khói nhẹ.

Trong cả gian phòng ộc duy nhất nguồn sáng, chính là ánh lửa trên nén hương.

Âm Huyền đẩy cửa vào, thuận thế đóng cửa lại.

Vừa vào trong phòng này, hắn liền cảm thấy thiêu đốt khô khí giảm không ít, hắn đem mũ trùm kéo xuống, nhìn người ngồi ở đó, quay lưng về phía mình, chậm rãi đi tới.

Lại khẽ cười nói: “Bắc Âm Sơn Âm Huyền bá kiến Trần Nam Vương.”

“Người rất thích cười sao?” Lam Thiếu Huân lạnh lùng hỏi.

“Hắc hắc, Trần Nam Vương không nên hiểu lầm, cười chỉ là vì tại hạ vui vẻ khi nhìn thấy vương gia, khó nén vui sướng trong lòng thôi.” Âm Huyền vừa cười vừa nói.

Lam Thiếu Huân ngồi ở đó không quay đầu lại, cũng không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này, mà hỏi: “Các người muốn gặp ta, vì chuyện gì?”

“Vương gia minh giám, tại hạ chuyến này, không vì cái gì khác, chỉ vì hai nhà chúng ta có thể vĩnh tu đồng hảo.” Âm Huyền nói.

“Các người, các người là ai?” Lam Thiếu Huân hỏi.

“Chỉ cần vương gia cảm thấy là ai, chúng ta chính là ai, có thể là Bắc Âm Sơn, cũng có thể là Thiên Sơn Vạn Thủy. Âm Huyền nói nghiêm túc, không biết vì sao, hẳn rất muốn đi qua đó xem Trần Nam Vương Lam Thiếu Huân trông như thế nào.

“Con ta cùng Hồ Khâu Sơn các người đã đính hôn ước!” Lam Thiếu Huân nói.

“Hồ Khâu Sơn đương nhiên là minh châu trong thiên sơn chúng ta, nhưng Hồ Khâu cùng rất nhiều thế gia đều có thông gia, cho dù là một ít vương thất cũng cùng Hồ Khâu Sơn có thông gia.” Âm Huyền lời này ý tứ, hiển nhiên là đang nói, Hồ Khâu Sơn cũng không có cái gì đặc biệt.

Ngồi ở chỗ đó Trấn Nam Vương Lam Thiếu Huân trầm mặc một hồi, nói: “Vậy các người có ý gì?”

“Chúng ta đều biết, nhiều người bằng hữu nhiều con đường, vương gia là cao quý Trấn Nam Vương, không phải ai đều có thể thu mua hoặc khống chế, chúng ta chỉ muốn cùng vương gia kết giao bằng hữu. Thiên Đô Sơn là tu hành đại phái, vốn ở vào thế ngoại, không để ý tới chuyện thế tục, nhưng bây giờ lại tiến vào hồng trần, chỉ cần vương gia nguyện ý giao chúng ta người bạn này, chúng ta tự nhiên đi giúp vương gia ứng phó Thiên Đô Sơn.”

“Mà lại, vương gia cùng Thiên Đô Sơn hình thành mâu thuẫn nguyên điểm, kỳ thật đều là tới từ Chu vương thất, vương thất không giữ lời hứa, muốn xé bỏ năm đó khế ước, vương gia nếu bó tay, vương gia Trấn Nam Vương Phủ truyền thừa mấy trăm năm này, chỉ sợ muốn trở thành trong sách lịch sử.”

“Nếu như vậy, vương gia như thế nào đi gặp tổ tiên dưới cửu tuyền?”

Âm Huyền thanh âm càng ngày càng thấp, nhưng ý bên trong lại càng ngày càng nặng.

Hắn vừa nói, một bên đi lên phía trước, trong lòng của hắn đè nén không được ý nghĩ muốn nhìn đối phương tướng mạo, rốt cục chuyển tới mặt bên, hắn nhìn thấy một trung niên nhân mặt trắng không râu, hắn khẽ cau mày, nghiêng đầu, trong hai mắt có hai điểm ánh lửa lấp lóe.

Âm Huyền cảm thấy có ánh lửa phô thiên cái địa đến, hội tụ về hai mắt của hắn, muốn vào trong lòng hắn.

Hắn chỉ cảm thấy hai mắt bỏng, lập tức lui lại, che lấy hai mắt, nguyên bản ngưng thực như sứ mặt ở trong nháy mắt này cấp tốc biến đen, hắn đưa tay cắm vào hai mắt của mình, đem hai điểm hỏa trừ ra, hướng phía ngoài quăng, lửa kia ở hư không nổ tan.

Hắn đem mình mũ trùm hướng trên đầu đội lên, hắc khí phun trào, đầu lại một lần nữa ngưng thực, người hắn đã thối lui đến cạnh cửa, trong hai mắt khói đen như vòng xoáy chuyển động.

“Các người nói ta không tin, lại xem trước một chút các người làm thế nào, có một chuyện ta muốn nói cho các người, Trần Nam Vương Phủ truyền thừa đến nay, sóng to gió lớn trải qua không ít, nhưng Trần Nam Vương Phủ còn ở nơi này, cho tới bây giờ đều không phải dựa vào ai trợ giúp cùng thương hại.” Trần Nam Vương Lam Thiếu Huân lạnh lùng nói.

Âm Huyền hai mắt chậm rãi ngưng thực, thành một đôi mắt toàn màu đen, hắn đem áo choàng khế quần, cũng không nói gì, trực tiếp hóa thành một sợi khói đen từ trong khe cửa chui ra ngoài, thuận hành lang, nhanh chóng ra Trần Nam Vương Phủ.

Trên đường đi, trong lòng của hắn đều nghĩ, nhất định phải luyện chế một đôi mắt tốt, không để cho mình tùy tiện bị người cháy hỏng thân thể.

... .

Đạo Tử Viện lại lần nữa nhập học, Triệu Phụ Vân ban ngày sẽ đi nơi đó, những Đạo Tử kia ánh mắt nhìn hắn đã thay đổi.

Trong bọn họ rất nhiều người đều nhìn thấy Triệu Phụ Vân ở trên tường thành biểu hiện, vô luận ngay từ đầu lấy một đôi tay áo vung vẩy, liền đem kiếm quang ngăn trở, vẫn là đằng sau ngực hỏa hóa long thanh thể to lớn, đều để mọi người cảm thấy kinh diễm.

Mà Thiên Đô Sơn Hạ Viện những sư đệ kia, hiểu rõ càng nhiều, nhưng cũng thiếu không được trong lòng hâm mộ và tôn kính.

Truyền ngôn vô luận lợi hại cỡ nào, cũng không bằng mình tận mắt nhìn thấy.

Tuân Lan Nhân cảm thấy pháp thuật của hắn quá hoa lệ, bọn hắn những người này lại cảm thấy, Triệu Phụ Vân pháp thuật đã hoa lệ lại tiêu sái, bọn hắn có người nhìn ra Triệu Phụ Vân từ lúc phòng thủ đến phản kích thăm dò, sau khi thăm dò lập tức một kích mà giết.

Vì vậy liền có người hướng Triệu Phụ Vân thỉnh cầu, hi vọng hắn có thể vì mọi người giảng pháp.

Triệu Phụ Vân cũng không có cự tuyệt, bởi vì cho người khác giảng pháp, cũng có thể chải vuốt tự thân sở học, người khác hỏi vấn đề, cũng có thể là mình trước đó không có truy đến cùng, vì vậy dạy học cho tới bây giờ đều không phải chỉ có trả giá, cũng sẽ có thu hoạch.

Chương 99 : Trộm Thần

Cứ như vậy, những hạ viện đệ tử này, thường nghe Triệu Phụ Vân giảng pháp cho bọn hắn, mà bọn hắn thì lại vì những Đạo Tử kia vỡ lòng tu hành.

Trong một tòa thành lớn phồn hoa này, Triệu Phụ Vân lại có một loại cảm giác yên tĩnh giữa ồn ào, điều này có chút phù hợp hẳn tu hành tâm cảnh , tùy ý bên ngoài ồn ào náo động, trong lòng ta tự có một góc yên tĩnh.

Triệu Phụ Vân chải vuốt sở học của mình, tu tập lấy pháp thuật.

Nơi này không giống như Kê Quan Lĩnh có một mảnh lớn bầu trời tùy ý hắn luyện tập pháp thuật, không cách nào như thế đại khai đại hợp thi pháp, nhưng pháp thuật cần luyện tập, chỉ có thể ở trong trăm ngàn lần luyện tập thuần thục, tinh tiến.

Cho nên không có địa phương luyện pháp thuật, hắn chỉ có thể trong phòng luyện tập.

Bởi vì trong phòng không gian nhỏ, có bàn, các loại đồ dùng trong nhà, vì không đánh nát những vật này, hắn thi pháp muốn rất cẩn thận.

Ngay từ đầu cũng bó tay bó chân, không dám có đại lực, nắm bắt pháp lực luyện tập, chậm rãi, pháp lực của hắn liền từ nắm bắt dùng, sau khi luyện tập, có thể từng bước một buông ra dùng.

Mà Tuân Lan Nhân hơn nửa tháng sau rời đi, hấn cũng không biết đối phương đi làm gì, nhưng hấn cảm giác, Quảng Nguyên Phủ này tuyệt đối vẫn trong tầm mắt cao tu trên núi.

Hấn vẫn luyện pháp trong phòng.

Đại La Huy Tự.

Chỉ thấy người trong phòng xoay chuyển xoay quanh, tay áo tung bay, phòng như lên gió lớn, thế nhưng gió kia lại ngăn ngừi cô đọng, bó chặt quanh người hấn.

Hấn huy động ống tay áo, vĩnh viễn là một âm một dương huy động, giao thế lặp đi lặp lại, thân tùy tay động, chân tùy thân động, không có một hình thái, đây là phát triển dựa trên Âm Dương Thập Bát Bàn ngũ pháp cơ sở.

Bất quá, hấn cảm thấy mình có thể muốn đi học tập một chút tay không quyền thuật pháp đến hòa tan vào.

Ngoài ra, hấn lại suy nghĩ ra một môn pháp thuật, hấn đem huyền hóa thuật cùng thỉnh thần pháp kết hợp lại.

Trước đó đem bóng của mình có thể huyền hóa trưởng thành, chẳng qua là cảm thấy cái bóng huyền hóa trưởng thành, tựa hồ cũng không có nhiều tác dụng.

Nhưng sau đó không khỏi nghĩ, nếu có thể thông qua thỉnh thần pháp, đem ‘Xích Viêm Thần Quân’ mời ra, vì chính mình chiến đấu, đó đúng vừa vặn.

Mà hấn cảm giác đối với Xích Viêm Thần Quân thần vận là rõ ràng như thế, trong lòng ý niệm sung mãn, một chỉ đèn diễm, đèn diễm liền sinh ra biến hóa, trong ngọn lửa đúng là chậm rãi sinh ra một người.

Người kia theo đèn đuốc lấp lóe mà biến lớn, lúc đầu chỉ là một người hình dáng, chậm rãi, hình dáng kia càng ngày càng rõ ràng.

Người này một thân pháp bào màu đỏ rực, đầu đội hỏa hồng sắc pháp quan.

Hấn không biết ở chỗ sâu thương khung, có hay không Xích Viêm Thần Quân, hoặc Xích Viêm Thần Quân này, chỉ là một tồn tại khái niệm.

Lúc này ‘Xích Viêm Thần Quân’ có thể nói là ý nghĩ của chính hấn, cùng trong tối tăm Xích Viêm Thần Quân thần vận dung hợp thành.

Hấn vung tay lên, trong ngọn lửa kia Thần Quân lại biến mất, ánh đèn vẫn là ánh đèn, lại có bóng dưới đất, cái bóng đen nhánh chuyển sang đỏ, đúng là nhanh chóng tràn đầy sàng ngời, hóa thành dáng vẻ một đạo nhân mặc hoả bào.

Đạo nhân này không chỉ ẩn chứa Xích Viêm Thần Quân thần vận, cũng là hấn trong đan điền phù lục pháp thuật hiển hóa.

Bất quá nếu muốn mượn đến càng nhiều Xích Viêm Thần Quân thần lực, hoặc nói là thần vận, chỉ sợ còn cần phương pháp đặc biệt đi cảm thụ.

Bất quá lại nghĩ tới, một ít tư tế trong Xích Viêm Thần Quân miếu, kỳ thật cũng biết cùng loại pháp thuật, cũng mượn Xích Viêm Thần Quân thần lực, chỉ là không biết mình so với bọn hắn lại như thế nào.

Đạo pháp thuật này, xem như vây quanh phù lục hạt giống của mình mà tu thành pháp thuật.

Nhưng hắn cảm thấy, nếu Tuân sư biết, lại sẽ nói đây chỉ là hoa lệ pháp thuật.

Ngoài ra, lại có lấy hỏa luyện thân, da, thịt, xương, tạng, sau khi thông thấu, liền có thể hóa hỏa độ.

Cũng may hắn tu tập hỏa pháp nhiều năm như vậy, tu lĩnh thần pháp, toàn bộ nhục thân đều bị luyện đốt không sai biệt lắm, hắn cảm thấy mình cách tu thành hỏa độ pháp không xa.

Còn có chính là tu tập Đạo Binh Quyết, môn pháp thuật này trong Thiên Đô Sơn đều có rất ít người tu, hắn lại càng tu càng có một loại cảm giác đại đạo chí giản.

Trong pháp thuật này, hắn phỏng phát nhìn thấy một loại, để tất cả pháp thuật đều quy về một huyền diệu.

... ..

“Giáo Dục đại nhân.”

Trong Đạo Tử Viện, đột nhiên có người gọi Triệu Phụ Vân.

Nhìn lại, đó là Tôn Thừa Trạch.

“Chuyện gì xảy ra?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đại nhân hôm nay có thời gian rảnh?” Tôn Thừa Trạch hỏi.

“Người nói một chút, có chuyện gì?”

“Cô cô ta muốn thỉnh Giáo Dụ đại nhân uống trà.” Tôn Thừa Trạch có chút quẫn bách nói, hắn cảm giác cô cô của mình là muốn Giáo Dụ có thể chiếu cố cho mình nhiều hơn, hắn không nghĩ như vậy, nhưng trước đó cô cô lại rất nghiêm túc nhắc nhở, nhất định phải mời đến Giáo Dụ đại nhân.

Hắn được cô cô nuôi từ nhỏ, cô cô lời nói hắn không dám không nghe, cho nên liền kiên trì đến mời.

“A, uống trà sao?” Lúc Triệu Phụ Vân nghe hắn nói đến ‘cô cô’, chẳng biết tại sao tâm lại không hiểu hơi nhúc nhích một chút.

Người chỉ cần sống, tâm đều sẽ động, nhưng bình thường tâm của mình động sẽ không có cảm giác gì, nhưng hắn sau kia gặp mấy lần nguy hiểm, tổng sẽ cảm giác nhiều hơn một chút hoảng hốt hoặc như bị kinh sợ.

Còn có chính là Kiếp Pháp phù lục sẽ có loại nào đó gợi ý.

“Nhà chúng ta có một mảnh vườn trà, tên là Vụ Trung

Long Trảo, cô cô tự tay hái, có an hồn dưỡng thần diệu dụng, bởi vì đây là đạo thứ nhất trà mới trong năm nay, cô cô nói muốn thỉnh Giáo Dụ đại nhân uống, lấy cảm tạ đại nhân mở lại Đạo Tử Viện.”

Triệu Phụ Vân cười nói: “Không cần, thay ta đa tạ cô cô của người, ta thân là Giáo Dụ, hết thầy đều là ta nên làm.”

Hắn nói xong, liền trực tiếp quay người rời đi, lưu lại Tôn Thừa Trạch ở nơi đó không biết làm sao, các đồng bạn của hắn tiến lên gọi hắn cùng đi, hắn sắc mặt đỏ bừng rời đi.

Triệu Phụ Vân hôm nay trở về, hắn chuẩn bị thí nghiệm một pháp thuật, vừa mới khi cùng Hạ Viện tu sĩ luận pháp, đối phương nhắc tới một vấn đề.

“Bản ngã thần tính có hay không thuộc về ‘Thần Linh’.”

Triệu Phụ Vân nhất thời khó trả lời, cho nên hắn quyết định về thử một lần.

Hắn nhớ đến cách chỗ ở của mình không xa liền có Xích Viêm Thần Quân miếu.

Trên đường về nhà, lúc đi ngang qua tòa Xích Quân Miếu kia.

Hắn đi tới trước Xích Quân Miếu, miếu là miếu nhỏ, bên trong vô cùng an tĩnh.

Cũng không thấy người coi miếu, tuy nhiên trên tượng

thần thần vận rõ ràng, trước tượng thần có lư hương, trong có hương đốt chỉ còn lại một điểm cuối cùng.

Trời chiều chiếu ở trên người hắn, bóng đen trên mặt đất, đột nhiên chuyển màu đỏ, cái bóng nằm đột nhiên đứng lên, nó diện mục đúng là cùng Triệu Phụ Vân giống nhau đến mấy phần, bóng này thân mặc hỏa hồng pháp bào người hướng phía Xích Quân Thần Tượng nhảy lên, liền vào tượng thần.

Giữa sơn dã, thường có trộm cư tượng thần, ăn vụng hương hỏa Âm Quỷ, nhưng có rất ít dám trộm cư chính thần hương hỏa Xích Viêm tượng thần.

Bản thân hắn là Hỏa Thần, trong đó hương hỏa triền miên, sẽ để cho những Âm Quỷ tà vật loại hình nháy mắt bị thiêu chết.

Mà lúc này Triệu Phụ Vân cảm nhận được một cỗ nóng rực, đồng thời có một cỗ cảm giác tê ngứa xông lên đầu.

Chương 100 : Yêu ma đầu thai

Cảm giác nóng rực cùng ngứa như côn trùng đang bò, để hấn cảm thấy khó chịu.

Nhưng hấn bảo vệ chặt huyền hóa thân này không có sụp đổ, bởi vì hấn kết phù lục hạt giống chính lấy Xích Viêm Thần Phù làm nguyên mẫu kết thành, cho nên loại cảm giác bài dị kia còn có thể tiếp nhận.

Mà đồng thời, hấn sinh ra một loại cảm giác khác.

Loại cảm giác này không nói rõ được cũng không tả rõ được, giống như một loại thần tính đồ vật, thần tính này giấu ở trong lửa, hoặc là nói lửa này mang thần tính.

Hỏa diễm thần tính, Thần Hỏa.

Rất nhiều thứ người khác kể một ngàn nói một vạn, cũng không bằng mình tự thân thân thể hội.

Đồng thời trong tai của hấn phảng phất nghe đến ngàn vạn thanh âm, tựa như một người đứng trên đài, và xung quanh thần đài này, có vô số thanh âm đang cầu nguyện, đang khẩn cầu, lại hoặc là hiến tế.

Nhưng hấn căn bản nghe không được gì, chỉ biết mình ở trong ngọn lửa, bốn phía bàn chỉ có từng đoàn ánh sáng như đèn, ánh đèn sáng tối không đồng nhất, lại bất luận là sáng vẫn là tối, đều không cách nào thấy rõ ràng

trước đèn phải chẳng có người.

Mà ở trong những âm thanh này, lại có một cảm xúc nồng nặc nhất, chỉ là trong cảm xúc nồng đậm này, hẳn cảm nhận được chính là một loại thống khổ vận vẹo, trong đó có giấy dựa cùng tuyệt vọng.

Hắn tập trung ý thức cảm giác cảm xúc kia, nhưng âm thanh kia lập tức đi xa, mà cảm xúc kia càng lúc càng gần, xuất hiện thanh âm: “Mời Xích Viêm Thần Quân giáng lâm thân ta, đốt cháy ta thể xác, mời Xích Viêm Thần Quân giáng lâm thân ta, đốt cháy ta thể xác.”

Cùng lúc đó, hắn cảm giác giống như bị một đầu vô hình tuyến kéo đến trong một căn phòng, hắn nhìn thấy một phụ nhân tuổi trẻ nằm ở trên giường, chân mỏng đắp trên người, bên cạnh một hài tử nhỏ gầy ghé vào bên giường ngủ.

Trên giường phụ nhân mặc dù nhắm mắt lại, nhưng tâm thần nàng bất an, như đọa trong ác mộng, trong miệng không phát ra âm thanh, nhưng tâm đang không ngừng phát ra hò hét: ” Mời Xích Viêm Thần Quân giáng lâm thân ta, đốt ta thể xác, Mời Xích Viêm Thần Quân giáng lâm thân ta, đốt ta thể xác.”

Nguyện vọng này giống như thành nàng nguyện vọng cuối cùng, giống như sau khi tuyệt vọng hò hét.

Phía nam vách tường trong phòng, có một cái bàn, trên mặt bàn bày biện một thần bài vị, phía trên khắc lấy ‘Xích Viêm Thần Quân’ danh.

Trên thần bài thần vận đã không có, bởi vì hấn phát hiện, trên thần bài kia không biết bị máu gì xối qua.

Trước thần bài lại có một đĩa hoa quả, đã khô cạn, có nho nhỏ lư hương, bên trong có rất nhiều hương cấn còn sót lại.

Không có mới hương nhóm lửa, tàn hương đã lạnh, hiển nhiên đã có một đoạn thời gian không có dâng hương.

Triệu Phụ Vân phỏng đoán có thể là phụ nhân trên giường bệnh trước đó mỗi ngày đều sẽ dâng hương, sau khi bệnh liền không có người cung phụng.

Khi hấn thấy cảnh này, ký ức ép ở sâu trong nội tâm bị hung hăng lật lên, đã từng hấn cũng như thế, ghé vào trước giường, nhìn xem mẹ của mình trên giường từng ngày bệnh nặng, từng ngày lâm vào trong hôn mê.

Mà mình đi cầu phụ thân, lại ngay cả người đều không gặp được.

Bị những quản gia, di nương kia ngăn trở.

Đã từng hấn coi là sự do người làm, chỉ cần mình chịu cúi đầu, chịu cầu người, chịu lấy lòng, không có người thật nhẫn tâm như vậy, nhưng cuối cùng hấn tuyệt vọng.

Lúc này Triệu Phụ Vân có thể rõ ràng cảm giác được phụ nhân cảm xúc, nàng muốn chết, nhưng lại nhất thời chết không được.

Thuận nàng kêu gọi, Triệu Phụ Vân rất dễ dàng liền

nhập trong mộng của nàng.

Đây là một vùng thế giới tăm tối, có một gian phòng u ám, trong phòng có một người bị khóa ở trên giường.

Trong bóng tối, có một đoàn quái dị đồ vật đang chui vào trong thân thể nàng.

Vật kia giống như màu đen mái tóc, từ mắt, mũi, lỗ tai, mồm chui vào thân thể nàng.

Triệu Phụ Vân xuất hiện, cho vùng không gian này mang tới ánh sáng, nàng giống như có một chút cảm ứng, nàng phảng phất nhìn thấy ánh sáng, phảng phất cảm nhận được một tia nóng.

“Xích Viêm Thần Quân, mời đốt ta thể xác, đốt ta thể xác... .”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy trên vách tường trong bóng tối có cổ quái đồ án.

Là hình ảnh một đám ác quỷ, bọn hấn giống như đang cử hành loại nghi thức nào đó.

Mà ở giữa chính là một cái giường, trên giường nằm một vị phụ nhân.

Từ trong liên tục đồ án, có thể thấy được, tựa hồ có đồ vật mượn phụ nhân thân thể một lần nữa thai nghén, tương đương với đầu thai sinh con.

Chỉ là nơi này không phải nhân loại bình thường mang

thai, mà lấy loại phương thức này.

Đây là yêu ma đầu thai?

Ở trong Quảng Nguyên Phủ này, thế mà lại có chuyện như vậy phát sinh?

Chẳng lẽ bởi vì Tri Phủ chết rồi, trong toàn bộ Quảng Nguyên Phủ rất nhiều sự vụ cụ thể không có người quản, cho nên mới sẽ có chuyện như vậy?

Hắn không biết trước kia Quảng Nguyên Phủ là dạng gì, nhưng bây giờ lại nhìn thấy.

Chỉ thấy hắn chỉ một ngón tay, những sợi tóc chui hướng phụ nhân thân thể liền nháy mắt bắt đầu cháy rùng rục.

Nhưng những tóc đen trước đó đã chui vào thân thể phụ nhân, đã dung nhập thần hồn của nàng, hỏa diễm muốn đem những “Tóc đen” kia đều thiêu hủy, tất nhiên sẽ ngay cả nàng cũng đốt.

Cho nên nàng mới có thể phát ra thỉnh nguyện ngay cả nàng cũng cùng đốt cháy.

Lúc này phụ nhân nằm ở trên giường mở to mắt, nhưng trong hai mắt là một mảnh thâm đen, trong thâm đen tràn đầy quỷ dị.

Triệu Phụ Vân đứng ở đó suy tư trong chốc lát, lại xòe bàn tay ra đối phụ nhân trên giường.

Bàn tay của hắn bắt đầu phát sáng, ánh sáng kia không phải hỏa diễm, cũng sẽ không trực tiếp đốt cháy ý thức của đối phương.

Ánh sáng kia giống như có thể xuyên vào nòng ý thức chỗ sâu, xuyên vào mỗi một chỗ góc ngách, để những âm tà kia không chỗ có thể ẩn nấp, trong ánh sáng có phá tà thần lực.

Chỉ chốc lát sau, trong ý thức của nàng liền chỉ có một mảnh sáng ngời, biến trong suốt, nàng nhìn thấy một kim quang thần nhân vung tay lên một cái, trong hư không hình như có kim sắc đao xẹt qua hư không, nháy mắt phá một mảnh hắc ám để nàng tuyệt vọng này.

Ý thức của nàng nhanh chóng trở về, mặc dù nhục thân bởi vì hồi lâu không có ăn uống gì, mà suy yếu, nhưng tinh thần của nàng lại chuyển cực tốt.

“Từ nhi, Từ nhi... .” “

Sai vài tiếng gọi liên tiếp, thiếu nữ ghé vào bên giường ngủ tỉnh lại, tùy theo kinh hỉ nhìn xem mẹ của mình, nói: “Mẫu thân, người tỉnh, người, người đây là, tốt sao?”

Tống Uyển không biết mình có tốt không, nhưng nàng cảm thấy mình khả năng tốt, nói: “Thần Quân phù hộ, ta đã tốt, người đi bưng chén cháo đến, chờ sau khi mẫu thân khôi phục, chúng ta đi Thần Quân Miếu hoàn nguyện.”

“Tốt, mẫu thân, ta liền đi múc cháo tới.” Tống Thu Từ kinh hỉ đứng lên, lại bởi vì dùng lực mạnh, đầu một

choáng, ngã xuống đất, nhưng rất nhanh lại khôi phục.

Đứng dậy, chạy đến trong phòng bếp, múc cháo.

... ..

“Giáo Dụ đại nhân, là muốn dâng hương hay là hoàn nguyện?” Một lão nhân từ trong đi ra, hướng Triệu Phụ Vân nói.

Triệu Phụ Vân lại thi lễ, nói: “Thần Quân giúp ta rất nhiều, ta đến kính hương.”

Thế là, hấn ở đây cung kính dâng một nén nhang, đồng thời ném một góc bạc.

Hấn có thể cảm nhận được, trên người ông lão này cũng không có bao nhiêu Thần Quân Xích Viêm Khí.

Bình thường người coi miếu Xích Quân Miếu, đều sẽ có tương ứng tu hành pháp, hấn tựa hồ không có tu hành.

“Người coi miếu không có tu hành sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bẩm Giáo Dụ, nguyên bản người coi miếu đã bị vương phủ triệu trở về, ta bắt quá nguyên bản ở trong miếu này làm chút tẩy quét công việc, lúc người coi miếu rời đi, để ta tạm thay người coi miếu, nói là chờ hấn làm xong, liền sẽ trở lại.”

“Nha.” Triệu Phụ Vân lên tiếng, liền không tiếp tục hỏi nhiều.

Trong lòng thì nghĩ đến việc này, chỉ sợ cùng Thiên Đô Sơn và Trấn Nam Vương Phủ phát sinh mâu thuẫn thoát không khỏi liên quan.

Hắn một đường trở lại chỗ ở, lại phát hiện cổng, có hai người ở đó chờ đợi mình, một là Tôn Thừa Trạch, một thì là một vị nữ tu sĩ.

Hắn tâm không hiểu hơi nhúc nhích một chút.

Chương 101 : Cảm giác kiếp nông, nghĩ luyện bảo

Hắn chưa từng gặp nữ tử này, nhưng nhìn thấy Tôn Thừa Trạch, lập tức biết đây nhất định là cô cô hắn người muốn mời mình uống trà.

Nữ tu này không đơn giản.

Bởi vì sự xuất hiện của nàng, để trong lòng mình sinh ra không hiểu cảm giác bất an.

Nàng có đồ vật có thể tổn thương đến mình, hơn nữa có ý định tổn thương mình.

Nguyên bản hắn muốn kính nhi viễn chi, thế nhưng nàng lại tìm tới cửa, điều này khiến hắn không khỏi nhăn lại lông mày.

Hắn rất ít nhíu mày, bởi vì nhíu mày mang ý nghĩa phiền lòng sự tình, hắn không thích đem tâm sự biểu hiện trên mặt.

Hắn mới đến gần, đối phương đã mở miệng nói: “Giáo Dụ đại nhân, tiểu nữ tử Tôn Khả Nhị, bái kiến Giáo Dụ đại nhân.”

Triệu Phụ Vân đứng yên, nói: “Cái gì đại nhân không đại nhân, người ta đều là người trong tu hành, vì tìm đạo mà sinh, nên lấy đạo hữu tương xứng.”

Tôn Khả Nhị cũng đã nhìn thấy Triệu Phụ Vân giết Mông Ngạn Hổ, lúc này nói: “Đại nhân uy chấn Quảng Nguyên, sao dám lấy đạo hữu tương xứng, ngài chấp chưởng một phủ giáo cương, là chân chính đại nhân.”

Triệu Phụ Vân cảm thấy nữ nhân này nhìn qua xinh đẹp, nhưng nói tới nói lui cong cong quán quán, phiền vô cùng, một xưng hô đều muốn dây dưa lâu như vậy, vẫn là Tuân sư như thế tốt, nói chuyện dứt khoát, có chuyện liền nói, không có việc gì nhắm mắt ngủ ngon.

“Tôn đạo hữu có chuyện gì sao?” Triệu Phụ Vân trực tiếp hỏi, thanh âm của hắn có chút lạnh.

Tôn Khả Nhị trong lòng nghi hoặc, nàng cảm thấy Triệu Phụ Vân này có chút cảm giác cự người ở ngoài ngàn dặm, nàng cũng đã được nghe nói Triệu Phụ Vân không phải người lãnh đạo, thế nhưng cảm giác này làm sao cùng truyền ngôn không giống.

“Kỳ thật chủ yếu là muốn kết giao đạo hữu, phong thái của đạo hữu trên tường thành ngày đó, để người kính ngưỡng, ai lại không muốn làm quen đạo hữu đây.” Tôn Khả Nhị nói.

“Tôn đạo hữu quá khen, nếu không có chuyện gì khác, kia, Tôn đạo hữu xin cứ tự nhiên.” Triệu Phụ Vân nói xong, mở cửa, sau đó vào cửa, sau khi vào cửa còn đối với đứng ở bên ngoài có chút mộng Tôn Khả Nhị nhẹ gật đầu.

Cửa khép lại, Triệu Phụ Vân mặt bị cửa ngăn trở.

Tôn Khả Nhị sắc mặt có chút đỏ, nàng thân phận là người tu hành, lại rất biết nói chuyện, người lại xinh đẹp, mặc dù gia thế xuống dốc, nhưng chỉ cần đi kết giao, rất ít có kết giao thất bại.

“Cô cô, chúng ta đi trước đi, Viện Chủ có thể có chuyện bận rộn.” Tôn Thừa Trạch nói.

Tôn Khả Nhị hít sâu một hơi, chậm rãi thở ra, nhìn Tôn Thừa Trạch, nói: “Thừa Trạch, người nhất định phải hảo hảo tu hành, tương lai trọng chấn gia nghiệp, để không có bất kỳ ai có thể xem thường người.”

“Bởi vì đến lúc đó người đại biểu liền không chỉ có chính người, mà là cả một cái gia tộc, phía sau của người sẽ có một nhóm lớn tùy tùng, đến lúc đó người thanh thế đủ để cho người coi trọng.” Tôn Khả Nhị nói.

“Vâng, cô cô, ta nhất định sẽ cố gắng.” Tôn Thừa Trạch nghiêm túc trả lời, hẳn không rõ đã trả lời như vậy bao nhiêu lần, có đôi khi, hẳn cảm thấy mình muốn chết lặng.

... ..

Triệu Phụ Vân chỉ suy tư một chút Tôn Khả Nhị kia liền không tiếp tục nghĩ.

Hắn suy nghĩ Quảng Nguyên Phủ hiện tại thế cục, cảm thấy cho dù là Thiên Đô Sơn cùng Trấn Nam Vương Phủ đạt thành hiệp nghị nào đó, Trấn Nam Vương Phủ cũng sẽ không cam lòng.

Bởi vì Thiên Đô Sơn một bước này đi tới, liền tương đương với giẫm lên mặt Trấn Nam Vương Phủ, đương nhiên, có đôi khi hết thấy đều là thực lực nói chuyện, không có thực lực, mặt bị giẫm lên cũng không thể hừ một tiếng.

Nhưng đối với một thế lực tồn tại đã lâu đến nói, cũng không phải là tiếp nhận dễ dàng như vậy.

Quảng Nguyên Phủ không chỉ có một cái Trấn Nam Vương Phủ, Trấn Nam Vương Phủ chỉ là người dẫn đầu toàn bộ Quảng Nguyên Phủ mà thôi.

Qua nhiều năm như thế, người trong Quảng Nguyên Phủ tán khắp các nơi, có nhập môn phái, cũng có thông gia đến trong phủ khác.

Triệu Phụ Vân mặc dù không rõ ràng, trong Thiên Đô Sơn có tu sĩ cấp cao xuất thân từ Quảng Nguyên Phủ hay không, nhưng hắn luôn cảm thấy, sự tình còn xa chưa kết thúc, hiện tại mới chỉ là vừa bắt đầu.

Trong lòng của hắn, cảm giác kiếp pháp phù lục mang đến, tựa như trước khi sắp mưa to mây đen tích lũy, sau khi trên tường thành quyết giết, chẳng những không có tán đi, ngược lại tích lũy tốc độ nhanh hơn.

Điều này cho hắn một loại bảo tố sắp tới, mà mình cảm giác đang đứng ở trung tâm bảo tố, cho nên hắn khó tránh khỏi có cảm giác cấp bách.

Mặc dù trước đó vài ngày Tuân sư đến, cũng không nói gì, nhưng hắn biết, Tuân sư không chỉ cứu mình, mà

còn đang nói với mình hiện ở đây chỉ là yên tĩnh trước cơn bão tố mà thôi.

Hôm nay nhìn thấy người coi miếu trong Xích Quân Miếu đều bị vương phủ triệu trở về, hấn không khỏi có chút thâm nghĩ, những thế gia này đến tột cùng đang làm những gì, lại nghĩ thế nào.

Chỉ là hấn cũng biết, mình thân phận, các thế gia nơi này căn bản không khả năng nói với mình tin tức gì.

Hơn nữa, hôm nay gặp phải một nữ tử bị yêu ma đầu thai, để hấn cảm thấy, trong Quảng Nguyên Phủ này ẩn giấu yêu ma tựa hồ bởi vì nguyên nhân thế cục, mà tại xao động.

Tuy nhiên hấn cơ bản có thể xác định trong lòng Xích Viêm Thần Quân, xem như một ‘khái niệm’ bên trên thần, nó tồn tại, nhưng lại không phải loại ‘người’ tồn tại.

Mà lại, Xích Viêm Thần Quân là Đại Chu khai quốc Hoàng Đế phong, hấn đột nhiên cảm thấy, có lẽ trong triều đình, có không ít người cũng giống như mình, đánh cắp thần quyền.

Đây có lẽ là trong Xích Viêm Giáo Phái bí mật.

Triệu Phụ Vân vuốt vuốt lỗ tai, đến bây giờ, trong tai của hấn cũng còn như có như không nghe nhầm, giống như có người đang cầu nguyện.

Điều này khiến hấn rất không thoải mái, hơn nữa hấn cảm thấy nếu kéo dài như thế, sẽ có nguy hiểm rất lớn.

Hắn bắt đầu nhập định, đem những cảm xúc thần vận mang đến không thoả mái đều thanh không.

Hắn cho rằng, một tu sĩ, tốt nhất mỗi ngày đều muốn nhập định, tịnh hóa thể xác tinh thần, làm mình thần thanh hồn định, như thế mới có thể không tích lũy âm tà ở trong lòng.

Tựa như phòng của mình, tốt nhất mỗi ngày đều quét dọn.

Chỉ chớp mắt cũng đã đến ban đêm, hắn từ trong nhập định tỉnh lại.

Đứng ở bên cửa sổ nhìn bầu trời chốc lát, gần nhất ngộ pháp thuật rất nhiều, nhưng không có một dạng để hắn cảm thấy có định đỉnh càn khôn, có thể để cho mình chuyển bại thành thắng.

Chải vuốt trong lòng mình sở học sở ngộ, lại nghĩ đến bảo vật của mình.

Đột nhiên trong lòng sinh ra một ý nghĩ.

Hắn đem đèn bày ra trên bàn, lại từ trong bảo nang xuất ra một hạt châu.

Từ khi hắn thu hoạch được hạt châu này đến nay, trừ bỏ ngay từ đầu lấy ra nhìn qua, về sau cơ bản rất ít lấy ra, bởi vì hắn thực lực còn chưa đủ tế luyện Nguyên Thần thứ hai.

Mà hiện tại trong Huyền Xá Châu giam cầm lấy Yểm Ma, năm đó Yểm Ma này ngay cả Tuân Lan Nhân đều có thể vây khốn, hắn cảm thấy mình nếu muốn tẩy luyện Ma Châu một lần nữa hóa thành Huyền Xá Châu, nhất thời bán hội cũng làm không được, mà lại hắn cảm thấy tẩy ma bên trong có chút đáng tiếc.

Hắn đột nhiên có một mạch suy nghĩ luyện bảo, muốn đem Yểm Ma luyện thành một kiện bảo vật.

Hắn lại đem Xích Quân Thần Tượng gỗ tảo cầm tới.

Yểm Ma, là không trí tuệ quái dị, nếu có thể cùng tượng thần hợp hai làm một, như vậy không phải sẽ hình thành loại nào đó biến hóa?

Hắn ở trong núi xem rất nhiều sách viết, luyện chế mà thành một ít pháp bảo đặc biệt cường đại, có tính tất yếu, cũng có được vận khí thành phần, người khác muốn phục chế đều rất khó.

Đến bây giờ, tượng thần đối với hắn đã không có bao nhiêu tác dụng, những tác dụng tượng thần mang đến, Mặc Lam Liên Hoa Đăng cũng có thể.

Cả hai nếu không cách nào dung hợp, hoặc Yểm Ma bị luyện đốt không còn bởi thần diễm Xích Quân thần tính mang đến trên tượng thần, hoặc tượng thần bị ô nhiễm, cuối cùng bị hủy.

Nhưng nếu có thể dung luyện tốt, liền sẽ là một kiện bảo bối cường đại.

Yểm Ma là loại đồ vật xâm lược tính cực mạnh, nhưng chính là không có trí tuệ, hẳn nghĩ tới ở trong núi nhìn mấy loại phương pháp lấy ma luyện chế pháp khí.

Yểm Ma Phiên, Ma Thần Phiên, Thực Tâm Bảo Kính, Hứa Nguyên Hồ Lô... . .

Chương 102 : Gia tộc cùng người

Trong Trấn Nam Quan, ánh lửa ngút trời.

Ngày bình thường, nơi khác trời mưa, trong phòng mùa mưa thường thường đều ẩm ướt, mà nơi này lại lâu dài khô ráo.

Ánh lửa xông phá mây trên trời, vô luận là ban ngày hay là ban đêm, bầu trời đều là mặt trời cùng tinh thần lấp lánh.

Trong Trấn Nam Vương Phủ có một tòa tế đường.

Tế đường bày đầy từng tòa tượng thần, tượng thần đều lớn nhỏ giống nhau, cao khoảng hai mươi tấc, xếp đặt từ cao tới thấp, mỗi một tượng thần đều tư thế giống nhau, thủ chưởng trước người.

Trên bàn tay đều khắc lấy danh tự.

Trước mỗi tượng thần, đều có một ngọn đèn, ánh đèn chiếu đến những tượng thần này, làm cho tượng thần sinh động như thật.

Ở phía dưới cùng, thì có một lư hương cao cỡ nửa người, bên trong cắm đầy hương.

Lúc này đang có hai trụ hương mới điểm cắm ở bên trong, mà trước lư hương đứng hai người.

Một người trung niên, một là người trẻ tuổi.

Trung niên nhân không là người khác, chính là Trần Nam Vương Lam Thiếu Huân, người trẻ tuổi là con trai duy nhất của hắc Lam Huy.

“Những năm gần đây, người một mực làm người coi miếu trong Quảng Nguyên Phủ, ta chưa hề can thiệp qua, bởi vì đây là chúng ta Lam gia truyền thống, cũng là tu hành cần, không làm trong Quảng Nguyên Phủ, cũng muốn đi địa phương khác làm.”

“Nhưng người muốn rõ ràng, chúng ta Xích Viêm Thần Giáo tu hành là thần quyền, lại không thể ứng nguyện hương chúng, hương chúng cung phụng Xích Viêm Thần Quân có thể đạt được bao nhiêu che chở tất cả ở chính bọn hắc, chúng ta có thể vì bọn hắc khai quang tượng thần, có thể bán cho bọn hắc Hộ Thân Phù, nhưng chúng ta tuyệt đối không thể đem mình làm Xích Viêm Thần Quân.”

“Bởi vì chúng ta không chịu đựng nổi vô tận hương nguyện xung kích, mang người tới nơi này, chính là nói cho người, trong tiên tổ chúng ta, có vài vị kinh tài tuyệt diệu, bởi vì đối tổ huấn không coi trọng, luôn cho là mình có thể đánh vỡ quy tắc, cho là mình có thể đi ra đường mới, cho nên trả lời hương nguyện, cuối cùng đều vẫn mệnh lúc đang thời gian quý báu.”

“Người từ nhỏ đã thông minh, có thể tĩnh tâm, thích suy nghĩ pháp thuật, có tu hành tài tình, cho nên khi người nói muốn đi làm người coi miếu, cứ việc niên kỷ còn

nhỏ, ta cũng không nói gì, nhưng gần một năm này, ta nghe nói, người từng có không ít lần đáp lại hương nguyện, có phải như vậy hay không?” Trần Nam Vương Lam Thiếu Huân nói.

“Đúng vậy, phụ thân.” Lam Huy cúi đầu hồi đáp.

“Nói cho ta, tại sao lại như vậy?” Lam Thiếu Huân hỏi.

“Bởi vì rất nhiều người nhận tà ma xâm hại, căn bản là không cách nào tới trong miếu, mà trong nhà bọn hắn thờ phụng tượng thần hoặc là thần bài vị, cũng dễ dàng bị ô uế.”

“Chúng ta chỉ người mượn dùng Xích Quân Thần Hỏa, chúng ta không phải Xích Quân, đây là ta tu hành câu đầu tiên đọc thuộc lòng, đến bây giờ mỗi ngày mở mắt, cũng muốn ở trong lòng mặc niệm một lần, người có phải hay không quên đi.”

“Phụ thân đại nhân, ta không có quên.” Lam Huy cúi đầu, nhanh chóng trả lời.

“Người không có quên, nhưng người không có làm được.” Lam Thiếu Huân trong thanh âm có lửa giận, nói: “Người biết rõ mà còn cố phạm phải, người nhận là mọi người đều không có tài tình, tất cả mọi người không bằng người? Nơi này nhiều tiên tổ như vậy, toàn bộ Xích Viêm Thần Giáo người cũng không bằng người?”

Hắn cảm giác con của mình, quá coi thường người trong thiên hạ.

“Nhi tử vẫn chưa nghĩ như vậy, chẳng qua là cảm thấy bọn hần quá khổ.” Lam Huy nói.

“Hạnh phúc là hiếm có trên đời này, cực khổ mới là nhân gian trạng thái bình thường.” Lam Thiếu Huân thật giận, hần cảm thấy con trai mình tư tưởng xảy ra vấn đề.

“Người có thể quản được mấy người?” Lam Thiếu Huân gào thét lớn: “Hiện tại gia tộc chúng ta gặp phải diệt tộc tai ương, người đến quản!”

Lam Huy thấp đầu, ở thời điểm này lại ngẩng lên, nhìn xem từng hàng tổ tiên linh tượng, trầm mặc một hồi, nói: “Như không có gia tộc, gia tộc liền vô tai kiếp.”

Hần vừa nói xong, trong hai mắt Lam Thiếu Huân một chớp mắt dâng trào ra lửa, hần quay người, một bàn tay liền đánh ra, cả người Lam Huy đều bị đánh bay ra ngoài.

“Đây là lời người có thể nói sao? Người hưởng dụng chính là gia tộc hết thảy, hết thảy này đều là lịch đại tiên tổ phẫn đấu đến, người lại nói lời như vậy, tâm của người sẽ không đau sao? Người chỉ thấy người khác cực khổ, người cúi đầu xuống nhìn một vùng chính người đứng này, người ngẩng đầu nhìn các liệt tổ liệt tông, khổ nạn của chúng ta sắp muốn phát sinh, lương tâm của người sẽ không đau sao?”

Lam Thiếu Huân vỗ trái tim vị trí, mà Lam Huy nửa nằm trên mặt đất, trong mắt của hần nhìn một ngọn lửa, đây không phải là Minh Hỏa, mà là Thần Huy.

Hắn không nói gì, con mắt nửa mở, tất cả mọi thứ đều mơ hồ, sự tích tổ tiên phần đầu hắn đều nghe nhiều nên thuộc, hắn biết mình lịch đại tiên tổ vì bảo trụ gia tộc ở vị trí chủ đạo Quảng Nguyên Phủ, bảo trụ Trần Nam Vương uy danh, trả giá rất lớn.

Nhưng những năm này, hắn ở đó làm người coi miếu, cũng quả thật nhìn thấy quá nhiều cực khổ, hắn cảm thấy những người kia sinh hoạt, tựa như trong bóng đêm trải qua nguy hiểm, nhìn như trợn mắt thấy thế giới phong phú, nhưng thế gian này màu sắc cùng bọn hắn không có quan hệ, mà các loại ngoài ý muốn, ốm đau, thì vĩnh viễn quấn quanh lấy bọn hắn.

Tai họa có thể tới từ yêu ma, có thể tới từ chính mình ngu muội, có thể tới từ chính mình nhỏ hẹp, có thể tới từ người khác đố kỵ, cũng có thể tới từ thế giới bất công.

Nhưng hắn cảm thấy không thể trách bọn hắn, sai không phải bọn hắn, là thế giới này.

“Người ở đây hảo hảo tỉnh lại cho ta, đối liệt tổ liệt tông tỉnh lại!”

Lam Thiếu Huân chỉ vào từng hàng đèn cùng tượng thần, lớn tiếng nói, sau đó đi ra ngoài, nói với thủ ở cửa gia tướng: “Cho ta khóa kỹ, nếu như không nhận rõ mình, ta liền coi như không có đứa con trai này.”

Hắn một đường tức giận đi tới thư phòng của mình, trong lòng của hắn, đối với con của mình đã kiêu ngạo lại thất vọng.

Kiều ngạo chính là con của mình, tu hành tài tình so với những tổ tiên có tài tình kia cũng cao hơn, nhỏ nhỏ niên kỷ, liền có thể làm được ứng hưởng chúng cầu nguyện, có thể mượn dùng thần quyền, nhưng để hấn thất vọng chính là, con của mình lại là một người trách trời thương dân.

Cảm hoài thế gian khó khăn, tương lai nhất định chết không yên lành.

Ngoài phòng có một thị nữ bưng an thần tư âm trà đi tới, an thần tư âm trà này có thể làm cho người tâm thần yên tĩnh, không đến mức khô bỏng hỏa hờn, đây là trà uống thiết yếu của người tu hỏa pháp.

Một vị phụ nhân vừa vặn đi tới, chặn lại nàng, tiếp nhận trong tay khay trà, sau đó phát phát tay để thị nữ lui ra.

Nàng bưng khay trà tiến thư phòng, nhìn trượng phu của mình ở đó xem một bức tranh.

Tranh kia là tổ tiên truyền xuống, họa một mảnh hỏa diễm từ trên trời giáng xuống, rơi trên mặt biển.

Nghe nói một mảnh biển kia về sau cát vàng hấn hải, một mảnh đại hỏa thiêu khô một vùng biển.

Nàng đem khay trà đặt xuống, sau đó nâng bình trà lên rót một chén, bưng đến bên người Lam Thiếu Huân, Lam Thiếu Huân tiếp nhận, thở dài một hơi, nói: “Nhận tổ tiên ban cho, che chở hậu bối trưởng thành, làm gia tộc thanh thế không ngã, ra sao khó a.”

“Có câu nói gọi là lịch kiếp trùng sinh, ta nghĩ, Huy nhi nếu kinh lịch một ít sự tình, tổng sẽ nghĩ rõ ràng.” Phụ nhân nói.

“Lịch kiếp trùng sinh bốn chữ này, từ xưa đến nay, lừa gạt bao nhiêu người a, tuyệt đại đa số người, đều là lịch kiếp bỏ mình, nếu trùng sinh trở về, ta đã không phải ta, gia tộc thân nhân không tại, bằng hữu tan hết, trùng sinh trở về lại có ý nghĩa gì đây.”

“Một người có một cách sống, Lam gia chúng ta gặp tai kiếp, tóm lại cần làm chút chuẩn bị, không phải sao?” Phụ nhân không nhanh không chậm nói.

Lam Thiếu Huân biết nàng ý tứ là muốn vì gia tộc bảo trì hi vọng, lưu một đầu đường lui.

“Lúc này, nếu ta đem con của mình đuổi đi, người sáng suốt đều biết chúng ta làm tính toán gì, nếu mọi nhà đều học chúng ta, như vậy chúng ta còn thể nào vượt qua trận nguy cơ này.”

Lam Thiếu Huân trầm mặc một chút nói.

“Không bằng, thử một chút để Huy nhi trước thành hôn đi.” Phụ nhân nói.

Lam Thiếu Huân nghe xong, lại hãm nhập thật sâu trầm mặc, đem trong chén trà uống cạn, phụ nhân lại vì hấn rót đầy, hấn lại uống xong, lúc này mới lên tiếng nói: “Một gia đình, có thể để một nam nhân có trách nhiệm tâm thu hồi hết thầy kiêu ngạo, vô luận hấn ý nghĩ từng có bao nhiêu mộng tưởng cùng tùy hứng, chỉ cần kết

hôn, hấn đều chỉ có thể chôn vùi ở sâu trong nội tâm.”

“Chính hấn muốn tùy hứng, vậy thì không thể trách chúng ta cho hấn đeo lên dây cương, cho dù hấn là ngựa hoang, cho dù hấn là gió vùng hoang vu, cũng sẽ bị buộc ở đây, hồi tâm.” Lam Thiếu Huân nói xong, bên cạnh phụ nhân lại lộ ra thần sắc kỳ quái, nói: “Người, nguyên lai là nghĩ như vậy a!”

“Nhân sinh giai đoạn khác biệt, chắc chắn sẽ có ý nghĩ khác biệt, ta đi an bài tốt, để Huy nhi mau chóng thành hôn.” Lam Thiếu Huân đặt chén trà xuống, quay người ra thư phòng.

Chương 103 : Thần Phù cùng mai phục

Triệu Phụ Vân mỗi ngày tu hành luyện pháp, lại trên một quyển sách viết mình muốn luyện bảo vật tư tưởng.

Hắn suy nghĩ sâu xa.

Luyện một kiện pháp bảo, cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Mà trong này, phiền toái nhất chính là kết hợp, liên tương đương với đem nước cùng lửa dung hợp một chỗ.

Hắn cảm thấy, vẫn cần từ trong Âm Dương đi tìm linh cảm.

Đem Yểm Ma nhìn xem là Âm, mà gỗ táo tượng thần nhìn xem là Dương.

Hắn có trực giác, nếu mình thật sự có thể luyện thành kiện bảo vật này, như vậy mình tu hành, nhất định sẽ có tiến bộ lớn.

Nói cho cùng, tất cả pháp, đều là đối với thiên địa quy tắc lý giải cùng ứng dụng.

Có người từng nói, pháp thuộc về trời, ta chỉ mượn tới sử dụng.

Cho dù là thần minh, trong mệnh mông thiên địa, cũng chỉ là đứng tương đối cao mà thôi, cách đạo càng gần một chút thôi, đương nhiên đây là hữu tâm khí tu sĩ viết sách lời.

Đối với đại bộ phận tu sĩ đến nói, hôm nay kiếm bao nhiêu linh thạch, hái mấy vị dược thảo, đổi mấy hạt đan dược mới là trạng thái bình thường.

Hoặc là vẽ thành mấy trương hộ thân phù lục, đổi chút tiền, sau đó mua chút mình cần tu hành vật.

Có ít người tu hành là đi tới đi lui, là hái luyện âm dương, là xem sao mà quan sát thiên hạ, có ít người tu hành là cúi đầu sinh hoạt.

Triệu Phụ Vân không muốn những thứ kia, hắn chỉ muốn mỗi một ngày đều không phải sống uống.

Bất quá trừ tu luyện ra, còn nhiều đi cái Xích Quân Thần Miếu, trong thần miếu lão nhân kia cũng không thể cho người tới dâng hương trợ giúp.

Lúc Triệu Phụ Vân đi ngang qua nơi đó, nếu vừa lúc gặp phải, liền sẽ tiếp nhận.

Tỉ như có người muốn mua Hộ Thân Phù.

Đương nhiên, trong thần miếu không thể nói mua, chỉ có thể nói cầu Xích Viêm Thần Quân phù hộ.

Một ngày này Triệu Phụ Vân vừa lúc ở đây, một đôi tổ tôn đi đến, lớn tuổi là một lão bà bà, trong tay chống

quải trượng, bên người là một thiếu nữ, thiếu nữ tay cầm một giỏ trúc.

Thiếu nữ một tay đỡ lấy lão bà bà kia, nhìn thấy người trong thần miếu, lại cúi đầu xuống nhìn đường, vịn mình bà bà bước qua cánh cửa.

Từ hai người mặc đến xem, gia cảnh của các nàng hẳn là cũng không tệ lắm.

Lão bà bà kia ngược lại cũng không sợ, nhìn thấy trong miếu Triệu Phụ Vân, ngược lại là gật đầu cười, sau đó từ trong giỏ trúc xuất ra hương đến châm lửa, cung kính dâng hương, sau đó lại để cháu gái của mình dâng hương.

“Xin hỏi dư người coi miếu có đó không?” Lão bà bà hỏi.

Tạm thay người coi miếu tên là Nghiêm Đạt, mở miệng nói: “Người coi miếu có chút sự tình rồi đi, ngài cầu phù, chỉ sợ chỉ có thể đi miếu khác.”

Hắn nhận biết lão phụ nhân này, tên là Phùng Dung.

Nhưng lão phụ nhân lại không nhận ra hắn, hắn lúc nhỏ, từng đi theo trong nhà đại nhân, đi qua nhà nàng linh điền bắt Tiêm Xỉ Thử.

Nhà của nàng không tính là thế gia, nhưng lại mở một chút linh điền trồng linh đạo, nghe nói còn trồng một chút dược thảo.

Khi linh đạo sắp thành thực, sẽ dẫn tới một ít động vật

gặm nuốt, những chủ gia vì tiết kiệm tiền, liền sẽ mời một ít người bình thường có tương quan kinh nghiệm đến giúp đỡ.

Trong nhà hấn vừa lúc là như vậy, chỉ là về sau, khi nhà hấn đại nhân tại một lần ban đêm giúp người bắt chuột, gặp phải âm tà.

Nghe nói lúc ấy, đột nhiên có người hô phụ thân hấn danh tự tra hỏi, phụ thân hấn không biết làm sao liền quay đầu, sau khi trả lời một câu, liền thẳng tắp đi tới rừng, lúc đồng bạn tìm được, cũng đã chết rồi.

Ngày đó hấn không đi, sau khi trong nhà biết được phụ thân tin chết, cả người đều cứng nhắc.

Sau khi trong nhà mất đi trụ cột, hấn thật vất vả lớn lên, sau khi lớn lên hấn cũng như phụ thân, trong linh điền làm thuê, chỉ là hấn không làm bao lâu, liền bị thương, nguyên nhân là lúc đi ngang qua một người rơm, bị người rơm kia hít một hơi dương khí.

Sau đó cả người cứ như vậy lạnh xuống, nhất là đến mùa đông, cho dù Quảng Nguyên Phủ mùa đông không lạnh, hấn cũng lạnh tránh trong chăn đều chịu không được.

Thế là hấn tới Xích Viêm Thần Miếu làm việc, bởi vì chỉ có ở đây, hấn mới cảm giác được ấm áp.

Lúc ấy hấn niên thiếu, mà lão phụ nhân này chính phong nhã hào hoa, chính là một nữ tính tốt nhất niên kỷ, quản lý một nhóm người, cũng tương tự hấp dẫn lấy hấn.

Nhưng về sau nghe nói nàng yêu một người tiêu sư.

Người tiêu sư kia không như bình thường phổ thông tiêu sư, mà có thể đi Âm Dương tiêu sư, chỉ là về sau thế nào, hắn cũng không biết.

Mấy năm này, hắn nhận ra nàng, nhưng nàng cũng không nhận ra Nghiêm Đạt.

Từ nàng cùng người coi miếu nói chuyện với nhau, hắn biết, trượng phu của nàng trước kia áp tiêu thụ một chút tổn thương, sau khi đến tuổi già cũng bắt đầu biến nghiêm trọng, kiếm một ít tiền, năm gần đây đều tiêu vào chữa bệnh.

Về sau nàng đại khái là phát hiện từ nơi này người coi miếu cầu được Thần Phù hiệu quả không tệ, lại tiện nghi, cho nên liền thường tới đây.

“Nha.” Phùng Dung có chút thất vọng, nàng không phải không đi qua thần miếu khác, nhưng chính là một tòa thần miếu này Thần Phù hiệu quả tốt nhất.

“Không biết người coi miếu lúc nào trở về?” Phùng Dung hỏi.

“Tiểu nhân không biết.” Nghiêm Đạt nói.

Phùng Dung có chút thất vọng, nàng không phải người không có kiến thức, nàng gặp qua rất nhiều thần miếu người coi miếu, chỉ có một tòa thần miếu này người coi miếu cho nàng một loại cảm giác đặc biệt.

“Đình nhi, đi thôi.” Phùng Dung vẫy tay gọi cháu gái của mình rời đi.

“Xin chờ một chút.” Đứng ở bên cạnh một mực đang cảm thụ tượng thần thần vận Triệu Phụ Vân, đột nhiên mở miệng nói: “Các người là muốn cầu một đạo phù đúng không? Ta đến họa cho các người.”

Phùng Dung chưa từng gặp qua Triệu Phụ Vân, cháu gái của nàng cũng không có, bởi vì các nàng ngày bình thường đều không thường ở trong thành, mà ở phường thị ngoài thành.

Nàng muốn nói không cần, bởi vì trong lòng nàng cho rằng, bình thường hộ thân Thần Phù căn bản là vô dụng, nhưng Triệu Phụ Vân lại mở miệng, nàng cũng không cự tuyệt.

“Đi lấy lá bùa cùng chu sa tới.” Triệu Phụ Vân để Nghiêm Đạt đi lấy, hắn không có nửa điểm do dự liền đi.

Sau khi đi ra, Triệu Phụ Vân ngay cả điều chỉnh thể xác tinh thần đều không có, đưa tay liền họa, cũng không che giấu các nàng, các nàng thấy rõ ràng, phù bút hạ xuống, trong hư không thần quang ngưng kết ở ngòi bút.

Chỉ trong khoảnh khắc, một đạo phù liền vẽ xong, cũng không có nửa điểm yêu cầu khác, trực tiếp liền đưa tới.

Tu vi của nàng mặc dù không cao, lại cũng đã gặp không ít phù lục, nhất là mấy năm này một mực từ người coi miếu nơi đó cầu phù lục, lúc này nhìn phù này,

đúng là cùng lúc trước người coi miếu phù lục ở phương diện chi tiết có phần khác biệt, nhưng bên trên thần vận, cho nàng cảm giác đồng dạng nồng đậm, phẳng phát có thần huy bao phủ ở phía trên.

“Đa tạ đạo trưởng ban thưởng phù, không biết đạo trưởng tôn tính đại danh, lão thân nguyện ý lấy linh thạch mua.” Phùng Dung nói.

Triệu Phụ Vân lại khoát khoát tay, trực tiếp đi ra thần miếu, rất nhanh liền đi xa.

Trong miếu Nghiêm Đạt lại nhin không được nói: “Đây là Giáo Dụ đại nhân mới tới, nếu phu nhân còn cần dạng Thần Phù này, lần sau có thể trực tiếp đi tìm giáo dục đại nhân.”

“A, nguyên lai hấn chính là Giáo Dục đại nhân, quả nhiên là trẻ tuổi a.” Phùng Dung nói: “Đa tạ bẩm báo.”

Nói xong, nàng lại hiến một góc bạc đến thùng công đức bên cạnh.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, mình gặp phải người cần muốn trợ giúp, mà mình lại đủ khả năng, liền trợ giúp, cũng không cần người khác dư thừa cảm tạ, bởi vì hấn cảm thấy mình nghĩ đến người khác sẽ bởi vì trợ giúp của mình mà tiêu trừ một chút đau khổ, trong lòng chính là vui vẻ, như đã thu hoạch nội tại vui vẻ, cần gì phải muốn bên ngoài hơi tiền đây.

Về đến trong nhà, trong nhà không người, Tuân Sư còn không có tới.

Hắn đang chờ, bởi vì hắn cảm thấy mình luyện bảo vật kia, cần Tuân sư cùng một chỗ mới được.

Chỉ là hắn không biết, lúc này Tuân Lan Nhân đang bị ba người vây vào giữa.

Nàng tay trái nâng Huyền Âm Châu, tay phải cầm Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ, nhìn xem người đối diện, nhưng lực chú ý lại giống như ở trên thân hai người khác.

“Người chính là Thiên Đô Sơn tân tấn Tử Phủ Tuân Lan Nhân đi, tuổi còn trẻ, làm việc lại bá đạo như vậy, hôm nay chúng ta liền để người biết, nếu tùy ý đoạt tính mạng người, liền cũng sẽ có người tới đoạn con đường của người.”

Lúc này, bầu trời đầy sao, trong núi vài tiếng chim đêm kêu.

Nơi xa sương mù mờ lung, chỗ gần, sát cơ nặng nề.

Chương 104 : Tài tình tuyệt diệu Tuân Lan Nhân

Trong Thiên Đô Sơn có bốn viện, Vô Lượng, Tuần Sát, Lôi Đình, Chưởng Giáo.

Vô Lượng quản hết thầy tục sự trong ngoài, Tuần Sát thì giám sát sơn môn trong ngoài phải chăng có người bất tuân sơn quy, Lôi Đình thì như kỳ danh, chủ chiến đấu.

Mà Chưởng Giáo Viện người chủ chức giáo hóa, cũng là nơi Thiên Đô Sơn tối cao quyết sách.

Các viện chính phó viện chủ trên danh nghĩa đều trong Chưởng Giáo Viện.

Mà Tuân Lan Nhân không có tên ở những địa phương khác, sau khi Tử Phủ trực tiếp nhập Chưởng Giáo Viện.

Từ sau khi Thiên Đô Sơn quyết định đem Quảng Nguyên Phủ xem như nơi nhập thế, nàng liền xin đi giết giặc đến vùng này.

Không chỉ có Quảng Nguyên, trước đó còn ở Nam Lăng, cho nên lúc Triệu Phụ Vân đi Phi Long Sơn mời người, mới có thể gặp phải nàng.

Nàng là theo những hạ viện đệ tử kia, cùng một chỗ đến Quảng Nguyên Phủ.

So Triệu Phụ Vân tưởng tượng muốn sớm.

Nơi đây giới tên là Lưỡng Giới Sơn.

Lưỡng Giới Sơn là một vùng núi, là Quảng Nguyên Phủ cùng Nam Lăng Phủ chỗ giao giới, nguyên bản hai phủ cũng không có rõ ràng đường ranh giới, chính lấy một mảnh núi này làm ranh giới tuyến.

Núi này liên miên mấy trăm dặm, trong đó có chút thế núi hiểm trở, có chút thanh u, rất nhiều người ở trong đó ẩn tu, tu kiến một tòa động phủ, thu ba năm cái đệ tử, giúp đỡ trồng ít linh dược dùng luyện đan.

Lúc hưng khởi, mời ba năm hảo hữu gặp nhau, đàm huyền luận đạo.

Có ít là một ngọn núi một động phủ, có ít thì một ngọn núi mấy động phủ.

Mọi người ở giữa tương hổ có thể sẽ có mâu thuẫn, lại không phải loại kia cừu địch, người tu hành thế giới, ân oán gút mắc, cho tới bây giờ đều không ít.

Tuân Lan Nhân trong Lưỡng Giới Sơn cũng không có bằng hữu, nàng cho tới bây giờ đều không phải người giỏi về kết giao bằng hữu.

Nàng tới đây chẳng qua là cảm thụ một chút Lưỡng Giới Sơn tu hành bầu không khí, sau đó đi dạo một vòng nơi này lưỡng giới phường thị.

Trong đó chủ yếu chính là xem nơi này tu hành giới, đối với Thiên Đô Sơn nhập chủ Quảng Nguyên Phủ là thái

độ gì.

Nơi này mặc dù tán tu chiếm đa số, nhưng cũng có rất nhiều người thế gia ở trong núi định cư.

Mà sau khi nàng đi dạo một vòng, ra khỏi núi liền bị ba người này ngăn lại.

Nàng biết, nhất định là mình trong Lưỡng Giới Sơn phường thị, bị người nhận ra.

Nàng chậm rãi xoay người, thấy rõ ràng ba người này.

Một người thân hình phiêu hốt, như cái bóng, hần quanh thân có nồng đậm hắc khí, hình thành vòng xoáy, mà trên tay hần cầm một lá cờ, trên lá cờ từng đạo phù văn hình thành từng một dạng ngôi sao đồ án, phảng phất cùng lấp lóe sao trên bầu trời hình thành loại nào đó hô ứng.

Người này không phải người, mà là quỷ, hoặc nói là mất nhục thân âm hồn tu sĩ.

Trong hai người còn lại, có một người thì giống như phảng phất mặc một thân kim sắc khôi giáp.

Nhưng Tuân Lan Nhân cũng đã nhìn ra, đây không phải là khôi giáp, mà là hình thái nguyên thủy của nhục thể hần, đương nhiên, hần có một miếng vải quấn quanh hông, cả người lộ ra thô kệch mà dã tính.

Hần cũng không phải là người, mà là một Kim Giáp Thi, Kim Giáp Thi tương đương với Tử Phủ Tu Sĩ, trên nhục

thân kết một tầng kim giáp, trên mặt cũng như thế, trông giống như u cục, lại giống rỉ sét trên đồ sắt.

Trên tay hắn cầm một thanh côn thép, một thân sát khí, hiển nhiên là một tồn tại đáng sợ chủ cận chiến.

Người khác thì là một đạo nhân, đạo nhân lôi thôi, có chút xấu xí.

Trong tay người đạo nhân này cầm một thanh màu xanh biếc cây quạt, mép cây quạt giống như khảm nạm lấy kim sắc, cán quạt cũng như hoàng kim, có màu đỏ bảo thạch mặt dây chuyền, nhìn qua mỹ lệ mà thần bí.

Quạt này, hắn là một khuê phòng phụ nhân hoặc tiểu thư cầm trên tay, mà không nên trên tay một đạo nhân nhìn qua lôi thôi.

Ba người trên thân khí tức đều là Tử Phủ, có thể thấy được ba người là làm vạn toàn chuẩn bị.

“Bắc Âm Sơn Âm Quỷ, Hoạt Tử Nhân Mộ Cương Thi, Phong Vũ Sơn Phong đạo nhân, có thể được ba vị đồng loạt ra tay, ta cho dù chết rồi, dấu vết việc này chỉ sợ cũng đủ để lưu truyền một đoạn thời gian.” Tuân Lan Nhân nói.

“Ha ha, một mực nghe nói, Thiên Đô Sơn ra một vị tu hành tài tình tuyệt diệu khôn tu, có thể bóp chết một vị thiên tài, thật khiến người ta cao hứng a.” Lôi thôi Phong Vũ Sơn Phong đạo nhân vừa cười vừa nói.

“Tà đạo, từng cái xấu xí vô cùng, ta há có thể chết trên

tay các người.” Tuân Lan Nhân dứt lời, trong tay Huyền Âm Châu hướng bầu trời ném đi.

Huyền Âm bảo châu rời tay mà bay, ở đỉnh đầu của nàng hóa làm một mảnh mê huyền tinh không, lại như một vùng biển mênh mông mà thâm trầm, trong đó màu lam giống như trong biển rộng cá, gần gần xa xa lóe ra ánh sáng.

Bắc Âm Sơn Âm Quỷ trên tinh phiến trong tay tinh quang lấp lóe, thế nhưng ở trong cảm giác của hắn, giờ khắc này, mình cùng tinh thần trên bầu trời cảm ứng đều bị cắt đứt.

Chỉ gặp hắn lay động tinh phiến, ý đồ xông phá bị cắt đứt cảm ứng.

Mà Kim Giáp Thi dẫn theo côn thép, mang theo một thân sát khí xông lên.

Hắn trong ba người, hiển nhiên là người thuộc về cận chiến, cho nên ngay lập tức xông lên.

Mà Phong Vũ Sơn Phong đạo nhân kia lại chỉ dùng cây quạt nhẹ nhàng đối với mình quạt gió, giống như cũng không tính ngay lập tức xuất thủ.

Trong lòng của hắn, ba người đến vây công một người, chung quy có chút quá khó nhìn, hắn cũng là một người trong tâm kiêu ngạo, mặc dù ngoài miệng xưa nay không nói.

Nếu không phải như thế, há lại sẽ rời đi sư môn, vào

rừng làm cướp trong Thiên Sơn Quốc nơi yêu ma làm chủ.

Hắn thấy, đó chính là vào rừng làm cướp, chiếm núi làm vua.

Kim Giáp Thi đã xông lên, trong tay côn thép cao cao giờ lên, hướng Tuân Lan Nhân đánh xuống.

“Định!”

Một tiếng quát nhẹ, lam quang lóe lên trên bầu trời như tinh quang, một mảnh hư không này giống như bị ngưng kết.

Nhưng Kim Giáp Thi kia trên thân kim quang như mang phun ra nuốt vào, trong tay tấn thiết bỗng rung động, ngưng kết hư không đúng là trực tiếp bị chấn nát.

Sau khi Kim Giáp Thi đánh vỡ ‘Định’ thân thuật, lợi dụng một loại tốc độ nhanh bất khả tư nghị đáp xuống, mang theo một mảnh ô quang đánh về phía Tuân Lan Nhân.

Tuân Lan Nhân giống như độn tránh không kịp, ở dưới một cơn thế như có thể đánh nát sơn nhạc, thân thể nháy mắt sụp đổ.

Thân thể của nàng ở trong nháy mắt này, nát tán thành vô số giọt nước, tán phù ở trong hư không, rơi trên mặt đất.

Mà trong mỗi một phiến giọt nước, lại xuất hiện nho nhỏ bóng ngược, như mặt kính hình tròn, xuất hiện một nữ

tu mặc hắc đạo bào, màu đỏ đạo quan, trong tay cầm một thanh thần bí tiểu kỳ, trên mặt tiểu kỳ lóe ra ánh sáng xanh tím.

Kia từng giọt nước trôi lơ lửng trên không trung, đều đang hiện ra thần bí hào quang, trong giọt nước nữ đạo nhân điều động Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ.

Giữa hư không phảng phất có mấy trăm người cùng một chỗ đọc lên một pháp chú: “Nhiếp!”

Phong đạo nhân kia sắc mặt đột nhiên thay đổi, cây quạt trong tay của hắn vung lên, một cơn gió lớn dâng lên, muốn đem một mảnh giọt nước đều đập bay, nhưng vẫn muộn một bước.

Bắc Âm Sơn Âm Quỷ, ở dưới ‘Nhiếp’ pháp đột nhiên bộc phát này, thân thể giống như không có sức phản kháng, bị kéo vào trong biển sâu một mảnh huyền đen trên đỉnh đầu.

Hắn vốn là âm hồn thân, ở dưới ‘Nhiếp’ tự pháp này, thiên nhiên bị khắc chế.

Ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều không có phát ra, thanh âm kia đều giống như bị nhiếp đi.

Phong đạo nhân quạt ra gió hoá thành một cơn cuồng phong, thổi tới trên giọt nước, quang hoa trên giọt nước nháy mắt ảm đạm xuống, tùy theo nát tán.

Nhưng cũng đúng lúc này, bầu trời rơi xuống một thanh âm: “Định!”

Gió kia lập tức ngừng lại, Phong đạo nhân sắc mặt đã biến cực kì ngưng trọng, hắc thân không thể động, đại biểu Phong phù lục hạt giống trong thân thể phun toả hào quang, từ trong ngực một hơi phun ra ngoài, hóa thành một cơn cuồng phong, thổi tan định thân chú pháp.

Ngay sau đó, lại thấy cây quạt trong tay hắc quạt một cái, gió lớn thổi ào ào, điệp gia, cuốn tất cả lên bầu trời.

Mà trên bầu trời một viên ngôi sao màu xanh lam đột nhiên từ chỗ sâu hiển hiện, tinh quang lấp lóe, trong một chớp mắt gió kia liền đình chỉ.

Một bóng người phảng phất từ trong nước hiển hiện, chỉ gặp nàng huy động trong tay cờ hướng Phong đạo nhân, một đạo trong thanh lãnh mang theo ra lệnh thanh âm vang lên: “Nhiếp!”

Nàng tới tới lui lui hai pháp này, một định, một nhiếp, lại một chính là hóa thủy mà né tránh Kim Giáp Thi côn.

Thế nhưng chính là một ‘Định’ một ‘Nhiếp’, hợp lấy pháp bảo của nàng, lại cho người ta một loại cảm giác không thể ngăn cản, không thể địch nổi.

Phong đạo nhân thừa nhận mình xem thường Tuân Lan Nhân nghe nói là thiên tài tu sĩ Thiên Đô Sơn.

Lúc trước hắc cảm thấy nàng trẻ tuổi, cảm thấy nàng thời gian tu hành không dài, trẻ tuổi thời gian tu hành ngắn, lại có thể luyện được bảo vật gì? Lại có thể tu ra

bao nhiêu diệu pháp đây?

Thế nhưng lúc này lại phát hiện, năng tựa hồ không cần quá nhiều pháp thuật, nhưng luyện bảo lại quả thực huyền diệu đáng sợ.

Chương 105 : Trong mây kiếm quang

Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ, không chỉ nhiếp hết thủy khí trong người, lại nhiếp người thần hồn, cực kỳ đáng sợ.

Phong đạo nhân phát hiện, cho dù mình hóa gió mà trốn, kỳ thật cũng vẫn không thể tránh né bị nhiếp trụ thần hồn.

Nàng đạo pháp thuật này cực kì bá đạo.

Chỉ có thể dựa vào tu vi đón đỡ, hoặc có bảo vật trấn áp thần hồn mới có thể không sợ.

Nếu thần hồn vững chắc, đối với nhục thân lực nắm giữ cực giai, có thể quan bế hết thủy lỗ chân lông, hoặc không có thủy khí bị thu đi, liền có thể không sợ, nhưng hầu hết mọi người đều không thể quan bế.

Tuân Lan Nhân lần này chủ yếu nhằm vào Phong đạo nhân, đương nhiên, pháp thuật nhiếp thần hồn là một pháp thuật phạm vi, ngay cả Kim Giáp Thi cũng bị bao phủ ở bên trong.

Phong đạo nhân nghĩ hóa gió mà đi, nhưng ở trong một vùng hư không này, hắn cảm giác chỉ cần mình hóa gió liền sẽ bị định trụ.

“Định” tự pháp chú, đối với loại pháp thuật du động gió

này có cực mạnh tác dụng trói buộc.

Bất quá hấn tu hành nhiều năm như vậy, cũng không phải là không có thủ đoạn bảo mệnh.

Chỉ thấy hấn bảo vệ chặt tâm thần chống cự lại nhiếp pháp, trong tay đã hiện ra một pho tượng pháp quang, mặt pho tượng cùng mặt của hấn rất giống, đây là hấn thể thân con rối.

Chỉ thấy hấn hướng hư không ném đi, con rối kia lập tức liền hóa làm một người, cùng Phong đạo nhân giống nhau như đúc.

Mà Phong đạo nhân cảm giác một cỗ cường đại nhiếp thần lực kia, liền như mở bá khẩu hồng thủy, lập tức liền tiết xuống dưới.

Hấn thừa cơ hóa phong độn ra, thoát ly một mảnh thần bí hấn hải tinh không kia, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Kim Giáp Thi còn đứng ở trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Kim Giáp Thi tu hành chính là « Thiên Thi Huyền Công », pháp này muốn đem mình tu thành hoạt tử nhân, thần hồn cùng nhục thân dung hợp lại cùng nhau, cho nên không sợ nhiếp hồn pháp.

Không chỉ không sợ nhiếp hồn pháp, đại bộ phận pháp thuật hấn đều không quá sợ, chỉ là chính hấn thủ đoạn cũng khó tránh khỏi thiếu thốn một chút.

Bởi vì nguyên nhân tu hành công pháp, nhục thân nặng

nè, hấn cũng không thể thời gian dài đằng không.

Cho nên, lúc trước khi Tuân Lan Nhân ở trên mặt đất, hấn trực tiếp một cơn đem Tuân Lan Nhân đánh tan, mà bây giờ Tuân Lan Nhân ở trên không, hấn lại có chút bất lực.

Kim Giáp Thi nhìn Phong đạo nhân đào tẩu, biết đã không thể làm gì Tuân Lan Nhân, hấn liền cất bước đi hướng Lương Giới Sơn.

Đúng lúc này, trên bầu trời có một tuyến bạch quang rơi xuống.

Đồng thời, có một thanh âm lãnh khốc mà uy nghiêm vang lên: “Trảm Phong.”

Theo thanh âm này, đạo bạch quang kia xẹt qua một cơn gió, đột nhiên, một người đứt thành hai đoạn rơi ra.

Kiểm quang kia căn bản cũng không ngừng lại, vạch ra một đầu màu trắng đường vòng cung, hướng Kim Giáp Thi đang nhanh chóng đào tẩu.

“Đoạn Kim.”

Kiểm quang bùng lên.

Kim Giáp Thi côn thép trong tay lên đỉnh đầu múa thành một đoàn ô quang.

Trong chốc lát kiếm quang bùng lên giống như hóa thành ngàn vạn kiếm, từ khác nhau góc độ rơi trên thân

Kim Giáp Thi, chỉ trong nháy mắt, Kim Giáp Thi thể mà giống như bị lãng trì, da thịt như kim thiết trên người từng khối rơi xuống.

Phía sau đầu bị chém xuống, bay lên, rơi trên mặt đất nhấp nhô vài vòng, nhưng khung xương thân thể lại vẫn chống cơn thép đứng ở đó không ngã.

Kiểm quang bay lên bầu trời, trên trời đám mây có một người bay xuống, người kia chính là Mã Tam Hộ.

Đạo kiếm quang kia bay vào vỏ kiếm trên lưng hắn.

Chỉ thấy hắn ở không trung, đưa tay chộp một cái, Phong đạo nhân túi Càn Khôn cùng một thanh bảo phiến liền rơi trên tay hắn.

Hắn cầm cây quạt kia lật qua lật lại nhìn một chút, nói: “Mấy năm trước, Phong đạo nhân cùng Vũ đạo nhân hai người mượn thiên thời, cùng bản đạo trên bầu trời Nam Lăng Phủ đấu một ngày một đêm, hôm nay bọn hắn tách ra, lại chết trên tay bản đạo.”

Hắn nói xong nhìn Tuân Lan Nhân, lại nói: “Nghe nói Tuân sư muội được một viên Tri phủ quyền ấn.”

“Đúng vậy, Mã sư huynh.” Tuân Lan Nhân hồi đáp.

“Không bằng chúng ta trao đổi, chuỗi này Kim Ngọc Tiêu Diệp Phiến, mặc dù nhìn qua hoa lệ, kì thực tế luyện cũng không tốt, một mực nghe nói Tuân sư muội thiên luyện bảo vật, nghĩ đến cây quạt này ở trong tay Tuân sư muội nhất định có thể lại độ bảo quang.”

Mã Tam Hộ dứt lời, cũng đã đem cây quạt viền tinh kim ném tới, Tuân Lan Nhân sau khi nhận lấy, vào tay hơi trầm xuống, hơi lạnh, nhưng nhìn qua hoa lệ vô cùng, nhìn kỹ mặt quạt phù văn xác thực có chút đơn sơ, không khỏi nghĩ, Phong đạo nhân kia nếu có thể đem cây quạt này hảo hảo tế luyện một phen, mình muốn thắng hẳn tuyệt sẽ không nhẹ nhàng như vậy.

Mà lại, cây quạt này đẹp mắt, để nàng có chút thích.

Cho nên, cũng không nói gì, trực tiếp ném bảo ấn mình trước đó vài ngày giết Tri Phủ lấy được.

Ngay sau đó, lại đem tinh phiên Bắc Âm Sơn Âm Quỷ sau khi chết rơi xuống nhiếp đi.

“Mã sư huynh một mực đi theo ta?” Nàng một bên làm những việc này, vừa nói.

“Tuân sư muội hành tẩu ở Quảng Nguyên Phủ, tất nhiên sẽ gây nên người hữu tâm chú ý, bất quá, ngược lại là bản đạo xem nhẹ sư muội, sư muội pháp thuật pháp bảo, đúng là cường đại như thế, ngược lại là bản đạo vẽ vời thêm chuyện.”

“Nếu không có sư huynh lại há có thể giết được hai người bọn họ.” Tuân Lan Nhân nói: “Sư huynh làm rất tốt, nhưng mời lần sau không muốn lại làm như vậy.”

Mã Tam Hộ sững sờ, đúng là không khỏi nổi lên một nụ cười khổ, nói: “Trong núi thường nghe người ta nói, Tuân sư muội thẳng thắn ngay thẳng, quả là thế.”

“Sư huynh là Tuần Sát Viện Viện Chủ, vẫn thiếu nghe người khác nói huyền thuyên, có hại người uy nghi.”
Tuần Lan Nhân nói xong, đưa tay ở trong hư không một trảo, hư ảo hần hải cảnh tượng liền bị nàng bắt vào trong tay, hóa thành một hạt châu, sau đó liền thấy nàng hướng bầu trời bay lên, hóa làm một đạo thủy quang như có như không đi xa.

Mã Tam Hộ đứng ở đó nhìn Tuần Lan Nhân phương hướng rời đi, trong lòng trầm tư, hần không biết mình đi theo nàng, nàng trước đó có phát hiện hay không, có phải chỉ giả vờ không biết.

Còn có trong khoảng thời gian đang nói chuyện cùng mình, thế mà không đem pháp bảo thu hồi, là cố ý vẫn là quên?

Chẳng lẽ còn sợ giữa hoang dã này, mình sẽ hạ sát thủ sao?

Hần nghĩ đến đây, không khỏi sửng sốt một chút.

Lại nghĩ, Tuần sư muội vì sao lại có bệnh đa nghi nặng như vậy? Trên người nàng đến tột cùng phát sinh qua chuyện gì?

Khi Mã Tam Hộ rời đi, đem cây côn thép kia mang đi.

Sau khi hần rời đi, nơi xa trong núi có từng điểm pháp quang lóe ra, chậm rãi tới gần nơi này, trong bóng tối, có người thể mà đem Kim Giáp Thi một thân cốt nhục đều thu đi.

... .

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa nhìn thấy Tuân sư, lúc hần phát hiện Tuân sư, nàng ngay ở trên ghế kia đi ngủ.

Nhìn qua dáng vẻ có chút mệt mỏi.

Trong lòng của hần cao hứng Tuân Sư đến, nhưng lại không muốn đánh nhiều, sợ mình ở bên trong tu hành, ngày hôm sau nàng lại đi, thế là hần liền ở bên ngoài đọc sách.

Đọc sách, còn sẽ lấy ra gỗ tảo tượng thần cùng Huyền Xá Châu lật xem.

Rốt cục, cử động của hần gây nên Tuân Lan Nhân chú ý.

“Làm sao? Người nghĩ luyện bảo rồi?” Tuân Lan Nhân y nguyên nằm ở đó, thanh âm có chút lạnh, lại có một phần vừa tỉnh ngủ lười biếng hỏi.

“Tuân Sư, người tỉnh, ta ầm ỉ đến người sao?” Triệu Phụ Vân mang theo vài phần cao hứng, lại mang theo vài phần áy náy nói.

“Ha ha!” Tuân Lan Nhân cười lạnh một tiếng: “Người ở đây, âm thanh hơi thở lớn như vậy, há có thể không ầm ỉ.”

Chương 106 : Luyện bảo

Bên ngoài bóng đêm chính nồng, chính là lúc bình minh.

Một ngọn đèn bày trên bàn, trên đó ánh lửa hiện kim, chiếu thấu một vòng nơi này.

Triệu Phụ Vân quay đầu nhìn xem vẫn nhắm nửa mắt Tuân Lan Nhân, âm thầm hít một hơi, để cho mình thở không đến mức quá lớn.

“Tuân Sư tới lui đều vội vàng, đệ tử sợ Tuân Sư ngày mai liền không thấy tiên tung, cho nên ở đây chờ đợi, chưa từng nghĩ đúng là quấy rầy đến Tuân Sư nghỉ ngơi, thật sự là sai lầm.” Triệu Phụ Vân nói.

“Hừ. Người muốn luyện bảo gì?” Tuân Lan Nhân lại một lần nữa hỏi.

“Đệ tử cảm thấy, lấy hỏa luyện đốt Yểm Ma trong Huyền Xá Châu có chút đáng tiếc, liền nghĩ đem Yểm Ma này hợp tượng thần của ta, nhìn có thể hay không luyện ra một pháp bảo tới.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ha ha, cụ thể nói một chút.” Tuân Lan Nhân nói.

“Tuân Sư, người có thể hay không đổi phương thức cười khác, ngài đây là cười lạnh, có ý trào phúng.” Triệu Phụ Vân cảm thấy nàng trước nói chuyện cười một tiếng, để hắn rất không được tự nhiên, thế là nhắc nhở.

“Nguyên lai người nghe được.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một hồi, nói: “Tuân Sư, ta là nghĩ như vậy, thiên hạ chư thần, nhưng mời nhưng cảm giác, có người nói thiên ngoại có thần thánh, lại không người thấy chân thân, cho nên, ta muốn nhìn một chút có thể hay không luyện thành một tôn tại thể thần linh.”

Tuân Lan Nhân mở to mắt, chậm rãi ngồi dậy, nhìn Triệu Phụ Vân nói: “Là điều gì, để người cảm thấy người mình có thể làm được điều này?”

“Ây.” Triệu Phụ Vân trầm ngâm một chút, nói: “Đương nhiên, đây chỉ là một cao thượng tư tưởng, nếu như không thể, ta nghĩ luyện một kiện pháp bảo có thể tiếp nhận hương hỏa, có người nói Thần Ma nhất thể, ta nghĩ... .”

“Đã nghĩ, liền tế luyện là được, vì sao còn đến hỏi ta.”
Tuân Lan Nhân hỏi.

“Tuân Sư đạo hạnh cao thâm, thông luyện bảo thuật, đệ tử tất nhiên muốn thỉnh giáo Tuân Sư.” Triệu Phụ Vân nói.

“Hai thứ, một là vô dụng với việc tu hành của người, một là cùng người tu hành không hợp, tệ nhất là hồng mà thôi.” Tuân Lan Nhân nói.

“Ách, Tuân Sư nói đúng lắm.” Triệu Phụ Vân không biết Tuân Lan Nhân vì sao hôm nay tâm tình cảm giác không tốt.

“Vậy liền mời Tuân Sư, khi đệ tử cần, cho một chút trợ

giúp.” Triệu Phụ Vân nói xong, hắn cũng quyết định, nếu như Tuân Lan Nhân không nguyện ý giúp thì thôi, thất bại liền thất bại, dù sao hai thứ này đều không ảnh hưởng mình tu hành.

Hắn đầu tiên là đem Huyền Xá Châu đặt trên liên hoa đăng đốt, phun một ngụm khí, đèn đuốc khiêu động, trướng thành một ánh lửa, giống như hình thành một bàn tay vô hình, nâng Huyền Xá Châu luyện đốt.

Trong này Yểm Ma, trước đó trong động phủ kia vây khốn Tuân Lan Nhân, nhưng sau khi Triệu Phụ Vân thỉnh thần nhập động phủ, nàng liền mượn Thần Hỏa trọng thương Yểm Ma.

Triệu Phụ Vân ý nghĩ rất đơn giản, chính đem Yểm Ma trong Huyền Xá Châu bức ra, để nó phụ đến trên tượng thần.

Yểm Ma trong Huyền Xá Châu bị luyện đốt, cũng chưa hề đi ra, lại tản mát ra huyết sắc quang, chống cự lại hỏa diễm.

Triệu Phụ Vân nghĩ có thể rất nhanh đuổi ra đến, lại không nghĩ rằng một đốt liền đốt ba ngày, Yểm Ma vẫn không có ra, hắn lại không thể đi, thế là lợi dụng huyền hóa thuật, huyền hóa thân thể của mình, đi Đạo Tử Viện.

Bất quá, lần này Tuân Sư cũng không có vội vã rời đi.

Hắn tiếp tục luyện đốt, một đốt này chính là nửa tháng, hồng quang trên hạt châu kia có lẽ đã khó có thể chịu đựng tiếp tục luyện đốt như thế, hồng quang co vào, lại

ba ngày sau, hồng quan trong châu liền hướng ra ngoài chui ra.

Nhưng mà nó giống như không quá thông minh, chỉ hướng chỗ cao xoay quanh, phảng phất một đoàn sương đỏ xoay quanh, cách đó không xa, nhưng lại không bám vào trên tượng thần.

Theo Triệu Phụ Vân, trên tượng thần có thần tính, đối với nó đến nói là rất có lực hấp dẫn.

Đương nhiên, người đối với nó đến nói, cũng rất có lực hấp dẫn, chỉ là nó hiện tại suy yếu, căn bản cũng không dám tới gần Triệu Phụ Vân.

Trong phù lục Triệu Phụ Vân kết, những pháp tính kia đối với nó đến nói là to lớn uy hiếp.

“A!” Tuân Lan Nhân nằm ở đó, cười lạnh một tiếng, giống như nàng lúc mới tới ngày đó, nếu như không phải thời gian qua nhiều ngày như vậy, bên ngoài nhật nguyệt đều luân chuyển nhiều ngày như vậy, còn tưởng rằng thời gian là đứng im.

Sau khi nàng cười lạnh một tiếng, đột nhiên bắn ra một đạo thủy vận linh quang, rơi vào trên tượng thần kia. Trên tượng thần kia ầm ầm tản ra Thần Hỏa khí tức liền bị che giấu.

Ngay sau đó, lại thấy tay nàng ở hư không nhất câu, hóa một cái vòng tròn, đem Yểm Ma tơ hồng câu nhốt chặt, lại như có một cái tay, đem tơ hồng bắt lấy, hướng xuống nhấn một cái, liền nhập trên tượng thần kia.

Triệu Phụ Vân quay lưng về phía Tuân Lan Nhân, khoe miệng lộ ra mỉm cười, hắc như thế nào không biết, cần đem thần hỏa huy quang trên thân tượng thần phong bế mới được.

Thế nhưng hắc một thân hỏa pháp, cho dù muốn phong, hắc cũng phong không được.

Nhưng Tuân Sư lại dáng vẻ tâm tình thật không tốt, cho nên hắc chỉ có thể như thế này.

Yểm Ma kia quả nhiên chăm chú quán quanh lấy tượng thần, Tuân Lan Nhân phong bế chính là trong đó hỏa tính, nhưng trong đó ngưng kết thần tính bởi vì nhiều năm tế tự, lại đối với Yểm Ma có lực hấp dẫn cực lớn.

Hắc biết bước đầu tiên đã xong rồi.

Mà Tuân Lan Nhân y nguyên nằm ở đó, tựa hồ muốn nhìn một chút Triệu Phụ Vân nghĩ làm thế nào.

“Đa tạ Tuân Sư xuất thủ tương trợ, đệ tử tế luyện bảo vật bước đầu tiên đã xong rồi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy bước thứ hai chuẩn bị làm thế nào?” Tuân Lan Nhân hỏi, nàng giống như đến một tia hào hứng, bởi vì nàng phát hiện Triệu Phụ Vân nhiều ngày trôi qua như vậy, không hề giống như trò đùa.

“Đệ tử, ở trong núi Tàng Pháp Lâu, từng nhìn qua một chút sách tế bảo, tế luyện bảo vật, trừ bỏ có huyết tế, pháp tế v.v, còn có thần tế pháp.”

“Người muốn thần tế? Người tượng thần này trước đó không phải liền là thông qua thần tế pháp mà thành sao?” Tuân Lan Nhân nói.

“Yểm Ma là một tồn tại trường thành tính cùng dung hợp tính cực mạnh, ta chỉ cần khiến cho lớn mạnh, nó liền sẽ triệt để thôn phệ thần tính trên tượng thần.”

“Sau đó thì sao?” Tuân Lan Nhân truy vấn.

“Không biết.” Triệu Phụ Vân nói: “Hết thấy đều nhìn nó trường thành đi.”

“Hảo hảo tu pháp, Huyền Xá Châu tu thành Nguyên Thần thứ hai, không phải là một sớm một chiều có thể thành, nó cần một thời gian dài dằng dặc thai nghén, những vật khác này, không muốn tốn thời gian.” Tuân Lan Nhân nói xong, đứng dậy, lại từ trong tay áo sờ một cái, trong tay nhiều một mặt nho nhỏ phiến, trên phiến tinh quang quán quanh.

Hướng Triệu Phụ Vân vung đi, nói: “Mặc dù tượng thần kia không biết sẽ thành thứ gì, nhưng phối hợp với đèn của người, cùng một phiến kỳ này, ngược lại là có thể bày chút pháp đàn đến hành pháp, người cầm sử dụng, mình suy nghĩ làm sao dùng đi.”

“Còn có, những ngày này cũng không cần đi loạn khắp nơi.” Tuân Lan Nhân nói xong, liền ra phòng.

Mà Triệu Phụ Vân nhìn Tuân Lan Nhân đi vào bên ngoài sắc trời giống như mây khói biến mất, trong lòng thở dài

một hơi.

Quay đầu nhìn tinh phiên kia cho dù không có người thi pháp, cũng y nguyên lập ở hư không.

Trong lòng của hắn biết, đây cũng không phải đồ vật phổ thông Trúc Cơ tu sĩ có thể tế luyện ra.

Chương 107 : Khảo nghiệm

Triệu Phụ Vân đã đọc mấy lần « Đệ Nhị Nguyên Thần Pháp » Tuân Lan Nhân cho, biết Nguyên Thần thứ hai tương đương với ở ngoài thân bởi dưỡng ra một chính mình khác.

Như một rễ cây lại dài ra một cây giống tới.

Cần chính hẳn một điểm thần niệm tiến vào Huyền Xá Châu, không ngừng trưởng thành, giống như phôi thai thai nghén, loại này thai nghén thời gian rất dài.

Mà lại phải đến tu vi nhất định, bởi vì tách ra một đạo cường đại thần niệm cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nhưng nếu luyện thành, đệ nhất chỗ tốt chính là pháp lực so với người khác thâm hậu rất nhiều, chỉ ít tương đương với hai người pháp lực.

Càng có thể huyển hóa thành bất cứ thứ gì, bởi vì Huyền Xá Châu vốn cũng không phải là nhục thân, thuộc về một loại bảo vật, ở giữa hư thực, có thể hóa thành Huyền Xá đại thủ, bất nhiếp phi kiếm, cầm nắm pháp bảo người khác, còn có thể hóa thành khánh vân hộ thân.

Nếu bị người ám toán, thì có thể trực tiếp lấy Nguyên Thần thứ hai cản tai.

Có thể thông qua Nguyên Thần thứ hai, thi triển pháp thuật bản thân không thể thi triển, so như bây giờ hấn không cách nào thi triển thủy tính pháp thuật, bởi vì trong pháp lực của hấn tràn ngập hỏa tính, cho nên căn bản thi triển không được.

Còn có thể bản thể tu hành, Nguyên Thần thứ hai bốn phía hoạt động.

Triệu Phụ Vân đưa tay chạm đến tinh phiên, trên tay truyền đến cảm giác kim đâm, tinh tế nhìn phía trên đồ án, phát hiện vừa vặn là Bắc Đẩu Thất Tinh Đồ.

Hấn nhìn kỹ trên mặt cán phiên mấy chữ cổ triện văn - Bắc Đẩu Thất Tinh Phiên.

Hấn có thể nghĩ đến phiên này chủ yếu tác dụng là tiếp dẫn tinh lực, đồng thời, phiên nguyên bản chủ nhân nhất định tu hành pháp thuật cùng Bắc Đẩu Thất Tinh tương quan.

Pháp bảo tác dụng, cho tới bây giờ đều là để tự thân tu hành càng thuận tiện, hoặc để cho mình pháp thuật tăng, hoặc để hộ đạo, lại chính là cùng có đủ cả.

Hấn không khỏi nghĩ đến mình hiện hữu bảo vật, Mặc Lam Liên Hoa Đăng, chưa tế luyện Huyền Xá Châu, không biết Yểm Ma Thần Tượng, chưa tế luyện Bắc Đẩu Thất Tinh Phiên.

Trong đó chân chính có thể sử dụng cũng chỉ có Liên Hoa Đăng.

Liên Hoa Đăng tưởng tượng trong lòng hấn, tương lai một ngọn đèn, hộ thân luyện ma.

Nghĩ lại lớn hơn một chút, chính là cầm đèn chiếu khắp Cửu U, hưng khởi thổi lửa đốt núi lại nấu biển.

Huyền Xá Châu huyền diệu, đủ để cho nó ở trên tay người nào đều chiếm hữu một chỗ cắm dùi.

Lại có là Bắc Đẩu Thất Tinh Phiên kia, đối với Triệu Phụ Vân đến nói, phiên này tuyệt đối là gân gà, hấn một thân hỏa tính pháp lực, đã có cùng tự thân pháp thuật tương hợp Liên Hoa Đăng, căn bản cũng không cần Bắc Đẩu Thất Tinh Phiên.

Tuân Lan Nhân đương nhiên cũng biết, nhưng nàng vẫn cho.

Thời điểm đi lời nói, để Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến, Tuân Sư nói qua mấy lần, để cho mình không nên đi tu những pháp thuật thượng vàng hạ cám kia.

Vô luận là tế bảo, vẫn là luyện pháp, cũng phải cần đại lượng thời gian.

Có câu nói, bác mà không tinh, nhưng cũng có nói, chỉ có bác, mới có thể làm được chân chính tinh.

Loại tri thức nào đó đến nhất định độ cao, liền cần tri thức khác đến hỗ trợ.

Chỉ là Tuân Lan Nhân dường như rất gấp, tựa hồ cảm thấy trong thế cục hiện tại này, tốt nhất đừng tu những

pháp thuật khác.

Hắn cũng có thể lý giải, dù sao người tinh lực là có hạn.

Người khác pháp khí, muốn trở thành của mình, cần một phen đại khí lực đến tầy luyện, không phải công sức một sớm một chiều có thể thành.

Không khỏi nghĩ đến, mình trải qua mấy ngày nay, mặc dù tu hành cũng không giảm xuống, nhưng Tuân Sư khuyên bảo mình nhất định phải hảo hảo tu tập linh văn, vậy mình đã bao lâu rồi không đọc « Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục »?

Hắn không khỏi nghĩ đến nội dung mình nhìn qua trong một quyển sách.

Một người tu hành, muốn cảnh giới cao, pháp lực thâm hậu, pháp bảo kỳ tuyệt, pháp thuật huyền diệu, như thế mới được xưng tụng là một phương đại tu, có thể trấn áp một tông khí vận.

Người cảnh giới cao, làm việc hành pháp, đều mạnh như thác đổ, từ chỗ lớn bắt đầu, không câu nệ góc cạnh dây dưa, tại phương diện tu pháp, sẽ chỉ đi sửa những pháp thuật mang tính then chốt, giống như quân cờ chủ chốt trên bàn cờ, hạ xuống, chính thấp sáng một vùng, máu chốt pháp thuật tu thành, liền mang đến cho hắn rất nhiều tri thức cùng tầm nhìn xa.

Như thế chính là một người có cảnh giới.

Mà pháp lực, pháp bảo, pháp thuật lại được xưng là tam

pháp.

Đây là một tu sĩ căn bản nhất đồ vật, có người nói, xem tam pháp mà định ra tiền đồ.

Triệu Phụ Vân chậm rãi đi tới ghế Tuân Sư ngồi qua nằm ngồi xuống, sau đó nhắm mắt lại.

Hắn suy nghĩ mình tam pháp như thế nào.

Pháp lực còn dễ nói, mỗi ngày đều có tu hành, sớm tối công khóa không ngừng.

Pháp bảo tế luyện trong nhất thời cũng đến bình cảnh, mà pháp thuật, mình cũng có luyện tập.

Đại La Huy Tụ, Đào Bình Quyết, Ngự Quang Hóa Châm Quyết, ngẫu nhiên ôn tập một chút thi pháp kỹ nghệ.

Bằng tâm, nhất niệm lưỡng phân, ký niệm huyễn hóa, đa niệm phân chí, nhiếp niệm cảm nã, trất bỉ lân thứ, tăng điệp lãng dũng, hư thực thay đổi, vạn lưu quy tông, pháp lực hồng lưu.

Những kỹ nghệ này khi hắn luyện tập ngự hỏa cùng huyễn hóa thuật, đều sẽ có luyện tập đến.

Đăng thân pháp bởi vì trong phòng nhỏ hẹp, không cách nào thỏa thích ở đây luyện tập, cho nên ít luyện.

Mà liên quan tới đồ vật trên « Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục », một lần cũng không có luyện tập qua.

Trong lòng của hắn không khỏi hiện lên một tia hổ thẹn.

Hắn cảm thấy mình có thể để Tuân Sư thất vọng.

Bởi vì nếu linh văn tu tập tốt, rất nhiều pháp thuật có thể tiện tay mà thành, nếu linh văn tu tập không tốt, vậy tốt nhất chính là thành thành thật thật đi học tập pháp thuật người khác đã nghiên cứu ra được.

Hắn xuất ra một tấm vải, đem cán Bắc Đầu Thất Tinh Phiên cho quán lại, lại đem tượng thần kia cũng bao trùm.

Hắn nghĩ rõ ràng, lúc này mình tốt nhất đừng chân trong chân ngoài luyện đồ vật đối với mình tu hành tạm thời vô dụng.

Trước tiên cần phải tĩnh, lúc không có tiến bộ lại đi bác, sau đó lại trở lại sở trường.

Hắn ngồi ở đó, Liên Hoa Đăng trên bàn bên cạnh loé lên, cầm trong tay « Cửu Thiên Văn Văn Bản Chương Lục » bắt đầu đọc.

Nội dung trong một quyển sách này, nếu theo văn phù mà tính thì là tám mươi một đạo, mà theo phổ thông văn tự đến, thì dùng hơn ba vạn chữ đến giải thích.

Nghe nói, rất nhiều người học tập văn văn, nhưng chân chính có thành tích ở phương diện này lại không có mấy người.

Một văn phù linh văn rất nhiều người sẽ dùng, nhưng

nếu nói liền dùng, rất nhiều người liền không cách nào làm được.

Thường thường như xương mắc tại cổ họng, như châm tại não, hoặc là hỗn độn một mảnh, căn bản niệm không ra, hoặc là sẽ có thỉnh thoảng tính lãng quên.

Mà nếu như một đoạn thời gian không đi ôn tập văn phù linh văn trong quyển sách này, như vậy liền sẽ quên lãng, cách mấy năm, sẽ một văn văn đều không nhớ rõ.

Linh văn tự hồi, duy có thần minh không quên.

Cho nên, hẩn bắt đầu mỗi ngày một lần nữa ôn tập « Cửu Thiên Văn Văn Bản Chương Lục », đem bên trong linh văn từng bước nhớ lại.

Một ngày này, Tuân Lan Nhân lại một lần nữa đến, nàng đứng ở bên ngoài nhìn thấy Triệu Phụ Vân ở đó đọc lấy từng văn văn, ngón tay ở trong hư không vung vạch lên, như đang viết.

Quanh thân pháp quang phun trào, hoặc sáng hoặc tối, hoặc như gió đang tuôn, lại hoặc một hồi ầm có điện mang lấp lóe.

Nàng có chút thở ra một hơi, đi vào.

“Bái kiến Tuân Sư!” Triệu Phụ Vân dừng lại tụng niệm, hẩn những ngày gần đây tụng niệm linh văn, đúng là để hẩn bản ngã thần ý có một loại cảm giác phiêu nhiên khoáng đạt, phẳng phất cảm thụ thể gian pháp.

“Rất tốt, người cuối cùng là đi đến chính đồ, người có thể cầm quyển sách này xem một chút.” Tuân Lan Nhân sau khi quan sát Triệu Phụ Vân, xuất ra một quyển sách trong tay áo, đưa tới.

Triệu Phụ Vân tiếp nhận xem xét, trên sách kia kiểu chữ xinh đẹp, hiển nhiên là bản chép tay.

« Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », đây là?” Triệu Phụ Vân nghi hoặc.

“Đây là đại di người lưu lại cho người, cũng coi như là thù lao của ta, nàng nói, nếu như người đối với linh văn cảm thấy hứng thú liền đem sách này cũng cho người xem một chút, nếu như không có hứng thú liền thôi.”

Tuân Lan Nhân nói xong, Triệu Phụ Vân giờ mới hiểu được, vì sao Tuân Sư sẽ để cho mình đi học linh văn, mà khi biết mình đem thời gian tiêu tốn trên một ít lộn xộn pháp thuật cùng pháp khí, sẽ không cao hứng, nhưng nàng lại không trực tiếp điểm mình.

Hơn nữa, cuối cùng còn đưa mình Bắc Đầu Thất Tinh Phiên, đây coi như là một loại ‘phủng’, đây là muốn xem chính mình có phải hay không sẽ tiêu đại lượng tinh lực đi tế luyện.

Hiển nhiên đây là một loại khảo nghiệm.

Trên con đường tu hành khắp nơi mê vụ, trong mê vụ lại khắp nơi sáng ngời, để người không biết ánh sáng trong phòng nào đại biểu cho chân pháp.

Hắn không nghĩ tới Tuân Sư trong lúc bất tri bất giác thể mà cho mình một trận khảo nghiệm, không khỏi sau lưng sinh một chút hơi lạnh, hắn có thể tưởng tượng đến, nếu mình trầm mê ở luyện bảo vật cùng tự thân tu hành vô ích, vậy liền cùng bản này « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn » vô duyên.

Chương 108 : Tứ pháp

Triệu Phụ Vân cầm « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », tiện tay lật ra.

“Đây là đại di người tiến vào một tòa Cổ Thần Điện thu hoạch được, trong đó chư thiên, là chỉ thế gian các ‘Thiên Giới’ nơi ở của thần linh.” Tuân Lan Nhân nói.

“Thiên Giới? Thế gian này còn có Thiên Giới?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc hỏi, hắn đương nhiên nhìn qua một chút truyền thuyết ở phương diện này, tỉ như thế giới này lịch sử, ngay từ đầu chính là các loại thần linh thống trị một mảnh đại địa này.

Đương nhiên ngay từ đầu, bọn hắn tự xưng thần linh cũng không ai có thể phủ định bọn hắn, thần linh cùng các loại sinh linh đều hỗn hợp cùng một chỗ, về sau, đại bộ phận thần linh bị lật đổ.

Có rất nhiều chết rồi, có chút thì nói là đi thiên ngoại, mở thuộc về mình Thần Vực.

Lại về sau thống trị một mảnh đại địa này phức tạp hơn, có yêu, có ma, có quỷ, có thần, có người, các loại giáo phái, các tổ chức, tại kinh lịch hơn hai nghìn năm hỗn loạn, mới chậm rãi hình thành hiện tại cách cục lấy nhân loại làm chủ.

Sở dĩ có thể phát triển thành cách cục này, ngay ở nhân loại chậm rãi liên hợp lại, tựa như Đại Chu Quốc này, trên một mảnh đại địa này nguyên bản có rất nhiều thế

lực, nhưng Đại Chu Quốc khai quốc Hoàng Đế đem mọi người liên hợp lên, dù cho không phải nhân loại, chỉ cần hướng tới hòa bình, đều có thể cùng một chỗ.

Cái gọi là ‘Thiên Giới’, hẳn một mực xem như là truyền thuyết, bởi vì chưa bao giờ thấy qua, cũng không có người đã từng nói với hắn.

“Chúng ta chỉ trời, là chỉ thế giới này bên ngoài giới vực, bởi vì một giới một mảnh bầu trời, người cũng không cần đối với điều này quá hiếu kì, không phải người ta hiện tại cần thiết đi tìm hiểu, đã từng có rất nhiều thần linh tiêu vong, các Thần lưu lại không ít tiểu giới. Cứ vài năm, liền sẽ có tin tức truyền tới tiểu giới bị người phát hiện.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, liền lại nghĩ tới chính mình đại di, nàng tựa hồ một mực đang tìm một nơi, hiện tại xem ra, có lẽ cũng là thần linh nào đó giới vực.

“Bản này « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », là chân chính dạy người làm sao tạo thành pháp chú, một chú ngữ uy lực cuối cùng có hạn, chúng ta cần từ đơn giản đến phức tạp, lại từ phức tạp đến giản.” Tuân Lan Nhân đem sách cho hắn, sau khi nằm ngủ một đêm trên ghế của Triệu Phụ Vân liền lại rời đi.

Triệu Phụ Vân thì cẩn thận đọc quyển sách này, bên trong cũng không có nói thẳng pháp chú, mà là ghi chép đủ loại thần linh đối thoại.

Tựa như câu đầu tiên, liền viết: “Vô Thủy sắc lệnh: Thiên địa cần có Âm Dương, trọc hàng thanh thẳng, thiên địa

phân chia.”

Liên quan tới Vô Thủy Đạo Tổ ghi chép, cũng chỉ có câu này, mà phía sau thì ghi chép các loại thần linh sắc lệnh.

Triệu Phụ Vân rất nhanh liền minh bạch, Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục, tại linh văn tu hành, chỉ có thể xem như vỡ lòng, giống như từ nhỏ biết chữ, trước cần nhận biết rất nhiều chữ, mà quyển sách này thì dạy người làm sao nói.

Bất quá không phải thật dạy nói, mà giống như đang làm mẫu lấy làm sao hình thành pháp chú.

Hắn phát hiện, những thần linh kia chú ngữ, giống như là lời nói, hoặc nói là trực tiếp cho người khác hạ mệnh lệnh, chỉ lại là dùng một loại văn bản phương thức tại biểu đạt.

Tỉ như trong đó câu thứ hai: “Hư Vô Đại Đế Quân sắc lệnh: Người tụng tên ta, đều có thể độn vào hư vô.”

Triệu Phụ Vân trong lòng hơi động, không khỏi nghĩ, chẳng lẽ niệm tụng Hư Vô Đại Đế Quân danh tự, liền có thể độn vào hư vô rồi?

Hắn muốn thử xem, nhưng hắn cũng không biết Hư Vô Đại Đế Quân danh tự, thử niệm tụng ‘Hư Vô’ hoặc là “Hư Vô Đại Đế Quân” danh tự, lại cảm giác gì đều không có.

Một thân một mình ở đó tĩnh tế xem, suy nghĩ, xem từng câu, xem đến cuối đầu óc quay cuồng, cuối cùng liền thi

pháp đều cảm thấy khó khăn, trong đầu giống thành một đoàn tương hồ, bị các loại phù văn cho đảo loạn.

Bất quá, lúc hấn đọc đến phần sau, phát hiện đằng sau có giải thích.

Giống như là phía trước những câu kia nhìn qua đơn giản, nhưng lại không hiểu thấu công thức, có người giúp người giải khai.

Đương nhiên hấn cũng nhìn ra là đơn giản hóa phiên bản, mặc dù như thế, hấn cảm thấy người có thể làm phiên dịch, quá lợi hại, mà người này, trong lòng của hấn, thì là nghĩ đến đại di danh tự.

Vân Ý Thanh cái tên này, hấn tu hành nhiều năm như vậy cũng không có từ người khác nơi đó nghe được, nhưng có thể khẳng định, mình đại di tuyệt đối không phải tu sĩ bình thường, có thể bốn phía lang thang, thăm dò các loại bí cảnh, tìm tòi hơn mười năm, phát hiện muội muội của mình chết hơn một năm rồi mới đến xem, làm sao có thể là tu sĩ bình thường.

Sau khi hấn nhập định, tĩnh tâm định ý, một lần nữa nhìn đồ vật đằng sau Vân Ý Thanh viết.

“Nhân chi niệm như vô tận, nhưng mà kì thực có tận, nhất niệm kết một phù, mà đến nhất pháp, pháp ở trong lòng, không thi triển được, liền không thể xác minh thiên địa lý lẽ, muốn đem trong lòng pháp triển khai giữa thiên địa, cần có phương cùng thuật.”

“Khí hải kết hỏa phù, niệm động mà có hoả sinh, này bất

quá là bình thường pháp, khi chiêu cáo thiên địa, như lấy thiên địa chi danh, hoặc lấy thần danh chi ý, mà thi hoả tại thế gian, như thế, hoả này liền không phải thường hoả, mà là mang theo thiên ý hỏa, hoặc là mang theo thần ý thần hoả.”

Triệu Phụ Vân nhìn đến đây lập tức minh bạch, điều này liền giống như hấn muốn giết một người, mình cầm đao tiến lên, hết thấy đều là năng lực của mình, đối phương sẽ phản kháng, khả năng sẽ còn phản sát.

Nếu lấy triều đình danh nghĩa giết một người, có thể tới một đội quân, đối phương liền khó mà phản kháng.

Nghĩ đến đây, lật giấy, trang kế tiếp hàng thứ nhất liền viết.

“Thi pháp, khi thi xuất hữu danh.”

“Pháp kết trong lòng như binh phù, phù lục lại tên Pháp Ấn, bất quá là hành pháp cơ sở, khi lấy trong lòng Pháp Ấn mà hợp thiên địa pháp tượng.”

“Hành pháp tứ cảnh, bản ý, thỉnh tá, đại hành, hợp đạo.”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy tứ cảnh này, rất dễ dàng liền minh bạch.

Bản ý chính là lấy bản ngã ý chí của mình hành pháp, bởi vì lúc trước nhiều thần linh, đều là lấy bản ngã ý chí hành pháp.

Các Thần đã đến phản phác quy chân cảnh giới, hoặc là

nói bọn hắc theo một ý nghĩa nào đó là hợp đạo, cho nên ý chí của bọn hắc, chính là đạo pháp.

Đằng sau rất nhanh liền viết đến thỉnh tá phương thức.

“Hành pháp như chinh phạt, cần trong quốc có quân, cần phải có đại nghĩa, cần phải có quyết ý, cần biết lương thảo nhiều ít, biết địch hư thực.”

Nơi này trong quốc có quân, chỉ là trong thân kết phù lục, đại nghĩa, là muốn sự xuất hữu danh, quyết ý, cần phải thủ vững ý chí, lương thảo thì là chỉ pháp lực nhiều ít, biết địch hư thực, chính là chỉ cần xác định địch nhân thật giả phương vị, không cần loạn đánh.

“Mà học thỉnh tá pháp, chính là thỉnh đến thần ý, chính là chỉ trong đó sự đại nghĩa danh phận, thần đến trợ, tự nhiên mọi việc đều thuận lợi, lại như trong quân mời đến thượng tướng nhập doanh, nghiêm túc quân đội, quân đội tự nhiên chiến lực tăng gấp bội.”

Triệu Phụ Vân xem đến đây, hắc nghĩ tới trước kia mình thỉnh thần Xích Viêm Thần Quân, kỳ thật cũng là đã dùng thỉnh tá.

Chỉ là lúc đó hắc quan tướng Xích Viêm Thần Quân nhập vào bản thân, mặc dù có thể khiến hỏa pháp uy lực tăng gấp bội, nhưng cũng để thân thể của hắc có gánh vác.

Thần Hỏa uy lực, Yểm Ma đều muốn nhượng bộ lui binh.

Sau đó một đầu chú ngữ làm mẫu, cư nhiên lấy hỏa pháp làm mẫu, Triệu Phụ Vân không biết, mình đại di, có phải là biết mình lấy Hỏa Sát Trúc Cơ.

Hắn xem đầu pháp chú bí phương kia: “Xích Viêm bất diệt, tá rơi trên đèn, làm cho u thất của ta quang minh.”

Khi hắn xem hết, không khỏi nhắm mắt lại, theo chú văn ý, niệm tụng ra, hoả điểm trên cây đèn, chỉ trong một nháy mắt, liền như được trao cho thần ý.

Chương 109 : Xích Viêm Thần Đăng

Triệu Phụ Vân nhìn ánh lửa trên cây đèn, cảm thụ trong đó thần ý.

Hắn dĩ vãng tá pháp, đều là trước muốn tồn trữ Xích Viêm Thần Quân, làm cho trú trên thân, mà vừa mới chỉ thông qua cảm ứng, liền đem Xích Viêm Thần Quân thần ý từ nơi sâu xa rơi vào trên đèn.

Không cần lại qua trên người mình.

Hắn nhìn xem ánh đèn chiếu sáng một phòng, suy tư trong chốc lát, trong lòng cảm thấy, đây đối với người chưa Trúc Cơ có lẽ không sai, nhưng đối với mình đến nói, cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Bởi vì chính mình hoá diễm trên ngọn đèn này, vốn cũng không phải là phổ thông hỏa diễm.

Nếu người bình thường có thể thông qua chú ngữ này, mà làm cây đèn của mình sáng một đêm, thì tốt biết bao. Hắn nghĩ tới chính mình làm những cây đèn trong Vụ Trạch Huyện, cũng có được dị khúc đồng công chi diệu, trong lòng lại có chút đắc ý.

Tiếp lấy nhìn xuống, phía dưới viết lại không phải mới pháp chú.

Mà liên quan tới Xích Viêm lai lịch.

“Xích Viêm là tên gọi khác của liệt nhật trên bầu trời, thời cổ mọi người tế tự liệt nhật, vì đó lấy tên Xích Viêm Thần Quân, hương hỏa tự mà thần quyền sinh, nhưng Xích Viêm vô tính, thể nhân trộm nó.”

Kế tiếp, lại là một kiện pháp bảo tế luyện pháp.

“Xích Viêm Thần Đăng tế luyện pháp.”

Xích Viêm Thần Đăng tế luyện pháp này, thuộc về một loại thần tế pháp cùng phù văn cấm chế tế luyện pháp kết hợp, cũng không câu nệ vật liệu bản chất, đương nhiên nếu có tốt bảo tài luyện thành cây đèn tự nhiên càng tốt.

Mà Triệu Phụ Vân tin tưởng trong tay mình cây đèn, tuyệt đối sẽ không kém.

Hắn tinh tế xem trong đó thần tế pháp.

Trong lòng không khởi nghi hoặc, chẳng lẽ đại di thần cơ diệu toán, biết mình tu hành phương hướng, cho nên cho bản này « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », chuyên môn ghi chép loại phương thức tế luyện pháp bảo này.

Sau đó hắn tiếp tục xem, phát hiện chẳng những có loại phương thức tế luyện thần đăng, còn có « Thần Ứng Pháp », là mượn Thần Hỏa phương thức đến ứng hương nguyện.

Điều này làm trong lòng Triệu Phụ Vân kinh hỉ đồng thời lại càng nhiều hơn mấy phần nghi hoặc.

Đằng sau viết đồ vật, chính là bình thường pháp chú giải thích cùng ví dụ mẫu.

Hắn nghĩ, cuối cùng quyết định, trước tế luyện mình cây đèn.

Thần tế pháp, cần xây tế đàn, cần rất nhiều nghi thức bảo tài.

Cho nên, hắn tới phường thị bên ngoài Quảng Nguyên Phủ, phường thị liền gọi Quảng Nguyên phường thị, từ mấy nhà đại thế gia nắm trong tay, không người nào dám tới nơi này nháo sự.

Từ sau khi hắn tới Quảng Nguyên Phủ, còn là lần đầu tiên tới đây.

Trong phường thị tựa như là tiểu thành thị, ở trong núi, mặc dù cách Quảng Nguyên Phủ không xa, nhưng cùng Quảng Nguyên Phủ thành giống như hai thế giới, người trong Quảng Nguyên Phủ bình thường phong phú, dày đặc cư ở cùng một chỗ, nhìn tựa như là một mảnh rừng rậm, tu sĩ ở trong đó tựa như động vật.

Mà trong phường thị này, thì là động vật trong rừng rậm đều đi ra.

Các tu sĩ lấy phương thức sinh hoạt như phạm nhân, có trồng ruộng, có chế áo, có chế khí phiêu, có trồng thuốc cùng chế dược, có bán phù, có xem bói, có thanh lâu cùng tửu quán.

Còn có phòng đấu giá, tín tiên hành, sủng thú quán, thích pháp đạo tràng, giảng kinh đường v.v.

Tĩnh thất động phủ, diễn pháp tràng, trạc nhĩ quán, thực tiên lâu.

Các ngành các nghề, đều có thể tìm được phạm trần tục thể so sánh, nhưng lại chỉ tốt ở bề ngoài.

Cho tới nay, hấn đều sinh hoạt ở Thiên Đô Sơn, sau đó phụng mệnh làm nhiệm vụ, tu hành, xuống núi đến Vụ Trạch, lại tiếp là ở trong núi tu pháp, lại đến Quảng Nguyên Phủ, hấn đối với tán tu sinh hoạt, kỳ thật không phải hiểu rất rõ.

Hấn muốn mua một chút nghi thức pháp khí đến bày tế đàn, để thần tế Liên Hoa Đẳng. Bất quá cũng may nghi thức pháp khí cũng không quý.

Trong phường thị cũng chia khác biệt cấp bậc, có cao trung thấp ba loại.

Một loại là trong hạp cốc một đầu hẹp dài, trên vách đá hai bên mở rất nhiều sơn động, các sơn động treo đèn lồng, cấm cờ, trên đó viết chữ.

Mà giữa hẻm núi, thì có từng lều vải, trong lều vải là từng người bày biện hàng vỉa hè.

Nếu như là ban đêm, bọn hấn sẽ đi lên đèn, vén ra một góc, lộ ra mình đồ vật, ở đó bán.

Hiện tại ban ngày, chỉ là hạp cốc này ở trong bóng tối,

cho nên cho người ta một loại cảm giác âm u.

Bất quá, trừ bỏ nơi này bên ngoài, còn có cấp cao địa phương.

Đó là một chút thế lực lớn mới có thể kinh doanh.

Hắn tìm tới một gian Xích Viêm thần miếu. Tòa thần miếu này tọa trên sườn núi một nơi đầy nắng.

Không tính nhỏ, nhưng cũng tuyệt đối không tính lớn.

Lúc hắn ở dưới sườn núi, liền nhìn thấy trước tòa thần miếu này treo hai mặt cờ màu đỏ, trên lá cờ các viết hai chữ lớn màu đen, theo thứ tự là bán cùng dụng cụ.

Hắn có chút ngoài ý muốn, trong Xích Viêm Thần Quân miếu thế mà còn làm ăn, cho nên liền đến trên sườn núi, chỉ vừa đi lên sườn núi, hắn liền cảm thấy một cỗ nóng bỏng.

Sau khi đi vào, có một người mặc hỏa hồng tề tỵ, chính ngồi ở nơi đó đọc sách, cũng không chào hỏi Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân chỉ ở trong miếu đánh giá, ở giữa một tòa Xích Viêm Thần Quân tượng thần, mà những địa phương khác thì bày đầy tượng thần nhỏ, hộ thân phù lục, Phù Tiền, tám gương, đĩa, bát, kinh thư, án trác, lệnh bài v.v, cái gì cần có đều có.

Hắn tiện tay cầm một kiện lên xem, phát hiện phía trên khắc lấy kinh văn liên quan tới Xích Viêm Thần Quân.

Những vật này, chính Triệu Phụ Vân liền có thể tiện tay tế luyện ra.

Mà hần muốn tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, thì là tiến thêm một bước thần tế pháp.

“Các người nơi này có cho thuê dụng cụ sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, khách quan.” Người coi miếu trẻ tuổi kia ngẩng đầu lên, từ sau quầy chuyển tới, đi tới trước mặt Triệu Phụ Vân.

“Khách quan là người bên ngoài a?” Người coi miếu trẻ tuổi hỏi.

“Làm sao mà biết?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Khẩu âm người khác biệt, mà lại, người một thân hỏa khí, cùng hỏa khí trong miếu chúng ta cực kì hòa hợp, ngay từ đầu ta còn nghĩ người là nơi khác đến tiểu hồng y đây.”

Triệu Phụ Vân biết, người này nói tới tiểu hồng y là trong Xích Viêm Thần Giáo một loại xưng hô tư tế cấp bậc.

Bình thường chấp chưởng một miếu đều gọi Miếu Chúc, nhưng miếu nhỏ Miếu Chúc cùng đại miếu Miếu Chúc há có thể cùng một địa vị.

Cho nên trong nội bộ bọn hần đều đem Trúc Cơ cấp bậc xưng là Tiểu Hồng Y, Tử Phủ cấp bậc là Đại Hồng Y.

Bất quá Xích Viêm Thần Giáo lỏng lẻo , đẳng cấp chỉ là lễ nghi, là quan hệ cao tu cùng thấp tu, cũng không có người có thể mệnh lệnh người khác.

Quảng Nguyên Phủ Xích Viêm Thần Giáo Kim Y là Trần Nam Vương Phủ Lam Thiếu Huân, hắn rất ít xen vào sự tính giáo phái, cho nên mọi người đối với truyền đạo sự tình, cũng không thể nào nóng lòng.

Triệu Phụ Vân chỉ cười, hỏi: “Các người mượn Thần Quân danh làm ăn, chẳng lẽ không sợ khinh nhờn Thần Quân sao?”

Nào biết trẻ tuổi Miếu Chúc lại cười nói: “Thần Quân quang diệu chư thiên, há sẽ để ý điều này, như để ý điều này, lại há có thể phổ chiếu thế gian?”

“Nguyên lai người là Phổ Chiếu Phái.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đúng vậy, ta nguyện Thần Quân quang huy rơi vào trần hóa thành đèn đuốc, chiếu sáng mỗi một hộ gia đình, chiếu sáng mỗi một hộ u thất.” Trẻ tuổi Miếu Chúc lấy một loại tương đối tùy ý ngữ khí nói ra một câu nói kia, nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm giác đối phương là chân thành.

Một người nói lời chân thành hay không, tổng có thể cảm giác được.

“Đạo hữu tốt nguyện cảnh.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người gọi ta một tiếng đạo hữu, có thể thấy được người là tán đồng ta, người dù không phải người trong Thần Giáo, nhưng tán đồng lý niệm của ta, chính là người trong đồng đạo, người cần gì cứ việc cầm đi dùng, sử dụng xong trả lại là được.”

Trẻ tuổi Miếu Chúc cực kì khẳng khái nói.

Triệu Phụ Vân cũng không nghĩ tới, không khỏi hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh.”

“Ta gọi Chúc Khác! Chúc là nguyện chúc, khác là thủ khác, chính ta nhập đạo ngày đó đổi tên, hi vọng chính mình có thể tuân thủ nghiêm ngặt trong lòng đạo.” Trẻ tuổi Miếu Chúc nói.

“Tốt, tốt danh tự.” Triệu Phụ Vân nói.

Một người ký thác chính mình tâm nguyện, cùng làm thực tiễn danh tự, tự nhiên là tên rất hay.

Chương 110 : Tế đèn

Miếu Chúc cười, Triệu Phụ Vân cảm thấy hấn cười rất rục rỡ.

Chỉ nghe hấn vừa cười vừa nói: “Dư Huy cũng nói rất tốt.”

Triệu Phụ Vân sửng sờ, hấn không biết vì sao hai người đang nói chuyện, đột nhiên nói đến người thứ ba.

“Dư Huy là ai?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Một người cùng ta có đồng dạng ý nghĩ, bất quá, gần nhất người nhà của hấn đem hấn gọi về, buộc hấn thành thân, cũng không biết hấn hiện tại thế nào.” Chúc Khác mang theo vài phần trêu chọc cùng mấy phần lo lắng nói.

“Có thể có một vị bằng hữu có đồng dạng ý nghĩ, là một chuyện hạnh phúc.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đúng thế.” Chúc Khác nói xong, chỉ vào đồ vật trong miếu, nói: “Đồ vật cứ việc dùng.”

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, đột nhiên hỏi: “Người nơi này có tế đàn thuê sao?”

Chúc Khác cười nói: “Nếu người khác hỏi, ta khẳng định nói không có, nhưng người hỏi, ta có thể đem tế đàn ta ngày thường tu hành cho người mượn dùng.”

“A, đây là vì sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bởi vì ta cảm giác người cùng ta là người trong đồng đạo.” Chúc Khác nói xong, Triệu Phụ Vân gãi gãi đầu, luôn cảm thấy câu nói kia không đúng lắm, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra không đúng chỗ nào.

“Đi theo ta.” Chúc Khác nói rồi đi về phía sau.

Hắn mang theo Triệu Phụ Vân đến phía sau, ở phía sau có căn phòng hình tròn, sau khi đi vào, không gian cũng không nhỏ.

Bên trong mơ hồ, như hoả khí thiêu đốt thịnh, một mảnh màu đỏ hào quang.

“Đây là ta tu hành tế đàn, ở đây, người ngay cả những dụng cụ kia đều không cần bố trí.

“Người cho ta mượn dùng?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa ngoài ý muốn hỏi.

“Đương nhiên.” Chúc Khác nói.

“Vì sao?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Ta nói qua, ta cảm thấy chúng ta là người trong đồng đạo, ta cũng đã nói, ta hi vọng Thần Quân huy quang có thể chiếu rọi đến mỗi người, còn có một ít, chính là ta nguyện ý.” Chúc Khác nói nghiêm túc.

Triệu Phụ Vân sắc mặt có chút ngưng trọng, hắn không sợ người khác uy hiếp, không sợ trong lòng hiện sinh

các loại cướp giết ý, hấn vừa mới cẩn thận cảm thụ một chút, trong lòng không có vì vậy sinh ra bất luận cảm giác nguy hiểm gì.

Tuy nhiên, cũng để tâm hấn sinh một loại không hiểu kinh hoảng.

“Người đang nghĩ, ta quá tốt, về sau không biết báo đáp ta thế nào sao?” Chúc Khác cười hỏi.

Triệu Phụ Vân nhìn tế đàn, xoay đầu lại, cười nói: “Người hấn là không thèm để ý điều này đi.”

“Không sai, người đứng là người trong đồng đạo ta, người nhìn bầu trời này Xích Viêm, phổ chiếu thiên hạ, nhưng từng hướng ai yêu cầu qua hồi báo?” Chúc Khác ngẩng đầu, chỉ vào bầu trời nói.

Lúc này mặt trời trong bầu trời bị mây che khuất, nhưng quang mang y nguyên tản khắp thiên hạ.

Triệu Phụ Vân xoay người lại, hướng Chúc Khác hành một cái cúi thấp lễ, cũng nói: “Như thế, đa tạ.”

Hấn tiến vào trong tế đàn hình tròn kia, sau khi đi vào, mới phát hiện, nơi này tạo dựng hấn dùng xích đồng.

Trên đó điêu khắc các loại chú văn cùng đồ án, có hấn nhận biết, cũng có hấn không biết.

Những chú văn đồ án kia hình thành từng cái vòng sáng, như tầng sóng nước, cuối cùng đều hội tụ ở giữa, mà ở giữa chính là nơi Chúc Khác ngày bình thường đã tọa tu

hành.

Sau khi Triệu Phụ Vân đi vào, Chúc Khác liền đóng cửa lại.

Bên trong yên tĩnh mà nóng.

Hắn xuất ra chính mình cây đèn, đặt ở giữa nhất.

Chỉ vừa đặt xuống, cây đèn liền như đem nóng trong tế đàn đều hội tụ lên đèn diễm, hình thành một mảnh diễm hỏa màu đỏ ánh mắt có thể thấy được.

Đèn diễm ở thời khắc này giống như là thịnh nở đóa hoa.

Lúc này hắn dứt bỏ ý nghĩ khác, chỉ nghĩ tế luyện Xích Viêm Thần Đăng.

Xích Viêm Thần Đăng tế luyện pháp này, là tụ dẫn Xích Viêm Thần Hỏa rơi tụ trên cây đèn, sau đó giam giữ nó.

Triệu Phụ Vân không biết tế luyện pháp này là ai nghĩ ra, lớn mật như thế.

Hắn thấy đây chính là giam Xích Viêm Thần Quân trong cây đèn.

Mà lại, tế luyện pháp này, lấy số chín là số lớn nhất, lần lượt, từng tầng từng tầng giam cầm.

Mà máu chót liền ở chỗ giam cầm pháp.

Bất quá, giam cầm này cũng không phải là chân chính mặt chữ ý nghĩa giam cầm, mà là một loại hợp đèn dung luyện pháp.

Tương đương với đúc một thân đèn cho Xích Viêm Thần Quân trên thế gian.

Mấu chốt nhất liền ở một đạo vòng tròn pháp phù, đạo pháp phù này có quán, trối ý, lại kiêm hữu giam cầm năng lực.

Hắn trước kia lúc hỏa pháp hóa rồng, cũng sẽ hợp lấy pháp phù này ý mà thi triển, mà sau khi học tập vân phù, càng là tiến một bước lý giải ý trong đó.

Bất quá, hắn thấy đạo pháp phù này, tốt nhất luyện thành loại hình pháp khí dây thừng, vòng mới tốt.

Còn nếu bằng pháp lực thi triển phù pháp, lại cần cường hoành pháp lực mới có thể.

Từ sau khi hắn quyết định tế luyện thần đăng, liền cũng cố gắng luyện tập đạo pháp phù này.

Hắn cảm thụ được trong tế đàn Xích Viêm thần ý.

Sau đó, nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm lấy: “Xích Viêm bất diệt, tá rơi trên đèn, làm cho u thất của ta quang minh.”

Theo ý niệm của hắn dẫn dắt, một sát na này, một cỗ thần ý cùng ánh lửa đều hướng cây đèn tụ lại.

Hắn lần lượt thi triển pháp này.

Ánh lửa trên cây đèn liền càng ngày càng thịnh, dần sinh kim sắc.

Hắn lại đưa tay ở hư không phác họa, vẽ ra một đạo vòng ánh sáng, bọc trên bắc đèn, trong lòng tồn tưởng trói buộc giam cầm niệm.

Cắm hoàn kia từng vòng từng vòng quấn quanh ở cây đèn.

Vì vậy, đợi đến thời gian vốn hắn tán đi, ngọn lửa kia đúng là chưa từng hoàn toàn tán đi.

Triệu Phụ Vân trong lòng cao hứng, lại như thể thi pháp, Xích Viêm trên cây đèn càng ngày càng dày đặc.

Sau khi tuần hoàn chín lần, hắn mới thu công.

Đợi sau khi trở về, lại tế luyện một phen, không ngừng đánh vào Xích Viêm Thần Phù phù lục hạt giống, đợi sau khi đem Thần Hỏa luyện hóa, lại có thể tới đây tế luyện.

Hắn phát hiện dạng này tế luyện, so với mình dẫn nhiếp thái dương tinh hỏa nhanh hơn nhiều.

Đưa tay chộp một cái, đèn kia liền rơi trong tay, lại bị hắn thu nhập bảo nang.

Trong mơ hồ, hắn cảm giác được trên ngọn đèn kia truyền đến cảm giác bạo liệt, giống như muốn đem bảo

nang đều đốt thầu, hấn cảm thấy, nếu lại tế luyện một lần, bảo nang liền không cách nào thu nạp đèn này.

Cho dù là miễn cưỡng thu nạp, cũng sẽ bị đèn diễm cháy hỏng.

Ra tới cửa, phát hiện Chúc Khác vẫn ở đó đọc sách, hấn thấy Triệu Phụ Vân ra, lại không có đứng dậy cười nói: “Như thế nào, ta tế đàn kia dùng tốt không?”

“Đạo hữu tế đàn cực giai, ân nghĩa này tại hạ ghi khắc trong tâm khảm.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy cũng không cần thiết, Xích Viêm chiếu sáng thiên hạ, không cần người hồi báo.” Chúc Khác vừa cười vừa nói.

Triệu Phụ Vân nhìn người này cũng không phải loại người thích đem những sự tình này nói ngoài miệng, liền cũng không tiếp tục nói, xem sắc trời bên ngoài, mặt trời ngã về tây, liền cáo từ rời đi.

Hấn một đường ra phường thị, ở lúc ánh nắng mờ dần, về đến nhà, sau đó chính là tế luyện đèn.

Lại một lần nữa đánh Xích Viêm Thần Phù phù lục vào đèn diễm, làm cho hoả diễm xao động chậm rãi an ổn xuống.

Hấn nhìn ngọn đèn này, nói: “Về sau liền gọi người Xích Viêm Thần Đăng.”

Nhất đăng huyền chiếu, thiên hạ tức bạch.

Như thế, hần mỗi ngày tu hành « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », lại cách mấy ngày liền đi Xích Thần Thần Miếu trong phường thị tế luyện một lần Xích Viêm Thần Đẳng.

Mỗi ngày cảm thụ được thần viêm, lại kết hợp Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn, một đạo sắc lệnh chậm rãi thành hình trong lòng của hần.

Chương 111 :

“Xích Viêm sắc lệnh: Đốt.”

Câu pháp chú này áp ủ trong lòng của hắn, làm thế nào cũng nói không nên lời, hiệu lệnh không ra.

Nhất là ‘sắc lệnh’ hai chữ.

Nhưng sau khi hắn biết, Xích Viêm Thần Quân là chỉ mặt trời, đối với ‘Xích Viêm’ phù văn chú ngữ, lập tức liền rõ ràng.

Mà ‘sắc lệnh’ hai chữ kia lại có thể đem hết thủy pháp trong tâm cùng thiên địa pháp ý kết hợp với nhau, hình thành chân thực kết thúc cùng bắt đầu.

Một đạo pháp lệnh từ miệng phát ra, hiện ra giữa thiên địa, từ đó theo hắn ý tứ diễn hóa ra.

Thế là hắn ngậm miệng không còn diễn luyện pháp thuật, đem một đạo ‘sắc lệnh’ ở trong lòng áp ủ, thai nghén.

Một ngày này, hắn là lần thứ năm từ trong Xích Viêm Thần Miếu tế đền trở về, đi trong phường thị, đại khái hôm nay chính là ngày khai trương.

Cho nên tu sĩ ở xa đều tới, ở trong hạp cốc kia từ các nơi chạy đến tu sĩ, dùng một mảnh vải đen trải trên mặt đất, sau đó đem đồ vật của mình bày lên trên.

Có rất nhiều vật cổ quái, có thể là một bình mang máu thổ, hoặc là một chút trứng trùng chứa trong đất, còn có chút kiếm đoạn mất đầu, một chút tàn tạ kim loại, còn có bán phù lục.

Viết thần danh, hợp lấy vân văn mà thành phù lục, có Thanh Tâm Phù, Kim Quang Phù, Hỏa Phù, Phá Tà Phù, Trảm Sát Phù v.v.

Hắn đứng ở trước một cái quán nhỏ, cầm một trương Hỏa Phù trong đó, cảm ứng cùng đánh giá.

Thiên hạ Hỏa Phù, phổ thông chính là họa một đạo vân văn Hỏa Phù đồ án mà thành, tiến thêm một bước chính là Thần Hỏa Phù. Mà Thần Hỏa Phù có một thần chữ, liền cần lấy thần danh hợp viết.

Nổi danh nhất không ai qua được Xích Viêm Thần Phù, nhưng muốn họa Xích Viêm Thần Phù, cho dù là người Xích Viêm Thần Giáo cũng không dễ dàng.

Đối với tu sĩ cấp thấp bình thường đến nói, vì gia tăng hỏa phù uy lực, sẽ lấy thần khác thay.

Tựa như là mọi người không cách nào nhìn thẳng mặt trời giữa trưa, nhưng lại có thể nhìn thẳng sáng sớm cùng chập tối, cho nên qua nhiều năm như vậy, cũng phát triển ra không ít thay thế Xích Viêm thần danh.

Đương nhiên còn có một loại là tự thân thần vận nồng đậm, bố trong pháp phù, có nồng đậm cá nhân khí tức, như thế cũng có thể được xưng là Thần Hỏa Phù.

Lúc ấy chính Triệu Phụ Vân lĩnh ngộ Xích Viêm Thần Phù, thì là hai điều này kết hợp thể.

Lúc này Triệu Phụ Vân nhìn phù đang cầm, lá bùa không phải rất tốt, nhưng phù văn trên đó rất đặc biệt.

Màu chàm trên mặt lá bùa, giống như phù văn ấn ký bị ngọn lửa hun đen, tùy thời đều muốn phục nhiên, tựa như là sau khi thiêu đốt mộc đầu, minh hỏa sau khi tắt, lại có hoả tinh giấu giếm ở giữa, chỉ cần một cơn gió thổi tới, có đốt vật liền có thể lập tức hóa thành đại hỏa.

Mà ở dưới một đạo hỏa phù đồ án, lại có thần danh không nhận ra.

“Đây là Hoả Phù gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Chủ quán là một nữ tử mặc đạo bào cũ, nàng nhìn qua có chút mệt mỏi.

“Lão Dương Hỏa Phù.” Nữ tu sĩ nói, nàng nhìn Triệu Phụ Vân một chút, mặc dù nhìn không ra Triệu Phụ Vân tu vi, nhưng nàng cảm thấy Triệu Phụ Vân ý vị sạch sẽ, mang theo một cỗ thuần dương khí từ trong ra ngoài, quanh thân đều như vô cầu.

Nghe “Lão Dương” danh tự, Triệu Phụ Vân liền biết lấy chính là pháp ý thần vận gì.

“Người có phải hay không vừa từ chỗ nào ra?” Triệu Phụ Vân đột nhiên hỏi.

Nữ tử sững sờ, có chút cảnh giác nhìn Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân hỏi như vậy, bởi vì hấn cảm giác trên thân nữ tử này quán lấy đồ không sạch sẽ.

Hai mắt của hấn cũng không có nhìn ra gì, nhưng trong phù lục hấn ký kết, ‘vô cầu’ pháp vận, để hấn đối với đồ không sạch sẽ có một loại cảm giác như có như không.

Rất nhiều đồ vật âm tà, sau khi quán ở trên thân người, nhập lục phủ ngũ tạng, hoặc trong huyết mạch da thịt cốt nhục, nơi nào dễ dàng như vậy nhìn ra.

“Người, đạo trưởng vì sao hỏi như vậy?” Nữ đạo nhân hỏi.

“Không có gì, chính là cảm thấy trên người người khả năng có đồ vật quán lấy, đi Xích Viêm Thần Miếu xem một chút đi, nơi đó có thể trừ tà, Miếu Chúc người cũng không tệ.” Triệu Phụ Vân đứng dậy đổi một quầy hàng.

Nơi này bày biện đều là một ít đồ vật, có lão khí cũng có mới khí.

Đều là một ít đồ vật xen vào giữa pháp khí cùng phi pháp khí, trong đó có một linh thạch lơ ngược lại để hấn có chút muốn mua, trừ bỏ nhìn qua tương đối xinh đẹp, còn có một nguyên nhân chính là hấn không có.

Cho tới nay, người khác đều dùng linh thạch tu hành, mà hấn linh thạch thiếu thốn, chưa hề dùng qua, cho nên ngay cả lơ dùng nấu linh thạch đều không có.

Trong linh thạch có linh khí tích tụ, muốn hút ra liền cần

dùng phương pháp, trong đó phương pháp dễ dàng nhất phổ biến nhất chính là chưng nấu, sau khi chưng nấu, linh khí trong linh thạch liền phát ra.

Còn có người chuyên môn viết sách quy nạp lấy chưng nấu pháp, theo như Triệu Phụ Vân biết, rất nhiều người nấu thạch, sẽ để an thần dược vật vào trong đó, làm cho lúc tu hành có thể an thần định ý.

Đương nhiên, cũng có rất nhiều người đem loè loẹt đồ vật xen lẫn trong đó.

“Khách nhân muốn lô sao? Đây là Tuyên Đức chế lô, ngài nhìn tạo hình cổ phác, nhưng men sắc lại là đương thời lưu hành màu thiên thanh, chính thích hợp ngài loại này ý vị trang trọng, nhưng lại trẻ tuổi tuấn dật tu sĩ.”

Bán lô chính là một lão nhân, nhưng lão nhân này ánh mắt linh hoạt, bên cạnh hắn đi theo một đứa cháu, giống như đang nghiêm túc học tập lời của lão nhân.

Triệu Phụ Vân trên thân linh thạch, chính là lữ hành phí lĩnh từ trong núi mà thôi, hắn lại không có đi làm cung phụng, là một tu sĩ tu hành thuần dựa vào trời.

“Ta chỉ là xem.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy ngài xem tốt, linh thạch lô này, ở trong đó có đặc biệt kỹ nghệ, là Tuyên Đức một vị đại sư nung, linh thạch đốt ra linh khí sương mù ở lỗ này, liền sẽ hình thành một con vụn long, có thể trải nghiệm trong đó Thần Long hành không khí vận.”

Triệu Phụ Vân thuận thiết kế này nghĩ, trong lòng không khỏi bật cười, thiết kế này có thể nói là thật có hoa không quả, cái gì trải nghiệm Thần Long hành không ý vị, sao lại có thể như thế.

Hắn cứ như vậy một đường xem, một cái sạp hàng ở đó, bên cạnh dựng đứng một mặt cờ, trên lá cờ viết “chiêu mộ cung phụng”, có trên cờ xí khác thêu lên thế gia danh hiệu, chỉ là hắn không rõ ràng lắm nơi này thế gia danh hiệu, cho nên cũng không thể xác định phân lượng của thế gia chiêu mộ.

“Phản Hà Lý thị!”

“Hò Khẩu cát thị!”

“Minh Lĩnh Nam Cung thị!”

... ..

Hơn mười nhà thế gia chiêu mộ, ở cạnh bàn của bọn hắn còn có một mảnh bảng hiệu, trên đó viết bố cáo, trong đó có chút yêu cầu.

Tỉ như một tấm trong đó viết, chiêu mộ linh thực phu, người tuần tra ban đêm, đám người nuôi ong.

Trong đó điều kiện đối với linh thực phu là có thể trồng trọt mười loại trở lên linh dược cùng linh đạo, biết sai khiến vân vũ phù hàng mưa, người tuần tra ban đêm thì có tu vi yêu cầu, ít nhất phải là huyền quang, biết hỏa pháp, ưu tiên Xích Viêm Thần Giáo tu sĩ, tiếp theo là kiếm đạo tu sĩ.

Triệu Phụ Vân biết, nơi này viết Xích Viêm Thần Giáo cũng không phải là thuần túy giáo phái tu sĩ, mà là người tu hành một giáo phái giáo nghĩa, hỏa pháp thường thường so với tu sĩ bình thường hỏa pháp mạnh hơn.

Hắn đứng ở đó xem những điều kiện chiêu mộ kia, cũng nhìn thỉnh thoảng sẽ có một chút tu sĩ tiến lên tìm hỏi.

Những người chiêu mộ của thế gia cũng đánh giá hắn.

Trong đó có ít người sắc mặt lại có chút thay đổi, đại khái là nhận ra hắn, dù sao hắn ngày đó ở tường thành nam lúc quyết giết Mông Ngạn Hồ, rất nhiều người đều nhìn thấy hắn.

Những người thế gia kia, cũng không có người nào tiến lên hỏi hắn, hắn nhìn một hồi, liền rời đi.

Người trong phường thị rộn rộn ràng ràng.

Đột nhiên, tâm hắn sinh một tia hoảng ý, nhưng hắn vẫn bình thường đi, hắn nhìn đám người nơi này, hoặc là ngồi xuống, đi qua bóng tối, chen qua đám người.

Người chung quanh cũng đều bình thường giao lưu, có người giao thoa mà qua, có người ở bên cạnh cúi đầu xem đồ vật.

Một đạo kiếm quang lóe sáng, liền chột sinh ra từ cạnh thân, là một trung niên nhân diện mục phổ thông, nhìn qua gầy gò, nhưng ở trong nháy mắt này, trong hai mắt của hắn lại bộc phát ra sát cơ mãnh liệt.

Chương 112 : Quỷ dị bóng tối

Chung quanh hết thấy đều bình thường, bán hàng rong đang bán đồ, những người khác đang hành tẩu hoặc đang xem đồ vật.

Tai họa giữa sát nách.

Sát cơ đột khởi.

Hiển nhiên rất nhiều người cảm thấy, Triệu Phụ Vân tinh thông pháp thuật, sở trường viễn chiến, đại đa số người tu hành lúc đề giai, đều sẽ luyện tập một chút cận thân kiếm thuật để phòng người tập kích, mà Triệu Phụ Vân cũng không tu tập kiếm thuật.

Âm Dương Thập Bát Bàn là ngự pháp, lúc tiến thêm một bước tu tập tiến giai Đại La Huy Tụ, hẳn kỳ thật đã không sợ cận thân, nhưng đó là chỉ bình thường ý nghĩa cận thân.

Mà loại ám sát này, vô luận đối với ai đều là nguy hiểm trí mạng.

Người ám sát, cũng không câu nệ tại tu pháp gì, cũng không phải người tu kiếm thuật mới có thể trở thành thích khách, mặc dù rất nhiều thích khách tu kiếm thuật.

Nhưng chỉ cần pháp thuật lực bộc phát ở trong chớp mắt đủ cường đại, pháp thuật thi triển đầy đủ nhanh

cùng ẩn nấp, liền có thể tiếp uỷ thác của người khác, làm thích khách sát thủ.

Kiểm quang loé sáng này, so với lúc đầu kiếm cùng Mông Ngạn Hồ sát ý càng thêm nồng đậm, càng thêm thuần túy.

Ngưng kết một tuyến, cắt hướng dưới xương sườn hấn.

Hấn có một danh hiệu ——Tuyến Kiếm. Ý tứ chính là, hấn kiếm xuất một tuyến, cũng là nói sinh tử chỉ ở giữa một tuyến.

Hình dung kiếm pháp của hấn là hung lại hiểm, không chỉ đối với người khác, cũng đối với mình.

Hấn nghe nói qua Triệu Phụ Vân cùng Mông Ngạn Hồ quyết đấu ở trên tường thành, hấn thấy tu hành là tu hành, pháp lực là pháp lực, pháp thuật là pháp thuật.

Mà trong sát thủ thế giới, những pháp lực, pháp thuật, pháp bảo kia đều có thể dứt bỏ, bởi vì khi sát thủ xuất thủ, đại đa số người chỉ có thể phun trào tự thân pháp lực, đây là một loại bản năng, tính toán lấy pháp lực phun trào mà đẩy ra người bên cạnh.

Đương nhiên nếu hai bên chênh lệch quá lớn, liền như dùng quạt thổi bay con muỗi, mà dưới tình huống hai người không kém nhiều, căn bản liền không cách nào đẩy ra, càng không có khả năng ngăn cản kiếm của hấn.

Triệu Phụ Vân là Hỏa Sát Trúc Cơ, hấn biết rõ, Hỏa Sát Trúc Cơ tu sĩ, trong pháp thuật có ẩn chứa hỏa tính, đối

phó những tà vật, âm quỷ loại hình, có làm ít công to hiệu quả.

Nhưng cùng người đầu pháp, cũng không có bao nhiêu ưu thế, hẳn thấy đều không khác mấy.

Hết thấy đều nhìn mình tu trì.

Mà hẳn lấy Kim Sát Trúc Cơ, từ nhỏ tu kiếm thuật, một mình một kiếm hành tẩu thiên hạ, kiếm sát thành cương, đã trăm âm quỷ cũng trăm nhục thân.

Cho nên hẳn đối với cận thân trăm Triệu Phụ Vân là có lòng tin, hoặc nói, đối với giết môn phái Trúc Cơ Kỳ tu sĩ đều có lòng tin.

Có người cảm thấy, đại môn phái tu sĩ thụ cấp cao tu sĩ dạy bảo, tầm mắt khoáng đạt, con đường rộng lớn, có thể so với tu sĩ bình thường đi càng xa, nhưng trong mắt một số người, lại cảm thấy, đại môn phái tu sĩ thiếu khuyết đối với giang hồ hiểm ác trực quan hiểu rõ.

Mỗi năm đệ tử từ môn phái ra, đều phải chết một nhóm, chỉ có ở giữa thiên hạ lịch luyện qua, lại lần nữa đứng lên môn phái tu sĩ, mới sẽ trở thành trong thiên hạ cao cấp nhất một nhóm kia.

Hắn không biết Triệu Phụ Vân này về sau sẽ như thế nào, hẳn thấy, là có tiềm chất trở thành đỉnh tiêm tu sĩ, chí ít hẳn cảm giác có, nhưng mình đã đón lấy nhiệm vụ ám sát, vậy hẳn cũng chỉ có thể chết rồi.

Hắn một kiếm này góc độ, cực kì xảo trá, cho dù Triệu

Phụ Vân hội Đại La Huy Tụ, ở dạng tình huống gần này cũng khó có thể ngăn cản.

Lúc kiếm quang lên, người chung quanh cũng nghe được kiếm ngân vang, sợ hãi quay đầu lúc, đã nhìn thấy kiếm quang kia xẹt qua một người trẻ tuổi thân thể, nửa người đều bị chém ra.

“Trung!” Nhất Tuyền Kiếm tại lúc xuất kiếm, liền xác định mình một kiếm này tuyệt đối sẽ không thất bại.

Quả là thế!

Chỉ là vui mừng trong lòng hắn còn không có hoàn toàn tan biến, liền sinh ra cảm giác hoang đường, trong lòng lại nổi lên một tia hoảng sợ.

Bởi vì lúc kiếm của hắn chém qua Triệu Phụ Vân thân thể, không có cảm giác được bất kỳ chống cự gì, điều này là không thể nào.

Trong mắt của hắn, Triệu Phụ Vân nửa người trên như khuyên đảo, đồng thời khí tức, đang nhanh chóng tán đi, không phải người giấy, nhưng hắn lại nhìn thấy ‘Triệu Phụ Vân’ nhanh chóng ảm đạm, diện mục biến mất, tan thành hư vô, giống như là ngã trên mặt đất cùng cái bóng dưới đất hòa làm một thể.

Hắn không khỏi nhìn cái bóng dưới đất, lại phát hiện trên mặt đất mỗi một cái bóng đều giống như muốn sống tới, đều giống như mọc ra mặt, mọc ra con mắt, bọn chúng đều đang lấy một cái góc độ khác ngẩng đầu nhìn mình.

Hắn quay người liền đi, thân hình nhẹ nhàng giống như một con khỉ, tốc độ linh động mà mau lẹ, kiếm pháp cùng thân pháp của hắn đều cực kì trực tiếp, người quần trong đám người, không chạm đến bất kỳ ai.

Nhưng lúc ánh mắt của hắn nhìn mặt đất, phát hiện nơi hắn đi qua, những bóng người trên mặt đất đều đang di chuyển, giống như sinh hai mắt, nhìn chăm chăm hắn chạy qua.

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác sợ hãi.

Loại cảm giác không chỗ ẩn trốn này phi thường không tốt, hắn một thân kiếm thuật lăng lệ phi thường, ý chí kiên định, kiếm đạo tu sĩ, không dễ bị mê hoặc, không dễ bị tà vật phụ thể, ánh mắt cũng cực giai, ít có huyền thuật có thể giấu diếm được hai mắt của hắn.

Nhưng lần này hắn bị người giấu diếm được, thậm chí không biết từ lúc nào người thật đổi thành huyền thân.

Hắn nhìn những bóng người kia, thầm nghĩ muốn thoát khỏi, nhìn thấy bên cạnh có một đầu ngõ nhỏ, liền đi vào.

Trong ngõ nhỏ tối, không có bóng người.

Cảm giác bị người nhòm ngó giám thị rất cực biến mất.

Nhưng trong lòng của hắn vẫn có chút không cam tâm, lấy lại bình tĩnh, hắn biết mình nên rời đi, sát thủ một kích không trúng, liền cần trốn xa ngàn dặm.

Hắn muốn đi, lại phát hiện, đầu ngõ xuất hiện một chùm sáng, trong sáng ngời, có người cầm đèn đứng ở đó, người kia không là người khác, đúng là Triệu Phụ Vân hắn muốn giết.

Chỉ thấy trong tay Triệu Phụ Vân nâng một ngọn đèn thần bí, liền đứng ở đầu ngõ, cũng không tiến đến.

Nguyên bản lúc trước hắn nhìn Triệu Phụ Vân, cảm thấy đây là người âm nhu thanh tú, hắn là đại gia tộc quý công tử, mà lúc này hắn nhìn thấy Triệu Phụ Vân ánh mắt, cũng hiểu được đây tuyệt đối không thể nào là một quý công tử không biết thế đạo gian nan, mà là một người chôn sâu ý nghĩ âm trầm trong lòng.

Ánh đèn chiếu ở trên người hắn, đem phía sau hắn soi sáng ra một cái bóng thật dài.

“Ai bảo người tới giết ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người cảm thấy ta sẽ nói sao?” Nhất Tuyến Kiếm không có ý định trốn, hắn muốn chính diện chém giết Triệu Phụ Vân, mặc dù rất ít làm loại sự tình này, cho tới bây giờ đều là xuất thủ đánh lén, nhưng hắn đối với kiếm thuật của mình vẫn rất tự tin, hắn cảm thấy Triệu Phụ Vân này đang cho mình cơ hội, đã cách đủ gần.

Chỉ cần một cất bước, kiếm liền có thể xẹt qua Triệu Phụ Vân yết hầu, hoặc đâm vào mi tâm của hắn.

Trong lòng của hắn đã xác định, lấy huyền thân bộ pháp, xuất ra ba đạo huyền thân tới cận thân.

Trong lòng xác định, Triệu Phụ Vân đã mở miệng nói:
“Xác thực, người sẽ không nói.”

Lúc Triệu Phụ Vân mở miệng, hắn cảm thấy cơ hội đến, trong thân pháp lực chợt bộc phát ra, thế nhưng bóng tối phía sau hắn xoay người mà lên, thành một người sống bóng đen, ôm lấy hắn.

Thân thể của hắn nguyên bản đã muốn cách mặt đất bị kéo xuống dưới, trong lòng kinh hãi, hắn cảm thấy mãnh liệt trôi buộc lực.

Kiểm trong tay hướng sau lưng vạch một cái, hắn đã nghĩ đến cái bóng của mình sống lại.

Đúng lúc này, trong mắt của hắn hoả quang đại thịnh, hình như có một đạo kim hồng sắc tia sáng rơi vào trên người mình, sau đó hắn cảm thấy nóng rực.

“Đốt!” Hắn nghe tới thanh âm pháp chú, trong lòng có hoả tuôn sinh, đốt cháy trong ngũ tạng.

Ngay sau đó hai mắt nhìn thấy ánh lửa đang thiêu đốt, sau nữa là mặt, tiếp theo là toàn thân, hắn phát hiện toàn thân đều đang thiêu đốt.

Sợ hãi vô cùng, nghĩ phải thoát đi, lại bị cái bóng dưới đất chăm chú quán lấy.

Kiểm trong tay hắn vũ động, đem cái bóng cắt thành từng mảnh, nhưng ngọn lửa trên người lại càng ngày càng thịnh, cuối cùng không còn động, sau đó đổ xuống.

Triệu Phụ Vân cầm đèn đi đến, theo hấn đi vào, ánh đèn lại biến mất, trong ngõ nhỏ giống như nhấc lên hắc ám, đem hết thấy đều bao phủ.

Triệu Phụ Vân thân ảnh biến mất trong bóng đêm, đằng sau có người đuổi tới trong ngõ nhỏ, chỉ cảm thấy trong ngõ nhỏ này bóng tối nồng đậm quái dị, hắc ám giống như nước, có thể thôn phệ đồ vật.

Người truy phía trước tiến vào không nhìn thấy ai, lại đi ra ngoài, lúc trở lại lần nữa, có thêm một người, trong tay đối phương vung ra một đạo hỏa quang, trong ngọn lửa, hắc ám tán đi, một tử thi lộ ra.

Nguyên lai có người bị che dấu trong bóng đêm.

“Thật là cao minh huyền thuật.” Người đằng sau tiến vào chỉ đánh giá một vùng tăm tối này, con mắt híp lại, như đang suy tư điều gì.

“Thất gia, có người nhìn thấy, người kia chính là Quảng Nguyên Phủ Giáo Dụ Triệu Phụ Vân, hấn ở trong phường thị giết người, là hồng phường thị quy củ, chúng ta cần phải đi đem hấn bắt tới?”

Nói chuyện chính là một người trẻ tuổi gầy gò, có chút khom người, có chút lấy lòng, lại mang theo vài phần muốn lập công ngữ khí nói.

Thất gia kia nhìn qua chừng ba mươi, trên môi hai đạo râu được tu chỉnh tề, sau khi nghe thủ hạ nói, quay đầu, lấy một loại dò xét ánh mắt đánh giá đối phương.

“Hồ Thiên a, người cùng ta mấy năm rồi?” Thất gia hỏi.

“Thất gia, từ lúc ta tu hành, liền đi theo Thất gia ngài pha trộn, ta có thể ở trong phường thị làm một tuần nhai, cũng đều là ngài chiếu cố.” Nam tử gầy gò tên gọi Hồ Thiên nói.

“Đúng vậy a, người từ khi bắt đầu tu hành liền cùng ta, theo lý ta không nên nói người cái gì, nhưng có chút chủ ý tốt nhất đừng loạn ra, việc hôm nay, ai cũng không cho phép nói lung tung ra ngoài, đem người này đào hố chôn.” Thất gia phân phó nói, những người khác đều ứng thanh.

Hồ Thiên lại như cũ nói: “Thế nhưng, rất nhiều người đều nhìn thấy Triệu Phụ Vân ở trong phường thị giết người.”

“Người khác nhìn thấy, nhưng chúng ta không nhìn thấy, lại không có khổ chủ, chúng ta cũng không phải nha môn phán quan lão gia.” Thất gia lại một lần nữa nhìn thật sâu Hồ Thiên, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của hắn đi ra ngoài.

Hắn cũng không muốn gây sự với Triệu Phụ Vân lúc này, ai cũng biết Thiên Đô Sơn là mãnh long quá giang, đều đang đợi nhìn chuyện gì phát sinh kế tiếp.

Lúc này nhẩy ra gây sự với Triệu Phụ Vân, không phải thành đồ đàn sao?

Tạ An không muốn làm dạng này đồ đàn.

Tạ gia ở Quảng Nguyên Phủ dù không bằng Lam gia, nhưng cũng thâm căn cố đế, Tạ gia cần xác định Thiên Đô Sơn đến tột cùng muốn làm gì, không thể bị Lam gia cột lên chiến xa.

Hắn một đường đi tới Xích Viêm Thần Miếu mở trong phường thị.

Cửa miếu vẫn không có đóng, bên trong Miếu Chúc ngồi dưới đèn đọc sách.

Hắn tiến vào, đầu tiên là bái Thần Quân, sau đó mới đi đến bên cạnh Chúc Khác ngồi xuống, tự mình rót một chén trà, nói: “Biểu đệ, mấy ngày nay, cùng Triệu Phụ Vân tiếp xúc, ngươi cảm thấy hắn là người thế nào?”

Chương 113 : Đêm không ngủ

Ngoài cửa, không biết vì sao bắt đầu mưa, nhưng mưa không rơi trên nóc nhà thần miếu, khi mưa sắp rơi vào nóc nhà, bị trong miếu thần ý xông lên liền tán.

Bên ngoài thiên địa một mảnh màu đen, phiên chợ trong màu đen giống như một vàng sáng.

Mà ở ngoài cửa miếu môn đình lại là trắng xóa hoàn toàn, hình như có một tòa màu trắng quang môn trải trên mặt đất.

Chúc Khác chỉ lo đọc sách, nghe tới Tạ An Lan câu hỏi, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Triệu Phụ Vân là ai a?”

“Người luôn đến tòa thần miếu này của người.” Tạ An Lan nói.

“Có nhiều người đến trong miếu của ta, không biết người nói ai.” Chúc Khác nói.

“Tốt a, coi như ta không có hỏi, giang hồ hiểm ác, gia tộc, người tu hành, hỗ trợ lẫn nhau, chúng ta sinh hoạt ở thế gian này, tựa như côn trùng trong lưới, chẳng biết lúc nào mới có thể tránh thoát nhân thế này a.” Tạ An Lan cảm thán nói.

“Một người bạn của ta nói qua, như không phụ thuộc gia tộc, liền không nhận gia tộc liên lụy.” Chúc Khác nói.

“Ha ha, như không có gia tộc, ta há có thể có hôm nay? Tựa như người, như có một ngày, có người nói thiên hạ không thể có Xích Viêm Thần Giáo, người sẽ làm như thế nào?” Tạ An Lan nói.

“Thần Quân treo cao ở ngoài cửu thiên, làm sao người khác có thể nói có hoặc không thể có.” Chúc Khác nói.

“Mặc dù Thần Quân vào thời viễn cổ liền có người thờ phụng, nhưng chân chính ở trên mảnh đại địa của chúng ta đại lượng xây miếu lập giáo, có thể khắc bản các loại giáo điển, là sau khi Chu Võ Hoàng Đế ở Tề Vân Sơn tế phong mới có.” Tạ An Lan nói.

“Hưng suy chìm nổi, bất quá là nhân gian trạng thái bình thường, trên trời Thần Quân, không từng thay đổi qua. Hấn tế phong hoặc không tế phong, Xích Viêm một mực ở nơi đó.” Chúc Khác nói.

“Nhưng điều này sẽ ảnh hưởng đến những người phụ thuộc vào Thần Quân sinh tồn.” Tạ An Lan nói.

“Người nói không sai.” Chúc Khác ngẩng đầu nhìn hấn, lại cúi đầu đọc sách: “Nhật nguyệt giao thế, vốn là thế gian trạng thái bình thường, người không thể đi vi phạm nó, lông phụ da mà sinh, chắc chắn sẽ có một ngày rơi xuống.”

Tạ An Lan đứng dậy, thở dài một hơi nói: “Có người giết Triệu Phụ Vân, đã động thủ, vậy liền không có khả năng chỉ phái một người, người phía trước kia bất quá là thủ đoạn thăm dò pháp thuật của hấn mà thôi.”

Lúc này bên ngoài yên tĩnh, một nữ đạo nhân đứng ở ngoài cửa nghe tới những điều này, không biết nên vào vẫn không nên vào tìm Miếu Chúc trừ tà, nàng không biết Triệu Phụ Vân, nhưng vừa vặn ở trên phường thị đại tập, nhìn thấy đột nhiên xuất hiện rối loạn, nàng cũng nhìn thấy giống như nói chuyện cùng mình quý khí tu sĩ.

Hắn gọi là Triệu Phụ Vân sao?

... ..

Triệu Phụ Vân trở về, trong lòng của hắn một cỗ cảm giác không hiểu rung động kia, y nguyên còn tại, đồng thời có cảm giác càng thêm mãnh liệt.

Hắn biết nguy hiểm chưa tán đi, cũng minh bạch, trong Quảng Nguyên Phủ này người không cam tâm, rốt cục nhện không được xuất thủ thăm dò, mà làm mình cờ Thiên Đô Sơn phái trú ở đây, làm sao cũng thoát khỏi không được loại nguy hiểm này.

Hắn đột nhiên nghĩ đến Hứa gia trong Thiên Đô Sơn.

Hắn có thể khẳng định mình tới đây, Hứa gia tuyệt đối là xuất thủ, nhưng Hứa gia cao minh liền cao minh ở đây, bọn hắn chỉ là bình thường đề nghị, hết thảy đều là bình thường điều động, nhưng bởi vì bọn hắn có thể sớm biết trong núi kế hoạch, cho nên mình đến địa phương chính là trung tâm phong bạo.

Hắn đi qua một đầu ngõ nhỏ, bên ngoài ngõ nhỏ có ánh đèn.

Hắn đứng ở đó không hề động, tay tại ngực, trên lòng bàn tay, có hỏa diễm chuyển sinh trên lòng bàn tay.

Sau đó hắn duỗi tay ra, chiếu thấy bóng của mình xuất hiện trên mặt, bao quát cả bàn tay đang cầm hỏa diễm.

Chỉ thấy cái bóng kia đột nhiên hiện lên màu sắc, từ nguyên bản hắc ám nhanh chóng trở nên sống động, hóa thành một áo lam đạo nhân nằm trên đất.

Nó im ắng dựng đứng lên, cùng Triệu Phụ Vân thân thể chồng lên nhau, trên tay đèn cũng nhanh chóng biến hóa, từ nguyên bản một đám lửa, nhanh chóng ngưng hình, hóa thành một ngọn màu xanh đen Liên Hoa Đăng.

Lúc hỏa diễm huyền hóa thành một ngọn đèn, Triệu Phụ Vân liền động, hắn tiến lên một bước, lại có một cái bóng đi ra ngoài, mà chính hắn ngược lại lui một bước, lui vào trong bóng tối.

Một ‘Triệu Phụ Vân’ sinh động như thật tay nâng lấy bảo đăng, nhanh chân mà đi. Chính hắn thì đứng ở đó, một lát sau, hắn lại như thế, lại huyền hóa ra một người cầm đèn.

Sau khi liên tục ra ba người, cuối cùng lại là lập tức đi ra ba người.

Giờ khắc này, Triệu Phụ Vân cảm giác trong lòng mình cổ rung động kia đột nhiên yếu bớt rất nhiều.

Hắn hiểu được, là địch nhân bị mình mê hoặc, nhất thời

tìm không thấy chính mình.

Nhưng cũng không có biến mất, cho nên trong lòng của hắn y nguyên thận trọng.

... ..

Tôn Khả Nhị hôm nay không ở trong nhà, mà ở trong một gian phòng chéch đối diện Triệu Phụ Vân phòng ngủ.

Cửa sổ đóng chặt, chỉ điểm một ngọn đèn, đèn đặt trên bàn, quang mang ở trong phòng này lại giống như cô độc cùng quái gở, bị hắc ám áp chế.

Nàng tuyệt đối không ngờ rằng, mình thế mà được mệnh lệnh đến đây phục sát Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân pháp lực pháp thuật, nàng là gặp qua, tự cho là mình khả năng không phải đối thủ, cũng may chủ thượng cũng không nói muốn mình xuất thủ một mình, chỉ để cho mình cung cấp một tuyến đường nhất định có thể ngăn chặn Triệu Phụ Vân về nhà.

Cho nên nàng cung cấp gian phòng ở chéch Triệu Phụ Vân chỗ ở này.

Đây là sau khi Triệu Phụ Vân ở chỗ này nàng liền thuê ở lại, lúc ấy nàng cũng không biết thuê tới làm gì, nhưng nàng chính là một người thích chuẩn bị thêm.

Sau khi nàng cung cấp địa chỉ, không bao lâu liền có một người mang theo mũ tròn đen từ trong khe cửa chui

vào.

Có lẽ đây không phải một người, bởi vì lúc người này từ trong khe cửa chui vào, loại bộ dáng bị chen bẹp khùng bố kia, để nàng hải hùng khiếp vía.

Mà người kia tiến vào, tránh đi ánh đèn chiếu rọi phạm vi, đứng trong bóng tối phía sau cây cột, liền như biến mất, không bao lâu, nàng liền cảm giác trên bàn ánh đèn phạm vi đang thu nhỏ lại, mình cùng chiếc đèn này bị hắc ám bao vây.

Mà nàng nhìn về phía sau cây cột, chỉ thấy một vùng tăm tối, căn bản cũng không có nhìn đến bất cứ người nào, cái gì cũng không nhìn thấy, nàng thậm chí không biết ‘người’ kia còn ở đó hay không.

Nếu không phải biết ‘người’ này là phụng mệnh đến giết Triệu Phụ Vân, nàng khi vừa nhìn thấy người này liền muốn xa xa tránh đi.

Nàng cảm thấy kiềm chế hoảng, không khỏi mở miệng hỏi: “Tiền bối, ngài có biết Triệu Phụ Vân pháp thuật?”

Trong bóng tối một mảnh trầm mặc, khi Tôn Khả Nhị chính cảm thấy xấu hổ, trong bóng tối vang lên thanh âm, chỉ là thanh âm kia lại từ bên cửa sổ truyền đến, đối phương không biết khi nào từ sau cây cột đi tới bên cửa sổ, nàng thế mà không chút nào biết.

“Người này thiện hỏa pháp, có một ngọn đèn pháp khí, ngự pháp năng lực cực giai, thiện huyền hóa thuật, vung tay áo có thể ngăn cản kiếm đâm.” Thanh âm bên cửa

sổ kia có chút khàn khàn.

Tôn Khả Nhị nghe hắn nói vậy, chỉ cảm thấy Triệu Phụ Vân càng khó đối phó.

“Không biết, tiền bối nhưng có phương pháp ứng đối?”
Tôn Khả Nhị cẩn thận hỏi, nàng muốn hiểu rõ thực lực của đối phương, để phán đoán đến lúc đó mình nên làm như thế nào, nhưng lại sợ đắc tội đối phương.

“Hắc hắc, tiểu cô nương, người sợ ta không phải là đối thủ, người yên tâm, nếu ta không phải là đối thủ, người cứ việc rời đi là được.”

Tôn Khả Nhị ở trong lòng nghĩ, có hay không nhân vật khá nổi danh, có thể đối ứng người trước mặt này.

Tu sĩ thế giới này, giết người đấu pháp rất nhiều đều là lén lút, không thích nổi danh, có lẽ đối phương chính là tu sĩ ở trong sơn động, chỉ vì kiếm chút linh thạch, cho nên mới tới nơi này.

Nàng không rõ ràng đối phương có phải người trong giáo phái hay không, trong lòng có chút lo lắng.

Nghĩ một hồi, Triệu Phụ Vân buổi tối hôm nay có lẽ đều không trở về được nơi này, bởi vì nàng nghe nói có Thiên Sơn Quốc người muốn giết hắn, bởi vì Thiên Sơn Quốc người giết Tuân Lan Nhân thất bại, không chỉ có thất bại còn bị phản sát ba người.

Nàng lúc nghe tới tin tức này là chấn kinh, cho nên nàng

nghĩ, Thiên Sơn Quốc người hản là lười lại mà cầu việc khác, đến giết Triệu Phụ Vân.

Chương 114 : Tránh chiến

Tôn Khả Nhị biết mình giáo phái chỉ có một cái mục đích, đó chính là để Thiên Đô Sơn, Quảng Nguyên Phủ cùng Thiên Sơn Quốc đánh lên.

Trước đó Thiên Đô Sơn Chu Thuần chết rồi, mà Quảng Nguyên Phủ dùng Mông Ngạn Hồ chết, ngầm thừa nhận Thiên Đô Sơn người tiến đến, lắng lại Thiên Đô Sơn lửa giận.

Nàng rất rõ ràng, không riêng gì Quảng Nguyên Phủ người muốn biết Thiên Đô Sơn muốn làm gì, nàng chủ thượng cũng muốn biết, bất quá, những điều này không trọng yếu, chỉ cần đánh lên là được.

Nàng lại nghĩ tới tình hình ngày ấy mời Triệu Phụ Vân, lại bị Triệu Phụ Vân không nhìn, trong lòng không khỏi sinh ra một tia trả thù khoái ý.

“Cũng không biết, đến lúc đó hẳn tại trước khi chết thấy ta sẽ là phản ứng gì.” Tôn Khả Nhị trong lòng khoái ý, lại thấp thỏm nghĩ.

Nàng sợ thất thủ, nàng sợ bị Thiên Đô Sơn người tra được, nhưng đã đến một bước này, chủ thượng mệnh lệnh không có khả năng không nghe.

... ..

Triệu Phụ Vân ra phường thị, hẳn cảm thấy mình huyền hóa thân từng đạo diệt, sau đó tai của hắn nghe tới tiếng

tiêu.

Có người ngồi ở trên đá ven đường, ở dưới tinh không thổi tiếng tiêu, tiếng tiêu kia du dương lại mang theo cảm giác bi ý cùng thê lương, Triệu Phụ Vân nghiêng đầu nhìn lại.

Đó là một nữ tử áo trắng, ảm đạm dưới ánh sao, người kia toàn thân áo trắng phá lệ rõ ràng, áo trắng đồ trắng, quanh thân hiện ra bạch quang, trong tiếng tiêu kia lộ ra một cổ đau thương ý.

Để trong lòng Triệu Phụ Vân đều sinh ra một cổ tình thần sa sút ý, không khỏi thở dài một tiếng: “Đêm tinh không yên tĩnh, áo trắng thổi tiêu, cỡ nào mỹ cảnh, nhưng lại dùng đến giết chóc, khó tránh khỏi làm cho lòng người tổn thương.”

Nữ tử kia căn bản cũng không trả lời, chỉ y nguyên thổi, Triệu Phụ Vân nhìn, một cơn gió thổi tới, vạt áo của nàng phiêu động, áo trắng dây lụa bay lên, kia gió giống như có ma lực, lại thổi tan nữ tử kia.

Nữ tử giống như một đoá bồ công anh, trong gió bị thổi tan thành từng đoá tiểu bạch hoa.

Chỉ một nháy mắt, phụ cận không trung thể mà nổi trôi hơn mười vị nữ tử áo trắng, các nàng bị gió thổi rơi trên ngọn cây, rơi trên dòng suối nhỏ bên cạnh, rơi trong bụi hoa, rơi trong bóng tối phía xa, có chút thậm chí bay lên không trung.

Việc lỏng lẻo tùy ý tung bay này, nếu không phải trong

lòng Triệu Phụ Vân cảm nhận được kiếp ý càng ngày càng thịnh, cơ hồ muốn coi đây là một trận diễn pháp, không giống như đến giết người, mà giống giao lưu giữa bằng hữu.

Nhưng cảm giác tử trong kiếp pháp phù lục truyền đến, lại nói cho hắn nguy hiểm đang tăng lên.

Đúng lúc này, tiêu âm đột nhiên đại thịnh, giống như cơn gió kia đem tản ra tiêu âm đều thổi tụ đến cùng một chỗ.

Những bóng người áo trắng tán ở trong bóng tối cùng tinh quang, nhưng tiếng tiêu kia lại biến thành hợp tấu, chỉ trong một sát na, nguyên bản vẫn chỉ là bi thương tiêu âm biến thành mãnh liệt nhạc buồn, trong lòng của hắn xuất hiện cảm giác không hiểu rút ra.

Nguyên bản dấu hiệu cảnh báo nguy hiểm đến từ kiếp pháp phù lục vậy mà biến mất, giống như bị tê liệt cùng bao trùm.

Trong mắt của hắn, nhìn thấy bầu trời đột nhiên lên gợn sóng, một mảnh u tĩnh núi, ở dưới ánh sao đột nhiên nổi lên ánh sáng, nguyên bản tinh quang rơi ở trong núi như có như không biến thần bí, giống như hát lên một tầng tinh quang sa.

Toàn bộ núi đều trở nên tĩnh mịch mà thần bí.

Trong mắt của hắn con đường về nhà, tại thời khắc này đều sinh ra sương mù, trong sương mù có đội ngũ xuất hiện.

Đây là một đội ngũ mặc áo đen, tay cầm xích sắt gông xiềng, ở trong những người này có một giá xe chở tù, trong xe tù không người, tựa hồ chính là vì đến bắt người.

Đột nhiên có một thanh âm vang lên: “Triệu Phụ Vân, người thợ nguyên đã đến.”

Phía trước nhất hai người một trái một phải, vung ra xích sắt, xích sắt xuyên qua hư không, nháy mắt liền quán lên Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân đứng ở đó, chỉ cảm thấy giống như có đồ vật gì xuyên qua thân thể của mình, sau đó một cỗ đại lực, đem mình kéo một phát, nương theo lấy tiêu âm đột nhiên cao vút, tựa hồ đem ý thức của hắn kéo.

Một sát na này, hắn cảm giác thân hồn của mình bị xích sắt kéo ra ngoài thân thể, trong một chớp mắt, một cỗ rét lạnh đánh tới.

Triệu Phụ Vân cảm giác không thể phản kháng bị đẩy vào trong xe tù kia, ầm một tiếng, hắn phảng phất nghe tới xe chở tù đóng lại thanh âm.

Hắn thử nhắm mắt, không nhìn, cũng thử không đi nghe hết thảy thanh âm, nhưng đều không thể làm được, vô luận hắn nghe hay là không nghe, vô luận hắn nhìn hay không nhìn, hết thảy cảnh tượng đều hiện ra trong lòng của hắn.

“U Minh bắt dị, người rảnh rồi tránh lui.” Lại có một thanh âm vang lên, đồng thời truyền ra xa xa.

Triệu Phụ Vân nhìn xem xe chở tù này mang theo mình hướng sâu trong bóng tối thần bí đi, đầu này đường núi thông hướng U Minh địa.

Đây hết thầy đều phát sinh cực nhanh, nhanh quỷ dị.

Tiêu Vũ Nhi xuất thân từ Phong Vũ Sơn, sư phụ của nàng là Phong đạo nhân, từ nhỏ được Phong đạo nhân nuôi lớn, nhưng Phong đạo nhân lại chết ở Quảng Nguyên Phủ, lúc có người tìm tới nàng, nói có thể để nàng có một cái cơ hội trả thù, nàng mặc dù biết khả năng có người muốn lợi dụng mình, nhưng y nguyên không chút do dự đáp ứng.

Trong thân nàng kết phù lục tên là Phá Pháp Phong Phù, có ngự phong, phá pháp ý, lại tu huyền pháp thuật, cùng một môn c.

Mang nàng đến chính là một vị Tử Phủ tu sĩ rất nổi danh trong Thiên Sơn Quốc, ngay cả khi sư phụ ở đây, cũng phải khách khách khí khí với hắn.

Trong mắt của nàng một mảnh thanh lãnh, nhìn đứng ở đó không nhúc nhích Triệu Phụ Vân, nàng biết, Triệu Phụ Vân đã trúng mình 'U Minh Câu Hồn Đàn Pháp', qua nhiều năm như vậy, phạm là người lâm vào đàn pháp của mình, cực ít có thể thoát ra.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, mình cùng Triệu Phụ Vân không cừu không oán, nhưng nàng cũng biết, người này cùng người giết mình sư phụ quan hệ không ít, chỉ cần giết hắn, như vậy liền tương đương với thù báo một

nửa, đây là nàng đối với chính mình an ủi, dù sao sự phụ đều không phải đối thủ của người kia, mình lại khi nào mới có thể chân chính báo được thù đây.

“Thế gian ân oán báo thù, cho tới bây giờ cũng sẽ không vô duyên vô cớ.” Trong lòng nàng nghĩ, nhưng pháp thuật như cũ tại thi triển, chung quanh nàng bày biện một ẩn giấu tế đàn, trong tế đàn có ảnh hình người, có xe ngựa, có pháp kỳ, hết thấy đều quỷ dị như vậy, hiện ra thần bí ánh sáng.

Triệu Phụ Vân biết không thể tiếp tục như vậy, còn như vậy mình sẽ chết.

Hắn cố gắng câu thông lấy phù lục hạt giống phẳng phát đã chìm vào ký ức chỗ sâu của mình, hắn ở thời khắc này, gian nan nhập định, định thần, buộc niệm.

Giờ khắc này khảo nghiệm chính hắn kiến thức cơ bản.

Hắn lâu dài huấn luyện năng lực ‘Băng Tâm’, ở thời khắc này bày ra, đây không phải pháp thuật, mà là có thể khi trong nguy hiểm bức bối để cho mình cưỡng ép tỉnh táo lại, bài trừ một chút quấy rầy bên ngoài.

Trong mắt của hắn, trong tai, trong lòng những hình ảnh kia đang từ từ đi xa, biến mất ở trong bóng tối, mà hắn hướng hắc ám chỗ sâu tìm kiếm lấy một điểm ánh sáng nguyên.

Chậm rãi, một điểm ánh sáng nguyên kia càng ngày càng rõ ràng, rốt cục, tới gần, sau đó hợp thể, một nháy mắt này, hắn cảm thấy ấm áp, không còn rét lạnh, hắn

cảm thấy mình giống như về đến trong nhà.

Trên thân sinh ra lực lượng quen thuộc.

Ngay một khắc này, nguyên bản đứng ở đó đã không động đậy được nữa, ánh mắt mê mang Triệu Phụ Vân đột nhiên mở to mắt, trong hai mắt ánh lửa phun trào, quanh thân pháp quang đỏ thẫm.

Ngón tay của hắn nhất câu, một vòng hỏa quang từ trong bảo nang của hắn bay ra, rơi trên lòng bàn tay trái của hắn, hóa thành một ngọn đèn, đèn đuốc phẳng phát theo tim của hắn đập mà nhảy lên.

Đèn kia mới vừa rơi trên lòng bàn tay của hắn, liền lóe ra, có kim sắc tia sáng đâm vào hư không, đem hắc ám đâm rách.

Từng đạo kim sắc tia sáng nhập hư vô hắc ám một sát na, từng bóng người màu trắng liền bắt đầu cháy rừng rực, một chút bóng người ẩn giấu ở trong bóng tối, cũng ở sau khi lộ ra hắc ám hiển lộ ra, sau đó thiêu đốt.

Bọn chúng thiêu đốt đầu tiên là bị xuyên thủng, sau đó mới là hỏa diễm lan nhanh.

Tiếng tiêu như cũ ở trong gió lưu chuyển, tại trước mặt bạch y nữ tử kia, có từng tầng từng tầng lá xanh múa theo gió, lại đem ánh đèn ngăn trở.

Những lá xanh này tuyệt không phải phổ thông lá cây, mà là pháp khí, một chiếc lá trong gió tung bay hóa thành mấy chục phiến, ngăn trở đèn đuốc quang huy,

trên mỗi một phiến đều có thể nhìn thấy ngưng khắc phù văn.

Nhưng ánh lửa kia khúc chiết biến hóa, hóa thành một con hỏa long, đột nhiên vọt lên thiên không, từ trên bầu trời mà xuống, giống như trời mở một vết nứt, có hỏa quang từ tám màn đen bên ngoài rơi vào thế gian này.

Tiếng tiêu đột nhiên cao vút, hỏa long tại băng tán, lại có gió chột nổi lên, lửa trong gió tản ra, thành tuyến, thành màu hồng bụi, bay lên, rơi vào trong bóng tối biến mất không thấy gì nữa.

Ánh lửa bị ngăn trở, nhưng tiêu ý kia lại theo gió chui vào tai, mà ở bên cạnh hắn chẳng biết lúc nào lên gió, gió thổi trong ngọn đèn, lại nhanh chóng yếu bớt, mặc dù không cố định, lại chỉ đem hỏa diễm thổi đến lung lay mà thôi.

Trong đèn ‘định’ tự pháp phù hiện ra uy lực.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân đưa tay ở ngọn lửa trên đèn một trào, tay phải đã bắt một đoàn nồng đậm ánh lửa.

Dùng sức ném ra.

Ánh lửa kia giống như một viên thiêu đốt tảng đá lớn, gào thét hướng từng mảnh lá cây kết thành tám thuẫn kia phóng đi.

Hỏa cầu mang theo một cỗ to lớn va chạm lực, và vào lá cây hình thành tám thuẫn, trong một chớp mắt, cả hai va chạm ở giữa lá cây xuất hiện khe hở, lúc khe hở xuất

hiện một nháy mắt, liền có hỏa quang từ trong khe thấu vào.

Mỗi một đạo hỏa quang đều hóa thành một con hỏa long, hướng phía nữ tử kia dũng mãnh lao tới, nữ tử áo trắng như tơ liễu theo gió thổi lên, tung bay lên, nàng tiêu âm không dừng, lúc những hỏa long kia đang đến gần nàng, cũng đang không ngừng tán loạn.

Triệu Phụ Vân nhờ trong tay đèn, nhanh chân bước vào hư không, dưới chân ánh lửa phun trào, trong tay ánh đèn dũng động xán lạn quang mang, hắn cảm giác được trong hư không có một cỗ lực lượng vô danh đang tan rã pháp ý của mình, để cho mình phi đằng thân pháp mượn không được lực, giống như người trên mặt cát chạy, dưới chân không ngừng sụp đổ.

“Đốt!” Triệu Phụ Vân một ngón tay chỉ nữ tử áo trắng kia, một mảnh xanh biếc lá cây cản ở trước mặt nàng, nhưng trong thể xác và tinh thần của nàng lại đã dâng lên cảm giác thiêu đốt.

Trong lòng nàng ý niệm phun trào, phá pháp phong ý phun trào, muốn đem trong thân dâng lên hỏa diễm xua tan, nhưng hỏa diễm này lại như vô cùng có tính bền dẻo, dính liền lấy ý thức của nàng.

Hỏa diễm này không phải bình thường hỏa diễm, mà là Thần Hỏa.

Đúng lúc này, trong mắt của nàng nhìn thấy ngón tay Triệu Phụ Vân ở trong hư không vạch một cái, nàng phản phát nhìn thấy một vật kim quang xẹt qua hư

không.

“Diệt!”

Theo chú âm này lên, nàng cảm giác trong ý thức của mình, có ánh đao màu vàng óng chém xuống, nàng chỉ có thể đăng lên một cơn gió, muốn đem thổi tan, nhưng lúc này đây, trên người nàng đã có lửa đang thiêu đốt, dưới loạn trong giặc ngoài, phá phong pháp ý cũng không nồng đậm.

Mà lại một vết kim quang kia, nàng cũng căn bản không kịp ngăn trở, thậm chí nàng đều không biết lúc bình thường mình đối mặt có thể ngăn trở hay không, phong ý cùng ý thức nháy mắt bị trăm phá.

“Người này thật mạnh.” Đây là Tiêu Vũ Nhi cuối cùng ý nghĩ, nàng hết sức.

Người như màu trắng hồ điệp, trong gió gãy cánh, theo gió bay xuống.

Trong tròng mắt của nàng, phản chiếu trên ngọn núi hai bên trong sơn cốc này, đều có một người đứng.

Bên trong một người chính là vị Tử Phủ tu sĩ nổi danh trong Thiên Sơn Quốc người đã để nàng tới đây, mà một người khác thì là một vị mang theo màu đỏ đạo quan nữ nhân.

Nữ đạo nhân kia một thân hắc đạo bào, buộc tóc cao quan, một đôi mắt phượng nhìn chăm chú đối diện đỉnh núi.

Tại trên đỉnh đầu nàng, trong mơ hồ, tinh quang đều như càng thêm sáng tỏ một chút.

Mà đối diện đỉnh núi, có một người đứng ở đó, quanh thân hiện ra thanh quang, rõ ràng không có gì đặc biệt khí thế, lại giống như cùng núi kia hòa thành một thể.

Triệu Phụ Vân bị hai cỗ đột nhiên xuất hiện khí thế kinh lấy, nhưng sau khi hắn nhìn thấy Tuân Lan Nhân, liền không lưu lại, hắn biết rõ, nếu hai người kia muốn chiến một trận, mình ở đây sẽ trở thành người khác đột phá khẩu.

Thế là hắn nhanh chóng xuyên qua đầu sơn cốc này, hướng Quảng Nguyên Phủ đi.

Quảng Nguyên Phủ đã ở trước mắt, nhưng Quảng Nguyên Phủ cửa thành đã đóng lại.

Hắn nhún người nhảy lên, lên đầu thành.

Chỉ là mới lên đầu thành, hắn liền cảm thấy trong bóng tối có người chú ý, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người mặc một thân võ sĩ phục, đầu đội màu trắng võ sĩ khăn, hắn nhìn chăm chú mình, giống như vẫn luôn ở đó.

Triệu Phụ Vân kinh ngạc ở trước đó mình một điểm cảm giác đều không có, hắn giống như là pho tượng, thẳng đến mình lên đầu tường, ánh mắt mới đột nhiên sắc bén, lúc này mới gây nên chính mình chú ý.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, có lẽ lúc mình ở phía xa, cũng

đã bị hấn để ở trong mắt.

Đối phương cũng không nói lời nào, chỉ khoá đao tĩnh đứng ở đó, nhìn chăm chú.

Triệu Phụ Vân không khỏi hướng đối phương thi lễ, thấy đối phương không muốn nói gì, liền xoay người nhảy xuống tường thành.

Hắn một đường hướng nhà mình đi, buổi tối hôm nay phát sinh quá nhiều chuyện.

Một ám sát, một chặn giết.

Đều nguy hiểm vạn phần, cũng may đều gắng gượng qua.

Chỉ có điều vì sao càng đi gần nhà, một phần cảm giác nguy hiểm kia làm sao lại dâng lên rồi?

Đêm nay nguy hiểm ám sát, làm sao giống cà rốt, từng tầng từng tầng lột ra, lột ra một tầng còn có một tầng.

Triệu Phụ Vân mặc dù không thụ thương, nhưng tâm thần cũng đã mỗi mệt.

Hai lần đấu pháp nhìn như thời gian đều không dài, lại đều cực tiêu hao tinh thần.

Cách nhà càng ngày càng gần, loại cảm giác nguy hiểm kia lại càng ngày càng nặng, hắn không khỏi nghĩ, chẳng lẽ có người mai phục ở nhà của mình?

Thế là, hần quay người, đi hướng Đạo Tử Viện.

Đối với nguy hiểm trực giác, rất nhiều tu sĩ ở trong nhập định đều sẽ có, cho nên rất nhiều người lúc đánh lén người khác, đều sẽ đem mình tồn tại cảm giác xuống đến thấp nhất, sẽ cực tận khả năng che giấu mình.

Triệu Phụ Vân tiến vào Đạo Tử Viện, bởi vì hần cũng không có quá nhiều che giấu khí tức của mình, rất nhanh liền kinh động phụ trách gác đêm trong Đạo Tử Viện Hạ Viện sư đệ.

“Sư huynh, người làm sao tới rồi?” Lữ Dương kinh ngạc hỏi.

“Không có việc gì, người tiếp tục đả tọa đi.” Triệu Phụ Vân cũng không có đem mình buổi tối hôm nay kinh lịch nói cho hần nghe.

Hần không nghĩ để người khác biết, mình có dự báo nguy hiểm năng lực.

Nếu vì vậy mà lưu truyền ra ngoài, khó tránh khỏi sẽ có người có phương pháp nhắm vào.

Bất quá Triệu Phụ Vân càng nói phong kinh vân đạm, lại càng để Lữ Dương cảm thấy sự tình không đơn giản, bởi vì Triệu Phụ Vân chưa từng có ban đêm đột nhiên đến Đạo Tử Viện kinh lịch.

Cho nên, hần cũng cẩn thận đề phòng.

Trong hành lang Đạo Tử Viện đèn đuốc xen vào nhau

đốt, nơi này có Triệu Phụ Vân tự tay bày ra pháp trận,
mà trước người hắc trên bàn bày Xích Viêm Thần Đăng,
có thể lập tức hóa làm trận cơ, tăng lên pháp trận này uy
lực.

Bên ngoài có gió thổi tới, thổi tới cạnh đèn, liền lập tức
tán đi, đèn hoả vẫn bất động.

Chương 115 : Nam Cung tướng quân

Tôn Khả Nhị chờ có chút nóng lòng.

Hắn chẳng lẽ đã chết rồi?

Thật chết sao?

Nàng xuất ra bản « Âm Lục Bí Ngữ Thư » kia, lật đến tờ của mình, phía trên dựng lên chữ: “Đã vào thành!”

Nàng đem sách khép lại, mở miệng nói: “Đã vào thành, chúng ta chuẩn bị sẵn sàng.”

Nàng nhìn bên cửa sổ người kia, chỉ là chỗ kia màu đen giống như là càn nặng nề một chút, thế nhưng lại không nhìn thấy người.

Bất quá, nàng cảm giác một đoàn hắc ám kia tựa hồ bỗng nhúc nhích.

Nàng đang chờ đợi, người bên cửa sổ cũng đang đợi.

Thời gian từng chút từng chút đi qua.

Một bên khác, Triệu Phụ Vân ngồi ở trong Đạo Tử Viện, một ngọn Xích Viêm Thần Đăng bày ở trên bàn, hắn nhắm mắt nhập định, cảm thụ được cảm giác nguy hiểm kia đang lắng đọng trong lòng.

Hắn biết lựa chọn của mình không sai.

Mà bên kia Tôn Khả Nhị thì một mực chờ đợi lo lắng, bên ngoài có người điếm canh đi qua, lại có một đội thành vệ quân tuần tra ban đêm đi qua, về sau liền không còn có người đi qua, không bao lâu « Âm Lục Bí Ngữ Thư » xuất hiện chữ: “Từ bỏ!”

Tôn Khả Nhị lập tức đứng dậy, nói: “Đi.”

Nàng không biết ‘chủ thượng’ là làm thế nào biết tình huống nơi này, nhưng nếu muốn đi đoán, nàng cảm thấy người điếm canh trước đó đi qua từ nơi này cùng thành vệ quân tuần tra ban đêm, đều có khả năng là ‘chủ thượng’ nhãn tuyến.

Triệu Phụ Vân không trở về, rất có thể hắn phát hiện cái gì, cho nên không trở về, có thể hắn đã thụ thương, cho nên trốn đi, rất nhiều loại khả năng, nhưng có thể khẳng định hắn sẽ không trở về, bên ngoài vẫn hắc ám, nhưng nàng có thể khẳng định, sắc trời sắp sáng.

Nàng mở cửa, sau đó cẩn thận đi ra ngoài, khóa cửa, cũng không chờ người kia.

Sau khi rời đi nhà này, nàng bước xuống đường phố, nhanh chóng mà cẩn thận xuyên qua một lối đi, lại dừng lại trong một ngõ nhỏ, sau đó quay đầu, sau lưng nàng, chẳng biết lúc nào có một đoàn bóng tối đi theo.

“Thế nào, tiên bói chẳng lẽ còn có lời nói với ta.” Tôn Khả Nhị tâm chìm xuống, nàng biết, những người trong tà đạo này, thường thường tâm tư cổ quái tà ác, cũng

không để ý đồng bọn.

“Hắc hắc, tiểu cô nương thật xinh đẹp, không bằng cùng lão hán ta chơi đùa một chút.” Lão hán mang theo mũ tròn, thân thể có chút còng xuống vừa cười vừa nói.

Tôn Khả Nhị trong lòng nổi lên một trận buồn nôn, nói: “Tiền bối không phải đang nói đùa, người có biết, người đang nói gì?”

“Lão hán khó được đến một chuyến trong thành, lại cùng người ở chung một phòng lâu như vậy, trên người người hương khí mỗi thời khắc đều đang dẫn dụ lấy lão hán, dù sao sắc trời cũng còn sớm, liền cùng ta đùa nghịch một chút a!” Lão hán kia cười, từ trong bóng tối lộ ra thân hình, từng bước một tới gần.

Tôn Khả Nhị trong mắt nổi lên lửa giận, bàn tay đã nắm chặt một khối Ngũ Thái Thạch, đó là nòng pháp khí, có thể đánh nhục thân cùng linh thể.

Nàng kết phù lục là thổ tính làm chủ, gia truyền phù lục bản pháp, trong đó bao quát ném thuật cùng triệu hồi thuật.

Trong thế gia, có thể làm gia truyền pháp môn, cho tới bây giờ đều không chỉ có kết sát pháp, như không có truyền thừa, kết sát liền chỉ có đơn tính Ngũ Hành, mà không cách nào bao quát pháp tính khác.

Trong đó triệu hồi, có thể triệu hồi một chút tồn tại không hiểu, mà ném thuật nhưng cũng đồng dạng huyền diệu, nàng ném ra một đồ vật, mang theo một tia tất trúng ý vị.

Tôn Khả Nhị đột nhiên nghĩ đến một người —— Chu lão hán.

Chu lão hán là nàng khi còn bé liền nghe qua một tà nhân, có rất ít người gặp qua bộ mặt của hắn, chỉ nghe nói là một người bộ dáng lão hán, người này cực kì xảo trá, có thể quan hồn, nghe nói còn thích ăn não và trái tim người.

Nhưng đối với Tôn Khả Nhị đến nói, đáng sợ nhất chính là, nghe nói người này còn cực kỳ háo sắc.

Sau khi gian dâm nữ tính, còn sẽ ăn hồn cùng não.

Nhưng mà đúng vào lúc này, đầu ngõ xuất hiện một người.

Một trung niên nhân thân mặc võ sĩ bào phục, đầu đội võ sĩ khăn, hắn eo vác lấy một thanh đơn đao, nhìn trong ngõ nhỏ hai người.

Tôn Khả Nhị kinh hãi hô: “Nam Cung tướng quân.”

Lão hán mang mũ tròn kia, quay người nhìn thấy người mang võ sĩ phục kia, biến sắc, lại nghe đối phương nói: “Chu lão hán, người cũng dám tiến Quảng Nguyên Phủ, vậy liền đừng đi ra ngoài.”

Chu lão hán phát ra một tiếng rít lên, há mồm phun một cái, một mảnh hắc vụ tuôn ra, cả người hắn đã vọt tới, hắn điều thuốc này nhưng mê thần, có thể che lấp ánh mắt.

Khói mê cuộn cuộn mà lên, trong tay của hắn đồng thời lại hiện một thanh tiểu hắc phiên, hắc phiên lay động, có một con ác quỷ từ trong sương khói xông ra, ác quỷ đầu có hai sừng, hai mắt xích hồng, hướng võ sĩ kia phóng đi.

Mà chính hắn lại phi lên nóc nhà.

Đúng lúc này, một tiếng đao minh xé gió, bạch quang xẹt qua hắc ám, ác quỷ kia ở dưới đao quang tán loạn.

Chu lão hán đã lướt lên nóc nhà, hắn cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, lúc kinh quay đầu, một đạo ánh đao như trăng khuyết xẹt qua.

Một đầu lâu bay lên, khói đen tuôn ra, như muốn hóa thành người đào tẩu, lại một đường đao khí lướt qua, khói đen đã muốn ngưng thành người theo gió tán đi.

Tôn Khả Nhị biết người kia là ai, hắn là Quảng Nguyên Phủ phòng giữ tướng quân Nam Cung Phi.

“Đa tạ Nam Cung tướng quân.” Tôn Khả Nhị hướng nóc nhà Nam Cung Phi hành lễ, Nam Cung Phi nhìn nàng, nói: “Tôn gia dù nhân khẩu phai nhạt, ruộng tốt tán tận, càng nên nỗ lực tu trì, mà không nên cùng một ít người tà đạo hỗn cùng một chỗ, không cách xa những người tà đạo này, họa không xa vậy.”

Tôn Khả Nhị há to miệng, lại lời gì cũng nói không ra, vừa mới Nam Cung tướng quân cái nhìn kia, giống như đưa nàng đều nhìn thấu.

Trong lòng của nàng sinh ra một tia sợ hãi.

... ..

Triệu Phụ Vân ngồi ở Đạo Tử Viện, mãi cho đến hừng đông.

Hết thấy bình an, tại lúc trời muốn sáng, một tia nguy hiểm cuối cùng kia cũng tán đi, hấn biết mình lần này tránh đi, xem như tránh thoát một kiếp.

Trong lòng sinh ra một tia cảm giác như có như không minh ngộ, đối với kiếp ý, lại thâm sâu một điểm.

Hấn không khỏi nghĩ, mình có nên hay không đi học một môn mệnh lý quỷ thuật đến phối hợp mình kiếp pháp phù lục.

Theo trải qua mấy ngày nay, lần lượt vượt qua hoặc tránh đi kiếp số, trong lòng kiếp pháp phù lục càng ngày càng rõ ràng.

Theo sắc trời sáng lên, Đạo Tử Viện những Hạ Viện đệ tử kia tỉnh lại, tại một ngày sau, bọn hấn liền nghe nói Triệu Phụ Vân ở Quảng Nguyên phường thị giết người.

Mà lại bọn hấn nghe tới quá trình, lại đủ loại, có nói hấn bị ám sát, có nói hấn cố ý thiết hạ bầy rập.

Trong đó bọn hấn quan tâm nhất thì là pháp thuật, sau khi nghe đấu pháp quá trình, bọn hấn từng cái tâm thần chấn động, theo bọn hấn nghĩ, Triệu Phụ Vân thi pháp

thuật thần bí lưu loát, là trong lòng bọn họ tưởng tượng tu sĩ nên có dáng vẻ.

Lại nghe nói, sau khi ra phường thị, sư huynh còn giết một tu sĩ đến từ Thiên Sơn Quốc, cũng không biết tin tức này ai truyền tới, chỉ hai ngày sau, liền truyền rất sống động, giống như tận mắt nhìn đến.

Những Hạ Viện đệ tử kia, con mắt nhìn thấy Triệu Phụ Vân đều đang tỏa sáng.

Ở trong một lần giảng pháp, có một sư đệ nhin không được hỏi: “Sư huynh, có thể nói một chút người ở trong phường thị thi triển những pháp thuật kia sao?”

Chương 116 : Kỳ pháp

Triệu Phụ Vân đối với huyền hóa thuật, khá là tâm đắc, chỉ là hiện tại không cách nào ở trong khí hải kết sinh mới phù lục.

Người tu hành lúc bình thường Trúc Cơ sẽ chỉ kết sinh một phù lục, muốn lại kết, phải là sau khi mở Tử Phủ.

Mà Triệu Phụ Vân kỳ thật cũng chỉ tính một đạo, kiếp pháp phù lục là quán kết cùng Xích Viêm Thần Phù, mà cho tới bây giờ hắn còn không có hoàn toàn lĩnh ngộ, kiếp pháp phù lục kia ở trong đan điền khí hải của hắn, vẫn không có rõ ràng hiện ra.

Chỉ là pháp ý trong phù lục của Triệu Phụ Vân so với người khác nhiều. Có hỏa, quang, vô cấu, phá tà, đốt cháy, có dự báo tự thân nguy hiểm kiếp.

Sau khi kết phù lục, liền có một loại bản năng căn cơ, nhưng muốn đem loại bản năng này phát huy ra, thì lại cần phải không ngừng tu hành cùng học tập.

Triệu Phụ Vân nhờ vào tại giai đoạn Huyền Quang liền tu thành các loại pháp thuật kỹ nghệ, cho nên ngự hỏa thuật sau khi kết phù lục, ngự hỏa thành bản năng, kết hợp với kỹ pháp, cũng đã là lô hỏa thuần thanh.

Ngự quang hóa châm một kỹ xảo này không có xuất hiện qua, ngược lại là Dao Binh Quyết, có không ít lần vạch quang thành đao giết địch, mà ở trong đó quang, tương đương với trong lòng của hắn các loại pháp ý

ngưng kết.

Đạo Binh Quyết vốn chính là một môn đạo pháp như vậy.

Mà huyền hóa thuật, từ sau khi được « Hồ Thị Huyền Thuật Tâm Pháp », liền cũng mở ra cho hắn một thiên địa huyền hóa pháp thuật mới, nhất là ngày đó sau khi cùng Mông Ngạn Hồ quyết giết, hắn lĩnh ngộ cảm giác người khác niệm, hợp lấy mình niệm, gửi ở trong bóng mà huyền hóa, khiến cho huyền hóa thuật, biến càng thêm chân thực.

Mà những Hạ Viện đệ tử này sau khi nghe người khác nói Triệu Phụ Vân thi triển huyền hóa cái bóng, liền xác định hắn huyền hóa thuật không giống bình thường, trong khoảnh khắc liền để đầy đường cái bóng đều như sống tới, điều này căn bản cũng không phải là huyền hóa thuật có thể làm được.

Bọn hắn có thể rất nhanh thu hoạch được những tin tức này, trong đó có một bộ phận lớn đều là từ các học sinh của mình.

Những học sinh kia đều là bản địa, mặc dù mới vừa vặn đạp lên con đường tu hành, nhưng cũng cùng bản địa tu hành giới có thiên ti vạn lý quan hệ, cho nên mới sẽ biết những việc kia.

“Người là chỉ loại pháp thuật nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Hắn hỏi như thế, Hạ Viện sư đệ sư muội liền biết Triệu Phụ Vân cũng lên một tia hào hứng, lúc này nói: “Sư

huynh, ta nghe nói, người có thể để đầy đường cái bóng đều vì người mà động đây?”

Triệu Phụ Vân nhìn xem mọi người ánh mắt hiếu kỳ mong chờ, không khỏi cười nói: “Pháp phân ngoại cảm cùng nội sinh, nhưng mà vô luận ngoại cảm làm chủ hay nội sinh làm chủ, đều muốn làm đến tâm thành, thành tại tâm, thành tại thần, như thế pháp từ tùy tâm lên.”

Triệu Phụ Vân nói xong liền lại cảm thấy mình lời nói nghe có chút quen thuộc, tâm niệm nhất khởi, liền nhớ lại trước kia xem một ít tạp thư tiểu thuyết, có nhân vật nói qua.

Có người nói thành tại tâm, có người nói thành tại kiếm, hấn ở đây thì cảm thấy, hai loại đều cần, vô luận loại nào đều miễn không được cuối cùng trong ngoài tương hợp.

Đương nhiên, hấn nói thành tại thần, là chỉ bên ngoài thần, cũng có thể nói là tất cả mọi thứ bên ngoài.

Không có người sẽ nghi hoặc, rõ ràng tâm thần một thể, vì sao lại là thành tại tâm sau lại muốn thành tại thần.

Bởi vì lúc này chính là buổi chiều, đầu giờ hợi, trong Bính Hỏa đường, trên vách tường có cây đèn, lửa trong ngọn đèn có chút lay động, mà trong đó sáng nhất tự nhiên là bày ở trên bàn bên người Triệu Phụ Vân Xích Viêm Thần Đăng.

Mặc dù chung quanh đều có cây đèn, nhưng trên đó vẫn có bóng người, những Hạ Viện sư đệ đang ngồi, đột

nhiên cảm thấy giống như bị người nhìn chăm chăm, sau đó cúi đầu nhìn cái bóng dưới chân mình, chỉ cảm thấy cái bóng kia, như ở trong một không gian khác, chính hình thành một người, cúi đầu nhìn mình, giống như mình lúc này cúi đầu nhìn cái bóng.

Rõ ràng cái bóng vẫn là cái bóng, lại giống như được trao cho ý chí.

Bọn hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn Triệu Phụ Vân, có người hỏi: “Sư huynh, cái bóng này, vì sao quỷ dị như vậy.”

“A, sao là quỷ dị, bất quá là bản thân các người tạp niệm ảo tưởng thôi, cái bóng chỉ là cái bóng.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Sau khi bọn hắn nghe được lời này, lại nhìn cái bóng dưới mặt đất, xác thực như thế, cho dù là lắc lư, cũng chỉ bởi vì gió thổi đèn lửa lắc lư, cho nên cái bóng cùng cũng một chỗ động thôi.

Bất quá là gió động.

“Sư huynh, ngài ngự pháp tinh xảo, có thể hay không vì chúng ta biểu hiện ra một hai.” Lại có người nói.

“Thôi được, ngự pháp vô hình, khó mà minh xét, ta lợi dụng hỏa diễm làm gốc làm mẫu cho các người xem đi.” Triệu Phụ Vân nói xong, đưa tay ở trong hư không một nắm, trong toàn bộ Bính Hỏa đường hoả diễm trên đèn tường nháy mắt diệt đi.

Hắn biết ‘Diệt’ tự chú, ngự hỏa lại là hắn bản năng, muốn diệt đèn trong phòng này bất quá là một ý niệm thôi.

Chỉ có Xích Viêm Thần Đăng vẫn chiếu sáng, mọi người thấy Triệu Phụ Vân vung tay lên một cái, trên đèn liền có một đóa đèn diễm bay lên, treo ở giữa không trung đám người cùng Triệu Phụ Vân.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân đột nhiên một ngón tay chỉ hướng một bên vạch một cái, một đóa hỏa diễm kia liền tách ra thành hai đóa.

Mọi người biết đây là nhất niệm lưỡng phân.

Lại gặp Triệu Phụ Vân tay phải ngón tay vạch một vòng tròn, đóa hỏa diễm bên phải lại ở trong hư không chuyển động, đi lòng vòng, giống như một con chim nhỏ đang bay, lại giống một đóa đỏ nhưng theo gió tung bay, linh động vô cùng.

Mà một đóa còn lại treo ở chỗ đó, không nhúc nhích, như thế, mặc dù còn ở trong nhất niệm lưỡng phân, cũng đã lại tiến một bước.

Ngay sau đó, lại gặp Triệu Phụ Vân tay trái cũng động, nguyên bản lơ lửng bất động hỏa diễm lấy một loại hoàn toàn khác biệt nhịp phi động, sau đó lại nhanh chóng lúc lên lúc xuống, cùng bên phải hỏa diễm phi động phương thức hoàn toàn khác biệt.

Mọi người nhìn một màn này, lúc này trong lòng rất nhiều người liền sợ hãi thán phục, bởi vì bọn họ làm

không được.

Đây chỉ là ngự pháp, bọn họ đều có thể luyện tập.

Lại nói tiếp, trong đó một đóa lại phân hai đóa, hai đóa lại phân bốn đóa, sau đó sắp xếp chỉnh tề, hoặc giống như sóng lửa, phía trước cuộn cuộn lên, chưa rơi xuống, sóng lửa phía sau lại sinh ra.

Rõ ràng ngay từ đầu chỉ là một đóa nho nhỏ hỏa diễm, đằng sau trong phòng lại hình thành một cỗ phô thiên cái địa thế.

Còn có hỏa diễm vòng xoáy, quán quanh, kéo thành tuyến, hư thực biến hóa, lại có mấy đóa sau khi rơi xuống đất, hóa làm một con con chim nhỏ ở dưới chân mọi người chạy, để mọi người sau khi xem kinh thán không thôi.

Không khỏi đều ở trong lòng cảm thán: “Triệu sư huynh lúc ở Hạ Viện, cũng không nổi danh, nhưng chưa từng nghĩ ngự pháp kiến thức cơ bản cư nhiên như thế vững chắc.”

Những Hạ Viện Huyền Quang đệ tử ở đây, lại không một ai có thể làm được những thứ này.

Lại không khỏi nghĩ, khó trách Triệu sư huynh Trúc Cơ bất quá ngắn ngủi mấy năm, liền có thể dễ dàng giết Trúc Cơ tu sĩ khác như uống nước, sau khi kết phù lục, kết hợp phù lục lấy được pháp thuật, có thể nhanh chóng hình thành các loại pháp thuật.

Lúc Triệu Phụ Vân trở lại trong nhà mình, Tuân Lan Nhân đã ở đó.

Hắn không cách nào từ trên mặt Tuân Lan Nhân nhìn được gì, cũng kéo một thanh băng ghế ngồi ở bên cạnh, hai người trầm mặc ai cũng không nói gì.

Tới lúc nửa đêm, Triệu Phụ Vân đi đun một bình trà đến uống, Tuân Lan Nhân lại cũng không có ăn gì, nàng một mực nhắm mắt lại, gió ngoài phòng thổi bóng đêm vào trong phòng, lại bị đèn đuốc quang huy đuổi ra ngoài.

Thẳng đến có triều dương quang huy rơi trên mái hiên, Tuân Lan Nhân mở mắt, nói: “Có đôi khi, chúng ta ở trong phức tạp sự kiện, cần thủ được lòng của mình, làm việc là làm việc, tu hành là tu hành, vô luận bên ngoài hoàn cảnh là gì, vô luận chúng ta ở trong núi vẫn là trong thành, tu hành là căn bản.”

Triệu Phụ Vân nghe tới nàng lời nói này, lại cảm thấy nàng không chỉ có nói cho mình nghe, đại khái cũng có thể là nói cho chính tâm nàng nghe.

“Tuân Sư, người có biết chúng ta Thiên Đô Sơn, đến tột cùng tại sao lại muốn đến nơi này?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Tuân Lan Nhân trầm mặc một chút, nói: “Cụ thể ta cũng không rõ ràng, nhưng cùng Đại Chu hiệp nghị là tới từ Tổ Sư mệnh lệnh, người muốn nhớ kỹ một điểm, chúng ta tới đây không vì chinh phục, mà vì dung nhập, bởi vì chúng ta cần nơi này yên ổn.”

Chương 117 : Náo động căn nguyên

Ánh nắng xuyên vào trong phòng, rơi vào ngưỡng cửa, vì Tuân Lan Nhân màu đen hoa lan giày phủ thêm một tầng kim sa.

“Chưởng Môn Tổ Sư thật còn sống?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Mặc dù bây giờ Thiên Đô Sơn Chưởng Môn cũng không phải là Khai Phái Tổ Sư, nhưng lúc mọi người nói đến, vẫn nói Chưởng Môn Tổ Sư, hiện tại Chưởng Môn đồng dạng gọi Chưởng Môn.

Hắn đương nhiên nghe nói Khai Phái Chưởng Môn còn sống, chỉ là rất nhiều năm không có người thấy mà thôi, Triệu Phụ Vân thậm chí cảm thấy đến chỉ là một cái đối ngoại tuyên truyền, kỳ thật đã sớm mất tích, có lẽ còn sống nhưng đã tìm không thấy người.

“Tổ Sư đương nhiên còn sống, còn có pháp chỉ truyền xuống.” Tuân Lan Nhân nói.

“Tổ Sư hắn bây giờ ở nơi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hóa Thần tu sĩ, chu du đại thiên, ai có thể biết ở nơi nào?” Tuân Lan Nhân nói.

“Chúng ta tới nơi này đến tột cùng là vì cái gì, Tuân Sư cũng không biết sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Biết lại như thế nào, không biết lại như thế nào?” Tuân Sư nói: “Người có phải hay không cảm giác chúng ta Thiên Đô Sơn người đều hẳn nên hảo hảo ở trên núi tu hành, truy cầu tương lai ký kết Kim Đan, Anh biến Hóa Thần, cuối cùng như Tổ Sư vẫy vùng đại thiên, mới xem như chân chính tu hành.”

Triệu Phụ Vân im ắng nhẹ gật đầu, hẳn cảm thấy, trong thành này kẹt ở trong những tranh đấu này, hoàn toàn là tổn thời gian cùng tinh lực, làm cho lòng người sinh bức bối, tâm tình không được thư sướng, lại làm sao có thể an toàn tu hành đây.

Cho nên hẳn cũng không thích ở lại đây.

Huống chi hẳn tu hành có thể được xưng là khổ tu, ngay cả linh thạch đều không cần, chỉ mỗi ngày hái luyện Âm Dương linh khí, đặt vào đan điền của mình, hình thành pháp lực.

“Nếu như một mình ngồi trong núi thanh tu liền có thể từng bước phá cảnh, như vậy thế gian này nơi nào sẽ có nhiều tranh đấu như vậy đây?”

Tất cả mọi người nói đạo tâm tình khiết, chiếu thiên địa chư tượng mà kết pháp, vậy người nhìn, lúc chúng ta trúc đạo cơ tại đan điền khí hải bên trong kết phù lục, cần Chân Sát làm dẫn, lại lúc mở tử phù, đồng dạng cần Thiên Cương điểm hóa, từ đó kết một đạo phù lục mới.”

“Hết thầy đều cần ngoại vật.”

Triệu Phụ Vân lại không cho là như vậy, nói: “Thế nhưng

những thứ kia đều lấy từ thiên địa tự nhiên.”

“Nhân tu hành, máu chốt ở chỗ tu tâm, tâm niệm cường đại, pháp lực mới có thể tăng trưởng, mà tâm linh trưởng thành, liền cần kinh nghiệm thế sự, trong núi đấu tranh là thế sự, nơi này đấu tranh cũng là thế sự.”

“Người biết trong Thiên Đô Sơn, Trúc Cơ bao nhiêu, Tử Phủ bao nhiêu, Kim Đan lại có bao nhiêu không?” Tuân Lan Nhân hỏi.

Triệu Phụ Vân lắc đầu, hắn đương nhiên không biết, ngày đó cùng tiến vào Thượng Viện, liền có bảy người.

“Trong Thiên Đô Sơn Thượng Viện chân chính từ Hạ Viện đi lên Trúc Cơ tu sĩ, ghi lại ở sách, tổng cộng có ba vạn bảy ngàn năm trăm hai mươi ba người, mà người có thể ở Tổ Sư Đường, lưu lại hồn đặng, cũng chỉ có bốn nghìn hai trăm người, hiện tại vẫn có thể rõ ràng liên hệ đến Tử Phủ bảy mươi hai.”

Triệu Phụ Vân hiện tại biết, có thể lưu lại hồn đặng, đều phải là Tử Phủ tu sĩ, cho nên có thể nói, chỉ có thành Tử Phủ mới có thể xem như Thiên Đô Sơn dòng chính, đương nhiên, hắn loại này từ Hạ Viện ra cũng coi như.

Thiên Đô Sơn lập phái hơn nghìn năm, cũng bắt quá là hơn bốn ngàn hai trăm người, mặc dù khả năng ngay từ đầu, cũng không có tuyển nhận nhiều đệ tử, nhưng sau khi Đại Chu lập quốc, Thiên Đô Sơn mới bắt đầu hưng thịnh, mặc dù như thế, nhưng cũng không coi là nhiều.

“Tu sĩ Kim Đan, trong danh sách một trăm năm mươi

sáu, mà trong Tổ Sư Đường, hồn đặng vẫn chưa tắt có năm mươi ba, ở trong núi cũng chỉ có ba người, Anh Biển một vị.”

Triệu Phụ Vân nghe xong, trong danh sách hơn bốn nghìn Tử Phủ bắt quá hơn một trăm kim đan, hấn thấy, có thể đạt tới Tử Phủ tu sĩ, đều là thiên phú vô cùng tốt, tỉ như trước mặt mình vị Tuân Sư này.

Đây là Triệu Phụ Vân lần thứ nhất biết, nguyên lai trong núi chỉ có ba vị Kim Đan, một vị Anh Biển tu sĩ.

Hấn không khỏi hiếu kì, thiên hạ có bao nhiêu Kim Đan có bao nhiêu Anh Biển, lúc này chính là cơ hội tốt, Tuân Sư tựa hồ đàm tính không sai, liền mở miệng hỏi.

“Một vị Kim Đan thọ năm trăm, nhưng hưng một nước, thiên hạ có bao nhiêu Kim Đan, ai có thể nói rõ ràng đây, chúng ta Thiên Đô Sơn tu sĩ Kim Đan, khả năng đột nhiên có một ngày muốn đoạn mất liên hệ cùng Thiên Đô Sơn, như vậy trên núi liền không liên lạc được, bọn hấn cũng có thể đem hồn đặng trong Tổ Sư Đường diệt đi, không có ai biết bọn hấn là chết vẫn là sống.”

“Người có biết Tổ Sư từ Kim Đan đến Anh Biển lại đến Hóa Thần dùng bao lâu thời gian?” Tuân Lan Nhân hỏi.

“Bao lâu?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bắt quá khoảng trăm năm thời gian, mà chúng ta hiện tại Chưởng Môn cũng là Tổ Sư ở lúc đó thu nhận đệ tử, là cả môn phái Thiên Đô Sơn trong lịch sử tồn tại hơn nghìn năm, ngoại trừ Tổ Sư duy nhất Anh Biển.”

Tuân Lan Nhân lúc nói đến đây, tựa hồ bắt được loại nào đó tin tức, nàng trầm ngâm một chút, nói: “Tổ Sư từ Kim Đan đến Hóa Thần, đoạn thời gian đó, chẳng lẽ là hấn trợ Đại Chu lập quốc đoạn thời gian kia?”

“Không sai, Tổ Sư từ Kim Đan đến Hóa Thần chính là đoạn thời gian đó.” Tuân Lan Nhân từ trên ghế nằm đứng lên, bước qua cửa, đi tới trước tiểu viện, đón triều dương, triều dương chiếu trên người nàng, giống như lên cầu vồng.

Nàng mặc dù không phải lấy Hỏa Sát Trúc Cơ, mà lấy Thủy Sát Trúc Cơ, hiện tại một thân Huyền Âm pháp lực, vẫn sẽ hái nhiếp triều dương tử khí, dùng đến rèn luyện pháp lực của mình, cô âm bất trường.

“Cũng chính là, hiện tại chúng ta Thiên Đô Sơn đến nhập thế gian, là muốn thế gian nào động?” Triệu Phụ Vân có chút kinh nghi mà hỏi, hấn vì chính suy đoán của mình mà cảm thấy đáng sợ.

Tuân Lan Nhân trầm mặc một chút, nói: “Đương thời xác thực có dạng này thuyết pháp, nói là lúc thiên địa nào động, kiếp số trùng điệp, càng thích hợp đột phá, bởi vì trong thời gian an ổn mấy trăm năm này, cao giai tu sĩ cơ hồ không có bao nhiêu đột phá, tu sĩ Kim Đan số lượng biến ít, Anh Biến tu sĩ cơ hồ không có, cho nên liền có người cho rằng, thiên địa hỗn loạn, mới thích hợp tu sĩ đột phá, kiếp cùng vận là cùng một chỗ.”

Triệu Phụ Vân lắng lắng nghe, Tuân Lan Nhân tiếp tục nói: “Nhưng chúng ta Thiên Đô Sơn chưa hề nghĩ tới

muốn chủ động chế tạo kiếp số cùng tranh chấp gì, chỉ là đương thời giữa thiên địa, đồng dạng mâu thuẫn trùng điệp, cũng xác thực đến lúc muốn tẩy bài.”

“Người nhìn Đại Chu Quốc này, thành lập lâu như vậy, thế gia, vương thất, cùng tiểu môn phái, giữa lẫn nhau mâu thuẫn trùng điệp, người ít đi lại ở thiên hạ, khó tránh khỏi cảm thụ không sâu, người làm được lại là khổ tu đạo, cho nên, người trải nghiệm không đến, những người kia vì tranh đoạt tài nguyên, tu hành linh thạch, đan dược, luyện bảo bảo tài, thường thường ám sát, ước chiến, bày đấu.”

“Tỉ như trước đó vài ngày, Tam Xuyên Hồ Khẩu phát sinh sự kiện Thủy tộc một đêm đánh lén mấy chục trại, thủ đoạn cực kì khốc liệt, nguyên nhân trong đó chính là Thủy tộc thời gian dài bị săn giết, lại không chỗ lên án, cho nên liền giận dữ mà đánh lén hơn mười thôn trại bên hồ.”

“Còn có, một chút bởi vì khoáng sản mà dẫn phát tranh đấu, càng vẫn luôn không có ngừng qua, những năm gần đây, các nơi đạo phủ nổi lên bốn phía liền có thể thấy được chút ít.”

Tuân Lan Nhân đột nhiên đưa tay ở trong hư không phác họa, động tác cũng không tính nhanh, nhưng lại giống như tại lấy hư không làm giấy, viết một thiên chú ngữ chữ Khải.

“Vậy chúng ta Thiên Đô Sơn muốn làm người thủ hộ này?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Phải, cũng không phải.” Tuân Lan Nhân động tác không ngừng.

“Thứ nhất là có Tổ Sư pháp chỉ, thứ hai là Đại Chu vương thất xác thực cho chúng ta một chỗ cực tốt, về sau người cũng sẽ biết.”

“Lại có một thứ, đó chính là đại bộ phận người trong núi cũng muốn nghĩ tham dự vào trong đó, tuy không làm náo động chi nguyên, nhưng cũng muốn tới thế gian lịch một kiếp này.”

Triệu Phụ Vân minh bạch, nói cho cùng mọi người cũng đều là tu sĩ, thời khắc nhìn đến thiên địa hỗn loạn, cũng không muốn đóng lại sơn môn canh giữ ở động phủ, muốn xuống tới liêu một phen.

“Như vậy hiện tại người hoặc thế lực muốn phát động loại này kiếp là ai?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Cũng không biết được, Đại Chu vương thất có phán đoán của mình, một là Thiên Sơn Quốc, một là phía tây Vô Gian Quỷ Vực, lại một liên là đến từ trên biển Hải tộc.” Tuân Lan Nhân nói.

“Hải Tộc?” Triệu Phụ Vân đối với Hải tộc không hiểu rõ, không khỏi hỏi: “Hải tộc là sinh hoạt ở trong biển, làm sao cùng chúng ta sinh hoạt ở trên mặt đất có quan hệ gì?”

“Trong Hải tộc từng có thật nhiều sinh hoạt ở trên mặt đất, chỉ là bị đuổi tới trong biển, trong đó có rất nhiều hải tộc có thể sinh hoạt ở lục địa cùng trong nước, đồng

thời, trên đại địa này Thủy tộc vẫn luôn cùng Hải tộc có liên hệ, bọn hắn oán hận tích lũy nhiều năm như vậy, chưa hề gián đoạn qua.”

Triệu Phụ Vân có chút trầm mặc, bởi vì hắn phát hiện, cứ việc mình là một tu sĩ, nhưng cũng vô pháp cảm giác đông đảo sinh sôi hỉ nộ cùng ai nhạc.

Chương 118 : Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn

Triệu Phụ Vân nghe những điều này, minh bạch, khó trách luôn cảm giác khắp nơi đều có một cỗ xao động ý, không chỉ có người bình thường vẫn là tu sĩ.

Trong người bình thường, những ngày hần ở đây, liền nghe tới hơn mười lần hung sát án.

Trong đó có vợ giết chồng, cha giết con, con giết cha, lại có nhảy giếng, độc chết diệt môn, tự sát, còn có trong âm u ngõ nhỏ gian sát.

Trong những vụ án này có người tu hành tham dự trong đó hay không, Triệu Phụ Vân không làm việc trong nha môn, cho nên cũng không biết tình huống những bản án này.

“Trần Nam Vương Phủ nơi đó có người nhìn, không dám hành động thiếu suy nghĩ, Nam Lăng bên kia, có không ít sư huynh ở đó, Quảng Nguyên Phủ này có ta cùng Mã sư huynh, người cũng không cần quá mức lo lắng, nên tu pháp liền tu pháp, nên hành Giáo Dục chi trách liền hành Giáo Dục chi trách, có nhiệm vụ cũng cần hoàn thành.”

Tuân Lan Nhân lời nói để Triệu Phụ Vân nhớ tới Vô Lượng Viện Phó Viện Chủ nói tới nhiệm vụ, thu thập tư liệu các thế lực trong Quảng Nguyên Phủ.

Thiên Đô Sơn trước đó đồng dạng đều là truyền đạo thụ pháp, không liên quan đến thế gian tranh chấp, lúc này đột nhiên vượt vào đến, khó tránh khỏi đối với một nơi thế lực không hiểu rõ, cho nên mới sẽ để Triệu Phụ Vân hiểu rõ thế lực của nơi này.

Triệu Phụ Vân không biết khi Tuân Lan Nhân không ở mình nơi này, thì ở đâu, hắn thấy Tuân Lan Nhân muốn đi, không khỏi hỏi: “Tuân Sư bình thường là ở nơi nào nghỉ ngơi?”

Tuân Lan Nhân cũng không trả lời, thân thể của nàng trong ánh nắng hóa thành một đoàn thủy quang, ở trong ánh nắng đúng là thành một đạo hồng quang, thẳng lên thiên không.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn, ánh nắng chiếu đến thủy khí kia, đúng là hình thành một tròng như có như không cầu vòng trên đám mây, sau đó hướng về phương xa.

Triệu Phụ Vân cũng muốn có thể sớm một chút học được độn thuật, hắn cảm thấy độn thuật mới là pháp môn tốt nhất một tu sĩ bảo mệnh cùng đi đường.

Nếu không có độn pháp, hắn cảm thấy tốt nhất đừng đi tầm u tham huyết.

Mà lại, hắn còn biết, rất nhiều Tử Phủ tu sĩ đều chưa hắn có thể tu thành độn thuật.

Hắn mỗi ngày đều cảm ngộ mình hỏa ý, hi vọng nhanh chóng có thể hóa lửa mà độn.

Lúc mặt trời mọc, hắc đồng dạng đều sẽ đem Xích Viêm Thần Đăng bày ở trong ánh nắng ngoài phòng, một ngày này hắc nghĩ tới mình còn thu được một kiện pháp khí.

Đó là từ Mông Ngạn Hồ nơi đó đoạt đến ‘Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn’, đây là một vòng tay màu đen, giống như là một cái vòng tay, sau khi bị hắc đoạt đến, một mực cất giữ.

Lúc này lấy ra pháp khí kia xem, cầm trong tay hơi trầm xuống, lạnh buốt, trên đó có phù văn quán quanh.

Nếu muốn đem tế luyện lại đến mình có thể dùng, cũng không phải chuyện đơn giản, bất quá so với người khác đến nói, hắc muốn tế luyện lại vẫn tương đối dễ dàng, hắc có thể lấy thần hỏa trực tiếp đốt luyện.

Hắc cầm trong tay màu đen Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn ném đi, rơi vào trên không Thần Hỏa hỏa diễm, hỏa diễm kia giống như một bàn tay vô hình nâng Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn.

Pháp lực thuận hỏa thiêu mà xuyên vào trong.

Một ngày luyện đốt, hỏa diễm xuyên vào trong, pháp lực thuận thể tiến vào bên trong tẩy luyện pháp lực nguyên bản tồn tại trong đó, liên tiếp đốt ba ngày đêm, pháp lực của hắc mới đưa pháp lực nguyên bản tồn tại ở bên trong nó tẩy luyện, để chính hắc hỏa tính pháp lực thấu đến nội bộ toả thân hoàn.

Điều này làm cho cả Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn đều tản ra một đoàn hồng quang, cùng hỏa diễm trên thần đăng

hòa làm một thể.

Hắn gần nhất lĩnh ngộ một đạo phù văn, tên là Viên Hoàn Pháp Phù, vừa vặn chủ phù văn trong Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn chính là phù văn này, còn có chính là một đạo ‘Nhu Ý Phù’, hắn nếu tế luyện tốt, chính dễ dàng dùng.

Hắn muốn đem Xích Viêm Thần Phù thông qua quá trình đốt luyện ở trong đó ngưng kết.

Lại rất nhanh phát hiện, mình Xích Viêm Thần Phù rất khó ở trong đó ngưng kết, thế là đem phù lục kia mở ra, đầu tiên là ngưng kết một vật Kim Quang Phù, tiếp theo là Vô Cấu Phù, lại tiếp là Phá Tà Pháp Phù.

Lại tiếp theo ở trong đó ngưng kết Viên Hoàn Pháp Phù, đạo pháp phù này cùng nguyên bản tồn tại bên trong một đạo ‘cắm khóa’ loại pháp phù đặt song song cùng một chỗ.

Toàn bộ Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn mới có một loại cảm giác như cánh tay sai sử.

Pháp khí cùng pháp bảo khác nhau ngay tại ở, trong pháp khí đều là phù văn, mà pháp bảo bên trong thì là cấm chế.

Cấm chế là phù văn tương hỗ kết hợp mà thành, cùng phù lục rất giống, nhưng rồi lại có khác biệt.

Phù lục là phù cùng lục gọi chung, phù là giữa thiên địa pháp tượng ký hiệu, mà lục thì là chỉ chư thiên thần

thánh danh hiệu.

Mà trong thân kết phù lục, trong đó ‘lục’ lại là lấy mình ‘thần ý’ thay thế thần thánh danh hào.

Ánh nắng cao chiếu, trời chiều chiếu ở thiên không, hình thành một mảnh thiêu đốt vân cảnh.

Triệu Phụ Vân vẫy tay, Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn một mực treo ở trên thần diễm hướng trên tay hấn bay thấp xuống.

Hấn cũng không có trực tiếp đi đón, mà đặt trên bàn cho làm lạnh, hấn dò xét cẩn thận, nguyên bản đen nhánh Nguyên Từ Tỏa Thân Hoàn, phía trên giống có màu đỏ quang lộ ra.

Đó là từng phù văn từ pháp lực của hấn ngưng kết thành, toàn bộ vòng giống như trong bầu trời đêm tối có điểm điểm kim tinh màu đỏ tản mát trong đó.

Hấn lại đem cầm lên nhìn, đúng là cảm thấy phá lệ xinh đẹp, suy nghĩ khẽ động, quang hoa trên vòng lóe ra, đột nhiên mở rộng, Triệu Phụ Vân khẽ vươn tay, vòng kia cũng đã bọc trên cổ tay của hấn, từ xa nhìn lại, chính là một vòng tay màu đen bên trong hiện ra kim hồng quang huy, khoanh tay, ẩn vào ống tay áo của hấn.

Đang lúc trong lòng của hấn cao hứng, nghĩ thầm: “Mặc kệ người trước đó là tên là gì, hiện tại liền gọi Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn.”

Đột nhiên, có một chuỗi bước chân nhanh chóng tới

gần, rất nhanh cửa phòng hắt bị gõ vang, phát tay đem cửa mở ra.

Là hai người thân mặc áo nha dịch, hai người này Triệu Phụ Vân cũng chưa từng gặp qua, nhưng hai người sau khi đi vào, đều hướng phía Triệu Phụ Vân hành lễ, người đi đầu kia nói: “Bái kiến Giáo Dụ đại nhân.”

Triệu Phụ Vân hơi nghi hoặc một chút, hỏi: “Các người tới tìm ta, là có chuyện gì sao?”

“Giáo Dụ đại nhân, gần đây có Tà Thần giáo đồ ở trong thành giết người, chúng ta muốn thỉnh Giáo Dụ đại nhân hỗ trợ tìm một chút.” Người đi đầu nói.

“Người tên gì?” Triệu Phụ Vân hỏi, hắn không biết đối phương vì sao sẽ tìm đến mình, bởi vì mình đến từ Thiên Đô Sơn, mà lại chỉ là Giáo Dụ trong thành mà thôi.

“Tại hạ Nhạc Tử Nhân, khẩn cầu Giáo Dụ đại nhân có thể cho Đạo Tử Viện chư vị đạo sư tham dự ban đêm tuần tra, những ngày gần đây đã chết hơn ba mươi người, trong thành lòng người bàng hoàng.”

“Hơn ba mươi người?” Triệu Phụ Vân hơi kinh ngạc, lại hỏi: “Tại sao tới tìm ta?”

“Bởi vì.” Nhạc Tử Nhân chỉ chân chờ một chút, liền nói: “Bởi vì các tu sĩ thế gia đều đã lui về nhà, không ở trong nha môn đảm nhiệm chức vụ, bọn hắc nói, đã Thiên Đô Sơn giết Quảng Nguyên Tri Phủ, vậy liền muốn phụ trách đối với toàn bộ Quảng Nguyên Phủ.”

Triệu Phụ Vân nhú mày, hấn nghĩ tới từ trong núi đến hơn mười vị Huyền Quang đệ tử, không khỏi nghĩ, chẳng lẽ trên núi đã nghĩ đến loại tình huống này, cho nên phái nhiều người như vậy tới.

Sau khi Triệu Phụ Vân biết trên núi mục đích, liền cũng không có cự tuyệt, mặc dù hấn cảm thấy đây là thủ đoạn của những thế gia trong bản thành.

Hấn để Nhạc Tử Nhân trở về chờ một chút, chờ mình hỏi Đạo Tử Viện chư vị Đạo Tử ý nghĩ rồi quyết định.

Sau khi Nhạc Tử Nhân rời đi, Triệu Phụ Vân đi tới Đạo Tử Viện, triệu tập mọi người hỏi lúc bọn hấn đến, trong núi phải chăng có mặt khác mệnh lệnh.

“Hồi sư huynh, trong núi cũng không cho những nhiệm vụ khác, chỉ để chúng ta tới đây tuân theo sư huynh mệnh lệnh.” Lữ Dương hồi đáp.

Triệu Phụ Vân nghe xong, trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Hôm nay giờ Dậu sơ, trong nha môn bộ đầu tới tìm ta, nói trong thành tà ma giết người sự kiện lan tràn không thôi, mà thế gia người đều rời khỏi nha môn, cho nên hấn nghĩ xin mọi người có thể tham dự vào trong tuần tra ban đêm cùng phá án, các người ý như thế nào?”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người nhìn nhau, trầm mặc, mọi người đều biết mâu thuẫn giữa Thiên Đô Sơn cùng thế gia trong thành này, sợ đây sẽ là cạm bẫy loại hình.

Phải biết, trong thiên hạ có chư thiên thần thánh, nhưng

cũng đồng dạng có các loại khủng bố tà ác tồn tại.

Tà ma loại hình đồ vật, cho tới bây giờ đều không phải hạng người lương thiện, được người tế tự, cũng có thể xưng là Tà Thần.

Cho nên tất cả mọi người rất thận trọng.

Chương 119 : Tạ An Lan mở tiệc chiêu đãi

Trong Bính Hỏa Đường, chư vị Huyền Quang đệ tử nhìn Triệu Phụ Vân, cũng đều ở trong lòng suy nghĩ lấy, lúc này có một người cất giọng nói: “Sư huynh, ta nguyện ý tham dự lần này tuần tra cùng điều tra.”

Nói chuyện chính là Hà Bệnh Phương.

Sau đó mọi người liền đều biểu thị nguyện ý, cũng biểu thị toàn bằng Triệu Phụ Vân làm chủ, nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Triệu Phụ Vân nhìn mọi người nói: “Tất cả mọi người là người trong tu hành, khi mình bạch mọi chuyện đều là tu hành, đồng dạng, triều đại sự tình, đều là kiếp khởi duyên phận, mọi người muốn cẩn thận, thiên hạ hỗn loạn, như cuồng phong mưa rào, chúng ta thân ở trong đó tiến lên, cần từng bước kiên định.”

Đám người sắc mặt thận trọng, Triệu Phụ Vân cũng không cách nào nói thêm gì.

Tại lúc ban đêm, Triệu Phụ Vân liền làm an bài, không thể chậm trễ dạy học, sau đó an bài một nhóm người đi trước.

Hai ngày sau, Triệu Phụ Vân nơi này, có người mời hắn tham gia yến hội, hắn nghĩ nghĩ, liền đáp ứng xuống.

Hắn vốn cho rằng sẽ là một yến hội rất náo nhiệt, sẽ có rất nhiều bản địa thể gia nhân vật, lại chưa từng nghĩ chỉ có hai người ở đó chờ hắn, một người vẫn là hắn quen biết, Xích Viêm Thần Miếu Miếu Chúc Chúc Khác.

Một người khác hắn đoán chính là Tạ An Lan kia, bởi vì trên thiệp mời có ghi danh tự đối phương.

Đối với Triệu Phụ Vân đến nói, đã tới tham gia yến hội, liền không quan trọng nhiều người hoặc ít người, nhưng người ít đến chỉ có hai người ở đây, vẫn là để hắn có chút ngoài ý muốn.

“Nguyên lai Chúc huynh cũng tại, thực sự là Phụ Vân chi tội vậy, nên là Phụ Vân thiết yến mời Chúc huynh.” Triệu Phụ Vân nói.

Chúc Khác lại cười ha ha một tiếng, nói: “Ta nghe nói trong Thiên Đô Sơn tu sĩ, có một bộ phận chính là khổ tu sĩ, chỉ hái thiên địa chi linh hoa nhập thân hóa thành pháp lực, miễn cho pháp lực hỗn tạp, càng là chưa từng nấu thạch hái khói, ta chưa từng từ trên người của người cảm nhận được linh thạch hơi khói, người nếu muốn muốn mời ta ở trong Quảng Nguyên Phủ ăn được một bữa, sợ là linh thạch khó giao đi.”

Triệu Phụ Vân lại là cười nói: “Lúc xuống núi, sơn môn cho ba mươi khối linh thạch chi phí, có thể mời một hai lần.”

“Vậy phải xem quy cách thế nào, nếu tùy tiện ăn một chút, ba khối linh thạch đầy đủ, nếu là ở hoa lâu triệu mời ca múa, vậy liền ít nhất phải hai mươi khối, còn nếu

là tiến về Thanh Nhã Tiểu Trúc loại đi phương kia, ba mươi khối lại không quá đủ.” Chúc Khác vừa cười vừa nói.

Bởi vì Triệu Phụ Vân ở Chúc Khác nơi đó mượn dùng qua năm lần tế đàn tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, cho nên đã tương đối quen thuộc, ở trong lòng Triệu Phụ Vân, đã tán thành người này.

“Thanh Nhã Tiểu Trúc là địa phương nào, thế mà như vậy quý.” Triệu Phụ Vân cũng khó tránh khỏi kinh ngạc hỏi, hắn đi dạo qua mấy lần phường thị, biết ba mươi khối linh thạch đã có thể mua một kiện pháp khí.

“Thanh nhã nha, tự nhiên là nơi có thanh nhã sĩ làm bạn, người nếu hiếu kì, có thể hỏi hắn, Thanh Nhã Tiểu Trúc chính là nhà hắn mở.” Chúc Khác đem chủ đề một dẫn, liền dẫn tới trên thân Tạ An Lan đang đứng bên cạnh một mực mỉm cười.

Triệu Phụ Vân ánh mắt tự nhiên rơi ở trên người hắn, người này có chút thanh nhã, mà lại vóc người rất cao, trên môi có sợi râu tu rất chỉnh tề nhàn nhạt, nếu sinh trưởng ở trên người người khác, khó tránh khỏi sẽ có một chút cảm giác hèn mọn, thế nhưng sinh trưởng ở trên môi của hắn, lại cho người ta một loại cảm giác ưu nhã.

Ánh mắt của hắn rất sáng, lại không phải loại kia sáng bức người, mà là một loại linh tê quang vận, giống như sương sớm chiết xạ nắng sớm.

“Vị này chắc hẳn chính là Tạ An Lan Tạ huynh.” Triệu

Phụ Vân hành lễ nói.

“Không dám, Tạ mỗ trong nhà xếp hạng thứ bảy, các trưởng bối đều gọi là tiểu Thất, mà các bằng hữu thì đều gọi ta là lão Thất, Triệu đạo trưởng nếu không ghét bỏ, gọi ta một tiếng lão Thất là được.” Tạ An Lan chưa hề nói còn có người gọi hắn là Thất gia.

“Vẫn gọi người là Thất huynh đi, gọi lão Thất, không duyên cớ gọi mất một tầng phong nhã trên thân Thất huynh, xấu người nhã vận, không thể làm.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Ha ha, trong thành truyền ngôn Phụ Vân đạo trưởng nghiêm túc thận trọng, kiệm lời ít nói, hôm nay gặp mặt liền biết truyền ngôn không thể tin.” Tạ An Lan vừa cười vừa nói, hắn cũng thuận thế xưng Triệu Phụ Vân là Phụ Vân đạo trưởng, mà không phải Triệu đạo trưởng.

“Hai người các người liền không muốn lại thời phòng, vẫn ngồi xuống nói đi.” Chúc Khác nói.

“Đúng đúng, đến, Phụ Vân đạo trưởng, mời.” Tạ An Lan dẫn hai người đi vào, đây là một địa phương phi thường lịch sự tao nhã, cũng không phải ở trong phòng, mà là một đình đài.

Bên cạnh có trúc, có hoa, hòn non bộ, có nước chảy leng keng, ở giữa đình là một bạch ngọc bàn đá, trên bàn đá có một tôn tiểu lô đang đốt, trong lò có khói lượn lờ dâng lên, đi vào trong đình, liền ngửi đến một cỗ tươi mát khí.

Cổ khí kia hút vào phổi, lại có thể thẳng vào đan điền, trong đan điền phù lục quang hoa một quyển, liền đem thôn phệ, hóa thành pháp lực.

Khói kia là nấu linh thạch dâng lên linh khí.

Bên cạnh còn có nữ tử áo trắng, chính quý ngòi ở đó, nấu lấy nước trà.

Ba người ngồi xuống, nữ tử kia vừa vặn đem trà phân đến trước mặt ba người.

“Ta nghe nói Phụ Vân đạo trưởng lúc ở trong núi tu hành, thích trà mà không thích rượu, liền cả gan, lấy một bình trà xanh này đến chiêu đãi đạo trưởng.” Tạ An Lan cười bưng chén lên, Triệu Phụ Vân cũng bưng chén lên.

Ba người cùng một chỗ uống một hơi cạn sạch.

Trà kia vào miệng, đầu tiên là một cỗ nhiệt khí nhập dạ dày, sau đó hần liền cảm giác có một cỗ thanh lương tràn ngập toàn thân, trong thân bởi vì tu hành hỏa pháp mà mang đến một tia khô hỏa khí, lập tức bị gột rửa.

Cả người đều như tại thời khắc này biến phiêu nhiên tươi mát, cái loại cảm giác này thậm chí xuyên vào ngũ tạng bên trong, mang theo ý thức của hần cùng một chỗ, tại ngũ tạng bên trong di lưu.

Tinh tế thưởng thức, một hồi lâu mới mở to mắt, không khỏi nói: “Thật sự là trà ngon.”

Hần cảm thấy nếu có thể thường uống trà này, mình tu

hành tốc độ nhất định có thể đề cao không ít.

“Trà này đúng là trà ngon, nhưng một tháng chỉ có thể uống một chén, một chén chỉ ít mười linh thạch mới có thể mua được.” Bên cạnh Chúc Khác nói.

“Trà đắt như thế, lại bị ta uống một hơi cạn sạch, ngay cả hương vị cũng không phẩm ra, ngược lại là đáng tiếc.” Triệu Phụ Vân cười nói.

“Phụ Vân đạo trưởng lời ấy lại là sai lớn vậy, trà này sinh ra giá trị chính là cho người ta uống, có thể được Phụ Vân đạo trưởng một tiếng khen ngợi, cũng có giá trị của nó.” Tạ An Lan vừa cười vừa nói.

Có ít người lấy lòng hoặc vuốt mông ngựa, sẽ cho người ta cảm giác phiền chán, thế nhưng Tạ An Lan này khác biệt, hấn cho người ta cảm giác như một cơn xuân phong, không chỉ có chính hấn sẽ không có vẻ hèn mọn, mà đối phương cũng sẽ không có cảm giác xấu hổ.

Tuy nhiên, Triệu Phụ Vân suy nghĩ lại càng phát ra rõ ràng, nhân vật như Tạ An Lan, lại mời Chúc Khác làm người trung gian, mời mình đến, chắc hẳn không chỉ vì nhận biết mình, cũng không có khả năng là bởi vì yêu.

Cho nên, hấn cảm thấy, nhất định có chuyện gì đáng giá hấn làm như vậy.

Sau khi nữ tử kia mang trà xuống, không cần Tạ An Lan phân phó, liền có đồ vật bưng lên.

Bên cạnh chẳng biết lúc nào, có đàn âm truyền đến,

tiếng đàn kia không nặng, như có như không, hợp lưu trong nước cùng phong thanh trong rừng trúc nhỏ, phẳng phát tiếng nhạc tự nhiên.

Ba người lại trò chuyện với nhau một số chuyện lý thú giữa các thế gia trong Quảng Nguyên Phủ, Triệu Phụ Vân cũng nói một chút sự tình trong núi tu hành, mắt thấy trăng đã lên giữa bầu trời.

Chúc Khác tựa hồ có chút không nhịn được nói: “Lão Thất, người không phải có chuyện muốn cùng Phụ Vân đạo trưởng nói sao? Có gì một mực ở nơi này vòng quanh, Phụ Vân đạo trưởng cũng là người sáng khoái, người có việc nói thẳng là được.”

“Được.” Tạ An Lan thở dài một hơi nói.

Triệu Phụ Vân lại minh bạch, đêm nay chính sự đến.

Chương 120 : Trong rừng mỹ hảo

Tiếng đàn trong gió, trong rừng trúc sần sật vang, chỗ gần nước suối leng keng.

Nửa vàng trăng rơi xuống ánh sáng xanh, đèn lồng treo ở góc phòng cách đó không xa.

Mà trong đình cũng không có đèn, nhưng không có chút nào u ám, bởi vì trong suối nước bên cạnh phản chiếu mặt trăng, đúng là phá lệ rõ ràng, giống như trong nước có trăng sáng, đang từ trong nước chiếu vào đình này.

Đèn lồng nơi xa góc phòng kia chiếu xạ qua đến ánh sáng, rơi vào trong đình đã là cực kỳ yếu ớt, nhưng trong đình này hết thảy có thể phản quang đồ vật đều giống như tiếp nhận một sợi ánh sáng kia, hóa thành từng đoàn ánh sáng.

Ánh sáng yếu ớt chiếu vào trên đèn, giống như có đèn điểm uẩn kết trong đó, để đình này rất là sáng tỏ.

Trong đó mặt trăng phản chiếu trong nước, ánh trăng chiếu vào, là tới từ Tạ An Lan pháp thuật.

Những đồ vật có thể phản quang bên trên uẩn kết thành ánh lửa kia, lại là tới từ Chúc Khác pháp thuật.

Triệu Phụ Vân làm khách nhân, tự nhiên không hề động, không có đi triển lộ pháp thuật gì.

“Nhắc tới cũng là hổ thẹn, tu sĩ chúng ta, vốn lấy tu hành làm trọng, vô luận gặp phải loại chuyện nào, một mực rèn luyện tiến lên liền có thể, không cần bị quá nhiều tục sự ràng buộc, nhưng mà Tạ An Lan ta tự xưng tâm cảnh không tồi, nhưng khi đối mặt với các đại phái như Thiên Đô Sơn của Phụ Vân đạo trưởng, vẫn sinh lòng sầu lo.”

“Không chỉ có ta, toàn bộ Quảng Nguyên Phủ đều như thế, ta biết Thiên Đô Sơn chính là Huyền Môn chính tông, cũng sẽ không làm sự tình quá khích gì, nhưng rút dây động rừng, bên này có Trấn Nam Vương Phủ, bên kia có triều đình, đều là quái vật khổng lồ, như cự thú vật lộn, chúng ta tiểu gia nhà nghèo, thân ở trong đó, ngẩng đầu nhìn là đầy trời bụi bặm, cúi đầu chỉ có thể nhìn thấy một tác vuông, thực tế không biết như thế nào tự xử, mong rằng Phụ Vân đạo trưởng dạy ta.”

Hắn nói rất kỹ xảo, cũng rất có ý tứ, không hỏi trực tiếp vấn đề, mà nói chính mình những tiểu gia tộc này trạng thái, để người cảm thấy tiểu gia tộc khó, sau đó liền thỉnh giáo nên làm gì.

Mà không phải hỏi Triệu Phụ Vân Thiên Đô Sơn đến cùng muốn làm gì, cũng không hỏi Thiên Đô Sơn cùng vương thất hợp tác đến mức nào, cũng không hỏi Thiên Đô Sơn muốn đem Trấn Nam Vương Phủ thế nào.

Không chỉ có Tạ An Lan đang nhìn hắn, bên cạnh Chúc Khác cũng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm Triệu Phụ Vân.

Tiếng đàn một mực quán trong gió chẳng biết lúc nào đã

ngừng, gió quẩn quanh ở rừng trúc đầu cành không chịu đi xa, lúc này cũng chỉ là đong đưa lá trúc mà không phát ra âm thanh.

Trong đình đã bị cấm thanh, thanh âm không truyền ra bên ngoài.

Triệu Phụ Vân trong lòng có thể nói là không có đáp án, cũng có thể nói là có đáp án, chỉ là đứng ở góc độ của hần đến nói, đáp án có lợi cho Thiên Đô Sơn, trong lòng của hần sớm đã có, nhưng vẫn trầm ngâm một chút, bưng lên chén trà nhai trước mặt, nhẹ hớp một ngụm, sau đó nói.

“Chúng ta đã là người tu hành, cũng là một phần của gia tộc hoặc là sơn môn, vô luận làm gì, đều tuyển chọn phương thức có lợi cho gia tộc hoặc sơn môn của mình, nếu chỉ có lợi cho mình, mà bất lợi cho sau lưng gia tộc hoặc sơn môn, như thế, dù có muôn vàn chỗ tốt, cũng không thể làm, các người cảm thấy đúng hay không?”

Triệu Phụ Vân hỏi ngược một câu, hiển nhiên đây là đang xác định lẫn nhau quan niệm phải chăng nhất trí, đương nhiên, đây cũng là để trước nói rõ sự tình cho hai người, mọi người ở đây nói, cũng không thể vẹn vẹn đại biểu mình, làm ra cũng phải cần cố kỵ phía sau môn phái cùng gia tộc.

Vô luận là Triệu Phụ Vân hay là Tạ An Lan, lúc này cũng không thể nói loại hình vẹn vẹn đại biểu cá nhân ta ý nghĩ, ở đây, cá nhân ý nghĩ người khác cũng sẽ cho là người sơn môn hoặc gia tộc ý nghĩ.

“Phụ Vân đạo trưởng nói rất đúng, chúng ta xuất thân từ gia tộc cùng môn phái, nhất cử nhất động, ở trong mắt người khác đều là gia tộc cùng sơn môn ý chí, nếu có một ngày gia tộc suy tàn hay sơn môn hủy diệt, mà mình lại ngược lại được lợi ích to lớn, khó tránh khỏi sẽ bị người nói bán tộc cùng đồng môn.” Tạ An Lan trả lời nói.

“Ta tu vi nông cạn, trong Tổ Sư Đường cũng không điểm hồn đặng, chỉ có thể nói chút ta biết suy nghĩ. Chúng ta Thiên Đô Sơn chưa từng nghĩ tới muốn chiếm lấy hoặc đoạt lấy địa phương gì.”

“Chỉ là trợ Đại Chu vương thất ở đây xây dựng Đạo Tử Viện thôi.” Triệu Phụ Vân cũng xác thực không nói sai, chỉ ít hần biết cũng chính là Thiên Đô Sơn cùng Đại Chu vương thất hợp tác, để thực hiện Đạo Tử tân chính.

Đương nhiên, đối với Đại Chu triều đình đến nói, thiên hạ tán tu đều là một cỗ lực lượng cường đại, nếu như có thể đem thu nạp, liền là đối với triều đình lực lượng một lần to lớn củng cố, đây là từ toàn bộ trị quốc phương diện đến nói, là một kiện cực giai quốc chính.

“Mà chư vị chỗ gia tộc, cắm rễ ở một mảnh đại địa này, mở linh điền, linh sơn, nuôi dưỡng linh thú, trồng trọt linh dược, nên ổn định, không nên di chuyển, thiên hạ nếu rung chuyển, bị thương tổn chỉ sợ là chư vị an ổn hành thương trồng thuốc thế gia.”

“Mà cao hứng thì là những đạo phi cướp bóc hung đồ kia, bọn hần đến lúc đó sẽ thừa cơ chiếm lấy ruộng, cướp đoạt linh sơn phúc địa, nguyên bản trong khuê phòng các tiểu thư, chỉ sợ cũng không thể không xuất

đầu lộ diện tranh một phần tu hành tài nguyên, hoặc là lấy một chút ti tiện hạnh người.”

Triệu Phụ Vân nói, Tạ An Lan sinh ra rất nhiều liên tưởng, hấn sợ nhất chính là điều này, thời cuộc rung chuyển bất an, một gia tộc cùng cá nhân, đối mặt với sóng gió, có đôi khi người còn có thể tùy thời rời đi, mà gia tộc thì như một đại thụ cắm rễ ở đại địa, trong gió lớn, chỉ có khả năng gãy nhánh hoặc bị nhổ tận gốc.

Người nguyên bản phụ thuộc vào gia tộc, vào ngày đó, ngay cả tán tu cũng không bằng, đều sẽ thành con bướm trong mưa gió.

Mặc dù trong gia tộc có những thứ hấn chán ghét, nhưng tương tự có hấn thích kính yêu cùng yêu quý.

Hấn không có lên tiếng, chỉ nghe.

Triệu Phụ Vân tiếp tục nói: “Cho nên, ta cho rằng, các người cần phải có một nhận thức chung, đó chính là ai mang tai kiếp đến bản địa, đều là địch nhân của các người, nếu như tai kiếp không thể tránh né, liền muốn sớm tính toán, vô luận di chuyển cũng tốt, hay chờ lấy thần phục cũng được, ít nhất phải lấy bảo đảm cả gia tộc làm mục đích.”

Hấn sau khi nói xong, liền không nói thêm gì nữa, sau khi trong đình một mảnh trầm mặc, cuối cùng là Chúc Khác đánh vỡ trầm mặc, chỉ nghe hấn nói: “Quảng Nguyên đại địa, sắp gió tanh mưa máu.”

“Nhưng Thiên Đô Sơn muốn là nơi này mọi người an

cư, mà không phải muốn nơi này sinh linh đồ thán, về phần người khác có phải hay không đem điều này đặt ở vị trí thứ nhất, vậy liền muốn hỏi một chút ý nghĩa của bọn hắn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Tốt, được đến lời chân thành tha thiết của Phụ Vân đạo trưởng, ta Tạ An Lan vô cùng cảm kích.” Tạ An Lan lúc nói chuyện đứng lên, hướng phía Triệu Phụ Vân làm một xá dài lễ.

Hết thảy liền đến đây là kết thúc, gió lại vào trong đình, quang hoa trong gió tán đi, bên cạnh trong khe nước mặt trăng cũng bị nước trôi tan thành một mảnh phá toái màu trắng.

Bọn hắn đưa Triệu Phụ Vân tới cửa sau lại trở về, Chúc Khác cùng Tạ An Lan lại một lần nữa ngồi xuống, lần này trong đình không có ánh đèn, chỉ có ngoài đình nguyệt sương rơi trên đất.

“Người nói xem, hắn nói có thật không?” Tạ An Lan hỏi.

“Ta cảm thấy thật.” Chúc Khác nói.

“Có căn cứ gì không?” Tạ An Lan hỏi.

“Không có, chính là cảm giác.” Chúc Khác nói.

Lại một phen trầm mặc, Tạ An Lan năm nay mới hơn bốn mươi tuổi, tuế nguyệt cũng không ở trên mặt của hắn lưu lại bao nhiêu vết tích, so với Trúc Cơ tu sĩ đến nói, hắn còn rất trẻ, chỉ có qua một trăm năm mươi tuổi, mà không có tấn thăng Tử Phủ, thân thể tạng phủ khí

quan mới sẽ từ từ suy bại.

Trúc Cơ tu sĩ, tổng khó tránh khỏi sẽ biết một chút duyên thọ pháp, mà chân chính thọ nguyên bại vong, bình thường đều ở gần hai trăm tuổi. Đương nhiên, nếu bởi vì cùng người đấu pháp mà tổn thương căn bản, thọ nguyên tự nhiên liền ngắn một chút.

Ở trong toàn bộ Quảng Nguyên, một người Trúc Cơ thường thường là một gia tộc trụ cột, Tạ An Lan mặc dù không phải gia tộc người cầm quyền, lại có thể xưng được là người nổi nghiệp, là Tạ gia trẻ tuổi nhất Trúc Cơ, cho nên hẳn trong gia tộc rất có phân lượng.

Lần này hẳn tới tiếp xúc Triệu Phụ Vân, tự nhiên là được đến gia tộc cho phép, từ Triệu Phụ Vân lấy được tin tức, cũng sẽ truyền bá giữa các gia tộc.

... ..

Trước một gian nhà trệt hai phòng, có một người mặc đạo bào màu xanh da trời đứng ở trong bóng tối.

Ánh trăng chiếu trên cửa phòng ngôi nhà trước mặt hắn, thấu khe cửa mà vào.

Đào Tuyên Chi ngẩng đầu nhìn trăng, hắn không khỏi nhớ tới quê hương mình bên kia, mỗi khi gặp trăng tròn, liền muốn hướng bầu trời Nguyệt Thần cầu nguyện, cầu nguyện nhà mình an khang, cầu nguyện tháng sau có thể lại đoàn viên.

Hắn đứng ở trong bóng tối, nhìn lên bầu trời trăng, ở

trong lòng yên lặng cầu nguyện, hi vọng Nguyệt Thần phù hộ mình chuyến này thuận lợi.

Vừa mới lúc hẩn tuần tra, phát hiện một đạo bóng tối, sau đó liền một mực đi theo đến nơi này.

Đi tới trước cửa, đưa tay đẩy cửa, cửa kia là hờ khép, một tiếng cọt kẹt khô khốc cửa phòng mở, cửa mở, ánh trắng trải rộng trên mặt đất trong đại sảnh này, hình thành một đốm trắng.

Trên tay của hẩn xuất hiện một chiếc gương, gương này tên là Nguyệt Thần Bảo Kính, là chính hẩn hợp thần tế pháp tế luyện ra một kiện pháp khí, có điểm giống Triệu Phụ Vân tế luyện Xích Viêm Thần Quân tượng thần.

Tám gương mặt sau là một thiên đảo từ, ở giữa là Nguyệt Thần thần danh.

Lúc này, tám gương được cầm trong lòng bàn tay của hẩn, đặt trong ánh trắng, nguyên bản mặt kính tối tám lúc này dừng động ánh trắng, chiếu nhập trong phòng.

Nơi kính chiếu sáng, hình thành từng khối đốm trắng, đây là một nhà nghèo khó, từ trong nhà treo những hoa quả khô kia liền biết, mà lại hẩn là lão nhân ở lại, đây là hẩn cảm giác.

Không nhìn thấy gì.

Hẩn từng bước một đi tới, lúc người tiến vào phòng, ánh trắng lại giống như theo hẩn đi đến, ánh trắng trên người hẩn mờ lung nhàn nhạt quang huy, theo hẩn tiến vào,

phòng ngược lại không còn như vậy u ám.

Hắn hướng phòng ngủ đi đến.

Trong tay Nguyệt Thần Bảo Kính kính quang không bởi vì thoát ly ánh trắng mà biến mất, ngược lại tản ra một mảnh thánh khiết như thanh sương quang huy, như một ngọn đèn chiếu sáng.

Cửa phòng ngủ kia, liền bị toàn bộ kính quang bao phủ, hắn không tới gần, mà pháp lực phun trào, hóa thành một cơn gió thổi ra cửa phòng ngủ rèm.

Phòng ngủ không có cửa, chỉ có một trướng rèm.

Rèm bởi vì dùng lâu, đã nhìn không rõ nguyên lai màu gì, lúc này ở trong ánh trắng chỉ là một mảnh màu nâu xám, phẳng phất vốn có hoa văn.

Pháp lực thổi ra rèm cửa một sát na, có thể thấy đến phòng ngủ một phần ba địa phương.

Hắn đến gần, đưa tay xúc lên, kính chiếu sáng mặt khác hơn phân nửa địa phương.

Mọi thứ đều vào trong tầm mắt.

Lúc đầu không thấy gì, nhìn lần thứ hai lại nhìn thấy có một người quỳ trên đất.

Trong lòng của hắn lộ bộ một chút.

Tâm niệm xiết chặt, pháp lực co vào, tay trái từ trong

ngực xuất ra một trương phù, đây đều là Xích Viêm Thần Phù, là Triệu Phụ Vân họa xong đưa cho mỗi người.

Phù kia xuất hiện trên tay, liền dẫn đến một cỗ ý vị phá tà vô cầu đốt cháy hết thảy, để trong lòng của hắn nhiều hơn mấy phần an tâm.

Hắn nghiêm túc thấy rõ ràng, kia là một lão nhân.

Lão nhân đầu tóc đã hoa râm, từ bóng lưng cùng tóc đến xem, hắn là một vị phụ nhân.

Ở trước mặt phụ nhân có một cái rương.

Rương kia nhìn qua liền rất cũ kỹ, giống như đã từng là rương cưới, phía trên một chút sơn đỏ đã tróc ra, cũng biến sắc, nhìn tựa như một đại hắc rương.

Nàng quý ở trước đại hắc rương, lộ ra một cỗ hương vị thành kính.

Hắn đã sớm từ bộ đầu nơi đó biết, những ngày này trong án kiện Tà Thần giết người, chính có rất nhiều người quỷ dị tế bái lấy một cái rương.

Mà trong rương, cũng đều ẩn giấu từng cỗ tử thi.

Nhưng những tử thi kia nhìn qua lại căn bản không giống như bị người buộc nhét vào, mà giống như mình cam tâm tình nguyện đi vào.

Trước đó Đào Tuyên Chi chỉ nghe bộ đầu giảng, hiện tại

hắn tận mắt thấy.

Trước mặt Phụ nhân kia có ba cái bát, trong bát đốt giấy, nhàn nhạt hoá vàng mã hương vị còn không có hoàn toàn tán đi.

“Chết sao?” Đào Tuyên Chi ở trong lòng hỏi, trực giác của hắn cho hắn đáp án, phụ nhân kia đã không có sinh cơ.

Hắn không chút nào buông lỏng.

Chậm rãi đi tới trước rương kia, hắn muốn mở ra xem, trong rương này có phải là có một bộ tử thi.

Nếu như hắn không có đoán sai, rất có thể có, bởi vì ở đây chỉ có một vị phụ nhân, trong rương hắn là gia đình này nam chủ nhân.

Hắn đến gần, có thể thấy rõ ràng, bên giường phụ nhân lưng giống như một cây gậy uốn lượn, dưới đơn bạc áo rõ ràng có thể thấy được, đây là một người rất gầy.

Nàng vô cùng thành kính nằm rạp trên đất, đầu rạp xuống đất, lộ ở bên ngoài một đôi tay, là khô gầy, trên chân giày có lỗ rách, chỗ quần áo mất cá chân có may vá.

Hắn lần nữa đi về phía trước mấy bước, đi tới trước rương, đánh giá đồ thẩm cái rương, cũng không có ở phía trên thấy phù văn gì.

Hắn đem Nguyệt Thần Bảo Kính cẩn lấy trong miệng

của mình, sau đó đưa tay phải ra mở rương.

Tay vừa mới sờ đến cái góc rương, một vùng tăm tối đánh tới, tại thời khắc này, hắn giống như tiến vào một cái rương, hắc ám khép lại, là cảm giác cái rương đóng lại.

Giờ khắc này, trong tai của hắn phảng phất nghe tới một thanh âm.

Thanh âm này như một vị phụ nhân cầu nguyện.

Cầu nguyện cũng không tà ác, chỉ khẩn cầu mỹ hảo giáng lâm, chỉ khẩn cầu lấy tiến vào rương, có thể không còn cực khổ, có thể tiến vào một thế giới khác mỹ hảo.

Hắn không có phát hiện trong tim mình lại có một tia chờ mong, loại chờ mong thế giới không có cực khổ xuất hiện ở đây.

Đúng lúc này, phảng phất cảm thấy gió, gió như muốn mang theo linh hồn của hắn đi hướng nơi sâu của mỹ hảo cái rương.

Trên người hắn nguyên bản mờ lung ánh trắng nhanh chóng ảm đạm xuống.

Đúng lúc này, trong bóng tối, hắn lại nhìn thấy ánh sáng.

Ánh lửa xuất hiện đem hắn bừng tỉnh, đây là Xích Viêm Thần Phù quang huy.

Cho dù hắn không có khu động, lại tự tản ra ánh lửa.

Ánh lửa kia trong nồng đậm bóng tối, giống như từng đạo kim sắc kiếm quang, đem hắc ám đập vỡ vụn.

Trong mắt của hắn thấy rõ ràng, mình vẫn đứng ở chỗ này, tay phải chạm đến một góc cái rương, trong lòng không khỏi sợ hãi rút tay lui lại, ánh mắt lướt qua trên đất phụ nhân, phát hiện nguyên bản đầu rạp xuống đất phụ nhân chẳng biết lúc nào, đầu của nàng đã quay sang một bên, đang dùng một đôi mắt tràn đầy tròng trắng nhìn chính mình.

Ánh mắt kia trong âm trầm lộ ra phần nộ mãnh liệt.

Chương 121 : Khư

Nguyệt Thần Bảo Kính, lấy thần tế pháp mà tế thành pháp khí, thiên nhiên mang theo một tia nhiếp thần ý.

Thái Âm luyện hình, Thái Âm nhiếp thần.

Luyện hình, cũng không phải chỉ đem người hình thể luyện hóa, mà chỉ những âm hồn không có hình thể, hái thái âm khí, có thể định hồn tụ hình.

Hắn tại thời khắc này, muốn đưa tay lấy tấm gương chính mình cắm ở trong miệng, lại phát hiện đầu của mình choáng váng, suy nghĩ như bị quán quanh lấy, hắn có cảm giác thần hồn mỗi như, khó chịu đến cực điểm.

Hắn muốn dùng mình bảo kính chiếu, làm thế nào cũng làm không được, mà vừa mới Xích Viêm Thần Phù cũng đã dùng qua, lúc này đã thành tro tàn.

Trong mắt của hắn hắc ám lại bắt đầu từ trong hư vô vọt tới, ánh trăng ngoài cửa sổ giống như bị che đậy, suy nghĩ của hắn cơ hồ không thể động, trong bóng tối, hắn giống như nhìn thấy một gương mặt.

Kia là một khuôn mặt quỷ dị từ sương mù ngưng kết thành, gương mặt kia lại hóa thành một sợi sương khói, hướng hắn tới gần, giống như muốn chui vào thân thể hắn.

Đúng lúc này, đột nhiên có quang mang đâm rách hắc ám, sương khói kia ở trong quang mang nhanh chóng

đốt cháy.

Khi suy nghĩ của hắn bị ánh lửa soi sáng, cảm giác bị nhốt cấp tốc sụp đổ, giống như dây thừng trói trên người mình bị ánh lửa nháy mắt đốt đoạn mất.

Một đoàn sương mù kia, nhanh chóng hướng hắc ám chỗ sâu thối lui, mang theo hỏa diễm đốt, thối lui đến chỗ sâu, hắn thấy rõ ràng, nơi đó có một cái rương cổ xưa cổ lão.

Mà sương mù chính là chui vào trong rương kia, sau đó cái rương cũng biến mất.

Thân thể triệt để thả lỏng, thở mạnh, cả người hắn bất lực lui lại dựa vào trên vách tường, hắn phát hiện trên người mình quần áo cơ hồ bị mồ hôi ẩm ướt.

Trên thân không dương nhiệt âm, cho nên trong thân nước liền không cách nào không chế từ trong lỗ chân lông chui ra ngoài.

Hắn chỉ cảm thấy toàn thân suy yếu rất nhiều, thần khí uể oải, chân như nhũn ra, nhẫn run rẩy không ngừng, nhưng ánh lửa xuyên thấu qua rèm cửa phía sau bên trái, lại làm cho tâm hắn bình tĩnh không ít.

Rèm vải bị xốc lên, một người nâng một ngọn đèn đi đến, xua tan hắc ám.

Đào Tuyên Chi đứng thẳng người, muốn mở miệng, yết hầu lại căng lên, Triệu Phụ Vân đã đưa tay ở hắn đại chuy huyệt võ một cái, hắn chỉ cảm thấy, một cổ ấm áp

thấu vào thân thể, phát tán ra, trong đầu thân còn sót lại một tia khổn đau nhức nhanh chóng xua tan.

“Về sau, truy đuổi không biết địch nhân, nhất định phải cùng đồng môn kết bạn mà đi, một trước một sau, tương hỗ chiếu ứng lẫn nhau.” Triệu Phụ Vân lúc nói chuyện, ánh mắt căn bản cũng không có rời đi cái rương kia.

Mà Đào Tuyên Chi bình phục trong lòng hồi hộp, nhìn xem sư huynh Triệu Phụ Vân bóng lưng, trong lòng yên ổn rất nhiều, lại đi nhìn lên trên mặt đất lão phụ nhân, phát hiện cặp mắt của nàng chẳng biết lúc nào đã nhắm lại.

“Lần yếu sợ mạnh đồ vật, nhìn thấy sư huynh đến ngay cả mắt cũng không dám mở ra.” Đào Tuyên Chi thầm nghĩ.

Triệu Phụ Vân đi qua vén cái rương kia, Đào Tuyên Chi muốn nhắc nhở sư huynh cẩn thận một chút, nhưng lời đến khóe miệng liền lại nuốt trở vào, bởi vì Triệu Phụ Vân đã đưa tay xốc lên rương.

Xích Viêm Thần Đăng ánh lửa vô hình phun trào, đem hết thảy âm tà đều đốt diệt.

Mở rương ra, bên trong như Đào Tuyên Chi đoán nghĩ như vậy, có một người, mà lại hẳn là gia đình này nam chủ nhân.

Hắn co quắp ở bên trong, vẻ mặt tràn đầy bình yên, nếu không phải Đào Tuyên Chi biết vừa mới có tà ma xuất hiện, chỉ sợ sẽ cho là hắn ngủ trong này, ở trong mộng

qua đời.

“Thần hồn của hắn đã bị ăn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Sư huynh, ta vừa mới trong hoảng hốt nhìn thấy một đoàn sương mù, chui vào một cái rương cũ kỹ.” Đào Tuyên Chi nói.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, lại đánh giá bốn phía, có thể ngửi được trong phòng này nhàn nhạt khói bụi hương vị, nói: “Đi thôi, ngày mai thông tri người trong nha môn tới.”

“Được.” Đào Tuyên Chi đáp, hai người ra cửa, Triệu Phụ Vân đứng ở trước cửa không xa, Đào Tuyên Chi lại đóng kỹ cửa.

Triệu Phụ Vân lúc này mới động tiến lên.

“Người gọi Đào Tuyên Chi đúng không? Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng, đi theo sau hắn Đào Tuyên Chi lập tức trả lời: “Đúng thế.”

“Đào là đào phù đào, gia phụ đặt tên này bởi vì mơ tới có người vũ hóa thành tiên, vốn định lấy ‘nhân sơn’ tiên, nhưng lại sợ ta ép không được tên của ta, liền lấy ‘Tuyên’ chữ thay thế.”

“Tên rất dễ nghe.” Triệu Phụ Vân nói.

Ngõ nhỏ u ám, đèn trong tay Triệu Phụ Vân đâm rách hắc ám, Đào Tuyên Chi cảm thấy sư huynh một ngọn đèn này, trong sáng tỏ có một cỗ không nói rõ được

cũng không tả rõ được ý vị, như không ngừng nở rộ thần hỏa đóa hoa.

“Chúng ta khả năng muốn lưu lại nơi này thời gian không ngắn, người phải làm cho tốt trường kỳ dự định, thân ở hồng trần, lấy hồng trần thể sự làm lửa, nấu luyện thể xác tinh thần.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vâng, sư huynh.” Đào Tuyên Chi hồi đáp.

Hai người sau khi đi đến một đầu lối rẽ, hai người tách ra.

Triệu Phụ Vân có chỗ ở của mình, Đào Tuyên Chi cũng tự nhiên có.

Triệu Phụ Vân sau khi trở về, nhiếp âm mà luyện pháp, hàng khô lửa trong thân, gia tăng chiết xuất pháp lực.

Qua ít ngày, lại có thể đi trong Thần Miếu tế luyện lần thứ sáu.

Cho đến hôm nay, hắn phát hiện hỏa diễm trên Thần Hỏa càng phát ra bá đạo, thần đẳng vị trí, hết thủy âm tà khí, đều khó mà tồn lưu.

Như có người lấy thần hồn xuất du pháp lại gần mình, chắc chắn bị bỏng.

Còn nếu lấy loại huyền hóa thuật kia, tới gần nơi Xích Viêm Thần Đẳng cũng sẽ bị chiếu phá pháp thuật.

Mặc dù trong phù lục của hắn không có phá pháp ý,

nhưng trong đó phá tà phạm vi lại cực kì rộng rãi, có tà tự nhiên liền có chính.

Đối với một người đến nói, chính cùng tà, tất cả nắm giữ ở tâm trí của bản thân, quy về vi tế, như vậy chính là trừ mình bên ngoài, đều là ngoại tà.

Cho nên, thần đăng này xuất hiện một loại tính chất biệt lập.

Chính như liệt nhật đương không, không thể nhìn thẳng, liệt diễm đốt cháy hết thảy.

Một đêm này, có vài vị Thiên Đô Sơn đệ tử đều gặp phải một cái bóng, bị dẫn tới một chút đảo tế hiện trường, mặc dù cũng có người gặp phải nguy hiểm, nhưng lại cũng đều bởi vì không có lạc đàn, hoặc chuẩn bị tương đối đầy đủ, mà không có thương vong.

Ngược lại chỉ có Đào Tuyên Chi nguy hiểm nhất, kém một chút chết rồi, bị Triệu Phụ Vân cứu, vì thế liền không ngừng có người hỏi hấn lúc sắp chết nhìn thấy nhận thấy, điều này khiến trong lòng của hấn có chút phiền não.

Nhưng hấn lại rất rõ ràng, loại này sắp chết cảm thụ, đối với rất nhiều tu sĩ đến nói là khó được trải nghiệm, nhưng mà mọi người lại không thể thật đi thể hội, chỉ có thể thông qua sách hoặc người khác cảm thụ để cho mình minh bạch.

Triệu Phụ Vân gần nhất thì là suy nghĩ ra một loại phương thức luyện pháp.

Hắn thông qua cái bóng huyễn hóa ra từng người, hướng phía hắn đánh tới, mà hắn dùng Đao Bình Quyết vạch ra từng đạo kim quang, đem từng đạo cái bóng huyễn hóa người vạch diệt.

Đồng thời, hắn lại bắt đầu luyện tập đem trùng điệp lăng pháp kỹ, ứng dụng đến cụ thể pháp thuật.

Hắn huyễn hóa ra nhiều cái bóng như vậy, đồng thời thi chú, tương đương với sau khi nhất niệm phân hoá lại tụ hợp mà hình thành một cỗ to lớn pháp thể.

Đây là một môn rất thực dụng pháp kỹ, bản thân hắn có thể làm được trùng điệp lăng dũng, nhưng dùng đến trong pháp thuật cụ thể lại cũng không dễ dàng.

Phân niệm bản ý là hình thành tiền hậu giáp kích, để người khác được cái này mất cái khác, đồng thời hình thành hư thực thay đổi, làm cho đối phương không biết đạo pháp nào là thật đạo nào là giả.

Nhưng khi triển khai, để mỗi một đạo pháp niệm đều giữa thiên địa trường thành, lại tụ hợp, liền hình thành một loại đường hoàng đại thế.

Hắn luyện tập pháp chú là ‘Diệt’ tự chú.

Gần đây, hắn tu tập văn pháp chú, cảm thấy rất nhiều phù văn pháp chú đều thần bí ảo diệu, hắn không cách nào toàn bộ quy nạp thuộc tính, cũng vô pháp toàn bộ phân loại, nhưng trong đó có một loại, hắn lại cảm thấy có thể phân đến ‘chung kết’ loại phù chú.

Nếu muốn còng ngay thẳng đến nói, loại phù chú này, liền thuộc về chung kết kỹ năng, hoặc nói là chém giết kỹ.

Mà trong loại phù chú này, hẳn cho rằng thuộc về chung kết loại phù chú chính là ‘Diệt’ tự chú.

Hẳn trước kia lúc lĩnh hội ‘Diệt’ tự chú, cũng sẽ không sử dụng phù văn này, lấy chính là lửa tỏa sáng mà xua tan hết thủy hắc ám, vì diệt hắc ám.

Mà sau khi học tập thiên hạ văn văn phù, trong đó có một đạo pháp phù, hẳn thấy có thể đại biểu ‘Diệt’ tự pháp ý.

Kia một đạo phù văn là ‘Khu’, đạo phù văn kia có ý tứ vạn sự vạn vật đều đem quy về ‘Khu’, mà không giống như một đạo phù văn ‘Không’, ‘Không’ ở trong phù văn, chính là đại biểu điểm cuối, cũng đại biểu cho điểm xuất phát.

Mà ‘Khu’ thì là một loại nguyên bản, vô luận cỡ nào phồn hoa quá khứ, cỡ nào thịnh thế, đều quy về ‘Khu’, vạn vật về ‘Khu’ .

Hẳn đem trong lòng mình lĩnh hội ‘Diệt’ tự pháp chú đi sử dụng đạo ‘Khu’ phù này.

Chương 122 : Tiểu Huyền

Môn pháp hội

Ở Triệu Phụ Vân nơi này, hắn có Xích Viêm Thần Đăng, lại tu Thuần Dương Bảo Điện, cho nên thi pháp tranh đấu, nhất định là lấy pháp làm chủ, mà hỏa diễm đốt cháy hết thảy, như vậy cuối cùng đều đem quy về ‘Khư’ .

Cho nên hắn học phù văn này, để cho mình hỏa diễm đốt cháy trạng thái cấp tốc đạt tới điểm cuối.

Hỏa phần quy khư.

Hỏa diễm đốt cháy hết thảy, hết thảy đều quy về khư, điều này bao quát thiên địa, tinh thần, tiểu thiên thể giới, chư thiên thần thánh.

Đương nhiên, đây là trong lòng của hắn xa xôi ý nghĩ, bất quá bây giờ hắn chỉ muốn để cho mình hỏa pháp càng đề cao một cấp độ.

Hắn cảm thấy hỏa diễm đốt cháy là một động thái, có ít người không sợ lửa, hoặc có thể miễn bị hỏa thiêu, nhưng nếu cùng ‘Khư’ hợp lại cùng nhau, liền tất nhiên quy về khư.

Lúc đầu chỉ là một phù văn, nhưng muốn cho xuất hiện giữa thiên địa, đồng thời tác dụng ở trên người, liền cần cá nhân ý chí dẫn đạo, cần pháp lực gánh chịu.

Pháp khí, pháp bảo, phù lục đây đều là đối với phù văn

ứng dụng.

Còn có một loại là chú văn, chú văn lại xưng là chú ngữ, pháp chú, là đem trong lòng lĩnh ngộ ra đến phù văn ý nghĩa tưng niệm giữa thiên địa, làm cho hiện ra.

Nhưng vô luận là phù văn vẫn là chú ngữ, đều là phương thức không hoàn toàn hiện ra, cho nên phù văn cùng chú ngữ kết hợp, liền tự nhiên mà hình thành.

Phù chú, là một loại pháp thuật dễ học khó tinh.

Vô luận là phù văn vẫn là chú ngữ, chỉ cần trong lòng hơi đến nhất pháp nhất ý, liền giữa thiên địa mở rộng, nhưng muốn tinh thâm nghiên cứu kỹ ý, lại giống như vào tình không mịt mù, vô cùng mênh mông.

Bất quá, hiện tại hắc có hai đạo phù chú muốn tu.

Một đạo sắc lệnh ‘Sắc’, một đạo là ‘Khu’.

‘Khu’ cùng hắc hỏa phần pháp, có thể rất tốt kết hợp, nhưng sắc lệnh ‘Sắc’ đồng dạng diệu dụng vô tận.

Chỉ có ở thời điểm này, hắc mới hiểu được, muốn đem một đạo pháp tinh thâm cũng không dễ dàng, trong lòng nhưng có điều ngộ ra, liền nghĩ tinh tiến tu trì, đào sâu trong đó áo nghĩa cùng huyền diệu là bậc nào gian nan.

Gian nan này còn có lựa chọn gian nan, bởi vì có đôi khi lâm vào trong tu pháp ý cảnh này, sẽ chậm trễ tu hành, nếu có đoạt được thì thôi, nếu cuối cùng không đoạt được, vậy liền làm tu hành, loạn tâm cảnh.

Hắn cuối cùng vẫn quyết định tu trì đạo ‘Sắc’ pháp kia.

“Xích Viêm sắc lệnh: Đốt!”

Đạo pháp này trong lòng của hắn đã thành hình hơn phân nửa, trong đó ‘Sắc’ tự vẫn chưa nắm giữ được, mà ‘Khu’ đạo pháp lại là bắt đầu lại từ đầu tu.

Cuối cùng hắn quyết định trước đem pháp thuật khác buông xuống, người tu hành dục vọng khác biệt, nhưng từ trình độ nào đó đến nói, lại giống nhau.

Đạo pháp này ở trong lòng xoay quanh khó thành, hắn quyết định tu một loại phụ pháp đến trợ mình tu thành đạo pháp này.

Giam khẩu pháp.

Pháp này liền là thông qua để cho mình không nói một lời, không phát một tiếng, từ đó làm được để trong lòng mình pháp ý một mực không tiết.

Có người sẽ cảm thấy niệm ý vô hình, một nghĩ tưởng tượng, liền có chấp trùng mở rộng, xuất nhập tại thân, như thế nào phong bế được.

Nhưng giam khẩu pháp này liền thông qua mình đối với mình im miệng, lấy ý phong ý, từ đó đạt tới để cho mình niệm ý không tiết.

Chính thích hợp khi trong lòng của hắn pháp ý đã sinh, ý lại không đủ nồng đậm.

Sau khi trong lòng của hắn quyết định chủ ý, liền không mở miệng nói chuyện nữa, cũng không tu những pháp thuật khác.

... ..

Ngoài phòng ve kê, mặt trời ngày mùa hè, y nguyên nóng bỏng.

Cho dù là ban đêm, mọi người cũng y nguyên nắng nóng khó nhin, rất nhiều người ở lúc buổi tối, đều sẽ chuyển giường trúc ra sân hóng mát, giảm đi khô nóng khí trên thân lúc ban ngày tích tụ đến.

Cho dù là người không có sân, cũng sẽ đem giường trúc để ở trước cửa.

Hoặc cầm một cái ghế ngồi ở lộ thiên, cảm thụ được gió đêm từng tia từng tia ý lạnh.

Đám trẻ con chơi đùa xung quanh giường ghế dựa, hoặc đứng trong chậu gỗ ở hoàn cảnh lộ thiên tắm rửa.

Chó con đuổi theo bọn nhỏ chơi đùa, đại cẩu thì nằm sấp ở một góc, giống như sợ bị các hài tử kéo đi chơi, lỡ tai rũ cụp lấy, ngẫu nhiên run động một cái, đuổi đi con ruồi đậu ở phía trên.

Hà Bệnh Phương, Lữ Dương, Đào Tuyên Chi, Kỳ Thụy Chi, Toàn Quang Bạc một đám Thiên Đô Sơn Hạ Viện đệ tử, như cũ tuần tra trong thành.

Trong những người này, cũng không hoàn toàn là Triệu Phụ Vân văn bối, trong đó có cùng Triệu Phụ Vân một thế hệ, thậm chí có Triệu Phụ Vân tiền bối.

Nhưng vừa bước vào Trúc Cơ, liền cùng Luyện Khí Huyền Quang đệ tử có cách biệt một trời.

Bọn hắn tới đây, liền bởi vì chính mình Huyền Quang không đủ thuần túy cùng ngưng luyện, liền cần thông qua thể sự đến ma luyện.

Bọn hắn như cũ đang truy tra lấy những tà ma kia, những tà ma kia không chỉ có một cái, chỉ là có chút làm việc ẩn nấp, có chút thì ẩn giấu, chỉ xem xét bắt chước nhân loại.

Những Thiên Đô Sơn Hạ Viện đệ tử này, thủ pháp hành sự cũng đều không quá giống nhau, có chút thì quyết không tha thứ yêu ma ở nhân gian, chỉ cần bị hắn phát hiện, liền quyết bất dung tình.

Có chút thì muốn phân biệt đối phương có làm ác hay không, nếu làm ác liền tru diệt, nếu vô ác, thì cảnh cáo.

Có ít người thì nghĩ đến nếu có một tòa ngục giam có thể giam những yêu ma này thì tốt.

Đương nhiên, cũng có người phát hiện Triệu Phụ Vân rất nhiều ngày không nói gì, có chuyện gì muốn làm, đều thông qua chỉ thị, hoặc dùng phương thức viết đến truyền ý.

Tất cả mọi người là người tu hành, mặc dù ngay từ đầu

hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền minh bạch Triệu Phụ Vân đang tu hành một môn pháp thuật.

... ..

Triệu Phụ Vân cùng Tạ An Lan đàm lời đã ở trong thế gia truyền ra, lại ở mấy ngày sau cử hành một đại hội nội bộ.

Đại hội này tên là Tiểu Huyền Môn pháp hội, xem như Quảng Nguyên giữa thế gia một truyền thống, đây là một pháp hội giải quyết mâu thuẫn giữa các thế gia trong Quảng Nguyên Phủ.

Cùng ba năm hoặc năm năm một lần Quảng Nguyên pháp hội khác biệt, bởi vì Quảng Nguyên pháp hội là từ Trần Nam Vương Phủ Lam gia chủ trì tổ chức, mục đích tự nhiên là biểu hiện Lam gia vị trí chủ đạo ở Quảng Nguyên.

Chỉ là lần này, mọi người đều biết, Tiểu Huyền Môn pháp hội mục đích cũng không phải là giải quyết mâu thuẫn giữa các thế gia, mà là mọi người muốn thương nghị các thế gia muốn làm thế nào.

Đối mặt Thiên Đô Sơn, ngay cả Trần Nam Vương Phủ Lam gia đều muốn tạm lánh, huống chi là mỗi một thế gia, cho nên các thế gia đều rõ ràng mình cần cùng tiến thoái, mới có thể để lời nói có trọng lượng.

Mà lần này Tiểu Huyền Môn pháp hội, thì từ Tạ gia cử hành ở trên Đông Sơn ngoài thành.

Đông Sơn là Tạ gia tổ nghiệp, trong núi có tiểu hà, có khe núi, vụ ẩn chư phong, ở phía đông Quảng Nguyên Phủ.

Tạ gia lấy trồng thuốc mà nổi tiếng, chính là nhờ vào Đông Sơn thủy linh này, mộc linh khí dồi dào, lại ở trong núi bày ra tụ linh đại trận, khiến cho thủy mộc khí càng thêm nồng đậm.

Đương nhiên, Tạ gia công pháp thì lấy thủy, mộc làm căn bản ngưng sát Trúc Cơ.

Có người cho rằng Huyền Quang dễ kiếm, lại khó được tinh khiết, lại có người nói, hợp sát dễ dàng, ký kết phù lục hạt giống lại khó.

Thường có người hợp sát, lại không thể ký kết phù lục hạt giống, chỉ khiến cho trong pháp lực nhiều một chút thuộc tính thôi.

Đương nhiên, cũng có người sẽ nói, kết phù lục hạt giống dễ, nhưng mà muốn trong phù lục hạt giống có được hai loại, ba loại pháp tính, mới thật sự là gian nan.

Ở thế gia nơi này, có thể kết phù lục hạt giống, liền coi như hợp cách, nếu trong phù lục hạt giống, có thể có được hai đạo pháp tính, vậy cũng đã là cực kì xuất sắc, được dự định là người thừa kế, các loại tài nguyên đều sẽ được ưu tiên.

Còn nếu trong phù lục hạt giống có ba loại pháp tính, vậy sẽ bị trân tàng, hoặc nghiêm ngặt giữ bí mật, không để ngoại nhân biết, cho dù là trong gia tộc cũng sẽ chỉ

có cực ít người biết.

Bởi vì một khi có người như vậy bị thế gia khác biết, khó tránh khỏi bị ghen tị, nếu bị ám sát, sẽ là gia tộc to lớn đau xót.

Tạ An Lan là một trong những người thừa kế của Tạ gia, nhưng có rất ít người biết, trong phù lục hạt giống của hắn không chỉ có hai đạo pháp tính, mà có ba đạo.

Chương 123 : Mật hội

Cho nên năm nay tổ chức Tiểu Huyền Môn pháp hội, bên ngoài là lấy danh nghĩa Tạ gia lão tổ phát huyền thiếp, nhưng kì thực là Tạ An Lan một tay xử lý.

Đông Sơn, trong An Thạch trang viên hôm nay rất náo nhiệt.

Trong Quảng Nguyên Phủ có danh vọng thế gia đều đến.

Đương nhiên ở trong đó danh vọng, chính là lấy có từng đi ra Trúc Cơ hay không làm tiêu chuẩn.

Chỉ cần trong tổ tiên ba đời xuất hiện Trúc Cơ tu sĩ, cho dù hiện tại không có Trúc Cơ tu sĩ, nhưng chỉ cần có Huyền Quang tu sĩ, liền được mời.

Tạ An Lan điều động lấy toàn bộ nhân lực cùng tài nguyên Tạ gia có thể điều động, an bài trận Tiểu Huyền Môn pháp hội này.

Mà ở sau náo nhiệt, lại là một trận nhỏ hơn mật hội.

Có thể vào đó đều phải là Trúc Cơ tu sĩ, mà lại sau khi đi vào cũng không phải ai đều có tư cách phát biểu, ngồi thành nội ngoại hai vòng, ở giữa một vòng mới có tư cách phát biểu mình cái nhìn.

Thu hoạch tư cách như vậy, trừ bỏ bản thân tu vi cùng gia thế độ dày bên ngoài, còn cần được đến nhất định

nhân số duy trì.

Ở giữa nhất ngôi chính là sáu người.

Sáu vị Trúc Cơ, chủ trì lần này mật hội chính là Tạ gia, có mặt người cũng là Tạ An Lan.

“Lần này mật hội, chỉ vì tương lai và vận mệnh chư tu gia ở Quảng Nguyên Phủ, mọi người nói thoải mái, bày tỏ những gì trong lòng mình.” Tạ An Lan sau khi một phen lời dạo đầu, rõ ràng nói.

Sau lời nói của hắn, ngược lại đổi lấy một sự im lặng.

Mọi người trong âm thầm rất nhiều lời nói, giữa tốp năm tốp ba cũng như có nói không hết, nhưng ở thời điểm này, ngược lại đều không có mở miệng.

Tạ An Lan thấy người ở giữa không mở miệng, liền còn nói thêm: “Các người có điều gì muốn nói, cũng có thể nói.”

Hắn chỉ là vòng ngoài những người kia, người vòng ngoài lại không giống bên trong như vậy cẩn thận, bởi vì nhân số nhiều một chút, tự nhiên cũng có nhanh mồm nhanh miệng.

“Ta nhìn, chúng ta liền ai cũng không giúp, bất kể là ai tới đây, chẳng lẽ còn có thể đem chúng ta đuổi tận giết tuyệt? Không có chúng ta, nơi này ai đến duy trì trật tự, ai đến cấm tiệt giữa sơn dã sinh sôi yêu tinh quỷ mị đây? Còn có tà ma giống chuột một dạng giấu trong góc, không có chúng ta, bọn hắn chỉ sợ muốn diệt mỗi.”

Tạ An Lan nhìn người nói chuyện này, là Tiểu Cát Sơn Lưu thị, hần tên là Lưu Sung, Trúc Cơ tu sĩ, trong gia tộc hần tu chính là « Sâm Mộc Tham Thiên Pháp », hần biết rõ tư liệu, đối phương hợp sát có thành tựu, sở tu công pháp có thể để phù lục hạt giống của hần kết xuất hai đạo pháp tính, một đạo ‘tốc sinh’, một đạo ‘khô mộc’.

Nhưng theo Tạ An Lan biết, hần trừ bỏ bản thân mộc tính bên ngoài, cũng chỉ kết xuất ‘tốc sinh’ pháp tính.

Tuy nhiên, trong phù lục hạt giống có một sợi pháp tính, muốn khai phát ra, lại cũng không phải đơn giản như vậy.

Công pháp cần muốn truyền thừa, mà pháp thuật cũng cần muốn truyền thừa.

Nhưng Tạ An Lan nghe hần nói, trong lòng đã có một đánh giá: Người này không có nhìn xa, lại hoặc là đang giả ngu.

Tiếp lấy liền lại có người nói: “Nói cho cùng, Đạo Tử tâm chính cũng là đào rễ thế gia chúng ta.”

Tạ An Lan xem xét người nói chuyện, là Tam Xuyên Hồ Khẩu Sa thị, đây là một người đầu óc tinh minh, nhưng lại chỉ nói vấn đề, không nói nên làm gì.

Lại có người nói: “Điều này, ta cảm thấy, có phải là muốn hỏi một chút vương phủ có ý gì a.”

Đây là một tiểu gia tộc, một Huyền Quang tu sĩ, tên là Vũ

Hưng Tông, nhìn qua vẫn là một người trẻ tuổi thậm chí không dám phát biểu, Tạ An Lan biết hẳn là Hồ Khiêu Hạp Vũ thị, truyền thừa chính là Hồ Cứ Quan pháp môn.

Chỉ là những năm nay, Vũ thị lại đã thật lâu chưa từng xuất hiện Trúc Cơ tu sĩ.

Tạ An Lan cảm thấy hẳn sờ dĩ dám ở thời điểm này nói như vậy, nhất định là người sau lưng để hẳn nói như vậy.

Những người khác trầm mặc một chút, lại có người nói: “Ta cảm thấy, chỉ cần không đụng đến bọn ta đồ vật, hết thấy đều không có vấn đề, Đạo Tử Viện cũng không nói người chúng ta không thể đi, liền hiện tại các thế gia chúng ta, cũng có người trong Đạo Tử Viện tu tập, ta nghe nhà ta con út nói, Thiên Đô Sơn đạo sư dạy xác thực tốt hơn nhiều.”

“Nhà ta con út nói, đồng dạng một câu đạo luận, Thiên Đô Sơn đạo sư giải thích, chính là để người có thể nghe hiểu được, lại sâu sắc.”

Người nói chuyện này cùng lúc trước người nói chuyện phân lượng liền lại không giống, đây là một người trong sáu người vòng trong, hẳn tên là Vương Lâm.

Tạ An Lan biết, kỳ thật Vương gia cùng Thiên Đô Sơn có chút quan hệ, muội muội của hẳn gả cho Phần Hà Lý thị, mà vị muội phu trong Lý thị kia chính là từ Thiên Đô Sơn Hạ Viện ra, sau khi Trúc Cơ, liền không tiếp tục về núi.

Đương nhiên, nếu muốn dạng này luận, toàn bộ Quảng Nguyên Phủ, nhà ai đều có thể nói là cùng Thiên Đô Sơn có chút quan hệ, dù sao Thiên Đô Sơn cách Quảng Nguyên Phủ không xa, đối với những gia tộc truyền thừa không đủ, chỉ cần trong gia tộc có người biểu hiện ra không sai tu hành thiên phú, cứ việc Thiên Đô Sơn Hạ Viện thúc tu đất đỏ, vẫn sẽ có gia tộc nguyện ý đưa bản gia con cháu đi học tập mấy năm.

Mà bọn hắn những thế gia truyền thừa không sai, ngược lại cũng không thể nào đem trong tộc tử đệ đưa đến trên núi.

Bởi vì bọn họ cảm thấy Thiên Đô Sơn nơi đó quá đắt, thứ hai là cảm thấy nhà mình truyền thừa cũng không tệ, cũng không cần đưa đến trên núi. Mình có, liền cảm giác quý, mình không có, cho dù quý cũng phải nhận.

Mà lại, đưa đến Thiên Đô Sơn, cũng không có nghĩa là liền có thể tu hành có thành tựu.

Về phần sau khi Trúc Cơ đến Thượng Việ, không phải Hạ Viện xuất thân đệ tử, cũng cần một khoản tiền tài lớn, đương nhiên, hết thấy đều vì đi học tập bản sự, dùng tiền có thể học được, cũng là có thể.

Mà có ít gia tộc không nguyện ý, đó chính là sau khi vào Thượng Viện, khó tránh khỏi sẽ có một ít sơn môn nhiệm vụ, tỉ như Thiên Đô Sơn phía nam, đối Nam Hoang một vùng kia, Thiên Đô Sơn cần người đi trấn thủ, thường sẽ có tử thương, đây cũng là nguyên nhân người một vài gia tộc không nguyện ý sau khi Trúc Cơ, lại trở lại Thiên Đô Sơn.

Sáu người trong vòng, Tạ Vương Tô Lý Trần Bao.

Vương Lâm chính là một người trong đó, nguyên bản trong vòng hắc là có bảy gia, còn có một Phần Hà Mông thị, nhưng Mông Ngạn Hồ bị Triệu Phụ Vân giết, Mông gia cùng Thiên Đô Sơn liền coi như có mâu thuẫn không thể điều hòa, Tạ An Lan sợ mật hội sẽ chịu ảnh hưởng, liền không có mời Mông gia.

Nếu Triệu Phụ Vân ở đây, liền sẽ phát hiện người trong vòng không ít là hắc gặp qua.

Tỉ như Bao thị Bao Văn Hồng, hắc chính là trong phủ nha Văn Thư, gần nhất vẫn luôn trong nha môn làm việc, hiện tại không có Tri Phủ, trong phủ nha bình thường sự vật đều là hắc đang xử lý.

Thông Phán là Tô Ngụ.

Kỳ Bàn Sơn Tô thị, thiện trận pháp cùng thuật tính chi đạo.

Người ở đây Tạ An Lan coi trọng nhất ý kiến chính là của hắc, chỉ là hắc sẽ không tùy tiện mở miệng biểu đạt mình ý nghĩ, Tạ An Lan trong lòng tính toán đến lúc đó làm sao thuyết phục hắc, khai bàn diễn tính một chút Quảng Nguyên Phủ lưu niên.

Tô gia công pháp, truyền thừa ở Dịch Tinh Phái, chỗ hợp sát chính là Tinh Sát, mỗi khi có người Tô gia muốn Trúc Cơ, liền sẽ tiến về Dịch Tinh Phái.

Tạ An Lan nghe qua bọn hắc nói chuyện, Vương Lâm
chỗ Vương gia có chút khuynh hướng Thiên Đô Sơn.

Tô gia cao thâm mật trắc, sau lưng có Dịch Tinh Phái, có
một loại cảm giác không sợ hãi.

Về phần Bao gia, Tạ An Lan cảm thấy Bao gia nhất là
láu cá.

Chương 124 : Nam Lăng có chiến sự

Tạ An Lan quyết định phải điếm một ít tên, không thể dạng này, thế là mở miệng nói ra: “Lý thúc, ngài có cao kiến gì, cũng cho chúng ta những người này lời khuyên a.”

Hắn nói Lý thúc là một vị lão nhân, xem như nơi này lớn tuổi nhất Trúc Cơ tu sĩ, tên là Lý Tư Hành.

Có người nói hắn muốn vào Tử Phủ, nhưng Tạ An Lan lại biết hắn đã không thể tránh né tiến vào tạng phủ suy bại thời gian, bất quá bất kể như thế nào, cũng là từng tiếp cận Tử Phủ tu sĩ.

Lý thị gia truyền chính là « Ngọc Thổ Phong Thần Diệu Pháp », gia truyền một cán Di Trần Phiên, càng là đạt tới pháp bảo đẳng cấp, từ Lý Tư Hành chấp chưởng, huyền diệu phi thường, chiến lược ở trong Quảng Nguyên Phủ xếp hàng đầu.

Lúc này, hắn bị Tạ An Lan hỏi, lúc đầu hắn không nghĩ lúc này mở miệng, hắn thấy, mình là người lớn tuổi nhất đang ngồi ở đây, xem như trường bối của bọn hắn, cho nên hắn là cuối cùng hỏi mình.

Nhưng hiện tại phía sau còn có người, lại hỏi chính mình trước.

Lý Tư Hành nhắc lông mày nhìn Tạ An Lan một chút, Tạ

An Lan mỉm cười, trong mắt tràn đầy thành khẩn, tựa hồ cũng không biết những quy củ kia.

Trong lòng của hấn minh bạch, điều này là bởi vì chính mình Lý gia hiện tại chỉ có chính mình một người chống đỡ bề ngoài, trong tộc hậu bối một Trúc Cơ tu sĩ đều không có, mà mình thọ nguyên lại không nhiều, cho nên ở thời điểm này bị người lấy loại phương thức này khi dễ.

Hấn hiểu được, Tạ An Lan là thông qua loại phương thức này, mơ hồ nhắc nhở hấn địa vị, thông qua để cho mình người bối phận cao đều nghe theo hấn, phát biểu ý kiến, như vậy người phía sau ai có thể cự tuyệt hấn điểm danh đây?

Nhưng hấn không thể phát tác, bởi vì Tạ gia chính đang hưng thịnh, chẳng những phía trên có một người Trúc Cơ, nghe nói còn đang xung kích Tử Phủ, hấn Tạ An Lan cũng là sơ kết phù lục, liền có hai đạo pháp ý mang theo thiên tài, đây đối với một tu sĩ đến nói, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian tu pháp.

Cho nên hấn không muốn đắc tội Tạ gia thiên tài so với mình nhỏ rất nhiều kia, bởi vậy khi hấn nghĩ đến điều này, mình thuận theo hấn, ngược lại là một lần cơ hội kết thiện duyên.

Thế là hấn mở miệng cười nói: “Chỉ chớp mắt, An Lan người đều đã một mình đảm đương một phía, còn nhớ kỹ người khi còn bé đến chúng ta Ngọc Bích Sơn tình hình.”

Hắn nói đến đây, dừng một chút, Tạ An Lan chỉ mỉm cười nhìn hắn, không có nói tiếp.

Lý Tư Hành lại chính mình thu lời, nói: “Đều là quá khứ a, lúc đó hoàn cảnh cùng hiện tại hoàn toàn khác biệt, thời sự tuân trào, chúng ta Quảng Nguyên Phủ tu hành thế gia, đã muốn lập được nền móng, lại phải có quan sát động tĩnh hướng đi năng lực, chúng ta nhưng không thể trở thành chần gió mưa đại thụ a.”

“Như vậy, chúng ta Quảng Nguyên Phủ thế gia đều sẽ ở trong gió to mưa lớn gãy nhánh.”

Lý Tư Hành lời nói mới xong, Bao Văn Hồng lúc này mới lên tiếng nói: “Kia Lý thúc, người cảm thấy hướng gió hiện tại là gì?”

“Rất rõ ràng.” Lý Tư Hành nói, mọi ánh mắt đều rơi trên người hắn, bởi vì rất nhiều người đều nói không rõ ràng trong này thế cục.

Chỉ cảm thấy mọi người tương hỗ quán quýt lấy nhau, khó mà phân phân biệt rõ ràng.

“Là mọi người đem sự tình nghĩ phức tạp.” Lý Tư Hành nói: “Chúng ta đem chính chúng ta xem như bản địa không cách nào di động cây, các thế lực khác liền xem như gió.”

“Gió từ phía bắc đến từ triều đình phù hợp Thiên Đô Sơn gió, là mạnh nhất gió, gió mạnh quá cảnh, có thể ngăn cản được chỉ có đại sơn.”

“Có người cảm thấy đại sơn là Trấn Nam Vương Phủ, có người cảm thấy Trấn Nam Vương Phủ thêm chúng ta những thế gia này, như vậy chúng ta nguyện ý cản một cơn gió mạnh này sao?”

Lý Tư Hành hỏi xong không có người nói chuyện, Lý Tư Hành lại tiếp tục nói: “Ta nghĩ mọi người cũng không nguyện ý, bởi vì trên núi cây cối không có một cây sẽ cho rằng núi này thuộc về mình, cho nên chỉ có cho rằng một vùng này thuộc về hấn, vậy hấn liền sẽ đứng ra.”

Mọi người lập tức minh bạch đây là chỉ ai, ai sẽ cho rằng Quảng Nguyên Phủ thuộc về hấn đây?

Đó chính là Trấn Nam Vương Phủ.

“Chúng ta lại nói một chút Trấn Nam Vương Phủ phải chẳng có thể ngăn cản được Thiên Đô Sơn cùng triều đình gió?” Lý Tư Hành hỏi.

Có người nhỏ giọng hỏi đáp: “Chỉ sợ không thể, nếu có thể, hiện tại người Thiên Đô Sơn liền sẽ không ở đây.”

“Không sai, Trấn Nam Vương Phủ không cách nào ngăn cản Thiên Đô Sơn, nếu có thể ngăn cản, Mông Ngạn Hồ sẽ không phải chết, Trấn Nam Vương Phủ bằng hiệu liền sẽ không bị sét đánh nát.” Lý Tư Hành nói.

Lời hấn nói rất nhiều người trong lòng biết, cũng không dám nói ngoài miệng.

“Tuy nhiên, Trấn Nam Vương Phủ hùng cứ Quảng Nguyên Phủ hơn hai trăm năm, trong Trấn Nam Quan

ba ngàn Xích Viêm Binh, tuyệt sẽ không dễ dàng nhận thua, nếu nhận thua, như vậy Trấn Nam Vương Phủ sẽ cấp tốc suy bại.”

Mọi người đều biết, Lý Tư Hành nói có lý, bởi vì nếu Trấn Nam Vương Phủ nhận thua, như vậy nơi này đông đảo gia tộc muốn giao cho vương phủ linh thảo, linh mễ, luyện khí, luyện đan linh vật sẽ không lại giao.

“Các người có nghe nói hay không, Trấn Nam Vương Phủ cùng Thiên Sơn Quốc Hồ Khâu thông gia rồi?” Lý Tư Hành nói.

“Thiên Sơn Quốc sẽ nhúng tay?” Có người hỏi.

Lý Tư Hành lại cười một tiếng, mang theo một tia chế giễu nói: “Thiên Sơn Quốc cũng sớm đã nhúng tay, bọn hắc vân công Tuân Lan Nhân thất bại, ngược lại bị Tuân Lan Nhân cùng Mã Tam Hộ phản sát ba người, đây là trong Lưỡng Giới Sơn rất nhiều người đều nhìn thấy, các người cũng hẳn phải biết.”

“Vài ngày trước, trong ngoài phường thị đều có người giết Triệu Phụ Vân, ở phường thị ám sát Triệu Phụ Vân chính là Ám Miếu sát thủ, mà người ở ngoài phường thị chặn đường Triệu Phụ Vân, lại là Thiên Sơn Quốc Phong Vũ Sơn, nhưng cũng không có thành tích, ngược lại bỏ mình.”

“Từ đó có thể biết, Thiên Đô Sơn cùng Thiên Sơn Quốc mâu thuẫn đã không thể điều hòa.” Lý Tư Hành nói.

Lúc này, trong sáu người duy nhất nữ tử Trần Giảo mở

miệng nói: “Thiên Đô Sơn người ở Nam Lăng một vùng, đã chém giết mấy trăn, đều có Tử Phủ vẫn lạc, Trúc Cơ càng là chết không dưới mười vị.”

Tin tức này rất nhiều người không biết, lời này vừa nói ra, rất nhiều người đều chấn kinh.

“Thiên Đô Sơn, làm sao đột nhiên cùng Thiên Sơn Quốc như vậy liều mạng?” Có người kinh ngạc hỏi.

“Bởi vì Thiên Sơn Quốc người trộm tiến đến giết Tuân Lan Nhân, mặc dù không đạt được, nhưng Thiên Đô Sơn tuyệt đối sẽ không ngồi im mà nhìn mặc kệ.” Trần Giảo nói.

“Cho nên lúc này, Trần Nam Vương đều đang đợi Thiên Sơn Quốc cùng Thiên Đô Sơn đánh ra kết quả?” Bao Văn Hồng giật mình nói.

Trong Quảng Nguyên Phủ này đối với Nam Lăng khu vực sự tình, biết cũng không nhiều, ở giữa có Lưỡng Giới Sơn, đem bên kia phát sinh sự tình đều ngăn trở.

“Vậy bọn hắn sẽ đánh tới khi nào, sẽ đánh đến chúng ta nơi này sao?” Có người hỏi, người hỏi là một Huyền Quang nữ tu, thanh âm của nàng đều có một chút run rẩy, tựa hồ đối với đại chiến trong tưởng tượng có thể đến cảm thấy cực kì sợ hãi.

“Trong thời gian ngắn ngược lại không đến nỗi.” Trần Giảo nói: “Thiên Sơn Quốc kia một đám yêu ma quỷ quái, muốn đánh xuyên qua Thiên Đô Sơn, cũng không dễ dàng, đương nhiên, Thiên Đô Sơn chưa chắc sẽ

cùng Thiên Sơn Quốc một chút yêu ma cùng chết, có thể sẽ thả bọn họ chạy tới.”

Tạ An Lan tròn mắt hơi híp, không nói gì, nhưng lại có người hỏi: “Thả vào đến? Thiên Đô Sơn sẽ thả bọn hắc đi vào sao?”

“Cái này khó mà nói.” Trần Giảo nhìn Tạ An Lan một chút, tiếp tục phân tích nói: “Dù sao Thiên Đô Sơn cũng không nguyện ý mình bị thương nặng.”

Lúc này, lại là có người nhẹ giọng hỏi: “Thiên Đô Sơn đến tốt cùng là muốn làm gì? Bọn hắc có thể được cái gì?”

“Trước mặt kệ bọn hắc có thể được cái gì, chúng ta liền nói, nếu Thiên Sơn Quốc yêu ma tiến đến, mà Trần Nam Vương Phủ lại mở ra cửa để bọn hắc vào, chúng ta làm sao?” Tạ An Lan đột nhiên hỏi.

Hắc vấn đề này, lập tức đem mọi người cho kinh lấy.

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, có người nhin không được nói: “Không đến mức đi!”

Chương 125 : Mã Tam Hộ mệnh lệnh

Trong gian phòng nhất thời bầu không khí ngưng trọng, đương nhiên loại ngưng trọng này cũng không lâu, rất nhanh liền có người nói: “Nơi đây cũng là Lam gia chỗ căn bản, không đến mức, cũng không có khả năng, ta cảm thấy, Lam gia cùng Thiên Sơn Quốc thông gia chỉ là một loại tự vệ hành vi mà thôi.”

Mọi người lao nhao, cảm thấy Lam gia sẽ không làm chuyện như vậy, đối với một thế gia đến nói, bọn hắn cần phải có một ổn định địa phương, có một mảnh linh điền được sơn, muốn nuôi một nhóm lớn người.

Cho nên mọi người cảm thấy Lam gia sẽ không làm sự tình tự đoạn căn cơ.

Tạ An Lan ngồi nghiêm chỉnh, nghe thanh âm của mọi người, hắn cảm thấy lúc này dễ dàng nhất nghe đến mọi người tiếng lòng, vô ý thức phát biểu mới có thể là bọn hắn ý tưởng chân thật.

Mà năm nhà khác lại đều không có lên tiếng, ngược lại suy nghĩ sâu xa lên, bọn hắn đang nghĩ có hay không loại khả năng này.

Theo bọn hắn nghĩ, Lam gia lấy thủ hộ Thiên Sơn Quốc xâm lấn mà thành lập, nếu thật sự có một ngày như vậy, thì liền thật đáng sợ.

Mật hội này một mực mở đến đêm khuya, cuối cùng người vòng ngoài cũng ra ngoài, chỉ để lại sáu người tận cùng bên trong nhất mật hội đến hừng đông.

... .

Triệu Phụ Vân một ngày này đột nhiên thu được một trương thiệp mời, là Trần Nam Vương Phủ công tử, Lam Huy muốn cùng Thiên Sơn Quốc Hồ Khâu Hồ Lệ Châu thành hôn.

“Lam Huy?” Đây là Triệu Phụ Vân lần đầu tiên nghe được tên này.

Thời gian ngay tại ba ngày sau.

Triệu Phụ Vân đáp ứng, mặc dù hắn không biết vì sao lại đưa thiệp mời đến trên tay mình, nhưng hắn cảm thấy, lúc này cũng sẽ không có bao lớn nguy hiểm, chí ít Kiếp Pháp phù lục ở hắn làm ra quyết định này, cũng không có cảm giác đặc biệt gì.

Tuy nhiên trong lòng của hắn nghĩ đến mục đích Lam gia mời mình là gì.

Mà lại cùng Thiên Sơn Quốc Hồ Khâu công chúa thành hôn, điều này liền có một chút cảm giác đánh mặt.

Phải biết Thiên Sơn Quốc người thế nhưng từng tiến đến ám sát Tuân Lan Nhân cùng Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân trầm tư, hắn nghĩ đã đến xem, vậy liền muốn đưa một điểm hạ lễ gì đó.

Cứ việc trong lòng cảm giác đối phương giống như đang công khai biểu thị cái gì, nhưng lẽ lại không thể không có.

Hắn nghĩ đến mình có đồ vật gì có thể tặng lễ.

Cuối cùng, hắn nghĩ tới chính mình đã không còn dùng Hỏa Hào Châm.

Hỏa Hào Châm này nguyên bản có ba mươi sáu mai, hắn dùng đến đã mất đi không ít, hiện tại đã không dùng được.

Chuẩn bị một cái hộp, đựng mười hai mai Hỏa Hào Châm liền lên đường.

Mà ở khi hắn sắp đến Trấn Nam Quan, trên sườn núi bên đường, lại có một người thân hình trong gió bị thổi ra, gió giống như thổi tan mây khói kia, đem người ẩn giấu dưới mây khói hiển lộ ra.

Người này một thân đạo bào màu xám, thân hình cao gầy, mặt ngựa, mắt treo góc, đeo một thanh trường kiếm hoàng vổ hoàng chuôi, đầu kiếm thành vòng. Tay trái của hắn cầm một cây phát trần, phát trần dựng ở khuỷu tay trái, có gió thổi tới, phát trần tung bay theo gió.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy Mã Tam Hộ trong nháy mắt đó, liền biết Mã Tam Hộ đến tìm mình.

Hắn đi lên sườn núi, đây là hắn lần thứ hai thấy Mã Tam Hộ, hành lễ nói: “Đệ tử Triệu Phụ Vân, tham kiến Viện

Chủ.”

Mã Tam Hộ nhìn về phương xa, sau khi nghe Triệu Phụ Vân nói, xoay người lại, nói: “Người muốn đi Trấn Nam Vương Phủ ăn cưới phải không?”

Triệu Phụ Vân gật đầu nói: “Đúng vậy, Viện Chủ.”

“Mấy ngày này, chúng ta Thiên Đô Sơn cùng Thiên Sơn Quốc ở Nam Lăng một vùng có lớn nhỏ hơn mười trận đấu pháp, trong núi Trúc Cơ tu sĩ chết bốn người, bị thương nhẹ bảy người, Tuần Sát Viện Dương Thiên Quang cũng thụ phục kích vây giết.”

Lời nói của Mã Tam Hộ, để Triệu Phụ Vân trong lòng chấn động, lúc trước hắn biết, Thiên Đô Sơn không ít người cho rằng kiếp vận cùng sinh, giữa thiên địa có Thiên Địa Nhân tam kiếp, người ở trong đó độ kiếp mà qua, liền có thể tuế hóa thăng hoa.

Triệu Phụ Vân hiện tại trải nghiệm không đến loại cảm giác này.

Chỉ là hắn không nghĩ tới ở nơi mình không biết, cư nhiên đã đánh hung ác như thế.

Không khỏi nghĩ đến: “Thật chẳng lẽ có cái gọi là kiếp số? Khi kiếp khí quán thân, liền mất trí tuệ?”

“Dương Thiên Quang trước kia lúc Trúc Cơ, từng cùng một vị nữ tu kết bạn, vào Thiên Sơn Quốc tìm Chân Sát, cuối cùng vị nữ tu kia bị Thiên Sơn Quốc một vị yêu ma tập sát, chính hắn một đường trốn về trong núi, cuối

cùng hấn từ Trúc Cơ một đường vào Tử Phủ.”

“Có thể có thành tựu này, trong đó một bộ phận nguyên nhân rất lớn chính là hấn ở lúc Trúc Cơ bởi vì thù mà sinh ý niệm để hấn thẳng tiến không lùi, nhưng sau khi vào Tử Phủ, hấn liền luôn luôn sẽ mơ tới vị nữ tu sĩ năm đó vì mình ngăn trở yêu ma tập sát, để trong lòng của hấn khó có thể bình an.”

“Hấn nói, là nàng đang thúc giục mình đi giúp nàng báo thù.”

Mã Tam Hộ thanh âm cũng không dễ nghe, nhưng nói nội dung, lại có thể thấy được hấn đối với Dương Thiên Quang này hiểu rất rõ, Triệu Phụ Vân chẳng biết tại sao, đúng là cảm thấy trong thanh âm của hấn có một chút đau thương.

Hấn nguyên bản cảm thấy Mã Tam Hộ loại người này, tâm nhất định đã tu cứng rắn giống như hòn đá, nhưng chưa từng nghĩ hấn thế mà còn có như thế một mặt.

Mã Tam Hộ nhìn phương xa trong núi mê vụ, tiếp tục nói: “Trần Nam Quan Lam Thiếu Huân lúc này lại cùng Thiên Sơn Quốc Hồ Khâu kết thân, còn thỉnh người đi tham gia tiệc rượu, đây là đánh chúng ta Thiên Đô Sơn mặt, có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục.”

“Người lần này đi Trần Nam Quan, chỉ cần đem vật này mang vào.” Mã Tam Hộ từ tay áo xuất ra một viên cầu màu vàng xanh nhạt.

“Người đi vào, chỉ cần đem viên cầu này toái ở trên mặt

đất trước mặt Lam Thiếu Huân kia, sau đó tự vệ tự thân liền có thể.” Mã Tam Hộ nói.

Triệu Phụ Vân trong lòng lại giật mình, hấn vốn cho rằng Mã Tam Hộ chỉ bởi vì trong tâm khí phần tới đây giám thị Lam gia, hiện tại nghe hấn nói như vậy, lại giống như muốn làm chuyện lớn.

“Viện Chủ, đây là gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đây là chúng ta Tuần Sát Viện Thanh Đồng Kiếm Thuần Đạo Binh Cầu, lần này, ta muốn tru Lam Thiếu Huân, chém xuống Lục Dương khôi thủ, xem hấn còn có thể làm ra chuyện kỳ lạ hay không.” Mã Tam Hộ lời nói để Triệu Phụ Vân trong lòng thất kinh.

Hấn biết, Lam Thiếu Huân nếu chết rồi, toàn bộ Quảng Nguyên Phủ cách cục liền sẽ đại biến, có khả năng hướng Thiên Đô Sơn có lợi phương hướng biến, cũng có khả năng hướng thối nát bất lợi thế cục diễn biến.

“Viện Chủ, việc này có phải hay không quá qua loa rồi?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Mã Tam Hộ thì là quay đầu nhìn Triệu Phụ Vân một chút, nói: “Dưới loạn cục, khi lấy lực định càn khôn, Lam Thiếu Huân này là trong loạn cục một đầu nguồn, trực tiếp trấn diệt, giải quyết dứt khoát đầu nguồn, có gì không được.”

“Lam Thiếu Huân kia danh xưng dưới Kim Đan hấn vô địch, trong Trấn Nam Quan, dưới ba ngàn Xích Viêm Binh che chở, có thể chống lại Kim Đan, ta liền muốn ở

trong hấn quan ải giết hấn.”

Mã Tam Hộ trong thanh âm lộ ra thiết huyết hương vị.

Triệu Phụ Vân khẽ cau mày, hấn Kiếp Pháp phù lục giờ khắc này mang đến cho hấn cảm giác như sóng to gió lớn hung hiểm.

Hấn không khỏi nghĩ, như có nhân kiếp, chẳng lẽ Mã Tam Hộ cũng đem Lam Thiếu Huân xem như độ nhân kiếp đối tượng?

Triệu Phụ Vân nhìn trên thanh đồng viên cầu che kín phù chú, mà Mã Tam Hộ ánh mắt nhìn chăm chú lên hấn, để hấn có một loại cảm giác bị mũi kiếm chống lấy mi tâm.

Hấn đưa tay tiếp nhận, lại nói: “Viện Chủ, chúng ta giết Lam Thiếu Huân, trong núi có hoàn chỉnh kế hoạch sao?”

“Người là muốn hỏi thời cơ thời cuộc phải chăng thành thực?” Mã Tam Hộ nói: “Lúc chúng ta cảm thấy thành thực, người khác cũng biết, làm sao đến cơ hội? Chúng ta làm sao biết người khác có hay không kế hoạch gì? Chỉ có chính chúng ta đều cảm thấy đột nhiên, Lam Thiếu Huân kia nhất định cũng ít có phòng bị.”

“Tu giả tranh nhất tuyến thiên cơ, xem thời cơ mà xuất kiếm, trăm loạn khởi nguồn từ lúc chưa tán, là thượng sách.” Mã Tam Hộ nói: “Tuân sư của người nói người thấy sự tình sẽ phân chia thanh khí trọc khí, có quyết đoán, đi thôi, không cần sợ đầu sợ đuôi, sợ hãi rụt rè.”

Chương 126 : Lam Huy

Lúc Triệu Phụ Vân nhìn trong tay thanh đồng viên cầu, Mã Tam Hộ còn nói thêm: “Đạo kiếm phù này người cầm đi hộ thân.”

Triệu Phụ Vân tiếp nhận một trương màu lam phù chỉ, phía trên họa lấy một thanh tiểu kiếm.

Hắn cảm nhận được một cỗ bành trướng kiếm ý bị giam cầm ở trong đó.

Đây đại khái chính là Mã Tam Hộ cho mình đồ vật bảo mệnh, Triệu Phụ Vân thầm nghĩ.

Chỉ là nếu giết Lam Thiếu Huân, chính mình một người dựa vào đạo kiếm phù này có thể giết ra Trấn Nam quan?

Đúng lúc này, Mã Tam Hộ cả người hóa thành kim loại quang hoa chui vào thanh đồng viên cầu.

Sau đó, thanh đồng viên cầu kia đúng là nhanh chóng thu nhỏ, từ to bằng đầu người thu nhỏ đến chỉ có to bằng nắm đấm trẻ con, có thể trực tiếp cầm trong lòng bàn tay, dấu ở trong ngực.

Triệu Phụ Vân minh bạch, Mã Tam Hộ đây là muốn tự mình tiến vào Trấn Nam Quan giết người.

Mà lúc này, hắn từ trên thanh đồng viên cầu không cảm giác được bất luận khí tức gì của Mã Tam Hộ, đại khái

có thể xác định, hẳn cũng vô pháp cảm thụ bên ngoài tin tức, cho nên đến lúc đó, cũng phải cần chính mình làm quyết đoán.

Nói cách khác, trận này ám sát là do chính mình mở ra, nếu tương lai Quảng Nguyên Phủ thậm chí toàn bộ Đại Chu cùng Thiên Sơn Quốc thế cục xuất hiện biến hóa gì, cũng là từ mình mở ra.

Trên bầu trời, mây đen giăng kín, nhiệt độ không khí lại một điểm không có giảm, thời tiết oi bức, như muốn mưa to.

... ..

Trong Trấn Nam Quan hôm nay rất náo nhiệt.

Quan môn mở rộng.

Tu sĩ từ Quảng Nguyên Phủ các nơi chạy đến nối liền không dứt, hôm nay tuyệt đối xem như sự kiện lớn toàn bộ Quảng Nguyên Phủ.

Ở lúc Thiên Đô Sơn cùng Thiên Sơn Quốc khai chiến, Trấn Nam Vương Phủ thế mà cùng Thiên Sơn Quốc Hòe Khâu thông gia.

Thiên Sơn Quốc cùng Đại Chu Quốc dù không giống Đại Chu cùng Vô Gian Quỷ Vực như vậy, giết đến đất cằn nghìn dặm, cừu hận kéo dài sâu nặng, nhưng cũng tuyệt đối không gọi được hữu hảo, cũng thuộc về đối địch, là quốc gia muốn thật sâu phòng bị.

Mà Đại Chu Quốc cùng Thiên Đô Sơn đã hợp tác, thân là Đại Chu Quốc phong Trần Nam Vương, người trấn thủ biên cương thế mà cùng đối địch quốc liên nhân.

Đây là sự kiện lớn, người tới tham gia tiệc rượu, đều là các đại thế gia nhân vật trọng yếu.

Yến ngày mai mới bắt đầu, mọi người hôm nay cũng đã đến, hiển nhiên ở đây còn có chuyện cần, trước đó vài ngày mở mật hội, lúc này tới nơi này là muốn nhìn Trần Nam Vương Phủ Lam gia đến tột cùng có ý gì.

Lúc Triệu Phụ Vân đến đã ban đêm, trong trời chiều vào Trần Nam Quan, vào quan một khắc này, hắn chỉ cảm thấy, trong quan này giữa hư không tràn ngập một cỗ khô hỏa khí, đối với hắn loại người tu hỏa pháp này mà nói, thực tế là quá tốt.

Hắn cảm thấy, một ý niệm trong đầu, liền có thể làm cho hư không thiêu đốt.

Nếu ở đây tu hành, hắn cảm thấy mình ‘Xích Viêm Sắc Lệnh’ có thể càng nhanh tu thành.

Hôm qua cùng Mã Tam Hộ đối thoại, để hắn Giam Khẩu Pháp phá.

Đây chính là thân trong hồng trần tệ nạn, lúc tu pháp khó tránh khỏi luôn luôn sẽ bị đánh gãy.

Trần Nam Quan này, chính là một cự đại đạo tràng.

Từ khi hắn vào thành quan, liền nhìn thấy các loại Xích

Viêm Thần Quân pháp thân tượng, hoặc điêu khắc trên tường thành, hoặc họa màu trên vách tường, dù cho chuông gió treo trên mái hiên cũng có khắc Xích Viêm Thần Chú.

Khi hấn quay đầu, nhìn thấy ở mặt tường thành này, có rất nhiều tiểu thần bàn thờ, trong mỗi một bàn thờ đều bày biện một tòa tượng thần nhỏ, trên mỗi một tòa tượng thần nhỏ đều triền miên thần diễm khí tức.

Hấn nhìn mặt tường thành quay lưng về phía mặt trời kia, trong mơ hồ, có thể nhìn thấy trong đó có hỏa diễm uẩn kết.

Hấn phát hiện, trong quan đám người mặc trên người quần áo cũng nhiều lấy màu đỏ làm chủ.

Tuy nhiên, hấn cũng nhìn đến từng nhà đều có giếng, vô luận là tiền viện vẫn là hậu viện, đều có giếng, mỗi một nhà trước cửa đều trồng một loại cây màu đỏ, hấn một đường đi tới, nhìn thấy không ít tiểu bằng hữu sẽ hái lấy lá cây kia, trực tiếp thả ở trong miệng ăn.

Không chỉ có tiểu hài sẽ như thế, có chút tốp năm tốp ba ngồi ở trước cửa lão nhân, cũng sẽ cầm trong tay lá cây kia làm đồ ăn vặt một dạng ăn.

Hấn tìm tới vương phủ, sau đó hấn được dẫn đi vào, cũng dẫn hấn đi tới trong tiểu viện, đây là chỗ ở buổi tối hôm nay.

Tại khi trời tối, hấn lại được hạ nhân đến mời, đi tới một nơi, ở nơi đó hấn nhìn thấy hai người.

Một người là Chúc Khác, một người thì hẳn không biết, Chúc Khác giới thiệu nói người kia là Lam Huy, nguyên bản dùng tên giả Dư Huy ở trong Quảng Nguyên Phủ làm Miếu Chúc, sau khi nghe tới đối phương Thần Miếu vị trí, Triệu Phụ Vân mới biết được, lúc trước hẳn chính ở một tòa Thần Miếu cách nhà mình không xa kia.

Nếu như nói Chúc Khác trên thân có một cỗ nhiệt tình giống triều dương, vậy trên thân Lam Huy này, thì có một loại cảm giác ấm áp, nhưng trong lòng của hẳn nghĩ đến một từ mặt trời dư huy.

Giống như mặt trời muốn xuống núi, có một loại cảm giác muốn chìm vào hư vô.

Đây là một thanh niên anh tuấn, nhưng trong ánh mắt lại một sợi đau khổ sắc quần quanh trong đó.

Lúc Chúc Khác vì bọn họ giới thiệu, hẳn cũng đang quan sát Triệu Phụ Vân, cũng nói: “Nghĩ không ra gia phụ đúng là mời Triệu đạo trưởng đến, thực khiến người ngoài ý?”

Ngay cả hẳn đều cảm thấy, không nên mời Triệu Phụ Vân tới.

Triệu Phụ Vân cười nói: “Tại hạ cũng cảm thấy bất ngờ.”

Bên cạnh Chúc Khác lại nói: “Thế gian hết thảy ngoài ý muốn, chỉ là bởi vì ở góc độ khác biệt suy nghĩ chuyện thôi, các người sở dĩ sẽ cảm thấy bất ngờ, chỉ là không đứng ở góc độ đối phương suy nghĩ vấn đề.”

Lam Huy không nói gì, hấn ngồi ở đó, chén trên bàn có rượu, nhưng không hề động, Chúc Khác thì mời Triệu Phụ Vân ngồi xuống, lại vì Triệu Phụ Vân rót rượu, tương hổ cạn một chén.

Triệu Phụ Vân mặc dù không thích uống rượu, cũng không phải không biết uống.

Rượu này vị rất ấm áp, mềm mại, mang vị ngọt, hấn ngược lại cảm thấy mùi vị không tệ.

Nhìn Lam Huy yên lặng không nói đáng vẻ, Triệu Phụ Vân rất muốn biết, hấn đến tột cùng là nghĩ thế nào, không khỏi hỏi: “Lam huynh, ngày mai đại hôn, có gì hôm nay rầu rĩ không vui?”

Lam Huy ngẩng đầu nhìn lấy Triệu Phụ Vân, hấn lại là thật có lỗi nói: “Triệu đạo trưởng, thật có lỗi, tiếp đón có chỗ không được chu đáo, xin hãy tha lỗi.”

“Triệu đạo trưởng, hi vọng người có thể hiểu, cùng Hồ Khâu kết thân, thật không phải ta mong muốn, Trần Nam Vương Phủ trấn thủ Trần Nam Quan, vì Đại Chu một phương an bình, há có thể cùng yêu ma kết thân, nhưng đây là gia phụ làm quyết định, ta không cách nào vi phạm.” Lam Huy nói.

Triệu Phụ Vân cười nói: “Lam huynh, người cùng ta giải thích những điều này làm gì, chuyện này nên giải thích với Đại Chu vương thất.”

Lam Huy lại cười khổ nói: “Chuyện này sao có thể giải

thích rõ đây?”

“Có một số việc, đã làm được, liền không cần thiết giải thích.” Triệu Phụ Vân nói: “Bởi vì mọi người thấy chính là người sẽ làm gì, mà sẽ không nghe người nói gì.”

“Đúng vậy a.” Lam Huy thở dài nói: “Thế nhưng một ít chuyện làm xuống, liền không có đường quay về.”

“Vương gia đã muốn làm như vậy, nhất định có làm như vậy lý do.” Triệu Phụ Vân nói, hắn tự nhiên muốn biết trong này đến tột cùng có lý do gì.

Hắn kỳ thật cũng không biết mình vì sao muốn biết những chuyện này, nếu nói muốn tiêu di sắp đến gió tanh mưa máu, vậy liền quá mức không biết trời cao đất rộng, nhưng trong lòng của hắn, lại cũng không nguyện ý nhìn thấy một vùng này xuất hiện một trận to lớn sự kiện đẫm máu.

Tu sĩ chiến đấu, phiên dững đảo hải, đối với người bình thường đến nói, chính là một trận to lớn thiên tai.

Lam Huy ngửa đầu uống vào một chén rượu, nói: “Vinh dự của gia tộc, người tôn nghiêm, truyền thừa, cùng quyền thế, đều điệp gia trên người một người, liền thành gánh nặng không cách nào đỡ xuống, những thứ này đã cùng người cùng một chỗ lớn lên, gỡ xuống bất luận thứ gì, liền tương đương với gọt xương rút máu.”

Triệu Phụ Vân minh bạch, liền không tiếp tục hỏi những chuyện này, thế là liền cùng Chúc Khác trò chuyện lên Xích Viêm Thần Quân.

Các nơi tế tự pháp cũng khác nhau, liên quan tới Xích Viêm Thần Quân giáo phái nơi đó biểu tượng phù văn đều có khác nhau.

Cho nên các loại cầu nguyện cũng khác nhau, khác biệt cầu nguyện đại biểu cho khác biệt giáo nghĩa.

Triệu Phụ Vân chỉ biết trong Thiên Đô Sơn một chi Xích Viêm Thần Quân tế tự pháp, mà đối với Xích Viêm Thần Quân giáo phái khác thì căn bản không hiểu rõ.

Lần này cùng Chúc Khác giao lưu, mới biết được, thế gian liên quan tới Xích Viêm Thần Quân giáo phái rất nhiều, từ đại phương diện đến nói, đa số chính đạo, nhưng cũng có tà ác Xích Viêm giáo phái, loại giáo phái này đều sẽ ngụy trang thành dáng vẻ chính giáo.

Chương 127 : Quyết định

Triệu Phụ Vân cùng Chúc Khác hai người nói thật lâu Xích Viêm Thần Quân, từ hắc nơi này mới hiểu rõ đến, trong Xích Viêm Thần Giáo cũng chia Phổ Chiếu, Thánh Nhật, Hi Hòa, Thái Nhất, Quỳ Hoa, Thiếu Dương, Lão Dương.

Trong đó tà phái là Thái Nhất, Quỳ Hoa, Lão Dương, nếu không có người nói cho hắc, hắc căn bản cũng không biết trong Xích Viêm Thần Giáo thế mà phân nhiều như vậy.

Trong đó Thái Nhất giáo phái là bí mật nhất, cũng đáng sợ nhất, nghe nói giáo phái này bá đạo vô cùng, mà lại bí ẩn.

Nói đến Thái Nhất giáo phái không vì người mà bí ẩn, mà là trong giáo phái, thường lấy treo chuông đồng làm tiêu chí.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến sau khi tiến vào nơi này, nhìn thấy rất nhiều người trên mái hiên treo đồng linh, không khỏi nghĩ đến, đồng linh cùng chuông đồng phải chăng có khác nhau.

Không khỏi nhiều quan sát Chúc Khác vài lần, muốn biết hắc phải chăng là ám chỉ điều gì.

Sau đó lại nhìn Lam Huy bên cạnh đúng là đã gục xuống bàn, phảng phất uống say.

Hai người nói chuyện phiếm hàn huyên tới đêm khuya, Triệu Phụ Vân một đường trở về, trong lòng kinh nghi không chừng, đến mình ở tiểu viện, lại phát hiện, mình ở tiểu viện còn có người khác ở vào.

Người này đang ngồi ở bên cửa sổ đọc sách, nhìn thấy Triệu Phụ Vân tiến đến, chỉ nhẹ gật đầu.

Hắn trở lại trong phòng của mình, lúc vào cửa vung tay lên, trong phòng đèn liền nhóm lửa, nhưng hắn lại trong lúc nhất thời không cách nào ổn định lại tâm thần.

Hắn là mang theo nhiệm vụ đến, ngày mai mình ném ra Thanh Đồng Kiếm Thuần Đạo Binh Cầu, nơi đây sẽ gió tanh mưa máu, trong lòng của hắn đương nhiên là bất an.

Trong phòng đi lại dạo bước, hắn muốn nghĩ một chút có phương pháp gì song toàn, lại không cách nào tìm tới, cuối cùng phát tay dập tắt nến đèn, ngồi trên giường nhập định an niệm.

Trong bất tri bất giác sắc trời đã sáng.

Trong mơ hồ, hắn phảng phất nghe tới sát vách có âm thanh truyền đến.

Âm thanh kia giống như tiếng chuông, lại như là một bên tụng kinh một bên gõ chuông nhỏ, đem hắn từ trong định cảnh bừng tỉnh.

Sau khi mở mắt, tiếng chuông kia liền biến mất, nhưng hắn lại cảm thấy mình không có nghe lầm, ở trong định

cảnh, xác thực nghe tới tiếng chuông phảng phất từ phía chân trời truyền đến.

Hắn mở cửa, nhìn thấy vị tu sĩ cùng trong nội viện kia đang làm tảo khóa.

Hắn đi vào sân, hướng bầu trời hít một hơi, nuốt vào bụng, sau đó lại chậm rãi phun ra, một hơi này nhập hư không giống như mây khói, khiến cho đỉnh đầu một mảnh hư không bốc cháy lên, giống như từ trong miệng hắn phun ra một đám lửa.

Cảm nhận được ánh mắt, phát hiện người ở phòng bên cạnh đang đứng bên cửa sổ nhìn mình, khi hắn nhìn sang lúc, đối phương mỉm cười gật đầu.

Người này lúc này một thân màu trắng quần áo, mà Triệu Phụ Vân lúc này cũng nhìn thấy trên mặt trái của hắn có văn đồ, đồ án là kim hồng sắc.

Triệu Phụ Vân cảm thấy người này mặc dù khoe miệng đang cười, nhưng sâu trong mắt lại lạnh lùng.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hôm nay chính là ngày đại hôn của Lam Huy cùng Hồ Khâu công chúa.

Toàn bộ quan đều náo nhiệt, giữa hư không hỏa diễm đều như càng thêm tràn đầy, mặt trời mới vừa hiện ra, cả tòa quan ải đều giống như đang thiêu đốt, lại giống như bị một mảnh ngọn lửa vô hình bao vây lấy.

Nhưng cũng không có cảm giác đặc biệt nóng.

Triệu Phụ Vân hoài nghi, lúc này nếu người bên ngoài muốn tiến vào, căn bản vào không được, muốn nhìn trộm, càng là cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy khôn cùng hỏa diễm.

Bởi vì Triệu Phụ Vân ngẩng đầu chỉ có thể nhìn thấy hỏa vân bao vây lấy toà này quan ải.

Hắn được nô bộc dẫn đến trước một tòa đại điện, đại điện tên là Trầm Chung Điện.

Triệu Phụ Vân không biết có phải hay không là mình đêm qua nghe Chúc Khác nói, trong lòng nhiều hơn mấy phần ý nghĩ, luôn cảm thấy tòa điện này danh tự, cùng Thái Nhất Giáo có quan hệ.

Mà lại tòa điện này dáng vẻ, cũng giống như một chiếc chuông lớn.

Hắn đi tìm Chúc Khác, phát hiện Chúc Khác đang ngồi trong một góc, đánh giá tòa Trầm Chung Điện này.

Không khỏi đi tới, nói: “Chúc huynh tối hôm qua nói trong Xích Viêm Thần Giáo nhiều như vậy phe cánh, không biết vương gia thuộc về một phái nào?”

Chúc Khác nói: “Vương Gia đối ngoại cho tới bây giờ đều nói mình là Thánh Nhật Phái.”

“Thánh Nhật?” Triệu Phụ Vân nhớ lại lời hắn nói liên quan tới Xích Viêm Thần Giáo ‘Thánh Nhật’ giáo nghĩa.

Thánh Nhật cho rằng mặt trời trên cửu thiên là thần

thánh duy nhất, là thánh khiết, là một giáo phái ôn hòa cùng thanh lãnh.

Mà Vương Gia làm việc nhìn qua cũng xác thực như thế, giống như bị Thiên Đô Sơn bức bách đều không tỏ thái độ, nhưng Triệu Phụ Vân lại không cảm thấy như thế, hắn cảm thấy Trấn Nam Vương này tính tình âm tàn, tuyệt không hợp Thánh Nhật Phái giáo nghĩa.

Trong đại điện rất nhiều người, bọn hắn cũng không tiện nói gì, lúc này Tạ An Lan xuất hiện ở trước mặt bọn họ, chào hỏi, lẫn nhau hàn huyên một phen.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy nhiều người như vậy, nghĩ đến trong ngực mình Thanh Đồng Kiếm Thuần Đạo Binh Cầu, thầm nghĩ, ở đây nhiều người như vậy, cho dù phóng xuất, Viện Chủ làm sao có thể đắc thủ?

Hắn ở thời điểm này đem mình thay vào sát thủ thân phận, trong lòng đúng là khẩn trương lên.

Chỉ là hắn mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc, quan sát nơi đây hết thủy.

Lại nghĩ, nếu thật sự muốn giết người, làm sao cũng phải hỏi trước một chút Trấn Nam Vương Lam Thiếu Huân đến tốt cùng là có dự định gì, dù sao cũng phải để hắn nói một chút.

Thế là, đầu tiên hướng bên cạnh Chúc Khác cùng Tạ An Lan cáo từ, nói mình có việc tìm Vương Gia, bọn hắn cũng chỉ gật đầu, Thiên Đô Sơn người muốn tìm Trấn Nam Vương nói chuyện, ở thời điểm này, cũng không

phải sự tình gì kỳ quái.

Triệu Phụ Vân tìm tới một người phục vụ, hỏi đối phương Vương Gia ở nơi nào, đối phương sau khi biết hẳn là Thiên Đô Sơn người, liền lại hướng một vị quản gia bẩm báo, quản gia kia liền tự mình mang theo hắn đi tìm Vương Gia.

Một đường đi tới một tòa đại điện bên cạnh, nơi này so ra mà nói liền muốn yên tĩnh rất nhiều, bất quá người ra vào cũng không ít, đều là ít hạ nhân, cúi đầu bận rộn sự tình, ít có người mở miệng nói chuyện.

Quản gia mang theo hắn ở trong phòng khách ngồi xuống, hắn ngồi ở chỗ đó, trong lòng thấp thỏm, đánh giá khách phòng bố trí, chỉ thấy vách tường phía đông phòng khách, treo một trương họa, vẽ một vòng hồng nhật, dưới ánh sáng, thiên địa xán lạn ngời ngời hồng hà.

Lúc hắn mới xuống núi, ở trong Vụ Trạch phòng nhỏ bày ra đạo tràng, đối kháng nhiều như vậy người nuôi cổ nuôi âm, trong lòng còn không sợ, lúc này lại hồi hộp thấp thỏm.

Bởi vì hắn biết rõ, mình hôm nay quyết định, sẽ quyết định Quảng Nguyên Phủ thậm chí Thiên Đô Sơn cùng Thiên Sơn Quốc thế cục.

Đại sự như thế, há có thể không khẩn trương, không chỉ có quyết định trăm ngàn tu sĩ vận mệnh, còn có những người bình thường kia, đồng dạng cũng sẽ phải chịu liên lụy, về phần sẽ tác động đến được bao nhiêu, ai cũng

không nói được.

Hắn ngồi ở đó, có chút nhắm mắt lại, tranh vẽ Thánh Nhật kia, giống mặt trời trong phòng, ở hắn cảm giác chiếu sáng rạng rỡ.

... ..

Lúc này, Lam Thiếu Huân trước mặt quỳ một người, đó chính là con của hắn Lam Huy, Lam Huy trên mặt đỏ bừng, hiển nhiên bị đánh một bàn tay.

“Lam Huy, ngươi phải nhớ kỹ, trên người ngươi lưu chính là Lam gia máu, sứ mệnh của ngươi chính là kéo dài gia tộc huyết mạch, giữ gìn gia tộc vinh quang, nếu trong hai điểm này bất luận điểm gì làm không được, như vậy ngươi liền không xứng làm Lam gia nhi tử, ngươi đừng tưởng rằng ngươi có thể đi thẳng một mạch, ta sẽ không cho phép ngươi rời đi mà khiến Lam gia thanh danh hủy hoại, ngươi một đời cũng đừng nghĩ rời đi Lam gia.”

Lam Thiếu Huân phần nộ mà trầm thấp nói.

“Thế nhưng phụ thân ngươi làm sự tình, đồng dạng sẽ nhận tai họa ngập đầu.” Lam Huy mặt mũi tràn đầy thống khổ nói.

“Thiên Sơn Quốc, một núi một nước, chúng ta mang một tòa quan ải gia nhập Thiên Sơn Quốc, từ đây chính mình đương gia làm chủ, ngươi không hiểu, đây là Chu gia buộc chúng ta, là Thiên Đô Sơn buộc chúng ta.” Lam Thiếu Huân nói đến đây, lại thấp thanh âm, nói: “Huy nhi,

ta biết người lo lắng việc này không thành, nhưng người phải biết, vì phụ vẫn là Thái Nhất Giáo Giáo Chủ, người là Thiếu Giáo Chủ.”

“Nếu bọn họ dám đối với chúng ta làm điều gì, chúng ta liền để Quảng Nguyên Phủ này hóa thành một biển lửa, ai cũng đừng nghĩ đào thoát, đến lúc đó có bất kỳ kiếp số gì đều từ vì phụ một người gánh chịu, mà người, chính là không người dám trêu chọc tên Thái Nhất Giáo Chủ, là Lam gia gia chủ.”

Lúc này, bên ngoài có người hô: “Lão gia, Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân cầu kiến.”

“Huy nhi, người đi chuẩn bị một chút, giờ lành sắp đến.”
Lam Thiếu Huân mở cửa tế đường, đi ra ngoài.

Lam Huy lại là quỳ dưới đất, nhìn từng hàng bài vị kia, hai mắt xuất hiện một tia mờ mịt.

... ..

Triệu Phụ Vân trong tai nghe tới tiếng bước chân tiến vào phòng, mở to mắt.

Một người trung niên mặc diều bạch pháp y đi đến, trên mặt của người nọ tựa hồ vừa mới phát giận.

Trong cảm giác của Triệu Phụ Vân, phảng phất là một đoàn ánh nắng đi đến, loá mắt vô cùng.

Nhắm lại hai mắt, mới có thể thấy rõ ràng, trên người hắt lại như có như không màu đỏ huyền quang xoay

quanh.

Triệu Phụ Vân có thể xác định, bình thường pháp thuật, căn bản không cách nào tổn thương đến hắn, huyền quang kia đủ để ngăn chặn đại bộ phận pháp thuật.

Hắn từ chỗ ngồi đứng lên, hành lễ nói: “Thiên Đô Sơn Thượng Viện đệ tử, Triệu Phụ Vân bái kiến Vương Gia.”

“Ngô, người chính là giết Mông Ngạn Hồ Triệu Phụ Vân a, nhìn qua cũng không có gì đặc biệt, Mông Ngạn Hồ thế mà lại chết trên tay người, quả nhiên là phế vật. Người không ở phía trước chờ lấy uống rượu mừng, đến nơi này gặp ta, không biết có chuyện gì?”

Lam Thiếu Huân lời nói, ngược lại để Triệu Phụ Vân trong lòng bình tĩnh lại.

Hắn có thể nhìn ra được, Lam Thiếu Huân trong lòng tất nhiên là mang theo một cỗ khí đến, có lẽ là con của hắn Lam Huy không tình nguyện, từ đó làm hắn tức giận, cũng có thể là chuyện khác.

Bất quá, điều này đều không trọng yếu, khi sự tình không đến trước mắt, trong lòng Triệu Phụ Vân thấp thỏm bất an, nhưng đã nhìn thấy mặt, ngược lại bình tĩnh.

“Văn bối may mắn thôi, lần này đến tìm vương gia, chủ yếu là hỏi một chuyện.” Triệu Phụ Vân chậm rãi nói.

“Người có tư cách gì đến hỏi ta, mời người tới uống rượu mừng, người chỉ cần thật tốt nhìn là được, có

chuyện gì, để Mã Tam Hộ đến nói.” Lam Thiếu Huân lạnh lùng nói.

Triệu Phụ Vân không biết hấn tính tình chính là như vậy, hay là hấn cần cố ý trước mặt mình biểu lộ tư thái ương ngạnh này, từ đó để phía sau mình Thiên Đô Sơn nhìn thấy.

Mục đích vì nói cho Thiên Đô Sơn, hấn không chỉ muốn cùng Thiên Sơn Quốc thông gia, còn không sợ hãi, quang minh chính đại, tuyệt không phải lén lút làm việc.

“Vương Gia, vấn bối chính là phụng Mã Viện Chủ lệnh mà tới.” Triệu Phụ Vân nói đến đây dừng một chút, ở thời khắc này hấn y nguyên chần chờ, nhưng rất nhanh liền đề xuống hết thấy tạp niệm khác, một số thời khắc, khi cần quyết đoán thì sẽ quyết đoán, người chỉ có cường đại, mới có thể ở trong các thế lực đi bộ nhàn nhả, dựa vào bản thân yêu thích làm việc.

Nhưng hấn hiện tại chỉ có thể đứng ở phía môn phái của mình, vô luận đúng sai.

Đương nhiên, Mã Viện Chủ giết Lam Thiếu Huân này, cũng không có người có thể nói hấn sai.

Lam Thiếu Huân lông mày vừa nhấc, nói: “A, vậy người liền để chính hấn tới.”

“Được.” Triệu Phụ Vân ứng một tiếng, hành lễ, quay người, một thanh đồng viên cầu đã rơi trên mặt đất.

Bộp một tiếng vỡ vang lên, thanh đồng viên cầu rõ ràng

nhìn qua rất rắn chắc lại ở rơi xuống đất một sát na, nát đầy đất, trên mặt đất từng khối nhỏ thanh đồng.

Mỗi một khối đều giống như một đồng nhân nho nhỏ ôm đầu gối, trên lưng vác lấy một khối tấm thuẫn, ở không trung tan vỡ, dừng động kim loại quang huy, cấp tốc mở rộng ra, hóa làm một người thanh đồng.

Mà trong đó càng có một đạo kiếm quang, hướng Lam Thiếu Huân bay tới.

Trong khách đường, vang lên nhàn nhạt âm thanh kiếm ngân vang.

Triệu Phụ Vân thì căn bản cũng không có nhìn, hẩn hướng ngoài cửa bước nhanh.

Hắn muốn rời đi nơi này, vô luận Mã Viện Chủ có thành công hay không.

Lúc này bên ngoài, vẫn là một mảnh ca múa thái bình, náo nhiệt vui mừng, chiêng trống vang trời.

Nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm giác được, hỏa vân trên bầu trời trong một sát na, đột nhiên liền sôi trào lên.

Một cỗ áp lực đột nhiên mà lên.

Chương 128 : Kiếm thuật truy hồn

Triệu Phụ Vân hướng ngoài quan đi nhanh.

Nhưng rất nhiều tu sĩ ngồi trong Trầm Chung Điện, tại thời khắc này, cảm nhận được không khí như sôi trào lên, loại sôi trào này mang cho mọi người một loại cảm giác cực độ nguy hiểm.

Trong sát na này, tất cả mọi người dừng lại, đều tại cảm thụ, đang suy nghĩ có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

Mà khi Triệu Phụ Vân quay người ném ra Thanh Đồng Kiếm Thuẫn Đạo Binh Cầu, một đạo kiếm quang đã hướng Lam Thiếu Huân bay tới.

Lam Thiếu Huân trong mắt xuất hiện chấn kinh.

Hắn không nghĩ tới Triệu Phụ Vân thế mà đến ám sát mình, trong lòng của hắn không có nghĩ qua điều này, hắn thấy, thế cục căn bản cũng không có đến một bước này.

Đại chiến giữa Thiên Sơn Quốc, Thiên Đô Sơn, như vậy mình ở đây chính là lôi kéo đối tượng, chỉ cần Thiên Đô Sơn đối với mình hứa hẹn, cam đoan mình Lam gia Trấn Nam Vương Phủ địa vị hết thảy đều không thay đổi, như vậy Lam Thiếu Huân cho rằng, Trấn Nam Vương Phủ cũng có thể cùng Thiên Đô Sơn hình thành ăn ý hợp tác.

Nguyên bản hấn cảm thấy, Triệu Phụ Vân tới gặp mình, chính là Thiên Đô Sơn phái tới bàn điều kiện, cho nên hấn cường thế muốn Triệu Phụ Vân để Mã Tam Hộ tới.

Mã Tam Hộ là Tuần Sát Viện Chủ một trong bốn nội viện của Thiên Đô Sơn, ở trong Thiên Đô Sơn có địa vị cực cao, trong lòng của mình chỉ hấn mới có tư cách ở trước mặt đàm luận.

Thế nhưng, Triệu Phụ Vân này thế mà làm thích khách.

Trong lòng hấn ý niệm nghĩ không được quá nhiều, bởi đạo kiếm quang kia đến quá hung lệ, cũng quá nhanh.

Chỉ là hấn thân là Thái Nhất Giáo Giáo Chủ, pháp thuật của hấn cùng người khác Xích Viêm pháp thuật lại khác biệt.

Thiện pháp giả, bình thường đều sẽ sợ người khác cận thân ám sát, thiện ở viễn trình thi pháp, trong bí ẩn, giết người vô hình, hoặc hợp thiên địa khí tượng, đại diện tích cải thiên hoán địa.

Mà người cận chiến, thường tập trung bộc phát tại một điểm, thiện pháp giả thì thường sẽ tránh phải bị người cận thân, song sau khi đến cảnh giới nhất định, lúc thiện pháp giả có thể nhất niệm mà thành pháp, liền không còn như vậy sợ hãi.

“Thật can đảm.” Lam Thiếu Huân kinh mà sinh giận, giận mà trợ lửa, chỉ gặp hấn tay nâng lên, nhắc đến độ cao ngang mũi, toàn bộ hư không đều giống như ngưng

buộc bắt cầm, nhưng kiếm quang kia lại sắc bén không cách nào ngăn cản.

Một mảnh thâm trầm biển lửa xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn, một tiếng chim hót hung lệ xuất hiện, đồng thời tay hắn ở thời khắc này giống như biến thành một con chim thảo, hiện ra vẻ ngoài kim thiết, hỏa diễm thiêu đốt, hướng kiếm quang chộp tới.

Đây là Thái Nhất giáo phái Kim Ô Thần Thảo, khi cao siêu hơn, có thể nhất niệm hoá sinh ra Kim Ô hành không.

Truyền thuyết thời đại thượng cổ, Kim Ô thần điều lấy rồng làm thức ăn, là giữa thiên địa xếp hạng hàng đầu hung vật.

Trong Thái Nhất giáo phái, còn có truyền thuyết lúc Đông Hoàng xuất hành, lấy Kim Ô thần điều kéo xe, những nơi đi qua, thiên hạ đều đốt.

Hắn thi triển pháp thuật tên là Kim Ô Thần Thảo, có thể cầm nã đao kiếm huyền binh, cũng có phá pháp diệu dụng.

Thủ thảo xuất ra, giữa mơ hồ, kiếm kia liền như dưới thảo Ngân Long, cứ việc linh động mau lẹ, lại khó thoát Kim Ô một thảo.

Nhưng kiếm kia cũng không phải là Ngân Long, mà là kiếm quang, kiếm thuật am hiểu nhất phá pháp công kiên, trong các loại pháp thuật danh xưng sát phạt đệ nhất.

Kiểm quang này không có nửa điểm tránh lui, trực tiếp đi hướng kim thiết móng vuốt.

“Đoạn kim.”

Một tiếng quát xuất hiện một sát na, nguyên bản chỉ thấy kiểm quang, trong hư không không thấy người, có một người xuất hiện, chính là Mã Tam Hộ vẻ mặt hung lệ.

Kiểm quang thanh tịch kia, ngưng luyện giống như một đạo dải lụa màu trắng, ở Mã Tam Hộ hiện ra thân hình một sát na, kiểm cũng đã cùng chưởng tiếp xúc.

Lam Thiếu Huân chỉ cảm thấy tay kịch liệt đau nhức, hé mở bàn tay nháy mắt bị cắt đứt.

“Mã Tam Hộ.” Lam Thiếu Huân sau khi nhìn thấy Mã Tam Hộ, lệ quát một tiếng, nhưng hắn người lại ở trong nháy mắt này, nổ tan thành từng đoá hỏa diễm.

“Người dám tới giết ta, vậy ta liền để người hôm nay có đến mà không có về, Thiên Đô Sơn sau ngày hôm nay sẽ vẫn lạc một vị Viện Chủ ở nơi này.”

Đã tản ra vì hỏa diễm Lam Thiếu Huân giận dữ nói, đầy trời hỏa diễm ở thời khắc này hướng trong phòng hội tụ, chỉ trong chớp mắt, tòa nhà này cũng đã thành một gian hỏa phòng.

Lam Thiếu Huân hiển nhiên không riêng gì muốn mình thoát khỏi Mã Tam Hộ sát phạt, hắn còn muốn đem Mã Tam Hộ giết trong phòng này, hắn Trấn Nam Vương uy

nghi đồng dạng không dung mạo phạm.

Lại có thể có người dám đến Trấn Nam Quan giết mình, vậy người này vô luận có bối cảnh gì, đều phải chết, ai cũng không giữ được hân.

Chỉ nghe trong hư không vang lên một chú âm: “Đốt!”

Mã Tam Hộ cả người liền như muốn bốc cháy lên, hân cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cả người muốn biến thành củi khô ở trong hỏa thiêu thiêu đốt, lại như chỉ có cùng hỏa thiêu thiêu đốt, mới sẽ không bị ngọn lửa bài xích.

Bất quá, đây hết thảy cũng đều ở trong dự liệu của hân, trong Thiên Đô Sơn cũng có tu hỏa pháp, từng có giao lưu, hân biết muốn giết chết một Tử Phủ khó ra sao, nhất là trong đạo tràng của đối phương, nhưng cũng không phải là không có cơ hội.

Cơ hội này liền là đối phương không tránh lui, ngược lại muốn cùng mình cứng rắn, muốn phản sát mình, như vậy cơ hội liền sẽ xuất hiện.

Mà lại, hân biết rõ, mình nếu giết không được đối phương, như vậy mình sẽ chết.

Ngọn lửa trong hư không, có một con hung lệ Kim Ô bay ra, nó giống như ấn ký từ thời đại thượng cổ vẫn lưu ở thế gian này, tại thời khắc này bị kêu gọi ra.

Đôi cánh của nó ở trong hư không, phảng phất liên miên vô tận, nó trào kim hắc vô cùng kinh khủng, như mang

theo hung lệ vô chết qua vô số ác long, hướng xuống Mã Tam Hộ bắt giữ.

Mã Tam Hộ biết mình không thể lâm vào loại này, cùng đối phương đấu pháp trong cảnh địa, bởi vì hắn chỉ có một thanh kiếm, kiếm giết người, thuộc cơ bản năng lực.

Mà kiếm phá pháp, lại thuộc về chuyện cực kỳ khó khăn, mỗi một lần phá pháp, đều sẽ tiêu hao hắn to lớn tâm thần ý chí.

Nhưng đây hết thầy, hắn đều đã nghĩ tới, hắn có chuẩn bị.

Những kiếm thuận đạo binh kia, đột nhiên tụ tới, trong tay đều cầm thanh đồng tám thuận, đem Mã Tam Hộ vây vào giữa, đúng là hình thành một thanh đồng cự đàn.

Kim Ô hư ảnh móng vuốt rơi trên thanh đồng cự đàn, đúng là tia lửa tung tóe, thanh đồng cự đàn kia không có bị cào nát.

“Ha ha!”

Ở thời khắc này, Lam Thiếu Huân không khỏi cười lạnh, bởi vì hắn xác định, đối phương không thể ngay lập tức giết chết mình, như vậy chính là cá trong chậu, mình có thể chậm rãi đem luyện đốt chết.

Mà thân ở trong đó Mã Tam Hộ lập kiếm ở trước người, mũi kiếm hướng lên trên, chỉ thấy hắn cắn nát ngón tay của mình, lấy máu nhanh chóng viết lấy phù văn chú ngữ lên thân kiếm.

Hắn đem hai mắt nhắm lại, kiếm trong tay hướng đỉnh đầu một đâm.

Đỉnh đầu của hắn là kiếm thuấn đạo binh cấu thành phòng hộ, nhưng kiếm của hắn khi đâm vào hư không, hóa thành một đạo bạch quang cắm vào hư không.

Đồng thời, cũng nghe đến trong miệng của hắn phát ra trầm thấp chú âm: “Truy hồn!”

Động hóa ở trong ngọn lửa Lam Thiếu Huân trong tai tại thời khắc này, đột nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lùng.

Sau đó trong cảm giác của hắn, liền nhìn thấy một đạo kiếm quang xuất hiện.

Đạo kiếm quang kia không biết từ đâu mà đến, lại thẳng hướng mình chém tới.

Nhất niệm mà động, hóa thành một vòng ánh lửa du động trong phòng, nhưng kiếm quang kia lại giống như đã đem hắn khóa chặt, vô luận hắn làm sao thay đổi phương vị, kiếm quang đều không nhận nửa điểm mê hoặc, nhanh chóng chém xuống.

Hắn thoát ra phòng, kiếm quang kia cũng không nhận bất kỳ trở ngại nào ra phòng.

Hắn thẳng lên thiên không, kiếm quang theo sát phía sau.

Lam Thiếu Huân trong tay một ngọn Kim Đăng ném ra ngoài muốn ngăn cản, thế nhưng kiếm quang kia lại giống như không tồn tại, xuyên qua ngọn đèn.

Hắn nhất niệm nổ tan thân thể của mình, hóa thành một mảnh hỏa diễm, bay múa đầy trời, trong đó một con chim chỉ một chớp mắt cũng đã bay đến Lam gia tế đường, rơi vào một ngọn đèn diễm trong đó.

Nhưng kiếm quang kia căn bản cũng không thụ mê hoặc.

Xuyên qua mệnh môn hư không, rơi vào trên ngọn đèn diễm kia.

“A!”

Lam Thiếu Huân không biết đây là pháp thuật gì, thế mà trực tiếp truy sát thần hồn của mình, mình một thân pháp thuật không cách nào ngăn cản.

Chương 129 : Kim Ô huyết mạch

Vô luận môn phái hay gia tộc, đều sẽ có một chút mật truyền.

Cái gọi là mật truyền, chính là truyền thừa bí mật mà ngoại nhân không biết.

‘Truy hồn’ chính là một trong những mật truyền của Thiên Đô Sơn, đương nhiên, truy hồn cùng kiếm thuật hợp lại cùng nhau, là chính hấn tu hành kết quả, nếu những người khác tu pháp thuật truy hồn này, như vậy cuối cùng thể hiện ra dáng vẻ hiển nhiên cũng sẽ không giống.

Lam Thiếu Huân đột đến trong tế đường, nơi này thờ phụng Lam gia liệt tổ liệt tông.

Hắn biết, mình không cách nào đào thoát một kiếm kia, hắn có thể cảm nhận được trong đó to lớn sát ý, hắn cảm giác mình muốn chết.

Cho nên kiếm quang mới tới người cũng đã kêu lớn.

Nhưng hắn không muốn chết, không có một tu sĩ đang lúc tráng niên sẽ muốn chết.

Cho nên cuối cùng hắn trốn đến nơi này, bởi vì trong tế đường này dựng dục một con thần điêu.

Hắn độn trên ngọn đèn kia, ánh đèn đột nhiên dâng lên, hỏa diễm hóa làm một con Kim Ô thần diệu, gần như cùng lúc đó, mỗi một ngọn đèn đều hoá sinh vì kim sắc, hóa làm một con kim hồng diệu, cùng Lam Thiếu Huân hợp lại cùng nhau, hình thành một con đại diệu, lao về phía đạo kiếm quang kia.

“Anh!”

Trong hư không mơ hồ xuất hiện kiếm ngân vang âm thanh, để vẫn ở trong tế đường không hề rời đi Lam Huy kinh sợ.

Hắn vừa mới trong mơ hồ nghe tới cha mình tiếng la vừa sợ vừa giận, chỉ là trước đó cả phiến hư không bên ngoài đều như sôi trào, nơi này lại rất bình tĩnh.

Bởi vì nơi này có cấm pháp, là nơi Lam gia gia chủ bình thường tu hành nhập định, cho nên bên ngoài rất khó ảnh hưởng đến nơi này.

“Ai có thể ở đây tổn thương phụ thân?” Lam Huy trong lòng kinh ngạc.

Nhìn thấy một con to lớn Kim Ô thần diệu phảng phất bay ra từ một mảnh đèn đuốc quang ảnh trong tế đường, đón một vòng kiếm quang như có như không.

Kiếm quang kia không thể nói xán lạn, lại kiếm ý nồng đậm, có một cỗ hương vị thần bí khó lường, mà Kim Ô thần diệu đồng dạng mang theo một cỗ thượng cổ thực long hung ý.

Một tiếng rên rỉ.

Lam Huy nhìn thấy Kim Ô thần điều ở trong kiếm quang trực tiếp phá vỡ, thần điều lông vũ nát tán, hóa thành lưu hỏa tản ra, đèn diêm trong tế đường nháy mắt diệt.

Lam Huy kinh ngạc đến ngây người, sau đó nhìn thấy một người từ trong ngọn lửa rơi ra, ngã trên đất, chính là phụ thân một khắc trước còn đánh chính mình một bạt tai.

Hắn sửng sốt, cả người ở thời khắc này tựa hồ mất đi lực lượng, hắn không thể tin được, luôn luôn mạnh mẽ phụ thân cứ như vậy chết trước mặt mình, phải biết, đây chính là trong Trấn Nam Quan.

Hắn từng bước một đi qua, phụ thân của mình, trên thân cũng không có bất kỳ vết thương gì, nhưng hắn nhìn thấy ánh mắt cha mình đang u ám.

“Phụ thân.” Lam Huy đi tới trước mặt Lam Thiếu Huân, chậm rãi quỳ xuống, hắn một tiếng kêu gọi này, tựa hồ để Lam Thiếu Huân khôi phục một tia thần thái, đem ý chí muốn hoàn toàn tán của hắn cho ngưng tụ mấy phần.

Hắn nhìn Lam Huy, gian nan mở miệng nói: “Lam gia không thể trên tay của người tàn lụi, đi, đi giết hắn, Thiên Đô Sơn Mã Tam Hộ, giết hắn, liền chứng minh Lam gia cây đại thụ này chưa đổ, nợ máu cần trả bằng máu.”

Lam Thiếu Huân chậm rãi nhắm mắt lại, nhưng trong mi

tâm của hắn, lại một vòng kim sắc hiển hiện, kim sắc giống như một con chim, từ trong mi tâm của hắn bay ra ngoài, hóa làm một đạo quang bay vào Lam Huy mi tâm.

Lam Huy ở thời khắc này, hắn cảm giác một cỗ pháp ý mãnh liệt trong thức hải tản ra, giờ khắc này, hắn cảm thấy mình thức tỉnh viễn cổ ký ức, nhìn thấy những con rồng giấy dựa dưới vuốt của mình, nhìn thấy đại địa đốt cháy, Xích Viêm vạn dặm.

Nhìn thấy chính mình trong nham tương tắm rửa, nhìn thấy chính mình trên liệt nhật bay múa.

Máu của hắn ở thời khắc này giống như sôi trào.

Cả người hắn cũng bắt đầu hoảng hốt, nhưng hắn không biết, lúc này bên ngoài căn nhà đầy trời hỏa diễm đều hướng hắn vọt tới, khí tức trên người hắn liên tục tăng lên.

Một con chim vàng kia nhập mi tâm thức hải của hắn, đầy trời ánh lửa tại mi tâm của hắn hội tụ, người trong Trầm Chung Điện đều đi ra, nhìn thấy trên bầu trời ánh lửa hình thành một vòng xoáy, mà điểm cuối chính là tế đường.

Mà lúc này, những Xích Viêm Binh nguyên bản thủ khắp các nơi từng đội từng đội tràn vào, trên người của bọn hắn mặc màu đỏ áo giáp, bao phủ ánh lửa, từng người trong hai mắt bốc hỏa, bước chân đi qua bãi cỏ, đều lưu lại từng dấu chân cháy đen.

Bọn hắn lúc này không giống nhân loại, ngược lại giống

như trong lửa yêu nghiệt.

Bọn hán giống như từ Địa Ngục trở về, mang theo lấy một thân Địa Ngục hỏa.

Trúc cơ tu sĩ ở đây nhìn thấy những Xích Viêm Binh này, cảm thụ trên người bọn họ hỏa sát khí thâm trầm mà nồng đậm, trái tim đúng là đập thành thịch.

Bởi vì bọn họ cảm thấy, nếu ở dã ngoại, cùng một đội Xích Viêm Binh đánh nhau, còn có thể dùng phương thức du đấu đến chiến thắng, nhưng ở đây bị vây quanh, lại cực kì nguy hiểm.

Mà bọn hán lại nhìn thấy càng nhiều Xích Viêm Binh xông vào một tòa đại điện bên cạnh.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy đao kiếm tấn công thanh âm, sau đó nhìn thấy một chi thanh đồng binh giáp lao ra, một chi binh giáp không phải người, mà là thanh đồng nhân, mỗi một thanh đồng nhân đều cao hơn một cái đầu so với Xích Viêm Binh.

Nhưng dáng người của bọn họ lại linh động giống như người thường, mỗi một thanh đồng nhân đều một tay cầm thuẫn một tay cầm kiếm, từng bước hướng về trước.

Mỗi tiến lên trước một bước, trong tay đại thuẫn liền hướng trước một đỉnh, đồng thời trong tay đại kiếm hướng trước một bổ, đại kiếm chém xuống một mảnh bạch quang, liền có hai ba Xích Viêm Binh bị đại kiếm chém thành hai nửa.

Xích Viêm Binh máu tươi rơi trên đất, vậy mà đang thiêu đốt.

Một chi thanh đồng binh giáp kia, đẩy Xích Viêm Binh đi ra ngoài.

Mà có Xích Viêm Binh ở phía xa bắn tên, từng đạo hỏa tiễn bay hướng một đạo nhân ở giữa.

Những Xích Viêm Binh này tuân theo Lam Thiếu Huân trước khi chết ý chí.

Triệu Phụ Vân vẫn không có ra ngoài, hấn đứng trong một chỗ bóng tối nhìn lấy một màn này, hấn muốn đi ra ngoài, nhưng lúc hấn đi ra ngoài, cửa thành đã đóng lại, cũng có trọng binh trấn giữ, mà đỉnh đầu cũng bị hỏa vân bao phủ, tự hồ hấn từ phía trên cũng ra không được.

Đây chính là Lam gia kinh doanh hơn hai trăm năm quan ải đạo tràng.

Hấn nhìn thấy Mã Tam Hộ được bảo vệ ở giữa thanh đồng đạo binh, hấn đương nhiên cảm nhận được suy yếu của đối phương.

Hấn không biết đối phương dùng pháp thuật gì giết Lam Thiếu Huân, nhưng lại có thể khẳng định, Mã Tam Hộ trả giá đại giới.

Mã Tam Hộ không ngừng cầm đan dược từ trong bảo nang, hướng trong miệng nuốt lấy.

Triệu Phụ Vân cũng là Hỏa Sát Trúc Cơ, hấn cảm giác được hiện tại Mã Tam Hộ rất nguy hiểm, trên người hấn nhất định nhiệt khí bốc hơi, cả người tùy thời đều có thể bốc cháy.

Xích Viêm Binh phóng tới hỏa quang tiền đều bị thanh đồng đạo binh tấm thuẫn ngăn trở.

Thanh đồng binh giáp không ngừng đẩy tới, mỗi một bước đều muốn chém giết hai ba Xích Viêm binh, nhưng Triệu Phụ Vân cảm giác, nếu Mã Tam Hộ không cách nào nhanh chóng khôi phục, sẽ phải chết ở nơi này.

Hấn nhìn thấy vòng xoáy ánh lửa hướng một chỗ hội tụ, mặc dù không biết nơi đó đang phát sinh điều gì, nhưng có thể khẳng định có chuyện phát sinh.

Mà lại, Lam gia những Trúc Cơ tu sĩ kia cũng sẽ làm rõ ràng tình huống, đến giết Mã Tam Hộ.

Đúng lúc này, trong tai của hấn đột nhiên nghe tới một thanh âm từ bên ngoài hỏa vân nồng đậm, một thanh lãnh giọng nữ niệm pháp chú: “Huyền Âm nhiếp thủy: Vũ lạc!”

Không chỉ có hấn ngẩng đầu, người trong Trầm Chung Điện đều ngẩng đầu, nhìn thấy trên bầu trời nồng đậm hỏa vân, hình như có một cây huyền hắc pháp kỳ to lớn chen vào, kỳ kia to lớn vô cùng, hội tụ khôn cùng thủy khí, muốn giội tắt hẳn vân hỏa khí.

Chương 130 : Hồ Lệ Châu

Triệu Phụ Vân nghe tới thanh âm này, hấn liền minh bạch đây là Tuân Lan Nhân.

Nguyên lai Tuân Sư cũng tới.

Cũng đúng, Mã Tam Hộ người này tự tin ương ngạnh đi nữa, cũng không nên một thân một mình đến, không có khả năng không khiến người tiếp ứng.

Chỉ là Triệu Phụ Vân rất nhanh liền lại nghĩ tới, trên không quan ải này căn bản cũng không có một điểm thủy khí, như vậy Tuân Sư pháp thuật, lại nhiếp thủy từ đâu đến đây?

Những người đến dự tiệc trong Trầm Chung Điện, lúc này rốt cục làm rõ ràng chuyện gì xảy ra.

“Là Mã Tam Hộ.” Có người nhận ra Mã Tam Hộ.

“Vương Gia đâu?” Có người kinh nghi hỏi.

Không có người nhìn thấy Lam Thiếu Huân chết, tự nhiên không người nào dám nói, đồng thời cũng cảm thấy, Lam Thiếu Huân hấn là còn chưa tới trình độ bị Thiên Đô Sơn không giết không được.

Nhưng lại có người cảm thấy, Thiên Đô Sơn người đến giết Lam Thiếu Huân cũng đúng, bởi vì khi có người

đem mình thay vào Thiên Đô Sơn, cảm thấy dưới tình huống nếu phía trước đang cùng Thiên Sơn Quốc giao chiến, đằng sau còn có như thế một nhân tố không ổn định, làm sao cũng phải đem hấn san bằng.

Chỉ là càng nhiều người còn đang suy nghĩ lầy trong Lam gia tế đường đang phát sinh lầy chuyện gì, động tĩnh lớn như vậy.

Đồng thời lại nhìn lên bầu trời một cây đại kỳ như ẩn như hiện.

Ngoài Trấn Nam Quan Tuân Lan Nhân thân trong hư không, trên đỉnh đầu của nàng, lại một mảnh u ám, trong một mảnh u ám kia có từng điểm lam quang, như tinh thần.

Mà một mảnh u ám kia lại như một mảnh U Minh hải bóng ngược lầy tinh không.

Nước có thể khắc lửa, nhưng cũng có đại hỏa đốt biển, nấu cạn nước biển.

Tương sinh tương khắc, cho tới bây giờ đều không phải tuyệt đối.

Mà bây giờ, một khoảng trời này, phương viên gần trăm dặm đều không có một tia thủy khí, nhưng nàng y nguyên muốn thi triển Huyền Âm nhiếp thủy pháp.

Bất quá, nàng không phải muốn từ một khoảng trời này nhiếp nước, mà là từ trong tinh không hút tới nước.

Đỉnh đầu nàng một mảnh bầu trời kia chính là Huyền Âm Châu biến thành, từ bên trong tuôn ra vô tận nước dưới Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ dẫn đạo xuất hiện trên bầu trời, hóa thành lũ lụt hướng phía dưới hỏa vân xông quyền.

Khi hỏa vân gặp lũ lụt, nháy mắt bốc hơi ra một đám mây.

Nhưng nước liên tục không ngừng trôi kích xuống, ngọn lửa kia đang không ngừng giảm xuống, hỏa vân chậm rãi bị ăn mòn ra một cái lỗ.

... ..

Trong tế đường, trên thân Lam Huy hồng quang phun trào, cả người hắn xuất hiện một cỗ hung lệ khí, trong hai mắt hỏa diễm thiêu đốt.

Mà có Lam gia người chạy tới tế đường.

Lam Chính Vũ là người thứ nhất đến.

Sau khi Lam Văn Thái chết, trong bâng chi chính lấy hắn cầm đầu, mới cũ giao thế, đối với tu sĩ đến nói, rất ít là từng bước một chuyển giao, mà luôn luôn nương theo lấy các loại ngoài ý muốn.

Hắn đi tới tế đường, nhìn thấy một người quỳ ngòai dưới đất, hắn ý thức được có chuyện không tốt phát sinh.

Vào tế đường phát hiện, nơi này chưa từng có diệt qua Trường Minh Đẳng thế mà đều diệt, mà nơi này cũng

hoàn toàn yên tĩnh, kiềm chế, bên ngoài những ồn ào náo động kia đều giống bị cách ly.

Tia sáng trong tế đường không tốt, duy nhất nguồn sáng thì là quỳ trên mặt đất đường ca Lam Huy.

Hắn đến gần, rút cục thấy rõ ràng Lam Huy ôm chính là ai, trong lòng của hắn dù đã có tưởng tượng, nhưng khi thấy rõ ràng, vẫn chấn kinh.

“Huy ca, đây là, ai giết Đại bá?” Lam Chính Vũ nhin không được hỏi.

Lam Huy không có lên tiếng, cả người hắn đều ở vào một loại kỳ quái trạng thái.

“Có phải là bên ngoài Mã Tam Hộ.” Lam Chính Vũ lớn tiếng hỏi.

Kỳ thật hắn vẫn luôn không phải rất thích mình đường ca, hắn thấy, Lam Huy chiếm đích hệ tử tôn tên tuổi, nhưng xưa nay không vì Lam gia cân nhắc, luôn có những ý nghĩa không thực tế, đây không phải một Lam gia dòng chính nên có.

Lúc này, phụ thân của mình chết rồi, mà Lam gia trụ cột Lam Thiếu Huân cũng chết rồi.

“Lam Huy, người còn ở nơi này giả chết gì, theo ta đi giết Mã Tam Hộ, hắn hiện tại cũng bị thương nặng, tuyệt đối không thể để hắn còn sống rồi đi Trấn Nam Quan, Lam gia máu, muốn dùng máu mới có thể rửa sạch.”

Nhưng Lam Huy không nhúc nhích, Lam Chính Vũ giận dữ, quay người liền đi ra phía ngoài, mà lúc này bên ngoài cũng vây quanh rất nhiều người Lam gia, chỉ nghe Lam Chính Vũ lớn tiếng nói: “Gia chủ bị Mã Tam Hộ đánh lén ám sát, theo ta đi báo thù, giết Mã Tam Hộ, chặt đầu của hắn, tể điện gia chủ.”

Người bên ngoài sau khi nghe tới tin tức này cũng chấn kinh, trong lúc nhất thời còn đang tiêu hóa lấy tin tức này, đề xuống trong lòng rối ren.

Tại lúc Lam Chính Vũ kêu gọi mọi người đi giết Mã Tam Hộ, có người nhìn Lam Huy quỳ trên đất trong tế đường không nhúc nhích, muốn hỏi một chút Lam Huy tình huống, nhưng tròng cảnh hiện tại này lại không thích hợp.

Cho nên có người đi theo Lam Chính Vũ, cũng có một số nhỏ người lưu lại.

Lúc này, lại có một người mặc áo cưới xuất hiện dưới gốc cây ngoài tế đường, nàng một thân áo cưới, đầu đội mũ phượng, trên thân áo đỏ thêu lên kim sắc phi điều đồ án.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện chim kia là Kim Ô Điều đồ án, đây là Lam gia truyền thống áo cưới.

Nàng chính là muốn cùng Lam Huy thành hôn Hồ Khâu Sơn trưởng công chúa Hồ Lệ Châu.

Bên cạnh nàng còn có một thiếu nữ, cùng một lão phụ nhân nhìn qua có chút quý khí.

Nếu Triệu Phụ Vân ở đây thì sẽ nhận ra, lão phụ nhân cùng thiếu nữ kia thế mà là Hồ tộc tổ tôn hẳn nhận biết ở Vụ Trạch Huyện.

“Lệ Châu, Lam gia phát sinh dạng này kịch biến, chúng ta phải sớm tính toán.” Hồ Nhu Cơ nói.

Nàng nguyên bản canh giữ ở ngoài Vụ Trạch Huyện, chờ đợi nữ nhi của muội muội mình đi ngang qua nơi đó, chính vì có thể đi theo bên người nàng, hi vọng có thể lập đến công lao, tương lai có thể trở lại Hồ Khâu Sơn.

Chỉ là nàng làm sao cũng không nghĩ tới, đám cưới còn không có thành, Lam gia trụ cột cũng đã chết rồi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Hồ Lệ Châu suy nghĩ sâu xa, trong hai mắt tràn đầy suy tư.

Nàng rất rõ ràng mình lần này tới đây nhiệm vụ, chỉ là hiện tại vô luận nhiệm vụ gì, đều muốn thay đổi, Lam Thiếu Huân chết rồi, bị Thiên Đô Sơn tàn nhẫn quả quyết giết như vậy, để nàng có một loại cảm giác trở tay không kịp.

Nàng tin tưởng, người định ra kế hoạch trong Thiên Sơn Quốc cũng nhất định sẽ có chút khó chịu.

Bất quá, nàng cảm thấy, sự tình chưa hẳn đã kết thúc.

“Thiên Đô Sơn tự nhận Huyền Môn chính tông, há sẽ làm loại chuyện diệt cả nhà người ta, chúng ta ở đây

không có việc gì.” Hồ Lệ Châu nói xong lại nói: “Di, các người ở đây chờ ta.”

Nàng từng bước một đi hướng tế đường, từng bước một đi tới bên người Lam Huy.

Nàng cảm thụ được trong thân thể Lam Huy phát ra nồng đậm hỏa ý, trừ đó ra, nàng còn cảm nhận được một cỗ chấn nhiếp đến từ huyết mạch, để thần hồn của nàng đều run rẩy.

Nàng không khỏi nghĩ đến một truyền ngôn.

Truyền thuyết Lam gia có thượng cổ hung cầm Kim Ô huyết mạch, hiện tại nàng có thể khẳng định, nhất định có, huyết mạch Cửu Vĩ Thiên Hồ trên người nàng mặc dù mỏng manh vô cùng, nhưng cũng không phải khí tức gì đều có thể để cho nàng cảm giác được sợ hãi.

Mà lại, nàng có thể khẳng định, huyết mạch trên người Lam Huy nhất định bị tỉnh lại.

Nàng cố nén một cỗ run rẩy trong lòng kia, quỳ chân xuống bên cạnh Lam Huy, đưa tay ôm Lam Huy thân thể, dùng đầu dựa vào vai của hắn, sau đó nói: “Phu quân, ta sợ.”

Thanh âm này êm dịu, nhưng lại giống như có một cỗ ma lực thần kỳ, có thể thẳng vào nội tâm chỗ sâu nhất của một người.

Thanh âm của nàng như câu tử, lại như dây thừng muốn đem một người trôi lại, lại như mê vụ, muốn đem một

người mê hoặc.

Mặc dù nàng không biết hiện tại Lam Huy đang trong trạng thái gì, nhưng nàng lại cảm thấy đây là một cơ hội.

Hồ Khâu Sơn thiện huyền pháp, càng am hiểu hoặc tâm thuật.

Bất quá, lần này, nàng không phải muốn mê hoặc, mà muốn tỉnh lại.

Hoặc tâm pháp quyết yếu là phải có tâm chân thành.

Chương 131 : Thần Đăng thành bảo

Triệu Phụ Vân đứng trong bóng tối, ngẩng đầu, hấn nhìn thấy trên bầu trời đã xuất hiện mây đen, mây đen cuộn cuộn kéo tới, xông mở hỏa vân, ngay sau đó, hấn cảm giác có mưa rơi.

Một giọt hai giọt, ba giọt bốn giọt... . .

Hấn ở dưới mái hiên trong bóng tối vươn tay ra, mưa không có rơi vào lòng bàn tay của hấn, nhưng hấn cảm thấy gió.

Là gió mát, từ trên trời thổi xuống.

Lúc này, hấn nhìn thấy một người mang một mảnh quang hoa, từ sau Trầm Chung Điện vọt ra, người đi đầu kia xuất hiện một sát na, hấn nhận ra là người đã từng cản qua mình trong ngõ hẻm, mang theo mặt nạ màu xanh lam cùng mình đấu qua một trận.

Lam Chính Vũ, là tên của hấn, lúc ấy hấn trong ngõ hẻm, thi triển không phải hỏa pháp, mà là thủy pháp, chỉ là ở trong Trấn Nam Quan tràn ngập hỏa diễm này, thủy pháp của hấn nhất định giảm đi nhiều.

Bất quá nếu trong phù lục hấn kết, còn có pháp tính khác tự nhiên cũng có pháp khả thi.

Đương nhiên, lúc này ngự bảo mới là nhất tốt.

Hắn nhìn thấy Lam Chính Vũ kia sở trong tay áo sờ, trên tay liền nhiều một thanh tiểu kiếm, tiểu kiếm kia hiện ra bích quang.

Ngự Kiếm Thuật, mỗi người đều có thể tu hành.

Bích sắc kiếm quang hướng Mã Tam Hộ đâm tới, trong nháy mắt, cũng đã đến trước mặt Mã Tam Hộ, người trước Trầm Chung Điện đều nhìn đến một màn này, cũng đều phát hiện Mã Tam Hộ tựa hồ có chút bất lực ngăn cản, phảng phất thụ không biết ám thương.

Nhưng đúng vào lúc này, một giọt nước mưa vừa vắn nhỏ xuống trên kiếm kia.

Cơ hồ không có người nhìn thấy giọt nước mưa kia, thế nhưng khi một giọt nước mưa rơi trên thân kiếm một sát na, không riêng gì đánh tan trên thân kiếm pháp quang, càng làm cho Lam Chính Vũ như bị trọng kích, hắn giống như bị người tại sau ót đánh một quyền.

Đây là tình huống thực lực chênh lệch quá lớn mới có thể xuất hiện.

“Đều không cần động, động thì chết.” Đột nhiên có một thanh lãnh thanh âm từ trên bầu trời truyền xuống.

Lam Chính Vũ trong lúc nhất thời bị lời nói chấn nhiếp, đúng là không dám lên tiếng.

Bất quá, lại có người mở miệng: “Thiên Đô Sơn đây là muốn làm chuyện bá đạo, chinh phục toàn bộ Quảng

Nguyên Phủ sao?”

Người nói chuyện là Tạ An Lan, hần nhìn thấy uy trấn một phương mấy chục năm Trấn Nam Vương cứ như vậy chết rồi, trừ bỏ ngay từ đầu chấn kinh bên ngoài, tùy theo sinh ra chính là cảm giác thổ tử hồ bi ưu tư.

Lúc này sau khi nghe tới Tuân Lan Nhân lời nói, không nhin được mở miệng.

“Lam Thiếu Huân cầu kết Thiên Sơn yêu ma, ba phen mấy bận tạo điều kiện cho yêu ma ám sát, tội lỗi đáng chém, hôm nay chỉ tru đầu đảng tội ác.”

Trên bầu trời lại truyền đến Tuân Lan Nhân thanh âm, trong lúc nhất thời không có người lại nói gì, bởi vì vô luận là Tuân Lan Nhân hay Triệu Phụ Vân đều nhận Thiên Sơn Quốc người vây giết, về phần có phải là Lam Thiếu Huân tạo điều kiện để bọn hần vào, đồng thời hỗ trợ tìm tới Tuân Lan Nhân cùng Triệu Phụ Vân, không người nào dám nói không phải.

Thiên Đô Sơn có dạng này trả thù, cũng là không thể bình thường hơn được, thậm chí có người cảm thấy trả thù đến quá muộn, nếu gia tộc bọn họ cùng gia tộc khác khai chiến, tấp nập có thành viên trọng yếu của gia tộc nhận ám sát, đã sớm trả thù trở về.

Không có người nói chuyện, trên bầu trời có sóng lớn đổ xuống, đầy trời mưa rơi, đem toàn bộ quan ánh lửa đè xuống.

Những sóng kia như hư ảo lại như chân thực, chỉ đem

những Xích Viêm Binh kia xông mở, sau đó đem Mã Tam Hộ cùng thanh đồng đạo binh cuốn vào trong, mà Triệu Phụ Vân lúc này thừa cơ đi ra, nhanh chân đạp về không trung.

Một đạo sóng xoắn tới, đem hấn cuốn vào trong, hấn thân vào trong nước một khắc này, ánh mắt cùng ồn ào náo động phía dưới đều biến mất.

Hấn nhìn xuống, nhìn thấy trước Trầm Chung Điện nhiều người ngẩng đầu nhìn bầu trời, không người nào dám chặn đường, không khỏi trong lòng sinh ra một loại đặc biệt cảm khái: Tu vi, mới là tu hành giới hết thủy.

Lại nhìn thấy một người đi hướng phía sau Trầm Chung Điện, là Chúc Khác.

Hấn ngẩng đầu nhìn lên, lại như nhìn thấy một mảnh u ám thâm thúy biển cả, sau đó hấn nhìn thấy Tuân Lan Nhân.

Giờ khắc này Tuân Lan Nhân giống như trong biển sâu thần nữ, ánh mắt thanh lãnh.

Tuân Lan Nhân vẫy tay, thần bí hắc ám đầy trời liền thu nhập trong tay nàng, hóa làm một huyền đen hạt châu, lòng bàn tay khẽ chụp liền biến mất.

Nàng cũng không có mang lấy bọn hấn trở lại Quảng Nguyên Phủ, mà đi hướng Thiên Đô Sơn.

Dưới chân của bọn hấn sóng nước như mây, Mã Tam Hộ thì trực tiếp nhắm mắt lại, cũng không nói lời nào,

như đang nhập định tồn thân.

Triệu Phụ Vân cảm thấy hấn giết Lam Thiếu Huân cũng trả giá rất lớn.

Về phần tại sao về Thiên Đô Sơn, Triệu Phụ Vân cảm thấy có thể là muốn đưa Mã Tam Hộ trở về.

Nếu lúc này, lại nhận một chút vây giết, Mã Tam Hộ vẫn lạc, vậy sẽ là tổn thất thật lớn của Thiên Đô Sơn.

Khi trở lại trên không Thiên Đô Sơn, Mã Tam Hộ lại mở mắt, hướng Tuân Lan Nhân nói: “Đa tạ Tuân sư muội viện thủ.”

“Người ta đều là đồng môn, nên cùng tiến thối.” Tuân Lan Nhân nói xong, Mã Tam Hộ liền đứng lên, nhẹ gật đầu, lại nhìn Triệu Phụ Vân, cũng nhẹ gật đầu, sau đó vừa sải bước ra, như giẫm trong gió, đi hướng đạo tràng của hắn.

Triệu Phụ Vân trong lòng có chút kinh ngạc Mã Tam Hộ cùng Tuân Sư trò chuyện khách khí, hai người giống như căn bản cũng không quen.

Nhưng lại nghĩ đến Mã Tam Hộ tính cách cùng Tuân Sư tính cách, hai người có thể trong Quảng Nguyên Phủ hợp tác đã là rất khó được.

“Tuân Sư, ta tiếp tục về Quảng Nguyên Phủ sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Không, người không trở về Quảng Nguyên Phủ, Quảng

Nguyên Phủ sự tình sẽ giao cho người khác đi làm, người lần này trở về, có thể ở trong núi tu hành.” Tuân Lan Nhân nói.

“Ách, đây là vì sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bởi vì sau này người cùng sự tình trong Quảng Nguyên Phủ, đều không thích hợp người xử lý, cũng không thích hợp ta. Mà Nam Lăng Phủ bên này chiến sự cũng ngừng.” Tuân Lan Nhân nói.

Hai người đã rơi xuống Kê Quan Lĩnh, dưới chân vân thủy tán, đỉnh núi phong quang xông vào mắt.

Triệu Phụ Vân nhìn cửa Quan Tinh Động treo linh đang, biết không bị thu hồi.

Cũng không mời Tuân Lan Nhân đi vào ngôi, mà đứng trên đỉnh núi kia, thổi gió núi, ngắm nhìn phương xa.

“Người có muốn thành chân truyền đệ tử hay không?” Tuân Lan Nhân đột nhiên hỏi.

“Trong Thiên Đô Sơn chúng ta không phải là không có thân truyền sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chân truyền, cũng không phải là thân truyền, không có loại sư đồ thân truyền kia, nhưng trong núi tự có mật pháp, há lại tùy tiện người nào đều có thể học? Nhiều người sau khi Trúc Cơ nhập thượng viện, có thể vào Tàng Pháp Lô học pháp, có thể nghe đạo luận huyền, nhưng mật truyền trong núi, là không thể nào cho bọn hắn biết.”

“Cho dù người thành chân truyền đệ tử, cũng không thể bốn phía trương dương.” Tuân Lan Nhân cảnh cáo nói.

“Vâng, đệ tử muốn trở thành chân truyền!” Triệu Phụ Vân trong lòng mừng rỡ nói, trên mặt đã không nhịn được toét miệng ra.

Hắn có thể khẳng định, Tuân Sư cùng Mã Tam Hộ nhất định đều là chân truyền, bằng không bọn hắn không có khả năng so với người cùng cảnh khác mạnh nhiều như vậy.

Ngay cả danh xưng cùng cảnh bên trong vô địch Lam Thiếu Huân cũng giết được.

“Người đừng cao hứng quá sớm, ta chẳng qua là cảm thấy lấy thiên phú của người cùng những năm gần đây lập công cực khổ, là có tư cách thành chân truyền đệ tử.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân thu lại mặt cười, nhưng hắn cảm thấy Tuân Sư đã nói ra, như vậy cơ hội khả năng liền rất lớn.

“Đợi lát nữa người đi Vô Lượng Viện, tiêu trừ người nhiệm vụ.” Tuân Lan Nhân nói xong, liền hướng không trung cất bước, thân thể hóa thành tia nước, nhanh chóng biến mất.

Triệu Phụ Vân đi một chuyến Vô Lượng Viện, sau đó ở Thượng Viện Tượng Bối Sơn đi dạo, phát hiện, trong núi y nguyên như thế, tu hành bầu không khí rất đậm, tựa hồ cũng không có bởi vì ngoài núi một chút tranh đấu

mà chịu ảnh hưởng.

Hắn thầm nghĩ trong lòng, cũng đúng, ở trong núi vốn là nơi truy cầu bình tĩnh, ở bên ngoài thể xác tinh thần hồi hộp đi sát phạt sự tình, trở lại trong núi tự nhiên là muốn xem mây nghe rừng đào, đọc đạo kinh luận huyền.

Như thế, hắn liền lại ở Kê Quan Lĩnh bắt đầu hắn con đường tu hành, về phần Quảng Nguyên Phủ nơi đó sẽ là ai tiếp quản, hắn cũng không đi nghe ngóng.

Mỗi ngày đều ở đỉnh núi tu hành, tự nhiên liền có động tĩnh, Kê Quan Lĩnh là ngọn núi cao nhất phụ cận, sau khi hắn về tới tu hành, đỉnh núi này, ban ngày cùng ban đêm đều có một đoạn thời gian, ánh nắng loá mắt.

Lúc buổi tối, bầu trời đen kịt một màu, cũng có thể nhìn thấy trên bầu trời có một ngọn đèn, ở không trung phun toả hào quang.

Tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, không chỉ muốn thu lấy thái dương tinh hỏa, lúc buổi tối, còn muốn rèn luyện. Tựa như rèn sắt muốn nhiều lần rèn.

Bất quá bởi vì rời đi Quảng Nguyên Phủ, không cách nào trong Thần Miếu của Chúc Khác tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, cho nên hắn liền ở trong núi tìm kiếm.

Cũng may Xích Viêm Thần Quân mạch này pháp thuật cho tới bây giờ đều không ít người luyện, trong núi có tu sĩ tự mình thành lập một tòa tế đàn làm chỗ tu hành.

Triệu Phụ Vân bởi vì chính mình tu là Thuần Dương Bảo

Diễn, mặc dù pháp bảo gọi Xích Viêm Thần Đăng, nhưng tu pháp lại không đi Xích Viêm con đường, cho nên nơi hấn tu hành không cần thành lập tế đàn, nếu không, hấn cũng phải lập, tu hành tự nhiên sẽ nhanh hơn không ít.

Thế là hấn liền mượn người khác tế đàn tế luyện thần đăng.

Chỉ chớp mắt liền tế luyện đến lần thứ chín, sau lần này liền không cần lại tới đây, bởi vì sau lần này, Xích Viêm Thần Đăng chính là pháp bảo.

Triệu Phụ Vân đứng ở biên giới tế đàn, mà đèn thì được hấn bày ở giữa tế đàn.

Tế đàn này giống như mặt trời cái bóng, lộ ra vô cùng thần bí.

Trên Xích Viêm Thần Đăng, lúc này có một đường mờ hồ xuyên qua các phù văn bên trong.

Lại giống như có một sợi dây leo mọc lên từ gốc đèn, một sợi dây leo này xuyên qua từng đạo phù văn, mà những phù văn này thì giống như sinh trưởng ở trên lá cây dây leo, từng vòng từng vòng vờn quanh lên đỉnh.

Nếu như nhìn kỹ, lại sẽ phát hiện mỗi nơi giao điểm kết nối phù văn của dây leo, lại mọc ra đồ vật giống như sợi rễ, rễ này thâm nhập vào sâu trong thân đèn, nơi đó có một điểm đỏ thẫm bị sợi rễ chăm chú quán lấy.

Một tiết một tiết, đã có tám đạo phù văn lá cây tiết điểm

sinh trưởng ra sợi rễ.

Mà cuối cùng một tiết, thì ở trên bắc đèn, nơi đó muốn hình thành một cái kết, đem Xích Viêm thần linh chân chính trói lại.

Xích Viêm Thần Đăng trên tế đàn.

Lúc này chính là giữa trưa.

Ánh sáng mặt trời hướng về đèn diễm, trong hư không như đang thiêu đốt, thẳng lên thiên không, trong bầu trời thiêu đốt lên ngọn lửa vô hình.

Triệu Phụ Vân nhắm mắt lại, ý thức xâm nhập đến trong thân đèn, hấn pháp niệm lần lượt phác họa ra từng đạo ‘viên hoàn’ pháp phù, trói buộc lấy Xích Viêm Thần Hỏa như cuồng bạo, nhưng đây đều là Hư Hỏa, hấn cảm giác không đúng, không phải là dạng này, nếu như vậy, liền cùng lúc trước tám lần không có bất kỳ khác biệt gì.

Bất quá lần này, không giống với trước đó tám lần, lần này hấn cảm giác hỏa diễm có ý thức, giống như là sống lại ‘viêm hỏa’ tựa hồ ý thức được có người đang trói buộc mình, đang muốn giãy dụa rời đi.

Hấn mơ hồ cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ, muốn tránh thoát trói buộc, xông lên thiên không.

Mà lúc trước tế luyện mà thành tám đạo viên hoàn pháp phù, cùng thân đèn chăm chú đem giam cầm.

Hấn biết, mình tới lúc máu chột, tuyệt đối không thể thư

giãn, ý thức của hắn tìm kiếm lấy viêm hỏa chỗ sâu, cảm ứng đến một cỗ lực lượng nguồn suối.

Bởi vì hắn biết rõ, chỉ có tìm kiếm được viêm hỏa lực lượng nguồn suối đem trói buộc mới xem như trói lại Xích Viêm Thần Quân chính mình mời vào đền.

Hắn cảm thấy mình giống như tiến vào trong biển lửa.

Hắn tìm kiếm, ở trong biển lửa, không ngừng xâm nhập, dựa vào phía trước tám lần tế luyện cảm ứng, hắn phát hiện mình đi tới một nơi, trước mắt trong hỏa vụ, một gốc to lớn thanh đồng thụ đứng sừng sững ở nơi đó, cây không biết cao bao nhiêu trượng, mà trên cây kia thì nghỉ lại lấy từng mặt trời nhỏ.

Mặt trời kim hồng sắc, loá chói mắt, trong đó mặt trời thấp nhất phát hiện Triệu Phụ Vân, thế là nó động.

Nó khẽ động, Triệu Phụ Vân liền phát hiện, đối phương là một con chim, đây là Kim Ô thần điều tồn tại trong thần thoại, trong lòng của hắn là mặt trời biểu tượng.

Nó giống như bị mạo phạm bị khinh nhờn, khi nhìn đến Triệu Phụ Vân một sát na, vỗ cánh mà lên, một sát na này, phô thiên cái địa kim quang cùng hỏa diễm dâng lên.

Triệu Phụ Vân cảm thấy mình một sát na này muốn bị đốt thành tro bụi, nhưng hắn ngay lập tức ở trong hư không phác họa, vẽ ra từng cái vòng tròn.

“Trói thần!”

Đây là Triệu Phụ Vân lần lượt tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, từ trong viên hoàn pháp phù lĩnh ngộ ra đến phù chú.

Lúc Kim Ô thần điều kia vỗ cánh mà lên, trong mắt của hắn chỉ có xán lạn ngời ngời, hắn cái gì cũng không nhìn thấy, mà hắn trối thần pháp chú, thì dựa vào bản năng, hướng nơi rục rờ nhất rơi đi.

Hắn cảm thấy kịch liệt giãy dụa, thế là lại một lần nữa phác họa phù văn, đọc lên pháp chú.

“Trối thần!”

Sau khi liên tiếp bảy lần, tia sáng chói mắt kia rốt cục bắt đầu thu liễm, một cỗ to lớn giãy dụa lực lượng kia, cũng yếu bớt không ít, hắn cũng không có loại cảm giác tùy thời muốn bị tránh thoát.

Thế là trong ý thức của hắn, mang theo Kim Ô thần điều bị mình trối thần phù chú trối buộc trở về, hắn ý thức hạ xuống đến trong cây đèn.

Trong một chớp mắt, cây đèn bên ngoài phù phiếm kia một mảnh hỏa diễm nhanh chóng hướng phía cây đèn bên trong thẳng đi.

Mà trên cây đèn, không chỉ có cây đèn biến thành kim sắc, thân đèn ở một khắc đều thay đổi, trong men màu xanh đen, có kim hồng.

Triệu Phụ Vân mở to mắt, hắn cảm thấy vô cùng mỗi

mệt, miệng đắng lưỡi khô, hấn cảm giác bên trong thân thể của mình nước đều muốn bị sấy khô, cho dù hấn tu Thuần Dương Bảo Điện, cũng có một loại cảm giác thân thể muốn cháy.

Hấn vội vàng xuất ra Cam Lộ Đan, đây là đan dược hấn chuyên môn mua đến tắm bổ thân thể, một hơi nuốt vào năm khóa, một cỗ thanh lương từ thân thể phát ra, cả người chậm rãi thanh lương xuống, lúc này mới thở dài một hơi, sau đó đánh giá một ngọn đèn trước mặt này.

Hấn đầu tiên nhìn chính là đèn diễm, chỉ thấy đèn diễm biến thành kim hồng sắc, mà khi hấn nhìn chăm chú, lại phát hiện trong đèn diễm giống như có một con chim nghỉ lại ở trong đó.

Tựa như là trước đó hấn nhìn thấy Kim Ô trên một góc to lớn thanh đồng thụ nghỉ lại.

Trong lòng của hấn nghĩ đến một đoạn thần thoại, không thuộc về thế giới này Thần, có lẽ cũng thuộc về thế giới này thượng cổ thần thoại.

“Bồng Lai phía đông, Đại Dư sSơn, trên có Phù Tang Thụ, cây cao vạn trượng, trên đó nghỉ lại thập diểu, vì nhật chi tinh, mỗi ngày một diểu tuần hành thiên địa là kiêu dương... .”

Đây là trong lòng của hấn liên quan tới mặt trời thần thoại, mà vừa mới nhìn thấy, là huyền tượng, hay là chân thực?

Triệu Phụ Vân không rõ ràng.

Chương 132 : Hỏa độ

Triệu Phụ Vân nghĩ đến « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn » liên quan tới tế luyện Xích Viêm Thần Đăng một câu.

“Trời thần trong đèn, liền thành bảo!”

Cho tới nay, hẳn kỳ thật đều suy nghĩ câu nói kia ‘Thần’ Thần ở đâu?

Thỉnh thần hạ xuống đèn, đó thật sự là Xích Viêm Thần Quân sao?

Nguyên bản hẳn cảm giác Xích Viêm Thần Quân, hẳn thuộc về một loại khái niệm tính, mọi người đem cụ tượng hóa, lấy ký hiệu thay thế các Thần, lấy một người dáng vẻ, hoặc bộ dáng khác đem các Thần miêu tả ra.

Vì các Thần lập truyện, truyền tụng sự tích của bọn hắn, thế là bọn hắn liền từ trong hư vô xuất hiện.

“Vô, vạn vật chi mẫu.”

Triệu Phụ Vân nghĩ đến câu nói kia.

Mà lần này tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, lại để hắn đối với Thần Linh khái niệm có tiến thêm một bước hiểu rõ.

Thần Linh không chỉ có tồn tại ở hư vô, đồng thời cũng tồn tại ở trong tim mình.

Đã là ngoại thần, cũng là nội thần.

Bởi vì trong lòng của hấn một mực có truyền thuyết thần thoại không thuộc về thế gian này, những thần thoại ký ức chôn sâu ở trong nội tâm, liền thành hấn nhìn thấy ‘Thần Linh’ .

Nhìn thấy trong nháy mắt đó, đem trối lại.

Lúc này Triệu Phụ Vân nhìn Kim Ô thần điêu trên đèn diễm kia, nhìn điêu kia co lại quang mang, giống như một vòng nhỏ bé mặt trời, đúng là sinh ra cảm giác huyết nhục tương liên.

Trong lòng của hấn lại nghĩ, trừ bỏ những Thần Linh khả năng chân thực tồn tại, những Thần Linh cũng không phải chân chính tồn tại, nếu bị người tu hành mời ra, chính là trong ngoài tương hợp.

Trong ngoài tương hợp, chính là tu hành, không ngừng lấy tự thân hợp thiên địa, cảm ngộ thiên địa, đem giữa thiên địa pháp tượng đặt vào bản thân, đây chính là tu hành.

Trong đó, ngoại thần, người trong thiên hạ tế tự, truyền tụng kỳ danh, tổ pháp thân, vẽ hình dạng y quan, từ đó để Thần tồn tại, lại trong lòng lâu dài tụng thần danh giáo nghĩa, ở nội tâm đã tạo ra một ‘Thần Linh’ .

Trong lúc này tâm tạo nên nhưng thật ra là mình tách ra một cố ý thức, trong ngoài tương ứng.

Hiện tại Triệu Phụ Vân nhìn Kim Ô trên ngọn đèn này, trong lòng kinh hãi, hấn hiện tại có thể khẳng định, tế

luyện Xích Viêm Thần Đăng quá trình, không chỉ có là tế luyện một kiện pháp bảo, thậm chí có thể được xưng là một môn phương pháp tu hành.

Đây là để thần thoại trong lòng mình, từ hư vô đi hướng hiện thực.

Hắn ý nghĩ khẽ động, Xích Viêm Thần Đăng thuận hô hấp của hắn chui vào lỗ mũi của hắn, sau đó thuận ý thức của hắn chìm vào đan điền.

Pháp bảo bình thường căn bản không cách nào thu vào thể nội, muốn cùng bản thân tu hành pháp phù hợp.

Nguyên bản trong đan điền phù lục hạt giống, đúng là bông bênh trong quang mang trên Xích Viêm Thần Đăng, bao quanh đèn.

Xích Viêm Thần Đăng rơi vào đan điền một sát na, hắn liền có cảm giác đặc biệt, đã có cảm giác dị vật, lại có cảm giác pháp lực nháy mắt thâm hậu rất nhiều, còn có rất nhiều cảm giác huyền diệu nổi lên trong lòng.

Chỉ là chưa kịp tinh tế trải nghiệm, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chuông.

Đó là thâm âm gọi cửa, bên ngoài có người lay động linh đăng, là Thanh Tâm Linh phát toàn bộ Thiên Đô Sơn.

Hắn đứng dậy, mở cửa, cửa đang đứng một trung niên tu sĩ mặc bạch bào.

Hiện tại Triệu Phụ Vân đã phân rõ ràng, người tu Xích

Viêm Pháp chia làm rất nhiều loại, bạch bào này, thêu lên Hồng Nhật đồ án thuộc về Thánh Nhật Phái.

“Đa tạ sư huynh cho mượn tể đàn giúp ta luyện bảo.”
Triệu Phụ Vân nói cảm tạ.

“Sư đệ khách khí, chúng ta đều là người tu Xích Viêm Pháp, tự nhiên tương trợ, bất quá, nếu sư đệ có thể gia nhập chúng ta Thánh Nhật Pháp, ta vì người dẫn kiến vài bằng hữu, mọi người có thể cùng một chỗ tìm kiếm Thánh Nhật huyền diệu?”

Người này tên là Hà Kim Đẩu, từ Hoàng Anh sư tử giới thiệu.

Hắn nguyên bản muốn tìm tể đàn trong Thiên Đô Sơn, nhưng bởi vì cũng chưa quen thuộc đồng môn Thiên Đô Sơn, cho nên hắn mới tìm đến Hoàng Anh.

Mà Hoàng Anh đối với toàn bộ Thượng Viện đệ tử trong Thiên Đô Sơn có chút quen thuộc, nài cho Triệu Phụ Vân giới thiệu Hà Kim Đẩu, nói hắn tu Xích Viêm một mạch pháp thuật, trong đạo trường có lập tể đàn tu hành.

Cho nên hắn mới tìm được Hà Kim Đẩu.

“Sư huynh, ta tu cũng không phải là Xích Viêm Pháp, liền không gia nhập sư huynh pháp hội, bất quá, nếu sư huynh có gì cần, có thể đến tìm ta, ta đạo tràng ngay ở Kê Quan Lĩnh, sư huynh là biết.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ai, sư đệ một thân mặt trời hỏa tính nóng đậm như thế,

lại không phải tu Xích Viêm Pháp, thực sự tiếc nuối, người trên Kê Quan Lĩnh tu hành, ta ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy, nhất là lúc buổi tối, cùng chúng ta tu hành phương thức có sự khác biệt.” Hà Kim Đầu có chút tiếc nuối nói.

Sau khi hai người lại nói chuyện một hồi, Triệu Phụ Vân liền rời đi.

Hắn trở lại Kê Quan Lĩnh, tinh tế trải nghiệm lấy trên Xích Viêm Thần Đăng huyền diệu.

Trong đó mang đến cho hắn pháp ý, trừ bỏ nguyên bản ngưng khắc ở trên thân đèn những phù văn pháp ý kia, còn có ‘Phá vọng’, ‘Động sát’, trong đó nhất làm cho hắn cảm thấy huyền diệu chính là có một loại pháp ý có thể đáp lại người khác kêu gọi.

Loại pháp ý này rất vi diệu, không nói rõ được cũng không tả rõ được, giống như mình một sợi ý thức trên đèn này lớn lên, có thể nghe hiểu được người khác kêu gọi.

Hắn đem đạo pháp ý này xưng là ‘Thần ứng’ đây là sau khi tu hành đến rất cao, mới có một loại cảm ứng, là trong tâm linh thăng hoa đến rất cao trình độ mới có thể có được năng lực.

Mà liệt diễm đốt cháy, càng là một nháy mắt tăng lên mấy cấp độ, điều này khiến hắn đối với hỏa diễm lý giải càng thêm tinh vi, ngũ hỏa càng đạt đến nhập hóa cấp độ.

Trong lòng của hần sinh ra một cổ xúc động, hần nhắm mắt lại, tinh tế nghĩ đến hỏa độ chú ý hăng mục, nhập định nửa canh giờ cảm thấy hần không có vấn đề, trên người hần đột nhiên sinh ra hỏa diễm.

Sau đó cả người đều hóa thành một đám lửa ở trong Quan Tinh Động thiêu đốt, quần áo nháy mắt bị đốt rụi, mà hần thì biến mất không thấy gì nữa.

Qua một hồi lâu, ngọn lửa kia lại tụ cùng một chỗ, một lần nữa hóa thành một người, chỉ là toàn thân trần trụi.

Hần thở phì phò, trong lòng hưng phấn không thôi.

Hần ngự hỏa năng lực, đã để hần có thể hóa hỏa, cũng có thể được xưng là hỏa độ, bất quá, còn cần luyện tập, ở tình huống hóa thành hỏa diễm, nhanh chóng viên độ, mới thật sự là hỏa độ.

Hỏa diễm phiêu hốt vô hình, hóa hỏa sau ở trong hư không, tựa như lông vũ phiêu ở trong gió, có cảm giác không chỗ dùng lực.

Bất quá độ pháp trong « Thuần Dương Bảo Điển », có pháp môn sau khi hóa hỏa khống chế tự thân, cùng các phương pháp luyện tập.

Hần vì luyện tập hỏa độ, dứt khoát liền không tiếp tục mặc quần áo, mà trực tiếp lấy hỏa diễm ngưng hóa hỏa y, cả người giống như đang thiêu đốt.

Sau khi hần ở đó nhập định tu hành một ngày, liền bắt đầu luyện tập lên hỏa độ, rất nhanh, hần liền có thể sau

khi hóa hỏa, hình thành Hỏa Long ở trong hư không du tẩu, lại hình thành Hỏa Diễm Điều bay lượn, lại có hình thành hỏa tuyến, lấy một loại tốc độ nhanh hơn bay đi.

Bất quá, hấn cảm thấy cũng không tính nhanh, hấn muốn độn pháp càng nhanh.

Thế là, liền lại đi Tàng Pháp Lâu tìm kiếm độn pháp.

Độn pháp có không ít, đủ loại, nhưng hấn nhìn các loại hỏa diễm độn pháp giới thiệu, lại phát hiện hỏa độn pháp vốn không được tính là nhanh, nếu muốn càng nhanh, liền phải kết hợp rất nhiều vật khác.

Ngũ Hành loại độn pháp, ở trong các loại độn pháp vốn không đủ nhanh, đương nhiên, nếu có thể ngộ đại đạo, Ngũ Hành độn pháp kia, liền lại có một loại cảm giác đại xảo bất công trọng kiếm vô phong.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến Tuân Lan Nhân thủy độn pháp, nàng dùng chủng loại lặng yên không một tiếng động kia, có thể nói đã đạt tới một loại cảm giác huyền diệu nhập vi.

Triệu Phụ Vân từ trước tới nay chưa từng gặp Tuân Lan Nhân luyện pháp, nhưng mỗi một lần gặp nàng, đều cảm thấy nàng đang tiến bộ.

Lúc Triệu Phụ Vân lựa chọn độn pháp, nghĩ đến trong trí nhớ hai môn độn pháp trong truyền thuyết thần thoại.

Một môn là Phật Môn Tâm Quang Độn Pháp, một môn là Túng Địa Kim Quang.

Tâm Quang Độn Pháp kia, danh xưng tâm đến thân đến, niệm động liền tới.

Sở dĩ sẽ nghĩ đến môn độn pháp này, là bởi vì Xích Viêm Thần Đẳng của hắc có ‘Thần ứng’ huyền diệu, cho nên nghĩ đến độn pháp này.

Mà Túng Địa Kim Quang độn quang, ngược lại không chỉ hiện tại nghĩ đến, mà rất sớm đã nghĩ đến.

Trong phù lục hắc kết vốn có liên quan tới ‘Quang’ pháp tính, tự nhiên sẽ nghĩ đến môn độn pháp này.

Bất quá, hai môn độn pháp này có thể lưu đến về sau mình đi mở mang, đương nhiên, có lẽ mật pháp trong sơn môn, liền có cùng loại độn pháp đây?

Hắc nhìn những độn pháp kia, có Hỏa Long độn pháp, Hỏa Điều Tường Không Thuật, Vũ Hỏa Thuật, Tung Đẳng Thuật... . .

Khi hắc nhìn thấy Tung Đẳng Thuật, không khỏi đem bí tịch kia rút ra, hắc phát hiện môn độn pháp này có chút đặc biệt, thế mà có thể để người gửi trong ngọn đèn, từ trong một ngọn đèn nhảy đến trong một ngọn đèn khác.

Độn pháp này máu chốt liền ở chỗ đối với chung quanh đèn đuốc phải có cảm giác.

Triệu Phụ Vân trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ, nếu như có thể cảm ứng được đèn đuốc, liền có thể nhảy vọt đi, như vậy, nếu đèn này ở nơi xa xôi đây?

Phải chăng có thể?

Nếu đèn này là mình tế luyện một ngọn pháp đèn, giấu ở một địa phương an toàn, khi gặp phải nguy hiểm, phải chăng có thể hướng mình pháp đèn thi triển Tung Đăng Thuật?

Hắn cảm động pháp này tinh tế phẩm đọc, phát hiện Tung Đăng Thuật này, rất có thần diệu.

Nghĩ muốn tu thành, tuyệt không phải phổ thông hỏa pháp tu sĩ có khả năng tu thành.

Đây là một loại pháp thuật Thần Linh thi triển, hoặc nói là Thần Thuật cũng được.

Chương 133 : Thanh đàm cùng chân truyền

Đột nhiên, ngửi được một cỗ mùi thơm.

Một nữ tử hiện ra ở bên cạnh hắn.

Nghiêng đầu nhìn một cái, là một nữ tử thân hình cao gầy, ngũ quan lập thể, nàng mặc trên người đạo bào màu xanh lam, ngực mang theo một đóa kim sắc kim hoa.

Vật trang sức trên đầu đồng dạng là kim hoa.

Triệu Phụ Vân chỉ liếc mắt nhìn liền nhận ra nàng, nàng là Kim Linh, Hoàng Anh sư tỷ, đương nhiên cũng là sư tỷ của hắn, là Liên Hoa Pháp Hội Hội Chủ.

“Phụ Vân sư đệ, đã lâu không gặp a!” Kim Linh sư tỷ tay cầm lên một bản sách pháp thuật nói.

“Đúng vậy a, Kim Linh sư tỷ, thật xảo.” Triệu Phụ Vân nói.

“Khó được gặp phải Phụ Vân sư đệ, sư tỷ muốn mời người đi động phủ của ta ngồi một chút.” Kim Linh nói.

“Ngô, rảnh rồi đương nhiên phải đi sư tỷ nơi đó ngồi một chút, ta nghe nói, trong Thượng Viện, nếu chưa đi qua Kim Linh sư tỷ động phủ, đó là đến không Thượng Viện tu hành.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Ha ha, sư đệ thế nhưng là trăm mồi không được a.”
Kim Linh sư tỷ khẽ cười một tiếng nói.

Nàng cười mang theo vài phần cảm giác tức giận, hợp tại lúc này trên người nàng phát ra mùi thơm, để người không khỏi đối với nàng thiếu mấy phần sức chống cự.

“Rảnh rồi đương nhiên phải đi.” Triệu Phụ Vân cũng cười hồi đáp.

“Vậy thì tốt, buổi tối hôm nay chúng ta có một thanh đàm hội, không biết sư đệ nhưng có rảnh?” Kim Linh ở trước mặt mồi nói: “Sư đệ muốn tu pháp, ta nơi đó có thể vì người tìm đến bút ký tiền bối tu hành qua cho sư đệ nhìn.”

“Nha.” Triệu Phụ Vân cầm trong tay Tung Đăng Thuật cho nàng nhìn một chút, nói: “Có thể tìm môn này độ pháp tu hành bút ký sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Dù không dám nói nhất định có thể tìm tới, nhưng ta có thể thử một chút.” Kim Linh nói.

“Vậy, không biết sư tỷ thanh đàm hội lúc nào bắt đầu.”
Triệu Phụ Vân hỏi.

“Giờ Tuất bắt đầu, ngay trong Thính Đào Tiểu Điện.” Kim Linh khẽ cười nói, ánh mắt của nàng linh động, tựa hồ cực kỳ cao hứng, nói: “Sư đệ muốn đúng giờ đến a, nếu thất ước, sư tỷ muốn phải mặt dày.”

“Nhất định đến.”

Mùi thơm đi xa, Triệu Phụ Vân nhìn nàng rời đi bóng lưng, xác thực cảm thấy nếu bàn về nàng tướng mạo, là hiếm thấy mỹ nhân, cho dù trong tu sĩ cũng là tương đối ít có.

Triệu Phụ Vân như cũ xem Tung Đằng Thuật bí tịch trong tay, từ trong nội dung đến xem, xác thực hẳn là pháp thuật trong một giáo phái nào đó.

Đây cũng là một loại pháp thuật nhanh chóng đáp lại hương chúng.

Pháp thuật này viết rất giản lược, cùng loại với giới thiệu, căn bản cũng không biết làm sao tu luyện, sau khi đem thả trở về, hắn tiếp tục xem, phát hiện nơi này độ pháp mặc dù chủng loại phong phú, nhưng so với những độ pháp mà hắn tưởng tượng trong đầu đến nói, phải kém quá xa.

Hắn cũng không hề rời đi, vẫn ở đó đọc sách, hắn tùy tiện xem, có quan hệ với linh văn, có huyền hóa pháp, cũng có kim quang loại pháp thuật.

Nói đến kim quang loại pháp thuật, hắn nghĩ tới Kim Quang Chú.

Ở trong trí nhớ của hắn, Kim Quang Chú thuộc về Đạo gia bát đại thần chú.

Mà trong người hắn phù lục hạt giống, có liên quan tới ‘Quang’ pháp tính.

Pháp tính trong phù lục hạt giống, muốn biến thành chân chính hàng yêu trừ ma đại thần thông, lại không dễ dàng.

Mà bây giờ sở học sở tu đồ vật, chờ lần thứ hai kết phù lục, chính là có cơ hội kết phù lục hạt giống tương quan pháp tính.

Tỉ như hần đối với huyền hóa thuật lý giải, cùng trối thần phù chú, hết thảy tích lũy cùng lý giải, đều sẽ nở hoa, ở nhất định thời điểm kết thành trái cây.

Tất cả ký kết phù lục, đều là mình ngày bình thường tích lũy, là trong lòng mình đối với thiên địa cảm xúc cùng lĩnh ngộ lưu lại lạc ấn.

Triệu Phụ Vân ở lúc chênh lệch thời gian không nhiều, ra Tàng Pháp Lâu, sau đó Thính Đào Điện bên cạnh.

Trên núi đương nhiên không có tiếng sóng nước, chỉ có thể nghe sóng rừng.

Lúc ban đêm, tinh thần lấp lóe, người tu hành ở các nơi trong núi hình thành ánh sáng rực rỡ.

Đây chính là cảnh tượng ban đêm trong Thiên Đô Sơn, mọi người hoặc là tu hành, hoặc là đàm huyền luận đạo.

Bọn hần tốp năm tốp ba, trong đình dưới cây, hoặc trên tảng đá trần trụi, tâm tình về lý giải của mình trải qua mấy ngày nay.

Đương nhiên, còn có rất nhiều quang hoa đến từ trong

đạo tràng động phủ.

Lại có người đánh đàn, còn có người diễn pháp dưới ánh sao, dĩ vãng lúc này cũng kém không nhiều là lúc Triệu Phụ Vân tu hành, khi đó trên Kê Quan Lĩnh nhất định có một ngọn đèn bông bành ở bầu trời, lấy thái âm khí rèn luyện.

Hắn đi tới một cung điện nhỏ ở phần đuôi Tượng Bối Sơn, nơi đó chính là Thính Đào Điện, trong điện có quang hoa lộ ra, cửa khép hờ.

Hắn nghe nói, muốn dùng đại điện trong núi, còn phải giao một khoản linh thạch mới có thể.

Có thể trong sơn môn đại điện tụ hội, cũng coi là một loại biểu tượng tài lực.

Hắn đến không sớm không muộn, vừa vặn thời gian.

Chỉ là sau khi đi vào khép hờ cửa, liền nhìn thấy một đám người ngồi vây quanh ở đó, đều đã ngồi xuống, trước mặt mọi người đều bày biện rượu ngon, hoặc đang nấu trà, hoặc bày biện hoa quả khô cùng hoa quả tươi.

Triệu Phụ Vân đột nhiên nghĩ đến mình quên đi thanh đàm như vậy, bình thường đều là tự mình mang một chút ăn uống đến, hoặc một chút linh quả, hoặc trà hoặc rượu.

Đối với một Trúc Cơ tu sĩ đến nói, những thứ này cũng không khó thu hoạch được, chỉ cần làm cung phụng

trong một gia tộc, đặc sản trong gia tộc kia liền tự nhiên đưa ra.

Dù cho không đi làm cung phụng, ở trước động phủ của mình trồng một chút linh quả thụ cũng là dễ dàng.

Mà trong núi, rất nhiều nơi đều sẽ mọc ra hoang dại lá trà, cùng bốn mùa có hoa, chỉ cần nguyện ý, bản thân liền có thể đi hái tới chế thành trà.

Lại không tốt cũng có thể trực tiếp mua, trong sơn môn tự nhiên có người chuyên môn làm mua bán này.

Hắn ý thức được mình không có mang đồ vật đến, nhưng cũng không quay đi, mà đi đến, lúc nhìn về phía Kim Linh, nàng đã đứng lên, nói: “Phụ Vân sư đệ, vật người cần ta đều giúp người chuẩn bị, người chỉ cần ngồi là được, đêm nay người nhưng là nhân vật chính, chúng ta đều muốn nghe cao luận của người đây.”

Triệu Phụ Vân thấy được nàng chỉ vào trong đĩa tiểu hoa tươi bánh mỗi người trên bàn một đĩa, nàng lại chỉ vào một chỗ ngồi bên cạnh.

Triệu Phụ Vân nhìn tất cả mọi người tựa hồ đang chờ mình, tự nhiên là xin lỗi một tiếng, sau đó nói: “Thật có lỗi, ở Tàng Pháp Lô đọc sách, nhất thời quên đi thời gian.”

“Khó trách Phụ Vân sư đệ Trúc Cơ bất quá ngắn ngủi mấy năm, liền có thể ở hung hiểm chi địa Quảng Nguyên Phủ đặt chân, quả nhiên là cần cù.” Có một người mở miệng tán thán nói.

Triệu Phụ Vân ngược lại không nghĩ tới, sự tình mình ở Quảng Nguyên Phủ sẽ truyền ra trong núi, sau khi hắn ngồi xuống, không khỏi hỏi: “Chư vị sư huynh, lại cũng quan tâm sự tình ngoài núi?”

“Đương nhiên.” Có người nói.

“Trước khi trên núi dùng pháp với Quảng Nguyên Phủ, chúng ta có đảm nhiệm cung phụng ở Quảng Nguyên Phủ, đều lui trở về, mà lúc kia, đúng lúc là thời gian Phụ Vân sư đệ đến Quảng Nguyên Phủ, vừa đi, tự nhiên là bỏ lỡ, ngược lại lúc ở trong núi, nghe tới Phụ Vân sư đệ thanh danh, để chúng ta không khỏi sinh lòng cảm thán.”

Triệu Phụ Vân nhìn đến mọi người đều mỉm cười nhìn mình, không khỏi thở dài nói: “Chư vị sư huynh thực quá khen, ta đi Quảng Nguyên Phủ thực tế là bất đắc dĩ, nếu có thể ở trong núi yên tĩnh tu hành, đó mới là cầu còn không được.”

Hắn vừa nói xong, lập tức có người nói tiếp: “Phụ Vân sư đệ lời ấy, chính ứng chúng ta tu sĩ tâm, chỉ là vô luận người bình thường hay tu sĩ chúng ta, thường thường đều có lúc thân bất do kỷ, nhưng trong « Đạo Chân Luận » có lời, chúng ta tu hành trưởng thành, chính là ở mong mà không được, trong ưu phiền cầu yên tĩnh trưởng thành.”

“Sư đệ tâm hướng trong núi u tĩnh, nhưng lại không thể không tiến về ồn ào náo động, như thế mới có thể càng trân quý thanh tĩnh, lúc này lại về núi, nhất định có thể lên cao một tầng.”

Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn, phát hiện mọi người ở nơi này đều khen mình, đều đang nâng lấy mình, nói chuyện một người so với một người êm tai.

“Phụ Vân sư đệ, ta nghe nói người ở Quảng Nguyên Phủ, giết Trúc Cơ tu sĩ nhẹ nhõm như uống nước, thật làm cho sư huynh ao ước a.”

“Đúng vậy a, lúc người đi Quảng Nguyên Phủ làm Giáo Dụ, ai có thể nghĩ đến, mọi người còn cảm thấy người đắc tội người, khả năng khó chiếm được tốt.”

Mọi người lao nhao, nơi này có bản thân làm qua cung phụng trong Quảng Nguyên Phủ, bởi vì đại chiến, cho nên trở về, cũng có một chút người đối với Nam Lăng khu vực có hiểu rõ.

Bọn hắn hỏi Triệu Phụ Vân đại chiến, Triệu Phụ Vân cũng chỉ giản lược nói một câu.

“Ta nghe nói, lần này Nam Lăng nơi đó có thể ngưng chiến, là người Tuyết Long Sơn liên hợp tán tu Nam Lăng khu vực, cùng một chỗ cường ngạnh biểu thị, không hi vọng Thiên Đô Sơn cùng Thiên Sơn Quốc lại ở bọn hắn địa phương khai chiến, cho nên mới ngừng tay.”

“Tuyết Long Sơn có loại kia uy thế?” Có người hỏi.

“Trên Tuyết Long có một con Băng Ly, dù không bằng chúng ta Thiên Đô Sơn, nhưng ai lại nguyện ý quá phận trêu chọc bọn hắn đây? Vạn nhất đắc tội, bọn hắn đảo

hướng đối diện, vậy coi như không tốt.” Có người nói.

Triệu Phụ Vân ngồi ở nơi đó nghe, mọi người trò chuyện các nơi tin tức, có Nam Lăng khu vực, có Nam Hải chư đảo sự tình, còn có phía tây một chút Vô Gian Quỷ Vực truyền ngôn.

Triệu Phụ Vân phát phát hiện mình tin tức vẫn quá bế tắc, nhưng đây là điều khó tránh khỏi, khi một người chuyên chú vào tu hành, liền không thể phân tâm.

Lúc này đột nhiên có người hỏi: “Phụ Vân sư đệ, người có biết, lần này sau khi người trở về, là ai thay thế người ở bên kia làm Giáo Dụ sao?”

Triệu Phụ Vân lắc đầu, biểu thị không biết, kỳ thật trong lòng của hắn một chút cũng không quan tâm, hắn chỉ muốn trở về an tâm tu pháp.

“Là Hứa Nhã Thành.” Có người nói.

Bên cạnh Kim Linh nâng chén trà lên, hướng Triệu Phụ Vân mời một ly trà.

Một sợi nhàn nhạt hương trà quanh quẩn chớp mũi.

“A, là hắn.” Triệu Phụ Vân chỉ nói câu này, liền không tiếp tục nói.

Bên cạnh Kim Linh lại nói: “Trừ hắn ra, còn có Trì Phi Long.”

Trì Phi Long cũng đi nơi đó, tin tức này ngược lại để

Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn.

Bất quá hắn vẫn không có phát biểu ý kiến của mình, hắn chỉ muốn tu hành, truy cầu pháp lý tồn tại giữa thiên địa tối tăm, hoặc nhìn thiên địa phong cảnh, mới thật sự là tự tại.

Đương nhiên, trước lúc này, hắn hi vọng mình có thể về Triệu gia một chuyến, vì mẫu thân báo thù.

Khi một tiếng gà gáy vang lên, Triệu Phụ Vân đều kinh ngạc, bởi vì trong núi này lại có gà gáy, bên trong có người nói gà trống này là một vị sư huynh từ quê quán mang về, nuôi ở trong núi.

Nghe nói ở trong núi tu hành hơn mười năm, quê quán phụ mẫu đều già đi, cuối cùng mang về một con gà trống.

Đến lúc này, trận thanh đàm này liền kết thúc, nhưng Kim Linh lại gọi Triệu Phụ Vân, cho nên Triệu Phụ Vân liền lại ngồi xuống.

Hắn nhìn ra được, nàng hiển nhiên có lời muốn nói.

“Phụ Vân sư đệ, ta muốn chúc mừng ngươi.” Kim Linh sư tỷ nói.

“Sư tỷ, có gì nói ra lời ấy.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chân truyền.” Kim Linh sư tỷ bưng chén lên, thân thể lùi ra sau, bưng chén ở trước mũi người, nàng đang cầm một chén rượu.

“Ngô?” Triệu Phụ Vân mơ hồ không rõ lên tiếng.

“Sư đệ ngược lại giấu sư tỷ thật khổ.” Kim Linh sư tỷ nói: “Tất cả mọi người coi là, sư đệ người bị Hứa gia âm thầm thiết kế, không thể không đi Quảng Nguyên Phủ, nhưng chưa từng nghĩ, là sư đệ người tương kế tựu kế, ở Quảng Nguyên Phủ nơi đó lập xuống đại công, lại từ đó trở về, trực tiếp tấn thăng sơn môn mật truyền.”

“Nguyên lai Kim Linh sư tỷ cũng biết chân truyền.” Triệu Phụ Vân nói.

“Trong núi một mực có mật truyền chân pháp, lại tên chân truyền, ta cũng là gần nhất mới biết được.” Kim Linh sư tỷ nói.

Triệu Phụ Vân cũng bưng một chén rượu lên, nói: “Ta cũng như thế.”

Hắn hướng phía Kim Linh kính một chút chén rượu, uống một hơi cạn sạch, nói: “Sư tỷ, ta đi về trước, có rảnh lại liên lạc.”

Nói xong đứng dậy liền muốn rời khỏi, Kim Linh lại từ trong ngực xuất ra một quyển sách đến, nói: “Sư đệ có phải là quên, sư tỷ nói qua muốn đưa người một bản tu hành bút ký.”

Triệu Phụ Vân giống như giật mình nói: “Không phải sư tỷ nói ta còn quên, đa tạ sư tỷ.”

Kim Linh cười, đem sách đưa tới.

Triệu Phụ Vân sau khi nhận lấy, cũng không có lật xem.

Kim Linh thừa cơ hỏi: “Sư đệ lúc ở Quảng Nguyên Phủ, Tuân Sư vì người hộ giá hộ tống, sư đệ cùng Tuân Sư quan hệ, thật là tốt.”

“Sư tỷ ở trong núi tin tức linh thông, ta cùng Tuân Sư quan hệ thế nào, há lại sẽ không biết.” Triệu Phụ Vân nói xong, lại một lần nữa hướng Kim Linh thi lễ một cái, sau đó nói: “Đa tạ sư tỷ tặng ta bút ký, sư đệ trong lòng không kịp chờ đợi muốn trở về xem, liền tạm biệt rồi.”

Kim Linh cũng không nói gì nữa, chỉ mang theo vài phần ai oán khí tức thở dài một hơi, Triệu Phụ Vân lại không để ý đến, lui một bước, quay người rời đi.

Triệu Phụ Vân trở lại Kê Quan Lĩnh Quan Tinh Đạo Tràng trên tảng đá ngồi xuống. Ở trong gió sớm, xuất ra bút ký kia bắt đầu xem.

Viễn không sương sớm bao phủ sơn mạch, sương mù nặng nề.

Chỗ gần dưới chân, gió núi trện trện, chim trong núi âm thanh thanh thúy.

Quyển bút ký này không biết là ai viết, giấy đã ố vàng, xem ra đã viết thật lâu, nhưng giấy lại không giống như bị rất nhiều người đọc qua.

Hắn xem kỹ lấy nội dung trong đó.

Từ trong sách này giới thiệu đến xem, đây là một môn pháp thuật của Quỳ Hoa Phái trong Xích Viêm Thần Giáo.

Quỳ Hoa Hương Dương.

Ở đây, mỗi một vị hương chúng đều từ Miếu Chúc lấy được một ngọn đèn, Tung Đăng Thuật này, là lấy phương thức thần du, một ý niệm liền có thể ở giữa các đèn như nhảy vọt xuất hiện.

Thần du nhập mộng pháp hần cũng biết, bất quá, môn pháp thuật này đối với hần mà nói cũng không có bao nhiêu dùng, thế nhưng ở trong lòng, hần lại cảm thấy có lẽ có chút dùng, chỉ có thể ở trong lòng nhớ kỹ.

Thế là, hần vẫn mỗi ngày tu hành, luyện pháp, sau đó đến Tàng Pháp Lâu đọc sách.

Một ngày này, lúc tu hành trên đỉnh núi, đột nhiên có một con bạch hạc bay tới, hần trong lòng hơi động, đi theo bạch hạc bay vút đi.

Đi tới trong đạo tràng của Tuân Lan Nhân, nhìn thấy nàng đứng ở đó, chính đang tưới nước cho một gốc rễ cây nhìn qua cổ lão.

“Hôm nay mang người nhập chân chính sơn môn, truyền thừa chân chính pháp thuật Thiên Đô Sơn.” Tuân Lan Nhân mở miệng nói.

Triệu Phụ Vân không kinh ngạc, nhưng tâm vẫn thành thích nhảy lên, nàng giống như nghe tới, nói: “Thiên Đô

Sợ mật truyền chân pháp, có thể hay không được đến, liền xem chính người.”

“Mật truyền chân pháp này, chẳng lẽ có chỗ đặc biệt gì?” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

“Cái gọi là mật truyền, chính là pháp mật mà không nói, người được đến cái gì, người khác sẽ không biết.” Tuân Lan Nhân nói.

“Làm sao lại như vậy? Chẳng lẽ không phải người khác dạy sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Không có người dạy, chỉ có chính mình ngộ.” Tuân Lan Nhân đem ấm nước buông xuống, nói: “Đi thôi!”

Triệu Phụ Vân lời đến khóe miệng liền lại nuốt trở vào.

Chương 134 : Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh

Tuân Lan Nhân mang theo Triệu Phụ Vân xuất viện.

Mang theo hấn ở trong núi này hành tẩu, Triệu Phụ Vân đi theo sau không nói gì, lúc trước hấn có đi theo Dư Thần Quang ở trong núi đi qua, Dư Thần Quang nói muốn theo sát hấn, nếu không sẽ bị lạc trong núi.

“Tuân Sư, núi này gọi là gì?” Triệu Phụ Vân theo sau Tuân Lan Nhân hỏi.

Tuân Lan Nhân một thân huyền hắc đạo bào, phía trên giống như có Huyền Thủy pháp vận đang chảy, để nàng toàn thân lộ ra thần bí lại mông ảo.

“Thiên Đô Sơn.” Tuân Lan Nhân ngắn gọn trả lời, lại làm cho Triệu Phụ Vân sửng sốt một chút, hấn không có nghĩ qua sẽ là cái tên này.

“Tuân Sư nói Thiên Đô Sơn, là chỉ toàn bộ núi chúng ta, hay chỉ ngọn núi này.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đối với người ngoài đến nói là toàn bộ núi, đối với chính chúng ta đến nói, chính là một ngọn núi này.” Tuân Lan Nhân đi ở phía trước, một lát sau lại bổ sung: “Nơi này bất quá là chân núi.”

Triệu Phụ Vân không khỏi ngẩng đầu nhìn, cũng không thấy gì, chỉ thấy một mảnh tầng mây dày đặc, tầng mây

kia giống như trạng thái tĩnh, giống như họa lên, chỉ là thế gian này có ai có thể ở thiên không họa đây?

Hắn không khỏi hồi tưởng lần trước cùng Dư Thần Quang đi ở trong núi, lúc kia, mình có ngẩng đầu nhìn không? Hắn không nhớ rõ, không nhớ rõ phải chăng nhìn thấy bầu trời có tầng mây kỳ cảnh.

Đại khái là không nhìn thấy, nếu nhìn thấy, tất nhiên sẽ nhớ kỹ, trong lòng của hắn lóe lên ý nghĩ này.

Bất quá, khi vừa mới vào Lan Nhân Tiểu Trúc của Tuân Sư, chỉ thấy một mảnh mê vụ, trong sương mù tìm một đoàn pháp quang rơi xuống, cũng không thấy cao sơn phong đỉnh, chỉ thấy một mảnh sơn mạch kéo dài như ẩn như hiện.

“Vào núi thấy núi, người muốn dùng tâm nhìn.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân mới luyện thành pháp bảo Xích Viêm Thần Đăng trên đèn diêm, có phá vọng, động sát ý.

Đèn như thân, suy nghĩ khẽ động, trong hai mắt nổi lên một điểm ánh lửa, ánh lửa kia như kim sắc, chú thị sơn lâm nồng đậm mê vụ trước mặt.

Trong sơn lâm sương mù, trong mắt hắn giống như ánh nắng rơi vào trong đó, tự nhiên tản ra.

Chỉ là tản ra một tầng, y nguyên có rừng rậm che mắt, căn bản thấy không rõ con đường phía trước, ngẩng đầu nhìn tầng mây kia, trên tầng mây lại giống như rơi

vào ánh nắng, hiện ra kim sắc, cũng không thể như hắc tường tượng như vậy thấy rõ hết thấy.

“Núi này có linh bảo trấn áp, hai mắt của người làm sao có thể xem thấu, lại lấy tâm cảm giác, liền có thể thấy con đường phía trước.” Tuân Lan Nhân nói.

“Vâng.”

Hắn là lần đầu tiên nghe được linh bảo thuyết pháp, nhưng lại không xa lạ gì, chỉ cảm thấy nên như thế.

Triệu Phụ Vân liền không còn một mực dùng mình lĩnh ngộ pháp thuật đến xem, mà chậm rãi đem tâm yên tĩnh.

Đây gọi là người có hai mắt, một là mắt thường, hai là thần nhãn, tâm thần một thể, cho nên thần nhãn còn gọi là tâm nhãn.

« Vô Thủy Đạo Kinh » có viết: “Trong nhân thân tạng phủ khiếu huyết, giấu chư pháp, ngày đêm tồn nghĩ khả năng thấy thần.”

Nhiều người đã nhận xét, trong đó quyền uy nhất chính là nói, trong nhân thân bản thân liền có các loại pháp tính, nếu có thể lúc nào cũng quan tưởng phù văn, liền có thể kết thành phù lục.

Phù tại mọi người xem ra, chính là câu thông thiên địa ngôn ngữ, mà phù lục thì là chư thiên thần thánh danh hiệu, giữa thiên địa có các loại thần bí pháp tượng tìm hiểu được lại biết thần thánh danh hiệu, tự nhiên liền có thể hiệu lệnh thiên địa, ngôn xuất pháp tùy.

Mà nuốt Chân Sát, chính là tương đương với một loại dẫn, cho nên thường có người nói, chân sát làm dẫn, ký kết phù lục.

Nhưng một tu sĩ, nuốt một lần Chân Sát, kết một lần phù lục, liền tương đương với đem tự thân tinh khí thần đều hợp cùng một chỗ, lại nghĩ kết lần thứ hai, liền muốn tu hành một đoạn thời gian rất dài, lần thứ hai kết phù lục, liền là lúc mở Tử Phủ.

Kết phù lục, cần nồng đậm thần khí, mặc dù thần khí này như cũ tại thể, nhưng lại đều đã kết trong phù lục.

Tâm hấn chậm rãi yên tĩnh, như vào định cảnh, sau đó lại hướng phía trước nhìn, thế là hấn phát hiện, mình cùng Tuân Sư đều đang đi trên một đầu sơn đạo.

Đường núi có thêm đá, trên thêm đá có cỏ xỉ rêu, mà lại lúc này chính ở trên núi.

Nhìn về phía càng xa xôi, đường núi thêm đá uốn lượn, ánh mắt không thể mở rộng.

Ngẩng đầu hướng trước mặt nhìn, chỉ thấy một ngọn núi cao vút trong mây, hấn không biết mây kia che khuất bao nhiêu ngọn núi.

Lúc này, Tuân Lan Nhân đột nhiên ngừng lại, quay người nói: “Người đã có thể thấy được con đường lên núi, liền tự đi, truyền thừa liền ở trong núi, nhìn thấy chính là của người, thấy không được, chính là vô duyên.”

Triệu Phụ Vân sững sờ, hắn không nghĩ tới sẽ như vậy.

“Điều này, cứ như vậy đi lên sao?” Triệu Phụ Vân trong lòng nghi hoặc, hỏi: “Tuân Sư, truyền thừa này đến tột cùng là gì? Có thể cáo tri một hai.”

Tuân Lan Nhân lại nhàn nhạt nhìn hắn một cái, lắc đầu, nói: “Ta như cáo tri ngươi, ngươi liền có tri kiến chướng, sợ ngươi đi một chuyến uống công, đã là mật pháp, tự nhiên không thể biết.”

Triệu Phụ Vân nhìn Tuân Lan Nhân dáng vẻ, liền biết nàng sẽ không nói, lúc này cũng không nói gì nữa, chỉ thi lễ một cái, nói: “Đệ tử, cảm ơn Tuân Sư chi mệnh, liền lên núi.”

Tuân Lan Nhân không nói gì, Triệu Phụ Vân từ bên người nàng đi qua, hướng trên núi đi lên, khi chuyển qua một chỗ ngoặt, lại nghe được Tuân Lan Nhân thanh âm truyền đến: “Không thể nôn nóng, muốn tâm thành lòng yên tĩnh.”

Hắn quay đầu đã không nhìn thấy Tuân Lan Nhân, cũng không biết mình trả lời Tuân Lan Nhân có thể nghe được hay không, chỉ ứng tiếng, liền đi hướng trên núi.

Hắn một đường đi lên, đường dưới chân rất dài, hắn đi tới, phát hiện mình có chút thở, mình giống như một phàm nhân đang leo núi.

Hắn cảm thấy mệt mỏi, ngẩng đầu, trong đám mây kia chẳng biết lúc nào có ánh nắng chiếu xuống.

Tia sáng kia rơi trên người, để hấn cảm nhận được đã lâu nóng bỏng.

Triệu Phụ Vân ngừng lại, nhìn lên bầu trời, lại nhìn phương hướng, con đường kia phẳng phất vô cùng vô tận.

Hấn cảm giác được trên thân mệt mỏi, trong lòng không khỏi nghĩ, trên một con đường này, mình sẽ mệt mỏi, như vậy lại như thế nào lên được ngọn núi này đây?

Núi này cao vút trong mây, Triệu Phụ Vân không biết muốn đi tới khi nào mới có thể đến đỉnh núi, hoặc là căn bản liền đi không đến đỉnh núi.

Hấn y nguyên kiên trì đi lên, cuối cùng hấn vẫn là ngừng lại, bởi vì hấn phát phát hiện mình đi lên cây rừng tầng đá hai bên đường, đều như không có bao nhiêu biến hóa.

Hấn đứng ở đó, nhớ tới Tuân Sư lời nói, muốn tâm thành lòng yên tĩnh.

Hấn ở nơi đó ngồi xuống, tâm niệm chìm vào đan điền, nhập định, tĩnh tâm.

Nguyên bản tâm não động chậm rãi yên tĩnh trở lại, khi hấn lại mở to mắt, phát hiện cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Trước mắt đen kịt một màu, ngay từ đầu hấn còn cho là mình nhìn không thấy, nhưng sau khi lấy lại bình tĩnh,

liền nghĩ rõ ràng, là hoàn cảnh phát sinh biến hóa.

Hắn tâm niệm vừa động, Xích Viêm Thần Đăng trong đan điền liền xuất hiện trên tay , ánh đèn đâm rách hắc ám, hắn phát hiện mình hắn đang ở trong một căn phòng, chỉ là phòng này hắc ám trống rỗng.

Hắn lại một lần nữa nhắm mắt, ở trong lòng, thành tâm thành ý nói: “Đệ tử Triệu Phụ Vân, thành tâm hướng đạo, thỉnh Tổ Sư ban thưởng pháp.”

Không biết qua bao lâu, khi hắn lại một lần nữa mở to mắt, hắn phát hiện chính mình sở tại hắc ám phòng đã là một mảnh quang minh.

Trong phòng này có một chiếc giường, trên giường không có gì, lại giống như thường có người ngồi ở đó đã tọa tu hành.

Mà trên đầu giường, có một chồng sách đặt ở đó, giống như thường xuyên có người ở nơi này đã tọa tu hành đọc sách.

Hắn không khỏi cầm lấy một bản, quyển sách đầu tiên trên đó viết « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh ».

Nghe nói Vô Thủy Đạo Tổ lúc chưa thành đạo, dùng tên giả Thái Hư đạo nhân, hành tẩu thiên hạ, mà sách này « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » cùng Vô Thủy Đạo Tổ sẽ có quan hệ sao?

Chương 135 : Ba năm, chư pháp tại tâm

Triệu Phụ Vân không có lập tức lật ra, mà tiếp tục nhìn sách phía dưới, phía dưới một bản bí tịch tên gọi « Kim Ô Thần Quang Độn Pháp ».

Lại lật ra một quyển sách phía dưới: « Thái Hư Linh Văn ».

Lại nhìn xuống: « Thái Hư Tam Thập Lục Pháp ».

Trong lòng của hắn mừng rỡ không thôi, lại lần nữa cầm lấy « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » xem.

Hắn xem như si như say, trong đó nội dung phảng phất vì chính mình lượng thân làm, hắn đọc lấy không một chỗ không hợp mình tâm ý, giống như mình qua nhiều năm như vậy lý giải, khắp nơi phù hợp, chẳng những phù hợp hiện tại tu hành, đồng thời lại thỏa mãn trong lòng mình tưởng tượng.

Loại tưởng tượng này là hắn đã xem qua những tu hành đạo kinh kia, còn có hắn đối với kiếp trước thần thoại nhân vật các loại tu hành tưởng tượng.

« Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » chảy trong lòng của hắn, giống như nước chuyển vào trong ao, môn pháp này, phảng phất là đem mình biến thành một hư vô, mà “Xích Viêm” những thứ này bất quá là bộ phận bên trong.

Hắn phảng phất nhìn thấy mệnh mông tinh vũ, nhìn thấy hư vô.

Đan điền giống như thành hư vô, lại giống là vẫn ở nơi đó.

Phù lục hạt giống của hắn phảng phất không ở vào trong đan điền, lại có thể nói là ở khắp nơi trong thân thể, hắn nghĩ đến ở đâu liền ở đó, trong khí hải một vùng tăm tối, mệnh mông hư vô, một ngọn đèn ở giữa, chung quanh ánh đèn nổi trôi một ánh lửa.

Một ánh lửa kia là Xích Viêm Thần Phù, chậm rãi, theo hắn xem « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », lại đột nhiên phân giải ra, hóa thành điểm điểm màu sắc không đồng nhất quang hoa, suy nghĩ khẽ động lại tương hỗ kết hợp với nhau.

Trong lòng của hắn Kiếp Pháp phù lục chậm rãi rõ ràng lên, trong đạo phù lục này, chính yếu nhất chính là một chữ “Kiếp”, chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời, tuyệt không thể tả.

Nó giống như là một sợi sương mù vờn quanh biên giới quang hoa.

Mà Xích Viêm Thần Đẳng đột nhiên chấn động bay lên, phù chú còn đang quán quanh Kim Ô đều ở thời khắc này cùng nó hòa làm một thể, phảng phất thành trên người nó lông vũ, đỉnh đầu của nó thể mà xuất hiện một cây hắc vũ như quan, để Kim Ô Điều này lộ ra nhiều hơn mấy phần quý dị.

Triệu Phụ Vân xem hết sách này, tiếp lấy lại lật xem quyển sách tiếp theo « Kim Ô Thần Quang Độn Pháp », hết thấy đều chảy ở trong lòng, hình thành minh ngộ, sách này đồng dạng bao hàm những bộ dáng độn pháp trong lòng của hấn tưởng tượng, chỉ là lấy cảnh giới của hấn hiện tại nhiều nhất chỉ có thể tu ra cấp độ thứ nhất thôi.

Tiếp theo là quyển « Thái Hư Tam Thập Lục Pháp » kia, sách này khiến hấn không khỏi nghĩ đến Thiên Cương Tam Thập Lục Pháp, chỉ là khi hấn đọc qua, pháp thuật bên trong danh tự chỉ tốt ở bề ngoài, có chỗ giống nhau, cũng có chỗ khác nhau.

Tâm giới bất kể tuế nguyệt, khi hấn mở to mắt, phát hiện mình bất quá là ngồi trên thềm đá ở giữa ngọn núi uốn lượn, trên thân lại có lá rụng, có một đầu Tiểu Thanh Xà cuộn ồ ở giữa chân của mình.

Hấn ngẩng đầu nhìn lên trời, y nguyên có ánh nắng từ trong mây chiếu đến, rơi trên người mình, hấn không biết thời gian qua bao lâu, cầm quần áo nhấc lên, để ồ trong chân Tiểu Thanh Xà từ trên quần áo trượt xuống.

Tiểu Thanh Xà bị bừng tỉnh, giống như là sợ hãi, nhanh chóng du tẩu trong núi rừng.

Triệu Phụ Vân thuận thềm đá nhanh chóng xuống núi, trong lòng của hấn liên quan tới nội dung « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » ở trong lòng hiện ra, mà « Kim Ô Thần Quang Độn Pháp » cũng hoàn toàn tại tâm.

Chỉ có « Thái Hư Linh Văn » cùng « Thái Hư Tam Thập

Lục Pháp » thì không giống.

Thái Hư Linh Văn, thế mà chỉ nhớ rõ hơn mười linh văn, cũng đều là mình học qua linh văn thông qua « Cửu Thiên Văn Văn Bản Chương Lục ».

Chỉ là bên trong nhớ kỹ linh văn, trong đó lại có giải thích ý nghĩa, một linh văn liền hơn trăm văn tự giải thích, nhiều có một đại thiên văn chương, hơn vạn chữ đến giải thích nó ý nghĩa.

Khi hấn ở trong lòng hồi ức phẩm đọc, lập tức minh bạch trong đó ý nghĩa.

Trong đó pháp chú một mực chưa thể hoàn toàn thai nghén ra: Xích Viêm Sắc Lệnh: Đốt.

Nước chảy thành sông liền có thể thi triển.

Mà sau khi hấn lĩnh ngộ ‘Xích Viêm Sắc Lệnh’, ‘Thái Hư Tam Thập Lục Pháp’ trong lòng đột nhiên xuất hiện một đạo pháp — ‘Phân Thiên Chữ Hải’.

Bất quá, ‘Phân Thiên Chữ Hải’ này lại cần bố xuống pháp trận.

Đồng thời, hấn vừa đi xuống núi, vừa nhớ lại trong lòng còn nhớ rõ pháp thuật trong « Thái Hư Tam Thập Lục Pháp ».

Trong đó đạo thứ nhất pháp thuật chính là ‘Kim Quang Trảm Tà Pháp’.

Đạo pháp thuật này hẩn tinh tế cảm giác, chính là mình ‘Đao Binh Quyết’ cùng ‘Quang’ ‘Phá tà’ kết hợp lại cùng nhau, trong đó còn có chính hẩn lĩnh ngộ ngự quang hóa châm pháp thuật, nhất làm cho hẩn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, tựa hồ còn kết hợp trong lòng mình tưởng tượng ‘Kim Quang Chú’.

Đạo pháp thuật thứ hai: Thiên Biến Vạn Hóa.

Thiên Biến Vạn Hóa này lại phân rất nhiều chủng loại, giấy hóa, hoả hóa, ảnh hóa, đều là cơ sở, như nghĩ đến cấp độ càng tinh thâm hơn, còn cần tu trì nhiều hơn.

Đạo pháp thuật thứ ba: Kim Ô Cầm Nã Thủ.

Đây là một môn cầm nã pháp, có thể cầm nã phi kiếm cùng pháp bảo.

Đạo thứ tư: Thần Du Linh Ứng.

Đạo thứ năm: Ngự pháp.

Đạo thứ sáu: Luyện bảo.

Đạo thứ bảy: Phù chú.

Đạo thứ tám: Thái Hư Càn Khôn Tự.

... ..

Hẩn phát hiện, « Thái Hư Tam Thập Lục Pháp » này liền đem mình biết đồ vật, quy nạp dung hợp một chỗ, hình thành pháp thuật mới, pháp thuật mới hình thành này,

cũng đều là dáng vẽ trong lòng hấn tưởng tượng.

Một đường xuống núi, cũng không có cái gì ngăn cản, hấn hạ sơn, thầm nghĩ lấy Tuân Lan Nhân Lan Nhân Tiểu Trúc, đúng là rất nhanh liền tìm tới.

Lúc gõ Lan Nhân Tiểu Trúc cửa, cửa giống như bị gió thổi mở, hấn đi vào, trong tiểu viện so với lúc hấn rời đi, thực vật dây leo nhìn qua càng thêm phồn thịnh một chút.

Hấn mặc dù không biết mình ở trên núi bao lâu, nhưng có thể khẳng định hấn là thời gian không ngắn.

Bên trong nhìn qua không có người, bất quá, hấn nhìn thấy Huyền Âm Châu bày trên mặt bàn ở ngay giữa phòng, liền minh bạch, Tuân Sư nhất định ở bên trong.

Huyền Âm Châu kia nhìn qua càng thêm thần bí, bên trong lam quang điểm điểm, Triệu Phụ Vân nhìn kỹ, lại có một loại cảm giác mơ hồ choáng váng đầu, phảng phất ý thức của mình muốn bị hút vào trong đó.

Hấn cảm thấy mình ở trên núi, vô luận là pháp lực hay là đối với pháp ý cảm ngộ đều rõ ràng nồng đậm rất nhiều, nhưng lúc này lại cảm thấy khoảng cách giữa mình và Tuân Sư vẫn chưa rút ngắn.

Hấn quay đầu nhìn, nhìn thấy Tuân Sư ngồi trên giường tu luyện.

Một thân huyền mặc sắc đạo bào, đỉnh đầu màu đỏ pháp quan, như vẽ rồng điểm mắt, Triệu Phụ Vân cảm

thấy, màu đỏ pháp quan kia giống như pháp quan trên đầu tiên hạc.

Tuân Lan Nhân vẫn nhắm mắt lại tu hành, mà Triệu Phụ Vân thì hướng nàng hành lễ, khi thẳng người lại, nàng mới mở to mắt, nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy mình giống như muốn bị nàng nhìn thấu.

“Không sai, mặc dù người ở trên núi qua ba năm mới xuống, nhưng khí tức ngưng luyện, pháp ý uẩn mục, nên có thu hoạch.” Tuân Lan Nhân nói.

“Đa tạ Tuân sư.” Triệu Phụ Vân trong lòng kinh ngạc thế mà qua ba năm, quả nhiên là tu hành không tuế nguyệt, trong núi bất kể năm.

“Không cần cảm ơn ta, muốn cảm ơn thì cảm ơn Thiên Đô Sơn, cảm ơn đại di người, nàng đối ta có ân.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân kỳ thật cũng không biết Tuân Lan Nhân cùng đại di quan hệ như thế nào, hẳn thậm chí không biết xuất thân của Tuân Lan Nhân là gì.

Hắn phát hiện mình đối với Tuân Sư hiểu rất ít, trên người nàng giống như bao phủ một tầng mê vụ.

“Vốn hẳn nên dẫn người đi thấy Phó Chưởng Giáo, nhưng Phó Chưởng Giáo đi Trấn Hải Các, cho nên chỉ có thể chờ sau này, vừa lúc có một việc cần người đi làm, trong núi nhất thời tìm không thấy người thích hợp, người nếu như đã hạ sơn, nhận việc này, cũng có thể

coi là du lịch.”

“Mời Tuân Dư phân phó!” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hứa Nhã Thành bị nguyên bản Lam gia thiếu chủ Lam Huy giết, người Hứa gia đi báo thù, nhưng trong đó có người phối hợp Lam Huy giết người, cho nên trong núi cần phải có người đi đem người bắt trở lại, nếu không thể bắt liền giải quyết tại chỗ.”

Triệu Phụ Vân vô cùng kinh ngạc, Hứa Nhã Thành thế mà chết rồi, làm sao liền chết rồi?

Hắn đột nhiên nghĩ đến một câu, trên con đường tu hành, ngoài ý muốn mới là trạng thái bình thường, trường thọ mới là ngẫu nhiên.

Chương 136 : Trong núi có danh truyền

Đối với Hứa Nhã Thành chết, Triệu Phụ Vân trong lòng kinh ngạc lại ngoài ý muốn.

Dù sao Hứa gia trong Thiên Đô Sơn không phải là không có căn cơ.

Cứ việc Tuân Sư đối với Hứa Nhã Thành chết, giống như hoàn toàn không thèm để ý, nhưng Triệu Phụ Vân vẫn hỏi: “Hứa gia, tại sao không có phái người bảo hộ hắn?”

“Hứa Thế Khâm ở đó bảo hộ, nhưng Lam Huy chính diện tập kích, cùng Hứa Thế Khâm đại chiến một trận, mà bên cạnh lại có người ám sát Hứa Nhã Thành.”

Nghe Tuân Lan Nhân nói rõ ràng, hắn không khỏi càng thêm kinh ngạc, nói: “Lam Huy kia thế nào lại là Hứa Thế Khâm đối thủ.”

“Lam gia truyền thừa có chút huyền dị, Lam Thiếu Huân đem truyền thừa truyền cho Lam Huy.” Tuân Lan Nhân thuận miệng nói.

Triệu Phụ Vân không khỏi ở trong lòng nghĩ, Hứa Nhã Thành ở lúc Hứa Thế Khâm cùng người đại chiến, thế mà không biết hảo hảo che giấu mình, thực sự là chết chưa hết tội.

Hắn không khỏi nghĩ, lúc ấy Tuân Sư trong Trấn Nam Quan Lam gia, là có cơ hội giết chết Lam Huy, hắn tin tưởng Tuân Sư lúc ấy tuyệt đối có thể làm được, nhưng nàng không có, chỉ đem mình cùng Mã Tam Hộ tiếp đi.

Sau đó trực tiếp về Thiên Đô Sơn, bên kia thì từ người Hứa gia tiếp nhận, khi hắn nghe tới tin tức này, liền cảm giác Hứa gia đang hái đằng sau công quả, phía trước cứng rắn xương heo bị cắn mở, đằng sau chỉ cần một người trường tụ thiện vũ, đến nơi đó lung lạc thế gia chi tâm liền có thể, từ đây Thiên Đô Sơn liền ở nơi đó đặt chân.

Nhưng là phúc hê họa sở phục.

Hắn không khỏi liếc mắt nhìn Tuân Sư, cẩn thận hỏi: “Tuân Sư sớm biết Hứa gia sẽ tiếp nhận Quảng Nguyên Phủ?”

“Hứa gia chủ nhập thế, gắng sức thôi động dụng pháp Quảng Nguyên Phủ, sao lại không nghĩ tiếp nhận Quảng Nguyên Phủ.” Tuân Lan Nhân nhìn hắn, đứng dậy, nhàn nhạt nói.

Nàng đi tới bên cửa sổ, từ nơi đó, chính dễ dàng nhìn thấy trong viện một gốc hoa thụ.

Một gốc hoa thụ kia rễ cây trắng, nhưng nhìn đi lên lại giống như dài rất nhiều năm, không ngừng bị chém đứt, không ngừng mọc mầm non.

Trên thân cây kia trong mấy nhánh cây thưa thớt có một nhánh là nở hoa màu đỏ, cực giống Tuân Sư đỉnh đầu

đạo quan màu sắc.

Triệu Phụ Vân trong lòng lóe lên ý nghĩ này.

Nhưng vẫn nhanh chóng thu hồi tâm tư, Tuân Sư nói là biết Hứa gia nhất định sẽ muốn nhập chủ Quảng Nguyên Phủ.

Như vậy Tuân Sư là cố ý giữ lại Lam Huy sao?

Hắn nghĩ nghĩ, lại cảm thấy Tuân Sư không phải người đùa nghịch âm mưu tốt như vậy, hết thấy đều chỉ làm chuyện hợp tâm tình mình.

Tâm tính của nàng, vốn liền sẽ không đi giết Lam Huy, bởi vì lúc kia Lam Huy cũng căn bản cũng không có làm chuyện tổn thương Thiên Đô Sơn, Thiên Đô Sơn cũng không phải loại môn phái hơi một tí diệt cả nhà người ta.

Cho nên, hết thấy đều như thế tự nhiên.

Ai có thể từ nơi này nói điều gì đây?

Hắn không khỏi nghĩ đến một từ: Đạo pháp tự nhiên.

Hắn không biết Hứa gia khắp nơi tính toán mình, Tuân Sư có tức giận hay không, nhưng có thể khẳng định, Tuân Sư tuyệt đối không phải loại người không nhìn thấy nguy cơ, cũng tỷ như mình đi Quảng Nguyên Phủ, nàng liền từ một nơi bí mật gần đó bảo vệ.

“Người tu hành, hết thấy đều lấy tu hành làm trọng, người lần này đi muốn tìm người, một thân bối cảnh đều

có thể đi Vô Lượng Viện hỏi rõ ràng, bất quá, lần này du lịch, nếu như người đi ngang qua Ly Sơn, liền thay ta đi lên Ly Sơn bái phỏng một người.” Tuân Lan Nhân nói.

Việc thay thế Tuân Lan Nhân bái phỏng người khác, ngược lại để Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn, hắn cảm thấy Tuân Lan Nhân loại này lãnh ngạo tính tình, hẳn là khó có bằng hữu.

Không đợi hắn hỏi là ai, Tuân Lan Nhân cũng đã nói: “Nàng tên là Cận Tú Chi, là bằng hữu năm đó khi ta xuống núi du lịch gặp nhau, nàng tính cách ôn nhu, khéo hiểu lòng người, từ biệt đã có hơn hai mươi năm chưa gặp.”

Tuân Lan Nhân khó được phát ra một tia cảm khái.

“Tuân Sư sao không tự mình đi gặp một lần?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Kỳ thật, cũng không có lời gì nói, đúng, người giúp ta đem căn ngọc tiêu này mang cho nàng, tiêu này là lúc ấy người ở ngoài Quảng Nguyên Phủ cùng Phong Vũ Sơn đệ tử chém giết sau rơi xuống, ta lại tế luyện một phen, nàng tốt vận luật, thiện thời tiêu, nhiều năm không gặp, tay không, không tốt đi.”

Tuân Lan Nhân nói, hái xuống một cây ngọc tiêu treo ở vách tường, Triệu Phụ Vân sau khi nhận lấy, nhìn phi thường tinh xảo xinh đẹp.

Phía trên có mấy linh văn, hắn sau khi nhìn thấy, đúng là nhận ra.

“Đại âm hi thanh!”

“Người đi đi, nếu như... .” Tuân Lan Nhân lại dừng lại, chuyển mà nói rằng: “Không có việc gì, người đi đi.”

Triệu Phụ Vân lòng đầy nghi hoặc, liền không có hỏi nhiều.

Từ sau khi đi ra Lan Nhân Tiểu Trúc, hấn trong lòng hơi động, nguyên bản chỉ bình thường ngự không bay vút lên, thân thể đột nhiên phun toả hào quang, cả người giống như tản ra trong quang, mơ hồ có thể thấy được một con Kim Ô thần diệu xuất hiện.

Chỉ là Kim Ô thần diệu mới xuất hiện, liền hóa làm một đạo hồng quang biến mất trong phong vân, chỉ chớp mắt cũng đã rơi xuống Kê Quan Lĩnh.

Trong lòng của hấn mừng rỡ, cảm thấy độn pháp này cho một loại cảm giác vì chính mình đo thân mà làm.

Không khỏi lại nghĩ, vừa mới quên hỏi Tuân Sư, trên Thiên Đô Sơn đến tột cùng có linh bảo gì.

Nhìn xem sắc trời sắp muộn, hấn cũng không có đi Vô Lượng Viện, mà ở nơi này diễn luyện lên pháp thuật.

Nhất là « Kim Ô Thần Quang Độn Pháp », hấn càng luyện càng thuận buồm xuôi gió, không còn như ban đầu như thế muốn hóa hỏa lại hóa quang.

Hấn biết rõ, độn pháp trừ bỏ đi đường, chính là dùng để

bảo mệnh, thi pháp tốc độ nhất định phải nhanh, nếu không có thể bị người chém giết khi chưa độn.

Núi này có một chỗ tốt, chính là có thể ở đây tận tình diễn luyện độn pháp.

Hắn cũng không quan tâm người khác có thể nhìn thấy từ xa, hưng khởi, ở trong hư không vừa đi vừa về thả người hóa quang, người nhìn từ xa, liền sẽ thấy hắn giống như một con kim sắc điểu đột nhiên bay lên, tự nhiên đi xa.

Ngay từ đầu, hắn còn không chế không nổi khoảng cách, chậm rãi liền có thể nắm giữ một chút, bất quá đến cùng là độn pháp tiêu hao rất lớn, chỉ sau sáu lần, liền thần mệt kiệt lực.

Khi hắn ngồi ở trên đỉnh núi đã tọa tu hành, quan tưởng trong hư vô mệnh môn hết thấy sắc trời vân khí đều nhập trong thân thể, lại có hai đạo kiếm quang bay tới.

Một đạo kiếm quang hùng vĩ loá mắt, một đạo nhỏ bé như tơ mà linh động.

Hai người này một người mặc áo bào xám, một người thanh bào, mỗi người quanh thân đều có một đạo kiếm quang vờn quanh.

Xem ra bọn hắn giống như thường ở trong mây luyện kiếm, bởi vì Triệu Phụ Vân luyện tập độn pháp, cho nên hấp dẫn ánh mắt của bọn hắn.

“Thế nhưng là Triệu Phụ Vân sư đệ?” Thanh niên cao

lớn mặc áo xám, tay tại hư không tìm tòi, kiếm quang bỗng bình như lông vũ ở bên cạnh hắc liên bị hắc kệp ở giữa ngón tay.

Một người khác thì đứng yên trong hư không, đánh giá Triệu Phụ Vân.

“Vị sư huynh này, hữu lễ, sư huynh như thế nào nhận ra ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ha ha, người ở đây tu hành, ánh lửa hội tụ, chỉ cần không mất mù đều có thể nhìn thấy, sau khi nghe ngóng liền biết là người ở đây. Bất quá, ta biết tên người, vẫn là nghe nói sư đệ ở trong Quảng Nguyên Phủ cùng người quyết tử đấu, pháp thuật hoa lệ mà tiêu sái, một đôi tay áo huy sái, mặc cho đối thủ kiếm quang phi đâm, đều không cận thân được người.” Đối phương cười mở nói.

Nhưng vô luận hắc liên làm sao nhìn qua sáng sửa, Triệu Phụ Vân đều có thể nghe được, hắc liên có ý nghĩ muốn thử một chút.

Dù sao đối phương là luyện kiếm, một người chủ tu kiếm thuật, nghe nói có người có thể một đôi tay áo liền ngăn cản được phi kiếm, như thế nào sẽ không nghĩ kiến thức một chút đây.

Nhìn thấy hai người bọn họ dáng vẻ kích động, Triệu Phụ Vân lại thở dài nói: “Sư huynh sợ là hiểu lầm, bất quá là một con em thế gia, hắc ngự kiếm chi năng, làm sao có thể so được hai vị sư huynh.”

“Vừa mới kiếm quang của hai vị sư huynh ngưng luyện mà thanh chính, nhất định tu chính là chính tông kiếm thuật, há lại là những người được một thanh kiếm, bằng ngự pháp mà thi triển kiếm thuật có thể so bì!”

Triệu Phụ Vân, tựa hồ nói đến đối phương tâm khảm, đối phương không khỏi cười to nói: “Nói tốt, người tu kiếm đạo, cần trước luyện bảo kiếm, dựng nó tính linh, mới có thể sơ thành, bọn hần bất quá là ngự bảo thôi.”

Triệu Phụ Vân cảm thấy, hần nói có đạo lý, lúc ấy hần không có lựa chọn tu kiếm đạo, chính là cảm thấy chân chính kiếm đạo, cực kì hà khắc, muốn luyện một thanh kiếm tốt là rất khó.

Không riêng kiếm phiôi cần vật liệu đắt đỏ, phía sau tẩy luyện cần thiết linh dược càng là không biết muốn bao nhiêu, cho nên người chân chính tu kiếm đạo, nhất định là người gia cảnh giàu có.

“Chưa thỉnh giáo hai vị sư huynh đại danh.” Triệu Phụ Vân ôm quyền hỏi.

“Người không biết chúng ta?” Người kia mở to hai mắt nhìn, con mắt của người này xác thực rất lớn, trong những người hần quen biết, chỉ có trong Vụ Trạch danh hào ‘mắt to’ vị kia mới có thể hơn.

“Sư huynh, ta ngày thường ít đi lại ở trong núi, lại gần đây mới về núi, cho nên, không biết sư huynh uy danh.” Triệu Phụ Vân mang theo vài phần áy náy nói.

“Không có việc gì không có việc gì, ta gọi Hách Xuân

Phong, hấn gọi Thạch Hội Xuân, lần này ở Nam Lăng nơi đó cùng người Thiên Sơn Quốc đại chiến năm sáu trận, ngược lại được rồi một danh hiệu ‘Xuân Hàn Song Kiếm’.”

Đối phương cười, giống như không thèm để ý danh hiệu này, nhưng lại vẫn có một loại cảm giác đặc ý.

Bất quá Triệu Phụ Vân cảm thấy, hấn đặc ý không phải danh hiệu, chuyện đặc ý chính là để cho địch nhân ghi nhớ mình.

Vị Thạch Hội Xuân kia, ngược lại không nói một lời.

“Triệu sư đệ thế nhưng vừa từ trên Thiên Đô Sơn xuống tới?” Hách Xuân Phong nhìn một chút sau lưng Triệu Phụ Vân Quan Tinh Đạo Tràng nói.

“Hách sư huynh có gì nói ra lời ấy?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại.

“Ta nghe nói sư đệ sớm liền trở lại, thế nhưng đỉnh núi này lại thật lâu không người, hôm nay trở về gặp sư đệ độn pháp huyền diệu, không giống bình thường, trước đây chưa từng gặp, cho là được truyền thừa mật pháp trong Thiên Đô Sơn.” Hách Xuân Phong nói.

“Hách sư huynh kiếm quang tung hoành, lại yên tĩnh im ắng, Thạch sư huynh kiếm quang như tơ, linh động huyền diệu, khi xuyên không như tơ bạc thấu mây, như sư đệ khôn ngoan đoán sai, cũng là được truyền thừa từ trong núi a.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ha ha, đương nhiên, chính là truyền thừa mật pháp kiếm thuật, cho nên chúng ta mới có thể ở trong mây này luyện kiếm, sư đệ, nhưng muốn cùng ta so tài một chút, nhìn xem là người độn thuật nhanh, hay là chúng ta kiếm độn nhanh.” Hách Xuân Phong cười hỏi.

“Sư huynh, ta đã thần mệt kiệt lực, đang muốn nhập định tu hành, liền không nhiều hai vị sư huynh luyện kiếm hào hứng.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Vậy thì tốt, có thời gian sẽ cùng nhau diễn pháp.” Hách Xuân Phong nói xong, đúng là túng kiếm mà đi hướng viễn không.

Thạch Hội Xuân vẫn luôn chỉ đứng yên trong hư không mà chưa đặt chân trên núi, hướng Triệu Phụ Vân điểm nhẹ đầu, liền cũng đuổi sát phía sau.

Nhìn xem hai đạo kiếm quang đi xa, trong lòng của hắn không khỏi cũng cảm thán, kiếm tiên nhân, quả nhiên soái khí.

Hắn không khỏi lại nghĩ tới mình, ở trong núi một lần nữa bị chinh lý qua ‘Thái Hư Càn Khôn Tự’ môn pháp này, quả nhiên huyền diệu khó lường, đáng tiếc, mình mới chỉ thi triển được đệ nhất trọng thôi.

Phải hảo hảo luyện tập một phen, tranh thủ lên một trọng, tương lai gặp phải những người luyện kiếm này, cũng tốt huy tụ đỡ kiếm quang.

Hắn ngồi trong tinh quang trên đỉnh núi, cảm giác hư không chư linh quang nhập thân.

Chỉ thấy trên thân quang hoa ần ần, không còn như
trước đó như thể ánh lửa sôi trào.

Mà như có chút điểm quang hoa, từ trong hư vô chui
vào thân thể hần.

Chương 137 : Nhiệm vụ bí mật

Triệu Phụ Vân ngày hôm sau liền đi Vô Lượng Viện.

Vô Lượng Viện Viện Chủ Ngô Duy Sơn triệu gặp hắn, đây là lần thứ nhất nhìn thấy Vô Lượng Viện Viện Chủ, lần trước nhìn thấy chính là Phó Viện Chủ Phí Vu.

Hai người nhìn nhau, nhưng Triệu Phụ Vân không có nhìn nhiều hắn, liền cúi đầu hành đạo lễ.

Trong mắt hắn, Ngô Duy Sơn này cũng không thể nhìn rõ tuổi tác, nhưng mí mắt lỏng, cổ vạm vỡ rành, tuổi tác ửng sẽ không nhỏ.

Mà đối phương thì nhiều quan sát một chút Triệu Phụ Vân, nói: “Xem ra, Tuân sư muội hết lòng để người vào Thiên Đô Sơn, quả thật không sai, có không ít người sau khi vào núi, lại tay không mà về, cho dù có đoạt được, cũng không có gì để khen, người như thế, không có chút nào tu hành tài tình, thực sự là lãng phí.”

Triệu Phụ Vân đương nhiên không biết, ở phía sau còn có những chuyện này, nhưng nghĩ đến cũng đúng.

“Lúc người đi Quảng Nguyên Phủ, Phí sư đệ từng để người thu thập quan hệ của chư thế gia Quảng Nguyên Phủ, sau đó viết thành sách, nhưng người không có nửa điểm kết quả, Tuân sư muội tiến cử người vào trong núi ngộ pháp, có người nói người tuy có thụ hiểm, nhưng lại

không có hoàn thành nhiệm vụ trong viện giao phó.”

“Tuy nhiên, từ khi người Trúc Cơ đến nay chỗ hiển lộ tài tình, mọi người cũng nhìn thấy, chúng ta Thiên Đô Sơn dẫn vào công đức tính toán, chỉ là vì không để một chút người dung tục làm bẩn Thiên Đô Sơn, lại không phải vì ngăn cản những đệ tử như ngươi.” Ngô Duy Sơn nói.

Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể hành đạo lễ.

“Đêm hôm qua, Ngô tôn nhi Hội Xuân nói, thấy Kê Quan Lĩnh có người độn pháp huyền diệu, đường hoàng khí quyền, lại mau lẹ như hồng quang vút không, độn pháp kia chắc hẳn chính là người từ trong núi ngộ được đi.” Ngô Duy Sơn hỏi.

Triệu Phụ Vân đầu tiên là suy nghĩ một chút, mới hiểu được hẳn nói ‘Hội Xuân’ hẳn là đêm qua thanh y đạo bào tu sĩ không nói một lời.

“May mắn có chút lĩnh ngộ, không phụ sơn môn hậu ái.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ha ha, quá khiêm tốn, quá khiêm tốn, Tuân sư muội ánh mắt, há lại sẽ sai, đến, đây là người lần này xuống núi nhiệm vụ mục tiêu.”

Ngô Duy Sơn cầm qua một quyển trục, sau khi triển khai là một bộ họa, họa lên người tướng mạo, có danh tự, cùng thi triển qua pháp thuật, ngoài ra, liền không có.

“Phía trên này tính danh, tướng mạo, đều không thể coi

là thật, đương nhiên, người chỉ cần ghi nhớ hấn thân vận liên có thể, có thể tìm tới liên tìm, tìm không thấy cũng được, chỉ là người lần này xuống núi du lịch, nếu gặp phải đồng môn, hoặc là người cùng trong núi có nguồn gốc, có khả năng giúp đỡ liên giúp một tay, từng li từng tí, đều là hương hỏa duyên phận.” Ngô Duy Sơn nói.

Triệu Phụ Vân tự nhiên là đồng ý, sau đó cầm lên nhiệm vụ văn thư cáo lui.

Hấn cũng không ở trong núi lưu lại, đi một chuyến Hạ Viện, biết được Văn Bách, Văn Tầm, Dương Liễu Thanh vẫn không có trở về.

Hấn biết, Nam Lăng khu vực từng có đại chiến, mà Văn Bách cùng Văn Tầm hai người ở nơi đó, cũng không biết tình huống thế nào.

Bất quá, không có tin bọn họ chết truyền đến, tự nhiên chính là vô sự.

Mà Dương Liễu Thanh nghe nói là Tuần Sát Viện điều động, cũng không biết đi làm gì.

Hấn đi tới bên ngoài gian phòng nơi hấn đã từng ở, hướng bên trong nhìn lại, đang có một nữ tử mặc đạo bào màu xanh da trời, ngồi dưới mái hiên xem một quyển sách.

Nhìn sách kia đáng vẻ, Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, là tu hành bút ký mình lưu trong phòng.

Nàng cảm giác giống như có người đang nhìn mình, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa, lại cũng không nhìn thấy gì.

Tại nàng ngẩng đầu nháy mắt, Triệu Phụ Vân đã ẩn vào ánh nắng.

Người có thể hóa quang mà động, bây giờ ẩn vào ánh nắng, khiến người không thể gặp, đây chẳng qua là một tiểu kỹ xảo thôi.

Nữ tử ngẩng đầu một nháy mắt, Triệu Phụ Vân thấy rõ ràng, đây là một cô nương thanh tú, nhưng nhìn trên thân nàng phối sức đơn sơ, sẽ không phải thế gia xuất thân.

Hắn tin tưởng, mình tu hành bút ký đối với nàng nhất định sẽ có trợ giúp.

Chỉ là hắn căn bản cũng không nghĩ tới muốn đi vào.

Trở lại chốn cũ, bất quá là nhân chi thường tình.

Hắn bay vào ánh nắng, lặng yên không một tiếng động hạ sơn.

Lần này, hắn quyết định, trước đi một nơi.

Quảng Nguyên Phủ, nơi đó tiến một bước kiểm chứng một chút, Ngô Duy Sơn Viện Chủ cho mình cái tên kia tin tức.

Lại sau đó đi Bình Hải Giang, trung du, Cửu Lý Loan.

Đó là Lương Đạo Tử quê hương.

Cho tới nay, hắn đem một phần tâm tư này đều giấu ở trong lòng.

Chỉ là hắn mới rời núi không xa, liền bị người ngăn lại vân lộ.

Chỉ thấy trong đám mây phía trước, đột nhiên có một đạo kiếm quang đem chính mình sở tại một đoàn mây này mở ra, thân thể của hắn ở trong mây hiển lộ, không chờ hắn muốn xuất thủ, người đối diện đã hiển lộ ra.

Thế mà là Mã Tam Hộ.

Triệu Phụ Vân ở không trung làm lễ nói: “Bái kiến Viện Chủ.”

Mã Tam Hộ đồng dạng đánh giá Triệu Phụ Vân, sau đó nói: “Xuống núi du lịch chân truyền đệ tử, đều sẽ nhận lấy một chút nhiệm vụ, có rất nhiều ở Vô Lượng Viện nhận lấy, có chút thì ở Tuần Sát Viện nhận lấy, ta chỗ này cũng có một nhiệm vụ giao cho người.”

“Đương nhiên, lúc đầu đã cho người truy sát nhiệm vụ, không nên lại nhiều phái những chuyện khác, nhưng người này chỉ sợ khó mà tìm được, cho nên liền cho người thêm một phần nhiệm vụ khác.”

Nghe Mã Tam Hộ nói như vậy, Triệu Phụ Vân dù không rõ, hắn phải làm gì, nhưng cũng có thể khẳng định, ẩn nấp làm việc như thế, tuyệt đối không phải là đơn giản.

“Xin hỏi Viện Chủ, không biết là sự tình gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đệ tử từ Thiên Đô Sơn ra ngoài rất nhiều, vô luận là Thượng Viện vẫn là Hạ Viện, cũng không cần người tận lực làm gì, chỉ là cần người biết, nếu có người lấy Thiên Đô Sơn danh nghĩa làm hại một phương, liền cần đem trừ bỏ.”

Mã Tam Hộ nói xong, liền cho Triệu Phụ Vân một phần danh sách, trong đó có chút địa phương đánh dấu đỏ, hắn nhìn phía trên dòng họ, trong lòng nổi lên cảm giác khác thường.

“Chỗ đánh dấu đỏ kia, là người trọng điểm chú ý, trước khi ta chưa thu hồi mệnh lệnh này, người có thể một mực giám sát, có bất kỳ tình huống khả nghi đều có thể hướng ta báo cáo.”

Triệu Phụ Vân nghe Mã Tam Hộ nói, phần dị dạng gọn sóng trong lòng kia biến thành sóng cả.

Hắn nhìn ra, mấy nhà phía trên đánh dấu đỏ đều là trong núi thế gia, thâm căn cố đế.

“Viện Chủ, ta bất quá là sơn môn một Trúc Cơ tu sĩ nhỏ, thấy sự tình gặp người đều nông cạn, chỉ sợ không chịu nổi trách nhiệm này.” Triệu Phụ Vân cũng không muốn cuốn vào trong núi tranh chấp.

Trong thiên hạ này tranh chấp đã nhiều như thế, trong núi kia chim hót hoa nở phía dưới, mây mù lượn lờ tiên cảnh bên trong, lại cũng có được như thế nhiều ám đấu,

cái này khiến hấn không khỏi muốn tránh đi.

“Không cần người làm gì, chỉ cần người lúc du lịch, cần thận chú ý một chút là được, đặc biệt chú ý Đại La Bí Giáo sự tình.” Mã Tam Hộ nói.

Triệu Phụ Vân trong lòng hơi động, không khỏi nói: “Đại La Bí Giáo sự tình, đệ tử tự nhiên hết sức, chỉ là sự tình trên sổ này, đệ tử chỉ sợ bất lực.”

“Hừ, bản Viện Chủ hoài nghi Dương Thiên Quang chết, là trong núi có người để lộ bí mật, khiến cho hấn bị Thiên Sơn yêu tà vây giết, hết thảy đều là vì sơn môn yên ổn thôi.” Mã Tam Hộ thế mà giải thích một chút.

Triệu Phụ Vân trầm ngâm, hấn biết Dương Thiên Quang là Tuần Sát Viện Tử Phủ Tu Sĩ, vẫn lạc ở Nam Lăng trong đại chiến cùng Thiên Sơn Quốc.

Hấn nhìn Mã Tam Hộ trong mắt hung quang, mặc dù cảm thấy hấn vẫn luôn như thế hung tướng, nhưng khó tránh vẫn ở trong lòng sợ người này sẽ làm ra nguy hiểm sự tình tới.

Cuối cùng không khỏi nói: “Đã như vậy, đệ tử liền chú ý một hai.”

Chương 138 : Phong quang

Triệu Phụ Vân từ không trung rơi xuống đất, hắn không phải rất thích bay trên không.

Rơi xuống đất, nhanh chân mà đi.

Thầm nghĩ, Dương Thiên Quang cùng Mã Tam Hộ quan hệ tất nhiên là không tồi, bằng không Mã Tam Hộ cũng sẽ không nghĩ đến vì hắn tra ra nguyên nhân chết.

Người này vẻ mặt đầy hung tợn, ngược lại cũng không phải một người vô tình nghĩa, Triệu Phụ Vân thầm nghĩ.

Một đường này đi, nghĩ đến lúc trước mình đi Quảng Nguyên Phủ, lúc kia, mình cùng một đôi cha con kết bạn mà đi.

Bọn hắn đi làm linh thực phu trong một gia tộc ở Quảng Nguyên Phủ, cũng không biết tình huống như thế nào.

Rất nhiều người gặp một lần, đồng hành một đường, chính là kiếp này lớn nhất duyên phận, sau khi tách ra, liền cũng khó có thể gặp lại.

Hắn một đường đi, một đường luyện pháp.

Trong ánh nắng, trong lòng của hắn tưởng tượng trong bóng tối núi kia ẩn giấu một chút yêu quý.

Thế là sau khi hấn đưa tay điểm chỉ bóng tối, bóng tối kia liền gãy dựa, như được trao cho sinh mệnh, từ trong rừng đi ra, thành một người kỳ quái theo bên người, theo niệm mà động, theo niệm mà tán.

Hấn lại hái được một mảnh lá cây, cầm ở trong tay luyện tập biến hóa thuật.

« Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » để cả người hấn tư duy nhảy đến một cấp độ cực cao.

Nhảy đến lúc thiên địa sơ khai, hết thảy đều là hư vô, mà trong hư vô có thể sinh sôi hết thảy.

Thiên biến vạn hóa này, xác thực mà nói, cũng không phải là một loại thuật, mà là một loại pháp.

Trong đan điền của hấn không có kết phù lục hạt giống cùng loại với diễn biến, huyền hóa, nhưng lại y nguyên có thể thi pháp, lúc mới học, có thể thi triển người giấy huyền hóa, sau đó có thể huyền hóa cái bóng.

Từ điểm này có thể khẳng định, dù cho không có phù lục hạt giống cũng có thể thi pháp, chỉ là tương đối khó một chút, hơn nữa không có nhanh như vậy.

Tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », pháp lực của hấn kỳ thật đã thay đổi, từ pháp tính đến nói, đã biến bao dung, để bản thân hấn có khả năng có thể hướng bất luận phương hướng gì phát triển.

Hấn ở trong lòng mình tổng kết, « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » này cải biến thiên phú pháp tính của hấn.

Nếu như nói ngay từ đầu hấn bởi vì thu hoạch được lời kích tảo mộc, cho nên điều khắc “Xích Viêm Tượng Thần”, điều này khiến hấn có thể mời Xích Viêm Thần Quân, nhiều tụng Xích Viêm Thần Chú, sau lại dùng Kiếp Hỏa trúc cơ, khiến trong pháp lực của hấn hỏa tính nồng đậm.

Cho nên nói, hấn sau khi trúc cơ, ‘hỏa’ chính là thiên phú của hấn, liên quan tới hỏa mà diễn sinh hết thảy thành pháp đều làm ít công to.

Nhưng bây giờ thiên phú này cải biến.

Nếu để hấn dùng một chữ hoặc một từ nói ra, đó chính là ‘Đạo’ hoặc là ‘Thái Hư’ .

Nếu muốn dùng một câu nói, đó chính là: “Vô, danh vạn vật chi thủy.”

Nếu miễn cưỡng dùng một loại người bình thường có thể nghe hiểu được đến nói, vậy liền: “Hết thảy, đều có khả năng.”

Hấn phát hiện bây giờ đặc tính pháp lực của mình, tựa hồ có thể điều khiển hết thảy.

Hấn cầm trong tay một chiếc lá, cảm giác trong đó mộc tính, pháp tính, tồn tại ở bất luận địa phương gì, tồn tại giữa thiên địa.

Một điểm pháp niệm làm dẫn, khiến cho sinh trưởng, diễn biến.

Trong tay hắt lá cây, dừng động lực quang, vẫn không ngừng lớn lên, lại đột nhiên nát tán.

Hắt lại lấy xuống một chiếc lá, luyện tập, lá cây lần lượt trên tay hắt biến hóa, sau đó lại nát tán.

Ước chừng sau đó ba ngày, một chiếc lá trong tay của hắt phòng lớn, sau đó hóa thành to lớn lá cây, giống như là một chiếc thuyền.

Tiện tay đem ném trong hư không, lại hướng trong sơn lâm bóng tối một điểm, liền có tám đầu bóng tối vắn vẹo trở thành người, từng người mặc hắc y, nhìn qua âm trầm, đây là Triệu Phụ Vân trong lòng cảm thấy, trong núi rừng có sơn quỷ tinh mị, cho nên những người huyền hóa ra kia, tựa như tâm hắt nghĩ.

Hắt xưng là Ảnh Quỷ, những Ảnh Quỷ này, tụ dưới lá cây, nhấc lên to lớn lá cây, mà Triệu Phụ Vân thì bay lên, ngồi xếp bằng trên đó.

Tám con Ảnh Quỷ nhấc lên lá cây rời đi đại lộ, ở trong núi rừng tung bay đi.

Trong núi có gió thổi tới, thổi đến hắt lá cây to như thuyền nhỏ phiêu phiêu đăng đăng, đi bốn bước, lui hai bước, trong núi có sương mù, trong sương mù, Ảnh Quỷ từng con xấu xí quỷ dị, để hết thấy nhìn qua đều quỷ dị vô cùng.

Nơi đây sơn mạch xen kẽ, dù không phải danh sơn đại xuyên gì, nhưng cũng có tu sĩ ở đây ngụ lại xây quan,

mở mấy khối linh điền, trồng chút linh dược, lại chiêu hai ba đồ đệ, liền cũng được xưng tụng một mạch truyền thừa.

Thiên Đô Sơn ra không ít tu sĩ, trong tu sĩ không trở về núi, chính là như vậy, tìm một núi không người, xây nhà xây quan, ẩn thế tu hành.

Trên sườn núi kia, có một chỗ vách núi lõm đi vào, vách núi như đầu, chỗ lõm xuống như miệng, nơi đó có người mở một động phủ.

Trước động phủ có cự thạch ngăn cản, bình thường rất khó nhìn thấy, mà lúc này lại có một lão đạo mang theo một nữ đồng đứng ở sau cự thạch kia, nhìn Triệu Phụ Vân ở trong sơn cốc phiêu đăng tiến lên.

“Sư phụ, kia là quỷ mị sao?” Nữ đồng hỏi.

Lão đạo kia thì híp mắt, dò xét cẩn thận lấy ngòi trên lá cây lớn Triệu Phụ Vân, lại nhìn những Ảnh Quỷ nhấc lá cây.

Nhìn chăm chú trong chốc lát, nói: “Nhìn nhấc lá chi quỷ kia, âm mà không tà, mà người trên lá, mặc dù một thân pháp vận, như không trong ngũ hành, phiêu phiêu miểu miểu, cho người ta một loại cảm giác hư vô, nhưng trên thân pháp quang thanh chính, không giống tà ác hạng người.

“Sư phụ không phải nói, người đại gian đại ác, tuyệt đối không thể nhìn ra được từ mặt ngoài sao?” Nữ đồng nói.

“Vi sư nói loại gian ác này, cùng tu hành tà ác pháp khác biệt.” Lão đạo giải thích nói.

Lúc này, sơn cốc truyền đến thanh âm: “Đạo huynh, hảo nhân lực, bản đạo Phụ Vân, đi ngang qua bảo sơn, mượn qua một chút a.”

Nữ đồng tử nghe thấy lời của người từ sơn cốc bay qua, không khỏi rụt cổ, ngược lại lão đạo kia có chút trấn định, cất giọng nói: “Núi là thiên địa, lão đạo bất quá là mượn tới cư trú, đạo hữu cứ việc tiến lên là được.”

“Ha ha, đạo huynh rộng rãi, bản đạo lần sau nếu như lại đi đường này, nhất định đến nhà bái phỏng.” Triệu Phụ Vân cười lớn nói.

Hắn ngồi trên lá cây phiêu phiêu đặng đặng trong gió tiến lên.

Lão đạo kia nhưng không có trả lời.

Mà nữ đồng tử lại ở nơi đó cười trộm, nhỏ giọng nói: “Sư phụ, người ta nói muốn bái phỏng chúng ta, sợ rồi sao, vạn nhất hắn coi trọng động phủ của chúng ta, cưỡng đoạt đi, ngài nửa đời sau lại muốn lưu luyến tứ xứ.”

“Nói mò gì, vi sư đạo hạnh cao thâm, luyện đến huyền diệu pháp khí trấn động phủ, há lại sẽ sợ người đến đoạt động phủ, người không hảo hảo tu hành vì sư phân ưu, lại luôn nói chút châm chọc, ngày mai liền đưa người bán cho sơn bối Dương Giác phu nhân làm đồng tử, ngày đêm ngủi tanh tưởi khí kia, đưa người hun

thành một thói cô nương.”

“Sự phụ làm sao có thể nói như vậy , đợi lát nữa ta đi cùng Dương Giác Động Lục Y Đồng nói, ta liền nói sự phụ người lại nói xấu sau lưng Dương tiên cô.” Nữ đồng tử uy hiếp nói.

Lão đạo khó thở, trong tay áo xuất ra một đồ vật giống cây thước, hướng môn nữ đồng đánh tới.

Nữ đồng lại cũng không dám tránh, chỉ ôi ôi la lên.

Lúc này, bên cạnh sơn cốc kia truyền đến ‘Ha ha’ cười to, lại là vẫn chưa xuất cốc Phụ Vân đạo nhân tiếng cười truyền tới, ngay sau đó liền lại truyền tới hần nói: “Đạo huynh, người đồ nhi như thế ngộ nghịch, sao không bán cho ta, ta mua về vừa vặn thử đan, cũng tránh cho nàng luôn luôn như vậy chọc giận người sinh khí.”

Lão đạo kia lại sắc mặt biến hóa, có chút ủ rũ nói: “Đạo hữu nói đùa, tiểu nhi ngang bướng, qua mấy năm liền sẽ tốt.”

“Ha ha, vậy qua mấy năm, ta lại đến xem.” Triệu Phụ Vân đang khi nói chuyện, đã trôi nổi đến gần qua sơn lĩnh, thuận đường núi, bay vào một sơn cốc khác.

Sư đồ hai người nhìn hướng kia một lúc lâu mới mở miệng nói ra.

“Sự phụ, người không cần lo lắng, người này đại ngôn như vậy, luôn luôn trộm nghe người ta nói, nhiều lời, không che đậy miệng, người như thế hành tẩu thiên hạ,

tất nhiên sẽ vì bản thân đưa tới tai họa, có lẽ qua mấy năm, liền đã chết ở bên ngoài nữa nha.” Nữ đồng tử nguyên rủa nói.

“Ai, lý là cái lý này, nhưng trong thiên hạ, chắc chắn sẽ có một số người, làm việc vô ký, lại luôn có thể lên như điều gặp gió, thật là quái.” Lão đạo lắc đầu, cũng không biết là đang trả lời mình đệ tử, vẫn là ở trong lòng cảm thán.

Triệu Phụ Vân một đường phiêu phiêu đãng đãng đi hướng Quảng Nguyên Phủ.

Hắn đêm đây coi là lần đầu tiên chân chính du lịch, buông lỏng tâm tình, kiến thức thế giới này sông núi, phát hiện nguyên bản những hoang sơn dã lĩnh trong lòng mình, kỳ thật cũng không phải thật sự là hoang dã, rất nhiều nơi hơi tốt một chút, nhìn qua linh khí toát lên một điểm, liền có tu sĩ chiếm cứ.

Núi tốt một chút, liền có trúc cơ tu sĩ, kém một chút chính là Huyền Quang tụ cư.

Hắn một đường đi ở trong núi, tận lực không va chạm người khác đạo tràng, lại mỗi lần vẫn rước lấy người khác cảnh giác.

Dù sao Ảnh Quỷ nhắc lá cây mà bay trên sơn lâm, nhìn qua không giống như là người chính phái.

Nhưng cũng có nhãn lực tốt, nhìn ra những ‘Quỷ’ kia âm mà không tà, Triệu Phụ Vân trên thân không có một tia tà khí, là một chính phái tu sĩ, không phải những người

khu quỹ dịch mị.

Hắn một bên tu hành luyện pháp, một bên xem sơn thủy, ước chừng nửa tháng, mới đến Quảng Nguyên Phủ.

Người hắn muốn nghe ngóng, bản danh gọi là gì không có ai biết, hắn tự xưng Thanh Khê đạo nhân, ở trong Quảng Nguyên Phủ ước chừng có hơn mười năm.

Nơi thường cư là Lưỡng Giới Sơn, nhưng lại thường xuyên đến Quảng Nguyên Phủ phường thị.

Quảng Nguyên phường thị là từ bản địa thế gia kinh doanh nhiều năm, từ trước đến nay an ổn, trong đó phồn vinh, nhất là ngày chợ hàng tháng, càng là tu sĩ hội tụ.

Có tu sĩ không muốn lại thanh tu, liền sẽ trong phường thị này, tìm một gia tộc chiêu mộ cung phụng, như hai bên đều hài lòng, tu sĩ kia liền có thể được hưởng nhân gian phú quý.

Đương nhiên, bản địa thế gia sẽ chiêu mộ cung phụng, tự nhiên là bởi vì có cần.

Trong các núi, những tu sĩ nhìn qua là một mực thanh tu khổ luyện, ở các thế gia xem ra, đều là nguy hiểm.

Bởi vì những người này, không biết lúc nào, liền sẽ trở thành đạo phỉ cướp bóc.

Phải biết, gần trăm năm nay, trong Quảng Nguyên Phủ liền phát sinh qua bốn lần lớn cướp bóc.

Đại cướp bóc này, chính là cướp bóc gia tộc trụ sở, cùng nơi như phường thị.

Mà tiểu trộm cắp cùng giết người đoạt bảo càng là không người tính toán.

Trong đó để người kỳ quái chính là, nơi giống Lưỡng Giới Sơn này, lại chưa hề từng có đạo phỉ cướp bóc, có người nói là bởi vì người nơi đó đều là thanh tu khổ luyện chi sĩ, cho dù mở chút đồng ruộng trồng chút được thảo, lại có thứ gì đáng cướp đây?

Nhưng trong lòng rất nhiều thế gia bản địa, lại luôn cảm thấy trong những giặc cướp kia, nhất định sẽ có Lưỡng Giới Sơn tu sĩ.

Mà Thanh Khê đạo nhân này, chính là thường cư Lưỡng Giới Sơn, lại thường đến Quảng Nguyên phường thị chơi, ngược lại cũng không ít người biết hẩn.

Triệu Phụ Vân tìm tới Tạ An Lan.

Làm bản địa địa đầu xà, lại là một trong những người quản lý Quảng Nguyên phường thị, hẩn cho dù không hiểu rõ, cũng có thể tìm tới người hiểu rõ.

Tạ An Lan giống như sớm đã có chuẩn bị, biết sẽ có người tới điều tra, lại hoặc là người Thiên Đô Sơn kỳ thật đã sớm tìm hẩn hiểu qua tình huống.

Cho nên khi Triệu Phụ Vân tìm hẩn, hẩn lại trực tiếp ở trong phường thị, mở một gian phong nhã lớn nhất trong

Thanh Y Vũ Quán.

“Nơi này vũ giả, hàng tháng sắp xếp mới múa, mỗi năm có người mới, mỗi một vũ giả đều phải là nhập môn tu sĩ, trong đó, thậm chí có Trúc Cơ tu sĩ.” Tạ An Lan nói.

“Trúc Cơ tu sĩ? Làm sao lại như vậy?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc hỏi.

“Đây là người khác hứng thú hoặc là yêu thích, khó được Phụ Vân đạo trưởng kinh ngạc, không bằng liền mời vị này đến cho Phụ Vân đạo trưởng nhìn một chút như thế nào, vừa vặn, Tạ mỗ cũng mới chỉ nghe tên, chưa từng gặp một lần.” Tạ An Lan vừa cười vừa nói, hắc đối với người phục vụ đứng bên cạnh nháy mắt, đối phương liền ra ngoài.

Tạ An Lan tiếp tục giới thiệu nói: “Vị Trúc Cơ tu sĩ này, thiện sử một thanh tú kiếm, mặc nghề thường vũ y, chân trần, người xưng Nghê Thường Kiếm Cơ, nghe nói nàng múa một khúc, ba tháng không quên, nàng múa kiếm dáng người, thường trong mộng xuất hiện, giống như kinh hồng.”

“Nhân vật như vậy, Tạ huynh thế mà trước đó chưa gặp một lần?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ai, không dỗi gạt đạo trưởng, trải qua mấy ngày nay, vì duy trì Quảng Nguyên Phủ thế cục ổn định, ta ngay cả tu hành thời gian đều ít đi rất nhiều, có người nói hồng trần tu hành nhiều trở ngại, quả nhiên là như thế, cơ bản tu hành công khóa thời gian đều không đủ, lại càng không cần phải nói luyện pháp.”

“Mà lại, ngay cả Thiên Đô Sơn Hứa gia Hứa Nhã Thành đều sẽ bị ám sát, lúc này đột nhiên đến một Trúc Cơ tu sĩ lai lịch không rõ, ta mặc dù tự tin, lại cũng không dám khinh thường thiên hạ tu sĩ.” Tạ An Lan nói.

Triệu Phụ Vân giờ mới hiểu được, đối phương còn nói thêm: “Lúc ấy, Thanh Khê đạo nhân kia, thích nhất chính là đến nơi này, nghe nói hẳn vì người khác giảng kiếm pháp được một ít linh thạch, đều tiêu xài ở những địa phương này, ta sao dám trầm mê trong đó a.”

Ngay lúc hai người nói chuyện, bên ngoài có người rung vang linh đang, sau đó cửa bị mở ra.

Đi đầu là người phục vụ, đằng sau thì đi theo mấy vị nữ tử, dung mạo đều có đặc sắc.

Các nàng có hai người phân biệt ngồi vào bên người Triệu Phụ Vân cùng Tạ An Lan, mặt khác mấy vị thì mang theo các loại nhạc khí, yên lặng bày trên kệ nguyên bản liền có.

Lại sau đó, mới là một nữ tử từ sau tấm bình phong đi đến.

Nữ tử này, quả nhiên một đôi chân trần, ngọc trắng kiêu nộn, phía trên mang vòng vàng, trên đó có chuông nhỏ.

Lúc nàng đi tới, có rất nhỏ tiếng chuông, ngay cả ánh sáng trong phòng đều như sáng tỏ mấy phần, những ánh sáng kia giống như hội tụ ở trên người nàng, theo đồ trang sức trên người nàng mà đung đưa.

Trên người nàng mặc chính là một thân trắng hồng sắc cung y, để lộ ra cánh tay cùng vòng eo.

Trên đai lưng nàng, cũng treo một loạt kim sắc linh đang nhỏ như đậu.

Lại nhìn tay của nàng, tay trái mang theo vòng ngọc, tay phải cũng không mang gì, duy cổ tay trắng như mỡ đông.

Lại nhìn khuôn mặt của nàng, thanh lệ đoan trang, trên đầu tóc đen vân tản, phía trên có các loại đồ trang sức, trong đó có hai cây trâm vàng hình kiếm, lại là phá lệ bắt mắt.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, nhìn nàng múa một khúc, nhất định rất đắt.

Chẳng biết lúc nào, nấu thạch lô trên bàn đã bị điểm lửa.

Linh vụ lượn lờ phiêu khởi.

Một tiếng đàn tì bà vang lên, như bình bạc bị vỡ.

Triệu Phụ Vân tâm giống như bị kích thích bỗng nhúc nhích, hần phảng phất nghe tới kiếm ra khỏi vỏ sát cơ.

Chương 139 : Nghê Thường Kiếm Cơ

Nghê Thường Kiếm Cơ kia ở lúc tì bà vang lên, đã xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Triệu Phụ Vân cùng Tạ An Lan.

Giờ khắc này, trong phòng ánh nến quang mang đều như hội tụ trên người nàng.

Trên hông của nàng da thịt tuyết trắng, bên hông kim sắc tiểu linh đang tại lắc lư.

Chỉ thấy hai tay của nàng duỗi lên, nâng quá đỉnh đầu, ngón tay múa, toàn bộ thân thể, chậm chạp mà có nhịp di chuyển, nàng dong đưa không phải loại thuần túy mềm mại, mà bên trong giống như có ẩn chứa một cỗ lực đạo.

Triệu Phụ Vân nhìn, đúng là cảm thấy, nàng nhoáng một cái như lắc ra hai ba thân ảnh, loại cảm giác quang hoa độc hưởng mê ly kia, để tâm hấn không khỏi sinh ra cảm giác kinh diễm.

Hắn phát hiện, nữ tử này, ngoại trừ không bằng Tuân Sư loại khí tràng ở đỉnh dãy núi kia, so với trong núi Kim Linh sư tử còn muốn sáng chói mấy phần.

Phải biết, Thiên Đô Sơn là một phương đại phái, trong đó xuất sắc tu sĩ, trong cùng thế hệ tuyệt đối có thể được xưng là người nổi bật, mà có thể nhìn thấy người

so ra càng sáng chói, đó là phượng mao lân giác.

Nàng ngón tay thon dài, làm một mắt phượng hình thái, nắm kiếm trâm trên đỉnh đầu của mình, rút ra, theo khuỷu tay trầm xuống cùng một chỗ, kiếm trâm ở trong ngọn đèn như hội tụ quang hoa, trong lúc nhất thời, giống như là một ngọn đèn tản ra xán lạn quang hoa, kiếm trâm mũi nhọn chỗ là bắc đèn.

Nàng nắm bắt kiếm trâm, xẹt qua hư không, trong một chớp mắt, quang ảnh trùng điệp, ánh đèn mê ly.

Chỉ thấy nàng đột nhiên thu lại, nguyên bản đã nghiêng người muốn chuyển thân thể tới, lại hình thành đưa lưng về phía mọi người, lại đột nhiên quay người, như thẹn thùng, lại như dục cầm cố túng, khi đột nhiên quay người, nguyên bản tay nắm kiếm trâm thuận thế vung ra, một đoạn kiếm tinh xảo hoa lệ chẳng biết lúc nào đã bị nàng nắm trên tay.

Đoạn kiếm kia thân kiếm trong trẻo, chuôi kiếm là kim sắc, vốn là kiếm trâm bộ dáng, ở đầu kiếm có khảm nạm bảo thạch màu lam, lúc này lam bảo thạch kia giống như một con mắt màu xanh lam, nhìn qua hoa lệ, lại có mấy phần cảm giác quỷ dị.

Nàng dáng người bắt đầu động, bước chân tiến thối chuyển động, vòng eo vặn vẹo, bụng bằng phẳng, trắng nõn, lại mơ hồ có thể thấy được rắn chắc, trên đó kim sắc tiểu linh đang phát ra thanh âm, rõ ràng chỉ một người, lại làm cho người khác cảm thấy choáng ngợp.

Kiếm trên tay nàng, theo người nàng cùng một chỗ

chuyển động, kiếm quang, ánh đèn, ánh mắt, càng chuyển càng nhanh, mà mỗi một lần chuyển động, kiếm trên tay đều chuyển ra khác biệt góc độ, Triệu Phụ Vân không thông kiếm thuật, chỉ cảm thấy, kiếm vũ này đẹp vô cùng.

Bất quá, kiếm quang mang theo quang hoa lại là có thể khẳng định, không hề chỉ xinh đẹp, ở sau vẻ mỹ lệ này, là cực cao kiếm pháp tạo nghệ.

Nàng xoay người, thân thể trong quang ảnh, đột nhiên tản ra.

Rõ ràng một người, lại giống như là ba người, giữa chuyển động bị bỏ lại, ba kiếm cơ, mỗi người cầm kiếm ở nhĩ gian này múa, như xuyên hoa thái điệp, đúng là nửa điểm cũng không đụng nhau, nhưng lại như tương hỗ giao lưu, như đang triển miên.

Trong lúc nhất thời, đúng là không biết đâu là chân thân, đâu là giả thân.

Triệu Phụ Vân không có đi nhìn thấu đối phương huyền hóa thân, bởi vì sau khi khám phá, kiếm vũ này liền không có đẹp như thế.

Trong lúc nhất thời, trong quang ảnh, ba bóng người bồng bênh như bướm, trong tai còn có tiếng đàn tì bà, lại có cô nương tại than nhẹ thiển xướng, uyển như tiếng trời.

Ba người chuyển động trong nhĩ gian, hai cô nương ngồi bên người Triệu Phụ Vân cùng Tạ An Lan, giúp bọn

hắn uống rượu.

Trong trẻo rượu, trong trẻo kiếm quang, thẳng đến Tạ An Lan mi tâm.

Hắn lúc này lấy miệng tiếp nhận bên cạnh cô nương uyển tới rượu, một màn kiếm quang kia phiêu phiêu miểu miểu, sát cơ không lộ một chút, kiếm nhanh giống như ánh sáng.

Tạ An Lan trong lòng giật mình, hắn giật mình giống như bị quang ảnh kinh hãi, ở dưới kiếm đúng là kinh tản ra, thân hình của hắn tại kiếm quang đâm xuống nháy mắt mờ lung, giống như thành cái bóng trong sóng nước, khi kiếm đâm trúng thân thể của hắn, giống như gợn sóng nát tán.

Tạ gia sở tu pháp, tên là « Thủy Mộc Tinh Hoa Huyền Chương », bản thân hắn am hiểu Thủy Nguyệt Huyền Pháp.

Triệu Phụ Vân ở thời khắc này, mới cảm giác được chân chính sát cơ.

Trong lòng của hắn hơi kinh hãi, nhìn thấy kiếm cơ kia trong tay bộc phát ra nồng đậm kiếm quang.

Hắn tay trái đem cô nương bên người đẩy, đối phương tựa như lá cây bị gió lớn thổi đến, nháy mắt bị đẩy ra, đâm vào bình phong, sau đó ngã trên đất, cũng không có thụ thương, lúc ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Triệu Phụ Vân vẫn ngồi ở đó, một tay hướng không khí vồ.

Mơ hồ, trong hư không như có một con hung diểu, kim quang hồng diễm, trương dương mà hung lệ.

Nguyên bản kiếm quang linh động mòng ảo lại sát cơ dâng lên ở thời khắc này, dừng lại, nguyên bản độn ở trong hư không như huyền ảnh Nghê Thường Kiếm Cơ thân ảnh đột nhiên định trụ, mặt khác hai cái bóng giống như bọt khí phá diệt.

Mà lúc này, dưới kiếm quang một đạo huyền ảnh nhanh chóng lao ra.

Nghê Thường Kiếm Cơ kia thì ở trong hư không chậm rãi quay người, thân thể của nàng giống như bị một cổ lực lượng cường đại trói buộc.

Trong đôi mắt của nàng tràn đầy lửa giận, nhìn chằm chằm Triệu Phụ Vân, như là bởi vì hấn xấu chuyện tốt của mình.

Chỉ thấy kiếm trong tay của nàng vung lên, liền có ba đạo kiếm quang cực nhanh mà ra, đúng là hướng Triệu Phụ Vân đánh tới.

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy mình cảm ã pháp, khi kiếm này huy động, liền bị phá.

Trong lòng vi kinh, hấn cảm giác trên thân nữ nhân này cùng trên thân kiếm, đều giống như có một tầng vỏ, khi nàng cử động, bên ngoài đã bị bắt giữ, bên trong lại như cũ đang động.

Hắn cầm nã này là đối với pháp lực ứng dụng, sau đó dung nhập Kim Ô pháp ý, cho nên thành Kim Ô cầm nã, vừa ra tay liền ngăn chặn đối phương truy sát Tạ An Lan, lại phá đối phương huyền thân.

Nhưng Triệu Phụ Vân không biết kỹ pháp của nàng là gì, lại có thể động.

Ba đạo kiếm quang này tựa như là ba thanh kiếm, tốc độ cực nhanh, Triệu Phụ Vân trên cổ tay một vòng quang bay ra.

Trong ô quang kia như mang theo kim hồng, quang hoa hình thành từng vòng từng vòng, đâm vào kiếm quang kia, kiếm quang băng tán, vòng sáng cũng có chút dừng lại, lại thấy Triệu Phụ Vân ngón tay hướng vòng sáng kia phẩy một phát.

Ô kim vòng sáng bỗng nhiên mạnh mẽ, vòng sáng quang hoa huyền dâng lên, nhanh chóng mở rộng, trùng điệp dâng lên, hướng nữ tử kia khóa đi.

Nữ tử kia thân hình uốn éo, hóa thành mấy đạo nhân ảnh, phân biệt né tránh ô kim vòng sáng kia khóa lại, từ phương hướng khác nhau đâm hướng Triệu Phụ Vân.

Nàng giống như cực buồn bực Triệu Phụ Vân hồng chuyện của nàng, đúng là không để ý Tạ An Lan, chỉ một lòng đến giết Triệu Phụ Vân.

Tạ An Lan trong tay đã nhiều một chiếc gương, trên kính quang hoa phun trào, lại nghe Triệu Phụ Vân nói: “Tạ huynh khoan đã, để bản đạo tiếp nàng một lần.”

Hắn lần này xuống núi, tự cho mình là ‘Đạo giả’, trong lòng hắn, từ khi ở Thiên Đô Sơn lấy được mật truyền, mình mới tính là chân chính nhập đạo, tự nhận là người tu đạo, cho nên liền tự xưng bản đạo.

Những ngày này một đường tới đây, hắn một mực đang luyện pháp, trong đó ngự bảo thuật cùng ngự pháp là tương thông, lúc hắn ở Huyền Quang Kỳ liền luyện pháp thuật kỹ xảo như vậy, dùng trên pháp bảo pháp khí, cũng thuận buồm xuôi gió.

Đang khi nói chuyện, đã phát tay ra, vòng sáng giống như bị Triệu Phụ Vân một tay vung đi, nữ tử hóa ra bao nhiêu bóng người, liền có bao nhiêu vòng sáng tản ra, mỗi một vòng ánh sáng đều hình thành lưu quang xoay quanh, hướng nữ tử khóa đi.

Nữ tử nhú mày, một nữ tử như thế, tất cả đều như thế.

Nàng không nghĩ đến người này cư nhiên như thế khó giải quyết, trước đó lúc ngồi ở chỗ này, Triệu Phụ Vân thu liễm khí tức, nàng căn bản cũng không biết Triệu Phụ Vân thực lực như thế nào, bởi vì khó được nhìn thấy Tạ An Lan tới đây, cơ hội khó được, cho nên nàng liền động thủ.

Nhưng chưa từng nghĩ người này thế mà xấu mình đại sự.

Một cỗ cảm giác nguy hiểm kia, như phụ xương chi độc, nàng ngẩng đầu nhìn đến một vòng sáng rơi xuống.

Kiểm trong tay nâng lên, tinh chuẩn đâm vào vòng sáng, những bóng người khác cũng làm lấy động tác giống nhau.

Một sát na này, giống như thực hiện hành động tương tự như hình ảnh phản chiếu được hình thành trong gương.

Vòng sáng trên đỉnh đầu nàng phá tán, mà những bóng người kia cũng cùng nhau tán đi.

Chỉ có vòng sáng trên đỉnh đầu chân thân của nữ tử bật lên, nàng cảm nhận được trên thân kiếm lực lượng không lớn, nhưng lại đình chỉ tiến công.

Bởi vì nàng huyền hóa ra nhiều thân ảnh như vậy, liền là để Triệu Phụ Vân thấy không rõ hư thực, mà lại những huyền thân kia cũng có thể giết đến người.

Chỉ là từ kiếm đâm vòng sáng vừa rồi, nàng lại minh bạch, vòng sáng khác cũng đều là ‘huyền vòng’ phân hoá ra, mà mình chân thân đối mặt nhưng là chân pháp khí.

Bởi vậy có thể thấy được, người này đã sớm khám phá mình huyền thân cùng chân thân.

“Người là ai, vì sao xấu ta chuyện tốt.” Nghê Thường Kiếm Cơ kia vẫn đứng trong phòng, chân trần lộ cánh tay eo nhỏ, trong đôi hạnh mắt, sát khí ẩn ẩn.

Triệu Phụ Vân lại mỉm cười không có trả lời, mà sau lưng Triệu Phụ Vân trong tay Tạ An Lan nâng một tấm gương pháp quang ẩn ẩn đi lên phía trước, nói: “Tại hạ

từ trước đến nay chưa từng thấy qua đạo hữu, không biết vì sao đạo hữu hành thích ta?”

“Hừ, đầu của người giá trị ba trăm linh thạch, hôm nay coi như số người gặp may.” Nói xong, nàng trừng mắt liếc Triệu Phụ Vân, kiếm trong tay vung lên, cả người đều hóa thành một đạo kiếm quang, như một đạo lưu quang, phá vỡ nóc nhà, cực nhanh mà đi.

Tạ An Lan muốn dùng trong tay bảo kính lưu người, nhưng căn bản liền không kịp.

Một kiếm tu, đột vào kiếm quang, bất kỳ pháp thuật gì muốn lưu nàng, đều có thể bị ánh kiếm của nàng đâm tán, cho nên kiếm tu cho tới bây giờ đều làm người nhức đầu.

Lúc này, vừa mới giữa lúc đánh nhau, hoảng hốt trốn ra bên ngoài cô nương, có người lộ đầu vào nhìn, nhìn thấy Triệu Phụ Vân cùng Tạ An Lan hai người đều không có chuyện, lúc này mới thở dài một hơi.

Các nàng biết Tạ An Lan thân phận, nếu như Tạ An Lan chết ở đây, có lẽ Thanh Y Vũ Quán không có việc gì, nhưng các nàng những hầu hạ nhân viên này lại chạy không thoát.

Trong phòng đại chiến thời gian kỳ thật rất ngắn, lúc này, Thanh Y Vũ Quán quán trưởng mới đến, Tạ An Lan lại đã một lần nữa ngồi vào chỗ.

Chỉ là sắc mặt của hắn có chút lạnh, so với dáng vẻ ôn hòa cười nhạt của hắn lúc bình thường đến nói, hắn

hiện tại nhìn qua tự nhiên là có khoảng cách.

“Thất gia, đây, đây là làm sao.” Người tới là một phụ nhân từ nương bán lão, trên thân nàng khí tức cũng là Trúc Cơ.

Bất quá, Triệu Phụ Vân hiện tại rất rõ ràng, giữa Trúc Cơ cùng Trúc Cơ có khác biệt to lớn.

Tạ An Lan đem đồ ở một bên bầu rượu cầm lấy, lại cầm một cái chén lăn xuống nhặt lên, rót một chén rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch, nói: “Không có gì, một thích khách mà thôi, chỉ không biết là quý quán nuôi, hay là tới từ nơi khác.”

“Thất gia minh giám a, nàng này nhập quán đã nhiều năm, nói là xuất thân từ Kiếm Nam Đạo, đến chỗ của ta, không vì kiếm tiền, chỉ vì thể nghiệm tình đời, ta tuyệt đối không ngờ rằng, nàng thế mà là một thích khách a.”

Triệu Phụ Vân đối với Kiếm Nam Đạo cũng không quen thuộc, chỉ nghe nói Kiếm Nam Đạo nơi đó, tập kiếm chi phong cực thịnh, nghĩ đến nữ tử này kiếm pháp cực kỳ tuyệt diệu, không khỏi thầm nghĩ chẳng lẽ nàng thật sự xuất thân từ Kiếm Nam Đạo?

Tạ An Lan chỉ là nhìn chăm chú đối phương một hồi, liền lại rót một chén rượu, nói: “Thôi, chỉ là ám sát, ngược lại không có gì không được, chỉ là Tạ mỗ, chẳng biết lúc nào đắc tội với người khác, có người đối với Tạ mỗ hận ý sâu như thế.”

Nói xong, hần hướng Triệu Phụ Vân ôm quyền nói:

“Ngược lại phải đa tạ Phụ Vân đạo trưởng, nếu không phải đạo trưởng kịp thời viện thủ, chỉ sợ Tạ mỗi lúc này đã là một bộ tử thi.”

Vừa mới một sát na kia, hấn đúng là cảm thấy tử vong, bởi vì hấn cảm giác mũi kiếm một đoàn kiếm quang kia, vô cùng kinh khủng, giống như có thể xuyên thủng mình ản độn thân hình, mặc dù cuối cùng không có đâm xuống, hấn cũng đã kịp thời bỏ chạy, nhưng dừng lại kia là tới từ Triệu Phụ Vân cầm nã pháp.

“Hạng giá áo túi cơm, cho dù không có ta, Tạ huynh cũng sẽ không ngại, lại là bản đạo nóng lòng không đợi được, đoạt Tạ huynh danh tiếng.” Triệu Phụ Vân nói.

Tạ An Lan lần thứ nhất phát hiện, Triệu Phụ Vân nói chuyện thể mà êm tai như vậy.

Mà Thanh Y Vũ Quán quán trưởng, thì ghé mắt nhìn Triệu Phụ Vân, nàng chưa từng gặp qua Triệu Phụ Vân, đánh giá, trong mắt của nàng, Triệu Phụ Vân vóc người thon dài, một thân khí tức phiêu miểu hư nhược, mà tướng mạo thanh tú, thiên về âm nhu, trán hai tóc mai đều kéo lên, trên đỉnh đầu kết một cái kiểu tóc, lấy nhu bạch đạo khăn quấn lại, sau ót tóc rối tung.

Khi nàng quan sát, hấn cũng nhìn qua, khóe miệng mỉm cười, nàng nhìn hai mắt của hấn, chỉ cảm thấy đối phương hai mắt thâm thúy, trong đó giống như có một tầng mê vụ.

Triệu Phụ Vân cũng không nói lời nào, chỉ giơ chén trà lên hướng nàng nâng một chút, nàng cũng đáp lễ.

Hai người cũng không có ở đây lưu thêm.

Sau khi trở về, Tạ An Lan lại đưa cho hấn một bảo nang, cũng nói: “Thích khách kia nói ta đầu người giá trị ba trăm linh thạch, nơi này là ta vì đạo trưởng chuẩn bị sáu trăm linh thạch, cùng một nấu thạch lô, một chút tâm ý, không bằng đạo trưởng viện thủ chi ân vạn nhất, mong rằng đạo trưởng không muốn khước từ.”

Triệu Phụ Vân cười nói: “Ta tu hành đến nay, ngược lại chưa từng có nhiều như vậy linh thạch, cũng được, Tạ huynh tâm ý, bản đạo liền nhận lấy.”

Triệu Phụ Vân không có cự tuyệt, hấn không thích nợ ơn người khác, đương nhiên, cũng rõ ràng chính mình không nên để người khác luôn thiếu mình nhân tình.

“Đạo trưởng chân chính là người trong đạo, có thể kết giao đạo trưởng, là Tạ mỗ vinh hạnh.” Tạ An Lan thở dài nói, đây là hấn xuất phát từ nội tâm.

Bởi vì lần trước gặp mặt, hấn cảm thấy giữa mình cùng Triệu Phụ Vân, cũng không có bao nhiêu chênh lệch, thậm chí cảm thấy pháp lực của mình so với Triệu Phụ Vân cao hơn.

Mà bây giờ, hấn đã hoàn toàn nhìn không thấu đối phương.

Liền vừa rồi ở trong Thanh Y Vũ Quán kia, Triệu Phụ Vân cùng nữ tử kia đấu pháp đấu bảo, từ đầu đến cuối đều không hề động thân, để hấn có một loại cảm giác

cao thâm khó lường.

Triệu Phụ Vân cũng không có ở đây lưu thêm, dù sao Tạ An Lan có thể cho hần tin tức liên quan tới Thanh Khê đạo nhân, cũng cùng Thiên Đô Sơn cho không sai biệt lắm.

Chỉ là hần nói cho Triệu Phụ Vân, Thanh Khê đạo nhân kia động phủ trong Lưỡng Giới Sơn.

Triệu Phụ Vân đến Lưỡng Giới Sơn, sau khi tìm được động phủ kia, phát hiện động phủ kia cư nhiên đã bị người chiếm.

Là một đôi Huyền Quang tu sĩ, nhìn tình huống hần là đạo lữ, sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân, có chút sợ hãi.

Triệu Phụ Vân chỉ tùy tiện hỏi liền rời đi.

Sau khi hần đi, trong mắt một đôi đạo lữ này tràn đầy nghĩ mà sợ, trong đó nữ nói: “Vị trong núi đối diện kia nói, động phủ này phong thủy không tốt, giống như đúng một chút, nếu không chúng ta vứt bỏ rồi?”

“Móa nó, lấy không động phủ quả nhiên chuyện phiền toái nhiều.” Nam tu tức giận nói.

Triệu Phụ Vân lại căn bản cũng không có về Quảng Nguyên Phủ, ngược lại để chuẩn bị gặp hần Trì Phi Long đợi không một trận.

Chương 140 : Bình Hải Giang

Tin tức Triệu Phụ Vân xuất hiện trong Thanh Y Vũ Quán, cùng Tạ An Lan bị người ám sát cũng lan truyền nhanh chóng.

Trì Phi Long vẫn muốn gặp Triệu Phụ Vân, hắn muốn biết lần này Triệu Phụ Vân ở trong núi được đến chân truyền gì.

Từ sau khi hắn biết trong núi có mật truyền chân pháp, liền có chút hối hận ngày đó mình chọn lựa một địa phương an toàn giàu có làm Giáo Dụ.

Mà Triệu Phụ Vân được phái đến Vụ Trạch Huyện nguy hiểm, hắn là Huyền Quang đệ tử duy nhất bị phái đi nơi đó.

Hắn tin tưởng, cùng thời kỳ Huyền Quang đệ tử khác, cũng nhất định sẽ hối hận không đi Vụ Trạch, không tới Quảng Nguyên Phủ này.

Trước kia hắn không biết, Triệu Phụ Vân sau lưng lại có vị Tuân Sư thần bí kia, hiện tại biết, trong lòng khó tránh khỏi âm thầm kinh hãi.

Ở trong mắt Trì Phi Long cùng rất nhiều đệ tử khác, Tuân Lan Nhân là thần bí, kỳ thật Triệu Phụ Vân đối với Tuân Lan Nhân nội tình cũng không rõ ràng.

Mà hắn lại còn phát hiện, cảm giác trong núi không ít Tử Phủ đều rất khách khí đối với Tuân Sư.

Theo Trì Phi Long, một bước nhanh, từng bước nhanh.

Nguyên bản hắn là đại sư huynh trong những Huyền Quang đệ tử đồng thời kỳ ở Hạ Viện Thiên Đô Sơn, lại trong lúc vô tình bị bỏ lại.

Hắn cảm thấy, mặt ngoài nhìn qua là Triệu Phụ Vân bị xa lánh đến Vụ Trạch, Quảng Nguyên loại địa phương nguy hiểm này, thực tế có thể là Tuân Lan Nhân ở phía sau dẫn dắt, cố ý để hắn tới đây rèn luyện, từ đó thu hoạch được công tích.

Trở hết tài năng, là cần cơ hội.

Trì Phi Long cảm thấy, đại đạo duy tranh.

Đại đạo nhìn như mệnh mệnh khôn cùng vô hạn, kì thực ở trước mặt mỗi người đều là con đường chật hẹp, mỗi một bước hướng về phía trước cũng không dễ dàng.

Nhưng Triệu Phụ Vân không có trở về Quảng Nguyên Phủ, Trì Phi Long cảm thấy, Triệu Phụ Vân biết mình ở đây, lại căn bản cũng không có ý nghĩ muốn gặp mình, đây là đối với mình khinh thị, điều này khiến tâm hắn sinh một tia không thoải mái, nhưng mà lại không thể làm gì.

Triệu Phụ Vân một đường đi hướng Bình Hải Giang.

Hắn dùng mấy cái lá cây cùng cành tạo thành một cái

thô ráp kiểu nhỏ, sau đó đặt ở lòng bàn tay, tay phải thành kiếm chỉ, điểm trên không kiểu nhỏ làm từ lá cây kia, nhanh chóng phác họa ra một đạo phù văn, đường nét đạo phù văn kia hiện ra ánh sáng nhạt.

Thành hình một nháy mắt, kiếm chỉ của hắn có chút đâm hướng phía trước, mục tiêu chính là cổ kiểu làm từ lá cây, đồng thời từ trong lồng ngực phát ra một đạo hùng hậu chú âm.

“Biến.”

Đầu ngón tay pháp quang rơi vào trên cổ kiểu làm từ lá cây, cổ kiểu ở dưới pháp quang bao phủ, dừng động lực quang, tựa hồ đang hư hóa, sau đó bành trướng, giống như tán phát bột nhào, phồng lớn thành một cổ kiểu kỳ quái, mang theo vài phần quỷ dị.

Lại thấy hắn ném ra ngoài bốn trang người giấy ở không trung, người giấy làm từ lá bùa trong gió tung bay, kiếm chỉ của hắn cấp tốc ở trong hư không vẽ ra một đạo phù văn, lúc một bút cuối cùng hoàn thành, tay mở ra, đem đạo phù văn kia chộp vào lòng bàn tay.

Tùy theo giống như vẩy ra một nắm cát, đồng thời từ trong lồng ngực tuôn ra pháp âm, từ lồng ngực đến yết hầu đến môi lưỡi, phát ra chú âm: “Biến!”

Hắn vẩy ra chính là bốn đạo quang hoa, rơi vào trên người giấy tung bay trong gió, người giấy trong quang hoa biến hóa, ý thức của hắn dung nhập trong đó, tưởng tượng lấy đó chính là từng người.

Mà lúc này, người giầy trong quang hoa theo tưởng tượng của hấn mà cấp tốc cải biến.

Giờ khắc này, hấn cảm giác mình giống như là tạo vật chủ.

Nhất niệm nhất pháp tạo nên một người, loại cảm giác này ở trong lòng phi thường huyền diệu.

Bốn người giầy huyền hóa ra tới này, nâng lên cổ kiệu lá xanh, Triệu Phụ Vân phi người chui vào, sau đó một sợi ý thức của hấn, duy trì bên ngoài.

Một sợi ý thức này, giống như đèn diễm tản mát ra ánh sáng, tiếp tục không ngừng, nhưng lại tuyệt không phải bản thân đèn diễm.

Trong lòng của hấn đem xưng là ngoại niệm, diễm hỏa phát sáng bên trong thì là bản niệm, mà tất cả ngoại niệm, đều là từ bản niệm chuyển hóa tới.

Cổ kiệu đi trên đường, có người đi đường nhìn đến cổ kiệu này, đúng là nhao nhao tránh lui, lúc ban ngày còn tốt, lúc buổi tối, bốn người áo trắng nhắc một cổ kiệu lục sắc, hết sức quý dị.

Dưới ánh trăng, trong tinh quang, một cổ kiệu nhỏ lục sắc, bốn người áo trắng ngẩng đầu, trên đường phiêu phiêu荡荡 đi.

Hấn ở trong kiệu không ngừng cảm ngộ « Thái Hư Linh Văn », hấn phát hiện, phù lục kết trong đan điền hình thành pháp có thể gọi là bản mệnh pháp, mà thông qua

tu hành « Thái Hư Linh Văn », có thể làm cho mình thi triển ra phù chú, có thể làm cho mình đối với bản mệnh pháp có lý giải cùng nhận biết khắc sâu hơn, có thể xâm nhập và tăng cường.

Có thể để cho một điểm pháp ý trong phù lục, trường thành là một loại bản năng cường đại, có thể xưng là thần thông.

Bởi vậy gọi là, luyện thành mấy dạng thần thông, tu được mấy môn pháp thuật?

Trong phù lục mang đến năng lực chính là thần thông, mà đổi thành bên ngoài lại thêm một vài thứ thì cấu thành pháp thuật.

Mỗi ngày sớm tối hai lần tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh ».

Hắn nhớ kỹ rất rõ ràng, trong Thiên Đô Sơn, tu hành pháp khác có thể để cho mình phù lục hạt giống chậm rãi kết sinh pháp ý mới.

Mà trước đó tu « Thuần Dương Bảo Điển », chỉ là chính hắn lúc đầu phù lục hạt giống cũng đã ký kết rất nhiều loại.

Nhưng « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » này lại có một chỗ tốt, là không giống như các phương pháp tu hành khác, cần theo nguyên bản phù lục, mới có thể kết thành pháp ý.

Hiện tại hắn có thể từ hư không mà sinh pháp ý.

Chỉ là loại pháp ý sinh ra này, không phải thông qua trực tiếp tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » mà được, mà là tu « Thái Hư Linh Văn », để trong lòng của hấn chậm rãi kết sinh.

Hấn loại trải nghiệm này cũng là gần nhất mới có, không có người nói cho hấn môn này công pháp hiệu quả là gì, cũng không có người để hấn thỉnh giáo, chỉ có thể tự mình tìm tòi.

Lúc này trong khí hải của hấn, trong hư không một mảnh mệnh môn kia, tựa hồ nhiều mấy điểm quang hoa, cách Xích Viêm Thần Đăng của hấn xa xôi, mấy điểm yếu ớt quang hoa kia đang lóe lên, đó là pháp ý ký kết ‘Biển’ chữ linh văn.

Còn có một đạo là ‘Sắc’ chữ linh văn, còn có một đạo là đại biểu “Trời” linh văn.

Mà chính giữa, thì là Xích Viêm Thần Phù cùng Xích Viêm Thần Đăng hợp một chỗ, như Xích Nhật giữa trời, chiếu rọi Thái Hư.

Hiện tại hấn tu trì chính là ‘Khu’ linh văn, hấn thấy, linh văn này có thể để hết thảy đều thuộc về ‘Khu’, có mấy phần ý tứ đại biểu kết thúc, đương nhiên, trong « Vô Thủy Đạo Kinh » viết, giữa thiên địa, không có chân chính kết thúc, chỉ có một sinh mệnh hoặc một thế giới kết thúc, nhưng mỗi một thứ kết thúc, đều sẽ trở thành một thứ khác tân sinh.

Ven đường có một tòa miếu, trong miếu có lửa, có xe

ngựa ở bên ngoài, có người gác đêm, người gác đêm nhìn thấy một cỗ kiệu phiêu đi qua, dọa đến vội vàng thỏ lên cái còi, người nghỉ ngơi trong miếu bưng tỉnh, bọn hắc thấp thỏm nhìn cỗ kiệu quý dị từ bên cạnh đi qua.

Triệu Phụ Vân cảm thấy mình khả năng hù đến người khác, thế là hắc hái một đóa hoa, biến thành một ngọn đèn lồng màu đỏ, dùng để người khác nhìn thấy mình.

Không biết có phải hay không bởi vì biến hóa thuật của hắc còn không luyện tốt, cho nên biến hóa ra đến ngọn đèn lồng nhỏ, quý dị vô cùng, quý dị đèn lồng đỏ, treo ở trước lục kiệu lắc lư, để người nhìn thấy càng thêm khủng bố.

Đột nhiên, nghe được phía trước có người thở lớn, trong đêm tối lại có một người đang đi đường, hắc bị Triệu Phụ Vân đuổi kịp.

Người kia nhìn thấy muốn không chạy nổi, thế là quay người, quát to: “Thứ quý gì, dưới kiếm của Triệu Tam ta, đã từng chém quý giết mị, ngươi lại đi đến, cẩn thận ta không khách khí.”

Triệu Phụ Vân bất đắc dĩ, chỉ có thể niệm động, lá xanh kiệu bay lên không trung, từ trên đỉnh cây bay đi.

Sau việc này, hắc liền rất ít đi đại lộ.

Mà sau khi rời đi đại lộ, liền có thể thường thường gặp phải tu sĩ đạo tràng.

Có chút là liên miên linh điền.

Đó là một vài gia tộc mở ra, trồng linh đạo, cùng một chút linh quả thụ.

Bình thường mà nói, môn phái phần lớn lấy thụ pháp truyền đạo làm chủ, bọn hắn tiếp nhận rất nhiều thể gia cung phụng, đương nhiên, cũng nhìn môn phái quy mô.

Nếu là một chút tiểu môn phái, từ sư phụ đến đệ tử cũng chỉ có mấy người, như vậy thậm chí có khả năng bị thể gia ức hiếp.

Trong bất tri bất giác, hắn liền đến Bình Hải Giang, Cửu Lý Loan.

Bình Hải Giang phi thường rộng lớn, khi hắn lần đầu tiên nhìn thấy, cảm thấy hắn gọi là hồ lớn, thậm chí có thể gọi biển.

Mà Cửu Lý Loan, chính là trong đó một lỗm cong lớn, nơi này sóng gió nhỏ, lại nước sâu, xem như một nơi linh khí hội tụ.

Trong Cửu Lý Loan này, liền có ba thể gia, đương nhiên cũng không phải đại thể gia gì, liền là có tu hành tri thức truyền thừa, đời đời có Huyền Quang tu sĩ, lại không người trúc cơ.

Triệu Phụ Vân là từ thượng du thừa một lá lục thuyền xuống, nhưng lúc còn chưa tới, liền bị ngăn lại.

Trên mặt sông có thuyền lớn lơ lửng, khi hắn vừa muốn tới gần, trên thuyền có người ra, lớn tiếng nói: “Vị bằng

hữu này, mời đi trở về đi, phía dưới đang náo thủy yêu, không yên ổn, vì bằng hữu an toàn, còn mời từ nơi này lên bờ đi vòng.”

Trên mũi tàu thuyền lớn kia đứng một người áo trắng, bạch bào tung bay, ở u ám giang cảnh cùng sắc trời, lộ ra phá lệ bắt mắt.

Hắn cũng là hảo tâm nhắc nhở, bất quá, Triệu Phụ Vân cũng không sợ thủy yêu, lập tức nói: “Đa tạ nhắc nhở, bất quá tại hạ đang muốn đi Cửu Lý Loan, sắp đến, liền không lên bờ.”

Sau khi người áo trắng kia nghe tới Triệu Phụ Vân lời nói, lại là nghiêm túc nói: “Bằng hữu, Cửu Lý Loan này chính là thủy yêu trọng tai khu, người tốt nhất đi trên bờ.”

Triệu Phụ Vân lại cười nói: “Đa tạ, không cần.”

Hắn suy nghĩ khẽ động, dưới chân lục thuyền liền phá sóng mà đi.

Mà người áo trắng trên thuyền kia chân mày cau lại, hắn nhìn không thấu Triệu Phụ Vân tu vi, chẳng qua là cảm thấy trên người đối phương khí tức, hư hư thật thật, không làm rõ ràng được.

Cho nên hắn không có xuất thủ ngăn cản, phía sau hắn đi ra một nữ tử, đồng dạng một thân bạch bào, nàng đi tới bên người nam tử, nói: “Sư huynh, người này có thể hay không xấu sư phụ đại sự a?”

“Khó mà nói.” Nam tử áo trắng nói.

“Kia không bằng thăm dò một chút.” Nữ tử nói.

“Cũng tốt.” Nam tử áo trắng nói, hần đi tới mép thuyền, năm ngón tay mở ra, đối trong nước, miệng niệm động lấy chú ngữ, chậm rãi, từ trong trọc lăng cuộn cuộn lên một con quái ngư.

Chỉ thấy hần bỏ xuống một giọt màu đỏ đan dược, sau đó ngồi xếp bằng trên boong thuyền, từ trên người hần phảng phất có một cái bóng mờ phiêu lên, sau đó chui vào một khối vảy trên đỉnh đầu quái ngư kia, quái ngư chậm rãi chìm vào trong nước.

Triệu Phụ Vân ở phía trước phá sóng mà đi, bọt nước văng lên, lại từ trên người hần phiêu mờ, ánh mắt của hần, đã có thể nhìn thấy Cửu Lý Loan kia.

Hần nhớ kỹ, năm đó theo Lương Đạo Tử cũng đi xuôi dòng như vậy, cho nên hần không nghĩ đổi trên lục địa đi.

Cửu Lý Loan rất lớn, bên trong sóng gió bình tĩnh, ba thế gia ở trong nước tiến hành nuôi dưỡng.

Lương Đạo Tử trong nhà, càng là dốc sức cung cấp hần ở Thiên Đô Sơn tu hành, điểm này hần biết rõ.

Mơ hồ, hần đã có thể nhìn thấy, bên bờ Cửu Lý Loan kia có người đứng.

Đúng lúc này, trong lòng của hần sinh ra một tia bất an,

loại bất an kia là tới từ trong nước.

... ..

Cửu Lý Loan chia làm ba thế gia, đều họ Lương, cùng một tổ tiên, chia ba chi.

Một là Thượng Loan Lương gia, một là Lý Loan Lương gia, còn có một thì là Hạ Loan Lương gia.

Bất quá bởi vì đều ở tương đối gần, nhiều năm trôi qua, cho dù năm đó là huyết mạch huynh đệ, hậu bối cũng ở trong từng tròng mâu thuẫn thành không thân, thậm chí còn phát sinh qua đánh nhau.

Lương Đạo Tử chỗ chính là Hạ Loan Lương gia, trong nhà ở trong nước nuôi dưỡng một loại linh giác, đối với người tu hành thủy pháp, hơi có chút huyền diệu, thường ngày ăn, có thể gia tăng bản thân đối với thủy linh khí cảm ứng, nhập môn tu sĩ, thì có thể gia tăng bản thân thủy tính pháp vận trong pháp lực.

Cho nên đây là thủy pháp tu sĩ đồ ăn, cũng có thể làm đãi khách, dù cho người không tu thủy pháp, ăn cũng có thể gia tăng linh khí trong thân thể, có thể ổn định trong tảo khí.

Năm đó Triệu Phụ Vân ăn không ít Lương gia linh giác.

Bên bờ Hạ Loan, có một loạt phòng, đều là mặt hướng Bình Hải Giang, lúc này lại có không ít người ở bên bờ, có ít người cầm trong tay lưới, có ít thì là cầm kiếm, hoặc là Ngư Xoa.

Trong đó trên ba tầng lầu Quan Giang Đài, cũng có người đứng ở đó quan sát.

Hắn chính là Lương Đạo Tử phụ thân, khuôn mặt trải qua gió sông kia, nhìn qua giống như một ngư dân, sau khi Lương Đạo Tử tử vong tin tức truyền về, trong lòng của hắn thống khổ giống như là kim đâm, thế nhưng là, lại có biện pháp gì.

Tu hành cho tới bây giờ đều không phải sự tình thuận buồm xuôi gió, mà là một trận nguy hiểm liên tiếp, không có người nói có thể đi đến điểm cuối, chỉ có nói tận lực đi xa một chút.

Lý Loan Lương gia cùng Thượng Loan Lương gia sau khi nghe tới Lương Đạo Tử chết tin tức, liền có người trào phúng hắn, nói hắn không nên dốc hết tài lực đưa con mình đi Thiên Đô Sơn.

Trong đó có người nói, rõ ràng không phải ngọc, mà là thạch, lại muốn đi tạo hình, tự nhiên liền sẽ hủy.

Trong lòng của hắn không cam lòng, khó chịu, thống khổ, lại không có cách nào, hắn thậm chí chưa từng thấy thi thể của con mình.

Bất quá, đều là quá khứ, trong thời gian hết thấy đau xót, đều sẽ từ từ bị che giấu, trừ phi lại đi để lộ.

Người sống trong sinh hoạt cực khổ sẽ không bởi vì quá khứ mà giảm bớt, hiện tại Cửu Lý Loan Tam Lương lại một lần nữa gặp phải một trận sóng to gió lớn.

Trên mặt sông sóng gió lớn, có là cự khẩu trên sông đến cướp đoạt, có một chút là những băng trộm đến trộm những đồ vật nuôi trong nước tương đối trân quý.

Còn có bang phái vẫn ở trên sông này kiếm ăn, bọn hắc mỗi năm đều muốn thu thuế tiền.

Bình Hải Bang chính là thu thuế bang phái, chỉ là năm nay bọn hắc thu phá lệ nhiều.

Tam Lương tiến hành thương nghị, cũng không nguyện ý giao, bởi vì sau khi giao, bọn hắc cả một năm cơ hồ đều là làm không công.

Bình Hải Bang cùng bọn hắc liên hệ cũng không phải lần một lần hai, tự nhiên có người có thể câu thông, chỉ là lần này không biết tại sao, không có một chút lượn vòng chỗ trống, vô cùng cường ngạnh muốn bọn hắc đủ số nộp lên.

Bọn hắc cũng đi nghe ngóng vì sao Bình Hải Bang lại làm như vậy, chỉ lấy được một chút tin tức không thể xác định, nghe nói, Bình Hải Bang Bang Chủ muốn đột phá Tử Phủ, muốn đi mua ‘Thiên Cương’ khai phủ.

Cho nên mới bóc lột thế gia hai bên bờ như thế.

Chương 141 : Nguyên do

Lương Hải nhìn người trên mặt sông, trong lòng mang theo vài phần kinh nghi.

Bởi vì hắn biết, một mảnh sông này đã bị phong tỏa, chính mình bên này, tam Lương cùng một chỗ cự tuyệt Bình Hải Bang định ra thuế số, cho nên Cửu Lý Loan nơi này bị phong tỏa.

Chỉ ít tam Lương bất cứ người nào ra sông đều sẽ bị chặn đường, thậm chí có thể sẽ chết.

Bình Hải Bang có lời, trong vòng bảy ngày không đưa đến đủ tiền thuế, bọn hắn liền sẽ khu thủy quái đến ăn linh giác.

Bình Hải Bang thiện dịch thủy quái, có thể ăn các loại linh ngư, thực táo hai bên bờ nuôi dưỡng trong nước.

Đồng thời cũng là Bình Hải Bang đối địch trọng yếu giúp đỡ.

Hai ngày này, trong tam Lương, không ai dám phái người ra sông, bởi vì thủy quái kia nếu chỉ có một con thì không sao, lại vẫn thành đàn xuất hiện, cho dù bọn hắn cũng tu thủy pháp, lại như cũ khó ngăn cản trong nước thủy quái.

Lương Hải đứng trên nóc Quan Giang Đài quan khán mặt sông, nhìn thấy mặt sông có người đến, trong lòng kinh nghi, nhưng lại cảm thấy người trên sông thừa lục

thuyền mà xuống tựa hồ có chút quen thuộc.

Đúng lúc này, dưới nước sóng lớn xông lật lên, một cái miệng khổng lồ xuất hiện tại dưới sóng, hướng lục thuyền kia nuốt cắn, bỗng nhiên xuất hiện sự tình, Lương Hải xa như vậy nhìn tâm đều như ngừng một chút.

Nhưng mà người trên lục thuyền, lại giống như đã sớm chuẩn bị, trên thân có kim quang hiện sinh, lại như gió phiêu khởi, vừa vặn tránh đi dưới nước tập kích, đồng thời nhìn thấy tay của hắn hướng phía dưới một trảo, to lớn quái ngư xông ra mặt nước, chính hướng trong nước rơi xuống đúng là bị một cỗ lực lượng vô hình bắt lấy.

Xa xa nhìn thấy, quái ngư cùng sóng đều bị nhiếp ở hư không, không thể lại hạ xuống mặt sông.

Lương Hải lúc này mới nhận ra, thủy quái kia là Bình Giang thủy quái của Bình Hải Bang chỉ hạch tâm đệ tử mới có được, bồi dưỡng phương thức chỉ có Bình Hải Bang hạch tâm thành viên mới biết được, mà lại bồi dưỡng ra Bình Giang thủy quái cũng đều sẽ có khác biệt, đủ loại kỳ kỳ quái quái.

Nghe nói, từng có đại nhân vật trong truyền thuyết, dùng thủy quái này luyện thành thân ngoại hóa thân.

Mà lúc này, thủy quái kia bị người thừa lục thuyền trở tay tóm lấy.

Còn không đợi hắn nghĩ rõ ràng, chỉ thấy trên thân thủy

quái kia đột nhiên tuôn ra hỏa diễm, ngọn lửa kia giống như từ bên trong đốt ra, bị hỏa diễm đốt, thủy quái giống như còn chưa chết, vẫn đang vặn vẹo giấy dựa lấy, nhưng rất nhanh liền không động đậy được nữa, dù chưa đốt thành tro cũng đã thành một mảnh đen kịt, rơi vào trong nước.

Nơi xa lòng sông, trên một con thuyền lớn, thanh niên áo trắng đột nhiên ngã xuống, toàn thân run rẩy.

Bên cạnh hần nữ tử khẩn trương.

“Sư huynh, sư huynh, người làm sao vậy, sư huynh, sư huynh... .”

Trên boong tàu sư huynh bất động, không thể trả lời, nàng lập tức lớn tiếng nói: “Hồi trong bang, nhanh.”

“Vâng!” Có bang chúng lớn tiếng ứng thanh.

... .

Trong mắt Lương Hải, người đang không trung quay người bước vào hư không, phảng phất giẫm lên trên cơn gió sông xoáy trên mặt sông, như đại điều, hướng bờ sông bên cạnh đến, khi đối phương càng ngày càng gần, hần rốt cục thấy rõ ràng đối phương tướng mạo.

Kia là?

Triệu đạo trưởng!

Sư huynh của nhi tử ở Thiên Đô Sơn Hạ Viện.

Hắn nhớ rõ có một lần, khi con trai mình về nhà, mang qua vị này Triệu Phụ Vân sư huynh trở về, hàng năm lúc trở về, cũng đều thiếu không được giăng hắc ở trong núi cổ sự, mà trong cổ sự khó tránh khỏi có sư huynh của hắn Triệu Phụ Vân.

Đối với vị Triệu đạo trưởng này, con của mình rất tôn sùng.

Hắn cho là sau khi con của mình chết, hết thầy liên hệ đều sẽ đoạn, nhưng chưa từng nghĩ hôm nay lại nhìn thấy.

Ký ức liên quan tới nhi tử của mình không khỏi hiện lên trong lòng hắn.

Triệu Phụ Vân không có rơi xuống người khác nóc nhà Quan Giang Đài, mà rơi vào giá gỗ bên đồ kia. Hắn nhìn người trên nóc nhà, lại nhìn người bên bờ không ít như lâm đại địch kia, đi một đạo lễ, nói: “Bần đạo Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân, gặp qua chư vị.”

Nói xong, hắn lại đối với trên nóc nhà Quan Giang Đài Lương Hải thi lễ, nói: “Bái kiến Hải thúc.”

Năm đó lúc hắn đến Cửu Lý Loan Lương gia, thân phận là Lương Đạo Tử đồng môn, lúc ấy liền gọi Hải thúc, hiện tại Lương Đạo Tử không còn, hắn y nguyên xưng hô như vậy.

Lương Hải cảm xúc chập trùng, từ nóc nhà nhảy xuống, nhìn Triệu Phụ Vân, nói: “Thật sự là Triệu đạo trưởng.”

Hắn nói xong câu đó, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên rất nhiều lời, nhưng sau khi đến bên miệng lại cũng không biết nói thế nào, đành phải đi một lễ thật sâu, nói: “Triệu đạo trưởng, mạnh khỏe.”

“Hải thúc, phúc thọ!” Triệu Phụ Vân lại thi lễ một cái.

Hắn nhìn Lương Hải khuôn mặt, nếu không phải trên mặt hắn gian nan vất vả, chỉ nhìn hình dáng, có thể thấy được, Lương Đạo Tử cùng hắn rất giống.

Lương Hải lại hướng phía sau hô một tiếng: “Chuẩn bị rượu, thiết yến.”

Những người nhà họ Lương còn sửng sờ ở nguyên chỗ âm vang đồng ý, lập tức đi chuẩn bị.

Mà Triệu Phụ Vân thì được Lương Hải dẫn vào bọn hắn đại khách đường.

Khách đường kia tên là ‘Vô Phong Đường’, hai bên có câu đối.

“Vô tai vô nạn, phúc khí diên!”

“Hữu hạnh hữu nhạ, đức phong chính!”

Năm đó lúc hắn đứng trước cửa này, cùng Lương Đạo Tử đọc một lần, lúc ấy Lương Đạo Tử nói cho hắn bọn hắn tổ tiên, lúc vừa phân gia ở đây xây đường ốc viết.

Qua nhiều năm như vậy, người đã sớm mất, mà hắn lưu

lại, một phần chờ mong cùng nhắc nhở vẫn ở đây.

Lời nói lúc đó của Lương Đạo Tử như vẫn ở bên tai, thế nhưng người cũng đã chết nhiều năm.

Hắn từng bước một đi lên bậc thang, không có ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

Một đứa bé trai bên cạnh một mặt tò mò nhìn hắn.

Sau khi chính đường, phân chủ khách mà ngồi, Lương Hải tán dương lấy Triệu Phụ Vân đạo pháp cao thâm, trong lúc nhất thời, Lương Hải nói không ít lời, lại như đang tránh đàm Lương Đạo Tử sự tình.

Lúc này có một vị phụ nhân từ phòng sau đến ngồi ở bên cạnh, nàng là Lương Đạo Tử mẫu thân, sau khi ngồi trong chốc lát, dường như luôn có lời muốn nói, nhưng lại bị Lương Hải lấy ánh mắt ngăn lại, nhưng sau một phen trầm mặc, nàng rốt cục nhìn không được hỏi.

“Triệu đạo trưởng, lão phụ có câu hỏi không biết có nên hỏi hay không.” Phụ nhân nói.

“Thăm thăm thỉnh giảng.” Triệu Phụ Vân trong lòng kỳ thật đã biết.

“Con ta, Đạo Tử, hắn đến tột cùng là thế nào chết.” Phụ nhân hỏi xong, Lương Hải kia cũng là mắt sáng rực nhìn Triệu Phụ Vân.

Đồng thời, những người khác trong phòng, cũng đều dừng lại động tác.

Bọn hấn kỳ thật một mực cũng không biết Lương Đạo Tử đến tột cùng chết như thế nào, chỉ có tin tức truyền đến, nói Lương Đạo Tử chết rồi, bọn hấn ngay cả thi thể đều không thấy, cũng không có người nói cho bọn hấn nguyên nhân.

Triệu Phụ Vân trầm ngâm một chút, hỏi: “Là ai đem tin tức này truyền về?”

“Là một vị Hạ Viện đệ tử du lịch đến đây, hấn tên là Dương Liễu Thanh, nghe nói, cùng Đạo Tử ở trong Hạ Viện tương giao rất tốt.” Lương Hải hỏi.

“Nguyên lai là hấn a.” Triệu Phụ Vân thở dài một tiếng, nói: “Dương Liễu Thanh là một người tính cách trầm mặc ít nói, nhưng là một người rất trọng tình nghĩa, lúc hấn ở trong núi, thường cùng Đạo Tử kết bạn mà đi.”

Triệu Phụ Vân nghĩ đến Dương Liễu Thanh chưa hề nói nguyên nhân cái chết của Lương Đạo Tử, đại khái là bởi vì chết bởi tay đồng môn, cho nên khó nói, mới không có nói nguyên nhân.

Mà lại lúc thông tri, hấn cũng không biết, là sau khi mình giết Hứa Nhã Quân hay là trước đó, hấn cảm thấy có thể là sau khi.

Bởi vì hấn cảm thấy, nếu Hứa Nhã Quân không có chết, Dương Liễu Thanh không dám đối mặt Lương Hải, nhưng Hứa Nhã Quân chết rồi, hấn cũng không tốt nói có người vì Lương Đạo Tử báo thù, bởi vì chính Dương Liễu Thanh ngay từ đầu cũng không rõ ràng.

“Đạo Tử là bị một vị Huyền Quang đệ tử trong Hạ Viện giết chết, ta dù chưa thấy, nhưng cũng tra ra, sau khi hấn chết bởi người này, táng thân ở Dương Lăng pháp điều tràng.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đạo Tử, hấn vì sao muốn giết Đạo Tử?” Lương Hải hỏi: “Đạo Tử mặc dù trời sinh tính hoạt bát nói nhiều, nhưng cũng không phải loại người sẽ đắc tội người khác, như thế nào cùng người kết thù.”

“Đạo Tử thiện câu cá, người kia muốn thu hấn ở bên người, Đạo Tử không muốn, mà cự tuyệt đối phương, nào biết sẽ chọc giận đối phương, nổi sát tâm.” Triệu Phụ Vân nói.

Lương Hải nghe xong một trận trầm mặc, hấn biết, Lương Đạo Tử ở trong núi, là theo bên người Triệu đạo trưởng trước mặt này.

Lương Đạo Tử mẫu thân bên cạnh lại khóc rống nói: “Làm sao lại có người như thế ác độc, chẳng lẽ Thiên Đô Sơn liền không có người quản sao?”

“Trong núi đối với Hạ Viện sự tình, quản thúc cũng không nghiêm ngặt, mà lại cũng không phải ở trong sơn môn giết người, kẻ giết người cũng là con em thế gia trong núi.” Triệu Phụ Vân nói đến đây, dừng lại, nhưng người phòng nghe tới đều hiểu hấn ý tứ.

Lương mẫu khóc rống, Lương Hải thở dài.

Lúc này, một mực đang nghe lén tiểu nam hài đột nhiên

lớn tiếng nói: “Chờ ta lớn lên, nhất định phải học được lợi hại pháp thuật, vì cha báo thù.”

Triệu Phụ Vân nhìn tiểu nam hài ước chừng hơn mười tuổi này, kinh ngạc hỏi: “Đây là Đạo Tử hài tử sao? Hắn có hài tử rồi?”

Trong trí nhớ của hắn, Lương Đạo Tử là không có hài tử.

“Đây là đại ca hắn nhận tới làm con thừa tự, Đạo Tử chưa lập gia đình, nhưng ta cũng không nghĩ hắn vô hậu, cho nên để đại ca hắn nhận một đứa bé làm con thừa tự, cho hắn kéo dài hương hỏa.” Lương Hải thở dài thở ngắn nói.

Triệu Phụ Vân nhìn đứa bé trai này, trong mắt lộ ra đến cảm tình không giống giả mạo, đương nhiên, càng không có khả năng là người khác dạy hắn, không khỏi vầy gọi.

Đối phương đi tới, Triệu Phụ Vân sờ sờ đầu của hắn, nói: “Tuổi còn nhỏ, có chí khí, lớn lên nhất định là một hảo hán. Bất quá, không cần đến người giúp cha báo thù, bởi vì người hại cha người đã chết rồi.”

“Chết rồi?” Lương Hải sau khi nghe tới, nhắc lại hai chữ này, người cũng đứng lên.

“Đúng vậy, chết sau khi Đạo Tử qua đời ba tháng lẻ tám ngày, người này thụ mệnh xuống núi, nhận trong núi bổ nhiệm, ở giữa đường, trong một khách sạn, bị người thi pháp giết trên giường.”

Triệu Phụ Vân nói xong, Lương Hải lại vội hỏi: “Đạo trưởng biết là ai giết không?”

Triệu Phụ Vân lại không có trả lời, mà nghiêng người bưng lên trà trên bàn, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Lương Hải lập tức không hỏi nữa, mà thật sâu thi lễ.

Triệu Phụ Vân vội vàng đặt chén trà xuống, đem cánh tay của hắn nâng lên, nói: “Hải thúc đi đại lễ này, chiết sát ta, Đạo Tử ở trong núi theo ta ra vào sơn môn, cùng ta xuống núi hàng yêu tróc quỷ, ta chưa thể bảo hộ hắn, trong lòng thực sự hổ thẹn.”

Lương Hải ngửa mặt lên trời thở dài.

Triệu Phụ Vân biết, mất con thống khổ nhất định rất đau, huống chi, một gia tộc có thể ra như thế một vị có thiên phú tu sĩ, cả tộc cung ứng hắn ở trong núi tu hành, lại đột nhiên truyền đến hắn bỏ mình tin tức, loại cảm giác này có thể tưởng tượng được đến.

Lương mẫu bên kia thì lớn tiếng nói: “Chết tốt lắm a, chết tốt lắm, Triệu đạo trưởng, người giết hắn vì nhà ta Đạo Tử báo thù, không uổng công Đạo Tử cùng người.”

Triệu Phụ Vân đi một đạo lễ, trong lòng thở dài, chuyển nhìn nam hài bên người, nói: “Người tên là gì?”

“Ta gọi Lương Kế Đạo.” Nam hài lớn tiếng nói.

“Tốt, Kế Đạo tốt, nhưng đã bắt đầu học đạo?” Triệu Phụ

Vân hỏi.

“Năm ngoái bắt đầu, ở trong Tam Lương Đạo Đường của chúng ta học tập.” Lương Hải nói.

Triệu Phụ Vân trầm ngâm một chút, nói: “Chờ một chút ta kiểm tra người, xem người học như thế nào, có được hay không.”

Tiểu nam hài lại hưng phấn, lớn tiếng nói: “Tốt, trong đạo đường, không có người so với ta học càng tốt hơn.”

Triệu Phụ Vân đưa tay sờ sờ đầu của hắn, cười nói: “Tính cách ngược lại có mấy phần giống Đạo Tử.”

Cứ như vậy, trong lúc mọi người nói chuyện, tiệc rượu cũng đã chuẩn bị tốt.

Ở trên tiệc rượu, Triệu Phụ Vân hỏi nơi này có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, vì sao lại có người phong tỏa mặt sông, vì sao có người nói nơi này náo thủy quái, còn có thủy quái tập kích mình.

Thế là, Lương Hải liền thở dài nói một lần chuyện phát sinh gần đây, Triệu Phụ Vân thế mới biết, nguyên lai là Bình Hải Bang thu thuế quá nặng.

“Những địa phương khác đây? Hắn không chỉ Cửu Lý Loan nơi này bị, những địa phương khác có bị hay không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bình Hải Bang kia lại không phải cùng lúc thu, mà là thu từng đoạn, sau khi một đoạn này giao, lại tìm thế gia

trên mặt sông tiếp theo.” Lương Hải nói.

“Bình Hải Bang thế lớn, chỉ sợ cho dù là tam Lương cùng một chỗ, cũng vô pháp chống cự Bình Hải Bang.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đúng vậy a, nhưng nếu chúng ta giao, sang năm bọn hấn còn muốn như thế, chúng ta chẳng phải là muốn bị nghiền ép sạch sẽ.” Lương Hải nói: “Lý Loan Lương gia cùng phụ cận Điểm Kim Sơn Tuất Thổ Phái Chưởng Môn giao hảo, hấn hôm qua đã đi mời đối phương đến giúp đỡ.”

“Tuất Thổ Phái Chưởng Môn là tu vi gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Nhiều năm Trúc Cơ tu vi, cũng là người có danh thanh ở bản địa, có hấn đến, có thể bình an, hoặc có đường lùi.” Lương Hải nói.

Hấn nói đến đây, lại giống như nghĩ đến điều gì, dừng lại nữa, nhìn về phía Triệu Phụ Vân, nói: “Vừa rồi, đạo trưởng giết chết thủy quái kia, là Bình Hải Bang hạch tâm đệ tử mới có thể nuôi dưỡng, lại bị đạo trưởng đốt chết rồi.”

Nói đến đây, Triệu Phụ Vân lập tức minh bạch, đối phương đang lo lắng cho mình xuất thủ nặng, rước lấy Bình Hải Bang lửa giận.

“Hải thúc không cần phải lo lắng, thủy quái kia tập kích ta, ta giết không người có thể nói cái gì, như có người đến phân trần, tìm ta là được.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đạo trưởng, Bình Hải Bang này thế lớn.” Người nói người, là Lương Đạo Tử đại ca, trên toàn bộ ghế cũng chỉ có hắn cùng một vị cung phụng ngồi bồi.

Chỉ là lúc Triệu Phụ Vân cùng Lương Hải nói chuyện, bọn hắn đều chỉ yên lặng nghe, cũng không có nói chen vào.

Đúng lúc này, bên ngoài có người hô: “Không tốt, Bình Hải Bang người đến.”

Mấy người uống rượu trong phòng, Triệu Phụ Vân bất động, Lương Đạo Tử đại ca Lương Tùng Tử tay run, mà Lương Hải sắc mặt cũng thay đổi.

Mà vị cung phụng kia thì đẩy ra băng ghế hướng bên ngoài chạy ra.

Theo sát lấy phía sau là Lương Tùng Tử.

Khi Lương Hải cũng đứng lên, nhìn thấy bất động Triệu Phụ Vân, trong lòng sinh ra ý nghĩ, thầm nghĩ: “Đạo Tử thường nói sư huynh thiên phú cực giai, chẳng lẽ, bất quá ngắn ngủi bảy năm thời giờ, hắn cũng đã Trúc Cơ có thành tựu?”

Nhưng rất nhanh lại nghĩ, cho dù Trúc Cơ có thành tựu, cũng chỉ là mới Trúc Cơ tu sĩ, so với Bình Hải Bang hai vị lão Trúc Cơ tu sĩ, cũng nhất định có chênh lệch.

Dù cho Thiên Đô Sơn công pháp huyền diệu, nhưng

pháp lực, cùng pháp thuật pháp bảo, cũng phải cần thời gian tới tu trì cùng tế luyện.

Chương 142 : Hoàng Thạch đạo nhân

Điểm Kim Sơn cách Cửu Lý Loan cũng không xa, chỉ hơn trăm dặm thôi.

Tuất Thổ Phái ở Điểm Kim Sơn lập phái cũng có hơn hai trăm năm, hiện tại là truyền thừa đời thứ ba.

Khai phái chưởng môn khai phủ vô vọng, thế là ở Điểm Kim Sơn đặt chân, thiết hạ linh trận, khiến cho nguyên bản một ngọn núi bình thường biến thành có thể cung cấp người tu hành linh sơn, danh tự cũng đổi thành Điểm Kim Sơn.

Nghe nói danh tự là tới từ tu hành công pháp.

Đời thứ nhất chưởng môn sau khi khai phái, bất quá hơn hai mươi năm liền tọa hóa, từ đệ tử kế vị, đệ tử của hắn có tâm nhiều thu đệ tử, thu một nhóm lớn đồng tử, nhưng trong nhóm đồng tử này, chỉ có ba người thành chân chính đệ tử nhập thất.

Trong ba vị nhập thất đệ tử kia đại đệ tử chính là hiện tại chưởng môn, trong những đồng tử bị đào thải, liền có Lý Loan Lương gia thượng nhiệm gia chủ.

Cho nên Lý Loan Lương gia vì giữ gìn một đoạn quan hệ này, cũng tốn hao không nhỏ, nhưng cuối cùng là gần bó được. Đương nhiệm Lý Loan Lương gia gia chủ Lương Trọng, một mực gọi Điểm Kim Sơn đương nhiệm

chưởng môn làm sư bá.

Hắn đi tới Điểm Kim Sơn, sau khi đem mình gặp phải tình huống nói, Hoàng Thạch chưởng môn nắm chòm râu của mình, trầm ngâm một lát, nói: “Giang Trầm Chu kia thọ nguyên không nhiều, qua chút năm nếu khai phủ không thành, liền không còn có cơ hội, cho nên lần này, Như Ý Bảo Các mở đấu giá hội, hắn nhất định phải mua được một phần ‘Thiên Cương Linh Dịch’.”

“Bởi vậy, Bình Hải Bang mới sẽ như thế nghiền ép thế gia hai bên bờ sông.” Hoàng Thạch hiển nhiên biết so Lương Trọng rõ ràng hơn.

“Như Ý Bảo Các?” Lương Trọng biết nơi này, hắn thân gia căn bản cũng không đủ quy cách đi vào, nghe nói đồ nơi đó, chẳng những quý, mà lại đều là thế gian khó gặp tinh phẩm, cho nên nghĩ muốn đi vào, ít nhất phải là Trúc Cơ tu vi, nếu không có Trúc Cơ tu vi, thì cần muốn lấy ra đủ số lượng linh thạch.

“Thế gian này, nơi có thể hái Thiên Cương không nhiều, phần lớn đều bị đại môn phái chiếm lấy, ngẫu nhiên xuất ra đến, cho mọi người, đương nhiên bị mọi người cướp đoạt.”

Lương Trọng mặc dù là nhất gia chi chủ, nhưng chính hắn tu vi bất quá là Huyền Quang, cũng ít có người sẽ nói với hắn, Trúc Cơ thăng Tử Phủ cần những điều kiện cơ bản nào.

“Thiên Cương lại như thế khó được?” Lương Trọng sợ hãi thán phục nói.

“Người trong thiên hạ, người người đều cảm thấy có thể tu hành chính là trời ban may mắn, nhưng lại không biết, kỳ thật trong người tu hành, cũng như phạm tục, luận xuất thân, giảng cơ duyên, người xuất thân từ vọng tộc đại phái, được truyền bảo điển chân kinh, mà chúng ta tiểu môn phái, bất quá diệu pháp huyền chương, dù cho ngẫu nhiên được tông môn truyền thừa ngọc quyết, cũng đều đem liệt là chân truyền, trong một phái chỉ truyền mấy người, tuyệt không cho phép lưu lạc ở bên ngoài.”

Lương Trọng cũng không khỏi cảm thán một tiếng, truyền thừa trong nhà bọn hắn, ngay cả diệu pháp cấp bậc đều không đến, mặc dù như thế, đặt ở phạm nhân, cũng có thể gây nên gió tanh mưa máu.

Hoàng Thạch đạo nhân nắm sợi râu, trầm tư một chút, nói: “Lúc ta tuổi nhỏ, cùng sư tôn bái phỏng Giang Trầm Chu, hắn lúc đó chính là vùng này tiếng tăm lừng lẫy Trúc Cơ tu sĩ, cho dù là ta đi tìm hắn, cũng không biết sẽ có kết quả gì.”

“Bất quá, qua nhiều năm như vậy, chưa từng rời đi Điểm Kim Sơn, lão đạo liền xuống núi đi một chút, nhìn xem Bình Hải Bang hiện tại là bức nào đáng vẽ.” Hoàng Thạch lão đạo nói.

Lương Trọng phi thường kinh hãi, lập tức hạ bái, nói: “Sư bá, đại ân, Lương gia, suốt đời không quên.”

... ..

Giang Phân Trọc được mang về phụ cận bến tàu trú trong đất của Bình Hải Bang, vẫn không tỉnh lại.

Trong Bình Hải Bang có hai vị Trúc Cơ tu sĩ, theo thứ tự là lập bang Giang Trầm Chu, người thứ hai thì là huynh đệ kết nghĩa của hắc Hồ Hải Thiên.

Đương nhiên trừ hai người, còn có một vị cung phụng tên là Nguyên Thanh, có ba vị Trúc Cơ trên một mảnh con sông này, tự nhiên được xưng tụng là bá chủ.

Vị Nguyên Thanh này còn khá trẻ, Trúc Cơ hơn mười năm, chính lúc hăng hái, khi hắc nhìn thấy Giang Phân Trọc trọng thương mà quay về, cho hắc uy một giọt đan dược, nói: “Lúc hắc thân du dịch ngư bị tổn thương thân, có thể hay không tỉnh lại còn không biết.”

“Dẫn hắc đi Hồ gia, các người theo ta đi Cửu Lý Loan xem là ai tổn thương Phân Trọc.”

Nguyên Thanh rất rõ ràng, Giang Phân Trọc này là bang chủ thích nhất đệ tử, hắc bị thương thành bộ dạng này, nhất định sẽ giận dữ, mà hắc làm cung phụng, không có bảo vệ tốt bang chủ thích nhất đệ tử, là có chút trách nhiệm.

Hắc mặc dù không phải rất sợ, nhưng cũng không nghĩ hiện tại chuyển sang nơi khác làm cung phụng, cho nên cần đi qua trước, xem người tổn thương Giang Phân Trọc là ai.

Bất quá, trong lòng của hắc, đã có thể khẳng định, người này nhất định là một vị Trúc Cơ, nếu không phải

Trúc Cơ, chỉ là Huyền Quang, làm sao có thể đem Giang Phân Trọc bị thương thành bộ dạng này.

Thừa thuyền lớn, mang theo một nhóm Bình Hải bang chúng, rất nhanh liền tới Cữu Lý Loan, đầu thuyền lớn này, tự nhiên kinh động người Cữu Lý Loan.

Nhất là người Hạ Loan Lương gia, đầu tiên là nhà bọn hấn cung phụng Trần Hằng, sau là Lương Đạo Tử đại ca Lương Tùng Tử.

Lại sau nữa thì là Triệu Phụ Vân cùng Lương Hải.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy trên đầu thuyền lớn treo ‘Bình Hải’ hai chữ đại kỳ, nền trắng chữ đen, trên boong tàu đứng không ít người, đi đầu chính là một vị nhìn qua hơn ba mươi tuổi cao gầy.

“Không biết là vị nào thương nặng ái đồ bang chủ chúng ta? Lấy mạnh hiếp yếu, há lại tu giả bản phận?” Nguyên Thanh lớn tiếng nói, trong Cữu Lý Loan này, mấy nhân vật đầu lĩnh khuôn mặt hấn cũng cơ bản biết, hấn đánh giá người hai bên bờ.

Người Lý Loan cùng Thượng Loan cũng đều xuất hiện, đứng ở bờ nhìn thuyền lớn, trong lòng thấp thỏm.

Nhưng mà đúng vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên có người nói: “Bình Hải Bang cũng có tư cách cùng người nói lấy mạnh hiếp yếu sao? Bình Hải Bang tự chúng thành bang, thống trị thiểu số, lấy mạnh hiếp yếu chuyện làm còn ít sao?”

Chỉ thấy trên trời, có một đoàn màu trắng mây từ viễn không phá phong mà đến, trên vân quang đứng hai người, trong đó một người là tất cả mọi người nhận biết Lý Loan Lương Trọng, một người khác là lão đạo nhân mọi người không biết, nhưng lại rất nhanh liền đoán được hẳn là Điểm Kim Sơn Tuất Thổ Môn chưởng môn.

Trên boong tàu kia Nguyên Thanh nhìn thấy trên bầu trời Hoàng Thạch lão đạo, trông mắt hơi híp, nói: “Vị này chắc hẳn chính là Điểm Kim Sơn Hoàng Thạch tiên bối, tiên bối muốn đỡ Bình Hải Bang cừu oán?”

“Lão đạo nhân không thể gặp người khác ở đây lật ngược phải trái đen trắng, rõ ràng là các người Bình Hải Bang chuyện lại đến nói người khác, sao không soi gương tự lo, chửi mình một trận, tuổi còn trẻ, không ngờ không muốn mặt?” Hoàng Thạch đạo nhân đứng lơ lửng trên không, thanh âm tràn khắp một mảnh sông này.

Trên thuyền kia Nguyên Thanh tức giận vô cùng, hẳn tự cho là mình còn tính cho Hoàng Thạch một chút da mặt, tôn hẳn là tiên bối, thế nhưng Hoàng Thạch này lại một chút cũng không để ý tới da mặt của mình, điều này khiến trong lòng hắn giận dữ, không khỏi nói: “Hoàng Thạch, ta niệm tình ngươi là tiên bối, khách khí với ngươi, ngươi lại như thế nhục ta, ta hôm nay liền xem, ngươi có bản lĩnh gì.”

“Ha ha, người trẻ tuổi, người buồn bực a.” Hoàng Thạch đạo nhân nói.

Đứng trên đất Triệu Phụ Vân phát hiện, lão đạo sĩ này làm người tức giận bản sự rất có thủ đoạn.

Trên boong tàu kia Nguyên Thanh, không nói thêm gì nữa, chỉ gập tay hấn ở trong tay áo sờ một cái, trên tay liền xuất hiện một đồ vật đầu như rắn, lại như bảo vật, đây là một con thủy mãng hấn dùng thủy tinh nuôi dưỡng, bị hấn lấy mật pháp tế luyện thành bán pháp khí bán sinh linh tồn tại.

Chỉ thấy hấn đem thủy mãng kia ném hướng trong sông, chỉ một nháy mắt, nước sông liền bắt đầu cuộn cuộn, trong nước sông một con mãng xà to lớn như rồng đang vặn vẹo, đột nhiên phát ra tiếng rống như thú, hướng trên bầu trời luồn lên.

Mang theo khôn cùng sóng gió.

Giờ khắc này, tựa như rồng ra nước sông, đằng vân lên không, muốn đi độ kiếp.

Thủy mãng mang theo một tràng sóng nước, càng như một tràng nghịch thiên mà lên thác nước, cự mãng ở trong nước, đảo mắt cũng đã đến độ cao bằng Hoàng Thạch đạo nhân.

Chỉ thấy nó há to miệng rộng, đầy trời vân khí hướng trong miệng cự mãng kia dũng mãnh lao tới.

Hoàng Thạch đạo nhân trên thân dũng động quang mang, quang mang như kiếm mang, người không hề động mảy may, chỉ nghe hấn nói: “Không gì hơn cái này, lão đạo ta lâu không đi lại ở ngoài núi, thế nhân lại quên đi lão đạo tên tuổi.”

Chỉ thấy hắt vung tay lên, một đạo kiếm quang từ trong tay áo hắt chui ra, giống như dải lụa chui vào miệng cự mãng kia, từ nó bầy tắc chỗ đâm ra.

Cự mãng kia trong nháy mắt này liền giống như quả cầu da xì hơi, rơi xuống trong nước sông.

Mà Nguyên Thanh kia lại hú lên quái dị, trong tiếng kêu vừa hãi vừa sợ, kiếm quang nhưng không có ngừng, ở trong hư không vờn quanh, lại hướng cự mãng kia chém xuống.

Trước đó là đâm, lần này là trăm vạch xuống.

Bạch quang xẹt qua hư không.

Cắt cự mãng đầu giống như cắt đậu phụ.

Nguyên Thanh quát to một tiếng, không dám nói một lời, quay người liền hướng nơi xa bay vút lên, đập sóng gió trên mặt sông mà đi.

“Ha ha ha ha... .” Hoàng Thạch lão đạo cười lớn.

Đưa tay chỉ Nguyên Thanh đang đào tẩu nói: “Tiểu bối kia bất quá là tà đạo, đan điền không kết phù lục, không thăm dò đại đạo, ngoại pháp mà thành Trúc Cơ chi tượng, nhìn như có hiển hách uy thế, bất quá xây tháp trên cát dựng tổ trên lá cây thôi.”

“Hôm nay tạm tha một mạng, cũng làm cho người trẻ tuổi hiện tại minh bạch lão đạo danh tiếng.”

Cửu Lý Loan, người tam Lương thấy cảnh này đều rất phần chấn, bởi vì bọn họ biết, đây là Lý Loan Lương Trọng mời đến cao nhân.

Lập tức, Lương Trọng thiết yến, cũng mời hai gia chủ khác qua dự tiệc.

Lương Hải nguyên bản nghĩ gọi Triệu Phụ Vân cùng đi, Triệu Phụ Vân lại khoát khoát tay, nói: “Ta liền không đi tham gia, đang muốn kiểm tra một chút Kế Đạo tu hành như thế nào.”

Thế là Lương Hải đi dự tiệc.

Triệu Phụ Vân ở đây nói chuyện với Lương Kế Đạo, bên cạnh Lương Tùng Tử ngồi bồi, đương nhiên cung phụng Trần Hằng cũng tại.

Hắn mặc dù tới không lâu, nhưng cũng biết Lương gia nhị công tử đi Thiên Đô Sơn tu hành, mà trước mặt vị này là sống sờ sờ Thiên Đô Sơn đệ tử.

Đệ tử đại phái như thế cực kỳ hiếm thấy, cho dù có đại phái đệ tử hành tẩu giữa thiên địa, bình thường tình huống cũng sẽ không hiển lộ thân phận của mình, cho dù lộ ra, cũng không phải hắn loại Huyền Quang tiểu tu sĩ này có khả năng tiếp xúc đến.

“Tiểu Kế Đạo, người tới.” Triệu Phụ Vân vẫy gọi, gọi tới tiểu nam hài.

Nam hài nháy mắt đi tới trước mặt Triệu Phụ Vân, nhìn Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân nói: “Người nói người trong đạo đường luôn luôn được thứ nhất, vậy ta kiểm tra người một chút có được hay không, nếu như người trả lời tốt, ta liền truyền cho người một môn tu hành pháp, có được hay không.”

Lương Tùng Tử bên cạnh cơ hồ muốn kêu lên, lập tức nói: “Kế Đạo, hảo hảo trả lời.”

Lương Kế Đạo đại khái là cũng cảm thấy Triệu Phụ Vân trước mặt hắn là người rất lợi hại, bởi vì chính mình đại bá cùng gia gia đều rất khách khí tôn trọng, hắn có thể cảm nhận được.

“Tốt, người hỏi đi.” Lương Kế Đạo nói.

“Kế Đạo, muốn hô đạo trưởng.” Lương Tùng Tử ở bên cạnh nhắc nhở.

Triệu Phụ Vân lại khoát tay, ra hiệu hắn không nên quấy rầy, nói: “Người biết Âm Dương là gì sao?”

Lương Tùng Tử bên cạnh trong lòng bức thiết, thậm chí muốn thay con của mình trả lời, dù đứa con trai này đã thừa tự cho đệ đệ của mình, nhưng trong lòng của hắn, đây vẫn là con của mình.

Lương Kế Đạo cũng không suy nghĩ nhiều, liền nói: “Âm Dương giả, Nhật Nguyệt dã, bạch thiên là dương, hắc dạ là âm, sáng lạn là dương, ảm đạm là âm, hỏa là dương, thủy là âm, cương là dương, nhu là âm.”

Triệu Phụ Vân biết, hấn đọc hấn là đương thời lưu hành tu hành vỡ lòng « Âm Dương Ca Quyết ».

“Không tẻ không tẻ, vậy người biết Ngũ Hành là gì sao?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

Lương Kế Đạo đại khái là bởi vì được khen, trả lời càng nhanh, nói: “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, là Ngũ Hành.”

“Biết Quỷ Thần là gì sao?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Thần tắc, sáng lạn trong thế gian, che chở chúng sinh là Thần, Quỷ giả, du lịch thế gian trong âm u, chỉ vì cá nhân ý nghĩa là Quỷ.”

Triệu Phụ Vân phát hiện, mình hỏi một chút thứ trong sách vỡ lòng, hấn đều là có thể đối đáp trôi chảy, đúng là học tập tốt.

“Không sai, nếu như cha người nhìn thấy người thông minh như vậy, nhất định sẽ thật cao hứng.” Triệu Phụ Vân nói.

Nam hài càng phát ra cao hứng, hấn thích được người khen.

“Mấy ngày nay, ta truyền cho người một môn nhập định thúc niệm quan tưởng pháp, kiên trì bền bỉ, là có thể ngưng luyện pháp lực, nếu ngưng luyện pháp lực rồi, liền có thể đến Thiên Đô Sơn tìm ta.” Triệu Phụ Vân nói.

Lương Tùng Tử bên cạnh đại hỉ, ngồi xổm xuống, nói: “Kế Đạo, đến, nhanh quỳ xuống, tạ ơn sư phụ truyền

pháp.”

Hắn hi vọng Triệu Phụ Vân có thể trực tiếp thu Lương Kế Đạo làm đệ tử, hắn thấy, Triệu Phụ Vân đại khái có thể là Trúc Cơ tu sĩ, bởi vì Triệu Phụ Vân nhìn thấy Hoàng Thạch đạo nhân trên bầu trời kia, giống như hoàn toàn không thèm để ý.

“Không cần xưng sư phụ, gọi ta một tiếng đạo trưởng bá bá.” Triệu Phụ Vân nói xong, trong lòng có chút thở dài.

... ..

Lý Loan nơi đó trên bàn yến, Lương Trọng cùng Hoàng Thạch cũng nghe được Lương Hải nói đến Triệu Phụ Vân.

Lúc biết hắn là Thiên Đô Sơn đệ tử, cho dù là Hoàng Thạch đạo nhân cũng có chút ngoài ý muốn, không khỏi sờ lên sợi râu.

“Cần phải đi đem Đạo Tử sư huynh mời đến, cùng uống một chén rượu?” Lương Trọng nói, hắn nói như vậy, cũng là đang trưng cầu Hoàng Thạch ý kiến.

Hoàng Thạch đạo nhân cười nói: “Thiên Đô Sơn lấy truyền pháp mà danh truyền, nhưng xưa nay không để ý đệ tử xuất thân nền móng, cũng không quản thúc đệ tử đức hạnh, đệ tử xuống núi không ít, nhưng từ trước đến nay vàng thau lẫn lộn, lúc này có một vị ở đây, không ngại mời đến gặp một lần.”

Lương Hải có chút xấu hổ, muốn nói chút gì, nhưng

khiếp sợ Hoàng Thạch đạo nhân uy thế, lại không biết nói gì, đương nhiên, muốn gọi người cũng không cần hấn đi gọi, Lương Trọng nơi này có hạ nhân đi gọi, nhưng rất nhanh liền trở về.

“Hồi bẩm gia chủ, Triệu đạo trưởng nói hấn cần dạy hải tử của sư đệ hấn tu hành, không có rảnh rồi, liền không đến.”

Theo Hoàng Thạch, đây chính là chối từ không nghĩ đến, là không muốn gặp mình.

Không đợi Lương Trọng hoặc Lương Hải nói gì, hấn đã mở miệng nói: “Đại phái đệ tử, đúng là như thế không dám gặp người sao? Ha ha, lão đạo hành tẩu thiên hạ hơn trăm năm, cũng đã gặp không ít đại phái đệ tử, kỳ thật rất nhiều người chỉ có đại phái tên tuổi, vừa thấy mặt, một thi pháp, nói hai câu đạo luận, nói vài tiếng pháp lý, liền biết danh quá kỳ thực.”

Lương Hải cúi đầu không đáp lời.

Lương Trọng thì có chút tủm tỉm cười nói: “Sư bá nói rất đúng, sư bá tung hoành Bình Hải một vùng trăm năm, kiến thức rộng rãi, chính cần sư bá đến che chở chúng ta đây!”

Chương 143 : Mê vụ

Sắc trời đã tối, ánh trăng trên mặt sông, bình tĩnh Cữu Lý Loan chẳng biết lúc nào lên sóng.

Sóng kia từ bên ngoài một làn sóng một làn sóng hướng bên trong vọt tới.

Trong sóng kia như có vô số cá thừa sóng mà đến, ở Cữu Lý Loan lồi vào, ở trong màn đêm đã có mấy chiếc thuyền tới gần.

Hồ Hải Thiên trong lòng mang theo vài phần phẫn nộ, lại mang theo vài phần cảnh giác.

Bình Hải Bang là hãn cùng Giang Trầm Chu sáng lập, mặc dù Giang Trầm Chu làm bang chủ, nhưng hãn ở trong đó trả giá tâm huyết cũng là to lớn.

Hiện tại Giang Trầm Chu muốn khai phủ, nếu thành công, như vậy Bình Hải Bang liền không còn bị giới hạn trên một đoạn sông này, sẽ trở thành một đại bang phái có được Tử Phủ Tu Sĩ.

Đến lúc đó, đại ca của mình thành Tử Phủ, thu hoạch được tu hành tài nguyên sẽ lại càng dễ, mà mình dưới sự trợ giúp của đại ca cũng có cơ hội thu hoạch được khai phủ.

Vậy mà hôm nay tin tức theo nhau mà đến, lại làm cho hãn nghĩ tới một câu.

Mỗi khi gặp thượng cảnh, tất có kiếp số nương theo.

Phúc họa tương y, vượt qua được, liền có thể thượng cảnh thành công, không độ được không chỉ có phí công nhọc sức, sẽ còn làm cố gắng cùng nhiều năm cơ nghiệp đều như nước chảy về đông.

Nhưng tên đã trên dây không phát không được, hấn thấy, con đường tu hành liền là vạn mã tranh độ, ở trước mặt mình liền một tòa cầu nhỏ, đã đến đầu cầu làm sao có thể từ bỏ.

Đừng nói là có một tia hi vọng, cho dù không nhìn thấy hi vọng, cũng cần đi va vào, có lẽ va liền xuất hiện vết rách, liền xuất hiện hi vọng đây?

Điểm Kim Sơn Tuất Thổ Phái, Hồ Hải Thiên rất rõ ràng, hấn cùng đại ca của mình lúc còn ở trên mảnh sông này dốc sức làm việc, Điểm Kim Sơn cũng đã lập phái, hấn còn cùng đời trước chương môn của Tuất Thổ Phái đã từng quen biết.

Chỉ là lúc kia, Tuất Thổ Phái chương môn đã là Trúc Cơ, mà hấn cùng đại ca của mình bất quá là Huyền Quang tu sĩ.

Hiện tại, Tuất Thổ Phái đã đổi chương môn, hấn cùng đại ca của mình cũng thành lập Bình Hải Bang.

Điểm Kim Sơn pháp thuật hấn biết, hoặc là chủ kim phụ thổ, hoặc là chủ thổ phụ kim.

Hiện tại vị Hoàng Thạch này, hấn hiểu rõ, chủ kim tính

pháp thuật, phụ thổ.

Kim tính thiện sát phạt.

Hoàng Thạch đạo nhân lúc còn trẻ ở vùng này từng có không ít chiến tích, bọn hắc cũng có gặp gỡ qua, lại vẫn luôn không có chân chính động thủ.

Trong đó một nguyên nhân chính là Điểm Kim Sơn lấy môn phái làm chủ, chủ lấy thanh tu, truyền đạo thụ pháp, bất quá là ba năm đệ tử thôi, cho dù có người bày đồ cúng phụng, phần lớn là một mảnh phía nam mặt hướng Điểm Kim Sơn kia, Điểm Kim Sơn cùng Bình Hải Giang tựa hồ có ăn ý nào đó.

Nhưng lần này, Điểm Kim Sơn lại bước vào Bình Hải Giang khu vực.

Mà lại, hắc đã phái người đi thông tri đại ca, hắc tin tưởng đại ca nhất định đã đang trên đường tới, đã Điểm Kim Sơn muốn thò đầu ra, như vậy liền nhất định phải đem đề chết, nếu không thể đề được, tất nhiên sẽ khiến phản ứng dây chuyền, gây nên những người khác phản kháng.

Trong đường Lý Loan Lương, Lương Hải ngồi ở đó, nhìn Lương Trọng cùng Hoàng Thạch đạo trưởng nói chuyện.

Đối diện Thượng Loan Lương gia Lương Thụ Lâm, cũng ở đó thỉnh thoảng chen vào một hai câu nâng một chút Hoàng Thạch đạo nhân.

Lương Hải trước đó nhìn thấy Hoàng Thạch đạo nhân giết thủy mãng kia, nhẹ nhàng như thường, trong lòng tất nhiên là kính sợ, đối với tam Lương đến nói, chỉ một con thủy mãng kia liền có thể đem Cửu Lý Loan này quấy đến không được an bình.

Hoàng Thạch đạo nhân thanh danh trong vùng này không nhỏ, mặc dù những năm gần đây ít có nghe thấy sự tích của hắn, nhưng khi còn trẻ bọn hắn lại nghe được không ít.

“Đạo trưởng, Bình Hải Bang kia tuyệt sẽ không chịu để yên, có lẽ tối nay hoặc là sáng mai, Bình Hải Bang tất có người tới... .” Lương Thụ Lâm cẩn thận nói.

Lương Trọng thì là đoạt lời nói: “Có sư bá ta ở đây, bọn hắn sao dám lại đến, cho dù đến, dưới kiếm của sư bá, bọn hắn cũng khó có thể chiếm được chỗ tốt.”

Hoàng Thạch đạo trưởng nghe đến đó, sờ râu, hai con mắt híp lại, nói: “Bình Hải Bang hai vị bang chủ, lão đạo ngược lại nghĩ kiến thức một chút.”

Ba lương các gia, từng người trong lòng cao hứng vô cùng, bọn hắn cảm thấy tìm tới một chỗ dựa, thế là Lương Trọng hồi đáp: “Nếu có thể thoát khỏi Bình Hải Bang bóc lột, ba nhà chúng ta sẽ đem tiền thuế đều đưa đến Đỉnh Kim Sơn.”

Hoàng Thạch đạo nhân lại cười ha ha một tiếng, nói: “Chúng ta tu hành, chỉ ở suy nghĩ thông suốt, hết thầy đề sau này hãy nói.”

Lương Hải nghe đến đó, liền minh bạch Hoàng Thạch đạo nhân này, có lẽ cũng có được tâm tư khác.

Đúng lúc này, có gió thổi tới trong phòng, trước đó cũng có chút gió, nhưng gió kia đều bị ngăn cản ở ngoài phòng, trong phòng ánh đèn cũng sẽ không lay động, mà lúc này gió giống như là tặc tử, từ trong khe cửa, rẽ quanh một góc chui đi vào, tìm đến đường đi, một đường đi tới gian phòng tận trong cùng này.

Ánh đèn trong phòng bị gió thổi tắt một sát na, một mảnh đen kịt, nhưng rất nhanh liền lại có quang mang sáng lên.

Đó là kiếm quang.

Kiếm quang xẹt qua bỗng nhiên tối xuống gian phòng.

Kiếm ngân vang lạnh thấu xương, gió cũng tê mình.

Ba vị họ Lương gia chủ vội vàng đứng dậy, tránh sang một bên, bọn hắn nhìn thấy kiếm quang bay lên, vừa đi vừa về chiết trăm, mà trong gió lại giống như có một đoàn hắc ám đồ vật muốn hướng đám người đánh tới, lại bị kiếm quang lần lượt ngăn trở.

Bất quá, bất thành linh ác đấu đến nhanh cũng đi nhanh, gió cùng một đoàn hắc ám kia đều thối lui, trong phòng lại một lần nữa sáng lên.

Lương Hải nhìn thấy bàn rượu đã tán, hiển nhiên là bị kiếm quang trăm, Hoàng Thạch đạo nhân đứng ở đó, nhìn qua cũng không có chuyện gì, chỉ là nhú mày, tựa

hồ tại suy nghĩ sâu xa lấy điều gì.

Lúc này bên ngoài có người đến bấm báo, nói bên ngoài lên sương mù.

Đám người ra ngoài nhìn, chỉ thấy trên bầu trời trắng sáng sao thưa, nhưng trên mặt sông lại có sương mù sinh ra, bao phủ toàn bộ mặt sông, thậm chí liền Thượng Loan Lương gia cùng Hạ Loan Lương gia trụ sở đều không nhìn thấy.

Dĩ vãng ở lúc buổi tối, chỉ cần hai nhà khác lóe lên ánh đèn đều có thể xa xa nhìn thấy ánh đèn lấp lóe.

“Có người thi pháp, hưng sương mù che khuất một vùng này.” Lương Thụ Lâm nói.

Lúc này Lương Trọng nói: “Bình Hải Bang Nhị bang chủ, có gây sóng gió, bố vụ hoặc thần năng lực.”

Hắn lúc nói lời này, nhìn Hoàng Thạch đạo nhân.

Hoàng Thạch đạo nhân một thân màu vàng hơi đỏ pháp bào, hiện ra thổ hoàng sắc pháp quang bảo vệ quanh thân, hiển nhiên hắn cũng là lão giang hồ, biết mọi việc đều cần trước bảo vệ bản thân, mới có thể đứng ở thế bất bại.

Hắn nhìn mặt sông dày đặc mê vụ kia, nói: “Lúc ngô ở trong núi ngược lại cũng nghe nói người này năng lực, lại chưa thấy tận mắt, cũng xem nhẹ hắn, pháp thuật này, dù không am hiểu chính diện chiến đấu, nếu chỉ trốn tránh không ra, cũng là quán người.”

Lương Trọng muốn nói lúc Nhị bang chủ này cùng bọn hắc Đại bang chủ hợp lại cùng nhau, mới thật sự là đáng sợ.

Nếu không, cũng sẽ không trong thời gian ngắn xưng bá Bình Hải Giang.

Nhưng hắc lời đến khóe miệng lại dừng lại, bởi vì hắc sợ vạn nhất nói Bình Hải Bang quá lợi hại, Hoàng Thạch đạo nhân liền không nguyện ý giúp mình, vậy mọi việc đều kết thúc.

“Bất quá, các người không cần phải lo lắng, chỉ cần ở bên cạnh ta, đối phương liền không thể tổn thương được các người, đợi lúc bình minh, sương mù này ở trong ánh nắng tự nhiên liền sẽ mỏng manh, đến lúc đó lại cùng hắc so đo.”

Hoàng Thạch đạo nhân cũng có chút bất đắc dĩ, đối phương trốn ở trong sương mù, trong lúc nhất thời mình sao có thể tìm được hắc ẩn thân ở nơi nào, tìm không thấy người, cho dù kiếm của hắc lợi hại, lại có thể chém vài phiến sương mù?

Hắc không khỏi nghĩ đến, nghe kể trong một ít đại phái, từ nhập môn liền dưỡng kiếm luyện kiếm, lại lấy kim tính Chân Sát Trúc Cơ, trong thân kết phù lục pháp tính phong phú, vô luận thứ gì che đậy, đều không thể giấu diếm được hai mắt kiếm đạo tu sĩ.

Cho dù che khuất hai mắt, cũng vô pháp giấu diếm được kiếm tâm của hắc, kiếm tâm nhất động, liền có thể trăm

địch giữa tu di, vô luận đối phương làm sao ẩn độn giấu kín, đều trốn không được.

Thậm chí, chỉ cần bị dạng này nhìn chăm chú lên, vô luận biến hóa gì, đều không tự chủ được hiện ra nguyên hình, đương nhiên, hắn cũng chỉ là nghe nói, cũng chưa từng thấy tận mắt.

Mà trong phù lục hắn kết, có hai đạo nguyên thủy pháp tính, theo thứ tự là thổ tính cùng kim tính.

Hai đạo pháp tính này, có thể để hắn ngự thổ cùng ngự kiếm, mà trong tu luyện pháp môn, lại để cho hắn nhiều hai đạo pháp tính, phân biệt sắc bén cùng cứng cỏi.

Mà hắn sở học Ngự Kiếm Thuật tên là « Ngự Kiếm Trảm Phong Chân Quyết », cùng « Hàm Thổ Sinh Kim Diệu Pháp », nhưng đối với một mảnh mê vụ này có chút bất đắc dĩ, đây cũng là vì sao, hắn ở Điểm Kim Sơn, một mực không có đặt chân mảnh Bình Hải Giang này, một lần dò xét này, đối thủ quả nhiên khó chơi.

Trong lòng Lương Hải cùng Lương Thụ Lâm lại âm thầm lo lắng, bởi vì trụ sở của gia tộc bọn hắn trong sương mù, còn không biết thế nào.

Bất quá, Lương Thụ Lâm so với Lương Hải càng thêm lo lắng, bởi vì Lương Hải biết nhà của mình có Triệu Phụ Vân tại.

Mà nhà của Lương Thụ Lâm lại ngay cả cung phụng đều không có mời, Huyền Quang tu sĩ chỉ có chính hắn, há có thể không vội.

Lập tức, liền nói: “Đạo trưởng, ta, ta nghĩ đi về trong nhà xem một chút.”

Hoàng Thạch đạo nhân trầm ngâm một chút, trong tay áo xuất ra một tấm hoàng phù nói: “Người cầm ta kiếm phù, một đường hộ thân, có thể bảo vệ người vô sự.”

“Đa tạ đạo trưởng.” Lương Thụ Lâm tiếp nhận kiếm phù của đối phương, vội vàng lui ra, đi hướng nhà mình.

Không bao lâu, bọn hắn liền nghe tới trong sương mù, tựa hồ có người đang gọi.

Đầu tiên là gọi Lương Trọng, Lương Trọng trầm mặc không nói, về sau lại gọi Lương Hải, Lương Hải cũng trầm mặc không đáp, nhưng cũng không lâu lắm, lại có người gọi Lương Thụ Lâm danh tự.

Lương Hải trong lòng lo lắng, bởi vì Lương Thụ Lâm thoát ly mọi người, mà hắn nghe thấy thanh âm gọi Lương Thụ Lâm lần lượt thay đổi, chậm rãi biến thành thanh âm của con trai đối phương.

Lương Hải đương nhiên nhận biết con hắn, thanh âm kia phá lệ giống.

Thanh âm kia là gọi ‘phụ thân’, đồng thời tràn đầy sợ hãi, đồng thời giống như bị thứ gì kéo lấy, hướng trên mặt sông đi.

Lương Hải trong lòng biết muốn hỏng việc, đang muốn lên tiếng nhắc nhở Lương Thụ Lâm, lại nghe được

Lương Thụ Lâm trong sương mù lớn tiếng hô: “Hậu Tử, Hậu Tử, người làm sao.”

“Đạo trưởng.” Lương Trọng trong lòng cũng sợ hãi, tuy nói tam Lương nhiều năm như vậy cũng sẽ có chút mâu thuẫn, nhưng dù sao cũng là cùng một tổ tông, hẳn hi vọng Hoàng Thạch đạo nhân có thể cứu một chút.

Hoàng Thạch đạo nhân lại nhẹ hừ một tiếng, trong lòng của hắn giận dữ, giận Hồ Hải Thiên này thế mà giết người ngay trước mặt mặt mình.

Thế là hắn ngự kiếm xông vào sương mù, hắn cảm ứng đến kiếm phù của mình, rất nhanh liền tìm tới một người.

Người kia đứng ở nơi đó không nhúc nhích, không phải ai khác, chính là Lương Thụ Lâm mới vừa rời rời đi không lâu.

Hắn đi qua, đưa tay vỗ bả vai của đối phương, nhưng đối phương lại thuận tay mình mà ngã xuống.

Lúc này, có một thanh âm trong sương mù vang lên: “Hoàng Thạch đạo trưởng, Điểm Kim Sơn cùng Bình Hải Bang từ trước đến nay núi không phạm sông, người lại đột nhiên hoành hung một tay, khiến Thượng Lương gia chủ này bỏ mình, đây đều là tội của người.”

Hoàng Thạch đạo nhân giận mà huy kiếm, một đạo kiếm quang khúc chiết mà động, chém ra một mảnh mê vụ, nhưng mà dưới kiếm trống rỗng, cái gì cũng trảm không đến.

“Điểm Kim Sơn Ngự Kiếm Thuật lắng lẽ, Hồ mỗ cũng có biết một hai, nhưng vậy tính sao? Đạo trưởng mau chóng về Điểm Kim Sơn, chúng ta Bình Hải Bang coi như hết thấy đều chưa từng xảy ra, nếu không đi, đợi lát nữa Hạ Lương cũng phải xảy ra chuyện.”

Thanh âm trong sương mù kia, lơ lửng không cố định, tràn ngập mê hoặc ý.

Hoàng Thạch đạo trưởng cười lạnh một tiếng, nói: “Chỉ là hoặc thần thuật, há có thể loạn ta tâm thần.”

Trong sương mù hồi lại một tiếng cười lạnh, hấn mang theo Lương Thụ Lâm nhúc thân đi đến trước cửa nhà Lý Lương.

Lý Lương nơi ở, ánh đèn sáng tỏ, nhưng ở trong sương mù lại có vẻ hơi không đủ, trước cửa Lương Trọng cùng Lương Hải đều đứng ở đó, trong phòng sau lưng bọn hấn, người Lương gia người đều tụ ở đó, không dám đi ra ngoài.

Hoàng Thạch đạo nhân nhìn thấy trên mặt những người này đều có vẻ bối rối.

Khi Lương Trọng cùng Lương Hải nhìn thấy Hoàng Thạch mang về Lương Thụ Lâm, trong lòng giật mình, người sau lưng bọn họ càng là phát ra kinh hô.

Hoàng Thạch đạo trưởng thì phẫn nộ quát: “Các người cứ việc trong phòng, không cần kinh hoảng, hôm nay bản đạo ngược lại muốn xem xem, Bình Hải Bang này

lấy cái gì đến đột phá bản đạo kiếm.”

Hắn quyết định cùng Hồ Hải Thiên này hảo hảo độ sức một trận.

“Toàn bằng sư bá làm chủ.” Lương Trọng thật sâu đi một lễ.

Hắn lập tức mệnh lệnh người gia tộc trong phòng không muốn đi ra.

Lương Hải nhìn thấy Lương Thụ Lâm hiện tại bộ dáng, cũng không dám một mình trở về.

Đúng lúc này, mọi người thấy, từ hướng Hạ Lương có một chút ánh đèn phiêu qua.

Hoàng Thạch đạo nhân cũng hí mắt nhìn lại, những người khác càng là không dám thở nhìn một điểm phiêu động quang mang kia.

Lại gần một chút, mọi người nhìn ra đó tựa hồ là một ngọn đèn, có một người cầm đèn đi tới.

Vừa mới Lương Thụ Lâm mang theo Hoàng Thạch đạo nhân kiếm phù hộ thân, đi vào sương mù không đầy một lát cũng đã rơi vào hạ tràng thần hồn bị thu đi, sống chết không rõ, mà bây giờ lại có người cầm một ngọn đèn từ trong sương mù đi tới.

Lại gần một chút, mọi người lúc này mới nhìn rõ ràng, người cầm đèn kia đúng là Lương Tùng Tử.

“Tùng Tử, người làm sao lúc này chạy loạn khắp nơi, ta ở đây có Hoàng Thạch đạo trưởng che chở, không cần người lo lắng.” Lương Hải muốn nghênh đón tiếp lấy, Hoàng Thạch đạo trưởng lại một phát bắt được bờ vai của hắn, nói: “An tâm chờ vội.”

“Người là người phương nào?” Hoàng Thạch đạo nhân hỏi.

“Đạo trưởng, đây là tại hạ đại nhi tử.” Lương Hải vội vàng nói.

“Ta nghe nói, Hồ Hải Thiên Trúc Cơ Chân Sát, là dung nhập một con Vụ Quỷ, đi là Hợp Quỷ Sát con đường, cho nên hắn thiện bố vụ câu hồn.” Hoàng Thạch đạo trưởng đem nghe tới truyền ngôn nói ra.

Lúc này, Lương Tùng Tử kia, lại hướng Hoàng Thạch đạo trưởng hành lễ nói: “Bái kiến đạo trưởng, trong nhà tại hạ có năm đó xá đệ ở Thiên Đô Sơn tu hành sư huynh ở trong nhà làm khách, hắn tự tay điểm một ngọn đèn này, nói là có thể phá vọng trừ tà, mặc dù trên đường cũng gặp phải có người gọi tên của ta, nhưng ta ghi nhớ Triệu đạo trưởng khuyên bảo, vẫn chưa trả lời, mời đạo trưởng yên tâm.”

Hắn ý tứ nói là, mình có đèn hộ thân, sẽ không bị quỷ mị phụ thân.

Hoàng Thạch đạo trưởng nhìn chăm chú ngọn đèn kia, chỉ cảm thấy ánh đèn chói mắt, nhìn nhiều vài lần, đúng là có một loại cảm giác ánh mắt của mình đều muốn bị thiêu đốt.

Trong lòng âm thầm kinh ngạc, không khỏi nghĩ: “Thật chẳng lẽ gặp phải, trong đại phái có thực học đệ tử?”

“Hảo hảo, Tùng nhi, ngươi tới nơi này vì chuyện gì?”
Lương Hải nhanh chóng hỏi.

“Triệu đạo trưởng nói, xin mọi người trong phòng đừng đi ra ngoài, đợi hấn phá đối phương pháp thuật.” Lương Tùng Tử nói.

Hoàng Thạch đạo nhân lại nói: ” Hồ Hải Thiên kia đột ẩn trong sương mù, như thế nào dễ dàng như vậy tìm tới, như có thể tìm tới, bản đạo một kiếm liền có thể trăm sát.”

Chỉ là hấn mới nói xong, trong sương mù trên mặt sông, đột nhiên nở rộ một điểm ánh lửa.

Có một âm thanh trong trẻo trong sương mù vang lên:
“Đốt!”

Một điểm ánh lửa bỗng nhiên lấp lóe mà lên, ở trong hắc ám này, tựa như một khối hắc sa thiêu đốt , biên giới dính lấy ngọn lửa kia, bị thiêu đốt, hỏa diễm tràn ra khắp nơi, hắc ám tản ra.

Chương 144 : Hỏa thiêu Bình Hải Giang

Nguyên bản trên mặt sông đen nhánh mê vụ bao phủ, giờ khắc này giống như bị xốc lên tấm màn đen.

Mọi người thấy có hỏa thiêu ở biên giới hắc ám kia, hắc ám không ngừng thối lui.

Vô luận là người tam Lương, vẫn là Hoàng Thạch đạo nhân trong lòng đều là chấn kinh.

Chỉ là riêng phần mình chấn kinh khác biệt.

Người tam Lương, trong lòng của bọn hắn chỉ có kinh ngạc, bởi vì cảnh giới cùng kiến thức của bọn hắn, căn bản là nhìn không rõ, chỉ nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ, chỉ cảm thấy Triệu Phụ Vân pháp thuật hoa lệ, tình cảnh này nhất định suốt đời khó quên.

Mà Hoàng Thạch đạo nhân thì không giống, hắn biết, trong một màn sương mù này, muốn tìm được Hồ Hải Thiên kia có bao nhiêu khó.

Khó như là muốn đâm một con cá trong nước sâu vậy, mà lại, đối phương cũng không phải cá, mà là quỷ quái, người tìm tới, cũng chưa chắc có thể chiến thắng hắn.

Vừa mới tiếp xúc ngắn ngủi, hắn liền có thể khẳng định, Hồ Hải Thiên pháp thuật có bố vụ, câu hồn, dịch quỷ, ẩn độn trong sương mù.

Nhưng Thiên Đô Sơn đệ tử này, thế mà trực tiếp phá đối phương bố vụ pháp thuật.

Cho dù đối phương tu chính là hỏa pháp, cũng không dễ dàng.

Nhưng Thiên Đô Sơn đệ tử này lại làm được, đồng thời xem ra làm còn rất nhẹ nhàng.

Trong ngọn lửa, trên mặt sông có hai chiếc thuyền lớn ngừng lại sau khi mê vụ tán, liền hiển lộ ra.

Hiện tại trên thuyền lớn kia đồng dạng điểm đèn, có thể thấy rõ ràng.

“Vị bằng hữu nào ở đây, Bình Hải Bang Hồ Hải Thiên hữu lễ.”

Hồ Hải Thiên thanh âm từ trên thuyền kia truyền đến.

Đầy trời ánh lửa kia một quyền, tụ tại một chỗ, phảng phát ngưng mà thành hình, một người trong ngọn lửa hoá sinh ra, là một tuổi trẻ đạo nhân thân mặc đạo bào màu xanh lam.

“Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân, đến nơi này bái phỏng bằng hữu, vừa vặn gặp Bình Hải Bang làm việc, tuy không có ý can thiệp, nhưng việc này lại làm cho bản đạo bằng hữu sinh kế khó khăn, không biết Bình Hải Bang có thể giơ cao đánh khẽ?”

Triệu Phụ Vân Lặng đứng trong hư không, quanh thân

hắn có nhàn nhạt ánh lửa phát ra, để cả người hắn ở trong trời đêm đều như thế bắt mắt.

Nhưng mà đúng vào lúc này, nơi xa lại có một thanh âm từ một vùng tăm tối chỗ sâu của Bình Hải Giang truyền đến.

“Thiên Đô Sơn đệ tử nói chuyện, Bình Hải Bang tự nhiên muốn nghe mấy phần, chỉ là đạo hữu thân phận ai có thể xác định, bản bang từ trước đến nay thiện chí giúp người, nhưng cũng không dung người khác giả danh lừa bịp.”

Thanh âm này không phải Hồ Hải Thiên thanh âm, theo thanh âm này vang lên, chỉ thấy trong Bình Hải Giang có sóng cuộn cuộn mà tới, sóng sau cao hơn sóng trước, tầng tầng chồng lên nhau, trong nháy mắt, trên mặt sông này hình thành triều cường.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, triều cường này tràn vào Cửu Lý Loan, sẽ khiến nơi này nuôi dưỡng linh ngư cùng linh giác bị hủy đi.

Nơi xa bên bờ, Lương Hải lớn tiếng nói: “Triệu đạo trưởng, là Bình Hải Bang bang chủ Giang Trầm Chu đến.”

Triệu Phụ Vân nhìn nước sông cuộn cuộn uy thế này, thấy sông triều mà không gặp người, liền biết đối phương là người thiện địch thủy.

Hắn nhìn ra được, Bình Hải Bang này đã muốn hủy toàn bộ Cửu Lý Loan, hiển nhiên, hắn dự định là cho dù

không thu được tiền thuế, hủy nơi này, cũng phải để người hai bên bờ biết, Bình Hải Bang không thể ngỗ nghịch.

Hắn muốn giết gà dọa khỉ, muốn đem Tam Loan nơi này đè chết.

Về phần Triệu Phụ Vân tự xưng Thiên Đô Sơn đệ tử, hắn đương nhiên tin tưởng, dù sao chuyện trong tam Lương Hạ Lương có hài tử tu hành ở Thiên Đô Sơn, hắn làm sao lại không biết, chỉ là hắn cũng biết, hài tử Hạ Lương tu hành ở Thiên Đô Sơn đã chết rồi.

Hắn không tin, Triệu Phụ Vân sẽ vì một đồng môn đã chết cùng mình liều mạng, huống chi, hắn có đầy đủ tự tin, mình Trúc Cơ nhiều năm như vậy, lại có nhị đệ ở bên, sao có thể bại trong tay một đệ tử trẻ tuổi của Thiên Đô Sơn.

Bên kia Hoàng Thạch đạo nhân nhìn thấy kia nước sông mãnh liệt mà đến, không khỏi nói: “Giang Trầm Chu này thiện thủy pháp, thường lặn trong trong nước sông, dù cho gặp phải Tử Phủ cảnh tu sĩ, nếu không thông thủy pháp, cũng không làm gì được hắn.”

“Bản đạo thường muốn thử một lần bảo kiếm sắc bén, nhưng lại khổ nỗi không tìm được nơi chân thân của hắn.”

Đúng lúc này, trên mặt sông Triệu Phụ Vân đem tay duỗi tay, há miệng khế nhả, một sợi ánh lửa rơi vào lòng bàn tay, đúng là hóa thành một ngọn thần bí bảo đăng.

Chỉ thấy tay của hắn đẩy về phía trước, một ngọn đèn kia bay ra, huyền trên mặt sông.

Nước sông đột nhiên gầm thét dâng lên, hướng đèn kia xoắn tới.

Đèn đi lên tung bay, nhưng mà cuốn lại sóng nước kia, đúng là ngưng hóa ra một người.

Người này lấy sóng thành áo giáp, tay cầm Tham Hải Xoa, giống như thủy thần, một tay hướng Xích Viêm Thần Đăng bắt tới.

Chỉ thấy ánh lửa trên đèn lóe lên, đèn diễm kia phóng đại, phảng phất có một con Tam Túc Điều vũ cánh mà bay, bàn tay to lớn đang đến gần chụp vào thân đèn kia một sát na, như bị ngọn lửa đốt một chút.

Nguyên bản thành hình đại thủ nháy mắt tản ra, bao quát ngưng thành hình người thủy nhân, ở dưới hỏa diễm thiêu đốt, vỡ thành một mảnh sóng lớn rầm rầm đổ xuống.

Cũng ngay một khắc này, tất cả mọi người nhìn thấy trên mặt sông trong đêm tối này, tựa hồ nhiễm lên kim hồng sắc, giống như ánh mặt trời chiếu sáng trên mặt sông, trong mỗi một đóa bọt nước đều như phản chiếu lấy trong bầu trời một ngọn đèn diễm kia.

Thoạt nhìn, toàn bộ mặt sông đều giống như đang thiêu đốt.

Triệu Phụ Vân tế luyện mà thành Kim Ô thần điều trên

Xích Viêm Thần Đăng, có phá vọng, động sát, thần ứng chi diệu.

Nhất là thần ứng kia, phàm là bị thăm dò, liền có thể rõ ràng cảm ứng được, mà đèn đuốc nhìn rõ hết thấy.

Bất quá, lúc này Bình Hải Bang bang chủ kia tránh ở trong nước, giống như tản ra trong mỗi một đóa bọt nước.

Vậy liền, đốt một mảnh sông này.

Triệu Phụ Vân trong lòng lóe lên ý nghĩ này, thế là mở miệng niệm tụng nói: “Xích Viêm Sách... .”

Khi hần đọc lên câu chú ngữ này, đèn diễm trên Xích Viêm Thần Đăng quang hoa phóng đại, giống như thành một mặt trời nhỏ, một con Tam Túc Điều vũ cánh, phẳng phát thành một con to lớn thần điều, ở trên mặt sông bay lên.

Trong nước sông phản chiếu lấy ánh lửa càng thêm nồng đậm, Hồ Hải Thiên trên thuyền phía bên kia, há mồm phun ra khí, hoá khí thành sương mù, muốn lại một lần nữa bố vự che đậy một mảnh mặt sông này, nhưng ở dưới ánh đèn kia, khí phun ra mới chuyển hóa thành sương mù, cũng đã bị ánh đèn chiếu tán.

Đúng lúc này, hần nghe tới Triệu Phụ Vân pháp chú âm thanh, ngẩng đầu nhìn ánh đèn kia, không khỏi lập tức che mắt, bởi vì hần chỉ liếc mắt nhìn, liền cảm giác đến cặp mắt của mình muốn bị chiếu mù.

Hai mắt truyền đến cảm giác nóng rực, giống như đang thiêu đốt, như muốn từ hai mắt lan tràn đến toàn thân.

Ngược lại những bang chúng phổ thông kia cũng không có chuyện gì, chỉ cảm thấy ánh đèn trong bóng tối huyền diệu, như một con kim hồng điều, thần bí khó lường.

“Đốt!”

Chữ ‘Đốt’ cuối cùng vừa ra, toàn bộ mặt sông liền như đột nhiên bắt đầu cháy rừng rực, vốn chỉ phản chiếu lấy ánh đèn mặt sông, hư ảnh kia, tại thời khắc này như thành chân chính hỏa diễm thiêu đốt.

Trong sông có to lớn thủy quái xông ra, trên thân lại thiêu đốt lên hỏa diễm, phát ra tiếng kêu thống khổ, có sóng lớn cuốn lên, muốn đem hỏa diễm quấy diệt, nhưng mà hỏa diễm kia lại không phải phạm hỏa, mà là Xích Viêm Thần Hỏa, có thể thuận người suy nghĩ, trực tiếp đốt nhập thần hải, lại đốt nhục thân.

“Đi!” Hồ Hải Thiên gầm nhẹ, trong lòng của hắn đã sinh ra sợ hãi, đèn kia, tuyệt đối không chỉ có là pháp khí, mà là pháp bảo.

Người ở Trúc Cơ Kỳ liền có thể có được pháp bảo, tuyệt đối không phải bình thường.

Hắn cảm thấy có thể là chân truyền của những vọng tộc đại phái kia, mặc dù hắn chưa nghe nói qua thuyết pháp Thiên Đô Sơn cũng có chân truyền, nhưng môn phái lớn như thế, sừng sững ngàn năm, ra khỏi núi đệ tử, cao thấp không giống nhau, người thấp thường thường

không có gì lạ, thậm chí dựa vào Thiên Đô Sơn tên tuổi giả danh lừa bịp, mà cao, thì có một loại cảm giác cao không biên giới, cao kia, hần liền cảm giác là chân truyền.

Cả đám người Bình Hải Bang đều sợ hãi lái thuyền đi.

Mà nước sông chỗ sâu, một con quái ngư hướng nơi xa nhanh chóng bơi đi.

Trong bụng con cá này ẩn giấu Giang Trầm Chu, hần hết sức thu liễm lấy ý thức của mình, trước đó pháp thuật của hần ‘Thủy Chi Hóa Thân’ bị đốt sập một khắc, hần liền cảm thấy nguy hiểm, về sau, toàn bộ mặt sông bị đốt bốc cháy, ý thức hần tán ở bên ngoài, cùng gửi thân thủy quái, đều bị ngọn lửa thiêu đốt, trong mơ hồ, ngọn lửa kia đúng là cảm ứng muốn thông qua ý thức của hần đốt tới trên người hần.

Nếu không phải hần kịp thời thu liễm hết thủy ý thức, khu động thủy quái mình cư trú trốn xa, khả năng trên thân cũng phải đốt cháy.

Hần một đường trở lại bên bờ sông kia, thậm chí không còn dám ở lại trong nước, quay đầu nhìn mặt sông một mảnh đỏ chói kia, lòng còn sợ hãi, mặc dù hần tự cho là mình còn có thủ đoạn không có xuất ra, nhưng đối mặt với một ngọn thần đăng cùng bá đạo ngư hỏa pháp kia, lại căn bản lên không nổi ý nghĩ lại đi đánh nhau một trận.

Trên mặt sông hắc ám, một chiếc thuyền phá sóng mà đến, hần nhìn thấy một người che mắt từ trên thuyền

xuống tới.

Hắn vội vàng nghênh đón tiếp lấy, nói: “Nhị đệ, như thế nào.”

“Đại ca, con mắt của ta đau lợi hại, giống như là đang thiêu đốt.” Hồ Hải Thiên thống khổ nói.

“Nhị đệ, để cho ta tới.” Giang Trầm Chu đẩy ra tay Hồ Hải Thiên, nhìn thấy trong cặp mắt của hắn, đúng là quán quanh lấy kim hồng ánh lửa, như đang thiêu đốt.

Trong lòng của hắn hít sâu một hơi, để cho mình bình tâm, lập tức đem linh thủy luyện hóa trong thân thể phun trên hai mắt Hồ Hải Thiên.

Hỏa diễm quán quanh trong hai mắt của Hồ Hải Thiên, dập tắt mấy phần, Giang Trầm Chu lại liên tục phun ra mấy ngụm, hỏa diễm trong mắt Hồ Hải Thiên lúc này mới diệt đi.

Chỉ là, hắn nghĩ cố gắng đi nhìn người trước mắt, lại cái gì cũng nhìn không thấy.

“Đại ca, ta mù, ta cái gì cũng nhìn không thấy.”

Tại cách đó không xa, có đệ tử của bọn hắn ở nơi đó nhìn.

“Ai, tu sĩ chúng ta, nhìn không ra đối phương người mang tuyệt diệu đạo pháp, có mắt cùng không có mắt khác nhau ở chỗ nào? Nhị đệ ngươi có Vụ Quỷ làm mắt, một đôi mắt thường thôi, không có liền không có đi.”

Giang Trầm Chu cảm thán nói.

Hồ Hải Thiên lúc này cũng bình tĩnh lại, dù sao cũng là tu sĩ Trúc Cơ mấy chục năm, điểm này tâm tính vẫn là có.

Giang Trầm Chu nhìn mặt sông đã một lần nữa ảm đạm xuống, lòng còn sợ hãi.

“Đại ca, làm sao?” Hồ Hải Thiên hỏi.

“Đi về trước, Cữu Lý Loan này trước để đó đi.” Giang Trầm Chu nói.

Hồ Hải Thiên biết, đại ca của mình dự định từ bỏ Cữu Lý Loan tam Lương tiền thuế.

... ..

Triệu Phụ Vân một ngọn thần đăng, một đạo pháp chú, để toàn bộ mặt sông phản chiếu ánh lửa, bóng ngược tùy theo ngưng thật hóa thành thần hỏa, cảnh tượng mặt sông đốt cháy để những người tam Lương trên bờ đều chấn kinh.

Cho dù là Hoàng Thạch đạo nhân trong lòng cũng bị xúc động mạnh.

Hắn nhớ tới chính mình sư phụ đã từng nói, người chân chính có tài tình, dù cho chỉ kết một điểm pháp tính, cũng có thể dùng ra tới huyền diệu khó lường pháp thuật.

Triệu Phụ Vân hỏa thiêu mặt sông, hấn tựa hồ mỗi một bước đều có thể thấy rõ, nhưng hợp lại cùng nhau, hấn lại nhìn không phải rất rõ ràng.

Hấn hỏi qua sư phụ, mình cùng những đệ tử của vọng tộc đại phái kém bao nhiêu.

Sư phụ trả lời là ‘một tuyến thôi’, nguyên bản hấn coi là không kém bao nhiêu, hiện tại hấn minh bạch, một tuyến này chênh lệch, lại như hồng cầu.

Hấn không chờ Triệu Phụ Vân trở về tới gần, liền xa xa thi lễ, nhưng sau đó lại xoay người đằng không mà lên, kiểm quang vòng quanh người, ngự kiếm phi độ đi.

Lương Trọng muốn gọi lại hấn, lời đến khóe miệng liền dừng lại.

Lương Hải thì nghênh đón, nói: “Đạo trưởng hỏa pháp, thật là rộng lớn huyền diệu, khó trách lúc Đạo Tử trở lại thường nói, hấn có một sư huynh, thi pháp tài tình, không dưới những nhân vật trong truyền thuyết kia.”

Triệu Phụ Vân lại là im lặng, cảm thán nói: “Đáng tiếc Đạo Tử.”

... ..

Ban đêm, cuối cùng sẽ đi qua.

Một trận sóng lớn đêm qua, một trường ác đấu, để tam Lương người nhìn thấy, đại môn phái Trúc Cơ tu sĩ đấu pháp thủ đoạn.

Không ít thiếu niên sau khi biết Triệu Phụ Vân đến từ Thiên Đô Sơn, đều ở trong lòng manh động ý nghĩ muốn đi Thiên Đô Sơn tu hành.

Nhưng bọn hắn lại không biết, muốn đi Thiên Đô Sơn, không chỉ có đường xá xa xôi, mà Thiên Đô Sơn tu hành học tư đất đỏ, dù cho vào Thiên Đô Sơn, hoa đại lượng tiền tài, cũng chưa chắc có thể học được thành tựu.

Thiên Đô Sơn làm một nơi truyền đạo thụ pháp, thu đại lượng học tư, nhưng mà đệ tử đi ra lại vàng thau lẫn lộn, điểm này, có người biết, có người không biết.

Triệu Phụ Vân ở Hạ Lương nơi đó dừng lại ước chừng nửa tháng, mỗi ngày dạy Lương Kế Đạo, sau khi hắn có thể nhập định, mới rời khỏi.

Một người tu hành thiên phú thế nào, đã là trong thời gian ngắn có thể thấy được, nhưng cũng không phải trong thời gian ngắn nhìn ra được.

Có ít người liền nhập định đều không được, buộc không được ý nghĩ của mình, căn bản luyện không ra pháp lực, cho nên mọi người đem loại này xưng là không có thiên phú.

Mà có ít người có thể nhập định, nhưng đối với các loại đạo luận kinh điển năng lực phân tích cực kém, loại này, hoặc có đặc biệt linh tuệ, hoặc chính là ngu muội, lại được xưng là không có tuệ căn.

Lúc Triệu Phụ Vân rời đi, là trong một mảnh triều dương,

hắn trong triều dương tu hành công khóa, người lại trong ánh nắng nhạt đi, giống như thừa ánh nắng mà đi, có người nhìn thấy, chỉ cảm thấy tuyệt không thể tả, giống như người trong chốn thần tiên.

Triệu Phụ Vân muốn đi một nơi.

Mã Tam Hộ cho hắn một danh sách, trong lòng của hắn dự định là nếu như bị mình gặp phải, vậy liền thuận đường quan sát, mà khi hắn nghe tới Như Ý Bảo Các, không khỏi cảm thán một tiếng duyên phận.

Bởi vì trong danh sách Mã Tam Hộ cho, liền có danh tự Như Ý Bảo Các.

Người sáng lập Như Ý Bảo Các, thế mà cùng Thiên Đô Sơn đệ tử có quan hệ.

Thiên Đô Sơn thế gia phân biệt là Hứa, Tiêu, Trần, Ngô bốn họ.

Mà Như Ý Bảo Các này rất ít người biết, kỳ thật cùng Thiên Đô Sơn Ngô gia có quan hệ.

Họ Ngô, trong Thiên Đô Sơn hắn chỉ tiếp xúc qua Ngô Duy Sơn, Vô Lượng Viện Viện Chủ.

Từ trong danh sách Mã Tam Hộ cho, hắn còn biết, giúp mình luyện khí Tử Phủ Tu Sĩ Dư Thần Quang là Ngô gia con rể, thậm chí có thể nói con rể là em tai thuyết pháp, chân chính thuyết pháp là người ở rể.

Là nguyên nhân gì để một vị có thể tu hành đến Tử Phủ,

có cực giai luyện khí tài tình ở lúc còn trẻ ở rể, Triệu Phụ Vân không được biết, có lẽ là tình yêu, có lẽ là người khác căn bản cũng không để ý những thứ này.

Như Ý Bảo Các không có chỗ cố định, bốn phía du tẩu, lần này vừa vắn đi tới vùng Bình Hải Giang này.

Chương 145 : Tỷ muội

Trong sổ Mã Tam Hộ cho, cũng không có giới thiệu quá nhiều Như Ý Bảo Các kia, hẳn hiểu biết vẫn là từ Lương Hải tới.

Mà Lương Hải lại biết từ lúc Lương Trọng cùng Hoàng Thạch đạo nhân nói chuyện, Giang Trầm Chu kia muốn đi Như Ý Bảo Các mua ‘Thiên Cương’ .

Triệu Phụ Vân đương nhiên biết Thiên Cương tác dụng.

Chân Sát trúc đạo cơ, Thiên Cương mở Tử Phủ, hợp cương sát mà thành Kim Đan.

Thiên Cương từ danh tự liền có thể thấy được, là từ trên trời giáng xuống, cùng Chân Sát đồng loại, chỉ là sát khí phần lớn là tồn tại ở đại địa, ở trên đại địa uẩn kết, Chân Sát lại danh Địa Sát, mà Thiên Cương thì đến từ thiên ngoại, đến từ chư tinh thần.

Trong những đại môn phái kia, tự có hái Thiên Cương phương pháp, cũng có hái Thiên Cương địa phương.

Chỉ là Triệu Phụ Vân không có đến một bước kia, cho nên không có cụ thể hiểu rõ.

... ..

Bình Hải Bang trú địa, tuy có ánh đèn điểm điểm, nhưng ánh đèn kia giống như so với ngày thường thiếu chút hân hoan cùng xán lạn.

Lúc này trong phòng Giang Trầm Chu sáng đèn, dưới đèn quang ảnh sáng tối xen vào nhau ngồi ba người.

Trong đó hai người theo thứ tự là Giang Trầm Chu cùng Hồ Hải Thiên, mà ngồi hơi xa một chút thì là một người mang theo mặt nạ màu xanh lam.

Đường vân lộ ra dưới cổ người này, cùng khóe miệng đường nét có thể thấy được nên là người trẻ tuổi, tuyệt sẽ không vượt qua bốn mươi tuổi.

“Chúng Tinh Thiên Mạc? Các người Chúng Tinh Thiên Mạc không muốn lấy chân diện mục gặp người sao?” Hồ Hải Thiên nhìn người mang mặt nạ hỏi.

“Tinh thần tản mát nhân gian, trước khi gặp nhau, đều là cục đá trầm luân ở thế gian, chỉ khi chúng ta chân chính dắt tay, giống như trong màn trời tinh thần, chiếu sáng rạng rỡ, như thế cần gì phải quan tâm chân diện mục là dạng gì?” Người mang theo mặt nạ màu xanh lam kia chậm rãi nói.

“Rất tốt, mọi người bèo nước gặp nhau, xác thực không cần thiết phải biết quá nhiều, các người tới tìm chúng ta làm gì?” Giang Trầm Chu hỏi.

“Ta nghe nói Bình Hải Bang các người ở Cửu Lý Loan nơi đó bị thiệt lớn, dẫn đến linh dịch linh thạch mua Thiên Cương không giàu có, có phải thế không?” Người mang theo mặt nạ màu xanh lam kia hỏi.

“Đúng thì như thế nào? Chẳng lẽ các người sẽ giúp

chúng ta đi đánh Cửu Lý Loan?” Giang Trầm Chu hỏi, hắn không tin đối phương sẽ giúp mình.

“Đó bất quá là các người việc tư, các người về sau muốn làm gì, đó là chuyện của các người, lần này tới tìm các người, là nghĩ cùng các người đi Như Ý Bảo Các làm một trận mua bán.” Lam Diện cổ người nói.

“Như Ý Bảo Các mua bán? Mua bán gì?” Hồ Hải Thiên hỏi.

“Đương nhiên là tốt mua bán, người Chúng Tinh, chỉ làm mua bán lớn, lúc chúng tinh tụ mà sinh huy, sẽ che đậy Nhật Nguyệt chi quang.” Người mang mặt nạ màu xanh lam nói.

Giang Trầm Chu ngồi ở đó, hắn cụp xuống hai mắt, ngón tay trên mặt bàn gỗ, đột nhiên mở miệng hỏi: “Các người muốn cướp?”

Người mang mặt nạ màu xanh lam, sau khi nghe lời đó, lộ ra 8 cái răng trắng, cười nói: “Rất thông minh, bất quá chúng ta không gọi cướp, trong màn trời, chúng tinh đều có thể được đến huy quang, vì sao độc Nhật Nguyệt ánh sáng thế gian, Như Ý Bảo Các kia tụ tập nhiều phú quý như thế, nên đến lúc tản vào chúng tinh.”

Giang Trầm Chu từ khi người mang mặt nạ màu xanh lam kia mở miệng liền nhìn chăm chăm ánh mắt của hắn, hắn làm một nhân vật phong vân trên đầu sông này, cũng là tung hoành mấy chục năm, tự nhiên không phải hạng người phạm tục.

“Chúng ta làm thế nào?” Giang Trầm Chu nói.

Người mang mặt nạ màu xanh lam cười, hắn quả nhiên không có đoán sai, hai người này không phải loại nhu nhược hạng người.

Chúng Tinh Thiên Mạc lần này đánh cướp Như Ý Bảo Các kế hoạch, nhiệm vụ chiêu mộ thành viên vòng ngoài chính là từ hắn đang làm.

Thiết kế toàn bộ đánh cướp kế hoạch, hắn đều có tham dự thiết kế.

Trong ngọn đèn, trong cặp mắt của hắn phản phát phản chiếu lấy hừng hực liệt hỏa.

... ..

Như Ý Bảo Các thật ra là một đầu bảo thuyền, mỗi đến một nơi đều sẽ ngừng thuyền hạ xuống, lại sẽ sớm rải tin tức, cũng hướng một chút người có thực lực nơi đó gửi đi thiệp mời.

Trong Như Ý Bảo Các này, có mua bán các loại linh tài bảo khí, có linh đan diệu dược, có thành phẩm pháp khí, thậm chí pháp bảo, còn có Chân Sát, Thiên Cương, linh sủng, Tà Thần tượng, thậm chí có thể sẽ có một chút vật cổ quái.

Đương nhiên, cũng có thể trực tiếp lâm thời gửi bán, thứ này thường thường sẽ là kinh hỉ.

Ngày hai mươi hai tháng mười.

Mưa nhỏ.

Triệu Phụ Vân tìm tới Như Ý Bảo Các.

Nếu biết nó sẽ hạ xuống vùng này, muốn tìm tới liền không khó.

Bảo thuyền quang hoa ngút trời, đem bầu trời vân khí tách ra, lúc ban ngày còn không dễ dàng nhìn thấy, đến ban đêm thì ngoài trăm dặm liền có thể phát hiện, bảo quang trùng thiên, xua tan một vùng tăm tối.

Chỉ là bảo thuyền kia thường thường xuất hiện ở tuyệt địa ít ai lui tới.

Tỉ như lần này, liền xuất hiện trên một vách núi cheo leo, người bình thường nhìn thấy bảo quang, cũng căn bản không thể đi lên, cho dù có người bình thường lớn mật muốn đi tìm, cặp mắt của bọn hắn cũng khó có thể thấy rõ đồ vật trong bảo quang.

Có Huyền Quang tu sĩ bị hấp dẫn đến, nhưng lại căn bản không cách nào tới gần, bảo quang kia giống như vô hình sóng đem bọn hắn đẩy ra.

Bất quá, ngày gần đây, một tiểu môn phái trong núi này lại có chút phiền não.

Ngày đó bảo thuyền từ đám mây xuống, rơi vào trên vách đá kia, mà một mảnh vách núi này là nơi đệ tử môn phái này sớm tối tập thể công khóa.

Mà lại, sau khi bảo thuyền hạ xuống, liền không ngừng có tu sĩ đến, mà lại đều là Trúc Cơ tu sĩ.

Tiểu môn phái tổng cộng bắt quá hơn mười người, làm sao sẽ không phiền não, vốn là môn phái trong núi thanh tu, đột nhiên giống như phơi sáng trong mắt mọi người, có một loại cảm giác xấu hổ buồn bực.

Tuy nói, ngày bảo thuyền hạ xuống, liền có người đến nói thuê, sẽ giao tiền thuê, nhưng Ân Tiên Phái bọn hắn cũng không muốn cho thuê a.

Nhưng mà thế sự há có thể đều như ý, một vị Tử Phủ tu sĩ, tự thân đến môn phái nói muốn thuê đất, người há có thể không cho thuê, mà lại người ta thuyền đều đã ngừng ở nơi đó, người nghĩ đuổi người đi, sợ người ta cũng sẽ không đi a.

Triệu Phụ Vân nhìn hơn mười mẫu linh điền trong núi này, nước suối chảy róc rách kia, trên một sườn núi, vài toà quan điện, mấy chỗ nhà gỗ, không khỏi cảm thán một tiếng, một nơi thanh tu tuyệt vời.

Trong những linh điền này trông không ít linh dược, có một thanh niên đang lấy nước suối tưới đất.

Bất quá, Triệu Phụ Vân rất nhanh lại cảm thán, nơi thanh tu tốt này, lại là bị phá hư, bởi vì hắn phát hiện có không ít người sớm chạy đến, sau đó liền ở các nơi trong núi này tìm nơi đặt chân, chờ đợi Như Ý Bảo Các mở các.

Triệu Phụ Vân đưa tay vuốt vuốt mặt mình, khi hắn tay

buông, cả khuôn mặt cũng đã bằng phẳng rất nhiều, từ khuôn mặt nguyên bản thanh tú mang theo vài phần âm nhu, biến thành khuôn mặt chiếc bánh lớn.

Hắn cảm thấy Như Ý Bảo Các này cùng Thiên Đô Sơn Ngô gia có quan hệ, mà chính chính mình mang mục đích quan sát mà đến, tốt nhất có thể thay hình dạng, mặc dù hắn không cảm thấy nơi này sẽ có người nhận biết mình, nhưng cẩn thận chút luôn luôn tốt.

Hắn đứng trên một chỗ trên sườn núi, quan sát đến bảo thuyền trên vách đá kia, bảo thuyền cũng không lớn, bao phủ trong một mảnh thanh quang, người khác thấy không rõ lắm, nhưng hắn lại có thể nhìn thấy, có người bảo trên thuyền kia.

Mà lại người nhìn qua rất nhỏ, bởi vì trên bảo thuyền hình như có một tòa bảo lâu, cùng thân tàu đồng dạng, toàn thân như bạch ngọc, biên giới nạm vàng, hoa lệ vô cùng.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, thuyền kia tuyệt đối là một món pháp bảo, nhìn thấy người nhìn qua nhỏ rất nhiều, bên ngoài nhìn cũng không lớn, nhưng không gian sau khi đi vào nhất định sẽ rất lớn, bên trong bảo gian sẽ có cấm pháp.

Triệu Phụ Vân kỳ thật cũng không biết mình có thể quan sát được gì, cũng chỉ xem như kiến thức một chút đấu giá hội trên đời này, trong lòng của hắn nghĩ.

“Tỷ tỷ, người nhìn, đến.” Đột nhiên có một nữ tử nói chuyện.

Có người từ trong núi rừng đi ra, trong núi này có một con đường, là đường nhỏ để những đệ tử Ân Tiên Phái đi xuống núi.

Nhưng người tới đây, đều rất ít đường này, đều trực tiếp từ trên sơn lâm đi tới.

“A..., nơi này có một người.” Vẫn là thanh âm kia, Triệu Phụ Vân vô ý cùng người giao lưu.

Hắn không quay đầu lại nhìn, trong tai nghe tới thanh âm của một nữ tử khác ôn nhu nói: “Linh Khánh, không nên nói lung tung.”

“Đạo hữu thật có lỗi, xá muội không che đậy miệng.” Thanh âm kia ôn nhu nói.

Triệu Phụ Vân nghe được đây là đang nói chuyện với mình, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai nữ tử đứng ở nơi đó, một cao một thấp, người cao kia mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào, người thấp kia mặc trắng hồng giao nhau váy.

Khi Triệu Phụ Vân quay đầu nhìn bọn hắn, nữ tử mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào, lại là hướng Triệu Phụ Vân đi một đạo lễ.

Mà nữ tử thấp mặc trắng hồng váy, thì nửa người ở sau lưng tỷ nàng, sau khi nhìn đến Triệu Phụ Vân khuôn mặt, trên mặt đúng là lộ ra một tia thất vọng, bất quá, rất nhanh trên mặt cũng lộ ra một tia áy náy cười.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, không nói gì.

Đôi tỷ muội này từ trên sườn núi xuống trong sơn cốc, trong mơ hồ, Triệu Phụ Vân nghe tới nữ tu lùn thanh âm thanh thúy truyền đến: “Tỷ tỷ, lãng phí ta biểu diễn, nhìn hắc bóng lưng, ta còn tưởng rằng là một tu sĩ tuấn dật hữu đạo, xoay đầu, lại là một người thường thường không có gì lạ.”

“Như thế thường thường không có gì lạ, lại đối với tỷ muội chúng ta lãnh đạm như vậy, hừ, hắc đời này cũng không tìm tới đạo lý.”

“Đừng nói mò, người ta nghe tới.” Cái kia tỷ tỷ nói.

“Ta mới không sợ đây, ta cũng là Trúc Cơ tu sĩ.” Muội muội nói.

Triệu Phụ Vân tìm một khối địa phương không người chờ lấy, sắc trời bắt đầu tối, sao lốm đốm đầy trời.

Đến ban đêm liền có thể nhìn thấy trong núi này khắp nơi đều là người, tất cả mọi người ngồi ở đây tu hành, trên thân quang hoa ần ần, quang hoa màu sắc không hề giống nhau, đậm nhạt không đồng nhất, không dưới trăm vị.

Triệu Phụ Vân ngồi ở chỗ này tu hành « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » quanh thân cũng có quang hoa ần ần, phảng phất là điểm điểm tinh quang cắm vào thân thể của hắn.

Đột nhiên, có tiếng bước chân rất nhỏ đến gần.

“Tỷ tỷ, nơi này làm sao khắp nơi đều là người a, tìm một nơi đả tọa đều không được.” Thanh âm này vẫn là ban ngày người muội muội kia, âm sắc thanh thúy, cho dù nàng đè ép thanh âm, cũng rất dễ dàng nghe được là nàng.

Bất quá, tỷ tỷ của nàng không để ý tới nàng, đại khái là không nguyện ý lý, vô luận là ai bên người đi theo một nữ nhân nói nhiều như thế, đều phải học được xem nhẹ một chút không trọng yếu.

“A..., nơi này có một người.” Muội muội kia thanh âm thanh thúy mang theo một vẻ kinh ngạc vang lên.

Triệu Phụ Vân không để ý đến, bởi vì hắn ngồi ở một chỗ sau mặt đá, mà đối diện chính là sơn cốc, phía trước trống rỗng, hắn hi vọng mình không để ý tới các nàng, các nàng sẽ tự nhiên rời đi.

Bất quá, thị lực con mắt của các nàng tựa hồ không sai, trí nhớ cũng như rất tốt, chỉ nhìn Triệu Phụ Vân bóng lưng, liền nhận ra Triệu Phụ Vân.

“Thật có lỗi, xá muội không che đây miệng, lại mạo phạm đạo hữu.” Tỷ tỷ kia nói.

Trên người nàng màu vàng hơi đỏ đạo bào trong bóng đêm ảm ảm phát quang.

“Không có việc gì.” Sau khi Triệu Phụ Vân trả lời, đằng sau liền không có động tĩnh, Triệu Phụ Vân hi vọng bọn họ có thể rời đi, nhưng không bao lâu, tỷ tỷ kia đột nhiên

mở miệng nói: “Trong núi đạo hữu phong phú, bản đạo cùng xá muối liền nhờ nơi này tĩnh tọa một đêm, quấy rầy đạo hữu.”

Triệu Phụ Vân không có trả lời.

Sau đó hắn nghe tới hai tỷ muội này ở một bên khác tảng đá sau lưng ngồi xuống.

“Tỷ tỷ, người nói Như Ý Bảo Các này thế mà không cho Bích Vân Động Thiên chúng ta phát thiệp mời, có phải là xem thường chúng ta?” Muội muội nhỏ giọng nói.

Nếu nói nàng không có chú ý ảnh hưởng, cũng không thể, bởi vì nàng đã thấp giọng, nhưng muốn nói nàng rất chú ý, lại không có.

Tỷ tỷ của nàng không để ý đến.

“Nhất định là, Như Ý Bảo Các nhất định cảm giác chúng ta nghèo, mắt chó coi thường người khác.” Muội muội nói.

“Tỷ tỷ, chúng ta về sau nhất định phải kiếm được rất nhiều linh thạch, lấy linh thạch phủ kín động phủ, lấy linh thạch làm giường.” Muội muội lại một lần nữa nói.

“Tu sĩ chúng ta, cần thanh tĩnh mình tâm, không cần để ý những ngoại vật này.” Tỷ tỷ nói.

“Không có linh thạch, nơi nào mua được pháp bảo? Cho dù là luyện chế pháp bảo, muốn bảo tài, chẳng lẽ muốn đi tầm u tham huyết? A, đúng, tỷ tỷ, trước đó bại Bình

Hải Bang hai vị bang chủ Thiên Đô Sơn đệ tử có thể tới hay không?”

“Bình Hải bang chủ lúc ta còn không có tu hành, liền nghe qua uy danh của hấn, chờ chúng ta Trúc Cơ, hấn lại bị người đánh bại, nghe nói vẫn là một tuổi trẻ tu sĩ, tỷ tỷ, người nói, ta có thể đánh thắng Bình Hải Bang bang chủ hay không, nếu như có thể đánh thắng, chúng ta chiếm bọn hấn Bình Hải Bang thế nào?”

Trong núi phong sa sa hưởng, tương hồ ma sát.

Trong tỷ muội các nàng, muội muội đè ép thanh âm nói chuyện, tỷ tỷ không để ý đến, giống như cả mảnh hắc ám không có người khác nghe tới.

Nhưng chính lúc này, lại có một thanh âm hừ lạnh.

“Hừ, các người nghĩ muốn thử một chút, ngày sau có thể đến Bình Hải Bang, Giang mỗi tùy thời hoan nghênh.” Thanh âm này, Triệu Phụ Vân liền nghe được là Giang Trầm Chu, lại chẳng biết lúc nào, hấn thế mà cũng ở phụ cận đây.

Tỷ muội kia, không có một người nói chuyện, cho dù là tỷ tỷ cũng giống bị kinh lấy.

Ngay sau đó, lại có một thanh âm nói: “Hai cái tiện tỳ, nói lớn mà không biết xấu hổ.”

Đây là Hồ Hải Thiên thanh âm, hấn hiển nhiên vô cùng tức giận, đều trực tiếp mắng chửi người.

Triệu Phụ Vân nghe phía sau mình, liền hô hấp âm thanh đều như ngừng lại, càng không có nghe được câu trả lời của các nàng , yên tĩnh như gà gổ.

Gió đêm lẳng lặng thổi, tinh thần nháy mắt.

Cứ như vậy, lúc thần hi xuất hiện ở chân trời, hần nghe tới trên vách núi bảo thuyền vang lên ba tiếng chuông vang, tiếng chuông này lạnh lạnh, truyền rất xa.

Triệu Phụ Vân đứng dậy, hần chuyển tới tảng đá lớn mặt bên, lại phát hiện hai tỷ muội kia không biết khi nào đã rời đi, thế nhưng hần ở nơi này đã tọa một đêm, lại không có cảm giác được thanh âm các nàng rời đi.

Bất quá, sau khi hần nhìn kỹ, phát hiện trên mặt đất kia có một vòng phù thổ, giống như là con kiến trên mặt đất xây ổ kiến, hần ngồi xổm xuống đưa tay nhéo nhéo, thổ kia tể nhu không thể tưởng tượng nổi, có thể khẳng định, một đôi tỷ muội này là thổ độn rời đi.

Rất nhiều độn pháp, không có vết tích, duy chỉ có thổ độn này khó tránh khỏi sẽ lưu lại một chút vết tích.

Bất quá, cũng quản không được nhiều như vậy, hần nhìn thấy từng tu sĩ bay lên, đi hướng Như Ý Bảo Các kia.

Hần không có thiệp mời, nhưng Như Ý Bảo Các này, tu sĩ Trúc Cơ trở lên, liền có thể tiến vào, sở dĩ phát thiệp mời, là bởi vì muốn nói cho một chút hộ khách bọn hần cảm thấy có tài lực, trong bảo các sẽ có những thứ đồ đấu giá.

Chương 146 : Trong nắng sớm xem pháp

Triệu Phụ Vân đứng ở đó, cũng không vội vã đi qua, hắn nhìn thấy từ trong núi dâng lên từng đạo thân ảnh.

Giờ khắc này, hắn nhìn thấy rất nhiều ngự không phi đăng thuật.

Có người như tiễn kích xạ, một cái chớp mắt cũng đã đến trên vách núi kia.

Có người như chim phi độ.

Có người bãi động tay, như lá trôi giạt theo gió, một hồi chậm, một hồi phảng phất không có gió, lại bỗng nhiên gấp rơi.

Có người thân hình bay vút lên lại như cá bơi trong nước.

Còn có người nhảy lên, ở không trung lật một cái bổ nhào rơi vào trên vách núi.

Triệu Phụ Vân đứng ở đó nhìn, mà càng nhiều người thì dưới chân sinh vân khí, đăng vân phiêu khởi.

Nhưng cho dù là loại đăng vân này, hắn cũng nhìn thấy có rất nhiều loại phương thức khác biệt.

Bởi vì trong đó kết sát khác biệt, như vậy vân khí liền

cũng khác biệt.

Mà từ phương thức vận khí động, hần cũng phân tích ra đối phương ngự pháp phương thức cùng sở thích.

Tỉ như có một người dưới chân vận khí không ngừng hướng phía trước cuộn cuộn, giống như một dạng sóng dâng dâng vận chi pháp.

Liền có thể ngự pháp như vậy, nhất định giỏi về trùng điệp sóng dâng.

Lại có một người dưới chân vận khí, giống như có hai cánh tay hướng phía trước mở ra, không ngừng hướng phía trước đột tiến, giống như bơi lội, người này nếu cùng người đấu pháp, nhất định trước phá vỡ người khác phòng ngự, trọng thủ ở phía sau, trước hư sau thực.

Lại có một người dưới chân vận khí giống như vòng xoáy không ngừng xoay tròn, lúc hần thi pháp, nhất định pháp lực như vòng xoáy, tới đấu pháp, phải cẩn thận mình pháp thuật pháp lực bị đối phương dẫn dắt qua một bên.

Còn có một chút, thân thể hướng phía trước nghiêng, ở phía sau vận khí dưới chân, như phun khí, Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, như tới đấu pháp phải cẩn thận bị cận thân, người này nhất định dũng duệ.

Đương nhiên, từ thứ mặc trên người bọn hần cũng có thể nhìn ra một hai.

Có chút pháp bào, có chút áo giáp, trong quần áo lại có giáp da, lân giáp.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy đôi tỷ muội kia, dưới chân của các nàng là một đoàn hoàng quang, hấn nhìn kỹ hoàng quang kia tiến lên hình thái, hấn phát hiện thế mà giống như trạng thái tĩnh.

Mà ở trên đó, nữ tử mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào, trên thân quần áo không bị gió ảnh hưởng, cả người giống như được nâng tiến lên.

Loại không thể nhìn ra này, liền biết người ngự pháp tinh vi.

Triệu Phụ Vân lại nhìn thấy Bình Hải Bang hai vị cũng đi vào.

Hấn kỳ thật cũng không có chân chính gặp qua hai vị kia, nhưng khi hấn nhìn thấy, liền xác thực là bọn hấn.

Trừ bỏ bọn hấn là từ phụ cận sườn núi chỗ mình bay vút lên, còn có chính là một người trong đó bay lên tư thái.

Đối phương bay lên, dưới thân giống như được sóng nâng lên.

Vân khí như sóng, hình thành vòng xoáy, nâng người phóng lên tận trời, giống như trước đó lúc ở Cửu Lý Loan đấu pháp, đối phương ngự sông nước hình thành một đạo 'thủy phân thân'.

Cũng là một đoàn nước cuốn lên, sau đó ngưng mà

thành người, lúc thành ‘thủy nhân’, một tay hướng mình đèn bắt tới, cực giống hiện tại hấn xông lên bầu trời, tay phải giơ lên ở không trung hư vớt một chút.

Rất nhiều người thi pháp, đều có một chút động tác quen thuộc.

Theo sát phía sau thì là người một đoàn mê vụ bọc lấy, giống như một đoàn sương mù, cuộn cuộn hướng phía trước, người trong sương mù tay phải không ngừng ở trước ngực đi lòng vòng, kia đại khái cũng là một chủng tập quán.

Lúc luyện tập ngự pháp, sẽ lấy động tác để dẫn dắt ý thức, dần dần, liền sẽ hình thành một chủng tập quán, bởi vì tại đại đa số người xem ra đây là bình thường, cho nên đại đa số người cũng sẽ không thay đổi.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy trong núi Trúc Cơ tu sĩ, đều không khác mấy, liền cũng một bước đạp ở trong hư không.

Chân hấn đạp trong hư không, cả người lại giống như nhẹ vũ không có trọng lượng bay lên.

Lúc trước hấn tu hỏa pháp, hỏa diễm bốc lên, vốn có một ý nghĩa hướng lên, thuộc về dương tính, nhẹ linh khí.

Lại tu Giao Long Giang Pháp, dung nhập trong thân pháp, trước kia khi hấn đăng không, thân giống như du long du động, đăng sau lại đổi, hiện tại hấn tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », trong đó không có liên quan đến

bất luận pháp thuật gì cụ thể, nhưng pháp lực sinh ra ẩn chứa ‘Thái Hư’ chi ý, lại để lúc này nhìn qua cả người hắn, phiêu nhiên như hư khói.

Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng huy động hai tay áo, như đại điều phe phẩy cánh, toàn bộ lợi dụng một loại phiêu đăng tư thái lướt đi tới trước bảo thuyền kia, nhìn qua rất chậm, nhưng thẳng ở phiêu miểu, có cảm giác tùy tiện khoan thai.

Đôi tỷ muội kia ở bảo thuyền quay đầu, nhìn thấy bỗng bình mà tới Triệu Phụ Vân, trong đó vị tỷ tỷ kia hướng Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, mà muội muội nhìn thấy Triệu Phụ Vân, trong mắt đúng là có một loại cảm giác tiếc nuối, phảng phất một trương bánh nướng mặt thường thường không có gì lạ của Triệu Phụ Vân hiện tại, không nên có đăng không chi pháp tự nhiên như thế.

Nàng cảm thấy, nhìn bóng lưng người này, cực giống thanh tu đạo công tử trong lòng nàng tưởng tượng.

Đạo công tử dĩ nhiên không phải chỉ một người nào đó, mà là chỉ loại đặc đạo chân tu kia, nhưng lại giống công tử như ngọc như vậy.

Nàng cảm thấy, gương mặt hiện tại của Triệu Phụ Vân, không xứng với bóng lưng của hắn, cũng không xứng với phiêu nhiên thân pháp đăng không của hắn.

Bất quá, nàng rất nhanh liền quay đầu lại, bởi vì nàng nhìn thấy Bình Hải Bang bang chủ, có lẽ Bình Hải Bang bang chủ cũng không nhận ra các nàng, nhưng nhìn bộ dáng của các nàng, nhất định là nhận biết Bình Hải

Bang bang chủ.

Các nàng lập tức quay đầu lại, đi hướng bảo thuyền như ngọc kia.

Dưới bảo thuyền, có một cánh cửa mở ra, có thể từ nơi này đi vào.

Khi Triệu Phụ Vân tới gần, lại phát hiện, bảo thuyền như ngọc kia đúng là cực lớn.

Giống như một tòa đại điện đứng ở nơi này.

Hắn không có cảm giác đến thân thể của mình đang thu nhỏ lại, nhưng nơi xa nhìn cảm thấy thuyền kia nhỏ, đến gần lại cảm thấy thuyền to lớn, muốn ngửa đầu nhìn, kim ngọc bảo lâu trên thuyền, đúng là có cao ba bốn tầng lầu như vậy.

Mà trên boong tàu cũng có người đứng.

Người kia mang theo thanh ngọc mặt nạ, thân hình nhìn qua gầy gò, một thân pháp bào trắng mặc trên người hắn có một loại cảm giác quá rộng lớn. Mặt nạ che khuất toàn mặt, nhưng dưới cằm lại lộ ra từng sợi râu.

Triệu Phụ Vân nhìn người này, mà người này lại căn bản cũng không nhìn người không ngừng tiến vào trong thuyền, mà nhìn về phương xa vân hải nắng sớm.

Triệu Phụ Vân từ trên người hắn cảm thấy một loại cô độc.

Chẳng biết tại sao, hắn nhớ tới trong núi Dư Thần Quang Dư Sư.

Lúc ấy Dư Sư giúp mình luyện thần đăng, luyện xong một khắc này, vào trong nhà, cho Triệu Phụ Vân cảm giác chính là loại này cô độc.

Mà lại, mặt nạ kia, hắn nhớ kỹ trên kệ luyện khí thất của Dư Sư giống như có như thế một trường.

“Như Ý Bảo Các này cùng Ngô gia có quan hệ, mà Dư Sư là Ngô gia con rể, hắn sẽ xuất hiện ở đây, cũng là bình thường, hắn sẽ là Dư Sư sao?” Triệu Phụ Vân trầm nghĩ.

Nguyên bản ở trong núi thấy chư vị đạo sư, chẳng qua là cảm thấy bọn hắn tu vi tương đối cao, tri thức tương đối uyên bác mà thôi, nhưng sau khi ra khỏi sơn môn, khi gặp lại, lại có cảm giác cao không thể chạm.

Hắn lúc này đứng ở đó, Như Ý Bảo Các ở sau lưng đều như thành hắn vật làm nền.

Triệu Phụ Vân thu hồi ánh mắt, tiến vào khoang thuyền.

Trên boong tàu, có một nữ tử quần áo lộng lẫy đi ra, trên người nàng y phục, đồ trang sức, trên cổ tay vòng tay, đều chiếu sáng rạng rỡ, mà người mang theo mặt nạ, trên thân trừ bỏ một kiện xanh nhạt pháp bào, mặt nạ cùng trâm cài tóc, lại không có bất luận pháp khí đồ trang sức nào khác.

“Thần Quang, đấu giá hội muốn bắt đầu, những đồ vật

người tự tay luyện chế kia, chỉ có người có thể nói rõ, người làm luyện khí sư, nói ra cũng càng dễ mọi người tin phục, cũng có thể bán tốt hơn giá tiền.”

Dư Thần Quang xoay người lại, nhìn lấy cô gái trước mặt, không nói gì, nhưng sau đó xoay người tiến vào bảo lâu trên thuyền.

Nữ tử quần áo lộng lẫy kia đứng ở nơi đó cũng không có lập tức đi theo, lúc này, một người trên môi giữ lại hai đạo sợi râu đi tới, nói: “Tỷ, có mấy lời, làm đệ đệ, kỳ thật không nên hỏi, nhưng lại không thể không hỏi, tỷ phụ mấy năm gần đây đối với người có phải hay không có chút lạnh lùng rồi?”

Ngô Dung trầm mặc, nàng đang nghĩ, là chừng nào thì bắt đầu đây?

Nàng nhớ kỹ, trượng phu của mình trước kia rất thích cười, hắn có luyện khí thiên phú, được đến gia chủ ưu ái, thế là đồng ý mình cùng hắn thành hôn, đồng thời đáp ứng hắn, trợ hắn luyện khí.

Sau đó, hắn quả nhiên không phụ gia chủ coi trọng, thành một vị ưu tú luyện khí sư, luyện ra pháp khí, cơ hồ kiện kiện tinh phẩm, thậm chí ngay cả pháp bảo đều luyện ra mấy kiện.

Là mấy kiện đây? Năm kiện? Tám kiện?

A, năm ngoái mình để hắn luyện một kiện đưa cho đệ đệ mình.

Ân, năm trước cũng luyện một kiện, bị mình làm hạ lễ đưa cho tiểu nữ nhi của Tú Phong Sơn Sơn Chủ.

Còn có luyện cho mình cùng cho người nhà họ Ngô.

Nàng phát hiện mình thế mà lập tức đều không nhớ quá rõ ràng.

“Cái gì lạnh lòng không lạnh lòng? Lần này đấu giá pháp khí, thứ nào không phải tỷ phu người luyện, tỷ phu người là người trọng tình nghĩa, năm đó nhà chúng ta trợ hần luyện khí, cung cấp hần bảo tài, những năm gần đây, gia chủ không chỉ một lần nói qua, tỷ phu người là trong nhà đại công thần, tỷ phu người là đang báo đáp.” Ngô dung nói.

Nam tử kia nhíu mày, nói: “Tỷ phu đúng là trong nhà công thần, nhưng ta cảm thấy tỷ phu giống như không vui, mỗi một lần hần xuống núi đều mang theo mặt nạ, cũng không nhìn thấy mặt mũi của hần, lời nói cũng càng ngày càng ít.”

Ngô Dung cũng rơi vào trầm tư, nàng thở dài một hơi, nói: “Có lẽ, tỷ phu người mệt mỏi, sau lần này, liền để hần đi nghỉ ngơi một chút.”

Nam tử thì trầm mặc một chút, nói: “Gia chủ nói qua, sang năm muốn đi ngoại ô kinh thành mở bán một trận, giống như còn có người hướng trong nhà dự định một kiện cửu luyện pháp khí, đạo lữ của ta, ta cũng muốn vì nàng chuẩn bị một kiện pháp khí.”

Ngô Dung trừng mắt nhìn nam tử, nói: “Ngô Giao, có

nhieu sự tình như vậy, người tới nơi này nói cái gì?”

“Ta chỉ là cùng tử tử người nói một chút, các người là vợ chồng, người muốn thời khắc khuyên bảo một chút tử phu, tử phu lần này luyện khí tiêu hao bảo tài có chút nhiều, hao tổn suất có chút cao, ta nghe nói, nếu tâm tình không tốt, sẽ ảnh hưởng luyện khí.” Ngô Giao chậm rãi nói.

Ngô Dung lại không có trả lời, mà quay người đi hướng lầu thuyền.

Nàng nhìn đến trong lầu thuyền trong phòng nghỉ ngơi Dư Thần Quang, nhìn thấy Dư Thần Quang đứng ở trước lưu ly kính cửa sổ, từ nơi này có thể nhìn boong tàu bên ngoài, mặc dù nàng biết hần hần là nghe không được mình cùng đệ đệ, nhưng trong lòng chẳng biết tại sao sinh ra một tia vô danh buồn bực ý.

“Thần Quang, người mấy năm này làm sao vậy, giữa chúng ta, có phải là xảy ra vấn đề gì? Người có ý nghĩ gì, có thể nói với ta, ta là thê tử của người.” Ngô Dung tận lực để ngữ khí hòa hoãn một chút.

“Ta muốn đi Nam Hoang trấn dạ.” Dư Thần Quang trầm mặc một chút nói.

“Thần Quang, không muốn nói lời như vậy, người biết, đây là không thể, nơi đó quá nguy hiểm, không chỉ có ta sẽ không đồng ý, gia chủ cũng sẽ không đồng ý.” Ngô Dung nhanh chóng nói.

Dư Thần Quang không nói thêm gì nữa.

Chương 147 : Huyền Quang huyền thần

Chân trời vân quang, trong nắng sớm từ tro đến trắng, tiếp lấy biên giới phiếm hồng, giống như có bàn tay vô hình đem một đám mây kia tô hồng.

Triệu Phụ Vân vào thuyền, trong mắt một mảnh sáng tỏ, bốn phía sáng trưng.

Rõ ràng không có đèn, chỉ có sắc trời rơi trên cửa sổ, xuyên vào trong, mà thiên quang này giống như sẽ truyền nhiễm, một chút đồ vật có thể phản quang, đều sinh ra sáng tỏ hào quang.

Triệu Phụ Vân trên người cũng không có thiệp mời, lúc tiến đến cổng có một cái chuông nhỏ, mỗi một người đi vào cũng phải làm cho chuông nhỏ kia vang một chút.

Có người lấy miệng thổi, pháp lực như mũi tên bắn ra, rơi vào chuông nhỏ, để chuông nhỏ có chút ám, sinh ra ông vang.

Triệu Phụ Vân biết, nếu không có Trúc Cơ tu sĩ pháp lực, khẳng định không thể cách không kích vang chuông nhỏ kia, chuông nhỏ nhất định là cố ý luyện chế.

Một người phía trước Triệu Phụ Vân, thì đưa tay ở trong hư không vung lên, chuông nhỏ ông vang, mà chính hắn, duỗi ra ngón tay xa xa bắn ra, trong hư không giống như có một sợi mây khói chui qua, chuông nhỏ vừa

đúng vang, đã không sáng tỏ, cũng không tối nghĩa.

Sáng tỏ thuyết minh pháp lực ngưng luyện mà cứng cỏi, tối nghĩa thuyết minh pháp lực lỏng lẻo mà yếu đuối, nhưng chỉ cần vang, liền chí ít có Trúc Cơ Kỳ cảnh giới.

Có người dẫn đường cho bọn hắn, trong đó có thiếp mời dẫn tới hàng phía trước, không có thiếp mời lại bị dẫn tới hàng sau, hàng sau mặc dù cách khá xa, nhưng chỗ ngồi cũng rất cao, có điểm giống quan sát.

Toàn bộ phòng đấu giá là một đài ngấm trăng nửa hình tròn, phía trước là một cái đài, trên có một cái bàn, bởi cảnh là một trương to lớn Lam Thiên Tường Hạc Đồ.

Một bên khác, còn có một giá đỡ trống trơn, giống như dùng để bày đồ vật.

Triệu Phụ Vân đánh giá lâu hai, nơi đó là từng nhĩ gian, lúc này những nhĩ gian kia đều là hắc ám, bên trong không có ánh đèn.

Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn, sau khi mình ngồi xuống, đôi tỷ muội kia thế mà ung dung di chuyển tới bên cạnh hắn.

Các nàng đáng vẻ cũng có chút ngoài ý muốn, trong đó tỷ tỷ kia hướng Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, nguyên bản muốn ngồi bên cạnh hắn, lại lựa chọn ngồi một hàng trước mặt hắn kia, bởi vì Triệu Phụ Vân chiếm cứ vị trí hàng cuối cùng.

Tỷ muội mới ngồi xuống, muội muội kia liền ở tại tỷ tỷ

nói: “Lại gặp phải bánh nướng mặt ài, tử tử, người nói đây có phải hay không là duyên phận.”

Tử tử không có trả lời, muội muội còn nói thêm: “Thế nhưng ta không thích bánh nướng mặt, ta nghe có người nói, tất đèn đều giống nhau, thế nhưng, khi không có đèn, đầu óc sẽ nghĩ tới là bánh nướng mặt a.”

“A!” Muội muội lời nói mới xong, đột nhiên kêu đau một tiếng, mặc dù thanh âm rất nhỏ.

“Tử tử, người bóp ta làm cái gì.” Muội muội chất vấn.

Tử tử quay đầu nhìn nàng, trong hai mắt tràn đầy tức giận, nàng lỗ tai đều như khí đỏ.

Muội muội sau khi bị tử tử trừng mắt không dám nói nữa.

Bất quá, cũng may hai tử muội một mực không quay đầu nhìn Triệu Phụ Vân.

Lúc này, phía trên có một nhả gian đột nhiên sáng lên đèn, trong ngọn đèn có thể nhìn thấy đã có người nhập tọa, đồng thời còn không phải một người, giống như mang nhà mang người, lại giống là mấy vị đồng môn.

Tùy theo đối diện lại có một nhả gian sáng lên đèn, có thể thấy bóng người bên trong.

Khi những đèn này đều sáng lên, sau đó cửa vào khoang thuyền đóng lại, trong lòng của Triệu Phụ Vân thế mà sinh ra một tia bất an.

Hắn rõ ràng cảm giác được báo động tới từ Kiếp Pháp phù lục, nhưng loại báo động này cùng lúc trước mấy lần lại mang đến cho hắn một cảm giác có một số khác biệt.

Gặp nguy hiểm, nhưng loại nguy hiểm này lại giống như không phải trực tiếp nhắm đến mình.

Trước đó nguy hiểm trực tiếp nhắm đến mình kia, cảm giác giống như có kim đâm.

Hắn ngồi tại chỗ bất động, tâm niệm chìm vào Kiếp Pháp phù lục, cái loại cảm giác này càng thêm rõ ràng, nhưng lại không cách nào thu hoạch được càng nhiều tin tức hơn, lại có lẽ kỳ thật đã có tin tức, chỉ là mình đối với tương quan tri thức không hiểu rõ, không cách nào giải đọc, chỉ có hơi hợt báo động.

Hắn cảm thấy có thể là nơi này muốn phát sinh đại sự, mà mình thân ở nơi này khẳng định sẽ bị tác động đến.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy mình xác thực nên học tập một môn thuật tính pháp, xu cát tị hung, cũng là một năng lực tu sĩ nên có.

Hắn quyết định, sau khi ra ngoài có cơ hội liền học.

Không, dù không có cơ hội mình cũng muốn tìm tương quan danh sư học, nhất định phải học.

Cả đại sảnh chỗ ngồi, trên cơ bản đều ngồi đầy bảy tám phần.

Toàn bộ đèn trong nhà gian đã sáng lên.

Tiếp lấy, liền có một tu sĩ trên môi có hai phiến ria mép đi ra, làm một phen lời dạo đầu, đơn giản là nói Như Ý Bảo Các hoan nghênh mọi người đến.

Sau đó giới thiệu một chút Như Ý Bảo Các lịch sử.

Triệu Phụ Vân ngồi ở đó nghe, cũng không có nghe thấy đối phương nói tin tức gì cùng Thiên Đô Sơn tương quan.

“Bản các từ lão tổ tự sáng lập đến nay, làm được chính là tinh phẩm con đường, bản các bán các loại vật phẩm, đều là nghiêm ngặt chọn lựa, tất cả vật phẩm giới thiệu, cũng không có khoa trương ngữ điệu.”

Triệu Phụ Vân ngồi ở đó nghe nói, phía trước muội muội lại đang nhỏ giọng nói thầm.

“Người này, hai phiến ria mép, một thân rộng rãi áo bào, nhìn như tiêu sái, nhưng hấn miệng nhỏ, mặt mày hơi tụ, một chút cũng không rộng rãi, nhất định là một người hẹp hòi ghen tị.”

Muội muội ở nơi đó bình phẩm người nói chuyện phía trên.

“Ít nói chuyện.” Tỷ tỷ tựa hồ cũng là bất đắc dĩ, cũng chỉ để nàng nói ít, mà không có để nàng không nên nói, bởi vì muốn nàng không nói, cơ hồ là không thể nào.

Rất nhanh liền bắt đầu đấu giá, bắt đầu bán chính là đan

được.

Các loại tu hành đan dược, đều là bán mười bình một lần.

Bán nhiều nhất là Đại Hoàng Nha Đan, đây là đan dược Trúc Cơ tu sĩ có thể phục dụng, trực tiếp tăng thêm tinh nguyên trong người.

Còn có tăng thêm ‘Thần’ Thần Nguyên Đan.

Còn có thể trực tiếp hóa khí ‘Nguyên Khí Đan’.

Đương nhiên còn có một chút nhằm vào các loại sát khí Trúc Cơ, có thể để bản thân Chân Sát càng dày đặc ‘Chân Sát Đan’.

Lại có chính là Chân Sát có thể dùng khi Trúc Cơ.

Bồi dưỡng Chân Sát, cũng không phải mỗi môn phái đều có thể làm được, có chút tiểu môn phái, dù cho hiểu được bồi dưỡng Chân Sát như thế nào, nhưng cũng khó mà làm được, cho nên bọn hắn càng nhiều chính là mua, hoặc là đi giữa thiên địa tìm kiếm đã ngưng kết.

Đương nhiên loại Chân Sát tìm kiếm từ giữa thiên địa này, thường thường lại rất bá đạo, ẩn giấu một chút nguy hiểm không biết, nhưng cũng có người liền ưa thích dạng này, bởi vì loại Chân Sát này đôi khi có thể mang đến pháp tính để người kinh hãi.

Những Trúc Cơ tu sĩ này hoặc nhiều hoặc ít sẽ có đệ tử, có đệ tử liền cần Trúc Cơ, Chân Sát dùng Trúc Cơ cho

tới bây giờ đều không thiếu người muốn mua.

Quả nhiên Chân Sát vừa ra, cũng giống như những linh đan dùng cho tu hành lúc trước, đều rất nhanh liền bán sạch.

Từ mọi người mua những đan dược này, liền có thể nhìn ra được, Như Ý Bảo Các tín dụng rất tốt, bằng không, tu sĩ là không dám tùy tiện ăn đan dược người khác luyện.

Luyện đan sư trình độ cao có thấp có, đồng dạng đan phương người luyện ra khác biệt, thành đan số lượng chất lượng đều sẽ có khác biệt, mà đan dược chất lượng tốt xấu, tốt liền may, tốt đan dược không có đan độc.

Có ít người luyện đan có thể liên tục ăn, có ít người luyện ra đan độc, thì ăn một lần muốn qua rất nhiều ngày, có chút ba ngày, có chút năm ngày, có chút bảy ngày, thậm chí càng lâu.

Đây chính là tốt đan cùng xấu đan khác nhau.

Có chút đan sau khi ăn, sẽ xuất hiện tác dụng khác không tốt, như choáng đầu hoặc khát nước, hoặc nước tiểu nhiều, thèm ngủ v.v.

Đến bây giờ, đấu giá vật phẩm, đều là có thứ tự đấu giá, mặc dù có cạnh tranh, nhưng tất cả mọi người có ăn ý không có tranh kịch liệt.

Có lẽ bởi vì đều là người vùng này, mọi người hoặc

nhiều hoặc ít đều từng gặp hoặc nghe qua.

Lại tiếp, chính là ba phần Thiên Cương linh dịch.

“Thiên Cương linh dịch này thu thập từ Nam Hoang chỗ sâu đỉnh Bạch Mạo Sơn, Băng Phách Hàn Cương, nếu có thể dùng Hàn Cương này khai phủ, sẽ tu thành Băng Phách Hàn Quang, bất hủ thành sương tuyết, băng phong sơn hà.”

Triệu Phụ Vân biết, Thiên Cương khai phủ, cũng phải nhìn bản thân mình dùng Chân Sát gì Trúc Cơ.

Bình thường đi Âm Dương tương hợp chi đạo, đương nhiên, cũng đi đồng căn đồng nguyên tiến thêm một bước chi đạo, cũng có Ngũ Hành tương sinh.

Tất cả người muốn mở Tử Phủ, đều phải hiểu rõ mình tu hành công pháp là gì, bằng không sau khi khai phủ, Cương Sát không cách nào hợp nhất, liền không còn cách nào tiến giai Kim Đan.

Đương nhiên, tại rất nhiều người xem ra, có thể mở Tử Phủ đã là rất khó được, chuyện sau này sau này hãy nói, phương pháp hợp Cương Sát hiện tại không có, sau khi mở Tử Phủ, có lẽ liền có thể tìm tới.

Băng Phách Hàn Cương này cũng không có nhiều người cạnh tranh, chỉ có ba người ra giá, trong đó một người sau khi tranh ba lượt liền từ bỏ, mà có một người sau năm lượt từ bỏ, cuối cùng bị người trong nhả thất phía đầu giá được.

Muội muội trong đôi tỷ muội phía trước Triệu Phụ Vân đột nhiên nhỏ giọng nói: “Ở chúng ta nơi này, làm sao còn có người mua Thiên Cương này, cho dù là khai phủ, cũng không có chỗ xây đạo tràng tu hành.”

Nàng nói xác thực không sai, hợp Chân Sát, pháp lực liền có thuộc tính, đạo tràng dùng tu hành, liền muốn cùng Chân Sát của mình tương hợp.

Mà tu hành sau khi mở Tử Phủ, tự nhiên đồng dạng cần thành lập thích hợp tu hành đạo tràng.

Vùng này khí hậu ẩm áp, muốn thành lập một tòa đạo tràng thích hợp tu hành Băng Phách Hàn Cương, nhất định làm nhiều công ít, hoa giá cả to lớn, khả năng còn không bằng ở trong mùa đông phương bắc tùy tiện tìm một động quật hiệu quả tốt.

Sau đó, lại một phần tên là Tham Lang Huyền Cương, một phần Thiên Cương này sau khi khai phủ đối với tu hành đạo tràng yêu cầu liền không có như vậy cực đoan, có không ít trận pháp, có thể dẫn tinh thần chi lực xuống tới.

Người trên đài kia giới thiệu: “Tham Lang thuộc về Thất Sát Tinh, có thể tu hành tương quan pháp môn, dẫn tinh lực bày trận, có thể để trong pháp lực của bản thân sinh ra sát cơ đến từ Thiên Ý, huyền diệu khó lường.”

Cho nên cạnh tranh liền nhiều, Triệu Phụ Vân nhìn thấy Bình Hải Bang Giang Trầm Chu cũng tham dự cạnh tranh, chỉ là mới đến lượt bốn cũng đã không lên tiếng nữa.

Thắng đến lượt thứ chín cạnh tranh, một phần Thiên Cương này mới bị người trong nhả thất phía tây lấy được.

Cuối cùng một phần Thiên Cương danh tự là ‘Đại Nhật Viêm Cương’, Thiên Cương này ngay cả Triệu Phụ Vân đều có một chút tâm động, hẳn cảm thấy mình khai phủ cũng có thể dùng Thiên Cương này mở Tử Phủ.

Nhưng ý nghĩ này chỉ ở trong lòng chuyển một chút mà thôi.

Lần này đồng dạng dẫn tới mọi người một vòng cạnh tranh.

Tất cả đồ đã bán tốt, cũng không có lập tức đưa đến trên tay mọi người, mà là ở trước mặt mọi người phong tồn ở trên đài, tựa hồ Như Ý Bảo Các này, cố ý tạo nên một loại bầu không khí.

“Tiếp xuống, chính là đấu giá pháp khí, là từ thủ tịch luyện khí sư của Như Ý Bảo Các chúng ta, Trần Quang đạo trưởng dốc hết tâm huyết, tốn thời gian ba năm luyện chế thành, kiện kiện đều là pháp bảo phiêu tử, các vị đạo hữu sau khi mua trở về, chỉ cần thiện thêm tế luyện, liền có thể trở thành pháp bảo.”

“Hết thầy chín kiện, người trả giá cao được, hiện tại từ Trần Quang đạo trưởng vì mọi người giới thiệu pháp khí.”

Người tên Ngô Giao này lui xuống, sau đó chính là chín

nữ tử bung lên khay làm bằng gỗ đi tới, trên mỗi một cái khay đều bày biện một kiện pháp khí.

Những pháp khí kia ở thời khắc này giống như hội tụ tất cả ánh sáng, hiển đến vô cùng xinh đẹp lóa mắt, bảo quang ầm ầm, vô cùng thần bí, ngay cả Triệu Phụ Vân đều muốn đi lên sờ một cái, cảm thụ pháp khí pháp tính cùng tác dụng.

Nếu có thể được một hai kiện, đó là không thể tốt hơn.

Tiếp lấy, lại một người đi ra, một người gầy gò, mặc xanh nhạt đạo y, mang theo thanh ngọc mặt nạ, trên đầu búi tóc ghim một cây màu đen mọc mầm.

Hắn đi tới trên đài, cũng không có nhiều lời, mà bình tĩnh vì mọi người giới thiệu tác dụng của từng kiện pháp khí, trong giới thiệu của hắn, kiện kiện pháp khí đều tuyệt không thể tả, đều có nó đặc biệt tác dụng, mà lại dùng tài liệu giảng cứu, phương pháp tế luyện tinh xảo, tuyệt đối có thể tiến một bước tế luyện thành pháp bảo.

Đây là có thể coi như truyền thừa pháp khí, pháp bảo, đối với một tu sĩ đến nói quá máu chốt, lúc đấu pháp, để cho pháp thuật pháp lực của mình phóng đại rất nhiều, là hộ đạo sát phạt thứ nhất lựa chọn.

Mọi người tâm đều lửa nóng.

Nhưng mà lúc này, sau khi Trần Quang đạo trưởng kia giới thiệu xong, liền lặng lẽ đứng ở nơi đó, mọi người chờ lấy hắn mở miệng, chỉ thấy hắn ngẩng đầu, đỉnh đầu là một đại bảo thạch, chiết xạ sắc trời bên ngoài

chiếu vào.

Mọi người không khỏi cùng hấn ngẩng đầu nhìn, mà Triệu Phụ Vân ở thời khắc này, trong lòng sinh ra dấu hiệu cảnh báo.

Hấn vội vàng nhắm mắt lại, nhưng y nguyên chậm một bước.

Bảo quang kia trong một chớp mắt biến xán lạn vô cùng, hai mắt của hấn giống như mù, trong mắt chỉ có một mảnh trắng xoá.

Mà càng bất khả tư nghị chính là, rõ ràng chỉ trong mắt trắng xoá, thế nhưng thần ý của mình cũng giống như bị ăn mòn, nháy mắt mù, cũng mất thính giác, thất thần.

Chương 148 : Vốn thanh dật chi sĩ, vì sao có hôm nay?

Giờ khắc này, trong toàn bộ Như Ý Bảo Các, hết thảy có thể phát sáng kim loại hoặc khí đều tản ra ánh sáng.

Tất cả ánh sáng đều hợp lại cùng nhau, hình thành một loại bảo quang có thể để người hoa mắt, có thể nói là thần quang, cũng có thể nói là pháp quang, thậm chí có thể nói là ma quang.

Vô luận trong đại sảnh này, hay là ở trong nhã thất.

Trời có nhật nguyệt tinh tam quang.

Trong truyền thuyết, còn có Tam Quang Thần Thủy, nhưng mà rất ít người nghĩ đến, chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn lưu ly ngọc thạch kia, nhìn thấy trên đó chiết xạ quang hoa, cả người đều bị mê muội.

Huyễn nhãn mà vào tâm.

Tâm nhãn tương thông, từ nhãn nhập thần.

Thần không suy nghĩ, lại tên định chỉ thanh tĩnh, nhưng khi hết thảy đều bị động, bị một mảnh quang mang chiếm cứ, chính là trúng rồi pháp.

Trong nháy mắt Triệu Phụ Vân nhắm mắt đó, suy nghĩ

đã chìm xuống, nhưng bảo quang kia y nguyên từ mí mắt hai mắt mà nhập thần.

Cũng may hấn kịp thời câu thông Xích Viêm Thần Đăng của mình, thần đăng nháy mắt từ trong cơ thể của hấn chui ra, huyền ở trước ngực của hấn, ánh đèn đem hấn bao phủ ở bên trong, trên đèn điểm, ầm ầm có một con Tam Túc Thần Điều đang chuyển động đầu, như đang cảm giác nguy hiểm.

Khi tâm thần của hấn chìm vào phù lục một sát na, Huyền Quang đối với hấn thương tổn liền nhanh chóng tiêu tán, như cùng ánh lửa đồng hóa, trong cảm giác, mệnh môn mang trống rỗng kia nhanh chóng bị sắc thái lấp đầy, nhưng hấn vẫn không có động, chỉ ngồi ở đó.

Lúc thanh âm trở lại trong tai, hấn nghe tới thanh âm giết chóc, nghe tới thanh âm thất kinh, nghe tới thanh âm giã dựa kêu cứu, mà ánh mắt của hấn cũng nhìn thấy, nhìn thấy đã có người nhào lên trên nguyệt đài kia, cướp đoạt đồ vật phía trên.

Nhìn nhiều mấy lần, Huyền Quang ở khắp mọi nơi trong này, lại tại trong mắt hình thành một mảnh sương mù, cho dù là cặp mắt của hấn có phá vọng, nhìn rõ năng lực, cũng khó nhìn rõ ràng.

Hấn không ngừng nhắm mắt lại mở mắt.

Trong một mảnh hỗn loạn, hấn nhìn thấy có một người đứng ở nơi đó bất động.

Đó chính là luyện khí sư mình hoài nghi là Dư Sư Dư Thần Quang, hắn đứng ở nơi đó, nhìn tất cả hỗn loạn này, ánh mắt của hắn giống như đang nhìn người, lại giống cũng không nhìn gì, Triệu Phụ Vân cảm thấy ánh mắt của hắn rơi trên người mình, nhưng rất nhanh liền dời đi.

Đúng lúc này, như có âm thanh phát ra từ người mang mặt nạ trên đài, nhưng thanh âm kia lại không phải từ trong cổ họng phát ra, giống như trực tiếp ở trong hư không vang vọng, chui vào trong ý thức.

“Duy duy bảo quang, động đốt U Minh, nhập tâm hoặc thần, ký niệm bất diệt, bảo tàng phủ kết, sắc!”

Triệu Phụ Vân thu liễm hết thầy ý thức, để cho mình không muốn nghe, suy nghĩ hợp Xích Viêm Thần Đăng, ánh đèn xán lạn, Kiếp Pháp phù lục trong đan điền của hắn mang đến báo động phá lệ nồng đậm.

Mà giờ khắc này, những người khôi phục lại, giống như không có nghe được chú âm kia, vừa nhìn thấy lại có thể có người xông lên trên đài cướp đồ, cũng nhìn thấy có người đang giết người, cả đám đều bắt đầu hướng trên đài phóng đi, cũng muốn cướp đồ, vô luận là đan dược, vẫn là Thiên Cương linh dịch, lại hoặc là những pháp bảo kia, phản phát đối với mọi người lực hấp dẫn thật lớn.

Mà ngồi ở đó Triệu Phụ Vân, bảo vệ chặt tâm chí, suy nghĩ đều tụ trên ‘Kim Ô Thần Điều’ trong Xích Viêm Thần Đăng, tất cả mọi thứ bên ngoài, dễ dàng cho trong lòng của hắn đều như thay đổi, hắn cảm thấy mình

giống như biển thành cao cao tại thượng thần điều,
quan sát đến thế gian hết thấy tang thương biến hóa.

Phảng phất nhìn thấy nhân loại vì hết thấy tu hành tài
nguyên tranh đoạt đánh nhau chết sống, cùng những
chim thú tranh ăn trong núi cũng không có nửa điểm
khác nhau.

Hắn mượn Kim Ô cảm ứng hết thấy nơi này, có một loại
cảm giác siêu nhiên.

Mà những người khác trong bảo các này, phần lớn đều
giống như bị điên, xông lên trên đài kia, cướp đoạt bảo
vật.

Triệu Phụ Vân phát hiện trong nhã thất kia cũng có tranh
đấu, có người xông vào đó, tựa hồ đang cướp đoạt,
cùng người ở trong phát sinh tranh đấu.

Nơi này pháp quang bay lên, kiếm quang tung hoành,
kêu thảm, tiếng kinh hô trùng điệp sinh ra.

Mà trung tâm, thì là một người mang theo thanh ngọc
mặt nạ, hắn một thân bạch đạo y, đứng chấp tay, phảng
phất hết thấy hỗn loạn ở đây không có quan hệ gì với
hắn, hắn giống như nhã sĩ đứng trong bụi hoa ngấm
hoa.

Vượt quá Triệu Phụ Vân dự kiến chính là, hắn phát hiện
đôi tỷ muội ngồi trước mặt mình thế mà cũng ngồi ở đó
không hề động.

Đúng lúc này, một tiếng phẫn nộ như thiên lôi vang lên.

“Dư Thần Quang, người đang làm gì?”

Khi Triệu Phụ Vân nghe tới tiếng la này, một phần lo lắng trong lòng kia rốt cục rơi xuống.

Hắn thế mà thật là Dư Sư.

Là vị Dư Sư nhiệt tình giúp mình luyện khí, trong quá trình luyện khí tận tâm vì chính mình giải thích, là Dư Sư gầy gò trên luyện khí khóa Thượng Viện, ngồi ở đó tinh tế giảng luyện khí đạo luận.

Là hắn, thế nhưng là, điều này lại làm sao có thể chứ?

Một người từ trong thông đạo lao ra, đây là một lão nhân.

Lão nhân kia cao lớn hùng tráng, toát lên một thân khí huyết, hắn xông tới, một tay liền hướng mang theo thanh ngọc mặt nạ Dư Thần Quang chớp tới, cánh tay kia trào, giống như có thể bắt lấy hết thủy đồ vật trong thiên hạ, dưới chưởng trào của hắn, hết thủy giấy dựa đều giống như phí công, người đối mặt với bàn tay này đều sẽ cảm thấy mình giống như biến thành một con gà con.

Hiển nhiên đây là một Tử Phủ Tu Sĩ.

Nhưng mà mang theo thanh ngọc mặt nạ Dư Thần Quang, lại dưới tay hắn vụn vụn tán loạn trong bảo quang ở khắp nơi này.

“Ta muốn nhập đạo, há có thể thiếu tế đạo nhân, chính chờ Hùng huynh đến.”

Giữa hư không, đột nhiên tất cả bảo quang đều tập hợp một chỗ, xán lạn vô cùng, mà dưới bảo quang, là một người huyền không đứng ở đó, bảo quang tụ kết ở đầu ngón tay của hắn, chỉ thấy hắn kiếm chỉ hướng phía trước một dặm, bảo quang kia như kiếm quang đâm xuống.

‘Hùng huynh’ kia đưa tay cản trở con mắt cùng mi tâm của mình, thế nhưng lại giống như chậm một bước, quang kia quá nhanh, nhanh đến hắn đưa tay một nháy mắt, quang kia đã rơi vào mi tâm của hắn.

Lại nghe Dư Thần Quang nói: “Người có tam bảo, tham sân si, Hùng huynh trong lòng tham niệm sâu nặng, chính thích hợp uẩn ta bảo quang.”

Hùng huynh kia giống như vẫn còn đang giãy dụa, thân thể của hắn đang run rẩy, nhưng mi tâm lại có bảo quang xông ra, bảo quang mang theo một tia huyết sắc, bị Dư Thần Quang một thanh chop trong tay, dung nhập trong bảo quang trên người hắn.

Mà lúc này, những người điên cuồng kia, có chút cướp được đồ vật hướng bên ngoài phóng đi, nhất thời đụng cửa không phá, liền khu dịch pháp khí, xông mở bảo thuyền cửa cùng cửa sổ.

Mà Dư Thần Quang căn bản cũng không có ngăn cản, tùy ý những người này lao ra.

Có ánh nắng chiếu vào, nguyên bản trong thuyền thần bí bảo quang kia giống bị tách ra, người sống đều xông ra ngoài.

Từ cửa sổ, từ cổng, hoặc đằng thân pháp, hoặc độn thuật, hoặc ngự khí mà bay.

Hai tỷ muội phía trước Triệu Phụ Vân, trên thân cũng dâng lên hoàng mang, cùng một chỗ từ phá vỡ cửa sổ chui ra ngoài.

Cuối cùng, đúng là chỉ có Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, tay nâng lấy Xích Viêm Thần Đăng, nhìn cũng đã trở lại trên quan nguyệt đài Dư Thần Quang.

Một người đứng yên, một người tĩnh tọa.

Dư Thần Quang cũng nhìn Triệu Phụ Vân, hấn mang theo mặt nạ, mà Triệu Phụ Vân nhìn dưới mặt nạ hai mắt của hắn, chỉ cảm thấy lúc này trong cặp mắt Dư Sư, so với trước kia nhiều hơn mấy phần yêu dị.

“Đệ tử, Triệu Phụ Vân, bá kiến Dư Sư.” Triệu Phụ Vân đứng lên, khom mình hành lễ.

“Mọi người đều trốn, ngươi vì sao không trốn?” Dư Thần Quang mở miệng hỏi.

Thanh âm vẫn là thanh âm kia, nhưng tình cảm ẩn chứa trong đó, lại cùng Dư Sư trong Thiên Đô Sơn hoàn toàn khác biệt.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một hồi, nói: “Dư Sư trong lòng

đệ tử, chính là thanh dật chi sĩ, đệ tử nhất thời quên đi trốn.”

“A a a a, ha ha ha ha ha... . .”

“Ha ha ha ha... . .”

“Ta vốn thanh dật chi sĩ, ta vốn thanh dật chi sĩ, ... Ha ha ha... . .”

“Ta vốn thanh dật chi sĩ, vì sao có hôm nay? Ha ha ha ha... . .”

Dư Thần Quang trong lúc cười to, trên thân tràn ngập bảo quang, sau đó biến mất.

Ý niệm trong lòng Triệu Phụ Vân phân loạn, tay nâng lấy đèn đi ra, hấn đi tới trước bảo thuyền, ngẩng đầu nhìn bảo thuyền, phát hiện boong tàu trên thuyền vẫn còn có hai người.

Hai người này giống như thất kinh đứng ở đó, một người là nữ tử quần áo lộng lẫy, còn có một người thì là trước đó trên đài, trên môi có hai đạo sọc râu tên là Ngô Giao.

Triệu Phụ Vân nhìn lấy bọn hấn, bọn hấn cũng nhìn Triệu Phụ Vân.

Trong đó Ngô Giao kia sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân, đột nhiên mở miệng nói ra: “Ngươi là Thiên Đô Sơn đệ tử, ta nghe tới các ngươi nói chuyện, ngươi là Thiên Đô Sơn đệ tử, hộ tổng ta rời đi nơi này, còn có, nhanh lên

đưa tin đến trong núi, liền nói Dư Thần Quang điên, không, là nhập ma, Dư Thần Quang nhập ma.”

Triệu Phụ Vân có chút nhìn kỹ hấn, đối phương thấy Triệu Phụ Vân không nói, chỉ nhìn mình, liền lớn tiếng nói: “Cớ gì như vậy nhìn ta, Dư Thần Quang nhập ma, là Thiên Đô Sơn các người trách nhiệm, Thiên Đô Sơn các người nhất định phải bắt hấn lại.”

“Dư Sư nói, hấn vốn thanh dật chi sĩ, vì sao có hôm nay?” Triệu Phụ Vân mở miệng hỏi.

“Chính hấn muốn nổi điên, ta làm thế nào biết, nhất định là Thiên Đô Sơn công pháp có vấn đề gì.” Ngô Giao lớn tiếng nói.

Mà nữ tử bên cạnh hấn chỉ là một mặt mờ mịt nhìn đây hết thấy, nàng giống như mất đi năng lực suy tư.

Triệu Phụ Vân nhìn la to Ngô Giao, nói: “Người nhục sư môn Thiên Đô Sơn của ta... .”

Lúc dứt lời, kiếm chỉ vạch một cái trên ánh đèn trong tay, một vệt kim quang cực nhanh mà ra, từ trên đèn từ trên kiếm chỉ của hấn, bay vào hư không, vạch phá gió cùng ánh nắng, hướng mi tâm Ngô Giao đâm xuống.

Chỉ thấy trên thân Ngô Giao pháp quang lóe lên, lại bị kim quang kia đâm rách, kim quang cắm vào mi tâm của hấn.

Trong mắt Ngô Giao đều là thần sắc kinh hoàng cùng khó có thể tin, sau đó liền thấy hấn ngã xuống trên mặt

đất, phịch một tiếng, thân thể chấn động, mi tâm của hắn xuất hiện hỏa diễm thiêu đốt qua vết tích.

Triệu Phụ Vân quay người phiêu nhiên mà xuống vách núi, nhìn thấy đám người Ấn Tiên Phái y nguyên có chút mờ mịt, liền mở miệng nói: “Các người đi mau, nơi đây xuất hiện cường đạo đánh cướp, các người nhanh lên rời đi nơi đây, miễn cho thụ vạ lây.”

Triệu Phụ Vân không biết Dư Thần Quang tại sao phải làm như vậy, nhưng hắn biết nhất định là có nguyên nhân, thậm nghĩ, việc này nếu để cho trên núi biết, như vậy nhất định thiếu không được một nhiệm vụ thanh lý môn hộ Dư Sư.

... ..

Giang Trầm Chu cùng mình nhị đệ một đường chạy trốn khỏi một mảnh núi này, bọn hắn không có trực tiếp về Bình Hải Bang.

Cũng không có đi tụ họp địa điểm cùng người Chúng Tinh Thiên Mạc ước định cẩn thận.

Hắn đến bây giờ đều không có làm rõ ràng là chuyện gì xảy ra, Giang Trầm Chu biết nơi này sẽ có một cao tu chỉ huy, sẽ có người phá bảo thuyền pháp trận, đây là người Chúng Tinh Thiên Mạc nói.

Về phần động thủ thời gian cùng thời cơ, nhưng không có nói, chỉ nói khi thời gian cùng thời cơ xuất hiện, liền cùng một chỗ động thủ, ai cướp được liền của ai.

Liên đánh cướp đồ vật phân phối, chính là như vậy mộc mạc mà trực tiếp.

Vừa mới trong một mảnh huyễn quang kia, trong lòng của bọn hắn vang lên một thanh âm ‘động thủ’, sau đó bọn hắn liền bị tỉnh lại, cả đám đều không có nửa điểm chần chờ hướng những pháp bảo cùng vật mình muốn kia phóng đi.

Hiện tại hồi tưởng lại, đầu óc của hắn vẫn là có một chút cảm giác mờ mịt cùng u ám, cảm thấy mình như bị người điều khiển, nhưng ở nơi đó hết thảy pháp thuật cũng đều là mình thi triển.

“Đại ca, người cầm tới thứ người muốn sao?” Hồ Hải Thiên hỏi.

“Cầm tới.” Giang Trầm Chu ngay lập tức liền đi đoạt ‘Đại Nhật Viêm Cương’ hắn để mắt tới, sau khi Cương Sát hợp nhất, có thể đi con đường Âm Dương hợp nhất, đây là chính thống đại đạo.

“Người đây, Hải Thiên, người cầm tới cái gì?” Giang Trầm Chu hỏi.

“Ta cầm tới cái này.” Hồ Hải Thiên duỗi ra một cái tay, chỉ thấy trên ngón trỏ của hắn, chẳng biết lúc nào đã đeo lên một chiếc nhẫn màu đen, trên mặt nhẫn có kim sắc phù văn quán quanh.

Giờ khắc này, Hồ Hải Thiên ánh mắt trực câu câu nhìn chăm chăm trên tay mình chiếc nhẫn, nói: “Thật xinh đẹp, lúc ấy khi ta lần đầu tiên nhìn thấy nó, đã cảm thấy

nó cực xinh đẹp, nhất định phải đạt được nó, nó trừ của ta ra không còn có thể của ai khác.”

“Đúng vậy a, thật xinh đẹp, Hải Thiên, cho đại ca mượn đeo một chút.” Chẳng biết lúc nào, thế mà ánh mắt Giang Trầm Chu cũng nhìn trừng trừng lấy chiếc nhẫn kia.

Trong mắt của hắn lại có một tia dáng vẻ điên cuồng, không đợi Hồ Hải Thiên đồng ý, hắn đã đưa tay muốn hái nhẫn kia.

Mà Hồ Hải Thiên lại giống như chán kinh dã thú, lập tức đem tay Giang Trầm Chu, liên tục thối lui mấy bước, hỏi: “Đại ca, ngươi muốn làm gì, ngươi muốn cướp ta nhẫn?”

“Không, đại ca chính là nhìn xem, cho đại ca nhìn một chút.” Giang Trầm Chu đưa tay, nhanh chóng nói, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm nhẫn trên tay Hồ Hải Thiên, giống như một khắc cũng không nguyện ý dời mắt.

“Không, đại ca, ngươi muốn cướp nhẫn của ta, ngươi là muốn cướp nhẫn của ta.” Hồ Hải Thiên một bên lui lại, một bên lắc đầu, cảnh giác mà phản nộ nói.

“Ta chỉ là nhìn một chút, đeo một chút mà thôi, làm sao lại cướp đồ vật của ngươi, Hải Thiên, ngươi không hiểu đại ca, đại ca có vật gì tốt sẽ không cùng ngươi chia sẻ? Thành lập Bình Hải Bang, ta làm bang chủ, ngươi làm nhị bang chủ, chúng ta, hết thầy cũng có thể chia sẻ.” Giang Trầm Chu từng bước một tới gần, mà Hồ Hải

Thiên thì từng bước một lui lại.

Hồ Hải Thiên lắc đầu, hần đột nhiên há mồm phun một cái, trong miệng phun ra một thanh khí xám, khí xám nhanh chóng tản mát ra hóa thành sương mù, muốn đem một mảnh sơn lâm này đều bao phủ.

Mà Giang Trầm Chu đưa tay ở bên hông sờ một cái, trong tay đã nhiều một thanh cán dài huyền xoa, đây là pháp khí của hần Tham Hải Huyền Xoa, lớn lúc có thể dò xét xuyên đáy sông, nhỏ thì có thể ngoặt ở bên hông, có thể ngự mà xa đâm địch nhân, đồng thời chính hần thông qua không ngừng luyện tập, dung nhập Ngự Kiếm Thuật, hình thành chính hần một bộ phi xoa thuật, tên là Tham Hải Phi Xoa Thuật.

Lúc cầm ở trên tay, càng là có thể dùng như cận chiến binh khí, nhất là ở trong nước, Tham Hải Huyền Xoa này có thể dẫn động giang hà thủy lực, khiến cho xoa pháp của hần, càng huyền diệu.

Lúc này hần chấp bắt chéo tay, trong bất tri bất giác, trong mắt đúng là sát khí đằng đằng.

Mà Hồ Hải Thiên không ngừng lùi lại kia thì nhanh chóng ẩn giấu trong sương mù, chỉ là bố vụ thuật của hần cũng không có nhanh như vậy, sương mù bốc lên tràn ngập cần thời gian nhất định, cho nên hần không ngừng lui lại.

Lại thấy hần đột nhiên mở miệng tụng niệm nói: “Sơn lâm có sương mù, nghe ta hiệu lệnh! Sơn lâm có sương mù, nghe ta hiệu lệnh, sơn lâm có sương mù, nghe ta hiệu lệnh! ...”

Theo hấn niệm tụng, trong núi rừng sương mù nhanh chóng tràn ngập, giống như thủy triều cuộn cuộn sinh ra, đồng thời hướng Giang Trầm Chu bao phủ đi.

Giang Trầm Chu đương nhiên biết rõ bố vụ thuật này, một khi mình lâm vào đó, sẽ rất nguy hiểm.

Hấn thừa dịp mình còn có thể thấy rõ ràng Hồ Hải Thiên phương vị, trong tay Tham Hải Huyền Xoa ném ra, huyền quang trên phi xoa phun trào, phá vỡ sương mù, hướng Hồ Hải Thiên đâm xuống, đúng là sát cơ nghiêm nghị, không có lưu nửa điểm chỗ trống.

Chương 149 : Thiên Đô Sơn truyền lời

Lam Chính Vũ cầm trong tay một tử hồ lô lớn chừng bàn tay.

Tử hồ lô trên tay hắn, trong ánh nắng, tản ra mê người bảo quang.

Hắn lúc ấy nhìn thấy món hồ lô pháp khí này, chỉ cảm thấy mình nhất định phải được đến, khi hắn xông lên quan nguyệt đài, cái gì đều không cảm, liền xông bảo hồ lô này mà đi.

“Thật sự là bảo bối tốt a.” Lam Chính Vũ không khỏi đem suy nghĩ trong tâm nói ra.

Từ sau khi Lam gia trong Quảng Nguyên Phủ bị diệt, nguyên bản hắn còn có tâm trọng chấn gia tộc, lấy bàng chi thân phận, làm chủ mạch chuyện phải làm, nếu có thể thành, nhất định được « Địa Phương Chí » ghi chép, nhất định được hậu thế tử tôn ca tụng.

Song sau khi hắn bị Tuân Lan Nhân một lời chấn nhiếp, ngay cả một câu kiên cường đều không thể nói ra, lúc ấy có nhiều tai to mặt lớn trong Quảng Nguyên Phủ ở đó, hắn liền cảm thấy mình không còn mặt mũi lưu lại nơi đó.

Thế là rời đi Quảng Nguyên Phủ, sau đó di chuyển khắp nơi, cuối cùng dưới cơ duyên gia nhập Chúng Tinh

Thiên Mạc, chậm rãi từ vòng ngoài, tiến vào hạch tâm, Chúng Tinh Thiên Mạc tổ chức này chính là một đạo phi đội.

Sau khi tiến hạch tâm, liền có thể tự mình tìm kiếm đối tượng, chế định kế hoạch, sau đó nộp lên ‘Tử Tinh’ nơi đó, sau khi ‘Tử Tinh’ đồng ý, thông tri hạch tâm thành viên khác nơi đó, tiến thêm một bước hoàn thiện kế hoạch, nếu cảm thấy nhân thủ không đủ, liền muốn lâm thời chiêu mộ thành viên vòng ngoài.

Lần này, Lam Chính Vũ phụ trách lâm thời chiêu mộ thành viên vòng ngoài.

Hắn yêu cuộc sống như vậy, vô luận là dạng gì gia tộc môn phái, ở Chúng Tinh nơi này, đều là con mồi.

Hắn muốn có một ngày, có thể tổ chức lên một cự đại cướp đoàn, săn bắn Thiên Đô Sơn.

Chỉ là lần cướp bóc Như Ý Bảo Các này, hắn không biết có tính là thành công hay không.

‘Tử Tinh’ nói cho hắn, sẽ có người phá Như Ý Bảo Các cấm chế, sẽ có người ngăn cản nơi đó Tử Phủ, đến lúc đó nghe lệnh làm việc.

Hắn vốn cho rằng ‘Tử Tinh’ hắn là một người nào đó trong nhĩ gian, nhưng mà lúc cuối cùng, hắn phát hiện ‘Tử Tinh’ kia thế mà là Như Ý Bảo Các luyện khí sư.

Mình đoạt mình?

Lam Chính Vũ có chút lý giải không được, đồng thời một quá trình này, hẳn đều có cảm giác cử chỉ điên rồ, không phải rất tốt.

Bất quá, được món bảo hồ lô này, chính là thiên đại hảo sự.

Hắn nhìn phù văn khắc trên hồ lô, trong đó có một hàng chữ, huyền diệu phức tạp, hẳn không quá nhận ra, liền cũng không truy đến cùng.

Hắn đi tới địa phương tụ hợp, quả nhiên một người đều không tới.

Trong lòng không khỏi mắng vài câu, sau đó cũng rời đi.

Trở lại chỗ ở của mình.

Nơi này là Lô Long Quận, hẳn làm một Miếu Chúc trong Lô Long này.

Toàn bộ Đại Chu Quốc, từ sau khi đời thứ nhất Võ Hoàng Đế phong Xích Viêm Thần Quân vì Đại Chu Quốc Chính Thần, trong thiên hạ liền nhiều rất nhiều Xích Viêm Thần Quân miếu.

Những miếu này trừ bỏ trợ giúp đám người các nơi, khu ma, trăm tà, giải sát, còn có một mục đích, đó chính là chức quyền giám sát các nơi.

Chỉ là đã nhiều năm như vậy, cái chức quyền này, các nơi Miếu Chúc kỳ thật đã rất khó thực hiện.

Từ lập quốc chi sơ, trong sơn hà các nơi, tràn ngập rất nhiều tu sĩ, chính tà xen lẫn, tranh đấu giữa bọn họ, triều đình nơi đó cũng vô pháp hòa giải, chỉ có thể để chính bọn hắn giải quyết, chỉ cần không có phát sinh chuyện tà ác tổn thương bình dân, tranh đấu giữa tu sĩ, triều đình căn bản cũng không quản.

Cho nên chức quyền giám sát của những Miếu Chúc này, liền thành bài trí.

Bất quá, vẫn có giá trị, tỉ như cư dân ở trong thành, gặp phải một chút quái sự, đều sẽ đi Xích Viêm Thần Miếu bái lạy, nếu trên thân dính đồ không sạch sẽ, sau khi đi vào, ra liền sẽ nhẹ nhõm.

Một chút giao lộ máu chốt, thường thường cũng sẽ xây một ít Xích Viêm Thần Quân miếu, những miếu này, chính là từng chiếc đèn ở trên đất, để thương khách đi qua nhiều hơn mấy phần cảm giác an toàn.

Bất quá, chậm rãi, có tu sĩ tu không phải hỏa pháp, không cung phụng Xích Viêm Thần Miếu, nhưng lại muốn vì triều đình phân ưu, muốn dùng triều đình danh phận đến thành lập một tòa miếu, ở dưới loại bối cảnh này, liền xuất hiện miếu không thờ Xích Viêm Thần Quân, hơn nữa còn được triều đình thừa nhận.

Lam Chính Vũ thu hoạch được một trương văn thư cho phép lập miếu, liền xây dựng trên một sườn núi ở ngoài Lô Long Quận ba mươi dặm, dưới sườn núi thỉnh thoảng có thương khách lui tới.

Nơi này vốn là một tòa Xích Viêm Thần Quân miếu,

nhưng không biết nguyên nhân gì bị diệt.

Hắn ở đây trùng kiến, bên trong cung phụng Hắc Thủy Long Quân, mà hắn sở tu pháp tên là « Hắc Thủy Ngưng Chân Ngọc Quyết ».

Sau khi trở về, đã tọa nhập định, tế luyện lấy tử hồ lô kia.

Theo hắn tế luyện, rót vào trong đó pháp lực, hồ lô này pháp tính hắn cũng chậm chậm biết.

Hồ lô này có thu người thần hồn chi huyền diệu, đương nhiên thu nhiếp người thần hồn cũng dễ dàng, chỉ cần gọi tên, đối phương ứng một tiếng, liền không cách nào đào thoát.

Chỉ là muốn đem pháp khí này tế luyện trở thành pháp bảo sẽ không dễ dàng, cần cung phụng, nhưng loại cung phụng này không chỉ cần hương hỏa, còn cần đem tư ẩn chỗ sâu nhất trong lòng hướng bảo hồ lô kể ra.

Hồ lô liền có thể thu hoạch được trưởng thành.

Lam Chính Vũ trong lòng bức thiết bắt đầu cung phụng.

... ..

Triệu Phụ Vân rời đi bảo thuyền, sau khi Dư Thần Quang rời đi, suy nghĩ của hắn chậm rãi rõ ràng xuống, một cơn gió núi thổi qua, hắn cảm thấy thần khí của mình nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều.

Không khỏi hồi tưởng hết thấy, phát hiện, mình hẳn là nhiều ít vẫn nhận Dư Sư ảnh hưởng.

Lẽ ra, chính hẳn nguyên bản sẽ không giết Ngô Giao kia.

Nhưng lúc kia liền trực tiếp giết, hẳn không khỏi nghĩ, chẳng lẽ Dư Sư đối với Ngô Giao này cứ như vậy chán ghét sao?

Hắn không có đi bao xa, liền một đường đi hướng Lô Long Quận Quận Thành.

Từ nơi này, lại đi hơn nghìn dặm, qua Lân Châu Phủ, lại thuận sông lên, liền có thể đến Ly Sơn.

Hắn không có đem chuyện phát sinh nơi này báo cáo cho Thiên Đô Sơn, đương nhiên, cũng không có cách nào báo cáo.

Chỉ là khi hẳn đang ngồi nhập định, tâm thần lay động, từ đáy lòng của hẳn đúng là nổi lên gợn sóng, giống như có trùng điệp huyền tượng sinh ra, như nhìn thấy ánh trắng chiếu rọi nước giếng, từ chỗ sâu bày biện ra thần bí cảnh tượng.

Sau khi gợn sóng kia chậm rãi bình tĩnh, hẳn nhìn thấy mặt của một người.

“Triệu Phụ Vân? Như Ý Bảo Các sự tình người có biết?”
Thanh âm của Mã Tam Hộ nghe vào có chút trống rỗng, giống như từ trong nước sâu truyền tới.

Triệu Phụ Vân không biết đây là pháp thuật gì, hấn cũng không biết Thiên Đô Sơn là làm sao biết.

Nhưng nếu Mã Tam Hộ biết, đồng thời trực tiếp hỏi mình, như vậy Mã Tam Hộ rất có thể biết mình ở đó, hơn nữa lúc ấy trên thuyền bên người Ngô Giao còn có một nữ tử.

“Đệ tử biết.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người nói một chút, chuyện gì xảy ra bên trong?” Mã Tam Hộ nói.

Thế là Triệu Phụ Vân đem mình nhìn thấy nói một lần, đương nhiên, chuyện giết Ngô Giao cũng không có nói, có chút chuyện người khác có thể đoán được, nhưng mình không cần thiết đi chủ động cho thấy.

Mã Tam Hộ trầm mặc một chút, nói: “Triệu Phụ Vân, người nhiều chú ý một chút Dư Thần Quang tin tức, trên núi hoài nghi hấn là thành viên Đại La Bí Giáo, hấn làm xuống dạng chuyện này, hồng sơn môn thanh danh, sơn môn cần thanh lý môn hộ, người nếu nhìn thấy hấn, cũng có thể tác pháp truyền tin trở về.

“Đệ tử không biết tác pháp đưa tin.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta dạy người pháp này.” Mã Tam Hộ nói.

Thế là Triệu Phụ Vân nghe tới Mã Tam Hộ truyền pháp, khi hấn tỉnh lại đến, sắc trời vẫn u ám, một ngọn đèn trên bàn cô độc thiêu đốt.

Mà trong lòng nhiều hơn một phần pháp thuật ký ức, chỉ là ký ức này phi thường cạn, hấn vội vàng lấy giấy bút ghi xuống.

Đây là một nghi thức pháp, cần bày pháp đàn, đối với hấn đến nói cũng không tính khó, hấn tinh tế phẩm vị suy nghĩ ở trong lòng, cảm thấy nghi thức pháp có thể dùng để thông tin này, chỉ cần cải tiến một chút, liền có thể trở thành một nghi thức pháp giết người ở vô hình.

Chương 150 : Ly Sơn

Triệu Phụ Vân đối với nghi thức đàn pháp, cũng coi là rất có nghiên cứu.

Nghi thức đàn pháp, loại pháp thuật này, có hùng vĩ, cũng có nhỏ bé.

Lớn thì phong thần, triệu thần, nguyên rửa, vì một nước cầu phúc, cải biến một phương thiên tượng.

Nhỏ thì thông linh cảm thần, truyền âm lạc pháp.

Rất nhiều người cảm thấy tiểu đàn pháp dễ dàng, nơi này dễ dàng chỉ chính là một người liền có thể thi triển, mà đại đàn pháp, thường thường cần khổng lồ nhân lực vật lực, không phải một người có thể bố thành, thường thường cần một tông môn hoặc một quốc gia phối hợp.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến nghi thức đàn pháp mình lúc ấy dùng giết Hứa Nhã Quân, mình tổ hợp mà thành đàn pháp.

Hiện tại đàn pháp này, mấu chốt nhất chính là cần muốn nắm giữ một môn pháp thuật tên là ‘Thần Cảm’, giá mộng thuật cần đến gần, mà ‘Thần Cảm’ thì chỉ cần từ nơi sâu xa một chút cảm giác.

Lúc Triệu Phụ Vân luyện thành Xích Viêm Thần Đăng một khắc này, hắc ‘Thần Cảm’ năng lực tuyệt đối được xưng tụng là mạnh.

Mà lại hắn từ trong Thiên Đô Sơn được truyền thừa ‘Thần Du Cảm Ứng’.

Mã Tam Hộ sẽ quả quyết truyền thụ pháp thuật này cho hắn, liền bởi vì hắn cùng Triệu Phụ Vân như vậy trò chuyện, Triệu Phụ Vân vô luận là nghe hay nói, đều phi thường rõ ràng, hắn liền xác định Triệu Phụ Vân ‘Thần Cảm’ năng lực rất mạnh.

Sau khi hắn suy nghĩ một hồi, ở trong lòng ghi lại, nghĩ muốn thử một chút, nhưng trong tay lại không có pháp khí bày pháp đàn nghi thức, nghĩ nghĩ liền cũng coi như thôi.

Lô Long Quận này cách nơi Như Ý Bảo Các bị cướp cũng không tính xa, tu sĩ ở nơi đó bị Dư Sư làm cho giống như nổi điên, phần lớn đều xuất từ vùng này.

Hắn mấy ngày nay trong một chỗ phường thị Lô Long Quận đi lại, cảm giác trong phường thị này rất quạnh quẽ, hắn không biết trước kia thế nào, chỉ ít so với Quảng Nguyên Phủ quạnh quẽ hơn rất nhiều, mà lại sau khi uống trà trong phường thị trà lâu, nghe tới một số người nói chuyện, đều là ai thán chiêm đa số.

Tựa hồ rất nhiều thế gia hoặc một ít môn phái nhỏ đều xuất hiện biến cố.

Phía sau một phường thị liên tiếp chính là tu hành giới nơi đó, tu hành giới xảy ra chuyện, để toàn bộ phường thị bầu không khí đê mê.

Có thể khẳng định, Như Ý Bảo Các phát sinh chuyện,

nhất định sẽ làm cho Ngô gia danh dự giảm nhiều.

Mà lại, hắn phát hiện, có ít người nói, những người trở về từ trong Như Ý Bảo Các, dáng vẻ từng người đều giữ kín như bưng, giống như có cái gì khó thể nói.

Triệu Phụ Vân thì suy nghĩ sâu xa, ngày đó, Ngô Giao nói Dư Sư nhập ma, hắn cũng cảm thấy trên thân Dư Sư sinh mấy phần ma tính, mà những pháp khí hắn tự tay luyện kia, sao lại tùy ý mọi người cướp đi như vậy.

Chẳng biết tại sao, ngày đó từ trong Như Ý Bảo Các ra, cảm giác nặng nề trong lòng hắn một mực không có hoàn toàn tán đi, như mây đen trên trời trước khi tuyết rơi, cảm giác âm trầm lãnh túc kia, vẫn luôn không có tán đi.

Hắn nghĩ thầm, Dư Sư pháp khí tuyệt đối không phải tốt cướp như vậy, nếu như Dư Sư thật nhập ma, như vậy những pháp khí này chỉ sợ sẽ có vấn đề.

Mà lại, ngày đó hắn trải nghiệm Dư Sư thi triển pháp chú, bảo quang kia nguyên bản thánh khiết, ở hắn nơi đó biến yêu dị ma tính.

Hắn để xuống chén trà trên tay, sau khi trả tiền, liền đứng dậy đi hướng ngoài quận, nơi thị phi, không nên ở lâu.

Hắn một đường đi, một đường tu hành cùng luyện pháp.

Tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », thời gian tu hành môn công pháp này càng lâu, toàn bộ khí tức trên thân

hấn đứng là càng lúc càng mờ nhạt.

Nhiều khi, lúc xem náo nhiệt, hấn đứng bên cạnh người khác, nghe đối phương nói xong cố sự, đối phương thế mà không có phát hiện hấn.

Không ngừng ở trong lòng phẩm đọc tụng niệm Thái Hư Linh Văn, lại được một đạo pháp chú: Thái Hư Sắc Lệnh!

Sau một đạo pháp chú này nối tiếp pháp gì đều có thể.

Mà Kim Quang Trảm Tà Pháp, Kim Ô Thần Quang Độn Pháp, Kim Ô Cầm Nã, Thiên Biến Vạn Hóa, Thái Hư Càn Khôn Tụ v.v.

Kim Quang Trảm Tà Pháp không chỉ có thể trảm tà, càng có thể trực tiếp trảm người thần hồn, mà Kim Ô Thần Quang Độn Pháp cùng Kim Ô Cầm Nã, đương nhiên cũng là ngày ngày tu hành.

Hoặc là độn hành xung quanh cây giữa khu rừng, lấy luyện độn pháp tinh vi khổng chế.

Mà cầm nã càng là nhỏ lấy đại thụ, luyện tập cầm nã lực đạo, lại có thể rèn luyện pháp lực, lại cầm nã lá rụng trong núi, dùng luyện tập tinh vi lực khổng chế.

Trong lúc nhất thời, hấn hành tẩu ở giữa sơn hà thành trì, vừa đi vừa về xuyên qua giữa phạm tục cùng tu hành giới, cảm thụ được bầu không khí cùng một phiến thiên địa, nhưng lại hoàn toàn khác biệt.

Rốt cục, hấn đi tới một trấn nhỏ, trấn nhỏ này tên là Ly Sơn trấn.

Ly Sơn cũng không coi là hùng tuần sơn mạch, mà lấy thanh u tú lệ nổi danh, trên núi này có một môn phái liền gọi Ly Sơn Phái.

Có lẽ so ra kém đại phái như Thiên Đô Sơn, nhưng cũng là đại phái trong phạm vi ngàn dặm, giống như môn phái Tuyết Long Sơn ở Nam Lăng Phủ, thuộc về một phương hào cường, rất nhiều thế gia phụ thuộc.

Triệu Phụ Vân liền ở dưới thị trấn mua một danh thiếp, sau khi viết lên chính mình ý đồ đến cùng thân phận, để trong trấn chuyên môn phụ trách Ly Sơn đệ tử đưa đi.

Ly Sơn trấn nói là thị trấn, kỳ thật có thể nói là thành nhỏ một tu sĩ bình thường ở lại, tương đương dưới Thiên Đô Sơn Đô Hạ Thành.

Ở lại trong thành phần lớn là thân quyến của Ly Sơn Phái đệ tử.

Đối với chuyện Triệu Phụ Vân đưa lên danh thiếp, bái phỏng trong núi cao tu, bọn hấn thấy quá nhiều.

Mà Triệu Phụ Vân một đường đi nhiều địa phương như vậy, sau khi tiến vào Ly Sơn trấn, tai mắt lại có một cảm giác mới, toàn bộ Ly Sơn trấn nhìn qua có một loại tú lệ khí chất, ở đây cũng không có những hồng quán thanh lâu chương khí mù mịt.

Mà nhiều một chút loại hình Độc Kinh Quán, Đàm Pháp

Lâu.

Tiếp đãi trong Ly Sơn trấn, sau khi liếc mắt nhìn Triệu Phụ Vân danh thiếp, lập tức dùng mật pháp truyền tấn đến trong núi.

Không bao lâu, liền có một tú lệ nữ tử bước trên mây rơi vào Ly Sơn trấn.

Triệu Phụ Vân chỉ thoáng đi dạo một vòng, cũng đã trở về, nhìn thấy nữ tử kia chờ ở nơi này, đối phương cũng không có vẻ gì không kiên nhẫn.

Triệu Phụ Vân hành lễ nói: “Thiên Đô Sơn Thượng Viện đệ tử Triệu Phụ Vân, bái kiến đạo hữu.”

Nữ tu toàn thân áo trắng kia, hoàn lễ nói: “Ly Sơn Hàm Tú Phong Phàn Oái bái kiến đạo hữu, ta phụng mệnh gia sư, đến đón đạo hữu lên núi.”

Sau khi hai người gặp mặt, tự báo tính danh, liền theo nàng lên núi.

Hắn theo cùng một chỗ bước lên mây bay vút lên mà vào núi, từ trên không sơn cốc vờn quanh mà vào núi, tuyệt không từ đỉnh sơn phong vượt qua.

Thời gian uống cạn chung trà, hai người rơi vào một tòa tú lệ sơn phong.

Trong núi có cung điện như ẩn như hiện, có cò trắng nghỉ lại trên nhánh cây, hai người liền hạ xuống trước một tòa cung điện.

Cửa cung điện mở ra, có một thiếu nữ đang quét rác, còn có hai nữ tu vừa vận từ nơi khác cầm tới hai rổ hoa quả mới mẽ.

Trong đó một vị nhìn thấy Triệu Phụ Vân liền nói: “Vị này hẳn là Thiên Đô Sơn Triệu sư đệ, sư phụ để chúng ta hái chút linh quả, mau vào, sư phụ đang ở trong chờ người.”

Hắn thi lễ một cái, liền đi theo vào, sau khi đi vào, một đường nhìn thấy có thị nữ, có nữ tu, đều là nữ tử dung mạo tú lệ.

Đây coi như là hắn lần thứ nhất nhìn thấy nơi tu hành tràn đầy nữ tu như vậy.

Rất nhanh, hắn liền nhìn thấy một vị Tử Phủ nữ tu, trên người đối phương mặc chính là một kiện thanh nhã pháp y, lộ ra vô cùng đoan trang, trong hai mắt lộ ra nhìn con cháu hậu bối ôn nhu.

“Lan Tuân muội muội qua nhiều năm như vậy đều không có cho ta hồi một lần tin tức, ta còn cho rằng nàng quên ta nữa nha, nguyên lai nàng là Thiên Đô Sơn đệ tử, để ta phỏng đoán nhiều năm như vậy.”

Thanh âm của nàng cũng tràn ngập loại kia nữ tính ôn nhu, Triệu Phụ Vân nghe thanh âm này, nhìn bộ dáng của nàng, chỉ cảm thấy, chỉ sợ ngay cả người đều không có giết qua, thậm chí đều không cùng người tranh đấu qua, nhưng khí tức như có như không trên người nàng tuyệt đối là Tử Phủ không thể nghi ngờ.

Mà lại, nghe ý tứ của nàng, thế mà không biết Tuân sư là Thiên Đô Sơn đệ tử, cũng không biết các nàng làm sao kết giao.

Chương 151 : Thiên Phủ Thải Tập

“Thiên Đô Sơn Thượng Viện đệ tử Triệu Phụ Vân, bái kiến sư cô.” Triệu Phụ Vân hành lễ.

Triệu Phụ Vân có thể xác định đối phương chính là hảo hữu Tuân Sư nói Cận Tú Chi, bởi vì nàng gần giống như miêu tả của Tuân Sư.

Tính cách ôn nhu, điểm này có thể nhìn ra được.

Khéo hiểu lòng người đại khái cũng sẽ không sai.

“Ta nghe nói Thiên Đô Sơn cũng không có sư đồ ràng buộc, Lan Nhân tử tử thế mà để người tới nơi này, quan hệ của các người nhất định rất tốt, bất quá, ở đây, tuổi tác của ta lớn hơn người chút, xứng đáng được người gọi một tiếng ‘sư cô’.”

“Người lần này đến, Lan Nhân tử tử có để người mang lời gì cho ta không.” Cận Tú Chi nói xong, lại bản thân trấn an nói: “Lan Nhân tử tử tính tình thanh lãnh, không thích ngôn ngữ, vô luận xảy ra chuyện gì cũng sẽ không cầu người, sự tình phương diện tu hành, ta cũng không giúp được nàng cái gì, nàng có thể để người đến chỗ của ta bái phỏng một chút, nói rõ không có quên ta, ta đã thật cao hứng.”

Cận Tú Chi lời nói, để các đệ tử ở đây đều hai mặt nhìn nhau, các nàng mặc dù biết sư phụ của mình có một vị

thần bí tỷ tỷ, nhưng từ khi các nàng bá sư đến nay, chưa bao giờ gặp, càng không có giao lưu.

Mà lúc này, nghe sư phụ của mình như thế thổ lộ cõi lòng, biểu lộ ra đối với vị tỷ tỷ kia tôn kính, cũng để các nàng ngoài ý muốn.

Theo các nàng hiểu rõ, sư phụ của mình năm đó, không biết từ nơi nào kết bạn một vị thần bí nữ tu, mang về trong núi ở lại, đồng thời cùng nhau tham gia một lần ‘Thiên Phủ Thái Tập’, trợ sư phụ đại hoạch bội thu.

“Lần này, hảo hữu của sư phụ để hấn đến đây, chẳng lẽ có ý tứ lại trợ sư phụ một chút sức lực?”

Nữ tu đứng ở bên người Cận Tú Chi đánh giá Triệu Phụ Vân, trong lòng suy nghĩ lấy.

Hơn hai mươi năm một lần ‘Thiên Phủ Thái Tập’ thời gian đã đến, tuy nói là thái tập, nhưng bên trong nguy hiểm trùng điệp, lại chỉ có Trúc Cơ Kỳ tu sĩ có thể đi vào, đệ tử Ly Sơn từ trước đến nay không thiện tranh đấu, cho nên sẽ dẫn ngoại lực viện thủ.

Cận Tú Chi đánh giá Triệu Phụ Vân, giống như trưởng bối nhìn con cháu văn bối, nói: “Năm đó lúc thấy Lan Nhân tỷ tỷ, nàng một bộ đạo bào, một thân một mình, cùng ta nhập ‘Thiên Phủ’, chỉ dựa vào một đôi xảo thủ, điểm vạch đều thành pháp, để chư gia Trúc Cơ tu sĩ, không người dám mạo phạm, phong thái kia y nguyên như ở trước mắt.”

Triệu Phụ Vân trong lòng kinh ngạc, hấn nhưng không

biết, nguyên lai Tuân Sư còn theo Hàm Tú Phong chi chủ trước mặt này đi vào ‘Thiên Phủ’ gì thải tập.

Hắn trong lúc nhất thời, không biết Tuân Sư để cho mình tới đây phải chăng có mục đích khác.

“Tuân Sư phong thái, đệ tử cũng có thể tưởng tượng một hai, lần này xuống núi, Tuân Sư để ta mang đến cho sư cô một nhánh Ngọc Tiêu.” Triệu Phụ Vân từ bảo nang xuất ra một cái hộp, cái hộp này là hắn mua ở một phường thị, vừa vận đựng Ngọc Tiêu.

Cận Tú Chi trong mắt tuôn ra sợ hãi lẫn vui mừng, hắn có thể khẳng định đối phương là thật vui vẻ, chỉ nghe nàng nói: “Lan Nhân tử tử đưa ta lễ vật, thật xinh đẹp, hận không thể hiện tại liền thối một khúc cho tử tử nghe.”

Triệu Phụ Vân trong lòng không khỏi cảm thán, trên đời này, chân thành mới là nhất đánh động nhân tâm.

Tuân Sư như vậy cao lãnh ngạo nghễ, đều sẽ chủ động tặng quà cho nàng, đại khái là lúc cùng nàng ở chung, cảm nhận được nàng tình chân ý thiết.

Sau đó Cận Tú Chi liền để hắn ở lại nơi này, ban đêm lại vì hắn thiết yến, trên bàn đều là linh quả, linh trà, linh tửu, ngược lại là không có thịt, Cận Tú Chi cũng trong bữa tiệc, nói cho Triệu Phụ Vân, Ly Sơn ít có ăn thịt.

Triệu Phụ Vân cũng không thèm để ý, chỉ cảm thấy những sơn nắm cùng một chút linh thực lá cây này làm thành thức ăn đúng là phá lệ tốt ăn.

Về sau, chính là từ Cận Tú Chi đại đệ tử Cát Văn Vân mang theo hắc du lãm Hàm Tú Phong, cũng hướng hắc giới thiệu toàn bộ Ly Sơn.

Ly Sơn Phái hiện tại là một môn phái, nhưng lại là từ những môn phái trong núi này sát nhập mà thành.

Phía trên nhất là một vị Kim Đan tu sĩ, tất cả đỉnh núi đều riêng phần mình thu đệ tử, đương nhiên nếu là một môn phái, cũng tự có thống nhất quy củ.

Bất quá, Ly Sơn tập tục còn rất tốt, đã nhiều năm như vậy, giữa tất cả đỉnh núi mặc dù thỉnh thoảng sẽ có mâu thuẫn, nhưng cũng có thể rất nhanh giải quyết.

Triệu Phụ Vân đi theo bên người vị Cát Văn Vân này, ở trong núi hành tẩu, hắc phát hiện, cả ngọn núi đều được kinh doanh vô cùng tốt, trước đó liếc nhìn ở bên ngoài, chỉ có phòng ốc như ẩn như hiện, tiến vào trong núi, mới biết được dưới đại thụ, tự nhiên kỳ quan cùng nhân công kiến trúc kết hợp vô cùng tốt.

Uốn lượn đường đá vòng vèo ở trong núi, có thể thấy được khe núi phi lưu, có thể thấy được cò trắng nghỉ lại, các nơi cao thấp trong núi, đều có lát nơi tu hành cung cấp người đả tọa, hoặc là hoa thụ vờn quanh, hoặc là có người xếp bằng ở ngọn cây, phun ra nuốt vào trăng sao chi lực, khắp nơi sinh ánh sáng nhạt, tốt một phái thanh u tường hòa nơi tu hành.

Con đường một bên khác có một nam một nữ hai vị tu sĩ đi tới, đều là Trúc Cơ khí tức.

Triệu Phụ Vân cùng Cát Văn Vân đứng trên một chỗ tu hành dài, nhìn cảnh tượng ban đêm tinh vân cùng ánh sáng nhật trong núi này.

“Văn Vân sư muội, người cũng ở đây a.” Nữ tu sĩ kia nói, rất hiển nhiên, nữ tu này hẳn là người của phong khác.

“Đúng vậy a sư tỷ!” Cát Văn Vân nói: “Mang đệ tử của hảo hữu gia sư xem cảnh đêm Ly Sơn chúng ta.”

Cát Văn Vân nói xong, lại hướng Triệu Phụ Vân giới thiệu nói: “Vị này là Hồng Nhị Phong Văn Kỳ sư tỷ.”

Ly Sơn bởi vì từ sát nhập mà thành, nên cực kỳ trọng thị danh tự của những đệ tử này, tất cả mọi người hi vọng thông qua nghị thức vào núi tính nhất trí đổi tên, đến tăng cường mọi người tán đồng đối với Ly Sơn một môn phái này.

Hiệu quả xem ra cũng quả thật không tệ, toàn bộ Ly Sơn xem như dung hợp, đương nhiên, cho dù là một môn phái, cạnh tranh cũng là khó tránh khỏi.

Tỉ như không sai biệt lắm hơn hai mươi năm mở ra một lần ‘Thiên Phủ Thái Tập’, tất cả đỉnh núi đều sẽ phái Trúc Cơ đệ tử đi vào, mỗi phong hai danh ngạch.

Chỉ là mọi người phát hiện, trong núi tất cả đỉnh núi tu hành pháp môn, cũng không phải rất am hiểu tranh đấu, lại hoặc là nói người tu hành ở đây, đều thiếu loại tâm tính ma luyện ra trong giết người, cho dù có tốt pháp thuật cho bọn hắn tu hành, bọn hắn cũng khó có thể

xưng hùng trong đấu pháp, đây là toàn bộ Ly Sơn tập tục cho phép.

Bọn hấn am hiểu luyện đan, chế y, trồng dược v.v, cho nên mỗi khi đến ‘Thiên Phủ Thái Tập’, liền sẽ mời một ít ngoại nhân đến giúp đỡ, cũng cho thù lao.

Đương nhiên việc này, cũng vì giao hảo thế lực ở phụ cận. Mặc dù như thế, qua nhiều năm, Ly Sơn cũng không thể không nhường ra hai danh ngạch cho một ít thế lực tiến đến thăm dò ‘Thiên Phủ bí cảnh’.

Trong đó có Đại Chu vương thất, lại có Hà Gian Phủ Trương gia.

Ly Sơn là đại phái trong ngàn dặm, nhưng phóng nhãn toàn bộ Đại Chu đến nói, chỉ có thể coi là một phương thế lực không sai, mà lại bởi vì bản thân tựa hồ không am hiểu chiến đấu, nên cũng khó có uy thế.

Nhưng cũng may Ly Sơn đời đời không thiếu tu sĩ Kim Đan, môn phái cũng thiện ở nhường nhịn, ngược lại cũng coi là cùng các phương ở chung hòa hợp, qua nhiều năm như vậy, cùng các thế lực lớn cũng hình thành quan hệ không sai.

Trong đó tất cả đỉnh núi chắc chắn sẽ có nữ đệ tử gả cho một chút tu sĩ tuần kiệt của thế gia cùng môn phái khác, dần dà, liền cũng coi như một loại sinh tồn chi đạo.

Vị nữ tu tên là Văn Kỳ kia cũng hướng nam tu đồng hành giới thiệu: “Vị này là Văn Vân sư muội của Hàm Tú Phong chúng ta.”

Mà nam tu kia mỉm cười hướng Văn Vân gật đầu, trong tay cầm một thanh quạt xếp mạ vàng, có chút mở ra lại thu hồi, dường như một chủng tập quán.

Chỉ nghe Văn Kỳ kia lại một lần nữa hỏi: “Sự muội, đây là người hộ đạo các người mời đến sao?”

Văn Vân nhìn Triệu Phụ Vân một chút, bởi vì nàng không biết Triệu Phụ Vân có phải người đến trợ Hàm Tú Phong của mình hay không, cho nên không có trực tiếp trả lời, nói: “Đây là đệ tử của hảo hữu gia sư tới bái phỏng, về phần có thể hay không theo chúng ta cùng một chỗ nhập Thiên Phủ bí cảnh, ta cũng không biết.”

“Cận sư cô hảo hữu?” Văn Kỳ nghĩ ngợi, nàng cũng chưa nghe nói qua Hàm Tú Phong Cận sư cô có hảo hữu gì, Cận Tú Chi tính cách dịu dàng, nhưng cũng cực ít du lịch, rất ít cùng người tiếp xúc, như thế nào giao đến hảo hữu đây?

Mà bên cạnh nàng vị nam tu kia lại chủ động mở miệng nói: “Tại hạ, Hà Đông Thanh Khê Cốc Lý Sĩ Bình, bái kiến hai vị đạo hữu.”

“Tại hạ Triệu Phụ Vân, bái kiến hai vị đạo hữu.” Triệu Phụ Vân đồng dạng hành lễ nói, chỉ là hắn chưa hề nói mình đến từ nơi nào.”

Bất quá, đôi phương cũng chỉ là nhiều quan sát lẫn vài lần, chưa hề nói gì khác, sau khi lại hàn huyên vài tiếng, mọi người liền tản ra.

Sau khi đợi bọn hắc đi ra, Cát Văn Vân nói: “Người không có báo sư môn của người là đúng, năm gần đây, Thiên Đô Sơn có thể nói là ở vào đầu sóng ngọn gió, có người nói Thiên Đô Sơn các người hữu tâm tiến vào phàm trần, cùng Chu Vương Thất có bí ẩn hợp tác.”

“Lại có người nói Thiên Đô Sơn các người, mang theo Đại Chu triều đình cùng Thiên Sơn Quốc mở ra tông môn chiến tranh, có mục đích không thể cho ai biết.”

“Mà lại gần nhất, luyện bảo đại sư Dư Thần Quang của Thiên Đô Sơn các người, thế mà nhập ma, điều này khiến rất nhiều người cảm thấy Thiên Đô Sơn có phải hay không xảy ra vấn đề gì.”

Cát Văn Vân lời nói ngược lại để Triệu Phụ Vân có chút giật mình, hắc lần thứ nhất từ trong miệng người khác nghe tới đánh giá đối với Thiên Đô Sơn.

Nhưng ý nghĩ này còn tới từ tu sĩ môn phái không có tính công kích gì như Ly Sơn.

Triệu Phụ Vân há miệng, muốn giải thích hai câu, lại không biết nói gì cho phải, kỳ thật chính hắc cũng tương đối nghi hoặc, không biết trong núi đến tột cùng muốn làm gì.

Tuân Sư nói qua, Thiên Đô Sơn nhập Quảng Nguyên Phủ, muốn là một Quảng Nguyên Phủ yên ổn.

Mặc dù như thế, vẫn không thể tránh né diệt Trấn Nam Vương Phủ.

Mọi người nhìn sự tình đều sẽ chỉ thấy kết quả, sẽ không nghe các loại nguyên nhân người nói, bởi vì nguyên nhân nhiều khi đều là tùy tiện nói, đều là có lợi cho mình thế nào liền nói thế nào.

Mà kết quả mới là chân thực.

Thiên Đô Sơn ngay từ đầu phái Huyền Quang đệ tử làm Giáo Dụ, hấn chính là một thành viên trong đó, lại đến đằng sau nhập Quảng Nguyên Phủ, hấn lại là người mấu chốt.

Bất quá, Cát Văn Vân rất nhanh còn nói thêm: “Sự đệ danh tự, rơi vào trong tai người hữu tâm, cứ việc nhất thời nhớ không ra, nhưng nếu đi tra một chút, cũng còn có thể điều tra ra.”

“Tên của ta.” Triệu Phụ Vân nghi ngờ nói.

“Quảng Nguyên Phủ dù cách xa nơi này, nhưng nếu là hữu tâm, còn có thể biết một chút tin tức.” Cát Văn Vân nghiêng đầu nhìn Triệu Phụ Vân, không khỏi nói: “Cho tới nay, đều chỉ nghe nói Thiên Đô Sơn như thế nào như thế nào, dưới núi tiểu trấn cũng thường sẽ có người nghị luận, lại không ngờ, hôm nay lại có Thiên Đô Sơn đệ tử đi tới Hàm Tú Phong.”

“Hết thầy đều là may mắn gặp dịp, một binh sĩ bị bày trên bàn cờ mà thôi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Thiên hạ như cờ, chúng ta đều ở trong cục, nhưng lại có bao nhiêu người có thể như sự đệ, bày ở mấu chốt vị trí liền lên mấu chốt tác dụng đây?” Cát Văn Vân con

mắt rất sáng, nàng tựa hồ đối với những người am hiểu đấu pháp cực kì bội phục.

Triệu Phụ Vân trầm mặc không nói, Cát Văn Vân tiếp tục nói: “Ta từ nhỏ liền ái mộ những người có thể thi triển các loại pháp thuật, may mắn nhập sư tôn môn hạ, cũng có cố gắng tu hành, chỉ là Ly Sơn chúng ta tựa hồ trời sinh không am hiểu tranh đấu, cho dù Trúc Cơ, chúng ta đều rất ít rời đi vùng này.”

“Nói đến, tất cả mọi người nói sư phụ yếu đuối, nhưng sư phụ lại là người chân chính du lịch qua ba phủ, đúng vì như thế, mới gặp phải Tuân sư bá.” Cát Văn Vân mang theo một tia hướng tới nói.

Nhân sinh nếu có được một hảo hữu, giúp đỡ lẫn nhau, như thế liền là nhân gian giai thoại.

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, không khỏi nghĩ đến, trong thiên hạ, rất nhiều cùng hung cực ác tu sĩ, cũng có rất nhiều ấm ức tu sĩ như vậy, các nàng giấu ở động phủ đạo tràng của mình, nhìn xem thế gian này, ít có ra ngoài hành tẩu.

Triệu Phụ Vân đột nhiên minh bạch một trọng khác ý nghĩ Tuân Sư để cho mình đến nơi này.

Đương nhiên, Tuân Sư khẳng định có xuất phát từ nội tâm yêu thích đối với Hàm Tú Phong Cận Tú Chi sư cô, thứ hai chính là để mình tới đây nhìn một chút thế gian này tu sĩ, cũng có một mặt ấm ức như vậy.

Thứ ba, hẳn có thể khẳng định, vừa lúc là thời gian này,

Tuân Sư hẳn là để chính mình lựa chọn, phải chăng trợ giúp Hàm Tú Phong nhập Thiên Phủ bí cảnh kia.

Tuân Sư làm việc, luôn luôn không để lại dấu vết như vậy.

Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng hỏi: “Thiên Phủ bí cảnh kia là chuyện gì xảy ra?”

Cát Văn Vân kinh ngạc nói: “Nguyên lai sư đệ người không biết.”

“Tuân Sư chưa từng nói qua.” Triệu Phụ Vân nói.

“Tục truyền, Ly Sơn chúng ta từng là một vị đại tu sĩ đạo tràng, vị đại tu sĩ kia mở một tòa động thiên, danh tự liền gọi Ly Sơn Thiên Phủ, về sau sơn hà biến thiên, vật đổi sao dời, đại tu sĩ cũng vẫn lạc, nhưng hẳn mở động thiên lại bảo tồn lại.”

Triệu Phụ Vân biết, trong thiên hạ này, trong năm tháng vô tận, tu hành giới thịnh suy biến hóa, thịnh lúc đại năng đại tu tàng tàng lớp lớp, mở, người tung hoành tinh không đều không ít, mà lúc suy bại, thì một vị Hóa Thần cũng khó khăn ra, có Nguyên Anh tu sĩ chính là đại tông môn.

Giống như bây giờ, Trúc Cơ tu sĩ liền có thể mở một phái, có thể thành lập gia tộc.

Mà tu sĩ Kim Đan, vô luận như thế nào, đều là một phương cường giả.

Trong vô tận tuế nguyệt, có bao nhiêu động thiên phủ để
đổ sụp bao phủ ở lịch sử, không ai nói rõ được.

“Công pháp tu hành của chúng ta, kỳ thật đều truyền
thừa từ Ly Sơn động thiên, nếu không, chúng ta cũng
mở không ra tòa động thiên kia.” Cát Văn Vân nói.

“Trong Thiên Phủ kia, đến tột cùng có đồ vật gì?” Triệu
Phụ Vân hỏi.

“Trong Thiên Phủ, một mảnh mê vụ, sư phụ nói, có khả
năng quay về hỗn độn, cũng vì như thế, ở trong quá
trình này, sẽ xuất sinh rất nhiều linh tài bảo vật, thậm chí
có thể sẽ có Tiên Thiên chi vật sinh ra.”

“Nhưng càng tiếp cận với hỗn độn, liền càng nguy hiểm,
bởi vì còn có Thiên Phủ tu sĩ năm đó chết bên trong, ý
thức của bọn hắn, khả năng ở nơi đó hóa thành một số
quái dị, để người khó lòng phòng bị.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân thì sinh ra không ít hào hứng,
nói: “Năm đó Tuân Sư từng nhập qua Thiên Phủ này,
không biết Cận sư cô phải chăng đã chọn tốt người tiến
vào Thiên Phủ này?”

Cát Văn Vân cười nói: “Sư phụ vẫn luôn đang rầu rĩ đâu,
nói là không người bảo vệ chúng ta nhập Thiên phủ, còn
muốn từ bỏ đây, nếu sư đệ nguyện ý cùng chúng ta đi
vào, vậy chúng ta liền không sợ.”

Nhìn thấy đối phương tiểu dung, Triệu Phụ Vân không
khỏi cũng nở nụ cười, có lúc, rõ ràng là cùng một sự

kiện, nhưng không cùng tâm tình, lại có cảm thụ bất đồng.

Chương 152 : Cấm kỵ

Trong núi gió đêm từng mảnh, thổi ở trên mặt, mang theo hương khí, hương kia là nữ tử bên cạnh lựa mỏng lúc phát qua chớp mũi tỏa ra.

Chập chờn nhánh hoa nụ hoa chớm nở, mùi thơm khẽ nhả, quần quanh trong đêm sương mù.

Cát Văn Vân tự nhiên xinh đẹp, đại khái là ở lâu trong núi sâu, trên thân tự có một cỗ thanh u khí, đại khái là công pháp tu hành, hoặc thụ sự phụ ảnh hưởng, trong ánh mắt tự có một cỗ ý vị chí tình chí nghĩa phát ra.

Hai người sóng vai đi, Triệu Phụ Vân chấp tay sau lưng, không nói nhiều, mà nàng thì bước chân nhẹ nhàng, ngôn ngữ không ngừng, hai mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Triệu Phụ Vân, hai mắt giống như nhỏ vào hạt sương, ngậm lấy tinh quang.

Triệu Phụ Vân cũng cảm thấy giờ khắc này phi thường buông lỏng.

Hai người đi trên đường nhỏ ở trong núi, đi một vòng lớn, sau đó lúc quay về chỗ ở, trời đã muốn hừng đông, nhưng hai người lại không có chút nào mệt mỏi.

Triệu Phụ Vân khó được gặp phải người hay nói như thế, nói chuyện còn dễ nghe, luôn luôn hỏi Triệu Phụ Vân hành tẩu giang hồ gặp phải sự tình, mà sau khi hẳn đơn giản giảng thuật, đối phương liền sẽ dùng một loại sùng bái ngữ khí sợ hãi thán phục.

Sau khi trở lại chỗ ở, Triệu Phụ Vân đã tọa trong chốc lát, sắc trời cũng đã sáng rõ.

Không chờ hần đi ra ngoài, liền có người vì hần mang tới nước rửa mặt, sau đó Cát Văn Vân lại vì hần mang đến một bộ quần áo, cùng phát quan, đai lưng, giày.

Không chỉ có áo ngoài, bên trong còn có áo trong, đồ lót.

“Sư đệ, đây là quần áo sư phụ vì người chuẩn bị.” Cát Văn Vân mỉm cười nói: “Sư phụ nói, nhìn người hần là cùng Tuân sư bá đồng dạng, quen thanh tu, không để ý ngoại vật, nhưng đến Ly Sơn, làm sao cũng không thể để người lại kham khổ như thế.”

Triệu Phụ Vân nhìn một chút quần áo trên người mình, là cực kì phổ thông đạo bào, sau khi mặc một thời gian, mặc dù có một cỗ phong trần khí, lại cũng không có rách.

“Sư phụ nói, người ở nơi khác mặc gì nàng mặc kệ, nhưng đến Ly Sơn, nàng làm sư cô liền nhất định không thể để cho sư đệ người lại mặc phàm y như thế.”

Cát Văn Vân vừa nói, một bên liền muốn vì Triệu Phụ Vân thoát y, Triệu Phụ Vân vội vàng cự tuyệt, Cát Văn Vân thì là cười nói: “Vậy chính sư đệ người đổi.”

Thị nữ của hần cũng đều vui cười, có lúc, một loại nào đó nhiều, liền tự nhiên lớn mật.

“Sư đệ bản sự như vậy, lại mặc mộc mạc như vậy,

những thế gia công tử không có bao nhiêu bản lĩnh, lại từng người hận không thể đem tất cả đồ tốt đều mặc lên.”

“Sư phụ nói, nàng không cho phép thế gia công tử có, mà nàng sư điệt lại không có.” Cát Văn Vân nói liền lui ra ngoài, nói: “Người nhanh thay đổi, sư phụ chờ lấy nhìn đây.”

Triệu Phụ Vân chẳng biết tại sao thế mà sinh ra cảm giác xấu hổ, hắn trở lại trong phòng ngủ, đem quần áo trên người thay đổi, cũng thay đổi giày, chỉ là nhất thời mang không tốt phát quan, còn có một chút trang sức.

Bên ngoài Cát Văn Vân mang theo hai thị nữ tiến đến, mỉm cười vì hắn buộc tóc, mang quan, một thân màu tím nhạt pháp y, ngân sắc đai lưng, đỉnh đầu ngọc quan ngọc trâm, trên chân là ngân sắc tường vân giày, một khối tường long ngọc đeo treo ở trên đai lưng, trên ngọc bội một mặt khắc đầu rồng, một mặt tường vân như long thân, trong mơ hồ, hắn cảm giác được một cỗ vân cảm cùng long uy, có diệu dụng trừ tà khu ma.

Hắn đưa tay sờ eo mang, phát hiện đai lưng này không phải phổ thông đai lưng, mà là một kiện đai lưng có thể chứa đựng vật phẩm, tay phát qua quần áo trên người, chỉ cảm thấy quần áo mềm mại, nhưng lại có một loại cảm giác rủ xuống.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được, trên đó có tích trần, tích lửa, tích nước, tích phong huyền diệu.

Mà đỉnh đầu ngọc quan, sau khi hắn đeo lên, lại có thể

cảm nhận được một cỗ thanh lương, trong thanh lương, như chống lên một đỉnh vô hình hoa cái, trong đó phù vân cấu kết, hình thành huyền diệu.

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thụ sơ qua, liền phát hiện ngọc quan này có thúc khí, vân cấm hộ thân, lại thanh tâm khu ma huyền diệu.

Dưới chân giày, thì có đạp vân, khinh thân, thải phong, cứng cỏi chí ý.

Lại còn có một khối như mai hoa lan huy chương, sau khi mang Triệu Phụ Vân liền cảm giác có linh khí tự nhiên hội tụ.

Một bộ pháp y phối sức này, giá cả nhất định không ít.

Thị nữ bên cạnh không khỏi sợ hãi than nói: “Đạo trưởng thật sự là tuấn tú, quả nhiên là trong núi đạo công tử, đạo trưởng nếu đi vương thành, công chúa khẳng định phải đem đạo trưởng đoạt đi.”

“Màu sắc y phục này cùng Phụ Vân sư đệ khí chất quả nhiên phù hợp, một thân thanh quý khí, lại phiêu dật xuất trần.” Cát Văn Vân nói.

Triệu Phụ Vân nhìn mình trong gương, chỉ cảm thấy mình chưa từng đẹp như vậy.

Hắn dùng xinh đẹp để hình dung mình, là cảm giác đến quần áo trên người mình có chút quá hoa lệ.

Mà lại, trong lòng của hắn cũng không khỏi nghĩ đến,

chẳng lẽ người vùng này mặc phẩm vị đều là như thế sao?

Hắn nhìn trong gương mình mang theo vài phần lạ lẫm, lại nghe người bên cạnh khích lệ, liền cũng không nói gì thêm.

Tiếp lấy đi gặp sư cô Cận Tú Chi, sau đó lại nói đến chuyện ‘Thiên Phủ Thái Tập’, hắn đêm qua đã quyết định muốn tham gia, liền chính thức nói ra.

Cận Tú Chi tự nhiên là thật cao hứng, tựa hồ đối với pháp thuật bản sự của Triệu Phụ Vân cũng mười phần tín nhiệm, nói: “Nguyên bản Kim Giám Chung gia một vị thể tử nói muốn muốn theo Văn Vân các nàng đi vào, Chung gia lão tổ còn tự thân đến nơi này của ta nói qua một lần, ta một mực không có đồng ý, đã người quyết định đi vào, vậy ta liền gửi tin cự tuyệt Kim Giám Chung gia.”

“Ách, có thể sẽ làm khó sư cô?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Cũng không có làm khó, Chung gia những năm này mặc dù cường thịnh, xuất hiện nhiều vị trúc cơ, vị thể tử kia càng là danh xưng, Chung Kim Giám thần tú, tập ngàn vạn tinh hoa, nhưng nghĩ đến, vô luận là ai, so ra cũng kém Thiên Đô Sơn Phụ Vân đạo trưởng, không phải sao?”

“Sư cô nói đùa.” Triệu Phụ Vân có chút xấu hổ.

Nhưng hắn nhìn thấy sư cô Cận Tú Chi lại giống như rất chân thành nghiêm túc nói như vậy.

“Năm đó lúc Lan Nhân tỷ tỷ đối mặt một đám thế gia công tử kia, liền nói đều là một đám cầm tú hoa y, không có bản sự, cũng là tỷ tỷ bản sự, đem ánh mắt của ta nuôi kén ăn, ai!”

Triệu Phụ Vân không biết tại sao đột nhiên nghĩ đến một câu: “Nhất kiến Lan Nhân làm chung thân.”

Cứ như vậy, hắn ở lại Ly Sơn này, một bên tu hành một bên luyện pháp, ở trong trí nhớ học tập « Thái Hư Linh Văn », từng bước từng bước phẩm đọc linh văn.

Ngày thứ hai, hắn xa xa nhìn thấy có người đến Hàm Tú Phong, là một lão đầu, mang theo một thanh niên bước trên mây mà đến, rơi vào núi, cũng không lâu lắm, liền lại nhìn thấy bọn hắn rời đi, chỉ là lúc đến trên mặt có tiểu dung, khi rời đi lại là mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ.

Mà Cát Văn Vân làm chuẩn bị trước khi nhập Thiên Phủ.

Nàng đến đưa tới cho Triệu Phụ Vân một quyển sách, trên đó viết cấm kỵ sau khi tiến vào Thiên Phủ.

Ba ngày sau, tất cả mọi người đi tới dưới đỉnh Ly Long.

Triệu Phụ Vân những ngày này một mực trong phòng tu hành, nhàn rỗi ngắm cảnh ngắm hoa, hoặc thưởng thức trong núi linh trà, lúc tu hành, lại ăn nấu thạch linh khí, huân lấy người lại có an thần hương.

Hắn cảm thấy một cảm giác nhẹ nhàng khắp cơ thể, như thể thở ra đều mang mùi thơm.

“Quá thơm một điểm.” Điều này là cảm giác của hắn đối với mình.

Bất quá khi hắn đi tới dưới đỉnh Ly Long, nhìn thấy nam tu sĩ khác, cũng yên lòng, bởi vì bọn hắn cũng đều là quần áo hoa lệ, trên thân như có hương.

Hắn có thể khẳng định, hắn là nơi này tập tục gây ra.

Bất quá, hắn phát hiện mọi người tựa hồ đối với mình cũng rất tò mò, đồng thời, trong đó có một cái tu sĩ đối với mình tràn ngập địch ý.

Tinh tế xem xét, liền phát hiện từ người thanh niên ngày đó rời đi Hàm Tú Phong, hắn suy đoán đối phương chính là vị Chung gia thế tử kia, danh xưng Chung Kim Giám thần tử, tập ngàn vạn tinh hoa vào một thân. Triệu Phụ Vân chỉ liếc mắt nhìn liền không có nhìn nhiều hắn.

Hàm Tú Phong cự tuyệt hắn, hắn thế mà còn có thể gia nhập vào, cũng có thể nói là có mấy phần bản sự, hoặc là nói gia tộc kia khá là năng lực.

Trong những người khác, hắn duy nhất nhận biết chính là vị vài ngày trước gặp phải, cùng Hồng Nhị Phong Văn Kỳ sư tử đứng chung một chỗ, Thanh Khê Cốc Lý Sĩ Bình, trên tay của hắn cầm kim phiến lúc này đang mở ra, trên phiến trang có vân văn đoá đoá quán kết cùng một chỗ, như liên miên vân sơn.

Những người khác cũng không nhận ra, cũng chưa từng gặp qua, Cát Văn Vân tựa hồ cũng không có ý tứ muốn

vì bọn họ giới thiệu Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân cảm thấy có thể vì thân phận Thiên Đô Sơn đệ tử của mình, liền có chút miễn cảm, lại hoặc là có nguyên nhân khác.

Đại khái bọn hắn cũng sớm đã thương lượng qua, lại hoặc là sớm đã có quy củ định ra, cho nên đến nơi này cũng không nói thêm gì.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy Cận Tú Chi sư cô theo ba vị nữ tu sĩ cùng đến, trong đó vị lão phụ nhân nhìn qua lộng lẫy kia mở miệng nói chuyện.

“Văn Khê, ngươi là Đại sư tỷ, sau khi đi vào phải chú ý mọi người không được có tranh chấp, sư tỷ muội các ngươi đều là trong núi đệ tử, đều biết tiến vào trong Thiên Phủ cấm kỵ, muốn nói cho đồng bạn bên cạnh. Chư vị thế tử, cũng không nên đi loạn, Thiên Phủ lúc nào cũng biến hóa, nếu thân hãm trong đó, cũng không tốt cứu.”

Người nói chuyện này rõ ràng là Ly Sơn Sơn Chủ, đang làm lấy cuối cùng giao phó.

Sau đó mọi người cùng nhau đọc thầm pháp chú, đánh ra một đạo pháp quang, bốn đạo pháp quang rơi cùng một chỗ, rơi vào trên vách núi một vết nứt, vết nứt kia phát quang, đúng là hình thành một đạo hẹp dài cổng, trong mơ hồ, có thể cảm nhận được một cỗ khí tức đặc biệt trong đó tràn ra.

“Đi thôi, vạn sự cẩn thận.”

Đám người phóng người lên, hướng vách núi vết nứt chui vào.

Triệu Phụ Vân không biết là thân thể của mình đang thu nhỏ lại, vẫn là vết nứt kia đang khuếch đại, nguyên bản ở phía dưới nhìn vết nứt rất nhỏ, sau khi đến gần đúng là trở nên to lớn, giống như là bầu trời nứt ra.

Trong mắt có quang hoa loạn tuôn, ngay sau đó quang hoa cấp tốc biến thành u ám, hần phát hiện mình đã tiến vào một mảnh mê vụ bao phủ thiên địa.

Đập vào mặt chính là khí ẩm, cùng như hạt bụi nhỏ phiêu miểu mê vụ.

Nơi này lớn bao nhiêu, căn bản là thấy không rõ lắm, cũng cảm giác không ra, thậm chí sau khi đi vào hần đều có một loại ảo giác không gian điên đảo.

Tất cả mọi người trên mặt đất, Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn khe nứt mọi người tiến vào lại không nhìn thấy, tựa hồ căn bản cũng không có xuất hiện qua.

Hần biết, cần thời gian đến, người bên ngoài mới có thể lại mở cửa phủ.

“Chư vị sư muội, theo kế hoạch thu thập.” Nói chuyện là vị Văn Khê Đại sư tỷ kia.

Ly Sơn bốn phong, liền chia bốn phương tám hướng tản ra.

Triệu Phụ Vân đi theo sau Văn Vân, hấn nhìn cảm ký trên sổ kia, trước khi tiến đến, chỉ cảm thấy đủ loại cảm ký rất cổ quái, sau khi đi vào, nhưng lại cảm thấy lại cổ quái, cũng là bình thường, trong màn sương mù này, tản ra một cỗ khí tức quỷ dị, hấn cảm giác được một loại nhàn nhạt không rõ.

“Phụ Vân sư đệ, đi theo ta, nơi này hấn là phía đông, thừa thãi một loại Bạch Mao Ti, thu thập trở về có thể chế thành hương, sau khi đốt có an hồn dưỡng thần chi diệu.”

“Còn có, sư đệ người phải chú ý cảm ký, tuyệt đối không được mạo phạm.” Cát Văn Vân nói.

Triệu Phụ Vân phát hiện tiến nơi này Cát Văn Vân, không còn giống như bên ngoài chỉ có nhiệt thành, mà nhiều cẩn thận.

Pháp y cùng trang sức trên người nàng đều phát ra nhàn nhạt pháp quang, bao phủ ở trên người.

Trong sương mù, Triệu Phụ Vân há mồm phun một cái, một vệt lửa rơi vào lòng bàn tay, ngưng hóa thành một ngọn đèn.

Hấn biết có chút nguy hiểm, chỉ có ánh đèn có thể soi sáng ra đến, mà hấn mục đích liền là bảo vệ Cát Văn Vân đi thu thập các loại bảo tài.

Hấn cầm đèn trong tay đi lên phía trước.

Rất nhanh, một tòa vút bỏ tiểu điện xuất hiện ở trong

mắt, phía trên vút bỏ tiểu điện còn treo một khối bảng hiệu cong vẹo, khi hắn nhìn thấy, đúng là có một loại ý nghĩ sắp nhin không được niệm đi ra.

Hắn ý niệm trong lòng bao trùm, liền đem loại xúc động kia ép xuống.

“Sư đệ.” Cát Văn Vân lại là xoay đầu lại, ngưng trọng nhìn Triệu Phụ Vân, nàng lắc đầu, nói: “Ta biết sư đệ nhất định tự kiểm chế pháp thuật, lại nhìn bảng hiệu kia, nhưng sau khi xem trong lòng liền sẽ muốn niệm đi ra, sư đệ cũng không nên lại lấy thân mạo hiểm như thế.”

Triệu Phụ Vân gật đầu một cái, nói: “Ta biết, sư tỷ.”

Trên sổ kia có ghi nhìn thấy tất cả điện hoặc miếu quan, chữ trên tám bảng đều không thể đọc ra, một khi đọc lên sẽ lâm vào khó lường huyền tượng.

Trong đó sổ đã viết, tốt nhất là không nhìn, bởi vì một khi nhìn, trong lòng liền sẽ sinh ra ý nghĩ muốn niệm tụng, mà lại nhìn càng nhiều, loại ý nghĩ kia sẽ càng mãnh liệt, nếu mỗi một chỗ đều nhìn một lần, đến phía sau loại ý nghĩ muốn niệm tụng kia sẽ càng ngày càng nặng, cuối cùng sẽ ép không được ý nghĩ sinh sôi trong lòng mình.

Triệu Phụ Vân biết những điều này, cũng đúng là muốn thể hội một chút loại cảm giác trong lòng đột nhiên sinh sôi dị dạng suy nghĩ.

Nhưng nhìn Cát Văn Vân như thế cẩn thận, hắn vẫn cảm thấy mình tốt nhất đừng đi thử.

“A, nơi này thế mà mọc đầy tơ nhện.” Cát Văn Vân kinh ngạc nói.

Sẽ để cho Cát Văn Vân kinh ngạc, vậy đã nói rõ trước kia nơi này không có người đến, mặc dù Cát Văn Vân cũng là lần đầu tiên tiến đến, nhưng nàng khẳng định có nội bộ tư liệu, biết nơi này có cái gì.

Cát Văn Vân đứng trước một tòa tiểu điện, cũng không có mao muội đi vào, bên trong một vùng tăm tối, Triệu Phụ Vân duỗi ngón vẫy một cái ánh đèn Xích Viêm trên tay, một sợi ánh lửa liền phiêu khởi, hóa làm một con hỏa điều bay vào cung điện nhỏ.

Cung điện nhỏ này đã sụp đổ đại bộ phận, đại bộ phận đều vùi lấp, chỉ có một phần nhỏ vẫn còn tốt, mà tơ nhện liền che kín toàn bộ tiểu điện.

Hỏa điều ở trong cung điện nhỏ tránh đi tơ nhện bay lên, không có đụng vào bất luận một cây tơ nhện gì, Cát Văn Vân không khỏi cảm thán, chỉ bằng ngự hỏa thuật tinh vi này, trong ngàn dặm Ly Sơn, dưới Tử Phủ, chỉ sợ không ai có thể làm được.

Về phần Tử Phủ, nàng không cách nào suy đoán.

Đột nhiên, hỏa điều kia trong khắp ngõ ngách ngừng một chút, tùy theo trên thân ánh lửa lóe lên, sau đó nàng nhìn thấy trên tượng thần phá nửa cái đầu, nằm sắp một con màu đen nhện.

Nó bị ánh lửa chiếu phá ẩn giấu thân cùng huyền tượng.

Màu đen nhện kia trước đó căn bản cũng không có nhìn thấy, nếu không phải hỏa quang lóng lánh một chút, nàng căn bản là không nhìn thấy.

Nhện kia ghé vào tượng thần chỉ có nửa cái đầu, giống như muốn đem tượng thần đầu cho bù đắp.

Trước đó nàng nhìn thấy chính là, tượng thần kia đầu là hoàn hảo.

“Sự đệ, lúc thi pháp chú ý cầm kỵ.” Nàng biết, rất nhiều người thi pháp, đều cần lấy tay đạo ý, chính nàng cũng sẽ như thế.

Cho nên thi pháp thường thường sẽ đưa tay chỉ hướng địch nhân, nhưng cầm kỵ trong Thiên Phủ có một đầu.

“Ngón tay không thể chỉ tượng thần.”

Chương 153 : Liên quan tới ngự pháp

Khi một con hỏa điều kia tới gần tượng thần, lấp lóe ánh lửa chiếu phá con nhện màu đen ẩn thân cùng huyền tượng, nó liền bị bùng tỉnh.

Nó cảm giác được mạo phạm, giống như có người cầm kim đâm mình, giống có lửa muốn đốt mình, trong mắt một mảnh hỏa hồng.

Nơi này từ trước tới nay chưa từng gặp qua nhện, chí ít trong trí nhớ của Cát Văn Vân chưa nghe nói qua có con nhện này.

Nàng cẩn thận nhìn Triệu Phụ Vân, sợ Triệu Phụ Vân lập tức quên đi, khi thi pháp quá chuyên chú, từ đó thói quen dùng ngón tay chỉ đối phương đến thi pháp.

Nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân một tay nâng một ngọn đèn thần bí, không khỏi nhiều quan sát vài lần một ngọn đèn này, chỉ cảm thấy chột nhìn ngọn lửa trên đèn kia tựa như ôn hòa yên tĩnh, nhưng tinh tế xem xét, lại cảm thấy trong hỏa điểm ẩn chứa đại khủng bố.

Nàng chỉ cảm giác đến con mắt của mình đau nhức, giống bị lửa thiêu tổn thương, không còn dám nhìn, không khỏi nghĩ, Thiên Đô Sơn quả nhiên là Huyền Môn đại phái, Phụ Vân sư đệ danh tiếng, quả nhiên không có chút nào hư.

Mà lúc này, con nhện ghé vào trên nửa đầu tượng thần kia cảm thấy nguy hiểm, đột nhiên nhảy lên, như muốn chạy trốn, nhưng hỏa điều kia lại giống như đi săn cao thủ, ở nhện nhảy lên một sát na, điểm quang lóe lên, Hỏa Diễm Điều đúng là linh động bất trên thân nhện.

Cát Văn Vân biết loại này ngự hỏa độ khó, nếu như trực tiếp thi pháp, từ trên tay đến rơi vào trên thân nhện, một mạch mà thành, kia tính không được cái gì, chỉ có thể nói được ngự hỏa thuần thực, mà loại ngự hỏa ở bên ngoài này, đã ngự hỏa huyễn hóa thành chim, lại sau đó để hỏa điều huyễn hóa ra đến kia y nguyên như thể linh động bất giết nhện, loại này có thể xưng tam trọng biến tấu ngự pháp.

Đại đa số người thi pháp tựa như bắn tên, mở cung liền không cách nào quay đầu, người có thể quay đầu, chính là thi pháp cường giả, mà không chỉ có thể quay đầu, còn có thể lơ lửng, hình thành biến hóa mới, đồng thời loại biến hóa này còn có thể không để pháp lực suy giảm, nàng chưa từng gặp qua.

Nàng tự hỏi mình cũng coi là cố gắng, cũng luyện tập rất cố gắng, nhưng rất nhiều thi pháp kỹ xảo, lại luôn không làm được.

Tỉ như Triệu Phụ Vân như vậy, nàng pháp thuật huyễn hóa ra đến đồ vật, lại muốn tiến thêm một bước đi làm cái gì, tựa như muốn dùng điều đi săn, có thể thao túng nó đã không sai, còn muốn đi săn gần như không có khả năng.

Nhưng Triệu Phụ Vân hết lần này tới lần khác liền làm

được, hơn nữa nhìn đến rất nhẹ nhàng.

Nhện bị ngọn lửa nhào vào thân, nhanh chóng đốt cháy, lúc rơi xuống đất đã cơ hồ liền thành một đoàn tro tàn.

“Sư đệ, người ngự hỏa thuật thật là cao minh a.” Cát Văn Vân nói.

“Còn tốt.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người làm sao làm được.” Cát Văn Vân nhin không được hỏi.

“Liền như thế, tự nhiên mà làm được.” Triệu Phụ Vân nói, hắn cũng không hề nói dối, cũng không phải vì nâng lên mình, đúng là tự nhiên liền làm được.

“Sư đệ, quả nhiên lợi hại.” Cát Văn Vân nói xong tiến vào trong điện, đeo lên một đôi bao tay mỏng như cánh ve, đầu tiên là đi đứng vào tơ nhện kia, nói: “Mặc dù không biết tơ nhện này có cái gì hữu dụng, nhưng đã nhìn thấy, liền hái về nghiên cứu một chút đi.”

Triệu Phụ Vân cũng không hề động, chỉ cầm đèn đứng ở giữa cung điện nhỏ này, sau đó từ trong ngọn đèn lấy ra một sợi quang hóa thành chim, ngay trên đỉnh đầu Cát Văn Vân bay lên, vì nàng chiếu sáng, hỏa quang kia có năng lực phá vọng phá huyễn, có thể tránh được có đồ vật trong bóng tối bị xem nhẹ.

Cát Văn Vân giống như bị câu lên hào hứng, không khỏi lại hỏi: “Phụ Vân sư đệ, ta nghe nói thi pháp cảnh giới chia làm sơ minh, nhập môn, tinh thuần, nhập hóa,

thông huyền, thần diệu, người bây giờ thuộc về cảnh giới gì.”

Triệu Phụ Vân không khỏi nhớ tới định nghĩa liên quan đến nhập hóa, thông huyền, thần diệu.

Liên quan tới những định nghĩa này rất giản lược, ngược lại là có không ít người làm qua khác biệt chú giải.

Hắn cảm thấy, mình ngộ hỏa pháp, nhất niệm mà nhóm lửa, hỏa điểm hóa Kim Ô, đây ít nhất là nhập hóa.

Hắn từng đọc một quyển sách, phía trên đối với nhập hóa cùng thông huyền, thần diệu có một phen khác giải thích.

Nhập hóa, là trong pháp thuật hoá sinh nguyên linh, như thế mới có thể xưng đến nhập hóa.

Bởi vì hắn đem nhập hóa cùng một từ khác liên hệ lại với nhau.

Xuất thần.

Xuất thần nhập hóa.

Mà Triệu Phụ Vân cảm thấy Xích Viêm Thần Đăng của mình hóa sinh ra Kim Ô, xem như thần niệm của mình từ sâu trong nội tâm mà ra, hoá sinh Kim Ô nguyên linh.

Mà thông huyền, người kia lại giải thích nói: Thông là thông suốt chi ý, huyền là huyền chi lại huyền chi ý, có

đại đạo chân ý cách nói.

Tại thông huyền cảnh, môn pháp thuật này, sau khi hoá sinh ra nguyên linh, phù hợp đại đạo chân ý, là vì thông huyền, lại tên pháp hữu chân linh.

Mà thần diệu, thì được xưng là nhất niệm sinh pháp mà bất diệt, có thể xưng thần linh.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, nếu có thể đạt tới những cảnh giới này, bản thân tu vi cảnh giới, nhất định cũng cực cao, cũng tỷ như pháp thuật nếu có thể đạt tới thần diệu cảnh, như vậy người kia đoán chừng cũng đã Nguyên Anh hoặc Hóa Thần.

Bất quá, hắn chưa từng gặp qua cấp độ cao như vậy xuất thủ, không biết bọn hắn thi pháp là cảnh tượng thế nào.

Trong suy nghĩ của hắn hiện lên những cảnh giới kia, không khỏi nói: “Ta cũng không biết, bất quá, ta cảm thấy, ở giữa tinh thực cùng nhập hóa, hắn là lại thêm một pháp tâm thông minh.”

“Pháp tâm thông minh? Ta cảm thấy rất tốt, pháp tâm thông minh bị rất nhiều người cho rằng là một loại cảnh giới rất khó đạt đến, mà nhập hóa càng khó.”

Sau khi Cát Văn Vân thu thập xong những tờ nhện kia, đi tới một chỗ vách tường, nói: “Bạch Mao Ti làm sao ít như vậy.”

Triệu Phụ Vân đứng ở đó không hề động, hỏa điều của

hắn bay ở nơi đó, hỏa điều kia nhìn như là hỏa điều, kì thực là một điểm Kim Ô nguyên linh, điều nhìn thấy, chính là Triệu Phụ Vân nhìn thấy.

Nơi đó khe trong vách tường nổi trôi lơ lửng mấy cây Bạch Mao Ti, nhưng nhìn giống như bị cái gì ăn.

“Chẳng lẽ bị con nhện kia ăn rồi?” Cát Văn Vân nói.

Triệu Phụ Vân cảm thấy có khả năng này, nhưng vô luận như thế nào không có, đều phải đi nơi tiếp theo.

“Cỏ xỉ rêu này cũng là đồ tốt.” Cát Văn Vân nói: “Dùng pha trà, có thể để người thần khí phấn chấn.”

Hai người trực tiếp xuyên qua địa phương sụp đổ của cung điện nhỏ này, đi ra bên ngoài, trong mắt Triệu Phụ Vân tầm nhìn rõ rất ngắn, sương mù ở trong hư không, giống như bông bành bụi bặm, hắn ngẩng đầu nhìn, trên bầu trời một mảnh sương mù.

Hắn bắt đầu tinh tế cảm thụ phiên thiên địa này.

Hắn cảm thấy cơ hội khó được, người nguyện ý tiến vào trong Thiên Phủ này, một nguyên nhân chính là cảm thụ thế giới nghe nói không ngừng hóa thành hỗn độn này.

Tay hắn cầm Xích Viêm Thần Đăng, trong lòng luôn có một ý nghĩ muốn khu đèn đem một mảnh bầu trời bao phủ mê vụ này xua tan.

Nhất đăng nơi tay, trả sơn hà quang minh.

Bất quá, không thể xua tan liên miên mê vụ, nhưng có thể xua tan mê vụ chung quanh Cát Văn Vân cùng chính hấn.

Cát Văn Vân đang thu thập lấy các loại vật ly kỳ cổ quái, thậm chí từ trong vách tường sụp đổ gỗ ra một chút tinh khối.

Triệu Phụ Vân lại đang nghĩ, Thiên Phủ này đến tột cùng là ai mở, thế mà đến bây giờ vẫn tồn tại, còn có các loại cấm kỵ.

Tư duy phát tán, lại nghĩ đến, vô luận người mở nơi này cường đại cỡ nào, hiện tại cũng chết rồi, vô luận nơi này đã từng cỡ nào thần thánh phồn vinh, hiện tại cũng phải từ từ quy về hư vô.

Nghĩ đến đây, hấn liền lại nghĩ tới một giải thích trong Thái Hư Linh Văn, liên quan tới 'Khư' tự.

Trước đó một mực không cách nào nhập môn, hiện tại ở vào một mảnh thiên địa chậm rãi quy khư này, trong lòng của hấn hiện lên một tia minh ngộ.

Chương 154 : Cự Nhân

Triệu Phụ Vân cầm đèn đứng ở đó, ánh đèn tia sáng đâm vào một vùng hư không này.

Nếu như đem đèn so sánh với một người, như vậy quang mang này chính là ý thức của hắn, lúc này đang cùng một mảnh hư không này câu thông.

Hắn thông qua Kim Ô Thần Điều trong đèn điểm đến cảm thụ, đến quan sát.

Ánh đèn chiếu phá mê vụ, giống như sợi rế đâm vào đó, hắn tinh tế cảm thụ, thông qua hỏa điểm, cảm thụ kia hết sức rõ ràng.

Đồng thời hắn còn có thể cùng Cát Văn Vân nói chuyện phiếm.

Cát Văn Vân chỉ cảm thấy hỏa quang kia phá lệ sáng tỏ, để nàng cảm giác không ở vào trong màn sương mù, thậm chí nàng còn cảm giác được ấm áp, giống như nơi này có một mặt trời nhỏ, cho nàng mang đến cảm giác an toàn cực lớn.

Nàng đem các loại đồ vật phân loại chứa, một chút cát đá thả cùng một chỗ, chất lỏng loại đều dùng bình nhỏ chứa.

“Nơi này lại sinh trưởng một gốc linh thực, cái này thật là đồ tốt.” Cát Văn Vân nghĩ linh tinh nói.

Triệu Phụ Vân cũng không trả lời, nhưng nàng nguyên ý nói chuyện như vậy.

“Một khối Tinh Kim, hẳn là có hai lượng, luyện kiếm đồ tốt.”

“Một hạt này hẳn là Thiên Tinh Sa, đáng tiếc quá ít.”

Cứ như vậy, Cát Văn Vân ở đó, trong phế tích lựa lựa chọn chọn tìm kiếm lấy đồ vật.

Đột nhiên, tâm thần pháp niệm đắm chìm ở trong ngọn đèn của Triệu Phụ Vân bị thứ gì sờ động, tựa như bình tĩnh nước giếng đột nhiên đầu nhập vào một cục đá.

Ánh đèn phá vọng, phá tà, phá huyễn, nhìn rõ hết thảy,

Một sát na kia, Triệu Phụ Vân nhìn thấy nơi biên giới ánh đèn, có một cái chân to bước vào ánh đèn phạm vi, trong một chớp mắt lại rút trở về.

Triệu Phụ Vân con mắt không nhìn thấy, nhưng thông qua ánh đèn, thông qua Kim Ô Thần Điều, hẳn lại nhìn thấy, đó là một cái chân màu xanh, trên ngón chân có lông, mà thân trên, đại khái là không có hoàn toàn đi vào ánh đèn, cũng bởi vì ánh đèn chiếu đến nơi đó đã rất yếu ớt, cho nên không có chiếu rõ nhiều thứ hơn.

“Có đồ vật, cẩn thận.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói.

Nguyên bản còn tại lảo lảo thu thập lấy từng loại đồ vật Cát Văn Vân thân thể xiết chặt, lập tức đứng lên, nhìn chung quanh.

Triệu Phụ Vân đứng bất động, đang tinh tế cảm thụ, miễn cho bị thứ gì ẩn vào, nhưng sau khi hấn cẩn thận một hồi, vật kia cũng không tiếp tục đi vào ánh lửa, chỉ là một phần cảm giác nguy hiểm trong lòng Triệu Phụ Vân kia cũng không có biến mất.

Hấn biết đây là bị người để mắt tới.

Hiện tại hấn đối với trong lòng xuất hiện cảm giác nguy hiểm đã có chút nhận ra, nếu như không phải loại cảm giác kim đâm, liền biểu thị loại nguy hiểm này, không phải rất trí mạng.

Nhưng mà có đôi khi, loại trí mạng cùng không nguy hiểm đến tính mạng này lại sẽ nhanh chóng chuyển biến, dù sao chính là gặp nguy hiểm nhất định phải coi trọng.

Vật kia ở ngoài ánh đèn, trong lúc nhất thời không dám tới gần.

“Sư tỷ, người cứ việc thu thập, hết thầy có ta.” Triệu Phụ Vân nói.

Hấn nghĩ đến, không thể bởi vì có nguy hiểm này, liền dọa đến sư tỷ không dám thu thập đồ vật, nếu như trong sương mù đồ vật, một mực không rời đi, chẳng lẽ để Cát Văn Vân một mực không dám thu thập đồ vật sao?

Dạng này hiển nhiên là không được, mà tác dụng của mình liền là bảo vệ nàng.

Cát Văn Vân nhìn chung quanh một chút, cái gì cũng không nhìn thấy, liền gạt đầu, tiếp tục thu thập, chỉ là lần này khi thu thập, không còn niệm ra danh tự, mà trầm mặc rất nhiều, hiển nhiên trong lòng cẩn thận.

Lúc đầu ánh đèn có thể chiếu xa, nhưng trong một mảnh mê vụ này, lại chỉ có thể chiếu một vòng địa phương, vượt qua phạm vi kia, ánh đèn liền cấp tốc ám xuống.

Cát Văn Vân hướng phía trước không ngừng tiến lên, tìm kiếm lấy, đột nhiên, nàng nhìn thấy trên mặt đất một đôi dấu chân.

Một đôi dấu chân này rất lớn, giống như dấu chân một cự nhân mới sẽ có, phảng phất trước đó có một cự nhân đứng ở chỗ này nhìn chăm chú lên chính mình.

Mà trước đó mình còn không có đi đến nơi đây, người này liền đứng ở chỗ này, Cát Văn Vân trong lòng sinh ra cảm giác sợ hãi.

“Sự đệ, người đến xem, đây là một đôi dấu chân.” Cát Văn Vân nói.

“Ừm.” Triệu Phụ Vân đi tới, cũng nhìn thấy một đôi dấu chân kia.

Triệu Phụ Vân biết đối phương không có đi, hắn đứng lên, ánh đèn trong tay lóe lên, vòng sáng cấp tốc mở rộng, đâm rách mê vụ, lần này quang mang chói lóa mắt.

Trong một chớp mắt liền xua tan một mảnh, sau đó hắn

nhìn thấy một cái mặt xanh cự nhân lúc đầu đứng ở biên giới vòng sáng.

Người khổng lồ này như người lại như thú, hãn người để trần, da trên người cũng là màu xanh, bắp thịt rắn chắc như củi khô, hạ thân quấn một khối da, một đôi chân để trần.

Từ lưng đến đỉnh đầu của hãn mọc ra một đạo lông tóc màu đỏ.

Khi hãn bị đèn chiếu sáng lên thân thể, lập tức che mắt kêu thảm một tiếng, nhưng che mắt lại cũng không thể làm dịu và giải trừ đau đớn của ánh mắt hãn.

Ở đây, không có cái gì tốc độ có thể so với tốc độ ánh sáng càng nhanh.

Có hỏa diễm từ trong khe ngón tay của hãn lộ ra, người khổng lồ kia kêu to, liền muốn xông về phía trước, trên thân khí tức phun trào, người như điên cuồng phá hư xung quanh, hướng chỉ hãn cảm nhận được cực độ nguy hiểm, ở lúc sắp chết, hãn ngay lập tức muốn đi phản kích, chỉ cần giết người thi pháp, liền có thể giải trừ pháp thuật, đây là hãn nhận biết.

Cát Văn Vân cấp tốc lui lại, nàng đối với cảm giác nguy hiểm vẫn là rất miễn cảm, cũng biết nơi nào là an toàn.

Khi nàng không ngừng lùi lại, đã thấy Triệu Phụ Vân đột nhiên khẽ vươn tay, tay biến thành trảo hình thái, nàng quay đầu, liền nhìn thấy người khổng lồ kia nguyên bản muốn vung đánh tay chân bị lực lượng vô hình cho bắt.

Mà trong cặp mắt của hấn quán quanh lấy hỏa diễm, chính như hỏa diễm bị gió thổi trong lò lửa, hướng trong đầu chui đốt.

Một đôi mắt kia, thành hỏa hồng than.

Nhưng tính mạng của hấn giống như cực mạnh, mặc dù bị như thế, y nguyên còn sống, khí tức trên thân phun trào, Triệu Phụ Vân rõ ràng cảm thụ được trên người đối phương phun trào pháp lực.

Tâm niệm vừa động, mang trên cổ tay bên phải Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn quang hoa phun trào, cấp tốc mở rộng, trong một chớp mắt thoát ly cổ tay, ở trong hư không thiểm diệu quang quyền, một cái chớp mắt cũng đã đến đỉnh đầu cự nhân.

Cũng liền lúc này, hấn bởi vì phân tâm tam dụng, cảm nã thủ bị đối phương nổ tung đến, một cổ khí tuôn ra như sóng lớn triều cường, Cát Văn Vân ở trong pháp lực thủy triều kia tung bay lên, như chim bay rơi vào bên người Triệu Phụ Vân.

Ánh đèn trên tay Triệu Phụ Vân lóe lên, hư không đều như định một chút, một cổ khí lăng kia nháy mắt định dừng.

Mà khi Cát Văn Vân nhìn chăm chú người khổng lồ kia, phát hiện trên thân cự nhân bị một vòng ô quang gắt gao khóa lại, trong ô quang kia lại xen lẫn hồng quang, lộ ra vô cùng thần bí.

Cự nhân thân thể, hơi phồng lên xẹp xuống, muốn tránh thoát, nhưng ô quang kia cũng theo phồng lên xẹp xuống, để hấn căn bản không cách nào tránh thoát, đồng thời, khí tức trên thân hấn giống như bị khóa lại.

Mà ngọn lửa kia như cũ thiêu đốt trong đầu của hấn, đầu như hỏa lô, thất khiếu thành lô khẩu, như có gió thổi đi vào.

Nàng nhảy lên kịch liệt tâm lúc này mới an định xuống, phát hiện Triệu Phụ Vân trong thời gian thật ngắn này, vận dụng rất nhiều thủ đoạn, chính yếu nhất là, hấn tỉnh táo, thi pháp ngự bảo tiết tấu vô cùng tốt.

Nàng từng nghe người ta nói, đấu pháp không phải nhìn người biết pháp thuật lợi hại cỡ nào, thiên hạ pháp thuật, mọi thứ đều muốn mạng người, chính yếu nhất là nhìn người có thể ở thời cơ nào dùng pháp thuật gì, ngự bảo gì.

Có đôi khi, sớm một điểm, pháp thuật liền không cách nào kiến công, có khi chậm một bước, cũng đã muộn.

Trong mắt của nàng, lực lượng người khổng lồ kia gãy dựa, càng ngày càng yếu, rốt cục ngã xuống, mà ngọn lửa kia cũng không có lan tràn ra chỉ thiêu đốt ở trong đầu của hấn.

Khi hấn ngã vào sương mù, chỉ thấy Triệu Phụ Vân vẫy tay một cái, hoàn khóa lại trên người cự nhân, liền hóa làm một đạo ô hồng quang quyền tán giải, cũng cấp tốc bay hướng Triệu Phụ Vân, sau đó thu nhỏ, lại bọc trên cổ tay phải của hấn.

Trong tai nghe tới Triệu Phụ Vân nói: “Sự tử, để người chấn kinh.”

“Sự đệ không hổ là Thiên Đô Sơn đệ tử, quả nhiên là thật bản lãnh.” Cát Văn Vân thì khích lệ nói.

Hai người tới bên cạnh người khổng lồ kia, Cát Văn Vân nhìn thấy hai mắt người khổng lồ này giống như đốt thành than cốc, lửa kia giống như từ con mắt đốt nhập trong đầu, nhưng lại không có tổn hại vỏ ngoài nửa phần.

“Sự đệ ngộ hỏa thuật quả nhiên là tinh vi.” Cát Văn Vân lại một lần nữa cảm thán nói.

Triệu Phụ Vân thì cười cười, nói: “Sự tử nhưng nhận ra đây là cái gì?”

Cát Văn Vân cũng bắt đầu ngồi xổm xuống nhìn, nhìn kỹ trên thân thể người khổng lồ này, lại có hoa văn, hoa văn kia giống như loại nào đó đồ đằng, quần quanh lấy toàn thân.

Triệu Phụ Vân cũng tương tự đang nhìn, trong lòng đột nhiên sinh ra một loại suy đoán, bởi vì loại đồ đằng hoa văn này, hắn từng gặp qua trên thân những Xích Viêm Binh trong Trấn Nam Quan.

Chỉ là đồ đằng hoa văn trên thân những Xích Viêm Binh kia là màu đỏ, cùng hỏa diễm có quan hệ.

Chương 155 : Phục kích

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu, nhìn bầu trời mênh mông khôn cùng, lại như căn bản không tồn tại.

Một mảnh mênh mông mê vụ kia, như uyên như biển, như hỗn độn.

“Đây là đạo binh.”

Cát Văn Vân kinh ngạc nói, giống như Triệu Phụ Vân suy đoán.

“Ta từng trong một cổ thư nhìn thấy, dĩ vãng động thiên chinh chiến, thường thường mang đạo binh trùng sát, nếu có một chi cường đại đạo binh, có thể phạt động phá núi, thậm chí, thời cổ công phạt giữa các giới vực, cho tới bây giờ đều thiếu không được đạo binh, các nhà đều có chính mình phương thức bồi dưỡng đạo binh.”

Ly Sơn tu sĩ nhìn qua hành pháp tranh đấu năng lực không mạnh, chỉ có thể nói phương diện này bồi dưỡng ít, cũng không phải là các nàng truyền thừa kém, vô luận là trước mặt Cát Văn Vân hay là sư cô Cận Tú Chi pháp quang trên thân đều rất thanh chính.

Pháp quang thanh thuần, nói rõ phương pháp tu hành rất tốt, thanh chính thì nói rõ trong quá trình tu hành hình thành suy nghĩ tốt, không có để người cảm giác xấu.

Như thấy non xanh nước biếc, thấy cây cối, nham thạch, ánh nắng vũ lộ, có những cảm giác này chính là thanh

chính.

Mà như trên thân nửa thú cự nhân này, Triệu Phụ Vân cảm giác được một cỗ ô trọc khí.

Triệu Phụ Vân bây giờ nghĩ chính là người khổng lồ đạo binh này ở đây tự sinh, còn là từ nơi nào đến.

“Phụ Vân sư đệ, người nghĩ đạo binh này là từ đâu đến? Trong Thiên Phủ này, chỉ sẽ từ từ sinh sôi thiên nhiên linh tài, cơ hồ chưa thấy qua xuất hiện chân chính huyết nhục sinh mệnh, vừa rồi con nhận kia xuất hiện đã thật bất ngờ, hiện tại lại nhiều một cự nhân đạo binh này.”

Cát Văn Vân trong thanh âm nhiều một cỗ lo lắng, rất hiển nhiên, nếu có cỗ đại đạo binh xuất hiện, như vậy không nói những người tiến vào sẽ có phiền phức, nếu xông ra Thiên Phủ, đều có thể cho Ly Sơn mang đến phiền phức.

Hiện tại có thể xuất hiện một cái, vậy sẽ hay không xuất hiện hai cái hoặc là ba cái, hoặc là một đoàn đất?

Ánh đèn trên tay Triệu Phụ Vân, chiếu vào trên thân người khổng lồ này, có thể thấy rõ ràng trên người hắn đồ đằng phù văn, nhưng khi Triệu Phụ Vân đem tay che lại ánh đèn, người khổng lồ ở trước mắt kia, lại cấp tốc chìm xuống.

Một người ở trên mặt đất làm sao lại chìm xuống đây?

Trừ phi hắn biết độn thổ pháp, mà người khổng lồ này cũng sẽ không, chỉ khi che giấu ánh đèn, không có ánh

đèn trực tiếp chiếu rọi, cự nhân thân hình đúng là nhanh chóng biến mất ở trong hư không, giống là ở đây cái gì cũng không có.

Đồ đằng một dạng phù văn trên thân đạo binh này, lại có huyền diệu làm cho đối phương ẩn thân.

“Vẫn tại.” Cát Văn Vân đưa chân đá một cái, rõ ràng xúc cảm nói cho nàng vẫn tại.

Triệu Phụ Vân đem tay lấy ra, người khổng lồ kia lại ở trong ngọn đèn hiển lộ ra, ánh đèn phá vỡ tầng ngăn cản khiến thân hình cự nhân ảm đạm kia.

“Phù văn trên thân đạo binh, chí ít có huyền diệu để đạo binh cường thân, đại lực, ẩn hình.”

Phương thức bồi dưỡng đạo binh, không chỉ có phù văn khắc ở trên thân, còn có ăn uống, đan dược cùng huấn luyện v.v.

“Chúng ta phải cẩn thận một chút, không biết những người khác có hay không gặp phải dạng này đạo binh.” Triệu Phụ Vân nhắc nhở.

“A, muốn đi nhắc nhở một chút bọn hắn.” Cát Văn Vân nhanh chóng thu thập một chút, sau đó cùng Triệu Phụ Vân hướng đường lúc đến phía sau bọn hắn nhanh chóng quay trở lại.

Đầu tiên là nhìn thấy Hồng Nhị Phong Văn Kỳ cùng Lý Sĩ Bình, đem chuyện phát sinh nói cho bọn hắn, bọn hắn rất kinh ngạc, sau đó lại đi tìm tới Ly Sơn chủ phong Đại

sư tử Văn Khê, Đại sư tử Văn Khê rất xem trọng.

Thế là riêng phần mình tách ra, hai người một tổ đi thông tri những người khác.

Ly Sơn có bốn phong, theo thứ tự là Ly Long phong, Hàm Tú Phong, Hồng Nhị Phong, Vụ Ân Phong.

Ngoài ra còn có Hà Gian Trương thị, cùng Đại Chu vương thất.

Trước đó lúc ở bên ngoài người nhiều, Triệu Phụ Vân chỉ nhìn lướt qua, Văn Vân cũng không vì hấn giới thiệu, bởi vì không có thời gian, đằng sau liền trực tiếp tiến đến.

Sau khi đi vào mọi người liền tản ra, cũng chưa kịp nhận biết.

Còn cần đi thông tri Vụ Ân Phong cùng Đại Chu vương thất, Hà Gian Trương thị.

Mọi người lựa chọn một phương hướng lại đi tìm ba tổ người này, vừa lúc, Triệu Phụ Vân tìm tới là Vụ Ân Phong Văn Ý, cùng nàng cùng một chỗ, thì là người trước đó một lòng muốn cùng Văn Vân cùng một chỗ tiến vào nơi này Kim Giám Chung thị thế tử, danh xưng Chung Kim Giám thần tú Chung Đĩnh Phong.

Hắn lúc này trong tay nâng một ngọn quang châu, cùng Triệu Phụ Vân nâng một ngọn đèn tương ánh thành huy, ở trong Hắc Âm Mê Vụ này, phá lệ bắt mắt.

Sở dĩ nói trong tay hấn nâng chính là một ngọn quang châu, là bởi vì hấn cầm trong tay cũng giống là một ngọn đèn, chỉ là phía trên nhất không phải đèn diêm, mà là một hạt châu màu trắng, tản ra thương bạch ánh sáng.

Ngọn châu kia, nhìn qua tinh xảo, thần bí mà huyền diệu.

Hấn nhìn đèn trong tay Triệu Phụ Vân, đánh giá Triệu Phụ Vân, lại nghe Văn Vân nói, Văn Ý tính tình nhìn qua có chút yếu, sau khi nghe Văn Vân nói, vô cùng kinh ngạc, nói: “Làm sao lại có loại tồn tại này.”

Hiển nhiên, là đạo binh, vậy thì không phải trời sinh, là người nuôi dưỡng đạo binh, vậy sẽ phải tìm hiểu rõ ràng từ đâu tới đây.

“Trong Thiên Phủ này, bí ẩn phong bế, thế mà lại có đạo binh, thật sự để người khó có thể tin.” Chung Đỉnh Phong bên cạnh mở miệng nói: “Dù các người nói như vậy khẳng định, nhưng chúng ta vẫn muốn đi nhìn một chút, bởi vì mắt thấy mới là thật, tai nghe là giả.”

Triệu Phụ Vân không nói gì, hấn có thể cảm nhận được địch ý phát ra trên thân Chung Đỉnh Phong, không chỉ nhắm vào mình, mà còn có Văn Vân.

Trước đó hấn một lòng muốn cùng Hàm Tú Phong cùng tiến đến, Hàm Tú Phong mặc dù không có cho hấn trả lời chắc chắn, nhưng cũng không có trực tiếp cự tuyệt hấn.

Thẳng đến khi Triệu Phụ Vân đến, để hấn hết thầy ý

nghĩ đều thất bại.

Từ hẩn tu hành đến nay, đem việc này coi là nhục lớn, Chung gia cũng là Kim Giám đại tộc, lần này tham dự tiến vào Thiên Phủ Thái Tập là biểu tượng tiến vào thế gia thượng lưu.

Cho nên, không chỉ đối với Triệu Phụ Vân rất thù hận, đối với Hàm Tú Phong cũng là hận cực.

Đối phương không tin, muốn nhìn, cũng không có gì, Triệu Phụ Vân cùng Văn Vân mang bọn hẩn đi tới thứ nhất điểm dừng chân, ở nơi đó chờ trong chốc lát, liền nhìn thấy trong sương mù xuất hiện quang hoa, liền riêng phần mình cảm pháp khí có thể phát ra linh quang, xua tan một mảnh mê vụ.

Khi mọi người hợp lại cùng nhau, nháy mắt liền sáng sửa rất nhiều.

Đằng sau đến Hà Gian Trương thị cùng Đại Chu vương thất, cũng đều không quá tin tưởng, cảm thấy không có khả năng sẽ có ‘đạo binh’ xuất hiện ở đây, cho nên nhất định phải nhìn.

Một đường đi hướng nơi ‘đạo binh’ kia chết đi, trong lòng Triệu Phụ Vân thì đang nghĩ, nếu sau khi đi, ‘đạo binh’ kia không thấy, vậy đã nói rõ nơi này không chỉ có một đạo binh.

Triệu Phụ Vân cảm thấy loại khả năng này không phải là không có, có một cái liền sẽ có hai cái, hai cái vì cái gì không có một đám đây?

Không bao lâu liền tìm tới địa phương ‘đạo binh’ kia chết, sau đó mọi người cái gì cũng không nhìn thấy.

Càng ngoài dự liệu chính là, ngay cả vết tích đều không có.

Văn Vân vô cùng kinh ngạc, mà Triệu Phụ Vân thì đưa mắt hướng trong sương mù nhìn lại, cặp mắt của hắn hiện ra điểm quang, khoảng cách nhìn lập tức biến xa, cũng càng thêm rõ ràng, không có cảm giác mê vụ cùng âm đạm che mắt.

Hắn ngẩng nhìn bốn phía, lại cái gì cũng không nhìn thấy.

Có người phát ra một tiếng cười khế.

“Cái gì cũng không có.” Là Chung Đỉnh Phong cười khế.

Những người khác đều trầm mặc, trong trực giác của bọn hắn, Văn Vân không biết nói dối, cũng không cần như thế, thế nhưng nơi này cái gì cũng không có.

Nếu nói có một đám đạo binh tiến đến, trong lòng của bọn hắn không phải rất tin, cảm thấy rất không có khả năng.

Văn Vân cũng có chút hoảng, nàng nhìn nơi này, cái gì cũng không có, mà lại ngay cả vết tích cũng không có.

“Có người đem thi thể kia mang đi, cũng xóa đi vết tích.” Văn Vân nói.

Những người khác đều trầm mặc, bởi vì không biết nên không tin.

“Ha ha, Thiên Phủ Thái Tập thời gian cấp bách, chúng ta sẽ không quấy rầy chư vị tìm kiếm đạo binh.” Nói chuyện chính là người Hà Gian Trương thị.

Bọn hắn nói xong, quay người liền đi.

Tiếp lấy chính là người Đại Chu vương thất nói: “Văn Vân tiên tử pháp thuật có thể giết chết đạo binh, chúng ta Chu thị cũng không có đạo lý giết không chết, thời gian cấp bách, Chu mỗi đi trước một bước.” Người Chu vương thất cũng đi.

Triệu Phụ Vân nhìn ra được, người Chu vương thất kia một phần kiêu ngạo, cũng là sâu tận xương tủy.

Người của Ly Sơn bốn phong tận lực bồi tiếp.

“Văn Vân sư muội, các người thật giết chết một đạo binh?” Văn Khê hỏi.

“Sư tỷ, ta chẳng lẽ sẽ cảm loại sự tình này đùa giỡn sao?” Văn Vân hỏi ngược lại.

“Vậy chúng ta coi đây là nguyên điểm, tứ tán tìm một cái.” Văn Khê nói, nàng là Ly Sơn Đại sư tỷ, lời nói, mọi người tự nhiên sẽ nghe.

Thế là tất cả mọi người tứ tán đi tìm kiếm, chỉ vừa tản ra, địa phương nguyên bản coi như sáng ngời nháy mắt

ám trầm xuống, cho dù đèn trên tay Triệu Phụ Vân, cũng có một loại cảm giác cô đang khó khu đầy trời hắc ám cô độc.

“Sư tử, người không nên gấp.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta có thể nào không vội đây, một đạo binh thi thể liền như thế không thấy, hiển nhiên còn có đồng bạn của hắc tại, tất cả mọi người đang trong nguy hiểm.” Văn Vân nói.

“Đúng vậy, nguy hiểm là nguy hiểm, nhưng ta nhìn mọi người đối với mình pháp thuật đều rất tự tin, dù cho gặp phải cũng sẽ không có nguy hiểm lớn gì.” Triệu Phụ Vân vừa mới cũng là nhìn ra, chân chính lo lắng chính là bốn vị Ly Sơn ‘Văn’ chữ lót cô nương.

Những người khác sắc mặt mặc dù có kinh cùng nghi, nhưng cũng không có bao nhiêu sợ hãi.

Theo bọn hắc nghĩ, Triệu Phụ Vân có thể giết chết, bọn hắc đương nhiên cũng có thể giết chết, hơn nữa thoát nhìn Triệu Phụ Vân giết rất nhẹ nhàng, bọn hắc đối với mình đồng dạng là tự tin, không cảm thấy mình sẽ không bằng Triệu Phụ Vân không biết từ nơi nào đến này.

Văn Vân thở dài một hơi, lại tìm trong chốc lát, sau khi trở về, liền nhìn thấy có ba đám hào quang đã sớm chờ ở đó, bọn hắc đại khái cũng không có tìm bao nhiêu vị trí liền trở về.

“Văn Vân sư muội, tìm được sao?” Văn Khê hỏi.

Văn Vân lắc đầu.

Nam tử bên cạnh Văn Khê thì có chút không kiên nhẫn nói: “Đã không có tìm được, vậy liền không cần tìm, chỉ là một đạo binh, không thông tu hành, bất quá là nô bộc đồ vật, cho dù có, cảm nã đến thăm vấn là được.”

Lý Sĩ Bình bên cạnh Văn Kỳ khoát khoát cây quạt trong tay, nói: “Hàn huynh lời nói rất đúng, chúng ta vẫn là thu thập trọng yếu, Thiên Phủ hơn hai mươi năm mở một lần, không muốn mất cơ hội khó được, mọi người cẩn thận chút là được.”

Mà Chung Đỉnh Phong bên cạnh Văn Ý chỉ là cười, lại không lên tiếng, nhưng trong mắt lại tràn đầy vẻ đùa cợt.

Mọi người lại một lần nữa tản ra, từng đoàn quang hoa rời đi, nơi này lại chỉ có một ngọn đèn của Triệu Phụ Vân, Văn Vân quay đầu nhìn Triệu Phụ Vân, nói: “Phụ Vân sư đệ... .”

Nàng chỉ nói bốn chữ này, liền không cách nào nói tiếp, bởi vì không biết nói gì.

“Sư tỷ làm gì buồn rầu, chúng ta mục đích tiến đến là vì thu thập bảo tài nơi này, sự tình đã phát sinh, chúng ta cẩn thận chút là được.” Triệu Phụ Vân nói như thế, Văn Vân cũng chỉ có thể đem mọi loại suy nghĩ trong lòng đè xuống.

Phảng phất hết thảy đều bình tĩnh lại.

Mê vụ vẫn là mê vụ kia, nhưng lại giống như nhiều hơn rất nhiều nguy hiểm.

Văn Vân như cũ tại thu thập, chỉ là động tác càng thêm nhanh nhẹn một chút, giống như rất gấp, đồng thời lại thỉnh thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn bốn phía, giống như một con Linh Lộc cúi đầu ăn cỏ, cẩn thận chú ý tình huống chung quanh.

Mà khi nàng ngẩng đầu, phát hiện trong bầu trời, chẳng biết lúc nào đã có bốn con hỏa điều đang bay quanh.

Chiếu phá một mảnh mê vụ, để địa phương sáng ngời tăng lớn hơn rất nhiều, cho trong lòng nàng một cỗ cảm giác an toàn.

... ..

Người Hà Gian Trương thị là thứ nhất rời đi.

Người đi đầu hành tẩu tên là Trương Hòa, cầm trong tay cũng là một kiện pháp khí loại đèn.

Là Trương gia tiêu cái giá không nhỏ mua Sát Hỏa Phần Tà Đăng, trên đó hỏa diễm là một đóa Địa Sát Độc Hỏa hái ở sâu trong núi lửa, lấy bí pháp thu giữ ở trên cây đèn, có đốt tà luyện ma năng lực.

Mà bản thân Trương Hòa Trúc Cơ cũng là Hỏa Sát Trúc Cơ, sử dụng một ngọn đèn này càng là thuận buồm xuôi gió.

Bên cạnh chính là hắc tộc đệ, tên là Trương Hòa, trên

cổ treo một viên bảo châu, trong bóng đêm chiếu sáng rạng rỡ.

“Hòa ca? Người nghĩ đạo binh có thật sao?” Trương Đồng hỏi.

Trương Hòa trầm mặc một hồi nói: “Theo lý, Văn Vân kia sẽ không gạt người.”

“Nhưng làm sao có thể chứ? Trong Thiên Phủ này, chẳng lẽ còn có lối vào khác?” Trương Đồng hỏi.

“Điều này cũng khó nói.” Trương Hòa suy tư.

“Thật chẳng lẽ có?” Trương Đồng kinh nghi hỏi.

“Thật sự có cũng không có gì, sợ là sợ, có phải Ly Sơn đang có ý đồ xấu gì.” Trương Hòa nói.

“Ly Sơn có ý đồ xấu?” Trương Đồng lặp lại một câu như vậy, nói: “Ly Sơn sơn chủ mặc dù là tu sĩ Kim Đan, nhưng từ trước đến nay không am hiểu đấu pháp, các nàng có thể trông coi một ngọn núi này đã không sai, có thể có ý đồ gì?”

“Ai, người không biết, La Tiên Quan Quan Chủ hơn mười năm trước bốc một quẻ, quẻ tượng phức tạp, cuối cùng giải quẻ ý tứ là, long xà khởi lục, thiên địa phản phục, đại kiếp tương trí.” Trương Hòa nói.

“Dù đại kiếp sắp tới, Ly Sơn chẳng lẽ còn có thể lật được trời, nếu như không phải cố kỵ ảnh hưởng, Ly Sơn này đã sớm đổi chủ.” Trương Đồng nói.

Trương Hòa không nói gì, trong tay hắn nâng đèn, đột nhiên dừng bước, bởi vì trong tai hắn phảng phất nghe tới tiếng vang gì.

“Làm sao vậy, Hòa ca?” Trương Đồng nghi ngờ hỏi.

“Cẩn thận, tựa như có đồ vật.” Trương Hòa nói xong quay người, ánh đèn trong tay giống như theo tâm ý của hắn mà lên, nháy mắt dâng lên một đoàn to lớn quang huy, đem mê vụ nguyên bản đè xuống ánh đèn xưa tan ra, song khi mê vụ kia bị đuổi tản ra một sát na, dưới sương mù đồ vật liền lộ ra.

Từng trượng mặt thanh u như thú, từng cái cao lớn cự nhân, cong lưng, đỉnh đầu có tóc đỏ.

Hai tay rủ xuống quá gối, tai nhọn, thú mũi, có răng nanh lộ ra ngoài, bên hông bọc lấy da vải, giống như thú nhân chưa thể hoàn toàn diễn hóa thành người.

Thú nhân không chỉ có một cái, mà là bốn cái, lặng yên không một tiếng động, đúng là đã đem bọn hắn đã lại, khi bọn hắn bị ánh đèn chiếu ra, đúng là cũng không lui lại trốn đi, mà phát ra một tiếng gầm nhẹ, khẽ khom người, liền hướng lấy bọn hắn nhào tới.

Trương Đồng quá sợ hãi, kinh hô một tiếng: “Hòa ca! Đạo binh!”

Trương Hòa trong tay đèn hất lên, một áng lửa dâng lên, chia làm bốn đạo, lại như bốn đạo hỏa diễm tiến bắn về phía bốn thú nhân đạo binh kia.

Trương Hòa là tử đệ cực kì ưu tú trong dòng lữa Hà Gian Trương thị.

Một thân hỏa tính pháp lực nồng đậm thuần hậu, ngự hỏa thuật thuận buồm xuôi gió, các loại kỹ xảo hạ bút thành văn.

Trong một sát na, ánh lửa bốn phần, hóa thành bốn đạo hỏa tiễn, nháy mắt liền rơi trên thân bốn thú nhân đạo binh, hóa thành nồng đậm hỏa diễm, đem bốn đạo binh bao phủ trong đó.

Chương 156 : Hà Gian Trương Hòa

Hỏa diễm nháy mắt bao phủ bốn cái cự đại thú nhân đạo binh.

Nhưng lại không thể ngăn cản bốn đạo binh này tấn công, trên người bọn chúng hỏa diễm thiêu đốt, thế nhưng Trương Hòa lại có một loại cảm giác hỏa diễm của mình đốt trên tấm sắt hoặc trên tảng đá.

Trương Đồng cùng Trương Hòa đối mặt với nửa người nửa thú đạo binh tứ phía nhào tới, đồng dạng lựa chọn tránh né, chỉ thấy Trương Đồng thân hình lật qua lật lại, lăn khỏi chỗ, thân hình đúng là như ẩn như hiện, biến mất trong sương mù.

Mà Trương Hòa thì bay lên thiên không, tay cầm Sát Hỏa Phần Tà Đăng, khi ở không trung, ánh đèn xán lạn, tay ở trên thân đèn vung lên, một áng lửa vấy xuống.

Trong một chớp mắt, liền thành một mảnh hỏa vũ.

Đây là Hà Gian Trương gia truyền thừa Vũ Lạc Thuật.

Vũ Lạc là một phương thức ngự pháp, nếu hợp lấy kiếm thuật, đó chính là kiếm vũ, nếu hợp lấy hỏa, thì gọi hỏa vũ.

Trước đó ánh lửa hóa bốn đạo tiễn kia, tên là Thỉ Xạ Thuật, ban đầu chính là dùng để phối hợp phi châm phi

kiếm thuật, nhưng hợp lấy đèn diễm dùng, cũng không tệ.

Hỏa vũ rơi xuống, vẫn là rơi vào trên thân bốn cái cự thú đạo binh kia, mỗi một giọt hỏa vũ đều như mang theo lực lượng nào đó, như muốn xuyên qua làn da cứng cỏi của đối phương.

Mà lại theo lửa trong tay hắn không ngừng lay động, hỏa hoa trên cây đèn không ngừng lấp lánh ra, sau đó rơi hướng phía dưới, trong lúc nhất thời đem bốn cái đạo binh kia đều bao phủ ở bên trong.

Đạo binh tựa hồ trí tuệ không phải rất cao, có người ngẩng đầu nhìn Trương Hòa, nhưng khi hỏa vũ rơi trên mí mắt, lại lập tức che mắt, không dám nhìn nhiều.

Đột nhiên, trong đó có một cái hướng bầu trời nhảy lên, đưa tay liền bắt hướng Trương Hòa.

Trương Hòa giật nảy mình, lại một lần nữa lên cao một điểm, cây đèn trong tay ánh lửa xán lạn, muốn hô một tiếng, để mọi người đến giúp mình, thế nhưng lời đến khóe miệng, lại thay đổi.

“Nghiệt chương, muốn chết.”

Hắn hô thanh âm rất nhanh, lộ ra một cổ cảm giác tự tin mãnh liệt, nhưng lại có thể để người ở xa nghe tới.

Đồng thời hắn phát hiện, hỏa diễm của mình đối với những thú nhân đạo binh này hiệu quả tựa hồ không lớn, da của bọn hắn tựa hồ cực kỳ chịu lửa.

Hắn không có chờ, trong tay xuất hiện một viên Hỏa Linh Châu, đây là lấy cao độ tinh khiết hỏa linh thạch rèn luyện thành, lại khắc vào phù văn, gia nhập một chút bảo tài luyện chế thành, trong linh châu hỏa tính nồng đậm, cho nên hắn ngự sử tới cực kì phù hợp, cũng càng nhẹ nhõm, lúc tu hành, tay nâng Hỏa Linh Châu, sẽ càng nhẹ nhõm dễ dàng.

Mà làm pháp khí, Hỏa Linh Châu có thể làm tụ hỏa dẫn linh chi bảo, lại có thể làm kích nện chi bảo.

Trong Thiên Phủ không có mặt trời, cho nên Hỏa Linh Châu của hắn không cách nào tụ hỏa khí, mà lúc này, chỉ thấy hắn đem linh châu nắm trong tay, hướng đạo binh vừa mới nhảy lên muốn bắt chính mình ném ra.

Chỉ thấy một đạo hồng quang bay xuống, nháy mắt nện ở trên mặt đạo binh kia, đạo binh cả người giống như bị cự chùy đập lên.

Toàn bộ xương mặt đều bị Hỏa Linh Châu nện lõm vào, đạo binh ngã ngửa trên mặt đất, bốn chân co rút lấy, máu chảy đầy đất, thế nhưng hắn lại giống như còn muốn bò lên.

Trong lòng Trương Hòa kinh ngạc sinh mệnh lực mạnh của những đạo binh này, tay phải hướng xuống một chỉ, Hỏa Linh Châu đã bay trở về chỗ cao lại một lần nữa đập xuống.

Ánh lửa lóe lên, trong sương mù hắc ám, xa xa nhìn lại, vạch ra một đầu hỏa tuyến.

Nhưng mà đạo binh này tựa hồ có chuẩn bị, lại ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, đúng là đưa tay cản một chút, một tiếng gãy xương âm thanh vang lên, Hỏa Linh Châu lực lượng y nguyên rơi trên đầu đạo binh, đạo binh ngã ngửa trên mặt đất, lại bởi vì có tay cản một chút, chỉ bị kích đập u ám, nhất thời không đứng dậy được.

Lúc này, từ trong bóng tối có một bóng người hiện lên, chỉ thấy một vòng hàn quang xẹt qua hư không, mang theo phong ngâm âm thanh, bồi qua yết hầu một cái đạo binh bên trong.

Đạo binh kia yết hầu bị mở ra, máu còn không có tuôn, liền bị đạo binh đưa tay che lấy, máu tươi chảy ra, nhưng lại rất nhanh bị đọng lại.

Trong bầu trời Trương Hòa lại chỉ một ngón tay, Hỏa Linh Châu lại một lần nữa đập xuống, đạo binh hét lớn một tiếng, đúng là huy quyền đánh tới Hỏa Linh Châu, trên quyền ô quang phun trào, nhưng khi Hỏa Linh Châu lại sắp cùng nắm đấm chạm vào nhau, đột nhiên hạ xuống, thay đổi một cái tuyến, trực tiếp rơi vào lòng ngực của đối phương.

Lòng ngực của đạo binh lòng ngực lõm xuống, ngã ngửa trên mặt đất, trong lúc nhất thời dậy không nổi.

Một bên khác, Trương Đồng lại là vây quanh đạo binh kia đi lòng vòng, thân hình như ẩn như hiện, mỗi một lần hiện thân đều vung ra một đạo kiếm quang, lúc ở phía trước, lúc ở phía sau.

Trương Đồng này đúng là có một tay không sai kiếm pháp.

Đạo binh kia quyền thủ không quyền, tấn công vung đánh, lại không đụng tới Trương Đồng, cuối cùng bị Trương Đồng thấy được một cái cơ hội.

“Trảm!”

Một đạo mãnh liệt bạch quang hiện lên, đạo binh kia đầu lâu ứng thanh mà từ đầu vai rơi, lăn trên mặt đất.

Trương Đồng hiện ra thân thể, Trương Hòa vẫn đứng lơ lửng trên không, Trương Đồng nhìn cái khác đạo binh đều bị Trương Hòa đánh giết, nói: “Hòa ca thật sự là lợi hại.”

Trương Hòa không có lên tiếng, mà là nói: “Đúng là có nhiều đạo binh xuất hiện, nhất định có địa phương khác có thể tiến vào Thiên Phủ này.”

“Đi, chúng ta đi tìm bọn hắn, mọi người hợp lại cùng nhau thương lượng một chút.” Trương Hòa nói, hắn nghĩ tới vừa rồi Ly Sơn Hàm Tú Phong Văn Vân nói với bọn hắn.

Nhưng mà, đúng lúc này, trong bầu trời tăm tối, lại đồ vật lao thẳng xuống, có tiếng gió gào thét vang lên.

Trương Hòa trong lòng giật mình, ngẩng đầu một nháy mắt, chỉ thấy một người sinh ra hai cánh, như chim đáp xuống, ánh đèn trong tay hắn dâng lên, hình thành một

cổ lực đẩy, hỏa diễm như sóng, ý đồ đem điều nhân đáp xuống kia đẩy ra.

Nhưng sóng lửa lực lượng rõ ràng không đủ, trên tay điều nhân kia có hai kiện binh khí, một tay cầm một cái chùy, một tay cầm một thanh hắc xử, chỉ thấy hấn ở trong sóng lửa vung lên hắc xử, sóng lửa hình thành lực đẩy liền bị đánh vỡ, hấn xông tới.

Trương Hòa tung bay trở ra, Hỏa Linh Châu trong tay hóa thành một đạo hỏa quang đánh ra ngoài.

Người như chim kia, trong tay chùy vừa nhắc, liền ngăn trở Hỏa Linh Châu, hấn thể xông lập tức dừng một chút, nhưng hấn lại ném ra hắc xử trong tay, hóa thành một đạo hắc quang đâm rách ánh lửa.

Trương Hòa chỉ cảm thấy, trên ô quang kia sát khí bức người, đảo mắt cũng đã đến trước mặt, trong lòng kinh hãi, suy nghĩ nhất khởi, một khối ngọc bội đeo trên cổ xông ra một đạo linh quang, linh quang hình thành một cái bình chướng.

Nhưng mà bình chướng kia lại trong ô quang phá toái, hắc xử cũng thể xông đại giảm.

Sau một ngắn ngủi chậm thể này, Hỏa Linh Châu đâm vào trên thiết chùy bay ngược mà quay về lại một lần nữa bị hấn khu ngự, từ phía sau hướng hắc xử kia một đập.

Ô quang trên hắc xử lập tức tán rất nhiều, hiện ra xử hình đến, đã thấy điều nhân kia vẫy tay, rơi xuống hắc

xử bay ngược trở lại trên tay của hắn.

“Đi!” Trương Hòa hô to một tiếng, hắn cảm nhận được nguy hiểm, trong lòng đã hoàn toàn không có loại ý nghĩ hướng người cầu cứu mắt mặt.

Hắn hướng nơi xa, nhanh chóng bay vút lên, đúng lúc này, điều nhân một lần nữa tiếp về hắc xử, dùng chùy ở đầu sau xử chuôi gỗ.

“Đinh!” Một đạo điện quang theo thanh âm mà lên, một vòng loá mắt điện bạch quang huy xuyên thấu hư không cùng mê vụ.

Trương Hòa cảm nhận được mãnh liệt nguy hiểm, đèn trong tay cùng Hỏa Linh Châu hoa quang đại thịnh, khi điện quang kia rơi vào trong ngọn lửa, hắn chỉ cảm thấy giống như có một cây châm đâm xuyên chính mình.

Hắn bị điện quang xuyên thấu.

Hắn không khỏi phát ra một tiếng rên, cả người đều cứng nhắc, toàn thân run rẩy ngã xuống đất.

Chương 157 : Tập kích

Trương gia lão tổ tông là đại tướng theo Vũ Đế cùng đánh thiên hạ, từng phá núi phạt miếu, để rất nhiều Tà Thần miếu dưới pháp thuật của hán sụp đổ.

Đã nhiều năm như vậy, rất nhiều tướng quân năm đó theo Vũ Đế lập quốc, tạo dựng gia tộc đều đã xuống dốc, hoặc là trực tiếp tiêu vong.

Rất nhiều chuyện, không cần gặp phải trọng đại tai nạn gì, hết thấy sự tình phẳng phát đều tự nhiên mà vậy, đã từng lộng triều nhân, một khi lực tẩn, liền sẽ rơi vào sóng biển, bị sóng biển bao phủ.

Nhưng Trương gia vẫn còn, đồng thời thế hệ này của Trương gia có một vị nữ tu nhập cung thành quý phi.

Cho nên Trương gia mới sẽ biết, La Tiên Quan bốc một quẻ, biết thiên địa sắp nổi lên đại kiếp.

Nhưng không có ai biết đại kiếp từ đâu mà lên.

Mà giờ khắc này, Trương Hòa đúng là cảm thấy mình nhìn thấy một tia đại kiếp lân trào, qua nhiều năm như vậy, Ly Sơn Thiên Phủ Thái Tập, trong các loại cấm kỵ mặc dù thường có người phạm cấm, lại chưa bao giờ có những thứ chưa biết khác tiến đến.

Mà lần này, đúng là có không biết đạo binh tiến đến.

Phía sau cường thịnh đạo binh, nhất định là một thế lực

cường đại.

Thân thể của hắn trong lúc nhất thời không thể động, đồng thời không bị khống chế run rẩy, giống như bị lời đình chỗ kích.

Cặp mắt của hắn nhìn thấy đường đệ của mình, khuôn mặt kinh hãi nhìn mình, nhưng sau đó xoay người xông vào trong bóng tối, hắn muốn mở miệng, đỉnh đầu lại đột nhiên đau xót, con mắt tối sầm.

Lúc này dực nhân kia đã hạ xuống, một chùy liên đánh trên đầu hắn, trong một sát na, đỏ trắng văng khắp nơi, chảy lan đầy đất, tứ chi của hắn đang loạn run.

Chỉ trong một sát na, Trương Hòa cũng đã mất đi cảm giác đau, nhưng ý thức của hắn, lại giống như có thể nhìn thấy thân thể đang nằm trên mặt đất run rẩy, một bộ thi thể đầu lâu phá toái kia đúng là chính mình.

Sát Hỏa Phần Tà Đang rơi trên đất, bị dực nhân kia một cước giẫm nhập trong đất, ánh đèn dập tắt.

Triệu Phụ Vân không nhìn thấy Trương Hòa bay ở không trung khu động ánh đèn, bởi vì mê vụ dày đặc, ánh đèn cũng không đủ sáng, nhưng hắn là nghe tới Trương Hòa tiếng hét, tuy không đủ rõ ràng, mặc dù như thế, hắn y nguyên có thể xác định Trương Hòa kia gặp phải phiền phức.

“Trương Hòa bọn hắn gặp được nguy hiểm.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói ra.

Văn Vân chỉ trầm ngâm một chút, liền lập tức nói: “Ở đâu, chúng ta cần cộng đồng đối mặt nguy hiểm, chờ đợi lấy bên ngoài sơn chủ lại một lần nữa mở ra Thiên Phủ chi môn.”

Nàng hiển nhiên là đang giải thích nói nhất định phải đi cứu người, bởi vì hiện tại đối mặt với nguy hiểm không biết, mỗi một phần lực lượng cũng cần trân quý, bởi vì không biết trong sương mù có bao nhiêu nguy hiểm.

Hai người lập tức đi hướng vị trí Trương Hòa, bọn hắn tin tưởng, những người khác cũng sẽ hướng nơi đó tập hợp.

Ngay tại lúc bọn hắn mới khởi hành, Triệu Phụ Vân cảm giác được kim đâm nguy hiểm bỗng nhiên xuất hiện.

Nguy hiểm này đến từ phía trên, bên cạnh Văn Vân còn không biết chuyện gì xảy ra, liền nhìn thấy trên thân Triệu Phụ Vân đột nhiên dâng lên kim quang, thân thể của Triệu Phụ Vân ở trong kim quang tán loạn đồng thời biến mất.

Ngay sau đó, kim quang tràn vào trong mắt của nàng, sau đó nàng liền cảm giác mình bị chăm chú bao trùm, bị mang theo bay lên, thế giới trong mắt của nàng đều như biến thành hoàn toàn mơ hồ, chỉ có kim sắc.

Mà khi nàng bị kim quang mang theo rời đi phạm vi này, một mảnh đen nhánh mưa tên từ trời rơi xuống, đâm vào chỗ bọn hắn vừa đứng, chỗ tiễn rơi đều xuất hiện ô hắc.

Triệu Phụ Vân cũng không có độn đến quá xa, đem Văn Vân trong ngực thả vào hư không, Văn Vân thân thể bay xuống trên mặt đất, Triệu Phụ Vân đã bay lên thiên không, Xích Viêm Thần Đăng trong tay ánh đèn nhoáng một cái, theo niệm mà dâng lên quang mang, xua tan một vùng tăm tối, trên đèn điểm như có một con Kim Ô Thần Điều vỗ cánh muốn bay, kim quang trong ánh lửa kia xua tan mê vụ.

Vùng thế giới này mê vụ tán đi, lộ ra đến một người sau lưng mọc ra hai cánh, nó thân là người, nó mặt lại có mấy phần giống điều, da trên người xanh đen, người để trần, bên hông quấn quanh giáp da, để trần một đôi chân như con dơi chân.

Trên tay cầm lấy một thanh cung nhỏ đen nhánh.

Triệu Phụ Vân chỉ liếc mắt nhìn, đối phương lại một lần nữa muốn kéo cung trên tay.

Mà Triệu Phụ Vân chỉ cầm Xích Viêm Thần Đăng lắc một chút.

Dực nhân kia liền cảm giác có một đạo hỏa quang như hồng như châm đâm vào trong mắt của mình.

Một sát na này, hắn đã thấy không rõ địch nhân, chỉ có một mảnh kim bạch sắc, ngay sau đó hắn cảm thấy ánh mắt của mình đang phát nhiệt, vội vàng dùng tay cản mắt, ngăn trở tia sáng, con mắt lập tức nhắm lại.

Nhưng mà cho dù như thế, một phần nhiệt kia lại rất nhanh chuyển hóa thành bỏng.

Gần như đồng thời, trong tai của hắn nghe tới một thanh âm: “Xích Viêm Sắc Lệnh: Đốt!”

Một sát na này, trong hai mắt của hắn rõ ràng đã chỉ thấy một mảnh kim hồng ánh lửa, nhưng lại nhìn thấy một thần nhân hư ảnh xuất hiện trong ngọn lửa, Thần hướng mình một chỉ, sau đó hắn liền cảm thấy mình toàn thân nóng lên, ngũ tạng đều cháy.

Một cỗ kịch liệt đau nhức toàn thân đều bị thiêu đốt sinh ra, giờ khắc này, hắn muốn bằng vào ý chí của mình đè xuống, muốn dùng pháp lực của mình đem dập tắt.

Nhưng mà ý thức pháp lực rơi vào hỏa thiêu lại giống như chỉ có thể vì hỏa tăng thêm củi.

Sau khi hắn phát hiện, lập tức muốn kéo Lục Thần Cung trong tay, bản năng của hắn cảm thấy chỉ cần giết chết thi pháp chủ nhân, liền có thể tán đi pháp thuật, chỉ là hết thảy đều quá trễ, hắn còn không có kéo cung, ý thức cũng đã tan rã, từ trên bầu trời rơi xuống đất.

Cách đó không xa, Cát Văn Vân lúc này mới xem như định thần lại, nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân phản kích, tựa hồ chỉ lắc một chút đèn trong tay, ánh đèn liền đại thịnh, sau đó soi sáng ra người đánh lén.

Lại tiếp, liền nghe được Triệu Phụ Vân niệm một đạo pháp chú, đạo binh thần bí mà cường đại kia liền đốt cháy, lửa kia thậm chí từ trong thân thể của hắn đốt ra.

“Phụ Vân sư đệ, đây là cái gì?” Cát Văn Vân đi tới, nhìn

dực nhân bị đốt thành cháy đen khung xương trên mặt đất, cũng suy đoán nói: “Hắn cũng là đạo binh.”

Nàng có chút không dám tin tưởng, nếu như cũng là đạo binh, vậy liền quá cường đại, chính nàng cũng không dám nói có thể thắng dực nhân này.

“Nếu như ta không có đoán sai, hắn cũng hẳn là đạo binh, cả người bản sự, mạnh thì mạnh, nhưng không có nhiều huyền diệu cùng biến hóa.” Triệu Phụ Vân nói.

Cát Văn Vân lại có chút trầm mặc, nàng cảm thấy Phụ Vân sư đệ có chút quá võ đoán, dưới cái nhìn của nàng, ở trước mặt Phụ Vân sư đệ, đồng dạng cảnh giới, lại có bao nhiêu người dám nói chính mình thủ đoạn có nhiều huyền diệu cùng biến hóa.

Liền ánh đèn kia lắc một cái, nàng cảm thấy trong những người tiến vào lần này, nếu không có tốt pháp khí ngăn cản, không ai có thể ngăn cản.

Triệu Phụ Vân đem màu đen cung nhỏ dực nhân rơi xuống nhặt lên, tùy tiện nhìn một chút, cảm thấy là đồ tốt, đem thu vào trong không gian ở dây lưng.

Đúng lúc này, bọn hắn nhìn thấy trong sương mù phải trước, dừng động quang hoa, quang hoa có màu, như phân bảy sắc, như ẩn như hiện trong sương mù.

“Đó là chúng ta Ly Sơn Thất Thái Yên Hoa, là triệu tập chúng ta tập hợp, Văn Khê sư tỷ bọn hắn nhất định gặp phải nguy hiểm.” Cát Văn Vân khẩn thiết lại nhanh chóng nói.

Trên thân Triệu Phụ Vân lại một lần nữa phun trào kim quang, đem Cát Văn Vân bao trùm.

Trong sương mù chỉ thấy được một vệt kim quang bắn lên, trong kim quang kia mơ hồ có thể thấy được Kim Ô bay lên.

Lần này Cát Văn Vân có chuẩn bị, nhưng nàng lại như cũ cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không cảm giác được, bị kim quang bao vây lấy, xông phá mê vụ.

Chương 158 : Già Lam cổ ngũ

Văn Khê là Ly Sơn văn tự bối Đại sư tử, nàng đối với thân phận bối cảnh của những người tiến vào Thiên Phủ đều hiểu rõ, duy chỉ có một người không rõ ràng lắm.

Người kia chính là Triệu Phụ Vân, nàng chỉ biết cái tên này, mà nàng biết sư phụ của mình biết, nhưng sư phụ để cho mình không nên đi truy đến cùng lai lịch của người này, chỉ nói với mình, hơn hai mươi năm trước, sư phụ của hắn từng cùng Cận Tú Chi sư cô nhập Thiên Phủ.

Hai mươi năm trước, có một vị phong hoa tuyệt đại nữ tu sĩ, ở trong Thiên Phủ, đem đi vào chung các gia thế tử đều đánh một lần.

Dĩ nhiên không phải nàng chủ động muốn đi đánh người, nghe nói là vị tiền bối bồi cận sư cô tiến vào Thiên Phủ kia, quá mức xinh đẹp, trêu đến người tiến vào Thiên Phủ, cả đám đều kìm nén không được xao động trái tim.

Nàng từ đâu tới đây, Văn Khê cũng không biết, trong lòng nàng có thể khẳng định, nhất định là một đại môn phái, nếu không phải đại môn phái, cùng cảnh giới làm sao lại mạnh hơn nhiều như vậy.

Dưới cái nhìn của nàng, Đại Chu vương thất, Hà Gian Trương thị, còn có còn lại mấy con em thế gia có thực

lực, đều tuyệt không phải tiểu môn tiểu hộ, đều có truyền thừa mấy trăm năm.

Rất nhiều môn phái chỉ mấy trăm năm cũng đã chôn vùi trong thời gian trường hà.

Trong lòng nàng có suy đoán, nhưng lại không nói với những người khác.

Cho nên, sau khi nàng được Văn Vân cáo tri có một đạo binh, trong lòng nàng là tin, chỉ là sau đó lại không tìm được, những người khác đều muốn vội vã đi thu thập, nàng cũng chỉ có thể âm thầm cảnh giác, cũng đối với đồng bạn nói phải cẩn thận.

Cùng nàng cùng một chỗ chính là đệ tử của Long Khê Phái quan hệ cùng Ly Sơn một mực rất tốt.

Long Khê Phái lập phái ba trăm năm tả hữu, khai phái chương môn là tu sĩ Kim Đan, cùng Ly Sơn Sơn Chủ là bạn tốt, nghe nói tại Trúc Cơ thời điểm hai người liền nhận biết, cùng đi thám hiểm tâm u, ở trong quá trình này kết xuống thâm hậu hữu nghị.

Năm đó khi Long Khê Phái lập phái, Ly Sơn Sơn Chủ cũng giúp không ít bận bịu.

Mà Long Khê Phái lấy các bộ vị long thân sắp xếp đạo hiệu cho đệ tử, đời này của hắn chính là Lân tự bối, cho nên đạo hiệu Lân Phù Tử.

Bởi vì từ khi bắt đầu tu hành, hắn liền đối với phù văn rất có thiên phú, sau khi Trúc Cơ, liền được ban cho đạo

hiệu Lân Phù Tử.

Công pháp truyền thừa của Long Khê Phái, lấy bồi dưỡng Long Ngâm Huyền Thủy Sát mà Trúc Cơ, sau khi kết phù lục, trong pháp lực tự mang một cỗ long uy, thi pháp thường kèm thêm tiếng long ngâm, có huyền diệu đoạt người tâm chí, chấn động tâm hồn.

Trong phù lục mang đến pháp tính, chí ít có hai đạo, một là ‘Thủy’, hai là ‘Long uy’ .

Khi Văn Khê nghe tới Trương Hòa tiếng hét, nàng liền muốn đi qua nhìn, nhưng đúng vào lúc này, tâm sinh một tia cảnh báo.

Lân Phù Tử bên cạnh cũng nhướng mày, tay ở bảo nang bên hông sờ một cái, liền rút ra một đầu dài nhỏ hắc hồng tuyến.

Sau khi rút ra tuyến kia cấp tốc biến lớn, pháp quang phun trào, ở trong hư không cuốn lên, đúng là một Long Thủ Tiên, roi thân có vảy, phù văn dày đặc, tầng tầng lớp lớp.

Văn Khê có chút khần trương, Lân Phù Tử bên cạnh lại cười nói: “Văn Khê sư muội không cần hồi hộp, vừa vặn nghiệm chứng ta gần đây luyện thành Long Thủ Tán Thần Tiên uy lực.

Ngay khi hắn dứt lời, trong bóng tối có ác phong nhào ra, Lân Phù Tử roi vung ra, đánh vào một đoàn ác phong trong sương mù.

Một tiếng long ngâm vang lên, mê vụ bay lên, một cái đạo binh như thú nhào ra, té lăn trên đất, trên mặt có một vết máu đỏ sẫm.

Trong lúc nhất thời, đạo binh kia đúng là không đứng dậy được.

Nhưng mà lại không có hoàn toàn chết đi, Lân Phù Tử có chút nhú mảy, trong lòng hấn bắt mẫn kết quả này, hấn thấy, hấn là một roi một cái.

“Những đạo binh này không phải bình thường, nó linh cùng nhục đều hết sức cường tráng.” Văn Khê một chút liền nhìn ra bản chất.

Lại có ác phong nhào ra, có đạo binh giấu trong sương mù, mang đến một mảnh khổng lồ sương mù dâng trào, Long Thủ Tán Thần Tiên trong tay Lân Phù Tử lại một lần nữa vùng đánh ra.

Long ngâm vang lên, sương mù tán, cự thú đạo binh ngã nhào trên đất, đúng lúc này, liên tục có mấy đạo ác phong bọc lấy sương mù đánh tới.

Trong tay Văn Khê sớm xuất ra một cái hộp gấm nhỏ, bất quá to bằng nắm đấm trẻ con, hộp gấm mở ra, bên trong là một loạt ngân sắc phi châm.

Châm này tên là Thái Ất Phá Ma Châm.

Một môn phái có rất nhiều độc hữu truyền thừa, trừ bỏ phương pháp bồi dưỡng chân sát, còn có công pháp tương ứng gia tăng pháp tính, lại có chính là một chút

luyện khí pháp, đương nhiên còn có chút đặc biệt pháp thuật.

Nếu không có pháp thuật, không có pháp khí thì làm sao có thể đặt chân ở thế gian.

Ly Sơn tu sĩ chỉ là không am hiểu tranh đấu, cũng không phải là các nàng không có những truyền thừa khác.

Chỉ thấy trong hộp pháp quang dâng lên, hơn mười đạo ngân quang bay ra, đâm vào sương mù gió hướng mình đánh tới.

Sương mù gió lập tức tán đi.

Nàng cảm giác được mình kim đâm nhập thân thể của đối phương.

Nhưng đến tốt cùng có bao nhiêu hiệu quả nàng lại không thể xác định, bởi vì châm nhỏ bé, đối với ma vật cùng người hiệu quả không tệ, nhưng đối với yêu vật hình thể cường tráng hiệu quả khẳng định không tốt.

Nếu muốn giết chết hình thể lớn, nhất định phải nhằm vào yếu hại mới được, tỉ như một châm vào mắt nhập não, hoặc trực tiếp nhập trái tim, nếu là người, còn có thể nhập khí hải đan điền.

Thú đạo binh kia lúc nhào đi ra, tựa hồ rất thống khổ, nhưng nhìn lên lại không nguy hiểm đến tính mạng, tuy nhiên đã hiện thân, trong hộp của Văn Khê ngân quang lại lóe lên, bốn cái ngân châm ở hư không vạch ra bốn sợi ngân quang, trong nháy mắt cũng đã đâm vào mắt

của bọn hắn.

Từ trong mắt nhập não, đạo binh như thú kia lập tức ngã nhào xuống đất, toàn thân run rẩy.

Hộp kim châm trong tay Văn Khê quang hoa phun trào, như hình thành một cỗ to lớn hấp lực, những ngân châm đâm vào thân đạo binh phá thể mà ra, hóa thành điểm điểm ngân quang rơi vào hộp kim châm trên tay nàng.

Lân Phù Tử thấy cảnh này, trong lòng không khỏi sinh ra một cỗ cảm giác xấu hổ.

Hắn là đến bảo hộ người khác thu thập, nhưng hiện tại gặp phải nguy hiểm, đối phương thế mà càng nhanh giết chết địch nhân.

Hắn không khỏi liên tục huy động roi trong tay, đánh trên thân đạo binh đang gãy dựa lấy muốn bò lên kia.

Trận trận long ngâm quát roi, sau đó từng cái đạo binh ở dưới roi của hắn bị quát chí tử.

“Ly Sơn truyền thừa, không hổ là đại phái.” Lân Phù Tử cảm thán nói, giống như khen ngợi, lại giống như đang bào chữa cho mình, là nói không phải mình không được, mà là truyền thừa của Long Khê Phái không bằng Ly Sơn.

Văn Khê lại không có trả lời hắn, mà là lắng nghe trong sương mù, không tiếp tục nghe tới Trương Hòa bên kia tiếng vang, trong lòng hơi trầm xuống, nói: “Xem ra những đạo binh này có không ít, Trương gia bên kia tình

huống không biết, chúng ta vẫn là trước tập hợp mấy vị sư muội đi.”

Văn Khê nói chuyện, cũng đã xuất ra thất thải lệnh tiễn, nàng cũng là một người có chủ kiến, sau khi xuất ra, trực tiếp phóng ra, thất thải yên hoa ở không trung nổ rộ.

Ngay ở lúc pháo hoa nổ rộ một sát na, lại chiếu sáng đỉnh đầu bầu trời, đem đồ vật trong sương mù trên đỉnh đầu chiếu ra.

Chỉ thấy một quái nhân to lớn như con dơi chính lơ lửng ở không trung, thân thể của hắn xanh đen, cái mũi cùng miệng như miệng chim, cái trán nổi lên.

Đạo binh này thuộc về loại dực nhân.

Dực nhân đạo binh bọn hắn rất ít gặp đến, chỉ thấy dực nhân đạo binh này, cầm trong tay một cây đồng côn.

Khi bọn hắn nhìn thấy một sát na, đạo binh như con dơi này cũng đã vọt xuống.

Văn Khê sắc mặt nháy mắt thay đổi, bởi vì một sát na này, nàng cảm thấy khí thế kia như núi kêu biển gầm.

Nàng cảm thấy, cho dù là một ngọn núi đều muốn bị một côn này đánh nứt.

Lân Phù Tử bên cạnh cũng sắc mặt đại biến, bởi vì một côn này chính là nhắm đến hắn, hắn không dám đón đỡ, Long Thủ Tán Thần Tiên trong tay hướng bầu trời lắc

một cái, giống như kiếm đâm ra, ở đâm ra một sát na, tiếng long ngâm đại thịnh.

Hắc hồng rơi kia trong mơ hồ thể mà hóa thành một con hắc hồng rồng, gầm thét xông hướng bầu trời dục nhân đạo binh.

Đồng côn trong tay dục nhân đạo binh đánh ra một mảnh kim ảnh, cùng long tiên gặp nhau một sát na, đồng côn một mảnh côn ảnh nháy mắt tụ cùng một chỗ, rơi vào trên đầu rồng.

Lân Phù Tử cái ót đau xót, giống như hấn bị đánh một côn, mắt tối sầm lại, pháp khí kia cùng hấn tâm thần tương liên, đúng là bị một côn này làm bị thương.

Điều này khiến hấn trong lúc nhất thời, không cách nào tụ niệm thành pháp chống cự.

Nhưng mà dục nhân đạo binh kia căn bản cũng không có đình chỉ, côn ảnh như sóng gào thét mà xuống, hướng Lân Phù Tử rơi xuống, hấn giống như là muốn thừa dịp nó bệnh, muốn nó mệnh, muốn một côn đem đánh chết.

Hộp kim châm trên tay Văn Khê lại mở, bên trong có một mảnh ngân quang bắn ra, hóa thành điểm điểm hàn quang hướng dục nhân đạo binh kia đâm vào, nhưng mà đồng côn trong tay dục nhân đạo binh kia đột nhiên múa ra một mảnh côn ảnh.

“Đinh đinh đinh đinh đinh...”

Những Thái Ất Phá Ma Châm kia thế mà đều bị đồng côn ngăn trở.

Ngân châm trong lúc nhất thời vắng khắp nơi ra, mà dục nhân đạo binh lại ở trong nháy mắt này cải biến mục tiêu, một côn như có thể đánh nứt sơn phong kia, đúng là hướng Văn Khê rơi xuống.

Văn Khê quá sợ hãi, nàng quay người liền ngự không mà chạy, chỉ là ngự khí phi đằng của nàng, ở trước tốc độ của dục nhân này, như gà con gặp phải điều hâu.

Mà lúc này đây, Lân Phù Tử đã định trụ tâm thần, thấy cảnh này, trong lòng hoảng hốt, từ trong bảo nang xuất ra một thanh pháp phù, vung ra, pháp phù hóa thành đạo đạo quang hoa, cơ hồ hình thành một mảnh sóng dừng mãnh lao tới dục nhân đạo binh, đồng côn trong tay dục nhân đạo binh kia vung lên, phù quang pháp sóng liền bị côn phi tán.

Lân Phù Tử trong lòng hãi nhiên, quay người liền hướng trong sương mù bỏ chạy.

Hắn có thể khẳng định, hợp lực lượng của hai người, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của dục nhân này.

Văn Khê gương mặt xinh đẹp trắng bệch, nàng không có nhìn trên không phía sau mình, nhưng tiếng gió gào thét kia đã truyền đến, nàng phảng phất nhìn thấy tử vong của mình, nàng rất khẳng định, mình bị một côn này đánh trúng, nhất định sẽ huyết nhục phi tán.

Đúng lúc này, trong mắt của nàng hiện ra một mảnh kim

quang.

Trong kim quang một đạo ô hồng quang quyền, lượn vòng, như một cơn lốc xoáy bay thấp xuống, cùng dực nhân vung đánh đồng côn đụng vào nhau, khí thể như sóng của dực nhân kia lập tức băng tán.

Ngay sau đó, liền có một đạo nghiêm khắc pháp chú âm thanh: “Trời thần!”

Pháp chú này như tại mệnh lệnh hư không, mệnh lệnh hết thảy quang mang, mệnh lệnh nguyên khí giữa thiên địa.

Nàng kinh quay đầu nhìn thiên không, chỉ thấy trong hư không, mê vụ cùng hỏa quang kia, ở thời khắc này đều như sống lại, nghe theo thanh âm kia mệnh lệnh, đúng là nháy mắt vặn vẹo cùng một chỗ, hình thành một sợi dây thừng, đem dực nhân kia triền trụ.

Nhưng mà đồng côn trong tay dực nhân kia chấn động, lại giống như đánh vào thực chỗ, trong hư không đúng là phát ra tiếng vang, hư vô dây thừng kia ở dưới một cơn này, đã đoạn tăn ra tới.

Trong một chớp mắt, quang hoa phun trào, một vòng một vòng quang quyền, giống như còn phải một lần nữa liên tiếp đến cùng một chỗ.

Nhưng có ngăn cản này, Văn Khê lại biết mình được cứu.

Đúng lúc này, nàng rốt cục thấy rõ, có người hiện ra

thân thể trong quang hoa, có một bóng người tách ra quang hoa, đó chính là sư muội của mình, Hàm Tú Phong Văn Vân sư muội.

Cơ hồ khi Văn Vân sư muội từ trong kim quang tách ra, chỉ thấy tu sĩ cùng Văn Vân sư muội cùng một chỗ người mới nhìn qua quý khí, lại mang theo vài phần âm nhu thần bí, hiện ra thân thể, cũng đưa tay chỉ hướng dục nhân.

Mà lúc này, đồng côn trong tay dục nhân đã đem những ánh lửa vân khí quán quanh người đều quấy nát, một điểm pháp ý cũng không.

“Xích Viêm Sắc Lệnh: Đốt!”

Dục nhân mới ngẩng đầu muốn thấy rõ người đột nhiên tới, lại đã thấy người kia hướng mình chỉ một cái.

Trong tai nghe tới pháp chú âm thanh, liền có nóng bỏng mang theo dâng lên.

Trong lòng của hấn kinh ngạc, bởi vì pháp thể này của hấn, vô luận là đối với pháp thuật còn là đối với binh khí chống cự năng lực đều cực mạnh, đẩy thành bạt núi, cho tới bây giờ đều hấn tiên phong, căn bản cũng không sợ bình thường pháp thuật.

Nhưng mà một ‘Đốt’ tự kia, hấn liền cảm giác trong thân thể của mình đè nén không được nóng bỏng dâng lên, mà lúc ngẩng đầu nhìn, đã không nhìn thấy người, chỉ thấy một mảnh liệt hỏa hùng hực, mình giống như đã đặt mình vào một cái lò lửa.

Chỉ chớp mắt sự tình, liền dường như thiên địa đã thay đổi..

Hắn chính muốn xông lên bầu trời, bay khỏi địa phương nguy hiểm này, đỉnh đầu lại có một vòng ánh sáng rơi xuống, lặng yên không một tiếng động đem mình khóa lại.

Trong lòng của hắn hoảng hốt, muốn tránh thoát, lại phát hiện ô quang hình thành vòng kia, lực lượng to lớn, mình đúng là không cách nào tránh thoát, tính cả hai cánh của hắn cùng một chỗ bị khoá lại, lập tức rơi xuống đất.

“Sự tỷ, ngươi không sao chứ.”

Văn Vân đi tới Văn Khê bên người.

Văn Khê còn có một chút chưa tỉnh hồn, lúc này Lâm Phù Tử từ trong sương mù vòng trở lại, đi tới bên cạnh, tay còn cầm một thanh bảo kiếm, lại trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

Vừa mới trong nháy mắt đó, hắn bị khí thế của dục nhân kia chấn nhiếp, lên chạy trốn chi niệm, cũng thực hiện bằng hành động, đây là một chuyện rất xấu hổ.

Nếu Văn Khê chết rồi, hắn ngược lại sẽ cảm thấy quyết định của mình là đúng, mà Văn Khê không có việc gì, hắn ngược lại không biết nói như thế nào.

“Không có việc gì.” Văn Khê đáp lời, nàng nhìn lên Triệu

Phụ Vân trong bầu trời, không khỏi cảm thán nói: “Từ hôm nay thấy Triệu đạo trưởng phong thái, liền cũng biết, hai mươi năm trước, vị tiền bối họ Hàm Tú Phong kia là bậc nào tú lệ phong hoa.”

Cho dù là nàng xưa nay tính cách bình tĩnh tỉnh táo, trong đôi mắt lúc này cũng nổi lên dị sắc.

Triệu Phụ Vân phiêu hạ xuống đất, lại đột nhiên vung tay lên, hỏa diễm thiêu đốt trên thân dực nhân kia nháy mắt tán đi.

Chỉ thấy trên người dực nhân cháy đen, lại rõ ràng còn chưa chết, hai mắt của hắn hiển nhiên đã cháy hồng, bên trong cháy đen, không thể nhìn thấy nữa.

Triệu Phụ Vân muốn biết hắn từ đâu tới đây.

“Người chỉ cần hỏi đáp vấn đề của ta, ta liền có thể để người sống.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói ra.

Nhưng hắn được đến trả lời lại là thanh âm liên tiếp căn bản nghe không rõ.

Triệu Phụ Vân mờ mịt, nghe không hiểu.

Liền lúc này, Văn Vân bên cạnh lại đột nhiên mở miệng cũng nói một chuỗi ngôn ngữ cổ quái.

Dực nhân kia lại là đột nhiên lớn tiếng, giống như mang theo vài phần điên cuồng.

“Người sẽ nói tiếng nói của bọn họ? Hắn nói cái gì?”

Triệu Phụ Vân kinh ngạc hỏi.

“Ngôn ngữ hần nói là Già Lam cổ ngữ.” Văn Vân sắc mặt đỏ lên nói: “Trong núi của chúng ta vừa vận truyền thừa môn ngôn ngữ này, ta từng bởi vì cảm thấy hứng thú liền học một hồi, không nghĩ tới thế mà ở đây dùng tới.”

“Vậy hần nói cái gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hần nói Binh Chủ của hần nhất định sẽ đánh hạ một phương giới vực này, sẽ báo thù cho hần.” Văn Vân nói.

“Binh Chủ?” Triệu Phụ Vân chưa nghe nói qua.

Lúc này, dục nhân chung quy là ngũ tạng đều bị đốt cháy, thương thế quá nặng, rốt cuộc nhịn không được, chậm rãi không có âm thanh.

Bốn người vây quanh dục nhân đạo binh nhìn, trong lúc nhất thời nhìn nhau không nói gì, đều đang tiêu hóa tin tức này.

Chương 159 : Thần hàng

Bốn người lặng im vây quanh một cỗ thi thể, mê vụ bao phủ, lộ ra phá lệ quỷ dị.

Triệu Phụ Vân đánh vỡ trầm mặc, mở miệng hỏi: “Già Lam cổ ngữ kia, là địa phương nào ngôn ngữ?”

Văn Vân vừa rồi đã đem bối cảnh liên quan tới ‘Già Lam’ hồi ức một lần, đang chờ người hỏi.

“Già Lam cổ ngữ xuất từ Già Lam Thần Quốc, thời đại thượng cổ, Già Lam Thần Quốc Thần Chủ là một trong Chư Thiên Thần Chủ, nhưng sau đại chiến tác động đến cả phiên thiên địa kia, Già Lam Thần Chủ gặp phải đại địch, không thể không chặt đứt liên hệ cùng phiên thiên địa này, biến mất trên bầu trời, cho nên trên một mảnh đại địa này, cơ hồ đều không có Già Lam Thần Quốc truyền thuyết.”

Triệu Phụ Vân còn thật chưa từng nghe qua, mặc dù tàng thư trong Thiên Đô Sơn rất nhiều, nhưng cũng chưa chắc có Ly Sơn nhiều, Thiên Đô Sơn nói cho cùng thật ra là một môn phái trẻ tuổi, so với vùng thế giới này đến nói, là quật khởi sau.

Mà khai phái lão tổ sau khi Hóa Thần, liền không thấy tăm hơi, Nguyên Anh chưởng môn cũng cơ hồ chưa từng gặp qua.

Thậm chí, rất nhiều người cũng không biết Thiên Đô Sơn có Hóa Thần, cũng có người cảm thấy Thiên Đô

Sơn Hóa Thần Nguyên Anh gì đều là tự biên tự diễn, đều là giả.

Lúc này, người của hai đỉnh núi khác cũng tìm đến, Văn Kỳ mang theo Lý Sĩ Bình, Văn Ý mang theo Chung Đỉnh Phong, các nàng đều không gặp phải địch nhân.

Mà khi bốn người bọn họ nhìn thấy đạo binh trên mặt đất, từng người thần sắc khác nhau.

Chung Đỉnh Phong sau khi nhìn thấy, lại cũng không phải rất để ý nói: “Yêu thú vẫn là đạo binh?”

“Là Già Lam Thần Quốc đạo binh.” Văn Vân nói.

“Cái gì Già Lam Thần Quốc, chỉ là đạo binh, chứ vị lại như lâm đại địch sao?” Chung Đỉnh Phong mang theo vài phần không hiểu ý cười nói.

Hắn thấy, bất quá là đạo binh, lại có thể cường đại cỡ nào đây? Không đáng để mọi người như lâm đại địch.

Bên cạnh Lân Phù Tử lại bị hắn không thèm để ý chọc giận, lúc này liền cười lạnh nói: “Ha ha, ngu xuẩn, đây là giới vực chi chiến mở ra dấu hiệu, một khi xuất hiện giới vực chi chiến chắc chắn sinh linh đồ thán.”

“Mà lại những đạo binh này, đều có bắt giết Trúc Cơ tu sĩ năng lực.” Lân Phù Tử lớn tiếng nói, hắn lúc này, tựa hồ nói những đạo binh này càng lợi hại, liền càng có thể che giấu chính hắn trước đó khuyết điểm.

“Lân Phù Tử sư huynh nói không sai, những đạo binh

này xác thực không thể coi thường, chỉ nhìn một cây đồng côn này liền biết.” Văn Khê nói.

Chung Đĩnh Phong liếc mắt nhìn trên mặt đất đồng côn, nhìn liền cảm giác nặng nề vô cùng, bên trên có lít nha lít nhít phù văn, hắn nhìn liền nghĩ nhặt lên chiếm làm của riêng.

“Liền xem như thế, chư vị đều là vọng tộc chân tu, cũng không phải vô danh tán tu gì, lại cũng sẽ sợ?” Chung Đĩnh Phong nói.

Trong những người này, chỉ có Lân Phù Tử sợ, hắn cảm giác đến đối phương chói tai vô cùng, mỗi câu đều như đâm phế quản của mình.

“Hừ!”

Lân Phù Tử nhìn đến mọi người cũng không nói gì thêm, cũng chỉ có thể hừ lạnh một tiếng.

Đúng lúc này, trong sương mù như có gió đang cuộn trào, ánh đèn trong tay Triệu Phụ Vân lóe lên, tia sáng xuyên thấu mê vụ, mê vụ mở rộng, có một đạo nhân chạy ra, là Trương Đồng.

“Trương Đồng, người đường huynh đâu?” Văn Khê nhanh chóng hỏi.

“Ta đường huynh, hắn, hắn bị đột nhiên xuất hiện dục nhân cho tập sát.” Trương Đồng chưa tỉnh hồn, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng hốt sợ hãi.

“Mọi người cẩn thận.” Triệu Phụ Vân đột nhiên nói.

Đối với Triệu Phụ Vân, mặc kệ là Văn Khê vẫn là Văn Vân đều rất chân thành đối đãi.

Lân Phù Tử cũng nhìn chăm chú về phía mê vụ, mặc dù hắn vẫn chưa cảm giác được trong sương mù có gì.

Chung Đỉnh Phong cũng không có cảm giác được nguy hiểm gì, hắn từ nhận linh giác của mình nhạy cảm, từng ở trong núi tĩnh tu ba năm, cảm giác trong núi tảo thú phi cầm rắn kiến, dùng đến rèn luyện tự thân linh giác.

Hắn không có cảm giác được, nhướng mày, lại sau một hồi, cảm thấy trong sương mù có sóng chấn động bé nhỏ, giống như có mãnh thú chính lấy đi sẵn tư thái từng bước một tới gần.

Mà lại, không chỉ có một cái, là hơn mười cái, về phần càng xa xôi mê vụ còn có hay không, hắn lại không cách nào xác định.

Trương Đồng trong lòng sợ hãi, hắn biết những đạo binh này cường đại, phù văn trên thân đạo binh mang cho những đạo binh này năng lực, so với Trúc Cơ tu sĩ cũng không kém.

Hắn không khỏi hướng bên người Triệu Phụ Vân tới gần mấy phần, hắn cảm thấy ánh đèn này có thể cho mình nhiều một chút cảm giác an toàn.

Chung Đỉnh Phong nhìn đến mọi người tựa hồ đem Triệu Phụ Vân làm chủ tâm cốt, lại hừ lạnh một tiếng,

nói: “Chỉ là đạo binh, ta Chung Đĩnh Phong cũng phải đi xem một chút đến tột cùng có năng lực gì.”

Trong tay hắn nâng một đặng châu, xông vào trong sương mù, trên đèn châu tán phát quang mang xua tan phía trước mê vụ.

Mà Lý Sĩ Bình kia cũng nhẹ lay động kim cốt phiến trong tay, nói: “Lý mỗ cũng nghĩ kiến thức một chút.”

Nói xong hắn cũng xông vào sương mù.

Văn Khê muốn mở miệng gọi lại bọn hắn, nhưng cuối cùng cũng chưa mở miệng, bởi vì nàng biết, có chút sự tình có ít người, nhất định phải tự mình đã từng thấy mới biết được.

“Chúng ta cũng đi qua.” Văn Khê nói.

Triệu Phụ Vân không nói gì, nhưng hành động lại cho thấy ý kiến của hắn.

Chỉ thấy hắn đưa tay ở trên ánh đèn vẫy một cái, có một sợi ánh đèn hỏa diễm đúng là bị ngón tay của hắn bốc lên, tung bay ở không trung, quang mang lấp lóe, hoảng hốt ở giữa, hóa làm một con hỏa điều bay lên bầu trời, xua tan một mảnh mê vụ.

Liên tiếp bốc lên bốn sợi hỏa diễm, hóa thành bốn con hỏa điều, phóng hướng vị trí của Chung Đĩnh Phong cùng Lý Sĩ Bình.

Triệu Phụ Vân bọn hắn cũng đi theo, hỏa điều xua tan

mê vụ, bọn hắn nhìn thấy Chung Đĩnh Phong cùng Lý Sĩ Bình hai người thể mà bị hơn mười cái thú nhân đao binh cao lớn vây vào giữa.

Mà lại những đao binh kia cùng không giống đao binh lúc trước bọn hắn giết, trong những đao binh này, có bốn cái trong tay cầm khiên tròn cùng đao, bọn hắn nhìn qua thấp nhỏ một chút, nhưng thân hình càng thêm mạnh mẽ linh động.

Ở giữa mỗi hai cái đao thuẫn binh, lại có một cái đao binh cao lớn cầm trường thương.

Chỗ xa hơn, thì có hai cái đao binh cao thon, hai mắt hiện kim quang, trong tay đều cầm một cây cung lớn.

Tổng cộng mười người, tựa hồ là một tiểu đội.

Vượt quá mọi người dự kiến chính là, Chung Đĩnh Phong cùng Lý Sĩ Bình hai người xông tới thể mà một cái đều không giết được.

Mười người tiểu đội này, phối hợp cực giai, trong tay tám chắn kia lại có thể ngăn cản pháp thuật, thân thể của bọn hắn cứng cỏi cường tráng, bình thường pháp thuật rơi trên người bọn hắn, cũng không thể mang cho bọn hắn tổn thương trí mạng.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, tay trái Chung Đĩnh Phong cầm đằng châu, tay phải cầm kiếm, trên đằng châu thỉnh thoảng bộc phát ra đến loá mắt bảo quang, mỗi lúc này, liền sẽ có một hoặc hai cái đao binh ngưng lại thân thể, giống như bị bảo quang định trụ thân hình, hoặc là định

trụ thân hồn.

Lúc này nếu là một chọi một tự nhiên có thể chém giết, nhưng mà những đạo binh này lại có phối hợp, mỗi lúc này, đạo binh không bị định trụ thân hình lại tấn công mạnh tới.

Vô luận là Chung Đĩnh Phong muốn giết chết, vẫn là kim phiến trong tay Lý Sĩ Bình phiến ra cuồng phong, đều không thể hữu hiệu đánh giết.

Triệu Phụ Vân phát hiện, trên tám thuấn của những đạo binh này tựa hồ có định phong huyền diệu, có thể khẳng định đạo binh này nhất định là trên chiến trường tinh nhuệ.

Truyền thuyết trước kia chinh phạt động thiên, để đối phó đạo binh, khó tránh khỏi sẽ có thật nhiều cỡ lớn pháp thuật, tỉ như diên đảo âm dương, bày ra đầy trời mê vụ, khiến đạo binh tìm không thấy phương hướng, đem bọn hắn vây khốn, hoặc nâng lên pháp phong, đem đạo binh thổi đi.

Nên có chút đạo binh trên vũ khí liền có định phong phù chú, có chút đạo binh hai mắt có thể khám phá mê huyễn.

Lại hoặc là tích thủy, tích hỏa các phù chú.

Đột nhiên, có một đạo kim sắc tiễn quang từ đằng xa phóng tới, mục tiêu thế mà là Lý Sĩ Bình.

Phiến trong tay Lý Sĩ Bình phiến ra cuồng phong, muốn

đem mũi tiễn kia thổi ra, nhưng mà mũi tiễn kia đúng là có năng lực phá phong, trực tiếp xuyên thủng gió, gió ở dưới tiễn tán loạn.

“A!” Văn Kỳ kinh hô một tiếng.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, chỉ thấy Lý Sĩ Bình há mồm phun một cái, trong miệng phun ra một thanh kim sắc gió, một đạo mũi tiễn kia ở trong kim sắc gió nháy mắt hóa thành bụi.

Kim quang thổi tan tiễn quang, còn thuận thế thổi tới trên thân một đạo binh cầm trường thương, đạo binh này muốn thừa cơ xông tới ám sát Lý Sĩ Bình, nhưng mà kim phong cuốn qua cổ của hắn, đạo binh đầu lâu nháy mắt từ trên đầu rớt xuống, máu tươi dâng trào.

“Tốt, Lý sư huynh lợi hại.” Văn Kỳ mở miệng tán dương.

Lân Phù Tử nghe thấy trong lòng cảm giác khó chịu, trong tay lại một lần nữa xuất ra Long Thủ Tán Thần Tiên, vừa mới Tán Thần Tiên này bởi vì bị trọng kích qua, để pháp niệm hắn kèm ở trên đó bằng tán, từ đó làm bị thương bản thân hắn.

Hiện tại cảm, linh quang có chút tối nhạt, lại đem thu hồi, sau đó lấy ra một phù lục.

Phù này là hắn tác phẩm đặc ý, tên là Sơn Nhạc Trấn Thần Phù.

Cảm ngộ một điểm sơn thần chi ý, dùng bút mực họa trên phù giấy, viết Thần danh, tăng thêm pháp tính cùng

thần uy.

Tám phù lục này cầm lên có một tầng vàng đất quang huy bao phủ, lúc xuất ra, hư không liền như có mấy phần trầm ngưng.

Hắn hơi tập trung tĩnh khí, pháp niệm tiện tay niết ở trên lá bùa, pháp niệm quán chú, vung ra, một đạo pháp phù kia vung ra một nháy mắt, đúng là tản ra thành mười điểm màu vàng đất ánh sáng.

Mỗi điểm đều rơi trên thân một cái đạo binh.

Chỉ một sát na, trên thân mỗi một cái đạo binh đều bao phủ thổ hoàng sắc ánh sáng, sau đó bọn hắn cả đám đều trầm ngưng, giống như bị trấn áp lại.

Cơ hồ là một nháy mắt, Lý Sĩ Bình lại phun kim phong, nháy mắt liền lại cuốn qua cổ ba người.

Mà Chung Đỉnh Phong ở trong nháy mắt này, cả người đột nhiên ở trong quang hoa đặng châu của hắn lắc ra ba người, mỗi một người đều cầm một thanh kiếm, bóng người xuyên qua lắc lư, kiếm quang lướt qua, mỗi một cái đạo binh đều đầu thân tách rời.

Trong nháy mắt, nguyên bản đạo binh vây lấy bọn hắn đều đổ xuống, chỉ còn nơi xa hai cái cầm cung đạo binh.

Lúc hắn nhìn lại, phát hiện trong hai cái đạo binh cầm cung, một cái trên thân hỏa diễm thiêu đốt, một cái lại bị một cái vòng tròn pháp khí cho trói buộc chặt.

Chung Đĩnh Phong trên mặt cũng không có sắc thái vui mừng, ngược lại trướng đỏ mặt, nói: “Ta không cần các người trợ giúp, chỉ là đạo binh, ta chỉ cần thấy rõ nó hư thực, tự có thể giết chết.”

Lân Phù Tử lại nói: “Chờ người thấy rõ hư thực, chỉ sợ cũng đã bị đối phương nhìn thấu pháp thuật.”

Triệu Phụ Vân lại không để ý đến hắn, mà là đối Văn Vân nói: “Người lại hỏi cái này, xem bọn hắn tiến đến bao nhiêu người, là thế nào tiến đến.”

Mọi người lập tức không nói thêm gì nữa, cùng Văn Vân đi tới trước mặt thân thể đạo binh cầm cung kia, Văn Vân mở miệng tra hỏi, nhưng đối phương lại một tiếng cũng không nói.

Chẳng những không trả lời, ánh mắt của đối phương lại tỉnh táo quỷ dị, rõ ràng nằm trên mặt đất, lại không có chút nào sợ hãi, ngược lại giống như đang dò xét lấy mọi người.

Đột nhiên, trong mắt của hắn quang vận biến quỷ dị, giống như vòng xoáy nổi lên, trong lòng Triệu Phụ Vân sinh ra một luồng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Ánh đèn trong tay hắn lắc một cái, trên đèn một đoàn ánh đèn dâng lên, hướng trên thân đạo binh kia nhào xuống, trực tiếp nhào vào trên đầu.

Trương Đồng thấy cảnh này, trong lòng quýnh lên, nói: “Làm sao liền đốt, không mang về tra hỏi sao?”

Chỉ là hần mới nói xong, Văn Khê lại tiếp lời nói: “Đạo binh đều có thể làm dung khí cho thần hàng, vừa mới đạo này binh ánh mắt lạnh lẽo, đã bị Binh Chủ thần hàng, chúng ta nếu mạo muội mang về chỉ sợ chính là vì hần dẫn đường, sợ ý một chút, chúng ta nơi này còn sẽ có người trúng nó pháp thuật, đó chính là đại phiền toái.”

Trương Đồng há to miệng không nói gì, chỉ là thần sắc, nhiều hơn mấy phần buồn bã, nghĩ đến đường huynh của mình, ở gia tộc cũng là được sủng ái, chưa từng nghĩ sẽ chết trong Thiên Phủ bí cảnh này.

“Dực nhân đạo binh trước đó giết chết ta đường huynh chưa từng xuất hiện, không biết nó tránh ở nơi nào.”
Trương Đồng nghĩ đến điều này, lớn tiếng nói.

Trong lòng mọi người giật mình, nhìn mê vụ này, chỉ cảm thấy khắp nơi trong sương mù đều nguy hiểm.

“Có cái gì đáng sợ, ta Chung Đỉnh Phong đang muốn đi gặp một lần hần, có thể giết Trương Hòa, chưa chắc có thể giết được Chung Đỉnh Phong ta.” Chung Đỉnh Phong lớn tiếng nói: “Các người ở đây tiếp tục thu thập, cách Thiên phủ khai phủ còn có ít ngày, ta đi tìm điều nhân kia.”

Chung Đỉnh Phong nói xong thế mà cầm đăng châu đi vào trong sương mù.

Văn Ý lại là hô một tiếng, không thấy Chung Đỉnh Phong trả lời, nàng lập tức đi theo.

Trong truyền thống của Ly Sơn, mời người đến bảo vệ

mình thu thập các loại tài nguyên trong Thiên phủ, sẽ không thể để người khác chết ở bên trong, là tình nguyện mình chết ở chỗ này, cũng tốt nhất đừng để người mời tới chết ở bên trong.

Thấy cảnh này, Văn Khê trong lòng khẩn trương, trong sương mù còn gặp nguy hiểm, mọi người tốt nhất đương nhiên là tập hợp một chỗ.

“Ta đi tìm bọn họ, các người ở đây cẩn thận một chút, miễn cho bị tiêu diệt từng bộ phận.” Triệu Phụ Vân nói xong cầm đèn đuổi vào trong sương mù.

Những người còn lại nhìn nhau, vừa rồi cũng đều cảm nhận được đạo binh kia lợi hại, trong lúc nhất thời, cũng đều không có ý nghĩ muốn phân tán.

“Chúng ta không bằng ở chỗ này một bên thu thập, một bên chờ bọn hắn đi.” Văn Vân nói.

“Cũng tốt, có Triệu sư đệ tại, bọn hắn nên không có việc gì.” Văn Khê nói.

Lý Sĩ Bình bên cạnh lại là hỏi: “Không biết vị Triệu huynh này, đến tột cùng là lai lịch ra sao.”

Lý Sĩ Bình kỳ thật cũng không nhìn thấy Triệu Vân xuất thủ, vừa mới nhìn thoáng qua thấy hắn cầm xuống hai cái cầm cung đạo binh, lại không thể nhìn ra bao nhiêu thứ, bởi vì đó là một loại nắm chắc thời cơ, hắn cũng ở sau khi đạo binh bị định thân, một sát na liền giết ba cái.

Văn Khê thì nhìn một chút Văn Vân, Văn Vân thì trầm

ngâm một chút, nói: “Thật có lỗi, thân phận của Triệu sư đệ hiện nay không tiện lộ ra, nếu người muốn biết, có thể trực tiếp hỏi hắn, hắn nếu chịu nói, tự nhiên sẽ trả lời.”

“Đúng là thần bí như vậy sao?” Trương Đồng kinh ngạc nói.

Mà Lâm Phù Tử thì đối với Triệu Phụ Vân pháp thuật, sinh ra mấy phần cảm giác kinh diễm, hắn là nhìn thấy Triệu Phụ Vân đem đạo binh đánh cho mình chạy trốn giết chết.

Pháp thuật kia cử trọng nhược khinh, uy lực to lớn, ngự bảo thuật đồng dạng huyền diệu, rõ ràng tất cả mọi người là Trúc Cơ tu vi, nhưng đáng vẻ lúc thi pháp của đối phương, lại làm cho hắn cảm giác đối phương thâm bất khả trắc.

Triệu Phụ Vân đuổi theo, nhưng cũng không có truy rất căng.

Hắn muốn cho đối phương cơ hội, nếu không, đầy trời mê vụ này, một người biết bay, lại làm sao có thể tìm được đến.

Có đôi khi, con mồi, tất cả mọi người là tương hồ.

Chương 160 : Bia đá

Ở trong cảm giác của Triệu Phụ Vân, đạo binh giống như đều trí tuệ không phải rất cao.

Dù sao ở trên người cố định phù văn, lại thông qua đặc biệt phương thức huấn luyện, ở trong những hoàn cảnh đặc thù, đem nhục thể của bọn hắn tiến hành cải tạo, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng tâm chí.

Mà lại, có chút thì sẽ ảnh hưởng thọ nguyên, tỉ như Xích Viêm đạo binh, nếu bởi vì chinh phạt quá nặng, câu thông Xích Viêm Thần Quân quá tấp nập, như vậy những Xích Viêm đạo binh này sẽ có khả năng đốt cháy bản thân, sẽ trên chiến trường hóa thành củi, cùng địch cùng vong.

Triệu Phụ Vân ném đi Xích Viêm Thần Đăng cầm trong tay, hắn miệng khẽ hấp, đèn kia ở trong hư không hóa làm một đạo lưu quang chui vào trong miệng của hắn, sau đó một mực chui vào trong đan điền khí hải, cùng một đạo phù lục hợp lại cùng nhau.

Hắn có chút tĩnh khí nhìn chăm chú, đưa tay đặt tại mi tâm của mình, sau đó trong lòng mặc niệm nói: “Thái Hư Sắc Lệnh: Ân!”

Đạo pháp chú này nhất xuất, cả người hắn đột nhiên giống chìm vào hư không, cấp tốc biến mất.

Mê vụ phiêu dãng, nơi này giống như chưa hề từng có người.

Triệu Phụ Vân đi theo sau lưng Văn Ý cùng Chung Đĩnh Phong, Văn Ý nhìn qua tính tình tương đối mềm, nhưng lại cũng không phải người không biết hung hiểm, nàng theo sau Chung Đĩnh Phong, thỉnh thoảng nói khuyên nhủ một hai tiếng.

Chung Đĩnh Phong ngay từ đầu không để ý đến, chỉ là buồn bực tìm, nhưng sau khi trong sương mù tìm một hồi, lại không nhìn được, nói: “Trước đó gia tổ để cho ta tới giúp đỡ Ly Sơn các người nhập Thiên Phủ Thái Tập, ta vốn không quan trọng, nhưng Ly Sơn các người cự ta mà tiếp nhận Triệu Phụ Vân kia, đây là đối với ta cùng Chung gia nhục nhã, ta nhất định phải tới đây, chính là muốn chứng minh, pháp thuật của Chung Đĩnh Phong ta, tuyệt không so với người khác kém.”

Hắn cũng nghĩ đến khả năng Triệu Phụ Vân là tới từ đại phái, chỉ có đại phái mới có như thế tu vi pháp thuật cùng khí độ, hắn làm một con em thế gia, nhưng trong lòng vẫn không phục.

Trước đó không có gặp phải nguy hiểm còn đang chờ mong nguy hiểm đến, mà sau khi nguy hiểm đến, hắn lại bị đạo binh hắn xem thường vây khốn nhất thời không cách nào thủ thắng.

Ở dưới nhiều người chú ý như vậy, trong lòng xấu hổ, cho nên mới sẽ lao ra tìm kiếm đạo binh cường đại nghe nói vẫn tồn tại kia, hắn muốn đem trăm giết, sau đó đi chứng minh chính mình.

Chỉ là nổi giận dùng dùng nhập mê vụ, lại cũng tìm

không thấy gì.

“Chung sư huynh danh tiếng, trong núi sớm nghe thấy, nhưng Hàm Tú Phong mời Triệu sư đệ, là đệ tử của hảo hữu cận sư cô, bốn phong Ly Sơn chúng ta thuộc về một phái, nhưng cũng sẽ không can thiệp vào sự tình nội bộ của nhau.”

Trong lòng hắn vẫn tức giận, nhưng đúng vào lúc này, bầu trời có tiếng vang.

Một đạo lôi quang như tia sáng khúc chiết rơi xuống.

Chung Đỉnh Phong quá sợ hãi, đăng châu trong tay dâng lên bảo quang, điện quang rơi trên bảo quang, bảo quang đúng là cùng điện quang nổ tan.

Ngay sau đó, trong bầu trời có một đoàn ác phong lao xuống, hắn nhìn thấy một cái dực nhân sau lưng mọc lên hai cánh lao xuống, nó một tay cầm chùy, một tay cầm xử, một cổ khí thế hung ác vô cùng, giống như từ trong núi thâm biển máu giết ra đến.

Chung Đỉnh Phong thân thể nhoáng một cái, lắt thành ba bóng người, không lùi mà tiến, đúng là hướng dực nhân kia trùng sát đi, nhưng mà dực nhân kia lại một lần nữa dùng trong tay chùy gỗ xử, chói tai âm thanh âm vang lên, Chung Đỉnh Phong ba đạo nhân ảnh ở trong thanh âm này, đúng là sát na cứng nhắc, hai đạo trong đó nháy mắt tán loạn.

Đồng thời trong mắt của hắn, nghênh đón tới chính là một cái đại chùy.

Hắn cảm thấy mình muốn chết rồi.

Ý nghĩ này chỉ là trước khi chết sợ hãi chiết xạ.

Liền lúc này, trong mắt của hắn nhìn thấy một vòng ô hồng quang huy rơi trên thân dục nhân kia, dục nhân chùy nguyên bản muốn đánh về phía hắn lại lật lên, đánh vào ô hồng quang quyền kia.

Quang quyền bị đánh bay đi, ngay sau đó cả bầu trời đột nhiên phát sáng lên, nguyên bản mê vụ nháy mắt như tuyết bị nước nóng tan rã.

Quang hoa loá mắt, như có nắng gắt mới lên.

“Triệu sư đệ đến.” Văn Ý kinh hãi.

Ngay sau đó trong hư không liền vang lên âm thanh pháp chú.

“Xích Viêm Sắc Lệnh:... .”

Chỉ là hắn còn không có niệm đi ra ‘Đốt’ tự kia, dục nhân chùy cùng xử cũng đã gõ cùng một chỗ, chói tai thanh âm rơi trong tai Triệu Phụ Vân, giống như trực tiếp đâm vào trong lòng, để hắn pháp chú sung mãn pháp ý kia, lại giống như khí cầu bị đâm thủng.

Hắn lập tức ngậm miệng, ngưng ý.

Mà dục nhân đạo binh lại là ngay cả Chung Đỉnh Phong đều không có giết, trực tiếp ở trong hư không cong

người bay lên, chui vào sương mù, mà lúc này, trong mắt của bọn hắn, cũng nhìn thấy một đạo hồng quang vạch qua bầu trời, đuổi theo hướng dực nhân đạo binh thoát đi.

Chung Đỉnh Phong đã tỉnh lại, nhìn thấy quang hoa đột nhiên phủ kín, nhưng lại cấp tốc đi xa, hắn biết rất rõ mình đã được người đã cho mình nhục nhã Triệu Phụ Vân cứu,.

Hắn trong lúc nhất thời không biết nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn bầu trời, qua một hồi lâu mới lên tiếng: “Thiên hạ hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, thiên hạ tu sĩ sao mà nhiều, ta bất quá là ở một nơi nho nhỏ xưng hùng, được tộc nhân tán dương liền xem thường thiên hạ tu sĩ, thực không biết trời cao đất rộng.”

Văn Ý thấy hắn tỉnh lại nói nhiều như vậy, đúng là trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Đi thôi, chúng ta đi cùng mọi người hội hợp, Văn Ý sư muội.” Chung Đỉnh Phong nói.

“A, tốt.”

... ..

Triệu Phụ Vân đuổi theo dực nhân đạo binh kia, cũng không khó, hắn Kim Ô Thần Quang Độn Pháp nhanh chóng vô cùng, mặc dù bởi vì cảnh giới tu vi nguyên nhân, bất quá tu thành đệ nhất trọng, nhưng độn pháp này nhanh như ánh sáng, rất nhanh liền đuổi kịp dực nhân đạo binh kia.

Lúc trước hắn từ một nơi bí mật gần đó, nhìn thấy dực nhân đạo binh này hai khí tấn công phát ra điện quang, uy lực kinh người.

Đang truy kích, hắn còn cẩn thận không muốn bị điện mang của đối phương đánh lén, nhưng mà lại phát hiện dực nhân này chỉ một mục trốn.

Kiếp Pháp phù lục trong đan điền của Triệu Phụ Vân cũng không có mang đến cảm giác nguy hiểm cho hắn.

Hắn không khỏi nghĩ, chẳng lẽ điện mang kia cũng không phải tùy thời đều có thể phát ra.

Nghĩ đến đây, liền cảm giác rất có thể.

Dù sao bọn hắn chỉ là đạo binh, hết thảy năng lực đều đến từ trên thân phù văn, ngưng khắc phù văn thu nạp giữa thiên địa nguyên khí, hình thành pháp lực trong thân thể.

Cuối cùng không giống như tu sĩ, có đan điền khí hải có thể chứa đựng pháp lực, không hề đứt đoạn thuần hóa ngưng luyện, mà lại binh khí trên tay hắn, nhất định cũng không giống tu sĩ sử dụng pháp khí như vậy, mà hắn là cũng giống phù văn trên người hắn, cần phải không ngừng hấp thu nguyên khí giữa thiên địa, sau đó chuyển hóa thành một cỗ năng lượng.

Hắn rất nhanh liền đuổi kịp.

Pháp ý tại trong ngực áp ủ, tùy theo đọc lên: “Thái Hư

Sắc Lệnh... .”

Theo pháp chú này nhất xuất, mê vụ trong hư không một sát na này đều như sôi trào, lại giống như được trao cho sinh mệnh.

Lại giống nguyên bản ngủ đông hoặc tử vật, tại thời khắc này một lần nữa bị tỉnh lại.

Triệu Phụ Vân đưa tay phác họa trong hư không, ra một vòng tròn, vòng kia đem dục nhân trước mặt phác họa cùng một chỗ.

“Trói!”

Hào quang trong hư không, đầy trời sương mù, tại thời khắc này đều theo tay hắn mà động, cấp tốc vặn vẹo thành như dây thừng xà.

Chùy cùng xử trong tay dục nhân huy động, hư không chấn động, sương mù bay lên, nhưng một cỗ vô hình quán quanh lực lượng kia vẫn không có tán đi, ngược lại hình thành một mê vụ vòng xoáy.

Dục nhân gõ binh khí trong tay.

Nhưng khi thanh âm xuất hiện một sát na, Triệu Phụ Vân lại đọc lên một đạo pháp chú: “Trói “

Dục nhân thân thể cứng đờ, Triệu Phụ Vân lại một lần nữa thì thầm: “Trói!”

Một cỗ lực lượng vô hình trong hư không, đem dục nhân

chăm chú trối lại.

Dực nhân cấp tốc rơi xuống trên mặt đất, phịch một tiếng, Triệu Phụ Vân rơi xuống bên cạnh hắn, dực nhân trên mặt đất, giống như côn trùng bị tơ nhện quấn quanh.

Triệu Phụ Vân cố ý không dùng pháp khí pháp bảo, mà dùng pháp chú, có thể làm được những việc này, trong lòng hắn thật cao hứng.

Dực nhân hai tay vẫn nắm thật chặt chùy cùng xử, hắn cũng không muốn hỏi gì, há mồm phun một cái, một sợi ánh lửa rơi trên thân dực nhân, dực nhân lập tức bắt đầu cháy rùng rục, hắn ở trong lửa giãy dụa cũng không kịch liệt, Triệu Phụ Vân cảm thấy, khả năng cảm giác đau của hắn đã không miễn cảm.

Triệu Phụ Vân đem hai cái bình khí kia đều nhặt lên, cất ở trong không gian đại lượng bên hông.

Hắn lại há mồm phun một cái, một vòng lưu hỏa rơi vào lòng bàn tay hóa thành một ngọn đèn, xua tan một mảnh mê vụ, thầm nghĩ, Văn Vân cùng những người kia tập hợp một chỗ, sẽ không có sự tình, mình sao không thừa cơ quan sát Thiên Phủ bí cảnh này?

Bất quá, chỉ đi trong chốc lát, phát hiện Thiên Phủ bí cảnh này không biết lớn bao nhiêu, mình cũng không biết trong này có đồ vật gì, đi loạn khắp nơi cũng không nhìn thấy gì.

Liên lại bằng cảm giác đi hướng vị trí Văn Vân bọn hắn.

Cũng may bọn hán cũng không đi xa, sau khi Triệu Phụ Vân nói cho bọn hán kết quả, đều thở dài một hơi.

Chỉ là hán phát hiện sắc mặt của mọi người đều không tốt lắm. Đương nhiên, trong đó mặt lo lắng chủ yếu là Ly Sơn Phái mấy người sư tỷ, những nam tử khác, đều thần sắc khác nhau, khi Triệu Phụ Vân nhìn sang, có người hướng hán cười, có người thì gật đầu, mà Chung Đĩnh Phong thì cúi đầu trầm mặc.

Văn Vân thì nói cho hán, hai vị Chu vương thất một mực không có tới hội hợp.

Triệu Phụ Vân tả hữu xem xét, phát hiện xác thực không có.

Về sau, Văn Khê xuất ra một cái cái còi thổi lên, cái còi thổi ra ba ngắn một dài thanh âm, đây là tín hiệu tập hợp bọn hán ước định cẩn thận.

Nhưng đợi đã lâu, y nguyên không có gặp bọn hán đến tụ hợp.

Sắc mặt của mọi người đều thần sắc khác nhau, có lo lắng, lại có suy nghĩ sâu xa.

Thế là, Văn Vân đề nghị, trước đi mấy chỗ trọng điểm địa phương thu thập.

Trong Thiên Phủ bí cảnh này, những người khác tiến đến nhìn thấy đều là mê vụ, không phân biệt phương hướng, nhưng người Ly Sơn lại có thể ở trong sương

mù nhận biết phương vị cùng đường đi.

Về phần hai người vương thất kia, bọn hấn đương nhiên cũng biết.

Sau khi làm ra quyết định, hướng về một phương hướng tiến lên, Triệu Phụ Vân phát hiện nơi này có cung điện sụp đổ, nhưng cũng có dốc núi, căn bản là không cách nào xác định nơi này nguyên bản là địa phương nào.

Bảy lần quặt tám lần rẽ, rốt cục, bọn hấn tìm tới một gốc cây đào.

Cây đào kia nhìn qua rất già, rễ cây bộ vị già đen nhánh, như Bàn Long, giống như đã từng trải qua không ít sét đánh.

Phía trên phát ra tới nhánh mới, cũng là đoạn mất lại sinh, sinh lại dài.

Lúc này phía trên thế mà kết không ít quả.

Triệu Phụ Vân khẽ đếm, lại có ba mươi sáu quả, chính hợp Thiên Cương số lượng.

“Ba mươi sáu quả đào, vừa vặn, không có bị những vật kia chà đạp.” Văn Khê cao hứng nói.

Văn Vân ở bên cạnh giới thiệu những quả đào này, có thể tăng trưởng tinh nguyên trong thân thể.

Nhân thân tinh nguyên càng nhiều, liền có thể cấp tốc luyện hóa thành pháp lực.

Mà lại Văn Vân nói cho hần, tu sĩ được mời tiến đến, đều có thể thu hoạch được một quả đào. Nhưng các nàng thì mang ra ngoài giao cho sơn môn luyện chế thành đan dược.

Sau đó, bọn hần lại đi tới trước một tấm bia đá tàn tạ.

Bia đá kia cao lớn, phía trên khắc lấy một thiên trấn ma pháp chú.

Văn Vân nói cho hần, một thiên trấn ma pháp chú này thần bí khó lường, thường tụng có thể trấn tâm ma, nếu có thể viết trên giấy, hoặc khắc trên tấm bia đá, cũng đồng dạng có thể làm được trấn ma tác dụng.

Tất cả mọi người là lần thứ nhất tiến đến, biết đây cũng là một cơ duyên.

Thế là đều vây quanh trước Trấn Ma Thạch Bia, ở trong lòng đọc thầm lấy trấn ma pháp chú trên bia đá kia.

Triệu Phụ Vân nhìn phía trên chữ, thế mà không biết chữ nào, những chữ kia, giống như một con chim giương cánh, lại có chút chữ thì giống như rắn xoay ra khác biệt hình thái.

“Đây là Điều Thư Xà Thể, lại xưng là Long Phượng Huyền Văn, lại gọi Long Văn Phượng Chương.” Văn Vân ở bên cạnh Triệu Phụ Vân vì hần giải thích.

“Sự tỷ thật sự là học thức phong phú.” Triệu Phụ Vân không khỏi cảm thán nói.

“Là sư đệ tâm tư đều về việc tu hành, ta ngộ tính không bằng sư đệ, cho nên nhìn nhiều tạp thư một chút.” Văn Vân vừa cười vừa nói.

“Những chữ này chúng ta không biết, như thế nào học tập lĩnh ngộ?” Ở một bên, tâm tình sa sút Trương Đồng cũng không khỏi hỏi.

“Chỉ cần cảm thụ trong đó pháp ý liền có thể.” Văn Khê nói: “Chúng ta cảm thụ nó ý, ý rơi trong lòng, lại bằng vào chúng ta biết rõ văn tự đi viết ra sách, liền lại là một thiên trấn ma pháp chú mới.”

Nàng nói cùng suy nghĩ trong lòng Triệu Phụ Vân đồng dạng.

Theo Triệu Phụ Vân, vô luận là loại kiểu chữ nào, đều là vật dẫn cùng phương thức gánh chịu pháp ý, mà sau khi người cảm thụ cũng lý giải, cần dùng phương thức của mình viết ra sách, đây mới thực sự là năng lực.

Hắn nhìn từng cái văn tự kia, không biết trải qua bao nhiêu mưa gió, bia đá đã pha tạp, Triệu Phụ Vân cảm thấy, có thể dùng sức một kích liền đem đập bia, nhưng y nguyên có một cỗ nặng nề chi ý.

Mà dưới bia đá, Triệu Phụ Vân nhìn giống như một con rùa đen.

Hắn phản ứng đầu tiên là Đà Bia Bí Hí, một trong cửu tử của rồng, bởi vì phương diện này truyền ngôn quá nhiều.

Nhưng hắn rất mau nhìn rõ ràng, dưới tấm bia không giống như dáng vẽ của rùa, mà giống như người.

Là một người bị chặt đầu, người này tứ chi nằm rạp trên mặt đất.

Giống như muốn chống lên thân, dáng vẽ tứ chi dùng sức, nhưng chân cùng tay đều lâm vào bùn đất.

Hắn còn đi xung quanh nhìn, phát hiện mặt sau khắc một bức tranh, chỉ là một bức tranh này cũng đã pha tạp, nhìn không rõ lắm.

Chỉ mơ hồ có thể nhìn ra được, giống như hình ảnh một người, thiếu mặt, từ trên thân quần áo đến xem, là một tu sĩ mặc đại pháp bào, mang cao quan.

Hắn trở lại chính diện, dùng mình thần niệm cảm thụ pháp vận trên văn tự.

Khi suy nghĩ của hắn tiếp xúc đến một sát na, cảm giác gì đều không có, thậm chí ngay cả pháp ý dày đặc mà cảm giác nặng nề trước đó lần đầu tiên nhìn thấy kia cũng không thấy.

Hắn không khỏi nhắm mắt lại, dùng phương thức mình từng ngộ pháp trên Thiên Đô Sơn, tĩnh tâm, ngưng thần, ở trong định cảnh, buông lỏng linh giác phát tán của mình.

Chậm rãi, nguyên bản bình tĩnh tâm hồ, sinh quang cảnh, trong quang cảnh sinh ra huyền tượng.

Hắn phảng phất nhìn thấy một tòa bia đá xuất hiện trước mặt mình, bia đá kia nhìn qua nặng nề, cao lớn, trang nghiêm, thần thánh.

Mình đứng dưới tấm bia đá vô cùng nhỏ bé, giống như là sâu kiến.

Mà vẫn tự trên tấm bia đá thì lóe ra kim quang nhàn nhạt.

Triệu Phụ Vân nhìn chữ trên bia đá kia, hắn nhìn không hiểu, nhưng khi hắn dùng ý thức của mình đi miêu tả, liền có một tia minh ngộ xuất hiện ở trong lòng.

Ở trong lòng hắn, sao chép miêu tả lấy chữ trên tấm bia đá.

Chương 161 : Mộ viên

Triệu Phụ Vân giờ khắc này, tất cả suy nghĩ đều đang vẽ viết một thiên Trấn Ma Pháp Chú.

Vẽ một lần lại một lần, chậm rãi, trong tai hắn nghe tới tụng chú âm thanh.

Âm thanh tụng chú này không biết từ đâu lên, phảng phất từ không trung đến, như ánh sáng như mưa rơi xuống, rơi vào trong lòng, lại tiếp, liền như trong tâm linh gây nên vô số suy nghĩ cùng một chỗ bắt chước, cùng chú âm kia hợp xướng.

Phảng phất đồng ruộng ban đêm vô số ếch kêu, trong một sát na, trong lòng hắn thể mà vang lên một mảnh tụng chú âm thanh.

Cả người hắn ý thức phảng phất muốn bao phủ ở trong tụng chú âm thanh này, loại tráng kiện cường ngạnh Trấn Ma Pháp Chú kia, phảng phất để người suy nghĩ đều muốn tán đi, chỉ nghe thấy Trấn Ma Pháp Chú kia, cái khác đều quên.

Bất quá, hắn lại không có từ bỏ mình vẽ, cứ việc lúc này vẽ phi thường gian nan, hắn vẽ ý thức cùng ý nghĩ đều muốn tán.

Nhưng hắn vẫn kiên trì, chậm rãi, những chú âm kia từ phân loạn biến đều nhịp, biến càng thêm hùng vĩ, biến thành chân chính thông thiên pháp chú.

Không biết qua bao lâu, nguyên một thiên Trần Ma Pháp Chú đều hóa làm một chữ.

“Trần!”

Chữ này cùng Thái Hư Linh Văn sâu trong tâm linh của hắn phù hợp một chỗ.

Nhưng mà rõ ràng là một chữ Trần, lại giống như vô số thanh âm chồng lên nhau, trong ý thức của hắn, hóa làm một điểm linh quang, rơi vào trong màn trời khí hải, treo ở trên màn trời, như một viên tinh thần hiện ra ánh sáng nhạt.

Khi hắn mở to mắt, liền minh bạch, mình lại được một đạo pháp ý.

Hắn khó mà nói là mình ngộ được, hắn cảm thấy cái này nên tính là truyền thừa, là chịu đựng lấy cùng loại với quán đỉnh truyền pháp, cho nên mình thu hoạch được.

Chính như hắn vẽ, không phải trống rỗng vẽ, mà vẽ người khác pháp, nhưng mặc dù như thế, cũng là học xong.

Người bên cạnh cũng sớm đã mở mắt, Cát Văn Vân liền đứng ở bên cạnh, những người khác cách xa một chút, khi Triệu Phụ Vân mở to mắt đều nhìn qua, trong mắt đều thấu ao ước.

Bởi vì vừa mới một khắc này, bọn hắn rõ ràng cảm thấy trên thân Triệu Phụ Vân xuất hiện pháp vận giống như tám bia đá này.

“Sư đệ quả nhiên ngộ tính cực giai.” Văn Vân nói: “Ta nghe sư phụ nói, một tòa Trấn Ma Thạch Bia này ở đây, qua nhiều năm như vậy, có thể từ đó ngộ được Trấn Ma Pháp Chú lác đác không có mấy, lần trước thu hoạch được Trấn Ma Pháp Chú vẫn là Tuân sư bá.”

Văn Vân phi thường cảm thán.

Triệu Phụ Vân cảm thấy Tuân sư có thể từ bên trong thu hoạch được pháp chú không có gì lạ.

Lúc này, Lý Sĩ Bình ôm quyền nói: “Triệu huynh quả nhiên lợi hại, mọi người cũng ở trước Trấn Ma Thạch Bia này, nhưng chỉ có Triệu huynh đoạt được.”

Văn kỳ, Văn Khê, Văn Ý bọn hắn đều chúc mừng Triệu Phụ Vân, Chung Đỉnh Phong thì càng trầm mặc, vừa mới lúc hắn đi cảm giác, chỉ cảm thấy mình thành người bị đè dưới Trấn Ma Thạch Bia.

Hắn cố gắng giãy dụa thật lâu, làm sao cũng giãy dụa không ra, cuối cùng sau khi nhận mệnh, hết thở cũng đều tán đi, hắn tỉnh lại mới biết được đây là huyền tượng thôi.

Người khác ngộ pháp, mình lại bị trấn áp.

Điều này khiến tâm cao khí ngạo Chung Đỉnh Phong sinh ra mãnh liệt khó chịu, lâm vào một loại hoài nghi bản thân.

Trương Đồng thì ở một bên, xem đi xem lại, vừa mới

trong cảm xúc của hắn, hắn cảm giác mình bị trấn áp thành tro bụi, qua thật lâu ý thức mới trở về, chỉ có hoàn toàn trắng bạch, cái gì cũng không thu hoạch được.

Mà Lý Sĩ Bình thì lâm vào một mảnh tụng niệm pháp chú thanh âm, thành tụng niệm pháp chú một viên, cuối cùng khi tỉnh đến, âm thanh tụng chú kia phảng phất vẫn bên tai, ngược lại cũng không phải không có thu hoạch, cả người ý niệm giống như cường tráng một chút.

Về sau theo thứ tự đi mấy điểm thu thập lớn, mà Triệu Phụ Vân thì ở đây cảm thụ loại Quy Khư pháp vận kia, loại cảm giác này cực kì huyền diệu, mặc dù không giống như Trấn Ma Pháp Chú như thế một đứng liền lĩnh ngộ, nhưng cũng để hắn tìm tới cảm giác.

Ngay từ đầu nhân viên thu thập chủ yếu là bốn nữ tu Ly Sơn, về sau phát hiện không có nguy hiểm gì, mọi người lại cẩn thận cấm kỵ, cho nên liền cùng một chỗ, chỉ lưu Triệu Phụ Vân trông coi, một ngọn đèn của hắn xua tan một mảnh mê vụ.

Bốn con hỏa điều như mặt trời nhỏ tuần tra bốn phương tám hướng.

Triệu Phụ Vân thì theo chân đám người, trầm mặc không nói một lời, hắn đang cảm thụ một phiên thể giới này.

Loại cảm giác vạn vật Quy Khư kia, phiên thiên địa này chính đang trình diễn.

Đồng thời, mọi người cũng đang tìm người của Chu gia,

việc này ép trong lòng bốn vị Ly Sơn, nếu Đại Chu vương thất đến hỏi, đối với Ly Sơn đến nói là một phiền toái không nhỏ.

Thậm chí Ly Sơn bốn nữ đều sinh ra ý nghĩ không thu thập, mọi người đi tìm hai người kia.

Nguyên bản đến mấy điểm thu thập lớn, chính là nghĩ xem bọn hắn có tới nơi này hay không, lại phát hiện cũng không có vết tích bọn hắn đến.

Triệu Phụ Vân cũng kỳ quái, chẳng lẽ bị những đạo binh của Già Lam thần quốc bắt đi rồi?

Chẳng lẽ trong sương mù còn có những người khác?

Điều này cũng là nguyên nhân mọi người tập hợp một chỗ, bởi vì lo lắng trong sương mù còn có những đạo binh kia, hoặc tồn tại càng cường đại hơn.

“Chúng ta đi con đường bọn hắn thu thập kia tìm tiếp.” Văn Khê nói.

Thế là, sau khi mọi người thu thập ở điểm này, liền đi theo Văn Khê, đi tới con đường Chu gia hai huynh đệ thu thập kia.

Khi bọn hắn đi qua một bầy tượng đá, Triệu Phụ Vân cảm thấy nguy hiểm.

“Chờ một chút.”

Mọi người nghe hắn, ngừng lại.

“Trong này có nguy hiểm.” Triệu Phụ Vân nói xong, một con hỏa điều liền bay vào trong bầy tượng đá kia.

Triệu Phụ Vân là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tượng đá như vậy.

Nơi này giống như mộ viên, mỗi một tòa tượng đá lại giống một tòa mộ bia.

Từng tòa tượng đá, lấy một loại tư thế quỳ xuống đất hướng về một phương hướng, lộ ra túc mục lại quỷ dị.

Hỏa điều bay vào trong đó, hẳn muốn thấy rõ nguy hiểm ở nơi nào.

Đi tới nơi trung tâm nhất, thì nhìn thấy một tòa, đại thạch tượng kia đối mặt với đông đảo tiểu thạch, là đang ngồi, nhưng phía sau tượng đá đang ngồi giống như có một ngôi mộ lớn.

Tượng đá đang ngồi đầu đã vỡ ra, giống như bị cự lực gì đập phá đầu.

Toàn bộ bầy tượng đá không biết trải qua bao nhiêu tuế nguyệt.

Mà ngôi mộ lớn kia cũng có vết rách.

Chỉ là khi Triệu Phụ Vân thông qua Hỏa Diễm Điều thấy rõ ràng tình hình trước mộ, lại giật nảy mình, bởi vì hẳn nhìn thấy trước mộ có hai người quỳ ở nơi đó.

Hai người quỳ đầu rạp xuống đất, nằm rạp trên đất, đầu hướng mộ lớn.

Trong lòng của Triệu Phụ Vân không khỏi cảm giác được một tia hàn ý, loại hàn kia không phải lạnh, mà là âm trầm, hần đề xuống cảm giác trong lòng này, suy nghĩ khẽ động, Hỏa Diễm Điều bay thấp xuống, hần muốn lại tới gần một chút, lại thấy rõ một chút.

Đột nhiên, trong tai của hần phảng phất nghe được thanh âm có người thổ khí, thanh âm kia giống như thổi đèn.

“Hô!”

Gió không biết từ đâu mà tới.

Hỏa Diễm Điều của hần nháy mắt diệt đi.

Xích Viêm Thần Đăng trong tay Triệu Phụ Vân thế mà lung lay, hần lạnh cả tim, da đầu đều run lên.

Lúc này nói: “Đi!”

Hần nói xong, quay người liền đi, những người khác cũng không biết hần vì sao dạng này, nhưng có thể cảm giác được sợ hãi trong một tiếng ‘đi’ kia.

Chương 162 : Rời đi

Mê vụ rả rích.

Mấy ánh đèn quang hoa, trước sau chiếu sáng.

Đi trước nhất một ngọn đèn xán lạn, chiếu rọi trên pháp khí mấy người phía sau, để pháp khí của bọn hắc chiết xạ ra quang vận đèn đuốc Xích Viêm Thần Đăng.

Bảo quang trên pháp khí của bọn hắc, cũng tăng thêm một điểm dị dạng sắc thái thần bí.

“Sự đệ, người nhìn thấy cái gì?” Văn Vân sau khi đi theo sau Triệu Phụ Vân một đoạn đường, nhin không được hỏi.

“Ta nhìn thấy Chu gia hai huynh đệ quỳ ở đó trước tòa mộ lớn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Cái gì?” Ly Sơn bốn nữ trong lòng giật mình, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi, Văn Khê thì là nói: “Phiến mộ địa thạch điêu kia, lớn nhất cấm kỵ liền là tuyệt đối không thể quỳ lạy, bọn hắc, bọn hắc sao sẽ như thế...”

“Nếu như quỳ lạy sẽ như thế nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Có sách ghi chép, từng có người tiến vào trong đó, không cách nào chống cự trong lòng quỳ lạy chi niệm, sau khi quỳ lạy liền hóa thành tượng đá.” Văn Khê nói.

Triệu Phụ Vân cảm thấy chỉ hóa thành thạch nhân, liền

còn tốt, bọn hấn thành thạch nhân, chỉ cần không tai họa người khác là được, nhưng trong lòng hấn cảm thấy khả năng không có đơn giản như vậy.

Bởi vì trong lòng hấn, ngay từ đầu cảm giác kinh dị kia, đã hóa thành cảm giác trĩu nặng, cũng không có bởi vì rời xa mà tán đi.

“Còn có bao nhiêu ngày, Thiên Phủ môn hộ sẽ lại một lần nữa mở ra.” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

Cho tới nay, Triệu Phụ Vân đều rất tỉnh táo tự tin, không nói nhiều, mà lại thủ đoạn huyền diệu, mà bây giờ Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng hỏi việc này, hiển nhiên là cảm thấy nơi này rất nguy hiểm.

Lần này, các nàng cảm thấy trong Thiên Phủ này ngoài ý muốn tựa hồ hơi nhiều.

“Thiên Phủ Thái Tập thời gian là ba mươi ngày, hiện tại đã qua mười lăm ngày, còn có mười lăm ngày.” Văn Khê nói.

Triệu Phụ Vân ở trong sương mù mênh mông này cũng không biết qua bao nhiêu ngày, mà Văn Khê lại biết, có thể thấy được có pháp môn chuyên môn nhận ra thời gian trôi qua.

“Vừa mới, ta cảm thấy nguy hiểm, cho nên mới sẽ lập tức rời đi nơi đó, nhưng không biết loại nguy hiểm này có thể hay không giáng lâm đến trên đầu chúng ta.” Triệu Phụ Vân nói: “Bởi vì ta đối với Thiên Phủ bí cảnh này cũng không hiểu rõ, nên như thế nào, còn muốn

mấy vị sư tử phán đoán.”

Văn Khê các nàng kỳ thật cũng là lần đầu tiên tiến đến, cũng không có trải qua những điều này, nhưng Ly Sơn có rất nhiều thí dụ lại nói cho các nàng, ở trong Thiên Phủ này, gặp phải quỷ dị cùng nguy hiểm, tuyệt đối không thể hoang loạn.

“Bây giờ tình hình như vậy, chúng ta không bằng tĩnh thủ một đoạn thời gian, nhìn tình huống.” Văn Khê nói.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, cũng chỉ có thể dạng này, những người khác riêng phần mình suy tư một chút, cũng không có biện pháp tốt hơn, bởi vì ở trong Thiên Phủ bí cảnh này, mọi người không có trốn.

Thế là mọi người tìm một nơi địa hình tương đối khoáng đạt, riêng phần mình chiếm cứ một phương vị, hiện cửu cung cách phương vị, riêng phần mình ngồi ở đó tĩnh tu, cả đám đều nhập định, lấy pháp niệm cảm xúc một mảnh hư không này, đồng dạng cũng là phòng bị nguy hiểm khả năng tồn tại trong sương mù.

Trong Thiên Phủ, xuất ra các loại bảo tài tự nhiên có thể luyện đan luyện khí, trong đó một gốc tiên đào thụ kia, hơn hai mươi năm mới có thể thành thực một lần, có thể gia tăng cực lớn tinh khí trong thân tu sĩ, luyện hóa thành pháp lực, sẽ bớt tu sĩ rất nhiều khổ công.

Mà Trấn Ma Thạch Bia kia, có thể lĩnh ngộ Trấn Ma Pháp Chú, đây cũng là một trong những mục tiêu của người tiến vào.

Còn có một, chính là cảm xúc biến hóa của phiến thiên địa này, từ đó có thể cảm ngộ ra gì, liền đều xem người.

Nếu dưới tình huống bình thường, đến lúc sau, mọi người cũng đều sẽ dừng lại cảm xúc phiến thiên địa này.

Một thiên địa mở, nhất định có ngàn vạn khí tượng, vô tận pháp ý, mà một phiến thiên địa tiêu vong cùng trầm tịch, tự nhiên cũng xuất hiện đủ loại pháp ý.

Triệu Phụ Vân ý thức thuận ánh đèn, tản vào phiến thiên địa này, phảng phất dùng ánh đèn có thể chiếu rõ biến hóa của phiến thiên địa này.

Nếu như nói một thiên địa mở, xuất hiện chính là “Sinh” pháp ý, mà lúc tán loạn, xuất hiện tự nhiên là những “tử” pháp ý kia.

Triệu Phụ Vân cảm nhận được thiên địa Quy Khư.

Nếu có người ở phía xa nhìn, sẽ thấy trên thân người ngồi một vùng này, có màu sắc ánh sáng không giống nhau.

Chỉ có pháp quang trên thân Triệu Phụ Vân là ảm đạm nhất, nhưng ngọn đèn bày biện trên mặt đất trước người hắt lại chói mắt nhất.

Trên người hắt pháp quang ảm đạm, bởi vì tu hành chính là « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », cả người khí chất đều có một loại cảm giác muốn độn vào hư vô.

Trong nhận thức của Triệu Phụ Vân, thiên địa âm u,

chậm rãi hiện ra trong lòng hấn, hấn phảng phất nhìn thấy một tòa đồ sộ động thiên, hấn phảng phất nhìn thấy biên giới động khẩu không ngừng hủ hóa rơi xuống.

Ở ngoài động kia, càng như có khôn cùng tĩnh mịch cùng khủng bố.

Chỉ nhìn một chút, liền có một loại cực hạn khủng bố ở trong lòng hiện sinh, một vùng tăm tối kia, giống như muốn đem hết thảy đều nuốt hết.

Phảng phất hết thảy ở trước mặt hắc ám, đều yếu ớt nhỏ bé.

Một mảnh động thiên này, đối mặt với một vùng tăm tối, sớm muộn muốn đồ sộ Quy Khư.

Bất tri bất giác, đúng là đã qua hơn mười ngày, trong nháy mắt, đã sắp đến thời gian ra ngoài, nhưng mà đúng vào lúc này.

Triệu Phụ Vân mở mắt ra, đưa tay ở hư không một viết lấy từng chữ 'Khư', dung nhập những gì nhìn thấy, cảm nhận được trong động thiên này vào trong lòng, lại dùng đầu ngón tay lần lượt viết.

Ở trong lần lượt viết, đem pháp ý nhìn thấy cảm xúc đến, dung hợp ở trong lòng.

Ngón tay của hấn viết ở trong ngọn đèn, trong phạm vi kiểu chữ phạm, hình thành từng khu vực hắc ám, nhưng hấn cảm thấy còn chưa đủ, không chỉ có là như thế.

Một lần một lần lại một lần, cơ hồ không có ngừng qua.

Những người khác thấy cảnh này, không có người mở miệng, sợ quấy rầy hấn ngộ pháp, quấy rầy người khác ngộ pháp, tại tu hành giới là sẽ kết thù.

Bọn hấn nhìn thấy Triệu Phụ Vân viết một cái phù văn thần bí mà quái dị, nhìn hư không chỗ phù văn kia, thành hình một sát na, phảng phất có thể thôn phệ tia sáng, chợt sinh ra cảm giác tởm mịch, để mọi người cảm thấy tim đập nhanh, không khỏi nghĩ thầm, nếu một đạo pháp kia rơi trên người mình, chỉ sợ sinh cơ trên người mình sẽ nhanh chóng mất diệt.

Thẳng đến bầu trời đột nhiên xuất hiện quang minh.

Một đạo dài hẹp ánh sáng xuất hiện, tựa như trong giếng âm u có người mở ra nắp giếng, đám người kinh hãi.

Triệu Phụ Vân lại là ở trong lòng thờ dài một tiếng, từ đầu đến cuối hấn cảm giác kém một chút, kia một đạo Quy Khư pháp ý kia, cũng đã ở trước mặt, như dưới tay, lại làm thế nào cũng bắt không được.

Nhưng mà, lúc bọn hấn đang muốn vọt người lên thiên không rời đi, lại có hai đạo nhân ảnh trước một bước từ trong sương mù bay vút lên thiên không, từ dài hẹp ánh sáng trên trời chui ra ngoài.

“Chu thị huynh đệ?” Trương Đồng kinh hãi hô.

Đám người không khỏi cùng một chỗ nhìn về phía Triệu

Phụ Vân.

Bởi vì Triệu Phụ Vân nói bọn hấn quỳ ở trước mộ lớn, mà sau khi mọi người nghe tới tin tức này, liền ngằm thừa nhận bọn hấn đều chết, thế nhưng hai người kia lại đều ra ngoài.

Triệu Phụ Vân chỉ là nhú mày, không nói gì, Văn Khê thì nói: “Chúng ta đi ra ngoài trước lại nói.”

Đám người đằng thân mà đi, chui vào một đạo dài hẹp ánh sáng kia, xuyên qua một nháy mắt, bọn hấn cảm giác được khí cơ chung quanh đang từ loại mặt trái kia cấp tốc chuyển thành sáng tỏ.

Cảnh tượng trong mắt từ u ám sắc thái biến lộng lẫy, trong không khí đều lộ ra tươi mát.

Chương 163 : Hồng trần

Dưới đỉnh Ly Long, vách đá trên Tàng Long Đàm, một đạo vết rách như có như không.

Nghe nói, trong vết rách kia đã từng có thanh tuyền dòng nước không ngừng chảy ra, mà dưới Tàng Long Đàm, nuôi một đầu Ly Long.

Hiện tại trong vết rách kia không có linh khí thanh tuyền chảy ra, trong đầm cũng không có Ly Long, chỉ có những long tu lý ngư nghe nói có thể hóa rồng kia.

Mà sau khi Triệu Phụ Vân đi ra, lại nhìn thấy hai người Chu thị đang nói chuyện cùng Ly Sơn Sơn Chủ.

Nhìn thấy Triệu Phụ Vân bọn hắn ra, lại chỉ liếc mắt nhìn mà thôi, trong đó người cầm đầu Chu gia khoe miệng mỉm cười, chỉ nghe hắn nói: “Chúng ta ngược lại là hết thấy thuận lợi, quý phái giống như gặp một chút phiền toái.”

Lúc này, Ly Sơn Sơn Chủ cũng nhìn đến trong những người ra sau thiếu một người, mà môn hạ của mình, lúc nhìn mình nơi này, thần sắc có chút dị thường.

“Sơn Chủ, Thiên Phủ Thái Tập đã kết thúc, chúng ta trước hết cáo từ.” Anh em nhà họ Chu nói xong, hai người nhún chân, dưới chân liền có mây mù bốc lên, mang lấy bọn hắn lên thiên không, đây là Chu gia Thanh Vân Thuật.

Một đám mây bao lấy hai người nhanh chóng rời đi.

Nhưng mà Triệu Phụ Vân nhìn thấy vô luận là Văn Khê, hay là những người khác đều không có lên tiếng.

Mà việc này lại là sự tình của Ly Sơn, chính các nàng đều không có lên tiếng, Triệu Phụ Vân liền cũng không có đạo lý mở miệng, cho nên cũng không có mở miệng ngăn cản.

Mà lại, hắn trong nháy mắt này nghĩ đến, ở trong Thiên Phủ kia, chỉ có chính mình thấy hai người bọn họ quỳ ở nơi đó, những người khác căn bản cũng không có nhìn thấy.

Nếu bọn họ thề thốt phủ nhận, mình chẳng lẽ còn muốn cùng bọn họ giằng co tranh chấp ở đây sao?

Không có tất yếu này, bọn hắn lại không phải mình người nào.

Cho nên Triệu Phụ Vân cũng không có mở miệng.

Triệu Phụ Vân trở lại Hàm Tú Phong, tình huống trong Thiên Phủ tự có bốn người Ly Sơn hướng trong núi bẩm báo.

Hắn là người ngoài, là người hỗ trợ, có thể nói nơi này hết thảy đều không có quan hệ gì với hắn.

Nhưng cũng không thể nói hoàn toàn không có quan hệ gì với hắn, rất nhanh, liền có người đến mời Triệu Phụ Vân, Ly Sơn Sơn Chủ kia, đầu tiên là cùng hắn khách

sáo một phen, nói lên sự phụ của hấn Tuân Lan Nhân.

Mặc dù Tuân Lan Nhân không phải sự phụ của hấn, nhưng người khác nói như vậy, hấn cũng không phủ nhận.

Còn nói một phen kính ngưỡng đối với Thiên Đô Sơn, sau đó lại cảm tạ hấn ở trong Thiên Phủ cứu trợ mọi người, cuối cùng mới hỏi đến tình hình hấn nhìn thấy ở thạch điều mộ bấy kia.

Triệu Phụ Vân tự nhiên là nói tình hình thực tế, Ly Sơn tất cả đỉnh núi phong chủ, từng người mất lộ vẻ kinh ngạc, cuối cùng, Ly Sơn Sơn Chủ kia lại là nói: “Việc này, lão thân sẽ hướng Hoài Nam Chu gia gia chủ nói rõ... .”

Các nàng xử lý như thế nào, Triệu Phụ Vân cũng không thèm để ý, chẳng qua là cảm thấy, Ly Sơn làm việc, quả nhiên giống như tập tục trong núi các nàng, đi chậm rãi, không nóng không vội.

Nhưng tưởng tượng, cũng lại có thể lý giải, dù sao người của Chu gia lại không phải người trong núi các nàng, các nàng cũng không thể thế nào.

Về phần đạo binh xuất hiện ở trong đó, mọi người cũng không biết làm sao, Ly Sơn cũng là không hiểu ra sao.

Sơn Chủ kia chỉ nói sẽ mời các nhà thương nghị.

Triệu Phụ Vân làm một ngoại nhân, đây hết thảy cùng vùng thế giới này có quan hệ, nhưng tựa hồ cùng hấn lại

không có bao nhiêu quan hệ.

Chỉ là hấn cảm thấy, vùng thế giới này tựa hồ thật muốn đi vào thời buổi rối loạn.

Lại có lẽ, thế gian vốn như thế, chỉ là mình bây giờ mới biết những thứ này, trước kia tu vi thấp không có cơ hội biết thôi.

Hàm Tú Phong vào lúc ban đêm vì hấn chuẩn bị một phần phong phú tiệc tối, từ đồ ăn đến cơm, đến điểm tâm, trà xanh, rượu, ăn nhẹ, mọi thứ khẩu vị không sai, đồng thời ẩn chứa phong phú linh khí, lại hoặc là có tăng lên đối với thần thức.

Thông qua so sánh, hấn có thể xác định cái gì gọi là thanh tu.

Lúc hấn ở trong Thiên Đô Sơn, phảng phất thiên sinh địa dưỡng, chỉ hái thiên địa nguyên khí, không có đồ ăn khác vào bụng, ăn một bữa, đói nửa tháng.

Những trà, rượu, linh mễ, sơn trân này đều là Ly Sơn sản xuất, cùng Thiên Đô Sơn so sánh, nơi này hết thảy đều bình thản như vậy, màu mỡ như vậy, mọi người tựa hồ chỉ ở lại trong núi, tu hành tựa hồ chỉ là bổ sung.

Vào lúc ban đêm, Cận Tú Chi đem quả tiên đào kia đưa cho hấn ăn.

Hấn ăn xong liền đã tọa, chỉ cảm thấy một cổ tinh khí sinh sôi trong ngũ tạng, lại hóa thành pháp lực, thời gian một đêm, hấn cảm giác được pháp lực trong thân dồi

dào không ít, nếu Trúc Cơ có thể có phân chia nhất trọng nhị trọng tam trọng gì, một đêm này chỉ ít tăng lên một tiểu cảnh giới.

Mà ý thức của hắn chìm vào trong đan điền, phù lục kia phát ra pháp quang càng thêm xán lạn.

Ở ngoài phù lục, chút ít pháp ý này ngưng kết quang hoa như tinh thần, cũng càng thêm sáng tỏ.

Pháp lực vô hình vô chất, bện tại trong suy nghĩ.

Một đêm thanh tu, để hắn cảm giác thần thanh khí sảng, tăng thêm lĩnh ngộ trong Thiên Phủ, hắn cảm thấy ở trên Ly Sơn này thu hoạch không ít, lại nghĩ, có lẽ Tuân sư năm đó ở trong Thiên Phủ cũng không ít thu hoạch.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi hắn cùng Văn Vân ăn sáng, liền hướng Cận Tú Chi cáo từ.

Cận Tú Chi muốn lưu hắn lại, hắn cũng không muốn ở chỗ này lưu thêm, hắn cảm thấy nơi này tựa như là ôn nhu hương, làm hao mòn người ý chí, nếu ở đây lâu, mình chỉ sợ không muốn đi, thực sự là quá dễ chịu.

Hắn kiên trì muốn rời khỏi, Cận Tú Chi chỉ thở dài một tiếng, nói: “Người cùng Lan Nhân tỷ tỷ giống nhau, trong lòng chỉ có tu hành, đại đạo mênh mông, thân nhập trong đó, bất quá là bị đại đạo bao phủ, trong thiên hạ, lại có mấy người có thể đắc đạo mà trường sinh đây?”

“Nhưng lại có ngàn ngàn vạn vạn người, vì thế mà trả giá tuổi thanh xuân, trả giá tình yêu, hữu nghị, thân tình,

cả đời cô tịch, cả đời cùng hung hiểm làm bạn, cuối cùng lại như cũ là một nắm cát vàng, người cảm thấy đáng giá không?” Cận Tú Chi đột nhiên hỏi Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân sửng sốt một chút, hấn trầm mặc, nghĩ đến thế gian này, đại đa số tu sĩ cầu đều là trường sinh, nhưng cơ hồ không có người được trường sinh, cũng xác thực vì thế mà bỏ qua rất nhiều trân quý đồ vật.

Hấn trầm mặc, bên trong cung điện nhỏ yên tĩnh, Cận Tú Chi cùng mấy vị đệ tử của nàng, từng đôi đôi mắt đẹp nhìn Triệu Phụ Vân, như đang chờ Triệu Phụ Vân giải đáp nghi ngờ trong lòng.

Các nàng đều biết Triệu Phụ Vân đến từ Thiên Đô Sơn, đó là một đại phái truyền đạo thụ pháp, khai phái tổ sư là trong truyền thuyết Hóa Thần tu sĩ.

Nhưng cho dù là Hóa Thần, cũng không thể nói trường sinh giữa thiên địa, chỉ có thể nói là trường thọ.

Mà trừ bỏ khai phái tổ sư, lại không có người nào đến cảnh giới này.

Triệu Phụ Vân quay người nhìn bầu trời ngoài Hàm Tú Điện, ánh nắng vạn trượng, chậm rãi nói: “Như lấy kết quả đến nói, cơ hồ tất cả mọi người cuối cùng đều giống nhau, nhưng trong từ từ thời gian này, có người lịch trăm năm mà chết, có người nhìn ngàn năm phong quang, cái này lại có khác nhau.”

“Ta hướng về trường sinh đi, về phần kết quả, liền giao

cho tương lai ta, hiện tại ta, một mực làm tốt chuyện hiện tại ta phải làm.” Triệu Phụ Vân chậm rãi nói.

Ngồi ở đó, một thân cầm tú hoa y, nhưng lại lộ ra thanh lệ đoan trang Cận Tú Chi nói: “Người biết không? Năm đó ta cũng hỏi qua Lan Nhân tử tử như vậy, người biết tử tử nói thế nào không?”

Triệu Phụ Vân nhìn về phía Cận Tú Chi, đệ tử của nàng cũng đều nhìn sư phụ của mình, các nàng chưa bao giờ thấy Tuân Lan Nhân, nhưng qua nhiều năm như vậy, lại nghe sư phụ của mình nói qua rất nhiều lần vị ‘Lan Nhân tử tử’ thần bí kia .

“Lan Nhân tử tử nói, hướng đạo mà đi, không hỏi tiền đồ.” Cận Tú Chi cũng nhìn về phía bầu trời ngoài điện, phảng phất nhìn về phía hơn hai mươi năm trước, Hàm Tú Phong truyền thừa cơ hồ muốn đoạn mất, chỉ có chính mình một thân một mình chèo chống, nhìn khắp núi xanh tươi, lại chỉ cảm thấy tịch lãnh, cho nên xuống núi hành tẩu, vì vậy mà gặp phải vị tử tử thần bí để cho mình kính ngưỡng kia.

“Tuân sư chi ngôn, đệ tử ghi nhớ trong lòng.” Triệu Phụ Vân được Tuân Lan Nhân trợ giúp rất nhiều, nhưng chưa từng biết, tâm của Tuân Lan Nhân là gì.

“Người của Thiên Đô Sơn các người đối với chúng ta mà nói, tựa như núi xa trong sương mù, có thể thấy được mà khó gần.” Cận Tú Chi cảm thán nói: “Người nhập Thiên Phủ những ngày này, ở Lô Long quận nơi đó, nghe nói có Thiên Đô Sơn đạo trưởng đại chiến, cũng không biết tình huống gì, nghe nói có thật nhiều tu

sĩ bởi vì vậy mà chết, tin tức truyền xa như vậy, cũng không biết thật giả.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, lại cảm thấy, đại chiến hắc là có, bởi vì Dư Thần Quang náo động tĩnh lớn như vậy, Thiên Đô Sơn cũng phải thanh lý môn hộ.

Về phần Dư Thần Quang sống hay chết, vậy cũng không biết.

Bất quá trong lòng hắc cảm thấy Dư Thần Quang Dư Sư thần bí khó lường, chưa hẳn dễ dàng bị sơn môn thanh lý môn hộ như vậy.

“Triệu sư diệt, nhưng nhận biết Dư Thần Quang kia? Hắc phải chăng như trong truyền thuyết như vậy nhập ma rồi?” Cạn Tú Chi hỏi.

“Dư Sư từng là luyện khí đạo sư trong Thiên Đô Sơn Thượng Viện, từng vì ta luyện chế cây đèn pháp khí, về phần sự tình phương diện khác, ta cũng không phải hiểu rất rõ.” Triệu Phụ Vân nói.

Cạn Tú Chi lại hơi kinh ngạc, nàng không nghĩ tới mình hiểu kì hỏi một chút, Triệu Phụ Vân thế mà nhận biết Dư Thần Quang.

“Nghĩ không ra sư diệt thế mà biết hắc, Thiên Đô Sơn có thông báo thiên hạ, nói Dư Thần Quang nhập ma, nghe nói giết không ít người, sư diệt về sau vẫn là phải cẩn thận.” Cạn Tú Chi nói.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, hắc không muốn nói chuyện

này, liền lại hỏi Cận Tú Chi sự tình trong Thiên Phủ bí cảnh sẽ xử trí như thế nào.

“Tự sẽ bẩm báo Đại Chu vương thất, dù sao đây là trong Đại Chu Quốc, tài nguyên trong Thiên Phủ, Đại Chu vương thất cũng chia một phần, mà lại, đương kim Thánh Thượng hình như có chí lớn, hiện tại trong Thiên Phủ giống như phát sinh chuyện giới khác xâm lấn, Thánh Thượng nhất định phải coi trọng.”

Triệu Phụ Vân nghe nàng kiêu nói này, liền biết nơi này cùng phân ly ở ngoài Đại Chu Thiên Đô Sơn chúng tu ý nghĩ không giống.

Nếu phát sinh ở Thiên Đô Sơn, như vậy hết thảy sự tình, đều chính Thiên Đô Sơn giải quyết, tại chúng tu Thiên Đô Sơn xem ra, tự mình giải quyết không được, lại còn có ai có thể giải quyết đây.

Trời như lún xuống, Thiên Đô Sơn chính là người cao kia.

Hết thảy vĩ lực quy về thân, như vậy hết thảy tai kiếp, cũng đều từ chính mình giải quyết.

Ta đi ta đạo, ta độ ta kiếp, chỉ có người khác đến cầu ta, không có lúc ta cầu người khác.

Cùng ngày chưa tới giữa trưa, Triệu Phụ Vân liền cáo từ rời đi, Văn Vân tiễn hân rời đi.

Đầu tiên là đưa đến trên núi, đằng sau lại đưa đến địa phương cách núi hơn ba mươi dặm, lại cho đến cách

núi hơn năm mươi dặm.

Cuối cùng ở bên cạnh một dòng sông lớn, hai người đứng trên vách núi cheo leo bên bờ sông, nhìn nước sông hướng đông chảy xiết, Văn Vân nói: “Phụ Vân sư đệ, sao không lưu lại Ly Sơn tu hành, trong Hàm Tú Phong, lại trức một điện mà tĩnh tu, tốt hơn giữa thiên địa trải qua gian nan vất vả, thiên hạ mệnh mang, gặp qua lại như thế nào? Bất quá là rơi vào tâm ta như sắt, một lời máu lạnh, sao không ở trong núi thanh tu, vĩnh bảo xích tử chi tâm này, mọi người đàm đàn luận đạo, trồng thuốc hái khí, há không vui.”

Triệu Phụ Vân ở trong nháy mắt này đúng là có mấy phần ý động.

Văn Vân nhìn Triệu Phụ Vân, tiếp tục nói: “Ta ở trong thư lâu, đã từng nhìn qua rất nhiều sách, trong đó cũng có đại tu du lịch nhân gian truyện ký, bọn hán ngay từ đầu cũng đều là đầy bầu nhiệt huyết, như sôi dâng nước thép, như triều dương, nhưng cuối cùng cũng đều tìm một thanh sơn xây nhà mà ở, một ngọn thanh đăng, một khối dược điền, một cần câu, một phương giang đường...”

“Hoặc thu hai ba đệ tử, truyền xuống đạo thống, hoặc trực tiếp độc thân đến vũ hóa, một mảnh cô tịch, lưu một giường hài cốt, nếu sư đệ nguyện ý lưu lại, ta nghĩ, vô luận sư phụ, hay các vị sư muội, đều sẽ phi thường cao hứng.”

Triệu Phụ Vân nghiêng đầu nhìn Cát Văn Vân trong ánh nắng, mặt của nàng ở trong ánh nắng hiện ra hồng hà,

hai tròng mắt của nàng như hàm hữu thủy, hóa thành một mảnh xuân hồ, có thể đem người nuốt hết.

Triệu Phụ Vân trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói ra: “Sư tử, ta còn có thật nhiều sự tình muốn làm.”

“Nếu làm xong những sự tình kia đây? Sư đệ có nguyện ý đến Ly Sơn ẩn tu?” Cát Văn Vân hỏi.

“Ta không biết mình có thể làm xong được không.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta nghe có người nói, nhân gian vạn sự đều có thể buông xuống, người tu hành chúng ta, không phải cũng nên bỏ xuống gánh vác trong lòng sao?” Cát Văn Vân như cũ khuyên.

“Sư tử có biết, tên của ta nhưng thật ra là chính ta đặt?” Triệu Phụ Vân nói: “Có một số việc, là không thể nào buông xuống, từ ngày ta đổi danh tự, liền mang trên lưng rất nhiều thứ.”

“Phụ Vân, sư đệ.” Cát Văn Vân niệm một tiếng tên của hắn.

“Sư tử, về sau nếu ta đi ngang qua nơi này, nhất định sẽ lên Ly Sơn nhìn ngươi.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Tốt, hi vọng Phụ Vân sư đệ sẽ không quên.” Cát Văn Vân nói.

“Ừm!”

Triệu Phụ Vân bước vào hư không, dưới chân như giẫm lên ngọn gió, gió nâng hần trôi hướng phương xa, giống như là một đóa tử vân.

Văn Vân nhìn bóng lưng Triệu Phụ Vân, đột nhiên nghĩ: “Mây theo gió đi, người đây? Theo cái gì đi?”

Triệu Phụ Vân phiêu rất xa, quay đầu nhìn, phát hiện trên vách núi kia y nguyên có một người đứng ở nơi đó nhìn chính mình.

... ..

Người trong thiên hạ, chuyện thiên hạ.

Mọi chuyện bện, liên tiếp, như mưa gió, chưa bao giờ có một ngày thiên hạ giai tình.

Phía đông sáng sủa, phương nam có lẽ chính là mưa.

Triệu Phụ Vân rời đi Ly Sơn, sau khi rời đi vách núi kia, tiến vào một tòa thành, đi qua, lại tiến vào một tòa thành, ở tửu lâu trong quán trà ngồi mấy ngày, nghe những cổ sự trong trà lâu kia, lại nhìn mấy trận dân gian khúc nghệ.

Một phần đạo tâm trong lòng kém một chút dao động kia lại một lần nữa vững chắc.

Một trận mưa lớn bỗng nhiên rơi xuống, hần ngồi bên cửa sổ của một gian khách sạn, nhìn người đi đường chạy trên đường, nhìn những người bán hàng nhỏ bện

rộn dọn dẹp đồ vật trên quầy hàng bên.

Hắn giờ khắc này đột nhiên cảm nhận được, thế nhân đều có sinh hoạt của mình, mà đó không phải điều mình muốn.

Mình nhập Thiên Đô Sơn, chính là cơ duyên to lớn, như mang cơ duyên này, liền muốn hướng về mục tiêu trong lòng mình tiến lên.

“Hướng đạo mà đi, không hỏi tiền đồ, đi tốt đường dưới chân, đừng để lại hối hận khi dần dần già đi.”

Triệu Phụ Vân trong lòng rõ ràng.

Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy, ý thức cùng suy nghĩ của bản thân giống như trải qua một trận rèn luyện, sau đó được một trận mưa lớn này tôi luyện, biến càng thêm cứng cỏi.

Đây chính là hồng trần luyện tâm sao? Triệu Phụ Vân trầm nghĩ.

Trong mưa to, hắn nhìn thấy có đại xà uốn lượn mà lên thiên không.

Chương 164 : Thương Châu

Mưa lớn đến đột ngột, đánh vào mảnh ngói, vách tường, đường đi, tóe lên vô số tiểu ngọc châu, tung bay ở không trung, thành mưa bụi.

Chỉ chớp mắt, thật mênh mông trên hàng ngàn dặm.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên đường phố nguyên bản còn náo nhiệt ồn ào liền không có người, mà Triệu Phụ Vân thấy trong mưa gió, có một đầu nhàn nhạt hơi khói xoay quanh bốc lên.

Đôi mắt hần hiện hiện hỏa diễm quang huy, thấy rõ hư không, nhìn thấy đó thể mà là một con rắn lớn.

Thân rắn xám trắng, lân giáp rõ ràng, dài ước chừng hơn hai mươi trượng, nhưng nhìn từ xa cũng chỉ có một tuyến.

Triệu Phụ Vân vô cùng kinh ngạc, lúc này, mình dừng lại trong một tòa thành trì, thể mà nhìn thấy có rắn độ kiếp hóa giao.

Chỉ thấy rắn kia càng bay càng cao, thẳng lên mây đen trên trời, nhưng mà còn chưa nhập mây đen, liền có một tia điện lấp lóe từ trong mây đen đánh xuống, rơi trên thân con rắn màu xám trắng.

Thân rắn rung động, nhưng lại chưa rơi xuống.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy điện mang đánh vào trên đầu nó, lại giống như nước chảy đến đuôi rắn.

Theo sát phía sau chính là một tiếng lôi đình nổ vang.

“Oanh!”

Triệu Phụ Vân trong một sát na này, đầu óc trống rỗng, phảng phất hết thấy ý thức đều ở trong tiếng sấm nổ bị đánh tan.

Một sát na này, toàn thân hắn cứng đờ ngừng động tác, sâu trong tâm linh những lộn xộn suy nghĩ kia trong nháy mắt tựa hồ cũng bị kích diệt.

Giờ khắc này, hắn giống như cùng con rắn kia kinh lịch lôi kiếp.

Đôi mắt hắn vẫn phản chiếu trên bầu trời, con đại xà xám trắng kia chuyển động thân thể chui vào mây đen, im ắng sôi trào, chỉ có sấm sét vang dội.

Rắn ở trong mây phát ra tiếng rống như thú, như phần nộ, lại như giấy dựa, nó như muốn tránh thoát trời buộc của thiên địa đối với nó, nhưng trong thanh âm này, lại lộ ra một loại bất đắc dĩ cùng bị thương.

Một con xám trắng đại xà từ trên bầu trời rơi xuống, rơi xuống quần sơn ở ngoài thành kia.

Khi suy nghĩ của Triệu Phụ Vân trở về, cảnh tượng trong mắt đã bình tĩnh.

Tất cả giống như một giấc mơ, giống như là tưởng tượng của mình khi nhìn đến cơn mưa lớn bất ngờ này.

Hắn ngồi xuống bên cửa sổ, trong lỗ mũi giống như người được mùi thơm, hắn ngửi kỹ, lại phát hiện mùi thơm kia giống như phát ra từ trên người mình.

Đột nhiên, hắn nhớ đến một quyển sách đọc qua liên quan tới miêu tả thần thức suy nghĩ, bên trong viết, thân niệm sạch sẽ và thơm ngát.

Sau cơn mưa trời lại sáng, Triệu Phụ Vân ở trong quán trà, nghe được có người nói lên hôm qua có rắn độ kiếp.

Thuyết thư tiên sinh kia nói rắn ở trong đầm sâu sơn khẩu này tu hành năm trăm năm.

Triệu Phụ Vân không hiểu rõ những điều này, chỉ nghe đại khái.

Biết đại khái, con đại xà kia cùng một tòa thành này còn có chút nguồn gốc, một mảnh núi kia càng gọi là Xà Bàn Sơn.

Thuyết thư tiên sinh trước nói rất nhiều chuyện rắn cứu người, nghe được, hắn đối với rắn kia tựa hồ rất có hảo cảm.

Triệu Phụ Vân nghe một nửa, đột nhiên có người đến đuổi, là trong thành bổ khoái, nói là Huyện Lệnh đại nhân có lệnh, không được lại nói sự tích xà yêu kia.

“Đó là xà tiên.” Thuyết thư tiên sinh tranh luận nói.

“Về sau không được lại nói, xà yêu kia hôm qua độ kiếp đã bỏ mình, nhiều năm như vậy, súc sinh này ngồi ở trên đầu chúng ta, xưng tiên làm thần, đã đến lúc nó trả giá đắt.” Bồ khoái lớn tiếng quát tháo.

Thuyết thư tiên sinh kia lại lớn tiếng nói: “Còn không phải những người kia bức bách xà tiên không thể không đi độ kiếp nguy hiểm, các người ngăn người đạo đồ, muốn gặp báo ứng.”

Nhưng mà khi hấn lại hô hào có bồ khoái xông đến, đem hấn bắt đi.

Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, nhìn đám người phun trào, trong lúc nhất thời, nghị luận ầm ĩ, hấn ngồi trong chốc lát, đứng dậy rời đi.

Trong thiên hạ linh loại, rắn được xưng là một trong năm tiên, là thuộc về một loại rất có linh tính, dần dần liền có thể tự ngộ phương pháp tu hành.

Hấn ra khỏi thành, đi hướng Thương Châu Thành, Thương Châu liền ở phía trước.

Thương Châu, cũng không phải là Triệu Phụ Vân cố ý muốn tới đây, mà là sau khi rời Ly Sơn, dạo chơi đi tới, liền tiến vào Thương Châu địa giới, hấn nghĩ tới Thương Châu địa giới có một người miễn cưỡng được xưng tụng bằng hữu.

Đương nhiên, nếu nói không phải, kia cũng không phải

bằng hữu.

Thương Châu Thành nhìn qua không nhỏ, mà lại từ tường thành cùng hai bên đường những dịch trạm kia và một chút miếu quan đến xem, Thương Châu Thành là một tòa lão thành.

Hắn một đường đi tới, nhìn thấy rất nhiều linh điền.

Sau khi Đại Chu Quốc nhất thống một vùng này, chỗ tốt lớn nhất chính là yên ổn, mọi người đại khái đều có thể có cơm ăn có áo mặc.

Mà không giống như trước kia, tất cả mọi người chỉ là tọa hạ nô bộc của các loại thần linh, như nuôi dưỡng gia súc.

Mặc dù, hiện tại đại đa số phạm nhân, cũng đều là tá điền, đều là đũa ở của các gia tộc, nhưng chỉ ít so với trước tốt một chút.

Tuy nhiên, theo các thế gia hưng suy biến thiên, như vậy người phía dưới của các thế gia cũng sẽ theo lang bạt kỳ hồ, rất nhiều người không biết có quốc, chỉ biết thế gia, bởi vì bọn họ đủ khả năng nhìn thấy trời chính là thế gia trời.

Hắn hướng người nghe ngóng Trang thị, người kia lại đánh giá Triệu Phụ Vân, nói: “Quý nhân thế nhưng là đi Trang thị hưởng ứng chiêu mộ cung phụng.”

“Trang thị nguyên lai đang chiêu mộ cung phụng sao? Vậy vừa vặn, ta chính mau mau đến xem.” Triệu Phụ

Vân nói.

“Quý nhân là người từ ngoài đến, có lẽ không biết tình huống, cũng không nên bị Trang thị lừa gạt, hiện nay Trang thị chỉ sợ ngay cả cung phụng linh thạch đều không phát ra được, chẳng qua là lừa gạt một chút người bên ngoài như quý nhân vậy.”

“Lừa gạt? Đây là vì sao?” Triệu Phụ Vân nghi ngờ hỏi.

Người kia như biết chút ít thứ, nói: “Trang thị tổ tiên cũng từng phú quý qua, linh điền ngàn mẫu, trong nhà nô bộc thành đàn, còn có Tử Phủ thượng tu, nhưng hoa vô bạch nhật hồng, gia vô thiên niên hưng, Trang thị linh điền những năm này, mỗi năm gặp tai họa, chỉ đủ giao thuế trong quan phủ.”

“Như thế, chẳng phải là thời điểm xoay chuyển tình thế sao? Cơ hội khó được, nếu người có bản lĩnh, tiến về Trang gia, trợ Trang gia vượt qua nan quan này, Trang gia chẳng lẽ còn sẽ bạc đãi hấn sao?” Triệu Phụ Vân nói.

“Ai, quý nhân chắc hẳn ở trong núi tu hành lâu, không biết chuyện thế gian phức tạp này, Trang gia sẽ có những phiền toái này, không chỉ có thiên tai, bằng không thiên tai vì sao chỉ rơi vào Trang gia.”

Triệu Phụ Vân đánh giá người trước mặt này, gặp hấn mặc dù quần áo không sai, nhưng dáng vẻ cũng có chút cũ, chau mày, một sợi râu đen hiếm mà ít, trên đầu mang theo một cái mũ, nhìn qua giống như một viên ngoại.

“Lão trượng còn mời nói cho ta Trang gia chỗ liên có thể.” Triệu Phụ Vân nói.

“Hạnh Hoa ngõ hẻm.” Kia lão trượng hồi đáp.

Triệu Phụ Vân cảm thấy biểu hiện của người này có chút quái dị, không khỏi nhìn nhiều mấy lần, nhưng cũng không nói gì nữa, mà đi thẳng đến trong thành.

Chân trời, mặt trời ngã về tây, một áng đỏ chiếu rọi ở trên mặt đất.

Thời tiết đã chuyển sang lạnh lẽo, cửa thành thủ thành sĩ tốt đều đã mặc quần áo mùa đông.

Triệu Phụ Vân đi qua, bọn hắc giống như căn bản cũng không nhìn thấy.

Một tòa thành này người quản lý, ngược lại có phần có ý tưởng, ở địa phương vào thành lập một khối vách, trên vách dán rất nhiều thông cáo, ngoài dán bản thành Thương Châu pháp lệnh còn có Đại Chu luật, còn có một trương đơn giản địa đồ trong thành.

Trên địa đồ vừa vẽ có Hạnh Hoa ngõ hẻm ba chữ này.

Hạnh Hoa ngõ hẻm rất rộng rãi, nhưng cũng nhìn ra được, đây là một đầu hẻm cũ, mặt đất đường đi, trên tường phòng trong ngõ nhỏ bong ra từng mảng bùn.

Tầng tầng cửa, nhưng những cửa kia đều là đơn cửa.

Thẳng đi đến giữa, mới nhìn đến, nhất trọng to lớn cửa, trên cửa có bảng hiệu, phía trên ghi hai chữ lớn cứng cáp hữu lực—— Trang Phủ.

Hắn nhìn chung quanh một chút, nhìn thấy bên kia đại môn, cũng có được tầng tầng cửa nhỏ, hắn có thể khẳng định, những cửa kia kỳ thật cũng là tiến vào một tòa Trang Phủ này, toàn bộ Hạnh Hoa ngũ hèm đều là Trang gia.

Mà những địa phương đi vào từ cửa nhỏ kia, đoán chừng đều là nơi ở của nô bộc Trang gia.

Mà bên trái đại môn, thì có một tòa cửa tương đối lớn một chút, đó là thiên môn, song cửa.

Sau khi thân hình của Triệu Phụ Vân hiện lộ ở trước cửa này một hồi lâu, mới có một cái gã sai vặt nhô đầu ra từ trong thiên môn, đánh giá Triệu Phụ Vân, nói: “Quý nhân thể nhưng là đến Trang phủ hưởng ứng chiêu mộ cung phụng.”

Hắn đương nhiên nhìn không ra Triệu Phụ Vân đến cùng có phải tu sĩ hay không, nhưng hiện tại một thân trang phục của Triệu Phụ Vân, vô luận ai thấy cũng phải nói một tiếng quý nhân.

Triệu Phụ Vân lại lắc đầu.

Gã sai vặt kia thì là nghi ngờ hỏi: “Quý nhân không phải đến hưởng ứng chiêu mộ cung phụng, vậy có gì ở trước Trang phủ thăm dò?”

“Ta đến tìm Trang Tâm Nghiên.” Triệu Phụ Vân nói.

Gã sai vặt kia sau khi nghe xong Triệu Phụ Vân lời nói, lại đột nhiên đóng lại cửa phòng, Triệu Phụ Vân ở bên ngoài nghe tới hần hô: “Không tốt, có người đến trả thù, Cự thúc, Cự thúc, lại có người đến trả thù.”

Bên trong một trận ầm ầm vang, hình như có người đổ nhào thùng gỗ, dẫn tới một trận tiếng hô mắng.

Triệu Phụ Vân nhú mày, hần lười nhác ở đây chờ, trực tiếp chen vào từ khe cửa kia, vừa lúc bị một vị phụ nhân phía sau cửa nhìn thấy, nàng đang nhặt quần áo bị đánh rơi trên đất.

Nhìn thấy một người thế mà chen vào từ trong khe cửa, quá sợ hãi, hô lớn: “Có yêu nhân tiến đến, yêu nhân chui vào từ trong khe cửa.”

Thanh âm của nàng càng thêm bén nhọn, rất nhanh liền kinh động cả tòa Trang phủ.

Một thanh âm hùng hậu từ trong phủ vang lên: “Vì sao đạo hữu tự tiện xông vào Trang phủ.”

Một đại hán nhìn qua vẫn đang tráng niên từ trên một tòa lầu các nhảy xuống, nhanh chân hướng Triệu Phụ Vân đi tới.

Khi hần đi tới, hai mắt lóe ra ngân quang, như đang quan sát Triệu Phụ Vân tu vi cảnh giới.

Nhưng từ khi Triệu Phụ Vân tu hành « Thái Hư Vô Kiếp

Chân Kinh », lại lĩnh ngộ Ấn Thân Pháp Chú, người hấn đứng ở chỗ này, lại giống như không tồn tại, chỉ cần hấn không muốn người bình thường nhìn thấy, người bình thường kia căn bản nhìn không thấy hấn, mà tu sĩ cũng nhìn không ra tu vi của hấn.

“Các hạ tự tiện xông vào Trang phủ, muốn như thế nào?”

“Trang Tâm Nghiên có ở nhà không?” Triệu Phụ Vân không có trả lời đại hán này, mà là hỏi, hấn cảm thấy chỉ cần gặp được Trang Tâm Nghiên liền không cần đi giải thích mình là ai.

“Đại tiểu thư của chúng ta không ở nhà, không biết vị quý nhân này, đến Trang phủ vì chuyện gì?” Một người đã có tuổi, giống như là quản gia đi ra, phía sau đi theo một nhóm hộ vệ, trong tay đều cầm vũ khí.

“Ta không có việc gì, chỉ là đi ngang qua nơi này, vừa vặn đến gặp nàng.” Triệu Phụ Vân nói: “Nếu như không tại, vậy thì thôi.”

Triệu Phụ Vân nói xong, quay người liền đi.

Quản gia kia nhìn Triệu Phụ Vân xoay người rời đi, lại sửng sốt một chút, lập tức nghĩ đến người này khả năng cũng không phải địch nhân của Trang gia.

“Quý nhân đợi chút, đại tiểu thư đi Thủy Tú Phường nói chuyện, ta cho người đi mời đại tiểu thư trở về.” Quản gia nhanh chóng nói: “Đậu Tử, đi, đi gọi đại tiểu thư trở về.”

Quản gia kia lại mời Triệu Phụ Vân vào trong phòng, Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, đã đến, liền chờ một chút.

Đậu Tử kia một đường chạy đến Thủy Tú Phường.

Hắn cũng không biết đại tiểu thư vì sao ở Thủy Tú Phường, nhưng lại biết, những ngày này, khắp khuôn mặt của đại tiểu thư là vẻ u sầu, để lòng của đều căng thẳng.

Trang gia thiếu Thủy Tú Phường không ít tiền vải vóc, Trang Tâm Nghiên tới đây là nói chuyện với chưởng quỹ của Thủy Tú Phường này, hi vọng có thể thư thả mấy ngày.

“Tâm Nghiên muội muội, ta nhiều nhất chỉ có thể thư thả một tháng, muội hẳn là cũng biết, đây đã là cực hạn ta đủ khả năng giúp, ta mặc dù đi theo phụ thân tham dự quản lý Thủy Tú Phường, làm người chưởng quỹ, nhưng muội cũng hẳn phải biết, ta cũng là một nữ tử, muốn làm chút chuyện có bao nhiêu khó, gia phụ còn có ca ca đều đang nhìn.”

“Trang gia của muội, vẫn cần phải nhanh một chút đã thông quan hệ mới tốt, Trang gia của muội những năm này ngày càng sa sút, từ sau khi Hiền ca chết ở bên ngoài, rất nhiều người đều nói Trang gia muốn bại vong, muội phải nhớ kỹ, nhiều khi, bị người nói, nhà này liền sẽ không hiểu thấu suy bại.”

Trang Tâm Nghiên trầm mặc một hồi, nói: “Tạ ơn Hoàng tỷ tỷ trợ giúp cùng lời từ đáy lòng, sau một tháng, ta sẽ

trả hết tiền của tỷ tỷ, sẽ không để cho tỷ tỷ khó xử.”

Trang Tâm Nghiên đứng dậy, thi lễ một cái, lúc quay người rời đi, Hoàng tỷ tỷ kia lại mở miệng nói ra: “Tâm Nghiên, có câu nói gọi là phá bại miễn tai, người phải suy nghĩ kỹ, có đôi khi, có nhiều thứ càng muốn lưu lại, liền càng khó mà lưu lại, lưu đến cuối cùng ngược lại sẽ chỉ thành một tai họa lớn.”

Trang Tâm Nghiên làm sao không biết, chỉ là nàng không cam lòng.

Lúc này, có người đến thông báo, nói Trang gia có gã sai vặt đến, nói muốn mời Trang Tâm Nghiên trở về.

Hoàng tỷ tỷ đứng dậy tiễn Trang Tâm Nghiên, mà Trang Tâm Nghiên ra ngoài, vừa hay nhìn thấy gã sai vặt kia, gã sai vặt thì lập tức mở miệng nói ra: “Đại tiểu thư, vừa mới có một người đến tìm ngài, là một tu sĩ, có thể từ trong khe cửa xâm nhập trong cửa.”

Hoàng tỷ tỷ kia ở bên cạnh cũng nghe tới.

Trang Tâm Nghiên nhú mày nói: “Người kia đáng đáp ra sao.”

“Một thân áo tím, đầu đội ngọc quan, eo treo ngọc bội, chân mang một đôi đẹp mắt giày, cả người nhìn qua giống như một quý công tử.”

Trang Tâm Nghiên trầm nghĩ, mình cũng không nhận ra người như vậy, không khỏi hỏi: “Vậy hắn có nói danh tự?”

“Không có, hấn vừa đến đã nói là tìm ngài, khi Thận thúc nói ngài không tại, hấn liền nói được rồi, nói lúc đầu chỉ là đi ngang qua nơi này, Thận thúc lúc này mới gọi lại hấn, lại để cho ta chạy tới gọi đại tiểu thư trở về.”

Gã sai vặt nói đến đây, nhìn Trang Tâm Nghiên, muốn biết có phải bằng hữu của đại tiểu thư mình.

Kỳ thật hấn cũng cảm thấy có thể sẽ là bằng hữu của đại tiểu thư, cũng hi vọng đại tiểu thư có một bằng hữu có bản lĩnh đến.

Trang Tâm Nghiên nghĩ đến những người khả năng mình quen biết, một thân ảnh hiện lên ở trong lòng, không khỏi nói: “Chẳng lẽ sẽ là hấn.”

“Tâm Nghiên muội muội, thế nhưng là có bằng hữu tới chơi?” Hoàng tử tử ở bên cạnh nói.

“Hoàng tử tử, Tâm Nghiên cũng không rõ ràng lắm, trở về xem trước đi, vô luận có phải bằng hữu hay không, gặp qua liền biết.” Trang Tâm Nghiên nói.

“Đúng vậy a, gặp qua mới biết được, bất quá, Tâm Nghiên muội muội, người phải suy nghĩ kỹ, thời gian này ‘bằng hữu’ đột nhiên tới là dạng gì tâm tư, người cần phải xem cho rõ ràng.” Hoàng tử tử nói.

“Tâm Nghiên hiểu được, Hoàng tử tử, Tâm Nghiên cáo từ.” Trang Tâm Nghiên bước nhanh ra cửa, hướng trong nhà đi, giờ khắc này, nàng nghĩ muốn biến hóa thành mèo, nhanh chóng đi về xem một chút.

Mặt trời lặn ở tây.

Tâm tình của nàng lại sinh ra một tia cảm giác sáng tỏ từ lâu, bất kể như thế nào, có thể được bằng hữu tới thăm luôn luôn là chuyện đáng giá cao hứng.

Chương 165 : Một bàn tiệc rượu, một người bạn

Làm người phía dưới, một trong những việc là phục vụ những người phía trên, dù sao người ở phía trên khả năng luôn luôn ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn về phía phương xa, cũng có thể là nhắm mắt lại, luôn luôn một khắc không ngừng.

Cho nên người phía dưới cần quan sát nét mặt, biết sở thích, biết tâm trạng của người phía trên.

Đậu Tử cảm thấy trên mặt của đại tiểu thư mình, có một loại cảm giác không nói rõ được cũng không tả rõ được chờ mong, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm như vậy hắn nhìn thấy trên mặt tiểu thư xuất hiện loại tâm tình này.

“Đại tiểu thư, người kia là bằng hữu của ngài sao?” Đậu Tử chạy chậm ở bên cạnh đi theo, bởi vì chân nhỏ dưới liên váy của đại tiểu thư không biết đi như thế nào nhanh như vậy.

“Không xác định.” Trang Tâm Nghiên nhanh chóng nói, nàng xác thực không quá xác định, nhưng nàng đếm những người nàng quen biết nhiều năm, nam tính, sẽ tiện đường qua đây gặp mình, chỉ có một người chưa hẳn được gọi là bằng hữu.

Người kia chính là Triệu Phụ Vân, Thiên Đô Sơn đệ tử, người mà mình nhận biết ở Nam Lăng Vụ Trạch khi

minh đi báo thù cho vi huynh.

Chỉ có hấn có khả năng du lịch đến nơi đây, thuận đường đến gặp, mình không ở, hấn liền rời đi, người khác, nếu là nam tu sĩ có mang mục đích khác, nàng cảm giác đối phương nhất định sẽ lộ rõ thân phận, sẽ không bởi vì chính mình không ở liền lập tức rời đi.

Mà bây giờ khi Trang gia gian nan, nàng gặp quá nhiều bỏ đá xuống giếng, muốn mưu Trang gia sản nghiệp ruộng đồng, cũng có muốn trực tiếp mưu đoạt chính mình.

Khi Trang Tâm Nghiên về đến trong nhà, nhanh chóng đi vào đãi khách đường, sau đó nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân nhưng hoàn toàn không giống trong lòng nàng.

Trong lòng của nàng, Triệu Phụ Vân hấn là mặc một bộ mặc mạc bào phục, như thế càng hiển trên thân hấn một cổ u buồn âm nhu khí chất, hiện tại y phục trên người hấn đem những khí chất kia đều che giấu, khiến hấn biến giống như ôn nhuận tử ngọc.

Trang Tâm Nghiên cảm thấy, người cho hấn một bộ quần áo này, nhất định không muốn thấy hấn lâm vào âm trầm.

Cho nên dùng loại quý khí sáng sắc này đến hòa tan khí chất khả năng bởi vì một ít bất hạnh kinh lịch, mà tích lũy thành trên người hấn,.

Quản gia Thận thúc chính bồi tiếp Triệu Phụ Vân ngồi ở đó uống trà, bên cạnh còn có một vị đại hán, con mắt khi

chớp mắt sẽ nổi lên ngân quang.

Khi Trang Tâm Nghiên trở lại, Thận thúc lập tức đứng lên.

“Đại tiểu thư, người trở về.” Thận thúc nói, quay đầu nhìn một chút Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân lại ngồi ở đó không hề động.

Triệu Phụ Vân cũng đang quan sát Trang Tâm Nghiên, nàng bây giờ, cả người đều gầy rất nhiều, cả người nhìn qua cũng như thành thực rất nhiều.

Nói thật, lúc hần ở Vụ Trạch Huyện không có nghĩ qua sẽ gặp lại nàng, lúc ấy thậm chí có chút phiền nàng.

Chỉ là có đôi khi, đã từng chỉ có thể tính người quen biết, cách thật lâu không gặp, khi gặp lại nhau chắc chắn sẽ có một loại cảm giác đặc biệt.

Loại cảm giác này khó mà nói, tựa như là mệnh mông thiên địa này, nguy hiểm thế giới này, còn có thể gặp lại chính là một loại xa xỉ khó được cùng duyên phận.

“Hoan nghênh Triệu đạo trưởng quang lâm hàn xá.”
Trang Tâm Nghiên mở miệng nói.

Triệu Phụ Vân đứng lên, hành một đạo lễ, nói: “Đi ngang qua Thương Châu, nghĩ đến người là người nơi này, liền tiện đường đến xem, người không ở, vốn muốn đi, nhưng quản gia của người gọi lại, liền ở đây chờ một chút.”

“Đạo trưởng có thể đến, Trang phủ bỗng tất sinh huy.”
Trang Tâm Nghiên miệng nói chính là loại lời khách sáo
phi thường điển hình kia, nhưng mừng rỡ trong mắt lại
là thật.

Vào lúc ban đêm, Trang phủ đại yến, chỉ yến một người.

Trang Tâm Nghiên đem những thứ tốt mà nhà mình còn
có thể lấy ra, có thể làm thành ăn uống chiêu đãi Triệu
Phụ Vân.

Hạ nhân ở bên cạnh rót rượu mang thức ăn lên, lại
không có ai biết Trang gia hiện tại chủ nhân, Trang đại
tiểu thư mở tiệc chiêu đãi đến tột cùng là ai.

“Người biết không? Kỳ thật ta không có bằng hữu. Khi
còn bé, ta liền đặc biệt hâm mộ loại kia, hạc giấy mời
bạn, ở trong mộ quang, bằng hữu cưới vãn hạc đến,
uống rượu thâu đêm suốt sáng, ở trong nắng sớm rời đi,
lưu lại đầy đất vỏ rượu, một bàn canh thừa.”

“Nhưng qua nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ có
bằng hữu như vậy báỉ phỏng ta.”

Nàng một chén một chén uống rượu.

“Người là người thứ nhất, ta không biết ta có tính bằng
hữu của người không, nhưng người tới báỉ phỏng ta, ta
liền coi người là bằng hữu của ta.”

“Đến, uống.”

Triệu Phụ Vân chỉ lắng lắng nghe, nguyên bản lúc ở Vụ

Trạch, cảm thấy tâm tư của nàng tính toán rất nhiều, nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, cảm thấy nàng một người, đi xa dò xét nguyên nhân cái chết của huynh trưởng, lại vì huynh trưởng báo thù, sau đó nàng lại bất lực, chính nàng còn thiếu một chút chết rồi.

Hắn nghĩ tới bất lực của mình năm đó lúc ở Triệu gia, không khỏi lại ngửa đầu uống vào một chén rượu.

Hai người bọn họ, đều là nàng đang nói, Triệu Phụ Vân đang nghe, hắn vốn cũng không phải là một người nói nhiều, lúc nhỏ từng nói qua quá nhiều lấy vui, nhưng trong lòng hắn thật ra là chán ghét mình như thế.

Mãi cho đến khi nàng uống đến đỏ bừng cả khuôn mặt, cả người đều muốn trượt đến dưới mặt bàn, nàng mới dần dần không có thanh âm.

“Nghe nói người gặp phải phiền phức có phải hay không.” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng hỏi.

“Phiền phức, trên đời này có thể có phiền phức gì càng lớn hơn được phụ mẫu huynh trưởng lần lượt qua đời trong khoảng thời gian ngắn?” Trang Tâm Nghiên nói.

“Đây là một chuyện thương tâm, nhưng không phải phiền phức.” Triệu Phụ Vân ngược lại nhìn về phía Quản gia Thận thúc kia, nói: “Đem phiền phức của Trang gia các người nói một câu.”

Quản gia nhìn chính mình đại tiểu thư một chút, đại tiểu thư lại khoát tay áo nói: “Sự tình nhà chúng ta, là thanh quan nan đoạn, có lý cũng nói không rõ, quản sự tình

Trang gia chúng ta, cần thận ảnh hưởng danh dự của Thiên Đô Sơn.”

“Thiên Đô Sơn danh dự không phải dễ dàng như vậy ảnh hưởng.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nói đi, ta vốn không phải người thích can thiệp vào chuyện của người khác, người nếu không nói, ta liền đi.” Triệu Phụ Vân nói.

Lúc quản gia nghe đại tiểu thư của mình nói đối phương là Thiên Đô Sơn đệ tử, con mắt đều tròn to, đại hán bên cạnh kia cũng như thế, bọn hắn đều đứng nghiêm một bên theo hầu, một mực đang đoán Triệu Phụ Vân tu hành ở tòa tiên sơn nào, không ngờ, thế mà là Thiên Đô Sơn đệ tử.

Mặc dù bây giờ Trang gia lâm vào phiền phức, nhưng Thiên Đô Sơn những năm gần đây lại ở vào nơi đầu sóng ngọn gió, bọn hắn cảm thấy, Thiên Đô Sơn danh vọng có thể đủ dùng.

Quản gia muốn nói, nhưng Trang Tâm Nghiên mặc dù gục ở nơi này, lại một cái tay giơ lên, khoát tay.

Quản gia thở dài một hơi, cuối cùng không hề nói, đồng thời cúi đầu.

“Đã như vậy, cứ như vậy đi, hưng đã hết, rượu cũng đủ, cáo từ.” Triệu Phụ Vân đứng dậy, thân thể có chút lay động, giống như cũng có một chút men say.

Bên ngoài, bầu trời rải rác những ngôi sao còn sót lại,

gió nhẹ chậm chậm, mang đến từng đợt ý lạnh.

Thân thể Triệu Phụ Vân biến mất trong bóng đêm, giống như xưa nay chưa từng tới.

“Đại tiểu thư, vị Triệu đạo trưởng kia đi.” Quản gia nói.

Trang Tâm Nghiên lại là cười nói: “Đi tốt, hắn đi ngang qua nơi này báỉ phỏng ta, ta vì hắn chuẩn bị một bàn tiệc rượu, há có thể bởi vì ta lâm vào phiền phức.”

Quản gia Thận thúc cảm thấy lời này không giống như lời tiểu thư nên nói, hắn biết đại tiểu thư, tâm tư kỳ thật rất nhiều, luôn có thể mượn đến một chút ngoại lực.

Hắn nghĩ tới đây, Trang Tâm Nghiên lại mở miệng nói ra: “Kỳ thật, hắn là chán ghét ta, ta biết, trước kia ở Vụ Trạch, ánh mắt của hắn nhìn ta, dù chưa đến chán ghét, nhưng cũng không có một chút nhiệt tình.”

“Ta biết, rất nhiều người ở Thương Châu này đều nghị luận sau lưng ta, nhưng ta không quan tâm, ta vì gia tộc sản nghiệp, có thể không quan tâm người khác chỉ trích, nhưng ta không nghĩ để hắn cảm thấy, ta lại đang lợi dụng hắn, bởi vì ta trước kia ở Vụ Trạch đem những người kia dẫn tới hắn nơi đó, mượn tay hắn giúp Hiền ca báo thù, ta đã làm qua một lần.”

Triệu Phụ Vân đi một chỗ, một nơi có thể nghe ngóng tin tức.

Mỗi một địa phương đều có một nơi như vậy, nghe ngóng tin tức, mua hung giết người.

Hắn đi tới một tiệm tạp hóa, tiệm tạp hóa này đêm khuya vẫn sáng đèn.

Cửa đã đóng, nhưng ánh đèn từ trong khe cửa lộ ra, khi hắn đứng ở trước khe cửa trong ngọn đèn, thân thể liền như ngọn lửa lóe ánh sáng, sau đó như lưu quang chui vào cửa.

Trong tiệm tạp hóa này, có một người trẻ tuổi nằm ở một cái ghế nằm, trên thân đắp một kiện da dê tấm thảm, trên đầu mang theo miên vải mũ, trên người mặc vẫn là thật dày quần áo, dù đã đến mùa đông, nhưng còn không có lạnh đến trình độ kia, mà lại bên cạnh hắn còn mọc lên một lò lửa.

Hắn nằm ở đó, hai gò má gầy gò, sắc mặt tái nhợt, nhìn qua giống như là một bệnh nhân.

Triệu Phụ Vân đứng trước mặt hắn nhìn hắn, hắn chậm rãi mở to mắt, trong mắt không có một chút dáng vẻ kinh ngạc, đồng dạng đánh giá Triệu Phụ Vân.

“Khách nhân đêm khuya tới đây, cần mua gì?”

“Người là chủ cửa hàng nơi này?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chúng ta tiệm tạp hóa một phố một cửa hàng, ta đương nhiên là chủ cửa hàng nơi này.” Người trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch kia nói.

“Ta muốn biết, Trang gia đến tột cùng gặp phải phiền toái gì.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Trang gia nào.” Sắc mặt trắng bệch chưởng quỹ hỏi.

“Hạnh Hoa ngõ hẻm Trang phủ.” Triệu Phụ Vân nói.

“Phiền phức kia coi như lớn.” Sắc mặt trắng bệch chưởng quỹ vẫn không có ý tứ đứng dậy, mà đưa tay đi sưởi ấm, vừa nói.

“Lớn đến bao nhiêu.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tin tức này người địa phương đều biết, nhưng người đến cửa hàng của ta hỏi, cho nên liền muốn tuân thủ quỹ củ trong cửa hàng, tin tức này một khối linh thạch.” Sắc mặt trắng bệch chưởng quỹ nói.

Triệu Phụ Vân không nói hai lời, móc ra một khối linh thạch, thả ở học tử bên cạnh.

Chưởng quỹ sắc mặt trắng bệch kia nhìn cũng không nhìn, nhưng động tác của Triệu Phụ Vân lại giống như đều trong cảm giác của hắn, chỉ nghe hắn nói: “Trang gia sản nghiệp cũng đủ lớn, linh điền đủ nhiều, tổ tiên đồ vật, nàng không gánh nổi, thế gia trong Thương Châu phủ này đều nghĩ cần một cái.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Triệu Phụ Vân có chút bất mãn nói.

“Liền chỉ vậy, người muốn nghe cụ thể hơn, cũng không phải cái giá này.” Sắc mặt trắng bệch chưởng quỹ nói.

“Người có gì cứ nói, thiếu không được người linh thạch.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người muốn hỏi, vậy ta tự nhiên muốn thu linh thạch, kỹ càng kể cho người, thu mười khối linh thạch.” Có vẻ bệnh chường quỹ nói.

Triệu Phụ Vân lại lấy ra mười khối linh thạch đặt ở trên quầy.

“Người muốn nghe từ nơi nào?” Có vẻ bệnh chường quỹ nói.

“Từ đầu nói lên.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy thì phải nói, Trang gia tổ tiên là theo Vũ Đế cùng một chỗ chinh chiến, lập xuống chiến công, được ban thưởng một mảnh linh địa ở Thương Châu.”

“Đây đã là ban thưởng đối với Trang gia, cũng là để Trang gia đại biểu Chu vương thất tiếp tục trấn thủ nơi này, dù sao Thương Châu liền là năm đó phán loạn trọng tai khu vực, cho nên, qua nhiều năm như vậy, Trang gia một mực rất hưng thịnh, làm một tu hành thế gia, khi đương gia lại không xuất hiện một tu sĩ đủ khả năng một mình gánh vác một phương, chính là bắt đầu xuống dốc.”

“Sau nhiều năm như vậy, lại còn có ai nhớ kỹ đã từng công lao của Trang gia, nhưng bản địa một chút thế gia lại là nhớ kỹ, lúc Trang gia như mặt trời ban trưa, đối với thế gia khác chèn ép, lúc kia, ngay cả sự tình trong phủ nha, Trang gia đều có thể làm chủ một nửa.”

“Cho nên khi Trang gia xuống dốc, tự nhiên liền tường

đổ mọi người đẩy.”

“Ước chừng hơn mười năm trước, Trang gia hi vọng cuối cùng, Trang Hiền Ca hưởng ứng ‘Đạo Tử Tân Chính’, muốn đi hiểm đánh cược một lần, làm một xuất đầu điều, để triều đình lại nhớ tới Trang gia, nhưng hần lại chết ở bên ngoài.”

“Trang gia trong mắt mọi người, cũng chỉ là một khối thịt mỡ lớn.”

“Bất quá, thật không ngờ, Trang Tâm Nghiên lại giã dựa lấy chồng đỡ nhiều năm như vậy, ngược lại để rất nhiều người bất ngờ, bất quá, nàng cũng coi là chống đến cuối, bởi vì mẹ nuôi nàng bá vài ngày trước độ kiếp thất bại.”

“Mẹ nuôi?” Triệu Phụ Vân xen vào hỏi một tiếng.

“Đúng, nàng bá một mẹ nuôi, chính là Bạch nương nương trong Bàn Xà Sơn.” Có vẻ bệnh chường quỹ nói.

Đáp án này để Triệu Phụ Vân thật bất ngờ, hần chưa từng nghĩ tới, xám trắng đại xà độ kiếp mà mình nhìn thấy ở tòa thành trước, thế mà cùng Trang Tâm Nghiên nhắc lên quan hệ.

“Những năm này, vẫn luôn là Bạch Nương nương che chở lấy Trang gia linh điện, mà Bạch nương nương cũng chính là Trang gia bảo gia tiên, bất kỳ ai muốn đi vào Trang gia, đều sẽ bị Bạch nương nương ngăn cản.”

“Mà lại, ngoài thành nạn chuột cùng các loại thú hại, có

Bạch nương nương, cũng sẽ không có nhiều tổn thất lớn.”

“Nhưng từ sau khi Bạch nương nương bị bức bách không thể không đi độ kiếp, không riêng gì Bạch nương nương muốn chết, Trang gia tự nhiên cũng khó tồn tại.” Có vẻ bệnh chướng quỹ nói.

“Bạch nương nương kia chết rồi sao?” Triệu Phụ Vân hồi tưởng tình hình một con to lớn bạch xà thuận gió mưa mà lên thiên không kia hỏi.

“Hắn không có, nếu chết rồi, hiện tại đã sớm bị tìm tới, thi thể của nó nhất định sẽ bị phát hiện, hiện tại vẫn không tìm được, đó chính là không có chết, hắn là trốn đi, nhưng khẳng định bị thương, mà tìm tới nó chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

“Phủ nha đã mời Thiết Khẩu Trực Đoạn Vương vào Bàn Xà Sơn xem bói, Bạch nương nương tung tích hẳn là ngay trong vòng vài ngày này có thể tìm tới.” Có vẻ bệnh chướng quỹ nói.

“Nói cách khác muốn cứu Trang gia, tốt nhất chính là đem Bạch nương nương kia cũng cứu được?” Triệu Phụ Vân nói.

“Đây chỉ là một phương diện, còn có một người là mấu chốt.” Có vẻ bệnh chướng quỹ nói.

“Ai?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tên của người này, người tốt nhất không nên biết.”

Chưởng quỹ rút cục đem tay từ trên lò lửa cầm về, nhìn Triệu Phụ Vân nghiêm túc nói.

“Người này là ai?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Mười khối linh thạch.” Chưởng quỹ nói.

Triệu Phụ Vân không nói gì, mà là lại từ trong dây lưng xuất ra mười khối linh thạch đặt ở trên quầy.

“Thế gia Thương Châu chỉ muốn chia Trang gia sản nghiệp, nhưng có người coi trọng Trang Tâm Nghiên huyết mạch, bất quá, bây giờ người này nhập Bàn Xà Sơn tìm Bạch nương nương kia, cũng là vì Linh Xà Huyết Mạch trong thân Bạch nương nương.”

Có vẻ bệnh chưởng quỹ đem tay lùi về dưới tấm thảm da dê, hẩn nhìn hai mắt của Triệu Phụ Vân, như muốn nhìn thấy đáy lòng Triệu Phụ Vân.

convter:đọc c này thì thấy so với các nvc khác thì Triệu Phụ Vân có cảm giác ng nhất đấy chứ mấy bộ kia toàn tiên

Chương 166 : Ước định

Một lò lửa than, một ngọn đèn, một người như có bệnh, nằm tại trên ghế nằm, mặc thật dày quần áo, đắp tấm thảm da dê, người này giống như tùy thời đều phải chết, ánh mắt lại tản ra chấn động tâm hồn.

Hắn như muốn nhìn thấy sâu trong nội tâm của Triệu Phụ Vân, như muốn nhìn suy nghĩ trong lòng Triệu Phụ Vân.

Giờ khắc này, Triệu Phụ Vân cũng cảm nhận được lực lượng trong ánh mắt của hắn, đây là một người tu vi cũng không thấp, trong Trúc Cơ tu sĩ, Triệu Phụ Vân rất ít nhìn thấy người có thể đối với mình có uy hiếp, nhưng chưởng quỹ tiệm tạp hóa có vẻ bệnh trước mặt này, lại làm cho hắn cảm nhận được một tia bất phàm.

Hắn giống như đang hỏi, cũng giống đang kích.

“Người chỉ cần nói cho ta hắn là ai.” Triệu Phụ Vân lạnh lùng nói, hắn không biết người trước mặt này có ý gì, bán tin tức kiếm linh thạch là được, lời này cùng tâm tư này, hơi nhiều.

“Tốt, đã khách nhân trả tiền, lại một lòng muốn biết, vậy ta liền nói cho người.”

“Đương kim Thánh Thượng có tám mươi một con trai, bảy mươi hai nữ, người này là con trai thứ 43 của Thánh Thượng, tu hành chính là « Chân Huyết Thất Biến », tu hành pháp này, mỗi dung nhập một loại chân

linh huyết mạch, liền có thể tấn thẳng một cảnh giới, Bạch nương nương trong Bàn Xà Sơn cùng Trang Tâm Nghiên đều là mục tiêu của hắn.” Chưởng quỹ kéo một chút tấm thảm da dê của mình, chậm rãi nói.

Hắn vừa nói, con mắt còn nhìn chăm chăm Triệu Phụ Vân nhìn, tựa hồ muốn nhìn người trước mặt linh thạch rất hào phóng này có hay không sợ sệt.

Hắn gặp qua rất nhiều ngay từ đầu nổi giận đùng đùng, đáng về muốn đánh người giết người, nhưng sau khi nghe bối cảnh của đối phương lập tức liền xì hơi.

Lúc Triệu Phụ Vân ở trong núi đọc sách, nhìn qua một bản giới thiệu các loại công pháp tu hành sách trên một mảnh đại địa này, trong đó có liên quan tới « Chân Huyết Thất Biến », môn công pháp này, được phát triển ra ở thời Chu Vũ Đế.

Bởi vì khi Chu Vũ Đế chinh phạt Yêu vực cùng Thần Quốc, thu hoạch rất nhiều yêu linh huyết cùng thần huyết.

Thế là Chu Vũ Đế liền căn cứ tiền nhân công pháp sáng lập ra « Chân Huyết Thất Biến » này.

‘Chân Huyết’ này tác dụng cùng ‘Chân Sát’ không sai biệt lắm, dung nhập vào nhân thân, tạo ra phù lục, ngưng kết pháp tính.

Rất nhiều yêu linh sau khi trưởng thành, liền đem huyết mạch pháp tính trong thân thể tu thành thần thông pháp thuật.

Mà Chân Huyết này, phải cần loại huyết mạch này.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến Trang Tâm Nghiên còn tại Huyền Quang cảnh giới liền có thể biến thân thành mèo.

Đây là thức tỉnh Chân Huyết, nhưng mà lại bị người để mất tới.

“Không muốn nói gốc gác của người này, người nói với ta tên của người này và hình dạng là được.” Triệu Phụ Vân nói.

“Chu Hành, tự Kiến Tổ, tên tự của hắn là dương kim Thánh Thượng ban, cho là hắn rất giống khai quốc tiên tổ, cho nên lấy Kiến Tổ.” Chương quỹ nói.

“Tốt, ta cũng muốn gặp.” Triệu Phụ Vân nói.

“Có một người đi theo bên cạnh hắn, tên là Ti Tùng Niên, Tử Phủ tu sĩ, bảo hộ lấy hắn một tác cũng không rời, đây là hoàng gia phái tới bên cạnh hắn, bên người mỗi một vị hoàng tử đều có một vị. Trừ người này ra, còn có chính hắn chiêu mộ hộ vệ, đều là Trúc Cơ.”

“Mà người, chỉ là một người.” Chương quỹ nói.

Triệu Phụ Vân sau khi nghe, trong lòng tại thở dài, nếu thật sự có một Tử Phủ tu sĩ một tác cũng không rời bảo hộ, vậy hắn cũng không có cách nào, không chỉ có Tử Phủ tu sĩ, còn có các Trúc Cơ tu sĩ khác, vậy liền không có sơ hở gì.

Triệu Phụ Vân quay người liền rời đi.

Khi hắn đi tới cạnh cửa, chưởng quỹ kia lại đột nhiên nói: “Khách nhân có cần ta giúp người giới thiệu mấy người bằng hữu?”

Triệu Phụ Vân dừng bước, quay người hai con mắt híp lại nhìn tuổi trẻ chưởng quỹ có vẻ bệnh này, nói: “Người dám giết hoàng tử?”

“Ta cũng không dám, đây không phải là chuyện người muốn làm sao?” Chưởng quỹ nói: “Ta biết mấy người, cùng Ti Tùng Niên có đại thù.”

Triệu Phụ Vân đã minh bạch ý tứ của hắn, ý tứ của đối phương rất rõ ràng, chính là giúp mình giải quyết vị hộ vệ bên cạnh tứ thập tam hoàng tử Chu Hành, mà mình thì giải quyết hoàng tử.

Người này thật to gan, lại muốn giết hoàng tử.

“Các người thật to gan, không sợ tru cửu tộc sao?” Triệu Phụ Vân lại cười lạnh một tiếng hỏi ngược lại, hắn thấy rất rõ ràng, người này muốn lợi dụng chính mình.

“Người có cửu tộc tự nhiên sợ, nhưng nếu như không có cửu tộc, lại có gì phải sợ.” Chưởng quỹ nói.

Triệu Phụ Vân xoay người lại, một lần nữa đi trở về đến trước mặt người chưởng quỹ này, ở trên cao nhìn xuống hắn, nhìn chăm chú cặp mắt của hắn.

Trong đôi mắt của hắn hiển hiện ánh lửa, trong thân của

hắn động sát, phá vọng pháp ý ngưng tụ trong hai mắt.

Mặt của chưởng quỹ nằm trên ghế ở trong đôi mắt của hắn đúng là bắt đầu biến mờ hồ, nguyên bản mặt rõ ràng tái nhợt, lại giống như thành một đám vân vụ.

Vân vụ che đầy ánh mắt, quang vận trong mắt của hắn lại lóe lên, vân vụ mở rộng, liền muốn nhìn thấy ‘mặt thật’ hiển lộ ra dưới vân vụ, một trương mặt quỷ dị như bút mực vẽ ra hiển lộ.

Khuôn mặt kia được vẽ trên một chiếc mặt nạ trắng.

Đôi mắt kia, rõ ràng giống như vẽ ở trên mặt nạ, nhưng lúc này Triệu Phụ Vân lại nhìn thấy trong đó có cảm xúc phần nộ sinh ra.

Vào tiệm tạp hóa này lâu như vậy, đây là lần thứ nhất hắn từ trong ánh mắt người này nhìn thấy nồng đậm cảm xúc như vậy.

“Người không muốn đôi mắt của mình nữa, ta có thể giúp người móc ra.”

Hắn ngồi dậy, thanh âm lạnh như gió mùa đông.

Triệu Phụ Vân ngược lại từ bên cạnh tiếp nhận một cái ghế, ngồi xuống, nhìn người chưởng quỹ này, nói: “Người cùng Bạch nương nương kia quan hệ như thế nào.”

Mặc dù Triệu Phụ Vân không nhìn thấy khuôn mặt chân chính của đối phương, nhưng lại ở lúc đôi mắt như vẽ ra

của đối phương phun trào lửa giận, cảm nhận được một tia khí tức dị dạng.

Nếu như hắn không đoán sai, đó chính là yêu khí.

Khí cơ trên thân người, cùng khí cơ trên yêu thân, chắc chắn sẽ có khác biệt, mặc dù càng cao cấp, khí tức giữa người cùng yêu liền càng có xu hướng giống nhau, nhưng lúc ở đệ giai, trên thân sinh linh ở trong vùng hoang dã tự có một cỗ tanh sát vị.

Nếu là ăn cỏ sinh linh, thì sẽ có một cỗ Mộc khí, bọn hắn càng thêm gần sát tự nhiên.

Nhưng vô luận gần sát tự nhiên như thế nào, cũng không thiếu một cỗ tanh tươi khí trên người bọn hắn.

Mà Triệu Phụ Vân còn cảm nhận được âm lãnh khí trên người hắn.

Người chưởng quỹ này tựa hồ đè nén trong lòng lửa giận, nhìn Triệu Phụ Vân, nhất thời không có trả lời.

“Giết hoàng tử, đó là đại tội, ngươi tại sao phải giết hoàng tử.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Việc này không cần ngươi quan tâm, nếu như ngươi không dám liên ra ngoài.” Chưởng quỹ nói.

Triệu Phụ Vân ngược lại không muốn đi, hắn nói: “Muốn làm đại sự, mọi người dù sao cũng phải có hiểu biết nhất định, ta cùng hoàng tử kia không có bất kỳ thù hận gì, nhưng bằng hữu của ta lại bởi vì hắn mà gian nan,

cho nên có chút hứng thú, ngươi đây? Ngươi lại vì cái gì?”

“Ta chỉ bởi vì ngươi là khách nhân, tiêu nhiều linh thạch như vậy, vì ngươi giật dây giới thiệu mà thôi.” Chương quỹ có lẽ đã đem lửa giận ép xuống, một lần nữa nằm lại trên ghế, đem tấm thảm da dê đắp kín.

“Không, ngươi không phải, nơi ta từ nhỏ sinh sống, để ta đối với một chút cảm xúc rất miễn cảm, ta có thể cảm nhận được phần nợ cùng hận của ngươi đối với hoàng tử kia, cứ việc ngươi giấu rất tốt.” Triệu Phụ Vân nói.

Chương quỹ trầm mặc nhìn Triệu Phụ Vân, sau một lúc lâu mới lên tiếng: “Quan sát nét mặt, là kẻ yếu năng lực, ngươi có bản lĩnh gì còn dám lưu tại nơi này.”

Hiển nhiên, hắn muốn nhìn Triệu Phụ Vân có năng lực gì, sau đó mới quyết định chuyện cần làm.

Triệu Phụ Vân cũng không nói gì, mà duỗi ra ngón tay kẹp lấy ngọn lửa ở trong hỏa lô bên cạnh, một điểm ánh lửa liền bị hắn kẹp ở đầu ngón tay, trên kiếm chỉ bao phủ nhất điểm hồng điểm, nhỏ bé nhưng lại nồng đậm.

Hắn đem kiếm chỉ này hướng chương quỹ kia chậm rãi điếm qua.

Một sát na này, chương quỹ kia lại cảm giác được hỏa điểm trên kiếm chỉ điểm tới của Triệu Phụ Vân, hóa thành vụn trượng ánh lửa, hướng đại địa đâm xuống, phô thiên cái địa.

Đó giống như huyền tượng, nhưng mà lại chân thật như vậy, hấn cảm giác được nóng bỏng, cảm giác được một cỗ ý chí đốt cháy hết thầy kia.

Bất quá hấn vẫn không yên lòng, hấn thấy, rất nhiều người cảnh giới tương đối cao, nhưng trình độ đấu pháp, pháp thuật kỹ xảo lại rất tồi tệ, cho nên hấn đồng dạng điểm ra một chỉ.

Ngón tay hấn điểm ra đến sáng óng ánh long lanh, nhưng lại trong khôn cùng ngọn lửa kia, đột nhiên hóa thành một con rắn, miệng rắn mở lớn, một cỗ cự lực trống rỗng sinh ra, đầy trời ánh lửa kia lại bị rắn hút đến trong miệng.

Mà đuôi rắn lại xoay chuyển một cái, từ trên trời giáng xuống, như một cây dây ngọc, hướng Triệu Phụ Vân trôi đi.

Rất nhiều người bởi vì đấu pháp số lần ít, cho nên khi đấu pháp thiếu biến đổi, sau khi pháp thuật của mình bị khắc chế, lại bị người phản kích, liền sẽ luống cuống tay chân, mười thành bản sự nhiều nhất phát huy ra năm thành hoặc sáu thành.

Nhưng mà một nháy mắt đuôi rắn như dây thừng kia quán quanh đến Triệu Phụ Vân, nơi đó lại trống rỗng, chỉ có một mảnh hỏa diễm tán đi, nháy mắt hóa thành một mảnh sóng lửa, dũng mãnh lao tới miệng lớn đầu rắn.

Có một pháp chú xuất hiện: “Đốt!”

Với âm thanh pháp chú này, hấn liền cảm giác hỏa diễm

này thay đổi, ánh lửa biến giống như châm, hấn nháy mắt thu về tay của mình, đầu rắn to lớn kia liền cũng biến mất.

Hỏa diễm đồng thời biến mất.

Trong phòng này, chấn động pháp quang trong một cỡ phạm vi cực nhỏ kia nhanh chóng tiêu di.

Triệu Phụ Vân vẫn ngồi ở đó, người chưởng quỹ kia cũng vẫn nằm ở đó.

Chỉ là chưởng quỹ kia lại nhìn ngón tay phải của mình, đầu ngón tay óng ánh của hấn kia thì có một chút màu đỏ, giống như bị thiêu đốt đốt tới.

“Hỏa diễm, không sai.” Chưởng quỹ nói.

“Nếu như người chỉ là bản sự này, như vậy ta liền muốn rời khỏi, Tử Phủ bên người hoàng tử kia, ai có thể dẫn ra?” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta.” Chưởng quỹ nói.

“Người, người bộ dáng này không thể được, Tử Phủ tu sĩ, nhiều mấy người như người đến đều không dùng.” Triệu Phụ Vân nghĩ đến Tuân Sư của mình, nghĩ đến Dư Thần Quang, nghĩ đến Mã Tam Hộ, hấn cảm thấy, nếu mình cùng người trước mặt này, đối mặt Tử Phủ, người khác dẫn ra, có thể còn sống liền đã không sai.

“Người yên tâm, ta có thể dẫn ra, chỉ là sau khi ta dẫn ra Tử Phủ, người có thể ở tình huống đối phương có Trúc

Cơ tu sĩ bên người, còn sẽ giết được đối phương sao?”
Chưởng quỹ mà hỏi.

“Người vì sao nhất định phải giết hấn?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Điều này không cần người quan tâm.” Chưởng quỹ nói.

“Việc này cần nhìn bên người đối phương có bao nhiêu người, nếu nhiều người, vậy liền khó, người không nhiều, liền có cơ hội.” Triệu Phụ Vân đương nhiên không cách nào cam đoan gì.

Mà lại trong lòng của hấn cũng đang suy đoán người này.

“Vậy chúng ta trời vừa sáng, liền đi Bàn Xà Sơn, sau đó ta dẫn ra Tử Phủ bên người hoàng tử kia, người liền đi giết hoàng tử.” Chưởng quỹ nói.

“Được.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

Thế là hai người lại ước định đại khái thời gian.

Cứ như vậy, hấn đi ra, cái khác khế ước gì đều không có, bởi vì hai người biết, việc này cần chờ cơ hội, nhìn tình huống.

Mà lại Triệu Phụ Vân vô cùng rõ ràng, trước đó hấn không ngừng muốn thu linh thạch, đều chỉ đang thử thăm dò mình, nhìn mình là tùy tiện đến hỏi một chút, còn là có loại quyết tâm kia.

Mà Triệu Phụ Vân cũng đang thử thăm dò lấy thân phận của đối phương, sau khi tương hổ thăm dò, phát hiện cả hai tựa hồ đối với thân phận của Chu Hành hoàng tử kia cũng không phải rất để ý, chỉ một điểm này, liền đã đánh xuống cơ sở có thể hợp tác.

Triệu Phụ Vân ra cửa, cũng không trở về Trang gia, mà đi vào trong bóng tối, sau đó đưa tay vuốt vuốt mặt, lại đem quần áo trên người đổi, lặc mình biến hoá, hẩn biến thành một thanh niên mặt mũi có chút bằng phẳng.

Trên người quần áo, thì mộc mạc đạo bào, đây là đương thời trong tán tu, nhiều người mặt nhất, trên đạo bào không có bám vào bất kỳ phù văn hình thành pháp tính gì.

Hẩn đi thẳng đến Bàn Xà Sơn, ở lúc hừng đông, cũng đã đến biên giới Bàn Xà Sơn.

Nửa đêm đi hơn trăm dặm.

Sau đó hẩn ở trong ánh nắng, trên một tảng đá xanh lớn, xuất ra một chông lá bùa, cùng một chi phù bút.

Lá bùa cùng phù bút này đều là Ly Sơn Cận Tú Chi tặng, thuộc về thượng đẳng phù bút, phù mực cũng là hẩn chưa hề dùng qua thượng đẳng phù mực.

Phù mực chủng loại rất nhiều, trong một khối phù mực này của hẩn ẩn chứa dương tính nồng đậm, là viết Xích Viêm hỏa phù thượng phẩm.

Hẩn ở trên tảng đá trải rộng ra, sau đó tiếp một chút hạt

sương trên phiến lá, liền mài mực, sau đó liền xoay người vẽ lên phù trái ở trên tảng đá.

Ánh nắng phẳng phất ngưng tụ ở dưới ngòi bút của hắn, thuận phù mực chảy về lá bùa.

Phù bút lưu chuyển, phù văn phác họa, chỉ chốc lát liền vẽ xong một trương hỏa phù, nhưng sau khi một bút này họa xong, hắn lại vẫn không có ngừng, lại ở bên cạnh viết pháp chú cùng thần lục.

Hỏa phù lục này của hắn so với bình thường nhiều pháp chú.

Pháp chú kia là một đạo sắc lệnh, lục danh vẫn là Xích Viêm Thần Quân.

Hắn đem một tấm phù lục này trực tiếp để ở bên cạnh, một trận gió thổi tới, phù lục kia lại không nhúc nhích tí nào.

Chỉ có pháp quang như ngọn lửa tản ra.

Lúc này, lại đột nhiên có một thanh âm vang lên: “Tỷ tỷ, nơi này có người họa phù a! Chúng ta đi xem một chút.”

Thanh âm này thanh thúy, nói xong đã chạy hướng Triệu Phụ Vân nơi này.”

“Đừng quấy rầy người khác họa ph.”

Đây hiển nhiên là thanh âm tỷ tỷ kia, nghe vào rất ôn nhu, nghe xong thanh âm này liền biết nàng không quản

được muội muội của mình.

“Ta liền nhìn, không nói lời nào, sẽ không quấy rầy đến hần.” Muội muội đang khi nói chuyện đã đi tới sau lưng Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân không có đứng dậy, tay vẫn không có ngừng.

Nàng nhìn phù lục bày ở một bên kia, lại vội vàng vội gọi, cũng đè ép thanh âm nói: “Tỷ tỷ, mau tới đây nhìn, phù lục này tốt đặc biệt a, ta đều chưa từng gặp qua.”

Một nữ tu mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào cũng đến bên cạnh, nàng vốn không muốn nhìn, nàng cảm thấy nhìn người khác phù lục, cũng coi là học trộm, chính là vẫn không nhìn được liếc mắt nhìn.

Chỉ nhìn một chút, nàng liền cảm nhận được một cỗ hỏa diễm thiêu đốt ý vị đập vào mặt.

“A, người là bánh nướng mặt kia? Người không có chết, thật đúng dịp a, ở đây gặp phải người.”

Muội muội nghiêng đầu nhìn thấy mặt của Triệu Phụ Vân, kinh ngạc nói.

Triệu Phụ Vân hít sâu một hơi, ổn định pháp ý dưới ngòi bút không bằng tán.

Chương 167 : Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục

Một thân trắng hồng váy muội muội bị tỷ tỷ thân mang màu vàng hơi đỏ pháp bào kéo ra.

Gió lại dễ khí tức của các nàng lưu bên người Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân lạc bút đạo Xích Viêm Thần Phù trong tay, đứng lên nhìn hai người các nàng.

Một lùn nữ tử thân mặc váy áo trắng hồng giao nhau, một cao nữ đạo nhân mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào.

Khi Triệu Phụ Vân quay người nhìn về phía nàng, nữ đạo sĩ mặc màu vàng hơi đỏ đạo bào, lập tức lùi kéo muội muội hành một cái đạo lễ, muội muội cũng không có mập mờ, nghiêm túc cùng tỷ tỷ hành lễ.

“Thật có lỗi, đạo hữu, xá muội không che đậy miệng, mong rằng đạo hữu thứ lỗi.”

“Đạo trưởng, ta không che đậy miệng, lời nói của ta thường xuyên phát ra khỏi đầu, còn mời đạo trưởng thứ lỗi.” Muội muội kia cũng nói theo, đại khái là nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân giống như muốn sinh khí, cho nên vội vàng nói xin lỗi.

Điều này khiến Triệu Phụ Vân muốn nói lời, nhất thời không biết bắt đầu từ đâu.

“Các người tại sao lại ở đây?” Triệu Phụ Vân sau khi hít sâu một hơi chậm rãi nói.

“Lô Long Quận kia thực là không ở lại được, tỷ muội chúng ta ngay cả động phủ cũng không dám về, một đường hướng phía bắc chạy, nghe nói nơi này có rắn độ kiếp hóa giao thất bại, cho nên mới tới nơi này nhìn.”

Muội muội cướp nói hết lời, tỷ tỷ bên cạnh thì đánh giá Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân nghe tới lời của nàng, không khỏi nghĩ đến, đôi tỷ muội này cũng là nơi nào có phiền phức nguy hiểm liên hướng nơi đó chui.

Mặc dù như thế, các nàng lại còn có thể sống đến bây giờ, cũng là tương đối khó được.

“Nơi này sẽ có nguy hiểm lớn, các người tốt nhất nhanh lên rời đi.” Triệu Phụ Vân xem như hảo tâm nhắc nhở các nàng một chút.

Nữ đạo sĩ mặc màu vàng hơi đỏ bảo sau khi nghe tới lời nói của Triệu Phụ Vân, lập tức vươn tay phải, sau đó nhắm mắt lại như suy tư điều gì, lại tiếp bàn tay phải ngón cái chỉ vào trên ba đốt ngón tay giữa theo tự, giống như đang tính lấy cái gì.

Một lúc sau, nàng ngẩng đầu, nói: “Không Vong, đại hung, đi, đi mau.”

Tỷ tỷ lôi kéo quần áo của muội muội muốn đi, muội muội

lại áp chế, nói: “Tỷ, đừng nóng vội đừng nóng vội, người Tiểu Lục Nhâm mới vừa vận học, không nhất định chuẩn a.”

“Mặc kệ chuẩn hay không, chúng ta tính rồi, liền nhất định phải tin tưởng, không thể sau khi tính cũng không tin.” Tỷ tỷ nói nghiêm túc.

“Vậy để ta nói mấy câu, nói xong liền đi.” Muội muội nói.

“Người không cần nói, người nói chuyện không dễ nghe.” Tỷ tỷ lôi kéo muội muội, chân của muội muội trên đất đã chống đỡ ra một đường.

Triệu Phụ Vân nhìn tỷ tỷ đem muội muội lôi kéo đi, muội muội kia không muốn đi, dùng chân chống đất, thế nhưng nguyên bản cứng rắn thối dưới chân nàng lại nhanh chóng mềm hoá, thành bụi, căn bản cũng không thể vì nàng cung cấp chèo chống lực.

Đây là tỷ tỷ im ắng thi pháp.

“Tỷ, tỷ, ta gần nhất học tập, học cách nói chuyện êm tai lại ôn nhu, người liền nghe ta nói hai câu.” Muội muội lời nói tỷ tỷ căn bản cũng không nghe, y nguyên kéo đi muội muội.

Muội muội lại quay đầu hướng Triệu Phụ Vân nói: “Bánh mặt đạo trưởng, ta cảm thấy bóng lưng người siêu có ý vị, như công tử văn nhã, như đắc đạo tu sĩ ẩn dật trong núi, nếu như người sau này đi ra ngoài đeo lên mặt nạ, nhất định sẽ có rất nhiều nữ tu thích người.”

Triệu Phụ Vân mặt tối sầm, khuôn mặt bây giờ của hắn mặc dù chỉ là biến hóa ra đến, nhưng bị người nhiều lần nói, cũng khó tránh khỏi không cao hứng.

Chỉ thấy tử tử kia quỳnh lên, vung tay lên, bàn tay hướng xuống, nắm lên một thanh màu vàng yên hà, nhét vào miệng muội muội, màu vàng yên hà ở trong miệng của nàng hóa thành bùn đất, miệng của nàng bị chống đỡ lớn, không khép lại được, cũng nói không được lời nói.

Triệu Phụ Vân giờ khắc này phát hiện, kỳ thật, có lẽ, tử tử của nàng còn có thể quản được nàng.

Một đoàn bụi mù cuốn lên, bụi mù như địa long leo lên thiên không, hai tử muội khóa quán trong bụi mù đi xa.

Triệu Phụ Vân nhìn các nàng rời đi, tiếp tục bắt đầu vẽ bùa.

Mà sau khi sương mù quanh thân một đôi tử muội kia tán đi, các nàng bay xuống trong sơn cốc, tử tử đem thổ bùn trong miệng muội muội nhiếp ra.

Muội muội lại hai mắt uông uông nói: “Ta muốn cáo trạng cứu cứu, nói người khi dễ ta, ngay cả lời đều không cho ta nói, ta thậm chí không thể hô hấp, ta ngay cả nói chuyện cũng không thể nói, vậy ta sống còn có ý gì.”

“Đừng ồn ào, ta nói cho người, ta vừa mới tính toán không phải sự tình của chúng ta, ta tính toán bánh mặt đạo trưởng kia, không, tính toán là vị bóng lưng đạo sĩ kia.”

Tỷ tỷ thanh âm mặc dù đề cao, nhưng trong thanh âm một cỗ mềm mại đặc chất y nguyên còn tại, không có bao nhiêu lực uy hiếp.

“Tỷ tỷ, người cũng cảm thấy lời ta nói có đạo lý phải không?” Muội muội lại kinh hỉ nói, nàng phát hiện tỷ tỷ thể mà dùng xưng hô của mình đối với bộ phận nào đó của đạo sĩ kia, thể là liền cảm thấy cao hứng.

Tỷ tỷ lại đối với chú ý điểm của muội muội thể mà ở trên việc này, không khỏi thở dài một hơi, nói: “Người bộ dáng này, lúc nào có thể sử dụng cái đầu a, người đừng ngắt lời, ta tính toán vị đạo trưởng kia là “Không Vong” .”

“Hắn có đại hung, vậy chúng ta nhất định phải rời xa hắn.” Tỷ tỷ nói.

“A, vậy thật đáng tiếc, một đạo sĩ bóng lưng tốt như vậy.” Muội muội cảm thán nói: “Vậy, nếu không, chúng ta đi cảnh báo một chút hắn đi, miễn cho thế gian thiếu một đạo bóng lưng tốt.”

“Người ngậm miệng a, trong đầu nghĩ gì thế?” Tỷ tỷ tức giận nói, nàng đối với muội muội của mình cảm thấy hơi bất lực, khi luôn có thể đem nghiêm túc sự tình chuyển hóa thành không hiểu thấu chủ đề.

Tỷ tỷ tiếp tục nói.

“Hắn đều nói, trong núi sẽ có nguy hiểm lớn, người cảm thấy chính hắn lại không biết?” Tỷ tỷ nói: “Ở trong Như Ý Bảo Các kia, nhiều người đều bị dẫn dụ dọa nhập ma đạo, chúng ta không thể không trốn xa xa, mà hắn đồng

dạng cũng sớm liền rời đi, điều đó không phải nói rõ hấn biết xu cát tị hung sao?”

“Tốt a, hi vọng hấn có thể giữ vững bóng lưng của mình.” Muội muội thở dài, mang theo một tia bất đắc dĩ nói.

... ..

Triệu Phụ Vân không biết một đôi tỷ muội này đi nơi nào, cũng không biết các nàng nói cái gì.

Kỳ thật hấn vừa mới muốn hỏi một câu Lô Long Quận nơi đó, đến tột cùng chuyện gì xảy ra.

Các nàng có nhìn thấy Thiên Đô Sơn cao tu đầu pháp.

Bởi vì hấn biết Thiên Đô Sơn có phái người đi thanh lý môn hộ, chỉ không biết kết quả cụ thể.

Triệu Phụ Vân cũng không có được Mã Tam Hộ cùng Tuân Sư đưa tin.

Bất quá, hấn rất nhanh liền đem suy nghĩ kiểm chế, bình tĩnh lại họa phù.

Từ khi hấn đi tới Bàn Xà Sơn, trong Kiếp Pháp phù lục kia một loại cảm giác nguy hiểm kiếp số giáng lâm, liền rõ ràng hiển hiện, giống như một khối đá ép ở trong lòng, trĩu nặng.

Triệu Phụ Vân liên tục họa mười đạo Xích Viêm Thần Phù sau dừng lại bút.

Hắn muốn vẽ một loại hoàn toàn mới phù lục.

Hắn muốn đem Kiếp Pháp phù lục cùng Xích Viêm Thần Phù kết hợp lại, hắn cảm giác có thể, nếu hai phù này có thể kết hợp tốt, hắn cảm thấy, uy lực nhất định kinh người.

Triệu Phụ Vân ngồi xuống trên tảng đá kia, gió thổi tới, những phù lục hắn họa kia không nhúc nhích tí nào.

Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, trong lòng xây dựng.

Một đạo hoàn chỉnh phù lục, không phải lộn xộn.

Đến có phù đầu, phù gan, phù chân.

Phù đầu vì sắc lệnh, phù gan vì linh văn mật tự tạo thành, mà phù chân thì sách thần thánh chi hào.

Hắn chuẩn bị đem phù đầu đổi thành Thái Hư sắc lệnh, đem phù gan định là “Hỏa Kiếp” hai linh văn mật tự.

Đem phù chân định là Xích Viêm Thần Quân.

Hắn ở trong lòng diễn hóa lấy hình thái đạo phù lục này, người ngồi ở đó, ẩn vào loại ý cảnh không hiểu nào đó.

Cảnh tượng trong khí hải của hắn, nhất đạo phù lục kia giống như đang phát sinh lấy loại biến hóa thần bí nào đó.

Ở giữa phù lục dừng động ánh sáng, mà trên màn trời

bên ngoài phù lục kia, điểm điểm pháp ý tinh quang đang kịch liệt lóe ra.

Khi Triệu Phụ Vân một lần nữa mở to mắt, mặt trời cư nhiên đã ngả về tây.

Trong lòng hắn, không ngừng diễn hóa lấy đạo phù lục này, ngay từ đầu, giữa phù đầu và phù gan khó mà kết hợp tốt, lúc đầu Thái Hư sắc lệnh làm phù đầu, hắn liền có một loại cảm giác vung lợi khí cảm trọng chùy.

Mà lại muốn cùng “Hỏa Kiếp” hai linh văn mật tự kết hợp với nhau, khó tránh khỏi phí sức, luôn có một loại cảm giác khó mà dung hợp.

Rốt cục sau khi lần lượt diễn hóa, hai linh văn mật tự kia dùng một loại vận vẹo tồn tại, hợp lại cùng nhau, hai cổ lực lượng không còn phân tán ra, từ đó có thể ở dưới sắc lệnh không tán loạn.

Lại tận lực bồi tiếp phù chân, để lực lượng phù gan trong đạo phù lục này càng thêm nện vững chắc, từ tối cao sắc lệnh đến Xích Viêm Thần Quân thần danh.

Nguyên bản hắn còn lo lắng Xích Viêm Thần Quân thần danh khó viết, hắn cho rằng có thể sẽ hình thành bài xích, khẳng định liên quan tới sắc lệnh.

Bởi vì họa Xích Viêm Thần Phù đều lấy Tam Dương Thiếu Dương, Thái Dương, Lão Dương hình thành phù đầu, lấy Xích Viêm Thần Quân hình thành sắc lệnh linh văn.

Mà bây giờ ba điểm cấu thành phù đầu này, thì càng giống một đạo màu đen hư không, trong đó có ba điểm dày đặc, thì là biểu thị Thái Hư đạo nhân, Vô Thủy Đạo Tổ cùng chính hần.

Hắn nghĩ họa ba điểm phù đầu này liền nghĩ thật lâu, nghĩ dùng thứ gì đến thay thế, không nghĩ tới chính là, một điểm cuối cùng, hắn đem mình thay thế đi vào, thế mà ngoài ý muốn hòa hợp.

Hắn không khỏi nghĩ, chẳng lẽ bởi vì Thái Hư, Vô Thủy Đạo Tổ loại bao dung hết thảy kia, cho nên đem một điểm phù đầu, đại biểu mình cũng không quan hệ.

Hắn thử qua khi họa Xích Viêm Thần Phù, trong đó họa ba điểm phù đầu kia, quán chú pháp lực ý chí, là không thể dùng pháp niệm khác sửa đổi, bằng không Xích Viêm Thần Phù không thành.

Hắn lại một lần nữa xuất ra phù mực, mang tới thanh tuyền thủy, một lần nữa mài mở phù mực, một lần nữa trải tốt trên tảng đá bằng phẳng kia.

Sau đó trầm khí ngưng thần, trong lòng lại ngẫm nghĩ một hồi nhất đạo phù lục kia.

Một lần nữa mở to mắt, nâng bút dính vào phù mực, phù đầu ba điểm, trong một sát na này, nguyên bản phù lục còn sẽ trong gió phiêu đảng nháy mắt biến trở nên nặng nề.

Gió thổi không còn động.

Sau đó liền là Thái Hư sắc lệnh bốn chữ, bốn chữ này một thành, phù lục liền như sinh một cỗ thần bí khí, một mảnh hư không đều như đang thức tỉnh, tùy thời đều muốn nghe theo chí cao tồn tại hiệu lệnh.

Lại nói tiếp, hắn hít sâu một hơi, sau đó viết “Hỏa” cùng “Kiếp” hai chữ.

Hai chữ này trong lòng hắn đã không còn là hai chữ, thông qua không ngừng diễn hóa, hai chữ này đã nhu hợp đến cùng một chỗ, mắt nhìn tựa như là một chữ.

“Hỏa Kiếp!”

Múa bút liên tục, phù mực đỏ thắm như máu mở thành một đoàn trên giấy, giống như một bức tranh hỏa diễm thiêu đốt, bên trong đan xen quán quanh cùng một chỗ.

Sau khi bút lạc, chính là phù chân, phù chân càng nhanh, viết Xích Viêm Thần Quân thần danh, khi phù chân viết xong, toàn bộ tinh thần của hắn ở trong nháy mắt này, giống như bị tẩy lễ, nội tâm khuấy động.

Hắn đứng ở nơi đó ngẩng đầu nhìn trời, không nhúc nhích.

Chương 168 : Cảm giác tim đập nhanh

Khi đạo 'Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục' này thành hình trên giấy một sát na, thể xác và tinh thần của hắn đều như được tẩy lễ từ trong ra ngoài, nhất đạo phù lục trong đan điền kia đang thay đổi.

Ở trong quá trình cải biến này, cả người hắn giống như độ kiếp một lần.

Hỏa diễm mang theo thiêu đốt, đốt quanh thân mỗi một góc, ngọn lửa kia từ trong ý thức sinh ra, hợp ở đan điền phù lục, nháy mắt thiêu đốt.

Một cỗ nhàn nhạt hư diễm ở trên người thiêu đốt, từ cơ bắp đến xương cốt lại đến đầu óc, hỏa diễm như vô hình vô chất, nhưng lại giống như thiêu đốt đến thân thể mỗi một góc.

Lúc này, hắn nhớ tới Vụ Trạch động phủ kia, trong động phủ, bên cạnh một bình Kiếp Hỏa có một bộ khô lâu, khô lâu kia xương cốt trơn bóng, đó là bị Kiếp Hỏa thiêu đốt.

Giờ khắc này, hắn cảm giác mình giống như thân thể trần truồng, chỉ là một khung xương cốt lập giữa thiên địa, hắn kiềm chế ý thức không khiến cho tán loạn, chậm rãi, hắn cảm thấy da thịt của mình, đến cuối cùng ngay cả tóc đều cảm thấy.

Cả người hắn giống như độ nhất trọng kiếp, sợi tóc trên

người, phẳng phát nhiều một sợi hoạt tính.

Mà tâm của hấn tựa hồ cũng ở thời khắc này thanh minh rất nhiều, đây gọi là lịch kiếp minh tâm mới là đại pháp sư.

Triệu Phụ Vân ý thức chìm vào đan điền, phát hiện nguyên bản đạo phù lục trong đan điền kia đã biến thành Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục, cùng Xích Viêm Thần Đăng đèn diễm hợp lại cùng nhau.

Phù lục trước mặt trên tảng đá này, mông lung một tầng ngọn lửa trắng xám.

Hấn duỗi tay cầm lên, muốn đem thu vào bảo nang, lại cảm giác không thu vào được, nếu thu vào, sẽ đối với bảo nang tổn thương.

Bảo nang của hấn không phải giết người nhật được ở Vụ Trạch Huyện, mà là Dư Thần Quang tặng, không phải phạm vật, vốn là cho hấn đựng Xích Viêm Thần Đăng, nhưng hiện tại Xích Viêm Thần Đăng đều thu nhập trong đan điền.

Hiện tại hấn nghĩ đem đạo phù lục này thu vào, lại cảm thấy không thể.

Hấn đem phù lục trực tiếp gấp lại, giữ trong lòng bàn tay.

Sau đó nhìn mặt trời muốn xuống núi, hơi nhắm mắt, trong lòng của hấn liền lại hiện ra một đạo cảnh tượng, thuận cảm giác kiếp ý kia, cảnh tượng kia là khi mình đi giết Chu Hành, lâm vào vây công.

Cảnh tượng kia lóe lên một cái rồi biến mất, giống như huyền tượng, lại làm cho cả người hấn đều băng lãnh.

Không khỏi trong lòng sinh ra một tia khủng hoảng.

Hấn mở to mắt, nhìn một mảnh thanh sơn mênh mông này, sau đó nhìn thấy sơn cốc đối diện, có một đoàn người, chính đi Bàn Xà Sơn chỗ sâu.

Khi Triệu Phụ Vân nhìn sang, bọn hấn không biết có phải hay không bởi vì ánh mắt của Triệu Phụ Vân quá lảng lệ, hoặc là hấn vừa mới tu thành Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục, kiếp sát ý trên thân cùng trong ánh mắt, không thể rất tốt thu liễm, cho nên bị đối phương cảm ứng được.

Sơn cốc kia đối diện, chân núi lớn, một đoàn người đang hành tẩu trong sơn khẩu, có hai người quay đầu nhìn về vị trí của Triệu Phụ Vân.

Bên trong một là tuổi già tu sĩ, là người mạnh nhất trong đoàn người này, Tử Phủ Tu Sĩ.

Một người khác chính là Chu Hành.

Hai người bọn họ quay đầu nhìn lại vị trí của Triệu Phụ Vân, lại nhìn thấy trời chiều chiếu ở nơi đó, đúng là hết sức nồng đậm, giống như ở đó có một đoàn tinh thạch, sẽ chiết xạ mặt trời quang huy.

Cho nên khi Chu Hành nhìn sang, chỉ cảm thấy mặt trời dư huy nơi đó muốn nồng đậm một chút.

“Là cái gì?” Chu Hành hỏi.

Tử Phủ Tu Sĩ Ti Tùng Niên đồng dạng nhú mào, mặc dù hắc không rõ ràng lắm là cái gì, nhưng hắc lại không thể nói không biết, mà là nói: “Trong một mảnh núi này nhiều tinh thạch, có thể hái luyện khí, nơi đó chắc hẳn có một mỏ tinh thạch trần trụi ở ngoài đất, cho nên khúc xạ quang huy.”

“Nếu chỉ khúc xạ quang huy, tại sao sẽ khiến người ta run sợ.” Chu Hành hỏi.

Ti Tùng Niên trầm ngâm một chút, nói: “Đã điện hạ có cảm giác, vậy không bằng chúng ta đi nơi đó xem một chút.”

cvter: c ngắn như cu con tác vậy vkl

Chương 169 : Âm theo

Chu Hành thờ phụng một câu, lòng có cảm giác, nhất định phải biết, biết thì phải thấy.

Duy mắt thấy mới là thật.

Hắn sở tu hành « Chân Huyết Thất Biến », chọn một Chân Huyết mà Trúc Cơ, sau khi Trúc Cơ, liền muốn căn cứ chính mình Trúc Cơ Chân Huyết, mà hợp với Chân Huyết khác.

Giống như Chân Sát Trúc Cơ, sau đó lại lấy Thiên Cương khai phủ, nhưng cuối cùng Kết Đan, đều muốn tuân theo Âm Dương âm áp, hoặc là cùng giới tiến dần lên mà dung hợp, lại hoặc là Ngũ Hành tương sinh chi niệm.

Phía trên ba loại là phổ thông, người trong thiên hạ có khả năng nhất tiếp nhận, nhưng cũng không phải chỉ có ba loại này, còn có Tam Tài Pháp, Tứ Thì Pháp, Lục Khí Pháp, Thất Tinh Pháp, Bát Quái Pháp, Cửu Cung Pháp, Thập Toàn Pháp.

Cho nên Thiên Đô Sơn cũng đã cho mọi người đánh cơ sở khi mọi người vẫn ở Hạ Viện, đệ tử từ Hạ Viện Thiên Đô Sơn ta, nếu như người nghiêm túc học tập.

Cho dù tu hành không thành, nhưng ánh mắt nhất định có.

Mà một chút tán tu, khả năng luyện thành Huyền Quang,

thậm chí dưới cơ duyên Trúc Cơ, nhưng lại cũng chưa chắc có Thiên Đô Sơn Hạ Viện đệ tử minh bạch nhiều.

Bất quá, « Chân Huyết Thất Biến » độc hữu trong vương thất, tự nhiên cũng huyền diệu.

Tên đầy đủ gọi « Chân Huyết Thất Biến Bảo Điển », nếu lưu lạc khắp thiên hạ, khẳng định sẽ khiến cho thiên hạ tu sĩ cướp đoạt, trong rất nhiều cỡ trung môn phái đều không có công pháp cấp bậc bảo điển, cứ việc « Chân Huyết Thất Biến Bảo Điển » này không thuộc về công pháp tu hành chủ lưu, truy cầu chính là huyết mạch dị biến cùng thăng hoa, nếu là một chút tiểu môn phái chường môn được, đối phương đại khái là không chút do dự cải tu công pháp.

Khi hấn Trúc Cơ dùng chính là Kim Nhãn Lý hoàng gia nuôi dưỡng trong lâm cùng Ly Sơn thượng cung Long Tu Thanh Lý cùng cơ duyên được đến Lam Huyết Lý, ba loại cá mang theo một tia long huyết ngưng luyện thành Chân Huyết, từ đó Trúc Cơ.

Sau khi biết ở đây có, liền lập tức chạy tới.

Mặc dù xà hóa giao trong Bàn Xà Sơn thất bại, nhưng đã độ một lần lôi kiếp, nhất định đã có một tia dị biến, còn nếu hóa giao thành công, hấn muốn thu hoạch được nó Chân Huyết, cũng không dễ dàng, bởi vì sau khi hóa giao, liền tương đương với tu sĩ Kim Đan.

Năm đó khi Chu Vũ Đế khai quốc, liền cùng thiên hạ bày yêu từng có ước định, nếu có yêu kết nội đan, nó thành đạo địa phương chính là đạo tràng của nó, thiên hạ các

phái cùng Đại Chu vương thất, thế gia đều phải thừa nhận.

Đương nhiên, nếu địa phương thành đạo của yêu này thuộc về trụ sở môn phái khác, như vậy nó cũng có thể ở Đại Chu Quốc tuyển một nơi vô chủ thành đạo tràng.

Bất quá phần lớn thời gian, bọn chúng đều sẽ rời đi, tiến về hải ngoại tìm một đảo nhỏ vô chủ thành lập đạo tràng của mình, lại hoặc là phía nam trong một mảnh Vĩnh Dạ Thiên kia, dù sao nơi đó là yêu ma thiên đường.

Nhưng cũng không phải tất cả yêu ma đều nguyện ý đi phía nam Vĩnh Dạ Thiên, yêu trưởng thành ở chỗ này, nhiều ít đều nhận công pháp nhân loại ảnh hưởng, không giống như Vĩnh Dạ Thiên yêu ma như thế không kiêng nể gì cả.

Ti Tùng Niên xuất thân từ Nhạn Minh Sơn, Nhạn Minh Sơn tọa lạc ở phía bắc vương thành, có tác dụng bảo vệ vương thành, nơi đó tu sĩ đều là tướng sĩ từng theo Vũ Vương đánh thiên hạ lập chiến công, được ban cho công pháp, lại ban thưởng Nhạn Minh Sơn tu hành.

Chậm rãi, một mảnh rộng lớn Nhạn Minh Sơn kia, tu sĩ liền càng ngày càng nhiều, những tu sĩ này tổ tiên là tướng sĩ, cả đám đều có thể thu hoạch được triều đình cung phụng, đều có phẩm cấp, theo phẩm cấp mà phát linh thạch.

Cho nên khi hoàng thất chư vương tử, công tử có cần, có thể điểm tu sĩ Nhạn Minh Sơn vì mình hộ vệ, đương nhiên, sau khi thành hộ vệ, như vậy liền cần cho hắn

cấp bổng lộc.

Ti Tùng Niên là lấy Hỏa Sát Trúc Cơ, tu được là « Thiên Hỏa Dung Tâm Diệu Pháp », tu pháp thuật không nhiều, nhưng từ nhỏ tu Xích Viêm Kiếm Quyết lại cực kì tinh xảo, không chỉ có tiếng tăm lừng lẫy trong Nhạn Minh Sơn, ở bắc địa cũng có không nhỏ thanh danh.

Tùng có sự tích độc nhập một tòa huyết mộ, ba kiếm chém giết một đầu ngàn năm Quỷ Vương.

Bởi vì tổ tiên từng là sĩ tốt trong quân, cho nên kiếm thuật của hắn cũng không phải là phi kiếm thuật, mà là cầm kiếm thuật, cầm kiếm cận thân, giết địch chém đầu giữa tu di.

Hắn đi ở phía trước, mang theo Chu Hành tới nơi hỏa diễm tràn đầy trước đó nhìn thấy.

Nhìn thấy một phương nham thạch, mà nơi này lại không có bất kỳ ai, nhưng từ vết tích nơi này có thể khẳng định, nơi này chỉ ít có qua ba người xuất hiện.

Nhất là vết tích trên mặt đất, bọn hắn có thể khẳng định nơi này có người thi triển Thổ Hành Pháp.

Bên người Chu Hành có một vị Trúc Cơ tu sĩ, mũi khế nhúc nhích, nhẹ ngửi ngửi mùi trong không khí, nói: “Điện hạ, có ba người, trong đó chỉ ít có hai nữ tử.”

Tu sĩ kia, cái mũi lật lên, mũi chỉ lên trời, chớp mũi vẫn là đỏ, mọi người nhìn hắn, mặt của hắn đều có chút đỏ, còn có chút kích động nói: “Hai nữ tử kia hương trên

người hẳn là Mật Tráp Hương Thủy và Thiên Lộ Hương Thủy của Thủy Tú Phường.”

“Còn lại một người kia không có nước hoa, đại khái là một người nam tử, mùi trên người thanh đậm không thể truy xét, nhưng hẳn hẳn là ở đây họa phù.”

“Mùi phù mực kia, cũng không phải là mùi phù mực thuộc hạ biết.”

Hắn nguyên danh gọi là gì đã không có ai biết, hiện tại được gọi là Cầu Tị đạo nhân.

Hắn không có bản sự gì khác, nhưng lại có thể ngửi phân biệt khí, chỉ cần là hắn ngửi qua, khi lại một lần nữa ngửi được liền nhất định có thể biết hương vị kia tới từ nơi nào.

“Có thể chế độc hữu phù mực, Đại Chu Quốc cũng không ít.”

Bên cạnh có người nói: “Mà lại Thủy Tú Phường son phấn nước hoa, bán khắp Đại Chu các đại chủ thành, người mua cực đại chúng, người cái mũi này ngửi giống như không ngửi.”

Hắn không nghĩ để Cầu Tị đạo nhân ở trước mặt điện hạ giành hết danh tiếng.

“Hừ, vậy người có thể ở đây nhìn ra cái gì?” Cầu Tị đạo nhân hừ lạnh nói.

Chu Hành cũng không hề để ý bên cạnh mình nội đấu,

hắn cảm thấy loại cạnh tranh này rất tốt, có lợi cho mình quản lý bọn họ.

“Ha ha, vậy liền để ngươi kiến thức một chút, Viên Quang Động trấn động chi bảo huyền diệu.” Huyền Cơ đạo nhân nói xong, lại nói với Chu Hành: “Điện hạ, đây là tổ tiên ta luyện chế một huyền diệu pháp khí, dù chưa thành pháp bảo, nhưng huyền diệu trong đó lại không dưới pháp bảo, ứng dụng chi diệu, rất nhiều pháp bảo cũng không kịp.”

Chu Hành lại là cười nói: “Bản điện hạ biết Viên Quang Động trong Nhạn Minh Sơn, có Viên Quang Hồi Tổ pháp, cho nên mời đạo trưởng rời núi, chỉ vì mượn đạo trưởng diệu pháp giúp ta tìm thứ ta cần, nếu đạo trưởng có thể lập công, thiếu không được đạo trưởng chỗ tốt.”

Kia Huyền Cơ đạo trưởng một thân gầy gò, mặc Âm Dương đạo bào, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn, nói: “Điện hạ, nhìn ta.”

Hắn nói xong liền từ túi càn khôn trong vạt áo của mình lấy ra một cái kính.

Tám kính kia lớn chừng bàn tay, phần lưng của kính điêu khắc một mảnh phức tạp phù văn, mặt kính đúng là thần kỳ chiếu không ra một điểm cảnh tượng

Lúc hắn cầm ra, hà ra từng hơi ở trên mặt kính, đồng thời đưa tay sát mặt kính, sau đó miệng niệm động lấy khẩu quyết, dùng tám kính chiếu về phía nam thạch kia.

Hiển nhiên, hấn biết có người tại vẽ bùa trên mặt đá kia, đây là người mọi người quan tâm.

Tất cả mọi người nhìn kính kia, chỉ thấy trên kính nguyên bản đen nhánh cái gì cũng không có, hiện đang có màu sắc từ từ nhiễm ra, có cảnh tượng xuất hiện.

Cảnh tượng kia đủ mọi màu sắc ánh sáng, ánh sáng chậm rãi lại hội tụ thành một vùng này.

Nham thạch kia bị chiếu trong kính, không chỉ có nham thạch kia, trong kính còn xuất hiện một bóng người.

Một bóng người kia hình dáng không rõ ràng lắm, rất hư vô, giống như muốn cùng một mảnh hư không kia hòa làm một thể, hấn muốn lại chiếu rõ một chút.

Thế là ở trong lòng mặc niệm pháp chú: “Kính tâm hiển diệu, chiếu khắp trước kia.”

Mặt kính quang hoa lại sáng, thế nhưng bóng người nguyên bản mờ hồ không rõ kia, lại giống như bị thời không sóng nước khuấy động, bóng người đúng là ở trong mặt gương bắt đầu vặn vẹo dập dờn, bóng người kia như cái bóng tán trong nước, tán thành một mảnh ánh sáng.

Ánh sáng kia là một mảnh ngọn lửa trắng xám, giống như muốn thấu kính mà ra, tay cầm kính của Huyền Cơ đạo nhân không khỏi buông ra, hấn cảm thấy kính quá mỏng, lại cầm, mình sẽ bị phỏng.

Kính rơi trên mặt đất, hấn liền lại lập tức đau lòng nhật

lên, kính tới tay, chỉ hơi ảm, cũng không lại phồng tay.

Nhưng mà khi ý thức của hắn hợp nhập vào kính, lại phát hiện bảo kính mình ôn dưỡng tế luyện nhiều năm, đúng là như thế lạ lẫm, giống như một nữ tử lạ lẫm mà cao lãnh.

Hắn muốn khóc, ngẩng đầu, nhìn điện hạ, nhìn những người khác.

Trong ánh mắt của điện hạ có nghi vấn, hắn không dám nói mình muốn lại tế luyện ôn dưỡng bảo kính, còn không biết linh tính của bảo kính phải chăng thụ tổn hại.

Muốn ít nhất phải thời gian nhiều năm mới có thể vận dụng bảo kính.

Những người khác, nhất là trong mắt Cửu Tị đạo trưởng, lại tràn đầy ý cười.

“Xem ra, nơi này có cao nhân họa phù, họa một đạo nguy hiểm phù lục, cho nên điện hạ mới nhận thấy.” Ti Tùng Niên nói.

Chu Hành lại nhìn phía nam thạch kia, thì nói: “Đi thôi, trước tiên núi, tìm tới con Bạch Xà độ kiếp kia mới xem như chuyến đi này không tệ.”

Đám người bọn hắn, lại một lần nữa trở lại nguyên bản đường, hướng trong núi sâu đi, rất nhanh, thân ảnh của bọn hắn liền bị non xanh nước biếc thôn phệ.

Sau khi bọn hắn biến mất, một bóng người lại từ trong

sơn lâm u ảnh đi ra.

Triệu Phụ Vân đem mình ẩn giấu ở trong bóng tối sơn lâm, khi ẩn thân pháp của mình càng thêm huyền diệu, hẩn phát hiện ẩn thân pháp này, nhìn như đơn giản, hướng sâu vào thăm dò sâu hơn, lại là một mảnh huyền diệu.

Hiện tại có thể ẩn tàng thân hình, như vậy, về sau có thể hay không ẩn nấp một kiện sự tình đây, lại sâu, sau này, có thể hay không để một người hoàn toàn từ thế gian ẩn độ biến mất.

Đây chỉ là hẩn đối với đạo pháp thuật này triển vọng mà thôi.

Triệu Phụ Vân cảm giác trong một vùng hư không này lưu lại đám người kia khí tức, nghĩ thầm, nếu có thể có biện pháp bắt được khí tức đối phương lưu lại giữa thiên địa.

Như vậy mình liền có thể thi triển Chú Sát Thuật, xa xa thi pháp, không cần mạo hiểm đi cận thân.

Hẩn đi theo phía sau đối phương, nhắm mắt theo đuôi.

... ..

Chu Hành một đoàn người, hướng trong núi đi, Chu Hành quay đầu hướng đường tới nhìn lại, nhưng không có lên tiếng, hẩn luôn cảm giác phía sau mình giống như có cái gì đi theo.

Một tia dấu hiệu cảnh báo đến từ sâu trong linh hồn, để hấn như có gai ở sau lưng.

Đó là bản năng hấn thu hoạch được sau khi Chân Huyết Trúc Cơ, đối với nguy hiểm cảm giác, cho dù Tử Phủ tu sĩ bên cạnh cũng không bằng hấn.

“Điện hạ, làm sao rồi? Thế nhưng là cảm thấy có người sau lưng?” Ti Tùng Niên nói.

Chu Hành hơi cau mày, nhẹ gật đầu.

Ti Tùng Niên mặc dù không có cảm giác được, nhưng cũng biết điện hạ tu hành công pháp khác hấn với phổ thông tu sĩ, là vương thất bảo điển, huyền diệu vô cùng, có thể cảm thấy đồ vật mình cảm giác không đến, cũng bình thường.

Thế là truyền âm nói: “Không bằng điện hạ đi ở phía trước, ta ẩn vào bên cạnh, xem có thể hay không nhìn thấy người ẩn nấp tàng hành.”

Chu Hành nghĩ nghĩ, liền gật đầu.

Hấn đi ở phía trước, đằng sau một cây đại thụ, Ti Tùng Niên móc ra một cái tượng gỗ hình người, chính là một Ti Tùng Niên tượng gỗ sinh động như thật.

Đây là hấn thể thân tượng gỗ, có thể thi huyễn hóa thuật, đem huyễn hóa thành mình, lại thay mình cảnh chú sát thuật.

Hấn đem tượng gỗ kia ném trên mặt đất, tượng gỗ rơi

xuống đất, nhanh chóng biến hóa, quần áo trên người giống như bị bàn tay vô hình bôi lên sắc thái, giống sắc thái trên thân Ti Tùng Niên.

Pháp quang huyền động, nhanh chóng trưởng thành, giống trẻ con chỉ ở trong khoảnh khắc, cũng đã trưởng thành, đồng thời xuất hiện vẻ già nua, trở thành bộ dáng hiện tại của Ti Tùng Niên.

Thế thân tượng gỗ Ti Tùng Niên kia ngay từ đầu nhìn qua còn rất cứng nhắc, nhưng rất nhanh trên mặt liền xuất hiện tiểu dung, lại tiếp di chuyển bước chân, lúc đầu hai, ba bước còn không linh động, đi chậm, nhưng sau khi bốn bước, lại như người thường.

Chu Hành mang theo Ti Tùng Niên thế thân đi hướng trong núi, mà Ti Tùng Niên thì ẩn ở sau cây, trong tay cầm ra một đạo phù, vẽ trên thân, phù lục kia hóa thành một đoàn nhàn nhạt ánh sáng đem hấn bao phủ, thân thể của hấn liền ẩn vào bụi mù.

Bụi mù kia lại nhanh chóng ảm đạm xuống, mà Ti Tùng Niên trong đó thì giống như căn bản cũng không tồn tại.

Triệu Phụ Vân đứng ở trong bóng tối không hề động, bởi vì hấn cảm giác được rõ ràng, sau cây kia có một đoàn nóng bỏng không hề động.

Hấn biết nóng bỏng kia thuộc về Tử Phủ tu sĩ trong đoàn người này.

Bất quá, trước đó hấn nhìn thấy đám người đối phương đi đường, Tử Phủ tu sĩ kia rời đi, không khỏi nghĩ, Ti

Tùng Niên rời đi kia nhất định là giả.

Hắn không dám dùng đôi mắt của mình đi thấy rõ pháp thuật của đối phương, lại cảm thấy trên người Ti Tùng Niên rời đi cũng không có nóng bỏng hỏa khí, đối với hỏa khí miễn cảm, để hắn biết rõ, trong một mảnh núi rừng, nơi nào hỏa khí nặng nhất.

Không dám dùng hai mắt của mình chăm chú nhìn, là sợ mình chăm chú nhìn sẽ phá pháp thuật của đối phương.

Hiện tại, Ti Tùng Niên này trốn ở sau cây, là đang chờ ta?

“Ngược lại là cảnh giác.” Triệu Phụ Vân trầm nghĩ.

Hắn không hề động, hắn đang chờ.

Hiện tại Chu Hành cùng vị Tử Phủ tu sĩ này tách ra, như vậy lại vừa vặn nhìn vị chưởng quỹ trong tiệm tạp hóa kia có phải sẽ ra tay hay không.

Nếu như hắn đến, vậy bây giờ chính là một cơ hội tốt.

Trong lòng của hắn nghĩ, thời gian từng giờ từng phút đi qua.

Ti Tùng Niên đứng ở nơi đó, hắn tin tưởng, chỉ cần có người đi qua bên cạnh mình, cho dù đối phương ẩn giấu thân hình, mình cũng có thể phát hiện.

Nhưng mà trong lòng hắn có một khác lo lắng, hắn sợ mình cùng điện hạ tách ra, điện hạ sẽ gặp nguy hiểm ở

trong núi này.

Gió trong sơn lâm chập trùng như sóng, sóng cả trập trập, nhìn nơi xa, đã lên sương mù, sương mù để một mảnh núi này một khắc lộ ra thần bí mệnh mông.

Con đường hướng bụi cây đã sớm che dấu thân ảnh Chu Hành một đoàn người.

Hắn phát hiện, một mảnh núi này nhưng thật ra là hiểm ác, khó trách có thể có xà ở đây tu tới cấp độ có thể hóa giao.

Đột nhiên, trong tai của hắn nghe tới một tiếng rống như thú trầm thấp.

Trong lòng hắn không khỏi căng thẳng, lập tức đuổi theo phương hướng Chu Hành một đoàn người rời đi.

Hắn cảm thấy thú rống kia là Bạch Xà hóa giao.

Mình không bên người điện hạ, Bạch Xà kia thế mà liền xuất hiện, trong lòng hắn sinh ra hàn ý cùng cảm giác hiểm ác.

Ở trong sơn dã, con mồi cho tới bây giờ đều không phải cố định không thay đổi.

Chương 170 : Người cầm đèn trong sương mù

Ti Tùng Niên trên thân dâng lên ánh lửa, nhún người nhảy lên, như một đám hỏa vân hướng sơn lâm chỗ sâu bay đi.

Người ở không trung, nhìn thấy sơn lâm sương mù gạt ra, giữa mơ hồ, có một con đại xà chui vào sơn cốc.

Mà điện hạ Chu Hành cùng mấy người Trúc Cơ tu sĩ kia đều hướng Bạch Xà kia đuổi theo.

Điện hạ Chu Hành đương nhiên cũng ở trong những người truy đuổi kia.

Trong lòng Ti Tùng Niên thở dài một hơi, chỉ cần điện hạ không có việc gì, vậy liền vạn sự đại cát.

Vừa mới trong nháy mắt đó, mồ hôi của hắn đều muốn dọa ra, bởi vì hắn cho là mình trúng kế diệu hổ ly sơn của người khác.

Thẳng đến sau khi nhìn thấy Chu Hành, trong lòng hắn mới thở dài một hơi.

Một đoàn người, như xếp thành một đường xông vào sơn cốc, trong núi sương mù, chỉ chớp mắt cũng đã đem mọi người chìm không còn.

Ti Tùng Niên mang theo ánh lửa vọt tới bên người Chu

Hành.

Sau đó lớn tiếng nói: “Điện hạ không vội, cho bản đạo trước đi qua nhìn một chút.”

Hắn đuổi theo, sơn cốc phía trước càng ngày càng hẹp, nhưng hắn cũng không có gấp, bởi vì hắn lo lắng mình bị người khác dẫn dụ đuổi đến quá sâu, dẫn đến điện hạ sau lưng bị người đánh lén, lại hoặc là mình bị mai phục.

Hắn rất cẩn thận, đã chú ý phía trước, đuổi theo khí tức của xà kia, lại chú ý động tĩnh của điện hạ sau lưng.

Hắn biết, nếu như chính mình có thể làm tốt, khẳng định thiếu không được ban thưởng, đệ tử của mình thiếu không được Thiên Cương linh dịch, thiếu không được linh thạch cùng những đan dược tu hành khác.

Điện hạ sau lưng bước chân tới gần, một chuỗi lộn xộn bước chân, xông phá trong núi mê vụ, bọn hắn dừng ở bên cạnh Ti Tùng Niên, nhìn một cái sơn động trong sơn cốc.

“Tốt, ở đây, rất tốt, Ti đạo trưởng lập xuống đại công.” Chu Hành cao hứng nói.

Lối vào hang núi kia, trơn bóng vô cùng, hiển nhiên có đại xà không ngừng ra vào, có vảy rắn rơi ở cửa hang.

“Điện hạ, ta có nhất pháp, có thể để Bạch Xà này khó mà lại an thân ở trong động này.” Có một người bên người Chu Hành nói.

Người này am hiểu chú pháp.

“Tốt, vậy liền mời Nguyên đạo trưởng thi pháp, để Bạch Xà này ra.” Chu Hành cười to nói.

Trong đoàn người của hắn, cường giả chân chính có thể chính diện đánh giết chính là Ti Tùng Niên, một tay Xích Viêm Kiếm Pháp cực kì tinh thâm.

Mà những người khác thì đều có pháp thuật đặc sắc, người này tên là Nguyên Cửu Toàn, lại gọi Nguyên Cổ Sư, một thân cổ chú thuật âm tàn độc ác.

Sau khi Chu Hành nói lời này, hắn nhặt lên một khối vảy Bạch Xà trên mặt đất kia, sau đó từ trong túi càn khôn, xuất ra một tấm vải, vải trải trên mặt đất, phía trên đúng là có thật nhiều bảo thạch.

Nhưng nhìn kỹ, lại phát hiện, đây cũng không phải là bảo thạch, mà là từng con côn trùng như bảo thạch.

Những côn trùng như bảo thạch kia từng con bị khảm nạm bày lên ở một khối tơ dệt, mà trên vải thì có từng đạo quỹ dị phù văn, đem mỗi một con côn trùng đều nối liền cùng một chỗ.

Mà ở giữa nhất, thì có một đồ án cùng loại với tế đàn.

Hắn đem mảnh vảy xà kia bày ở trên đồ án giữa tế đàn.

Sau đó hắn lại từ bảo nang xuất ra hai kiện đồ vật.

Một búp bê vải màu đậm, một trống lúc lắc bằng da

người.

Hắn đem búp bê vải bày lên tế bày kia, đôi mắt của búp bê vải, quỷ dị vô cùng, đen nhánh âm trầm.

Nguyên Cửu Toàn ngồi xếp bằng trên mặt đất, sau đó nhắm mắt, lại mở mắt, trống trong tay lúc lắc lay động.

Theo trống lúc lắc lay động, trong hai mắt của búp bê vải được bày lên kia, lại giống như có ánh sáng, giống như bị tỉnh lại oán hận thâm trầm nhất trong thân thể nó.

Trong búp bê vải này giam giữ linh hồn một nữ hài.

Nữ hài kia từng có nuôi trùng thiên phú, được xưng là trùng nữ, sau khi bị hắn giết chết, câu hồn lại thông qua bí pháp tế luyện, tế luyện thành một oán chú búp bê.

Da của trống lúc lắc chính là da của cô bé này, lay động, oán chú búp bê kia phiêu khởi, đi tới giữa chú trùng bày kia, trên thân tán phát lấy hắc khí.

Trên thân côn trùng bày trên chú trùng tán phát ra quỷ dị ánh sáng, tia sáng kia hội tụ trên người nàng, oán chú búp bê kia đúng là giơ tay lên, trong miệng phát ra quỷ dị thanh âm.

Có một chút tia sáng rơi vào trên lân phiến phía dưới.

Hắn biết rõ, xà kia trúng chính mình pháp thuật, tất nhiên sẽ toàn thân như trùng cắn, căn bản là không thể chịu đựng được, nhất định sẽ chạy ra.

Hắn điều động trống lúc lắc, quỳ dị ánh sáng trên một tấm vải kia, hội tụ đến trên vẩy trắng.

Trong sơn động, xuất hiện to lớn thú rồng, xà tiếng như thú.

Trên mặt Chu Hành lộ ra mỉm cười, trong lòng hắn nghĩ đến, mình mời những người này là đúng, mặc dù một số người trong đó chính diện đấu pháp không được, nhưng Tả Đạo Thuật, cũng rất không tệ.

Mà lúc này, trong núi rừng, những côn trùng kia giống như bị loại lực lượng thần bí nào đó tĩnh lại, bọn chúng xao động vô cùng.

Mà trong sơn động, một con đại xà lại từ núi một bên khác vọt ra.

“Ha ha... .”

Chu Hành cười lớn một tiếng, nói: “Nguyên đạo trường tốt pháp thuật.”

Sau khi nói xong cùng Ti Tùng Niên vọt tới, bọn hắn một đường truy, đi hướng đại sơn chỗ sâu, xà kia ngay từ đầu xông ra động thân thể rất lớn, một thân màu xám trắng, nhưng sau khi chui vào núi rừng, thân thể liền nhanh chóng thu nhỏ.

Đúng là trong lúc nhất thời không có âm thanh.

Nhưng Chu Hành lại lấy ra một la bàn, đây là Tâm Yêu Bàn.

Sau khi kim đồng hồ trên đó nhanh chóng chuyển động, cuối cùng chỉ về một phương hướng, Ti Tùng Niên cũng nhìn, lập tức đi hướng kia, nguyên bản trong tứ tán yêu khí, hắn cũng nhất thời phân biệt không ra con xà kia đi nơi nào.

“Bên kia... .”

Hai người mơ hồ nhìn thấy phía trước có một con tiểu bạch xà, đang nhanh chóng du động trong núi rừng, nó như cá lội trong nước, không phải trên mặt đất du động, mà ở trong hư không, sơn lâm rậm rạp, xà co lại rất nhỏ, Ti Tùng Niên cùng Chu Hành đúng là nhất thời đuổi không kịp.

Chu Hành nói: “Theo sát nó, nó độ kiếp bị thương, tuyệt đối chạy không xa, trốn không nhanh, chúng ta liền theo nó, kéo cũng kéo chết nó.”

“Vâng, điện hạ, chúng ta không vội.” Ti Tùng Niên nói.

Hắn có phong phú đuổi trốn kinh nghiệm, biết không cần vội vã như vậy, muốn cho đối phương có hi vọng chạy thoát, như vậy đối phương liền sẽ liều mạng chạy, chạy đến cuối cùng tinh bì lực tẫn, chạy đến khi không thể động, muốn phản kháng cũng không thể.

Phiên qua một ngọn núi lại một ngọn núi.

Trong Bàn Xà Sơn nhiều yêu, nơi này năm đó vốn là đạo tràng của một con Yêu Vương kết nội đan.

Nhưng sau khi Kết Đan Yêu Vương kia rời đi, nơi này liền có thể gọi là vô chủ.

Bất quá, Yêu Vương rời đi cũng không có nói từ bỏ nơi này, chỉ là rời đi một hồi, tương lai sẽ trở về không, cũng không ai có thể xác định, cho nên nhân loại cũng sẽ không đến chiếm cứ nơi này, bởi vậy trong núi này nhiều yêu.

Đương nhiên, cũng thường có nhân loại lên núi lập yêu, nhưng đều là vụng trộm tiến đến, bởi vì nhân số càng nhiều, khó tránh khỏi cho yêu trong núi áp lực cực lớn, sẽ để bọn chúng nhận là nhân loại muốn đưa chúng nó giết hết, cho nên sẽ tạo thành đại chiến giữa người cùng yêu.

Triều đình không muốn nhìn thấy chuyện này phát sinh.

Lần này, trong núi Bạch Yêu độ kiếp, nhưng lại thất bại, cho nên toàn bộ Bàn Xà Sơn khó tránh khỏi yêu tâm hoảng sợ, xà kia ở trong núi rừng du tẩu tận lực không phát ra động tĩnh, nhưng người truy đuổi lại náo ra không ít động tĩnh.

Bởi vì Ti Tùng Niên cần làm ra động tĩnh đối Bạch Xà kia tiến hành uy hiếp, làm cho nó bỏ mạng chạy.

Lại qua một ngọn núi, đã đến sơn mạch chỗ sâu.

Phía trước đột nhiên xuất hiện một đầu khe sâu, chỉ thấy một đạo bóng trắng nháy mắt chui vào khe sâu kia.

Ti Tùng Niên nhướng mày, hẳn không thích nước, bởi vì

thủy pháp sẽ khắc chế hỏa pháp của hấn.

Đương nhiên, hấn cũng không phải rất sợ, bởi vì hỏa pháp của hấn hợp lấy kiếm thuật, hỏa điểm đốt không được, nhưng lại có thể dùng kiếm giết được.

Đúng lúc này, Chu Hành cũng đuổi tới, nhìn khe sâu này, cau mày nói: “Nếu nó chạy đến trong này, vậy coi như phiền phức, bất quá không quan hệ, trong những người ta mang, có người luyện một hồ lô kịch độc, đổ vào khe sâu này, nhất định giấu không được.”

“Điện hạ nhìn xa trông rộng, tính toán không bỏ sót, tiền đồ bất khả hạn lượng.” Ti Tùng Niên nửa thật tâm nửa vuốt mông ngựa nói.

Hấn thật cảm thấy, tứ thập tam điện hạ không sai.

Bất quá, hấn thỉnh thoảng cảnh giác nhìn này một mảnh núi này, nói: “Điện hạ cứ việc yên tâm, trong núi này hiện tại cũng là mấy tiểu yêu thôi, không đáng để lo, đầu khe sâu này cũng không thông hướng những địa phương khác.”

Chu Hành mỉm cười, hấn nhìn tĩnh mịch khe sâu, nói: “Chờ đợi thu hoạch giao huyết này, lại đi thu miêu yêu chân huyết, liền đủ để hội tụ lực lượng mở Tử Phủ, đợi sau khi ta khai phủ, nhất định sẽ không quên công tích hôm nay của Ti đạo trưởng.”

Chỉ là, bọn hấn lại chờ trong chốc lát, mấy vị Trúc Cơ tu sĩ sau lưng vẫn không có đuổi theo, trong đó vị tu sĩ luyện một hồ lô kịch độc hấn cường điệu muốn chờ kia,

căn bản cũng không có cảm giác đuổi theo.

Chu Hành không khỏi quay đầu nhìn, chỉ thấy con đường đến sau lưng, sương mù mờ mịt lung, đường đều che đậy, trong lòng hẩn mát lạnh, cảm thấy một tia nguy hiểm.

Cặp mắt của hẩn nhìn chăm chú mê vụ, hẩn cảm thấy khả năng có đồ vật gì ở trong đó.

Đúng lúc này, trong khe sâu kia đột nhiên vang lên một tiếng vang xào xạc.

Hẩn lập tức quay người, lại nhìn trong khe sâu kia, có một con đại xà luồn lên, mang theo một mảnh sóng lớn, xà to lớn, nhưng dưới uốn lượn, đúng là biến thành một đầu tinh tế Bạch Xà, từ thân xà dán chặt lấy dưới da, đúng là có một cặp cánh tay quái dị đưa ra ngoài.

Cánh tay kia giống như cánh tay người, thể nhưng lại lộ ra quái dị, rất dài, người vừa thấy liền biết là yêu.

Bạch Xà dài hai cánh tay, trở xuống trong nước, tái khởi thân, đuôi xà đều trong nước, xà nửa người trên lại ở ngoài nước, một đôi mắt u ám nhìn chăm chăm Ti Tùng Niên cùng Chu Hành.

Chu Hành bản năng cảm thấy nguy hiểm, Ti Tùng Niên cũng là lão giang hồ người, giờ khắc này, trong lòng hẩn dâng lên một luồng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

“Điện hạ, khả năng xảy ra chuyện , đợi lát nữa ta ngăn trở con đại xà này, người tìm thời cơ trực tiếp rời đi.” Ti

Tùng Niên nói, nhưng hắn không nghe được trả lời, không khỏi nghiêng đầu nhìn Chu Hành, lại phát hiện Chu Hành chăm chú nhìn chăm chăm đường đến.

Hắn cũng hướng nơi đó nhìn lại, nơi đó một mảnh mê vụ.

Lúc này, đã đêm khuya, trên bầu trời xuất hiện tinh thần, trắng lặn trong rừng, ánh sáng thừa thớt rơi vào khu rừng.

Trong núi rừng u ám, chỉ có gió thổi vang lên sần sật, giờ khắc này, hắn cũng cảm thấy khả năng có đồ vật trong sương mù, trước đó Chu Hành liền nói có người đi theo phía sau, nhưng một mực không nhìn thấy, hắn thậm chí còn hoài nghi Chu Hành phán đoán.

Thật chẳng lẽ còn có người, giờ khắc này trong lòng hắn đã tin, bởi vì tình hình lúc này, hắn cảm thấy mình khả năng rơi vào cạm bẫy.

Trên đường đi, hắn đều đang nghĩ, không muốn rơi vào cạm bẫy, không muốn cùng điện hạ tách ra, không muốn bị người ngăn cách, chỉ là vẫn rơi vào cạm bẫy, hắn hí hóp mắt, trong mắt hiển hiện ánh lửa, người tu hỏa pháp, đều sẽ có mấy phần năng lực khám phá mê huyễn.

Rốt cục, hắn phảng phất nhìn thấy sương mù trong sơn lâm có một chút tia sáng như có như không, tia sáng kia từ nhàn nhạt, ánh sáng như ảo tượng ở hắn cố gắng nhìn chăm chú, chậm rãi rõ ràng, tia sáng kia càng ngày càng nồng nặc.

Là một ngọn đèn.

Hắn thấy rõ ràng.

Có một người cầm một ngọn đèn đi ra.

Chỉ là người cầm đèn này, hắn nhất thời không cách nào thấy rõ ràng, mặt của đối phương ở ngoài một đoàn đèn diễm kia thế mà liền thấy không rõ lắm, chỉ thấy tay của hắn cầm thân đèn.

Mà thân thể thì giống như ẩn vào bóng tối.

“Đại Chu vương tử điện hạ ở trong núi truy nã nghịch yêu, người khác không được can thiệp, người là ai?” Ti Tùng Niên lớn tiếng quát hỏi.

Người cầm đèn không để ý đến, vẫn từng bước một đi tới.

Khi đi đến một khoảng cách, liền dừng bước, đèn của người này nhìn qua cũng không sáng sủa, ngay cả mặt của hắn đều không chiếu rõ ràng.

Thế nhưng lúc này, Chu Hành lại đột nhiên cười ha ha, nói: “Nghĩ không ra, ở cảnh nội Đại Chu, lại có thể có người dám đến phục sát bản điện hạ, người là người của ai?”

Người cầm đèn không nói.

“Đảm lượng của người không tồi, người nếu nguyện ý đầu nhập bản điện hạ, vô luận người mời người tới cho

người cái gì, ta đều cho người gấp mười.” Chu Hành dụ dỗ nói.

Người cầm đèn y nguyên trầm mặc không nói lời nào, chỉ cầm một ngọn đèn đứng ở dưới cây kia, giống như một quỷ hồn.

Chu Hành tâm khẩn trương mấy phần, đối phương không nói, cho nên hắn không cách nào phán đoán đối phương đến tột cùng nghĩ thế nào.

Bất quá, hắn lại cảm thấy, khí tức trên thân đối phương, cũng không phải đặc biệt nồng đậm, cũng giống như mình ở vào Trúc Cơ, nếu thật sự là Trúc Cơ, vậy trong lòng hắn một chút cũng không sợ, cho nên tâm của hắn lại bắt đầu giãn ra.

Không khỏi nói: “Các người đến giết bản điện hạ, lại chỉ một con xà độ kiếp thất bại, một người Trúc Cơ tu sĩ, như thế, chỉ sợ muốn lãng phí một phen tâm tư của các người, các người nếu không có người khác, hôm nay bản vương liền để các người biết, cái gì gọi là hoàng thất bảo điện.”

Sau lưng, vang lên một tiếng gầm nhẹ, ngay sau đó có một thanh âm vang lên, nói chuyện đúng là con xà kia.

“Ta trước hết giết Tử Phủ tu sĩ này, người đối phó người hoàng tử kia, có lòng tin sao?”

Xà kia thế mà đã hóa hoành cốt, có thể nói chuyện.

Thiên hạ yêu loại, bình thường đều là sau khi độ kiếp

Kết Đan mới có thể hóa đi hoành cốt, nói tiếng người, trừ phi là có cơ duyên đặc biệt gì mới có thể trước một bước hóa đi hoành cốt.

Chu Hành nghe lời này, nhìn chăm chú lên người cầm đèn dưới cây kia, người cầm đèn vẫn không nói chuyện, nhưng ánh đèn trong tay đối phương lại lóe ra, một sát na này, hắn thấy rõ ràng mặt mũi của đối phương, là một khuôn mặt bánh lớn, cùng khí chất của người cầm đèn này một chút cũng không hợp.

Tia sáng lấp lóe kia, trong bóng đêm giống như lợi tiễn, đâm rách hư không, vạch phá hắc ám, ở dưới tình huống hắn không kịp nhắm mắt đã đâm vào đôi mắt của hắn, một sát na này, hắn liền cảm giác đôi mắt của mình giống như bị đâm.

Đây là bị hỏa diễm thiêu đốt.

Trong lòng hắn lập tức sinh ra ý nghĩ này, nhưng hắn cũng không hoảng hốt, mi tâm của hắn lại đột nhiên vỡ ra, một con mắt giống như con cá lộ ra từ trán.

Chương 171 : Kim Quang Trảm Tà

Những ngôi sao rải rác, vàng trắng khuyết treo chếch trên bầu trời, ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua rừng cây lá cây, rơi trên mặt đất, hình thành từng mảnh đủ loại quang sáng.

Sơn lâm lộ ra càng thêm u ám, tất cả thanh âm côn trùng trên núi cũng không có.

Như thể bị ánh đèn này cho kinh hãi, dọa đến im lặng.

Tựa như bị tròng mắt trên trán Chu Hành cho chấn nhiếp, đó là con mắt một con cá chết, quỷ dị, lộ ra một cỗ ma lực nhiếp người tâm thần.

Khi một con mắt này xuất hiện, cảm giác thiêu đốt trong hai mắt Chu Hành liền bị ép xuống.

Một con mắt này hẳn đặt tên là Trát Tức Chi Nhãn, một con mắt này có khổng thủy năng lực, nhưng chân chính đáng sợ chính là, người bị một con mắt này chú ý đều sẽ ngạt thở mà chết.

Ánh đèn dưới cây trong rừng cây kia khi chiếu xạ đến, đôi mắt của hắn bắn ra hai đạo tia sáng màu xám ở trước mặt hắn hình thành một đoàn quang vân màu xám, đem ánh đèn tia sáng đều ngăn trở.

Ánh đèn lóe lên, lần này vậy mà giống kiếm quang, trong

thời gian cực ngắn tập trung đâm vào trên quang vân.

Chu Hành chỉ cảm thấy điểm điểm ánh đèn này giống như kim đâm, để hắn không thể suy nghĩ thi pháp thuật khác, hắn cảm thấy chỉ cần mình khẽ động suy nghĩ, ánh mắt của mình liền sẽ bị đâm mù.

Hắn có chút kinh hãi.

Hắn mặc dù không thể nào đi lại trên giang hồ, nhưng trong lòng cảm giác bản lãnh của mình ở trong Trúc Cơ cảnh giới, không có bao nhiêu đối thủ, thế nhưng là, khí tức của người này, rõ ràng chỉ là Trúc Cơ cảnh giới, tay cầm một ngọn đèn thi triển ra pháp thuật, lại làm cho hắn có một loại cảm giác gió táp mưa rào đập vào mặt.

Hắn đã từng nghe có người nói qua bản lãnh của mình, là ưu tú trong các đệ tử chân truyền của các đại phái trên thế gian, vì sao tùy tiện ra một người, liền để cho mình cảm thấy đáng sợ, một người pháp thuật thế nào? Chỉ tiếp xúc liền biết đại khái.

Bất quá, trong lòng của hắn vẫn chưa sợ hãi, bởi vì trên người hắn có pháp bảo, đây là lực lượng lớn nhất của hắn, một sát na quang vân ở trước mặt hắn tán đi, từ trong miệng hắn phun ra một đoàn quang hoa.

Đây là pháp bảo của hắn, Hãn Hải Triều Sinh Châu, là một viên Huyền Châu dùng ngàn năm bạng tinh thai nghén ra, thông qua hoàng gia mật pháp tế luyện thành pháp bảo phôi thai, lại từ chính hắn tế luyện mà thành pháp bảo.

Hắn Hải Triều Sinh Châu kia vừa ra, một mảnh pháp quang như sóng biển tuôn ra, tầng tầng điệp, ngăn trở ánh đèn, giống như mây đen ngăn trở ánh nắng, lại giống biển cả gợn sóng ngăn trở ánh nắng, làm ánh nắng không thể rơi vào biển sâu.

Trong bóng tối, vô hình sóng chồng dâng lên một mảnh u ám, sau khi ánh đèn bị đẩy lùi, càng muốn đem ánh đèn đầu nguồn cùng bao phủ một chỗ.

Nếu như nói chỗ đặc biệt của ánh đèn, liền nằm ở trong ngọn đèn của nó, lóe ra từng đạo kim sắc tia sáng giống như châm, cứng cỏi mà sắc bén, thế nhưng vô hình gợn sóng kia có lẽ đã cùng hắc ám hòa làm một thể, lại giống như khôn cùng vô tận.

Hắn muốn lấy được long chân huyết, đồng thời lấy Lý Ngự huyết chứa một tia Long khí Trúc Cơ, ngự thủy khổng thủy cơ hồ là bản năng, lúc này ngự bảo khu pháp sinh sóng, cũng là sôi trào mãnh liệt.

Chu Hành thay đổi thủ thế trước người, chính phản lòng bàn tay cầm nắm xoay chuyển, mà vô hình sóng trong hư không cũng theo tay hắn mà không ngừng lật ép, dâng lên, điệp, tầng tầng lật ép đi hướng ánh đèn đầu nguồn.

Rất hiển nhiên ánh đèn kia thiện công, lại như không thiện thủ, không ngừng tránh lui, khi mắt thấy phải bị vô hình sóng nuốt hết, quang hoa dưới cây kia dâng lên, hắn ở trong quang hoa phảng phất như hóa thành một con chim hư ảo bay lên.

Bay lên một sát na, liền lại hóa thành một vệt kim quang.

Thẳng lên thiên không, trong nháy mắt liền đã tới đỉnh đầu của Chu Hành.

Trong lòng Chu Hành lần nữa kinh ngạc.

Bởi vì hắn có thể khẳng định, tán tu căn bản cũng không có khả năng ở cấp độ Trúc Cơ nắm giữ đến độn pháp, nhất là loại độn pháp hóa đi nhục thân này.

Ánh đèn hiện ra ở đỉnh đầu của hắn, hắn chưa ngừng đầu, cũng đã đem Hãn Hải Triều Sinh Châu pháp quang hướng trên thân kẻ quẩn, Hãn Hải Triều Sinh Châu càng ngăn ở đỉnh đầu.

Một vòng tia sáng đâm xuống, rơi vào trên châu quang của hắn.

Hắn có thể khẳng định, nếu không phải mình ngay lập tức lấy châu quang ngăn ở đỉnh đầu, như vậy lúc này nhất định đã bị tia sáng kia đốt người.

Hắn trải nghiệm qua loại cảm giác này cũng không tốt lắm.

Việc này khiến hắn không khỏi nghĩ đến lúc mình đang thụ pháp thuật huấn luyện, một vị sư phó trong đó nói qua, vô luận phần thắng của mình lớn bao nhiêu, khi gặp phải đột nhiên biến thuật, khi mình không biết đối phương muốn làm gì, không nên đi phân biệt, không nên đi dò xét, mà muốn dùng pháp bảo hộ thân.

Hắn lúc này mới ngẩng đầu, nhìn thấy người cầm đèn kia ở thiên không, vẫn là tay cầm đèn, nhưng tay hắn lại giống như đang không ngừng run run, sau đó hoa đèn không ngừng từ trên đèn diễm tuôn ra, rơi xuống phía dưới.

Chút ít ánh lửa này bành trướng mãnh liệt, tích cùng một chỗ, đúng là hình thành một tràng hỏa diễm như thác nước.

Pháp thuật thi triển có các loại kỹ xảo.

Nhưng phía trên những kỹ xảo này, lại còn có ba cấp độ, phân biệt là huyền hình, sinh cảnh, kết thể.

Lúc này phương thức Triệu Phụ Vân thi triển nhất đẳng hóa sinh hỏa diễm thác nước, là ở trên rất nhiều pháp thuật kỹ xảo cơ sở, sinh thác nước cảnh tượng, hơn nữa từ trên rơi xuống, đây là kết thể.

Hỏa diễm thác nước cọ rửa xuống, trong mắt Chu Hành sinh ra một tia sợ hãi, bởi vì từ góc độ của hắn nhìn thấy chính là phô thiên cái địa sóng lửa cuốn xuống, mình ở dưới một mảnh sóng lửa này lộ ra cực kì nhỏ bé.

Đây là Triệu Phụ Vân ở trên mặt đất, thấy thác nước cọ rửa ở trong núi, thế là ở trong lòng suy nghĩ kết sinh lửa thay nước thành thác nước, lúc này thi triển ra, lại cũng để người sinh sợ.

Thân thể của Chu Hành đột nhiên hiện ra linh quang, linh quang như nước, thân thể lại vừa chui, giống như thành một đầu du ngư, đem hư không thành thương hải,

thân thể một vẩy đuôi, cũng đã thoát ly một mảnh phạm vi này.

Hỏa diễm thác nước của Triệu Phụ Vân xông không, ánh mắt của hắn lóe ra ánh lửa, thấy rõ một mảnh hư không này, hắn nhìn chăm chú lên Chu Hành động tĩnh.

Mà một bên khác, con đại xà kia đã cùng Ti Tùng Niên chiến lại với nhau, một người cầm hỏa kiếm, vung ra ánh lửa dài hơn mười trượng, một cái khác khu động lấy sóng nước cùng ánh lửa xông quyền cùng một chỗ.

Nước cùng lửa quấn giao cùng một chỗ, một hồi cảm thấy lửa chiếm thượng phong, một hồi sẽ cảm thấy nước chiếm cứ thượng phong.

Triệu Phụ Vân cùng Chu Hành đều rất có ấn ý không có tới gần phạm vi chiến đấu của hai người bọn hắn.

Nếu tiến vào phạm vi chiến đấu của bọn hắn, xà kia hoặc Ti Tùng Niên trong hai người bất cứ người nào đột nhiên thi lật thủ đánh lén, vô luận Triệu Phụ Vân hay Chu Hành, đều không cảm thấy mình có thể chịu.

Sau khi Chu Hành tránh đi hỏa diễm thác nước kia, nhìn đèn trong tay Triệu Phụ Vân, hắn cảm thấy, một ngọn đèn kia cũng không phải pháp khí đơn giản, mà hắn là pháp bảo.

Có thể có được pháp bảo, biết độn pháp, xuất hiện ở đây không nói một lời liền muốn giết mình.

Trong lòng của hắn không khỏi nhiều hơn mấy phần kinh

nghe, hỏi: “Người đến tột cùng là ai?”

Triệu Phụ Vân không trả lời, hắn không cảm thấy mình nên nói gì, không có gì có thể nói.

“Người là đại phái đệ tử? Người đến giết Đại Chu hoàng tử, sư môn của người biết sao?” Chu Hành hỏi, hắn muốn dao động đối phương nội tâm, cũng nghĩ thông qua tra hỏi của mình đến nhìn một chút đối phương sẽ có thần sắc biến hóa gì hay không.

Chỉ là đối phương đứng lơ lửng trên không, quán trong một ánh lửa, ánh mắt của hắn càng nhìn càng cảm giác đối phương biến hư vô, giống như đã tan độn trong ngọn lửa, căn bản thấy không rõ lắm.

Nhưng hắn mơ hồ có thể cảm nhận được đối phương lạnh lùng.

Đúng lúc này, hắn nghe tới thanh âm của đối phương.

“Xích Viêm Sắc Lệnh... .”

Pháp chú này vừa ra, hỏa quang trên ngọn đèn kia đại thịnh, trên đó giống như có một con kim sắc điều vũ cánh bay lên.

Hắn cảm giác được một cỗ không hiểu nóng, trống rỗng sinh ra, nóng này không biết từ đâu mà đến, vô hình sóng nước chung quanh đều như sôi trào.

Chu Hành kinh hãi, bởi vì hắn biết, pháp chú như vậy, chỉ có những Tử Phủ tu sĩ kia mới có thể nắm giữ, Trúc

Cơ tu sĩ bình thường, rất ít có thể tu ra pháp chú tinh thâm như thế.

“Đốt!”

Khi đốt tự pháp chú ra, hư không thiêu đốt.

Đồng thời, hấn nhìn thấy trong ngọn lửa kia, mơ hồ có thể thấy được một người chỉ hướng mình.

Nhìn thấy mình bị chỉ vào một sát na, trong tạng phủ đúng là bắt đầu nóng rực lên.

Hấn nghĩ tới một từ, ngũ tạng câu phần.

Bất quá, hấn dù kinh lại bất loạn, nhắm mắt, lập chỉ trên con mắt ở mi tâm, đồng thời trong miệng thì thầm: “Bắc Uyên có lệnh, thủy địch vạn vật.”

Trong một bản « Sơn Hải Chí » có nói, thiên hạ nước chảy ra từ Bắc Uyên, cho nên Bắc Uyên thường được sử dụng để chỉ nước, lại liên quan tới nước chí cao ý chí.

Pháp chú này nhất sinh, một cỗ cảm giác bị đốt cháy trên người hấn kia, lập tức bị ép xuống.

Vô hình nước kia, lần lượt cọ rửa trong thân thể, trên người hấn nguyên bản đã ẩn ẩn muốn bốc cháy lên hỏa diễm, đúng là ở dưới sóng nước lần lượt cọ rửa, nhanh chóng diệt đi.

Chu Hành phía dưới, trong lòng vẫn cẩn thận, hấn sợ

còn sẽ có người từ một nơi bí mật gần đó, bởi vì hắn cảm thấy, nếu chỉ có hai người kia, một xà yêu, một người Trúc Cơ, lại như thế nào giết được chính mình.

Tu sĩ Trúc Cơ này, hắn thừa nhận đối phương bất phàm, không kém so với mình, thậm chí có thể là chân truyền của Huyền Môn đại phái nào đó, nhưng hắn có thể khẳng định đối phương giết không chết mình, hắn nếu muốn trốn, đối phương căn bản là ngăn không được.

Đột nhiên, trên bầu trời trên thân người kia dâng lên hỏa diễm, tùy theo hóa thành một đạo hỏa quang xông rơi xuống, như thiên ngoại hỏa cầu rơi vào một mảnh sơn lâm này.

Triệu Phụ Vân không nghĩ lại ở đây đánh, hắn phi thường thờ phụng Tuân sư, đã xuất thủ, liền nhất định phải đem hết toàn lực, muốn tại đối phương chưa thể đủ kịp phản ứng thời điểm đem chi giết chết, không cần chờ đến mình chậm rãi gia tăng pháp lực cùng pháp thuật, dạng này đối phương cũng sẽ thích ứng chính mình.

Hỏa cầu rơi xuống, Chu Hành muốn tránh đi, lại phát hiện mình không thể, nếu mình hóa cá mà trốn, nhất định sẽ bị truy đuổi lên, như vậy đến lúc đó chính mình là bị động phòng ngự, liền đã đứng ở bất lợi chi cảnh.

Thế là, pháp bảo Hãn Hải Triều Sinh Châu của hắn bị hắn đẩy đi ra, một mảnh sóng lớn tuôn sinh, như thú gầm thét, ầm ầm như có long ngâm.

Long ngâm có thể đoạt người tâm chí, mà sóng cũng ở

thời khắc này huyễn hình thành một con cá lớn, cá lớn miệng há mở, phẳng phất có thể thôn phệ mặt trời trên bầu trời.

Triệu Phụ Vân không tránh không né rơi vào trong đó, tay của hắn như kiếm chỉ, trên kiếm chỉ bao phủ nồng đậm kim quang.

Kim Quang Trảm Tà Pháp!

Kim quang trảm tà, ở trong đó tà không chỉ có chỉ tà ma, mà chỉ bất cứ thứ gì ngoài bản thân.

Như thế nào chính, như thế nào tà?

Ta là chính, kẻ nghịch ta là tà!

Kim quang kiếm chỉ như binh đao, mở ra pháp sóng Hãn Hải Triều Sinh Châu hoá sinh, cá lớn huyễn hình mà ra kia ứng chỉ mà tán.

Một viên trắng muốt hạt châu xuất hiện ở trước mặt Triệu Phụ Vân, ngón tay của hắn không chút do dự điểm trên Hãn Hải Triều Sinh Châu kia.

Chương 172 : U ảnh truy tung

Là pháp thuật ngộ được từ chủ phong Thiên Đô Sơn, theo Triệu Phụ Vân môn pháp thuật « Kim Quang Trảm Tà Pháp » này cao thâm mật trắc, nếu không phải trực tiếp ngộ được ở trong núi, chính hấn muốn tu thành, không hề dễ dàng.

Như một tư tưởng dung hợp rất nhiều pháp thuật sâu trong nội tâm hấn, có từng thấy có chưa thấy, hoặc trong phim ảnh, cuối cùng thành « Kim Quang Trảm Tà Pháp » này.

Đây là Kim Quang Chú, thêm Dao Binh Quyết, Chân Ngôn Pháp Chú v.v dung hợp mà thành.

Khi kim quang trên kiếm chỉ của hấn mở ra pháp quang như sóng cả sóng lớn kia, kim quang trên đó lại rơi trên Hấn Hải Triều Sinh Châu, trong sát na này, Chu Hành phảng phất nhìn thấy một vệt kim quang phá vỡ thiên địa.

Ý thức mình gửi ở trong châu kia, đúng là tán loạn dưới kim quang này, hấn cảm giác được kim quang ngưng luyện, lại như mũi kiếm, trực tiếp phá vỡ phòng ngự ý thức của mình.

Lại như lửa thiêu đốt ý thức của mình.

Một sát na này, liên hệ giữa hấn cùng Hấn Hải Triều

Sinh Châu kia nháy mắt nhặt đi, hấn muốn gọi Hấn Hải Triều Sinh Châu trở về, nhưng nguyên bản bảo châu sai sử như cánh tay, nhất niệm mà sinh pháp đúng là ứ đọng không lưu loát, pháp quang ảm đạm, không đợi hấn muốn làm gì, liền lại thấy ánh lửa một quyền, một hỏa điểm thủ đem bảo châu cuốn đi.

“Pháp bảo của ta... .” Chu Hành khẩn trương, duỗi tay vào một cái, trong hư không trống rỗng xuất hiện một đại thủ như sóng nước ngưng kết.

Đây là Bích Ba Cầm Nã Thủ, chộp hướng Triệu Phụ Vân.

Nhưng mà lại có một đại thủ do kim điểm ngưng kết trống rỗng mà sinh, cùng Bích Ba Cầm Nã Thủ này đụng vào nhau, giống như hai Cự Nhân vô hình cách không đối chưởng.

Chu Hành thân thể chấn động, nhưng đối thủ lại bị to lớn pháp lực đẩy lên không trung, giống như bị sóng cuốn bay.

Pháp lực ngưng kết Cầm Nã Thủ của Triệu Phụ Vân cũng không có tán, nhưng thân thể của hấn lại bị một cỗ to lớn pháp lực đẩy lật bay lên bầu trời, quanh thân pháp quang đều có chút lỏng lẻo.

Hấn thuận thế lên thiên không, ở trên cao nhìn xuống Chu Hành.

Lại phát hiện Chu Hành đã hướng trong núi rừng chạy đi, đồng thời hô lớn: “Ti đạo trưởng, cản bọn họ lại, khi

về vương thành, ta sẽ để phụ hoàng đại thưởng người.”

Thân thể của hắn giống như một đầu du ngư, chui ở trong núi rừng, sơn khí kia nhanh chóng đem thân thể của hắn bao phủ.

Triệu Phụ Vân lắc động đèn trong tay, ánh đèn đâm rách mê vụ trong núi.

Chu Hành há mồm phun một cái, trong miệng đúng là phun ra vô số bong bóng, trong mỗi một bong bóng xuất hiện ở trong hư không, xuất hiện một bóng người, ở trong núi rừng này phảng phất như thành chân thực, trong nháy mắt, đúng là thành vô số bóng người, vô số bong bóng.

Che đập lấy một mảnh hư không, nhiễu loạn một mảnh sơn lâm.

Ánh đèn chớp động lên, những bong bóng kia bị đâm phá ở dưới ánh đèn, sau khi bong bóng phá vỡ, lại hóa thành một mảnh mê vụ.

Che lấp Chu Hành thân thể, cũng đem một mảnh sơn lâm này che đập.

Chu Hành ngẩng đầu nhìn lên trời, thấy trong mê vụ có một ngọn đèn treo cao trên bầu trời, giống như một ngôi sao kim hồng trong bầu trời, lóe ra quang huy, sau đó đâm rách mê vụ.

Hắn không tiếp tục động, đứng ở dưới một gốc cây, thân thể lại giống như khối băng chậm rãi hòa tan.

Mà ở phía xa, trong sương mù, lại có một cái bóng như có như không đi hướng nơi xa.

Sau đó, hắn đem ý thức của mình trầm xuống thu liễm, ở thời điểm cuối cùng này, hắn phát hiện mặc dù kiếm quang của Ti Tùng Niên kia bay lên, lại cũng không thể thoát khỏi Bạch Xà kia, trong lòng không khỏi thầm mắng một tiếng phế vật.

Ánh đèn lấp lóe, vẫy giữa khu rừng, một người rơi vào trong rừng, chỉ thấy người đó khẽ vươn tay, đèn trong bầu trời liền hóa làm một đạo lưu hỏa rơi vào trên tay hắn.

Trong rừng nháy mắt quang minh lên, ánh đèn lay động giữa tán lá rừng theo tay cầm đèn của hắn.

Nơi xa một đạo bóng người hấp dẫn lấy Triệu Phụ Vân ở ánh đèn nhoáng lên, cũng đã tiêu tán.

Triệu Phụ Vân cảm thấy Chu Hành không có đi, còn ở nơi này, chỉ là trong lúc nhất thời căn bản tìm không thấy.

Trong lòng của hắn cũng hơi có chút gấp, hắn biết rõ, ám sát đương triều hoàng tử như mình, tuyệt đối không thể đánh lâu mà không thành công.

Chờ yêu trong núi này kịp phản ứng, đều sẽ tới ngăn cản mình, hiện tại những yêu trong núi này chỉ là nhất thời không có làm rõ ràng tình trạng mà thôi.

Hai mắt của Triệu Phụ Vân lóe ra ánh lửa, liên tục quan sát khắp khu rừng này.

Trong rừng yên tĩnh, hấn đứng trên một sườn núi, sương mù trước mắt quấn quanh lá cây, thân cây, cỏ, đất, dòng suối, trên tảng đá, ánh mắt của Triệu Phụ Vân nhìn qua những địa phương khác bên cạnh rồi rơi xuống dòng suối kia, hấn nghĩ, Chu Hành muốn im ắng rồi đi, phương thức tốt nhất là thủy động rồi đi.

Đèn trên tay hấn lay động, ánh đèn chiếu vào trên suối nước, róc rách nước chảy, hình thành vỡ nát hào quang, ánh mắt của hấn rơi trên mặt nước, thấy rõ trong nước, nhìn thấy có một đầu rắn nước ẩn núp trong đó.

Lại có một chút tôm nhỏ cá nhỏ thế mà chìm trong bùn, nhìn qua giống như bản năng e ngại.

Phàm là đi qua tất lưu vết tích, cho dù là động qua cũng sẽ có vết tích, bất quá vết tích trong nước khó phát hiện nhất, lưu thủy vô ngân.

Hấn nhớ từng nhìn qua một bản « Chư Động Pháp Ngân Tích Giám Định Thuật », trong đó viết người trong nước động qua tất có sương mù sinh.

Dưới tình huống bình thường, động pháp trong nước sinh ra sương mù, sẽ so với trong hư không ít rất nhiều, bất quá vẫn rất dễ dàng nhìn thấy, nhưng hiện ở trong núi rừng này, dưới tình huống nguyên bản liền tràn ngập sương mù, lại cơ hồ khó mà nhìn ra.

Trên dòng suối nhỏ sương mù tràn ngập, để vết tích động

pháp khả năng tồn tại này căn bản không nhìn thấy.

Bất quá có đôi khi không nhìn thấy vết tích chính là sơ hở lớn nhất, Triệu Phụ Vân sau khi xem rất nhanh liền nhận định Chu Hành không có bỏ chạy từ dòng suối nhỏ.

Không chỉ là bởi vì trên dòng suối nhỏ không có hình thành loại lưu mang sương mù kia, càng là bởi vì hắn từ trong thời gian ngắn cảm giác Chu Hành này tính cách cẩn thận, lại xem xét thời thế, vừa mới thi pháp có huyền ảnh lừa gạt, có thi pháp hoá sinh sương mù, che giấu một mảnh sơn lâm này.

Hắn cảm giác đối phương vẫn chưa đi, đây là trực giác của hắn, sau khi trong lòng sinh ra ý nghĩ này, đèn trên tay hắn lay động, bóng tối trên mặt đất giờ khắc này giống như sống lại, lắc lư theo ánh đèn, trong rừng cái bóng giương nanh múa vuốt, từ trạng thái tĩnh nhanh chóng chuyển thành trạng thái động.

Trong núi nhiều tinh mị, thần đăng chiếu phá u lâm, bừng tỉnh bọn chúng, Triệu Phụ Vân vì chúng nó tổ thân.

Ở thời khắc này, trong núi rừng lờ mờ, những ảnh quỷ này tuân theo ý chí của Triệu Phụ Vân tìm kiếm lấy Chu Hành kia.

Mà Triệu Phụ Vân lập tức cảm nhận được một chỗ không hài hòa, bởi vì có một chỗ bóng tối không có sống lại, nơi đó âm thấp u ám.

Hắn ý nghĩ khẽ động, đầy rừng ảnh quỷ hướng chỗ kia

hội tụ tới, mà Triệu Phụ Vân cũng cầm đèn chậm rãi đi tới.

Xích Viêm Thần Đăng trên tay lóe ra kim sắc tia sáng, chiếu vào một chỗ dưới cây kia, kim hồng sắc ánh đèn chiếu phá một chỗ ẩm thấp u ám kia.

Đôi mắt của hắn hiển hiện ánh lửa, nhìn chăm chú lên nơi đó.

Chỗ ẩm thấp kia giống như bị bùng tỉnh, một hình dáng nhàn nhạt ngồi dậy từ trong bóng tối, đồng thời nhanh chóng sống động.

Đó là một người, chính là ẩn độn không thấy Chu Hành.

Khi Chu Hành bị chiếu phá bộ dạng trong mắt của hắn đã là một áng lửa sáng rực.

Hắn không hề động, so với trước đó tỏ ra vô cùng tỉnh táo nói.

“Không biết ta ở nơi nào đắc tội các hạ?”

Chu Hành hỏi, Triệu Phụ Vân không có trả lời.

Chu Hành lại nói tiếp: “Lấy pháp thuật của các hạ, nhất định xuất từ Huyền Môn đại phái, có lẽ người có lý do giết ta, nhưng ta ở đây muốn nói, nếu ta chết ở chỗ này, vô luận người đến từ nơi nào, đều muốn gió tanh mưa máu, người nhất định sẽ vì môn phái của người đưa tới đại họa.”

Triệu Phụ Vân trầm mặc không đáp.

Chương 173 : Cái chết của hoàng tử

Trong núi rừng sương mù nặng nề, yên tĩnh im ắng, phẳng phất những cây cối kia đều bị sát cơ đột nhiên xuất hiện này cho nhiếp không dám nhúc nhích, cho dù là nhánh cây đang đung đưa trong gió, cũng không dám phát ra âm thanh, sợ kinh động hai người trong rừng, sợ bị bọn hắn biết nơi này có ngàn vạn cây cối đang nhìn mọi thứ phát sinh.

Triệu Phụ Vân không nói gì, ánh đèn lay động.

Tia sáng nở rộ.

Kim hồng quang chiếu lên người Chu Hành.

Nhưng mà Chu Hành lại ở ánh đèn nở rộ một sát na, trên cổ của hắn có một mặt dây chuyền san hô màu đỏ, dâng lên quang hoa.

Đây là lấy san hô làm vật trung gian chế thành một viên phù bảo.

San hô là màu đỏ, bên trong khảm nạm điểm điểm màu trắng cát đá, cát đá khảm nạm kia thành một trận thức kỳ diệu.

Ở thời khắc ánh đèn chiếu hướng hắn, trên mặt dây chuyền san hô của hắn có một mảnh ảnh sáng xông ra, trong ánh sáng có một bóng người hiện lộ ra.

Là pháp tượng của một lão giả râu bạc trắng tóc trắng.

Đây là hộ thân pháp phù của một trong thất đại hộ pháp hoàng gia Chân Ngu lão nhân cho hấn.

Hoàng gia có thất đại hộ pháp, địa vị cao thượng, bọn hấn phù bảo đều mỗi mấy năm mới có thể chế thành một viên, bởi vì phù bảo này, đối với bản thân có nhất định tiêu hao, cho nên bọn hấn cũng không nguyện ý vì người khác chế phù bảo.

Nhưng bọn hấn thụ hoàng gia cung phụng, lại không thể không làm, bất quá, bởi vì bọn họ từng người đều là tu sĩ Kim Đan, mặc dù hoàng gia khế ước đối với bọn họ rằng buộc, lại không thể quá mức miễn cưỡng, cho nên hoàng gia con cháu nhiều như vậy, muốn phù bảo đều phải lấy lòng những hoàng gia cung phụng kia.

Mà Chu Hành bởi vì có chút được sủng ái, lại bởi vì mẫu tộc có chút địa vị, cho nên hấn thu hoạch được một viên phù bảo.

Phù bảo này tên là San Hô Trấn Ma Bảo Tháp.

Chỉ thấy mặt dây chuyền kia dâng lên quang hoa, một toà bảo tháp trống rỗng sinh ra trong hư không.

Bảo tháp kim quang phun trào, hướng Triệu Phụ Vân trấn áp tới.

Giờ khắc này Triệu Phụ Vân cảm nhận được mãnh liệt nguy hiểm.

Hắn nhún người nhảy lên, thân hóa kim quang bay đi, bảo tháp lại giống phụ xương độc, cho dù Triệu Phụ Vân trong một sát na hóa kim quang phi độ khỏi một mảnh phạm vi kia, nhưng khi ngẩng đầu, một tòa hư ảo kim tháp kia như cũ ở đỉnh đầu, chụp xuống mình.

Phù bảo này là đồ vật bảo mệnh hộ thân của con cháu hoàng gia, thường thường có năng lực một kích phản sát, tu sĩ Kim Đan chế phù bảo, như thế nào đơn giản như vậy.

Một sát na này, Triệu Phụ Vân cảm nhận được nguy cơ tử vong.

Trên mặt Chu Hành đã xuất hiện tiểu dung.

Mặc dù hắn rất không muốn dùng xong phù bảo này, bởi vì phù bảo này cực kì trân quý, nhưng lúc này không thể không dùng.

Vô luận cỡ nào không nở, ngay lúc này đều muốn dùng, Huyền Môn chân truyền không biết thân phận này, hắn tin tưởng mình có thể tra được.

Giờ khắc này, Triệu Phụ Vân không chút do dự vung ra « Thái Hư Hỏa Kiếp Phù » cầm trong lòng bàn tay, một mảnh ngọn lửa trắng xám từ trong tay của hắn sinh ra, dũng mãnh lao tới bảo tháp kia.

Ngọn lửa trắng xám ở trong hư không thiêu đốt, nơi cùng bảo tháp kia gặp nhau, ngọn lửa kia đúng là leo lên trên bảo tháp thiêu đốt.

Bảo tháp đúng là không cách nào trấn áp hỏa diễm, không cách nào đem dập tắt.

Nụ cười trên mặt Chu Hành biến mất, biến thành ngạc nhiên.

Mặc dù trước đó hắn một mực trốn tránh, nhưng hắn có một kiện phù bảo, hắn biết mình không có khả năng thua, nhưng mà giờ khắc này, át chủ bài lớn nhất trong lòng hắn đều dùng ra ngoài, đối phương lại vẫn có năng lực chống cự, điều này khiến hắn đã kinh lại sợ.

Hắn có thể cảm nhận được pháp tính trong phù bảo kia ở dưới hỏa diễm tái nhợt kia tán đi.

Lại thấy Triệu Phụ Vân đưa tay hướng mình một diễm, không chỉ có một đạo quang hoa ở đầu ngón tay của hắn thấu không mà đến, ánh đèn trên ngọn đèn trong tay hắn cũng theo phương hướng tay hắn chỉ, hỏa diễm như sóng, lại như một con Thái Cổ hung cầm hướng Chu Hành sà xuống.

“Người thật sự dám... .”

“A!”

Kim quang trên đầu ngón tay rơi vào ý thức của Chu Hành, ý thức của hắn cố gắng bế tâm môn, lại dưới kim quang vạch trăm phá vỡ, sau đó hỏa diễm hạ xuống, như lũ lụt xông vào đại môn, trong một chớp mắt càn quét hết thảy, ý chí của hắn bị thiêu đốt trong ngọn lửa, tán loạn.

Chỉ một hồi, nguyên bản một hoàng tử còn sống cũng đã thành một bộ xác chết cháy.

Mà lúc này, Ti Tùng Niên bên kia gằm thét liên tục, cơ hồ muốn cùng xà kia liều mạng.

Tâm hắn chìm xuống, hắn phát hiện mình căn bản cũng không có thể từ dưới tay xà này chiếm được tiện nghi.

Xà này đáng vẻ không hề giống là đã bị trọng thương, hoặc là nói, lời kiếp đối với nó ảnh hưởng cũng không có lớn như vậy.

Đột nhiên, Ti Tùng Niên cảm giác áp lực Bạch Xà này cho mình cấp tốc giảm xuống, đồng thời, Bạch Xà rơi xuống trong khe sâu kia.

Mà Ti Tùng Niên cũng liền chờ không nổi, cấp tốc thoát ly chiến đấu, đi phương hướng Chu Hành rời đi trong rừng, hắn muốn nhìn Chu Hành hiện tại thế nào, mặc dù trong lòng của hắn có một loại dự cảm xấu.

Sau đó hắn ở dưới một thân cây, nhìn thấy một cỗ thi thể đốt cháy khét, tâm của hắn bắt đầu chìm đến đáy cốc, hoàn toàn lạnh lẽo.

Chu Hành chết rồi.

Đương triều hoàng tử thế mà ở trong Bàn Xà Sơn này bị người giết.

Tay hắn đều có chút run rẩy, Đại Chu hoàng tộc không

phải là không có bị người giết qua, nhưng mỗi một lần bị giết đều là lúc hoàng quyền rung chuyển, thiên hạ bất an.

Nhưng những lúc kia, hắn đều đang nhìn hoặc nghe người khác cố sự, thế nhưng cố sự này lại phát sinh ở trên người mình.

Giờ khắc này, suy nghĩ duy nhất của hắn chính là rời đi, rời đi Đại Chu.

Hắn xoay người rời đi, cũng không có đi tìm con Bạch Xà kia, hắn biết rõ, mình tìm tới không thể thay đổi sự thật này, đồng thời mình cũng không thể làm gì được đối phương.

Hắn muốn đi phía tây, đi Yên Vân Thập Lục Châu bên kia, về phần các đệ tử trong Nhạn Minh Sơn, chỉ có thể sai người đưa tin trở về.

Mà một bên khác, một con Bạch Xà du tẩu ở trong núi, hướng ngoài Bàn Xà Sơn đi.

Lại không đến bao lâu, một mảnh u ám trong núi rừng này, có không ít yêu tinh hội tụ, bọn chúng nhìn thấy xác chết cháy ở dưới cây, có trí tuệ, biết chết là đương triều tứ thập tam điện hạ, liền sinh ra ý nghĩ rời đi Bàn Xà Sơn.

Trong Thương Châu thành, Trang Tâm Nghiên ở mấy ngày sau, đột nhiên nghe tới một tin tức, đương triều tứ thập tam hoàng tử tiến về Bàn Xà Sơn truy bắt nghịch yêu Bạch Xà mà trúng phục kích bỏ mình.

Nàng mờ mịt, nhưng lại cảm thấy chuyện này giống như cùng mình có chút quan hệ, thế nhưng nàng lại không biết có quan hệ gì, chỉ có trong lòng ần ần xuất hiện thân ảnh một người.

Lại về sau, trong Bàn Xà Sơn một mảnh náo nhiệt, nhà nàng cũng có người cầm lệnh đến tra hỏi, nàng không dám có nửa điểm phản kháng, lúc bị tra hỏi, trong tâm cũng vô pháp che giấu, mà hỏi, là liên quan tới tứ thập tam hoàng tử.

Mà nàng đối với tứ thập tam hoàng tử cũng không biết, cũng chưa từng cùng bất luận kẻ nào nói đến chuyện này.

Nhưng những ngày này, phát hiện ánh mắt người trong thành nhìn mình đều thay đổi.

Trở nên kỳ quái.

Về sau, nàng rốt cuộc biết, nguyên lai tứ thập tam hoàng tử đến Bàn Xà Sơn là vì thu xà huyết của mẹ nuôi mình, cũng là vì thu chân huyết trong thân thể mình.

Mà không chỉ có tứ thập tam hoàng tử chết, đồng thời bị tìm tới còn có thi thể của những Trúc Cơ tu sĩ hắc mang đến, bọn hắc đều chết rồi.

Lúc tìm tới bọn hắc, bọn hắc đã bị dã thú gặm nuốt phá thành mảnh nhỏ.

Có một vị tu sĩ thi triển loại pháp thuật Viên Quang Hồi

Tố, cũng không thấy ai giết bọn hắn.

Chỉ thấy trong bóng tối, đột nhiên có vô số Âm Quỷ đánh tới bọn hắn, sau đó đem bọn hắn nuốt hết, mặc dù những người này không phải rất mạnh, nhưng lại bị những Âm Quỷ này cho quần chết.

Mà bên cạnh thi thể của Chu Hành, lúc lại thi pháp thuật Viên Quang Hồi Tố, bọn hắn nhìn thấy một ngọn đèn, nhưng một thân hình lại rất mờ hồ, thấy không rõ lắm, phảng phất người này thiên nhiên liền ở vào ẩn mật trạng thái.

Chương 174 : Long Kỳ trần

Có người đến hoàng thành.

Mang theo lời đình nộ, lại không có nơi để đánh sét, trong lúc nhất thời tìm không thấy người. Trong đó có một tu sĩ Kim Đan là người cho Chu Hành phù bảo.

Hắn tên là Nghiêm Mai, vốn là Thiên Phù Tông tu sĩ, nhưng tông môn bị một vị Quỷ Vương trong Vô Gian Quỷ Vực suất quỷ chúng diệt môn, hắn độc thân chạy trốn tới Đại Chu, muốn có một ngày từ Đại Chu mượn binh thu phục tông môn.

Chỉ là một chờ liên chờ nhiều năm như vậy, loại ý nghĩ kia biến thành một loại mộng tưởng, hắn cũng bởi vì giấc mộng này của mình, mà chậm rãi bị bện đến trong lưới của một trượng hồng trần trong hoàng thành Đại Chu.

Nơi gia tộc của mẫu thân Chu Hành là biên trấn tướng môn thế gia, hắn mặc dù là tu sĩ Kim Đan, nhưng nếu muốn phản công đến phía tây một mảnh Vô Gian Quỷ Vực kia, thì thiếu không được Đại Chu lực lượng, mà một bộ phận lớn nhất trong Đại Chu lực lượng chính là các Đại tướng môn thế gia, bọn hắn nắm giữ lấy đại lượng Xích Viêm đạo binh.

Hắn cảm thấy, cùng Vô Gian Quỷ Vực những ‘Quỷ’ kia chém giết, không chỉ có cần tu sĩ, còn cần đại lượng đạo

binh, bởi vì Vô Gian Quỷ Vực có bí pháp có thể nhanh chóng đem người chuyển hóa thành quỷ tốt.

Rất nhiều tu sĩ bị miên miên bất tận oán quỷ khí xung kích, cuối cùng phá vỡ pháp quang, bị phệ tận thần hồn tâm huyết.

Nghiêm Mai trải qua qua trình vô tận quỷ tốt nhào vào trên pháp trận, đem trận pháp của tông môn mình bao phủ công phá, hẳn biết loại đáng sợ kia.

Hắn cảm giác được nhân loại đạo binh, nhất là Đại Chu Xích Viêm đạo binh, đối với quỷ tốt của Vô Gian Quỷ Vực có không nhỏ khắc chế, cho nên mới có thể duy trì một quốc gia lớn như thế.

Bất quá, chính là bởi vì đối với tông môn một mực có dạng này quyền luyện, nên hẳn mới có thể cho Chu Hành phù bảo, đồng thời sau khi Chu Hành chết, hẳn cũng ra vương thành.

Ở Đại Chu lại có người dám giết Chu Hành, lại có người dám giết Đại Chu Quốc hoàng tử, hẳn rất kinh ngạc.

Mà lại hộ vệ Chu Hành Tử Phủ Tu Sĩ Ti Tùng Niên cũng biến mất.

Thế là, người Chu gia hi vọng hẳn có thể tới đây một chuyến.

Vào Bàn Xà Sơn, hẳn ngược lại không có phát hiện bao nhiêu vết tích trận pháp, cuối cùng cảm thấy chính là có người cùng xà yêu phục sát Chu Hành.

Người đầu pháp cùng Chu Hành cũng chỉ là Trúc Cơ tu vi.

“Bỏ một quẻ đi, xem có thể tìm tới bọn hấn hay không.”

Nghiêm Mai cũng không phải một người ra, còn có một người giỏi về xem bói.

Người kia lay động đồng tiền trong trúc hộp, sau đó bày ra trên bàn mặt, sau khi thôi diễn một phen, cho ra một đáp án ‘hướng tây bắc’.

“Liền đi tây bắc phương xem một chút, Yển Vân Thập Lục Châu thường thường thu nạp tội nhân của Đại Chu chúng ta, bọn hấn xác thực rất có thể tránh đi nơi đó.”

“Nhưng thân phận này của chúng ta không tốt trực tiếp đi qua, nếu xâm nhập, có thể gây ra tranh chấp giữa hai quốc gia.”

Trong đó có người nói.

... ..

Triệu Phụ Vân đi hướng tây bắc, khí hậu bắt đầu khô ráo.

Địa thế bắt đầu khoáng đạt, nguyên bản trong không khí có một cỗ ẩm thấp đều chậm rãi biến khô ráo.

Hấn muốn đi một nơi.

Long Kỳ trấn.

Một nơi sâu trong ký ức, hần nhớ được năm đó khi Thanh di mang mình rời đi, đi ngang qua một nơi, Thanh di ngừng một hồi lâu ở đây, cùng một lão nhân ở nơi đó đơn độc nói một đoạn thời gian.

Năm đó hần không có suy nghĩ gì nhiều, nhưng theo hần chậm rãi trưởng thành, liền phát hiện Thanh di năm đó không thích hợp, lấy bản sự của Thanh di, làm sao lại ở một địa phương nhỏ như thế dừng bước.

Hần đi tới trấn nhỏ này.

Một trấn nhỏ này dùng bùn đất vây quanh, tường thấp cũng không thể ngăn cản cường đạo cùng ngoại địch gì.

Ngược lại có thể cản chút gió.

Triệu Phụ Vân đi tới cửa thành, chỉ cảm thấy tòa thành này đúng là nhỏ cùng thấp như thế, hần trước kia cảm thấy, mặc dù tường thành của tòa thành đều làm từ đất, nhưng cũng cao lớn.

Mà bây giờ nhìn thấy, là thấp như thế, giống như một người đã từng cao lớn, bây giờ thấy đã là một lão nhân thấp bé già nua.

Triệu Phụ Vân đứng ở cửa thành, nhìn thổ thành cửa thành treo một mặt cờ xí vô cùng bản, cờ xí nền đen, trên có hoàng văn, hiện tại nhìn hoàng văn kia là một đầu tiểu long.

Năm đó lúc hắn nhìn thấy đồ án này, chỉ cảm thấy đây là một mặt long kỳ rất thấp kém, tùy thời đều muốn triệt để nát ở trong mưa gió.

Hiện tại lại nhìn thấy có một loại cảm giác đặc biệt, hắn cảm thấy lá cờ dính đầy bụi đất kia giống như có ít đồ, giống như có linh bị giam cầm ở bên trong.

Hắn đi vào trong thành, thị trấn này không hề giống một tiểu trấn hoang dã, mà giống như một thế ngoại đào viên.

Mọi người tự cấp tự túc, đường đi khó được rất sạch sẽ.

Không giống trong thành khác, khắp nơi đều tràn ngập một cỗ mùi thối, mà nơi này không có, trước cửa từng nhà đều trồng một chút cây ăn quả, vây tiểu viện, trồng chút thức ăn.

Hắn nhớ kỹ một gốc cây táo trước cửa gia đình kia.

Lúc ấy quả táo vẫn xanh, hắn chỉ là đứng dưới cây vừa đếm quả táo vừa chờ lấy Thanh di.

Hắn cũng không biết một gia đình kia xác thực ở nơi nào, chỉ có thể tìm khắp nơi, dựa vào ký ức trong lòng mình tìm qua.

Hắn nhớ kỹ, nơi đó có một gốc cây táo, còn có một giếng cổ cùng một khối vườn rau xanh, lúc ấy trong vườn rau xanh chỉ trồng một góc nhỏ rau xanh.

Hắn ở trong một góc tây bắc tìm tới.

Cây táo, giếng cổ, vườn rau xanh.

Quả táo trên cây là hỏa hồng, miệng giếng cổ là tròn, hạt giống rau đã hoang phế, giống như thật lâu không có người trồng.

Chỉ là hôm nay ở dưới mái hiên kia, còn thêm một người, một người mang theo mũ tròn đen, mũ có hai tai, đem bên mặt đều bao lấy.

Mặt trên người chính là miên phục thật dày đen, trên chân là song miên hài đen.

Lông mày của hắn rất dài, đã xám trắng, giống như muốn đem con mắt đều che khuất.

Triệu Phụ Vân nhìn phòng kia, chỉ cảm thấy phòng kia tựa hồ rất phá, ban đêm nếu có một trận gió lớn, phòng kia liền có thể sụp đổ.

Triệu Phụ Vân đánh giá hắn, hắn ngồi ở nơi đó, rõ ràng một đôi mắt như vẫn đục thấy không rõ người, nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm thấy mình giống như bị hắn cho nhìn thấu.

Hắn giống như lão cổ đồng nơi này, giống như một gốc cây táo già nua kia, mặc dù rất già, nhưng lại có một cổ ý vị đặc biệt làm cho không ai có thể coi nhẹ.

Ánh mắt của hắn từ trên người ông lão này thu hồi, rơi vào trên cây táo, năm đó lúc rời đi, quả táo trên cây vẫn xanh, mà bây giờ cũng đã là màu đỏ.

Hắn đột nhiên nhớ tới năm đó trước khi rời đi nghe tới một câu.

“Chờ quả táo chín, nếu có thể trở về, có lẽ chuyện này sẽ có cơ hội thay đổi.”

Lúc ấy hắn chỉ là nghe như thế, cảm thấy là nói cho đại di mình, nhưng hiện tại đột nhiên nhớ tới, liền không khỏi nghĩ, đây có phải là nói với chính mình hay không đây?

Ý nghĩ này chợt lóe lên, liền lại lập tức bị hắn xua tan, hắn cảm thấy không có khả năng, lời kia nhất định là nói cho đại di, mình chỉ là trùng hợp đến lúc này.

Chẳng lẽ, đại di cũng sẽ trở về?

Hắn đến tột cùng là ai?

Hắn nhìn đối phương, thầm nghĩ lấy một hồi, sau đó đi tới.

“Lão nhân gia mạnh khỏe, còn nhớ rõ ta a?” Triệu Phụ Vân hướng lão nhân hành lễ, cũng khẽ hỏi.

Lão nhân kia lại qua một hồi lâu, mới lên tiếng: “Ai vậy, không muốn cản mặt trời của lão nhân gia ta.”

Triệu Phụ Vân nhìn lấy cái bóng dưới đất, lập tức chuyển một cái, hướng lão nhân nói: “Lão nhân gia, hơn mười năm trước, ta từng theo đại di tới nơi này của ngày, ngài còn nhớ rõ sao?”

“Ta chỉ là một người mù lòa, có thể nhớ kỹ cái gì?” Lão nhân mang theo vài phần bất đắc dĩ cùng giọng giễu cợt nói.

Triệu Phụ Vân thật bất ngờ, hẳn không có nghĩ đến lão nhân này thế mà lại là một người mù lòa.

“Ngài con mắt không lưu loát? Một người như thế nào sinh hoạt?” Triệu Phụ Vân không khỏi thuận thế hỏi.

“Người sống đương nhiên dựa vào miệng ăn cơm, chẳng lẽ còn dựa vào con mắt ăn cơm.” Lão nhân nói.

Lão nhân trước mặt mặc dù nhìn qua người yếu bất lực, nhưng khẩu khí lại rất rắn.

Triệu Phụ Vân rất muốn nói một tiếng, con mắt mù, nhưng đầu óc hẳn là còn có thể nhớ.

Bất quá, hẳn đến cùng không phải loại người thích đâm chọc người khác, sau khi trầm mặc một chút, lại hỏi: “Lão nhân gia, người còn nhớ rõ Vân Ý Thanh tên này sao?”

“Vân Ý Thanh? Không nhớ rõ người như vậy.”

Lời nói của lão nhân này để Triệu Phụ Vân rất kinh ngạc, bởi vì hẳn nghĩ rất nhiều loại khả năng, lại chưa từng nghĩ tới đối phương nói không biết Thanh di.

“Hơn hai mươi năm trước, ta từng đi theo đại di tới qua nơi này của người a, năm đó đại di của ta cùng lão nhân

gia ở trong phòng nói chuyện, ta ở dưới cây táo kia đếm quả táo.”

“A, bao nhiêu quả?” Lão nhân hỏi.

“Bảy mươi chín quả.” Triệu Phụ Vân nói.

“Làm sao người biết người không có đếm sai.” Lão nhân hỏi.

“Ta đếm mười ba lượt, đại di với người mới nói chuyện xong, làm sao lại đếm sai đây?” Triệu Phụ Vân thở dài nói.

Lão nhân kia lại thở dài một tiếng, nói: “Quả nhiên là người trở về, người trở về chậm thêm một chút, lão đầu tử ta chỉ sợ cũng đã chết rồi.”

“Lão nhân gia, đây là, có gì nói ra lời ấy?” Triệu Phụ Vân kinh nghi nói.

Hắn tới đây, thuần túy là đột nhiên nghĩ đến, trước đó trong kế hoạch căn bản cũng không muốn tới đây.

“Năm đó người mang người tới, lưu lại một vật ở chỗ này của ta, nói nếu như người trở về liền giao cho người.” Lão nhân nói.

Chương 175 : Vân Ý Thanh

Hôm nay thời tiết sáng sủa.

Mặt trời lặn, nắng chiều đầy trời.

Triệu Phụ Vân không cảm thấy lạnh, nhưng thể xác tinh thần ở thời điểm này không khỏi có chút gấp.

“Ngài là nói, Thanh di của ta năm đó lưu lại đồ vật ở người nơi này? Chờ lấy ta hiện tại đến cảm?” Triệu Phụ Vân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vì nếu như không phải đột nhiên nghĩ tới đây xem, như vậy đồ vật năm đó Vân Ý Thanh lưu lại, mình chẳng phải không biết, đây cũng quá tùy ý, quá không chịu trách nhiệm, chẳng lẽ nói, nàng tính tới mình sẽ đến.

“Ha ha.” Lão nhân cười lạnh một tiếng, nói: “Đại di của người là chuyên gia trong thuật số phái chúng ta, gặp người ở dưới cây táo đếm mười ba lượt, lấy thiên thời, địa lý, nhân tình làm cơ sở, tính tới người sẽ còn lại đến, liền đem đồ vật lưu ở nơi này.”

“Phái này của các người? Là gì?” Triệu Phụ Vân không khỏi truy vấn, hẳn đối với Vân Ý Thanh có thể nói là biết rất ít.

“Người oa nhi này cái gì cũng không biết, một ngày nào đó muốn bị Vân Ý Thanh đưa đến trong rãnh đi.” Lão

nhân mang theo một tia cảm thán nói, ánh mắt của hắn mặc dù vẫn đục, nhưng ở thời khắc này lại lộ ra không hiểu sắc bén, phản phát vẫn đục kia giống như một đầu bùn nhão sông lớn, trọc lẳng trong đó có thể tùy thời đem mình nuốt hết.

“Trong lòng tại hạ một mảnh mơ hồ, còn mời lão tiên bói vì ta giải hoặc.” Triệu Phụ Vân tư thái càng phát ra thấp.

“Cầu người, cần có cầu người thái độ.” Lão nhân nói.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một chút, nói: “Xin tiên bói phân phó.”

“Mệt, người đi hái quả táo đến cho ta ăn.” Lão nhân nói.

Triệu Phụ Vân quay đầu liếc mắt nhìn quả táo kia, dưới trời chiều, một quả táo treo trên cây táo kia hiện lên hỏa diễm quang hoa.

Một gốc cây táo này kết quả táo có thể nói là hỏa táo.

Triệu Phụ Vân nhìn một chút cây táo kia, sau đó đi đến cây táo, đi tới dưới cây, không khỏi tỉ mỉ đếm một chút, quả táo chỉ có mười ba quả.

Hơn hai mươi năm này, nguyên bản hơn bảy mươi quả táo, hiện tại chỉ có mười ba quả.

Hoặc là, đây cũng không phải một nhóm quả táo năm đó.

Hắn leo lên cây, lấy xuống hai quả.

Mặc dù lão nhân kia chỉ nói muốn một quả, nhưng hắn lại lấy xuống hai quả.

Hai quả táo tới tay, một mảnh ẩm áp, giống như cầm một viên than lửa, trong lỗ mũi cũng ngửi được một mùi thơm.

Trượt xuống cây, trở lại bên người lão nhân, hắn đem quả táo trên tay kia đưa tới tay của lão nhân.

Lão nhân sau khi nhận lấy, nói: “Thật lâu chưa từng ăn qua hỏa táo.”

Triệu Phụ Vân ngồi xuống bên cạnh hắn, liền ngồi ở trên mặt đất bên cạnh, ngồi ở bên chân của hắn. Hắn nhìn hỏa táo kia, nói: “Chẳng lẽ tiền bối chính là ăn uống hỏa táo này đỡ đói sao?”

Lão nhân căn bản cũng không có để ý tới, mặc dù trên người lão nhân có một cổ dáng vẻ già nua, nhưng không có mùi của người già.

Hắn ngồi ở đó từng ngụm ăn.

Triệu Phụ Vân giờ khắc này, thế mà khó được an tĩnh lại.

Không chỉ là bởi vì nơi này không có người nói chuyện, chỉ có thanh âm lão nhân cắn ăn quả táo, còn có chính là giờ khắc này tâm linh của hắn khó được an tĩnh lại.

Hắn ở trong Bàn Xà Sơn cùng Bạch Xà kia giết tứ thập

tam hoàng tử Chu Hành, chỉ là thuận tay mà làm.

Đi ngang qua, thấy quen biết cũ, uống một bữa rượu, quen biết cũ hẳn thấy, cũng miễn cưỡng coi là bằng hữu, chỉ ít nàng lúc kia có khó khăn không có mở miệng.

Thế là hẳn thuận tay vì nàng tiêu trừ khó khăn kia, về phần hậu quả, hẳn không có nghĩ nhiều như vậy.

Có đôi khi, người sẽ luôn luôn muốn tùy hứng một chút, thường thường chỉ có một khắc tùy hứng này, mới là ý tưởng chân thật nhất sâu trong nội tâm của một người, không có cân nhắc, không có châm chước.

Nghĩ, liền đi.

Về phần Bạch Xà kia có phải người trong tiệm tạp hóa kia hay không, hẳn cũng không quan tâm, bởi vì thiên hạ rộng lớn, về sau khả năng căn bản không gặp phải.

Cùng nhau đi tới, hẳn chưa từng có dư thừa ý nghĩ gì, toàn bằng bản tâm.

Nguyên bản, tâm hẳn tựa như bụi đất hỗn hợp máu cùng nước mắt hình thành bao tương, chăm chú quán lấy.

Mà con đường hành tẩu giữa thiên địa này, lại đang đánh phá một tầng giáp xác, đem tầng hồng trần khí hình bao tương kia tẩy đi.

Nguyên bản trong lòng của hẳn không có cảm giác an toàn, chỉ cảm thấy trong thiên địa, không có chỗ cho

mình dung thân, cho dù nhập Thiên Đô Sơn Thượng Viện cũng y nguyên như thế.

Mà sau khi đi qua một đoạn đường như vậy, lưu lãng tứ xứ, đi dạo chơi, trong lòng hẳn ngược lại an tâm rất nhiều.

Lúc này ngồi xuống ở dưới mái hiên này, đột nhiên liền có một loại cảm giác bình tĩnh.

Trời chiều chậm rãi hướng phía tây lặn xuống.

Lão nhân mở miệng nói: “Vân Ý Thanh nàng hùng hùng hổ hổ, bận rộn, cả đời đều không có ngừng qua, người là cháu của nàng, lại có thể an tĩnh như vậy, ngược lại là khó được.”

Triệu Phụ Vân nhìn lên ráng đỏ trên trời kia, đầy trời hào quang trong nháy mắt đã nhuộm đỏ nửa bầu trời, nhưng rất nhanh liền lại đến phần cuối, bắt đầu lui bước.

“Nàng là một người thế nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Nàng, đương nhiên là một người bận rộn.” Lão nhân nói.

“Đúng vậy a, bận rộn đến muội muội của mình chết rồi, nàng cũng không biết.” Triệu Phụ Vân như mang theo vài phần oán trách, trong lòng hẳn đương nhiên không có oán trách, chỉ là thuận lời này nói chuyện mà thôi.

Tương phản, trong lòng hẳn tràn ngập cảm kích, chỉ là hẳn cũng không biết Vân Ý Thanh trước đó đến tột cùng

đang bận rộn cái gì.

“Lúc ta biết nàng, nàng chỉ có một mình, bên người cũng không có muội muội, bắt quá, nàng ngược lại từng đề cập qua, muội muội đã lựa chọn yên ổn sinh hoạt, gả cho một nhà giàu sang, không còn muốn đi theo nàng màn trời chiếu đất.” Trong thanh âm của lão nhân mang theo một cổ hồi ức hương vị, phảng phất nhìn thấy vị nữ tử đầy người phong hoa, đóa hoa khắp núi cũng không thể che đậy màu sắc của nàng.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghiêng đầu nhìn lão nhân này, muốn nhìn một chút hấn nói có thật hay không.

Hấn từ trên mặt của lão nhân nhìn thấy hồi ức cùng cảm thán, lại mang theo vài phần nhớ lại.

“Nàng là một người dạng gì?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi ra dạng này lời nói.

Hiển nhiên trước đó lão nhân trả lời, cũng không có để hấn hài lòng.

“Nàng là một người tuyệt đỉnh thông minh.” Lão nhân nói: “Nàng hướng sư phụ ta học chiêm tinh thuật, thời gian ngắn liền nhập môn, lại trong thời gian ngắn đăng đường nhập thất, lại về sau chưa tới nửa năm, chiêm tinh thuật đã không dưới thầy ta.”

Triệu Phụ Vân nghĩ thầm, khó trách nàng có thể tính tới mình hơn hai mươi năm sau sẽ tới nơi này.

“Vậy người biết, nàng những năm này đều đang bận rộn

gì sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bạn rộn gì ta không biết, đại khái tìm thứ gì.” Lão nhân trầm ngâm một chút, còn nói thêm: “Lại hoặc là đang trốn tránh chuyện gì, hoặc là tránh ai đó.”

Triệu Phụ Vân càng thêm kinh ngạc, chẳng lẽ Vân Ý Thanh thật là đang tránh ai đó?

“Người biết lai lịch của nàng sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người là cháu của nàng, lai lịch của nàng người không biết, ta một ngoại nhân nơi nào sẽ biết.” Lão nhân cười lạnh nói.

Triệu Phụ Vân xác thực không biết Vân Ý Thanh đến tột cùng là lai lịch gì, càng không biết Vân gia còn có những ai.

Thời gian ở Triệu gia, thường nghe những người kia mắng mẹ của mình là ‘dã nữ nhân’, hoặc là ‘yêu nữ’.

Hai tỷ muội Vân gia, giống như không có người thân trên đời này, không có lai lịch.

“Nàng là tu vi gì?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Năm đó lúc mang người tới nơi này, nàng tựa như ngưỡng mộ núi cao, ta tuy vô pháp xác định, nhưng cũng có thể xác định, nhất định là Anh Biến tu vi.” Lão nhân cảm thán nói: “Nếu không phải vậy, há có thể một lời mà vây nhốt ta hơn hai mươi năm, chỉ có chờ người đến, ta mới có cơ hội trốn thoát ‘Họa Địa Vi Lao’ nàng thi

trên người ta.”

Trong thanh âm của lão nhân có mấy phần phẫn hận, lại có mấy phần sợ hãi.

“Tiền bối.” Triệu Phụ Vân đứng dậy, hướng lão nhân thi lễ, nói: “Vãn bối thay mặt Thanh di hương tiền bối xin lỗi.”

“Người không cần như thế.” Lão nhân lại thở dài một tiếng, nói: “Đây cũng là ta thiếu nàng, thiếu nàng đồ đạc, ta trả!”

Chương 176 : Chiêm Bặc Thuật

Màn đêm buông xuống.

Quả táo trên cây táo ở trong màn đêm, đúng là như từng cái đèn lồng lớn chừng ngón cái.

“Tiền bối có biết, Thanh di đang trốn tránh ai?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ai biết được? Trên đời này cũng không có nhiều tồn tại có thể làm cho Anh Biển tu sĩ không thể không trốn tránh.” Trong khi nói chuyện lão nhân nhìn lên bầu trời.

Triệu Phụ Vân ngay lập tức nghĩ đến Hóa Thần tu sĩ, nhưng trên đời này Hóa Thần tu sĩ lại cơ hồ khó gặp, vậy có thể là ai chứ?

Mà lại nhân loại Anh Biển tu sĩ cũng ít có, Vân Ý Thanh thế mà lại là Anh Biển tu sĩ, điều này cũng khiến Triệu Phụ Vân giật nảy cả mình.

“Tiền bối có biết.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Giữa thiên địa, bí ẩn vô số, Vân Ý Thanh Anh Biển tu vi, thế nhưng trong thiên hạ lại có mấy người biết danh tự của nàng?” Lão nhân nói.

“Đúng vậy a.” Triệu Phụ Vân nghĩ thầm, lại lần nữa ngồi xuống, sau một hồi hỏi: “Tiền bối có cần trở về phòng

không?”

“Không cần, tối nay bầu trời không mây, tinh thần xán lạn, chính thích hợp xem sao.” Lão nhân nói.

“Còn chưa biết tiền bối tính danh.” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Người có thể gọi ta là Xa Trì Tinh.” Lão nhân rất tự nhiên trả lời.

“Nguyên lai Xa sư bá.” Triệu Phụ Vân xưng hán như vậy, là luận từ Vân Ý Thanh nơi đó, lúc Vân Ý Thanh đến tìm sư phụ của hán học chiêm tinh thuật, hán đã nhập môn, hiển nhiên là sư huynh, cho nên Triệu Phụ Vân xưng sư bá cũng sẽ không có vấn đề.

“Ta nhưng không dám nhận, sau khi Vân Ý Thanh học được chiêm tinh thuật, liền nói cùng Chiêm Tinh Phái của chúng ta không có dây dưa, để chúng ta ở bên ngoài coi như không biết nàng, nàng một thân phiền phức, người không nên ở nơi này nhận thân.” Xa Trì Tinh một bộ dáng vẻ muốn cùng hán chia cắt rõ ràng.

Cũng không biết có phải là bởi vì địa phương này địa thế tương đối cao, hay là bởi vì thời tiết hôm nay rất tốt, cho nên hôm nay nhìn thấy ngôi sao đặc biệt nhiều, đặc biệt sáng tỏ.

Đầy trời tinh thần, có màu lam, màu đỏ, màu vàng, màu trắng, màu tím, như bảo thạch tản mát trong màn trời màu đen, từng cái bảo thạch kia, giống như quân cờ trên bàn cờ, lại giống từng cái trận thức.

“Xa tiền bối, ta nghe nói đầy trời tinh thần này đều là đại thiên thể giới hiển hóa, có phải là thật hay không?” Triệu Phụ Vân đột nhiên hỏi.

“Ai biết được, bất quá, từng có người du lịch đại thiên thể giới nói qua, trong đầy trời tinh thần, có nguyên bản liên tồn tại ở trong vũ trụ, cũng có là đại năng mở mang ra tới thế giới, hoặc hư hoặc thực, hoặc ẩn hoặc hiển, đều không nhất định.” Xa Trì Tinh nói.

“Vậy thế giới này của chúng ta là dạng gì thế giới?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Thế giới này của chúng ta, đã từng tràn đầy linh cơ, đông đảo đại năng giáng lâm giới này, khai tông lập phái, dùng giới này làm chiến trường, những thần linh trong truyền thuyết thần thoại của chúng ta, đều đến từ nơi khác, bọn hắn truyền đạo thụ pháp, tản tín ngưỡng, thu hoạch hương chúng.”

Kỳ thật Triệu Phụ Vân ở Thiên Đô Sơn cũng nhìn qua thư tịch có quan hệ với sinh linh khởi nguyên, cùng chư thần lai lịch trong thế giới này, hắn hỏi Xa Trì Tinh, chỉ là muốn xem Chiêm Tinh Phái truyền thừa có chính đáng không, có lâu không.

Trong lòng hắn, một môn phái truyền thừa chân chính, sẽ có thật nhiều loại thư tịch tri thức, cũng không chỉ có thứ để các đệ tử chỉ biết tu luyện đấu pháp, sẽ có thật nhiều thứ tu tâm dưỡng tính.

Đồng thời, môn phái tốt, sẽ đem một chút nguy hiểm pháp môn liệt vào cấm thuật, không để đệ tử trong môn

tiếp xúc, cũng sẽ có cảnh cáo tương ứng.

Vô luận là ở Hạ Viện hay trong Thượng Viện, lúc học được tương quan tri thức, những đạo sư kia đều sẽ giảng cấm thuật tà pháp tương quan, nhất định phải làm cho mọi người chú ý không được tùy tiện loạn tu.

Có chút cấm thuật tà pháp, nhìn văn tự miêu tả, uy lực lớn, tiến cảnh nhanh, nhưng ở sau đó, lại có nguy hiểm cực lớn, tỉ như một khi tu thành, liền có thể trở thành nhục thân đạo tiêu cho tồn tại cường đại nào đó.

Mà rất nhiều người xuất thân tán tu thì không quan tâm những chuyện đó, được đến một môn công pháp uy lực lớn, hoặc có thể trợ mình đột phá cảnh giới, liền sẽ mạo hiểm đi tu thứ này.

Hắn muốn nghe người của Chiêm Tinh Phái nói về hiểu biết đối với thế giới, chính là muốn xem phải chăng môn phái này truyền thừa xa xưa.

“Mấy lần chiến đấu cải biến thiên hạ cách cục thế giới này của chúng ta, bất quá là từ giới vực khác lan tràn tới.” Lời Xa Trì Tinh nói cũng không có để Triệu Phụ Vân cảm thấy có cỡ nào mới mẻ.

Xa Trì Tinh phát hiện Triệu Phụ Vân mặc dù đang nghe, nhưng cũng không phải là đáng vẻ cảm thấy rất hứng thú, không khỏi hỏi: “Người oa nhi này, tuổi còn trẻ tu vi đã như vậy, đạo cơ thâm hậu, những năm này ở nơi nào tu hành?”

“Ở nơi nào tu hành, tiền bối không tính được tới sao?”

Triệu Phụ Vân có chút tò mò hỏi, bởi vì hắn cũng muốn học tập Chiêm Bặc Pháp, cho nên phải hỏi một chút.

“Người ở đây, hỏi người là được, đi tính làm gì?” Xa Trì Tinh nói đến đây lại đột nhiên hỏi: “Người cảm thấy Chiêm Bặc Pháp là gì?”

“Nhìn trộm vận mệnh trường hà, tính quá khứ cùng tương lai.” Triệu Phụ Vân nói.

Xa Trì Tinh thở dài một hơi, nói: “Người nói không sai, lúc ta mới học chiêm tinh thuật, cũng là nghĩ như thế, nhưng sau khi tu tập chiêm tinh thuật, cũng hiểu được, nhìn trộm vận mệnh trường hà, tính quá khứ cùng tương lai, đó là chiêm tinh gia cấp cao nhất mới có thể làm được.”

“Như chúng ta, chỉ có thể nhìn thấy cò trắng lên xuống trong sương đêm của những ngọn núi xa, căn bản là nhìn không rõ ràng, người thấy cò trắng bay lên, đi nơi nào? Chỉ có thể căn cứ thời gian, cùng phương hướng nó bay, cùng cò trắng tập tính đến suy đoán, người nếu muốn coi đây là nhìn trộm, cũng không phải không thể.”

“Thiên thời, địa lý, nhân vật, ba hợp một, mới có thể tính ra một cái đại khái hành động, nếu có thể biết những điều này, người cũng có thể suy luận ra.” Xa Trì Tinh nói.

“Nhưng ta biết, Chiêm Bặc Pháp, đem thiên thời, địa lý, nhân vật đều chuyển hóa thành số, có thể thông qua thuật số đến thôi diễn, như thế liền hình thành các gia các phái bặc toán thuật.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nhưng bậc toán thuật, cho tới bây giờ đều không phải trực tiếp đáp án, mà là một loại phỏng đoán, suy đoán ra lời bói, quẻ bốc, cũng có thể bị giải đọc ra khác biệt ý nghĩa.” Xa Trì Tinh nói: “Loại giải đọc này càng là cần một loại cảm giác từ nơi sâu xa, hoặc nói là linh tính giác ngộ, nhưng một người tính được nhiều, một điểm linh quang kia thường thường không cách nào được đến tầm bổ, liền sẽ từ từ khô kiệt, sẽ ảm đạm.”

“Cho nên, người bói toán năng lực càng mạnh, tương lai càng ít đi thăm dò vận mệnh, đương nhiên cũng có người đem những thứ này đều tu thành một loại thần thông bản năng, đây là nguyên nhân các gia pháp môn xuất hiện cùng tồn tại.”

“Lai lịch của ta, chắc hẳn tiền bối cũng không khó tính ra đi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Hôm qua có chim vào trong phòng ta, hót bảy tiếng, ta tiện tay tính một quẻ, quẻ ý là có khách đến, đi ra ngoài, thấy phía nam mây dày như núi, trong mây lại có từng sợi hào quang lộ ra, giống như Thiên Cung đô thành.”

“Nếu như ta không đoán sai, người tới từ Thiên Đô Sơn.” Xa Trì Tinh nói xong, có chút nhắm mắt lại, hiển nhiên, hẳn đối với bói toán của mình vẫn là rất tự tin.

“Chỉ đơn giản như vậy.” Triệu Phụ Vân lại là kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Đơn giản? Đây là linh tuệ một điểm giác ngộ, như không có điểm giác ngộ này, chính là dao phá quẻ hợp cũng không tính ra, ta nói đơn giản, lại bởi vì ta cao

minh.” Xa Trì Tinh nói.

Triệu Phụ Vân ngẫm lại, cũng đúng, một chuyện vốn rất phức tạp, bị người làm đơn giản, vậy cũng chỉ có thể nói rõ người này cao minh, mà lại kết quả là đúng.

“Tiền bối Chiêm Bặc Pháp quả nhiên cao minh.” Triệu Phụ Vân khích lệ nói.

Xa Trì Tinh đại khái cảm thấy đây không đáng gì, đối phương khích lệ mình, coi như không nghe thấy, mà Triệu Phụ Vân sau khi khen xong liền không nói thêm gì nữa, thế là sau một trận trầm mặc, hai người trực tiếp ngồi đến nửa đêm.

“Nàng lưu cho ta cái gì?” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng nói ra.

Xa Trì Tinh trầm mặc một hồi, nói: “Khi người nói đến Vân Ý Thanh, có mấy lần xưng hô biến hóa, Thanh di, đại di, nàng, có thể thấy được quan hệ của người cùng nàng một chút cũng không thân cận.”

“Thời gian ta cùng nàng ở chung xác thực không nhiều.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người có đoán được nàng khả năng lưu cho người cái gì không?” Xa Trì Tinh hỏi.

“Ta đoán không được.” Triệu Phụ Vân rất thành thật trả lời.

“Đúng vậy, người đoán không được, ta đoán hai mươi

năm, cũng tính hai mươi năm, mỗi một lần tính kết quả đều không giống, đây cơ hồ muốn thành ta tâm bệnh, sau khi người đến, một mực nhấn đến hiện tại mới hỏi, ta đều nhanh sắp nhịn không được.” Xa Trì Tinh nói.

“Vật kia ở nơi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người chui xuống gầm giường của ta, dưới đầu giường, người đào đất nơi đó, bên trong có một cái hộp, người đào ra, sau khi mở ra, liền biết Vân Ý Thanh lưu cho người thứ gì.” Xa Trì Tinh nói.

Triệu Phụ Vân cũng không có trì hoãn, đứng dậy, đi tới trong phòng ngủ kia.

Phòng ngủ này cực kì đơn sơ, chỉ có một giường, một bàn, còn có một khối quế bàn trên vách tường.

Hắn chui xuống gầm giường, dưới giường lại có mấy cái hang chuột, hắn trong lòng căng thẳng, hộp này sẽ không phải chôn quá lâu mà bị chuột cắn đi?

Trong lòng thấp thỏm, rất nhanh từ trong đất đào ra một cái hộp kim loại.

Chương 177 : Linh Tê Tị Tai Pháp

Triệu Phụ Vân phúi xuống bùn đất bên trên, cầm hộp liền đi ra ngoài.

Hắn không có ẩn giấu, mà trực tiếp đi ra ngoài, một lần nữa ngồi xuống bên cạnh Xa Trì Tinh, nói: “Chúng ta cùng xem, Thanh di lưu cho ta thứ gì.”

Hộp sắt đã rỉ sét kia, rất dễ dàng liền mở ra.

Bên trong là một cái hộp ống tròn, chất liệu rất đặc biệt, vào tay hơi trầm xuống, lạnh buốt, phía trên có khắc phù chú.

Ám kim sắc, có thể nắm trong lòng bàn tay.

Hộp ống tròn kim loại kia hắn rất dễ dàng liền mở ra, hắn có chút kinh ngạc.

Có thể mở ra dễ dàng như vậy, người bên cạnh này tình nguyện bói toán hơn hai mươi năm, cũng không nguyện ý dùng tay đi mở cái hộp ống tròn này.

Bên trong là một khối ngọc.

Ngọc kia chỉ lớn chừng ngón cái, hắn đỡ ra, đặt trên lòng bàn tay, Xa Trì Tinh bên cạnh lại kinh ngạc nói: “Một khối truyền pháp ngọc giản.”

“Truyền pháp ngọc giản?” Triệu Phụ Vân trong lòng có suy đoán, lại không quá xác định.

“Đây là cao tu đem pháp môn trong lòng mình trực tiếp phong ấn bên trong, lấy làm truyền thừa, nếu có hậu nhân muốn học, có thể trực tiếp lấy thần thức cảm giác mà học tập, có huyền diệu cách thời không truyền pháp.”

Triệu Phụ Vân lấy thần niệm cảm ứng, chỉ trong một sát na, liền có một thanh âm xuất hiện trong tai hắn, hoặc là nói trực tiếp khắc sâu vào trong lòng hắn.

Thanh âm này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, đối với hắn mà nói.

Sâu trong nội tâm hắn, đã nhiều năm chưa từng nghe thanh âm này.

Thanh âm của Vân Ý Thanh mang theo vài phần trống trải cùng cao lãnh, nàng giống như chim vĩnh viễn bay lượn ở bầu trời, ngẫu nhiên đáp xuống đất, cũng chỉ là tạm thời nghỉ lại, xưa nay không nguyện ý ở nơi đó an gia.

Hắn nhớ kỹ lần trước nghe được tin tức của Vân Ý Thanh, vẫn là Tuân Sư nói, nàng nói Vân Ý Thanh xuất hiện tại Thần Khư cấm địa, đến hiện tại đã đi ra hay chưa, hắn căn bản cũng không biết.

Ký ức hắn khắc sâu nhất chính là dáng vẻ lúc Vân Ý Thanh xuất hiện ở Triệu gia, đó là lần thứ nhất hắn nhìn thấy nàng.

Trên mặt nàng có mỗi một, hồi hận, lại có mấy phần lo nghĩ, hấn lúc ấy mặc dù cảm thấy cảm xúc trên người nàng, lại cũng không thể lý giải, hiện tại hấn có chút lý giải, chỉ là y nguyên không biết nguyên nhân cụ thể.

Thanh âm của Vân Ý Thanh lộ ra cao xa, nhưng lại như có một loại ma lực ẩn ở trong lòng, từng câu, như nước rơi trong lòng, bắn tung toé, hóa thành một mảnh mưa bụi, không cần hấn lý giải, trực tiếp vận mở trong lòng hấn, tự nhiên trong lòng lý giải.

Đây là một thiên pháp môn tên là « Linh Tê Tị Tai Pháp », một loại pháp môn rất mê hoặc, sau khi tu luyện thành, sẽ bằng một điểm linh tê giác ngộ trong lòng mà tránh tai kiếp.

Khi hấn cảm nhận pháp môn này, đúng là sinh ra một loại Vân Ý Thanh phản phát liên ở bên người, nhìn thấy mọi thứ trên con đường tu hành của chính mình.

Khi hấn mở mắt ra, sắc trời cư nhiên đã sắp sáng.

“Kỳ thật ta hấn là đoán đúng rồi.” Xa Trì Tinh nói: “Khi nàng tới đây học tập thuật bói toán, bản thân liền có một loại linh giác cực kỳ linh mẫn, tựa hồ đối với các loại nguy hiểm, có cảm giác cực cao, như cảnh giới cực cao của xem bói nhất mạch chúng ta — tâm huyết dâng trào.”

Triệu Phụ Vân có thể từ trong lời của hấn nghe ra hấn phi thường muốn học, mà lại hấn cũng đoán được, thế nhưng hơn hai mươi năm qua, không có mở ra, rõ ràng

chỉ cần vặn một cái liên có thể mở ra, thế nhưng hấn chính là không có làm.

“Đây là « Linh Tê Tị Tai Pháp », người trước đó có cơ hội thu hoạch được, vì sao không lấy ra nhìn?” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta đáp ứng nàng ở đây chờ người tới lấy, tự nhiên nói được thì làm được.” Xa Trì Tinh nói.

“Người tại sao phải làm như vậy.” Triệu Phụ Vân hỏi, hấn cảm thấy Vân Ý Thanh tu vi rất cao, nhưng cũng không có loại mị lực để người vô duyên vô cớ giúp nàng thủ bảo hai mươi năm.

“Bởi vì nàng đi giúp ta báo thù, chiêm tinh nhất mạch chúng ta là từ Diệc Tinh Phái tách ra, ba mươi năm trước, sư phụ chúng ta bị Diệc Tinh Phái trưởng lão giết, ta tìm tới nàng, mời nàng hỗ trợ báo thù, nàng giúp ta báo sư thù, cho nên nàng tìm tới ta, lưu lại một đạo pháp môn ở đây chờ người đến, ta tự nhiên là muốn chờ.” Xa Trì Tinh nói.

“Vậy người trước đó nói Họa Địa Vi Lao là chuyện gì xảy ra?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Nàng không tin ta có thể một mực chờ ở đây, cho đến khi người đến, cho nên thi pháp trên người ta, để ta không cách nào rời đi.” Xa Trì Tinh nói.

Triệu Phụ Vân phát hiện, đại di này của mình, đối với người tin tưởng, là có giữ lại tin tưởng.

Cứ như vậy, Triệu Phụ Vân cũng không có lập tức rời đi, mà là tiếp tục dứt quãng hướng hần nghe ngóng chuyện cũ của Vân Ý Thanh.

Bất quá hần phát hiện, Xa Trì Tinh đối với lai lịch chân chính của Vân Ý Thanh cũng không phải hiểu rất rõ, chỉ biết nàng ở trong quá trình học tập xem bói, người khác muốn mười năm mới có thể học được, nàng mấy tháng liền có thể học thành.

Thế là Triệu Phụ Vân phát hiện, chính mình hiểu rõ nhiều một chút, mê vụ trên thân Vân Ý Thanh cũng lại càng nhiều một chút, mà hần hồi tưởng mẫu thân Vân Ý Hồng, nàng cũng chưa từng nói qua lai lịch của mình, cũng không có nói qua về bất cứ ai trong Vân gia trừ Vân Ý Thanh.

Hần chỉ nhớ rõ, năm đó nàng từng mơ hồ nói qua, không nên không nghe lời tỷ tỷ.

Về phần Triệu gia có biết lai lịch của Vân thị hai tỷ muội hay không, Triệu Phụ Vân cũng không rõ ràng.

Xa Trì Tinh vẫn không hề rời đi, hần giống như đã quen thuộc ở đây, không nguyện ý rời đi, lại giống như thọ nguyên đến gần, cho nên căn bản cũng không có dự định rời đi.

Ngay tại ngày thứ ba, đột nhiên có hai thanh âm xuất hiện, đánh vỡ yên tĩnh của tiểu viện này.

“Xa gia gia, Xa gia gia...”

Là thanh âm của hai nữ tử, hai thanh âm này khác biệt phi thường rõ ràng, một ôn nhu, một nhẹ nhàng giòn tan.

Chỉ nghe thanh âm này, trong đầu Triệu Phụ Vân liền hiện ra dáng vẻ một đôi tỷ muội, một người mặc váy đỏ trắng giao nhau, một người mặc đạo bào màu vàng hơi đỏ.

Khi trong đầu hần hiện cảnh tượng này, đã có hai người từ một bên góc phòng đi đến, sau đó nhìn thấy hai người ngồi ở dưới mái hiên ngăn người.

Nói là ngăn người, chỉ là một loại thuyết minh, người mặc dù ngồi yên bất động, nhưng không có nghĩa là trong tư tưởng ngốc trệ.

Mà khi một đôi tỷ muội này nhìn thấy Triệu Phụ Vân, lại rõ ràng ngu ngơ một lát.

Muội muội lập tức kinh hô, cùng sử dụng ngón tay chỉ Triệu Phụ Vân, nói: “Người, người, người người... giống như một người ta gặp qua nha.”

Muội muội bước nhanh đi tới bên người Triệu Phụ Vân, ôm cánh tay, sờ lấy cầm, ở bên người Triệu Phụ Vân vừa đi vừa về.

“Nhưng người so với bánh nướng mặt kia đẹp mắt rất nhiều, thế nhưng trừ bỏ mặt không nói, các người thật rất giống.”

Muội muội lúc này quay đầu nhìn tỷ tỷ mình, nàng nhìn thấy trong mắt của tỷ tỷ cũng xuất hiện suy nghĩ sâu xa,

muội muội đột nhiên giật mình nói: “A, ta biết, không có người làm loại chuyện đó, còn sẽ dùng chân chính diện mục, người chính là bánh nướng mặt phải không? Người, làm sao lại trốn tới chỗ này? Người thế mà đẹp mắt như vậy.”

Triệu Phụ Vân không có lên tiếng, mà tử tử kia đem tay của muội muội kéo xuống, sau đó mở miệng nói ra: “Lại ở đây gặp phải đạo hữu, thật sự là duyên phận, tử muội chúng ta đều là Cô Xạ Sơn đệ tử, hữu hạnh hữu hạnh!”

Triệu Phụ Vân nghe nói Cô Xạ Sơn, núi này không ở trong cảnh nội Đại Chu, nghe nói trong núi môn phái tạp, tự mở động phủ tu hành, nhưng tập tục trong núi có chút thanh chính.

Triệu Phụ Vân cũng không phủ nhận, mà đứng lên, nói: “Bản đạo Thiên Đô Sơn đệ tử, hạnh ngộ hạnh ngộ.”

Muội muội kia lại chỉ vào Triệu Phụ Vân nói: “Người lại không có chân chính phụng đạo xuất gia, làm sao tự xưng bản đạo.”

Tử tử nàng lại vỗ tay muội muội một cái, ý tứ là để nàng thiếu nói lời như vậy.

Triệu Phụ Vân lại cười nói: “Phụng đạo xuất gia, bất quá là hình thức, người tầm đạo đều là đạo giả.”

“Đạo hữu nói cực phải.” Tử tử kia nói: “Bản đạo Thuần Vu Nhận, đây là biểu muội của bản đạo Hoàng Diệu Hoa, không biết đạo hữu danh hiệu.”

Mặc dù nàng nói chuyện phi thường chính thức, nhưng Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được cứng nhắc trong đó, rõ ràng cũng không thường giao tiếp như vậy.

“Triệu Phụ Vân.” Triệu Phụ Vân chỉ trả lời bằng một cái tên này.

Muội muội Hoàng Diệu Hoa kia tựa hồ cũng nhin không được nữa nói: “Triệu Phụ Vân, lá gan của ngươi quá lớn, lại dám ở trong Bàn Xà Sơn giết hoàng tử, ngươi thậm, ta nghe nói trong vương thành có tu sĩ Kim Đan tới tìm ngươi, a, đúng, ngươi không có xuất gia, đó chính là có thể thành thân đúng không?”

Chương 178 : Thần Linh Động Kiến Thuật

Triệu Phụ Vân không để ý đến nữ tu trách trách hô hô này.

Hắn đương nhiên biết, Đại Chu vương thất không có khả năng buông tha mình.

Phù lục trong đan điền khí hải của hắn, bởi vì hắn ở Bàn Xà Sơn viết ra ‘Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục’ mà phát sinh cải biến, cùng « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » lại có một loại cảm giác hoàn mỹ phù hợp.

Loại cảm giác đối với kiếp ý kia càng thêm nhạy cảm.

Mà sau khi hắn học được « Linh Tê Tị Tai Pháp », loại kiếp ý đến từ kiếp pháp phù lục kia, lại đột nhiên rõ ràng rất nhiều.

Từ sau khi hắn tu luyện thành, liền cảm thấy giống như có mây đen đến từ đằng xa, gió cuốn mưa bay, trong đó còn ẩn chứa thương ôi kiếp hỏa, chỉ là hiện tại vẫn cách tương đối xa, cũng không đủ để đè nén cảm giác trong lòng.

Mặc dù như thế, hắn lại không hối hận chuyện mình đã làm.

Triệu Phụ Vân không có trả lời Hoàng Diệu Hoa, tỷ tỷ bên cạnh thì hướng Xa Trì Tinh hành lễ nói: “Xa gia gia,

ngài thân thể vẫn tốt chứ.”

Xa Trì Tinh hừ lạnh một tiếng, nói: “Không có gì tốt, không sai biệt lắm cũng sắp chết rồi.”

Thuần Vu Nhận trong lúc nhất thời lại không biết nói gì cho phải, ngược lại cô muội muội Hoàng Diệu Hoa kia mở miệng nói: “Xa gia gia, ngài ngồi cùng hấn, nhưng không tốt, ta nói cho ngài, ta gặp qua hấn mấy lần, hấn mỗi một lần đều đang kinh lịch hung hiểm, ta cảm thấy, những kiếp số hung hiểm kia đều là hấn mang đến.”

Triệu Phụ Vân đánh giá nữ tu hai mảnh môi mỏng tung bay này, cũng không đi phản bác nàng.

“Họa phúc vô môn, duy nhân tự triệu, kiếp số trên người hấn đương nhiên là chính hấn triệu đến.” Xa Trì Tinh không nhanh không chậm nói.

Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, nhìn cái bóng dưới đất, gió từ đằng xa đến, người bất động, ảnh tùy áo động.

Đại khái là bởi vì hấn không có trả lời, cho nên đằng sau đôi tỷ muội kia cũng không tiếp tục nói chuyện với Triệu Phụ Vân, từ cuộc nói chuyện của các nàng cùng Xa Trì Tinh, hấn biết, đôi tỷ muội này cũng không phải lớn lên ở đây, nhưng tổ tiên các nàng ở đây, các nàng cũng từng ở đây sống một đoạn thời gian, sau đó lại thường trở về tế bái mộ tổ.

Thế là liền nhận biết Xa Trì Tinh, đồng thời mặc đạo bào màu vàng hơi đỏ Thuần Vu Nhận còn tại hấn nơi này học một môn tiểu lục nhâm.

“Uy, Triệu Phụ Vân, hiện tại là chân chính diện mục của người sao?” Hoàng Diệu Hoa tựa hồ đối với Triệu Phụ Vân cảm thấy rất hứng thú, liền đứng bên cạnh Triệu Phụ Vân, đánh giá hắn.

Triệu Phụ Vân nhìn nàng một cái, chỉ cảm thấy trong mắt nữ nhân này chớp động lên loại nào đó ánh sáng, hắn không muốn để ý tới.

“Người vì sao đến nơi này?” Hoàng Diệu Hoa cũng không quan tâm Triệu Phụ Vân không để ý, mà tiếp tục hỏi.

“Người có mục đích gì không thể cho ai biết phải không?” Hoàng Diệu Hoa nói.

“Diệu Hoa, không được nói bậy.” Tỷ tỷ Thuần Vu Nhận lớn tiếng nói.

Triệu Phụ Vân nhướng mày, nhìn nữ tử tên là Hoàng Diệu Hoa, Hoàng Diệu Hoa nguyên bản trên mặt còn có chút vui cười, lập tức nghiêm túc, nàng từ trong ánh mắt của Triệu Phụ Vân cảm nhận được một cỗ lãnh ý.

Đây là điều nàng hiếm khi gặp phải, vô luận là sư trưởng hay nam tu khác, ánh mắt của đối phương nhìn mình đều có yêu thích, bao dung, nhiều nhất là bất đắc dĩ.

Triệu Phụ Vân thở dài một tiếng, nguyên bản hắn còn muốn ở nơi này lưu thêm một đoạn thời gian, nhưng hiện tại xem ra không thể.

Hắn đứng lên, hướng Xa Trì Tinh nói: “Tiền bối thủ pháp chi ân, văn bối khắc trong tâm khảm, chỉ là thân phận hiện tại của văn bối có thể mang đến bất tiện, xin cho văn bối cáo từ.”

Xa Trì Tinh lại há miệng nói: “Người là chất tử của Vân Ý Thanh, đã gặp nhau, chính là hữu duyên, đệ tử Chiêm Tinh Phái tàn lụi, liền truyền cho người một môn động kiến pháp đi, dù không phải thuật bói toán, nhưng nghĩ đến đối với người cũng sẽ có trợ giúp.”

Hắn cũng không biết Triệu Phụ Vân tu pháp gì, nhưng dường như đối với môn pháp thuật mình muốn truyền này rất có lòng tin, cảm thấy Triệu Phụ Vân nhất định sẽ cần.

“Thanh di của người thanh di lưu cho người « Linh Tế Tị Tai Pháp », khó học khó tinh, sử dụng cũng hoàn toàn bằng một điểm linh tế trong lòng, mà ta truyền cho người môn pháp này, là mượn thần động kiến pháp, dù không phải xem bói, lại chỉ cần linh giác đầy đủ nhạy cảm cùng nồng đậm, liền có thể thấy rõ mọi thứ mình muốn, đương nhiên đồng dạng khó học khó tinh.”

Triệu Phụ Vân ý động, mà hai nữ tu kia cũng là con mắt tỏa sáng.

Pháp thuật như vậy, tự nhiên ai cũng muốn.

Hai nữ biểu thị mình cũng muốn pháp, Xa Trì Tinh cũng không cự tuyệt, cùng lúc dạy cho các nàng.

Sau đó, ba người cùng học tập « Thần Linh Động Kiến

Thuật » kia.

Thần Linh Động Kiến Thuật là một cái cơ sở, có chút cùng loại với vấn linh vấn thần, từ thần linh lấy được đáp án.

Mỗi một người tu hành pháp thuật này, tự nhiên thần linh trong lòng không giống, sau cùng khi thi triển môn pháp thuật này, trạng thái cũng không giống nhau.

Thần trong lòng Triệu Phụ Vân đương nhiên là ‘Xích Viêm Thần Quân’, mà Xích Viêm Thần Quân ở sâu trong nội tâm hắn là Kim Ô, Kim Ô cũng đã bị hấn câu trói ở trên đèn, cũng chính là thần bị hấn câu ở trên đèn.

Khi Triệu Phụ Vân cảm ra đèn của bản thân, thông qua Xích Viêm Thần Đăng thấy rõ có người đang hướng đến Long Kỳ Trấn, vô luận là Xa Trì Tinh hay là hai tỷ muội kia đều vô cùng kinh ngạc.

Lúc này, hai tỷ muội còn đang thai nghén ‘Thần linh’ trong lòng.

“Xem ra cảm giác của ta không có sai, môn pháp thuật này rất thích hợp người.” Xa Trì Tinh nói.

Triệu Phụ Vân đem mình nhìn thấy cùng cảm giác được, đều nói cho Xa Trì Tinh, để hấn cùng mình rời đi Long Kỳ Trấn này, nhưng Xa Trì Tinh cũng không muốn đi, hấn nói mình thời gian không nhiều, lại cùng những người kia không oán không cừu, không có việc gì.

Mà Hoàng Diệu Hoa thì nói: “Những người kia nhất định

là đến đuổi theo người, chỉ cần người rời đi, chúng ta tự nhiên không có việc gì.”

Thuần Vu Nhận chỉ là nhìn, cũng không có mở miệng.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có thể là như thế, thế là hướng Xa Trì Tinh hành lễ, hắn cũng không nói gì, chỉ phát phát tay, Triệu Phụ Vân lại hướng Thuần Vu Nhận cáo từ, cũng không đợi các nàng nói gì, liền quay người rời đi.

Hắn không tiếp tục đi tây bắc, mà đổi một phương hướng, đi hướng chính tây.

Sau khi hắn cải biến phương hướng, nguyên bản trong lòng một cỗ áp lực hướng mình tới gần kia liền nhanh chóng biến mất.

Chỉ là khi hắn tiến vào một ngọn núi, trong đầu đột nhiên sinh ra một ý niệm, nếu những người kia không bỏ qua Xa Trì Tinh, vậy sẽ như thế nào?

Lúc sinh ra suy nghĩ như vậy, không khỏi cảm ra Xích Viêm Thần Đẳng, lấy Thần Linh Động Kiến Thuật cảm giác, thông qua Xích Viêm Thần Quân cao cao tại thượng kia, ý chí từ nơi sâu xa ở khắp mọi nơi, Kim Ô Điều trong ngọn đèn trước mặt hắn khẽ hót.

Hỏa diễm tan ra, trong từng mảnh sóng lửa sinh ra cảnh tượng.

Sau đó hắn nhìn thấy một hình tượng.

Hình tượng kia là từ trên một ngọn đèn soi sáng ra.

Bởi vì là trời tối, khắp nơi trong Long Kỳ Trấn đều điểm đèn, trong phong Xa Trì Tinh cũng điểm đèn, mà ngọn đèn này liền như một con mắt.

Thông qua ngọn đèn kia, Triệu Phụ Vân nhìn thấy có ba tu sĩ đứng ở trước phòng.

“Quả Báo Điều của ta nói cho ta, người sát hại hoàng tử từng dừng lại ở nơi này.” Người nói chuyện trên bờ vai đậu một con chim cùng loại với quạ đen.

Dưới mái hiên, có ba người Hoàng Diệu Hoa, Thuần Vu Nhận và Xa Trì Tinh.

Ba người đối ba người, nhân số không kém, nhưng tu vi lại không nhất định.

“Chúng ta nói qua, người người nói chúng ta căn bản cũng không biết.” Hoàng Diệu Hoa lớn tiếng nói.

“Ngày đó, hai người các người cũng từng xuất hiện trong Bàn Xà Sơn, nhất định cùng người kia có quan hệ.”

Chương 179 : Trấn Phủ Ti

Những đám mây tích trên bầu trời ở mọi hướng, giống như những đám mây và núi tụ lại với những ngôi sao ở giữa.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời hướng Long Kỳ Trấn, tựa như là trời phá một lỗ thủng, lộ ra thiên ngoại cảnh tượng, điểm điểm tinh quang, mê ly liên miên, thần bí tản mát, thành liệt thành trận.

Mà trong Long Kỳ Trấn hoàn toàn yên tĩnh, bởi vì đã nhập đêm, cho nên đều đốt đèn.

Ba người tiến vào Long Kỳ Trấn, đến từ Trấn Phủ Ti.

Trấn Phủ Ti là một chi quân đội từ tu sĩ tạo thành trực thuộc Dương Kim Thánh Thượng. Có quyền lực điều tra, truy nã, tra tấn hết thảy phạm tử ngoài vòng luật pháp.

Hoàng tử bị giết, Thánh Thượng giận dữ, lệnh Trấn Phủ Ti sớm ngày truy nã hung đồ.

Trấn Phủ Ti có tập hung, bắt yêu, trừ ma, trình dị, an dân năm nha.

Vào những nha môn này, bắt luận xuất thân, chỉ cần tu vi đạt tới liền có thể vào, lập công liền có ban thưởng, tu hành tài nguyên sẽ không ít.

Cho nên hấp dẫn rất nhiều tán tu tiến vào, mà lại ở đây,

dễ dàng thu hoạch được tu hành công pháp.

Cam Cảnh Thần Tử Phủ tu vi, thuộc về tập hung nha môn, quan đến Giáo Úy, thủ hạ đã có một chi đội ngũ hơn mười người, chỉ là lần này hoàng tử bị giết, phía trên mệnh lệnh đến gấp, hắn chỉ chiêu ba người liền vội vàng đuổi theo.

Sở dĩ chỉ kịp triệu tập tới ba người, nguyên nhân rất đơn giản, dù sao mọi người đều là tu sĩ, bình thường cũng không ở cùng một chỗ, đều riêng phần mình có nơi hành địa, mọi người đến ăn một phần cơm này, cũng không phải là đem mình bán cho quan gia.

Mỗi lần làm việc, cũng phải cần có một quá trình triệu tập.

Hắn đều cho những người khác đưa tin, lúc này mọi người hắn đã đang truy trên đường.

Bất quá, trong hai người gọi đến, có một người tên là Bạc Toán Tử, thiện bói toán, nuôi một con Quả Báo Linh Điều, cực kỳ thần kỳ, vì tiểu đội này của hắn lập xuống rất nhiều đại công.

Một người khác tên là Tây Môn Đình, từng là kiếm khách tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, vốn không tư chất tu hành, nhưng chính hắn không tin, trên giang hồ tới tới lui lui ma luyện, cuối cùng bằng kiếm trong tay, đúng là ngạnh sinh sinh chém ra đường tu hành của chính mình.

Cam Cảnh Thần phi thường xem trọng hắn, hắn bất thiện pháp thuật, nhưng thanh kiếm hắn cầm nắm ba

mười mấy năm đã nuôi ra linh tính, lại học được tế kiếm pháp, thanh kiếm trong tay chẳng những vô cùng sắc bén, càng là có thể trăm quỷ thần.

Cam Cảnh Thần vốn là chủ môn nhân của một tiểu phái, nhưng sau khi tiểu môn phái kia bị cường nhân cướp bóc, chỉ còn lại một mình hắn trở về từ cõi chết, hắn gia nhập Trấn Phủ Ti, một trong những mục đích đúng là có thể tra được nhóm người cướp bóc môn phái của hắn năm đó.

Hắn biết, rất nhiều tu sĩ bình thường đều an an ổn ổn, nhìn qua thành thành thật thật, nhưng tới một thời khắc nào đó, liền sẽ hội tụ một nơi, hóa thân thành đạo phi.

Chỉ là qua nhiều năm như vậy, hắn vẫn chưa thể tìm tới.

Lúc này trong lòng hắn tính toán thực lực của hai bên, hắn cảm thấy trừ bỏ lão đầu trước mặt nhìn qua có chút thần bí, hai nữ tử kia, căn bản cũng không phải đối thủ của Tây Môn Đình.

Tây Môn Đình tâm chí kiên nghị, trong mắt chưa bao giờ phân chia nam nữ đẹp xấu, hắn rất yên tâm.

Về phần Bạc Toán Tử, cũng chỉ là trúc cơ, không am hiểu chính diện đấu pháp, nhưng lại là một người có thể giúp được mình, chỉ cần cho hắn thời gian bày ra nghi thức tế đàn, cho dù Tử Phủ tu sĩ cũng sẽ có nguy hiểm.

“Tây Môn, trước hết giết hai người kia, lại đến giúp ta, Bạc Toán Tử lui xa một chút.” Cam Cảnh Thần phân phối nhiệm vụ.

Thuần Vu Nhận cùng Hoàng Diệu Hoa trong lòng rất gấp, các nàng cảm giác được rất rõ ràng, người cảm đầu đối diện nhất định là Tử Phủ, mặc dù các nàng biết Xa Trì Tinh cũng là Tử Phủ, nhưng lại là một Tử Phủ thọ nguyên không nhiều, khí huyết đều đã suy bại, nếu đấu pháp, chỉ sợ không bị giết chết, cũng lại bởi vì thi pháp mà rút khô pháp lực trong thân, cuối cùng không cầm nổi khí huyết còn sót lại, sẽ nhanh chóng chết đi.

Mà khi các nàng đối mặt với người tên Tây Môn, lại cảm thấy có vô hình phong mang bức trước mặt mình, như hàn phong đập vào mặt, thực sự đáng sợ.

“Chúng ta chính là Cô Xà Sơn Miểu Đầu Động đệ tử, cùng sự tình các người nói tới một chút quan hệ cũng không có.” Thuần Vu Nhận nhanh chóng cho thấy thân phận, nàng không nghĩ cuốn vào loại báo thù không hiểu này.

“Các người lúc ấy cũng ở Bàn Xà Sơn, người nói cho ta, còn có ai ở đó, ngày đó các người nhìn thấy ai, vì sao vội vàng rời đi?”

Cam Cảnh Thần bức bách hỏi, hai tỷ muội ở trong núi cũng không có che giấu bộ dạng, cho nên cũng không khó bị người tra được.

Hoàng Diệu Hoa lại là đối với bói toán pháp của tỷ tỷ nhiều một tia kính sợ, bởi vì tỷ tỷ lúc gặp phải Triệu Phụ Vân nói, tính tới trên người hắn đại hung, cho nên nhanh chóng tránh đi, không nghĩ tới, lúc ấy tránh đi, lại ở đây gặp, mà Triệu Phụ Vân kia sớm một bước chạy, hai tỷ

muội mình không có đi, tai kiếp vốn nên rơi ở trên người hấn, cứ như vậy rơi trên người hai tỷ muội mình.

Nàng có chút hối hận không có rời đi lúc Triệu Phụ Vân đi.

Nàng chỉ hi vọng, tên tuổi của Cô Xạ Sơn, có thể làm cho đối phương có chỗ cố kỵ.

“Cô Xạ Sơn không ở cảnh nội Đại Chu, mà ở Yến Vân Thập Lục Quốc, các người lại đến Đại Chu của ta, cũng xuất hiện trong Bàn Xạ Sơn, ta ngược lại càng hoài nghi các người cùng cái chết của hoàng tử thoát không khỏi liên quan.” Cam Cảnh Thần hí mắt, đánh giá đôi tỷ muội này, hấn cảm thấy, có thể đem các nàng bắt về nghiêm thẩm, cho dù không có bắt đến hung thủ thật sự kia, cũng có thể an cái tội danh lên người các nàng, chí ít có thể giao nộp.

Về phần có thể đắc tội Cô Xạ Sơn hay không, hấn cũng không thêm để ý, đây chính là chỗ tốt của việc thân ở dưới đại thụ, mình một mực làm việc, phiền phức tự có Trần Phủ Ti tới chống đỡ.

Đương nhiên, hấn cũng rõ ràng, nếu thật sự gặp phải đại phiền toái, mình cũng sẽ bị giao ra, tỉ như nếu có xung đột cùng đệ tử Thiên Đô Sơn ở biên giới Đại Chu Quốc, tốt nhất là có thể dàn xếp ổn thỏa.

Thiên Đô Sơn ở Quảng Nguyên Phủ diệt Trần Nam Vương Lam gia, triều đình chẳng hề nói một câu.

Triều đình cùng Thiên Đô Sơn có giao dịch gì, cho dù là

Trần Phủ Ti cũng giữ kín như bưng, hẳn cảm thấy, khả năng chủ quan cũng không rõ ràng.

Mà Cô Xạ Sơn cũng là đại sơn, nhưng không ở cảnh nội Đại Chu, mà ở trong nửa đối địch quốc gia, cho nên hẳn cũng không sợ, hết thảy có Trần Phủ Ti thượng quan đỉnh lấy.

Thuần Vu Nhận cảm thấy mình khả năng nói nhiều, sơn môn cũng không thể chán nhiếp đối phương, như vậy hết thảy cũng chỉ có thể lấy pháp thuật xem hư thực.

Tu hành giới vốn như thế, khi đạo lý nói không thông, chính là pháp thuật thấy cao thấp.

Thuần Vu Nhận bàn tay phết ở trong tay áo, trong tay liền nhiều một cây tiểu phiên màu vàng.

Trên tiểu phiên giống như bao phủ một tầng bụi đất, đây là Di Trần Phiên, nàng mang theo muội muội của mình bốn phía hành tẩu, cũng là vì tìm được loại địa huyết nồng đậm địa sát, hi vọng có thể đem Di Trần Phiên tế luyện thành pháp bảo.

Mặt khác trong tay Hoàng Diệu Hoa lại là xuất hiện một thanh kiếm, kiếm kia cũng có thể nói là chủ thủ, quang mang trên thân kiếm phun ra nuốt vào, đây là một thanh phi kiếm.

Pháp môn nàng sử dụng đấu pháp là một môn kiếm thuật, tên là « Lưỡng Nghi Trảm Thủ Kiếm Pháp », còn có một thanh kiếm giấu giếm trong tay áo, chờ thời mà động.

Bạc Toán Tử kia đã thối lui, hắn biết rõ Cam Cảnh Thần phải tự làm cái gì, đối với hắn mà nói, ở phía sau bày tế đàn, thi pháp chú cũng không khó, mà lại cũng an toàn, trước kia hắn cũng thường như vậy, chỉ là lần này không có người bảo hộ bên người mà thôi.

Đương nhiên, đối phương cũng chỉ có ba người, hắn cảm thấy mình không cần bảo hộ.

Hắn bắt đầu nhiếp thổ thành đàn, đồng thời trực tiếp lấy đất cát nhào nặn trường thành, đồng thời lần lượt hư không bắt khí tức, bóp nhập thổ nhân, miệng mặc niệm chú ngữ.

“Keng!”

Tây Môn Đình kiếm ra khỏi vỏ, một đạo chướng mắt kiếm quang vạch ra, vạch phá một vùng tăm tối này.

Kiếm ra khỏi vỏ một sát na, cũng đã vấy đậm hương Thuần Vu Nhận, khoảng cách khoảng hai trượng, đúng là tại hắn một cát bước cũng đã đến trước mặt.

Di Trần Phiên trong tay Thuần Vu Nhận giương lên, một mảnh bụi đất dâng lên, bao lấy thân thể của nàng nhất chuyển, cả người nàng liền biến mất ở nguyên chỗ.

Đây là thuật độn thổ, đúng là thi triển vô cùng thuần thực, mượn Di Trần Phiên, cơ hồ là niệm khởi nhi độn.

Tây Môn Đình kiếm mở ra bụi đất, hắn cảm nhận được trên thân kiếm thất bại, bên cạnh lại có một đạo kiếm

quang chém xuống.

Kiểm quang trong bóng đêm xán lạn, đó là đường vòng cung trăm kích, mục tiêu là cổ mình.

Hắn cũng là lão vu giang hồ, lúc còn trẻ cùng người bình thường đấu kiếm, một thanh kiếm chiến đấu cùng các loại binh khí, vô luận là đao thương kiếm côn, vẫn là búa thành câu trâm, lại hoặc là chùy giản roi tiêu, mỗi một loại binh khí bởi vì hình thái cùng trọng lượng không giống, huy vũ lộ số đều không giống.

Mà cảm thụ khi thanh kiếm trong tay mình tiếp xúc cũng không giống, sau khi tiến vào tu hành giới.

Hắn phát hiện mỗi người pháp lực cùng pháp thuật cũng giống như các loại binh khí.

Có ít người pháp lực hùng hồn, thi triển pháp thuật cũng là cương mãnh vô chú, lại thường thường sẽ hơi chậm, như vậy, liền không thể đón đỡ, cần du tẩu tránh né, tìm cơ hội mà động, lấy mau đánh chậm, bắt lấy khe hở đối phương pháp lực pháp thuật thi triển tiến công, thường thường có thể chiến thắng.

Nếu có người pháp lực kín đáo không lộ ra, pháp thuật triển miên, như vậy liền cần phải cẩn thận, thăm dò con đường của đối phương, sau đó tấn công mạnh dồn sức đánh xáo trộn tiết tấu.

Hắn đem kinh nghiệm của mình, chuyển tới đấu pháp, lại cũng là thắng nhiều bại ít, cho dù bại cũng bởi vì luôn luôn mấy người thành một tiểu đội, mà không có mất

mạng.

Hiện tại xem xét Hoàng Diệu Hoa kiếm quang trăm kích, liền biết đối phương nhất định tu một môn cao minh kiếm thuật.

Kiếm quang xán lạn, nhưng lại ngưng tụ không tan.

Kiếm trong tay hấn hướng kiếm quang kia chém đi, chỉ là kiếm trong tay mới đụng phải kiếm quang, kiếm quang kia liền thuận chém xoáy đi, đây là một loại ngự kiếm kỹ xảo cao minh, tan mất đối phương gần cả lực lượng, y nguyên đi làm chuyện mình cần làm.

Tỉ như trăm đầu Tây Môn Đình.

Hoàng Diệu Hoa luôn luôn không che đậy miệng, nhưng bản sự trên tay cũng là bất phàm.

Tuy nhiên vào lúc này, nàng phát hiện kiếm của mình không bị khống chế, chỉ thấy kiếm của đối phương chuyển động, vạch ra từng vòng, đem kiếm của mình vòng ở trong đó, kiếm của đối phương giống như nam châm, chăm chú hấp thụ lấy kiếm của mình, đem kiếm của mình vòng ở trong kiếm quang.

Hoàng Diệu Hoa trong lòng căng thẳng, khi một thanh kiếm khác trong tay áo muốn bay ra, lại có một mảnh bụi đất tung bay lên, hướng về Tây Môn Đình.

Phía bên kia Cam Cảnh Thần nhìn thấy một màn này hơi kinh ngạc, hấn kinh ngạc pháp thuật của hai nữ tu này thế mà dạng này tinh xảo.

Bất quá, hắc đối với Tây Môn Đình có lòng tin, bởi vì hắc biết, sát chiêu chân chính của Tây Môn Đình còn chưa hề dùng tới.

Mà lại, thời gian càng lâu, Bắc Toán Tử bên kia chuẩn bị thì càng hoàn thiện.

Chương 180 : Một người cầm đèn đến

Tây Môn Đình kiếm đột nhiên vạch vòng ra vòng xoáy màu bạc, kiếm của Hoàng Diệu Hoa nháy mắt mất đi không chế, nàng cảm thấy ý thức mình gửi trong kiếm giống như rơi vào máy xay gió điên cuồng xoay tròn, mất đi phương hướng, nhất niệm tán loạn.

Đây là một thức kiếm pháp hần tự sáng tạo, tên là Tuyền Qua Kiếm Quang.

Bụi đất cũng bị cuốn vào kiếm quang, đúng là cùng kiếm trong đó quán cùng một chỗ.

Kiếm của Hoàng Diệu Hoa trong đó đúng là bị Thuần Vu Nhận đất vàng cho phong bế, mất đi linh tính, nàng không cách nào lại khu ngự.

Tây Môn Đình kiếm hát lên, thanh kiếm bị đất vàng bao lấy đã bị quăng đến trên vách tường bên cạnh, đâm thật sâu vào trong đó.

Thuần Vu Nhận hiện ra thân thể ở phía xa, nàng vô cùng kinh ngạc, Di Trần Phiên trong tay lại một lần nữa huy động, lần này vung ra một mảnh thổ hoàng sắc quang bay về phía Tây Môn Đình.

Tây Môn Đình lại là sải bước ra, đâm hướng Hoàng Diệu Hoa.

Một kiếm này nhanh giống như một vệt ánh sáng.

Mà Hoàng Diệu Hoa phát ống tay áo một cái, một vệt ánh sáng trong tay áo bay ra cực nhanh, bản thân nàng lại là tung bay về phía sau.

Nhưng kiếm trong tay Tây Môn Đình vẫy một cái, cũng đã đem kiếm quang nhanh đến mức khó mà tin nổi đánh bay, chính hấn y nguyên phóng hướng Hoàng Diệu Hoa, một thân kiếm quang lăng lệ vô cùng, hấn nhân kiếm hợp nhất, thân khỏa kiếm quang.

Hoàng Diệu Hoa chỉ cảm thấy khi kiếm của mình đến gần Tây Môn Đình, liền sẽ có một loại cảm giác ứ đọng, mà kiếm của đối phương cho nàng một loại cảm giác không hiểu linh tính, rõ ràng chỉ là tay cầm kiếm, lại có thể chặn được phi kiếm của mình.

Thân thể nàng tung bay về phía sau,

Nàng vẫy tay một cái, bụi đất trên thân thanh kiếm đâm vào trong vách tường kia bay ra, quang hoa trên thân kiếm lại một lần nữa dâng lên, rút ra từ hư không, hóa làm một đạo ánh sáng chém hướng Tây Môn Đình, mà thanh kiếm vừa mới bị đánh bay cũng vạch một vòng tròn quán trở về, từ bên cạnh đâm hướng Tây Môn Đình.

Chỉ là Tây Môn Đình kiếm độn cực nhanh, hai đạo kiếm quang của nàng ở bên ngoài, thân thể hướng về sau tránh lui lại đã tránh không kịp.

Trong mắt Hoàng Diệu Hoa xuất hiện vẻ khấn trương,

nàng thiện kiếm thuật, biết đòn thuật cũng chỉ là kiếm đòn, chỉ là hiện tại kiếm ở bên ngoài, có chút ngoài tầm tay với.

Trong mắt Tây Môn Đình bình tĩnh, hắn bằng một chiêu này, khiêu kiếm đột thứ giết qua rất nhiều hảo thủ ngự sử phi kiếm, hắn thấy, sinh tử chiến đấu, chính là đơn giản như vậy, chỉ cần tránh đi đối diện sát chiêu, chỉ cần lao thẳng tới nhục thân đối phương.

Hắn cầm kiếm đánh giết tốc độ nhanh, cực ít người có thể tránh né ngăn trở.

Lúc này, giữa bọn hắn hiện ra một đạo hoàng quang, hoàng quang bay về phía Tây Môn Đình.

Một sát na này, hắn biết, hoàng quang này cùng bụi đất lúc trước không giống.

Kiếm quang trên thân kiếm trong tay hắn đại thịnh, lại hướng phía trên vọt lên, đúng là tránh đi hoàng quang xoắn tới kia.

Hoàng quang có linh tính truy đuổi Tây Môn Đình, phi kiếm Hoàng Diệu Hoa ngự sử đã trở lại bên người, trong lòng nàng đại định.

Mặc dù nàng cùng tỷ tỷ Thuần Vu Nhận đã phối hợp nhiều lần, cũng đối với tỷ tỷ của mình có lòng tin, nhưng khi đứng trước sinh tử vẫn khó tránh khỏi hồi hộp.

Song kiếm trở về quanh thân, trong lòng lập tức bình tĩnh lại, nhất niệm động, một đạo kiếm quang trong đó

mang theo xán lạn ngân quang phi đâm tới Tây Môn Đình.

Mà một kiếm khác sau khi nàng hấp thụ giáo huấn, cầm trong tay, tùy thời phòng bị đối phương cận thân.

Nàng tự cảm thấy cận thân kiếm thuật của mình cũng không tệ, có lòng muốn muốn thử một lần.

Nhưng cận thân đấu kiếm càng thêm hung hiểm, nếu gặp nguy hiểm, tỷ tỷ cũng cứu không kịp, chưa thể cùng tỷ tỷ hình thành phối hợp, cho nên nàng rõ ràng, tốt nhất chính là cùng tỷ tỷ xa kích.

Lúc này kiếm lộ của nàng lại thay đổi.

Không còn giống như lúc trước đâm xuyên phi trảm, mà như chuồn chuồn lướt nước, lấy điểm vạch gọt bôi làm chủ, hình thành một mảnh kiếm vòng, trói một vùng hư không kia.

Tận lực không lâm vào vòng kiếm của đối phương.

Nàng rất rõ ràng, kiếm của mình chỉ cần ngăn trở hấn, để hấn không đột thứ đến bên cạnh tỷ tỷ, như vậy pháp thuật của tỷ tỷ liền có thể không ngừng ăn mòn hộ thân kiếm quang của hấn, cuối cùng có thể đem giết chết.

Cam Cảnh Thần bên kia có chút ngoài ý muốn, Tây Môn Đình thế mà thụ áp chế, pháp thuật của hai nữ tu sĩ kia thế mà ngăn trở Tây Môn Đình, hấn có thể xác định, bất kỳ một người trong đó cũng sẽ không phải của Tây Môn Đình, ở dưới kiếm của Tây Môn Đình có thể chạy trốn đã

không sai, nhưng hai người lại phối hợp rất tốt.

Một người ngự kiếm quán lấy Tây Môn Đình, một người ở xa khu phiến cách pháp, chỉ thấy nàng đưa tay từ giạt xuống từng sợi hoàng vụ trên phiến ở lòng bàn tay, lại như sinh mệnh phóng vào không trung, hoàng vụ kia giống như hữu hình hoàng xà, cấp tốc du tới bên người Tây Môn Đình, cắn về phía hắn.

Mặc dù mỗi một lần đều bị kiếm quang trên thân Tây Môn Đình lật ra trăm tán, nhưng hoàng xà kia lại liên tục không dứt.

Cam Cảnh Thần nhìn thấy Tây Môn Đình bị khốn trụ, trong nhất thời không cách nào thủ thắng.

Ánh mắt hắn không khỏi rơi trên thân lão nhân trước mặt này.

Hắn nhìn ra được, dáng vẻ của Xa Trì Tinh nặng nề, là một Tử Phủ thọ nguyên không nhiều, nhưng chính vì như thế, hắn mới không nguyện ý liều mạng cùng đối phương, đối phương là người sắp chết, chết sớm mấy năm hay muộn mấy năm đều là chết, nếu mình bị một người thọ nguyên không nhiều liều đến bị trọng thương, đó mới là lớn nhất không đáng.

Xa Trì Tinh giống như nhìn ra hắn một chút cố kỵ, không khỏi cười lạnh nói: “Người vội vã đến muốn lập công, lại lúc sự đao lâm đầu, lo lắng trùng điệp, không bằng về nhà đóng cửa, cần gì hành tẩu ở Trấn Phủ Ti?”

Trong lòng Cam Cảnh Thần giận dữ, nói: “Bất quá là

thương hại người già mà không được chết tử tế, cho người thời gian suy nghĩ thôi, đã người muốn chết sớm, liền thành toàn người.”

Hắn nói xong, hướng sau lưng hô: “Bói Toán Tử, pháp đàn còn không có bố trí xong sao?”

“Tốt!” Sau lưng truyền đến thanh âm của Bói Toán Tử.

Cam Cảnh Thần hoàn toàn yên tâm, chỉ cần Bói Toán Tử bố trí xong pháp đàn, như vậy hắn giết Xa Trì Tinh trước mặt liền càng thêm nhẹ nhõm.

Bói Toán Tử quỳ trên đất, nho nhỏ pháp đàn bốn phương tám hướng cắm màu đen tiểu kỳ, hắn xuất ra một đạo phù, đốt cháy, đồng thời bắt đầu cầu nguyện, như thỉnh thần, lại như cầu nguyện thượng thiên.

Sau đó, trong tay hắn xuất hiện một cây châm màu đen, đâm hướng mi tâm tượng đất trên pháp đàn.

Đúng lúc này, trong mắt hắn đột nhiên nhìn thấy ánh lửa, không khỏi nghiêng đầu nhìn, hỏa quang kia từ một góc của một tòa phòng ốc khác chiếu đến, giống như có một gia đình khác nghe tới động tĩnh, cầm đèn ra xem tình huống bên ngoài.

Hắn mơ hồ thấy rõ ràng người trong ngọn đèn, chỉ là khoảnh khắc ánh mắt hắn nhìn thấy ánh đèn, liền có một loại cảm giác bị ánh sáng xuyên thủng.

Điều này khiến hắn không khỏi nháy mắt một cái.

Nhưng khi nhắm mắt lại, cảm giác hỏa quang lóng lánh con mắt vẫn không có đánh tan, trong mắt vẫn là bị ánh lửa bao phủ, ánh đèn như cố định trong con mắt, loại cảm giác có chút chướng mắt biến thành bỗng, bỗng cấp tốc tăng lên.

Hắn không khỏi hét lên.

Hắn hét kinh động những người khác.

Vô luận là Cam Cảnh Thần hay Tây Môn Đình, Thuần Vu Nhận cùng Hoàng Diệu Hoa, bọn hắn đều nhìn lại.

Thế là liền nhìn thấy một người cầm đèn đi tới từ trong bóng tối, mà đèn kia quang hoa giống như chỉ có một sợi, chỉ xa xa chiếu trên thân Bối Toán Tử, trên thân Bối Toán Tử thì là thất khiếu bốc hỏa.

Cam Cảnh Thần muốn cứu, thấy cảnh này đã biết cứu không kịp.

Hắn không khỏi nhìn về phía người cầm đèn kia, chỉ thấy hắn chân đạp ánh đèn, từng bước một từ đằng xa đi tới, lúc đi tới bên người Bối Toán Tử, đầu lâu của Bối Toán Tử đã bị đốt thành một đoàn cháy đen, ngã trên đất không động đậy được nữa.

Cam Cảnh Thần cũng thấy rõ ràng đối phương, đây là một người mặc phổ thông đạo bào màu xanh lam, người đứng trang nghiêm, mặt bánh nướng, tóc rối bù, tay nâng lấy một ngọn đèn.

Cam Cảnh Thần nhíu mày, nhưng trong lòng đại hỉ, nói:

“Người chính là hung đồ tập sát tứ thập tam hoàng tử?”

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương, cũng không có lên tiếng.

Ánh đèn trên tay như theo gió lắc lư, đột nhiên tối sầm, lại đột nhiên phát sáng, ánh đèn đại thịnh.

Mơ hồ, hần nhìn thấy trong ngọn lửa, người cầm đèn kia đưa tay chỉ về phía mình, bóng người trong ngọn đèn kia, không cách nào thấy rõ ràng, lại vô cùng cao lớn, mang theo một cỗ thần vận to lớn.

“Đốt!”

Cam Cảnh Thần ở trong pháp chú này, cảm nhận được pháp ý hỏa phần vạn vật!

Chương 181 : Chứng ta pháp thuật huyền diệu

Cam Cảnh Thần kinh ngạc chính là khí tức hiển lộ trên thân người này chỉ là Trúc Cơ.

Bởi vì nếu mở Tử Phủ, liền có hai loại pháp lực khác biệt, giống như cửa sông nước sông cùng nước biển, sẽ xuất hiện hai loại màu sắc.

Mà khí tức trên thân Triệu Phụ Vân mặc dù có cảm giác mê hoặc, trong đó lại lộ ra loại hỏa khí nóng bỏng, nhưng cùng cảm giác mê hoặc kia là thống nhất, vậy còn là Trúc Cơ tu sĩ, là thuộc về sau khi Trúc Cơ, lại đổi tu pháp môn khác biệt.

Một Trúc Cơ tu sĩ, lại dám động thủ với mình trước, điều này khiến trong lòng hắn giận dữ, dám hướng mình ra tay cũng thôi, khi mình hỏi hắn, hắn thề mà căn bản cũng không để ý tới, loại không coi ai ra gì này, thái độ không đem mình để trong mắt, để sát cơ trong lòng hắn sôi trào.

Trong tai hắn nghe tới một đạo “Đốt” tự pháp chú, trong mắt và thân thể lập tức giống như bị nhen lửa.

Tâm hắn sinh một tia kinh ngạc, bởi vì pháp thuật của đối phương có thể nhen lửa tạng phủ của mình, điều này phi thường khó, pháp thuật của một Trúc Cơ tu sĩ, muốn có tác dụng trên thân Tử Phủ tu sĩ, là không dễ dàng.

Trên thân Tử Phủ tu tử tự nhiên pháp lực huyền quang, liền đủ để trấn áp xuống pháp thuật ý chí của Trúc Cơ tu sĩ.

Hắn thể mà cảm nhận được một tia cảm giác bỗng, lập tức minh bạch, khó trách Bối Toán Tử căn bản là ngăn cản không nổi pháp thuật của đối phương.

Pháp lực của Bối Toán Tử xa xa chưa nói tới thâm hậu, nhưng lại cực kì linh động, bởi vì hắn hợp Chân Sát là khó được Tinh Sát, cùng hắn Tinh Tượng Bối Toán Pháp cực kì tương hợp, xem như kết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Nhưng tiến hành tu hành lại chậm nhiều, bởi vì thiên ngoại tinh lực rơi ở trên đất, vốn cực kì mỏng manh, hắn không có đại trận tiếp dẫn tinh thần lực, cũng không có pháp khí hoặc pháp bảo mạnh mẽ trợ mình tu hành, cho nên tu hành sẽ rất chậm, cho dù tu hành nhiều năm, pháp lực cũng không hùng hậu.

Mà hắn khác biệt, hắn là Mộc Sát trong Ngũ Hành Chân Sát Trúc Cơ, kết chính là Ất Mộc Trường Sinh phù lục.

Đan điền kết phù lục một khắc này, phù lục liền mang đến cho hắn mộc tính khổng chế, đồng thời còn thu hoạch được sinh trưởng pháp tính, nhiều năm như vậy, hắn tu hành ra không ít huyền diệu pháp thuật xung quanh Ất Mộc pháp tính.

Mà cương khí mở Tử Phủ, cũng là mộc tính, cương khí kia tên gọi “Giác Mộc Giao Thiên Cương Linh Dịch”, là

sau khi hẩn ở Trấn Phủ Ti lập không ít công, lại tăng thêm một ít linh thạch mới mua được ở nội bộ triều đình.

Từ góc độ Ngũ Hành sinh khắc đến nói, Mộc sinh Hỏa, Hỏa là khắc mộc, nhưng người là sống, trong pháp lực dung hợp người ý chí, cho nên muốn hoàn toàn khắc chế cũng không dễ dàng.

Pháp thuật hẩn tu lúc ở Trúc Cơ tên là ‘Hoa Khai Khoảnh Khắc’.

Triệu Phụ Vân có thể làm cho người ngũ tạng lực phủ nhanh chóng bốc cháy, mà hẩn cũng có thể để thân thể người như thực vật nhanh chóng nở hoa.

Mà sau khi hẩn mở Tử Phủ, sở tu pháp thuật liền càng nhiều hơn mấy phần huyền diệu, hẩn dung hợp một ít pháp thuật, tự sáng tạo một môn pháp thuật, tên là ‘Thần Mộc Giá Thân Thuật’, huyền diệu khó lường, quỷ dị mà đáng sợ, đây cũng là căn bản tại sao hẩn có thể làm Giáo Úy ở Trấn Phủ Ti.

Ý niệm trong lòng hẩn xoay chuyển, pháp lực phun trào, đem hỏa diễm vừa mới sinh ra giống như muốn thiêu đốt tạng phủ đè xuống.

Nhưng vượt quá hẩn dự liệu chính là, mới đè xuống, ngọn lửa kia lại giống như hỏa tinh trong tro tàn, không có diệt hết, hẩn ý niệm tán, liền lại có cảm giác phục nhiên.

Hẩn niệm động ở trên người hiện ra thi triển pháp thuật — Thảo Mộc Điều Linh.

Trong một sát na, ngọn lửa kia đúng là như cỏ cây nhanh chóng tàn lụi.

Triệu Phụ Vân cảm giác hỏa diễm của mình bị một cổ ý chí cho xoay chuyển, phảng phất thấy hàn phong túc sát cùng gió thu đều hiu, nhìn thấy vạn linh khô bại.

Ý chí trong ngọn lửa nháy mắt diệt đi, không chỉ có như thế, một cổ pháp ý kia còn thuận liên hệ từ nơi sâu xa, rơi trên người mình.

Đôi mắt của hắn nhìn thấy hư không trên đỉnh đầu Cam Cảnh Thần như xuất hiện một điểm tinh quang, một điểm tinh quang kia giống như một hạt giống, hắn nhìn thấy một sát na, liền như có hạt giống muốn gieo xuống trong lòng.

Chỉ là đèn trên tay hắn dâng lên ánh lửa, đem tinh quang rơi xuống kia cản ở bên ngoài, đồng thời, đôi mắt của hắn cũng tránh né một điểm tinh quang kia, không còn đi nhìn chăm chú.

Cam Cảnh Thần có chút ngoài ý muốn, lúc này mới đánh giá ngọn đèn Triệu Phụ Vân nâng trong tay, chỉ thấy ánh đèn của đèn kia nồng đậm vô cùng, giống như có thần vật chất chứa sâu trong đèn đuốc, huyền diệu vô cùng.

Trong lòng của hắn không khỏi nghĩ: “Chẳng lẽ đây là một đại phái đệ tử, trẻ tuổi như vậy liền có pháp bảo hộ thân, mà ta cũng chỉ là trước đây ít năm, tiêu hết tất cả tích lũy mới luyện thành một kiện pháp bảo mà thôi.”

Bất quá, hắn cũng không hề động pháp bảo của mình, bởi vì bên kia còn có Tử Phủ tu sĩ ngồi ở đó, mặc dù là một Tử Phủ thọ nguyên sắp hết, lại cũng không thể không phòng, cho nên hắn vẫn quyết định sử dụng pháp thuật đến phá pháp bảo của người này.

Chỉ thấy hắn chỉ một ngón tay, đầu ngón tay có một điểm thanh quang cực nhanh xuất ra, hắn muốn dùng cứng rắn pháp lực trực tiếp phá vỡ ánh đèn.

Thanh quang rơi trên ánh đèn, đèn đuốc cuồn cuộn, đèn đuốc bên trong cùng thanh quang tiếp xúc không ngừng bị phá, nhưng lại có ánh lửa như thủy triều kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên nhào vào thanh quang.

Đồng thời, Triệu Phụ Vân cũng đưa tay điểm tới thanh quang kia.

Đây là Kim Quang Trảm Tà Pháp.

Một vạch kim quang rơi trên thanh quang, Triệu Phụ Vân cảm giác được sắc bén trong thanh quang kia, nhưng kim quang của hắn cũng như thế.

Hai đạo quang mang đúng là vỡ tán, mà ánh lửa một quyền, quang hoa bay ra đều nuốt hết.

Cam Cảnh Thần thật bất ngờ, hắn cảm thấy trong vết kim quang kia ngưng luyện cùng bá đạo.

Trong lòng không khỏi nghĩ, đây là pháp thuật của môn phái nào?

Những người khác đều đang nhìn, bao quát Tây Môn Đình, thứ nhất là hấn đối với đôi tử muội kia cũng không làm gì được, thứ hai hấn cũng cảm thấy, đối diện thêm một người, bên mình thiếu mất một người, đầu tiên nghĩ là thế nào thoát thân.

“Xem ra, không thi triển một chút thủ đoạn, các người còn coi Cam Cảnh Thần ta là tượng gỗ.” Cam Cảnh Thần mở miệng nói xong, lại hướng bầu trời bắn ra, một điểm linh quang bị hấn bắn đến bầu trời, như một hạt giống.

Viên hạt giống kia cấp tốc mọc rễ nảy mầm.

Đồng thời nhanh chóng sinh trưởng thành một cây mầm.

Triệu Phụ Vân dao động Xích Viêm Thần Đăng trong tay, hỏa diễm dâng lên, nhào tuôn về phía Cam Cảnh Thần, thế nhưng hỏa diễm lại bị thanh quang phát ra trên cây mầm kia ngăn trở.

Cây mầm ở thời khắc này giống như có thể thu lấy lực lượng trong tinh không, nhanh chóng trưởng thành một cây nhỏ, cây nhỏ lại dài thành đại thụ che trời.

Mỗi chiếc lá trên cây kia đều có tinh quang ngưng kết trên đó, cả cây đại thụ đem một khoảng trời này đều che lại, đại thụ cành lá rậm rạp, rủ xuống lấy thanh quang, trong đó lại xen lẫn tinh quang.

Nơi Triệu Phụ Vân đứng, ngẩng đầu cũng là nhánh cây, cành lá của một cây đại thụ này tựa như là cây dù.

Chỉ thấy ánh đèn trong tay hắn đã co vào chỉ có một đoàn, cũng không thấy đối phương làm gì, lại tự nhiên bị áp súc, đem cả người hắn bao vây lấy.

Ngược lại hai tỷ muội kia rời khỏi phạm vi cành lá đại thụ che trời.

Triệu Phụ Vân lần đầu tiên cùng Tử Phủ tu sĩ đối mặt, hắn chưa từng nghĩ mình có thể thắng được Tử Phủ tu sĩ, sở dĩ dám đứng ở đây không lùi, bởi vì hắn cảm thấy Kim Ô Thần Quang Độn Pháp của mình có thể thoát thân.

Mà lại, Xa Trì Tinh không phải cũng là Tử Phủ sao? Hắn cảm thấy chỉ cần Xa Trì Tinh phối hợp tốt, cũng không phải không thể chiến thắng một Tử Phủ.

“Cam Cảnh Thần ta độc mộc mà thành rừng, muốn trọng chấn tông môn, vì tông môn đệ tử che gió che mưa, mới tu thành pháp này chưa bày ra trước người khác, các người có thể chết dưới pháp thuật này của ta, chứng kiến pháp thuật huyền diệu của ta, có thể nói chết có giá trị.”

Chương 182 : Chiến

Triệu Phụ Vân đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn thấy trên cây có rễ phụ rủ xuống, rễ phụ kia như râu như trùng, thâm nhập ngọn lửa.

Kim Ô trong Xích Viêm Thần Đăng trên tay Triệu Phụ Vân vỡ cánh, kim diễm sinh ra, rễ phụ kia ở trong diễm giấy dựa, bị đốt cháy, cấp tốc hóa thành tro tàn, nhưng lại vẫn có sợi rễ không ngừng duỗi về phía Triệu Phụ Vân, đồng thời không ngừng tới gần.

Đốt cháy mỗi một đầu sợi rễ đều cần Triệu Phụ Vân ý thức tập trung, bằng không căn bản không cách nào đốt cháy.

Giờ khắc này hẳn hiểu được, mình dựa vào pháp bảo thi pháp, muốn phá pháp thuật của Tử Phủ tu sĩ cũng không dễ dàng.

Hắn nhưng lại không biết, Cam Cảnh Thần đồng dạng kinh ngạc, thần mộc sợi rễ của mình lại bị hỏa diễm của đối phương đốt cháy.

Bất quá, hẳn kinh ngạc thì kinh ngạc, ý niệm phun trào, những sợi rễ kia trống rỗng sinh ra, giống như thủy triều tràn vào ngọn lửa.

Có câu nói hạt cát trong sa mạc, mà lúc này Triệu Phụ Vân cảm nhận được cảm giác một đoàn hỏa diễm, lại có một đồng củi rơi xuống.

Lửa không đủ lớn, củi lại quá nhiều, hỏa diễm liền sẽ bị chồng diệt.

Mà khi trên sợi rế kia mang theo tinh quang thâm nhập vào lửa, đèn diễm của hắn đúng là lập tức ảm đạm xuống, bởi vì có một đầu sợi rế trong đó rơi thẳng đến bắc đèn, như muốn đem một ngọn đèn này diệt.

Cảm giác nguy hiểm trong lòng Triệu Phụ Vân đại thịnh, bởi vì một đầu sợi rế trong đó vào đèn, một đầu sợi rế lại là đâm về phía mi tâm của hắn.

Hắn nhìn sợi rế hướng đến mi tâm của mình kia, thần hồn lại ở trong nháy mắt này dao động, ánh đèn trong tay càng là lay động.

Đúng lúc này, một tiếng thờ dài vang lên, chỉ thấy nằm ngồi ở nơi đó Xa Trì Tinh tay xuất ra từ trong tay áo, trên tay có ba cái tiền đồng, ném lên không trung.

Ba cái tiền đồng bay vào hư không lật qua lật lại, mang theo một mảnh ánh sáng thần bí, trong ánh sáng như có vô số quẻ tượng đang xoay chuyển.

Mà một góc đại thụ che trời này, thì ở trong quẻ tượng kia dung đưa kịch liệt, tựa như lúc nào cũng có thể vùi vào quẻ tượng, phong phú một đạo quẻ tượng đồ án nào đó.

Trong lòng Cam Cảnh Thần đại chấn, hắn đã cẩn thận phòng bị người này, nhưng khi đối phương xuất ra pháp thuật pháp bảo, hắn vẫn cảm thấy chấn động, bởi vì trong mơ hồ, hắn cảm thấy sự tồn tại của mình là một

cái đồ án hiển hóa nào đó trong quẻ tượng đối phương, chính cần mình đi lấp vào bổ sung nó.

Ba cái đồng tiền kia ở trong hư không lật qua lật lại, mỗi một lần lật qua lật lại đều có một đạo hư cảnh hiển hiện, mà hư không cũng vì vậy quấy đến pháp phù.

Trong tay Cam Cảnh Thần nhiều một cái nhánh cây.

Đây là một nhánh cây Thanh Ngọc Ngô Đồng hắc thật không dễ dàng được đến, hắc tổn hao không ít tài nguyên, mời người hỗ trợ tế luyện thành pháp khí, chính hắc lại dùng không nhỏ công phu tế luyện thành pháp bảo.

Nhánh cây Thanh Ngọc Ngô Đồng này có thể làm cho một pháp của hắc thuế biến, trên đó còn có các loại pháp tính quán kết.

Chỉ thấy hắc ném Thanh Ngọc Ngô Đồng cầm trong tay về phía đại thụ mà pháp thuật của hắc hoá sinh, thanh nhánh kia lóe ra thanh quang, theo gió mà trưởng, sau đó cùng đại thụ kia hòa làm một thể.

Nguyên bản cây còn đang dao động cấp tốc an định lại, mà hắc lại phân tâm lưỡng dụng, bên này xúc tu án đèn diễm, còn câu thần hồn của Triệu Phụ Vân, bên kia lại phun ra một pháp chú: “Thần mộc có lệnh: Định!”

Ba cái đồng tiền nguyên bản ở trong hư không xoay chuyển giống như bị loại định thân nào đó, trở nên nặng nề mà trệ ngưng tụ.

Triệu Phụ Vân cảm nhận được loại trời buộc từ nơi sâu xa kia.

Tất cả những điều này đều trong điện quang hỏa thạch, nguyên bản hấn còn muốn lại tiếp một chút sợi rế này, nhưng sau khi Cam Cảnh Thần thi triển “Định” tự pháp chú, hấn biết mình nhất định phải kéo ra, bằng không sẽ bị giam cầm ở nơi này, chỉ có thể mặc người xâu xé.

Thân thể của hấn giống như chịu không nổi “Định” tự pháp, có ngàn vạn ánh sáng từ trong lỗ chân lông xuyên suốt mà ra, nhục thân ở trong ánh sáng bao phủ, mà lúc này, một đầu sợi rế kia cũng câu qua nơi nguyên bản là mi tâm Triệu Phụ Vân, nhưng lúc này lại chỉ có một mảnh ánh sáng.

Mà kim quang phản phát như Kim Ô Điều, hai cánh chấn động, đằng thân bay lên, nháy mắt cũng đã bay ra ngoài, hóa làm một vệt kim quang lên thiên không.

Một cái vờn quanh, cũng đã đến chỗ hai tỷ muội kia cùng Tây Môn Đình.

“Xích Viêm sắc lệnh:” Giữa hư không đã có âm thanh.

Kim quang thu vào, một người hiển lộ ra.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân một tay nâng đèn, tay phải kiểm chỉ về phía Tây Môn Đình.

“Đốt!”

Hắn không phải đối thủ của Tử Phủ tu sĩ kia, liền nghĩ trước hết giết Trúc Cơ kiếm tu có thể giết này.

Kiểm trong tay Tây Môn Đình vạch một cái về phía Triệu Phụ Vân, một đạo kiếm quang phá không mà đến, nhanh không thể tưởng tượng nổi, thân thể của Triệu Phụ Vân tại kiếm quang tới người một sát na, hóa thành một mảnh hỏa diễm mãnh liệt, sau khi kiếm quang xẹt qua hỏa diễm, hỏa diễm lại kết cùng một chỗ, thân thể của Triệu Phụ Vân liền lại xuất hiện.

Vừa rồi hắn kinh ra một thân mồ hôi lạnh, nếu không phải phản ứng nhanh, nếu không phải sau khi hắn tự học thành hỏa độn, liền cố gắng luyện tập, tận lực để mình có thể thi triển hỏa độn càng nhanh, vừa rồi cơ hồ muốn bị một kiếm của Tây Môn Đình chém giết.

Mà khi Tây Môn Đình chém ra một kiếm kia, trên thân đã đốt lên, hắn vốn muốn giết Triệu Phụ Vân để lắng lại hỏa nguyên từ trong thân thể, hiện tại không có giết chết Triệu Phụ Vân, tự nhiên là hỏa diễm trong thân hắn diệt không được.

“Đại nhân, cứu ta.” Tây Môn Đình tạng phủ câu phần, cũng không có lập tức chết đi, trong cơ thể hắn có kiếm quang, đã là kiếm độn, cũng là hi vọng có thể ép diệt hỏa diễm trong cơ thể.

Lấy kiếm độn hướng cây kia độn đi, tốc độ cực nhanh.

Triệu Phụ Vân tay một chỉ, Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn mang trên cổ tay đã bay ra, bộ khóa về phía Tây Môn Đình.

Mà kiếm quang của Hoàng Diệu Hoa càng nhanh, chỉ thấy nàng vung tay lên, một đạo kiếm quang cũng đã chém ra ngoài, một đạo xán lạn kiếm quang chém tới đầu của Tây Môn Đình, Tây Môn Đình không thể không nhắc kiếm chống đỡ phi kiếm của Hoàng Diệu Hoa.

Thế là tốc độ kiếm độn của hắn lập tức giảm xuống, lúc này, Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn cũng đã bộ khóa xuống.

Kiếm của Tây Môn Đình đâm về phía Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn, nhưng mà Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn lại đột nhiên khuếch trương, hoàn quang khuếch tán, đúng là lập tức liền tránh khỏi một kiếm này của hắn.

Triệu Phụ Vân trước đó khi ở Quảng Nguyên Phủ, cùng Tạ An Lan gặp thích khách, hắn từng sử dụng Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn đi khóa thích khách kia.

Nhưng bị một kiếm của thích khách đâm trên Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn, dẫn đến sắp thành lại bại, cho nên hắn hấp thụ lần giáo huấn kia, biết gặp phải kiếm đạo tu sĩ, cần phải cẩn thận đối phương lấy kiếm đâm tới Hồng Quang Hoàn của mình.

Cho nên khi kiếm mang của Tây Môn Đình đâm một cái, hắn liền ngự Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn khuếch tán ra, từng vòng từng vòng hồng quang, như vô số thông lộng khóa xuống tới.

Trong lòng Tây Môn Đình căng thẳng, kiếm quang trên thân một vòng, độn hướng phía trước.

Trong tai hắn nghe tới âm thanh một đạo pháp chú:
“Thái Hư sắc lệnh:”

Đạo pháp chú này vừa ra, cả phiến hư không đều chấn động, hư không sinh vân khí.

Trong lòng Cam Cảnh Thần kinh ngạc, vừa rồi thần mộc kia của hắn đều chấn động, như muốn nghe theo hiệu lệnh.

“Trời!”

Những vân khí hư không hóa sinh kia thì ra là Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn khóa hướng Tây Môn Đình.

Tây Môn Đình hét lớn một tiếng, kiếm trong tay ánh sáng đại thịnh.

Hắn cảm nhận được tử vong, trong tạng phủ liệt diễm đốt cháy, ngay cả hư không trước mắt đều trời hướng mình.

Tâm hắn sinh một chút tuyệt vọng, nhưng hắn từ trong phạm nhân giết ra đến, rất ngoan cường, không tin số mệnh, khi đối mặt tử vong, hắn tuyệt không chịu thua.

Hắn gào thét lớn, huy động kiếm trong tay, kiếm trong tay ánh sáng xán lạn mà chương mắt.

Chương 183 : Đất vàng đầy trời

Trong mây mù kia có hồng quang ẩn giấu bên trong.

Mây mù rút lại trối tới Tây Môn Đình.

Kiểm trong tay Tây Môn Đình xán lạn bạch quang, ý đồ chặt đứt hư không mây mù hiện lên.

Một kiếm này tên là Trảm Không.

Hắn muốn trực tiếp trảm phá pháp khí của Triệu Phụ Vân.

Nhưng trên thân kiếm lại đột nhiên trở nên nặng nề, giống như bị vô hình dây thừng trối lại.

Kiểm chưa chém tới mục tiêu, cũng đã bị lực lượng vô hình trối buộc, hắn lập tức minh bạch, chỗ đáng sợ của đạo pháp chú này không chỉ có là trối buộc nhục thân, càng là trối buộc thần hồn.

Trên thân kiếm nặng nề, không phải là bởi vì kiếm bị trối, trong cảm giác của hắn, có một đường phẳng phát từ phía chân trời, lại như đến từ hư vô, quán lên thần hồn của mình.

Giờ khắc này hắn nghĩ, nếu mình tu thành Tâm Kiếm trong truyền thuyết tốt bao nhiêu, liền có thể chém tới công xiềng buộc tâm pháp ý.

Kiểm quang của hắn còn không có hoàn toàn chém tới trước vân khí, liền đã nhanh chóng ảm đạm xuống.

Mắt thấy phải bị vân khí hoàn quang khóa lại, có lực sắc sợi rể xuất hiện trong sương mù, đồng thời nhanh chóng quán quanh Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn ở trong mây mù.

Triệu Phụ Vân lập tức liền nghĩ đem Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn thu hồi lại, nhưng sợi rể kia lại vô cùng cứng cỏi, hơn nữa lực lượng cực lớn, đúng là trong lúc nhất thời không cách nào thu hồi, Xích Viêm Thần Đăng trên tay trái lay động, đăng hoa lấp lóe, ánh lửa chiếu trên viên hoàn, đồng thời đem Tây Môn Đình chiếu ở trong đó.

Hắn muốn đem sợi rể trên Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn thiêu hủy, nhưng màu xanh tinh quang trên sợi rể lại làm cho hắn căn bản không cách nào lập tức thiêu đốt, đồng thời, đồng thời có sợi rể quán quanh trên thân Tây Môn Đình.

Tây Môn Đình sau khi bộc phát, một kiếm kia chung quy là không có chém ra, khí tức cả người lại nhanh chóng suy sụp xuống, hắn cảm giác hỏa diễm trong tạng phủ mình đã nhanh muốn bốc cháy, ý thức của mình đang thiêu đốt trong ngọn lửa.

Tuy nhiên, sợi rể kia tốc độ quán quanh cực nhanh, chỉ một chớp mắt, cũng đã đem Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn quán một tầng sợi rể, khiến cho quang hoa trên Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn giống như bị phong ấn

lại.

Đồng thời Tây Môn Đình bị sợi rễ kia kéo hướng dưới cây, ánh sao trên đại thụ kia như thủy vận lan tràn tới, đem Tây Môn Đình bao phủ ở bên trong.

Tây Môn Đình hít một hơi, một cỗ thanh lương thuận khí quản nhập phổi, lại ở trong phổi tản vào ngũ tạng lục phủ, cảm giác bỏng trong thân lập tức bị ép xuống, đầu óc u ám của hắn cũng theo đó thanh tỉnh, vội vàng hút lớn mấy cái, đồng thời thân thể bên ngoài cũng cảm nhận được thanh lương, cảm giác thoải mái.

Hắn cảm giác được thanh quang kia như nước, làm dịu làn da bị bỏng của mình, đồng thời nhanh chóng khỏi hẳn, hỏa diễm trong tạng phủ theo hô hấp của hắn cũng nhanh chóng giới tắt, sau đó sinh ra một cỗ cảm giác sáng khoái tê ngứa, hắn có thể khẳng định hỏa diễm trong thân bị ép xuống.

Loại cảm giác bất lực ngạt thở, sợ hãi muốn bị sinh sinh đốt cháy đến chết trong lòng kia lúc này mới tán đi.

Quay đầu, Cam Cảnh Thần liền ở bên người.

Hắn lập tức nói: “Đa tạ đại nhân ân cứu mạng, thuộc hạ suốt đời không quên.”

“Không vội, trước cầm xuống những dã tu Long Kỳ Trấn này lại nói, Bói Toán Tử theo ta nhiều năm, cũng không thể chết vô ích như vậy.” Cam Cảnh Thần nhìn thấy Xa Trì Tinh xuất thủ, trong lòng đã có tự tin, xác định người này đúng là khí huyết suy bại, pháp lực yếu đuối, pháp ý

như lá thu, đã tùy thời đến tình trạng tàn lụi, hấn hoàn toàn yên tâm.

Duy nhất để hấn lo lắng Tử Phủ, nguyên lai chỉ là một người dần dần già đi.

Hấn thấy, chỉ một mình hấn liền đủ để cảm xuống mấy người này.

Tuy nhiên, vào lúc này, trong tai hấn nghe tới một tiếng thở dài.

Ngay sau đó hấn nghe tới một tiếng long ngâm, trong lòng hấn chấn động.

Ngẩng đầu, chỉ thấy cửa trấn, có một đầu hoàng quang xông lên thiên không.

Hấn nhớ tới, lúc vào thành, nhìn thấy ở cửa thành cấm một thanh Hoàng Long Kỳ vô cùng bản, lúc ấy hấn đã cảm thấy kỳ kia có điểm lạ, hiện tại lấy lại tinh thần, kỳ kia thế mà là một kiện pháp bảo.

Chỉ thấy một con rồng thổ hoàng sắc, xuất hiện trên hư không, phát ra tiếng long ngâm vang dội.

Hoàng long kia bay thẳng xuống, Cam Cảnh Thần biến sắc, đưa tay chỉ hướng hoàng long trên bầu trời, trên cây thanh quang dâng lên, hoàng long bị thanh quang lao tới, lại tán loạn ra, hóa thành một mảnh bụi đất, như thác nước bao phủ xuống.

Thanh quang phun trào, ngăn cản bụi đất màu vàng,

nhưng bụi đất màu vàng lại giống như liên tục không ngừng, như vỡ đê hồng thủy, cọ rửa xuống, thiên không chỉ bao phủ lấy màu vàng, nguyên bản ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy tinh không sáng tỏ, bây giờ lại chỉ có thể nhìn thấy đất vàng.

Liên hệ giữa hắn cùng các vì sao tại thời khắc này bị ngăn cách.

Lá cây nguyên bản xanh tươi ướt át, chậm rãi bị che kín lên một tầng bụi đất.

Thanh diệp tầng tầng lớp lớp, như tháp, lại bị che lên từng tầng từng tầng bụi đất.

Cam Cảnh Thần cảm nhận được áp lực cực lớn, lá cây bị bụi đất bao trùm, giống như thân thể chết lạng, nhanh chóng mất đi hoạt tính.

Hắn một khắc trước còn nghĩ, chính mình một người có thể đánh bốn, mà giờ khắc này, hắn cảm thấy mình nên rời đi trước.

Chỉ là bụi đất đã bay lên đầy trời, để Long Kỳ Trấn này một vùng tăm tối, hắn cô độc một người bị vây ở dưới cây.

Nếu muốn rời đi, trước tiên phải lấy ra pháp bảo của mình, mà lấy ra pháp bảo, hắn tin tưởng thần mộc pháp thuật của mình sẽ nhanh chóng sụp đổ, nhưng không lấy ra chính mình lưu tại nơi này, lại giống như tọa khốn sâu thành.

Có đôi khi, pháp lực vừa tiếp xúc, pháp ý vừa chạm vào, liền biết đại khái kết quả.

Một mảnh sôi trào mãnh liệt đất vàng kia, để hấn cảm thấy khủng bố, hấn xác định nếu mình không đi, sẽ không bao giờ đi được nữa, thế là đưa tay chop một cái, Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh trong đại thụ che trời kia liền hóa thành một đạo thanh quang bay xuống trên tay hấn.

Đại thụ che trời kia ở trong đất vàng, nhanh chóng bị chìm ngập.

Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh tản ra thanh quang, y nguyên chống lên một mảnh hư không.

Hấn hướng Tây Môn Đình nói: “Chúng ta ra ngoài.”

Chỉ thấy hấn vạch nghiêng trên không một cái, đất vàng tràn ngập hư không liền xuất hiện trống rỗng, hấn nhún người nhảy lên, thân hóa một đạo thanh quang liền muốn bay ra.

Nhưng khi hấn ở trong màu vàng bụi đất, lại cảm thấy mình giống như chui vào vô biên cát vàng.

Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh trong tay không ngừng huy động, mà trong màu vàng bụi đất, không ngừng có Thổ Long xông ra, vọt về phía hấn. Hấn lần lượt vung đánh lấy Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh. Đem Thổ Long nhào về phía mình đánh tan.

Pháp lực lần lượt đụng nhau, hấn không thể không rơi

xuống mặt đất, mặt đất ngược lại không có bao nhiêu bụi đất tung bay.

Mặt khác Tây Môn Đình thì chạy về một phương hướng khác, hẳn không có xông lên trời, mà thuận tiểu trấn đường đi chạy.

Đất vàng tràn ngập bầu trời, ở trong hư không cuồng vũ, ầm ầm nghe tới long ngâm, nhưng trong trấn ngược lại tương đối bình tĩnh.

Trong lòng Cam Cảnh Thần cảm giác nặng nề, trong mắt hẳn không nhìn thấy mấy người kia, nhưng hẳn biết, mình có thể đi ra hay không, liền nhìn quyết tâm giết mình của mấy người này lớn bao nhiêu.

Chạy trên mặt đất trong trấn, đi ra bên ngoài trấn.

Tuy nhiên theo hẳn chạy, tòa phòng ốc này đột nhiên biến quỷ dị.

Trong những phòng này có chút có đèn, có chút đèn nhánh, trong mơ hồ, hẳn còn có thể nhìn thấy bên trong có người đang dùng cơm.

Thế nhưng, tất cả những điều này thật quỷ dị, bên ngoài động tĩnh lớn như vậy, người trong phòng lại đều không có một chút cảm giác.

Sau đó, hẳn phát hiện, thế mà không biết lối ra của thị trấn ở nơi nào.

Đường đi cùng giữa các tòa phòng, đều tràn ngập bụi

đất, ngẩng đầu, nhìn không thấy trời, nhìn về nơi xa, chỉ có từng tòa phòng ở tản mát, hẫng phát hiện, mình thế mà không thể không phân rõ phương hướng trong tiểu trấn này.

“Mê trậ?”

Đây là ý nghĩ hiển hiện trong đầu Cam Cảnh Thần vào lúc này.

Long Kỳ Trấn này thế mà là một mê trận.

Hắn hồi hận lúc mình tiến vào không có thấy rõ ràng, một trấn nhỏ dạng này, ở loại địa phương này, mình thế mà chưa từng nghe qua, giống như thế ngoại đào viên.

Thân Vẫn Chỉ Tiêm nói:

Choáng, quyển sách kia lại ẩn giấu lục cùng ngược thuộc tính. Buồn bực vô cùng.

Xem hết, trước đi ngủ, tháng sau hảo hảo gõ chữ.

convter: con tác thức đêm đọc ngay bộ có ntr ạ cười vl
=))

Chương 184 : Thần bí trận pháp

Trong nhận thức của Cam Cảnh Thần, phía trước không xa chính là phương hướng ra trấn.

Nhưng hiện tại đi lâu như vậy, thế mà còn không thấy lối ra.

Khi một người phát hiện nhận biết của mình là sai, như vậy rất nhanh liền sẽ lâm vào loại nào đó không tự tin cùng mê mang.

Bất quá Cam Cảnh Thần không phải người bình thường, hẳn là Tử Phủ tu sĩ, khi hẳn thấy không rõ phương vị, thấy không rõ con đường phía trước, liền sẽ nghĩ biện pháp để cho mình thấy rõ ràng.

Hắn từ trong bảo nang lấy ra một hạt giống.

Hạt giống này có một cái tên gọi Tiên Nhân Đậu.

Khi hẳn đem hạt giống thả xuống đất, lại nhỏ một ngụm nước bọt linh khí lên hạt giống, hạt giống nhanh chóng nảy mầm sinh trưởng, sau đó mọc ra một gốc đậu mầm, lại sinh trưởng, nở hoa, kết quả, trong thời gian ngắn ngủi cũng đã kết xuất trái cây.

Trái cây là hạt đậu.

Đậu gốc khô héo, hạt đậu từ trong đậu xác tróc ra,

nhưng mà hạt đậu kia sau khi rơi trên mặt đất lại giống như rơi vào màu vàng tuyết, chỉ lưu lại một lỗ nhỏ.

Chỉ nghe trong miệng Cam Cảnh Thần niệm động chú ngữ: “Miên Sơn tiên chủng, khả thông nhân tính, nhược thông nhân tính, mời hiện thân.”

Sau một lúc, từ trong lỗ nhỏ kia liền chui ra từng cái đậu dính tiểu nhân màu vàng.

“Đi tìm lối ra.” Cam Cảnh Thần mở miệng phân phó .

Từng cái tiểu đậu nhân tứ tán chạy đi, tổng cộng hơn năm mươi cái.

Cam Cảnh Thần đứng ở đó không hề động, đậu dính tiểu nhân của hắn vẫn chưa về, lại có người từ một tòa phòng ốc phía sau đi ra, chính là Tây Môn Đình ngay từ đầu đã chạy trốn.

“Đại nhân, ngài làm sao cũng ở nơi đây?” Tây Môn Đình mở miệng hỏi, trong lòng hắn kinh ngạc, bởi vì hắn nhìn thấy Cam Cảnh Thần phi độn rời đi từ trên trời.

Mà lúc này lại thấy hắn ở đây, vậy chỉ có một khả năng, đó chính là không thể rời đi từ trên trời.

Sau khi hỏi, trong lòng hắn liền nghĩ đến những điều này, lại lập tức nói: “Đại nhân, tiểu trấn này quý dị kỳ quặc, tựa hồ là một tòa đại trận, thuộc hạ đã thay đổi phương vị đi ra ngoài, nhưng căn bản không thể tìm được đường ra.”

Cam Cảnh Thần đương nhiên biết tình huống này, hỏi: “Người có thể vào những phòng này?”

“Thuộc hạ chưa từng.” Tây Môn Đình nói xong lại giải thích nói: “Thuộc hạ cảm thấy những người trong phòng này tà ý vô cùng, không dám vào.”

Cam Cảnh Thần không có lên tiếng, trong lòng hắn đang suy tư.

Có thể nói là người tu hành không thể tách rời đan phù trận khí tứ nghệ, có cùng một nhịp thở với bản thân tu hành, trên thế gian có rất nhiều sách tương quan, nhiều không kể xiết.

Đan dược có lợi cho tu hành, vô luận là luyện khí hay là dưỡng thần, đan dược giúp ích đều là cực giai.

Mà phù lục càng là hữu ích cho tu hành cùng tranh đấu.

Trận pháp có lợi cho tranh đấu, đồng thời thành lập một đạo tràng hữu ích cho mình tu hành, cũng cần bày trận.

Bình thường mà nói đan phù trận khí tứ nghệ là thuộc về tu hành bách nghệ quý nghệ, rất nhiều người tu tập, nhưng chân chính học có thành tựu, lại không có bao nhiêu.

Cái gọi là học có thành tựu, trong lòng mỗi người đều không giống.

Cam Cảnh Thần tự cho là bản sự luyện đan của mình cũng không tệ lắm, nhưng ở đây vu sự vô bổ.

Phương diện trận pháp, hắn đương nhiên là không thể cái gì cũng không hiểu, một Tử Phủ tu sĩ làm sao cũng hiểu một chút nguyên lý cùng cơ sở của trận pháp.

Nhưng lúc hãm trong trận pháp này, hắn lại giống Tây Môn Đình, hai mắt tối đen, cái gì cũng nhìn không rõ.

Chỉ biết, tuyệt đối không thể xông loạn, trong trận pháp giống như trong lưới cá này, càng xông loạn, sẽ bị quấn càng chặt, tốt nhất là có thể tìm tới phương hướng cùng giải pháp, thuận lợi giải khai, đương nhiên, trong đó cũng cần dùng một chút pháp lực pháp thuật.

Chỉ là địa phương dùng đến pháp lực pháp thuật, nhất định phải tìm đúng quyết yếu.

Nhưng hắn biết rõ, mình tìm không thấy, bởi vì hắn không biết tìm từ nơi nào, trong lòng có chút hoảng, nhưng hắn không muốn để Tây Môn Đình nhìn ra, thế là nói: “Đừng hoảng hốt, trên đời này không có hoàn mỹ trận pháp, vạn sự vạn vật đều ở trong biến động, chỉ cần chúng ta tỉnh táo, liền có thể tìm tới sơ hở.”

Tây Môn Đình tu chính là kiếm thuật, một thân bản sự đều ở trên kiếm, nếu trước mặt có địch nhân, tự nhiên là lấy kiếm trăm, nhưng trước mặt không có địch nhân, kiếm của hắn còn không cách nào làm được ngộ sơn khai sơn, gặp trận phá trận.

Đây cũng là điều Tây Môn Đình sợ nhất, nhìn không thấy địch nhân, điều này khiến hắn có cảm giác mình đang cùng thiên địa đối kháng.

Cho nên hẳn chỉ có thể cúi đầu xưng “Vâng” .

Cam Cảnh Thần còn đang chờ tiểu đậu nhân của hắn trở về, loáng thoáng hắn có cảm ứng với những tiểu đậu nhân kia, loại cảm ứng này cũng không rõ ràng lắm, nhưng không bao lâu, hắn liền cảm giác được từng cái tiểu đậu nhân đang biến mất.

Hắn tới gần địa phương tiểu đậu nhân cuối cùng biến mất, lúc tìm tới, nhìn thấy chính là một tiểu đậu nhân khoả đầy đất vàng, hắn đem tiểu đậu nhân này nhặt lên, đưa tay lột ra đất vàng, nhưng bóc lấy, lại phát hiện bên trong tiểu đậu nhân cũng đã biến thành đất vàng.

Tâm hắn một lần nữa lại chìm xuống.

“Đại nhân, trên trời đi không thông, trên mặt đất đi không thông, phải chăng có thể đi lòng đất?” Tây Môn Đình hỏi.

Hắn có một tấm Thổ Độn Phù, muốn thử xem có thể thoát ra từ lòng đất hay không.

“Nếu xuống đất, hẳn phải chết không nghi ngờ.” Cam Cảnh Thần lập tức nói.

Tòa đại trận này, hiển nhiên lấy thổ tính làm chủ, Tiên Nhân Đậu đều bị đất bao bọc mà thành nắm đất, lúc này nhập thổ, không phải là tự chui đầu vào lưới sao? Chỉ cần nhập thổ, hẳn có thể khẳng định, chỉ một hồi, cả người đều biến thành thổ nhân.

Lúc này, đất vàng trên bầu trời ầm ầm mang theo tiếng

long ngâm kia đề xuống tiểu trấn, trong trấn nổi gió, gió thổi đất vàng bay lên xoay quanh trên đường đi cùng trước phòng.

Cam Cảnh Thần không ngừng né tránh, có tránh không khỏi, chỉ có thể dùng Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh đánh tan.

Hắn lần lượt đánh tan, cảm nhận được cảm giác sóng đất hình rồng trước đó trên bầu trời xung kích, không khỏi nghĩ, tiếp tục như vậy, sớm muộn pháp lực của mình tiêu hao tận.

Mà Tây Môn Đình cũng đã thở hồng hộc, hắn cầm kiếm trong tay đi chém gió rò rỉ từ dưới tay Cam Cảnh Thần, đã cực kì phí sức.

“Đại nhân, không bằng vào trong nhà tránh một chút, ta nhìn gió này giống như căn bản cũng không vào nhà.” Tây Môn Đình nói xong, cũng không đợi Cam Cảnh Thần nói chuyện, đã xông vào một tòa phòng.

Cam Cảnh Thần cũng không có theo vào, mà nhìn Tây Môn Đình tiến vào trong phòng, hắn muốn nhìn một chút sẽ có kết quả gì.

Chỉ thấy Tây Môn Đình tiến vào trong phòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy một cái bàn, liền ngồi xuống đó, sau đó nhìn ra bên ngoài, mà Cam Cảnh Thần lại nhìn thấy, sắc mặt của Tây Môn Đình đang nhanh chóng cứng nhắc.

Trong đôi mắt của hắn giống như xuất hiện một vòng thổ

hoàng sắc, nguyên bản ánh mắt mang theo sắc bén cùng bối rối nhanh chóng chết lặng.

Trong lòng Cam Cảnh Thần giật mình, lại không ngoài dự liệu của hắn, hắn nhìn thấy trên thân Tây Môn Đình nhiễm lên một tầng đất vàng, cả người liền ngồi ở đó không còn động.

Cam Cảnh Thần vung lên Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh trong tay, liền có một sợi thanh quang bay ra, rơi trên thân Tây Môn Đình, trong thanh quang bụi đất trên người Tây Môn Đình tán đi một tầng, nhưng hắn lại phát hiện, da thịt Tây Môn Đình cũng thành bùn đất, cả người hắn ở trong thời gian ngắn này, đúng là thành một cái tượng bùn.

Trong lòng hắn vừa sợ vừa giận, lại có gió mang theo bụi đất điên cuồng gào thét thổi tới.

Hắn ném Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh trong tay xuống đất, Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh đâm trên đất, nhanh chóng sinh trưởng thành một gốc Thanh Ngọc Ngô Đồng Thụ, tản ra ánh sáng tinh thần bí, trong quá trình sinh trưởng này, gió xoáy lấy bụi đất khi đến gần Thanh Ngọc Ngô Đồng Thụ, gió dừng, bụi rơi.

“Các người cho là ăn chắc ta sao? Ta muốn đi, bất quá là không muốn cùng các người liều mạng thôi, đã ngăn ta rời đi, vậy cũng đừng trách ta, ai sống ai chết, vẫn chưa thể biết được!” Cam Cảnh Thần oán hận uy hiếp.

Chương 185 : Chiêm Tinh vô phúc

Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh kia rơi xuống, trong khoảnh khắc sinh trưởng thành một cây đại thụ, không có lá cây, trụi lủi, nhưng phía trên phát ra thanh quang, lúc bụi vàng lao đến, gặp thanh quang lập tức liền đình chỉ.

Ngay sau đó, hấn lại từ trong bảo nang cầm ra một đám hạt giống, vẩy xuống đất.

Đây đều là các hạt giống trân quý hấn thu thập cùng bồi dưỡng ra những năm gần đây.

Trong những hạt giống này, có tiêu tai, có tị kiếp, có hóa sát, có phệ linh, có định phong... Hấn mặc kệ, vẩy tất cả ra.

Một đám hạt giống vẩy xuống, rơi trên đất, chỉ trong nháy mắt, cũng đã mọc ra một mảnh rừng, có chút là đại thụ, có chút thì là dây leo, còn có một chút thì là bụi cây thấp, hoặc cỏ, trong thời gian thật ngắn ngỗ nhỏ đã một mảnh xanh tươi.

Những bảo cát đất vàng kia bị những cây cối nhìn qua kỳ dị này ngăn trở.

Từ trong Ngũ Hành đến nói, Mộc khắc Thổ.

Cây cối cắm rễ ở đây, hình thành một mảnh trận vực,

đây là một đạo tràng được tạo ra nhanh chóng.

Hắn đúng là dựa vào pháp bảo cùng một đám hạt giống, ở trong pháp trận bày ra một đạo tràng.

Chỉ thấy tay của hắn vung ra từng đạo thanh quang, nguyên bản trên mặt đất cỏ thừa thối, đang nhanh chóng khô khốc, một khô một vinh, liền kết hạt cỏ rơi xuống đất, lại nhanh chóng sinh trưởng, không bao lâu chính là một mảnh xanh tươi mượt mà trải trên đất.

Mà phía trên thì bị lá cây cho che đậy, trên cành Thanh Ngọc Ngô Đồng quán quanh lấy một gốc dây leo, trên dây leo nở hoa tầng tầng.

Đây là Phệ Linh Đằng, trong đó đáng sợ nhất chính là đóa hoa, phệ nhân thần hồn.

Trong ngõ hẻm tản ra một mảnh thanh quang, đem bụi vàng đều cản ở bên ngoài, để người ở bên trong, cỏ trên mặt đất không ngừng hướng ra ngoài sinh trưởng, nhưng rời đi phạm vị thanh quang của Thanh Ngọc Ngô Đồng, cỏ liền sẽ nhanh chóng khô héo chết đi.

Cam Cảnh Thần miệng cường ngạnh như vậy, nhưng trong lòng lại cũng không có bao nhiêu lực lượng, bởi vì hắn đối với trận pháp lạ lẫm, đồng thời hắn cũng từ trong phô thiên cái địa bụi vàng này, cảm nhận được pháp trận này cường đại cùng thần bí.

Hướng chi, vừa rồi Tây Môn Đình tiến vào phòng, cứ như vậy lặng yên không một tiếng động chết rồi, điều này khiến cho tâm hắn tạo thành nhất định rung động.

Gió càng thổi càng mạnh, bụi vàng càng ngày càng đậm, vẫn rơi trên mặt phiến lá cây kia.

Thanh quang dâng lên trên cảnh Thanh Ngọc Ngô Đồng cũng chầm chậm ảm đạm.

Trong lòng Cam Cảnh Thần cảm giác nặng nề.

Hắn lớn tiếng nói: “Ta chính là triều đình Trấn Phủ Ti tập hung giáo úy, nếu các người giết ta, sẽ không có nơi sống yên ổn ở Đại Chu Quốc, nếu thả ta đi, ta có thể coi tất cả đều chưa từng xảy ra.”

Nhưng mà trả lời hắn chỉ có tiếng gió cùng đất vàng không ngừng rơi xuống.

Hắn xếp bằng ở dưới cây, ngậm tụng pháp chú, cây cùng pháp bảo Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh hô ứng pháp chú của hắn, lần lượt dâng lên thanh quang, như nhịp tim của con người vậy, nhưng cỗ lực lượng kia lại đang dần dần chậm lại.

Pháp lực của hắn chậm rãi biến mềm nhũn, hắn nhìn thấy trên lá cây bên người bịt kín một tầng bụi đất, trong lòng cơ hồ tuyệt vọng.

Hắn đứng dậy hô to, mắng to, mắng rất khó nghe, cuối cùng lại quỳ xuống đất cầu khẩn, nói mình còn muốn chấn hưng tông môn, nói mình còn có đệ tử muốn dạy dỗ, nói truyền thừa của mình vẫn chưa truyền xuống.

Nhưng đáp lại hắn chỉ có băng lãnh gió cùng bụi vàng,

hắn ở trong bụi vàng chậm rãi cứng nhắc, cả người dính đầy bụi vàng.

Trong mắt, trong lỗ mũi, trong lỗ tai, trong đầu tóc, trong quần áo, lúc hắn mở lớn miệng, giống không thể hô hấp, không phát ra được thanh âm, hắn cảm giác được cổ họng của mình đang chết lặng.

Làn da, tay chân, tạng phủ, cuối cùng, hắc ám đánh tới trong ý thức của hắn, giống như trời tối.

“Phanh!”

Hắn ngã xuống, thân thể chia năm xẻ bảy, giống như vốn là một tượng bùn nhân ngẫu mặc quần áo.

Đầu lâu vỡ ra, lăn xuống một bên, xương đầu đúng là nhẹ nhàng liền phá vỡ, đường vân trong tuỷ não, y nguyên rõ ràng, lại như bùn.

Bụi vàng chậm rãi thu lại, một đầu ngõ nhỏ, có ba người đi tới.

Một người cầm đèn đi phía trước, hai nữ tử đi ở hai bên.

Nữ tử bên trái cầm kiếm, nữ tử bên phải cầm một cây hoàng phiên.

“Người này vẫn là rất lợi hại.” Hoàng Diệu Hoa mở miệng nói, trong thanh âm có mấy phần cảm thán, trước một khắc, hắn mang theo hai người khí thế hung hăng đến, mà giờ khắc này, cũng đã chết ở trong bụi vàng trận. Mà lại trước khi chết tôn nghiêm mất hết.

Thuần Vu Nhận bên cạnh thì nói: “Hi vọng khi chúng ta chết, sẽ không như vậy.”

“Tỷ tỷ, nói gì vậy, chúng ta muốn trường sinh bất lão, ít nhất phải trở thành Nguyên Anh lão tổ.” Hoàng Diệu Hoa nói.

Thuần Vu Nhận nói: “Trong tu hành thế giới, ngoài ý muốn cùng ngày mai không biết, chúng ta trước lúc này, nào sẽ nghĩ đến, thế mà lại gặp phải chuyện này, vốn là, Xa gia gia còn có mấy năm tốt sống, nhưng hôm nay lại gặp mấy người này, không thể không vận dụng Hoàng Long Kỳ, tiêu hao bản nguyên, chỉ sợ đã đến thời điểm dầu tận đèn tắt.”

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn lên trời, bụi vàng trên bầu trời đã tiêu tán.

Hắn đồng dạng giật mình, khi hắn tiến vào thị trấn, chỉ cảm thấy trấn này an bình, cũng chưa phát hiện thị trấn này là một tòa cự đại pháp trận.

Mà người trong trấn này, cũng đều không phải người sống.

Hắn nhớ lại lúc mình đi vào nơi này, phải chăng có nhìn thấy người sống, thế mà nghĩ không ra, tựa như có, lại giống như không có nhìn thấy.

“Các người mỗi một năm đều tới đây, chẳng lẽ không biết trong trấn này đã không có người sống sao?” Triệu Phụ Vân đột nhiên quay người hỏi.

“Chúng ta khi còn bé tới đây, trong trấn vẫn rất náo nhiệt.” Hoàng Diệu Hoa nhớ lại, sau khi nàng hồi ức, phát hiện mình thế mà cũng không dám khẳng định, lúc ấy gặp người phải chăng đều là người sống.

“Lúc chúng ta ở nơi này, những người kia đều là người sống.” Thuần Vu Nhận khẳng định nói: “Bất quá, theo ta được biết, những người tuổi trẻ kia, đều đang di chuyển ra ngoài, nhưng sau khi già, sẽ lại về tới nơi này, nói là lá rụng về cội.”

Ba người đem kiếm cùng bảo nang của Tây Môn Đình và Cam Cảnh Thần thu lại, lại trở lại chỗ Xa Trì Tinh, Xa Trì Tinh nằm ở đó, giống như không có khí tức.

“Xa gia gia, Xa gia gia... .” Thuần Vu Nhận cùng Hoàng Diệu Hoa chạy tới.

Sau khi đến gần, Xa Trì Tinh lại mở mắt, nói: “Ta đã nói, rõ ràng còn có mấy năm tốt sống, vì sao luôn cảm giác mình sắp chết, nguyên lai là có kiếp số giáng lâm.”

Trong giọng nói của hắn không có nửa điểm sợ hãi đối với tử vong.

“Xa gia gia, ta nói rồi, Triệu Phụ Vân này sẽ mang đến kiếp số.” Hoàng Diệu Hoa nói.

Triệu Phụ Vân không nói gì, chỉ đứng ở đó nhìn lão nhân khí huyết đại suy này, hắn có thể cảm giác được, pháp lực trên người hắn đang tán loạn, tản vào hư không, giống như nguyên bản có một lò lửa than, khói từ trong

lò lửa than tán đi, than trong đó đang lạnh dần.

Hết cách xoay chuyển, đây là ý nghĩ trong lòng Triệu Phụ Vân.

“Các người có biết tại sao nơi này sẽ có một tòa Long Kỳ Trấn không?” Xa Trì Tinh đột nhiên hỏi.

Ba người đương nhiên không biết, Xa Trì Tinh thở dài một hơi, nói: “Bởi vì nơi này có một đầu Hoàng Long linh mạch, Chiêm Tinh Phái chúng ta muốn đem luyện vào long kỳ, chỉ là khi Hoàng Long Kỳ sắp thành, Chiêm Tinh Phái lại cơ hồ muốn diệt, đáng buồn a, chẳng lẽ là bởi vì phúc duyên của Chiêm Tinh Phái quá mỏng, vô phúc tiêu thụ bảo kỳ này?”

“Rõ ràng ân sư tính toán đều là đại cát, lại luôn sẽ có kiếp số không hiểu xuất hiện, Chiêm Tinh Phái chúng ta thụ mấy lần đại nạn, nhân tài tàn lụi, thương thiên sao mà bất công vậy, Chiêm Tinh Phái chúng ta chưa từng làm qua chuyện thương thiên hại lý gì, vì sao để chúng ta tuyệt tông phá môn!”

Chương 186 : Quy Túc Trần

Phúc đức, duyên phận, những thứ này theo Triệu Phụ Vân hư vô mờ ảo, quá khứ hần chưa từng tin những thứ này, nhưng hiện tại hần không dám nói.

Có câu nói, bất kể điều gì, từ nơi sâu xa cũng đã được định giá.

Câu nói này không dễ lý giải, nhưng dùng dễ lý giải đến giải thích, đó chính là mệnh của một người, ở trên chợ đen bị người yết giá, có người tiếp nhiệm vụ ám sát, mà người này lại bị giết chết, vậy liền biểu thị mệnh của người này chính là giá này.

Nếu không bị giết chết, vậy liền biểu thị giá tiền này thấp.

Hai người yêu nhau, nếu người yêu bị mười khối linh thạch dụ hoặc đi, như vậy tình yêu của hai người này liền đáng giá mười khối linh thạch.

Triệu Phụ Vân không biết người của Chiêm Tinh Phái làm qua việc gì, nhưng nghĩ đến, bọn hần xem bói điều chưa biết, thăm dò vận mệnh, khẳng định sẽ có thu hoạch, chỉ là những thu hoạch kia, lại là lấy đại giới bọn hần cơ hồ diệt phái đổi lấy.

Đương nhiên, tu hành vốn là tập vĩ lực vào một thân.

Một nơi mọc lên núi cao, như vậy nhất định có nơi là đất trũng rãnh sâu.

Cho nên, xuất hiện một đại tu, nhất định sẽ nương theo lấy rất nhiều tu sĩ phổ thông không cách nào tăng cảnh giới.

Có lời nói, một người hóa thần, vạn tu trầm luân.

Năm đó chưởng giáo Thiên Đô Sơn Hi Di tổ sư Hóa Thần, những thiên kiều cùng thời đại đều thất linh bát lạc, rất nhiều người không liên quan trực tiếp đến hắn, nhưng cũng có quan hệ gián tiếp.

“Chúng ta vốn muốn luyện một kiện linh bảo trấn áp khí vận, nhưng luyện món linh bảo này liền tiêu hao khí vận của chúng ta, khiến cho số ít người trong môn phái chúng ta nhanh chóng suy vong.”

Triệu Phụ Vân nghe hắn nói, hồi tưởng đến con hoàng long mang theo long ngâm xông lên thiên không trước đó kia, hóa thành đầy trời bụi đất, uy thế che khuất bầu trời, mà lại cùng một đại trận này hợp lại cùng nhau, có thể nói là như trời đất tạo nên.

Lúc này, Xa Trì Tinh nhìn về phía Thuần Vu Nhận thân mang màu vàng hơi đỏ đạo bào, có chút suy yếu nói: “Thiên hạ người có thể tu hành không ít, nhưng đa số giống như đáy sông tôm cá, thuộc tầng lớp ốc, hiếm thấy cá chép vàng vượt long môn, tỷ muội các người, rõ ràng là xuất thân từ Long Kỳ Trấn, nhưng lại không bái nhập Chiêm Tinh Phái chúng ta, có thể thấy được Chiêm Tinh Phái chúng ta xác thực vô phúc.”

“Đáng tiếc, một kiện linh bảo sắp thành, lại không người giao phó.” Xa Trì Tinh nhìn ba người, sinh cơ của hắn đã tan tác, nhưng ánh mắt lại một lần nữa hiển hiện quang hoa tinh vi.

Giờ khắc này, Triệu Phụ Vân cảm giác đối phương đang dòm ngó vận mệnh của mình, hắn không phản kích, bởi vì không cần hắn phản kích, Xa Trì Tinh cũng đã thu ánh mắt, ánh mắt của hắn lại một lần nữa tan rã.

Theo Triệu Phụ Vân, hắn tựa như là một người muốn đoạn khí, còn muốn mạnh mẽ nghẹn một hơi.

Lần này liền để hắn kém một chút không cách nào hồi phục.

Sau một lúc lâu, hắn mới gian nan mở miệng nói ra: “Nhận nha đầu, người có bằng lòng thay ta truyền thừa Chiêm Tinh Phái hay không.”

Thuần Vu Nhận vẫn không nói gì, Hoàng Diệu Hoa bên cạnh đã vội vàng nói: “Xa gia gia Chiêm Tinh Phái của người đều diệt môn, người cũng không nên trước khi chết còn hại chúng ta.”

Xa Trì Tinh nhất thời không lên tiếng, Triệu Phụ Vân muốn xem hắn có phải bị tức không có hô hấp hay không.

Thuần Vu Nhận trừng Hoàng Diệu Hoa một cái, vội vàng nói: “Xa gia gia, chúng ta là đệ tử của Cô Xạ Sơn Miếu Đầu Động.”

Nàng chưa hề nói tiếp, nhưng ý tứ rất rõ ràng.

Xa Trì Tinh nói: “Ta chỉ là để các người giúp ta tìm một đệ tử đến truyền thừa Chiêm Tinh Phái mà thôi.”

“Xa gia gia ngài không nói rõ ràng.” Hoàng Diệu Hoa có chút ủy khuất nói: “Nếu như vậy, cũng không phải là không thể được.”

“Nhận nha đầu, ta nguyện dùng Hoàng Long Kỳ này đổi lấy một hứa hẹn của người, giúp Chiêm Tinh Phái chúng ta truyền thừa tiếp, có được hay không.” Xa Trì Tinh có chút suy yếu nói.

Thuần Vu Nhận vẫn không trả lời, Hoàng Diệu Hoa đã cướp lời nói: “Xa gia gia, người yên tâm, chúng ta đáp ứng.”

Xa Trì Tinh lại chỉ nhìn Thuần Vu Nhận, Thuần Vu Nhận trầm ngâm một chút, nói: “Xa gia gia, không cần cho ta bảo kỳ này, ta cũng có thể giúp Chiêm Tinh Phái tìm một truyền nhân.”

“Thiên hạ há có đạo lý không duyên cớ để người làm việc.” Xa Trì Tinh nói xong, khoe miệng khẽ nhúc nhích, lại không có âm thanh truyền ra, nhưng Triệu Phụ Vân biết, hẳn nhất định đang nói với Thuần Vu Nhận.

Đại khái là đang truyền thụ khẩu quyết kiếm chế tế luyện long kỳ kia.

Triệu Phụ Vân chẳng qua là cảm thấy, Hoàng Long Kỳ

kia xác thực lợi hại, cũng không sinh ra ý đồ muốn cướp giật.

Mà lại, hấn còn rõ ràng, Hoàng Long Kỳ này kỳ thật còn không có tế luyện tốt, hấn không biết linh bảo là dạng gì, nhưng uy thế vừa mới biểu hiện ra, xác thực rất lợi hại.

Sau đó, Triệu Phụ Vân không ở bên cạnh nhìn, vừa rồi bởi vì mình ở bên cạnh, đối phương không nghĩ để cho mình nghe tới khẩu quyết tế luyện long kỳ, cho nên hấn đi dạo ở trong trấn nhỏ, lúc này lại nhìn tiểu trấn, lại là hoàn toàn tĩnh mịch, cùng lúc trước tiến đến nhìn thấy cái chủng loại cảm giác tường hòa kia hoàn toàn khác biệt.

Hấn đi qua một đầu ngõ nhỏ lúc trước, những thân kỳ hạt giống mọc ra hoa cỏ cây cối kia đều đã chết khô, hấn đi qua, nhìn thấy Tây Môn Đình ngồi trên ghế dài trong phòng, lờ mờ có thể nhìn thấy hoảng sợ trên mặt hấn.

Mà trong phòng, một vùng tăm tối, hấn không có vào xem, chỉ là thuận ngõ nhỏ, đi tới trước sau các phòng.

Thẳng đến phía đông có ánh nắng chiếu vào nơi này, toàn bộ thị trấn giống như thanh tỉnh lại.

Hấn rõ ràng cảm nhận được, toàn bộ thị trấn ở trong ánh nắng giống như sống lại. Những người kia giống như kinh lịch một đêm an giấc từ trong mộng tỉnh lại.

Trong mỗi một phòng đều có người bắt đầu hoạt động, hấn thấy rõ ràng, mỗi người đều sinh động như thật, hai

mắt của Triệu Phụ Vân phun trào ánh lửa, lại không cách nào khám phá những người này, nhưng những người này ở dưới chú ý của Triệu Phụ Vân, lại từng người quay đầu nhìn chăm chăm hẳn.

Trong mắt bọn họ lộ ra lạnh lẽo cùng hiểm ác nào đó.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, mình giống như chọc tổ ong vò vẽ.

Đúng lúc này, hẳn nhìn thấy phía sau mình lại lên vân yên, bụi vàng khắp nơi, trong mơ hồ, tất cả phòng đều ở trong bụi vàng.

Hai mắt hẳn nhú lại, phát hiện trong bụi vàng có rất nhiều người đi tới, những người này đi ở trong bụi vàng, Triệu Phụ Vân cảm thấy khí tức của những người này đúng là có mấy phần đáng sợ.

Đúng lúc này, lại có một cái giọng nữ xuất hiện: “Rồng đến.”

Theo một tiếng ‘rồng đến’ này, trong mắt những người này đều lộ ra vẻ hoảng sợ, từng người cấp tốc quay về trong phòng của mình, đóng chặt cửa sổ.

Trong đầy trời bụi vàng, có hai người đi ra, chính là Thuần Vu Nhận cùng Hoàng Diệu Hoa, trên mặt hai người mang theo một tia thương cảm.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, Xa Trì Tinh nhất định đã chết rồi.

Trong lòng hắc cũng sinh ra một tia thở dài, sinh lão bệnh tử, mọi người tu hành cũng vì thoát khỏi điều này, nhưng lại có mấy ai có thể làm được.

Cho dù rất nhiều người có thuật trú nhan, lại cũng không phải là thật bất lão, chỉ là già chậm một chút mà thôi, trong giới tu hành, Trú Nhan Đan từ trước đến nay đều là hút hàng đan dược.

Hắc nhìn về phía hai nữ, nói: “Trần này xem ra rất thần bí a.”

Thuần Vu Nhạn sợ hãi than nói: “Đúng vậy a, chúng ta thường xuyên trở về, nhưng lại không biết nguyên lai trấn nhỏ này là một kiện linh bảo.”

“Linh bảo?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc lặp lại.

“Toà tiểu trấn này, toàn tên gọi là Quy Túc Trấn, dụ ý lấy mỗi người quy túc.” Thuần Vu Nhạn nói.

Triệu Phụ Vân nghe tới danh tự của trấn này, lại có chút mê mang.

“Đây là linh bảo của một vị Anh Biễn đại tu sĩ ngàn năm trước tên Yến Quy Linh, ở trong một trận đại chiến, hắc vẫn lạc, từ đó linh bảo này không biết tung tích, không nghĩ tới thế mà ở đây.” Thuần Vu Nhạn vì Triệu Phụ Vân giải thích nói.

Triệu Phụ Vân cũng chưa từng nghe qua tên Yến Quy Linh này, không khỏi nghĩ, không biết Thanh di có biết hay không.

Hoàng Diệu Hoa một mực không nói gì, ở bên quan sát Triệu Phụ Vân, tựa hồ đang muốn nhìn Triệu Phụ Vân không cam tâm, hoặc là động tâm đối với linh bảo này.

Bất quá, nàng nhìn thấy ánh mắt Triệu Phụ Vân từ đầu đến cuối đều rất thanh chính, nàng liền nói: “Hai tỷ muội chúng ta, riêng phần mình được một kiện bảo vật, một nhánh cây này liền cho người.”

Hoàng Diệu Hoa đem pháp bảo Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh của Cam Cảnh Thần đưa qua, Triệu Phụ Vân nhìn nàng một chút, lại nhìn Thuần Vu Nhận, Thuần Vu Nhận nói: “Mời Đạo hữu thu cất đi, thu hoạch của hai tỷ muội chúng ta lớn hơn xa đạo hữu, nếu tương lai có cơ hội, nhất định đền bù cho người.”

Triệu Phụ Vân lại cười tiếp nhận thanh nhánh kia, nói: “Vậy cũng không cần thiết, một nhánh cây này đối với ta mà nói, đã là thu hoạch cực lớn.”

Thanh nhánh vào tay ướt át, trong đó ẩn chứa một linh khí nồng đậm, nó lại quán quanh lấy đủ loại pháp ý, để Triệu Phụ Vân cảm giác thanh nhánh này cũng là bất phàm.

Hoàng Diệu Hoa cười hì hì một tiếng, nói: “Vậy liền mời Triệu đạo trưởng trước ra trấn, chờ ta đem linh bảo này thu lại nói.”

Triệu Phụ Vân không có ý kiến gì, thả người bay lên, trực tiếp ra thị trấn, rơi trên một sườn núi nơi xa thị trấn, lại phát hiện Thuần Vu Nhận cũng cùng theo ra, rơi bên

người.

Triệu Phụ Vân có chút ý tứ, món linh bảo kia, thế mà là Hoàng Diệu Hoa thu.

Thuần Vu Nhận đại khái là phát giác kinh ngạc trong ánh mắt Triệu Phụ Vân, nói: “Xa gia gia vốn muốn đem Hoàng Long Kỳ cùng Quy Túc Trấn đều cho ta, nhưng ta nói có một kiện Hoàng Long Kỳ liền đủ rồi, thế là biểu muội liền tranh thủ.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân cảm thán mối quan hệ giữa biểu tỷ muội các nàng.

Thuần Vu Nhận nói: “Quy Túc Trấn này phong cách quý dị, đây cũng không phải điều ta thích, bất quá, ta có Hoàng Long Kỳ kia đã đủ để làm vật hộ đạo.”

“Hoàng Long Kỳ thu nạp thổ linh khí nơi đây đã đầy đủ, chỉ kém cuối cùng thời cơ liền có thể tấn thăng làm linh bảo, tiếp xuống, tỷ muội chúng ta liền sẽ du lịch khắp nơi, đã là tu hành du lịch, lại là tìm kiếm thời cơ tấn thăng linh bảo, không biết đạo hữu muốn đi hướng nào?”

Triệu Phụ Vân trầm mặc một chút, nói: “Đi đâu liền không nói, trên người ta có phiền phức, nói ra, người nghe tới, thiên địa cũng liền nghe tới, thiên địa nghe không được, gió này, bùn đất này cũng nghe đến, bọn chúng sẽ đem hướng đi của ta nói cho người khác biết.”

“Tốt, vậy, hữu duyên gặp lại.” Thuần Vu Nhận nói.

Lúc này, một trần nhỏ nơi xa kia, lại đột nhiên tràn ngập lên bụi đất, đem trọn thị trấn đều chìm không còn.

Không bao lâu, một bóng người bay ra từ đầy trời bụi đất kia.

Người kia chính là Hoàng Diệu Hoa, nàng ở không trung theo gió một chiếc, liền bay xuống bên cạnh Triệu Phụ Vân cùng Thuần Vu Nhận.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy trên tay của nàng nâng một thị trấn nhỏ tượng bùn.

Nhìn qua rất nhỏ, bất quá lớn chừng bàn tay, toàn bộ tiểu trấn tượng bùn nhìn qua lại rất tinh xảo, bên trong phòng ốc tán lác, chính thể tản ra khí tức thần bí.

Triệu Phụ Vân nhìn nhiều một chút, thế mà cảm giác thị trấn nhỏ tượng bùn trên tay nàng bắt đầu biến mơ hồ, để hấn quáng mắt.

Hấn không có nhìn nhiều, chỉ nói: “Quả nhiên là linh bảo.”

Hoàng Diệu Hoa hiển nhiên cũng thật cao hứng, nói: “Đó là đương nhiên, chờ tu vi của tỷ muội chúng ta lại đề cao một chút, sau khi có thể điều khiển linh bảo này, nếu như người muốn cùng người đánh nhau, tỷ muội chúng ta liền đi giúp người bầy xuống đại trận, xem ai còn dám động.”

“Vậy liền đa tạ.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Triệu Phụ Vân nhìn địa phương một mảnh trụi lủi kia, đúng là có mấy phần cảm giác sợn hà dễ biến.

Ba người tách ra ở đây, Triệu Phụ Vân đi về phía tây bắc, nơi đó là ví trí của Yến Vân Thập Lục Quốc, cũng chính là nơi hấn xuất sinh.

Tuy nhiên, khi đi đến nửa đường, trong lòng hấn sinh ra cảm giác bực bội, thế là dừng bước, sau đó đi ngược lại về phía chính tây, thế là loại cảm giác này liền chậm rãi tán đi.

Hấn đối với Linh Tê Tị Tai Pháp kia có một nhận thức sâu hơn.

Linh Tê Tị Tai Pháp sau khi tu luyện thành, tựa như một bị động năng lực, lại hợp lấy “kiếp” tự mang đến pháp ý trong Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục trên người hấn, có thể nói kết hợp lại càng tăng thêm sức mạnh.

Hấn đi về phía chính tây, vì mở mang kiến thức một chút chiến trường năm đó Đại Chu Quốc cùng Vô Gian Quỷ Vực đại chiến sau lưu lại, nghe nói nơi đó đất cần nghìn dặm, Xích Viêm ngàn năm bất diệt, âm linh quỷ vật ngàn năm không dám vào.

Bất quá, vô luận là hoàn cảnh gì, chắc chắn sẽ có tu sĩ tồn tại.

Nơi này có rất nhiều tu sĩ tu tập hỏa pháp, bọn hấn ở đây cảm nhận được Xích Viêm huyền diệu.

Triệu Phụ Vân còn có một ý nghĩ, chính là muốn ở chỗ

này tể luyện một chút Xích Viêm Thần Đăng của mình.

Trên Xích Viêm Thần Đăng có một con Kim Ô thần điều.

Đương nhiên Kim Ô thần điều đến từ chỗ sâu trong thần hồn của hắn, nếu không nói kỹ, cũng có thể nói là hoá sinh, cũng có thể nói Kim Ô thần điều kia kỳ thật chính là hắn.

Hắn muốn tìm tới Linh Diễm cho ăn.

Hắn cảm giác Linh Diễm có thể làm cho Kim Ô thần điều lớn mạnh, có thể làm cho Xích Viêm Thần Đăng uy lực tăng lên.

Đi một đường hướng tây.

Kiến thức phong cảnh một mảnh đại địa hoàn toàn khác biệt.

Thô kệch, bao la, khô héo, khô hạn, đây là đặc điểm của phía tây, hắn nhìn thấy mọi người phóng ngựa chặn thả, đào hang trên mặt đất làm phòng.

Vào bên đêm, nhìn thấy một mảnh hoang nguyên có nhiều đồng lửa.

Một ngày này, hắn ở dưới một sườn đất tránh gió nhóm lửa, nướng thịt ăn.

Một đôi cha con mỗi người cưỡi một con ngựa đi tới.

Trên người một đôi cha con này đều mặc áo da dê, lông

trắng ở bên ngoài, có thể thấy được thật lâu không có tẩy.

Ngựa của bọn hấn là một lớn một nhỏ.

Ngựa nhỏ hiển nhiên không có trưởng thành, là nữ nhi đang cưới, màu đỏ thắm, phụ thân thì cưới một thớt ngựa lớn màu đen, trên ngựa đều treo hành lý.

Bởi vì sắc trời sắp tối, bọn hấn cũng tới dưới sườn đất chỗ Triệu Phụ Vân.

Nơi này nhưng thật ra là địa phương dùng cho tránh gió qua đêm của người qua đường.

Bọn hấn cũng đến chỗ cách Triệu Phụ Vân không xa, gỡ xuống hành lý, trong đó nữ nhi kia thì không ngừng đánh giá Triệu Phụ Vân.

Bởi vì nàng từ trước tới nay chưa từng gặp qua nam tử đẹp mắt như vậy.

Da kia so với nữ nhân đều muốn non, cũng càng trắng, tóc kia sạch sẽ giống như màu đen tơ lụa.

Nàng nhìn ngọc quan trên đầu hấn, nghĩ thầm, tóc mềm mại như vậy, làm sao quấn lại.

Lúc này Triệu Phụ Vân mặc trên người chính là bộ pháp y Ly Sơn Hàm Tú Phong đưa, lộ ra thần bí mà cao quý.

Cho dù hấn hiện tại ngồi đó nướng thịt thỏ ăn, cũng thật là dễ nhìn.

Hắn ngồi đó, ở trong đồng hoang này lộ ra không hợp nhau, giống như một gốc tử sắc hoa thụ nộ hoa chớm nở.

Chỉ ít trong mắt nữ nhi kia là như thế.

Thân Vẫn Chỉ Tiêm tác gia nói

Ta Thân Vẫn Chỉ Tiêm, rốt cục lại bốn ngàn chữ, qua khứ ta từng xem thường chỉ có thể viết bốn ngàn chữ , hiện tại, ta muốn nói, có thể viết bốn ngàn chữ một ngày, cũng là rất lợi hại.

Chương 187 : Áo tím yêu ma

Thấy hoa nở ở ven đường, mỹ lệ kiều diễm, liền sẽ có người muốn quay trở lại, để vào trong bình hoa, lúc nào cũng ngửi, thẳng đến ngày nó khô héo, liền vứt đi, thế là trong lòng hoài niệm, hoa này, ngày đó thật đẹp mắt.

Lòng có hoài niệm, liền sẽ thường đi ven đường, nếu thấy hoa khác, lại quay trở lại, dù sao bình hoa trong nhà đã trống, trong nhà ít một chút trang trí, cho nên lúc nào cũng hái hoa.

Mà có ít người, thì sẽ đem tận gốc hoa cùng đào lên, cắm vào vườn của mình, từ đây một người độc thưởng, một đời người có một gốc liền đủ.

Có ít người thì muốn cắm đầy đình viện của mình.

Cổ Na chưa bao giờ thấy qua nam tử đẹp mắt như Triệu Phụ Vân, nhìn thấy Triệu Phụ Vân ở nơi đó nường thit thỏ, nàng vừa đi vừa về xoay xoay, nói: “Ca ca, ta có thể mượn hộp quẹt sao?”

Hán tử kia kinh ngạc thanh âm của nữ nhi mình thế mà biến nhu hòa, còn có lễ phép.

Triệu Phụ Vân nhìn thiếu nữ cầm một cây củi đứng bên cạnh này, hần không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu.

Thiếu nữ mừng rỡ đến bên người Triệu Phụ Vân, ngồi

xỏm xuống, đem mình gối để vào đống lửa trước mặt Triệu Phụ Vân.

Thịt thỏ tiêu hương phiêu lên, có dầu từ trong thịt bốc lên.

Thiếu nữ nghiêng đầu nhìn bên mặt Triệu Phụ Vân, lại nhìn một chút thịt thỏ trên tay hắn, lập tức tìm tới cơ hội mở miệng.

“Ca ca, người không có gia vị cùng muối ăn sao? Nên thả những thứ này, bằng không tí không thể ăn.” Thiếu nữ nói.

Triệu Phụ Vân nhìn một chút nàng, thiếu nữ này ghim một đôi bím tóc lại thô vừa đen vừa dài, rủ xuống trước ngực.

Nàng ngũ quan lập thể mà thâm thúy, nhìn kỹ con người của nàng, đúng là mang theo một tia màu lam, rất có cảm giác yêu dị.

Nếu muốn nói nàng xinh đẹp, so ra tự nhiên kém Tuân Lan Nhân, so với Hoàng Diệu Hoa cùng Thuần Vu Nhận đều còn kém một bậc, nhưng lại có một cổ vận vị khác, khi Triệu Phụ Vân nhìn nàng, nàng một chút cũng không mắc cỡ đón ánh mắt của Triệu Phụ Vân.

Nhưng Triệu Phụ Vân chưa có trả lời nàng, bởi vì hắn không có những gia vị này, nướng chút thịt thỏ cũng chỉ là đột nhiên cảm thấy muốn ăn chút gì, không phải đói bụng, mà là đột nhiên thấy ở hoang dã mênh mông, bầu trời phồn tinh, đêm tịch mà bát ngát, một mình một

người ngồi ở đây, nhóm một đồng lửa, nướng một con thỏ, cảm giác kia cũng rất tốt.

Hắn tìm chính là một loại cảm giác kia, đã vì ăn, cũng không phải vì ăn.

Rất nhiều người tu hành cảm thấy hắn là chặt đứt thất tình lục dục, bởi vì, tu hành vốn là quá trình để tình dục càng lúc càng mờ nhạt.

Triệu Phụ Vân cũng cảm thấy như vậy, nhưng lại không tán đồng sẽ biến mất.

Chặt đứt thất tình, mẫn diệt lục dục, vậy liền có thể gọi là đạo hóa.

Ân tình vắng lai giữa các tu sĩ, đồng dạng rất tập nập.

Đối với đan dược, công pháp truy cầu, đồng dạng chăm chỉ không ngừng.

Đối với một chút tạo hóa cơ duyên, đó cũng là chiến đấu đẫm máu.

Cho nên có người nói, hồng trần chưa hề đi xa, hồng trần ngay ở trong lòng mọi người, người dù ở trong núi, lại không phải gần với đạo, cũng không phải là tiên nhân.

“Ca ca, ngươi là không có gia vị sao?” Thiếu nữ tiếp tục hỏi.

Không đợi Triệu Phụ Vân gật đầu, nàng đã nhảy đứng

dậy, đi tới bao khóa của mình, từ trong đó tìm ra một cái bình nhỏ, nam tử trung niên kia nhìn một màn này, muốn nói lại thôi, thiếu nữ lại không để lại dấu vết trùng trùng mắt, trở lại bên người Triệu Phụ Vân, lần nữa ngồi xuống.

“Ca ca, ta giúp người vẩy lên gia vị, đây là chính ta điều phối, ăn khá tốt.”

Thiếu nữ nói chuyện, không đợi Triệu Phụ Vân trả lời, nàng đã đưa tay đi lấy gậy gỗ trên tay Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân cũng không có cự tuyệt, khi nàng đi lấy gậy gỗ, thừa cơ sờ lấy tay Triệu Phụ Vân.

Lại nhìn mặt của Triệu Phụ Vân, thấy dáng vẻ Triệu Phụ Vân không có phản ứng gì, không khỏi cười nói: “Ca ca, da của người thật tốt.”

Sau khi trên tay Triệu Phụ Vân không có đồ vật, lại bên cạnh đánh giá đối phương, nói: “Hoang dã mênh mông này, trước không có thôn, sau không có cửa hàng, các người là muốn đi nơi nào?”

“Ca ca, người lại là muốn đi nơi nào?” Thiếu nữ nói.

“Ta nghe nói một mảnh hoang nguyên này phong cảnh rất tốt, cho nên liền tới đây xem.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nói như vậy, ca ca không phải người lân cận rồi.” Thiếu nữ truy vấn, mặt mũi tràn đầy hiếu kì, trên tay còn phủ xuống đồ gia vị thay Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân lại là hơi nhú mày, nói: “Người tựa như là

đang đề ra nghi vấn ta, phải không?”

Hỏa diễm chiếu trên mặt thiếu nữ, để mặt của nàng xem ra đỏ bừng, nàng vội vàng nói: “Không có nha, ta chỉ là hiếu kì, địa phương gì mới có thể sinh ra nhân vật như ca ca.”

Triệu Phụ Vân cười cười không có trả lời tra hỏi này, mà là hỏi sự tình một mảnh hoang nguyên này.

Thiếu nữ cũng vui vẻ hướng Triệu Phụ Vân giới thiệu.

Một mảnh hoang nguyên này, vốn là bị Vô Gian Quỷ Vực quỷ quái chiếm cứ, nghe nói năm đó nơi này mười dặm một xã, trăm dặm một miếu, quỷ chúng chi chít, hình thành một quốc gia khổng lồ.

Mà đại quân Đại Chu Quốc chinh phạt đến nơi đây, cơ hồ cất bước khó khăn, chết rất nhiều Xích Viêm đạo binh, Xích Viêm hỏa diễm đốt cháy mọi thứ trên đường đi qua, lúc này mới đem quỷ quái trên một mảnh đại địa này xua đuổi đến địa phương xa phía tây.

Cuối cùng, tại một chỗ xa phía tây quyết chiến, trận chiến kia là Đại Chu Quốc thắng, nhưng ở đó cũng đốt ra cát vàng phạm vi ngàn dặm, dẫn ra địa hỏa, gần như ngàn năm bất diệt.

Mà một vùng này mặc dù cũng từng bị hỏa thiêu, nhưng cũng không có thiêu đến nghiêm trọng như vậy, cho nên cũng không bị đốt thành đất cát.

Bất quá, bởi vì năm đó một vùng này từng là nơi Vô

Gian Quỷ Vực chiếm cứ, cho nên thường sẽ có quỷ quái các nơi đến đây tầm bảo tìm cơ duyên.

“Vậy các người định đi đâu?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Trả lời hẳn lại là nam tử trung niên kia, nói nhiều như vậy, Triệu Phụ Vân liền cũng mời đối phương tới cùng ngồi, dù sao thiếu nữ nói là đến mượn lửa, đặt móng ngồi xuống liền không đi, bên kia cũng không tiếp tục nhóm lửa.

“Tổ tiên nhà ta là chưởng cờ tiểu giáo đi theo Đại Tế Tửu chinh phạt nơi đây, bởi vì bị thương, liền bị lưu lại nơi này, đầu tiên là dưỡng thương, sau đó liền ở đây安家, triều đình đem chúng ta quy về quân hộ, có quyền lực tuần sát một mảnh hoang nguyên này, tự chủ giáo sát quỷ quái tà dị.”

“Mà lại, gần trăm năm nay, cũng không biết vì sao, quỷ quái tà dị trên toàn bộ hoang nguyên, đúng là càng ngày càng nhiều.” Nam tử nói.

Triệu Phụ Vân lại hỏi tên nam tử này là Cổ Lực, thiếu nữ gọi Cổ Na.

“Có loại sự tình này?” Triệu Phụ Vân vậy mà không biết, nhưng người địa phương lâu dài chú ý nơi này, tự nhiên sẽ biết.

“Nghe nói, Vô Gian Quỷ Vực đã từng có xã miếu trên mặt đất một vùng này, nhưng nơi chân chính sinh hoạt thật ra là trong lòng đất. Đại quân một đường chinh phạt, tự nhiên là cùng lúc thiêu hủy trên mặt đất cùng dưới

mặt đất, thế nhưng khó tránh khỏi sẽ có bỏ sót lòng đất, đây cũng là một trong những nguyên nhân tổ tiên những người như chúng ta bị lưu lại.” Cổ Lực nói.

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương chau mày, mặt mũi tràn đầy dáng vẻ tang thương, không khỏi kỳ quái, nữ nhi của hắn sao có thể sinh động như vậy.

“Nói như vậy, các người là đang tuần tra ban đêm?”
Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, ca ca, gần nhất vùng này của chúng ta xuất hiện một yêu ma danh xưng Ngọc Diện Lang Quân, đã hại mấy hộ nhân gia, nghe nói hắn thường thường câu dẫn nữ hài, đùa bỡn tình cảm, sau đó làm cho đối phương ngoan ngoãn dâng lên tâm can.” Thiếu nữ ánh mắt sáng rực nhìn Triệu Phụ Vân, giống như muốn từ trên mặt Triệu Phụ Vân nhìn ra tới thứ gì.

“A, thế mà lại có dạng này yêu ma, hắn trước khi hại người, còn muốn cho đối phương yêu hắn sao?” Triệu Phụ Vân tò mò hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói yêu ma kia cực kỳ đẹp, càng thích mặc áo tím.” Thiếu nữ Cổ Na vừa dứt lời, Triệu Phụ Vân liền biết nàng đem mình cho là yêu ma kia.

Trong mắt hắn xuất hiện một chút cười bất đắc dĩ, nhưng một chút cười bất đắc dĩ này, xem ở trong mắt đối phương lại là một loại hương vị khác.

Một người suy nghĩ khác biệt, sau khi nhìn cùng một sự vật sinh ra ý nghĩ cũng liền khác biệt.

Trong lòng Triệu Phụ Vân cảm thấy bất đắc dĩ, lại có một tia buồn cười, nguyên bản một bộ quần áo kia đã bẩn cũ, cho nên thay đổi một thân pháp y Ly Sơn Hàm Tú Phong tặng, lại bị xem như yêu ma.

Mà đối phương có chút ý nghĩ vào trước là chủ, cảm thấy Triệu Phụ Vân là yêu ma, cho nên sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân cười, cảm thấy hấn cười là vì bị vạch trần loại cười thừa nhận kia.

Lại thêm trước đó Triệu Phụ Vân nường thịt không thả gia vị, từ nơi khác đến, nghe ngóng tình huống nơi đây, để bọn họ hình thành phán đoán hiện tại.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến vẫn là giải thích một chút, thế nhưng không đợi hấn nói chuyện, một áng lửa liền dâng lên.

Đó là đồng lửa trước mặt hấn bị đối diện Cổ Lực cho lật lên.

Cổ Lực vừa mới còn là một bộ dáng vẻ trung thực mà tang thương, hiện tại thời khắc này, trong hai mắt chớp động lên lại là dũng mãnh.

Hỏa diễm là theo tay hấn mà lật lên, trên tay hấn chẳng biết lúc nào đã nắm lên một cây củi khô thiêu đốt, bốc lên, đâm về phía hai mắt Triệu Phụ Vân.

Đây đã là công kích, lại là che đậy hai mắt Triệu Phụ Vân, bởi vì cách Triệu Phụ Vân càng gần hơn Cổ Na đã xuất thủ.

Một vòng xán lạn đao quang, kéo theo ánh lửa, cùng ánh lửa hoà lẫn, phản đăm về phía yết hầu Triệu Phụ Vân.

Nếu Triệu Phụ Vân bị đăm trúng, yết hầu nhất định sẽ bị mở một cái lỗ hồng lớn, về phần đầu có thể rớt xuống hay không, không biết, chí ít nửa bên yết hầu rớt vào gió.

Cả người Triệu Phụ Vân lùi về sau, đồng thời chân đạp đất, cả người liên tung bay lên, bó đuốc trên tay Cổ Lực kia lại không bởi vì lực tấn cùng tay không đủ dài mà dừng lại, cả người hấn lại cũng đánh về phía Triệu Phụ Vân, người như một con mãnh hổ bổ nhào.

Thề phải đem yêu ma Triệu Phụ Vân từ không trung đập xuống, mà ngọn lửa kia cũng giống như bị hấp dẫn, bị bó đuốc dẫn hướng trên không, hình thành một mảnh lưu hỏa từ dưới lên trên, như theo gió cuốn lên cuốn về phía Triệu Phụ Vân.

Ánh lửa trong tay Cổ Lực, vung ra một áng lửa, che đậy lấy con mắt Triệu Phụ Vân, để hấn không cách nào nhìn địa phương hắc ám khác.

Mà ở bên cạnh Triệu Phụ Vân, thiếu nữ Cổ Na tay cầm song đao.

Song Đao này là một dài một ngắn, dài cũng là thân đao hẹp dài, hiển nhiên không lấy trọng lượng tăng trưởng, ngắn thì dài như chủy thủ, nàng cầm trên tay, một điểm khí tức trên thân cũng không lộ, trường đao trong tay

mang theo một vòng đao quang, vạch tới dưới sườn Triệu Phụ Vân trên không trung.

Trong lòng Triệu Phụ Vân là thật bất đắc dĩ, hắn không nghĩ hạ trọng thủ, nhưng một đôi cha con này xác thực phối hợp rất tốt.

Mà lại, hắn còn cảm nhận được thăm dò trong bóng tối.

Cho nên thân hình hắn ở không trung như cá lặn qua lặn lại, tránh đi đao quang cùng hỏa diễm.

Đồng thời, hai người Cổ Lực cùng Cổ Na lập tức cảm thấy một cỗ vòng xoáy loạn lưu lực lượng, đem bọn hắn quẩn đẩy ra, đây là cảm năng pháp ứng dụng.

Thân thể Triệu Phụ Vân thì đang nhanh chóng biến mất trong bóng tối, giống như cá chui vào nước sâu.

Hai cha con rơi xuống đất đề phòng trong bóng tối, tìm kiếm lấy Triệu Phụ Vân, cũng không có tìm tới.

Cổ Lực thì nói: “Để người khoe khoang, trước đó thương lượng xong, nếu như tìm tới thứ này, chúng ta trước không được động thủ, sẽ tụ hợp những người khác cùng nhau săn bắn, lần này tốt, bị người cho kinh lấy, lần sau muốn tìm đến liền càng khó.”

“Ta không nghĩ tới, yêu ma này giao hoạt trơn trượt như thế.” Cổ Na vừa nói, vừa trở lại cạnh đồng lửa kia, một lần nữa hướng bên trong thêm củi, sau đó nàng lại nhặt lên thịt thỏ còn chưa ăn miệng cắn một cái, không thèm để ý chút nào ngồi ở đó bắt đầu ăn.

Vừa ăn, vừa nói.

“Đừng nói, yêu ma này thật sự nhìn rất đẹp, trên thân cũng không có vị tanh tươi của yêu ma.” Cổ Na nói.

Cổ Lực cũng tới bên cạnh ngồi xuống, sau đó ở nơi Triệu Phụ Vân ngồi qua người lại người, nói: “Xác thực không có, khó trách nhiều người như vậy cũng không tìm tới nó.”

Hai cha con ngồi ở đó, đem thịt thỏ Triệu Phụ Vân lưu lại chia ăn, lại lấy ra nước cùng rượu mình mang theo.

Cũng không nói thêm gì, chỉ cúi đầu ăn.

Đột nhiên, động tác nhai ăn trong mồm hai người đều ngừng lại, bởi vì bọn họ nhìn thấy trong bóng tối, có một người chậm rãi đi tới.

Người này một thân áo tím, đầu đội luân cân, mặt như ngọc, tuấn lãng bất phàm, trên tay hắn nắm một con ngựa, giống như lữ nhân từ nơi xa bị ánh lửa hấp dẫn tới.

Tại trên ngựa có hành lý, còn mang theo một thanh kiếm, cực giống loại sĩ tử du lịch kia.

“Tiểu sinh hữu lễ, tiểu sinh mới tới hoang nguyên, lạc mất phương hướng, vừa rồi tại nơi xa thấy ở đây có ánh lửa phun trào, mừng rỡ vạn phần, có thể cho tiểu sinh tạm nghỉ ở đây hay không.”

Khi đối phương nói chuyện, âm sắc cũng cực giống loại khí tức quý công tử ở trong thâm trạch.

Cổ Na không khỏi liếc mắt nhìn phụ thân mình, mà nàng phát hiện phụ thân mình, hai mắt nhìn chăm chăm đối phương, chuyển đều không chuyển một chút, nàng lập tức minh bạch vì sao phụ thân như vậy.

Bởi vì khi lâm đại địch, tuyệt đối không thể phân tâm đi nhìn nơi khác.

Trong lòng nàng dâng lên hai chữ —— yêu ma.

Nếu như đây mới là Ngọc Diện Lang Quân, là yêu ma hại mấy nhà quân hộ, như vậy người trước đó đây?

Là oan uổng, vẫn là yêu ma vốn có hai.

Nếu như có hai yêu ma?

Nghĩ tới đây, tâm nàng đã chìm xuống.

“Na oa, nhớ kỹ chạy hướng Ngọc Tuyền đồn.” Ý từ trong lời Cổ Lực, nàng rất rõ ràng, là để nàng nếu không địch lại liền trốn về Ngọc Tuyền đồn.

Ngọc Tuyền đồn là một nơi cách nơi này gần nhất, nơi đó quân hộ cũng ở năm đó chinh phạt lưu lại nơi đây, ước chừng có ba mươi hộ, bởi vì trong làng có một dòng thanh tuyền mà đặt tên.

Cổ Na không nói gì, nàng nhìn áo tím yêu ma này, trong lòng nàng so sánh người này cùng người mặc áo tím

mà nàng gặp trước đó, nàng cảm thấy khí tức người trước đó càng thêm thanh đậm, có thể bởi vì cảm giác thiên vị, nàng cảm thấy người này mang theo một loại tận lực.

“Thế nào, không tiện sao? Tiểu sinh chỉ là muốn mượn lửa thôi.” Áo tím thư sinh kia nói.

“Đương nhiên có thể.” Cổ Na mở miệng, cũng vừa cười vừa nói: “Không bằng, người ngồi cùng chúng ta ở đây đi.”

Áo tím thư sinh kia vui vẻ đáp ứng.

Cổ Na thì giống như bị hấn hấp dẫn, nói: “Người đói sao? Ta có lương khô, còn có rượu tự nấu, người uống một ngụm đi, ủ ấm thân thể, miễn cho gió đêm xâm thể, ngày mai sẽ sinh bệnh.”

Nàng nói xong, đưa tới bầu rượu cầm trong tay.

Đây là rượu thêm thuốc, người uống có thể khôi phục khí lực cùng tinh thần, mà yêu ma uống, thì có hại lớn.

Áo tím thư sinh kia cười tiếp nhận, đang đưa bầu rượu, sau đó ngửi ngửi, nói: “Thơm quá a.”

“Đúng vậy a, rất thơm.” Cổ Na nói.

Cổ Lực ở bên cạnh không có lên tiếng, hơi cúi đầu, nhưng thân thể của hắn lại giống như một con báo bất cứ lúc nào cũng sẽ vồ ra.

“Bất quá, ta không thích uống rượu, ta càng thích uống máu.” Áo tím thư sinh mở miệng cười nói, lúc nói chuyện, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt Cổ Na, cuối cùng rơi trên cổ nàng.

Cổ Na chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, giống như có rắn bò đến cổ áo của mình.

Một cảm giác lãnh lẽo lan tràn từ trên sống lưng, ót nàng run lên.

Đây là một yêu ma cường đại, sợ hãi từ xương đuôi dâng lên đến ót, lan tràn đến trên mặt, cả người nàng đều như muốn chết lặng.

Chương 188 : Ánh đèn

Khi bọn hắn nhìn đến áo tím yêu ma này, trong lòng đã sinh hàn ý, đó là một loại linh giác chỉ thị, là cảm giác nguy hiểm mà bọn hắn dưỡng thành trên một mảnh hoang nguyên này.

Hiển nhiên, áo tím yêu ma này cũng không có quá nhiều ẩn giấu, đại khái là áo tím yêu ma này biết hai người là ai.

Cha con Cổ Lực, Cổ Na cảm thấy, khả năng hắn đã từ một nơi bí mật gần đây thăm dò thật lâu.

Hỏa diễm trên đồng lửa giữa hai người và yêu ma đang tới lại không có lý do, khí tức vô hình đem hỏa diễm đè xuống, hỏa diễm cấp tốc tới xuống, một phương thiên địa này nguyên bản coi như sáng sủa nhanh chóng tới xuống.

Âm lãnh nhanh chóng sinh sôi lan tràn, lửa trước mặt ở thời khắc này đều biến yêu dị.

Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ vang lên,

Sóng âm như đem âm lãnh u ám này đánh vỡ, nguyên bản tới xuống hỏa diễm lại khôi phục, trên người Cổ Lực kia có hư ảnh mãnh hổ xuất hiện, cùng Cổ Lực nhào về phía áo tím yêu ma.

Cổ Lực phác sát như hổ phác, lửa trên mặt đất cùng theo phun trào, quán quanh thân thể của hắn, có gió nổi

lên.

Gió trợ thế lửa, so với trước đó khi tập kích Triệu Phụ Vân tăng thêm ba phần uy thế, bởi vì hắn đang liều mạng.

Mà Cổ Na ở trong tiếng rống kia, thân thể cấp tốc một lần nữa nắm giữ, cổ cảm giác băng lãnh chết lặng kia nhanh chóng biến mất.

Tay nàng đã bắt lên đao của mình, thân thể nhảy lên, đao trong tay xẹt qua một vòng hỏa diễm, lưỡi đao nháy mắt bôi một tầng màu đỏ.

Đao pháp của nàng diễn biến từ đao pháp trong quân, gọn gàng, đao đao muốn mạng, lại dung hợp chủng loại linh động kỳ quỷ của giang hồ chém giết.

Đao của nàng nhanh, thân pháp nhẹ nhàng, nhảy vọt như một con báo cái, đao trong tay càng là tẩu thiên phong, giấu ở sau lưng phụ thân của nàng.

Trong điện quang hỏa thạch, áo tím yêu ma kia lại hóa thành bóng mờ nhảy lùi về sau, giống như đánh vỡ hắc ám màn sân khấu, biến mất trong bóng tối, không chỉ có Cổ Lực vô huyệt, một đao giấu giếm của Cổ Na cũng vô dụng.

“Ha ha!”

Một tiếng cười khế vang lên trong tai hai người, hắc ám dâng lên bốn phía, trong bóng tối như có vô số người đi tới, như có hình như vô hình.

Ánh lửa thể mà không cách nào đâm rách những hắc ám này, tùy theo ánh lửa cấp tốc dập tắt.

Ánh lửa bị đè ép, từ xa nhìn lại, một đồng lửa này giống như hoàng bạch cầu để dưới đất.

“Đi!” Cổ Lực nhào vào hắc ám, mà lại trong tay hắn cũng rút ra một cây đao.

Kia là một thanh đao gãy, thân đao tràn đầy huyết sắc vết rỉ, thuộc về tổ truyền đao.

Lúc này bị pháp lực thôi động, vung trong bóng đêm, xuất hiện một vòng ánh đao màu đỏ, giống như bỏ ra một tầng tấm màn đen, hai cha con lao vào.

Khi bọn hắn phát hiện mình căn bản là không cách nào đụng chạm đến yêu ma kia, tâm tư chiến đấu cuối cùng đã không có.

Tuần liệt hoang nguyên qua nhiều năm như vậy, gặp phải nguy hiểm cũng không ít, có đôi khi càng là hiểm tượng hoàn sinh, mà lần này cho bọn hắn áp lực lớn nhất.

Bọn hắn xông vào hắc ám, lại giống như xông vào trong nước, chỉ cảm thấy hắc ám giống như âm lãnh nước, bao vây lấy mình, có hàn ý chui vào quần áo, càng như muốn muốn chui vào lỗ chân lông.

“Cô nương mới vừa rồi còn mời ta ngồi chung, còn đưa ta rượu ngon, vì sao lúc này lại rời ta đi?” Trong bóng tối

truyền đến thanh âm áo tím yêu ma kia, trong thanh âm tràn ngập oán trách cùng tiếc nuối.

Điều này khiến trong lòng Cổ Na sinh ra một tia không đành lòng.

“Cô nương, ta xa xa gặp người, liền sinh lòng ái mộ, người lại mời ta sưởi ấm, để trong lòng ta lửa nóng, có thể cùng với tiểu sinh chung phở đêm xuân hay không.”

Cổ Na nghe thở lộ ngay thẳng như vậy, vốn hẳn nên nổi giận, thế nhưng trong lòng nàng lại sinh ra khát vọng, nghĩ đến có thể cùng yêu ma thần bí tuần lảng xuân tiêu một khắc, chết cũng đáng.

Bước chân nàng không khỏi chậm lại, đúng lúc này, Cổ Lực bên cạnh phát ra một tiếng gầm nhẹ, trong tiếng gầm nhẹ của hắn, Cổ Na thanh tỉnh không ít, nghĩ đến ý nghĩ của mình, không khỏi hoảng hốt mặt nóng lên.

Thanh âm của Cổ Lực bên cạnh có chút khàn khàn nói: “Na oa ngăn chặn lỗ tai của mình, không muốn nghe những ô ngôn uế ngữ này.”

Cổ Na giật xuống hai miếng vải nhét vào lỗ tai của mình.

“Làm sao lại ô ngôn uế ngữ đây, nhân tộc các người không phải có người nói qua sao? Hoa nở bẻ được thì nên bẻ ngay, tiểu sinh là người yêu hoa, trên đường gặp kiều hoa, nhẹ nhàng hái, chẳng phải là nhân chi thường tình sao? Cô nương, người chớ đi, lại nghe tiểu sinh một lời.”

Lời nói của áo tím yêu ma trong bóng tối kia như thuận hắc ám, trực tiếp thông qua con mắt nàng truyền vào đáy lòng của nàng.

Trong bóng tối, nàng phảng phất nhìn thấy khuôn mặt tuần lãng của áo tím yêu ma đang hiển hiện.

“Na oa, tập trung ý chí của mình, chịu đựng.” Cổ Lực lớn tiếng nói.

Thế nhưng Cổ Na lại cảm giác đến ý chí của mình muốn bị phá vỡ.

Nàng cũng là Trúc Cơ tu sĩ, lấy Kim Sát Trúc Cơ, được đến ‘sắc bén’ pháp tính, nhiều năm tu tập đao thuật, càng là được ‘cứng cỏi’ pháp tính, cứng cỏi này không chỉ có để nhục thể của nàng càng thêm cứng cỏi, còn để tâm chí của nàng không dễ dàng bị mê hoặc.

Lại bởi vì tổ tiên là chưởng cờ tiểu giáo bên người Đại Tế Tửu, tự nhiên còn có phương pháp tu hành ngự hỏa.

Thông qua tu hành, nàng càng là nắm giữ ‘ngự hỏa’ thuật, mặc dù ngự hỏa thuật tương đối thô thiển, nhưng hợp lấy đao thuật của nàng, lại có thể để đao của nàng thêm pháp tính hỏa diễm, trúng đao âm hồn quỷ mị, sẽ nhận càng nặng tổn thương.

Mà phụ thân nàng tu hành lại là một môn Luyện Hồn Pháp.

Pháp này có thể được xưng là Tả Đạo Pháp, bởi vì bản thân tu hành thiên phú cũng không cao, hợp chính là

một con mảnh hổ Hồn Sát, có năng lực nô dịch quỷ hồn, lại thêm bản mệnh pháp thuật hổ gầm, có chấn nhiếp diệu dụng.

Cho nên hấn mới có thể thông qua gầm nhẹ tỉnh lại muốn lâm vào mê hoặc Cổ Na, chỉ là hổ gầm của hấn, đã có thể tỉnh lại, đương nhiên cũng có nhất định tổn thương, chính hấn dùng nhiều, yết hầu cũng không chịu đựng nổi.

“Cha, ta chỉ sợ muốn không được.” Cổ Na thống khổ nói.

Trong bóng tối, nàng nghe tới vô số trùng điệp thanh âm đang gọi tên của nàng, đang gọi: “Cô nương, chớ đi, ta yêu ngươi.”

Tâm nàng đang xao động, phảng phất nữ tử lâm vào bể tình, lúc này vô luận người khác nói gì, nàng chỉ muốn cùng người mình yêu mến song túc song phi, chỉ nghĩ cùng người yêu đi tới một nơi không có người quen biết, từ đây vĩnh viễn sinh hoạt chung.

Trong lòng nàng sinh sôi loại ý nghĩ này, chậm rãi đem lý trí của nàng bao phủ.

Thanh âm kia, ý những lời kia, giống như khuấy động trong bóng đêm, theo gió chui vào đáy lòng nàng.

Cổ Lực ngay từ đầu không biết vì sao mình không trúng loại pháp thuật này, nhưng không bao lâu hấn liền nghĩ thông, đại khái là yêu ma kia nghĩ ở trước mặt mình, mê hoặc đi nữ nhi của mình, đại khái còn nghĩ, ở phụ cận

mình, đem nữ nhi mình làm bản.

Đến lúc đó, mình bị vây ở trong một vùng tăm tối này, tìm không thấy người, lại khẳng định là có thể nghe tới thanh âm.

Lòng hấn đang rỉ máu, nghĩ đến chuyện muốn phát sinh, cho dù lấy tâm chí cứng cỏi của hấn, cũng có xung động muốn khóc, một phụ thân, không cách nào bảo hộ nữ nhi của mình, còn biết chuyện sẽ phát sinh ở trên người nữ nhi của mình, thế nhưng hấn chính là bất lực, đây là bực nào thống khổ.

Hấn bất lực, chỉ có thể tuyệt vọng chạy về phía trước, khích lệ nữ nhi.

Đột nhiên, trong mắt hấn phản phát nhìn thấy một điểm ánh lửa.

Từ sau khi hấn mang theo nữ nhi xông vào bóng tối, trong mắt chỉ nhìn thấy thuần túy đen, cả ngôi sao trên trời đều không nhìn thấy, mặc dù dưới chân vẫn là một đường chạy về phía trước, nhưng hấn lại căn bản không biết mình đến cùng chạy bao xa, cũng không biết cụ thể chạy tới nơi nào.

“Na oa, kiên trì một chút nữa, phía trước có ánh lửa.” Cổ Lực trong sự tuyệt vọng sinh ra một chút hi vọng.

Mà Cổ Na sau khi nghe thấy lời nói như thế, trong ánh mắt cũng hiện một tia thanh minh, nàng ngẩng đầu nhìn, quả nhiên nơi xa có một chút ánh sáng, nhưng một điểm ánh lửa kia thật xa.

Nàng không biết mình có thể kiên trì đến hay không, tối một điểm ánh lửa trong bóng, giống như ngôi sao trong bầu trời, chiếu đến tia sáng yếu ớt, nhưng lại là màu sắc duy nhất giữa hắc ám thiên địa.

Dưới chân bọn họ một chân thâm một chân thiện, điều này khiến Cổ Lực biết rằng có lẽ mình vẫn đi trên mặt đất.

Nơi xa xa một điểm ánh lửa kia vì bọn họ chỉ dẫn phương hướng.

Mà kêu gọi trong bóng tối vẫn y nguyên tồn tại, nhưng hai mắt Cổ Na chỉ cần nhìn chằm chằm một điểm ánh lửa lấp lóe kia, sẽ đưa tâm linh muốn bị chìm ngập của nàng cho tỉnh lại.

Chậm rãi, như tới gần ánh đèn, nhưng lại giống như không có tới gần.

Nàng mệt mỏi, mệt mỏi vì chạy trong hắc ám, nàng từng vì truy đuổi một con quỷ mà truy ba ngày ba đêm cũng không có cảm thấy mệt mỏi, thế nhưng mới chạy một hồi trong hắc ám này, nàng liền có một loại cảm giác lực bất tòng tâm.

Trong lòng nàng có cảm giác mình khó mà chạy đến chỗ ánh lửa kia.

“Chịu đựng, Na oa, người có thể.” Bên cạnh truyền đến thanh âm của Cổ Lực, cho nàng một tia lực lượng, nàng cũng nghe ra cha mình thở dốc, phụ thân cũng mệt mỏi.

Ánh đèn nơi xa, tựa hồ lấp lóe mấy lần, sáng tỏ mấy phần.

Chậm rãi, càng ngày càng gần, một điểm ánh lửa kia cũng càng ngày càng rõ ràng.

Nàng rút cục thấy rõ ràng, nguyên lai đây chẳng qua là một ngọn đèn mà thôi, một ngọn đèn bày ở bên cạnh một tảng đá, trên thân đèn quấn quanh lấy hoa văn như dây leo, lộ ra vô cùng thần bí.

Ở bên cạnh đèn, có một người ngồi ở đó mượn ánh đèn đọc sách.

Người kia, một thân áo tím, đầu đội thanh ngọc quan, một đầu tóc đen từ gáy rủ xuống trước ngực.

Hắn giống như căn bản không biết có người tới gần, giống như căn bản không nghe tới tiếng bước chân chạy lại gần của hai người.

Hai cha con đương nhiên nhận ra người này, đây chính là người xứ khác bị bọn hắn đánh lén kia, là người trước đó bị bọn hắn xem như áo tím yêu ma.

Cổ Lực bịch một tiếng quỳ trên đất, thờ hào hể, vội vàng nói: “Xin thứ cho tại hạ có mắt không trông, đem tiên trưởng xem như yêu ma, còn mời tiên trưởng cứu tính mệnh cha con ta.”

Cổ Na cơ hồ hư thoát té nhào xuống bên ngoài Triệu Phụ Vân hơn mười bước, nơi đó giống như ở biên giới

ánh đèn.

Chẳng biết tại sao, rõ ràng đèn diêm này cũng không sáng sủa, thế nhưng bọn hắc ở phía xa lại có thể nhìn thấy một tuyến chiếu sáng, mà tới gần, ngược lại cảm thấy, ánh đèn này yếu ớt.

Cổ Lực đem nữ nhi mình kéo gần một chút, quay đầu nhìn hắc ám, chỉ cảm thấy hắc ám như mực.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn đối phương, lại nhìn về phía hắc ám, cũng không nói lời nào.

Trước đó hắc liền không nói nhiều.

Trong lòng Cổ Lực hồi hộp, hắc rất lo lắng đối phương không nguyện ý cứu mình bởi vì yêu ma trong hắc ám cường đại, cũng sợ bị ghi hận trong lòng vì hành vi mạo phạm trước đó của hắc.

Cổ Na đi tới trong ngọn đèn, nhìn đèn diêm kia, lại cảm thấy vốn trong lòng đắm chìm hắc ám, nghĩ muốn trở về trong bóng tối kia, ở trong đèn diêm nhanh chóng tiêu tán.

“Ca ca, trước đó có nhiều mạo phạm, mời ca ca thi pháp, diệt sát yêu ma kia.” Cổ Na suy yếu nói.

Triệu Phụ Vân lại bật cười nói: “Các người tìm kiếm yêu ma, lại bị yêu ma đuổi theo, bản lãnh này, cũng không đủ.”

“Ca ca lấy ánh đèn tiếp dẫn chúng ta thoát ly hắc ám

khốn cảnh, nghĩ đến đã sớm biết yêu ma kia ngay tại phụ cận, nếu ca ca nguyện ý, ta nguyện ý hầu hạ bên cạnh khi ca ca du lịch một mảnh hoang nguyên này, lấy báo ca ca ân cứu mạng, còn nguyện ý vì ca ca sinh hạ hài nhi, để ta tới nuôi dưỡng, không cần ca ca nhọc lòng.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, trong lòng không khỏi sinh ra cảm giác hoang đường, đây không phải hại người sao?

Nghĩ thầm, chẳng lẽ hoang nguyên này nữ tử đều như vậy?

Lúc này, hắc ám kia như thử thăm dò ép về phía ngọn đèn, đèn diễm lay nhẹ, phạm vi chiếu sáng co lại nhỏ một vòng.

Triệu Phụ Vân nhú mày, ngẩng đầu nhìn về trong bóng tối, nói: “Hai người kia, ta bảo vệ, các hạ vì sao còn quyến luyến không đi?”

Hắc ám như mực, quỷ dị rét lạnh.

Yêu ma giấu trong bóng tối, hẳn cần thăm dò một phen, sau đó tìm kiếm được đối phương.

Yêu ma trong bóng tối tựa hồ đối với Triệu Phụ Vân cũng có chút kiêng kị, dù sao ánh đèn của Triệu Phụ Vân tiếp dẫn hai người một đường trốn tới nơi này, hẳn không phải là không có ý đồ che lấp ánh đèn, chỉ là vô luận hẳn làm sao thi pháp, ánh đèn yếu ớt kia lại luôn có thể chiếu vào, soi sáng tới trước mắt của hai người.

Đồng thời, hấn trời sinh tính cẩn thận, khi chưa thể rõ ràng thực lực của đối phương, hấn không nghĩ bại lộ mình, nhưng lại không cam lòng rời đi như vậy.

Sau khi Triệu Phụ Vân tra hỏi, hấn mở miệng nói ra: “Hai người kia mạo phạm người, người cần gì phải cứu bọn họ?”

“Người không biết không tội, mặc dù bọn hấn hoa mắt ù tai, nhưng một mảnh trừ ma chi tâm lại là tốt, hướng chi, ta thân là người, há có thể nhìn thấy người bị yêu ma tai họa mà đứng ngoài quan sát?”

Trong bóng tối không có thanh âm, nhưng hắc ám như mực kia cũng không có thối lui, hai người Cổ Lực cùng Cổ Na ngồi xuống dưới tảng đá, cũng chính là bên cạnh ngọn đèn.

Người cùng tảng đá trong ánh đèn đều có bóng, cái bóng kéo dài.

Chẳng biết lúc nào, đúng là ánh đèn cùng hắc ám bên ngoài hoà vào nhau.

Triệu Phụ Vân phảng phất không có cảm giác, chỉ thấy phía trước một vùng tăm tối kia, mà không chú ý đến những cái bóng lách lách bên cạnh.

Trong bóng tối gió lại nổi lên, gió thổi tới, tựa hồ muốn đem đèn thổi tắt.

Trong lòng hai người Cổ Na cùng Cổ Lực hồi hộp, thế

nhưng khi gió kia thổi đến phụ cận, liền tự nhiên tán.

Đúng lúc này, cái bóng sinh ra từ một mảnh loạn thạch bên cạnh cùng hai người Cổ Lực, Cổ Na đột nhiên giống như sống lại, từ dưới đất lật lên, hóa thành cái bóng cao mấy trượng.

Cái bóng hướng phía dưới nhìn xuống, phẳng phất như Thần Ma.

Mà khi hai người Cổ Na cùng Cổ Lực phát giác được, không khỏi ngẩn đầu, lập tức nhìn thấy bên người đứng thẳng hai cái bóng cự nhân bị kéo thật dài.

Hai người kinh hô một tiếng, chỉ thấy hai cái bóng cự nhân kia, riêng phần mình cầm trong tay đại đao, vung xuống phía dưới.

Rõ ràng chỉ là cái bóng, thế nhưng hai người lại cảm thấy khủng bố sát cơ, âm trầm quỷ dị, khủng bố, trong lòng bọn hắn không khỏi nhảy lên kịch liệt, thế nhưng miệng của bọn hắn lại giống như bị phong bế, liền âm thanh đều không phát ra được, muốn giãy dụa đứng dậy, lại bị loại lực lượng thần bí nào đó cầm cố lại.

Lúc trong lòng bọn họ vạn phần hoảng sợ, ánh đèn bên cạnh lấp lóe, dâng lên quang hoa.

Ánh lửa như kiếm đâm vào bóng tối.

Mà bóng tối kia lại giống như màu đen giấy đột nhiên bị hỏa thiêu, phía trên bóng tối bị thiêu đốt ra một điểm lỗ thủng, lỗ thủng kia nhanh chóng lan tràn ra.

Nguyên bản giống vật sống cái bóng cự nhân nhanh chóng sụp đổ xuống, vẫn là tan thành một mảnh bóng râm, mà ánh đèn vẫn như cũ lẳng lặng thiêu đốt.

Tuy nhiên, hai cha con Cổ Na cùng Cổ Lực, loại giam cầm không hiểu trên người kia theo cái bóng cự nhân tán đi cũng tiêu tán.

Bọn hắn nhìn thấy một lần im ắng đấu pháp.

Bọn hắn biết, thần bí tu sĩ ngoại lai bên người này, đánh lui một lần tiến công của áo tím yêu ma kia.

Trong lòng hơi yên ổn một chút, lại tại lúc này, trong mắt nhìn thấy trong bóng tối phía trước, như có vô số Âm Quỷ từ trong bóng tối leo ra.

Thân Văn Chỉ Tiêm tác gia nói:

Đề cử một quyển sách, ta cảm thấy đọc rất tốt, Cổ Long thế giới lý đích cật qua kiếm khách aka Ăn dưa kiếm khách trong thế giới Cổ Long (古龙世界里的吃瓜剑客).

Chương 189 : Biển cát tìm lửa

Hắc ám kéo dài vô tận, cho con người một loại cảm giác rộng lớn khôn cùng, u ám vạn dặm.

Người bị vây khốn trong đó, tựa như là đảo hoang.

Trong bóng tối, từng người giống như từ trong nước bùn màu đen bò lên, bọn chúng lấy một loại quỷ dị tư thế bò tới trong ánh lửa.

Hai người Cổ Lực cùng Cổ Na không khỏi rụt rụt thân thể, lùi thân thể về phía sau.

Bất quá, bọn họ rất nhanh liền nhìn thấy, đèn diễm trên cây đèn bên người như kim tuyến phun trào, ánh lửa tứ tán, nguyên bản ánh lửa cũng không sáng chói trong tích tắc biến sáng tỏ chói mắt.

Những người như từ trong vũng bùn chui ra ngoài kia xâm nhập trong ngọn lửa, trên thân lập tức xuất hiện từng cái động, là ánh lửa kia thiêu đốt ra, giống như từng khối chấm đỏ.

Cái bóng ở trong ánh sáng nhanh chóng thiêu đốt.

Ngay từ đầu chỉ là một con hai con, nhưng lại nối liền không dứt, hơn nữa còn không ngừng tăng nhiều, hắc ám bóng người tràn vào đến kia giống như nước, phía trước đang thiêu đốt, phía sau đã đề lên, đúng là có thể

đem hỏa diễm thiêu đốt trên thân cái bóng phía trước ép diệt.

Hắc ám này giống như loại quỷ dị thủy triều nào đó cuộn cuộn lấy vọt tới Triệu Phụ Vân.

Cứ việc ánh lửa kia loá mắt, lại như cũ không cách nào xua tan hắc ám.

Triệu Phụ Vân thông qua hỏa diễm cảm thụ được một vùng tăm tối kia.

Hắn có thể cảm thụ pháp tính trong vùng tăm tối: “Âm tính, mê hoặc, huyền hóa, ẩn nấp!”

Lòng của hai người Cổ Lực cùng Cổ Na lại đang chìm xuống.

Đúng lúc này, nghe thấy Triệu Phụ Vân chỉ một ngón tay vào cây đèn bên cạnh, đồng thời trong miệng thì thào: “Xích Viêm sắc lệnh:”

Cùng âm thanh pháp chú, hai mắt Cổ Lực cùng Cổ Na nhìn thấy một mảnh sáng tỏ, cả phiến thiên địa đều như trời sáng.

Bọn họ nhắm mắt lại, những vẫn như cũ cảm giác bên người nóng bỏng, phảng phất nhìn thấy mặt trời dâng lên từ bên cạnh mình, quang mang xuyên thấu qua mí mắt của bọn họ, bọn họ mơ hồ nhìn thấy một con kim sắc tam túc điều bay lên.

“Đốt!”

Khôn cùng hắc ám trong kim hồng quang mang xuyên thủng, hắc ám băng tán, hư không một màu trắng.

Triệu Phụ Vân ngồi đó hai mắt nổi lên hỏa diễm, ở trong nháy mắt này, hắn nhìn thấy một nam tử áo tím nhanh chóng lui lại, mặt của đối phương tựa hồ bị quang mang soi sáng, dưới tuần lãng da mặt lộ ra màu xanh đen.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy hắn một sát na, hắn nhanh chóng thối lui về trong bóng tối, như muốn lại ẩn vào hắc ám, nhưng nếu Triệu Phụ Vân nhìn thấy há lại sẽ dễ dàng buông tha.

Chiếm tiên cơ, liền muốn một kích giết chết, phá pháp giết địch, tiên hạ thủ vi cường, đây là tâm đắc của Triệu Phụ Vân.

Pháp chú bỗng nhiên vừa rồi, xua tan một vùng tăm tối, là vượt quá dự kiến của đối phương, bởi vì sau khi đối phương thăm dò qua, cảm thấy đèn của Triệu Phụ Vân cũng liền như thế, cho nên khi pháp chú của Triệu Phụ Vân xuất hiện, hắn mới vội vàng không kịp chuẩn bị.

Nếu đã chiếm được tiên cơ, liền không nên tùy tiện buông tay.

Trên người hắn dâng lên kim quang, thân thể ở trong kim quang tán đi, giống như có cánh chấn khởi, cả người hắn hóa thành một vệt kim quang phi đâm ra ngoài.

Đây là Kim Ô Thần Quang Độn Pháp của hắn, chỉ nháy

mắt cũng đã cận thân, lại ở trong nháy mắt này, cảm thấy nguy hiểm, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, kim quang lại bay lên.

Ngay tại hần bay lên một sát na, đối phương mở to miệng, phun ra một cơn gió màu xám.

Triệu Phụ Vân bay lên đỉnh đầu, hiển hóa thân hình, đứng trên hư không, ngón tay vạch một cái, một vết kim quang như đao quang rơi xuống.

Đây là Kim Quang Trảm Tà Pháp.

Môn pháp thuật này duy nhất tệ nạn chính là không thể thi pháp ở khoảng cách quá xa.

Kim quang rơi xuống, âm u tối nghĩa trong hư không giống như bị phá, nháy mắt liền rơi trên thân áo tím yêu ma.

Mặt của yêu ma lập tức bị mở ra, mặt hần giống như một tầng cao su lưu hoá rơi xuống, nhanh chóng mất đi sáng bóng, sau đó thiêu đốt.

Yêu ma này thế mà mặc một trương 'da'.

Da hần bị mở ra, chân thân bên trong lại là xanh đen khô héo, nơi bị kim quang xẹt qua, xuất hiện một vết thương, vết thương kia để thân thể hần không ngừng có hắc khí toát ra, giống như cơ thể người chảy máu.

Trên người hần hắc khí cuộn cuộn, che ánh mắt đối phương, bởi vì ánh mắt Triệu Phụ Vân như hỏa diễm,

chỗ nhìn để hắn cảm thấy nóng rực, giống như nóng hổi cái đỉnh đỉnh trên người mình.

Mà lại, phụ cận nơi thân thể Triệu Phụ Vân, một mảnh trong xanh phẳng lặng, pháp ý của hắn mới khẽ gần liền bị đuổi tản ra.

Yêu ma thống khổ kêu to, nhìn thấy da trên người mình mất đi hoạt tính, vừa sợ vừa giận nói: “Ta muốn lột da ngươi, uống máu ngươi, ta muốn trở thành ngươi a.”

Chỉ là vừa dứt lời nói, hắn lại quay người liền trốn.

Triệu Phụ Vân chỉ lạnh lùng nhìn hắn, chỉ một ngón tay, tiếng pháp chú vang lên: “Thái Hư sắc lệnh: Trói!”

Hư không chấn động, hắc ám, khói đen, gió, thậm chí cỏ trên mặt đất, cùng lông da không có hoàn toàn cởi hết trên thân yêu ma đều như đột nhiên được trao cho sinh mệnh, tuân theo ý chí của Triệu Phụ Vân.

Cấp tốc đem hư không chỗ yêu ma khốn trụ.

Hắn nguyên bản muốn trốn vào hắc ám, hắn vào hắc ám như cá vào trong nước, thế nhưng một sát na này, hắc ám lại thành tồn tại giam cầm hắn.

Trên người hắn tuôn ra khói đen, đây là pháp lực bản thân hắn hiển hóa, thế nhưng lúc này khói đen kia cũng thành thần bí dây thừng, cùng cỏ trên mặt đất, cùng da kia đem mình trói lại.

“A!”

Triệu Phụ Vân không có ý định nghe đối phương nói gì, chân đạp hư không, đi tới bầu trời phía trên đối phương, chỉ tay một cái, một vạch kim quang thấu chỉ bay ra, rơi vào mi tâm đối phương, tiếng kêu của đối phương liền bị ngạnh sinh sinh chặt đứt.

Triệu Phụ Vân há mồm phun một cái, một vòng hỏa tuyến từ trong miệng hắt phun ra, rơi trên thân yêu ma, nhục thân của yêu ma cấp tốc bốc cháy .

Trong ngọn lửa, yêu ma vốn nên chết đi đúng là lại bắt đầu chuyển động, đây chính là chỗ khó chơi của một chút yêu ma, nếu không đem nghiền xương thành tro, chỉ là một cỗ thi thể, liền có khả năng lại một lần nữa thức tỉnh trở thành yêu ma khác.

Bất quá, sau khi hỏa diễm đốt, trong xương cốt màu đen lưu lại ở thi thể trên mặt đất kia, có một cục xương không hợp nhau.

Xương kia trắng như ngọc, hỏa diễm không có lưu lại nửa điểm vết tích phía trên nó.

Triệu Phụ Vân đưa tay nhặt lên, vào tay một sát na, linh giác nhạy cảm nói cho hắn, xương cốt này tuyệt đối không phải của yêu ma.

Mà lại, hắn từ trong xương cốt này, cảm nhận được mê hoặc pháp ý, phỏng phát là bầm sinh trong xương cốt này.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, đây nhất định là

xương cốt của vị đại tu nào đó, pháp ý thấm vào xương cốt, cho nên sau khi chết, pháp ý quán quanh trên xương cốt vẫn không tiêu tan.

Hắn cảm thấy, căn xương cốt này, nếu luyện thành một kiện pháp khí loại cốt địch, sẽ rất tốt.

Sau khi thu hồi, hắn ngồi trở lại bên cạnh đèn như trước.

Mà hai người Cổ Lực cùng Cổ Na đã đứng lên, thiếu hắc ám uy hiếp, cả người bọn họ đều nhẹ nhõm rất nhiều, một mảnh hoang nguyên đêm tối này, phồn tinh đầy trời, giống như đưa tay có thể hái, đẹp vô cùng.

“Tiên trưởng tốt thần thông.” Cổ Lực khích lệ nói.

“Ca ca, để ta đi theo người có được hay không.” Cổ Na gấp nói theo, Triệu Phụ Vân liếc mắt nhìn Cổ Lực, phát hiện mặt mũi hắn thế mà cũng tràn đầy chờ mong mình đáp ứng.

Triệu Phụ Vân nghĩ, nàng lại nói tiếp, chỉ sợ lại muốn nói muốn vì mình sinh con, mình cũng không muốn, đều tu tiên, ai còn sinh con?

“Yêu ma đã trừ, hai vị an toàn, có duyên gặp lại.” Triệu Phụ Vân nói, sau đó há miệng hút vào, cày đèn bày ở trên nham thạch kia đột nhiên tung bay lên, đồng thời nhanh chóng thu nhỏ, sau đó hóa thành lưu quang, chui vào miệng của hắn.

Hai người chỉ nghe nói qua bản mệnh pháp bảo có thể thu vào thân thể, đây còn là lần đầu tiên nhìn thấy có

người ở ngay trước mặt bọn họ làm như vậy, không khỏi ước ao.

“Ca ca, ta nguyện ý... . .”

Thanh âm của Cổ Na vừa vang lên, lại đột nhiên không thể nói cũng không thể động, sau đó nhìn thấy Triệu Phụ Vân nhanh chân rời đi, chỉ một hồi liền biến mất ở dưới ánh sao trong bóng tối.

Lúc này giam cầm trên thân Cổ Na mới giải khai.

Trên mặt nàng tràn đầy tiếc nuối, trên hoang nguyên nhân khẩu thưa thớt, nữ tử từ trước đến nay đều thích cùng ngoại lai cường giả sinh hạ hài tử, hài tử như vậy thường thường đều cường tráng, cũng lại càng dễ sinh ra hài tử có thiên phú.

Đây là một loại tập tục cùng truyền thống.

“Hắn nhìn qua còn trẻ như vậy, dễ nhìn như vậy, pháp thuật lại lợi hại, cũng không biết là ở ngọn núi nào tu hành.” Cổ Na tiếc nuối nói.

... . .

Triệu Phụ Vân không thêm để ý cảm kích của những người khác, làm việc tốt, cứu người bất quá là nhìn thấy, muốn làm liền làm, không cần người khác cho chỗ tốt gì hoặc cảm tạ.

Hắn nhanh chân bước đi, đi không bao lâu liền nghe tới một tiếng ngựa hí, chỉ thấy cách đó không xa, có một

con ngựa màu đen ở nơi đó ăn cỏ, trên lưng ngựa có yên ngựa, treo hành lý, còn mang theo một thanh kiếm.

Khi hần tiến lại gần, hần cảm nhận được khí tức còn sót lại trên hành lý này, đây là những thứ của yêu ma vừa rồi, thế là mở ra túi hành lý, phát hiện bên trong chính là một chút quần áo, đem gỡ ra ném xuống đất, sau đó trở mình lên ngựa, cưỡi ngựa đi về phía tây.

Ngồi ở trên ngựa, thường thức cảnh đêm của hoang nguyên này.

Trong đêm, tinh quang xán lạn.

Trên đất, cỏ không vó ngựa, cỏ chạy sỏi tru, chuột trốn rấn truy.

Hần đi hơn nửa đêm, phía trước xuất hiện một điện trang, trong điện trang không có ánh đèn, nhưng hần nhìn thấy trên mặt tường đất của điện trang có một người đứng thẳng.

Khi Triệu Phụ Vân tới gần, lập tức cảm nhận được địch ý của đối phương.

“Người đến người nào, nhanh chóng rời đi.” Triệu Phụ Vân nếu muốn thấy rõ đối phương, cũng không khó, nhưng làm như vậy, liền có một loại cảm giác mạo phạm để lộ che mặt của người khác.

Cho nên hần không có cưỡng ép đi nhìn đối phương là dạng gì, nhưng từ thanh âm phán đoán hần là một hán tử thô hào ba mươi tuổi.

“Tại hạ đi ngang qua quý trang, vô ý mạo phạm , có thể hướng các hạ nghe ngóng cái địa phương hay không.”
Triệu Phụ Vân mở miệng nói ra.

“Mời nói.”

“Hoả diễm sa hải kia còn muốn đi bao lâu mới có thể đến.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Cưỡi ngựa mười ngày liền có thể đến.” Đối phương cứng nhắc đáp trả.

“Đa tạ bẩm báo.” Triệu Phụ Vân nói xong, kéo chuyển đầu ngựa, tiếp tục đi về hướng tây.

Hắn có thể lý giải đề phòng của người khác.

Mà tại hắn rời đi không bao lâu, toàn bộ điền trang giống như tĩnh lại, một tin tức truyền ra trong điền trang.

Tin tức là: Áo tím yêu ma đi qua bên ngoài điền trang, hỏi đường đến hoả diễm sa hải.

Tất cả mọi người tự nhiên xem nhẹ hỏi đường phía sau, ở mọi người xem ra, bất quá là yêu ma quỷ kế, yêu ma này nhất định là để mắt tới điền trang của mình, nhất định đang bồi hồi bên ngoài điền trang.

“Ta lập tức đi bẩm báo Thánh Nữ tung tích của áo tím yêu ma.”

Trang chủ trấn an mọi người rồi nói ra.

Sau khi mọi người nghe lời này, liền an tâm rất nhiều, bởi vì mọi người đều biết, chỉ cần Thánh Nữ vừa đến, nhất định có thể đuổi đi áo tím yêu ma này.

... .

Triệu Phụ Vân một đường hướng tây, hắn cũng không vội, ngẫu nhiên nhìn thấy người chăn trâu dê, cũng không nói chuyện với bọn họ, chỉ là từ trong mắt của bọn họ đi qua.

Chậm rãi, hắn cảm nhận được nhiệt khí trong hư không càng ngày càng nóng, nguyên bản cỏ trên mặt đất phồn thịnh cũng dần dần hiếm mỏng hơn.

Hắn tháo rời yên ngựa cùng dây cương, để ngựa tùy ý rời đi, yên ngựa cùng kiếm kia liền đặt trên đất, chính hắn tiếp tục tiến lên phía trước.

Lại đi một ngày, bãi cỏ cơ bản đã biến mất, trên mặt đất chỉ có cát sỏi.

Lại đi một ngày, cát sỏi biến thành mênh mông cát vàng.

Giờ khắc này hắn đứng trên một sườn cát, nhìn về cát vàng mênh mông không bờ bến phía trước, chỉ cảm thấy sa mạc này so với biển cả, một chút cũng không kém.

Đồng dạng mênh mông, đồng dạng rộng lớn.

Chỉ là một cái tĩnh hơn một chút, một cái động hơn một

chút.

Hắn đứng ở nơi đó nhìn, đúng là tâm linh khó được yên tĩnh.

Trong tai nghe tiếng gió, trong gió như có người đang nói chuyện, lời nói không thành từ, nhập trong lòng, lại tựa như nói có người truy ở phía sau.

Linh Tê Tị Tai Pháp.

Tâm hữu linh tê, trong lòng hiển hóa.

Lúc này lòng hắn yên tĩnh, trong lòng lại có một ý nghĩ thoáng qua như vậy, nếu không thêm để ý, vậy liền chỉ là tạp niệm một sát na.

Bất quá hắn lại chú ý tới.

Thế là thân thể hắn chậm rãi biến mất trong gió, trong xán lạn ánh nắng.

Không bao lâu, có một đạo bóng trắng từ phía sau đến, đi tới nơi hắn vừa mới đứng.

Nơi bóng trắng đứng, chính là nơi hắn đứng, nơi hai chân đứng, cũng trùng điệp dấu chân hắn lưu lại.

Áo bào trên người nàng, ngay cả mặt đều che khuất, tóc cũng quấn trong bạch bào, hai mắt lộ ở bên ngoài lại có thể thấy một tia nghi hoặc.

Nàng khẽ nhú cặp lông mày hơi có vẻ rậm so với nữ

tính.

“Yêu ma này thật nhập biển cát? Vẫn là nói hấn cảm nhận được nguy hiểm, cho nên trốn đến nơi này?” Nữ tử trầm nghĩ.

Nàng nghĩ tới những tin tức gần nhất truyền đến kia, lại nghĩ: “Chẳng lẽ yêu ma này muốn đi Vô Gian Quỷ Quốc?”

Nàng rất rõ ràng, gần nhất Vô Gian Quỷ Quốc kia ngo ngoe muốn động, hấp dẫn lấy không ít yêu ma đầu nhập.

Nàng quyết định xuyên qua một mảnh biển cát này, đi xem một chút Vô Gian Quỷ Quốc kia đến tột cùng thế nào, luôn luôn nghe người ta nói, nàng muốn thấy tận mắt một lần.

Ở đây, nàng đã mất đi khí tức của yêu ma, nhưng nàng lại vẫn đi về phía chỗ sâu.

Sau khi nàng đi một hồi lâu, một người xuất hiện trên sườn cát không xa nơi nàng vừa đứng.

Chính là một thân pháp bào màu tím Triệu Phụ Vân, hấn có chút nhú mày nhìn phương hướng nữ tử áo trắng đi xa biến mất.

Cuối cùng là chuyển hướng tuyến đường, đi về phía biển cát chỗ sâu.

Hấn muốn đi tìm địa phương năm đó Đại Chu Quốc

cùng Vô Gian Quỷ Quốc quyết chiến, nơi đó có pháp đàn Đại Chu đại quân lập, nghe nói hiện tại pháp đàn kia đã thành một ngọn núi lửa, vỏ quả đất bị đốt lên, Địa Sát Độc Hỏa không ngừng dâng trào.

Hắn muốn đến nơi đó xem Địa Sát Hỏa có thích hợp cho Xích Viêm Thần Đăng của mình ăn hay không.

Xích Viêm Thần Đăng là pháp bảo, nhưng hắn lại cảm giác được hỏa diễm bên trong huyền diệu có thừa, uy lực không quá đủ.

Hắn muốn dùng thiên hạ linh hỏa cho Kim Ô Thần Điều ăn, cũng chính là dung nhập đèn diễm Xích Viêm Thần Đăng.

Đương nhiên, đồng thời cũng là muốn thấy thiên địa.

Càng đi chỗ sâu, liền càng cảm giác được nóng bỏng, trong hư không đều như có hỏa diễm đang thiêu đốt.

Mênh mông cát vàng, vô biên vô hạn.

Hắn giẫm trên cát, thân hình như lông hồng tung bay, vừa sỏi bước ra, đã từ một sườn cát này trôi dạt đến một sườn cát khác.

Ngay từ đầu cảnh trí để người mới mẻ, thấy lâu, liền chỉ có đơn điệu cùng không thú vị.

Nhân sinh vốn như thế, vô luận cảnh trí nhiều đẹp, thấy lâu, chắc chắn sẽ có một khắc nhìn chán, thấy cảnh như thế, thấy người cũng như thế.

Chương 190 : Tập tục

Mặt trăng lên.

Trăng tròn tựa đĩa ngọc, chiếu sáng qua hàng vạn dặm cát vàng ngân trang.

Triệu Phụ Vân đột nhiên ngừng lại dưới ánh trăng, trong mắt hấn, nơi này là một chỗ sườn cát, dưới sườn cát là một mảnh sa trường.

Dưới ánh trăng, trước mỗi một sa trường đều treo một ngọn đèn, nhưng mọi người lại đứng thành từng vòng tròn xung quanh, mỗi vòng tròn đều có một người đứng giữa.

Người này ngửa đầu, hai tay giơ lên, hướng mặt trăng trên bầu trời.

Bọn hấn đang tế nguyệt.

Từ trong sa cốc này, truyền đến từng đợt cầu nguyện hát tụng.

Bất quá, mỗi vòng tròn đều riêng mình cầu nguyện, không liên quan tới nhau, nhưng lại tương hỗ xúc tiến, Triệu Phụ Vân nhìn thấy Thái Âm chi lực trên bầu trời hội tụ ở đây, tràn ngập trong sa cốc này.

Sương trắng như tuyết, chiếu sáng nơi này như ban ngày.

Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được một luồng khí nóng trong thân những người này, trong ánh trăng và sương đêm biến không còn náo nhiệt và nóng bức như trước.

Hắn nghĩ những người này đều là người tu hỏa pháp, lúc này thông qua loại phương thức này hàng phục hỏa diễm trong người.

Lúc trước khi Triệu Phụ Vân chuyên tu Thuần Dương Bảo Điển, cũng sẽ làm.

Cô âm bất trường, cô dương bất sinh.

Hắn biết chính xác những người này là ai, mặc dù muốn đi qua giao lưu một phen, nhưng cũng không ở thời điểm này quấy rầy bọn hắn.

Mãi cho đến khi trăng lặn về phía tây, lúc này bọn hắn mới thu công.

Khi bọn hắn thu công, ánh mắt của mọi người đều nhìn hướng hắn, hắn không có tận lực đi ẩn tàng thân hình, vừa rồi dưới cầu nguyện, mọi người ý niệm phi dương, cũng tự nhiên đem hắn cho chiếu ra.

Hắn mặc dù đối tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », nhưng một đạo hỏa kiếp phù lục kết trong người kia, y nguyên bị mọi người cảm giác soi sáng ra hỏa khí trong người hắn.

“Có khách tới chơi lạc!” Có người lớn tiếng hô.

Triệu Phụ Vân thế là người nhẹ nhàng bay lên, như một

mảnh lá rụng bay xuống trong cốc, nhẹ nhàng linh động, không mang mảy may khói lửa khí.

“Tốt ngộ pháp.” Có người tán dương.

Triệu Phụ Vân nhìn người hấn là đầu lĩnh trong những người này, không khỏi ôm quyền đối với hấn, lại nói với mọi người: “Vị học hậu tiến Triệu Phụ Vân, mới tới bảo địa, thấy chư vị hành công, không tiện quấy rầy, nhưng trong lòng lại hiếu kì, liền ngừng chân quan sát, mong được tha thứ.”

Người trước đó tán dương Triệu Phụ Vân, có mái tóc màu đỏ cùng sợi râu đỏ, quần áo trên người rất lỏng, giống mọi người phơi bày lồng ngực.

“Ha ha, tán tu tới nơi đây đều là tu tập hỏa pháp, chỉ vì không có đạo trường tốt hơn tu hành, liền đều tụ đến nơi này, cũng không bí ẩn gì.” Hán tử tóc đỏ râu đỏ kia nói.

Không ít người khác tựa hồ đối với hấn không có hứng thú gì, rất nhiều người liền từ tán đi, hoặc là mỗi người làm việc riêng, hán tử tóc đỏ này cũng là hiếu khách, liền mời Triệu Phụ Vân vào trướng.

Cùng hấn vào trướng còn có mấy người, cùng một nữ tử, từ động tác của đối phương đến xem giống như nữ chủ nhân, hấn là đạo lữ của hán tử tóc đỏ.

Vào sa trướng, bên trong cũng không nhỏ, mọi người riêng phần mình ngồi xuống.

Bởi vì trong biển cát này vật tư thiếu thốn, mọi người

ngồi xuống, trình lên rõ ràng đều là thanh thủy.

Bất quá thanh thủy này lại hỗn hợp nguyệt lộ, uống vào khiến tâm thần người thanh thần.

Triệu Phụ Vân uống vào, cũng cảm thấy rất có một phen hương vị.

Hán tử râu đỏ đạo hiệu Xích Tiêu, đạo lữ của hắn tên là Phi Yến, về phần những người khác cũng chưa giới thiệu, Triệu Phụ Vân cũng không hỏi.

Từ nơi Xích Tiêu biết được, tới đây tu hỏa pháp là một chút tán tu, dù cho có không phải tán tu, tới đây cũng là vì ngưng Hỏa Sát Trúc Cơ.

Triệu Phụ Vân biết, nhiều năm ở nơi này tu hành, so với những người tu hành ở địa phương khác muốn làm ít công to, đương nhiên đây là so với người tu hỏa pháp.

Nhưng chỉ một đạo hỏa pháp, liền có thật nhiều phân loại, liền Triệu Phụ Vân biết, trong Xích Viêm Thần Giáo liền có Phổ Chiếu, Thánh Nhật, Hi Hòa, Thái Nhất, Quý Hoa, Thiếu Dương, Lão Dương các giáo.

Mà phương pháp tu hành của mọi người, hoặc nhiều hoặc ít đều cùng những giáo này có quan hệ.

Mặc dù không nhập giáo, nhưng cũng đều đọc qua những điển tịch kia.

Xích Viêm Thần Giáo có thể gọi là quốc giáo, nhưng lại lỏng lẻo, trong đó có một nguyên nhân qua nhiều năm

như vậy, thực sự truyền thừa quá nhiều, trong các môn phái đều có pháp môn đặc biệt của mình.

Bất quá, hắc tử nơi này còn biết, ở trong một mảnh biển cát này, còn có một thứ tồn tại.

Đó chính là Hỏa Ma.

Hỏa Ma là những người tu hành hỏa pháp mà tẩu hỏa nhập ma, bọn hắc tử bị ngoại tà ma tính chiếm cứ thân thể, không còn là nguyên lai chính mình.

Nếu gặp phải những vật này, tránh được nên tránh, không thể tránh tốt nhất liền giết, những Hỏa Ma này sợ nhất thủy pháp hàn ý.

Lúc mặt trời vừa mới mọc, Triệu Phụ Vân lại nhìn thấy không ít người xuất trường hướng phương đông, nhiếp thực triều dương tử khí.

Hắc tử hiện tại tu hành đã không còn là nhiếp cảm hỏa tinh, mà là cảm nhiếp hư không vạn linh chi cơ.

Cho nên khi mọi người rời đi tu hành, hắc tử tiếp tục đi về phía trước.

Tại hắc tử rời đi sơn cốc này không lâu, Xích Tiêu kia lại đem huynh đệ nhóm triệu nhập trong trường, không đầy một lát cũng đều đi ra, sau đó đuổi theo phương hướng Triệu Phụ Vân rời đi.

Có những người khác thấy cảnh này, có người thì bĩu môi nói: “Một cái tốt con mồi bị râu đỏ đoạt trước.”

“VẬY CŨNG KHÔNG NHẤT ĐỊNH, TA NHÌN KHÍ TỨC TRÊN THÂN người kia ngưng tụ không tan, là một người tu hành cơ sở kiên cố.”

“Thoạt nhìn như là đệ tử môn phái nào đó, quần áo rất tốt, nhưng trong mệnh môn biển cát này, hữu tâm tính vô tâm, rất nhiều môn phái đệ tử đều mai táng ở một mảnh cát vàng này.”

... ..

Triệu Phụ Vân một đường đi về phía chỗ sâu trong biển cát, trước đó ở trong sa trường cũng đã hỏi rõ ràng đường, mặt trời ở đây như càng thêm nóng bỏng, tựa hồ cách một mảnh biển cát càng này gần một chút, ngẩng đầu nhìn lên trời, vạn dặm không mây, hư không lại như có hư hỏa đang thiêu đốt.

Hắn cảm giác ác ý sau lưng không ngừng tới gần, trong lòng không khỏi thở dài.

Tối hôm qua, khi hắn ở nơi đó nhìn những người kia, ngay từ đầu còn không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng khi mọi người thu công nhìn qua, hắn liền ở trong một sát na kia, giống như bị một đám sói cho đóng đinh lên.

Bất quá, hắn không có lập tức rời đi, mà là muốn tiến một bước hiểu rõ, bất quá sau một phen giao lưu, cũng không có đạt được bao nhiêu tin tức, đại khái là bọn hắn không có đem một mặt chân thật nhất của biển cát này nói ra.

Hắn cũng không có tận lực che giấu hành tung của mình, không bao lâu, giữa hư không liền có mấy đầu nhàn nhạt hỏa tuyến xuất hiện, đem hắn vây vào giữa.

Đây là Hỏa Độn Thuật, những người này tu hành lâu dài trong phiến thiên địa này, nơi này hỏa tính nồng đậm, thấm vào nhục thân, cho nên cả đám đều tu thành Hỏa Độn Thuật, dù không nhanh bằng Kim Ô Thần Quang Độn Pháp của hắn, lại cũng đều rất không tệ.

Năm đó Triệu Phụ Vân muốn tu thành hỏa độn, cũng tiêu tốn một phen công phu.

“Xích Tiêu huynh, đây là ý gì a.” Triệu Phụ Vân nhìn râu đỏ trước mặt mình lạnh lùng hỏi.

“Tối hôm qua Triệu huynh đệ hỏi tập tục của mảnh biển cát này, lúc ấy khó mà nói, bây giờ để Triệu huynh đệ tự thân thân thể hội một chút.” Râu đỏ Xích Tiêu vừa cười vừa nói.

“A, chẳng lẽ tĩnh thì tu, động thì làm cướp?” Triệu Phụ Vân lạnh lùng hỏi.

“Ha ha, Triệu huynh đệ quả nhiên là người tao nhã, nói chuyện lời ít mà ý nhiều, nhất châm kiến huyết, chỉ cần Triệu huynh đệ đem pháp y, pháp khí, bảo nang đều cởi xuống, ta liền thả ngươi đi, cũng coi như trả thể diện trước đó trong trướng.” Râu đỏ Xích Tiêu lớn tiếng nói, trong giọng nói của hắn đúng là mang theo một tia thành khẩn.

Triệu Phụ Vân đảo mắt những người khác, lại từ trong

mắt những người khác chỉ thấy rét lạnh, hần biết, đây bất quá lời Xích Tiêu nói, kỹ xảo của hần rất tốt, nhưng những người khác không có diễn kỹ như vậy.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn lên trời g, lại là nói: “Một mảnh Xích Viêm thật lớn a.”

Chỉ thấy hần chỉ một ngón tay lên bầu trời.

“Xích Viêm sắc lệnh!”

Mặt trời trong bầu trời một sát na này, lại giống như rơi xuống nơi đây, Xích Tiêu bọn hần vốn là tu hỏa pháp, ở trong lòng bọn hần tự nhiên không sợ nóng bỏng.

Nhưng khi đạo sắc lệnh pháp chú của Triệu Phụ Vân xuất ra, không chỉ có mặt trời như rơi vào nơi đây, hỏa diễm trong thân bọn hần đúng là đều mất khống chế.

Như nước sôi sôi trào, trên mặt từng người sinh ra vẻ sợ hãi.

“Đốt!”

‘Đốt ‘ tự vừa ra, trên thân những người này bốc cháy lên hỏa diễm, hỏa diễm từ ngũ tạng đốt ra, tuôn ra thất khiếu, quần áo trên người nhanh chóng bị đốt không còn, từng thân thể vụn vụn lên trong ngọn lửa.

Xích Tiêu còn muốn khống chế hỏa diễm trong người, nhưng ngọn lửa kia giống như lửa trong lò bị gió thổi gào thét lên, đem ý thức của hần nuốt hết, trước khi ý thức của hần bị ngọn lửa đốt tán, nhìn thấy Triệu Phụ

Vân cũng không quay đầu lại đi về phía nơi xa.

“Tàn nhẫn như vậy, tối hôm qua thế mà nhìn không ra.”

Hắn thật hận mình tối hôm qua mắt mù.

Triệu Phụ Vân rời đi, chỉ để lại nơi này sáu bộ xương khô, không bao lâu liền bị che đậy trong cát vàng, không còn dấu vết.

Triệu Phụ Vân cảm giác càng ngày càng nóng, cho dù là hắn cũng cảm thấy giống như đang hô hấp hỏa diễm.

Đất cát giẫm dưới chân giống như hỏa diễm đang thiêu đốt, mặc dù không có minh hỏa, nhưng loại nóng bỏng kia, không nhẹ nhõm hơn việc đi trong lửa.

Bất quá, pháp ý trong phù lục của hắn vốn là có lửa, hắn không sợ những phạm hỏa này.

Nhìn về nơi xa, một trận gió thổi tới, có cát bay lên, nhưng nhìn đến lại là hỏa diễm đang tung bay.

Hắn không có sử dụng Hỏa Độn Thuật, bởi vì hỏa độn sẽ một độn mà qua, không có cách nào cẩn thận trải nghiệm loại cảm giác này.

Một bước một bước đi tới, tinh tế thể hội cảm giác hành tẩu trong lửa, điều này khiến Hỏa Độn Thuật của hắn đúng là trong lúc bất tri bất giác tiến thêm một bước, ngọn lửa kia giống như đem thân thể hắn từ ngoài đến trong đốt một lần.

Đồng thời, hấn lại trải nghiệm lấy ‘Hư’ tự pháp ý trong ‘Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh’.

Nếu như nói ‘Thái Hư’ bao hàm toàn diện, điều này đối với Triệu Phụ Vân đến nói còn quá xa, hấn hiện tại chính thức cảm nhận được chính là một ‘Hư’ tự, cùng ‘Khu’ lại không giống.

Công pháp tu hành này, để hấn cảm giác mình có thể chậm rãi ẩn vào hư vô, cho nên ẩn thân pháp của hấn tiến cảnh rất nhanh, hấn cảm thấy có một ngày, chỉ cần mình nghĩ, liền không có người có thể tìm được mình.

Lúc này đi ở trong lửa, hấn cảm thấy mình chân chính có thể làm được ‘Hư’, ngọn lửa kia cũng không thể đốt.

Đồng thời loại ‘Hư’ tự pháp ý này, để Hỏa Độn Thuật của hấn càng thêm tinh tiến, đi vào tinh vi, độn càng thêm không có khói lửa khí, để hấn có thể đi chậm rãi ở trong lửa, lại không dấu vết.

Rốt cục, hấn nhìn thấy một tòa cự đại núi lửa ở phía xa.

Núi lửa kia không tính cao, nguyên bản là một mảnh thương hải tái nhợt, ở trên không núi lửa kia càng là một mảnh đỏ bưng, giống như đem trời đều cho nung đỏ.

Phía trước một cỗ thi thể nằm ở trong cát, nửa người đã bị cát vùi lấp, Triệu Phụ Vân đi qua, chỉ thấy thi thể này đã khô cạn, quần áo trên người không trọn vẹn, áo rách quần manh.

Thi thể nằm ngửa ở đó, hai má đều khô, không cách nào

bao trùm răng, sau đó hạt cát đều đổ vào miệng, vành mắt một con mắt trong đó cũng tiến hạt cát.

Triệu Phụ Vân đứng ở bên cạnh, đánh giá.

Ngay khi hắn nhìn chăm chú đối phương, nhiệt lượng chung quanh lại càng ngày càng cao, thân khô dưới chân lại đột nhiên động, tay giấu trong cát bắt về phía cổ chân Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân lại như đã sớm chuẩn bị, vừa nhấc chân, liền đã đi tới không trung.

Mà lúc này, trong cát chui ra hơn mười cỗ thân khô, bọn chúng phát ra quái dị kêu to, quái dị tên mình này có thể bay thẳng thân hồn, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy đầu đau xót, lại nhìn thấy bọn chúng từng cái phát tay ném ra từng đoàn hỏa cầu.

Ổng tay áo của hắn mở ra, từng cái hỏa cầu kia liền bị ổng tay áo của hắn vung đi, thân hình chuyển động, người giống như nhảy múa ở trong hư không.

Sau một hồi, hắn cảm thấy những vật này không có bản sự gì khác, suy nghĩ khẽ động, cổ tay buông lỏng, Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn bay ra, hóa làm một đạo ô hồng quang quyền lướt qua, từng cái thân khô băng tán dưới va chạm của quang quyền, hơn mười thân khô không một may mắn thoát khỏi.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, những thứ này hắn là Hỏa Ma Xích Tiêu nói tới, là người bị ma tính tồn tại trong ngọn lửa cướp ý chí.

Hắn đưa tay thu hồi Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn, tiếp tục tiến về phía núi lửa kia, trên đường không còn có ‘Hỏa Ma’ tồn tại trong cát.

Về phần vì sao trong ngọn lửa có ma tính, muốn nói rõ ràng, có lẽ nói ba ngày ba đêm cũng không đủ.

Khi Triệu Phụ Vân rốt cục đi tới chân núi, hắn lại phát hiện, tế đàn núi lửa bị người cầm giữ.

Có không ít người bị ngăn ở dưới núi, đang cùng người chặn đường kia âm ỉ.

Dưới núi cũng có liên miên sa trường, Triệu Phụ Vân tới gần lắng nghe, lại bị một đám người trên tế đàn núi này vây quanh, nếu muốn đi lên, cần giao nộp linh thạch.

Nguyên bản có thể tự do đi lên núi lửa, lại đột nhiên có người thu tiền, đương nhiên không người nào nguyện ý.

Nhưng trong một nhóm người này, lại có mấy vị tu hành cao minh, sau khi có người xông vào trong bị đánh giết, trong lúc nhất thời lại không có người dám mạo muội xông vào.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn trên núi, chỉ cảm thấy hỏa diễm trên không kia nhất định rất có ích lợi đối với Xích Viêm Thần Đăng của mình.

Hắn đi một vòng quanh tế đàn núi lửa, lại trong đám người nghe lấy bọn hắn chửi rủa, lại nhìn thấy có người vụng trộm ẩn thân lên núi.

Sau khi quan sát một hồi, trong lòng hắn mặc niệm pháp chú: “Thái Hư sắc lệnh: Ẩn!”

Thân thể của hắn biến mất trong hư không, sau đó đi lên núi.

Một đường đi về phía núi, không làm kinh động bất luận kẻ nào.

Thủ vệ dưới núi cũng không có nhiều người, hắn không đi con đường bình thường, mà là đi dọc theo vách núi thẳng đứng của tế đàn núi lửa, khi sắp đến đỉnh núi, hắn phát hiện, nơi đó bị người bày ra pháp phù trận thức.

Trong lòng minh bạch pháp đàn lớn như thế rõ ràng bọn hắn thủ không được, nhưng không có người đi lên, nguyên lai là thủ ở phía trên.

Hắn nhìn thấy có một khối tinh thể treo ở trong đó, tinh thể kia chuyển động, ở trong ánh nắng chiết xạ quang mang hướng về bốn phương tám hướng.

Đột nhiên, phía trước có một bóng người ở trong chiết xạ quang mang hiển lộ ra.

Ngay sau đó, phía trên có một đạo xán lạn kiếm quang rơi xuống, chém xuống đầu người nọ.

Người bị phá mất ẩn thân pháp kia quát to một tiếng, đằng không lên, hóa thành một đạo khói rơi xuống phía dưới.

Chương 191 : Trường Sinh Giáo cùng Ma Sa Hải

Kiểm quang xán lạn, kim hồng loá mắt.

Kiểm ngân vang lạnh thấu xương, chỉ thấy một đoàn kim hồng quang trảm rơi.

Nhưng Triệu Phụ Vân không cảm nhận được sát ý, người ngự kiếm đại khái là không muốn giết người, nếu muốn giết người, người kia cũng không dễ dàng đào tẩu như vậy.

Đây là một cao thủ.

Kiểm quang kia cũng không truy đuổi, mà ở không trung một quyền, xoắn tới sườn núi nơi tế đàn núi lửa.

Kiểm quang khuếch tán, giống như một cơn gió hữu hình.

Triệu Phụ Vân không biết hẳn có phát hiện những người khác hay không, nhưng một mảnh kiếm quang này rơi xuống, người dưới phạm vi này làm sao cũng giấu không được.

Có không ít người tốt cuộc không còn cách nào ẩn giấu, hiện ra giữa không trung, bay xuống phía dưới.

Triệu Phụ Vân cũng ở trong phạm vi bao phủ của kiếm quang này, hắn bất động thanh sắc đi xuống phía dưới.

Trong mắt hắn nhìn thấy có người lộ ra trong kiếm quang, rơi xuống từ hư không, lại không ai bị kiếm quang giao sát.

Triệu Phụ Vân im ắng rơi trên mặt cát, lại lặng yên không một tiếng động hiển lộ, giống như chưa bao giờ từng rời đi.

Hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh núi lửa tể đàn, có một người đứng ở đó, trong tay nâng một cái hồ lô, một đoàn kim hồng kiếm quang kia chui vào miệng hồ lô.

Quần áo trên thân người này phi thường đơn bạc.

Tóc rối bù, trên đầu mang theo một cái băng tóc, có gió thổi tới, tóc hắn phiêu động, nhưng ánh mắt của hắn lại tĩnh táo mà lạnh lùng.

Cho dù hắn đứng ở trong hỏa phong kia, cũng hòa tan không được lãnh ý trong ánh mắt của hắn.

“Quả nhiên là hắn.”

“Thật là hắn.”

Lúc đối phương hiện ra thân thể, Triệu Phụ Vân nghe được có người đang nói, hiển nhiên người này rất nổi danh ở vùng này.

“Là Hà Lương a, chẳng trách lại có kiếm thuật như vậy.”

Hà Lương, Triệu Phụ Vân nghe tới cái tên này, cảm thấy đây giống như là một cái tên bình thường, không xứng với thanh danh cùng kiếm thuật lớn như thế.

Hắn đứng ở đó, lẳng lặng, tất cả mọi người sẽ không chú ý tới hắn.

Có người mới tới không biết Hà Lương, liền hỏi người bên cạnh, Hà Lương này là ai.

Thế là liền có người nói: “Hà Lương ở trong biển cát này của chúng ta bằng Địa Sát Hỏa Trúc Cơ, lúc ấy cũng coi như cứu tử nhất sinh, sau khi Trúc Cơ ra biển cát du lịch nhiều năm, lúc trở lại đã là Tử Phủ.”

“Đồng thời tế luyện một kiện pháp khí tên là Kim Hỏa Hồ Lô, trong nhất thời đúng là khó có địch thủ.”

“Vậy sao hắn lại ở chỗ này không cho người ta đi lên?”
Lại có người hỏi.

“Bởi vì hắn trở về liền gia nhập Thiên Lang Bang a, Thiên Lang Bang được hắn trợ giúp, khuất phục Hỏa Thần Bang cùng Nguyệt Thần Hội, cho nên độc chiếm toà Tế Sơn này.”

“Chẳng lẽ, hiện tại không gia nhập bang phái ở đây liền không có cách nào hảo hảo tu hành sao?” Lại có người hỏi.

“Ai, không gia nhập bang phái, liền bị khi nhục, chúng ta ở trong biển cát tìm được đồ vật liền không chiếm được

bảo hộ, đương nhiên, sau khi gia nhập, cũng phải giao ba thành.”

“Nơi này đầy đất hạt cát, còn sẽ có vật gì tốt sao?”
Người kia tò mò hỏi.

“A, xem ra đạo hữu mới từ nơi khác đến đây, trong biển cát này của chúng ta, tu hành tài nguyên khác thiếu thốn, nhưng hai loại hỏa cùng cát lại khắp nơi đều có.”

“Người chúng ta nơi này, thường thường thu thập Sát Hỏa cầm ra bên ngoài bán, hoặc thu thập một chút Hỏa Sa, hoặc Tinh Kim Sa, hai thứ này đều có thể luyện bảo, xuất ra cũng rất nhiều đạo hữu cần.”

Người này đang nghiêm túc trả lời, lại có người bên cạnh kéo một cái quần áo của hắn, hiển nhiên là nói cho hắn đừng nói quá rõ ràng.

“Không có việc gì, đầy đất hỏa đầy đất hạt cát này, đều là vớ vẩn tiền, trừ bỏ chúng ta những khổ lực này, ai nguyện ý đến kiếm?”

Triệu Phụ Vân nhìn người nơi này, phát hiện tất cả mọi người mặc rất ít ỏi, rất cũ kỹ, có người y phục đều là phế phẩm.

Ngay cả tóc đều rất ít, phần lớn đều để đầu trọc tóc ngắn.

Làn da trên người mỗi người đều là đỏ thẫm, hai mắt tròn trắng mắt đều phần lớn là màu đỏ, hiển nhiên đều là người hỏa khí nặng.

Đột nhiên, Triệu Phụ Vân dư quang nhìn thấy bên người nhiều một đạo bóng trắng, quay đầu nhìn lại, lại là một nữ tử thân mặc bạch bào, bạch bào đem đầu tóc cùng mặt đều bao lấy, bạch bào trên người tung bay trong gió.

Bạch bào không nhiễm trần thế, sạch sẽ giống như áo tím pháp bào và thanh ngọc quan Triệu Phụ Vân mặc trên người lúc này, cùng một vùng này không hợp nhau.

Khi Triệu Phụ Vân nhìn sang, nàng cũng nhìn qua, giờ khắc này, Triệu Phụ Vân nhìn thấy một mảnh mệnh môn trong mắt nàng, càng như nhìn thấy một mảnh bầu trời hỗn độn.

Triệu Phụ Vân da đầu hơi tê dại.

Người này hẳn nhận biết, chính là nữ tử đuổi theo vết chân của mình khi mình mới vào một mảnh biển cát này.

Đối phương nháy con mắt một cái, mệnh môn cùng hỗn độn trong mắt kia biến mất, chỉ có hắc bạch phân minh

“Người không phải yêu ma?” Long mi của nữ tử rất dài, con mắt rất lớn, nhìn qua rất sạch sẽ sáng tỏ, thanh âm cũng nhẹ nhàng khoan khoái.

“Ta dĩ nhiên không phải.” Triệu Phụ Vân nói, hẳn cảm thấy có thể người này hiểu lầm cái gì, hẳn đứng lại và nói thêm: “Áo tím yêu ma kia đã bị ta giết.”

“Vậy phải đa tạ đạo hữu vì hoang nguyên trừ ma.” Nữ tử

nói: “Không biết đạo hữu xưng hô như thế nào.”

“Triệu Phụ Vân.” Triệu Phụ Vân không có che giấu, địa phương xa như thế, hẳn không tin đối phương sẽ biết mình, đối phương sau khi nghe, quả nhiên chưa từng nghe qua.

“Nguyên lai là Triệu đạo hữu, tại hạ Trường Sinh Giáo Ô Viêm Đan Phượng, không biết Triệu đạo hữu đến Hỏa Diễm Sa Hải này có chuyện gì?”

Triệu Phụ Vân chưa từng nghe qua Trường Sinh Giáo, nghĩ đến là giáo phái một nơi nào đó, trên đời có rất nhiều giáo phái như vậy, ở một nơi nào đó, so với uy tín của triều đình còn cao hơn.

Vấn đề của Ô Viêm Đan Phượng, Triệu Phụ Vân cũng không che giấu, chỉ nói mình tới đây tìm chút linh hỏa.

Hai người bọn họ nói chuyện gây nên chú ý của người phía trước, trong đó có một người quay đầu nói: “Tới đây hoặc là vì hạt cát, hoặc là vì hỏa.”

Sau khi hắn nhìn thấy bạch bào nữ tử bên cạnh, ánh mắt sáng lên, nói: “Tại hạ Mông Khắc, sống ở biển cát đã lâu, hai vị đạo hữu nếu có nhu cầu gì, có thể chia sẻ với ta, ta nguyện dẫn đường cho hai vị.”

“A, không biết nơi này có bán Sát Hỏa?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Không biết đạo hữu cần dạng Sát Hỏa gì.” Mông Khắc kia nói, lúc hắn nói chuyện, rất nhiều người phía trước

đều quay lại, đánh giá Triệu Phụ Vân cùng Ô Viêm Đan Phượng.

Triệu Phụ Vân sẽ không cảm thấy đây đều là người tốt, bao quát Mông Khắc này, trong ánh mắt lúc hần vừa mới nhìn Ô Viêm Đan Phượng, hiện lên dục vọng, mặc dù giấu đi nhanh, nhưng Triệu Phụ Vân thấy rất rõ ràng.

“Có thể Trúc Cơ Sát Hỏa.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đương nhiên có, Tiểu Tứ, đi lấy Sát Hỏa đến, có quý nhân muốn mua.” Mông Khắc đột nhiên hô, một cái sa trướng cách đó không xa có một người lập tức lớn tiếng ứng thanh.

Tiểu Tứ kia nhanh chóng chui vào trong trướng, chỉ chốc lát sau, liền cầm ra một cái bình nhỏ, cái bình kia trong suốt, bên trong chứa hỏa diễm, có thể nhìn thấy, hỏa diễm kia như thể lỏng, nhìn xuyên thấu qua bình lưu ly trong suốt này, lại có một loại đẹp dị dạng.

Mông Khắc tiếp nhận cái bình, đưa tới trên tay Triệu Phụ Vân, nói: “Cấp, quý nhân xin cầm lấy.”

“Tốt, ta xem một chút.” Triệu Phụ Vân tiếp nhận, cầm vào tay ấm áp, cũng không thể cảm giác được bên trong có phải Sát Hỏa hay không, thế là đem phong khẩu để lộ, xem xét bên trong, lập tức nhìn ra, không thể nào là Sát Hỏa.

Đây hẳn là Nham Tương Hỏa, một chút cũng không thuần túy, càng không có loại cảm giác nhẹ nhàng kia, lập tức liền nói: “Mông đạo hữu, đây cũng không phải là

Sát Hỏa.”

“A, làm sao lại không phải Sát Hỏa.” Mông Khắc híp mắt nói.

Triệu Phụ Vân lắc lắc, không muốn nhiều lời, đem đưa trở về, đối phương không tiếp, đồng thời nói: “Làm sao? Đây rõ ràng là Sát Hỏa a, người mở ra, s Sát Hỏa chi tinh đều bị người thả chạy.”

“Người đây không phải Sát Hỏa.” Triệu Phụ Vân lại nói một lần.

“Đây rõ ràng chính là Sát Hỏa, người không phải là đến tiêu khiển lão tử.” Mông Khắc thanh âm đã lớn lên.

Mấy người bên cạnh sau khi nghe lời Mông Khắc nói, mắt cả đám đều lộ ra hung quang, nơi xa còn có người trong mơ hồ đã vây quanh, trước đó cũng có người từ bên ngoài tới, lập tức lui qua một bên.

Triệu Phụ Vân thấy cảnh này, không khỏi thở dài nói: “Đây quả thật là không phải Sát Hỏa, hẳn là Mông đạo hữu từ trong Tế Sơn lấy ra Nham Tương Hỏa.”

“Nham tương lửa, cũng là Địa Sát Hỏa, người không biết sao, bất kể như thế nào, người nói muốn mua, ta đã cho người, người còn bóc phong, cho nên nhất định phải trả tiền.” Ngữ khí của Mông Khắc rất hung, lộ ra một cỗ bá đạo.

“Người nghĩ muốn bao nhiêu?” Thanh âm của Triệu Phụ Vân ngược lại nghe không ra ý tưởng của hắn là gì.

“Địa Sát Hỏa khó được, ít nhất phải năm trăm khối linh thạch.” Mông Khắc quan sát Triệu Phụ Vân trên thân mặc, mở miệng nói ra.

Triệu Phụ Vân biết Sát Hỏa giá cả khác biệt rất lớn, phổ thông Sát Hỏa một trăm khối linh thạch có thể mua được, nếu là đặc biệt một chút Sát Hỏa, vậy chính là có người ra giá, nhưng không có người chịu bán, đều là lưu cho hậu bối dùng.

Mà Nham Tương Hỏa này, căn bản cũng không phải là Sát Hỏa, ra giá một khối linh thạch, Triệu Phụ Vân đều cảm thấy nhiều, mặc dù trên người hắn bây giờ có hơn ngàn khối linh thạch do Tạ An Lan vì cảm tạ mà tặng hắn.

Nhưng hắn cũng không muốn làm dạng oan đại đầu này, mà lại, người này rõ ràng là muốn ép mua ép bán.

“Ta có thể dùng một khối linh thạch mua xuống, coi như là kết giao bằng hữu, để ta biết một chút nhân vật biển cát này, như thế nào?” Triệu Phụ Vân nói.

Mông Khắc nhếch miệng, lộ ra răng cao thấp không đều.

“Người là đang vũ nhục ta sao? Các huynh đệ, người này bóc Sát Hỏa phong ấn của chúng ta nhưng lại không mua, còn vũ nhục chúng ta, làm sao.” Mông Khắc lớn tiếng hô hào, thanh âm này hấp dẫn người xa gần, ánh mắt của bọn hắn đều nhìn chăm chú nơi này, lại không ai nói lời công đạo, chỉ đứng xa xa nhìn.

Triệu Phụ Vân nhìn một chút Ô Viêm Đan Phượng bên cạnh, Mông Khắc kia lại chớp mắt, nói: “Nếu như người không có linh thạch, cũng được, chỉ cần đem vị bên cạnh người cầm cố ở đây, chúng ta liền có thể thả người rồi đi trừ bị linh thạch.”

Triệu Phụ Vân lại là cười ha ha, nói: “Đạo hữu này cùng ta cũng không có quan hệ.”

“Các người cùng đi, sao lại không có quan hệ, huynh đệ chúng ta đều nhìn thấy, hai người các người chính là cùng một chỗ.”

Lời Mông Khắc nói được đến người chung quanh hô ứng, trong những hô ứng này lộ ra hưng phấn, giống như sói ngửi được hương vị huyết nhục.

Triệu Phụ Vân nghe được, hẳn không chỉ muốn linh thạch của mình, còn muốn Ô Viêm Đan Phượng này.

Hắn nhìn một thân bạch bào Ô Viêm Đan Phượng, có thể nhìn thấy từng tia sát cơ phát ra từ trong mắt của nàng, hiển nhiên, nàng tuyệt đối không phải một người hiền lành.

“Trường Sinh Thiên chứng kiến, phạm có người mạo phạm, đều khô héo như cỏ cây.”

Ô Viêm Đan Phượng đột nhiên mở miệng, lời này rất quái lạ, giống như pháp chú, lại giống loại giáo nghĩa luật ngôn của giáo phái nào đó.

Theo lời nàng nói, những người lấy một loại ánh mắt

hưng phần nhìn chăm chú nàng, trong mắt từng người đều sinh ra sợ hãi.

Trong ánh mắt của bọn hắc xuất hiện màu tro tàn, sinh cơ trên người nhanh chóng tán đi, mà hỏa diễm trong người giống như không còn thụ ý chí trói buộc, xuất ra, bám vào trên nhục thân thiêu đốt.

Nếu người khác đến xem, sẽ chỉ cảm thấy, hỏa diễm trong người bọn hắc mất khống chế, mà Triệu Phụ Vân nhìn ra được, bọn hắc là trước bị mất diệt sinh cơ, cho nên hỏa diễm mới xuất ra đốt nhục thân.

Bọn hắc ngay cả tiếng kêu thảm thiết đều không có phát ra, liền chết rồi.

Để Triệu Phụ Vân đều cảm thấy một chút sợ hãi, lưng có chút phát lạnh, bởi vì hắc phát hiện, nữ tử này không phải Trúc Cơ, mà là Tử Phủ.

Nếu không phải Tử Phủ, làm sao có thể để cho mình cảm giác được áp lực lớn như vậy.

Nàng một lời mà giết người, người xa gần đều nhìn lại, mà người ở gần cả đám đều nhanh chóng thoái lui.

Triệu Phụ Vân đảo mắt, phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình tựa như là nhìn người chết.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tế Sơn kia, phát hiện người trên đỉnh Tế Sơn cũng nhìn nơi này.

Ô Viêm Đan Phượng lại giống như cũng không thêm để

ý, nàng cũng chỉ là nhìn trên đỉnh Tể Sơn, sau đó liền lại đi về phía tây, lưu lại Triệu Phụ Vân một người ở đây.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, đi theo thật sát.

Ô Viêm Đan Phượng ở đây một lời không hợp giết nhiều người như vậy, Triệu Phụ Vân cảm thấy mình ở lại nơi đó, nhất định sẽ có phiền phức.

Hắn dĩ nhiên không phải muốn đi cùng với nàng, mà là muốn để mọi người thấy mình rời đi cùng nàng, sau đó lại trở lại.

Nàng cũng không nói gì, tùy ý Triệu Phụ Vân theo sau lưng, đã đi con đường không ngắn, khi quay đầu nhìn Tể Sơn, phát hiện Hà Lương trên Tể Sơn thế mà đổi phương hướng nhìn tới nơi này của mình.

“Người kia vì sao một mực nhìn lấy chúng ta.” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

“Bởi vì hắn nhận ra Trường Sinh Giáo pháp thuật.” Ô Viêm Đan Phượng vừa nói xong, Triệu Phụ Vân liền biết mình đã lựa chọn một cái phiền toái khác, Trường Sinh Giáo cùng người trong Hỏa Diễm Sa Hải này nhất định có mâu thuẫn.

Hắn lập tức dừng bước, thế nhưng lại đã muộn.

Bốn phương tám hướng đều xuất hiện sương mù, sương mù này không phải bình thường sương mù, mà là hỏa vụ, là sa vụ.

Sau đó Triệu Phụ Vân nhìn thấy vô số cây khô trong hỏa vụ.

“Hỏa Diễm Sa Hải này, lại được xưng là Ma Sa Hải, người tu hành tiến vào nơi này, không bao lâu, liền sẽ biến giống người nơi này, cùng hung cực ác, qua nhiều năm như vậy, Trường Sinh Giáo vẫn luôn đang chống cự mãnh Ma Sa Hải này khuếch trương.”

“Cho nên sau khi bọn hắn nhận ra pháp thuật của Trường Sinh Thiên, nhất định sẽ tới tìm ta, người lại đi theo, cũng không nên trách ta không có nhắc nhở người.” Ô Viêm Đan Phượng nhìn con mắt Triệu Phụ Vân nói chuyện, Triệu Phụ Vân từ trong hai mắt của nàng nhìn ra mỉm cười.

Triệu Phụ Vân nhìn những người xuất hiện trong hỏa sa vụ chung quanh, thờ dài nói: “Một số thời khắc, muốn rời khỏi, lại phát hiện là đâm đầu vào.”

Từ lúc vào một mảnh biển cát này, hắn liền có một loại cảm giác đè nén như có như không, chỉ là cũng không mãnh liệt, thẳng đến Mông Khắc kia muốn ép mua ép bán, hắn vẫn cảm thấy không mãnh liệt lắm.

Sau khi Ô Viêm Đan Phượng giết người, loại cảm giác nguy hiểm kia mới đột nhiên như đèn chiếu sáng, cho nên hắn lập tức rời đi theo nàng, hắn cảm thấy mình ở lại nơi đó sẽ có nguy hiểm lớn.

Tuy nhiên, sau khi đi theo nàng loại nguy hiểm kia không có tiêu trừ, hắn cảm thấy mình có thể vẫn đang bị người khác nhìn kỹ, đang muốn ẩn遁 tránh đi, cũng đã bị vây

lên.

“Hết thầy đều là Trường Sinh Thiên an bài.” Ô Viêm Đan Phượng mở miệng nói: “Nếu người nguyện ý nhập Trường Sinh Thiên, trong lòng sẽ không lại mê mang.”

Nàng đúng là ở thời điểm này truyền giáo.

Chương 192 : Địa Sát Hỏa uy đèn

Triệu Phụ Vân nhìn cát bụi lửa khói vây kín xung quanh này, lại nhìn một cái Ô Viêm Đan Phượng bên cạnh, nói: “Ta đối với Trường Sinh Thiên ôm vô hạn kính ý, nhưng thật có lỗi, ta không có ý gia nhập Trường Sinh Thiên, có duyên gặp lại.”

Trên thân Triệu Phụ Vân dâng lên kim quang, quang như hình thành cánh chim chấn động, trong đôi mắt kinh ngạc của Ô Viêm Đan Phượng, hóa thành một vệt kim quang bay thẳng lên không trung.

Đột nhiên có một đạo kiếm quang chém về phía kim quang kia, nhưng mà kim quang kia chỉ vạch ra một đường vòng cung, liền tránh đi kiếm quang.

Lại có một tia ô quang bắn thẳng đến, kim quang y nguyên một cái khúc chiết, linh động tránh đi.

Kim quang thẳng vào tầng mây, sau đó bay về phía tây, chui vào trong mây, biến mất không thấy gì nữa.

Mà những người vây kín nơi này, từng người mặt lộ vẻ kinh ngạc, độn thuật cao minh như thế, cũng không phải phổ thông Trúc Cơ tu sĩ sẽ có.

Triệu Phụ Vân đột nhiên thoát thân đào tẩu, bọn hắn không có ngăn lại, đương nhiên, cũng là không có cách nào ngăn lại.

Thân thể của Triệu Phụ Vân rơi vào trong mây liền biến mất, hấn biến mất thân hình, cũng không đi xa, mà là đứng ở đám mây, nhìn xuống phía dưới.

Trong hai mắt của hấn chớp động lên ánh lửa, muốn nhìn thấu khói lửa bụi bặm tràn ngập đại địa phía dưới kia, lại là tương đối khó khăn.

Nếu là một chút huyền hóa, mắt của hấn dễ dàng nhìn thấu, nhưng hiện tại là hỏa diễm cùng cát bụi hỗn hợp lại cùng nhau, hấn liền khó có thể nhìn thấu, chỉ là hấn vẫn không hề rời đi, bởi vì hấn có Kim Ô Thần Quang Độn Pháp, muốn rời khỏi cũng không khó, cho nên hấn muốn nhìn kết quả cuối cùng là thế nào.

Hấn thấy không rõ tình huống biển cát phía dưới, chỉ thấy bừng bừng ánh lửa cùng cát bụi như sóng bốc lên, mà ở dưới tầng mây hấn đứng, có một người đạp hỏa vân đến, người kia chính là Hà Lương.

Trong tay hấn nâng một cái hồ lô màu đỏ, trên hồ lô lại có chút điểm kim sắc, khi đối phương đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn đám mây, đột nhiên hồ lô cầm trong tay chấn động, như muốn đem nước trong hồ lô giội ra.

Một đạo kim hồng sắc quang từ trong miệng hồ lô phun ra, hóa thành một đạo kiếm quang chói mắt, hướng về phía những đám mây phía trên.

Đột nhiên, kiếm quang cũng đã chui vào trong mây, tùy theo đem tầng mây xoắn nát, mà khi kiếm quang vào trong tầng mây, một vệt kim quang bắn lên, vạch ra một

đầu đường vòng cung, rơi xuống địa phương càng xa một chút.

Hà Lương nhìn thấy một vệt kim quang kia y nguyên rơi vào một đám mây, cũng không hề rời đi, lông mày không khỏi nhíu lại, hẳn không thích người khác đem mình làm như khỉ nhìn, chỉ là hiện tại có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Trong toàn bộ biển cát là có ước định, gặp phải người của Trường Sinh Giáo, tất cả nhất định phải buông xuống thành kiến, trước hết giết người của Trường Sinh Giáo.

Trong biển cát, giữa các phái, có tổ chức qua mấy lần khuếch trương, tiến về hoang nguyên, thế nhưng đều bị người của Trường Sinh Giáo tổ chức người trên hoang nguyên cho đánh trở về.

Theo thời gian liền thành kẻ thù truyền kiếp.

Đúng lúc này, từ trong khói lửa cát bụi phía dưới, xông ra nhất tuyến quang, nhất tuyến quang kia là hỗn độn sắc, triển khai nháy mắt, bụi bặm cùng khói lửa đều biến mất, biển cát một mảnh thanh minh.

Nhất tuyến quang kia đứng thẳng giữa thiên địa, mà Ô Viêm Đan Phương một mực đứng ở vị trí nguyên bản, giống như căn bản cũng không có rời đi.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, nguyên bản những Hỏa Ma thầy khô kia đều đã chết rồi, chỉ có một ít tu sĩ còn vây quanh, nhìn trên mặt bọn họ, cũng đều có vẻ khó tin.

Cho dù là vị Hà Lương trên bầu trời kia cũng mặt ngưng trọng.

Lúc này, có một người mở miệng hỏi: “Người là Trường Sinh Giáo Thánh Nữ?”

Ô Viêm Đan Phượng chỉ là nhàn nhạt đáp lại nói: “Phải thì như thế nào?”

“Đúng thì Thánh Nữ thế hệ này của Trường Sinh Giáo sẽ vẫn lạc ở nơi này.” Người nói chuyện, tay cầm một viên đinh đen nhánh.

Ô Viêm Đan Phượng chỉ nhìn một cái bầu trời, nói: “Bằng các người còn chưa đủ, trừ phi Tử Phủ của ba phái các người cùng đến, còn có chút cơ hội.”

Nam tử nói chuyện kia chính là Bang Chủ Thiên Lang Bang Vương Tu Thành, pháp khí trong tay hắn là gỗ xuống từ trên một tòa cổ quan, tên là Trấn Ma Đình, tổng cộng tám cái, có thể bày trận, bố thành trận chính là một kiện pháp bảo.

Chỉ là cho tới nay hắn đối với trận pháp không tinh thông, cho nên chỉ dùng như tám cái pháp khí.

Vương Tu Thành cũng không có phản bác Ô Viêm Đan Phượng, bởi vì pháp thuật Ô Viêm Đan Phượng hiển lộ ra, để hắn cảm thấy một cỗ quỷ dị có thể nhiếp đoạt sinh cơ, ẩn ẩn để tâm hắn sinh cảm giác sợ hãi.

Đều là Tử Phủ tu sĩ, từ công pháp đến pháp thuật, lại

đến pháp bảo, từng loại tích lũy đến, chênh lệch ngược lại lớn.

Cho nên Vương Tu Thành đang chờ, hắn đang đợi người của hai phái khác đến, hắn tin tưởng, chỉ cần bọn hắn đến, Thánh Nữ của Trường Sinh Thiên này nhất định sẽ vẫn mệnh ở đây.

Nhưng hắn muốn đợi, Hà Lương trên bầu trời lại cũng không muốn đợi.

Hà Lương ra ngoài du lịch, mở Tử Phủ, còn được một bộ công pháp tu hành, trong công pháp không chỉ có phương pháp tế luyện Kim Hỏa Hồ Lô, mà còn có một bộ Kim Hỏa Kiếm Quyết.

Những vật này, để Hà Lương khi trở lại một mảnh biển cát, đối với Tử Phủ tu sĩ cùng cảnh giới cũng không thể nào để vào mắt, nếu không phải năm đó Vương Tu Thành từng đối với hắn rất chiếu cố, hắn đều muốn chính mình kéo một nhóm người, tổ kiến một bang phái.

Hắn mặc dù cảm giác pháp thuật của đối phương huyền diệu, lại cũng không thấy mình sẽ kém bao nhiêu.

Chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng, Kim Hỏa Hồ Lô trong tay lay động, một đạo kim hồng kiếm quang quyền ra, ở trong hư không xoay một vòng, hóa thành một đầu kim hồng quan, đột nhiên cũng đã đến trước mặt Ô Viêm Đan Phượng.

Kim hồng quang mang bay về phía đầu của nàng, nếu trúng, đầu của nàng nhất định sẽ rơi xuống.

Chỉ thấy một đầu dây thắt lưng của nàng chẳng biết lúc nào đã đón đỡ kim hồng kiếm quang kia, nàng như muốn đem nó đẩy ra, nhìn ra được, dây thắt lưng của nàng cũng không phải là phàm vật, chí ít là pháp khí.

Dây thắt lưng như phát vân tán vụ, không mang một tia khói lửa khí, nhưng ở nháy mắt đụng vào kiếm quang kia, bị vạch phá, sau đó bắt đầu cháy rùng rục.

Kim Hỏa Kiếm Quyết không chỉ có kim khí sắc bén, còn có hỏa khí đốt cháy tính chất.

Lúc thi triển, kim tính sắc bén mau lẹ, hỏa tính phiêu hốt đốt cháy, càng có thể dính liền không thả, đốt cháy pháp lực của người khác.

Ô Viêm Đan Phượng cau mày, hỗn độn quang hoa xông thẳng tới chân trời sau đầu đột nhiên rơi xuống.

Hỗn độn quang hoa cùng kim hỏa kiếm quang gặp nhau, nháy mắt bộc phát ra một mảnh huyền quang, màu đỏ kim sắc, hỗn độn sắc quấy cùng một chỗ.

Cả người Ô Viêm Đan Phượng đột nhiên lướt về sau, chỉ thấy một tia ô quang đã chui qua địa phương nàng vừa mới đứng.

Mà lúc này, hai màu kim hồng kia lại đột nhiên nhỏ lên.

Nguyên bản ánh kiếm kim hồng sắc quán quýt lảy nhau, khi nhỏ lên, cũng đã tách rời thành kim sắc cùng hồng sắc, hai đạo quang hoa rơi vào Kim Hỏa Hồ Lô.

Lông mày Hà Lương nhíu lại, nhìn về phía bang chủ của hắc, hắc không thích cách làm lấy nhiều khi ít, nhưng hắc chỉ có thể cam đoan mình không làm như vậy, cho nên trước đó khi vây công hắc không xuất thủ, về sau hắc một thân một mình xuất thủ, Vương Tu Thành lại thừa cơ xuất thủ, thế là hắc lập tức thu tay lại.

“Tiểu Hà, chúng ta cùng lên.” Vương Tu Thành không có đạt được Hà Lương đáp lại, ngẩng đầu liếc mắt nhìn, nhìn thấy Hà Lương lảng lập ở hư không bất động, trong lòng tức giận, lại không có cách nào.

Chỉ có thể theo thứ tự ngự sử tám cái Trấn Ma Đình, từ các hướng khác nhau đâm về phía Ô Viêm Đan Phòng.

Chỉ thấy giữa không trung, từng đạo ô quang chớp tắt, từ thượng trung hạ chung quanh các phương hướng phi đâm về phía Ô Viêm Đan Phòng.

Mà cả người Ô Viêm Đan Phòng đều bao phủ trong hỗn độn quang hoa kia, nàng giống như ở vào một vùng không gian khác.

Trong lúc phát tay, đều mang hỗn độn quang huy kia.

Vương Tu Thành cảm giác được rõ ràng, đối phương huy động lực lượng trên dây thất lưng kia thần bí mà huyền diệu, khi Trấn Ma Đình của mình bị vung trúng, đúng là có cảm giác pháp niệm bị co lại, như muốn đánh tan, nếu không phải tám cái Trấn Ma Đình theo thứ tự mà động, chỉ một cây, chỉ sợ lúc này đã bị kích rơi xuống

đất.

Ồ Viêm Đan Phượng cũng không hề rời đi, cả người nàng bao phủ trong hỗn độn quang hoa kia, biến cực kì linh động, thân ở hư không, nhát chuyển một cái, lại giống như đang lóe lên, dây lụa kia phát động, nhìn như chậm, kì thực lại nhanh tuyệt không thể tả, nếu không trước đó cũng không có khả năng ngăn cản được kiếm quang của Hà Lương.

Hà Lương lại ngẩng đầu nhìn một chút đám mây Triệu Phụ Vân dừng chân, trong mắt hắn cũng hiện ra sắc bén ánh sáng, muốn nhìn ra phải chăng trong mây kia có người ẩn giấu, nhưng hắn cũng không nhìn ra.

Trước đó hắn chỉ là cảm giác được trong mây có người chú ý mình, cho nên mới xuất kiếm xoắn nát một đám mây kia.

Mà lúc này Triệu Phụ Vân cũng không có lại xem bọn hắn đấu pháp, bởi vì hắn cảm thấy đây là cơ hội khó được, hắn đi tới trên Tế Sơn kia.

Trên Tế Sơn y nguyên còn có người trông coi, chỉ là không có Hà Lương Tử Phủ này, cho dù có bày pháp trận cùng pháp khí có thể phá vỡ ẩn thân, hắn y nguyên tiến vào trong núi.

Hắn là từ trong bầu trời rơi thẳng xuống.

Tế Sơn không thể nói cao, nhưng đường kính lại không nhỏ, đại khái là bởi vì năm tháng quá lâu, cho nên trong núi lửa đều bị người xây ra cầu thang, hắn thuận cầu

thang mà xuống.

Cảm thụ được địa hỏa xuất hiện từ sâu trong lòng đất, ý thức chỗ sâu lại có một loại cảm giác nháy căng, hẳn ngay từ đầu không biết vì sao, nhưng rất nhanh liền biết, đây là tới từ Xích Viêm Thần Đăng.

Kim Ô thần điều trên Xích Viêm Thần Đăng, kì thực là thần ý hiển hóa tới từ sâu trong nội tâm mình.

Cầu thang xoắn ốc xuống, vách đá đều là màu đỏ, xen lẫn màu đen, càng ngày càng nóng, rốt cục, hẳn thấy rõ ràng nham tương, sau đó nhìn thấy trên nham tương nổi một tầng lửa.

Thế là Triệu Phụ Vân bắt đầu quan sát hoàn cảnh.

Nơi này xây mấy cái đài, hiển nhiên là có người ở đây tu hành, đại khái thiếu không được vị trí của Hà Lương, hỏa khí trong hồ lô của đối phương, khẳng định cần thu thập Địa Sát Hỏa.

Hắn đưa tay cảm thụ một chút nham tương hỏa khí, cảm thấy nóng bỏng, trong lòng mình bạch, mình nếu dấn vào trong này nhất định không chịu đựng nổi.

Thế là đi tới biên giới, một chỗ nhô lên, ngồi ở đó, phi thường tới gần nham tương, thỉnh thoảng có hỏa diễm bốc lên đều muốn đốt cháy chân của hắn.

Hắn miễn cưỡng ngồi xuống, sau đó thi triển ẩn thân pháp, thân thể chậm rãi biến mất.

Sau đó há mồm phun một cái, Xích Viêm Thần Đăng như một đầu hỏa tuyến cắm vào trong nham tương.

Hắn thông qua Xích Viêm Thần Đăng có thể cảm nhận được thường có Địa Sát Hỏa, Kim Ô thần điều trên đèn hưng phấn vô cùng, nó tự nhiên hút vào Địa Sát Hỏa.

Bất quá, Xích Viêm Thần Đăng cũng không có lơ lửng ở bên ngoài, mà không ngừng lặn xuống chỗ sâu, ý thức của Triệu Phụ Vân tùy theo chìm xuống, Địa Sát Hỏa kia càng thêm nồng đậm.

Hắn có thể cảm thụ sau khi Kim Ô thần điều trong đèn nướng, đang không ngừng lớn mạnh, đang trưởng thành, nó giống như chưa từng có nếm qua đồ ăn, tham lam hấp thu.

Mà Triệu Phụ Vân cũng thông qua loại cảm thụ gián tiếp này, cảm thụ đối với hỏa tính lại tăng thêm một bước.

Bên ngoài đại chiến, mà trong này lại hoàn toàn yên tĩnh.

Bên ngoài đại chiến tiếp tục đến ban đêm, sau đó liền thành một trận truy đuổi chiến, Ô Viêm Đan Phượng rõ ràng có thể đi được, lại vẫn cứ không đi, cùng mấy vị Tử Phủ tu sĩ sau đó chạy đến đều phân biệt giao thủ.

Năng lực đấu pháp của nàng rất mạnh, cũng sẽ không để cho mình lâm vào vây công, tổng là có thể tìm tới cơ hội một chọi một.

Dù sao mọi người độn thuật thân pháp cũng không thể

nhANH NHƯ NHau, chỉ cần có nhANH có chậm, tiết tấu không giống, nàng liền tóm lấy một cái nhANH chậm cơ hội nắm mọi người đi lòng vòng trong biển cát.

Một vòng này đúng là đi hơn mười ngày Hà Lương mới trở về.

Sau khi hấn trở về, đi tới dưới đáy nhìn một chút, cũng không nhìn thấy cái gì, lại đi ra ngoài, khi lần thứ hai trở về, hấn ngồi trên một cái bệ đá đối diện Triệu Phụ Vân, sau đó đem Kim Hỏa Hồ Lô thả vào trong nham tương.

Chỉ thấy Kim Hỏa Hồ Lô kia nửa hồ chìm ở trong nham tương, hút vào Địa Sát Hỏa, hấn lại lấy ra một chút kim sa để trên không hồ lô.

Có lửa trống rỗng sinh ra, kim sa bị hỏa táng ở trong đó, sau khi những tạp chất kia bị đốt đi, hóa thành từng vệt kim quang chui vào Kim Hỏa Hồ Lô.

Lúc trước kim hỏa kiếm khí của hấn bị hỗn độn quang hoa của Ô Viêm Đan Phượng làm bị thương, nguyên bản kim hỏa kiếm khí quán quýt lấy nhau sau khi bị hỗn độn quang hoa giảo qua, đúng là kim hỏa tách rời.

Điều này khiến trong lòng hấn không thoải mái, quyết định sau khi đem Kim Hỏa Hồ Lô tế luyện đến đại thành lại đi so một lần Trường Sinh Giáo Thánh nữ.

Kiểm khí trong Kim Hỏa Hồ Lô nếu luyện đến đại thành, chính là hoàn chỉnh một màu, sẽ không bị tách rời.

Chẳng biết tại sao, hấn lại cảm thấy, Địa Sát hỏa khí

trong này so với trước kia yếu nhược một chút.

Hắn thấy, mấy ngày nay mình không có thu thập Địa Sát Hỏa ở đây, nơi này hẳn là càng dày đặc mới đúng, thế nhưng lại cũng không phải như thế.

Bất quá, cũng may thiếu không nhiều, hắn cũng không có nhiều truy cứu nguyên nhân.

Triệu Phụ Vân lại là không dám thử mạnh, hắn không dám nhìn đối phương, nhắm mắt lại, chỉ có thể tin tưởng Thái Hư Ẩn Động Pháp của mình có thể giấu diếm được Tử Phủ này.

Mà một sợi ý thức của hắn lại chìm vào Xích Viêm Thần Đăng.

Càng sâu càng sâu, cũng may khí phôi đèn của hắn là Thiên Đô Sơn Vu Thần Quang luyện chế, sau khi luyện thành, không chỉ có thể tự chủ thu nạp hỏa khí, càng là không sợ hỏa diễm.

Chìm đến chỗ sâu, đột nhiên đi tới một chỗ hỏa diễm cực nồng, hắn cảm giác hỏa diễm nơi này giống như có ý thức, có sinh mệnh.

Mà Kim Ô thần điều trên đèn kia càng là hưng phấn phát ra hót vang, hắn ẩn ẩn nhìn thấy, trong một khối màu đỏ viên đá nơi đó, tựa hồ có sinh mệnh đang thai nghén, Kim Ô thần điều trên Xích Viêm Thần Đăng đột nhiên bay ra ngoài.

Triệu Phụ Vân ý động, đèn diễm phun một cái, giống

như miệng chim mổ trên tảng đá, tảng đá lập tức vỡ ra, sau đó Kim Ô thần điều há miệng hút vào, một đoàn đồ thối ánh lửa liền bị hút vào trong miệng.

Triệu Phụ Vân rõ ràng cảm giác được một cỗ nóng bỏng, đúng là ẩn ẩn xuyên thấu qua đèn truyền đến trong thần hồn của mình.

Còn không chỉ như vậy, tiếp xuống lại tìm được hai đoàn ngọn lửa dạng này, mà khi ở đoàn thứ ba, ngọn lửa kia lại có ý thức muốn trốn, nhưng Kim Ô thần điều trên Xích Viêm Thần Đăng như có thiên nhiên hàng phục đối với những ngọn lửa này, loại ngọn lửa có linh tính này không có một đoàn có thể đào thoát.

Sau khi ăn hạ một đoàn này, Kim Ô thần điều liền giống như ăn quá no, rốt cuộc hấp thu không được một tia Địa Sát Hỏa.

Triệu Phụ Vân hơi chuyển động ý nghĩ một cái, đem thu hồi.

Chương 193 : Sợn môn Kim Đan cái chết

Hà Lương cảm giác chỗ sâu nham tương hình như có một đoàn nóng bỏng đang nhanh chóng tới gần, trong lòng hấn căng thẳng, không khỏi nghĩ: “Chẳng lẽ lại đến thời điểm địa hỏa dâng trào, thế nhưng thời gian không đúng.”

“Mà lại, cũng không có vỏ đất chấn động.”

Nhưng hấn vẫn lập tức thu Kim Hỏa Hồ Lô.

Một cỗ nóng bỏng nhanh chóng lật lên từ trong nham tương, một đoàn xán lạn chùm sáng phẳng phát phá xác mà ra.

Một cỗ nóng bỏng khí tuôn ra, xán lạn kim hồng quang huy kia để Hà Lương kinh hãi, trên thân dâng lên pháp lực chống cự lấy một cỗ nóng bỏng mang theo mãnh liệt xâm lược tính này.

Đồng thời trong lòng mừng rỡ, sinh ra suy nghĩ: “Là bảo bối, linh vật xuất sinh!”

Hà Lương muốn đưa tay đi nắm bắt, mơ hồ, hấn phẳng phát nhìn thấy một con thần điêu vàng óng bắt lấy một ngọn đèn thần bí xông ra nham tương.

Nhưng ở thời khắc này, đoàn to lớn chùm sáng kia lại nhanh chóng thu nhỏ, sau đó hấn nhìn thấy một vệt kim

quang xẹt qua hư không, đèn kia liền biến mất, chỉ thấy một vệt kim quang thẳng tắp bay về phía bầu trời.

Hà Lương không nhìn thấy người, nhưng hắn nhận ra đạo kim quang bay lên trời kia, đó chẳng phải là nam tử trước đó đứng ở bên người Trường Sinh Giáo Thánh Nữ sao? Hắn thế mà ở đây, vậy mà ở nơi này, quá lớn gan, muốn chết.

Kiểm quang trên người hắn một quyền, chỉ thấy một đạo kiếm quang vọt lên, đuổi theo kim quang kia.

Song khi hắn truy lên trời, lại nhìn thấy một vệt kim quang kia đã đến nơi xa, xa xa cắm vào trời chiều quang huy biến mất không thấy gì nữa.

Hắn ở không trung tán đi kiếm quang, hiển lộ thân hình, đứng lơ lửng trên không, tâm trung khí phấn, hắn tự cho là ngự kiếm phi độ của mình cũng rất nhanh, nhưng so với một vệt kim quang kia, y nguyên lộ ra quẩn bách.

... ..

Triệu Phụ Vân rơi vào trời chiều, cả người lại một lần nữa buông lỏng, có thể ở ngay dưới mắt Tử Phủ tu sĩ tới lui tự nhiên, đối với Trúc Cơ tu sĩ đến nói, đúng là sự tình đáng giá cao hứng.

Hắn rơi vào trên vô ngần cồn cát, nhìn sa mạc trong trời chiều một mảnh kim xán lạn, dỗi mắt nhìn lại, không có một người.

Loại cảm giác thiên địa rộng lớn, duy một mình ta này,

có thể nói là cô độc, cũng có thể nói là yên tĩnh.

Có gió lay động lấy hạt cát, tung bay tại không trung, lại ở trong ánh nắng, giống như kim sắc hỏa.

Hắn giẫm trên hạt cát, dấu chân sau lưng thành một hàng.

Đây là dấu chân hắn lưu lại ở trên đời này, lại trong gió không ngừng xóa đi, giống như dấu ấn sinh mệnh trên đời này của hắn, mỗi một bước, đều đại biểu một tia sinh mệnh ngay tại tan biến.

Hắn dạo chơi đi tới, cô độc đi tới, hướng về phương hướng mặt trời xuống núi.

Mà đan điền trong thân thể của hắn, Xích Viêm Thần Đăng kia lại mang đến cho hắn một cỗ nóng bỏng cảm giác, hắn có thể cảm nhận được Xích Viêm Thần Đăng chính đang phát sinh lấy loại thăng hoa biến hóa nào đó, chỉ ít đèn điểm trên đèn so với trước đó muốn nóng bỏng nồng đậm.

Từ trời chiều đi vào trong đêm tối, lại từ trong đêm tối đi vào triều dương.

Ánh nắng một hồi phía trước, một hồi ở phía sau, lại bỗng nhiên ở bên trái, nó chung quanh đánh giá nơi này.

Rốt cục, cát vàng dưới chân chậm rãi thay đổi, biến thô ráp, biến thành cát sỏi, chậm rãi xuất hiện màu sắc khác.

Là màu xanh.

Nguyên bản bốn phía tràn ngập lửa nóng đang tiêu tán.

Khi hấn từ trong đêm tối đi tới, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên một mảnh đại địa này, lại vẫn là âm lãnh.

Vô Gian Quỷ Quốc?

Hấn không có đi thẳng vào trong, mà đứng ở nơi đó thật lâu, cảm thụ pháp vận của phiến thiên địa này, thân thể chậm rãi hư hóa, giống như muốn cùng phiến thiên địa này dung hợp lại cùng nhau, một trận gió thổi tới, hấn biến mất.

Không bao lâu, có một đội âm binh đi qua, thân thể của bọn hấn giống như không có màu sắc, âm binh đội trưởng đi đầu đứng ở nơi Triệu Phụ Vân vừa mới đứng, hít hà hư không, đột nhiên mở miệng nói ra: “Có một cỗ hương vị bị hỏa thiêu, có dương nhân tiến đến, mọi người chú ý.”

“Ở đây, hấn đi không xa, chúng ta chậm rãi tìm.” Một cái âm binh sau lưng nói.

Một đội âm binh này tản ra, như kéo lưới tìm kiếm lấy người tiến vào phiến thiên địa này.

Triệu Phụ Vân không ngừng thối lui, phát hiện bằng cảm ứng bọn hấn lại có thể đuổi theo cước bộ của mình, thế là hấn lại từ từ lui về trong sa mạc.

Sau đó đi dọc theo ranh giới, thẳng đến Xích Viêm Thần

Đặng trong thân thể hần chậm rãi ổn định, chính hần cũng chậm chậm thích ứng, có thể không để Xích Viêm Thần Đăng hỏa điểm tản ra ngoài.

Hần lại một lần nữa ẩn thân tiến vào Vô Gian Quỷ Quốc.

Tiến vào một mảnh âm trầm thổ địa này, ngẩng đầu là không nhìn thấy mặt trời, bởi vì mặt trời đều bị một mảnh mây màu đen che đậy.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn lên một đám mây đen trên bầu kia, chỉ cảm thấy vô cùng thần bí, âm u trên phiến đại địa này đều là cái bóng của nó.

Bất quá, mặc dù như thế, lúc ban ngày, vẫn không có Âm Quỷ, mà tới lúc buổi tối, một đám mây đen kia lại như biến mất, có thể nhìn thấy bầu trời tinh không xán lạn vô cùng.

Từ nơi này nhìn tinh thần, so với nơi nào đều muốn sáng tỏ.

Thế là hần nhìn thấy rất nhiều Âm Quỷ xuất hiện trên mặt đất, bọn hần đúng là đang tắm tinh quang.

Mà lại, Triệu Phụ Vân nhìn thấy phòng ở thành lập trên một mảnh đại địa này, không có một tòa là bình thường, đều kỳ quái, bọn hần không cần cửa sổ, giống như từng tòa đá tảng xây thành quan tài.

Còn có chút chính là nấm mồ.

Nấm mồ, quan tài thạch ốc, miếu nhỏ, đại điện.

Hắn phát hiện, nơi này cũng có được nghiêm mật chế độ đẳng cấp xã hội.

Âm Quỷ ở đây cũng có nuôi dưỡng cùng trồng trọt, bọn hắn cũng luyện đan dược.

Nơi này có rất nhiều âm tà quái vật.

Triệu Phụ Vân ngồi xổm xuống, sờ đất trên mặt đất, hắn cảm nhận được ô uế cùng nhàn nhạt mùi máu tươi trong đất này.

Hắn không dám tới gần những nắm mồ kia, cũng không có tới gần những quan tài thạch ốc kia, lại không dám tới gần các loại quái dị miếu thờ và cung điện.

Chỉ xa xa đứng nhìn, nhìn thấy bọn hắn tiến hành tế tự, bọn hắn giết ngũ súc tế thiên, sau đó đem máu giội ở trên mặt đất.

Triệu Phụ Vân cảm giác đến bọn hắn giống như đang cải tạo một mảnh đại địa.

Trong lòng của hắn nghĩ đến hai chữ — Minh Thổ.

Chẳng lẽ bọn hắn muốn đem một mảnh đại địa này cải tạo thành càn thích hợp cư ngụ Minh Thổ?

Khi Triệu Phụ Vân đi qua nơi bị giội qua máu của ngũ súc tế tự, lại có cảm giác đi vào trong vũng bùn.

Lại đi mấy ngày, càng sâu một chút, sau đó hắn nhìn

thấy một tòa núi lớn, đại sơn giống như một ngôi mộ, lại giống một tòa cung điện.

Hắn xa xa nhìn, dưới ánh sao xán lạn, hắn nhìn thấy một cái bóng cực lớn bồng bênh trên bầu trời.

Chân ở trong núi, mà nửa người trên ở giữa không trung, trên người hắn mặc minh đai đen đồ pháp y, trong bóng đêm không phản quang, không phát quang.

Ánh sáng duy nhất tản ra chính là đôi mắt của hắn, đôi mắt kia nhìn lên bầu trời, giống như phản chiếu lấy đầy trời tinh thần.

Khi Triệu Phụ Vân nhìn về phía hắn, lại như nhìn thấy đầy trời tinh quang, như nhìn thấy ánh mắt, cả người hắn đều như muốn lâm vào trong.

Hỏa diễm trong đan điền của hắn lắc một chút, như đem hắn đốt, cả người đều bưng tỉnh, sau đó lập tức nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng xuống, toàn lực ẩn giấu khí tức bản thân.

Mà cái bóng cực lớn kia giống như cũng không hề để ý những điều này, không nhúc nhích, bồng bênh ở trong hư không, giống như một huyền ảnh.

Qua một hồi lâu, Triệu Phụ Vân mới dám đứng lên, trong lòng không khỏi nghĩ, khó trách năm đó Đại Chu Quốc trả giá đại giới lớn như vậy mới đưa Vô Gian Quỷ Quốc đuổi tới địa phương xa về phía tây.

Hắn về sau gặp phải loại tồn tại cường đại này, tuyệt đối

không nhìn nhiều.

Tận lực không tới gần bên cạnh những cung điện lớn kia.

Nhìn đến mức quá nhiều, hắn liền minh bạch, Vô Gian Quỷ Quốc này, thế giới chân chính chỉ sợ vẫn là trong lòng đất, lộ ở bên ngoài, chỉ là một mặt của quỷ quốc mà thôi.

Triệu Phụ Vân đổi một phương hướng, không tiếp tục xâm nhập, bởi vì hắn phát hiện càng đi, càng là cất bước khó khăn, đại địa kia giống như có sinh mệnh, sẽ thôn phệ dương khí pháp niệm.

Thế là hắn đi ngang, lại nhìn thấy trên một ngọn núi, lượn vòng lấy một con rắn to lớn, thân rắn lại là một hồi ảm đạm một hồi xán lạn, nó giống như biến hóa theo tinh không trong bầu trời.

Sau đó lại gặp phải Âm Quỷ giả cưới, hắn chỉ xa xa đứng nhìn.

Chậm rãi lui ra, địa phương ra, lại là một quốc gia khác, bởi vì nơi này ở trên một mảnh cao nguyên, nhân khẩu thưa thớt, hàn phong lạnh thấu xương.

Quốc gia này tất cả đều thờ phụng Đại Tuyết Sơn Thần, trên Đại Tuyết Sơn có miếu thờ, trong đó có người tu hành, chỉ là bọn hắn so với người địa phương khác, vô luận là ăn mặc hay tín ngưỡng đều muốn khác nhau một chút, giống một đám tăng lữ.

Nơi này, hấn một đường đi ngấm nhìn xung quanh, thuận sơn mạch Đại Tuyết Sơn, hấn một đường đi xuống, thời tiết càng ngày càng ấm, màu nâu xen lẫn màu trắng trong mắt chậm rãi rút đi, thay đổi xanh lục.

Hấn đi tới trước một mảnh núi.

Một mảnh núi này không thể nói cao, so với từng tòa hùng hồn Đại Tuyết Sơn trên cao nguyên vừa rồi đến nói, một mảnh núi này giống như khế cong thuyền nhỏ trong lòng ngực Đại Tuyết Sơn.

Trên núi có đạo quan cung điện.

Hấn dạo chơi mà leo núi, khi ở giữa sườn núi, có người xuất hiện trong cái đình ở sườn núi kia.

Đây là người nhìn qua hai mươi bảy hai mươi tám tuổi , bình thường tu sĩ đáng vẻ hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tuổi thật ít nhất phải chừng bốn mươi, Triệu Phụ Vân bộ dáng bây giờ tựa như là hơn hai mươi.

Một thân đạo bào của đối phương màu xanh lam, tay cầm phát trần, nhìn Triệu Phụ Vân đi tới từ trên sơn đạo, khoảnh khắc hai người nhìn nhau, hấn liền xa xa hành một cái đạo lễ, Triệu Phụ Vân cũng giống vậy.

Khi Triệu Phụ Vân đến gần, đối phương lại là mở miệng nói ra: “Thế nhưng là Thiên Đô Sơn đạo hữu “

Một ngọn núi này, chính là đệ tử Thiên Đô Sơn sau khi đi ra ở đây kết quan khai mạch, Triệu Phụ Vân đi ngang qua nơi này, liền đến nhìn.

“Không dám... .”

Triệu Phụ Vân tự báo mình năm nào nhập Thiên Đô Sơn, sau khi xác định ngày nhập môn của đối phương, liền xưng đối phương là sư huynh.

Nhưng đối phương lại không nguyện ý, nói: “Đạo hữu cùng gia sư đồng môn, chúng ta vẫn là lấy đạo hữu tương xứng đi.”

Triệu Phụ Vân cũng không có phản đối.

“Thính Sơn đạo hữu thần thông quảng đại, là sớm biết ta muốn lên núi sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ai, ta nào có bản lĩnh như vậy, sư phụ mặc dù vì ta lấy đạo hiệu Thính Sơn, nhưng cho tới bây giờ ta còn chưa thể nghe núi ngữ điệu, đây đều là sư phụ bói toán ra, hôm nay sư phụ nói giờ Dậu sẽ có đồng môn chủ sơn đến đây, để cho ta tới nơi này nghênh đón.”

Triệu Phụ Vân nghe xong trong lòng ngạc nhiên, đi theo Thính Sơn đi gặp Bắc Hư chân nhân.

Người kết quan khai mạch ở đây đạo hào Bắc Hư, là so với Tuân Lan Nhân còn sớm nhập môn, khi Tuân Lan Nhân nhập môn, hắn đã rời đi Thiên Đô Sơn.

Mà một ngọn núi này cũng không phải chỉ có một mình hắn đang tu hành, hắn ở đây mở một tòa động phủ, liền thu mấy người đệ tử, Thính Sơn liền là một trong số đó.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy Bạc Hư.

Bạc Hư là một lão nhân, tóc, sợi râu đều đã hoa râm, bất quá tinh thần còn được, pháp lực trên thân cũng y nguyên linh động sinh động, không giống như một ít tu sĩ đến tuổi, pháp lực trên thân sẽ từ từ ngốc trệ, sẽ có một cổ dáng vẻ già nua khó nén.

Sau khi gặp mặt Bạc Hư, thông báo tên họ, hắn lại là nói: “Nguyên lai người chính là Triệu Phụ Vân, quả nhiên một thân tú lệ, như ngậm châu phát quang.”

Triệu Phụ Vân lại là chưa từng nghe thấy người khác đánh giá mình như vậy.

Đối phương lại nói cho hắn, một câu nói kia là người khác đối với hắn đánh giá.

Triệu Phụ Vân hữu tâm không muốn dạng lời bình này, nhưng lại không cách nào ngăn chặn miệng của người khác.

Cùng ngày Bạc Hư ở đây thiết yến, bữa tiệc khó tránh khỏi sẽ có một chút diễn pháp trợ hứng, Triệu Phụ Vân mượn đèn đuốc trong điện, diễn một trận Bách Điều Triều Phượng thịnh cảnh.

Mỗi một con chim đều sinh động như thật, sinh động hoạt bát, đồng thời cũng không phải là thống nhất hỏa hồng, mà có khác biệt màu sắc, trong đó nhất cử một con chim phượng kia, đúng là cũng thần dị vô cùng, đôi mắt kia nhìn quanh, lại có một tia vương giả khí.

Bách điều vờn quanh, rơi vào trên người nó, hóa thành một sợi lông vũ trên cánh chim nó.

Cuối cùng đều trở nên yên ắng, đột nhiên khế kêu một tiếng, run tán lông vũ, lông vũ lại hóa thành từng con chim, hạ xuống trên từng chiếc đèn, lúc hạ xuống trên đèn, còn phát ra tiếng kêu, như cáo biệt, lại vui sướng như lúc về tổ.

Lúc pháp thuật của hắn dừng lại, mấy người đệ tử của Bạch Hư đều sợ hãi thán phục vỗ tay, nói: “Hỏa diễm huyền hóa thuật này, quả nhiên xuất thần nhập hóa, rất sống động, để người sợ hãi thán phục.”

Cho dù là Bạch Hư cũng khen ngợi.

Bất quá, khi yển tán, Bạch Hư lại gọi Triệu Phụ Vân đến trong phòng, sau khi hai người ngồi xuống, hắn hỏi: “Triệu sư đệ du lịch bên ngoài, có biết chuyện hiện tại tại trong sơn môn?”

Triệu Phụ Vân đương nhiên là lắc đầu, hắn đương nhiên không biết.

Hắn hiểu biết, chính là Dư Thần Quang bị sơn môn thông tập, cũng nghe nói trong núi có người đi bắt Dư Thần Quang, giống như không có kết quả, chỉ là hắn không biết đến tột cùng là kết quả gì.

“Chuyện của Dư Thần Quang, người hắn phải biết.” Bạch Hư nói.

“Biết một chút.” Triệu Phụ Vân nói.

“Chuyện của Dư Thần Quang, liên lụy đến một vị lão tổ, nghe nói vị lão tổ kia tức giận rời núi đi tìm hấn, thế nhưng lại rơi vào trong cạm bẫy, vẫn lạc.” Bạc Hư chậm rãi nói, giữa vầng trán của hấn mang theo một tia thần sắc lo lắng.

“Lão tổ, vẫn lạc?” Triệu Phụ Vân có chút không tin, nhưng lại ý thức được Bạc Hư nên sẽ không đối với chuyện như thế này lừa gạt mình.

Thế nhưng xưng hô lão tổ này, ít nhất phải có Kim Đan mới có thể chịu đựng nổi.

Một vị Kim Đan vẫn lạc, đây chính là đại sự, trong một chút môn phái, Kim Đan chính là tồn tại trụ cột.

Thế nhưng một vị Kim Đan của Thiên Đô Sơn cứ như vậy chết rồi, người bố trí bẫy rập là ai?

Triệu Phụ Vân ngay lập tức nghĩ đến điều này, chẳng lẽ không sợ Thiên Đô Sơn trả thù sao? Thiên Đô Sơn nếu là toàn phái công phật, lại có ai có thể chịu được lửa giận đây?

Hấn biết điều này, người khác đương nhiên biết, nhưng người khác hết lần này tới lần khác làm như vậy, đây là vì sao?

Trừ phi đối phương không sợ.

“Là ai làm?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Không biết, nhưng đoán sơ qua, hẳn là người của Đại La Bí Giáo.” Bặc Hư vẽ mặt nghiêm túc nói.

Đại La Bí Giáo?

Triệu Phụ Vân đối với cái tên này không thể nói lạ lẫm, nhưng cũng tuyệt đối không hiểu rõ.

Lúc rời núi, Mã Tam Hộ còn muốn mình tra người nào trong môn cùng Đại La Bí Giáo này cấu kết, chỉ là mình cũng không có đi tra.

“Đại La Bí Giáo cùng Thiên Đô Sơn chúng ta có thù sao? Tại sao phải giết Kim Đan lão tổ của chúng ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Cũng không có thù hận gì, nhưng ta nghĩ, có lẽ bọn hắn đang thử thăm dò.” Bặc Hư nâng chén trà lên, nhiệt khí trong chén trà phiêu khởi, che chắn khuôn mặt hắn.

Chương 194 : Không được về núi

Triệu Phụ Vân ngồi đó, trong tay cũng bưng chén trà.

Chén trà nóng hổi, nhưng trong lòng hắn không hiểu phát lạnh.

Hắn cảm giác có nguy hiểm lớn lao chiếm cứ ở trên không, tùy thời đều có thể giáng lâm, hắn cảm thấy mình giống như ếch xanh bị rắn để mắt tới, đang bị nhìn kỹ.

Đây bất quá là một điểm cảm giác trong linh tính của hắn mà thôi, nhưng hắn cũng hiểu được, đây hết thảy đều là thật sự.

Chỉ là hắn không biết, một phần hàn ý này là bởi vì mình được nghe tin tức này, bởi vì mình là đệ tử của Thiên Đô Sơn, cho nên từ nơi sâu xa cảm ứng đến toàn bộ nguy cơ của Thiên Đô Sơn, hay là bởi vì giờ này khắc này thân ở nơi này một loại tối tăm cảm ứng.

Cúi đầu nhìn nước trà trong chén, nước trà có chút dập dờn.

“Thăm dò cái gì?” Triệu Phụ Vân mở miệng hỏi.

Bạc Hư thề mà thở dài một hơi, đại khái vì không có đệ tử ở bên người, cũng có thể đang lo lắng cho Thiên Đô Sơn, hắn nói: “Có thể là thăm dò Khai Phái Tổ Sư cùng Chưởng Giáo của chúng ta còn ở trên đời này hay

không, cũng có thể là đang thử thăm dò, Thiên Đô Sơn chúng ta phải chăng còn đoàn kết.”

“Qua nhiều năm như vậy, vì sao đột nhiên có người thăm dò điều này?” Triệu Phụ Vân mang theo vài phần hiếu kì cùng nghi ngờ hỏi.

“Có thể là bởi vì việc làm những năm gần đây của Thiên Đô Sơn chúng ta, vốn chỉ là truyền đạo thụ pháp, lại đột nhiên tham gia sự tình triều đường Đại Chu, trợ Đại Chu Quốc thực hành ‘Đạo Tử Tân Chính’, động rất nhiều người lợi ích.” Bặc Hư chậm rãi giải thích nói.

“Cho nên nói, kỳ thật phía sau Đại La Bí Giáo vẫn là các đại thế gia sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Cũng khó nói, người trong Đại La Bí Giáo cũng đều là người, là người liền sẽ có xuất thân lai lịch, phân tán đến trong thiên hạ, hoặc xuất thân từ môn phái, xuất thân từ thế gia, nơi nào đều có khả năng.” Bặc Hư nói.

Triệu Phụ Vân trầm mặc, hẳn không có uống trà trên tay, thăm nghĩ, Mã Tam Hộ sau đó căn bản cũng không có liên lạc qua mình, mà mình cũng không có liên lạc qua hắn, hắn giống như là đem mình quên.

Mấu chốt là, hắn không tin Tuân Sư không biết loại nghi pháp này, mà Tuân Sư cũng không có liên lạc qua mình, là nguyên nhân gì đây, là để cho mình cứ như vậy một mực du đãng ở bên ngoài?

Ở thời khắc này, hắn sinh ra một ý nghĩ mãnh liệt, nghĩ muốn liên lạc một chút Mã Tam Hộ hoặc Tuân Lan

Nhân, muốn hỏi một chút trong Thiên Đô Sơn thế nào.

Triệu Phụ Vân thường thức thâm ý trong lời nói của Bặc Hư, đối phương nói Đại La Bí Giáo thăm dò Thiên Đô Sơn, mà người của Đại La Bí Giáo cũng có thể đến từ mọi nơi, đó chính là nói thật ra là những thế gia hoặc môn phái khác kia, đang thử thăm dò Thiên Đô Sơn.

Khai Phái Tổ Sư của Thiên Đô Sơn là Hóa Thần tu sĩ, đã có thể vẫy vùng đại thiên, nhưng đã mấy trăm năm không có hiển lộ, cho dù là Chưởng Môn hiện tại cũng không lộ ra tung tích.

Cho nên lần này Thiên Đô Sơn đột nhiên có dị động, liền có người muốn nhìn một chút thực lực của Thiên Đô Sơn đến tột cùng thế nào.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, nếu Thiên Đô Sơn không cách nào nhanh chóng đè xuống cơn gió này, liền sẽ dễ người cảm thấy, Thiên Đô Sơn chỉ là ngoài mạnh trong yếu, hoặc là nói không cường đại như trong tưởng tượng.

“Bặc Hư sư huynh, người cảm thấy, Thiên Đô Sơn của chúng ta phải làm gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta rời khỏi Thiên Đô Sơn đã lâu, đã không biết tình huống hiện nay của Thiên Đô Sơn, bất quá, nếu Chưởng Môn có thể xuất thủ, chắc hẳn không có người có thể thoát khỏi truy tung của lão nhân gia này.”

Triệu Phụ Vân nghe lời Bặc Hư nói, hiển nhiên, đây chính là thăm dò của Đại La Bí Giáo.

“Sư huynh, người cảm thấy bây giờ Chưởng Môn còn ở Thiên Đô Sơn sao?” Triệu Phụ Vân đột nhiên hỏi.

“Ta không biết, ta chưa bao giờ thấy Chưởng Môn.” Bặc Hư đem chén trà buông xuống, ngồi xếp bằng ở đó, yên tĩnh nói, phảng phất hết thảy đều không liên quan gì tới hắn.

Triệu Phụ Vân cũng như lâm vào loại trầm tư nào đó, Bặc Hư lại nói: “Sư đệ mới rời sơn môn, nên đối với tình huống hiện nay trong núi tương đối quen thuộc, không biết sư đệ có thể nói một chút tình huống hiện nay ở trong núi là gì?”

“Ta ở trong núi, một lòng tu hành, ít cùng người tiếp xúc, cũng không biết tình huống hiện nay trong núi như thế nào.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nghe nói sư đệ cùng Tuân Lan Nhân sư muội tương giao rất mật thiết, chẳng lẽ liền không có từ nàng nghe được gì?” Bặc Hư hỏi.

“Cũng không gọi được tương giao rất mật thiết, chỉ là có mấy lần tiếp xúc cùng Tuân Sư thôi.” Triệu Phụ Vân nói.

Triệu Phụ Vân cùng Tuân Lan Nhân tiếp xúc ít có người ngoài nhìn thấy, ở Vụ Trạch nơi đó, người biết cũng sẽ không nhiều miệng nói, ở Quảng Nguyên Phủ nơi đó, mọi người cũng chỉ sẽ cảm thấy Tuân Lan Nhân vì bảo hộ đệ tử trong môn.

Về phần Tuân Lan Nhân trong âm thầm tìm Triệu Phụ

Vân, người khác cũng không biết, bất quá mặc dù như thế, còn sẽ có dạng tin tức như vậy truyền tới.

“Không bằng sư đệ ở lại đây nhiều chút thời gian, hiện trong núi phong vân dừng động, sư đệ bất quá Trúc Cơ tu vi, trở về cũng không thể giúp sơn môn cái gì.” Bạc Hư mở miệng nói ra.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một chút, nói: “Sư huynh lời nói rất đúng.”

Thế là, Triệu Phụ Vân liền ở lại Bảo Linh Sơn.

Nói thật, Triệu Phụ Vân đối với Bảo Linh Sơn có rất nhiều đề phòng, trừ bỏ trước đó đột nhiên sinh ra hàn ý khi cùng Bạc Hư tiếp xúc, còn có một chút chính là, trong danh sách Mã Tam Hộ cho, Bảo Linh Sơn là mục tiêu cần trọng điểm chú ý.

Trong danh sách của Mã Tam Hộ cũng không nói thêm gì, chỉ dùng màu đỏ vòng lên, bên cạnh ghi chú ‘quan sát nhiều hơn’.

Sau khi Triệu Phụ Vân ở Bảo Linh Sơn hai ngày, hẳn quyết định cùng Tuân Lan Nhân liên lạc một chút.

Phương thức liên hệ đương nhiên là thông qua môn đàn pháp Mã Tam Hộ dạy.

Tên gọi đàn pháp là ‘Chư Thiên Thông Linh Đàn Pháp’.

Nghi thức này cần một chút dụng cụ, đương nhiên cũng có thể dùng một chút phù khí thay thế.

Trong thời gian hẩn hành tẩu giữa thiên địa, đã sớm chế không ít dụng cụ mình cần.

Hẩn ở trong phòng của mình, lấy mình làm trung tâm, bày xuống nghi thức tế đàn kia.

Người ngồi ở giữa, chung quanh cắm mười mặt tiểu kỳ, tiểu kỳ kia chính là dùng lá bùa làm thành, phía trên vẽ lấy mười loại phù văn, đại biểu cho chư thiên thập phương.

Trên mặt đất vẽ lấy đồ án đại biểu cho thập phương địa giới, mà hẩn thì ngồi ở giữa.

Lại lấy ra tế biểu bản thân viết xong, đọc thầm, kính báo Thượng Thiên, cho thấy ý trong lòng mình, cũng đem đốt cháy.

Sương mù lượn lờ dâng lên ở trong hư không.

Hẩn thông qua cảm ứng từ nơi sâu xa, ý thức giống như theo sương khói kia mà phiêu miểu nhập một không gian hắc ám mênh mông.

Trong bóng tối kia hình như có gợn sóng đang nhộn nhạo lên.

Mười đạo lá bùa chế thành tiểu kỳ chung quanh kia, đồng thời tản ra quang vận thần bí.

Hẩn ở trong lòng hô hoán danh tự của Tuân Lan Nhân, đồng thời nghĩ đến dáng vẻ của Tuân Lan Nhân.

Trong tâm linh hắc ám yên tĩnh, qua hồi lâu, hắn cũng không có đạt được Tuân Lan Nhân đáp lại, thậm chí có thể nói, trong cảm giác của hắn, thế gian căn bản cũng không có Tuân Lan Nhân.

Lần lượt kêu gọi, ở trong bóng tối yên tĩnh khôn cùng hô hoán tên của đối phương, nhưng hắn không có đạt được Tuân Lan Nhân đáp lại, giống như không có người này.

Khi mở to mắt, mười mặt lá bùa chế thành tiểu kỳ kia đột nhiên bốc cháy lên, trong nháy mắt cũng đã thành tro tàn.

Hắn đứng dậy, trong lòng suy tư, hắn cảm thấy đàn pháp của mình cũng không có sai, bởi vì cái loại cảm giác này, thật rất kỳ diệu, cả người thể xác tinh thần giống như tiến vào trong một không gian khác.

Thế nhưng lại không có liên hệ đến người, đây là vì sao?

Hắn lại muốn đi liên hệ Mã Tam Hộ, cuối cùng vẫn nhịn xuống, ở trong phòng thông thả bước chân đi tới đi lui, trong lòng có chút bất an.

Đẩy mở cửa sổ, cửa sổ là đại sơn, một con chim nhỏ giống bị hắn kinh động, từ dưới mái hiên bay ra ngoài.

Triệu Phụ Vân liếc mắt nhìn, sau đó nhìn một mảnh thanh sơn này, nhưng trong lòng thì tư duy ngàn vạn.

Hắn mấy ngày qua, loại kiềm chế cùng hàn ý trong lòng kia chẳng những không có giảm bớt nửa phần, ngược lại có cảm giác càng thêm dày đặc.

Giống như cảm giác thu đến đông, ngày đông hàn ý tích lũy muốn hóa tuyết.

Hắn ngẩng nhìn viễn không, chỉ thấy tầng mây màu xám thật dày, mà phía dưới cây cối trong núi, đã tích đầy lá rụng.

Nhất tuế nhất khô vinh.

Chuyện thể gian, người thể gian, mặc như thị dã.

Hắn đem cửa sổ đóng lại, bỏ đi giày, khoanh chân ngồi ở trên giường, bắt đầu nhập định, bình phục tâm tình.

Trong định cảnh, trong lòng hắn một mảnh hư vô, trong hư vô lại từ từ sinh sôi ngàn vạn quang hoa tụ đến hắn.

Đây là phương pháp tu hành của Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh.

Đột nhiên, hắn từ trong ngàn vạn quang hoa kia, nghe tới một sợi thanh âm.

Thanh âm này rất nhỏ bé, nghe không rõ ràng, hắn cẩn thận đi bắt giữ, chậm rãi, thanh âm kia rõ ràng ở trong lòng.

“Không thành Tử Phủ không muốn về núi, ai cũng không nên tin.”

Hai câu này không đầu không đuôi, Triệu Phụ Vân lại ngay lập tức nghĩ đến Tuân Lan Nhân, bởi vì hắn vừa mới kêu gọi Tuân Lan Nhân, mà hiện tại trong lòng đột nhiên xuất hiện hai câu này, hắn cảm thấy, đây là Tuân Lan Nhân đối với mình đáp lại.

Hắn không biết Thiên Đô Sơn đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể khẳng định, nội bộ Thiên Đô Sơn nhất định có việc.

Hắn một lần nữa mở to mắt, nguyên bản lo nghĩ tán đi, trong mắt lại xuất hiện suy nghĩ sâu xa.

Hắn đang suy tư mình nên đi đâu.

Nếu như muốn tu thành Tử Phủ, như vậy chỉ ít cần một hoàn cảnh yên tĩnh.

Nói cách khác, mình cần tìm một đạo tràng tu hành, sau đó lại thu hoạch được Thiên Cương linh dịch mở Tử Phủ.

Hắn hành tẩu ở nhiều địa phương trong thiên hạ như vậy, biết trong thiên hạ, trong sơn mạch tốt nơi thích hợp mở động phủ đều có người.

Nhưng rất nhanh, hắn liền nghĩ đến một phương thức khác.

Bất quá, đã muốn rời khỏi, như vậy từ nơi này rời đi, chính là ưu tiên hàng đầu vào lúc này.

Chương 195 : Phường thị một gian phù lục cửa hàng nhỏ

Ngày thứ tư, Triệu Phụ Vân đến nói lời cáo biệt Bạc Hư đạo trưởng.

Bạc Hư đạo trưởng chỉ là hỏi hấn phải chăng muốn về Thiên Đô Sơn, Triệu Phụ Vân tự nhiên phủ định, Bạc Hư trầm mặc một chút, nói: “Trong tình hình này, không quay về là tốt nhất, vậy không biết sư đệ người muốn đi đâu?”

“Không biết, trời đất bao la, liền đi du lịch bốn phía một phen.” Triệu Phụ Vân nói.

“Thấy thiên địa, thấy chúng sinh cũng tốt.” Bạc Hư nhẹ gật đầu.

Triệu Phụ Vân sau đó lại hướng Thính Sơn cáo từ.

Thính Sơn một đường đưa Triệu Phụ Vân đến dưới núi, nhìn thân ảnh của Triệu Phụ Vân biến mất ở ngã rẽ của đường núi, mới trở về phục mệnh.

Mà khi Thính Sơn trở lại chỗ sư phụ hấn Bạc Hư, lại là mở miệng nói ra: “Sư phụ, vì sao để hấn rời đi rồi?”

Bạc Hư đứng bên cửa sổ, nhìn dưới núi, từ nơi này chính dễ dàng nhìn thấy một đầu đường núi mà Triệu

Phụ Vân rời đi.

“Bất quá là một nhân vật nhỏ thôi, đêm qua, ta cảm thấy trong phòng hắc hắc là lên đàn tác pháp, không biết hắc cùng ai liên hệ, vì không đánh cỏ động rắn, liền để hắc đi.” Bạc Hư giải thích nói.

“Có lẽ chờ ngày chúng ta nhập chủ Thiên Đô Sơn, sẽ còn là đồng môn đây?” Thính Sơn nói.

“Có khả năng này.” Bạc Hư thản nhiên nói.

... .

Triệu Phụ Vân rời núi, mặc dù một cỗ cảm giác bị đè nén kia vẫn không có tán đi, nhưng một cỗ cảm giác như lạnh ở lưng lại tán, hắc có thể khẳng định, Bạc Hư trên Bảo Linh Sơn kia có vấn đề.

Trong lòng hắc nghĩ đến Tuân Lan Nhân để cho mình không muốn về núi, lại nghĩ đến lúc trước nàng để cho mình đi Ly Sơn, chẳng lẽ muốn cho mình đặt chân tu hành ở Ly Sơn?

Bất quá hắc rất nhanh liền lại đem những ý niệm này vung đi, bởi vì đây đều đã là quá khứ.

Hắc dạo chơi mà đi, mình đã không có mục tiêu, như vậy người khác cũng không có khả năng tìm tới chính mình.

Đi tới, thời tiết càng ngày càng lạnh.

Từ khi rời đi Bão Linh Sơn đã qua hai tháng có thừa.

Vừa lúc đi ngang qua một phường thị, hấn vò phẳng mặt mình, lững thững đi vào trong đó.

Vừa hay nhìn thấy trong phường thị này, có một nhà phù lục cửa hàng nhỏ đang cho thuê lại, thế là hấn đem thuê xuống, phí cho thuê tốn một trăm linh thạch.

Cửa hàng không lớn, nhưng tương đối sâu, phía trước một đoạn là địa phương bày ra quầy hàng tiếp đãi khách nhân, phía sau một đoạn có thể dùng làm phòng bếp, cũng có thể làm gian tạp vật, đương nhiên, làm sao dùng đều có thể, chính mình cải tạo, mà trên lầu thì là phòng ngủ.

Một phường thị này rất phồn hoa, bởi vì nơi này vốn là một phường thị lớn xếp hạng hàng đầu của Đại Chu Quốc, bên trong tác đất tác vàng, cửa hàng hấn thuê này vị trí cũng không tính tốt, nhưng tiền thuê mỗi tháng cũng phải mười khối linh thạch, cũng không rẻ.

Hấn đem nguyên bản ‘Trâu thị phù lục điểm’ cải thành ‘Vân Văn Pháp Lục’.

Lại tiêu chút tiền, để người quét dọn sạch sẽ trong ngoài một chút, liền vào ở, chủ cửa hàng trước đó cũng không lưu lại phù lục, tất cả phù lục đều cần chính hấn hiện tại họa.

Một nhà bên trái là bán phù mực, bên phải thì bán phù chỉ, lại sát vách chính là bán phù bút.

Hắn đầu tiên là mua một thỏ lông phù bút, sau đó lại đi mua ba chồng phù chỉ, cùng một khối chu sa mực, một nghiên mực.

Ba chồng phù chỉ luôn có chín mươi tám, đối phương còn cho mười tám, tổng cộng một trăm tám, thế là Triệu Phụ Vân về cửa hàng, đóng lại cửa tiệm bắt đầu họa phù.

Hắn họa ba mươi tám hỏa phù phổ thông, ba mươi tám Thần Hỏa Phù, ba mươi tám Xích Viêm Thần Hỏa Phù, cuối cùng mười tám, phân biệt họa năm tám Ân Thân Phù cùng năm tám Trấn Ma Phù Chú, không có một trương hồng.

Bất quá, khi hắn lấy ra bán, phân biệt đều chỉ lấy ra một nửa.

Lúc mang lên quầy hàng, hắn lại mua mấy cái hộp từ một cửa hàng bán hộp quà ở phụ cận, đem phân biệt trang ở bên trong, sau đó hắn ở trên mỗi một cái hộp đều dùng giấy trắng viết phù lục danh tự, cùng công hiệu.

Nói đến, giấy trắng này cũng là mua.

Nơi này mua hết thấy đều cần linh thạch, bao quát cái chén hắn uống nước, pha trà dùng lò cùng than, ấm trà, lá trà những vật này.

Một phen mua sắm, lại tốn gần trăm khối linh thạch.

Hắn phát hiện, nếu phù lục của mình bán không được,

mà lại không có tích súc, như vậy muốn trường cư ở nơi này, chỉ sợ không dễ dàng như vậy.

Hôm nay khai trương, vừa lúc tuyết rơi.

Hắn mới đến, cùng người không có giao tình, tất nhiên là im ắng khai trương.

Chưởng quỹ kiêm đông gia bán phù chỉ bên cạnh, ngược lại là tới cửa đưa nhất tấm hoàng phù chỉ làm hạ lễ.

Chưởng quỹ kiêm đông gia của Ba Sơn Hoàng Thị Phù Chỉ cửa hàng, tự nhiên họ Hoàng, tuổi nhìn qua ngoài năm mươi tuổi, trên mặt trắng nõn, mặc màu đen miên phục, một mặt nụ cười hiền hòa.

Lúc này Triệu Phụ Vân mặc một thân phổ thông đạo bào màu xanh da trời, cầm một quyển sách ngồi đọc bên hỏa lò.

Hoàng chưởng quỹ đi tới, Triệu Phụ Vân tự nhiên đứng lên, trên mặt hắn có chút ngoài ý muốn nhìn Hoàng Đông Lai, nói: “Hoàng chưởng quỹ!”

“Phụ Vân đạo trưởng mới khai trương tiệm, chúc mừng chúc mừng a, Chúc đạo trưởng sinh ý thịnh vượng, tài nguyên rộng tiến a.” Hoàng Đông Lai vừa cười vừa nói.

Triệu Phụ Vân lần thứ nhất kinh lịch việc này, người giết qua không ít, đấu pháp không có khiếp đảm qua, nhưng người khác chúc mừng lại còn là lần đầu tiên, thế là vội vàng cấp người pha trà.

Cũng may hấn mua đồ uống trà, nhưng lại không có ghế cho người ta ngồi, cái ghế duy nhất chính là cái ghế dưới chân hấn, cái bàn là tấm bàn quày kia.

Hoàng Đông Lai tự nhiên là liếc mắt liền thấy tình huống này, thế là lập tức nói không muốn pha trà, tất cả mọi người là hàng xóm, không cần phải khách khí vân vân.

Thế là Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, đã hấn nói không cần, nơi này của mình lại xác thực không tiện, liền cũng không pha trà.

Sau đó chưởng quỹ bán phù mực sát vách nhìn thấy Hoàng Đông Lai đi ra từ trong tiệm phù lục của Triệu Phụ Vân, càng nghĩ, đi tới trong phòng hướng một vị trẻ tuổi nữ tử hỏi: “Đông gia, cửa hàng phù lục sát vách hôm nay khai trương, chúng ta có muốn đi chúc mừng một chút hay không?”

Trẻ tuổi nữ tử, trầm tư một chút, nói: “Lẽ ra chúc mừng cũng là bình thường vắng lai.”

Chưởng quỹ thì nói tiếp: “Đúng vậy a, nhưng cửa hàng phù lục sát vách chúng ta này trong ba năm gần nhất đã bốn lần đóng mở, lần này cũng không biết có thể sống qua ba tháng hay không.”

“Hiện tại cửa hàng phù lục nhiều lắm, mà lại người tu hành mỗi người đều sẽ họa một chút phù lục, năm nay, trên quảng trường phía tây phía trước kia, lại cho phép mỗi tháng đầu tháng cùng mười lăm ở nơi đó bày quày bán hàng, nếu không có chân chính bản sự phù lục tốt,

chỉ sợ cũng khó mở.”

Lời Chưởng quỹ nói để trẻ tuổi nữ tử lại trầm tư một chút, nàng gập qua chủ cửa hàng phù lục sát vách trẻ tuổi kia, nhìn qua khuôn mặt phổ thông, mặc phổ thông đạo bào, trên thân càng không có đeo pháp khí trang sức gì.

Nhưng một thân khí chất nhìn qua rất tốt, giống như một người trong đạo.

Nàng nghĩ nghĩ rồi nói ra: “Có thể gặp cũng coi là duyên phận, đưa đi qua một khối chu sa mực, chúc mừng một cái đi.”

Thế là vị chưởng quỹ này bọc một khối chu sa mực trung đẳng lớn nhỏ đưa qua, không đầy một lát cũng đã trở về.

Nữ tử hỏi: “Như thế nào?”

“Còn có thể thế nào, liền mấy thứ phù lục, chỉ sợ cũng khó chống nổi ba tháng, bên trong ngay cả cái ghế dư thừa đều không có, không có chỗ ngồi, ta miễn hấn xấu hổ, không có nói mấy câu liền trở lại.”

Nữ tử chỉ là cười cười, nói: “Vạn sự khởi đầu nan, nhất là tán tu, muốn mở cửa hàng sống yên phận càng là khó, đồ vật hấn biết, vô luận là thế gia hay đệ tử môn phái đều biết, còn biết so với hấn nhiều, bất quá, Khâu thúc có nghe ngóng được hấn xuất thân ra sao không?”

Được xưng làm Khâu thúc chưởng quỹ nhìn đông gia

của mình một chút, nói: “Thật không có đi nghe ngóng, tả hữu bất quá là tán tu hoặc là xuống dốc tiểu phái hoặc gia tộc suy tàn tử đệ.”

Nữ tử cũng không hỏi, nói: “Nói chung đều là như thế.”

... ..

Triệu Phụ Vân đang suy tư nơi này của mình có nên chuẩn bị thêm mấy cái ghế hay không, chỉ là trước đây nơi mặt dựa vào tường bày biện thùng đựng hàng, lại có một trương quầy hàng, ở giữa thì bày cái ghế của chính hần, một cái lò, cũng không có địa phương dư thừa.

Nghĩ nghĩ, hần cảm thấy không cần thiết, người đến nơi này hần không có mấy người.

Tuyết càng rơi xuống càng lớn, lại cũng không có gió.

Ngoài cửa người đi qua không ngừng, hần có thể nghe tới sát vách hai bên vô luận là bán phù chỉ hay bán phù mực sinh ý cũng không tệ.

Cửa hàng của bọn họ tuy nhỏ, nhưng địa phương chế phù chỉ cùng chế mực khẳng định không phải ở đây, mà là có tương ứng công xưởng.

Theo lý mà nói, cửa hàng phù lực giữa hai cửa hàng kia, cũng hần là buôn bán được, nhưng xác thực không có, một ngày trôi qua, chỉ có một người tiến đến liếc mắt nhìn, liền lại đi.

Bởi vì tích cốc, hần cả ngày đều ngồi ở nơi này không

có đi ra ngoài, lúc buổi tối, Hoàng Đông Lai sát vách đi đến trong tay cầm một cái ấm trà.

Ấm trà của hắn giống như một món đồ chơi, nhìn ra được chính là một kiện pháp khí.

Hắn nhìn Triệu Phụ Vân ngồi trên ghế dựa, lại nhìn một chút mộc mạc bày biện trên quầy này, không khỏi lắc đầu, nói: “Phụ Vân đạo trưởng, hôm nay sinh ý thế nào?”

Triệu Phụ Vân lắc đầu, nói: “Chỉ có một người tiến đến liếc mắt nhìn liền đi.”

Hắn ăn ngay nói thật.

“Người bộ dáng này không thể được, sinh ý không phải làm như vậy.” Hoàng Đông Lai đứng ở nơi đó, uống một hớp trà trong ấm trà, nhìn Triệu Phụ Vân, hiển nhiên là đang chờ Triệu Phụ Vân hỏi hắn.

“Còn xin chỉ điểm một hai, không biết ta nên làm như thế nào?” Triệu Phụ Vân khiêm tốn hỏi.

“Người xem một chút, ta vừa tiến đến, phù lục của người bày ở trong thùng đựng hàng, ta căn bản không nhìn thấy, mà trên quầy, cũng sạch sẽ, cũng không nói gì, chính người lại ngồi ở đó đọc sách, người tiến vào đương nhiên phải đi, người ta căn bản cũng không biết nơi này của người bán phù lục gì.” Hoàng Đông Lai nói.

Triệu Phụ Vân suy nghĩ một chút, xác thực như thế, không khỏi nói: “Vậy ta hắn là đem phù lục bày ở trên

quầy.”

“VẬY cũng không cần, nhưng người ít nhất phải để người ta biết, người bán phù lục gì, hoặc là người có thể trực tiếp đem phù lục người bán viết trên một tấm bảng hiệu, đặt ở bên ngoài nhường người qua đường đều nhìn thấy.” Hoàng Đông Lai chỉ điểm.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, có lẽ xác thực nên như vậy, tiếp tục nghe đối phương nói.

“Lại có một việc, người là bán phù lục, người khác mua phù lục của người là dùng tới làm gì đây? Đương nhiên là đấu pháp, hoặc dùng cứu mạng, cho nên người phải khiến người ta cảm thấy phù lục của người không giống bình thường, là so với những người khác tốt, cho nên khi có người vào cửa hàng của người, liền cảm giác phù lục của người họa thật tốt.”

Hoàng Đông Lai nói đến đây, dừng lại một chút, tiếp tục nói: “Nói đến, kỳ thật bán những phù lục này đều là thứ yếu, chân chính mấu chốt là ở phù lục của người có phải thật rất tốt hay không.”

Hắn chưa từng gặp qua phù lục của Triệu Phụ Vân, cũng không biết phù lục của Triệu Phụ Vân thế nào, bất quá, hắn tự cho là mình còn có một chút năng lực giám thưởng.

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, đem sách để ở một bên, bởi vì không có cát kỹ, cho nên khi sách lại khép lại, hắn nhìn thấy trên trang bìa sách viết: “Tả Công Chú Vô Thủy Đạo Kinh Truyện.”

Hắn biết, đây là một vị Hóa Thần đại năng tả dịch đối với « Vô Thủy Đạo Kinh », là một loại lý giải tự thân của hắn đối với Vô Thủy Đạo Kinh.

Sách này rất nổi danh, có thể nói rất nhiều người đọc, chính hắn cũng đọc qua, nhưng không có đọc qua ba trang liền thả trên giá sách trong nhà hít bụi.

Chương 196 : Mở tiệm nhị tam sự

Triệu Phụ Vân dự định tặng hần một tấm phù lục.

Hần kỳ thật không thích nợ ơn người khác.

Lúc này lấy ra một tờ phù lục từ trong hộp, nói: “Hoàng chưởng quỹ, ta tặng ngươi một tấm phù lục.”

Hần cảm là ‘Xích Viêm Thần Phù’, lúc này hần họa Xích Viêm Thần Phù rất khác khi hần chưa Trúc Cơ họa, vô luận là pháp vận trong đó hay phương thức họa phù đều có khác biệt cực lớn.

Phù chỉ là phổ thông hoàng phù, thuộc về loại rẻ nhất kia.

Kỳ thật Hoàng Đông Lai cũng không cảm thấy Triệu Phụ Vân có thể họa ra phù lục xuất sắc tới cỡ nào.

Hần thấy, phù lục càng là huyền diệu, làm gánh chịu phù chỉ phải càng tốt mới được.

Trừ phi là loại phù lục sư cực kỳ cao minh kia mới có thể đem phù lục đặc ý của mình, họa ra trên phù chỉ bình thường.

Hoàng Đông Lai không cảm thấy Triệu Phụ Vân có năng lực như vậy.

Hoàng phù là đề đẳng nhất, cho nên phù lục Triệu Phụ Vân họa nhất định cũng chỉ là phù lục phổ thông đại chúng.

Bất quá, khi Triệu Phụ Vân đem Xích Viêm Thần Phù đưa qua, hắn chăm chú nhìn, chỉ cảm thấy phù này giống như tác phẩm hài đồng lấy bút lông lung tung bôi họa.

Phía trên nồng đậm chu sa mực, mực đậm kia hình thành một con là lạ thân chim, đương nhiên, một tấm phù nên có phù đầu cùng phù chân cũng đều có, phù gan chính là một bộ mực đậm vẽ xấu ở giữa, chỉ là hắn có chút nhìn không rõ.

Đây cũng là phù lục?

Bất quá khi hắn cầm trên tay, lại cảm thấy một cỗ ám áp, giống cảm giác cầm trên tay hỏa phù hắn biết rõ.

“Người đây là phù lục gì?” Hoàng Đông Lai hỏi, hắn thân là Trúc Cơ tu sĩ, dù không lấy đấu pháp tăng trưởng, pháp ý ký kết trong phù lục cũng không nhiều, nhưng thân ở trong phường thị được cho lớn nhất Đại Chu Quốc này, hắn cũng coi là kiến thức rộng rãi.

“Xích Viêm Thần Phù.” Triệu Phụ Vân nói.

“Xích Viêm Thần Phù?” Hoàng Đông Lai lặp lại cái tên này, hắn không phải là không có nghe qua, bởi vì hắn biết Thần Hỏa Phù tiến giai phù lục liền thường được người gọi là Xích Viêm Thần Phù, chỉ là Xích Viêm phù lục vô định thức, mỗi người họa ra đến đều không giống,

về phần uy lực lớn nhỏ tự nhiên cũng không giống.

“Người đây không phải là một đạo hỏa phù biến hóa a?”
Hoàng Đông Lai cầm trên tay, cảm giác cùng cầm hỏa
phù không khác bao nhiêu.

“Không phải, đây là Xích Viêm Thần Phù độc hữu của
ta.” Triệu Phụ Vân nói nghiêm túc, trong lòng Hoàng
Đông Lai y nguyên không tin, nhưng nhìn Triệu Phụ Vân
nói nghiêm túc như vậy, làm một người kiến thức rộng
rãi, hẳn rõ ràng hơn, không có cần thiết đi vạch trần
người khác.

Sau khi hắn đem thu vào trong ngực, lại giúp Triệu Phụ
Vân ra một chút chủ ý, nói cho hắn trong phòng phải có
chút phong cách, chí ít không để cho người khác cảm
thấy nơi này đơn sơ.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có chút đạo lý.

Trong lòng hắn sinh ra một chút phương thức bố trí, chỉ
là lại cần mình từng bước một tới.

Tỉ như, vừa mới có gió thổi tới, hắn muốn để gió không
còn thổi tới, một đạo Định Phong Phù liền đủ, nhưng
nếu như muốn gồm cả lâu đài và mỹ quan, lại không tiện
làm, tóm lại là cần vật liệu, những thứ này ở đây đều
cần tốn linh thạch.

Hắn phát hiện, khi một người muốn đường đường chính
chính định cư sinh hoạt, vậy chi tiêu chính là to lớn, nhất
là muốn mở một gian cửa hàng, cũng có thể gọi được là
lập nghiệp, trên thân nếu không có linh thạch Tạ An Lan

cho năm đó, hấn cơ hồ nửa bước khó đi.

Mà hấn du lịch thiên địa gần hai năm, lại cơ hồ không có dùng qua linh thạch, bởi vậy có thể thấy được, lang thang là cách sống rẻ nhất.

Hoàng Đông Lai chống nạnh, bưng ấm trà đi ra ngoài.

Hấn trở lại trong cửa hàng của mình, nhìn trước sau một phen, sau đó đem hết thầy đều giao cho chưởng quỹ trực ban đêm, sau đó hấn mang theo hai đầy tớ đi ra cửa, đi về phía nhà của mình.

Chỗ ở của hấn trong công xưởng rời khá xa bên ngoài phường thị, công xưởng ở bìa rừng, bởi vì muốn chế phù chỉ, cho nên cần sân bãi không nhỏ, nơi này không ít công nhân ở.

Từ phường thị đến Hoàng thị phù chỉ công xưởng của hấn có một khoảng cách, mặc dù toàn bộ Lạc Đô Thành ở ban ngày cùng ban đêm đều có người tuần tra, so với toàn bộ Đại Chu đến nói không thể kém bao nhiêu so với kinh thành, nhưng hấn vì an toàn, qua nhiều năm như vậy, về nhà đều mang theo hai đầy tớ cùng đi.

Đầy tớ tu vi đều là Huyền Quang, trên thân đều mang màu lam phù lục, đều là tốn không ít linh thạch mua ở Bạch Hồ Đường.

Bạch Hồ Đường là một nhà cửa hàng chuyên môn bán phù lục, ở trong toàn bộ Đại Doanh Phường rất nổi danh, trong đó nổi danh nhất không phù nào qua được ‘Bạch Hồ Tinh Túc Phù’, nghe nói từng có người cầm

phù này, cứng rắn chống đỡ công kích của Tử Phủ tu sĩ.

Hắn mua dĩ nhiên không phải Bạch Hồ Tinh Túc Phù, mà là phù khác, bởi vì phù lục khác trong cửa hàng này chất lượng cũng rất tốt.

Một trương Xích Viêm Thần Phù kia thả trong ngực, che dù đi trong tuyết, đúng là có một loại cảm giác ấm áp, không khỏi nghĩ, hỏa phù này làm cái hỏa lô ấm người cũng không sai.

Về đến trong nhà, vừa lúc con của hắn muốn ra ngoài.

Trong nhà hắn truyền thừa lấy một cái công xưởng phù chỉ nhỏ, nhi tử cũng coi là có chút thiên phú, đã đang rèn luyện Huyền Quang, muốn cảm ngộ một tấm phù làm Trúc Cơ phù lục, hắn muốn trở thành một Trúc Cơ tu sĩ chân chính, mà không phải giống phụ thân của mình, chỉ có được một đạo pháp tính Trúc Cơ tu sĩ.

Trong lòng hắn, dạng Trúc Cơ tu sĩ này không tính là chân chính Trúc Cơ.

Mà vì rèn luyện tâm tính, làm Huyền Quang càng thêm ngưng luyện, làm pháp lực Huyền Quang tương lai có thể gánh chịu càng nhiều pháp tính, cho nên hắn gia nhập đội tuần tra ban đêm Lạc Đô Thành.

Hoàng Kỳ chính muốn ra ngoài, nhìn tuyết lớn bay tán loạn trên bầu trời, vừa vặn Hoàng Đông Lai trở về, không khỏi nói: “Người có mang hỏa phù không, nơi này có một đạo hỏa phù, người cầm, thời tiết lạnh, mang ở trên người ấm áp.”

Hoàng Kỳ vốn muốn cự tuyệt, bởi vì trên người hắn có, bất quá Hoàng Đông Lai đã đưa tới, hắn liền cũng thuận tay nhận lấy.

“Chú ý an toàn, không muốn phớt lờ, bất kỳ địa phương khả nghi gì đều muốn cảnh giác.” Hoàng Đông Lai giao phó nói.

“Biết phụ thân.” Hoàng Kỳ nói xong liền đã đi ra, hắn cũng không có mặc áo tơ ngăn cản phong tuyết, cũng không có bung dù, mà là đầu trần đi vào trong gió tuyết, hắn cảm thấy, trực diện thiên nhiên, tiếp nhận thiên nhiên phong hàn mưa ẩm ướt, cũng là một loại ma luyện.

... ..

Triệu Phụ Vân không đóng cửa, hắn viết một trang giấy, trên giấy viết danh tự phù lục hắn bán.

Hỏa Phù, Thần Hỏa Phù, Xích Viêm Thần Phù, Âm Thân Phù, Trấn Ma Phù Chú.

Tổng cộng năm loại phù lục, viết trên tờ giấy trắng, chữ đen có chút dễ thấy, nhưng cũng không lớn, liền thiếp ở trên tường bên ngoài.

Triệu Phụ Vân một lần nữa ngồi trở lại trong nhà, ngồi bên cạnh hỏa lô, ngược lại có chương quỹ ban đêm của Hoàng thị phù chỉ bên cạnh đến nơi này của Triệu Phụ Vân, hai người nhận biết một chút, đối phương tên là Hoàng Bắc Huyền, cùng Hoàng Đông Lai đồng dạng, là

một danh tự đại khí bàng bạc, là tộc đệ của Hoàng Đông Lai.

Hắn còn cho Triệu Phụ Vân một bầu rượu, nói là rượu để chính nhà hắn thưởng.

Một bình nhỏ, Triệu Phụ Vân cũng không cự tuyệt, hai người nói một chút lời nói, hắn liền lại trở về.

Ban đêm sinh ý đương nhiên là ít hơn nhiều, nhưng cũng không phải là không có.

Đối với tu sĩ đến nói, ban đêm càng rét lạnh cho tới bây giờ đều không phải trở ngại quá lớn.

Một đêm yên tĩnh, lúc tờ mờ sáng, một nữ tu đột nhiên ngừng một chút ở cửa ra vào, nàng ngẩng đầu nhìn mấy chữ ‘Vân Văn Pháp Lục’ kia, lại nhìn danh tự phù lục trên tờ giấy trắng.

Chần chờ một chút, vốn muốn đi, nhưng lại vẫn quay người đi đến.

Nàng hẹn người cùng đi tham hiểm trong U Ngục, thiếu không được hỏa phù, Thần Hỏa Phù, nàng đã mua Thần Hỏa Phù, nhưng ở đây lại nhìn thấy Trấn Ma Phù Chú tương đối ít thấy.

Mặc dù chỉ là một nhà cửa hàng phù lục mới mở, nhưng nàng vẫn nhịn không được muốn vào xem có phải thật có hay không.

Tiến vào cửa hàng, liếc nhìn lại, trên thềm đựng hàng

đơn sơ bày biện lẻ tẻ mấy cái hộp, trong lòng nàng đã sinh ra thất vọng, bất quá nhìn thấy đạo sĩ ngồi ở cạnh hỏa lô kia, mặc dù tướng mạo phổ thông, lại ý vị không sai, không khỏi hỏi.

“Trên tờ giấy bên ngoài của người viết có bán Trấn Ma Phù Chú phải không?” Kinh Thiển đứng ở sau quầy hỏi.

Triệu Phụ Vân ở lúc nàng tiến vào tự nhiên liền đã biết, chỉ là hắn không muốn giống như người bán hàng khác như thế, có một người tiến đến liền mỉm cười, hắn cảm giác phù lục của mình không bán ra như vậy.

Hắn ngẩng đầu, thông qua độ cao lộ ra nửa người trên của đối phương, cũng biết đối phương là một nữ tử thân hình cao gầy.

Trên người nữ tử mặc một bộ giáp da, tóc cuộn thành một phát búi tóc, chặn ngang lấy ô mặc trâm, nhìn ra được, phía trên có khắc phù chú, hẳn là một kiện pháp khí trợ giúp tu hành ninh thần.

Tay của nàng khoác lên trên quầy, chỗ cổ tay có hộ oản khóa lại ống tay áo.

Mặt hơi dài, dù không phải mặt trái xoan, nhưng cũng có thể gọi là thanh lệ khí quyển.

Triệu Phụ Vân đánh giá đối phương một chút, đối phương cũng đánh giá hắn.

Trong mắt nàng, Triệu Phụ Vân một thân phổ thông đến cực điểm đạo bào màu xanh lam, quần thì là màu trắng,

giày vải màu đen, tóc cũng không búi lên toàn bộ, nhìn qua rất mềm mại, tướng mạo phổ thông, duy nhất hấp dẫn ánh mắt nàng chính là một cái vòng tay trên cổ tay phải của Triệu Phụ Vân, nhìn qua hẳn là một kiện pháp khí không tồi.

“Có, người muốn mấy trương.” Triệu Phụ Vân cũng không có buông xuống sách trong tay, người lại thuận thế đứng lên.

“Ta muốn nhìn một chút chất lượng.” Kinh Thiển nói nghiêm túc.

“Được.” Triệu Phụ Vân đương nhiên không có cự tuyệt, người khác lần đầu tiên tới mua phù, nếu không cảm giác một chút chất lượng, ai dám mua, vạn nhất đến lúc cứu mạng phù lực vô dụng, vậy không phải hại một cái mạng nha.

Triệu Phụ Vân từ trong thùng đựng hàng lấy ra một tờ.

Trên mặt hoàng phù chỉ, viết cực nhỏ chữ nhỏ lít nha lít nhít, Trấn Ma Phù Chú này, chính là phù chú hấn thu hoạch được trong Thiên Phủ Ly Sơn.

Hắn đem viết xuống, liền có thể ‘Trấn Ma’.

Một thiên Trấn Ma Phù Chú này là hắn viết mệt nhất, bởi vì chữ nhiều, lại muốn viết rất nhỏ, muốn trên tám phù chỉ này viết xong cũng không dễ dàng.

Kinh Thiển cầm trên tay nhìn, chỉ cảm thấy một tấm phù này cảm giác rất nặng, khi nàng cầm, gió chung quanh

đều như đình chỉ.

Mà nàng muốn nhận chữ phía trên, lại phát hiện chữ duy nhất nhận ra, chính là chữ ‘Trần’ phía trước nhất kia, đương nhiên, một cái chữ kia cũng là nàng nửa suy đoán nhận ra.

Nàng lấy pháp niệm cảm xúc, phù chỉ kia liền sinh ánh sáng, mờ mờ, giống như có một cỗ khí hùng vĩ muốn phun ra ngoài.

Nàng lập tức thu liễm pháp niệm, hỏi: “Trần Ma Phù Chú này bao nhiêu linh thạch một tấm?”

“Năm mai linh thạch một tấm.” Triệu Phụ Vân nói.

Kinh Thiên trầm mặc, nàng chưa hề nói quý, muốn nói quý nha, cũng xác thực quý, đây là giá cả của danh gia phù lục trong những cửa hàng phù lục nổi danh kia.

Cái gọi là danh gia, chính là phù lục sư nào đó được tất cả mọi người ở đây tán thành, hấn họa ra phù lục sở trường, tỉ như một phù lục sư nào đó, hấn họa một loại phù lục nào đó mọi người công nhận tốt, mà giá cả bán của đạo phù lục này liền sẽ so với người khác muốn quý.

Thậm chí, ‘Bạch Hổ Tinh Túc Phù’ trong Bạch Hổ Đường đều muốn bán đến mười khối linh thạch một tấm, còn có trong đó ‘Hổ Kiếm Cương Sát Phù’ cũng phải nhiều như vậy.

Loại phù lục này thường thường đều là mua dùng cứu

mạng.

Kinh Thiển có chút không cam lòng, mặc dù nàng cảm thấy phù này tựa hồ không sai, nhưng phù lục sư trước mặt lại không có danh tiếng gì, lại là cửa hàng mới mở, không có thanh danh gia thân, làm sao cũng bán đắt như vậy.

“Là cảm thấy quý sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Có chút quý.” Kinh Thiển nói.

“Không có cách, chỗ này của ta sinh ý ít, mở một ngày chỉ có một người đến mua, chỉ có thể bán quý rồi.” Triệu Phụ Vân nói.

Kinh Thiển nghĩ thầm, nói gì vậy, không khỏi nói: “Không có người đến, chỉ là bởi vì người mới mở, mọi người không biết mà thôi, nhưng đây không phải lý do người bán đắt như vậy a.”

“Ngô, như vậy sao? A, vậy ta cảm thấy, nó liền đáng giá nhiều như vậy, không phải là nguyên nhân bởi vì người mua ít.” Triệu Phụ Vân đổi giọng nói.

Kinh Thiển cảm thấy, người này không biết làm sinh ý, đáng đời không có sinh ý.

Còn không có đợi nàng nói chuyện, Triệu Phụ Vân đã đưa tay, muốn đem phù chú kia thu hồi.

Trong lòng nàng nhất khí, buông xuống phù chú quay người liền ra cửa.

Chỉ là đến cửa tiệm, lại nghĩ, mình lần này cùng mọi người hẹn xong, muốn xâm nhập thăm dò một chút U Ngục, có thể sẽ gặp phải nguy hiểm, mà trong U Ngục ma vật nhiều nhất, mang theo một tấm Trấn Ma Phù Chú này, sẽ không bị ma vật xâm thân, thời điểm mấu chốt có thể bảo vệ tính mệnh.

Sau khi đi ra, nàng lại đi trở về, buông xuống trên quầy hàng năm khối linh thạch lớn chừng một nửa ngón cái.

Linh thạch óng ánh, như có sương mù bên trong, nhìn qua có chút xinh đẹp, chiết xạ ánh sáng óng ánh trong ngọn lửa.

Triệu Phụ Vân cũng chưa hề nói thêm gì, lại đứng dậy lấy ra ‘Trấn Ma Phù Chú’ đưa cho nàng, khi nàng quay người muốn ra cửa, nghĩ đến có lẽ nàng sẽ còn muốn phù khác, liền nói thêm: “Chỗ này của ta còn có Ấn Thân Phù cùng Xích Viêm Thần Phù, cũng dùng rất tốt.”

Nàng cũng không quay đầu lại nói: “Chính người giữ lại dùng đi.”

Nàng quyết định, lần sau tuyệt đối không tới nơi này, mặc dù nơi khác loại phù lục Trấn Ma hiếm thấy, nhưng sớm chuẩn bị tốt vẫn có thể mua được.

Triệu Phụ Vân cảm giác được đối phương sinh khí.

Lần nữa ngồi xuống, đối với hán người từ nhỏ đã giỏi về nhìn mặt nói chuyện, nội tại ý tứ trong lời nói của người khác, chân chính ý nghĩ của người khác, hán rất dễ

dàng liền nhìn ra.

Chỉ là hắn bây giờ không còn phụ họa, chỉ muốn làm chính mình, hắn hai năm du lịch này, đã đem nguyên bản tầng màu sắc tự vệ trên người kia, hoặc nói là gông xiềng, cũng có thể nói là áo ngoài, đều mài rơi.

Hắn muốn làm chân thực chính mình.

Phản phác quy chân, là cần một quá trình cùng thời gian.

Trong thành phố nhộn nhịp mở một gian cửa hàng nhỏ, làm điểm mua bán nhỏ, không thềm để ý lời lỗ, chỉ nguyện xem nhân sắc vắng lai, lại xem hướng gió của thiên hạ, cũng vẫn có thể xem là một kiện chuyện tốt.

Lúc hừng đông, hắn đóng cửa lại, quyết định đi ăn chút điểm tâm, bởi vì hắn đột nhiên cảm thấy, nếu mình mỗi ngày ngồi ở đây không ăn không uống, cũng ít một chút thú vị nhân sinh, mà lại nơi ăn, có thể nghe tới một vài thứ.

Tỉ như sự tình liên quan tới Thiên Đô Sơn hắn muốn nghe nhất.

Khi đóng cửa, vừa vận vị chương quỹ gác đêm Hoàng Bắc Huyền của cửa hàng bán phù chỉ bên cạnh cũng thay ca.

“Phụ Vân đạo trưởng, muốn đi ăn sáng sao?” Hoàng Bắc Huyền nói.

Trên đường tấp nập người.

“Muốn.” Triệu Phụ Vân ngay thẳng đáp lời.

Hoàng Bắc Huyền cảm thấy người trẻ tuổi này rất tốt, không có chút nào nhăn nhó.

“Đi, ta dẫn ngươi đi một nhà cửa hàng bánh bao ăn bánh bao ngon.” Hoàng Bắc Huyền tay một chỉ, ôm vai Triệu Phụ Vân nói.

Chương 197 : Chế định phong phong linh

Đối với loại tình huống bị người khác ôm vai đi đường này, Triệu Phụ Vân đúng là có chút không quen.

Rất không quen.

Bất quá, không bao lâu Hoàng Bắc Huyền liền buông.

Triệu Phụ Vân cùng Hoàng Bắc Huyền đi trên đường, cảm thụ được khói lửa nơi này, cái lạnh đêm qua, sáng sớm sau khi tuyết ngừng, lập tức bị khói lửa tán đi.

Nguyên bản trái tim của Triệu Phụ Vân tăng mấy phần lãnh ý trong đêm giá rét, cũng ở thời khắc này nhu hòa và ấm áp rất nhiều.

Rất nhanh, hai người băng qua một lối đi, nhìn thấy một nhà cửa hàng bánh bao ở ngã tư, cửa hàng bánh bao này thế mà rất lớn, có ba tầng lầu thượng trung hạ, bọn hắn chọn một vị trí ngồi xuống, sau đó từ Hoàng Bắc Huyền điểm mấy lồng bánh bao.

Triệu Phụ Vân lần thứ nhất trên đời này ăn bánh bao, hoặc là nói, hắn trước kia liền không có làm sao đứng đắn ném qua đồ ăn trên đời này, có thể không ăn sẽ không ăn, tùy tiện ăn một chút cũng là mình làm, hương vị cũng chẳng ra sao cả.

Khi bánh bao bùng lên, hắn ăn vào nhân bánh, lập tức

cảm thấy bất phàm.

“Nhân bánh này là gì?” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

“Của người là Tam Tiên bao, nghe danh tự phổ thông, nhưng nhân bánh bên trong lại là đan tham, thịt kình, An Thần Thảo hợp thành nhân bánh, ăn bổ khí an thần, hương vị còn tốt.” Hoàng Bắc Huyền giới thiệu nói.

Triệu Phụ Vân nhìn đi nhìn lại, phát hiện người đến ăn bánh bao này, đa số ở một độ tuổi nhất định, phần lớn thần nhược khí suy, hoặc nói là thần khí đã đang xuống dốc.

Hắn không khỏi nghĩ đến một câu: “Vô luận lúc còn trẻ người kiên cường cỡ nào, nhưng đến tuổi nhất định, tính tình sẽ tự nhiên sẽ mềm xuống, như thế tự nhiên sẽ cần bổ dưỡng.”

Triệu Phụ Vân cũng không cần, bất quá hương vị là thật không sai.

Sau đó lại có canh bùng lên, canh cũng dễ uống, lông trắng khuôn nấm cùng ba năm trở lên bào sơ trư thịt nấu thành canh.

Hoàng Bắc Huyền nói lông trắng khuôn nấm kia có độc, nhưng sau khi trừ độc hương vị lại rất tốt.

“Canh này chủ yếu vật liệu chính là lông trắng khuôn nấm, phương thức trừ độc chỉ nhà hắn có.” Hoàng Bắc Huyền nói.

Nhưng Triệu Phụ Vân không tin chỉ có một nhà này có thể trừ độc, lúc này đưa ra nghi vấn, Hoàng Bắc Huyền nhìn chung quanh một chút, nhẹ giọng nói: “Nhưng loại canh này chỉ có một nhà này có.”

“A, độc môn sinh ý.” Triệu Phụ Vân nói.

Hoàng Bắc Huyền dùng đũa điểm lên trên mặt một cái, nói: “Nơi đó quan hệ.”

Con mắt của Triệu Phụ Vân nhìn phía trên nhìn một chút.

Phía trên, phía trên là ai? Có thể chỉ Đại Chu vương thất, cũng có thể chỉ cao cao tại thượng đại tu, cũng có thể chỉ nhân vật thực quyền trong tòa thành này.

Bất quá, Triệu Phụ Vân không thèm để ý những điều này, hắn không có nhiều nghe ngóng, người khác có quan hệ, bán độc môn bánh bao, mình có ăn liền có thể.

Sau đó khi tính tiền là Hoàng Bắc Huyền trả, hắn nói trước kia luôn luôn một mình hắn đến ăn, hiện tại có một người bạn, ăn rất vui vẻ.

Lúc Triệu Phụ Vân trở về, mua một thanh đao khắc ở cửa hàng Thiên Mao Phù Bút sát vách.

Bán hàng chính là một trung niên nữ đạo sĩ, cùng ngày đó lúc hắn mua thổ lông phù bút là cùng một người, mặc dù mặt của nàng y nguyên trắng nõn, nhưng Triệu Phụ Vân nhìn thấy một đầu rõ ràng nếp nhăn ở mi tâm của nàng, sâu trong ánh mắt như có mấy phần ưu sầu.

Đây chỉ là cảm giác Triệu Phụ Vân mà thôi, hắn cầm đao khắc trở về, chuẩn bị khắc mấy tấm linh phù.

Linh phù lại có một cái tên gọi Linh Thạch Phù, dùng linh thạch chế thành.

Trong tay Triệu Phụ Vân còn có không ít linh thạch.

Hắn mở ra khóa cửa, một tiếng cọt kẹt, cửa bị đẩy ra, có gió theo đó thổi tới.

Một chút có thể nhìn đến phía sau, hắn cảm thấy nơi đó cần phải mua một cái rèm, đợi lần sau đi ra ngoài, vì đã trở về, ngày mai lại nói.

Hắn nhìn thùng đựng hàng tương đối trống rỗng, hàng hơi ít, bất quá, loại phù lục này đều không tốt bảo tồn quá lâu, đều xem mực cùng công lực của người họa phù và phù chỉ.

Phù chỉ tốt, mực tốt, công lực sâu, tự nhiên bảo tồn lâu, có chút thậm chí có thể bảo tồn pháp ý mấy năm không tiêu tan.

Triệu Phụ Vân quyết định trước chờ những phù lục này bán xong lại nói.

Vừa mới khóa chỉ là tùy tiện khóa một chút, nếu có người xông vào, tiện tay liền có thể mở khóa vào lấy đi phù lục, hắn cũng không biết.

Hắn đem sách nhìn một đêm hôm qua thả ở tầng thứ hai

của thùng đựng hàng bên cạnh, sau đó từ trong bảo nang xuất ra một khối linh thạch.

Trong lòng suy tư.

Họa phù thư lục, trong đó phù đại biểu loại tượng nào đó giữa thiên địa, bị thần bí văn tự miêu tả ra, mà lục thì chỉ thần danh tương ứng, cả hai kết hợp với nhau, liền thành phù lục.

Triệu Phụ Vân học vân văn.

Vân thiên biến vạn hóa, hình thái thiên kì bách quái, bị dùng cho miêu tả tượng giữa thiên địa.

Đương nhiên, mỗi một người họa phù, đều muốn đi học tập thần danh của chư thiên thần thánh, để họa phù lục cơ sở.

Bởi vì chủng loại phù văn dùng cho miêu tả thiên địa pháp tượng không ít, vân văn chỉ là một loại trong đó, cho nên phù lục của các môn các phái cũng khác biệt rất lớn, khác biệt phù văn phối hợp khác biệt thần danh, lại sẽ có hiệu quả khác nhau, cho nên phù lục xem như bản sự người tu hành đều biết.

Nhưng chính là dễ học khó tinh, hoặc là nói cho dù đăng đường nhập thất, muốn trở thành đại sư cũng là muôn vàn khó khăn.

Triệu Phụ Vân ở trong Thượng Viện học « Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục », lại ở trong chủ phong của Thiên Đô Sơn ngộ được « Thái Hư Linh Văn », nhưng

hắn chỉ có thể nhớ kỹ hơn mười linh văn.

Cứ việc hơn mười Thái Hư Linh Văn này cùng vân văn trong « Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục » là trùng điệp, nhưng Thái Hư Linh Văn này hình thái khác biệt, là linh văn càng tiếp cận với đạo.

Tại hần lý giải, mỗi một linh văn đều là một đạo pháp, không còn cần hợp lấy thần danh thành phù lục, tựa hồ hết thảy kết nối thiên tế, thông suốt chí cao, không cần cách một tầng.

Bất quá, đến nay Triệu Phụ Vân vẫn không cách nào đem bất kỳ một Thái Hư Linh Văn nào viết lên trên giấy.

Triệu Phụ Vân rõ ràng cảm giác được pháp niệm của mình không cách nào gánh chịu, cho nên hiện tại hắn vẫn họa vân văn phù lục, bất quá, trong thời gian hơn hai năm này, trong lòng không ngừng phẩm vị hơn mười Thái Hư Linh Văn kia, so sánh với vân văn, đối với vân văn cũng có được tác dụng xúc tiến cực lớn.

Hoặc nói là tương hỗ xúc tiến, Thái Hư Linh Văn là loại tăng lên kiến giải tầm mắt cùng pháp ý mạnh như thác đổ, mà vân văn thì nền vững chắc cơ sở.

Một cơn gió thổi vào trong nhà, lượn vòng trong phòng, thổi đến lửa trên lò lửa bên cạnh ngã trái ngã phải, hắn lập tức rõ ràng chính mình nên chế thành linh phù gì trước.

Hắn quyết định khắc họa chỉ phong, định phong, tán phong phù lục.

Trong toàn bộ giới tu hành, mọi người học đương nhiên là đạo phù lục định phong, càng xác thực mà nói, học tập chủ yếu chính là ‘Định’ tự phù.

Mà lại, đây thuộc về ‘tự phù’ thông dụng nhất giới tu hành, lên tới Huyền Môn đại phái, xuống đến tán tu đều sẽ học tập.

Dùng văn tự bình thường nhất ngưng kết tự thân pháp ý sâu nhất, cũng là một loại bản sự.

Bất quá, hần trước khắc một đạo đồ án ‘sơn nhạc’, đây là vân văn, sơn nhạc đại biểu cho trấn áp, đại biểu bất động, đại biểu yên tĩnh, núi có thể ngăn cản gió, có thể ngăn nước.

Sau đó hần lại khắc lên thần danh của Sơn Thần.

Tuy nhiên, thần danh hần khắc lại là danh tự của một vị Sơn Thần trong Đại Tuyệt Sơn, hần từng gặp người thành kính tế tự, cũng ần ần cảm giác được một ngọn núi kia thần thánh.

Khi hần khắc thần danh, trong lòng nhớ lại một phần cảm giác kia.

Khi khắc thành thần danh một sát na, viên linh thạch kia liền pháp ý phù sinh, Triệu Phụ Vân nâng ở lòng bàn tay, linh thạch liền nhiều một cỗ nặng nề trọng lượng.

Sau đó, lại lấy ra mấy khối linh thạch, lần này văn tự khắc ở trên linh thạch thì là thông dụng.

Theo thứ tự là định, chỉ, trấn, tĩnh, tán, mặc dù ý tứ của ‘Tán’ tự này cùng sơn nhạc pháp ý không quá hợp, nhưng gió bị núi ngăn trở, sẽ tan ra bốn phía, cũng miễn cưỡng nói được.

Linh thạch là hình chữ nhật vuông vức, chính diện khắc lấy mấy chữ này, đem phù lục linh thạch có khắc văn sơn nhạc bày ở giữa, giữa Linh Thạch Phù này trong mơ hồ phát ra phù lục thần quang, cũng không cùng mấy khối khác hô ứng.

Hắn nghĩ nghĩ, lại viết lên thần danh của vị sơn thần kia ở mặt sau của mấy khối linh thạch khác.

Khi lại đặt tới cùng nhau, liền lập tức hình thành một loại hô ứng cùng khối linh thạch ở giữa.

Mấy chữ kia giống như tiến hành giải thích cho đạo phù lục ở giữa, khiến cho xuất hiện pháp ý khác biệt.

Triệu Phụ Vân cầm ở trong tay, thật cao hứng, rất nhiều chuyện chỉ có chính mình làm qua, mới có thể thu hoạch.

Hắn lúc này đóng lại cửa tiệm. Cuối con đường này, có một nhà cửa hàng bán phù khí vật trang trí.

Muốn tìm một kiện đồ vật có thể bày biện hoặc treo sáu khối linh thạch.

Cửa hàng này cũng không lớn, nhưng bày đồ vật đặc biệt nhiều, trông tiệm là một nữ tử, còn có một thiếu nữ,

như một đôi mẫu nữ.

Không chỉ có một mình Triệu Phụ Vân ở đây tuyển đồ vật, bởi vì bày nhiều đồ vật, cho nên mọi người đi tới đi lui, có chút chen chúc.

“Khách nhân, người cần gì?” Thiếu nữ ngựa đầu hỏi.

“Nơi này của người có đồ vật có thể treo linh thạch không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Treo linh thạch?” Thiếu nữ có chút mờ mịt hỏi: “Là cần túi thơm sao?”

“Không phải.” Triệu Phụ Vân đem linh thạch của hắn lấy ra, nói: “Ta có sáu khối linh thạch muốn treo, giống như là treo chuông gió.”

Thiếu nữ suy nghĩ một chút, sau đó lại quay người hỏi nữ nhân bên cạnh nàng, nữ tử kia cũng nghe đến lời miêu tả của Triệu Phụ Vân, nàng suy nghĩ một chút, nói: “Chúng ta có thể giúp người làm một cái.”

“Ách, làm một cái phải bao lâu?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hai ngày đi, khách nhân người ở chỗ nào?” Lớn nữ tử hỏi.

“Ta ngay ở trên đường này, một nhà cửa hàng Vân Văn Pháp Lục chính là ta mở, người làm tốt đưa đến nơi của ta là được.”

“Tốt, khách nhân, treo khí này, đại khái cần một khối linh

thạch, người cảm thấy có thể chứ?”

“Có thể.” Triệu Phụ Vân không chần chờ liền đáp trả.

Hắn trở lại trong cửa hàng của mình, vừa vặn Hoàng Đông Lai đang đứng ở cửa hàng bên cạnh, bụng ấm trà uống trà.

“Phụ Vân đạo trưởng, người đi đâu vậy?” Hoàng Đông Lai hỏi.

“Đi đặt vài thứ làm theo yêu cầu.” Triệu Phụ Vân nói.

“Cửa hàng đầu đường kia sao?” Hoàng Đông Lai nói.

“Ừm.”

“Tay nghề nơi đó quả thật không tệ, bắt quá, phụ Vân đạo trưởng, người còn không có tiền thu, liền tốn không ít đi.”

Hoàng Đông Lai đi sau lưng Triệu Phụ Vân, theo hắn tiến vào cửa hàng.

“Tiêu một chút.” Triệu Phụ Vân trả lời.

“Người bộ dáng này không thể được, làm ăn nha, có thể tiết kiệm liền phải tiết kiệm, nơi này của người còn không có tiền thu, còn không biết có thể mở bao lâu, không thể đặt mua quá nhiều đồ vật.”

Hoàng Đông Lai đi lại trong cửa hàng nhìn, tựa hồ muốn nhìn trong cửa hàng này có khác biệt gì.

Triệu Phụ Vân có chút vò đầu, hôm qua chính hắn nói cửa hàng của mình quá đơn sơ, hiện tại muốn mình tiết kiệm cũng là hắn.

“Cũng không có đặt mua gì, chỉ đặt mua một cái chuông gió mà thôi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Loại thứ chỉ đẹp mà không thực này, cần hắn làm gì, người không bằng nhiều họa một chút phù, lại tới một cái khai trương bán hạ giá, trước mở ra danh khí, không cần kiếm linh thạch, trước hết để cho mọi người sử dụng, ít nhất phải để mọi người thấy phù lục của người tốt.” Hoàng Đông Lai lại một lần nữa chỉ điểm.

Triệu Phụ Vân cảm thấy hắn nói có đạo lý, nói: “Vậy cần họa rất nhiều phù lục.”

“Nơi này của chúng ta có một cái ‘U Ngục’, trong U Ngục ma quái rất nhiều, cho nên họa phù cùng Thần Hỏa Phù một mực là chủ lưu, là lựa chọn hàng đầu phù lục của mọi người tham ngục, người có thể nhiều họa hai loại này, bán hơi rẻ, đến lúc đó khẳng định có thể để rất nhiều người biết tới cửa hàng của người.” Hoàng Đông Lai nói.

“Vậy cần bao nhiêu phù lục mới có thể làm một lần dạng khai trương bán hạ giá này?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ít nhất phải ngàn trương mới được, người đừng sợ, ta tính giá phù chỉ của người 80%, đến lúc đó ta lại đi nói một câu cho lão Mặc gia bên cạnh, cũng làm phù mực nàg bán cho người tính giá 80%, tất cả mọi người là

hàng xóm nha, nên giúp đỡ lẫn nhau.” Hoàng Đông Lai thành khẩn nói.

Triệu Phụ Vân nhìn lên Hoàng Đông Lai hơi mập mà trắng nõn trước mặt này, hấn cảm thấy Hoàng Đông Lai là biết làm ăn.

Không biết là ai nói qua, nếu như hộ khách không có cần, liền phải nghĩ biện pháp giúp hộ khách sáng tạo nhu cầu.

“Hoàng chường quý, ta cảm thấy, ta trước đem những phù này bán rồi nói sau, nếu như thực sự không được, đến lúc đó ta lại dùng biện pháp của Hoàng chường quý.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người trẻ tuổi muốn thành sự nghiệp, muốn gan lớn một chút nha.” Hoàng Đông Lai nói: “Bất quá, người đã nghĩ như vậy, cũng là bình thường, người trước ngồi, ta trước trở về ăn cơm.”

Hoàng Đông Lai đi, Triệu Phụ Vân lại ngồi xuống, nghĩ đến tình cảnh mình họa ngàn cái phù lục, ngày đêm không ngớt, không khỏi lắc đầu, quá mệt mỏi, lượng bán của cấp thấp phù lục không phải hấn nghĩ.

Thời tiết rất nhanh liền đi vào ban đêm, Triệu Phụ Vân ngồi ở nơi này, ngược lại là có một người vào xem, hỏi hỏa phù cùng Thần Hỏa Phù của hấn bán thế nào.

Hai thứ này Triệu Phụ Vân ngược lại là bán cùng giá cả với nơi khác, bất quá đối phương ở lúc Triệu Phụ Vân chuẩn bị đưa cho hấn, hấn hỏi một câu phù lục là ai họa,

Triệu Phụ Vân nói là mình họa, thế là hấn liền đi.

Triệu Phụ Vân cũng không vội, hấn ngồi đọc sách, tu hành, lại đi cửa hàng phù chỉ bên cạnh mua một chục phù, khi chợt có linh cảm liền sẽ cầm lấy phù bút họa lên một trương, Hoàng Đông Lai cho là hấn nghĩ thông suốt, còn thật cao hứng nói vài câu.

....

Lạc Đô từng là Thần Đô của một cái Thần Quốc, ở đây có một tòa Thần Ngục, nghe nói là nơi vị Thần Chủ kia mở ra trục xuất tội phạm.

Thần Ngục cũng không phải ở trong hiện thực thế gian, mà ở tiểu thiên thế giới Thần Chủ mở, sau khi Thần Quốc bị hủy diệt, một tòa Thần Ngục kia liền được mệnh danh là U Ngục.

Bị người của mấy thế lực lớn công phá Thần Đô chường khổng, bất quá U Ngục này trải qua nhiều năm thăm dò cùng phát triển như vậy, người chường khổng phát hiện, U Ngục này đúng là cực lớn, bên trong không ngừng sinh sôi ma quái.

Đồ vật đáng sợ bên trong càng ngày càng nhiều, cuối cùng lao ra, cho nên đối với ngoại giới nửa mở thả, chỉ cần giao linh thạch, liền có thể tiến vào, thu hoạch trong đó, đương nhiên cũng sẽ rút ra một bộ phận làm tiền thuế.

Kinh Thiên cùng bằng hữu chính là tiền nơi này, mà hiện

tại, các nàng gặp phải phiền phức, bị ma quái không biết
dính lên.

Chương 198 : Tuần tra

Kinh Thiên xem như đại tỷ của một chi đội ngũ này.

Thuộc về người dẫn đầu.

Nàng bản thân là đệ tử của Tây Lĩnh Kiếm Phái, Tây Lĩnh Kiếm Phái cũng là một tiểu phái.

Nhà của nàng là áp tiêu, bắt quá đi không phải phổ thông tiêu, mà là đi âm tiêu.

Từ nhỏ đã cùng trong nhà học tập một chút thủ đoạn hàng ma giết quỷ, lại nhập Tây Lĩnh Kiếm Phái tu hành.

Hiện tại nàng cần Trúc Cơ, mà muốn thu hoạch được Chân Sát dùng Trúc Cơ, hoặc là tiến vào thâm sơn hoặc là hoang dã bên ngoài Đại Chu Quốc, đi tìm ở nơi ít ai lui tới, hoặc là chính mình chậm rãi bồi dưỡng ra.

Tây Lĩnh Kiếm Phái là tiểu phái, cũng không có phương pháp tự bồi dưỡng Chân Sát.

Cho nên nàng muốn mua, mà mua thì cần linh thạch.

Nàng nhập U Ngục này dĩ nhiên chính là vì kiếm linh thạch, nếu có thể tìm được một dạng linh vật ở đây, liền có thể cầm đi đổi Chân Sát.

Một chi đội ngũ này tổng cộng năm người, hai nam ba nữ, đều là Huyền Quang tu vi.

Lúc này trên mặt Tinh Kim trường kiếm trong tay nàng thiêu đốt hỏa diễm.

Đây là kiếm dầu nàng mua được từ trong một tòa Xích Viêm Thần Miếu, thoa lên kiếm dầu, làm cho thiêu đốt, có thể làm cho kiếm của nàng uy lực đại tăng, đối với những vô hình ma vật kia có lực sát thương càng mạnh.

Mà lại dầu thấp thiêu đốt hỏa diễm, bởi vì là kiếm dầu Xích Viêm Thần Miếu chế ra, cho nên mang theo nhất định pháp tính khu ma phá tà.

Kinh Thiển đột nhiên xoay người, vạch ra một đạo bán nguyệt ánh lửa, một mảnh sóng lửa tuôn ra, trong bóng tối, nàng phảng phất nghe tới một mảnh thanh âm huyền não đang lùi lại, giống như có thật nhiều chuột nhìn không thấy đang lùi lại.

Trong lòng nàng run lên.

Nơi này là một trang viên, trong bóng tối, năm người rõ ràng riêng phần mình tản ra thăm dò, đồ vật tìm được đều là của mình, đây là một loại phương thức phân phối điển hình.

Hắc ám bên ngoài thuộc về bình thường hắc ám, nâng một mối lửa, có thể chiếu đến rất xa, thế nhưng hắc ám trong này giống như có thể thôn phệ tia sáng, có thể thôn phệ thanh âm.

“Thiên tử, giống như có đồ vật.” Nói chuyện chính là Dương Tiểu Nga, trong năm người, quan hệ của nàng cùng Kinh Thiển tốt nhất, tính cách của nàng cũng là y

lại hình, thiếu có chủ kiến, nguyện ý đi theo một người có thể quyết định.

Mặc dù nàng không có bao nhiêu chủ kiến, nhưng cũng không có nghĩa nàng là một người mềm yếu vô dụng.

Nàng che chở một bên khác, cầm trong tay chính là một ngọn đèn, nàng là một vị miếu đồng trong Xích Viêm Thần Miếu, ngọn đèn nàng cầm trong tay tên là Phá Ma Đăng.

Bất quá, lúc này đèn diễm trong tay nàng bị ép trầm thấp, căn bản là chiếu không phá một vùng tăm tối này.

Nàng biết, một vùng tăm tối này quá nồng, ma tính quá sâu, trong cảm giác của nàng, hắc ám tựa như nước.

“Thiên tử, chúng ta phải rời đi nơi này nhanh lên một chút, đèn của ta đều muốn diệt.” Dương Tiểu Nga cảnh giác chiếu vào một phương hướng khác.

“Tìm tới bọn hắn, chúng ta liền rời đi.” Kinh Thiên nói, Dương Tiểu Nga mấp máy miệng không nói gì, Kinh Thiên kiên trì phải tìm những người khác, mặc dù rất nguy hiểm, nhưng đây cũng là nguyên nhân nàng nguyện ý đi theo Kinh Thiên.

Trong lòng nàng, Kinh Thiên là một người dũng cảm trượng nghĩa.

Hai người quay lại, rốt cục ở trên một ngã ba nhìn thấy một người.

Đây là một nam tử, hần ngơ ngác nhìn vách tường, trên vách tường kia có một bức họa, họa lên một người nhìn thẳng hần.

Kiểm trong tay Kinh Thiển mang lấy ánh lửa xẹt qua một bức họa kia, sau đó họa nháy mắt bị trăm phá, tùy theo hỏa thiêu đốt bức họa, mà người đứng trước họa giật mình tỉnh lại, trong ánh mắt tràn đầy kinh hoảng nhìn Kinh Thiển, lại một câu cũng nói không nên lời.

“Thế nào? Không có sao chứ?” Kinh Thiển hỏi.

Đối phương lắc đầu, mở miệng nói chuyện, cổ họng của hần lại giống như khô, phát ra thanh âm khô khốc, khó mà thành câu.

Kinh Thiển nhưng không có thời gian nghe hần, mà là nói: “Người đi theo, chúng ta tiếp tục tìm những người khác.”

Hắc ám kéo dài, như nước đem bọt hần bao phủ.

Một phen tìm kiếm, bọt hần ở trong một cái phòng tìm tới người thứ tư, nàng thế mà nằm trên giường, giường che kín chắn mền vừa bẩn vừa đen, toàn bộ đều giống như người bệnh nặng, sắc mặt ảm đạm, hơi thở yếu ớt.

Kiểm trong tay Kinh Thiển hất lên chăn mền kia, Phá Ma Đăng trong tay Dương Tiểu Nga bên cạnh nàng nhoáng một cái, ánh lửa dâng lên, như có đồ vật bị đốt cháy trong bóng tối, phát ra thanh âm khó mà nghe tới, nhưng linh giác lại cảm thấy được thanh âm.

“Lý Thi Tượng, người đến mang Duy Linh đi, dùng Cẩn Thi Thuật của người.” Kinh Thiển đã có thể khẳng định, Duy Linh không cách nào bình thường hành tẩu, cho nên chỉ có thể lấy loại phương thức này, Lý Thi Tượng am hiểu cẩn thi, cho nên, chẳng những có thể dễ thi thể hành tẩu, còn có thể khống chế người sống.

Lúc này, nàng chỉ có thể mang theo mọi người rời đi như vậy.

Chỉ là sau khi nàng nói xong không có đạt được đáp lại, nhìn lại, Lý Thi Tượng lại ngoẹo đầu, đang đánh giá mình, trong mắt đối phương tất cả đều là trắng.

Kinh Thiển không nói hai lời, kiếm trong tay đã vung ra, Lý Thi Tượng kia đúng là đột nhiên bổ nhào về phía sau, nhào ra phòng này.

“Thiến tử, Lý Thi Tượng bị tà ma phụ thân.” Dương Tiểu Nga nói.

“Trước mặt kệ, nhìn một chút có thể giúp Duy Linh khu bệnh khí trên thân hay không.”

Kinh Thiển nhìn một chút, liền cảm giác đối phương bị bệnh khí quán thân.

Ánh đèn trong tay Dương Tiểu Nga lại sáng mấy phần, đồng thời nói: “Thiến tử, bệnh khí dễ dàng truyền nhiễm, chúng ta đều phải cẩn thận.”

Kinh Thiển thận trọng nói: “Người cẩn thận, không nên miễn cưỡng.”

Dương Tiểu Nga lấy ra một tờ phù từ trong ngực, phù trong ngọn đèn nháy một cái liền thiêu đốt, sau đó nhìn thấy nàng ném về phía người trên giường, phù quang huyền diệu, chiếu trên thân người trên giường, làn da người trên giường lại nhanh chóng đen nhánh, sau đó nứt ra, côn trùng tuôn ra từ làn da nứt.

Dương Tiểu Nga kinh hô một tiếng lui lại, ánh đèn trong tay phun trào, nàng há miệng thối, một mảnh đèn diêm bị thổi ra, nhào vào trên thân côn trùng kia, côn trùng tan ra bốn phía, có chút bị thiêu chết, có chút thì chui vào trên giường cùng trong khe hở các nơi.

“Đi.” Kinh Thiển một tiếng hô quát, Dương Tiểu Nga đi theo Kinh Thiển quay người liền đi.

Hai người ra phòng này, một trận ác phong từ bên cạnh đánh tới, kiếm trong tay Kinh Thiển vung lên cản.

“Đình!”

Lại là một cây đồng côn đánh tới.

Nàng nhận ra, đó là người cuối cùng trong nhóm người mình, Dương Tiểu Nga lắc đèn trong tay, ánh đèn bay lên, chiếu rõ ràng người trong bóng tối, người kia mặt đã nát, trên tay đều là đốm đen, bên trong còn có lông mọc ra.

“Đi.”

Kinh Thiển lại hô hào, Dương Tiểu Nga cầm đèn đi phía

trước, Kinh Thiển cầm kiếm ở phía sau, kiếm trên tay nàng vẫn đang thiêu đốt hỏa diễm, nhưng đã bắt đầu ảm đạm.

Nàng phòng bị ‘đồng bạn’ có thể đánh tới từ bóng tối, cùng ma vật không biết trong bóng tối kia.

Nàng cảm thấy, hôm nay khả năng khó, dưới cái nhìn của nàng, địa phương đáng sợ như thế, cho dù Trúc Cơ tiến đến cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

“Thiển tử, đèn của ta khu không tiêu tan hắc ám này, hắc ám muốn dìm ngập đèn của ta.”

Đi ở phía trước mở đường Dương Tiểu Nga giọng đã mang theo một tia ghen ngào.

Kinh Thiển cũng cảm thấy trong bóng tối, bốn phương tám hướng, đều bị đồ vật nhìn không thấy vây quanh.

Loại vật này, có người xưng là yểm quái, bọn chúng vô hình chất, sẽ ký sinh người, phản phát dã thú vô hình.

Kinh Thiển không nói hai lời, chuyển đến phía trước Dương Tiểu Nga, mà Dương Tiểu Nga cũng quay người cầm đèn chiếu sau lưng, tay trái đã chụp lấy mấy cái kim châm.

Kinh Thiển không biết ba người kia vì sao hãm thân dễ dàng như vậy, dưới cái nhìn của nàng, ba người khác đều có bản sự không nhỏ.

Bất quá hiện tại không phải lúc cân nhắc những điều

này.

Tay nàng lấy ra phù từ trong ngực, phù này nàng chồng chất thành bộ dáng lục giác tiền, chỉ thấy ngón tay trái của nàng kẹp lấy, pháp niệm tới câu thông một sát na, trong lòng nàng nguyên bản hoảng loạn liền nháy mắt yên ổn xuống.

Cả người giống như đột nhiên khôi phục khí lực, nguyên bản thần hồn như kinh hãi đã bay khỏi thân thể cũng bị ép trở về.

Dương Tiểu Nga cũng cảm giác đột nhiên có ánh sáng sinh ra sau lưng, tùy theo là một cổ cảm giác để tâm trấn định.

Từ nơi sâu xa, giống như có một ánh mắt nguy nga uy nghiêm nhìn chăm chú lên nơi này.

Nhìn lại, chỉ thấy trên tay Thiển tỷ kẹp lấy chồng chất hoàng phù.

Rất nhanh, nàng lại cảm thấy trong bóng tối chung quanh xuất hiện bạo động, như cảm nhận được sợ hãi, đang lùi lại.

Kinh Thiển cầm lá phù trong tay chỉ về phía trước, nói: “Tiểu Nga, theo sát ta.”

Nàng nói xong, nhanh chân hướng về phía trước, ‘Trần Ma Phù Chú’ trong tay giương cung mà không phát, mà hắc ám trước mặt nàng thì thối lui như thủy triều, lộ ra đường, nàng cũng có thể thấy rõ đường, hai người

nhANH chóng đi ra từ trong hành lang, sau đó ra trang viên quý dị này.

Khi hai người đi ra, quay đầu nhìn trang viên kia, ở vào trong một mảnh bóng tối dày đặc.

Căn bản thấy không rõ lắm, các nàng không dám lưu thêm, trong bóng đêm, dựa theo con đường trong trí nhớ mà đi về phía lối ra.

Hai người đều trầm mặc hồi lâu, tâm tình là chưa tỉnh hồn, lại nghĩ mà sợ, đồng thời lại vì tổn thất đồng bạn mà thương tâm.

“Thiên tử, phù kia của người giống như rất lợi hại, từ nơi nào mua được?” Dương Tiểu Nga hỏi.

“Một nhà cửa hàng phù lục nhỏ.”

Kinh Thiên trả lời, nàng có thể khẳng định, trên thân mấy người kia nhất định mang hộ thân phù loại hình đồ vật, mà hỏa phù khác của mình đều sử dụng hết, chỉ có thể mang theo Trấn Ma Phù Chú này.

Cho tới nay, nàng đều không có cảm giác trong bóng tối có rõ ràng nguy hiểm tập thân, chẳng lẽ là bởi vì mang phù này.

“Phù lục rất lợi hại.” Dương Tiểu Nga nói: “Đáng tiếc, mấy người Duy Linh.”

“Tâm u thám hiểm, vốn là hung hiểm như thế, người tu hành chúng ta, cùng trời tranh mệnh, từng bước hung

hiếm, nhìn như được trường thọ, kì thực tùy thời đều có thể không có mệnh.” Kinh Thiển nói.

“Đúng vậy a.” Dương Tiểu Nga cảm thán nói.

... ..

Triệu Phụ Vân hôm nay thu được giá đỡ phong linh một cái linh thạch định chế.

Giá đỡ phong linh là mạ vàng đồng, rất sáng, sáu cái sợi dây chuyền rủ xuống, có đồ vật cùng loại với cái kẹp.

Triệu Phụ Vân đem sáu khối linh thạch kẹp đi vào, vừa vặn kẹp một phần ba bộ vị phía trên.

Sáu khối linh thạch kẹp tốt, ngọc trắng trong suốt, cùng màu đồng mạ vàng đựng vào nhau, cũng rất đẹp.

Hắn đem treo trên trần nhà, cả phòng liền đã không còn tình huống gió từ bên ngoài thổi tới, vừa đi vừa về đảo quanh trong phòng.

Lại là ban đêm, tuyết đọng bên ngoài vẫn đang hòa tan, thời tiết phá lệ lạnh, nhưng Triệu Phụ Vân ngồi đọc sách, cũng không cảm giác được lạnh.

Có người tiến đến, gõ cửa một cái, là một hán tử mang theo mũ lớn màu xám, dẫn theo đèn lồng, vác lấy đao, phía sau hắn còn đi theo một người, cầm trong tay một bức họa, đối Triệu Phụ Vân xem đi xem lại, sau đó đem họa chuyển cho Triệu Phụ Vân nhìn, hỏi Triệu Phụ Vân có từng thấy qua hay không.

Triệu Phụ Vân lắc đầu.

Hắn còn nói: “Nếu như nhìn thấy người này, mời kịp thời báo cáo cho liên hợp Tuần Phòng Ti chúng ta.”

Triệu Phụ Vân đương nhiên sẽ không nói không, nhưng mà ánh mắt người cầm đầu kia lại nhìn chăm chăm Triệu Phụ Vân, trên dưới đánh giá.

Trong ánh mắt hắn lóe ra ánh sáng không hiểu, mà người phía sau hắn sau khi thấy cảnh này, lập tức đưa tay đến trong ngực.

Người cầm đầu đưa tay án lên đao, đột nhiên mở miệng quát lên: “Hiện ra diện mục thật sự của ngươi.”

Thanh âm của hắn có một loại cảm giác chấn nhiếp xuyên vào linh hồn, cho dù là Triệu Phụ Vân trong lòng đều hơi chấn động một chút.

Hắn không nghĩ tới, lại có thể có người nhìn ra biến hóa thuật của mình.

Chương 199 : Công báo, tin tức, chân dung

Trong phòng bên cạnh có người thăm dò, nhìn thấy hai người mặc màu nâu xám công phục, lại rút trở về, nhưng hiển nhiên, đều đang lắng tai nghe động tĩnh bên này.

Triệu Phụ Vân đứng lên, đem sách để ở một bên, người đưa tay vào trong ngực kia, lông mày nháy lên, như muốn đem phù lục hoặc là pháp khí trong ngực rút ra.

Đồng thời, đại hán cầm đầu cũng nhìn chăm chăm tay hắn.

Triệu Phụ Vân không có nói nhiều, đưa tay vuốt vuốt mặt mình. Nguyên bản phổ thông bánh nướng mặt, lập tức biến âm nhu thanh tú.

Khi Triệu Phụ Vân hiện ra diện mục thật sự, đối phương lập tức hỏi: “Người vì sao phải che giấu gương mặt của mình?”

Triệu Phụ Vân nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: “Có đôi khi, quá đẹp mắt, cũng là một loại gánh vác.”

Hắn vừa nói xong, hán tử đưa tay vào trong ngực kia trên mặt lộ ra sắc mặt giận dữ, nói: “Thành thật một chút, lấy cớ cũng sẽ không tìm sao? Ta nhìn người chính là lòng mang ý đồ xấu, trung thực giao phó, lai lịch xuất thân của người.”

Nhưng khi hắn vừa nói xong, người cầm đầu lại giương tay lên, trên mặt lộ ra tiểu dung, nói: “Người lý do rất chân thành.”

Nói xong, trong ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của hán tử ở bên cạnh kia, hắn đúng là quay người đi ra ngoài.

“Đầu, lấy có như thế người cũng tin, vì sao?”

Hán tử truy ở phía sau hỏi.

Người cầm đầu lại là cười nói: “Người sẽ không lý giải, bởi vì hắn nói thật, loại nói thật này, chỉ có người đồng dạng đẹp mắt mới có thể hiểu cảm giác đó.”

Hán tử kia nhìn tướng mạo tuấn lãng dưới mũ của ‘đầu nhi’, nghĩ đến bình thường rất nhiều nữ tu luôn luôn như có như không đến đây cùng đầu nhi của mình đáp lời, trong lòng đủ loại cảm giác, hắn cảm thấy mình bị thương tổn, nhưng lại cũng không biết bắt đầu nói từ đâu.

Bất quá hắn rất nhanh liền đem không cân bằng trong lòng ép xuống, bởi vì ‘đầu nhi’ cùng mình nói qua, mỗi người thiên phú không giống, nhưng hậu thiên năng lực, lại là từ cố gắng tự thân đến quyết định.

“Đầu nhi, Ứng Nhãn Thuật của người thật rất lợi hại, thế mà nhìn ra huyền hóa của hắn, ta một điểm vết tích cũng nhìn không ra.” Hà Phổ xu nịnh nói.

“Ta cũng nhìn không ra.” Đầu kia nhi trả lời.

“Kia?”

“Bởi vì khí chất của hần, cùng tướng mạo của hần thực sự không hợp, người có loại khí chất kia, nhất định phải có một khuôn mặt tốt mới được, hần rõ ràng tướng mạo bình thường, lại có khí chất xuất trần mà lạnh nhạt như thế, để ta không thoải mái.”

Hà Phổ không khỏi nghĩ, chẳng lẽ người lớn lên bình thường, ngay cả có khí chất tốt đều không thể rồi?

Triệu Phụ Vân ngược lại là ngồi đó suy tư một hồi lâu, biến hóa thuật của mình bị nhìn ra thế nào, nhưng cuối cùng nghĩ mãi mà không rõ, chỉ có thể từ bỏ.

Hần một lần nữa ngồi bên cạnh hỏa lô, vuốt vuốt mặt mình, đem mặt lại vò về bình thường phổ thông.

Cái ghế phát ra thanh âm kẹt kẹt, có chút cảm giác muốn hỏng, tâm hần nghĩ, ngày mai đi mua một cái mới.

Sáng sớm hôm sau, hần còn không có đứng dậy, Hoàng Bắc Huyền từ trong cửa hàng Hoàng thị phù chỉ bên cạnh đi tới cửa tiệm của hần nhìn vào trong.

Đại khái là bởi vì động tĩnh đêm qua, để hần một đêm đều chưa từng tới, nhưng khi trời sáng vẫn không nhìn được đến xem.

Nhìn thấy Triệu Phụ Vân không có việc gì ngồi ở đó, hần ghé vào trên quầy, hỏi: “Phụ Vân đạo trưởng, đêm qua,

người liên hợp Tuần Phòng Ti kia nói gì với người?”

Hắn đương nhiên biết nói gì, mà lại rất rõ ràng, loại người giống Triệu Phụ Vân mới tới mở tiệm này, đều bị người vào xem, mặc dù nơi này không quan tâm xuất thân của người là gì, nhưng lại quan tâm người có phải ký danh trong danh sách đạo tặc trọng phạm hay không.

Đồng thời cũng sẽ tới nhìn người có phải là tà ma yêu linh loại hình gì không.

“Không có gì, hắn khả năng là cảm thấy ta hắn có một gương mặt xinh đẹp, nhưng ta chính là một người bình thường mà thôi.” Triệu Phụ Vân nói.

Hoàng Bắc Huyền đánh giá Triệu Phụ Vân, hắn đương nhiên cũng có một chút bản sự xem người, lại nhìn không ra bất kỳ dị thường từ trên người Triệu Phụ Vân.

Làm một người không có Trúc Cơ, hắn là không thể nào nhìn ra cái gì.

Bất quá, người của liên hợp Tuần Phòng Ti đều không làm khó Triệu Phụ Vân, cũng chính nói rõ Triệu Phụ Vân là trong sạch.

Cho nên hắn lại một lần nữa mời Triệu Phụ Vân đi ăn sáng.

Triệu Phụ Vân vui vẻ đồng ý, lần này, hắn quyết định mời đối phương ăn.

Bất quá, lần này bọn hắn đi ăn chính là đậu hủ não.

Nơi này có thật đậu hủ não và giả đậu hủ não.

Thật chính là đậu hũ, mà giả thì là tuỷ não.

Triệu Phụ Vân muốn một phần thật một phần giả, giả hấn cũng không có hỏi quá nhiều đến cùng là động vật gì, dù sao ăn rất ngon, sau đó thì ăn thật đậu hủ não, đầu tiên là thêm đường ăn một phần ba, lại thêm chút muối ăn một phần ba, lại thêm cay ăn một phần ba.

Hoàng Bắc Huyền đối diện một mặt kỳ quái nhìn Triệu Phụ Vân, hỏi hấn tại sao phải làm như vậy.

“Ta sợ có người nhìn thấy ta ăn ngọt lại không ăn mặn mà tâm tình không tốt, lại sợ người nhìn thấy ta không có ăn cay mà sinh lòng bất mãn, cho nên dứt khoát cùng ăn.” Triệu Phụ Vân nói.

Hoàng Bắc Huyền nhìn chung quanh một chút, nói: “Người không cần phải lo lắng, sẽ không có người xen vào việc của người khác nói điều này.”

Lúc này Triệu Phụ Vân rõ ràng là buông lỏng, cách hành xử cũng tùy ý.

Hai người ăn hai khối linh thạch, tương đối mà nói, rất đắt.

Sau đó Triệu Phụ Vân đi mua một cái ghế, không rẻ, thế mà cũng dùng hai khối linh thạch, bán ghế người nói, gỗ này rất bất phàm, hương vị của gỗ, có diệu dụng thanh tâm an thần.

Triệu Phụ Vân cảm thấy những người này điểm này thật không tốt, điều gì đều hướng thanh tâm an thần, giống như nghĩ không ra lý do khác.

Nhưng cũng không có biện pháp, hấn cần phải mua.

Khi hấn đang đổi cái ghế, lại có hai nữ tử tiến vào trong cửa hàng.

Vừa vặn Triệu Phụ Vân muốn đem ghế cũ mang ra, các nàng ngăn trở cổng, lại vội vàng lui ra ngoài, Triệu Phụ Vân vốn định ném, nhưng nhất thời không biết ném nơi nào, chỉ có thể đem thả ở bên tường cửa ra vào.

Hấn cũng nhìn thấy nữ tử tương đối cao kia trong đó, là vị hai ngày trước mua Trấn Ma Phù Chú của mình, mặc dù lúc này xem ra thần sắc có chút mệt mỏi, nhưng người không có bị thương gì.

“Hai vị, muốn mua phù lục sao?” Triệu Phụ Vân đứng ở cửa ra vào tự nhiên hỏi, tay của hấn tự nhiên vuốt vuốt ống tay áo của mình, khuôn mặt phổ thông, mang theo tiểu dung thận trọng.

Theo Kinh Thiển, nụ cười của hấn mang theo một tia kiêu ngạo, tựa hồ là chờ lấy người khác dùng phù lục của mình, sau đó lại mang theo ánh mắt kính ý trở về.

“Cảm tạ Trấn Ma Phù Chú của ngài, nó cứu ta cùng bằng hữu của ta một mạng.” Kinh Thiển nói nghiêm túc: “Ta vì ngày đó bắt kính mà xin lỗi người.”

Triệu Phụ Vân mỉm cười, nói: “Không cần nói xin lỗi, các người không muốn lại mua chút phù lục gì sao?”

“Chúng ta tạm thời còn không đi U Ngục, cho nên hiện tại còn không cần mua phù lục.” Kinh Thiển nói.

Mà Dương Tiểu Nga đánh giá Triệu Phụ Vân, lại quan sát giấy trắng hấn thiếp ở trên vách tường, trên tờ giấy trắng kia viết Hỏa Phù, Thần Hỏa Phù, Xích Viêm Thần Phù, Ẩn Thân Phù, Trấn Ma Phù Chú.

Bởi vì nàng là miếu đồng Xích Viêm Thần Miếu, cho nên khi nhìn thấy một hệ liệt Hỏa Phù, không khỏi hỏi: “Xin hỏi, những Hỏa Phù kia là ngài họa sao?”

“Đương nhiên.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

Kỳ thật chính Dương Tiểu Nga cũng sẽ họa Hỏa Phù, thậm chí Thần Hỏa Phù cũng miễn cưỡng có thể họa ra, chỉ là nếu chính nàng họa Thần Hỏa Phù đến bán, tối đa cũng chỉ có thể duy trì không kiếm không bồi thường, mà đối với chính nàng đến nói, có một ngọn Phá Ma Đẳng, đã không cần Thần Hỏa Phù gì.

“Ngài là Xích Viêm Thần Quân hương chúng sao?”
Dương Tiểu Nga lại một lần nữa hỏi.

“Không phải.” Triệu Phụ Vân tự nhiên trả lời, Dương Tiểu Nga có chút thất vọng, nàng thấy, thiên hạ nếu là hương chúng của Xích Viêm Thần Quân, như vậy tự nhiên liền thân cận một tầng.

“Ta có thể nhìn Hỏa Phù của ngài sao?” Dương Tiểu

Nga lại một lần mà hỏi.

“Đương nhiên.” Triệu Phụ Vân vẫn là rất sáng khoái hai chữ, tiến vào trong cửa hàng, hai người cùng theo vào.

Tiến vào cửa hàng một nháy mắt, Kinh Thiển liền cảm giác được khác biệt, bởi vì sau khi tiến vào, nàng cảm giác không có gió, gió giống như thổi tới trong cửa tự nhiên liền tán, mà lại, có một cỗ áp lực mơ hồ, nàng không khỏi ngẩng đầu, nhìn thấy phong linh dùng linh thạch làm thành.

Nàng nhớ kỹ lúc lần trước đến, còn không có thứ này, không khỏi đi nhìn kỹ, chỉ thấy linh thạch ở giữa phù văn phức tạp, mà trên những linh thạch khác thì phân biệt khắc lấy nhận biết văn tự, nhìn qua cũng không phức tạp, nhưng lại đem pháp ý của linh thạch ở giữa, hoàn mỹ tán phát ra.

“Linh phù ma trận? Trận pháp!” Kinh Thiển thầm nghĩ, nàng rất rõ ràng, đan khí phù trận bốn môn kỹ nghệ, thuộc về bốn loại cao cấp nhất trong tu hành bách nghệ, đều thuộc về truyền thừa quan trọng nhất của môn phái.

Một tiểu môn phái, có thể truyền thừa phương pháp tế luyện một kiện pháp khí đã không sai, mà trận pháp càng là khó học khó tinh.

Mặc dù, linh phù ma trận của Triệu Phụ Vân, nhìn qua đơn giản, nhưng ý nghĩ biểu hiện ra ngoài, lại cũng không đơn giản.

Nàng bất động thanh sắc đánh giá Triệu Phụ Vân.

Mà Dương Tiểu Nga đã tiếp nhận hai tấm Hỏa Phù Triệu Phụ Vân đưa qua, một tấm là phổ thông Hỏa Phù, một tấm là Thần Hỏa Phù.

Khi cầm đến tay hai tấm Hỏa Phù một sát na, Dương Tiểu Nga liền cảm giác được hỏa ý bị giam cầm trong đó, nếu như nói hỏa trong Hỏa Phù mình họa là một quả cầu lửa, như vậy trong này giam cầm chính là một đoàn đại hỏa mãnh liệt cuồng bạo.

Nhất là một tấm Thần Hỏa Phù kia, càng là ở lúc nàng nhìn chăm chú liền như muốn đem thần hồn của nàng nhóm lửa.

Thần Hỏa Phù có thể đốt người thần hồn, đây là tiêu chuẩn đặc tính của Thần Hỏa Phù.

Dương Tiểu Nga cảm thấy tim đập nhanh, nàng có thể vững tin, Miếu Chúc Xích Viêm Thần Miếu ở nơi của nàng cũng vô pháp họa ra Thần Hỏa Phù tốt như thế.

“Thật sự là phù lục tinh diệu.” Dương Tiểu Nga cảm thán nói.

“Muốn mua sao?” Triệu Phụ Vân cười hỏi.

Dương Tiểu Nga liếc mắt nhìn Thiên tử bên người, Kinh Thiên hướng nàng nhẹ gật đầu, ý tứ là có lời gì cứ việc nói.

“Không dối gạt ngài, ta muốn mua phù này, cũng muốn học tập họa, nhưng lại sợ căn bản học không đến tinh

túy.” Dương Tiểu Nga nói.

“Người muốn học a, ta có thể dạy người.” Triệu Phụ Vân nói.

Dương Tiểu Nga sững sờ, nhưng Triệu Phụ Vân đã nói tiếp: “Bất quá ta có một cái điều kiện.”

“Điều kiện gì.” Dương Tiểu Nga khẩn trương hỏi, nàng rất rõ ràng, tu hành tri thức rất đắt, nhất là tâm đắc của người khác càng quý.

“Người là Xích Viêm Thần Giáo Triều Dương Phái a?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, đạo trưởng.” Dương Tiểu Nga có chút khẩn trương hỏi.

“Ta từng có một thân thích, ân, từng được Chúc Khác của Triều Dương Phái Xích Viêm Thần Giáo cứu trợ, ta nghĩ hỏi thăm một chút, hắn bây giờ ở nơi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Hắn muốn thông qua người khác nghe ngóng Chúc Khác, từ đó từ bên cạnh nhìn xem phải chăng người của Hứa Gia trong Thiên Đô Sơn còn đang đuổi giết Lam Huy.

Từ đó nhìn một chút sự tình trong Thiên Đô Sơn, đương nhiên, vừa hay nhìn thấy người của Triều Dương Phái Xích Viêm Thần Giáo, vừa vặn hỏi một chút tình huống của Chúc Khác.

Dương Tiểu Nga hiển nhiên không biết Chúc Khác, Triệu Phụ Vân thì là cười nói: “Người bây giờ không cần trả lời ta, người có thể đi hỏi một chút người khác, cùng là người của Triều Dương Phái Xích Viêm Thần Giáo các người, hẳn là sẽ có người biết, có tin tức đến nơi này của ta, ta có thể cho người tâm đắc ta họa Hỏa Phù.”

Dương Tiểu Nga đáp ứng, mà Kinh Thiển thì lại một lần nữa tiến hành cảm tạ đối với hắn, nàng cũng không nói thêm gì.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân có thể cảm ứng được, Trấn Ma Phù Chú trên người nàng đã dùng qua.

Chỉ cần giương cung mà không phát, cũng không phải chỉ có thể dùng một lần.

Triệu Phụ Vân ngồi xuống không bao lâu, lại có người tiến vào cửa hàng.

Lần này là một thanh niên có giữ lại chòm râu nhỏ, trong tay hắn cầm một cuộn giấy, hô: “Chưởng quỹ.”

“Chuyện gì?” Triệu Phụ Vân ngẩng đầu hỏi.

“Chưởng quỹ có muốn một phần Phong Văn Để Báo không?” Chòm râu nhỏ thanh niên giương lên trên tay một cuộn giấy.

“Phong Văn Để Báo?” Triệu Phụ Vân ngoài miệng hỏi, nhưng trong lòng thì kinh ngạc, hắn không nghĩ tới nơi này lại có bán loại vật này.

“Ghi chép thiên hạ đại sự công báo.” Chòm râu nhỏ thanh niên nói.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một chút, hỏi: “Bao nhiêu linh thạch một phần.”

“Một viên linh thạch một phần.” Chòm râu nhỏ thanh niên nói.

Triệu Phụ Vân mua một phần.

Sau đó, hắn nhìn thấy rất nhiều loạn thất bát tao bát quái, không biết thực hư, quả nhiên là “Phong Văn”, bất quá, hắn từ trong một góc nhìn thấy một đầu liên quan tới Thiên Đô Sơn.

“Gần đây, có người thấy sương mù lan tràn trong Thiên Đô Sơn, bao phủ Hạ Viện, đến một bên Đô Hạ Thành, nghe nói, đã lâu không thấy người ra vào.”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy đầu tin tức này, hắn cảm thấy cơ bản là thật, đương nhiên đây chỉ là biểu tượng.

Có người ra vào hay không, cao tu như thế nào lại bị người phát hiện.

Hắn muốn nhìn một chút còn có nhiều thứ hơn hay không, lại không thấy.

Phía trên này có chuyện trắng hoa, cũng có công tử nhà nào đó Trúc Cơ có thành tựu, hư hư thực thực được bao nhiêu đạo pháp ý.

Cũng có ghi ai luyện một kiện pháp khí tinh diệu.

Lại hoặc là ai luyện một lò đan gì đó, muốn mua nhanh chóng.

Còn có ai thất thủ ở trong U Ngục.

Ai cùng ai quyết đấu phân thắng bại.

Đương nhiên, còn có một đầu chính là: Gần đây hư hư thực thực có yêu ma chui vào Lạc Đô, quảng đại đạo hữu chú ý, nếu có phát hiện manh mối, mời tiến về liên hợp Tuần Phòng Ti bẩm báo, sau khi xác định sẽ có khen thưởng.

Triệu Phụ Vân lật ra một lần cuối, bên trong lại tuột ra một trương họa.

Họa lên toàn thân một nữ tử, nàng ngồi ở đó, cực giống một đại gia khuê tú, chỉ là đôi chân của nàng lại trần trụi, thu nhỏ lại, như xấu hổ, lại như giấu không được chỉ lộ ra nửa bàn chân.

Trên mặt nàng, mang theo vài phần lãnh ý, tóc đen như mây, trên đó cắm một viên thanh ngọc trân.

Loại cảm giác mâu thuẫn này, để người sau khi xem nhất định lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Triệu Phụ Vân tròn mắt hơi híp, cả người đều ngồi thẳng, bởi vì người này hẳn nhận biết.

Đây là vị Nghệ Thường Kiểm Cơ ám sát Tạ An Lan khi

hắn ở Quảng Nguyên Phủ, cùng Tạ An Lan điều tra Thanh Khê đạo trưởng ám sát Hứa Nhã Thành.

Dáng vẻ của nàng mặc dù có chút biến hóa, nhưng ‘Thần’ trong đó, vẫn hiển lộ ra.

Triệu Phụ Vân liếc mắt liền nhìn ra.

Hắn không biết, người họa tranh này họa quá tốt, hay thần ý phát ra trên người cô gái quá nồng đậm.

Mà bên cạnh tranh này viết một hàng chữ nhỏ: “Tháng này ngày mười bảy, Thanh Ngọc cô nương chính thức treo bảng hành nghề.”

“Có chút ý tứ a!” Trong lòng Triệu Phụ Vân không khỏi thì thầm.

Hắn không khỏi nghĩ, đây là có người cố ý đem nàng đưa đến trước mặt mình, hay đây chỉ là chiêu số tuyên truyền của thanh lâu.

Triệu Phụ Vân chậm rãi tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt lại, suy tư chuyện phát sinh mấy ngày nay.

Hỏa lô bên cạnh, đã muốn dập tắt, chỉ có hỏa tinh đang lóe lên.

Thân vẫn chỉ tiêm tác gia:

Không nghĩ tới đi, ta một đêm không ngủ viết ra một chương.

Chính ta cũng không nghĩ tới.

converter: mai trở trời có khác con tác ngày 2c =))

Chương 200 : Hỏa phù chi uy

Toàn bộ Lạc Đô có hơn mười tòa Xích Viêm Thần Miếu lớn nhỏ.

Dương Tiểu Nga xuất thân từ Lạc Đô, ngay từ đầu học tập trong một nhà tư nhân tu đường, sau đó bởi vì nhà nàng thường xuyên quyên góp đồ vật cho một nhà Xích Viêm Thần Miếu phụ cận, sau khi Dương Tiểu Nga biểu hiện ra tu hành thiên phú nhất định, liền nhập Xích Viêm Thần Miếu làm một vị miếu đồng.

Mà miếu đồng này, nàng liền làm cho tới bây giờ.

Chỉ có Trúc Cơ mới có thể thỉnh cầu mở tân miếu, trở thành Miếu Chúc.

Nàng đi vào Xích Viêm Thần Miếu chính mình tu hành, hướng miếu thờ Miếu Chúc nghe ngóng một người tên là Chúc Khác.

Nàng vốn cho là Miếu Chúc cần phải đi nghe ngóng, không ngờ rằng, đối phương chỉ trầm mặc một chút, liền hỏi: “Ai bảo ngươi nghe ngóng hấn?”

Dương Tiểu Nga có chút sợ hãi, chỉ có thể đem lý do của Triệu Phụ Vân nói một lần, đối phương cũng chỉ trầm ngâm một chút, nói: “Tin tức cuối cùng Chúc Khác cho trong miếu là đi Nam Hoang Cực Dạ Thiên.”

Dương Tiểu Nga cũng là vô cùng kinh ngạc, nói: “Hắn, hắn vì sao đến đó?”

Nàng đương nhiên nghe nói qua Nam Hoang Cực Dạ Thiên, nơi đó nhiều năm bao phủ trong đêm tối, nơi đó yêu ma hoành hành, là yêu ma thiên hạ.

“Tin Hắc cho trong miếu nói là, có bằng hữu muốn đi Cực Dạ Thiên, nên muốn thắp sáng một ngọn đèn cho đối phương, không để cho hắc ám bao phủ.” Miếu Chúc cảm thán nói: “Thật sự là người chí tình chí nghĩa, vì bằng hữu mà phó bóng tối, thực sự là đèn sáng của chúng ta.”

Dương Tiểu Nga cũng không hiểu rõ Chúc Khác cùng bằng hữu có hữu nghị gì, nàng nghĩ mãi mà không rõ hữu nghị gì có thể làm cho mình theo đối phương tiến vào một địa phương hung hiểm tà ác như thế, lại không phải người yêu của mình.

Nhưng cũng may nàng không cần nghĩ rõ ràng những điều này, nàng chỉ cần nói kết quả này cho Triệu Phụ Vân liền có thể.

Sau khi Triệu Phụ Vân nghe tới tin tức này, nhớ tới hữu nghị giữa Chúc Khác cùng Lam Huy kia, hắn cũng cảm thán một tiếng, sau đó cầm lấy phù bút ở trên tờ giấy trắng viết tâm đắc họa hỏa phù của mình.

Chữ cực nhỏ, tràn đầy một trang giấy, viết xong giao cho Dương Tiểu Nga, đối phương kích động tiếp nhận nhìn, phát hiện viết vô cùng chi tiết, ngay từ đầu từ tâm linh chuẩn bị bắt đầu, đến nâng bút đặt bút đến kết bút

không chế tâm ý.

Viết phi thường tỉ mỉ, sau khi đối phương đứng đó đọc xong, nói: “Người các mua một trương hỏa phù cùng Thần Hỏa Phù của ta trở về sao chép cảm ứng, đa cận vu viêm, thân tâm tự nhiên.”

Dương Tiểu Nga nhăn nhó một chút, cuối cùng vẫn móc linh thạch mua, để túi tiền cũng không giàu có của nàng tuyết lạnh thêm sương.

Lần này nàng cùng Kinh Thiển tiến vào kia U Ngục, chẳng những không có thu hoạch được gì còn dùng đi vào một bút linh thạch, đồng thời hao tổn người, mua một chút đan dược và phù lục đều dùng xong, đây đều là chi tiêu.

Hỏa phù là một khối linh thạch ba tấm, mà Thần Hỏa Phù chỉ cần ba cái linh thạch, nhưng đối với không có cách kiếm tiền Dương Tiểu Nga đến nói, vẫn còn có chút phí sức.

Triệu Phụ Vân ngồi trở lại trên ghế, nghĩ đến phù lục của mình cũng không đắt, dù sao mua cái ghế này liền dùng hai khối linh thạch, mặc dù đối phương nói là linh mộc, phía trên cũng khắc một chút phù lục, nhưng những phù lục kia trình độ cũng không cao, chỉ là vật liệu gỗ không tồi mà thôi.

Sau khi Dương Tiểu Nga rời đi, trong lòng hắn nghĩ một trương họa kia có phải là người hữu tâm cố ý để cho mình nhìn thấy hay không, mà người nhìn thấy tướng mạo của mình chỉ có vị Liên Hợp Tuần Phòng Ti kia.

Hắn không biết đối phương, cũng không có cảm nhận được ác ý từ trên người đối phương.

Lúc Hoàng Đông Lai bên cạnh bưng ấm trà đến trong tiệm, Triệu Phụ Vân liền cảm ra Phong Văn Để Báo bản thân thu được cho hắn nhìn, đối phương sau khi nhận lấy lập tức lật xem phía sau, khi nhìn thấy trương họa kia, con mắt liền có chút chuyển bất động nói: “Loại phù lãng chỉ này có cái gì có thể nhìn, tin tức bên trong, tất cả đều là một chút quá hạn, hoặc là tin đồn, không có tính chân thực gì, sẽ chỉ làm những đồ vật loè loẹt này, nếu người muốn nhìn người chân thật, liền phải đi đặt trước “Huyền Gia Tân Sự” mới được.”

“Huyền Gia Tân Sự?” Triệu Phụ Vân nghe cái tên này liền biết được ý nghĩa của nó.

Hoàng Đông Lai nhìn người trên bức họa, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Lên tới vương công quý tộc, xuống đến nhân vật nổi danh trong tán tu, nếu có chuyện mới phát sinh, đều sẽ bị ghi chép trên giấy.”

“Hoàng chưởng quỹ, nếu ưa thích, liền mang trương họa này về chậm rãi thưởng thức như thế nào?” Triệu Phụ Vân nói.

Hoàng Đông Lai nhìn người trên giấy, đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Người này, lại giống như con gái của cố nhân, chưa từng nghĩ lại lưu lạc đến tận đây, chờ thêm hai ngày, nhất định phải đi nhìn rõ ràng, hỏi cho rõ.”

Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú hắn, hắn nâng bình trà

lên, ho khan một tiếng, nói: “Thế nào, không tin sao?”

“Nếu thật sự như thế, Hoàng chương quỹ tốt nhất không muốn để người khác biết.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đúng vậy, vì thanh danh của ta, vì thanh danh của bằng hữu, thực không nên tuyên truyền giảng giải, đạo trưởng sẽ không phải người nhiều lời đi.” Hoàng Đông Lai nói.

“Dĩ nhiên không phải.” Triệu Phụ Vân trả lời.

Sau đó dưới tình huống Hoàng Đông Lai có chút nhần nhó, đem họa kia lấy đi, khi đi tới cửa còn quay đầu nói, tranh này có thể miễn trừ xếp hàng bên ngoài, trực tiếp tiến vào nội các.

Triệu Phụ Vân không rõ cong cong thẳng thẳng nơi này, không thích đi dạo thanh lâu, người chỉ thích trà xanh hỏa lô nhìn đạo thư sẽ không quan tâm việc này, vung vẩy sách trong tay, Hoàng Đông Lai cao hứng rời đi.

Hắn từ trong thái độ của Hoàng Đông Lai biết, tranh này đại khái cũng không phải nhắm vào mình.

Đương nhiên, vì sao chính Hoàng Đông Lai không mua, hắn không biết.

Chỉ là hắn ngồi đọc sách không được một lát, đột nhiên có một nữ tử xông vào, ném ra một đoàn giấy về phía hắn, đồng thời đè lại hỏa khí nói: “Không muốn mặt.”

Đối phương nói xong, hất đầu, lưu lại một mảnh làn gió thơm trong cửa hàng rời đi.

Viên giấy kia rơi vào trong ngực Triệu Phụ Vân, hắn không cần mở ra liền biết là tám chân dung vừa rồi kia.

Mặc dù không biết thiếu nữ này là ai, nhưng cũng có thể đoán được một hai.

Hắn không khỏi lắc đầu bật cười, đem viên giấy kia ném vào lò lửa, chỉ nháy mắt, viên giấy cũng đã thiêu đốt, một đoàn khói bụi vọt lên, sau đó tán đi.

Về sau, cả ngày, Triệu Phụ Vân đều không nhìn thấy Hoàng Đông Lai.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân cũng sẽ không tận lực đi tìm đối phương.

Hai ngày này ăn không ít đồ vật, mặc dù hắn có thể đem luyện hóa, nhưng ngũ cốc nhập ruột, lại thể nào luyện hóa vẫn sẽ có cặn bã, cho nên hắn sẽ mắc đi cầu.

Cũng may người thuê nhà trước đem rất nhiều thứ đều mang đi, nhưng thùng phân lại lưu ở nơi này.

Người tu hành làm sao lại muốn đi nhà xí đây?

Tiên tử như thế nào muốn ngồi xổm kéo thịch thịch đây?

Triệu Phụ Vân cảm thấy này không tốt, muốn đến tiên phong đạo cốt, nên kiêng ăn để không phân, trong lòng hắn nghĩ.

Sau khi kéo một lần, hắn từ trong lò cầm những tro đã

lạnh kia trang vào đó, làm vậy sẽ không thối, sẽ không dính.

... ..

Hoàng Đông Lai ngồi ở khách sảnh, trên cổ có mấy đạo dấu đỏ, bụng ấm trà ở đó uống trà, than thở.

Con của hấn Hoàng Kỷ đi ra ngoài tuần tra ban đêm, Hoàng Đông Lai không giống ngày thường một dạng nhắc nhở, Hoàng Kỷ tựa hồ cũng biết chuyện gì xảy ra trên thân phụ thân mình, cũng chỉ nhìn hấn một cái, liền ra ngoài.

Hấn là gia nhập Liên Hợp Tuần Phòng Ti.

Trong Liên Hợp Tuần Phòng Ti chiêu tuần phòng viên có một cái quy định, nhất định phải là xuất thân Lạc Đô, không chỉ có là hiện tại định ở nơi này, mà ít nhất phải bậc cha chú định cư ở đây hơn mười năm trở lên, mới có tư cách tham gia tuyển chọn, giảng cứu chính là một cái căn chính miêu xanh.

Ngày gần đây, trong Liên Hợp Tuần Phòng Ti kỳ thật có phản hồi hộp, Hoàng Kỷ từng nghe người ta nói, quốc gia rung chuyển tự có yêu ma sinh sôi.

Hấn hi vọng thiên hạ đều loạn, Lạc Đô cũng không loạn, bởi vì người nhà của mình đều ở nơi này.

Chỉ là ngày gần đây, kỳ thật trong Lạc Đô đã chết mấy hộ nhân gia, mặc dù chết đều là một chút cô độc lão nhân, cho nên không có ảnh hưởng gì, thậm chí bọn

hắn tuyên bố với bên ngoài là tự nhiên chết già.

Nhưng hắn làm tuần phòng viên, biết những người này đều bị thôn phệ thần hồn tinh huyết.

Hắn đeo kiếm trên lưng, cầm đèn lồng, bên hông ẩn giấu phù lục, trong áo còn mặc giáp, giẫm lên bóng đêm, đi về phía địa phương tập hợp mỗi ngày.

Kiếm của hắn là pháp kiếm rèn từ lẫm phong kiếm lô, sắc bén mà cứng cỏi, trên kiếm có pháp tính trăm kim, đoạn niệm, hắn đặt tên là Trăm Niệm Kiếm.

Đèn lồng trên tay xuất từ Xích Viêm Thần Miếu, tên là Dương Hỏa Đăng Lung, có phá âm, trừ tà huyền diệu.

Hông của hắn còn có từng đạo phù lục khác biệt.

Hắn giống như ngày thường, một tiểu đội ba người tụ hợp, sau đó bắt đầu tuần tra theo lộ tuyến cố định phân phối xong.

Phương hướng tuần tra chủ yếu của bọn hắn là một mảnh công xưởng, nơi đó bao quát chế phù chỉ công xưởng của chính nhà hắn, còn có nấu sắt luyện kim công xưởng, cùng chế phù bút công xưởng, phạm vi này rất lớn, đương nhiên không chỉ có một tiểu đội này của hắn.

Hắn đi thuận lộ tuyến quy định, đi tới bờ sông.

Nước trong sông phát ra trận trận mùi lạ, quan hệ giữa Lạc Đô cùng Thủy tộc trong sông này càng ngày càng

khẩn trương, cũng là bởi vì nước bẩn trong công xưởng bài xuất ra chảy vào trong sông, dẫn đến rất nhiều Thủy tộc sinh bệnh, nghe nói có rất nhiều làn da đỏ lên nát rữa.

Năm trước, còn phát sinh qua sự tình Thủy tộc trong sông thừa dịp gió đêm mưa to lên bờ tập kích công xưởng.

Cho nên bờ sông là địa phương trọng yếu tuần tra, bọn hắc thuận bờ sông đi một đoạn, ở một đầu ngã ba lại chuyển phương hướng, tuần sông cũng chỉ có một đoạn mà thôi, bọn hắc đi tới ngủ xá của đầy tớ công xưởng.

Nơi này có một nhà Xích Viêm Thần Miếu, công xưởng đầy tớ nhóm nếu bị bệnh, thì sẽ đến trong miếu này cầu trị, Miếu Chúc có một tay thuật châm cứu, có chút linh nghiệm.

Lúc đi ngang qua Xích Viêm Thần Miếu kia, nhìn thấy trong miếu dưới tượng thần, có nữ miếu đồng chính đang đối với một cái chậu than luyện tập lăng không hóa phù, hắc biết, đó là miếu đồng Dương Tiểu Nga của Miếu Chúc này.

Bọn hắc đi qua một đoạn nơi ở của đầy tớ, nơi đó hoàn toàn yên tĩnh.

Nhưng Hoàng Kỳ lại đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác u lãnh, đèn lồng trong tay đúng là không gió mà bay, ngay sau đó giống như bị cái gì áp chế.

Trong lòng Hoàng Kỳ máy động, sinh ra một cái ý niệm

trong đầu: “Chẳng lẽ trúng độc đặc, ta gặp phải yêu ma kia?”

Hắn nhìn lại trong bóng tối, nơi đó có một ngõ nhỏ, trong ngõ nhỏ đen kịt một màu.

Hai người khác cũng phát hiện không đúng, cùng hắn nhìn ngõ hẻm kia.

Thế là, hắn làm một thủ thế, hai người kia nhảy lên một cái, lên nóc nhà, bọn hắn muốn từ trên cao của nóc nhà nhìn xuống, còn hắn thì dẫn theo đèn lồng đi về phía ngõ nhỏ.

Kiểm trên lưng đã chậm rãi rút ra.

Từng bước một tới gần, từng bước một đi vào trong bóng tối.

Hắn đi vào ngõ nhỏ, giống như đi vào trong miệng rộng của quái vật.

Ở hắn đi vào một nháy mắt, hắn liền cảm thấy ảm thấp, ánh đèn trên đèn lồng trong tay đúng là tối ngay cả dưới chân đều chiếu không rõ ràng.

Pháp lực của hắn một phá vỡ, ánh đèn dâng lên, nhưng lại chiếu không thấu cái hẻm nhỏ này.

Hắn nhớ kỹ ngõ nhỏ này cũng không sâu, nhưng hiện tại ngõ nhỏ này lại có chút cảm giác sâu không thấy đáy, hắn quả quyết dừng bước, ngẩng đầu nhìn xem hai người đồng bạn ở nơi nào, thế nhưng ngẩng đầu chỉ có

một vùng tăm tối, ngay cả ngôi sao đều không có.

Hắn quay người, liền muốn rời khỏi, thế nhưng lúc đến đầu ngõ, cũng đã không thấy, chỉ có tĩnh mịch hắc ám.

Trong lòng hắn kinh hãi, sau lưng đã lên mồ hôi lạnh, tê cả da đầu.

Kiểm trong tay lập tức vung chặt về phía vách tường bên cạnh, hắn chém vào tường, thanh pháp kiếm này có trăm kim năng lực, có đoạn niệm huyền diệu, lại khi hắn giơ lên, trong hư không liền xuất hiện một cỗ lực cản, hư không hắc ám giống như biến thành hư vô nước.

Kiểm chém qua, lại không cách nào chém trúng.

Lực lượng vô hình ngăn trở hắn, cả người giống như đột nhiên bị quán nhập trong một cái bọt khí, lại giống thu nhỏ, hắn trở nên không biết làm thế nào, ngay cả phương hướng đều không làm rõ ràng được.

Dương Hỏa Đăng Lung trong tay đột nhiên diệt đi, trong mắt cái gì cũng nhìn không thấy.

Hắn ném đi Dương Hỏa Đăng Lung trong tay, từ trong ngực cầm lấy từng đạo phù lục vung ra ngoài, nhưng mà những phù lục kia trong bóng đêm, chỉ như ánh nến rơi vào trong nước, pháp quang lóe lên một cái liền chôn vùi.

Tâm hắn đã hoảng, một vùng tăm tối này, như nước muốn đem mình bao phủ, hắn cảm thấy ngọt ngào, muốn không thở nổi.

Hắn ném ra từng đạo phù lục bên hông, lại đều không phá nổi một vùng tăm tối này.

Hắn hoảng, đã không phân rõ phù mình vung ra chính là gì, trong đó một tấm cầm trên tay, giống phổ thông hỏa phù, chỉ là ẩm áp, song khi pháp lực của hắn tràn vào trong đó, hắn cảm giác pháp lực của mình bị cấp tốc rút đi.

Ngay khi hắn cảm thấy mình muốn bị một trượng hỏa phù này hút khô, hỏa phù kia rốt cục giống như hút no bụng, ở trong nháy mắt này, một áng lửa dâng lên.

Trong mắt hắn nhìn thấy một con thần điêu vàng óng bay lên, một áng lửa xán lạn, một sát na này hắc ám nháy mắt bị xông phá, nguyên bản để hắn tuyệt vọng như nước hắc ám đang khô héo, đang bay ra.

Hắn nhìn thấy trong bóng tối, có một người toàn thân đều tích thủy, cơ thể người này giống như phát nát màn thầu, đôi mắt kia, lại âm trầm khủng bố.

Hắn chỉ liếc mắt nhìn, một con thần điêu vàng óng kia cũng đã nhào vào trên người đối phương, chỉ một sát na, tà ý ảm thấp trên thân người kia nháy mắt khô héo, tùy theo thiêu đốt.

Hoàng Kỳ nhìn thấy 'thi thể' quỷ dị kia há miệng, lại không có âm thanh phát ra, sau đó ở trong hỏa diễm thiêu đốt 'Phanh' một tiếng đổ xuống.

Hoàng Kỳ thở mạnh, hắn nhặt lên kiếm của mình, cũng

không dám lại tới gần, bước nhanh rời khỏi ngõ nhỏ, hấn đi tìm người.

Rất nhanh, người của Liên Hợp Tuần Phòng Ti đến, cũng phát hiện mặt khác hai người nhảy lên nóc nhà thể mà đều đã chết rồi, dáng vẻ chết, giống như bị ngâm nước chết, chỉ là trong thời gian ngắn, thể mà thi thể giống chết thật lâu tán trướng.

Đến chính là Tuần Phòng Giáo Úy, hấn ngồi xổm xuống nhìn thi thể kia, qua một hồi lâu, mới đứng lên, nói: “Đây là tà thi đi lên từ trong nước, Hoàng Kỳ, người có thể còn sống sót, kỳ a.”

“Hỏa phù này, đến từ nơi nào?”

Hoàng Kỳ có chút mờ mịt, nói: “Thuộc hạ, cũng không biết, lúc ấy thuộc hạ lung tung thi phù, một mạch dùng ra, thuộc hạ, thuộc hạ cũng không biết phù này đến từ nơi nào.”

Chương 201 : Cảm tạ

Hoàng Kỷ là sau hừng đông mới trở về nhà, nhìn thấy Hoàng Đông Lai lập tức hỏi tám hỏa phù kia đến từ nơi nào.

Hoàng Đông Lai đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó nói thanh niên mới mở cửa hàng phù lục sát vách cho.

Sau đó, tự nhiên là truy vấn chuyện gì, Hoàng Kỷ đem sự tình đêm qua mình gặp phải đều nói một lần, Hoàng Đông Lai nghe trong lòng đều có cảm giác kinh hoàng, mẹ cùng muội muội hắn cũng đều ở bên cạnh nghe.

“Thật nhìn không ra a.” Hoàng Đông Lai kinh ngạc nói, hắn hồi tưởng đến Phụ Vân đạo trưởng tướng mạo phổ thông, một thân đơn giản đạo bào, ở trong thời gian tuyết bay tán loạn khai trương, nhớ hắn cầm một quyển sách ngồi bên cạnh hỏa lô, không ai chúc mừng.

Lúc hắn tặng quà, cũng chẳng qua là cảm thấy người trẻ tuổi đi ra bên ngoài mở cửa hàng thực sự không dễ dàng, mà đối phương đưa mình một tấm Xích Viêm Thần Phù làm đáp lễ, hắn căn bản cũng không coi là chuyện đáng kể, tiện tay liền cho con mình.

“Một đạo phù kia cứu Kỷ nhi mệnh, chúng ta phải hảo hảo cảm tạ người ta.” Hoàng thị mở miệng nói ra, Hoàng Đông Lai lập tức mở miệng nói ra: “Đúng phải hảo hảo cảm tạ.”

Chỉ là nữ nhi của bọn họ đứng ở bên cạnh, nghĩ đến

người cho cha mình chân dung thanh lâu kia, trong lòng có chút ngoài ý muốn, nàng biết người này, hôm qua còn đem tấm chân dung thanh lâu kia vào thành đoàn, ném trở về nữa nha.

Nàng mấp máy miệng, không nói gì.

“Tiểu Chỉ, đợi chút nữa người bao hai tròng lam phù chỉ đưa đi cho vị Phụ Vân đạo trưởng kia.” Hoàng thị nói.

Hoàng Chỉ sửng sốt một chút, nói: “Vâng, mẫu thân.”

“Còn có, đợi lát nữa mang đi một phần bánh ngọt, nghe nói Phụ Vân đạo trưởng một người, lạnh lẽo trống trải, bữa có bữa không, người mang đồ ăn đi cho hắn.” Hoàng thị nói tiếp.

Hoàng Chỉ vẫn là đáp ứng, lòng mảy lại nhú lại, nàng không phải rất thích người sát vách kia, nguyên bản nàng chỉ cho là một tán tu, đang nịnh bợ phụ thân mình, hiện tại nàng cảm thấy, đây là một tán tu có tài vô đức, có bệnh chung trên thân tán tu, làm việc không từ thủ đoạn.

Bất quá, mẫu thân nói, nàng vẫn sẽ nghe.

Hoàng Kỳ thì nói mình cũng muốn đi cảm tạ.

Hoàng Đông Lai sờ sờ vết thương đã tiêu đi lên rất nhiều trên mặt, quyết định mang theo nhi nữ cùng đi.

Cùng ngày lúc giờ ty mật, bọn hắn đi tới cửa hàng Vân Văn Pháp Lục, dẫn theo một rổ đồ vật đi vào.

Bọn hắn nhìn thấy một người quần áo đơn bạc, mặc một thân đạo bào màu xanh lam nằm trên ghế nằm, lồng ngực che kín một bản sách lật ra, nhìn qua là sau khi nhìn một mồi ở nơi đó nghỉ ngơi.

Thiên hạ đã qua tuyết, nhưng cũng không hề hoàn toàn sáng sủa, còn có chút âm trầm, tia sáng trong phòng cũng không được tốt lắm, có chút u ám, duy nhất nguồn sáng thì là hỏa lô bên cạnh hắn, chỉ là trên hỏa lô kia còn có một cái lồng, trên lồng chạm rồng, hỏa quang phát ra từ bên trong.

“Phụ Vân đạo trưởng, Phụ Vân đạo trưởng...”

Triệu Phụ Vân đương nhiên không có khả năng không biết có người khác tiến vào cửa hàng của mình, hắn chỉ là chưa quá muốn tỉnh lại mà thôi, hắn vừa vặn giống như đang mơ một giấc mộng, lại giống như lâm vào ký ức quá khứ, ký ức này là loại bối cảnh kiếp trước, nhưng nhân vật ở bên trong lại là một kiếp này mẫu thân cùng mình sống nương tựa lẫn nhau.

Hai người qua rất khổ, ở trong một đại gia đình, đủ kiểu lấy lòng người khác, hắn biết đây hết thảy đều qua, nhưng vẫn không nguyện ý tỉnh, bởi vì hắn phát hiện, mình khi còn bé, xem nhẹ rất nhiều chi tiết liên quan tới mẫu thân một kiếp này.

Triệu Phụ Vân phát hiện, bệnh của mẫu thân mình, khả năng không phải bệnh phổ thông, giống như chịu nguyên rủa, kiến thức hiện tại của hắn cảm giác là như vậy.

Có đôi khi, nàng sẽ si ngốc nhìn lên bầu trời, một câu thì thầm nhiều nhất chính là: “Có cơ hội, nhất định phải trở lại cố hương của chúng ta.”

“Cố hương, xuất hiện trong miệng nàng số lần nhiều nhất, lúc ấy hần coi là quê quán của mẫu thân mình, hoặc là nơi xuất sinh, bây giờ nghĩ lên đại di Vân Ý Thanh lang thang nhiều năm như vậy, đang tìm kiếm bốn phía, như đang tìm kiếm thứ gì, hần cảm thấy khả năng nàng cũng đang tìm kiếm ‘cố hương’.”

Hần nghĩ từ chỗ sâu trong trí nhớ đọc ra càng nhiều tin tức hơn, cho nên trong lúc nhất thời không nguyện ý tỉnh lại.

Hần đem ý thức từ sâu trong tâm linh rút lên, sau đó ngồi dậy, nhìn ba người đứng ở trước quầy.

Có hùng vĩ danh tự ý cảnh Hoàng Đông Lai đứng ở đó, một trái một phải đứng một nam một nữ.

Nam chưa từng gặp qua, lại có một cổ khí khái hào hùng, thiếu nữ ngược lại là gặp qua, trong mắt tràn đầy dò xét.

Trong mắt thanh niên có một loại nóng bỏng không hiểu, còn có một cổ kính ý.

Sau khi thoát hiểm từ trong hẻm nhỏ kia, lấy lại tinh thần, hần mới biết được lúc ấy mình đến tột cùng có bao nhiêu mạo hiểm.

Hắn cũng nhớ lại trong dây lưng đến tột cùng thả những phù lục nào, trong đó có một đạo Kiếm Phù của Bạch Hồ Đường, có Xích Viêm Thần Miếu Thần Hỏa Phù, cùng một ít trừ tà loại phù lục chính hắn ngày bình thường cảm giác phải cần một ít, nhưng không có một dạng hữu dụng, ném vào bóng đêm tựa như là ném vào trúc pháo, chỉ chớp lên một cái ánh sáng liền diệt, thậm chí có chút ngay cả ánh sáng đều không có chớp lên một cái.

Chỉ có Xích Viêm Thần Phù được đến từ nơi này mới một nháy mắt, liền xông phá hắc ám của hẻm nhỏ kia.

Hắn biết, một vùng hắc ám kia khủng bố đáng sợ đến mức nào, thế nhưng một con thần điêu kia trong nháy mắt phá hắc ám, còn nhào xuống tà thi, đem tà thi đốt chết.

“Đạo trưởng, ta gọi Hoàng Kỳ, là nhi tử của phụ thân ta Hoàng Đông Lai, hôm nay cố ý đến cảm tạ ngài, Hỏa Phù của ngài đã cứu ta một mạng.” Hoàng Kỳ đặc biệt tôn kính nói.

“A, dùng a, vậy ngươi còn muốn mua sao?” Triệu Phụ Vân vô ý thức hỏi.

“Không, không, muốn, muốn.” Hoàng Kỳ ngay từ đầu nghĩ nói mình là đến cảm tạ, không phải đến mua phù, nhưng lại cảm thấy, mình nhất định phải mua, cho nên đành sau lại trả lời nói muốn.

“Xích Viêm Thần Phù mười khối linh thạch một tấm.” Triệu Phụ Vân nói.

Hoàng Kỳ nghe xong cái giá tiền này, trong lòng sửng sò, đạo phù lục này muốn mười khối linh thạch, phù lục tốt nhất trong Bạch Hổ Đường cũng chỉ là giá tiền này, mà lại đó là danh gia họa.

Bất quá nghĩ đến đạo phù lục này có thể cứu mạng, đồng thời so với ‘Bạch Hổ Tinh Túc Phù’ của Bạch Hổ Đường ai mạnh ai yếu, hắn không cách nào đạt được đáp án.

Thế là, hắn rất nhanh liền từ trong ngực móc ra linh thạch, đổi phù lục trên tay Triệu Phụ Vân, cầm phù trên tay, giờ khắc này, hắn nghĩ tới hỏa diễm thần diệu dâng lên mà ra đêm qua, loại khí thể không thể địch nổi kia, lại cảm thấy mười khối linh thạch cứu mạng, hết thảy đều có thể.

“Hoàng chưởng quỹ, có chuyện gì không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Hoàng Đông Lai có chút xấu hổ, hắn đã có thể xác định, nếu như phù này đều là Triệu Phụ Vân họa, như vậy Triệu Phụ Vân tuyệt đối là một người pháp thuật cao cường, không phải tán tu bình thường.

Hắn nghĩ tới tán tu hành tẩu xung quanh, phương thức sinh tồn như sài lang, nhất định giết qua rất nhiều người, xem nhân mạng như cỏ rác, hiện tại Triệu Phụ Vân thoái ẩn ở đây, đó cũng là cải biến không được sự thật khả năng đã từng giết người như ngóe.

Hắn nhìn ánh mắt bình tĩnh của Triệu Phụ Vân, trong lòng không khỏi run một cái, chà xát tay, nói: “Phụ Vân

đạo trưởng, hôm nay, chủ yếu là đến cảm tạ ngài, đây là bánh ngọt nướng tử ta làm, vẫn còn nóng.”

“A, bánh ngọt a.” Triệu Phụ Vân nhìn về phía rỗ thiếu nữ kia cầm, vô ý thức ngửi một cái, nói: “Thơm quá a, bất quá, ta hiện tại đã giới ăn.”

“Giới ăn?” Hoàng Đông Lai có chút không rõ.

“Ăn nhiều, phân nhiều, bất nhã, liền giới.” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói.

Hoàng Đông Lai phụ tử nữ ba người một mặt mờ mịt, nhìn nhau một chút, lại nhìn về phía Triệu Phụ Vân, trong lúc nhất thời đúng là không biết trả lời thế nào tốt.

Triệu Phụ Vân lại là cười nói: “Bánh ngọt thì thôi, về sau khi mua phù chỉ Hoàng chưởng quỹ giảm giá là được.”

“Đó là tự nhiên, tự nhiên.” Hoàng Đông Lai vội vàng nói: “Ta đưa đạo trưởng hai tròng lam phù chỉ, xem như cảm tạ.”

“Nha. Đa tạ.” Triệu Phụ Vân cũng không có cự tuyệt, tự nhiên tiếp nhận.

Mà thiếu nữ Hoàng Chỉ bên cạnh trong lòng còn hồi tưởng đến một câu kia ‘nhiều phân, bất nhã’, nghĩ thầm: “Ta muốn giới ăn sao?”

Là một nữ hài, gia đình sinh hoạt trong tu hành giới không tồi, tự nhiên sẽ tận lực để cuộc sống của mình ưu nhã một chút, nàng cũng từng có suy nghĩ tích cực,

nhưng rất nhiều mỹ thực lại làm cho nàng làm không được.

Triệu Phụ Vân nhìn nàng một cái, mỉm cười, hắn đang làm điệu xấu hổ trước đó nàng chạy tới ném giấy, bởi vì từ lúc nàng tiến đến liền một mực không nói chuyện, bất quá, nàng lại nghĩ: “Chẳng lẽ hắn cảm thấy, ta ăn nhiều mà... .”

Trên mặt đúng là không khỏi nóng lên.

Chương 202 : Thăm dò

Một ngày này, Hoàng Chỉ sau khi trở về đi lễ nghi khóa, một câu của nữ tiên sinh để ý nghĩ của nàng kiên định.

“Lễ nghi có ngoài tại hình, cũng có nội tại chân thành, chúng ta muốn thông qua thường ngày lễ nghi, điều tiết thể xác tinh thần thuần nhất, nói chuyện hành động tâm một thể, muốn được thanh nhã và thanh tĩnh, trước bắt đầu từ bên trong.”

Thế là, Hoàng Chỉ quyết định tích cốc, bắt đầu từ bên trong, quyết tâm muốn làm một ‘tiên tử’ ưu nhã, không cần ngồi xổm xí.

... ..

Triệu Phụ Vân ở lúc chập tối ra ngoài.

Hắn muốn đi mua một phần ‘Huyền Gia Tân Sự’ trở về nhìn.

Toàn bộ Đại Doanh Phường xác thực rất lớn, Triệu Phụ Vân đều chưa hoàn chỉnh đi dạo hết Đại Doanh Phường, bất quá, không quan hệ, bởi vì đây không phải thứ hắn yêu thích.

‘Huyền Gia Tân Sự’ công báo ở trong Đại Doanh Phường có cửa hàng bán, khi hắn tìm tới, nhìn thấy chính là một mảnh phồn vinh, trên đường đông đúc, ở trước cửa hàng ‘Huyền Gia Tân Sự’ có một quảng trường, lúc này trên quảng trường đã có rất nhiều người

cầm ghế đầu ngồi ở đó.

Trước mặt phủ lên một trương vải, hoặc là bàn nhỏ, đặt lên một ngọn đèn, trên vải còn bày chút đủ loại tiểu vật kiện, hán nghĩ, đây khả năng chính là một nơi tụ tập, cũng không nhìn nhiều, mà là đi tới cửa hàng ở biên giới.

Nghênh đón hán là một người trẻ tuổi, Triệu Phụ Vân nhìn công báo treo trên vách tường.

Công báo kia mặt ngoài đều bị giấy trắng bọc lấy, trên tờ giấy trắng viết ngày.

Muốn ngày nào, liền chọn ngày, trong đó quý nhất chính là kỳ mới nhất, sau đó giảm dần theo thứ tự, cách hôm nay thời gian càng dài, liền càng tiện nghi.

“Đây là công báo mới ra hôm qua, giá bán năm linh thạch.” Thanh niên kia nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân cảm thấy quá đắt, công báo là có thể không ngừng khắc bản, thế mà muốn bán cao như vậy, bất quá, hán lại hỏi một phần cũ báo, giá tiền lại rất rẻ.

“Chúng ta thu thập tin tức các nơi tiêu xài cũng không ít.” Bán báo thanh niên bổ sung, có lẽ đã thành thói quen.

“Nơi này của người nội dung cũng không thể nhìn, vạn nhất mua về, không có đồ vật ta mong muốn nhìn, chẳng phải là mua không.” Triệu Phụ Vân nói.

“Khách nhân muốn nhìn tin tức gì? Ta có thể vì khách nhân giới thiệu một hai.” Bán báo thanh niên mặc dù không nhiệt tình, nhưng cũng tần trách nói.

Triệu Phụ Vân trầm ngâm một chút, nói: “Ta muốn biết tin tức giữa Thiên Đô Sơn cùng vương thất.”

Hắn không có che giấu ý nghĩ của mình, chỉ là đổi một cái lí do thoái thác, nếu như chỉ cần tin tức của Thiên Đô Sơn, có thể sẽ bị người quy về người có liên hệ cùng Thiên Đô Sơn, nhưng hắn hỏi tin tức giữa Thiên Đô Sơn cùng vương thất.

Hắn tin tưởng, tin tức này nhất định rất nhiều người muốn biết, dù sao đây là sự kiện lớn.

“Khách nhân muốn nhìn tin tức này, có sớm hơn, còn có gần đây, nhưng khách nhân có cần ta giúp lựa từng cái đi ra?” Bán báo thanh niên hỏi.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, quyết định mua tin tức tương quan mới nhất.

“Vừa vặn, trong công báo mới nhất liền có tin tức quan hệ với Thiên Đô Sơn cùng vương thất, khách nhân có muốn mua lại?”

Triệu Phụ Vân tự nhiên là đem mua xuống.

Cầm công báo vẫn còn hương mực in mà đối phương đưa tới, hắn không có lập tức nhìn, mà cuốn lại, thu vào bảo nang, sau đó đi đến quảng trường kia, hắn muốn xem bán những thứ gì.

Nhìn từng cái quán nhỏ, phát hiện bán đồ vật rất vụn vặt, có mình đào được liệu, cũng có một chút tiền, còn có đồ sứ, giống như móc ra từ trong mộ, Triệu Phụ Vân cảm thấy giá trị duy nhất của vật này ngay ở văn tự phía trên, một ít người yêu thích hoàn nguyên lịch sử sẽ thích nó.

Nghĩ đến điều này, Triệu Phụ Vân lại nghĩ trong Thiên Đô Sơn có người chính đang viết thần linh sách sử nào đó.

Nhưng sau đó Tuân Lan Nhân cũng không có vì hấn giới thiệu, hấn cũng không đi hỏi.

Còn có bán sừng thú, đoán mệnh cùng bán phù lục, hấn nhìn thấy còn có bán đạo kinh chú thích.

Đủ loại, rất nhiều.

Triệu Phụ Vân ngoài ý muốn nhìn thấy một nữ tử.

Kinh Thiển.

Nàng ngồi trên một ghế gỗ, phía trước phủ lên một mảnh vải đen, phía trên bày biện một chút bình bình lọ lọ.

Lúc Triệu Phụ Vân ngồi xổm xuống, nàng chính đang cùng người khác mặc cả, nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân hơi kinh ngạc, nhưng Triệu Phụ Vân không nói gì, nàng cũng chờ sau khi vị khách nhân kia rời đi, mới lên tiếng: “Đạo trưởng, ngài có cần gì không?”

Nàng đối với Triệu Phụ Vân không tự chủ được dùng tới kính ngữ, nàng hồi tưởng lại nguy hiểm trong U Ngục, cảm thấy, cho dù là Trúc Cơ cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra, nhưng một đạo phù lục Triệu Phụ Vân bán cho mình liền để mình thoát thân, có thể thấy được bản thân nó cường đại.

Triệu Phụ Vân cũng không có đồ vật muốn mua, chỉ là nhìn một chút, chủ yếu là nhìn những đồ vật đến từ trong U Ngục là chất lượng gì.

Hắn lắc đầu, đứng lên, cũng không trả lời Kinh Thiển, sau đó lại đi nhìn quầy hàng khác, mãi cho đến khuya mới trở lại cửa hàng của mình.

Mở cửa, ngồi trở lại chiếc ghế, đưa tay ở trên hỏa lô câu một chút, nguyên bản ám chìm xuống hỏa lô liền một lần nữa phát sáng.

Từ hắn nhóm lửa hỏa lô đến bây giờ, nhiều ngày như vậy, không có đổi qua than bên trong, không phải đốt bất diệt, mà Triệu Phụ Vân không để nó diệt, bên trong một mảnh tro tàn, lại vẫn như cũ thiêu đốt.

Hắn từ bảo nang xuất ra phần công báo kia.

Chính diện tiêu đề liền viết chữ lớn: “Hỗ động giữa Thiên Đô Sơn cùng vương thất.”

Triệu Phụ Vân nháy mắt tinh thần tỉnh táo, hắn làm đệ tử của Thiên Đô Sơn, đều đối với việc này không biết nhiều.

“Thiên Đô Sơn hơn một năm trước, tất cả đệ tử dưới Trúc Cơ đều rời núi, có chút đi nhậm chức trong triều đình, có chút thì về nhà, chỉ là phần lớn Thiên Đô Sơn đệ tử đều lựa chọn mai danh ẩn tích, cho dù là vào triều nhậm chức, cũng sẽ không nói mình là Thiên Đô Sơn đệ tử.”

“Không muốn hoài nghi nơi phát ra tin tức của bản thân, đây là bản thân chính tai nghe được từ trong miệng một vị Thiên Đô Sơn đệ tử.”

“Hai năm trước, Thiên Đô Sơn trừ danh luyện khí đại sư Dư Thần Quang phản bội Thiên Đô Sơn, sau đó, Thiên Đô Sơn phái người thanh lý môn hộ, lại thất bại.”

“Cuối cùng treu đến một vị Kim Đan lão tổ của Thiên Đô Sơn giận dữ hạ sơn, thế nhưng lại ngoài ý muốn vẫn lạc ở Lô Long Quận.”

“Về sau, Thiên Đô Sơn lại quỷ dị bình tĩnh trở lại, đồng thời còn mê vụ phong sơn.”

“Đây là mọi người thấy, chỗ mọi người không biết chính là, ở bảy ngày trước, có một vị lão tổ của Thiên Đô Sơn đi vào kinh thành, gặp mặt Thánh Thượng hiện tại, sau đó liền lưu lại trong vương cung, cũng không hề rời đi.”

Triệu Phụ Vân nhìn đến đây, không khỏi nghĩ, người này ngay cả loại sự tình này đều biết, người lộ ra tin tức nhất định đến từ trong vương cung.

Tiếp lấy nhìn xuống.

“Nghe nói, Thiên Đô Sơn chuẩn bị phái ra Tuân Lan Nhân thanh danh vang dội năm gần đây đi tìm Dư Thần Quang.”

“Lại có một tin tức, Mã Tam Hộ vị sát phôi kia đã xuống núi.”

Triệu Phụ Vân chân mày cau lại, hắn không biết tin tức này là thật hay giả.

“Ở trong Hắc Miếu, có người treo thưởng hạ lạc của Thiên Đô Sơn chân truyền đệ tử.”

Nhìn đến đây, Triệu Phụ Vân hít sâu một hơi, lập tức minh bạch, địch nhân ẩn núp trong bóng tối của Thiên Đô Sơn, rất đáng sợ, đối ứng phía trước một cái tin, Thiên Đô Sơn đệ tử xuống núi đều mai danh ẩn tích.

Có thể thấy được, Thiên Đô Sơn có tiên đoán được một chút tình huống phức tạp.

“Bản nhân ngày hai mươi tám bán ra danh sách tất cả đệ tử hạch tâm của Thiên Đô Sơn.”

Lúc Triệu Phụ Vân nhìn thấy đầu tin này, cả người đều ngòai thẳng, đáy mắt của hắn hiện ra một tia sát cơ.

Hắn nhìn thấy nơi kết thúc của một thiên văn chương này có kí tên —— Tri Sự Lang.

Hiển nhiên đây không phải tên thật.

Triệu Phụ Vân đề xuống lửa giận trong lòng, nghĩ đến, đây rất có thể là một cái bẫy, nếu như đây là một cạm bẫy dẫn xuất Thiên Đô Sơn đệ tử, như vậy chỉ cần đi nghe ngóng hắn, tìm người tìm hắn, liên đều sẽ rơi vào cạm bẫy, trái lại sẽ bị người khác dòm phá thân phận.

Triệu Phụ Vân một lần nữa nằm xuống, trong lòng hắn nhai nuốt lấy những tin tức này.

Địch nhân của Thiên Đô Sơn đến tột cùng là ai?

Là Đại La Bí Giáo sao?

Triệu Phụ Vân ngay lập tức nghĩ đến cái tên này.

Bởi vì Mã Tam Hộ từng trước mặt mình nói qua việc này, hắn cảm thấy trước đó người của Thiên Đô Sơn chết ở trong tranh đấu cùng Thiên Sơn Quốc, chính là có người tiết lộ hành động lộ tuyến của đồng môn, khiến cho hắn nhận mai phục, lúc này mới sẽ chết.

Hắn đem công báo thu hồi, một lần nữa lấy ra quyển sổ Mã Tam Hộ năm đó cho mình, sau đó bắt đầu tìm kiếm.

Danh sách trong quyển sổ này cũng không nhiều, Thiên Đô Sơn truyền đạo thụ nghiệp thật lâu, đương nhiên không có khả năng chỉ có nhiều đệ tử như vậy khai chi tán diệp bên ngoài, Triệu Phụ Vân sau khi nhìn kỹ, nhận định có thể xuất hiện ở trên đây, đều là được qua chân truyền của Thiên Đô Sơn.

Bất quá, lấy phương thức dạy học của Thiên Đô Sơn, liên xem như địch nhân ẩn núp đi vào, cũng rất bình

thường, bởi vì theo Triệu Phụ Vân, Thiên Đô Sơn tựa như là một trường học, trường học thuộc tính nhiều hơn môn phái thể lực thuộc tính.

Rất nhiều người tu hành ở trong núi hơn mười năm liền rời núi, từ đây không còn trở lại Thiên Đô Sơn.

Dù sao, đối với tu sĩ bình thường, Trúc Cơ đã đến đỉnh.

Mà lại liền Triệu Phụ Vân cảm giác, Thiên Đô Sơn cũng không có dạy bảo những người không có lòng cảm mến, tựa hồ cũng không thêm để ý những đệ tử không cảm ân Thiên Đô Sơn rời đi.

Ánh mắt của Triệu Phụ Vân rơi vào một cái danh tự bị Mã Tam Hộ khoanh lại.

Lạc Đô Trịnh thị!

“Bốn mươi năm trước, Lạc Đô Trịnh thị có tử nhập Thượng Tiệm, thiên phú khá tốt, hiển ra bảo tài có thể luyện duyên thọ đan dược, được ban thưởng nhập chủ phong ngộ pháp, nửa tháng ra, sau đó tu hành ở trong núi hai năm, rời núi trở về nhà, chưa lại về núi.”

Đây là một đoạn giới thiệu, đằng sau lại có một chữ Mã Tam Hộ lấy bút đỏ viết —— nghi!

Nghi cái gì đây?

Triệu Phụ Vân lại nhìn một lần ghi chép liên quan tới Trịnh thị tử thượng sơn, trong lòng hiện lên một đạo tin tức.

Chẳng lẽ Mã Tam Hộ nghi là động cơ hiển thuật của đối phương, là vì xác định trong núi có người cần duyên thọ đan dược hay không?

Nếu thật sự như thế, vậy thật đúng là khả nghi.

Mà lại, trước đó ở Bảo Linh Sơn nghe Bắc Hư giảng, có người săn bắn Thiên Đô Sơn lão tổ, là vì thăm dò.

Mặc dù Bắc Hư để trong lòng Triệu Phụ Vân sinh ra hân ý, cảm thấy nguy hiểm, cho nên vội vàng rời núi, nhưng hẳn cảm giác lời này của đối phương, ngược lại có khả năng.

Cả hai nếu kết hợp lại, đó chính là bốn mươi năm trước, liền có người đang thử thăm dò trong Thiên Đô Sơn có người cần duyên thọ đan dược hay không, hoặc là nói thọ nguyên gần.

Bốn mươi năm trước, thu dược kia, còn ban thưởng cho Trịnh thị tử.

Như vậy liền xác định trong núi có người cần.

Vậy bốn mươi năm sau, có người tiến một bước thăm dò, lần này thăm dò càng thêm mãnh liệt, là lấy phương thức giết Kim Đan lão tổ.

Như vậy thăm dò ai?

Mấy vị Kim Đan lão tổ? Hoặc chương giáo hiện tại?

Triệu Phụ Vân lại lần nữa ngồi dậy, hai mắt nhìn chăm chú hỏa diễm, phảng phất muốn từ trong ngọn lửa đoán trước đáp án tương lai.

Chương 203 : Đường đi cô độc

Chẳng biết lúc nào, bên ngoài lại tuyết rơi.

Tuyết rơi có âm thanh, rơi liên miên, tựa hồ nhìn thấy trên một mảnh đại địa này có người cô độc, cho nên bọn chúng đều chen chúc tới.

Chỉ một hồi, hắn liền lại nghe thấy âm thanh người đi qua trên đường phía bên ngoài, là những người bày hàng trên quảng trường đều bị tuyết đuổi đi kia.

Triệu Phụ Vân nghe tiếng bước chân vội vàng bên ngoài, hắn không khỏi nghĩ đến một câu, nhân nhược vô tình tiện tự thiên, hữu nhân tự thiên bàn vô tình.

Thượng thiên chưa từng bởi vì ai hèn mọn, nghèo khó, cực khổ mà chiếu cố.

Triệu Phụ Vân nhìn những người này, hắn nghĩ đến mình, kỳ thật cũng là không chỗ có thể đi, thiên địa rộng lớn, nơi nào không thể dung thân, câu nói này đối thuyết pháp, dưới thiên hạ này, lại có nơi nào để an thân đây?

Đương nhiên, người tu hành, cho tới bây giờ đều là cô độc.

Mỗi sinh mệnh đi đến thế này, chính là một trận cô độc lữ hành, cho nên có người nửa đường ngã lăn trong gió tuyết, có người sa vào giang hà, hoặc mất mạng trong

miệng hổ báo.

Thế là, một số người kết bạn mà đi trong hành trình sinh mệnh, thành gia, liên hợp thành thôn, lập thành mà tụ quốc, từ nhiều người tụ thành chúng, nhưng đến từng chi tiết nhỏ, vẫn là một người cô độc.

Triệu Phụ Vân một lần nữa nằm xuống, văn chương khác trên ‘Huyền Gia Tân Sự’ hẳn đều không có nhìn, mà thu vào, tại Thiên Đô Sơn đến nói, hẳn chỉ là một Trúc Cơ tu sĩ nho nhỏ, có thể làm cho Thiên Đô Sơn như lâm đại địch, nhất định là tồn tại cường đại.

Bởi vì hẳn nghĩ tới khi mình ở Vụ Trạch, cùng Tuân Lan Nhân tiến vào bí cảnh kia, ở nơi đó, hẳn biết ‘Đại La Thiên’.

Lúc ấy nơi đó thuộc về Lan Vân Quốc, có thể cùng Hoàng Tuyền quỷ chúng đại chiến, lại rất là kính sợ đối với Đại La Thiên, đồng thời đáng vẻ giữ kín như bưng.

Mà từ Mã Tam Hộ nơi đó biết Đại La Bí Giáo, đồng dạng có hai chữ Đại La, để hẳn không khỏi liên hệ đến cùng nhau.

Nhưng vô luận là Đại La Thiên hay Đại La Bí Giáo, hẳn đều không hiểu rõ, đây cũng chỉ là một loại suy đoán không căn cứ mà thôi.

Hắn khuyên bảo mình, một Trúc Cơ nho nhỏ, trong tình huống có nguy cơ phúc sào này, khi thiên hạ có kiếp khởi, nên hảo hảo che giấu mình, hảo hảo tu hành, mới là chính xác.

Trong tai có tiếng mưa rơi, cùng có tiếng kéo kẹt người đi vội vàng giẫm trên đất tuyết, còn có tiếng khàn khàn người khiêng gánh ép đầu gối trên bờ vai.

Đây là âm thanh nhân gian, từng tiếng lọt vào tai.

Lại đột nhiên, trong tai hẳn nghe được có người đang nói: “Kinh Thiển, ca ca của chúng ta cùng người nhập U Ngục chưa hề đi ra, người cứ như vậy thờ ơ sao? Đồ vật của ca ca ta có phải đều ở chỗ người?”

“Muội muội ta cũng chưa hề đi ra, Kinh Thiển người còn ở nơi này bán đồ, nàng có phải bị người hại hay không, không phải các người quan hệ rất tốt sao? Nàng một mực đem người trở thành tỷ tỷ.”

“Kinh Thiển, hôm nay người không cho chúng ta một cái thuyết pháp, đừng nghĩ đi... .”

Bên ngoài Kinh Thiển bị một đám người vây quanh, tất cả mọi người đoạt đồ vật trong bao của nàng, đem bọc đồ từ trên vai của nàng kéo xuống, còn có người thừa dịp nàng được đây mất đó, lấy xuống nạp vật túi của nàng, lại cướp đi kiếm của nàng.

Nàng không nói lời nào, bởi vì chỉ muốn bảo hộ đồ vật của mình, nhưng lại không thể hạ sát thủ, thế là thứ ở trên thân đều bị cướp đi.

Cũng may nàng đem Trấn Ma Phù Chú đơn độc thả trong ngực, y nguyên còn tại.

Trong bóng tối, tuyết rơi bạc đầu.

Xem náo nhiệt cũng ít, tất cả mọi người chỉ ngừng chân nhìn trong chốc lát, liền vội vàng rời đi.

Mà nàng thì nhìn về phía cửa hàng bên cạnh, trong cửa hàng kia có ánh lửa lộ ra, nhưng cũng không giống tượng tượng của nàng có đạo nhân đứng ở cửa nhìn, chỉ có một cái cửa trống vắng, lộ ra một vùng ánh lửa màu đỏ.

Kinh Thiên đưa tay sờ một chút Trần Ma Phù Chú trong ngực cuối cùng rời đi.

Nàng đi tới trước một tòa miếu nhỏ, trong miếu nhỏ có một nữ miếu đồng đang lấy ánh lửa luyện tập lãng không họa hỏa phù.

Khi nàng nhìn thấy Kinh Thiên, vô cùng kinh ngạc nói: “Thiên tử, ngươi làm sao vậy.”

Nàng chưa bao giờ thấy qua Kinh Thiên chật vật như vậy, tóc tai rối bời.

Kinh Thiên đem chuyện mình bị thân nhân ba vị đồng bạn đã chết cướp đi đồ vật nói một lần, Dương Tiểu Nga ngẩn người, sau đó yếu ớt nói: “Thiên tử, nếu không, chúng ta đi cáo Tuần Phòng Ti.”

“Được rồi, thân nhân của bọn họ qua đời, cũng khó chịu.” Kinh Thiên ngồi ở cái ghế bên cạnh, nhìn hỏa diễm nói.

“VẬY... .” Dương Tiểu Nga lại đột nhiên cất giọng nói:
“Không bằng Thiến tử cùng ta làm Tuần Điền Nhân a?”

Rất nhiều linh thực ở đoạn thời gian thành thực, sẽ dẫn tới rất nhiều đồ vật ăn vụng, có người có thú, cho nên lúc này một chút chủng linh điền nhà giàu sẽ mời một ít tu sĩ có nền tảng, giúp tuần tra linh điền ban đêm.

“Cũng tốt.” Kinh Thiến nghĩ nghĩ nói.

... .

Sinh ý phù lục của Triệu Phụ Vân vẫn không tốt.

Kinh Thiến mua qua Trần Ma Phù Chú, biết rất tốt, nhưng chỉ có hai người biết, các nàng cũng sẽ không nói khắp nơi, cho dù đi nói khắp nơi, lấy thân phận của hai nàng lại có bao nhiêu người tin đây?

Mà người Hoàng gia biết phù lục trong cửa hàng Triệu Phụ Vân rất tốt, nhưng bọn hắn cũng sẽ không đi gặp người liền nói, đương nhiên, trong Tuần Phòng Ti có người hỏi qua phù lục của hắn tới từ đâu, hắn cũng nói, khi hỏi giá cả, Hoàng Kỳ trả lời là mười khối linh thạch một tấm Xích Viêm Thần Phù.

Người khác nghe xong lập tức chùn bước, bởi vì giá cả này rất cao, mặc dù phù lục giống như rất tốt, nhưng cửa hàng này phù lục ít, lại không có danh khí, giá cả lại giống những phù lục trong cửa hàng lớn, cho nên vẫn không xuất hiện tình huống bán chạy.

Lãnh lẻo, nhưng không có cảm xúc bi thương buồn bã,

mà khi năm mới đến gần, toàn bộ phường thị liền có chút hương vị năm mới, các nhà đều dán lên câu đối xuân trước cửa.

Hắn ở đây y nguyên ngày ngày trạch ở trong cửa hàng, nhìn mưa cùng tuyết đan xen tới lui bên ngoài, ngẫu nhiên ánh nắng mặt trời ló dạng, phản chiếu sương tuyết trong phòng xán lạn mà chói mắt.

Bất quá, cửa hàng hắn cũng không phải hoàn toàn không có người đến, lúc buổi tối Hoàng Bắc Huyền, vẫn sẽ đến đi dạo, Hoàng Đông Lai nhi tử Hoàng Kỷ có đôi khi cũng tới, ngẫu nhiên Hoàng Đông Lai sẽ mang theo nữ nhi đến đứng ở cửa ra vào trò chuyện.

Ngược lại một ngày này, lúc buổi tối, có người tuần tra tiến vào cửa hàng của hắn, lại là người trước kia đã từng tới.

Người cầm đầu vẫn là người hư hư thực thực nhìn ra biến hóa thuật của Triệu Phụ Vân, mà đối phương mang theo màu xám mũ lớn vành nón như lá sen, quần áo trên người cũng là màu xám, cả người nhìn rất cao lớn.

Lần này Triệu Phụ Vân thấy rõ ràng mặt của hắn, là một tướng mạo tuấn lãng dương cương, mang theo vài phần anh hào khí khái.

Hắn đứng ở đó nhìn Triệu Phụ Vân, hỏi: “Chưởng quỹ, gần nhất có thấy người khả nghi nào hay không?”

Triệu Phụ Vân lắc đầu, nói: “Ta chưa quen cuộc sống nơi đây, mới mở cửa hàng, ai cũng không nhận ra, lại

làm sao biết ai khả nghi đây?”

“Thật sao, ha ha, chưởng quỹ chó có trách ta lắm miệng, bởi vì rất nhiều người muốn phạm án, thường thường chọn cửa hàng phù lục nhỏ mua phù lục, mà lại, hôm qua ra một trận hung sát án.” Tuần phòng viên kia nói.

“A, thật sao!” Triệu Phụ Vân cũng không truy vấn.

Đối phương ngược lại giống như nổi lên nghi ngờ, hỏi ngược lại: “Chưởng quỹ liên không hiếu kỳ sao?”

“Mỗi ngày đều có người sinh ra, mỗi ngày đều có người chết đi, cho dù là hung sát án, cũng không gọi được kỳ quái, bản nhân tới đây mở cửa hàng, liên khuyên bảo mình muốn giới lòng hiếu kỳ, để tránh rước họa vào thân.” Triệu Phụ Vân nói.

Tuần phòng viên nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, như muốn nhìn thấy đáy lòng của Triệu Phụ Vân, lại đột nhiên cười to nói: “Hèn yếu nhất gan như vậy, còn tu hành làm gì, đã như vậy, ngươi liên hảo hảo trốn ở trong cửa hàng nhỏ đi.”

Triệu Phụ Vân nhìn hẩn rời đi sau khi trào phúng, đứng ở cửa ra vào nhìn bóng lưng đi xa của đối phương, khẽ cau mày.

Vào ban đêm, lúc Hoàng Bắc Huyền đến cửa hàng đi dạo, Triệu Phụ Vân hỏi có phải là có đại án gì không.

Hoàng Bắc Huyền thì cảm thán nói: “Một người rất nổi

danh chết rồi.”

“Ai?”

“Tri SỰ Lang.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân hơi hồi hộp một chút. Hắn vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì hắn biết, Tri SỰ Lang kia trước đó trong công báo nói qua muốn tuyên bố một bản danh sách đệ tử Thiên Đô Sơn.

Mà hiện tại cách thời điểm bán ra còn có mấy ngày, lại đột nhiên chết rồi.

Ai giết?

Triệu Phụ Vân ngay lập tức nghĩ đến có thể là đệ tử của Thiên Đô Sơn.

Đã hắn nghĩ tới, như vậy người khác cũng sẽ nghĩ tới?

Mà lại ngay từ đầu đây có thể là cạm bẫy, thế nhưng Tri SỰ Lang y nguyên chết rồi, bởi vậy có thể thấy được kẻ giết người không đơn giản.

Chương 204 : Tiền thuê nhà, làm công

Hoàng Bắc Huyền bước chân thong thả đi lại, nhìn một chút tuyết dưới ánh trăng bên ngoài, nói với Triệu Phụ Vân: “Nghe nói Tri Sự Lang thường cùng người nói, muốn ra một bản danh sách đệ tử của Thiên Đô Sơn, hiện tại a, Thiên Đô Sơn là trung tâm sóng gió, có người nói kiếp khởi Thiên Đô Sơn, hẳn muốn công bố danh sách đệ tử Thiên Đô Sơn, tự nhiên có người không muốn hẳn công bố.”

“Ta đoán a, là người của Thiên Đô Sơn giết.” Hoàng Bắc Huyền nhẹ giọng nói.

“A, vì sao nói như vậy.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đây còn phải nói sao? Nói cho người, người đừng nhìn Thiên Đô Sơn giống như không hiển sơn không lộ thủy, nhưng Thiên Đô Sơn thật ra là một đại môn phái, trong toàn bộ Đại Chu Quốc có không ít người đều từng tu hành trong Thiên Đô Sơn.”

“Nha.” Triệu Phụ Vân đáp.

“Dù sao cùng chúng ta không có quan hệ, ta bán phù chỉ, người bán phù lục, vô luận phía trên chính là ai, phù chỉ của chúng ta vẫn bán như vậy, cửa hàng của người, không có sinh ý vẫn là không có sinh ý.”

“Vì sao nói cửa hàng của ta không có sinh ý.” Triệu Phụ

Vân hỏi.

“Thuận miệng nói.” Hoàng Bắc Huyền cười bồi: “Lại nói, người làm sao không họa nhiều một chút phù lục?”

“Lúc ấy chỉ mua ba bó, không có phù chỉ.” Triệu Phụ Vân nói.

“Không có phù chỉ, tới tới tới, ta đưa người họa.” Hoàng Bắc Huyền nói.

Một bó ba mươi tấm.

Triệu Phụ Vân không có cự tuyệt, hắn quyết định sau khi họa xong, đưa cho đối phương một tấm phù lục.

“Người có thể làm chủ sao?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược một câu.

“Phù chỉ công xưởng là của ta cùng anh ta.” Hoàng Bắc Huyền lớn tiếng nói.

Triệu Phụ Vân cảm thấy mình khả năng đâm chọt hắn, thế là không tiếp tục nhiều lời.

Trên đời này có rất nhiều độc môn phù lục, đương nhiên, đối với đại môn phái đến nói, cũng không có độc môn hay không độc môn, chỉ có am hiểu không am hiểu, hoặc là nói nhìn người có thích hay không.

Họa phù sách lục đối với tu sĩ đến nói, cũng là một loại quá trình tu luyện.

Lúc họa phù, quá trình cảm xúc đạo ý kia, sẽ để cho ý thức của bản thân phát sinh biến hóa, cảm giác đạo, liền sẽ gần với đạo, cảm giác pháp, liền sẽ gần với pháp.

Pháp ý liền sẽ sinh sôi trong tâm niệm, thai nghén, ký kết.

Triệu Phụ Vân luyện khí họa phù.

Luyện khí là tu hành, họa phù cũng là tu hành.

Luyện khí hái thiên địa nguyên khí nhập thân mà sử dụng, mà họa phù thì coi như là dưỡng thần luyện ý.

Mặc dù trước đây tu hành chủ yếu của hán chính là hỏa phù, nhưng hán cũng không phải không biết các phù lục khác.

Phàm là người họa phù, bình thường trước bắt đầu từ thủy hỏa, bởi vì tu hành bắt đầu chính là biết Âm Dương, mà Âm Dương đại biểu lại là thủy hỏa.

Nguyên bản pháp lực của hán biến thành cực nóng, hán vốn cho là mình khó mà lại thi triển âm tính pháp thuật, bất quá sau khi chuyển tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », pháp lực của hán không còn cực nóng như thế, Thái Hư phiêu miểu khôn cùng, chư tượng chư khí đều trong Thái Hư.

Dưới chân núi cao, tầm nhìn rộng, không bao lâu, hán liền có thể họa ra Thần Thủy Phù, có thể tiện tay phác họa trong hư không, khiến cho hư không có thủy ngưng sinh, chỉ là Thần Thủy Phù muốn tiến thêm một bước, lại

rất không dễ dàng, việc này cần lĩnh ngộ loại thần ý nào đó, lĩnh ngộ thần ý lại chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Sau đó, hắn lại bắt đầu luyện tập phù khác.

Trong đó quy khư pháp ý, đến một bình cảnh, nhìn như chỉ kém lâm môn một cước, nhưng lại làm sao cũng không bước qua được, hắn biết mình kém cơ duyên.

Tuy nhiên, phù khác ngược lại có lĩnh ngộ, trong đó Trấn Ma Phù Chú học được từ Thiên Phủ bí cảnh, cùng chính hắn liền biết sơn nhạc vân văn, cùng định, trấn, cấm, phong các pháp chú ý nghĩa gần.

Hắn cảm giác có thể kết hợp lại với nhau, hợp nhất thành một.

Thế là hắn nghĩ tới luyện một kiện pháp khí.

Ngày hôm sau, hắn đi mua một chút tảng đá luyện ấn khí trở về.

Đá kia cứng rắn, nhưng lại không giòn, mỗi một khối trong đó đều ẩn chứa nhất định địa khí, hoặc có thể gọi là thổ tính nguyên khí, hình thái đều bị rèn luyện thành hình ấn.

Hắn từng khối luyện tập, hoặc là khắc thành ‘Định Thân Ấn’, hoặc là điêu khắc thành ‘Trấn Ma Ấn’, hoặc ‘Cấm Pháp Ấn’, hoặc ‘Phong Linh Ấn’,

Hắn không ngừng tổ hợp, lấy sơn nhạc vân văn làm chủ phù, dựa vào văn tự pháp chú.

Trừ bỏ khắc hồng, hấn tổng cộng khắc hơn hai mươi mai ấn, trực tiếp cầm cái hộp bày biện ở quầy hàng, ngẫu nhiên có người tiến đến muốn hỏi có phù lục bán tiện nghi hay không, nhưng nhìn đến ấn phù nho nhỏ trên quầy kia, còn có chút ngoài ý muốn.

Hỏi hấn giá tiền, hấn mở miệng chính là mười khối linh thạch một viên, những người hỏi giá tiền kia từng người bị hù không còn dám mở miệng.

Những tảng đá kia mặc dù đều ẩn chứa một chút thổ nguyên khí, tính chất thuộc về có thể làm phù khí, nhưng một khối linh thạch có thể mua bốn khối, thuộc về vật liệu luyện tập luyện khí rất rẻ, Triệu Phụ Vân lại muốn mười khối linh thạch một viên, đương nhiên không người nào nguyện ý mua.

Nhưng hấn nghĩ tới cái ghế mình ngồi người khác đều thu hai khối linh thạch, cũng liền định cái giá này, bởi vì phù ấn này mang ở trên người, sau khi trải qua tu sĩ tế luyện, chính là pháp khí.

Cho dù là người không có tu vi thường mang ở trên người, cùng tự thân khí cơ tương hợp, cũng có thể có tác dụng hộ thân, đồng thời có thể dùng cả một đời, không giống phù chỉ như thế sẽ tán chân ý trong phù.

Bởi vì phù văn khắc trên phù khí của hấn đan vào thổ nguyên khí bên trong.

Triệu Phụ Vân cũng không thêm để ý, hấn cảm thấy, tích súc của mình còn có thể sử dụng thời gian không ít.

Nếu như thực sự không có người mua, đến lúc đó lại bán hạ giá là được.

Theo hấn khắc ấn, trên người hấn cũng xuất hiện một loại pháp ý ngưng trọng trì trệ.

Hấn đây là pháp ý tu vào thân, hoặc là nói pháp niệm nhập thân.

Hấn đột nhiên nghĩ, Kim Ô Thần Điều trối buộc trên đèn đến từ sâu trong tâm linh của mình, thuộc về thần của mình, như vậy khi mình khắc pháp ấn, thần danh ngưng khắc phía trên có thể đổi thành danh tự sơn thần ở sâu trong ký ức của mình hay không?

Hấn nghĩ tới đây liền lập tức nghiệm chứng, hấn lần lượt viết, trong định cảnh, từ sâu trong ý thức hô hoán ‘Đông Nhạc Đế Quân’, đem pháp niệm của mình trút xuống dưới ngòi bút, rơi vào mực, sách trên giấy.

Trải qua một ngày luyện tập, văn tự hấn viết xuống càng ngày càng nặng, rốt cục sau khi lạc bút, trên tấm phù phát quang, phù chỉ trong nháy mắt nát tan thành tro tàn.

Sau đó, hấn lấy ra một tờ màu lam phù chỉ, rốt cục, viết xuống mấy chữ ‘Đông Nhạc Thái Sơn Thiên Tề Nhân Thánh Đại Đế’.

Trong lòng hấn vui sướng, trong thiên hạ có Thần, một loại là Thần Linh chân thực tồn tại, một loại là không phải chân thực tồn tại, là cùng loại với hình thức khái niệm, cũng có thể nói là tồn tại ở sâu trong tâm linh của

mình.

Thần, đã có thể là ngoại tại Thần, cũng có thể là bản ngã Thần.

Nhiều khi quan tưởng ngoại tại Thần Linh, cũng là đang tạo nên bản ngã Thần.

Tựa như là vẽ chân dung.

Trên đời này có rất nhiều Sơn Thần, rất nhiều người tu trấn pháp, sẽ đi tế bái Sơn Thần, hoặc là sẽ dùng một chút nghi thức cùng Sơn Thần kết thân, tỉ như nhận Sơn Thần làm nghĩa phụ.

Trong lòng hấn một mực có một tôn Sơn Thần, vô cùng cường đại, trấn áp đại địa U Minh.

Chỉ là hiện tại hấn viết xuống thần danh có thần ý, lại còn không có thần ý mãnh liệt như thần danh hấn khắc vào phong linh kia.

Dù sao thần danh trên linh thạch phong linh kia, là danh tự của Sơn Thần chân chính trên đời này.

Thần danh hiện tại hấn viết xuống trên giấy, lại không tồn tại trên đời này, mà tới từ sâu trong tâm linh của chính hấn, cũng có thể nói là phân thần của bản thân hấn, là thần ý của chính hấn.

Tựa như Kim Ô Thần Điều trên Xích Viêm Thần Đăng của hấn, mặc dù thần điệu nhưng lại cần cho ăn hỏa diễm để trưởng thành.

Thế là Triệu Phụ Vân lấy thần danh này, lại hợp lấy sơn nhạc vân văn, một đạo phù lục hoàn toàn mới xuất hiện, hắn đem mệnh danh là Đông Nhạc Trấn Thần Phù Lục.

So với Trấn Ma Phù Chú kia, không kém một chút nào.

Có người đến cửa hàng, mua một tấm Trấn Ma Phù Chú.

Nếu như nói Trấn Ma Phù Chú, chủ yếu ở trấn ma, vậy Đông Nhạc Trấn Thần Phù Lục này, là có diệu dụng trấn áp hết thảy.

Hắn lại mua một chút ấn thạch thổ tính trở về, suy tư làm sao đem đồ vật tương quan trong lòng khắc vào ấn.

Đầu tiên là khắc lấy sơn nhạc vân văn trên đỉnh ấn, dưới đáy khắc thần danh của Đông Nhạc Đại Đế, lại khắc trấn, cấm, định, phong chú văn ở bốn phía.

Muốn đem Trấn Ma Pháp Chú khắc đi lên, nhưng chữ Trấn Ma Pháp Chú rất nhiều, căn bản vô pháp khắc lên.

Cuối cùng hắn nghĩ tới một chú văn khác.

“Sắc!”

Bất quá, bởi vì bố cục không tốt lắm, không tiếp tục khắc xuống một viên ấn này.

Hắn quyết định đi tìm một khối vật liệu ấn tốt một chút khác.

Đi tới một nhà cửa hàng mặt tiền cấp cao, hấn tìm tới một loại hoàng đồng, người bán hàng giới thiệu nói là Miên Sơn Hoàng Đồng, Triệu Phụ Vân cảm thấy thổ tính cùng kim tính dày đặc bên trong.

Hỏi một chút giá cả, một cái tiểu ấn lớn chừng ngón cái thể mà muốn ba mươi linh thạch, mà lại không mặc cả.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, liền mua.

Ấn này chỉnh tề, thổ hoàng sắc, cái gì cũng không có khắc, chỉ lớn chừng ngón cái.

Sau khi hấn mua về, khắc lên sơn nhạc vân văn, phía dưới đáy khắc lên thần danh của Đông Nhạc Đại Đế. Lại khắc lên sắc trấn, sắc phong, sắc định, sắc cấm chú văn ở bốn phía.

Sau khi đem Pháp Ấn này khắc xong chính là tế luyện, chưa tế luyện chỉ bất quá xem như phù khí thôi.

Hấn lấy pháp niệm câu thông, quan tưởng lấy nguy nga đại sơn trọng điệp lên sơn ấn trong lòng bàn tay.

Rót vào pháp niệm, hội tụ pháp ý chính là đệ nhất trọng tế luyện.

Bởi vì thần danh hấn khắc không phải thần linh trên đời này, cho nên không có mang đến thần ý pháp tính rất nồng nặc, cần chính hấn bồi dưỡng, quá trình bồi dưỡng pháp khí này, cũng là một loại tu luyện.

Hắn phát hiện pháp niệm của mình đang không ngừng ngưng luyện, đang phong phú, nguyên bản pháp niệm nhiều một tia cảm giác nặng nề, cũng càng thêm ngưng luyện, để pháp lực hồi lâu không có cảm giác được tiến cảnh của hắn, ở thời khắc này lại cảm giác được tiến cảnh rõ ràng.

Từ khi chuyển tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » đến nay, chậm rãi, hắn cảm giác pháp lực của bản thân có một có loại cảm giác không thật, có khi sẽ có cảm giác trong thân thể của mình giống như là một mảnh hư vô, vô luận bao nhiêu linh khí tiến vào trong người, đều chỉ giống như tiến vào từng cái hư không trống trơn.

Mà trong quá trình tế luyện Pháp Ấn, để hắn cảm thấy chân thực.

Loại cảm giác chân thực này rất huyền diệu.

Trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện một tia minh ngộ, mình tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » cũng không phải là phương pháp tu hành không có khuyết điểm, nếu mình không nắm bắt được, có thể sẽ bị pháp môn này dẫn vào loại nguy hiểm nào đó không thể biết.

Như hư vô hóa, rơi vào trong hư vô, nhục thân hoặc ý thức đều có khả năng.

Thông qua tế luyện Pháp Ấn này, hắn đem Pháp Ấn xem như mình, một cổ trấn áp tứ phương chi ý từ nơi sâu xa kia trấn áp tâm linh, trấn áp nhục thân cùng thần hồn.

Sau khi Triệu Phụ Vân tu hành một đêm, mở mắt ra,

vuốt ve hoàng đồng ấn bị hấn cầm ấm áp trong tay,
trong lòng vui vẻ.

“Liền gọi Thái Nhạc Trấn Thần Ấn đi!”

Hấn coi như là ngọc bội treo ở bên hông.

Theo Triệu Phụ Vân, một viên ấn này trợ mình tu hành
nhiều hơn dùng cho đấu pháp.

Một đêm tu hành, để hấn có cảm giác an tâm.

Bất quá, vào buổi sáng, có người đến thu nhả kim,
cũng chính là tiền thuê nhà.

Một năm phí thuê nhà chính là một ngàn hai trăm linh
thạch.

Sẽ bàn giao vào đầu năm, tương đương với một tháng
cần một trăm khối linh thạch, Triệu Phụ Vân cũng không
biết giá hàng nơi này thế nào, dù sao tất cả mọi người
cũng giao như vậy.

Chỉ là hấn không có một ngàn hai trăm linh thạch.

Hỏi đối phương có thể chờ một đoạn thời gian hay
không, đối phương không nói.

Triệu Phụ Vân lại hỏi có thể cầm lấy phù lục cùng ấn
phù chống đỡ hay không, đối phương hỏi giá cả phù lục
của Triệu Phụ Vân, sau khi Triệu Phụ Vân nói, lúc ánh
mắt đối phương nhìn qua liền có chút thay đổi.

Hắn cảm thấy Triệu Phụ Vân đang loạn ra giá, đem mình làm đồ đàn.

Thế là hắn hỏi: “Người biết phù lục tốt nhất trên thị trường bao nhiêu linh thạch một tấm không?”

“Người khác bán bao nhiêu cùng ta không có quan hệ.”
Triệu Phụ Vân nói.

Đối phương trầm mặc một hồi: “Nếu như người sang năm còn muốn thuê, người nhất định phải ở năm nay cuối năm đóng đủ nhăm kim, nếu không, liền rời đi nơi này.”

Ngữ khí tương đối cứng rắn, đại khái là nhìn nhiều loại người không đóng nổi nhăm kim giống Triệu Phụ Vân, liền cũng không có đồng tình, lại đại khái là căn bản cũng không quen biết, cũng không cần thiết đồng tình, càng hoặc là giá cả phù lục vừa rồi của Triệu Phụ Vân chọc giận hắn.

Tóm lại rất cường ngạnh.

Triệu Phụ Vân có chút vò đầu, hắn là thật quên mất chuyện tiền thuê nhà.

Dù sao hiện tại chính là một câu, sắp tết, không thể về nhà, lại không có tiền giao nhăm kim sang năm, có thể làm gì.

Bất quá, Hoàng thị phù chỉ cửa hàng sát vách ngược lại là giao đủ.

Hoàng Đông Lai đại khái là biết hôm nay sẽ đến thu, cho nên sớm liền chuẩn bị tốt.

Hắn vừa rồi cũng nghe được Triệu Phụ Vân không có linh thạch giao, không khởi đi ra bên ngoài, thăm dò đánh giá Triệu Phụ Vân, thăm nghĩ: “Hắn xuất thân tán tu, lại pháp thuật cao cường, sắp tết, không có tiền giao nhấm kim, cũng không nên hưng khởi ý nghĩ đi đường xưa mới tốt.”

Hắn cảm thấy cửa hàng của mình ngay tại cách vách của hắn, nghĩ rất nhiều, đúng là có một loại cảm giác bất an.

Trước kia hắn cảm thấy Triệu Phụ Vân chỉ là một tán tu tuổi trẻ, không có bao nhiêu bản sự, nghèo túng, hoặc là tử đệ gia tộc nghèo túng.

Mà bây giờ, hắn trong lòng Hoàng Đông Lai, Phụ Vân đạo trưởng sát vách là một tán tu pháp thuật cao cường.

Tán tu nếu pháp thuật cao cường, nhất định hai tay đầy máu tươi, nghề cũ nhất định là đánh cướp, điều này khiến hắn có chút sợ hãi.

Hắn nghe đệ đệ của mình nói qua, có tuần phòng viên của Liên Hợp Tuần Phòng Ti đi qua sát vách mấy lần.

Ngay cả tuần phòng viên đều cảnh giác hắn.

Triệu Phụ Vân ra cửa, sau khi đi dạo một vòng ở bên ngoài, liền lại ra cửa, còn đem cửa hàng đóng lại.

Hắn vừa mới tiếp một phần làm công nhật, đi Bạch Hồ Đường giúp người họa phù, cố gắng một chút, một tháng có thể kiếm được một ngàn khối linh thạch, bởi vì là tính theo lượng.

Triệu Phụ Vân không nghĩ tới, mình đường đường người tu hành, có một ngày còn muốn đi làm công cho người ta.

Bất quá, Hoàng Đông Lai bên cạnh nhìn hắn rời đi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ một chuyện khác, hắn có chút khó khăn, bởi vì hắn suy nghĩ có nên đem suy đoán đối với Phụ Vân đạo trưởng sát vách, nói cho tuần phòng viên.

Chương 205 : Tin tức

Bạch Hồ Đường chuẩn bị cho chư vị họa phù sư từng gian phòng.

Bút mực giấy nghiên, đều là hàng thượng đẳng.

Triệu Phụ Vân đã tới đây ba ngày, mỗi ngày đều đúng hạn tới đây họa phù, nộp lên phù lục cũng trong lượng quy định.

Hắn giống mọi người, khi cần nghỉ ngơi sẽ nghỉ ngơi.

Giữa nơi này có một phòng khách, lúc mọi người nghỉ ngơi, liền tới nơi này ngồi, uống chút trà, ăn chút linh quả, hoặc có người thích uống chút rượu.

Trong lúc này, mọi người sẽ nói chuyện phiếm.

Triệu Phụ Vân đã tới ba ngày, cũng coi là miễn cưỡng dung nhập biên giới, ở đây trừ bỏ những phù sư cố định kia, các phù sư khác đều là tình huống làm công nhật một đoạn thời gian, sau đó lại rời đi.

Ở đây, Triệu Phụ Vân nghe mọi người nói chuyện phiếm, mặc dù đại đa số lúc đều trò chuyện một chút Phong Hoa Tuyết Nguyệt không đâu, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ trò chuyện một chút sự tình để hắn chú ý.

Tỉ như thân thể của dương kim Thánh Thượng, tỉ như vì sao Kim Đan lão tổ của Thiên Đô Sơn đi kinh đô, sau đó lưu lại không đi.

Đồ vật mọi người nói chuyện trong phòng khách này, để Triệu Phụ Vân không nguyện ý bỏ lỡ thời gian nghỉ ngơi.

Mặc dù không biết thật giả, nhưng chí ít bọn hắn nói đều rất giống thật, từng người giống như tận mắt nhìn thấy, cho dù có người hoài nghi nơi phát ra tin tức của hắn, hắn cũng có thể chỉ ra, hắn có thân thích nhậm chức trong nha môn kinh đô, dùng điều này để xác định nguồn gốc tin tức của hắn.

Ở trong chất vấn cùng tranh chấp này, nghe tới không ít tin tức, bài trừ những tin tức thượng vàng hạ cám kia, hắn tổng kết chính là.

Đương kim Thánh Thượng thân thể đột nhiên không được tốt.

Nếu hắn chết rồi, vậy ‘Đạo Tử Tân Chính’ từ một tay hắn thôi động liền lại muốn bị vứt bỏ.

Có người nói vì sao Thái Tử không thể tiếp tục, liền có người nói Thái Tử mới đăng cơ, căn bản là không cách nào chống lại Thái Sư.

Hắn thế mới biết, nguyên lai trong triều còn có một Thái Sư cường đại, có thể cùng hoàng quyền vật tay.

Đại Chu Quốc không có Quốc Sư, nhưng có một Thái Sư, Thái Sư chính là La Tiên Quan Quan Chủ.

Cung Chủ Kinh Khuyết Đạo Cung đều là đệ tử của La Tiên Quan.

Nghe bọn hăn nói mấy chuyện này, Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến, nam nhân là trời sinh thích đàm chính sự cùng Phong Hoa Tuyết Nguyệt.

Bởi vì mọi người có thể không có khe hở dính liền chính sự cùng phong nguyệt.

Nghe mọi người lại bắt đầu đàm chuyện trăng hoa, trong lòng hăn nghĩ, hăn là bởi vì trong triều có thể lực lớn như Thái Sư, uy hiếp được vương quyền, vương quyền lại không cách nào đem thế lực này bóc ra, cho nên dẫn vào Thiên Đô Sơn.

Hiện tại Thánh Thượng đột nhiên bệnh nặng, cho nên có một vị Kim Đan lão tổ của Thiên Đô Sơn nhập vương cung, là vì chữa bệnh cho Thánh Thượng, hay vì cân bằng thực lực? Triệu Phụ Vân không rõ ràng, nhưng hăn biết, đấu tranh này ở ngoài sáng và chỗ tối đều rất kịch liệt.

Bất quá trong tai nghe được mọi người nói, ngày hôm trước Quần Phương Viện mới tới một vị tử bài, ánh mắt thanh lãnh, nhưng dáng múa xuất sắc lại cực điểm mỉa hoặc, chân trần váy lụa, người gặp đều nói cực diệu.

Triệu Phụ Vân biết bọn hăn đang nói vị Nghê Thường Kiếm Cơ kia, nhìn người ở nơi này, không khỏi nghĩ, chư vị không có một người đủ đối phương giết.

Sau đó, mọi người lại nói đến chuyện Tri Sự Lang bị giết, có một người đột nhiên hỏi: “Chẳng lẽ còn không có tra được ai giết Tri Sự Lang sao? Tri Sự Lang Trúc Cơ

tu vi, tinh thông bói toán chi đạo, đối với nguy hiểm có cảm giác bén nhạy, muốn giết hắc hắc là không dễ dàng, càng không dễ dàng, liền sẽ càng lưu lại cái đuôi, vậy mà đều không tra được?”

Mọi người trầm mặc một chút, có một lão giả nói: “Ta nghe nói a, Tri Sự Lang này là một vị tà giáo, đã tra rõ ràng, chứng cứ vô cùng xác thực, mọi người vẫn là ít nghị luận hắc hắc.”

“Tà giáo? Sao lại là người tà giáo, là tà giáo nào?” Có người kinh ngạc hỏi.

Không có người trả lời hắc hắc.

Lại một hồi, có người nói; “Bất kể hắc hắc là tà giáo gì, dù sao là tà giáo là được.”

“Không thể nói xấu tùy tiện như vậy đi.” Có người tranh luận nói.

“Ha ha.” Có người cười lạnh nói: “Người không nhìn những gì hắc hắc đã nói trên ‘Huyền Gia Tân Sự’ sao, dám nói như thế, còn công bố cái gì danh sách lịch đại đệ tử của Thiên Đô Sơn, đây chính là muốn chết, nếu như hắc hắc không phải xuẩn, vậy người liền nhất định có vấn đề.”

“Thiên Đô Sơn không phải chỉ truyền đạo thụ pháp sao? Làm sao cũng quản lên chuyện nhân gian rồi? Làm sao còn sợ người công bố danh sách.” Có người tựa hồ có chút tức giận bất bình nói.

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương, đây là một người trẻ

tuổi, đáng vẽ một bộ hận đời.

“Nói chuyện này để làm gì, Thiên Đô Sơn truyền đạo thụ pháp, qua nhiều năm như vậy, bao nhiêu người học pháp trở về từ Thiên Đô Sơn, nếu không, Thánh Thượng cũng sẽ không kéo Thiên Đô Sơn vào triều đường.”

Triệu Phụ Vân ngồi đó yên lặng uống trà, hần mặc dù giới ăn, nhưng vì có thể ngồi ở nơi này nghe bát quái, cho nên cũng yên lặng uống trà.

Trong lòng hần thì thở dài một hơi, bởi vì hần phát hiện, kỳ thật thực lực ẩn giấu của Thiên Đô Sơn cũng rất mạnh.

Trong núi không có bao nhiêu người, nhưng lại tán ở khắp nơi trong thiên hạ.

Nơi này có một người vừa mới bắt đầu tiết lộ Thiên Đô Sơn, không có mấy ngày liền chết rồi, mà lại Triệu Phụ Vân cảm thấy phía sau hần nhất định có người, nhưng cho dù hần có người phía sau, cũng vẫn chết rồi, đồng thời chết bị đánh thành tà giáo.

Về phần có phải là thành viên tà giáo thật hay không, Triệu Phụ Vân không biết, nhưng hần lúc này biết, dù cho không phải thật cũng sẽ là thật.

“Không nói những thứ này, không liên quan gì đến chúng ta, mặc kệ nó, uống trà, đúng, Trương lão, trà của ngươi là chính ngươi hái sao? Ta cảm thấy rất tốt, có để bán không?”

Không bao lâu, mọi người lại bắt đầu trò chuyện khác, sau đó khi thời gian đến, liền lại trở về trong phòng họa phù chú.

Triệu Phụ Vân liền như vậy, họa phù một tháng ở đây, ngày đêm không ngớt họa, trừ bỏ lúc mọi người ở nơi đó nói chuyện phiếm sẽ đi nghe một chút, liền ngày đêm không ngớt họa, ngay cả cửa hàng của mình đều chưa trở về.

Cuối cùng sau khi kết thúc một tháng, thu hoạch được thù lao một ngàn ba trăm khối linh thạch.

Cầm linh thạch này, trở lại cửa hàng, hỏa lô kia sớm đã tắt, đồ vật bên trong ngược lại đều vẫn còn, những cái ấn phù bày biện trên quầy kia, cũng đều còn chỉnh tề ở đó.

Hắn cầm một khối gỗ từ phía sau, sau đó búng ngón tay một cái, liền có ánh lửa rơi vào đó, trong phòng lập tức phát sáng lên.

Hắn lại một lần nữa ngồi ở đó, chỉ cảm thấy thần thanh khí爽, ở trong phù thất của Bạch Hổ Đường kia, mặc dù các phương diện phục vụ đều rất tốt, có xinh đẹp nữ hài bưng trà dâng nước, trong phòng ấm áp vô cùng, có giường mềm mại, nhưng hắn trở về một khắc này, y nguyên cảm thấy cửa hàng của mình phá lệ thân thiết.

Có câu nói ỏ vàng ỏ bạc so ra kém ỏ chó của mình.

Người hai nhà sát vách sau khi phát hiện hắn trở về,

trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong đó chuông quỹ cửa hàng phù mực phù bút kia xem đi xem lại, sau khi trở về, nói với nữ đông gia của mình: “Sát vách trở về, đại khái là tới chỗ nào trù tiền.”

“Chỉ cần không phải ở phụ cận phạm án là được, không cần quản chuyện của người khác.” Nữ đông gia nói.

“Vâng, tiểu thư.”

Mà Hoàng Đông Lai chỉ ở cửa ra vào thò đầu một cái, lại không có tiến đến.

Triệu Phụ Vân đương nhiên lười nhác quản những việc này, cũng không thèm để ý người khác nói gì.

Chuyện hấn cần làm hiện tại, chính là để bản thân khí doanh niệm đủ, đạt tới một loại trạng thái hòa hợp viên mãn, như vậy mới có thể mở Tử Phủ.

Trước đó, hấn tu Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh, tu được cả người đều có một loại cảm giác trống rỗng, trong thân thể phẳng phát là vô biên vô hạn, cho nên hấn không biết mình có thể niệm mãn ý túc.

Mà hiện tại sau khi hấn tế luyện Thái Nhạc Trấn Thần Ấn, lấy thân thay ấn, hấn bắt đầu cảm thấy ngưng thực cùng ý túc.

Chương 206 : Thanh Khê đạo trưởng

Ngày hôm sau, mặt trời tuần không, đúng là khó được một ngày thời tiết sáng sủa, cho dù là Triệu Phụ Vân cũng không nhìn được đi ra bên ngoài ngòi phơi nắng.

Toàn thân ẩm áp, hết sức dễ chịu.

Có người nói trong mùa đông, đẹp nhất là khi có thể làm cho người thể hội bạch đầu giai lão tuyết bay, cảnh tượng thể hiện ôn nhu nhất chính là người một nhà ngòi ăn quay quần bên hỏa lò, Triệu Phụ Vân cảm thấy, thứ có khả năng nhất xua tan vẻ lo lắng trong lòng mọi người chính là mặt trời lúc này.

Triệu Phụ Vân phơi nắng đã là hưởng thụ ẩm áp khó được trong ngày mùa đông, cũng là đang hấp dẫn ánh nắng, cả người hẩn ngòi dưới mái hiên sát đường, hẩn giống như bọt biển hấp thu nước mưa hấp dẫn lấy ánh nắng.

Mà lúc này, người thu nhấm kim đến.

Bất quá, lần này đến không phải người trước đó.

Triệu Phụ Vân biết, người trước đó kỳ thật cũng không phải là chủ nhân cửa hàng, mà là chuyên môn thay chủ gia quản lý cửa hàng, nhưng hẩn không biết chân chính chủ gia là ai.

Đến chính là hai người, một người trong đó là người lần trước đã gặp, hấn đi ở phía sau, mà đi trước hấn lại là một người trẻ tuổi.

Người trẻ tuổi nhìn qua quý khí đầy người, có chút béo.

Tu hành giới người béo đích xác rất ít, hấn đi thẳng tới Triệu Phụ Vân nơi này, bất quá nói chuyện cũng không kiêu ngạo, chỉ hỏi Triệu Phụ Vân có tiền giao nhăm kim sang năm hay không, Triệu Phụ Vân liền trực tiếp giao.

Đối phương ước lượng, sau đó nhìn một chút quầy hàng của Triệu Phụ Vân, cầm lấy một khối thạch ấn phù trong đó, cẩn thận nhìn, phù ấn kia tới tay, pháp niệm của hấn vừa chạm vào, liền cảm giác một cỗ trấn áp chi ý trong đó, hư không đều như ngưng tụ theo, phảng phất chỉ cần mình nhất niệm, liền có thể để một mảnh hư không này phát sinh biến hóa.

Trong lòng hấn kinh ngạc, trong cửa hàng phù lục nhỏ đơn sơ này, lại có đồ tốt như vậy, không khỏi quay đầu lại hỏi: “Phù ấn của ngươi bao nhiêu linh thạch một cái?”

“Mười linh thạch một cái.” Triệu Phụ Vân ngồi ở bên ngoài nói.

Đối phương không nói gì, đầu tiên là chọn bốn cái, sau đó trả về, bưng lên hộp, nói: “Ta tất cả đều mua.”

Người đi theo bên cạnh kia lập tức mở miệng nói: “Tam công tử, cái này, có phải là, nhiều lắm.”

“Ta làm ca ca, nửa cuối năm nay đã bắt đầu ra ngoài

làm việc, lúc đêm trừ tịch, làm sao cũng không tốt tay không, nhìn phù ấn này không sai, vừa vặn làm một chút lễ vật cho đệ đệ cùng muội muội.”

Hắn đem hơn hai trăm khối linh thạch giao cho Triệu Phụ Vân, sau đó nói: “Đạo trưởng có thể ngay cả cái hộp này cũng đưa cho ta được không.”

“Được thôi, ngươi cầm đi.” Triệu Phụ Vân phát phát tay, không thèm để ý chút nào nói, thanh niên hơi mập kia, nhìn dáng vẻ lập tức bán đi nhiều ấn phù như vậy, nhưng không có một chút kích động của Triệu Phụ Vân, không khỏi nói: “Đạo trưởng là người khí quyển, chắc hẳn xuất thân bất phàm.”

Triệu Phụ Vân lúc này mới nhìn về phía thiếu đông gia này, đứng dậy, bằng không ra vẻ mình quá ngạo mạn, nói: “Tam công tử quá khen, bất quá là một người không có nhà, lưu lạc ở đây, thuê một gian cửa hàng bán chút tay nghề mà thôi.”

Thanh niên hơi mập kia đánh giá Triệu Phụ Vân, hắn chỉ cảm thấy khí độ trên thân Triệu Phụ Vân phi thường tốt, cùng những chân truyền đệ tử của Huyền Môn mình đã từng thấy kia không sai biệt lắm, thậm chí càng tốt một chút, nếu người trước mặt đổi một thân pháp bào tốt một chút, nói mình xuất thân chân truyền của môn phái nào đó, hắn nhất định sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đạo trưởng khiêm tốn, liền tay nghề này của ngươi, trong toàn bộ Đại Doanh Phường Thị cũng không nhiều thấy.” Mập mập thiếu đông gia nói.

Triệu Phụ Vân lại cười cười, nói: “Tam công tử có kiến thức.”

Đối phương cười ha ha một tiếng, cầm hộp liền rời đi.

Triệu Phụ Vân lần nữa ngồi xuống, Hoàng Đông Lai bên cạnh thấy cảnh này trợn mắt hốc mồm, nếu như hắn không phải ở bên cạnh nghe nhìn tới một màn này, nếu như hắn chỉ nghe nói, hắn nhất định sẽ cho rằng Tam công tử kia bị lừa, thế nhưng cũng không có.

Triệu Phụ Vân ngồi bên ngoài cũng không đi vào, là Tam công tử kia chính mình nhìn thấy chính mình muốn.

Hắn không khỏi đi tới bên người Triệu Phụ Vân, nói: “Phụ Vân đạo trưởng những ấn phù kia làm bằng vật liệu gì?”

“Chính là một chút Thạch Ấn mua ở trong cửa hàng bên kia mà thôi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Liền cái kia một viên linh thạch bốn cái ấn?” Hoàng Đông Lai lại một lần nữa kinh ngạc.

“Đúng thế.” Triệu Phụ Vân nhàn nhạt trả lời.

“Đạo trưởng thật sự là thật bản lĩnh.” Hoàng Đông Lai không khỏi nói.

“Bình thường.” Triệu Phụ Vân thuận miệng nói một tiếng, hắn hiện tại chỉ muốn phơi nắng, không muốn nói chuyện.

Hoàng Đông Lai trầm mặc, hắn nhìn thấy trên thân Triệu Phụ Vân treo một cái Hoàng Đồng Ấn, mặc dù chỉ lớn chừng ngón cái, nhưng khi hắn nhìn chăm chú, chỉ cảm thấy tiểu ấn kia tựa hồ có một cỗ trầm trọng chi ý.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết nói gì.

Trước kia hắn luôn muốn dạy Triệu Phụ Vân làm sinh ý như thế nào, sau khi phát hiện Triệu Phụ Vân là một người pháp thuật cao cường, biết phù hắn họa xác thực lợi hại, liền không dám tùy tiện chỉ điểm hắn đi con đường ít lãi tiêu thụ mạnh.

Hiện tại phát hiện ấn phù một khối linh thạch bốn cái của hắn có thể bán mười khối linh thạch một cái, lợi lớn như thế, chỉ có những cửa hàng phù khí phù lục nổi danh mới có thể làm được.

Hắn ở trong một tháng Triệu Phụ Vân rời đi, cuối cùng không có đi tố giác Triệu Phụ Vân, hiện tại Triệu Phụ Vân trở về, tự nhiên cũng sẽ không đi.

Thời gian không nhanh không chậm trôi về phía trước.

Nếu có người khi trời tối liền ngủ, sẽ cảm thấy thời gian trôi nhanh, bởi vì nó luôn luôn ở lúc mọi người chìm vào giấc ngủ vụng trộm đi.

Mà đối với người như Triệu Phụ Vân, ban ngày có thể phơi nắng, lại vẫn đang tu hành, ban đêm sương ẩm, y nguyên phân tâm tu hành.

Hư không họa phù, sau đó đồng thời tụng niệm chú ngữ

máu chốt.

Tỉ như trấn, định, cấm, phong, bốn chữ nhìn như không sai biệt lắm này, kỳ thật vẫn có khác biệt, tuy nhiên, nếu muốn cùng người đấu pháp, đương nhiên là cùng lúc thi triển.

Hết thầy pháp ý đưa về trong pháp niệm của hấn, ràng buộc vào Pháp Ấn bên hông.

Vốn chỉ là ấn phù chậm rãi chuyển thành Pháp Ấn, cùng pháp niệm của hấn tương hỗ kết hợp.

Việc hấn làm nhiều nhất vẫn là lớn mạnh pháp niệm của chính mình, một bên tu hành « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », một bên lại lấy một đạo ý niệm thi triển Thái Nhạc Trấn Thần Ấn Pháp.

Hấn đem loại một phần niệm quan tưởng Đông Nhạc Thái Sơn trong tâm của mình kia, xưng là Thái Nhạc Trấn Thần Ấn Pháp, trong tay thì nắm viên tiểu đồng ấn kia.

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ di chuyển trong đêm, pháp lực của hấn đang tinh tiến.

Cửa ải cuối năm đã tới.

Vô luận là ai, đều đang đoàn viên, đang vui mừng.

Triệu Phụ Vân vẫn như cũ ngồi bên cạnh hỏa lô, giống như một lão nhân cô độc.

Nhi tử Hoàng Kỳ của Hoàng Đông Lai bên cạnh, ở giữa trưa đưa tới một phần ăn uống, là một mâm lớn thịt Linh Lộc và một bầu rượu.

Lão nhân ở cửa hàng phù bút sát vách cũng đưa tới một chút đồ ăn, có trà có rượu, còn có bánh ngọt, bất quá người tới cũng không phải vị chương quỹ hắc một mực nhìn thấy kia, mà là một vị nữ tử, nữ tử kia mặc dù nhìn qua trẻ tuổi, nhưng ánh mắt, lại để người ta biết nàng là một vị nữ tử có chủ kiến.

Triệu Phụ Vân biết, nàng thật ra là đồng gia của cửa hàng phù bút sát vách.

Vô luận là Hoàng Đông Lai, hay vị đồng gia của cửa hàng phù bút này, Triệu Phụ Vân đều trả lễ cho bọn hắn, đưa mỗi người một tấm Xích Viêm Thần Phù.

Còn có địa phương Triệu Phụ Vân không nhìn thấy, có người ở trong đêm giao thừa làm người tuần ruộng.

Dương Tiểu Nga cùng Kinh Thiển chính là một thành viên trong đó.

Có người đang lấy ca ca thân phận phát lễ vật cho người khác, Trịnh Sướng Tam công tử thế hệ này của Trịnh gia đang phát ấn phù cho bọn tiểu bối.

Triệu Phụ Vân ngồi đó, trong bóng tối, có người thừa dịp tối đi vào cửa hàng.

Người này là một đạo sĩ gầy nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, treo một thanh kiếm bên hông, nhìn qua rất có vài

phần phong thái đạo sĩ nghèo túng, chỉ là đôi mắt của hắn lại có một cỗ linh động quái dị.

Hai mắt của một người nếu như thanh chính, lại linh động, tự nhiên là đẹp, thế nhưng hai mắt của người này linh động, lại cho người ta một loại cảm giác hai mắt rất quái lạ, trông mắt đen trong đôi mắt của hắn rất nhỏ, khi chuyển động, giống như có thể đi vào trong hốc mắt hoàn toàn, cho người ta cảm giác quái dị bất chính.

Đầu hắn đội đạo mũ, đạo y đỏ thẫm giao nhau, giày dưới chân còn dính lấy một chút nước bùn, giống như đã đi một chặng đường dài.

“Chưởng quỹ, nghe nói hỏa phù của ngươi rất tốt, cho ta đến mấy tấm.” Thanh âm của đối phương cũng là lịch the the lịch mãnh.

Triệu Phụ Vân mở to mắt nhìn hắn, nhìn thấy một nháy mắt, trong lòng liền sửng sốt.

Bởi vì hắn nhận biết người này.

Hoặc là nói nhìn qua chân dung của hắn.

Người này lại là người ở trong Quảng Nguyên Phủ, giết Hứa Nhã Thành Thanh Khê đạo nhân.

Tướng mạo của hắn thế mà giống tướng mạo trên bức họa, cũng không có thay đổi trang phục, hoặc là hắn tự tin, lại hoặc là hắn cảm thấy qua nhiều năm như vậy không có người nhận ra hắn.

“Người muốn mấy tấm?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hỏa phù gì tốt nhất?” Thanh Khê đạo nhân hỏi.

“Đương nhiên là Xích Viêm Thần Phù.” Triệu Phụ Vân nói.

“Lấy ra một tấm ta xem!” Thanh Khê đạo nhân đưa tay nói.

Triệu Phụ Vân lấy ra một tấm giao cho hắn, đối phương cầm trên tay, pháp niệm vừa chạm vào, liền cảm giác được từng cỗ nóng bỏng trên phù muốn thoát giấy mà ra.

“Tốt phù lục, nhưng, người thế mà chỉ họa hoàng phù, quá lãng phí, người hắn là dùng tử phù chỉ tốt nhất họa.” Thanh Khê đạo trưởng nói.

“Phù chỉ kia quá đắt.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đắt?” Thanh Khê đạo trưởng nghi ngờ hỏi: “Chẳng lẽ người ngay cả phù chỉ cũng mua không nổi sao?”

Triệu Phụ Vân không trả lời, Thanh Khê đạo trưởng lại như hứng thú, hắn đánh giá cửa hàng này, nói: “Người mở cửa hàng ở đây, là vì bán phù, hay là tu hành?”

“Vừa bán phù vừa tu hành.” Triệu Phụ Vân lạnh lùng nói.

“A, thế nhưng tu hành cần rất nhiều tài nguyên, một mực khổ tu, rất mệt mỏi, rất gian nan, người khác sỏi bước tiến lên, mà mình lại đi chậm rãi, loại cảm giác lo nghĩ

kia như phê tâm chi trùng.” Thanh Khê đạo trưởng nhìn mặt Triệu Phụ Vân nói.

Triệu Phụ Vân hợp thời dừng lại động tác của mình, sau đó còn nói: “Vậy thì có biện pháp gì, ta bán phù chăng phải là đang kiếm linh thạch sao?”

“Cách kiếm linh thạch này của ngươi quá chậm.” Thanh Khê đạo trưởng nói.

“Như thế nào mới có thể kiếm nhanh?” Triệu Phụ Vân nhìn lại đối phương, trong mắt lóe lên một tia duệ mang, làm cho đối phương có thể rõ ràng cảm giác được mình không phải hạng người lương thiện.

Mà Thanh Khê đạo trưởng hiển nhiên cũng cảm nhận được, hấn lại cười, vừa cười vừa nói: “Không biết huynh đệ xuất thân nơi nào.”

“Một giới tán tu mà thôi.” Triệu Phụ Vân lại khôi phục dáng vẻ lạnh lùng.

“A, không có việc gì không có việc gì, mọi người hiện tại cũng là tán tu, không biết huynh đệ có nghĩ kiếm chút tiền nhanh qua ngày lễ này, năm mới đến, nhưng nơi này cũng quá quanh quẽ.” Thanh Khê đạo trưởng nói.

“Làm sao kiếm?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Chương 207 : Trả thù

Thanh Khê đạo trưởng cười, hẳn biết đối phương tâm động .

Hắn cảm thấy vận khí không tệ, gặp phải tán tu mà có bản lĩnh chính tông.

Rất nhiều tán tu bình thường không có việc gì chính là nghèo khó tu hành, hoặc là làm chút buôn bán nhỏ, tại nơi có quy củ an phận trông coi những quy củ đại môn phái đại thế gia kia lập xuống, cũng sẽ ở nơi đó mua nhà hoặc mua động phủ, nhưng một khi rời đi nơi có trật tự, đó chính là một phen cảnh tượng khác.

“Huynh đệ nếu là có ý, đêm nay theo ta đi một nơi, giúp ta giết một người, cho huynh đệ người ba trăm linh thạch thế nào?” Thanh Khê đạo nhân nói.

“Giết một người mới ba trăm sao? Ít như vậy?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Lại không phải để người đi một mình, chỉ là phụ một tay mà thôi.” Thanh Khê đạo trưởng vừa cười vừa nói.

“Phụ một tay liền có ba trăm, vậy người này nhất định rất khó giết.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đều là Trúc Cơ tu sĩ, có cái gì dễ giết hay khó giết, chỉ là sợ hắn chạy mà thôi.” Thanh Khê đạo trưởng nói.

“Được rồi, ta không đi, bỉ nhân đã rửa tay họa phù, đã

cùng quá khứ nhất đao lưỡng đoạn.” Triệu Phụ Vân chuyển sang nói rằng: “Người muốn mấy tấm phù lục.”

Thanh Khê đạo trưởng sửng sốt một chút, nhưng không có hỏi lại, mà nói: “Năm tấm đi.”

Thế là Triệu Phụ Vân lấy thêm bốn tấm cho hắn, tính cả một tấm trên tay hắn chính là năm tấm, dù sao bốn thêm một là năm.

Đối phương cũng không tiếp tục nói gì, chỉ là lại quan sát Triệu Phụ Vân, sau khi trả linh thạch, liền ra cửa.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, từ trong ngực lấy ra một tấm nhân hình phù chỉ, chính diện phía trên dùng chu sa mực viết một thiên Trấn Ma Pháp Chú, mặt khác họa Đông Nhạc Trấn Thần Phù Lục.

Hắn ném phù chỉ trong tay vào hư không, sau đó phù chỉ kia ở trong hư không dừng động pháp quang, người giấy bắt đầu đầy đặn, ngũ quan rõ ràng, ngón tay, chân, tóc đều rõ ràng hiện ra.

Quần áo trên người giấy này lại giống như là pháp y, viết lấy văn tự, khi đôi mắt nó thấy chân thân của Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân có cảm giác đang soi gương, mình quan sát chính mình.

Bất quá, Triệu Phụ Vân nhìn thấy diện mục của người giấy lại là bộ dáng lúc trước của mình, thế là hắn đưa tay lau lau trên mặt người giấy, mặt người giấy biến thành gương mặt phổ thông bằng phẳng của hắn hiện tại.

Mà Triệu Phụ Vân lui lại mấy bước, ‘người giấy’ kia ngồi xuống trên ghế .

Triệu Phụ Vân thấp giọng mặc niệm: “Thái Hư sắc lệnh: cùng bụi đồng quang, nhìn mà không thấy.”

Hắn gần nhất tu hành, một lần nữa lý giải những thứ hắn biết, đối với một chút vốn chỉ sơ bộ lý giải, lại cho là mình đã lý giải, một lần nữa chải vuốt .

Tỉ như Ấn Thân Pháp, nguyên bản dựa vào tu hành « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » , đối với ‘Hư’ cảm ngộ, mà chuyển đổi thành ‘Ấn’, nhưng hắn một lần nữa chải vuốt, trong lòng một lần nữa lý giải ý tứ trong đó.

Được đến pháp ý mới, loại pháp niệm này rơi vào văn tự, rơi vào trong tâm, chính là cùng bụi đồng quang, nhìn mà không thấy.

Hắn cảm thấy cần phải hòa vào hoàn cảnh chung quanh, như hắc ám hiện tại, đó chính là dung nhập hắc ám, ở trong ánh sáng, thì là dung nhập trong ánh sáng, dù cho bị người nhìn thấy, người khác cũng hắn là không nhìn thấy.

Giống như cây khắp núi, lá cây khắp cây, nhìn một cái, căn bản sẽ không nhớ kỹ một gốc cây hoặc một chiếc lá nhìn thấy kia.

Trước đó một chữ ‘Ấn’, thuộc về pháp chú tương đối mập mờ mờ mịt lung.

Hiện tại đây ra giải thích, pháp niệm chỉ hướng càng thêm cụ thể.

Thân thể của hấn đang từ từ ẩn vào hư không, quay người đi ra cửa hàng.

Cái gọi là pháp chú, chính là một điểm pháp niệm trong lòng triển khai giữa thiên địa, hình thành một loại tượng ngưng tụ không tan.

Bất quá, loại này so với pháp tính ký kết trong phù lục của một người đến nói, thường thường yếu nhược hơn nhiều, mỗi một lần sử dụng đều cần tâm linh dẫn đường, dễ bị đánh gãy khi thi pháp.

Pháp tính trong đan điền phù lục là căn bản pháp, cái khác đều chỉ là pháp phụ.

Triệu Phụ Vân có nhất định cảm ứng đối với Xích Viêm Thần Phù của hấn, cho nên hấn có thể theo sau từ xa, hấn muốn nhìn một chút Thanh Khê đạo nhân này muốn làm gì.

Nếu có cơ hội, đương nhiên sẽ thuận tay giết.

Mặc dù đối phương giết Hứa Nhã Thành, nhưng mục đích của đối phương là giết đệ tử của Thiên Đô Sơn, Hứa Nhã Thành không chỉ là người của Hứa gia, mà còn có thân phận là đệ tử của Thiên Đô Sơn, đã nhìn thấy, có thể thuận tay giết đương nhiên phải giết.

Hấn một đường đi theo, ở trong đêm trừ tịch này, người đi trên đường cũng không nhiều, hấn lặng yên không

một tiếng động đi trên đường phố nơi dạ quang cùng hắc ám đan xen, có một đội tuần tra chạm mặt, lướt qua người Thanh Khê đạo trưởng kia.

Khi lướt qua người, người của đội tuần tra gọi lại hắn, tra thân phận bài của hắn, chỉ cần là người vào phường thị này, đều nhất định phải đăng ký trong danh sách, sau đó sẽ thu hoạch được một khối thân phận lệnh bài, nếu bị tra được không có, thì sẽ bị phạt linh thạch cùng bổ sung thân phận, là một phiền toái nhỏ.

Thanh Khê đạo nhân xuất ra lệnh bài, đội tuần tra sau khi kiểm tra một chút liền rời đi, Triệu Phụ Vân đứng ở ven đường, lúc một đội tuần tra viên kia đi qua bên người, trong đó có một người nắm chó trên tay, lại cũng không có phát hiện Triệu Phụ Vân đang đứng ở ven đường.

Tuần tra viên trong tay dẫn theo đèn lồng còn giương lên, quang ảnh chung quanh cùng theo lắc lư, quang mang đảo qua trên thân Triệu Phụ Vân, mà thân thể của hắn thoảng qua trong ánh sáng, lại vẫn không có ai nhìn thấy.

Hắn y nguyên đi theo sau lưng Thanh Khê đạo trưởng kia, đi cùng một đoạn đường, đối phương quay đầu vài lần, không biết là hắn cảm giác có người đi theo hay thế nào, quay đầu nhìn, Triệu Phụ Vân liền đứng ở nơi đó, hắn cũng không thấy.

Triệu Phụ Vân rõ ràng loại cảm giác này, chính là khi bị người đi theo phía sau, trong lòng chắc chắn sẽ có một loại cảm giác bất an, hắn không biết đối phương có hay

không, dù sao chính hắn sẽ có.

Thanh Khê đạo trưởng đi vào một đầu ngõ nhỏ, rõ ràng nơi đó là cửa sau, khi hắn xuất hiện ở cửa ra vào, cửa liền mở.

Khi hắn đi vào trong phòng, liền có đèn sáng lên trong mắt hắn, ánh mắt của Thanh Khê đạo trưởng rơi vào trên một người đang quỳ gối đọc thầm kinh văn, người kia một thân bạch bào, mái tóc xõa màu đen.

Hắn niệm động lấy kinh văn, tượng thần trên bàn thờ phía trước hiện lên một tầng quỹ dị hồng quang.

Hương khí xoay một vòng trước tượng thần kia, tượng thần giống như có hô hấp đang ăn uống lấy hương nguyện khí.

Thanh Khê đạo nhân đứng cách cửa ra vào đó không xa, không đi sâu vào bên trong nhiều lắm, liền đứng ở nơi đó cuộn lấy tay áo nhìn, đã nhìn người quỳ ở nơi đó tụng kinh, lại nhìn cách cục trong phòng.

Phòng này, tất cả cửa sổ đều phong bế từ bên trong, đều làm miếng vải đen che đóng chặt, ánh nắng bên ngoài căn bản không có khả năng chiếu vào.

Hắn ngay lập tức nghĩ đến hai chữ quan tài, phòng này giống một cái quan tài, đồng thời hắn cũng cảm thấy một cỗ âm lãnh, dù thời tiết mùa này xác thực tương đối lạnh, nhưng cảm giác của nơi này lại là khác biệt.

Âm u.

Người mở cửa bên cạnh kia, là một đại hán, mặt như đáy nồi, một mặt râu đen.

Thanh Khê đạo trưởng không khỏi hướng bên cạnh dòm mấy bước, cách đối phương xa một chút.

Hắn cuộn tay áo đứng dựa vào bức tường, ánh mắt có thể đem hai người trong phòng đều nhìn thấy.

Mãi cho đến khi người tụng kinh đình chỉ.

Người tụng kinh mặc bạch bào kia, sau khi bái ba bái về phía tượng thần, vừa đứng dậy, vừa nói: “Người đến.”

“Chẳng lẽ ta không nên tới?” Thanh Khê đạo nhân hỏi.

“Người sớm nên đến.” Người mặc bạch bào nói.

“Sớm cùng muộn, ai có thể định nghĩa đây?” Thanh Khê đạo trưởng cười khẽ một tiếng nói.

“Ha ha!” Người mặc bạch bào cười cười, nhìn Thanh Khê đạo nhân nói: “Người thật giống như rất lợi hại, cũng không biết bản sự trên tay có phải giống ngoài miệng như vậy.”

“Nếu như người hoài nghi bản lĩnh của ta, vậy ta liền rời đi trước, bản nhân chưa từng hướng người khác chứng minh cái gì.” Thanh Khê đạo nhân nói.

“Không sai, ở trước mặt ta còn có thể nói như vậy, ta tin tưởng người có bản lĩnh, hôm nay là giao thừa, hắn còn

cần trực ban, hơn nữa là sau quá nửa đêm, chúng ta liền trực tiếp giết hấn, mà lại, không cần ở nơi ẩn nấp gì, liền trên đường, sau khi giết xong muốn để người khác biết, đó chính là đệ tử của Thiên Đô Sơn.” Người mặc bạch bào lãnh khốc nói.

“Lại giết Thiên Đô Sơn đệ tử a, cẩn thận là cạm bẫy.” Thanh Khê đạo trưởng nói: “Mà lại giết trên đường phố, có thể quá phách lối hay không.” Thanh Khê đạo nhân không nhanh không chậm nói.

“Hấn giết người chúng ta, chúng ta nhất định phải trả thù trở về, Vương Lang còn đang chờ ở phía dưới đây.” Người mặc bạch bào lúc này lại tản ra một loại tình cảm nhớ lại.

Trên người hấn tồn tại lãnh khốc cùng tình cảm xen lẫn.

Chương 208 : Truy sát

Tiêu Hạc Phi đã nhập chức ở Liên Hợp Tuần Phòng Ti được mười năm.

Khi nhập chức ở Liên Hợp Tuần Phòng Ti, là từ Trịnh thị tiến cử hiền tài mới có thể nhập chức, bởi vì Liên Hợp Tuần Phòng Ti không chiêu ngoại nhân, hoặc là nói không nhận lai lịch không rõ, vì miễn đi phiền phức phân biệt lai lịch người khác, thế là dứt khoát không chiêu.

Rất nhiều phường thị chiêu tuần phòng nhân viên đều có quy củ như vậy, đó là bởi vì chiêu người lai lịch không rõ có thể sẽ chiêu đến cướp tu, dù cho nguyên bản không phải cướp tu, cũng có thể sẽ bị những tu sĩ chuyên môn cướp bóc kia chui chỗ trống.

Đương nhiên, điều này cũng không phải hoàn toàn có thể tránh được, nhưng phong hiểm sẽ giảm xuống rất nhiều.

Tiêu Hạc Phi từng tu hành ở Thiên Đô Sơn, bất quá hần xuất thân từ tán tu, sau khi Trúc Cơ nhập Thượng Viện, ở trong Thượng Viện tu hành năm năm xuống núi, sau đó liền tới Lạc Đô này, thành tuần phòng viên nơi này.

Trong vòng mười năm này, hần còn tấn thăng một chút chức vị, chỉ là hần không phải xuất thân bản địa, có thể nhập chức đã không sai.

Tiêu Hạc Phi thích sự yên bình ở nơi này, đương nhiên, còn có một nguyên nhân là Trịnh gia đối với hần có ân

tình, năm đó hẳn có thể đi Thiên Đô Sơn, cũng là Trịnh gia cực lực chỉ bảo hẳn đi.

Mà những năm này, hẳn cùng một vị bâng chi tiểu thư của Trịnh gia quan hệ mập mờ.

Vừa rồi hẳn ra khỏi Trịnh gia, hôm nay Trịnh lão thái gia nói một chút lời nói cùng hẳn, để tâm tình của hẳn rất tốt, lão thái gia nói tìm một cơ hội, để cho mình cùng Tiểu Di thành hôn, điều này khiến hẳn thật cao hứng.

Hẳn biết, mình so với những người có thiên phú tốt trong Thiên Đô Sơn chỉ có thể coi là bình thường, cho dù có Trịnh gia trợ giúp, cũng chỉ là tiến vào Thượng Viện mà thôi, về phần tiến thêm một bước trở thành chân truyền của Thiên Đô Sơn, ngay cả cái bóng đều sờ không tới.

Rất nhanh, liền đến nửa đêm về sáng, hẳn tỉnh lại từ trong định cảnh.

Dưới tình huống bình thường, tuần phòng viên là không cần Trúc Cơ tu sĩ tuần tra.

Nhưng cần phải có Trúc Cơ tu sĩ trực ban, nhiệm vụ này vừa vặn rơi vào trên người hẳn.

Tiêu Hạc Phi đi ra từ trong phòng Liên Hợp Tuần Phòng Ti, hẳn chuẩn bị đi trên đường phường thị nhìn một chút.

Hẳn đi một mình trên đường, không khỏi nhớ tới ngày đó mình giết người, trong lòng hẳn cũng không phải rất lo lắng có người sẽ trả thù mình, bởi vì chuyện hẳn giết

Tri Sự Lang cũng không có mấy người biết.

Bởi vì chính mình là phụng mệnh lệnh của Trịnh gia lão thái gia đi giết người, hắn không biết trừ Trịnh lão thái gia, còn ai biết, khả năng Trịnh gia sẽ có một hai người biết.

Hắn đối với giết Tri Sự Lang kia không có nửa điểm gánh nặng trong lòng.

Mặc dù sau khi rời Thiên Đô Sơn, hắn chưa hề từng trở lại Thiên Đô Sơn, nhưng dù sao cũng tu tập ở Thiên Đô Sơn năm năm, cũng có không ít tình cảm.

Cho dù tựa hồ Thiên Đô Sơn ở vào trong mưa gió, hắn cũng tin tưởng Thiên Đô Sơn có thể vượt qua, dù sao Thiên Đô Sơn có Hóa Thần tu sĩ, có Anh Biến tu sĩ, cứ việc hiện tại có một vị Kim Đan vẫn lạc ở bên ngoài, thế nhưng hắn không cảm thấy, Thiên Đô Sơn sẽ bởi vậy mà sụp đổ.

Bóng đêm tối tăm, hắn cầm theo đèn lồng đi trên mặt tuyết.

Bởi vì hôm trước lại tuyết rơi, đến hôm nay còn chưa có tan, ánh đèn trong đèn lồng của hắn chiếu rất xa trong tuyết, đột nhiên, hắn nhìn thấy có một người đứng ở cuối phố phía trước, người này không phải hắn cảm thấy được, mà là nhìn thấy.

Hắn cảm thấy đến tu vi như hắn hiện tại, linh giác bản thân vĩnh viễn so với mắt càng có thể dựa vào, con mắt nhìn thế giới, sẽ dễ dàng bị mê mang, lại dễ dàng bị che

chấn.

Mà bây giờ hắn nhìn thấy một người đứng ở đó, trong linh giác của hắn lại là trống rỗng.

Tâm hắn sinh một tia cảnh giác, từng bước tới gần, đó là một đạo sĩ lưng đeo trường kiếm, đội mũ đạo sĩ, đứng ở bên đường.

Càng đi đến gần, hắn cảm thấy sát khí, thế là dừng bước.

Đúng lúc này, một cỗ âm lãnh khí ủa tới bên cạnh, hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một vùng tăm tối, nhưng trong bóng tối lại giống như có thiên ti vạn lữ tóc đen ủa tới, một cỗ hàn ý âm trầm kia, đúng là để trái tim hắn cảm thấy băng giá, đèn lồng trong tay lập tức bị dập tắt.

Chung quanh một vùng tăm tối, bóng tối nháy mắt bao phủ, hắn xoay người rời đi.

Đồng thời há mồm hét lớn một tiếng, hắn không có hô cứu mạng, hắn cảm thấy hô như vậy có chút mất mặt, cho nên chỉ phát ra một tiếng rống to phẫn nộ, hắn thấy hiệu quả cũng giống nhau, toàn bộ phường thị đều có thể nghe được.

Nhưng hắn không nghe thấy thanh âm vang dội của mình kia, thanh âm của mình giống như bị bóp nghẹt trong nước, bị hư không tiêu di, ngay sau đó, hắn cảm thấy vô hình giam cầm.

Trong lòng hắn lại kinh lại hoảng, tay sờ trong bảo nang

một cái, trên tay đã nhiều một mặt cò trắng.

Trên cò trắng viết hai chữ chú văn ‘sắc lệnh’.

Cò trắng vừa ra, không phong phi dương, pháp quang phun trào, Tiêu Hạc Phi đưa tay nhấn ở mi tâm một cái, đồng thời thì thầm: “Sắc lệnh: Không vong.”

Đạo sắc lệnh này của hắn rất khéo léo, không phải pháp thuật đối kháng cùng người khác, bởi vì hắn biết rõ, bên phía đối phương đã xuất hiện hai người, mình cần mau chóng thoát thân.

Mà đạo sắc lệnh này là làm cho đối phương mất đi mục tiêu là mình, hắn muốn để cho mình biến mất trong linh giác của đối phương.

Đạo sắc lệnh này hắn ngộ ra từ trong Tiểu Lục Nhâm đoán mệnh pháp.

Đương nhiên, đạo sắc lệnh này cũng có thể dùng đến trên thân địch nhân, để khí vận của đối thủ trở nên kém, thậm chí trực tiếp tử vong.

Trước đó hắn giết Tri Sự Lang kia chính là lấy ‘Sắc Lệnh’ cò bày ra pháp đàn chú sát đối phương.

Thân thể của hắn dưới pháp chú đột nhiên phẳng phất không thụ lực, biến thành trống trơn, giống như người đã tử vong, nhanh chóng thoát ly giam cầm này.

Cả người trong bóng đêm liên tục giẫm cữu cung phương cách, đây là Cữu Cung Độn Pháp của hắn, chỉ

cần bước vào không vong, lại bước vào vị trí trung tâm, liền có thể thoát ra nơi này. Ngay khi hắn muốn giẫm lên một ô có thể thoát thân kia, trong bóng tối có một thanh âm vang lên: “Đệ tử của Thiên Đô Sơn, quả nhiên đều có chút bản sự.”

Theo sau thanh âm kia, là một thanh âm kiếm ra khỏi vỏ, dư quang khóe mắt của hắn nhìn thấy bạch quang chém về phía mình.

Nếu chỉ một người, hắn còn muốn tới luận sinh tử, sống chết trước mặt ai cũng không nghĩ bó tay.

Nhưng hắn không biết trong bóng tối còn có bao nhiêu người.

Rơi vào đường cùng, Cửu Cung Độn Pháp của hắn bị đoạn mất, chỉ một ngón tay, một khối mai rùa trong ngực bay lên, hóa thành một hộ thuẫn nửa hình tròn, chặn đường kiếm quang chém xuống.

Chỉ một kiếm, Tiêu Hạc Phi liền biết pháp lực của người này không kém chính mình. Thân thể của hắn bay ngược mấy bước.

Mà lúc này, loại cảm giác giam cầm trói buộc trong bóng tối kia lại một lần nữa xuất hiện, pháp ý ‘Không vong’ bao phủ trên người hắn đã bị tách ra.

Hắn biết mình đã mất đi cơ hội thoát thân tốt nhất, đồng thời cũng nghĩ đến một sự thật, nhất định là đối phương đến báo thù việc mình giết Tri Sự Lang kia, thế nhưng vì sao bọn hắn tra được là mình giết người?

Những ý niệm này nhanh chóng hiện lên, trong tai hắn lại một lần nữa nghe tới tiếng cười khế: “Gặp lại rồi.”

Ngay khi thanh âm này vừa nói xong, trong bóng tối nhiều một tia sáng màu đỏ.

Tia sáng này lộ ra từ trong một ngõ nhỏ khác bên cạnh, một điểm quang mang lóe ra, đâm xuống chung quanh Tiêu Hạc Phi, giống như mở ra một cái cánh cửa ánh sáng cho hắn, giam cầm trên người hắn xuất hiện một lỗ thủng.

Đồng thời hắn nhìn thấy trong bóng tối, có hỏa diễm đang thiêu đốt, thiêu đốt lan tràn lên hắc ám, hắc ám giống như tóc, bay lên giãy dụa.

Hắn muốn trốn đi, nhưng lại nhìn thấy đạo nhân cầm kiếm kia kiếm quang vũ động, muốn đem ánh lửa rơi về phía mình xoắn nát, nhưng ánh lửa kia lại vẫn đang thiêu đốt quanh thân hắn, giờ khắc này, một mảnh hư không này cũng giống như vật chất dễ cháy.

Hắn nhìn về phía ngõ nhỏ kia, muốn nhìn rõ ràng là ai đang cứu mình, chỉ là dưới ánh lửa chiếu rọi căn bản thấy không rõ, lại nhìn thấy có một cái hắc ám đánh về phía người cứu mình trong ngõ nhỏ, hắn kinh hô: “Cẩn thận.”

Thanh âm của hắn còn không có hoàn toàn nói xong, liền nhìn thấy người trong ngõ nhỏ vung tay lên, giống như huy động ống tay áo mang theo một mảnh sóng lửa, đón bóng đen từ không trung đập xuống kia.

Bóng đen như bị sóng va chạm, tấn mãnh đại thế đập xuống đúng là bị hất lên, cả người đều bay ngược lên.

“Đốt!” Mơ hồ, phảng phất có một đạo pháp chú vang lên.

Trên thân bóng đen kia tuôn ra hỏa diễm nồng đậm, hỏa diễm bám vào thân thể của hắn đốt cháy, trực tiếp đâm ngược lại vào trên vách tường ngõ nhỏ.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy tia sáng lóe lên, ánh lửa trước mắt xán lạn, hắn trong mơ hồ nhìn thấy có người đi qua trong ngọn lửa, nhưng lại cấp tốc biến mất, chỉ thấy một điểm ánh lửa đuổi theo một phương hướng, nhanh chóng đi xa.

Âm trầm hắc ám như thủy triều thối lui.

trong lòng hắn kinh nghi không chừng, lại là may mắn cùng cảm kích.

Khi lại đi nhìn cái bóng đen kia, là một đại hán, chỉ là hiện tại toàn thân đều bị đốt thành tro bụi.

Một bên khác, Thanh Khê đạo trưởng chỉ cảm thấy ngũ tạng câu phần.

Một loại cảm giác nóng bỏng kia, như muốn đốt ra từ trong tạng phủ, hắn cố gắng dùng pháp lực áp chế.

Trong lòng hắn có một cái nghi vấn, người này là ai?

Chẳng lẽ là người của Thiên Đô Sơn chờ ta ở chỗ này?

Trong lòng hắn sinh ra kinh hoàng, nguyên bản tự tin đã không còn sót lại chút gì.

Trên người hắn có hộ thân Linh Ngọc, đưa tay cầm ra một tấm phù lục trong bảo nang vung về phía sau, hơn mười đạo quang hoa cực nhanh, hắn lại không nhìn thấy, trong ngọn lửa đột nhiên xuất hiện một đại thủ, đem quang hoa của những phù lục kia đều bắt vào trong đó.

Ánh lửa lại lóe lên, cũng đã đến phía sau hắn.

“Chờ một chút.”

Hắn muốn cầu xin tha thứ, nhưng lại chỉ cảm thấy một cỗ nóng bỏng câu lên lửa trong thân thể, cũng không nén được nữa, phun ra ngoài.

Hắn cố gắng muốn quay đầu để nhìn rõ đến tột cùng là ai, khi quay đầu, lại chỉ thấy ánh lửa xán lạn ngời ngời, mà ý thức của hắn thì nhanh chóng tản vào hắc ám.

Triệu Phụ Vân đưa tay cởi xuống bảo nang, hộ thân Linh Ngọc cùng kiếm trên tay hắn.

Sau đó xoay người rời đi, chỉ lưu lại một bộ thi thể đốt cháy.

Hắn quay người đi về một phương hướng khác.

Đây là nơi trước đó đi theo Thanh Khê đạo nhân tới, trên người hắn có quang hoa thấu khe cửa mà vào, người cũng theo đó tiến vào.

Trong phòng kiểm chế, có một tôn tượng thần cao cỡ nửa người còn ở đó, tượng thần là tư thế ngồi, tóc tai bù xù, một đôi mắt thật to, tai rất lớn, thân thể bị bôi men màu.

Cũng không thể nhìn ra bao nhiêu dáng vẻ quỷ dị, nhưng loại khí tức phát ra kia, lại làm cho Triệu Phụ Vân không thoải mái.

Hắn lại nhìn kỹ đồ vật dưới móng đối phương, vậy mà là một cái hắc đàn, người này giống như leo ra từ trong hắc đàn, ngồi ở biên giới hắc đàn nhìn thế giới bên ngoài.

Triệu Phụ Vân ẩn thân thể ở bên trong tìm kiếm lấy thân phận của chủ nhân ngôi nhà này, đúng lúc này, có khói đen chui vào từ khe cửa, một người áo trắng tóc dài xuất hiện trong phòng, hắn vừa xuất hiện, đúng là liền phát hiện nơi này có người xa lạ đến.

“Dám truy tới nơi này, Đàn Sinh Tiên Chủ đạo tràng cũng dám xông, muốn chết.”

Thanh âm của người áo trắng tóc đen kia lạnh lùng vang lên, đồng thời, khí tức trên người hắn phun trào, cùng khí tức trên tượng thần kia kêu gọi lẫn nhau.

Chương 209 : Tề Vân Sơn

Trong nháy mắt này, Triệu Phụ Vân cảm giác được bị đè nén, giống như bị giam vào trong một cái bình.

Trước đó, khi hắn nhìn tới tượng thần ngồi ở trên đàn, cũng đã có một cái mơ hồ ẩn tượng, theo đối phương hô lên ‘Đàn Sinh Tiên Chủ’ danh hiệu, tin tức liên quan tới toà tượng thần này lập tức rõ ràng trong lòng.

Truyền thuyết, có một người đem thai phong trong đàn, ngày đêm tế tự, khiến cho thai sinh ra từ trong đàn, là vì đàn sinh con, đàn sau khi sinh con một đường trưởng thành đến Hóa Thần, lại đến cảnh giới không thể nói, thành tựu Đàn Sinh Tiên Chủ chi danh.

Đương nhiên đây chỉ là đơn giản ghi chép, từ đơn giản ghi chép nhìn không ra đây là Tà Thần, nhưng phía sau lại có phương thức quan hệ với tế tự, cùng ghi chép họa loạn do Đàn Sinh Tiên Chủ dẫn phát.

Tà Thần đặc điểm tựa như các loại cỏ dại, cắt không hết, theo niệm mà sinh.

Các Thần tại nơi âm u hẻo lánh sinh trưởng cực kì tươi tốt.

Triệu Phụ Vân nhớ kỹ, Đàn Sinh Tiên Chủ này, cần phải có phụ nhân sáu tháng lớn cuống rốn tế tự, hơn nữa là cần vừa mới mổ ra, đang trong quá trình lớn lên, cũng

cần ăn vô số tiên thiên thần hồn trong phụ nhân thai, người bị nó ăn, thai nhi nhất định không cách nào bảo tồn.

Thần là Chính Thần hay là Tà Thần, còn phải xem quá trình thành thần, mặc dù rất nhiều Thần Linh sau khi thành Thần, sẽ cố gắng đem quá trình mình thành thần xóa đi, nhưng chắc chắn sẽ có một số người ghi chép.

Tể tự Tà Thần, đồng dạng sẽ kết phù lục trong thân, như Triệu Phụ Vân trước đó như vậy trong thân kết Xích Viêm Thần Phù.

Phù lục kết trong thân người này có các pháp tính thực hồn, cầm tù, vô quang, nhập mộng.

Đồng thời, mượn thần ý của Đàn Sinh Tiên Chủ, ở trong đạo tràng của hắn, có thể khiến cho trong thân địch nhân thai nghén thai nhi.

Nhìn kỹ tượng thần Đàn Sinh Tiên Chủ kia, mặt mũi cũng là dáng vẻ của một hài nhi lớn.

Một sát na này, phòng trong mắt Triệu Phụ Vân nhanh chóng tối xuống, phòng này giống như thành một cái cầm tù hắc đàn, hết thấy tia sáng tựa hồ cũng muốn tan biến, một cỗ cảm giác biệt khuất giam cầm vọt tới.

Đồng thời, ý thức cả người hắn đột nhiên bắt đầu biến hỗn loạn mơ hồ, giống như rơi vào một trận ác mộng, nơi này hết thấy đều như một trận ác mộng, người khác ở trong ác mộng hốt hoảng, ở trong ác mộng này có quỷ thần ăn thịt người như ăn gia súc, hắn đối mặt quỷ thần,

đang muốn bị câu thất thần hồn, đúng là lòng không sinh ra một tia phản kháng.

Ánh mắt của hắn không chỉ có không nhìn thấy một tia sáng, ý thức giống như bị che đậy lại, đây mới thực sự là ‘vô quang’ .

Đồng thời, trong thân thể hắn như có dị dạng đang sinh sôi, như có thai nhi đang thai nghén.

Bất quá, hết thảy mới vừa sinh ra, Xích Viêm Thần Đăng trong đan điền của hắn liền dâng lên thần diễm, thần diễm đốt ra từ trong thân thể hắn, thấu thất khiếu cùng lỗ chân lông, cả căn phòng lập tức phát sáng lên.

Hỏa diễm trong người hắn có năng lực phá tà. Diễm quang bay lên, cùng hắc ám tương đối.

Sau đó lại chỉ một ngón tay vào hư không, miệng dục hiển chương nói: “Sắc trấn!”

Một sát na này, trong nhận thức của người mặc bạch bào kia, thân thể của Triệu Phụ Vân sáng lên, khí tức trên thân nhanh chóng ngưng thực, cũng có một loại cảm giác không thể xâm phạm, đồng thời, hắn cảm giác ý thức của mình giống như bị chấn nhiếp, ý thức nguyên bản linh hoạt giống như bị người đập lên, như rắn bị đập lên thân thể.

“Sắc định!”

Hắn nguyên bản còn có thể giãy dụa một chút thân thể, lập tức không thể động.

“Sắc cấm!”

Hắn cảm giác pháp niệm trong lòng mình cùng suy nghĩ câu thông Đàn Sinh Tiên Chủ đều bị giam cầm.

“Sắc phong!”

Thể xác tinh thần trong ngoài cả người hắn nháy mắt bị phong bế.

Triệu Phụ Vân rất nhanh liền lại cảm thấy một loại âm tà chí cực khí tức, như châm đâm thủng trần phong của mình, đó là tới từ tượng thần, đồng thời một cỗ khí tức kia hóa thành ngập trời thủy triều đập về phía mình.

Triệu Phụ Vân há mồm phun một cái, phun ra một đầu hỏa tuyến từ trong miệng, hỏa tuyến kia hóa thành một ngọn đèn, trên đèn một con đồ thủy mang kim thần điêu vũ cánh muốn bay, hỏa diễm theo cánh nó bay ra, như hỏa dục nhào tới trên thân người mặc áo trắng vừa mới giãy khỏi kia.

Khi đối phương nhin không được muốn lên tiếng tụng chú câu thông tượng thần, trong tai lại nghe được một thanh âm: “Cấm thanh.”

Thanh âm của hắn liền giống bị hư không thôn phệ.

Đây là cách dùng biến chủng của ‘sắc cấm’ pháp chú.

Hỏa diễm nhào ở trên người, nháy mắt đốt cháy.

Mà Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn lại một đường bay ra từ trong tay Triệu Phụ Vân, hóa làm một đạo viên quang đâm vào trên tượng thần kia, tượng thần rã rắc một tiếng vỡ vụn ra, quang hoàn lại bay ngược mà quay về, hấn khẽ vươn tay cũng đã bọc trên cổ tay hấn.

Hết thấy bụi đèn sáng tỏ dưới sự chiếu rọi của thần đăng, ánh đèn trên đèn lấp lóe, những âm tà chi ý tồn tại trong này, đều bị đốt không còn.

Triệu Phụ Vân đi quanh phòng, cũng không tìm được vật gì tốt, chỉ có thể hái xuống bảo nang trên thân người đã bị mình đốt thành than cốc kia, bảo nang cũng bị đốt có chút đen, không biết đồ vật bên trong có cháy hỏng không.

Xích Viêm Thần Đăng từ sau khi cho ăn Địa Sát hỏa tinh, uy lực của đèn điểm lên cao mấy cấp độ, biến bá đạo rất nhiều.

Hấn rất nhanh liền rời đi, bởi vì hấn biết động tĩnh của nơi này nhất định không gạt được, sau khi hấn rời đi, không đến bao lâu, liền có một đội tu sĩ phá cửa mà vào, trong đó có một người diện mạo tuấn lãng nhìn lấy thi thể trên đất, nói: “Xem ra, người cứu Tiêu Hạc Phi ở ngã ba đường truy đến nơi này.”

Hấn lại nhìn tượng thần kia, nói: “Nguyên lai là hương chúng của Đàn Sinh Tiên Chủ, ai biết thân phận của người này, tra cho ta, phòng ốc của hấn là mua hay thuê, nếu như là mua ai làm người bảo lãnh.”

“Đại nhân, những người này tùy ý giết người trong Đại

Doanh Phường của chúng ta, vô luận ai chiếm lý, chúng ta tuyệt không thể khinh xuất tha thứ.” Bên cạnh có người nói.

Vị cầm đầu thì sắc mặt ngưng lại, quay đầu nói: “Người đang dạy ta làm việc? Người đang dạy phường chủ làm việc?”

“Thuộc hạ không dám.”

Khi Triệu Phụ Vân trở lại trong cửa hàng của chính mình, trời vẫn không có sáng.

Tiến vào trong cửa hàng, chỉ tay người giấy kia một cái, người giấy liền từ một người sinh động như thật hóa thành một tấm phù lục, bị Triệu Phụ Vân ném vào trong lò lửa bên cạnh.

Một năm mới, khí tượng bất minh.

Triệu Phụ Vân vẫn là luyện khí, họa phù, luyện pháp.

Lúc rảnh rỗi, cũng sẽ đi một vòng trong phường thị.

Một nháy mắt, cũng đã qua mười lăm tháng giêng, khí trời bắt đầu ấm lại.

Hắn mỗi ngày cầm Thái Nhạc Trấn Thần Ấn Pháp, tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », lại họa phù, lại luyện tập pháp chú.

Bất quá pháp chú của hắn lấy sắc lệnh làm chủ.

Cửa hàng phù lục của hắn sinh ý y nguyên rất kém cỏi, hắn cũng không thêm đề ý, nhưng người biết lại biết, phù lục của hắn rất tốt, thế nhưng lại rất đắt, người bình thường căn bản mua không nổi.

Triệu Phụ Vân đi nơi Huyền Gia Tân Sự kia đặt trước một phần công báo, chỉ cần ra mới, liền trực tiếp đưa tới.

Hắn cũng thông qua Huyền Gia Tân Sự này biết rất nhiều động thái của Đại Chu.

Huyền Gia Tân Sự chủ yếu lấy động thái của Đại Chu làm chủ, trong động thái của Đại Chu lại lấy các đại môn phái cùng các đại thế gia làm chủ.

Môn phái trong Đại Chu mặc dù không có đại phái như Thiên Đô Sơn, nhưng cũng có mấy Kim Đan môn phái.

Tỉ như Ly Sơn, Ly Sơn Sơn Chủ là một vị tu sĩ Kim Đan.

Còn có Trần Hải Các Các Chủ cũng là một vị tu sĩ Kim Đan, nghe nói là tu sĩ có hi vọng Hóa Anh nhất.

La Tiên Quan Quan Chủ cũng là tu sĩ Kim Đan.

Tuyết Long Sơn Chưởng Môn cũng là tu sĩ Kim Đan.

Đương nhiên, còn có một ít môn phái Triệu Phụ Vân không hiểu rõ.

Nghe nói, lịch đại Đại Chu hoàng thất đều sẽ có người chiến lược tương đương với Kim Đan.

Cái khác thì đều là một chút tiểu môn phái, cùng các thế gia cài răng lược trên một mảnh đại địa này. Về phần, trong các thế gia có bao nhiêu Kim Đan, trên Huyền Gia Tân Sự ít có đề cập, bọn hắn giống như không nguyện ý lộ tên ở trên đây.

Hắn yên lặng tu hành, tĩnh quan thiên hạ phong vân, chủ yếu là thông qua đến xem Huyền Gia Tân Sự, từ sau đêm trừ tịch kia, từng tại Thiên Đô Sơn tu hành Tiêu Hạc Phi bị tập kích, rốt cuộc chưa nghe nói qua sự tình có quan hệ với đệ tử Thiên Đô Sơn bị tập kích.

Chí ít bên ngoài không có, mà liên quan tới sự tình đêm trừ tịch kia, cũng chưa từng xuất hiện trên Huyền Gia Tân Sự, ngược lại từng có mấy lần toàn phường hành động, nói là vì quét sạch hương cúng của Tà Thần trong phường thị.

Thời gian vội vàng.

Dương Tiểu Nga mấy lần đến cửa hàng, hướng hắn thỉnh giáo phù lục chi đạo, còn nói nghĩ mời hắn mở tư khóa, nói là nàng góp đủ năm người, muốn mời Triệu Phụ Vân thụ pháp, Triệu Phụ Vân cự tuyệt.

Hắn ở trong phường thị này, chậm rãi dung nhập vào.

Hoặc nói rất nhiều người quen thuộc sự tồn tại của hắn, tự nhiên chính là dung nhập.

Một năm một năm rồi lại một năm, sau liên tục ba năm.

Pháp lực trên người hấn chậm rãi có một loại cảm giác ý đầy niệm trống.

Hấn bắt đầu cân nhắc chuyện khai phủ.

Khai phủ là cần Thiên Cương Linh Dịch.

Bởi vì cái gọi là Địa Sát, Thiên Cương nhất tương phùng, liên thắng nhân gian vô số.

Đây là chỉ ký kết Kim Đan, Kim Đan thọ năm trăm.

Năm trăm năm có thể thấy được nhân gian hưng suy, có thể hộ gia hộ phái, có thể bảo hộ vương triều.

Cho nên rất nhiều công pháp sáng lập liền là hướng về phía Kim Đan.

Mà phương pháp kết Kim Đan, có Âm Dương cộng tế, đồng nguyên cộng tiến, Tam Tài tịnh lập, Tứ Tượng đồng tham, Ngũ Hành tương sinh, Lục hợp pháp, Thất Tinh, Bát Quái, Cửu Cung, Thập Phương... . .

Nhưng chủ lưu vẫn là hai ba loại phía trước.

Tỉ như trong đan điền Triệu Phụ Vân kết Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục, chủ yếu pháp tính là hỏa.

Như vậy Thiên Cương Linh Dịch tốt nhất là Thủy hoặc Hỏa.

Nếu Thiên Cương là Thủy thuộc tính Thiên Cương, sau khi khai phủ, tương lai khi Kết Đan chính là đi con đường Âm Dương cộng tể.

Nhưng như thế cũng có một cái tệ nạn, ở trong đoạn thời gian chưa đến Kết Đan này, thường sẽ có thủy hỏa tương xung khổ não, thậm chí có người một đời không cách nào Thủy Hỏa cộng tể, đồng thời bị tương hổ hao mòn, thân thể còn sẽ xuất hiện vấn đề lớn, hoặc là pháp lực không cách nào dung hợp.

Cho nên liền lại có đồng nguyên cộng tiến, nếu khi khai phủ vẫn Hỏa thuộc tính Thiên Cương khai phủ, đồng dạng hỏa tính, chẳng những không có loại tệ nạn tương xung kia, còn có thể vừa khai phủ liền làm được pháp lực tinh tiến.

Nhưng lại sẽ có một vấn đề khác, đó chính là pháp tính đơn nhất, bởi vậy gọi là cô âm bất sinh, cô dương bất trường, muốn Kết Đan mà nói ngược lại sẽ rất khó.

Các phương thức tự nhiên đều có tệ nạn cùng chỗ tốt, tóm lại, càng là phức tạp thì Kết Đan càng khó, giảng chính là một cái cơ duyên.

Triệu Phụ Vân cân nhắc mình dùng phương thức gì Kết Đan, như vậy tự nhiên liền muốn cân nhắc mình lấy cái gì đến khai Tử Phủ.

Mà lại, hắn còn đang suy nghĩ, kết phù lục là hỏa tính, nhưng tu pháp lại là « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », cùng pháp tính của phù lục cũng không phải là tương hợp, cũng may « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » bao hàm

hết thấy.

Chính hắn vẫn là có một chút muốn đi con đường đồng nguyên cộng tiến, bởi vì chính mình dùng Kiếp Hỏa Trúc Cơ, hắn hi vọng có một ngày hỏa diễm của mình có thể trưởng thành là chân chính Kiếp Hỏa.

Trưởng thành là Kiếp Hỏa, thiên hạ có một kiếp là Hỏa kiếp, mà ta thì đại biểu cho một kiếp kia.

Đương nhiên đây chỉ là một loại vọng tưởng trong lòng hắn, đương nhiên loại vọng tưởng này lại mãnh liệt chi phối ý nghĩ trong lòng hắn.

Đồng thời, hắn cũng cảm thấy Xích Viêm Thần Đăng của mình dùng rất tốt, nếu có thể tinh tiến một bước, vậy không thể tốt hơn.

Có một ngày giống trong truyền thuyết như thế, Xích Viêm Thần Đăng rơi xuống từ không trung, tựa như mặt trời hành không, rơi vào đất, chính là chiếu khắp Cửu U, rơi vào biển, hải dương khô héo.

Hắn cố gắng muốn đem loại ý nghĩ không thực tế này xua tan, nhưng lại luôn luôn ước mơ.

Đương nhiên, nếu có thể Âm Dương cộng tế Kết Đan, chỗ kỳ diệu đồng dạng tuyệt không thể tả.

Hắn thở dài một hơi, biết đã đến lúc mình nên rời đi.

Tâm đã loạn, đã tâm loạn, vậy nói rõ hiện tại dưới loại trạng thái này, là không cách nào làm cho mình lại yên

tĩnh.

Hắn đem phù lục cửa hàng lui, sau đó cáo biệt hàng xóm hai bên.

Bọn họ có chút ngoài ý muốn, bởi vì gần một năm, cửa hàng của Triệu Phụ Vân mặc dù sinh ý y nguyên không thể nói tốt, thanh danh cũng không lộ ra, mọi người đều biết có một cửa hàng nhỏ mặc dù phù lục trong cửa hàng này rất đắt, nhưng lại cũng rất tốt.

Triệu Phụ Vân rời đi, cửa hàng này một lần nữa cho thuê, vẫn là bán phù lục, danh tự của cửa hàng cũng không có thay đổi, nhưng người nhận biết Triệu Phụ Vân tiến tới nơi này, lại phát hiện đã đổi chủ cửa hàng.

Dương Tiểu Nga thất vọng mất mát, Kinh Thiên thì thở dài một tiếng, nói: “Ta nghĩ, hắn nhất định là đệ tử của đại phái nào đó, ẩn danh nơi này thể ngộ tình đời, hắn rời đi, nói rõ hắn có đột phá.”

Triệu Phụ Vân tạm thời quyết định đi con đường đồng nguyên cộng tiến, mới Hỏa chủng có Lôi Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Chân Hỏa, Tinh Hỏa, Mộc Trung Hỏa, Thạch Trung Hỏa, Địa Sát Hỏa, Quỷ Lân Hỏa, Minh Hỏa vân vân.

Trong đó có rất nhiều Hỏa mặc dù mang một chữ Hỏa (火), nhưng cùng hỏa trong người Triệu Phụ Vân lại cũng khác biệt.

Cuối cùng, hắn quyết định đi tìm Thái Dương Chân Hỏa.

Đương nhiên, Thái Dương Chân Hỏa còn có một cái tên, gọi Xích Viêm Chân Hỏa.

Nơi có thể thu hoạch được Thái Dương Chân Hỏa dễ dàng nhất là ở Tề Vân Sơn, Tề Vân Sơn là nơi năm đó Đại Chu Khai Quốc Hoàng Đế phong Xích Viêm Thần Quân.

Nghe nói trên tòa núi kia có rất nhiều miếu thờ to to nhỏ nhỏ, đều là Xích Viêm Thần Quân, mỗi một năm ở ngày giỗ Xích Viêm Thần Quân, bầu trời đều sẽ hạ xuống Thái Dương Chân Hỏa.

Đây chỉ là một thuyết pháp, Triệu Phụ Vân không biết thật giả, nhưng sau khi hắn rời đi Đại Doanh Phường Thị, liền thẳng đến Tề Vân Sơn.

Hắn muốn khai Tử Phủ, mặc dù xao động trong lòng hắn bị Thái Nhạc Trấn Thần Ấn Pháp trấn trụ, nhưng cũng vẫn làm cho hắn không muốn chờ lâu.

Tề Vân Sơn tọa lạc ở phía đông của Kinh Đô, ngóng nhìn thương hải.

Xung quanh Tề Vân Sơn không có đại sơn, bằng phẳng một mảnh, chỉ có núi này đột ngột cao chót vót ở trên mặt đất bao la của một mảnh bằng phẳng này.

Núi cao vút trong mây, trên núi rất nhiều miếu thờ.

Đây là lần thứ nhất Triệu Phụ Vân nhìn thấy nhiều miếu thờ như vậy.

Đương nhiên, có chút vớt vớt, có chút còn có người ở.

Cũng là lần thứ nhất Triệu Phụ Vân nhìn thấy nhiều người mặc hỏa diễm pháp bào như vậy, mặc dù màu sắc sâu cạn không đồng nhất, nhưng đều là kim hồng sắc hệ.

Hắn nghe ngóng nơi nào có thể được đến Thái Dương Chân Hỏa, cũng không khó nghe ngóng, chỉ cần có một tòa miếu thờ Xích Viêm Thần Quân ở trên núi, ở ngày giỗ của Xích Viêm Thần Quân chính mình thu thập liền có thể.

Mà muốn có miếu thờ Xích Viêm Thần Quân, chỉ cần tốn linh thạch thuê liền có thể.

Triệu Phụ Vân sau khi hỏi hạng mục công việc tương quan khác, liền trực tiếp giao linh thạch thuê một tòa miếu thờ Xích Viêm Thần Quân.

Chương 210 : Rút tụ Thái Dương Chân Hỏa

Tề Vân Sơn như cùng vân tề.

Đi đến gần, sẽ cảm giác núi này giống như đang thiêu đốt, có ánh lửa ngút trời, nhất là ở ban đêm.

Chỉ là người ở trong núi lại không có bao nhiêu cảm giác, bởi vì người ở chỗ này đều tu hỏa pháp, không sợ nóng bỏng.

Mà hiện tại thực vật sinh trưởng ở trên Tề Vân Sơn đều là một chút chịu nhiệt, phần lớn đều là lá cây màu đỏ, bất quá loại màu đỏ cây này chỉ hạn ở giữa lưng núi đi lên, sườn núi hướng xuống thì vẫn là thảm thực vật lục sắc.

Cho nên núi này có xanh đậm cùng đỏ tươi hai màu, bởi vì phía trên nóng, phía dưới lạnh, cho nên trong núi thường thường trời mưa, nơi này vẫn là nơi phát nguyên của mấy con sông nhỏ.

Triệu Phụ Vân thuê lại miếu nhỏ dĩ nhiên không phải tốt nhất.

Xích Viêm Thần Miếu tốt nhất chính là miếu ở đỉnh núi, nơi đó lại gọi Tề Dương Điện.

Còn có rất nhiều miếu điện vị trí rất tốt đều bị một chút thế gia chiếm cứ, bọn hắn chuyên môn dùng để thu thập

Thái Dương Chân Hỏa, hoặc là cho người cần trong gia tộc tu hành, hoặc là mình thu thập.

Bất quá, trong những miếu nhỏ hắn có thể thuê cũng tính là tốt, một lần này hắn liền thuê mười năm, những linh thạch này đều tới từ trong bảo nang người hắn giết chết.

Sở dĩ muốn thuê lâu như vậy, là bởi vì thời gian thuê miếu của nơi này là ba năm cất bước.

Ba năm đối với Triệu Phụ Vân đến nói, chỉ có thể dùng tu hành, hắn cần ở trong miếu dẫn tụ Thái Dương Chân Hỏa, đồng thời luyện hóa, khai Tử Phủ, ít cũng phải năm năm đến tám năm, thuê mười năm là ổn thỏa lý do.

Miễn cho đến lúc đó kém một chút thời gian bị người quấy rầy.

Trong Hạ Viện của Thiên Đô Sơn, có giảng bồi dưỡng chân sát như thế nào, bất quá giảng trong tu đường thuộc về đại khái, mà khi chân chính bồi dưỡng một loại chân sát nào đó, cụ thể trình tự, lại sẽ chỉ nâng chút ít ví dụ.

Nếu muốn biết càng nhiều, như vậy liền cần chính mình đi Tàng Pháp Lâu xem.

Trong Thượng Viện giảng liên quan tới thu thập cùng bồi dưỡng Thiên Cương Linh Dịch, tự nhiên cũng đều giảng đại khái, bồi dưỡng cụ thể một loại Thiên Cương Linh Dịch nào đó, cũng cần đi thỉnh giáo đạo sư, hoặc là chính mình đi Tàng Pháp Lâu tra tương quan thư tịch.

Nhưng trong những sách vở này, thường thường cũng sẽ không có phương thức cụ thể, cần người đọc sách chính mình tổng kết cùng suy luận.

Đương nhiên, nếu ở trong sơn môn tích lũy ngoại công, liền có thể trực tiếp đối lấy.

Triệu Phụ Vân không có trở về Thiên Đô Sơn, trước đó hẳn cũng không nghĩ tới mình vừa rời đi liền có thể khó trở về như vậy.

Bất quá ở đây thuê miếu thờ, liền tặng kèm ngưng tụ phương thức Thái Dương Chân Hỏa.

Phương thức ngưng tụ chân hỏa kia liền khắc vào trong miếu.

Triệu Phụ Vân thân ở trong một tòa miếu nhỏ này, ngẩng đầu nhìn lên trời là ánh nắng xán lạn ngời ngời.

Tòa miếu nhỏ này cách cục giống Xích Viêm Thần Miếu của Chúc Khắc ở Quảng Nguyên Phủ năm đó, có lẽ thế gian Xích Viêm Thần Miếu đều không khác mấy.

Bất quá muốn ở nơi này ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa, lại là cần phải có đồ vật có thể chứa Thái Dương Chân Hỏa, nếu không, hôm nay ngưng tụ, ngày mai lại tán.

Đồ vật có thể chứa Thái Dương Chân Hỏa cũng không nhiều, trên tay Triệu Phụ Vân không có, nhưng nơi này có bán.

Nơi này có một loại bình như thủy tinh, tên là Tụ Dương Bình.

Một cái bình nhỏ chỉ có thể chứa một sợi.

Nghe nói là lấy tinh thể Thái Dương Chân Hỏa luyện đốt hơn mười loại khoáng thạch lưu lại, bởi vì bên trong lại không cặn bã, cho nên nhìn óng ánh sáng long lanh.

Nhưng lại vừa vặn thích hợp chứa Thái Dương Chân Hỏa, bất quá, loại Tụ Dương Bình này lại không cách nào luyện thành pháp khí pháp bảo, cho nên những tác dụng khác còn chờ phát hiện.

Một cái bình nhỏ liền tồn của hẳn mười cái linh thạch, mà lại, bình thường một cái bình nhỏ không cách nào dùng quá lâu, dùng lâu cũng sẽ bị đốt nứt.

Tuy nói chỉ ngày giỗ của Xích Viêm Thần Quân, Thái Dương Chân Hỏa mới tràn đầy, nhưng ngày bình thường, chỉ cần khi thời tiết tốt, thông qua tế đàn, mỗi ngày còn có thể ngưng tụ một sợi.

Đương nhiên, cũng không phải là ai đều có thể làm được, có ít người một ngày đều ngưng tụ không được một sợi, cũng có ít người không chỉ ngưng tụ một sợi.

Triệu Phụ Vân là như vậy, chỉ cần là khi trời trong, liền thông qua pháp đàn ở đây ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa.

Pháp đàn nơi này cùng pháp đàn của Chúc Khác trong

phường thị Quảng Nguyên không sai biệt lắm, chỉ là bởi vì ngọn núi không giống, cho nên khí tức của Thái Dương Hỏa nơi này phá lệ dày đặc, đồng thời, hắn có Xích Viêm Thần Đăng làm tể đàn dẫn tử, để Thái Dương Chân Hỏa càng hội tụ.

Hắn ngồi ở biên giới tể đàn, trong linh giác, Xích Viêm Thần Đăng được đặt ở đó như một vòng mặt trời nhỏ, mà ngọn lửa xán lạn trong hư không càng ngày càng dày đặc, đến gần buổi trưa, trong ngọn lửa xán lạn xuất hiện một sợi kim sắc.

Hắn thông qua ngự hỏa thuật, toàn lực bắt giữ, đem cẩn thận rút ra.

Một sợi ánh mặt trời vàng chói này ở trong cảm giác của hắn khủng bố mà hung hiểm, đồng thời lại bất cứ lúc nào cũng sẽ băng tán, mạnh hơn so với tư nhận và càng yếu ớt.

Nhưng hắn lại muốn lấy pháp niệm của mình triển trụ, đầu nhập vào trong Tụ Dương Bình.

Giữa trưa có thể tụ một sợi, ở buổi chiều hai đến ba giờ lại có thể tụ một sợi, nếu như qua thời gian này mà không có tụ rút ra, vậy sau đó Thái Dương Chân Hỏa liền sẽ nhanh chóng biến mất, bởi vì cường độ của mặt trời trên trời sẽ nhanh chóng hạ xuống.

Sau khi lại có một sợi Thái Dương Chân Hỏa, bị pháp niệm của hắn triển trụ đầu nhập vào trong Tụ Dương Bình.

Trên mặt Triệu Phụ Vân lộ ra đã lâu tiểu dung.

Ngay từ đầu, hấn ngay cả một sợi đều nhiếp không được, cho tới hiện tại, một ngày có thể nhiếp ra hai sợi, loại trưởng thành này mặc dù xem ra không lớn, nhưng chính hấn rất rõ ràng, loại công việc tinh tế này đối với rèn luyện pháp niệm có trợ giúp cực lớn.

Điều này khiến pháp lực của bản thân càng thêm tinh vi, đồng thời cũng để pháp lực càng thêm ngưng luyện.

Tinh thuần hai chữ là cần dùng thời gian to lớn rèn luyện.

Có người ngộ tính tốt, pháp thuật gì đều hạ bút thành văn, nhưng pháp lực tinh thuần lại cần thời gian cùng nghị lực đến rèn luyện.

Loại quá trình ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa này, cũng là một quá trình tu hành, đây cũng là nguyên nhân vì sao, hấn không lựa chọn trực tiếp mua chân hỏa, mà lựa chọn tự mình ngưng tụ chân hỏa.

Đây là một loại tu hành.

Triệu Phụ Vân trong quá trình ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa ở đây, thân thể lại một lần nữa nhận hỏa diễm luyện đốt, từ ý thức đến nhục thân, lại càng rõ ràng cảm thụ pháp ý của Thái Dương Chân Hỏa.

Hấn biết rõ, nếu như không có một quá trình thích ứng này, mình trực tiếp dùng Thái Dương Chân Hỏa khai phủ, sẽ rất nguy hiểm, đến lúc đó đại bộ phận pháp lực

đều sẽ dùng để chống đỡ Thái Dương Chân Hỏa tổn thương nhục thân, không cách nào chân chính đi thể hội pháp ý của Thái Dương Chân Hỏa.

Đến lúc đó pháp ý kết thành trong phù lục liền sẽ rất ít.

Thậm chí sẽ xuất hiện tình huống không thể thừa nhận Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy, từ đó ngũ tạng bị đốt thành tro.

Loại tình huống này cũng không phải chưa từng xuất hiện, mà trong lịch sử giới tu hành chỗ nào cũng có, cũng không phải là mọi người không biết tình huống này, tương phản người có thể tu hành đến Trúc Cơ, ai sẽ nghĩ không đến điều này.

Nhưng y nguyên sẽ xuất hiện loại tình huống này, cho thấy Thiên Cương khai phủ rất hung hiểm.

Triệu Phụ Vân tin tưởng vững chắc, khai Tử Phủ, nhất định là một quá trình nước chảy thành sông, đạo sư trong núi có nói qua, nhất định muốn thân thể của người có thể thừa nhận được, khát vọng Thiên Cương cọ rửa, như là đã có mương rãnh hoặc hồ nước chỉ chờ mưa rơi, chứ không phải chờ mưa rơi để tạo ra mương rãnh và hồ nước.

Hắn mỗi một ngày đều ở đây ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa.

Mỗi ngày ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa, sau khi làm lạnh lại sẽ bị hấn dẫn tới trong một bình lớn khác.

Loại làm lạnh này cũng không phải thả ở trong nước bình thường, vốn là cần dẫn Thái Âm chi khí tưới thân bình, khiến cho chân hỏa trong bình như khói trầm ngưng xuống, sau đó liền sẽ bị dẫn vào một Tụ Dương Bình lớn khác.

Nhưng bởi vì trên núi này cho dù là ban đêm, cũng không có Thái Âm chi khí hạ xuống, cho nên nơi này bán ra một loại U Tuyền Thủy khác, đem thân bình chứa Thái Dương Chân Hỏa thấm đến bên trong, cũng có được hiệu quả không sai biệt lắm.

U Tuyền Thủy này nghe nói là có người tiến vào Âm Minh lấy tới, bất quá cũng may có thể mua bằng linh thạch.

Hắn liền ở trong núi này trải qua sinh hoạt thâm cư không ra ngoài, ban ngày ngưng tụ Thái Dương Chân Hỏa, muộn nhập định tĩnh tu, lại ngẫu nhiên đi miếu nhỏ ở phụ cận một chút.

Cũng đã gặp không ít hàng xóm, bất quá, tất cả mọi người chỉ là sơ giao.

Ngẫu nhiên khi trời mưa, hắn sẽ còn nhớ tới sinh hoạt trong Đại Doanh Phường Thị cùng trong núi.

Những người kia cùng sự tình.

Có đôi khi, cũng sẽ cảm thấy đi vội vàng, không cùng người cáo biệt, nhưng lại nghĩ đến, nếu muốn cáo biệt, lại muốn hướng về ai cáo biệt đây?

Cáo biệt lại có thể như thế nào đây?

Nhân sinh vốn là như thế, lúc gặp nhau không có làm qua chuẩn bị gì, lúc ly biệt làm sao cần phải đi chuẩn bị gì.

Muốn trách, chỉ có thể trách gặp nhau quá vội vàng.

Chương 211 : Xa nghe sơn môn có hai phần

Đưa tay hái một mảnh lá cây màu đỏ để vào miệng nhai nhai, ngay từ đầu chát chát đắng, sau khi nhai thẽ mà sinh ra một tia ngọt.

Đây là một loại cây cối phổ biến trên Tề Vân Sơn, có thể hái lá non pha trà, Triệu Phụ Vân đối với uống trà uống rượu đều không yêu thích, tiện tay hái một lá lá cây cho vào miệng nhai, chỉ là miệng tịch tịch thôi.

Miệng sẽ tịch tịch, người cũng sẽ tịch tịch, vô luận là ai đều không thể ngoại lệ, cho nên hắn cần đi lại chung quanh sau khi tu hành, nhìn núi nhìn sương mù, nhìn điểm lâm.

Đương nhiên, hắn cũng sẽ gặp phải một số người ở đây, tỉ như nữ Miếu Chúc của Hướng Dương Miếu sát vách.

Miếu của nàng cũng không phải là thuê, mà là kế thừa, Triệu Phụ Vân cùng nàng trao đổi qua vài câu, biết nàng tên là Trương Trúc Thanh, thuở nhỏ được sư phụ mang lên núi, mà ở xung quanh miếu của nàng có một mảnh rừng trúc đỏ nhỏ.

Nàng thích thổi sáo trúc, cũng không có thời gian cố định, đại khái cũng là khi tịch tịch nhằm chán tùy tiện thổi, tiếng sáo trúc du dương, có đôi khi đến theo gió, có đôi khi quán quanh trong tinh quang, lại có lúc thuận triều dương quang huy.

Nhưng càng nhiều, là ở trong ánh tà dương.

Lúc Triệu Phụ Vân nghe tới, luôn cảm thấy tiếng sáo trúc này là đang cáo biệt mỗi một ngày trời chiều.

Lúc này, nếu như Triệu Phụ Vân vừa lúc thu công, liền nghe một chút, có đôi khi là ngồi ở trong miếu nghe, có đôi khi thì đi ra bên ngoài nghe.

Ở bên ngoài nghe, thì có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của nàng, nơi miếu của nàng cao hơn nhiều so với miếu của Triệu Phụ Vân, nơi thổi sáo kia, nằm trên một chỗ cao địa, vươn đi ra một khối đá như bàn tay, mà dưới tảng đá mới là rừng trúc đỏ, rừng trúc giống như ở dưới chân nàng.

Nàng mặc chính là váy áo màu trắng, tung bay trong gió, chỉ là tóc cùng lông mày của nàng đều màu đỏ.

Triệu Phụ Vân không biết đó có phải là do công pháp tu hành của nàng tạo thành dạng này hay không, hay trời sinh như thế.

Bất quá, dù cho tóc đỏ cùng mi đỏ, làn da của nàng cũng phi thường trắng, cùng quần áo trắng trên người nàng có chút khác biệt, y phục của nàng là màu trắng bạc, mà làn da của nàng thì là một loại màu trắng mịn như ngọc, thậm chí có cảm giác sạch sẽ trong suốt.

Tiếng sáo trúc nàng thổi rất êm tai, Triệu Phụ Vân không biết tiếng tiêu của Ly Sơn Cận Tú Chi so với nàng, ai dễ nghe hơn một chút, nhưng hẳn lúc này cảm thấy, tiếng

sáo trúc của nàng cùng tiếng gió của núi rừng hòa làm một, ở trong núi như thanh tuyền vô hình đang chảy.

Trong trời chiều, khắp núi biến hồng, những khu rừng được nhuộm màu.

Hắn đứng đó nhìn mây mù, nhìn mái hiên của những miếu thờ khác như ẩn như hiện giữa rừng cây.

Thỉnh thoảng nghe một chút tiếng sáo trúc, cũng có thể xem như một loại mỹ diệu.

Đêm đến đúng như hẹn, tinh quang xuất hiện lấp lóe từ trong hư vô.

Tiếng sáo trúc chẳng biết biến mất từ lúc nào, mặt trăng chiếu xuống trước cửa miếu, một mảnh an bình. Một ngày lại qua.

Đảo mắt chính là thời gian một năm.

Thời gian nơi này bình tĩnh vô cùng, tất cả mọi người trông coi miếu thờ của mình.

Bất quá, một tòa miếu thờ trước mặt Triệu Phụ Vân tựa hồ muốn tổ chức khánh điển gì đó ở hôm nay, gần nhất có chút náo nhiệt.

Triệu Phụ Vân biết, tòa miếu điện trước mặt thuộc về Triều Dương Phái, thích nhất sáng sớm triều dương.

Tòa miếu kia so với miếu của Triệu Phụ Vân muốn lớn hơn rất nhiều, có mấy tòa quan điện, tên đầy đủ gọi Đan

Phượng Miếu, ý chính là Đan Phượng triều dương.

Miếu Chủ đã nói chuyện vài lần cùng Triệu Phụ Vân, là một người nghiêm túc nhưng lại nhiệt tâm, trong nóng ngoài lạnh.

Theo thời gian tới gần, Đan Phượng Miếu khó tránh khỏi náo nhiệt lên, cũng đánh vỡ yên tĩnh cổ hữu.

Có rất nhiều Huyền Quang đệ tử đến, thậm chí còn có một chút nhập môn không lâu, lại có ba mươi, bốn mươi người, thế là liền sẽ có người tới trước miếu của Triệu Phụ Vân nhìn, bọn hắn bắt quả là hiếm kỳ mà thôi.

Triệu Phụ Vân ở trong miếu có thể nghe tới có người đi theo bọn hắn nói: “Một tòa miếu này là thuê miếu trên núi, cung cấp ngoại phái đạo hữu sử dụng thu thập chân hỏa, chúng ta không muốn quấy nhiễu.”

Hắn nghe ra được nói chuyện là đệ tử của Kim Dương đạo trưởng Miếu Chúc Đan Phượng Miếu, tựa như gọi là Miên Phong, thuộc về Huyền Quang cảnh giới, cũng có thể gọi là Huyền Quang ngưng luyện, có thể ngự pháp khí, hư không hóa phù, hắn từng gặp đối phương luyện tập pháp thuật ở trong rừng.

Sau khi Hắn nói không muốn quấy nhiễu, trong lúc nhất thời tiếng nói của mọi người cũng nhỏ đi rất nhiều, Triệu Phụ Vân ở trong phòng rút ra Thái Dương Chân Hỏa, cũng không để ý tới, sau một trận trầm mặc, lại có người nói: “Miên Phong sư huynh, chúng ta có thể lên xem tòa Hướng Dương Miếu kia không? Ta nghe nói, trong Hướng Dương Miếu kia ở một vị tiên tử tóc đỏ, đạo vận

tuyệt diệu, có phải là thật hay không.”

“Trương sư thúc không thích bị quấy rầy.” Miên Phong nói.

“Chúng ta chỉ ở xa xa nhìn một chút, không quấy rầy Trương sư thúc.” Có người lập tức nói.

Thanh âm cùng tiếng bước chân đi xa.

Triệu Phụ Vân rút ra Thái Dương Chân Hỏa, lại là một ngày trôi qua.

Chỉ chớp mắt lại đến ban đêm, Triệu Phụ Vân chính đang lấy U Tuyền Thủy ngâm Thái Dương Chân Hỏa, đột nhiên nghe tới một tiếng quát lớn, đây là thanh âm của Trương Trúc Thanh kia, truyền đến từ Hương Dương Miếu phía trên.

Hắn nhíu mày, cũng không có ra ngoài.

Chỉ là đem ánh mắt nhìn ra ngoài miếu, chỉ thấy ánh lửa lấp lóe, lại cảm thấy có nóng bỏng phun trào lấp lánh từ hướng của Hương Dương Miếu kia.

Triệu Phụ Vân đi tới cửa miếu, nhìn thấy có một người bỏ chạy về phía Đan Phượng Miếu trước mặt, mà đuổi theo phía sau là Trương Trúc Thanh, trong Đan Phượng Miếu trước mặt lập tức rất nhiều người chạy ra.

Vì vậy liền giằng co ở trước miếu.

Trương Trúc Thanh có một vị nữ đệ tử, rất chua ngoa,

khi mắng người rất khó nghe, những người khác trong Đan Phượng Miếu đại khái cũng làm rõ ràng chuyện gì xảy ra, cảm thấy đui lý, tự nhiên cũng liền không tốt cãi lại, nhưng Trương Trúc Thanh muốn bọn hắn giao ra người, lại tuyệt đối không nguyện ý giao.

Triệu Phụ Vân đi tới bên cạnh nhìn hai phe giằng co, nếu muốn đánh lên, hiển nhiên bên Trương Trúc Thanh phải ăn thiệt thòi, nàng chỉ là một người, mà đối diện rất nhiều người, mặc dù phần lớn đều là đệ tử, nhưng đều là từ sư phụ mang đến.

Mọi người cũng đều nhìn thấy Triệu Phụ Vân đứng đó xem náo nhiệt, đương nhiên, cũng không chỉ một mình hắn, Đan Phượng Miếu đánh vỡ yên tĩnh một vùng này, miếu thờ trong vùng này cũng đều bị náo nhiệt sở kinh động, không ít người đều đang đứng nhìn từ xa.

Cuối cùng đương nhiên là không giải quyết được gì, Triệu Phụ Vân đương nhiên cũng sẽ không đi hỏi.

Về sau, Đan Phượng Miếu cũng tăng cường ước thúc, không tiếp tục phát sinh sự tình gì không tốt.

Bất quá sau đó, hắn cũng nhìn thấy khi khánh điển kết thúc, Miếu Chúc của Đan Phượng Miếu đi vào Hướng Dương Miếu, đi nói xin lỗi hay đi nói rõ nỗi khổ tâm gì, hắn cũng không biết.

Sau đó, Miếu Chúc của Đan Phượng Miếu vừa lúc nhìn thấy hắn ở ngoài miếu, không có hành công, liền cũng tiện đường đi tới, nói mình những ngày này có nhiều quấy rầy.

Triệu Phụ Vân đương nhiên sẽ không đi nói người trước đó quá ồn, cũng không hỏi ngày đó ban đêm xảy ra chuyện gì.

Hết thầy cũng đều khôi phục bình tĩnh, nhưng không bao lâu, Triệu Phụ Vân phát hiện Trương Trúc Thanh của Hướng Dương Miếu phía trên mang theo đệ tử rời đi.

Ba tháng sau mới trở về.

Tiếp qua không lâu, Kim Dương đạo nhân trong Đan Phòng Miếu đột nhiên xông lên Hướng Dương Miếu, cùng Hướng Dương Miếu Chúc Trương Trúc Thanh phát sinh tranh chấp, mơ hồ, Triệu Phụ Vân tựa như nghe tới hần đang nói rằng: “Trương sư muội, người lá gan quá lớn...”

“Người có thể tố giác ta... .” Đây là Trương Trúc Thanh.

Sau đó Kim Dương đạo nhân lại đề xuống thanh âm, Triệu Phụ Vân không thể nghe tới.

Triệu Phụ Vân suy đoán có thể là trong ba tháng này Trương Trúc Thanh xuống núi đem người mạo phạm mình kia giết, mà hiển nhiên gia thế của đối phương không phải bình thường, cho nên lúc đó che chở hần, mà bây giờ đối phương chết rồi, Kim Dương đạo nhân đoán được là Trương Trúc Thanh làm, cho nên mới sẽ có vài câu đối thoại không đầu không đuôi bây giờ.

Chuyện của người khác, Triệu Phụ Vân quản không

được, hấn vẫn là mỗi ngày rút ra Thái Dương Chân Hỏa.

Lại một năm đi qua.

Kim Dương đạo nhân của Đan Phượng Miếu phía trước mang theo mấy vị đệ tử xuống núi, chỉ lưu nhị đệ tử Miên Sơn cùng hai vị tiểu đệ tử mới nhập môn canh giữ ở trong miếu.

Về sau nhị đệ tử Miên Sơn kia đến bái phỏng Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân biết được đối phương là ứng Kinh Khuyết Đạo Cung trong kinh mời, đến Kinh Khuyết Đạo Cung làm đạo sư.

Mà từ chỗ hấn Triệu Phụ Vân cũng mới biết được, nguyên lai hiện tại Kinh Khuyết Đạo Cung cư nhiên đã đổi Cung Chủ, đổi thành Thiên Đô Sơn Phong Lôi chân nhân.

Tin tức này để Triệu Phụ Vân thật bất ngờ, nhưng tỉ mỉ nghĩ, lại cảm thấy rất bình thường, bởi vì trước đó Kinh Khuyết Đạo Cung này bị Thái Sư cầm giữ.

Các tu sĩ được quận phủ tiến cử, nhập Kinh Khuyết Đạo Cung, tuy nói là môn sinh của Thiên Tử, vì nước tuyển sĩ, kì thực đều thân cận cùng La Tiên Quan Thái Sư, bởi vì đạo sư nơi đó đều từ Thái Sư bổ nhiệm.

Mà thế gia các nơi cầm giữ danh ngạch nhập Kinh Khuyết Đạo Cung, dẫn đến người không phải thế gia, căn bản không có cơ hội đi vào, tự nhiên cũng vô pháp hiệu lực cho triều đình, cho dù có, cũng là muốn thông qua quan hệ của thế gia tiến vào trong triều đình.

Hiện tại triều đình làm Đạo Tử Tân Chính, chính là bỏ qua thế gia tiến cử, tự mình làm một con đường nổi thẳng tuyến số.

Triệu Phụ Vân không biết hiện tại Đạo Tử Viện các nơi xây thế nào, bởi vì tình lực của hắn cũng không thả ở phương diện này.

Thế là, hắn thông qua cơ hội hỏi Cung Chủ mới của Kinh Khuyết Đạo Cung, hỏi đối phương có biết tình huống của Thiên Đô Sơn hay không, đối phương nói là: “Ta nghe người ta nói, Thiên Đô Sơn phân liệt, một bộ phận nhập thế, như Phong Lô chân nhân nhập chủ Kinh Khuyết Đạo Cung, còn có một nhóm Thiên Đô Sơn phân tán đến Đạo Tử Viện các nơi, mà có một bộ phận, phong ở trong núi tĩnh tu.”

Triệu Phụ Vân nghe có chút nhú mày, chuyện phân liệt này, chính hắn là Thiên Đô Sơn đệ tử, cũng không biết, nhưng muốn nói không có lửa thì sao có khói, cũng không phải, bởi vì khi hắn ở trong núi liền có manh mối này.

“Thật chẳng lẽ chính là phân liệt rồi?” Triệu Phụ Vân nghĩ thầm.

Bất quá lại cảm thấy sẽ không đúng, chỉ ít Tuân Sư hay Mã Tam Hộ chưa từng có ám chỉ cho mình phương diện này, Tuân Sư chỉ để cho mình không muốn về núi, muốn mình hảo hảo tu hành, sớm một chút khai Tử Phủ.

Mà Mã Tam Hộ trừ bỏ ngay từ đầu để cho mình tiện

đường tra những người trên danh sách kia phải chăng có làm sự tình không tốt, cũng chưa từng nhằm vào ai.

Một việc nữa là Thiên Đô Sơn có một đại địch từ một nơi bí mật gần đó là Đại La Bí Giáo, vì vậy sẽ không phân liệt lúc này.

Trong lòng có lo nghĩ, nhưng cũng không phải hấn hiện tại có khả năng giải khai, duy nhất có thể làm chính là hảo hảo tu hành, sớm ngày mở Tử Phủ.

Chỉ chớp mắt, lại một năm qua đi, Thái Dương Chân Hỏa trong bình lớn đã thu thập nửa bình, bày trong bóng tối, giống như chất lỏng màu vàng, tản ra kim hồng sắc quang huy, giống như mặt trời nhỏ bị giam cầm ở trong bình.

Chương 212 : Khai phủ

Có đôi khi, người sẽ phát hiện, mình cố gắng truy đuổi sóng gió, lại giống như giậm chân tại chỗ, giống như hết thủy đều không có ý nghĩa.

Nhưng đôi khi, mình đứng đó bất động, sẽ phát hiện thế giới đang điên cuồng chuyển động, sinh tử luân chuyển, gió nổi mây phun, hưng suy giao thế.

Có người nói, thân giữa thiên địa, bứt ra tại thế ngoại chỉ là nhất thời, không có người có thể chân chính làm được, cho dù là Hóa Thần, cho dù là tiến bước vào cảnh giới không thể nói không thể biết kia, y nguyên còn trong thế gian này.

Giống như những Thần Linh kia, bọn hắn chỉ là tranh đấu ở một nơi cấp bậc cao hơn mà thôi.

Từ phạm nhân đến Trúc Cơ tu sĩ, đã thoát ly một bộ phận phạm nhân, giống như leo núi, từng bước một thoát ly đại chúng.

Một ngày một ngày đi qua.

Từ sau khi Triệu Phụ Vân lên núi, ngày giỗ của Xích Viêm Thần Quân đã qua bốn lần, hắn chưa hề xuống núi, chỉ là vừa đi vừa về nhìn sơn lâm vân nguyệt trước sau miếu biến hóa.

Thỉnh thoảng sẽ được các hàng xóm đưa tới một vài thứ, tỉ như một chút mứt hoặc rượu trà.

Đan Phượng Miếu phía trước từ sau khi Kim Dương đạo nhân rời đi, chính là nhị đệ tử Miên Sơn của hần ở đó, cũng là Trúc Cơ tu vi, đại khái là trong lúc nhất thời còn không cách nào thích ứng bầu không khí sư trưởng rời đi, cho nên khi không có việc gì đều tới nơi Triệu Phụ Vân trò chuyện.

Có đôi khi hàn huyên tới phương diện tu hành, trong lòng có chút nghi hoặc nói ra sẽ được Triệu Phụ Vân giải thích, điều này khiến hần phi thường kính hỉ, liền đối với Triệu Phụ Vân càng phát ra tôn trọng.

Hần biết, Triệu Phụ Vân là đến ngưỡng tụ Thái Dương Chân Hỏa khai phủ, chỉ cần khai phủ thành công, như vậy chính là một Tử Phủ tu sĩ, giống sư phụ của mình.

Mà lại hần luôn cảm thấy, trên người Triệu Phụ Vân có một cỗ đặc biệt khí chất, tựa như là hỏa diễm cực độ nội liễm, bất cứ lúc nào cũng sẽ bạo phát ra.

Tụ Dương Bình lớn đã đổ đầy Thái Dương Chân Hỏa.

Chuyện phiền phức nhất chính là, mỗi một đoạn thời gian liền muốn đổi một cái bình, không chỉ có bình nhỏ sẽ phá toái bởi vì bị Thái Dương Chân Hỏa nung, bình lớn cũng không thể chứa quá lâu.

Điểm này để Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn, bất quá, linh thạch được đến sau khi sò thi còn có đủ, hần là đủ.

Thái Dương Chân Hỏa trong bình càng ngày càng lắng

động, ở trong một lần đổi bình, màu đỏ chậm rãi lơ lửng ở mặt ngoài kia đều bị bóc ra, cho nên trong bình chỉ còn lại kim sắc.

Triệu Phụ Vân rất rõ ràng, lượng phương diện biến ít, cần hấn không ngừng bổ sung, cho nên quá trình này liền lộ ra có chút dài dằng dặc. Thời gian vội vàng.

Lại là một năm giữa mùa hạ.

Thái Dương Chân Hỏa tràn ra hư không, Triệu Phụ Vân ngồi ở bên ngoài tế đàn, trên tế đàn bày biện một ngọn đèn, Kim Ô thần diệu trên đèn điểm phá lệ phần chấn.

Từ khi tụ tốt Thái Dương Chân Hỏa có thể khai phủ, Triệu Phụ Vân liền một mực tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, Kim Ô thần diệu bên trong cũng biến càng ngày càng ngưng thực, nhìn qua càng ngày càng thần dị, màu đỏ phía trên đèn điểm càng ngày càng ít.

Trực giác của hấn nói cho hấn, hồng điểm trên Xích Viêm Thần Đăng cời tận tất cả đều thành Kim Điểm, nhất định có thể tiến thêm một bước.

Mà Thái Dương Chân Hỏa thì là thức ăn tốt nhất cho Kim Ô thần diệu trên thần đăng.

Bất quá, khai phủ không chỉ cần Chân Hỏa, còn cần kết thành một đạo phù lục.

Dùng Thái Dương Chân Hỏa khai Tử Phủ, đương nhiên phù lục kết thành có tương quan cùng 'Thái Dương', mặc dù khi Trúc Cơ pháp ý trong phù lục kết, đã tính rất

không tệ, nhưng hấn vẫn hi vọng khi khai phủ có thể kết một đạo phù lục tốt.

Hấn đã là đang tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, lại là đang cảm thụ pháp vận trong Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa bá đạo là thế nhân đều biết, dưới Thái Dương Chân Hỏa, đó không chỉ đơn giản là đốt cháy, dưới loại bá bạo kia, vạn vật đều sẽ trở thành tro tàn, thậm chí ngay cả tro tàn đều không có.

Mơ hồ, hấn phảng phát bắt đến một điểm cảm giác.

Ngồi đó không nhúc nhích, có đôi khi linh giác cảm ngộ đến pháp vận, giống như lưu tinh xẹt qua trong bầu trời, nhìn thấy, nhưng lại lóe lên một cái rồi biến mất, cho nên hấn cần nắm lấy cảm giác từ nơi sâu xa kia, đuổi theo.

Nhưng lần này, hấn thất bại.

Về sau mỗi ngày đều ở giữa trưa khi tế luyện Xích Viêm Thần Đăng đi cảm ngộ, lại đều không có loại cảm giác này, bất quá, cũng không phải không thu hoạch được gì, hấn cũng từ trong đó cảm ngộ đến pháp ý khác, loại cảm giác này rất kỳ diệu, phảng phát trong tầm tay, ở trước mắt, nhưng vẫn không có rơi trên giấy.

Tựa như người nhặt được một vật, giấu ở trong ngực, trong túi quần áo, nhưng lại sợ có một ngày sẽ mất đi, chỉ có chờ đến đi công chứng, hoặc khi một người có thể bảo vệ mọi thứ mở miệng nói, vật kia là của người, như thế vật kia mới là của mình.

Hắn biết, chứng minh kia chính là phù lục, nếu ở trong thân kết phù lục, những thứ thu hoạch được từ giữa thiên địa kia, liền sẽ vĩnh viễn tồn tại ở trong thân mình, cùng pháp niệm của mình quán kết cùng một chỗ, cho đến khi mình chết đi, mới có thể băng tán.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Lại một lần ngày giỗ của Xích Viêm Thần Quân.

Một năm này, đã là năm thứ tám Triệu Phụ Vân ở trên núi này, hắn quyết định, nếu mình vẫn chưa thể thu hoạch được cảm giác của ba năm trước đây, liền không đợi, sang năm bắt đầu khai Tử Phủ.

Lúc này, hắn cảm giác thân thể của mình đã bị ngọn lửa luyện đốt liền thành một khối, tạng phủ thông thấu, đã đến nước chảy thành sông.

Hắn ngồi đó, đại khái là bởi vì lần này tâm tình buông lỏng, đã làm quyết định, cho nên ngược lại không giống hai lần trước như thế đi tận lực truy đuổi.

Thế là, lần này, loại cảm giác kia đến.

Hắn ở trong xán lạn kim diễm, phảng phất nhìn thấy một mảnh màu đen, không, đây không phải là màu đen, đây là phế khư.

Trong lòng của hắn sinh ra một loại cảm giác khó mà nói hết, sau khi chân hỏa đốt cháy, vạn vật quy khư.

Đây là ý nghĩ trong lòng hắn, nhưng trong lòng có ý nghĩ

vô dụng, còn phải có thiên địa pháp tắc hạ xuống mới được.

Giống như người làm quan, trong lòng có ý nghĩ quản lý một phương, nhưng còn cần lấy được chính sách phê chuẩn chứng thực của phía trên mới được.

Hắn hai năm này một mực cố gắng trên ‘Khư’ tự, nhưng lại không có thu hoạch được một điểm chân ý trong thiên địa kia, cho nên không có chút nào tiến thêm.

Giờ khắc này, khi hắn bắt được loại pháp ý kia, cả người đều run rẩy, đồng thời có một cỗ khủng bố to lớn lan tràn ở trong lòng, hắn cảm giác mình muốn quy ‘Khư’, toàn bộ thân thể đều như đang băng tán, hóa thành tro tàn, tâm của hắn đang nói cho hắn, không làm gì nữa, đây chính là kết cục tất nhiên.

Hắn chỉ có thể lập tức lấy ‘Thái Nhạc Trấn Thần Pháp’ trấn trụ tâm linh của mình, trấn trụ đạo ‘Quy Khư’ pháp ý đột nhiên rơi vào thân kia, đồng thời cũng minh bạch tiếp tục như vậy không được, mà biện pháp duy nhất chính là đem hết thầy đều quán kết trong một đạo phù lục.

Thế là hắn rơi vào đường cùng, dứt khoát mà quyết tuyệt bắt đầu khai phủ.

Vẫy tay, đem Tụ Dương Bình chứa Thái Dương Chân Hỏa kia hút tới, nhổ đi nắp bình, Thái Dương Chân Hỏa bên trong bị hắn nhiếp ra, bị pháp niệm của hắn bao vây, pháp niệm của hắn giống như vô hình xúc tu, đang ăn uống lấy dinh dưỡng trong bình.

Thái Dương Chân Hỏa xông vào trong thân thể, nhiệt độ cực lớn, chân hỏa pháp ý xông quyền xuống, Triệu Phụ Vân không chỉ muốn thủ tự thân.

Bất quá qua nhiều năm như vậy, hấn tu hành ở đây, nhục thân đã thích ứng, không đến mức bị Thái Dương Chân Hỏa đốt cháy.

Mà lại, một bình Thái Dương Chân Hỏa này, cũng chỉ là kết phù lục dẫn tử.

Khai Tử Phủ, khai chính là ngũ tạng, không chỉ có luyện hóa ngũ tạng tinh nguyên, vẫn là để ngũ tạng liên thành một khối, mà trong ngũ tạng lại có một huyết Thiên Trung, lại có thuyết pháp nói là khí hội Thiên Trung.

Đan điền khí hải là hạ khí hải, mà Thiên Trung là thượng khí hải.

Thiên Trung ở giữa ngũ tạng, ở thời khắc này Thái Dương Chân Hỏa bị dẫn dắt đến xông vào trong đó, đồng thời cùng ‘Quy Khư’ pháp ý hấn trấn áp nhanh chóng quán quýt lấy nhau, hấn muốn đem khủng bố to lớn lại không bị ước thúc này trói lại.

Kết phù lục bắt đầu.

Khí cùng niệm trong người hấn, hình thành vô hình dây thừng tuyến, nhanh chóng quán quanh, cũng lần lượt thắt nút, đây là kiến thức cơ bản rèn luyện pháp niệm, mà lúc này bị hấn trói lại là đạo pháp ý ‘Khư’ tự kia.

Cái khác hẳn cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ muốn không để đạo này pháp ý trong thân thể của mình mất không chế làm có thể.

Từng ngày tái diễn, thiên hạ mặt trời lên hàng, hàng lại thăng.

Hắn không nghĩ nhiều về những điều khác, cuối cùng đạo pháp ý 'Khư' tự kia tựa hồ bởi vì bị quán quanh quá chặt, cũng chậm chậm bình tĩnh lại, lại như Triệu Phụ Vân đối với nó cũng dễ chịu, khi hắn buông lỏng, cũng không có loại cảm giác khủng bố kia, thế là, hắn phát hiện mình đã hoàn thành khai phủ.

Thiên Trung đã kết một đạo phù lục mới.

Hình thái của đạo phù lục này giống như một mặt trời, giống như một màu đỏ tuyến đoàn.

Nhưng Triệu Phụ Vân lại có thể minh xác cảm nhận được pháp ý trong đó.

Đồng thời, pháp lực rõ ràng tăng lên rất nhiều, nguyên bản trong thân thể chỉ có một pháp lực nguồn suối, mà bây giờ thì có hai.

Hai pháp lực nguồn suối lại là liên hệ, loại cảm giác này phi thường kỳ diệu.

Hắn ngẩng đầu, từ trong tế đàn này có thể nhìn thấy bầu trời, bầu trời tinh quang xán lạn.

Há miệng hút vào, Xích Viêm Thần Đăng bày ở cách đó

không xa liền hóa thành một đầu hỏa tuyến, bị hấp hút vào miệng, lần này lại trực tiếp rơi vào Thiên Trung, đèn diễm cùng hỏa cầu phù lục kia hợp làm một thể.

Chương 213 : Ngày khác đạo tả tượng phùng lại nổi tiếp đạo duyên

Triệu Phụ Vân cũng không đứng dậy, mà là một lần nữa nhắm mắt lại, hấn đang cảm thụ đạo ‘Hỏa cầu tuyến đoàn’ phù lục dưới vô ý thức mình tự nhiên hình thành kia.

Vòng tròn hình thái ký hiệu này, cũng là một trong những phù văn đại biểu Xích Viêm Thần Quân.

Mà Thần danh (lục) trong đó, tự nhiên là chính hấn, phù kết trong chính thân hấn, thì lấy pháp niệm của mình viết.

Cho nên tu hành đến phía sau sẽ có một bước Hóa Thần kia.

Phù lục kết trong thân mình, là không thể viết danh tự Thần Linh khác, nếu viết, vậy cũng chỉ có thể trở thành đạo tiêu, sẽ là lư xá.

Dù sao Thần Linh trong thiên hạ rất nhiều, mà Thần danh càng nhiều, có chút Thần Linh còn có hóa thân, có đôi khi người cảm thấy là một chính phái Thần Linh, kỳ thật ở trong lịch sử hấn có thể là Tà Thần Ác Thần, chỉ là sự tích của hấn đều bao phủ trong dòng sông lịch sử, hoặc bị chính bọn hấn xóa đi.

Cho nên phù lục kết trong thân tuyệt đối không thể có danh tự của Thần Linh, đương nhiên cũng sẽ có tình huống kết Thần Linh danh tự, loại kia thường thường sẽ là Thánh Tử Thánh Nữ của giáo phái nào đó.

Triệu Phụ Vân hiện tại chính thể hội pháp ý trong phù lục của mình.

Đầu tiên pháp ý dày đặc nhất là 【 Xích Viêm Kim Diễm 】 【 bất diệt 】 【 chư tà bất xâm 】 【 Trấn Thần Pháp Ấn 】 【 Phần Khư 】 .

Hắn đem đạo phù lục này gọi là 【 Xích Viêm Kim Phù 】 , không nghĩ quá nhiều danh tự phức tạp, hắn thấy, một vòng mặt trời giữa trời, quang thấu vạn giới, trấn áp hư không, chư tà bất xâm, vĩnh hằng bất diệt, chính là mặt trời.

Hắn lại trải nghiệm một lần pháp tính trong 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù 】 ở hạ khí hải kia.

【 Hỏa 】 【 đốt cháy 】 【 phá tà 】 【 vô cầu 】 【 quang 】 , đây là nguyên bản có, về sau phù lục của hắn từng có một lần cải biến, thế là lại nhiều 【 Hư Vô 】 【 Kiếp Tri 】 【 Hỏa Kiếp 】 .

Hắn đem năng lực cảm giác nguy hiểm kia, phân loại làm kiếp tri, đồng thời hắn lại phản phát có thể cảm giác Hỏa Kiếp, khu động Hỏa Kiếp, mặc dù loại năng lực này hắn chưa từng dùng qua, thậm chí chỉ là cảm giác như có như không, mà lại, hắn chính mình cũng không biết hai từ 【 Hỏa Kiếp 】 này có phải là quá cuồng vọng, nhưng thực sự không biết miêu tả như thế nào, đành

phải dùng hai từ này.

Khi hấn đi ra ngoài miếu thờ, đã là chuyện của một tháng sau, một tháng này hấn một mực đang củng cố cảnh giới.

Đi tới trước miếu, nhìn bầu trời đêm, nhìn sơn lâm màu đỏ dưới trời sao, hấn hít sâu một hơi, trước mắt có gió chợt nổi lên, vận khí hội tụ lại trong miệng, phế phủ của hấn đúng là nhanh chóng tiêu hóa lấy khí tức rả rích không ngừng hút vào, chỉ vẻn vẹn một việc này, liền là Trúc Cơ cảnh trước kia căn bản không cách nào làm được.

Cuối cùng hấn lại chậm rãi phun ra, lại thổi đến lá cây ở rừng cây trước mặt nhẹ vang lên.

Triệu Phụ Vân đứng đó, cũng không có che dấu khí tức trên thân, trên đầu một mảnh quang mang, tách ra hắc ám.

Có lẽ động tĩnh của hấn kinh động các hàng xóm, Miên Sơn phía trước chạy đến nhìn, hai đệ tử đi theo bên người, Miên Sơn thấy là Triệu Phụ Vân, không khỏi tiến lên phía trước, nói: “Đạo trưởng rốt cục xuất quan, chúc mừng đạo trưởng khai phủ thành công.”

Đồng thời, hấn gọi hai người đệ tử đi lên làm lễ, Triệu Phụ Vân tâm tình cũng không tồi, liền thuận tay đưa tặng mỗi người hai tấm linh thạch phù lục, một tấm Xích Viêm Thần Phù, một tấm Thái Nhạc Trấn Thần Phù.

Đối phương lại mời Triệu Phụ Vân vào miếu của hấn

ngồi một chút, đã khai phủ Triệu Phụ Vân không còn áp lực, liền đi, ở nơi đó, hần biết, sư phụ Kim Dương đạo trưởng của đối phương vẫn đang nhậm chức đạo sư trong Kinh Khuyết Đạo Cung.

Nghe nói, Cung Chủ hiện tại của Kinh Khuyết Đạo Cung chiêu không ít người vào cung thành đạo sư, có tán tu, cũng có một chút tiểu môn phái chưởng môn.

Nhưng đây cũng chính là điểm hần bị rất nhiều người lên án, dù sao một chút tán tu thân phận lai lịch có chút không tốt, cho nên bị công kích, mà tầm mười năm này, Đạo Tử Viện các nơi cũng không ít người đều nhập Kinh Khuyết Đạo Cung.

Triệu Phụ Vân đột nhiên hỏi: “Người có biết Phong Lôi chân nhân hiện tại niên kỷ bao nhiêu?”

“Nghe nói sắp năm trăm tuổi.” Miên Sơn nói.

Triệu Phụ Vân biết, Kim Đan thọ năm trăm năm, nhưng có thể chân chính sống đến năm trăm năm cũng không dễ dàng, bởi vì ở trong quá trình này không có khả năng không tranh đấu với người khác, khó tránh khỏi nhọc thân thần hồn sẽ có chút tổn thương, điều này đều sẽ ảnh hưởng thọ nguyên.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ: “Phong Lôi chân nhân cũng gần năm trăm tuổi, như vậy một vị lão tổ khác còn ở trong núi đây?”

Hần biết, toàn bộ Thiên Đô Sơn đi ra không ít Kim Đan, nhưng chân chính lưu lại trong Thiên Đô Sơn cũng chỉ

có ba vị, một vị là Phong Lôi chân nhân này, một vị Ngô niệm chân nhân đã chết, còn có một vị thì là Phùng chân nhân.

Vị chân nhân này tên đầy đủ gọi Phùng Hoảng Sư, càng nhiều tin tức hơn Triệu Phụ Vân cũng không biết, nhưng hẳn đảm nhiệm Thiên Đô Sơn Phó Sơn Chủ, cũng lại được gọi là Phó Chưởng Môn, chủ trì mọi việc trong núi, bởi vì Sơn Chủ chính là tu sĩ Anh Biến trong truyền thuyết, xưa nay không quản sự.

Đương nhiên, sự vụ ngày thường trong núi thì là Vô Lượng Viện Ngô Duy Sơn cùng Phí Vu đang quản.

“Xem ra, Phong Lôi chân nhân tại Kinh Khuyết Đạo Cung hẳn là rất có áp lực.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đó là tự nhiên, trong kinh đô hội tụ tất cả thế gia chi tân kiệt, là nơi phong vân hội tụ, lại thêm những năm này Hoàng Đế bệnh nặng, nếu không phải Phong Lôi chân nhân tự mình luyện đan vì hắn tặc mệnh, chỉ sợ hắn đã không cách nào lại để ý triều chính, nhưng tất cả mọi người biết, hắn không còn sống lâu nữa, cho nên hiện trong kinh tựa như là một phong bạo nhãn, có một loại quỷ dị bình tĩnh, mà bên ngoài kinh thành ngược lại sóng gió khắp nơi bắt đầu khởi.”

Về phần dạng tranh đấu gì, Miên Sơn cũng không rõ ràng lắm, chính hắn cũng là thường ở trong núi, đối với tin tức ngoại giới, cũng là nghe được từ người khác, hoặc là hiểu rõ thông qua phong thư sư phụ mình gửi đến.

Triệu Phụ Vân lại hỏi Thiên Đô Sơn phải chăng có chuyện phát sinh, Miên Sơn lại có chút cảm thán nói: “Thiên Đô Sơn không hổ là đương thời đại phái, những năm này vậy mà trước sau có hai người ký kết Kim Đan, một người trong đó tên là Mã Tam Hộ, một người tên là Tuân Lan Nhân.”

Hắn nói, Mã Tam Hộ kia cũng là nổi tiếng bên ngoài, mà Tuân Lan Nhân kia lại cũng không làm sao nổi danh, thế nhưng lại kết Kim Đan, từ đây thọ năm trăm, có thể nhìn một nước hưng suy, có thể trấn áp tông môn khí vận.

Hắn cảm thán nói: “Khi tất cả mọi người đang cảm thán Kim Đan thế hệ trước của Thiên Đô Sơn vẫn lạc, mà không xuất hiện Kim Đan mới, bị người săn giết Kim Đan cũng vô lực tru sát cừu địch, ngăn ngừa hơn mười năm, lại có hai người phá cảnh Kim Đan, thật là khiến người ta chấn kinh.”

“Trước đó truyền ngôn Thiên Đô Sơn phong sơn, có phải là bởi vì hai người Mã Tam Hộ cùng Tuân Sư muốn đột phá hay không?” Triệu Phụ Vân trầm nghĩ, hắn cảm thấy rất có thể.

Thiên Đô Sơn một bên để Phong Lôi chân nhân đi kinh thành, một bên lại phong sơn, sau đó hai người Mã Tam Hộ cùng Tuân Sư đột phá Kim Đan, cục diện lập tức liền tốt hơn.

Khi Triệu Phụ Vân rời đi, trời đã muốn sáng.

Hắn cũng không có lập tức xuống núi, bởi vì bây giờ cách thời gian mình thuê lại còn có hơn một năm.

Cùng ngày buổi trưa, ở Hương Dương Miếu phía trên, có một nữ tu bưng đến một cái khay.

Trên khay bày chính là một chồng sách.

Chỉ nghe nữ tu sĩ kia nói: “Gia sư mệnh đệ tử đến chúc mừng đạo trưởng khai phủ thành công, gia sư nói mặc dù đạo trưởng là ngoại phái tu sĩ, nhưng lại lấy Chân Hỏa trúc cơ, Xích Viêm Giáo tùy thời hoan nghênh đạo trưởng gia nhập, bốn bản sách phía trên này là giáo điển của nhất mạch Quỳ Hoa Xích Viêm Giáo chúng ta, hi vọng giáo điển này có thể cho đạo trưởng một chút trợ giúp, chúc đạo trưởng phúc vận hưng thịnh, pháp niệm như biển.”

Triệu Phụ Vân cũng không cự tuyệt, sau khi nhận lấy, cũng đưa nữ tu trẻ tuổi này hai tấm linh thạch phù lục, một tấm Xích Viêm Thần Phù, một tấm Thái Nhạc Trấn Thần Phù.

Triệu Phụ Vân nhận ra nàng, bởi vì nàng là đệ tử của Trương Trúc Thanh ở Hương Dương Miếu phía trên.

Sau khi nàng trở về, đem hai tấm phù giao cho sư phụ mình xem, Trương Trúc Thanh cầm hai tấm linh phù tường tận xem xét, sau đó nói: “Đây là hai tấm phù lục cực thượng thừa, có hai tấm phù này nơi tay, có thể bảo toàn tính mệnh trong tay Tử Phủ.”

Triệu Phụ Vân ngồi trong miếu, trong tay cầm vòng tay tường tận xem xét, từ sau khi hắn tu thành Thái Nhạc Trấn Thần Ấn Pháp, vòng tay này tác dụng liền không

phải rõ ràng như vậy.

Bất quá chất liệu của vòng tay này còn thật là tốt, bởi vì là 'Nguyên Từ', cho nên hẳn thấy, có tác dụng khắc chế không nhỏ, bất trối phi kiếm phải rất tốt, cũng phải lại tế luyện một phen mới tốt.

Một điều khác, hẳn chính là muốn đem tế luyện thành loại pháp khí có thể tập bất trối va chạm làm một thể.

Không nói luyện thành như Kim Đồng Trác của Thái Thượng Lão Quân, nhưng cũng có thể luyện thành như Càn Khôn Quyền của Na Tra, lại không tốt, cũng phải đền bù thủ đoạn vật lý đả kích của mình.

Ít nhất phải làm được, kích núi núi lở, kích sắt sắt đoạn, kích vào đầu người không chỉ gây sưng to.

Phương pháp tế luyện một món pháp bảo, đối với một môn phái đến nói đều là bí mật, đối với một gia tộc đến nói, càng là chỉ có thể truyền thụ cho đích hệ huyết mạch.

Hẳn một bên tiếp tục tế luyện lấy Xích Viêm Thần Đăng, một bên suy tư Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn.

Một lần nữa cấu tứ phù lục, đem pháp tính trong lòng mình muốn đều liệt ra, sau đó cấu tứ phù lục.

Cũng không chỉ có cấu tứ phù lục trên Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn, hẳn còn suy tư Thái Nhạc Trấn Thần Ấn.

Bất quá, Thái Nhạc Trấn Thần Ấn lại muốn đơn giản

hiều, bởi vì tiểu ấn treo trên người hắn đã là một hình thức ban đầu, mấu chốt nhất chính là cần một kiện bảo tài cực thích hợp Thái Nhạc Trấn Thần Ấn.

Cầu tứ xong hắn cũng không có lập tức rời đi, bởi vì Xích Viêm Thần Đăng của hắn tế luyện ở đây, thần tính của Kim Ô thần hiệu trong đèn diễm, có thể không ngừng trưởng thành, mặc dù loại trưởng thành này rất chậm, nhưng hắn y nguyên có thể cảm nhận được, cho nên hắn tận khả năng muộn một chút rời đi.

Mãi cho đến thời gian mười năm thuê miếu, hắn mới rời khỏi.

Lúc rời khỏi hướng hai người Trương Trúc Thanh cùng Miên Sơn cáo biệt.

Triệu Phụ Vân viết hai phong thư, sau đó gấp hai con hạc giấy ngậm lấy hai phong thư bay vào Đan Phượng Miếu cùng Hưởng Dương Miếu.

Sau khi hạc giấy vào trong miếu bọn hắn, đem thư đặt lên bàn, hạc giấy đúng là quay người bay lên, chôn vùi trong quang hoa.

Người thấy cảnh này, trong lòng âm thầm chấn kinh.

Miên Sơn mở ra thư, trong thư viết: “Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân, tu hành ở nơi này, có nhiều quấy rầy, nhận được chiếu cố, ngày khác như đạo tả tương phùng, lại nói tiếp đạo duyên.”

Miên Sơn vô cùng kinh ngạc, hắn không nghĩ tới tu sĩ

thuê lại miếu phía sau mình, thế mà là đại danh đỉnh
đỉnh Thiên Đô Sơn đệ tử, trong lòng không khỏi cảm
thán: “Khó trách không lớn hơn mình bao nhiêu, cũng đã
khai phủ thành công, Thiên Đô Sơn thật là danh bất hư
truyền.”

Thế là lúc này nâng bút viết thư cho sư phụ ở kinh thành
của mình.

Mà Trương Trúc Thanh xem thư có chút ngẩn người,
không khỏi nghĩ: “Thế mà là Thiên Đô Sơn đệ tử, khó
trách.”

convter:道左相逢 (đạo tả tương phùng) là một thành ngữ
Trung Quốc. Thành ngữ này thường được sử dụng để
mô tả việc hai người hoặc hai sự vật gặp nhau tình cờ
trên đường đi.

Chương 214 : Về núi

Triệu Phụ Vân một đường xuống Tề Vân Sơn, nhiệt độ không khí từ nóng bỏng nhanh chóng biến thành ấm áp, lại trở thành thanh lương, lại sau khi đến chân núi, nhìn thấy chính là khắp núi đóa hoa, Tề Vân Sơn phong cảnh, phía trên nóng bỏng, phía dưới thì bốn mùa như mùa xuân.

Dưới núi có từng mảnh linh điền được khai khẩn ra, trong linh điền có chút trồng dược, có chút chủng linh mễ, trừ bỏ linh điền còn có linh địa đặc biệt trồng đặc thù linh thực.

Triệu Phụ Vân biết, vô luận là chủng linh mễ hay trồng linh dược, đều là việc cần kỹ thuật, nếu không có mấy đời gia truyền, không có trải qua chuyên môn học tập kỹ thuật trồng trọt, rất khó chủng tốt, có chút linh dược phải đi qua mấy đời người tiếp sức trồng trọt, trong thời gian này không thể ra sai sót gì, xảy ra sai sót, liền sẽ công cốc.

Nhất là những linh dược trân quý kia, không chỉ muốn chuyên gia chăm sóc, muốn phòng ngừa khí hậu hoàn cảnh biến hóa, lại muốn phòng ngừa rắn chuột sâu kiến, còn muốn phòng ngừa bị người đánh cắp.

Cho nên nhìn chủng linh mễ trồng linh dược không cần chém chém giết giết, nhưng quá trình trồng trọt cũng là một công việc tinh tế và kéo dài.

Cho nên rất nhiều người rõ ràng không nguyện ý làm an

Ổn sự tình, tình nguyện đi chém chém giết giết, tình nguyện đi làm cung phụng cho gia tộc khác.

Trong quần đạo, có một câu nói, tu sĩ tốt thà chết không làm linh thực phụ.

Triệu Phụ Vân chỉ là đứng ở chỗ cao thưởng thức một chút một mảnh linh điền mỹ cảnh này, linh điền bắt đầu từ trên dốc thoải kia, một mực kéo dài đến bờ sông, bên kia bờ sông y nguyên có, hẳn biết, xung quanh một tòa Tề Vân Sơn này, tất cả đều là linh điền.

Đến tốt cùng là sản nghiệp của ai hẳn cũng không rõ ràng, lúc này hẳn chỉ muốn làm một chuyện, đó chính là về Thiên Đô Sơn.

Từ lần trước rời núi, bất tri bất giác, đúng là đã qua mười bảy mười tám năm, đảo mắt cũng nhanh hai mươi năm.

Hắn há mồm phun ra một đoàn màu đỏ yên vân, một cước đạp ở phía trên, màu đỏ yên vân theo gió phiêu khởi, màu đỏ yên vân trôi hướng không trung, cấp tốc đi xa.

Tề Vân Sơn cách Thiên Đô Sơn tương đối xa, trên đường phải đi qua một chút địa phương hẳn đã đi qua, cũng có một chút chưa từng đi, nhưng hẳn đều không có nghĩ qua muốn trở lại chốn cũ.

Giá vân, không phân ngày đêm đi về phía nam, từ trên bầu trời nhìn đại địa, tựa như một khối thảm lộng lẫy.

Có người nói giang sơn như thử đa kiêu, giang sơn đương nhiên không chỉ là sơn hà, còn có người sinh hoạt trong đó.

Triệu Phụ Vân đi ngang qua rất nhiều núi, trong những núi này đều có môn phái, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc truyền thừa xa xưa, hoặc mới lập, đương nhiên cũng có thế gia theo thành mà lập, từ trên bầu trời nhìn, Triệu Phụ Vân phát hiện, kỳ thật toàn bộ đại địa là bị chia cắt.

Không chỉ có bị những cảnh tượng tự nhiên trong sơn hà chia cắt, còn bị người cư trong sơn hà chia cắt thành từng khối, thế gia, tông môn, triều đình đan vào một chỗ, thành trì, thanh sơn, hà lưu, đương nhiên trong đó còn sẽ có một chút đốm đen, kia là một chút địa phương cầm kỵ, là hắc ám thương tích do đã từng đại chiến lưu ở một mảnh đại địa này.

Triệu Phụ Vân liền biết, ở phụ cận Lạc Đô có một tòa U Ngục.

Hắn không có tu hành, mà nhìn đại địa này, đương nhiên, ngẫu nhiên cũng sẽ gặp phải tu sĩ khác giá vân mà đi, lẫn nhau cũng không nhận ra, nhưng gặp phải cũng sẽ gật đầu thăm hỏi, hoặc chỉ nhìn nhau lướt qua.

Đương nhiên, cũng sẽ gặp phải tu sĩ ngay đang tu tập pháp thuật, lung tung va chạm đến hắn, hắn chỉ cần khởi niệm, liền có thể tùy tiện tránh đi.

Giá vân tốc độ cũng không nhanh, hắn dùng thời gian nửa tháng, mới trở lại Quảng Nguyên Phủ ở phụ cận Thiên Đô Sơn, hắn vẫn không có tiến Quảng Nguyên

Phủ, lại đến Đô Hạ Thành, hấn vẫn không có hạ xuống, mà ở trên một núi hoang, bày xuống pháp đàn, kêu gọi Tuân Lan Nhân.

Pháp đàn cũng không khó bày ra, theo Triệu Phụ Vân, loại phương thức này cũng có thể dùng để công kích.

Ở trước mặt hấn, một tòa đất vàng lũy thành tể đàn nhỏ, chung quanh bày đầy phù kỳ nhỏ, cắt giấy thành người, thượng thư Tuân Lan Nhân tục danh.

Sau đó liền bắt đầu trầm niệm, lấy tâm linh thần niệm kêu gọi.

Cùng lần trước giống nhau, hấn chỉ cảm thấy sâu trong tâm linh trống rỗng, mà ở trong trống rỗng kia, đột nhiên xuất hiện một vũng nước đọng, nước đọng khuếch tán thành một vũng thanh tuyền, thanh tuyền vốn màu đen, cái gì cũng thấy không rõ lắm, nhưng lại rất nhanh xuất hiện bóng ngược.

Bóng ngược nhanh chóng rõ ràng, giống như có người tới trùng điệp lại với nhau.

“Tuân Sư!” Triệu Phụ Vân hô một tiếng.

Khuôn mặt cùng trang phục của Tuân Lan Nhân trong cái bóng trong nước cùng quá khứ cũng không có bao nhiêu biến hóa, nhưng thần sắc lại càng thêm lạnh lùng, một đôi tròng mắt kia giống thu thủy, lại giống vực sâu.

“Khai phủ rồi?” Tuân Lan Nhân trực tiếp mở miệng hỏi.

“Vâng, đệ tử may mắn.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

“VẬY trở về đi, đến chỗ của ta.” Tuân Lan Nhân nói.

“Đệ tử tuân mệnh.” Triệu Phụ Vân nói.

Triệu Phụ Vân trực tiếp nhún người bay lên, lên thiên không, dưới chân có mây mù hiện ra, đây là nguyên khí bị pháp niệm hút tới thành mây.

Một đường phiêu đến Hạ Viện Thiên Đô Sơn, quả nhiên, nhìn thấy mê vụ trong núi đem trọn phiến núi đều bao phủ.

Triệu Phụ Vân hạ xuống đất, sau đó lên núi.

Khi đi ngang qua Hạ Viện, hắn phát hiện trong Hạ Viện cũng không có người tu hành, giống như là hoang phế.

Từ Hạ Viện trải qua, đi đến thiết liên mộc bản cầu, cầu kia không có xác thực danh tự, nhưng tất cả mọi người đem cầu kia xưng là Thông Tiên Kiều.

Mà hẻm núi thì là Nhân Cốc Hạp, chính là người cùng cốc hợp lại một thể chữ tục, bị một tòa hạp cốc tách ra, cho nên được xưng là Nhân Cốc Kiều, điều này cũng nói rõ mọi người hi vọng mình tiến vào Thượng Viện, từ đây có thể cùng phàm trần tục thể tách ra.

Triệu Phụ Vân đi qua Thông Tiên Kiều, sau đó chính là Vô Lượng Viện.

Nhanh hai mươi năm không trở về, hết thảy đều vẫn là

như cũ, chỉ là nhìn qua quạnh quẽ rất nhiều.

Hắn không có đi Vô Lượng Viện báo danh, cũng không biết hiện tại Vô Lượng Viện Chủ phải chăng ở nơi đó, mà là trực tiếp nhún người bay lên, hướng về chỗ sâu của Thiên Đô Sơn.

Từ sau khi ở Thiên Đô Sơn bản sơn nhận qua truyền pháp, hắn biết, đây hết thảy đều là bên ngoài, chỉ có một ngọn núi kia mới thật sự là hạch tâm.

Một tòa núi mông lung như vẽ ở chỗ sâu nhất kia hiện ra trong mắt hắn.

Cho dù là lấy nhãn lực của hắn hôm nay, hai mắt nổi lên ánh lửa, y nguyên không cách nào thấy rõ bản chất của một ngọn núi này.

Khi hắn đang cố gắng muốn nhìn thấu, lại đột nhiên cảm nhận được một cỗ nồng đậm nguy hiểm, giống như trong núi có hung thú bị quấy nhiễu, hắn cảm giác có ánh mắt rơi vào trên người mình, 【 Kiếp Tri 】 của hắn cảm giác được, một đôi tròng mắt màu vàng óng đậm mạc nhìn chăm chú lên chính mình.

Đây không phải con mắt của người, mà là con mắt của thú.

Khi hắn bị nhìn chăm chú lên, chỉ cảm thấy toàn thân băng lãnh, thân thể đều cứng nhắc, nhưng đối phương rất nhanh liền lại nhắm mắt, đại khái là nhìn ra Triệu Phụ Vân là đệ tử của Thiên Đô Sơn.

Đúng lúc này, mê vụ trong núi này mở rộng một khe hở, Triệu Phụ Vân nhạy cảm phát giác được, lập tức chui vào trong đó.

So với lúc trước, hẳn rõ ràng cảm giác được một ngọn núi này giống như là bị hung thú quấy nhiễu qua, cảnh giác rất nhiều.

Khi hẳn thuận khe hở của mê vụ rơi xuống, cảnh tượng trong mắt nhanh chóng tan ra, xuất hiện cảnh tượng chân thực.

Một tòa tiểu viện, u tĩnh diêm tĩnh.

Lan Nhân Tiểu Trúc.

Cửa là mở, một con bạch hạc đứng trên nóc nhà, hướng về hẳn phát ra một tiếng kêu khẽ, tựa hồ muốn nói đã lâu không gặp.

Triệu Phụ Vân đúng là từ trong thanh âm của nó nghe ra mấy phần tình cảm nhân loại mới có.

Hắn đẩy ra cửa sân đi vào trong viện, sau đó nhìn thấy một thân áo bào đen Tuân Lan Nhân đứng trên nấc thang kia.

Đỉnh đầu nàng y nguyên mang theo màu đỏ pháp quan, tóc cuộn lại, một cây hạc trâm chặn ngang trên đó.

Nàng y hệt như năm đó, đứng ở nơi đó, giống như một con hạc, mang theo vài phần xa cách, lãnh đạm, bất quá Triệu Phụ Vân biết, nàng có thể đứng ở nơi đó chờ

mình, đã nói lên thái độ của nàng.

“Chúc mừng Tuân Sư ký kết Kim Đan, trường sinh có hi vọng.” Triệu Phụ Vân hành lễ nói.

“Tu hành Kết Đan, vốn là sự tình bình thường, không cần chúc mừng, người cũng phải nỗ lực.” Tuân Lan Nhân nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân không khỏi cảm thán, sự tình người khác xem ra muôn vàn khó khăn, ở nàng nơi này chính là kết quả tu hành bình thường.

“Đệ tử không dám lười biếng.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

“Người có thể lúc này khai phủ trở về, cũng không tệ, ta dẫn người đi gặp Phùng sư huynh, từ hôm nay trở đi, chính thức nhập Thiên Đô Sơn chi môn.” Tuân Lan Nhân nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân sửng sốt, không khỏi hỏi:
“Chẳng lẽ, đệ tử trước đó một mực không phải đệ tử của Thiên Đô Sơn sao?”

“Phải, cũng không phải.” Tuân Lan Nhân nói chuyện từ trước đến nay ngắn gọn, tựa hồ dưới cái nhìn của nàng, chính nàng nói đã đủ rõ ràng, nhưng người khác nghe lại có chút như lọt vào trong sương mù, nghe không rõ, hỏi nhiều nàng, Triệu Phụ Vân cảm thấy nàng sẽ cảm thấy người này không thông minh, nếu là người không thông minh, giải thích thì có ý nghĩa gì.

Đây là cảm giác của Triệu Phụ Vân, cho nên hắn không

hỏi nhiều, chỉ có thể tự mình suy nghĩ trong lòng.

“Người học pháp, đầu tiên là ngoại môn pháp, sau đó nhập Thượng Viện, được nội môn pháp, lại vào trong núi ngộ được chân pháp, đây chỉ là người tu hành ngộ tính đầy đủ, nhưng điều này cũng không có nghĩa là người có thể biết bí mật của Thiên Đô Sơn, chỉ có người chân chính biết bí mật trong núi, mới có thể xưng được là một người của Thiên Đô Sơn.”

Tuân Lan Nhân nói xong liền dẫn Triệu Phụ Vân ra viện tử, Triệu Phụ Vân đi theo phía sau nàng, đường vẫn một đầu đường nhỏ kia, nhưng lại không cách nào nhìn đến mức quá xa, theo Tuân Lan Nhân đi qua, mê vụ mờ rộng, mà Tuân Lan Nhân cũng không đi thẳng tắp, có đôi khi rõ ràng có đường, lại ngoặt lên một chút địa phương không đường.

Mà ở địa phương không đường đi vài bước, lại sẽ tự nhiên xuất hiện con đường mới.

Khi đi ước chừng một nén hương, Triệu Phụ Vân nhìn thấy một tòa cung điện.

Cung điện này toàn thân xanh đen, điện tên ‘Thiên Đô’, đại môn đóng chặt.

Tuân Lan Nhân mang theo lên cầu thang, Triệu Phụ Vân theo sau, đi đến cầu thang một sát na kia, hần chỉ cảm thấy, cung điện trước mắt khắp nơi cất cao, theo hần từng bước một đến gần, lại là càng nhỏ càng cao, nóc nhà màu xanh đen đúng là cao vào trong mây, hần căn bản thấy không rõ.

Lại nhìn phía trước, cửa phía trước đã không nhìn thấy, hấn phát hiện mình chẳng biết lúc nào đã đi vào một nơi trống trải, chỉ thấy được từng cây cột.

Cây cột cũng là xanh đen, hấn nhìn kỹ, giống như bọc lấy huyết tương, phía trên có phù điêu khắc sinh động như thật, phù điêu đều giống như yêu quỷ, theo Triệu Phụ Vân, lại giống như có yêu quỷ bị phong ấn ở trong đó.

Mà trên mặt đất thì có mây mù đang chảy, Triệu Phụ Vân hít một hơi, liền cảm giác, linh khí nồng đậm mà thuần túy xông vào trong người, đúng là để hấn sinh ra một cỗ cảm giác say rượu.

Đúng lúc này, hấn nhìn thấy trong sương mù có người đứng trước một mặt tường bích, chính ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Trên thân người này mặc pháp bào màu đen, nhưng phía trên lại như khăn nạm lấy từng khỏa tinh thần.

Hấn đồng dạng mang theo tinh thần pháp quan, chỉ là pháp quan kia phá lệ cao, Triệu Phụ Vân nhìn thấy phía trên khăn nạm thất tinh.

Triệu Phụ Vân nhìn theo ánh mắt của hấn, nơi đó lại có một mảnh tinh không, tinh quang xán lạn.

“Phùng sư huynh!” Tuân Lan Nhân hành lễ nói.

Nghe tới Tuân Sư xưng Phùng sư huynh, Triệu Phụ Vân

liền nghĩ đến tên của hắc Phùng Hoằng Sư, Phó Sơn Chủ hiện tại, thậm chí có thể nói là Sơn Chủ, bởi vì rất nhiều người đều chưa từng gặp qua Chương Môn.

Phùng Hoằng Sư thu hồi ánh mắt, nhưng Triệu Phụ Vân y nguyên từ trong đôi mắt của hắc, phảng phất nhìn thấy tinh quang đang vận chuyển.

“A, vị này chính là hải tử do Vân tiên bối kia mang đến .” Phùng Hoằng Sư hỏi.

Trong lòng Triệu Phụ Vân có chút kinh ngạc, nhưng lại không ngoài ý muốn, kể từ sau khi biết đại di của mình là Nguyên Anh, hắc liền cảm giác Phó Sơn của Thiên Đô Sơn hắc là sẽ biết mình.

“Đúng vậy, sư huynh, hắc chính là Triệu Phụ Vân.” Tuân Lan Nhân nói.

Phùng Hoằng Sư hai mắt đánh giá Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân lại cảm thấy phảng phất có người đang dòm ngó vận mệnh của mình, lại như có người đang đọc qua quá khứ cùng tương lai của mình, chỉ là loại cảm giác này rất nhân nhạt, nhạt đến hắc cho rằng là ảo giác.

“Là cái hảo hải tử.” Phùng Hoằng Sư nói: “Người đã khai Tử Phủ, theo quy củ trong núi, có thể rời núi mở động phủ bên ngoài vô luận là khai tông lập phái, hay làm gì, sơn môn cũng sẽ không can thiệp, chỉ cần ở tương lai khi Thiên Đô Sơn gặp nạn, người có thể trợ giúp Thiên Đô Sơn liền có thể, đương nhiên, người nếu ra ngoài khai tông lập phái, cũng không thể làm chuyện thương thiên hại lí, nếu không, Thiên Đô Sơn có trách nhiệm thu

hồi truyền thừa trên người người.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, liếc mắt nhìn Tuân Lan Nhân trước người mình, bởi vì Tuân Lan Nhân không phải nói như vậy.

Bất quá, sau khi Phùng Hoảng Sư nói xong chỉ dừng một chút, liền còn nói thêm: “Đương nhiên, nếu không rời núi, cũng có thể, nhưng từ nay về sau muốn lấy sơn môn làm nhà, thủ sơn môn giới cùng bí, người có thể làm được?”

Triệu Phụ Vân chỉ trầm mặc một hồi, liền hồi đáp: “Đệ tử nguyện ý.”

Hắn thấy, mình cũng không có chỗ có thể đi, mà lại ý tứ của Tuân Sư là mang mình vào núi.

“Ừm, là hảo hài tử, người vào núi, đều là tìm cùng đường trên đường, đều là trì giới giả, đều là thủ bí nhân, người nếu nguyện ý, ta hiện tại liền vì người chủ trì vào núi giới bí.”

Triệu Phụ Vân cũng không có từ trong 【Kiếp Tri】 pháp ý cảm nhận được bất an hoặc sợ hãi gì, lập tức liền đáp ứng.

“Rất tốt, người cũng không cần có ý nghĩ gì quá nhiều, bất quá là một chút bí mật xa xưa để người biết mà thôi.”

“Người đi lên.” Khuôn mặt của Phùng Hoảng Sư nhìn qua niên kỷ không nhỏ, trong thanh âm cũng mang theo

một tia cảm giác hiền lành.

“Người xem một chút mặt vách tường này.” Phùng Hoằng Sư chỉ vào vách tường phía sau hắn nói: “Một mặt vách tường này lại tên Giới Bí Tường, bên trong phong tồn lấy lịch đại giới bí Thiên Đô Sơn đệ tử, giới, là chỉ giới luật cần thủ của tu sĩ Thiên Đô Sơn chúng ta, bí, thì là không tiết lộ bí mật của Thiên Đô Sơn.”

Triệu Phụ Vân nhìn một mặt vách tường kia, trên vách tường có từng cái danh tự, mỗi một cái tên đều giống như tự viết, bởi vì bút tích của mỗi một cái tên đều không giống, mà Triệu Phụ Vân nhìn mỗi một cái tên này, đúng là mơ hồ có thể cảm giác được khí tức của bọn hắn.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy một cái tên phía trên cùng.

Hi Di! Đó là danh tự khai phái Tổ Sư.

Lại sau đó, hắn nhìn thấy từng dãy danh tự, có chút danh tự đã ảm đạm, giống như ánh nền tro, có chút danh tự thì vẫn sáng rõ.

Chương 215 : Lục giới thất bí

Vách tường màu trắng, danh tự phía trên có chút tối nhạt, có chút sáng tỏ, mà kiểu chữ đương nhiên đều là màu đen.

Triệu Phụ Vân chú ý tới những cái tên khác dưới Hi Di Tổ Sư.

Tên thứ nhất Mai Trăn.

Trên cái tên này như có bóng chồng, nhìn qua đậm và dày lại có một cổ ý vị hùng vĩ, nhưng quang trạch lại ảm đạm.

Phùng Hoảng Sư biết hẳn nhìn chính là ai, cũng biết nghi vấn trong lòng hẳn.

“Đó là chưởng môn của chúng ta, là Thiên Đô Sơn Sơn Chủ, đạo lữ của Tổ Sư, hào Mai Tiên thượng nhân.” Phùng Hoảng Sư nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân tràn ngập nghi vấn, nhưng Phùng Hoảng Sư lại không có giải thích, ánh mắt của hẳn lại nhìn xuống, trong đó có nhận biết, cũng có lạ lẫm.

Trong đó lại có một bộ phận đáng kể danh tự đã ảm đạm.

“Tất cả danh tự ảm đạm xuống, đều biểu thị thọ nguyên gần, sắp chết đi.” Phùng Hoằng Sư giải thích nói.

Triệu Phụ Vân không khỏi lại một lần nữa nhìn về phía cái tên ‘Mai Trăn’ kia, nếu như không có nghe sai, đó là Sơn Chủ, Chưởng Môn Mai Tiên thượng nhân, trạng thái hiện tại của nàng thế mà là sắp chết sao?

Mà danh tự của Tổ Sư Hi Di lại là trắng lẹ.

“Sau khi người lưu danh trên Giới Bí Tường này chết đi, tên của hắn cũng sẽ biến mất.” Phùng Hoằng Sư nói.

Người chết rồi, liền ngay cả danh tự đều không thể lưu ở nơi này sao?

Người chết vùi sâu vào trong đất, không bao lâu liền sẽ rữa nát, mà tên của hắn cuối cùng sẽ bị lãng quên, đây chính là sự thật.

“Thiên Đô Sơn có lục giới.” Phùng Hoằng Sư nói.

“Nhất giới đồng môn tương tàn, nhị giới kết giao yêu ma, tam giới tế tự Ma Thần, tứ giới lấy huyết nhục thần hồn của người trợ tự thân tu hành, bao quát luyện đan, luyện khí, luyện dược vv, ngũ giới gian dâm, lục giới vi phạm sơn môn lệnh.”

Triệu Phụ Vân nghe thanh âm của Phùng Hoằng Sư, ngay từ đầu vẫn là bình thường, chậm rãi, thanh âm kia đúng là biến thành hùng vĩ, trực kích tâm linh, mà trong mắt của hắn phản phát nhìn thấy ánh sáng, đầy trời tinh quang, lại như có mặt trời chiếu xuống, mình thành

nơi vô số quang mang hội tụ, dưới ánh sáng, nhất cử nhất động của mình đều sẽ bị người thấy rất rõ ràng.

Không chỉ có là nhìn bên ngoài, còn như nhìn trong tâm linh, phảng phất hết thấy hoang ngôn đều không thể nào ẩn giấu.

Phùng Hoảng Sư thế mà không có dấu hiệu nào liền bắt đầu thụ giới.

“Triệu Phụ Vân, lục giới phía trên, ngươi có thể cầm giữ không?”

Triệu Phụ Vân nghe lục giới kia, từng đạo, hẳn cảm thấy mình không có vấn đề, thế là hỏi đáp: “Đệ tử, có thể.”

“Thiên Đô Sơn thất bí.”

“Tổ sư chi bí.”

“Giới Bí Tường chi bí.”

“Sơn tinh chi bí.”

“Trận đồ chi bí.”

“Trấn ma chi bí.”

“Truyền thừa chi bí.”

“Đồng môn chi bí.”

“Triệu Phụ Vân, thất bí phía trên, ngươi có thể thủ hay

không?”

Thanh âm của Phùng Hoảng Sư trực kích tâm linh lại một lần nữa như ánh sáng chiếu đến, chiếu vào hết thảy gợn sóng trong nội tâm của hắn.

Triệu Phụ Vân nghe thất đạo bí muốn thủ kia, mặc dù có chút không biết là gì, nhưng hắn cảm thấy mình có thể thủ, thế là nói: “Đệ tử, có thể.”

“Tốt, ở trước mặt người, viết xuống tên của người.”

Tại Triệu Phụ Vân nghe lời này, trong mắt nhìn thấy lại là một vùng ánh sáng, trừ bỏ ánh sáng bên ngoài, cái gì cũng thấy không rõ, ánh sáng kia giống như đã đem trong ngoài của mình đều chiếu rõ ràng.

“Đưa tay, dụng tâm viết là được.”

Triệu Phụ Vân nghe lời này, duỗi ra ngón tay, ở trong một mảnh quang mang này, viết xuống ba chữ ‘Triệu Phụ Vân’.

Một sát na này, hắn cảm giác mình cùng Giới Bí Tường có một loại liên hệ huyền chi lại huyền, các loại huyền diệu như sóng lớn tràn vào trong ý thức.

Sau một hồi, ánh sáng trước mặt nhanh chóng biến mất, trên Giới Bí Tường nhiều một cái tên —— Triệu Phụ Vân.

“Chúng ta đều là đồng lộ trên đạo lộ, ta bất quá là đi trước mấy bước, người về sau gọi ta sư huynh là được,

bởi vì chúng ta chỉ có một Tổ Sư.” Phùng Hoảng Sư nói.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một chút, trả lời: “Vâng, Phùng sư huynh.”

“Người đi đi, công việc trong núi, để Tuân sư tỷ của người nói cho người một chút, vô luận người ở trong núi thành lập đạo tràng tu hành, hay đi bên ngoài đều có thể.”

Triệu Phụ Vân lên tiếng, sau đó từ trước Giới Bí Tường kia lui ra, đi theo Tuân Lan Nhân rời khỏi Thiên Đô Điện.

Tuân Lan Nhân mang theo Triệu Phụ Vân rời đi.

Khi lại trở lại Lan Nhân Tiểu Trúc của Tuân Lan Nhân, Triệu Phụ Vân còn có một loại cảm giác không thật, không khỏi nói chuyện: “Đệ tử còn không biết, thất bí kia đến tột cùng là gì.”

Tuân Lan Nhân lại là nói: “Người sẽ biết, ta trước nói cho người bí mật của Giới Bí Tường kia, người ghi danh tự trên Giới Bí Tường, có thể tương hỗ liên hệ, miễn đi phiền phức bài trí pháp đàn.”

Triệu Phụ Vân muốn biết nhất chính là Thiên Đô Sơn những năm gần đây, đến tột cùng xảy ra chuyện gì.

Tuân Lan Nhân đi tới một cái bàn bên cạnh, rót một chén trà, sau đó ngồi xuống, bưng trà chậm rãi nói: “Chuyện phát sinh những năm này, nói đến phức tạp, chính là có người cho rằng Tổ Sư không ra, Chưởng Môn thọ nguyên gần, ba vị lão tổ không đủ để chưởng

khổng Thiên Đô Sơn, cho nên muốn thăm dò một chút.”

“Đương nhiên, việc này lại cùng quốc chính của Đại Chu Quốc pha trộn cùng một chỗ, địch tối ta sáng, huống chi chúng ta cần phải đi trợ giúp Đại Chu Quốc thực hành Đạo Tử Tân Chính, không để người trở về, là cảm thấy nếu người trở về, tất nhiên sẽ bị người để mắt tới, cho nên mới khiến người ở bên ngoài khai Tử Phủ rồi trở lại, bởi vì lúc kia, ngoài núi bồi hồi một vài thứ.”

Triệu Phụ Vân đứng đó nghe, Tuân Lan Nhân nói.

“Như vậy Ngô Niệm lão tổ cứ như vậy chết rồi?” Triệu Phụ Vân hỏi, hắn vừa rồi không nhìn thấy danh tự của Ngô Niệm lão tổ trên Giới Bí Tường kia.

“Ngô sư huynh chết bởi cạm bẫy của Đại La Bí Giáo, đương nhiên trong đó cũng là bởi vì Dư sư huynh. Không ngờ tới, trong lòng Dư sư huynh đối Ngô sư huynh oán hận mãnh liệt như thế, thế mà cùng người của Đại La Bí Giáo và Chúng Tinh Thiên Mạc cấu kết lại với nhau.” Tuân Lan Nhân nói.

“Nhưng là, Ngô Niệm sư huynh, là tuyệt đối không thể chết vô ích như vậy.” Tuân Lan Nhân nói: “Chỉ là chúng ta trong lúc nhất thời không cách nào tìm tới người của Đại La Bí Giáo.”

“Có thể giết một tu sĩ Kim Đan, nhất định phải cần tu sĩ Kim Đan, toàn bộ Đại Chu, tu sĩ Kim Đan cũng không nhiều.” Triệu Phụ Vân nói.

“Xác thực không nhiều, nhưng hành tung của mỗi một

Kim Đan cũng không phải dễ chưởng khống như vậy.”
Tuân Lan Nhân nói.

“Chẳng lẽ liền không có một chút manh mối sao?” Triệu Phụ Vân nói: “Giới Bí Tường kia không phải có thể miễn đi pháp đàn, có thể trực tiếp kêu gọi đồng môn sao?”

“Xác thực có thể, nhưng lúc ấy Phùng sư huynh ở Trấn Hải Các, Phong Lôi sư huynh đang hộ pháp cho chưởng môn, không thể rời núi, đương nhiên, bởi vì địch nhân có trận pháp ngăn trở, cho nên tin tức truyền về cũng không rõ lắm.”

“Chúng ta cũng sợ mục tiêu của địch nhân không phải Ngô sư huynh, mà là người đi cứu viện, cho nên cuối cùng Ngô sư huynh liền vẫn lạc.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ, một tu sĩ Kim Đan lâm vào trong khốn cảnh, có thể cứu chỉ có Kim Đan, Tử Phủ tu sĩ đi mà nói xác thực gặp nguy hiểm, nhưng hai Kim Đan, lại phân biệt có nhiệm vụ mang theo, một người ở Trấn Hải Các, một người phải hộ pháp cho chưởng môn.

Nếu nói mục đích của bọn hắn là vì tập kích Thiên Đô Sơn, vây giết Ngô Niệm bất quá là kế hoạch dẫn xà xuất động, cũng không phải là không có khả năng này.

“Đại La Bí Giáo có nhiều tu sĩ Kim Đan như vậy sao?”
Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

“Đại La Bí Giáo chưa chắc có, nhưng bọn hắn có thể liên hợp những người khác, Thiên Đô Sơn chúng ta trợ Đại Chu phổ biến Đạo Tử Tân Chính, để trong lòng

không ít người không thoải mái.” Tuân Lan Nhân nói.

Nói đến đây, Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi: “Như vậy, chúng ta vì sao nhất định phải trợ Đại Chu phổ biến Đạo Tử Tân Chính?”

“Bởi vì Tổ Sư cần.” Tuân Lan Nhân nói: “Chưởng Môn cũng cần, Hi Di tổ sư Hóa Thần, vầy vùng đại thiên, muốn tiến thêm một bước, trong đó có nhất pháp, chính là đến hương hỏa mà trúc kim thân.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đây sửng sốt một chút: “Tổ Sư muốn lấy hương hỏa trúc kim thân, cho nên trợ Đại Chu phổ biến Đạo Tử Tân Chính?”

“Đúng vậy, mà Đại Chu muốn thoát khỏi kiềm chế của thế gia cùng Thái Sư, cho nên cùng Thiên Đô Sơn chúng ta hợp tác.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân cảm thấy bất ngờ, nhưng tưởng tượng, lại cảm thấy đương nhiên.

Thiên Đô Sơn rõ ràng là một nơi truyền đạo thụ pháp, không có khả năng vô duyên vô cớ đi làm một chút sự tình cùng tự thân lợi ích không hợp.

Đến với xuất thế nhập thế chi tranh, có lẽ có, nhưng khó vi phạm đại cục.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một hồi, không khỏi hỏi: “Như vậy chúng ta bây giờ cần làm gì? Chẳng lẽ liền không có cách nào tìm tới Kim Đan của Đại La Bí Giáo sao?”

“Người trước củng cố tu vi, tu pháp luyện bảo, đợi khi cần, tự nhiên sẽ cần người. Về phần sự tình tu sĩ Kim Đan của Đại La Bí Giáo, không cần người nhọc lòng, bởi vì có người đang tìm bọn hắn, chỉ chờ một thời cơ.”

Tuân Lan Nhân nói: “Hiện ở trong núi có vài nơi địa điểm cũ có thể làm đạo tràng, người cũng có thể xây mới.”

Triệu Phụ Vân không tiếp tục hỏi sự tình Đại La Bí Giáo.

“Địa điểm cũ nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đạo tràng thành lập trong chủ phong Thiên Đô Sơn đều là xây dựng ở trên trận cơ của trận pháp, không thể loạn xây, có vài nơi trận cơ đạo tràng của sư huynh tọa hóa, người có thể tùy ý tuyển, tỉ như, Dư Thần Quang đạo tràng.”

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, lắc đầu, Tuân Lan Nhân liền còn nói thêm: “Còn có một nơi, ngược lại là vứt bỏ nhiều năm không người dùng, nơi này vị trí gần Ly Hỏa, rất thích hợp người tu hành. Chỉ là nơi đó đơn giản.”

“Vậy ta nghe Tuân sư, liền tuyển nơi đó đi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ừm, cả tòa núi của chúng ta đều bị Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Diệt đại trận bao phủ, trong núi có thể diễn tiểu thiên thế giới, trong đại trận từng bước hung hiểm, ta truyền người khẩu quyết hành tẩu trong núi.” Tuân Lan Nhân nói.

Thế là Tuân Lan Nhân truyền Triệu Phụ Vân khẩu quyết hành tẩu trong núi, sau đó mang theo Triệu Phụ Vân đi

tới một nơi, Triệu Phụ Vân sau khi biết khẩu quyết, đối ứng phương thức đi lại của Tuân Lan Nhân, lập tức không còn mê mang như vậy.

Khi bọn hắn đi tới trước một tòa cung điện nhỏ màu đỏ, Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn, trên cung điện kia viết ba chữ ‘Ly Hỏa Cung’.

Ly Hỏa Cung này thông hóa màu đỏ, bên ngoài nhìn qua cũng không có tổn hại gì, khi đẩy ra cửa cung điện đi vào, một cỗ sóng nhiệt vọt tới, hắn phát hiện, trong toàn bộ Ly Hỏa Cung, đều có một cỗ nóng bỏng cùng ngọn lửa vô hình đang tán loạn.

Hai người đi vào trong, nơi chân Tuân Lan Nhân giẫm qua, hỏa diễm lập tức dập tắt, mà dưới chân Triệu Phụ Vân, thì là hỏa diễm quán quanh chân.

“Tòa cung điện này đã hoang phế hồi lâu không có người lĩnh dùng, người nếu có thể lĩnh dùng, cũng là cực tốt.” Tuân Lan Nhân nói.

Hai người tới giữa cung điện, đó là một hồ vuông, chỉ là trong hồ vuông không phải nước, mà là hỏa diễm.

Triệu Phụ Vân nhìn hồ lửa trên mặt đất, chỉ cảm thấy, đó là một tòa hỏa đỉnh đặt dưới lòng đất, hỏa diễm trong đó thiêu đốt không chỉ có Địa Sát hỏa diễm, còn có trên trời hỏa diễm.

“Lửa trong hồ lửa này chủ yếu là tiếp dẫn Địa Sát hỏa sâu trong lòng đất, còn có Thái Dương Chân Hỏa, năm đó Dư Thần Quang cũng nghĩ tuyển nơi này để luyện

khí, chỉ là công pháp tu hành của bản thân hấn không hợp, cho nên cuối cùng liền từ bỏ.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân nhìn hỏa khí tràn ra từ hồ lửa, tán loạn bốn phía trong cung điện, lại có một loại cảm giác như cá gặp nước, không khỏi nói: “Rất tốt, Tuân Sư ta liền tuyển nơi này.”

“Ừm, đã như vậy, liền như thế, nơi này có một tòa trận cơ, người đem luyện hóa, liền có thể chưởng khống tòa Ly Hỏa Cung này, còn có thể dòm ngó cảnh tượng của Thiên Đô Sơn đại trận.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân mừng rỡ, trong lòng hấn không khỏi cảm thán, đi đến thế này nhiều năm như vậy, rốt cục có một chỗ tu hành thượng giai.

Tuân Lan Nhân lại giao phó cho hấn rất nhiều thứ, liền rời đi.

Triệu Phụ Vân đầu tiên là đi tới một tòa thần đài bên cạnh.

Thần đài kia chính là trận cơ của tòa cung điện này cùng Lương Nghi Vi Trần Huyền Diệt đại trận.

Hấn xếp bằng ở phía trên pháp niệm rót vào trong đó, nguyên bản trong trận cơ bởi vì lâu không người chưởng khống mà tích tụ hỏa khí, cùng một chút hỏa tinh đều bị Triệu Phụ Vân luyện hóa xua tan.

Theo hấn chưởng khống, nguyên bản hỏa diễm ở khắp nơi trong cung điện, liền như nước chảy đưa về hồ lửa.

Hỏa diễm trong hồ lửa có trối buộc.

Cả tòa cung điện tận trong lòng hấn, đồng thời, tựa hồ pháp niệm của hấn cũng rót vào Thiên Đô Sơn, hấn tựa hồ thành một bộ phận của Thiên Đô Sơn, cảm giác như trong núi một cái cây, một ngọn cỏ, cùng cả tòa Thiên Đô Sơn hòa làm một thể.

Mà Triệu Phụ Vân ngồi trên thần đài kia, không ngừng cảm thụ hỏa khí, để pháp lực của hấn không ngừng sung mãn cùng lớn mạnh.

Bởi vì tòa tiểu cung điện này rất đơn giản, bày biện khác đều không có, thậm chí ngay cả giường ngủ đều không có, chỉ có một tòa trận cơ thần đài dùng để tu hành, cùng một phương hồ lửa, sau đó chính là trống trải tứ phía vách tường, nhưng tốt ở địa phương đủ lớn, có thể cải tạo.

Triệu Phụ Vân không tiếp tục suy nghĩ Đại La Bí Giáo, không có suy nghĩ Đại Chu Đạo Tử Tân Chính, hấn cảm thấy, hết thảy đều muốn nhìn tu vi, nếu bản thân tu vi đầy đủ, ngàn vạn kiếp số chỉ như bình thường.

Mà lại, hiện tại Thiên Đô Sơn vẫn ở vào trạng thái nửa phong sơn, liên Hạ Viện đều không tiếp tục chiêu tân đệ tử.

Hấn có dự cảm, hiện tại là lúc khó được thanh tĩnh, lúc này hấn là hảo hảo luyện bảo tu hành.

Hấn đầu tiên nghĩ đến chính là một pháp khí mình phong

tồn hồi lâu.

Xích Viêm Thần Quân gỗ tảo tượng.

Gỗ tảo tượng thần này, là khi hấn bắt đầu tu hành được đến một bảo tài không sai chế thành, trợ hấn câu thông Xích Viêm Thần Quân, để mà thỉnh thần đấu pháp, chỉ là về sau hấn luyện chế Xích Viêm Thần Đấng, Xích Viêm Thần Quân Tượng có khả năng làm được, hấn đều không cần, mà lại Xích Viêm Thần Đấng càng thêm huyền diệu.

Về sau, hấn lại dùng Yểm Ma trong Huyền Xá Châu cường hành hợp nhất.

Cho tới nay, đều bị hấn phong tồn, thậm chí có thể nói là tồn tại hấn quên đi, hiện tại thì là nghĩ đến.

Bởi vì hấn nghĩ tới một chút cách dùng.

Đưa tay một vòng trên bảo nang, một quyển vải trắng xuất hiện trên tay.

Vải trắng bọc chặt lấy gỗ tảo tượng thần, mà trên vải trắng vẽ đầy phù lục, hấn đem phù lục để lộ, lập tức cảm thấy một cỗ khí tức đặc biệt xuất hiện.

Phi thường yếu ớt, nhưng hấn lại có thể khẳng định là một cỗ khí tức trước đó mình chưa từng cảm giác được.

Gỗ tảo tượng thần bản thân liền thụ sét đánh, mà thấm vào lõi hỏa, sau lại bị Triệu Phụ Vân tế luyện nhiều năm, cho nên tượng thần này chí cương chí dương, sau đó

cưỡng ép đem yểm ma đẩy vào trong, làm cho dung hợp, theo Triệu Phụ Vân, hoặc cả hai đều hủy diệt, hoặc một phương chiến thắng một phương, nhưng trong lòng hấn muốn chính là dung hợp.

Mà sau khi hấn đem vải trắng để lộ, cảm nhận được khí tức mặc dù yếu ớt, lại làm cho trong lòng hấn mừng rỡ.

Chương 216 : Nhân Anh trái cây

Trong tay Triệu Phụ Vân nâng gỗ tảo tượng thần kia, hẳn y nguyên có thể cảm giác hỏa tính yếu ớt phía trên, nhưng đồng dạng có thể cảm giác được ma tính yếu ớt.

Vốn là thuần túy hỏa, thuần túy dương, mà bây giờ thì có cảm giác âm dương dây dưa.

Xích Viêm Thần Quân tượng này phẳng phát có một loại sinh mệnh đặc biệt.

“Yểm Quái? Hỏa Yểm Quái? Hỏa Yểm Ma thần?”

Triệu Phụ Vân cảm tượng thần ngấm nghĩa, tinh tế cảm thụ, hẳn cảm thấy tượng thần này đã thay đổi chất.

Tựa như đầu cành cây kết xuất trái cây không nên kết xuất.

Hỏa trong này không còn là thuần túy hỏa, mà một loại nói không rõ lắm, hoặc tạm thời có thể gọi là Yểm Hỏa.

Hắn sờ dĩ nghĩ đến nó, chính là nghĩ mình không có khả năng một mực ngồi ở nơi này, ở cửa hàng phù lục kia, khi mình muốn rời đi, cửa hàng liền trống trơn, không có người trông coi, nếu có thể có đồ vật giúp mình trông coi nơi này, vậy mình rời đi sẽ không bị người bất thiện xông vào.

Hắn nghĩ đến đồ vật dung hợp hỏa diễm cùng Yểm Ma này, nghĩ thầm, liền xưng là Viêm Ma Thần Tượng, dù sao liền từ này thuận miệng.

Hắn muốn đem tế luyện thành bảo vật có thể tùy thời khu ngự, mà không phải ma vật không cách nào khống chế.

Hắn tin tưởng, nếu như tượng thần này phóng tới thế gian, không bao lâu, liền sẽ có một ma vật sinh ra.

Hắn nghĩ tới phân thần pháp.

Tế luyện pháp bảo kỳ thật cũng là phân thần gửi niệm, mỗi một kiện pháp khí pháp bảo tế luyện tốt, thần niệm gửi trong đó, liền giống như trái cây kết xuất trên một gốc cây.

Mà chủ niệm bản thể của tu sĩ là thân cây.

Chỉ là ma tượng này không phải là tử vật như pháp khí pháp bảo, ma tượng sẽ ăn mòn cùng thôn phệ thần niệm gửi trong đó.

Liền hắn biết, trong một ít môn phái có phương pháp chuyên môn tế luyện pháp bảo loại hình ‘Ma Thần’ phiên kỳ, tỉ như Thiên Ma Phiên nổi danh, Vạn Quỷ Phiên loại hình, ma, quỷ ở trong đó đều có thể thôn phệ người thần hồn, cùng thụ hương cung phụng mà trưởng thành, hơn nữa tốc độ phát triển cực nhanh, là pháp bảo ma đạo cường đại.

Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời, nghĩ không ra phương

pháp tế luyện, thế là lại đem phong tồn.

Sau đó, lại lấy ra một nhánh cây được từ Long Kỳ Trấn.

Một nhánh cây Thanh Ngọc Ngô Đồng này, nhìn qua phi thường xinh đẹp, cho dù chủ nhân nó đã chết rồi, dáng vẻ vẫn xanh tươi ướt át, linh khí nồng đậm.

Lấy ra thưởng thức một phen, cảm thụ pháp ý trên đó.

Có các pháp tính mộc, sinh trưởng, phong, lôi, lại ngưng khắc phù văn có tích thủy, tích hỏa, tích trần, trừ tà.

Bất quá, pháp tính chủ yếu nhất trong đó vẫn là hai loại mộc cùng sinh trưởng, cái khác đều không phải rất mãnh liệt.

Triệu Phụ Vân tin tưởng, pháp tính liên quan tới ‘sinh trưởng’ bên trong nó, nếu có thể dùng tốt, cũng rất đáng sợ.

Chẳng qua là lúc đó người kia bị khốn ở trong pháp trận, căn bản không tìm được đối thủ.

Đem thu hồi, lại sửa sang lấy bảo nang của mình, nhìn đồ vật trong đó, đồ vật thượng vàng hạ cám không ít, thế nhưng thứ hấn chân chính cần thiết lại không có mấy cái.

Tỉ như hấn muốn bảo tài có thể luyện khí, liền không có phát hiện mấy thứ.

Bất quá, khi hấn lật xem bảo nang của một người khác,

lại phát hiện một phong thư.

Thư này hiển nhiên là đã mở qua, đồng thời có người nhìn qua, hẳn nhớ kỹ bảo nang này là của Thanh Khê đạo nhân.

Đem thư lấy ra, mở ra, nội dung bên trong cũng chỉ mời hẳn tiến về Lạc Đô, trừ cái đó ra, chỉ có một ký hiệu lạc khoản kỳ quái.

Triệu Phụ Vân hoài nghi ký hiệu này đại biểu cho người nào đó, hoặc một tổ chức nào đó.

Thanh Khê đạo nhân thuộc về một tổ chức nào đó, đây là điều đã được nghĩ đến, thư này chỉ có thể xác định, đúng là có người ở phía sau nhằm vào Thiên Đô Sơn, có thể thấy được năm đó giết Hứa Nhã Thành, cũng là nhận người này hoặc tổ chức này sai khiến.

Một ngày này, hẳn đang trong nhập định, lại đột nhiên, trong tai xuất hiện kêu gọi, kêu gọi kia là thông qua Giới Bí Tường, khi suy nghĩ của hẳn khế động, đáp lại, trong mắt lại là nhìn thấy một người.

Người kia có một khuôn mặt ngựa, một mặt hung tướng, bất quá, lúc này trong đôi mắt của hẳn, ngược lại cũng không giống trước kia hung ý lộ ra như vậy, mà giống như hung ý liễm giấu, hóa thành lãnh tịch.

Mã Tam Hộ hư ảnh hiện ra trong cảm giác của hẳn, một thân ảnh phảng phất ở vào trong sương mù, như đang theo mây mù phiêu động, nhưng mặt mũi lại là cố định bất động.

“Mã sư huynh.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nghe nói người khai phủ trở về, ta có việc hỏi người.”
Mã Tam Hộ rất trực tiếp nói.

“Mã sư huynh thỉnh giảng.” Triệu Phụ Vân nói.

“Những năm này hành tẩu các nơi, phải chăng có phát hiện có người ỷ vào danh tiếng của Thiên Đô Sơn, làm chuyện xấu xa?” Mã Tam Hộ nói.

“Sư huynh, ta cũng không đi nhiều nơi, cũng không có phát hiện sự tình như vậy.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

“Người chỉ sợ không có làm sao đi thăm dò.” Mã Tam Hộ nói.

Triệu Phụ Vân trầm mặc, không có trả lời.

Mã Tam Hộ cũng trầm mặc.

Triệu Phụ Vân mở miệng nói: “Sư huynh, ta cảm thấy Bảo Linh Sơn nơi đó khả năng có vấn đề.”

Hắn vừa nói ra, Mã Tam Hộ lại là cười lạnh một tiếng, nói: “Bạc Hư kết giao yêu tà, lén vào trong núi, đã bỏ trốn, người lần sau nếu gặp phải, không được nhân từ nương tay.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân kinh ngạc, không nghĩ tới Bạc Hư kia thế mà lén vào trong núi, hơn nữa còn đào tẩu, như thế xem ra, trong núi nhất định là phát sinh qua

chiến đấu.

“Gần nhất trong Đô Hạ Thành phát sinh một ít chuyện, người đi tra một chút, xem có phải là có tà ma đang quấy phá, hay lại có người tới thử dò xét.”

“Được.” Triệu Phụ Vân lên tiếng.

“Người đi tìm Đô Hạ Thành Tri Sự, hắn sẽ nói cho người biết, chú ý an toàn của mình, cảm giác gặp nguy hiểm, tùy thời gọi ta.” Mã Tam Hộ lạnh lùng nói.

Hắn phảng phất tức giận đối với việc Triệu Phụ Vân không nghe hắn tra những gia tộc kia, nhưng Triệu Phụ Vân biết, thái độ của hắn vẫn luôn là như thế, cũng không thể nghe ra chân chính hỉ nộ.

Đôi mắt tam giác của Mã Tam Hộ kia từ trong cảm ứng tán đi, Triệu Phụ Vân đứng dậy, sau đó đi ra ngoài, hiện tại trong núi quanh quẩn, nhưng hắn cũng không dùng Kim Ô Thần Quang thoát ra núi, mà là biến mất thân hình, lặng lẽ ra khỏi núi.

Mặc dù chậm không ít, lại lặng yên không một tiếng động.

Hắn từng ở trong Đô Hạ Thành, luyện tập Giá Mộng Thuật cùng học họa một đoạn thời gian rất dài.

Giá Mộng Thuật là để cho uy lực của Chú Sát Thuật càng cường đại, để người khó mà đào thoát, mà học họa là để huyền hóa có thể càng thêm chân thật.

Chỉ là mấy thủ đoạn đã từng dựa vào để giết người này, theo hấn Trúc Cơ, liền đã sớm không lại dùng.

Hoặc là nói, bởi vì pháp ý trong phù lục trúc cơ cùng những pháp thuật này không hợp, cho nên vứt bỏ không dùng, nếu pháp tính là tương quan cùng những pháp thuật này, như vậy tất nhiên muốn phát triển.

Hấn lặng yên không một tiếng động đi tới Đô Hạ Thành.

Đô Hạ Thành không phải một hình vuông, cũng không phải hình tròn, mà là hình bán nguyệt, ôm lấy chân núi Thiên Đô Sơn, ngoài thành đồng dạng có mảng lớn linh điền.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy trong thành Tri Sự.

Trước kia Triệu Phụ Vân ở đây luyện pháp, cũng chưa từng gặp qua hấn, nhưng cũng biết, Tri Sự đã đổi qua.

Tri Sự cũng là một Trúc Cơ tu sĩ, chỉ bất quá nhìn qua tuổi tác đã tương đối lớn, có thể nhìn thấy dấu vết thán năm trên mặt.

Mà dáng vẻ của Triệu Phụ Vân nhìn qua vẫn rất trẻ trung, mặc dù người tu hành có thể cải biến bề ngoài, nhưng đại đa số người đều sẽ thuận theo tự nhiên, trừ phi là những nữ tu sĩ kia.

Tri Sự này tự xưng Đan Dương Tử, từ nhỏ nhập Thiên Đô Sơn, cũng không gia tộc, cho nên khi khai phủ vô vọng, trong núi để hấn tới đảm nhiệm Đô Hạ Thành Tri Sự.

Chính hấn vốn không nghĩ phải gánh vác trách nhiệm, chỉ là trong núi tìm tới hấn, hấn cũng không trì hoãn.

“Nơi này là hồ sơ, Triệu sư đệ có thể nhìn một chút.”

Vị Đan Dương Tử này hiển nhiên niên kỷ phải lớn hơn so với Triệu Phụ Vân, cũng nhập môn sớm hơn, chỉ là tu vi không bằng Triệu Phụ Vân mà thôi, cho nên xưng Triệu Phụ Vân là sư đệ.

Triệu Phụ Vân nghe hấn tự xưng Đan Dương Tử, không khỏi hỏi: “Đan Dương Tử sư huynh có nhận biết Kim Linh sư tỷ?”

Bởi vì loại tập tục lấy đạo hiệu cho mình này, hấn liền biết Liên Hoa Pháp Hội trong Thượng Viện có thói quen như vậy.

“A, Triệu sư đệ cũng nhận biết Kim linh sư muội? Không sai, ta đã từng là một thành viên của Liên Hoa Pháp Hội, bất quá khi Kim Linh sư muội làm hội trưởng, ta đã không còn tham dự trong hội luận pháp thanh đàm.”

Triệu Phụ Vân chỉ là hiếu kì hỏi một chút, cũng không phải muốn làm gì, thế là thuận miệng hỏi: “Đan Dương sư huynh có biết Kim Linh sư tỷ đi nơi nào?”

“Ta không biết, đại khái cũng tới chỗ nào đột phá đi, những năm này, đệ tử thiên phú thượng giai trong núi đều bị phái ra ngoài, ai trở về, ta cái lão nhân này nơi nào có thể biết.” Đan Dương Tử nói.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, sau đó cúi đầu nhìn hồ sơ.

Đan Dương Tử liền ngồi ở một bên.

Hồ sơ chính là một xếp nhỏ mà thôi.

Phía trên nhất nói là có một người, nói mình làm một giấc mộng, trong mộng nhìn thấy trên cây trong thành mọc đầy trái cây lông xù.

Khi những trái cây kia thành thực, lông phía trên sẽ bong ra từng mảng, lộ ra bộ dáng đứa bé bên trong, hương khí bốn phía, để người căn bản không nhìn được.

Mà chỉ cần là sau khi lấy xuống ném qua, ngày hôm sau tỉnh lại, mỗi một người đều cảm thấy thân nhẹ thể kiện, hết thấy ốm đau đều biến mất, nhưng khi nhìn đến hài nhi, sẽ ngửi được một cỗ mùi thơm mê người, muốn ăn.

Trong Đô Hạ Thành, người bình thường và người luyện khí đều có, trong đó người luyện khí cũng như thế.

Mà lại, nhận dụ hoặc càng sâu, bởi vì sau khi bọn họ trong mộng ăn trái cây kia, lúc tỉnh lại, luyện khí tốc độ cực nhanh, cảm giác đến ý thức của mình trở nên càng thêm linh mẫn mà tinh khiết.

Khi thấy đứa bé, phảng phất có một thanh âm đang nói với mình, ăn nó liền có thể tu hành càng nhanh, có thể đột phá bình cảnh, thậm chí có thể Trúc Cơ.

Chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, liền có hơn trăm người, Tri Sự ngay từ đầu không biết, sau khi biết lập

tức báo cáo, chỉ thời gian một ngày Triệu Phụ Vân liền tới.

“Đan Dương sư huynh, mang ta đi nhìn những người kia.” Triệu Phụ Vân nói.

Ngồi ở một bên tràm mặc không nói, uống trà Đan Dương Tử đứng dậy, nói: “Tốt, Triệu sư đệ đi theo ta.”

Đan Dương Tử mặc dù là Trúc Cơ, nhưng cũng thúc thủ vô sách, hẳn thậm chí lo lắng nếu như mình cũng tiến vào trong giấc mộng kia, phải chăng có thể thoát khỏi, phải chăng cũng sẽ bị dẫn dụ ăn Nhân Anh trái cây.

Hai người rất nhanh liền đi tới một phòng giam, trong đó có người bình thường, cũng có Luyện Khí Sĩ, tạm thời còn không có Trúc Cơ tu sĩ.

“Bên này chính là hôm qua nhập mộng, tận cùng bên trong nhất chính là sớm nhất nhập mộng.”

Trong những người hôm qua nhập mộng, cũng có Luyện Khí Sĩ cùng người bình thường.

Người bình thường thì là một mặt kinh lo, nhìn thấy Triệu Phụ Vân cùng Đan Dương Tử đi đến, lập tức nói: “Thượng tiên, chúng ta thế nào, có phải là có tà ma.”

Vô luận là ai cũng biết, nhiều người như vậy lần lượt làm cùng một giấc mộng, nhất định là có vấn đề.

Đan Dương Tử đưa tay hư ép một chút, hiển nhiên là làm cho đối phương không nên nói nữa, mà những

Luyện Khí Sĩ kia, thì phần lớn ngồi xếp bằng ở đó, nhưng khi Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú bọn họ, bọn họ liền lại từng người đứng lên.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được áp lực cực lớn trên người Triệu Phụ Vân, thậm chí có người dùng thần niệm đi dò xét một chút, chỉ cảm thấy trước mặt phẳng phát ngưng tụ một mảnh hỏa diễm cùng quang mang, lấp lánh chói lọi, ánh mắt của hắn lập tức rơi lệ.

Thần uy như thế, không phải Trúc Cơ tu sĩ có khả năng có, bọn họ lập tức minh bạch đây là Tử Phủ tu sĩ, ở trong lòng bọn họ có thể Trúc Cơ, đã là đại hạnh, có thể Tử Phủ, đã là tu sĩ nửa bước trường sinh.

Trong lòng rất nhiều người Kim Đan thọ năm trăm năm đã được xưng tụng trường sinh, mỗi người đối với trường sinh lý giải không giống.

Triệu Phụ Vân cảm thụ khí cơ trên người bọn họ.

Mơ hồ, Triệu Phụ Vân như ngửi được một tia thơm ngọt, loại thơm ngọt kia ở mơ hồ, sẽ để cho người muốn ăn lên.

Triệu Phụ Vân không nói gì thêm, tiếp tục đi về phía sau.

Đám người đằng sau kia thì đã từng tiến vào hai lần quái dị mộng cảnh.

Triệu Phụ Vân từ trên người của bọn họ, cảm nhận được thơm ngọt càng dày đặc hơn, thơm ngọt không phải phát ra từ trên thân thể, mà là phát ra từ trong thần

hồn.

Mà từ trên thân một nhóm người này, Triệu Phụ Vân cảm thấy vô luận là người bình thường hay tu sĩ, khí tức đều muốn suy yếu một ít.

“Các người có cảm giác thân thể nơi nào khó chịu không?” Triệu Phụ Vân mở miệng hỏi.

Trong lúc nhất thời, không có người trả lời, Tri Sự Đan Dương Tử thì mở miệng nói: “Các người cứ việc ăn ngay nói thật, nói cảm giác của mình là được, như thế, trong núi mới tốt tiến hành cứu chữa các người.”

Sau khi Đan Dương Tử nói xong, mới có người mở miệng nói ra: “Tại hạ vẫn chưa cảm giác khó chịu, sau khi đêm qua nhập mộng, lại nhin không được ăn một viên trái cây, chỉ cảm thấy tâm linh suy nghĩ tinh khiết, nghĩ đến không lâu sau liền có thể ngưng luyện Huyền Quang.”

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, sau đó tiếp tục đi đến bên trong.

Trong phòng giam ánh đèn u ám, đúng là không cách nào xua tan hắc ám trong lao.

Theo Triệu Phụ Vân xâm nhập, ánh đèn kia đúng là cấp tốc sáng lên.

Một nhóm người này là những người sớm nhất tiến vào mộng cảnh ăn Nhân Anh trái cây, nhưng bọn họ ở trong mắt Triệu Phụ Vân, lại là khí tức hơi bại.

Bọn họ những người này, đại đa số người hoặc nằm hoặc dựa vào nơi đó, giống như không có khí lực, lại giống đang trong mê ngủ.

Cho dù là hai người Triệu Phụ Vân cùng Đan Dương Tử đi tới, bọn họ cũng không có bất kỳ động tác gì, giống như căn bản cũng không chú ý tới bọn hắn.

Cai tù sau lưng lập tức dùng gậy gỗ đập cửa nhà lao, cũng lớn tiếng hô: “Tĩnh tĩnh, tĩnh tĩnh.”

“Bang bang bang... .” Cây gỗ đập cửa nhà lao.

Nhưng những người này đều ngủ, có chút chỉ mở một chút mí mắt, căn bản cũng không có tỉnh.

Triệu Phụ Vân để cai tù mở ra cửa nhà lao, đi vào, ngồi xổm xuống, hắn ngửi được nồng đậm mùi thơm.

Hỏi: “Các người có ngửi được mùi thơm?”

Đan Dương Tử có chút mờ mịt, lắc đầu nói: “Không có.”

Cai tù cũng lắc đầu biểu thị không có.

Triệu Phụ Vân lật ra mắt người trước mặt, ánh mắt của đối phương che kín gân đỏ, trong hai mắt của Triệu Phụ Vân lóe lên quang mang, giống như khắc sâu vào trong ánh mắt của đối phương.

Phù lục trong người hắn có năng lực phá tà, ánh lửa trong mắt của hắn vừa chiếu, đối phương nháy mắt

bừng tỉnh, như bừng tỉnh mộng.

Mà khi nhìn thấy người trước mặt, cùng nhà tù cảnh tượng, trên mặt đúng là xuất hiện vẻ sợ hãi, mở miệng nói: “Các người là ai, các người là ai, đây là đâu?”

“Ta không phải đang tham gia tiên sư Nhân Anh Quả yến sao?”

Đan Dương Tử bên cạnh nhú nhú mày, nói: “Người nằm mơ.”

“A, đúng, đây là đang trong ác mộng, tiên sư nói qua, được thiên địa tạo hóa linh quả, chúng ta ăn vào chắc chắn sẽ có kiếp số giáng lâm, mà kiếp số này thì phát ra từ mộng cảnh, các người đều là ma quỷ trong mộng đến ngăn đường ta.”

“Ta muốn trở về, ta muốn trở về.” Đối phương ôm thân thể, nhắm mắt lại, nằm ở góc tường, đúng là rất nhanh lại tiến vào trong giấc ngủ, về phần có phải là lại tiến vào giấc mộng kia, thì không có ai biết.

Chương 217 : Viêm Ma Huyễn Thân

Đan Dương Tử kinh ngạc, một màn này hắn cũng là chưa từng gặp qua, đối phương thế mà cho rằng nơi này là trong mộng, mà lại trong mộng của đối phương có “Tiên Sư” chỉ đạo bọn hắn.

Triệu Phụ Vân biết, người tinh thông Trúc Mộng Thuật, quỷ dị khó lường, ở trong thế giới của hắn, mộng cảnh mới là thế giới chân thật, hiện thực bất quá là mộng cảnh của hắn.

Giá Mộng Thuật hắn đã từng tu tập bất quá là điểm xuất phát của Trúc Mộng Thuật.

Truyền thuyết có người bị kéo vào trong mộng cảnh, lúc đi ra đã qua trăm năm.

Quy tắc trong mộng cảnh thế giới hoang đường ly kỳ, cũng có thể là giản dị tự nhiên, nhưng luôn có thể đất bằng lên kinh lôi để người cảm thấy khủng bố.

Triệu Phụ Vân có thể xác định đây là một người tu Trúc Mộng Pháp, như vậy người này đã có thể xưng là tu sĩ, đương nhiên nếu nó lấy giết hại sinh mệnh, hoặc thu hoạch thần hồn của sinh mệnh khác để tắm bổ bản thân, vậy cũng có thể coi là tà ma.

Hắn lúc này không dám tùy tiện giá mộng nhập mộng, chậm rãi đứng lên, một tay thả lỏng phía sau, trong lòng

rơi vào trầm tư.

Đô Hạ Thành là phạm vi trực thuộc Thiên Đô Sơn, trên một mảnh đại địa này, vô luận là tà ma hay tu sĩ, tới đây đều cần chú ý cẩn thận, mà bây giờ người trực mộng này, lại dám ở chỗ này xây dựng Nhân Anh Quả mộng cảnh, tất phải biết, thậm chí khả năng liền là hướng về phía Thiên Đô Sơn.

Hắn không biết người này có phải là tu sĩ Kim Đan, thiên hạ không thiếu Kim Đan, dù cho không phải Kim Đan, chỉ là một Tử Phủ tu sĩ, nếu nhập mộng cảnh, cũng là mất ưu thế địa lợi, tiến vào sân nhà của người khác, tương đương với tiến vào đạo tràng của người khác.

Triệu Phụ Vân đứng đó, vẫn ngấm nhìn người chung quanh, trong lao quang cùng ánh chia cắt lấy khu vực này hư không, phảng phất đại biểu cho chân thực cùng mộng cảnh hai thế giới.

Có người nói, đại thiên thế giới thiên hình vạn trạng, trong đó liền có một thế giới gọi mộng cảnh thế giới, lại được người xưng là bọt biển hoặc là hoàng lương.

Bọt biển dưới ánh mặt trời lộng lẫy, lại yếu ớt lúc nào cũng có thể sẽ diệt, nhưng lại dễ tạo ra nhất, cho nên người tu Trúc Mộng Pháp, thường thường từ trong một giấc mộng nhảy đến một giấc mộng khác, mỗi một giấc mộng tạo ra cùng phá diệt, đều sẽ dẫn phát một trận tai họa, có đôi khi giống như ôn dịch, đương nhiên, cũng có lặng yên không một tiếng động.

Đã từng Triệu Phụ Vân cũng muốn mình Trúc Cơ có thể

kết phù lục tương quan mộng cảnh, vậy thì vô cùng tốt, chỉ là sau đó bị phân đến Vụ Trạch, không có cơ hội tìm kiếm càng nhiều loại Chân Sát, sau lại đạt được Kiếp Hỏa Chân Sát, cũng liền thuận thế lấy Kiếp Hỏa Chân Sát Trúc Cơ.

Dù sao Kiếp Hỏa trong Chân Sát cũng tuyệt đối có thể được xưng là nhất đẳng Chân Sát.

Triệu Phụ Vân thông qua 【 Kiếp Tri 】 cũng không có cảm giác được rõ ràng nguy hiểm, bất quá, lại có một loại cảm giác trĩu nặng ở trong lòng, rõ ràng bầu trời trong xanh, hắn lại có một loại cảm giác mù mịt, loại mù mịt này không phải đến từ hư không bụi trần, mà là một loại cảm giác.

Hắn biết, Thiên Đô Sơn bản thân kiếp số cũng chưa qua đi.

Bất quá, hắn nghĩ đến mình đã khai phủ, lại trở về, cũng nên gặp một lần kia giấu tại chỗ tối địch nhân, cũng không thể đủ tu hành nhiều năm như vậy, ở bên ngoài lại tránh nhiều năm như vậy, rõ ràng đã Tử Phủ, lại còn dọa giống một cái nhát gan bọn chuột nhắt đồng dạng, không dám lộ diện.

Người đảm lượng cùng hành vi kiểu gì cũng sẽ trưởng thành theo tự thân thành tựu, không có khả năng đã hình thành thì không thay đổi, nhưng bản chất bên trong vẫn còn, hắn không phải một người xúc động, đương nhiên, người lại cẩn thận, cũng sẽ có lúc xúc động, nhân sinh trên con đường tu hành dài đằng dặc, chắc chắn sẽ có mấy lần tùy hứng cùng xúc động.

Bất quá, lần này, không có.

Hắn quyết định thăm dò một chút, về phần phương thức thăm dò, hắn chuẩn bị lấy phương thức giá mộng nhập mộng đi xem một chút, ở trong đó đến tột cùng là thế nào, chỉ là hắn không định dùng thần hồn của mình xuất du, mà là chuẩn bị dùng Viêm Ma Thần Tượng.

Viêm Ma Thần Tượng này, vừa lúc cần dùng.

Có một cách dùng, trong lòng hắn đã có phương án, nhưng còn không có thí nghiệm, hiện tại vừa vặn thử một lần.

Bất quá hắn vẫn cần làm một chút chuẩn bị, miễn cho đến lúc đó tổn thất Viêm Ma Thần Tượng này.

La Thiên nhắm mắt lại, rất nhanh liền ngủ, sau đó hắn lại một lần nữa trở về, trong lòng thở dài một hơi, có một người đứng bên cạnh hỏi: “Người tỉnh rồi?”

La Thiên nhìn bầu trời mù mịt này, lại cảm thấy quen thuộc hơn bên ngoài, bởi vì trong tòa thành này có một cỗ nồng đậm mùi thơm, để hắn say mê.

Người kia là hàng xóm của hắn, hai người đều được mời đi phủ của Tiên Sư ăn Nhân Anh Quả yến, chỉ là khi hai người đi trên đường, La Thiên té xỉu, hắn thì chờ tại chỗ.

“Người gần nhất nói chuyện, tổng có chút là lạ, có phải là sinh bệnh rồi?” Hàng xóm nói.

“Không có việc gì, chỉ là làm một cái ác mộng mà thôi.”
La Thiên nói.

“Vậy người phải chú ý, trong ác mộng thường sẽ có Mộng Yểm xuất hiện, giỏi về mê hoặc nhân tâm, lời bọn hần nói, người tuyệt đối không được tin tưởng.” Hàng xóm nói.

“Ta biết, nơi đó bắt quá là ác mộng thôi, trong mộng, ta thể mà bị giam trong một phòng giam, có một người hai mắt bốc hỏa nắm lấy ta, muốn đốt chết ta, thật đáng sợ.”
La Thiên nói.

“Đúng, chỉ cần người bảo trì thanh tỉnh, biết nơi đó chỉ là mộng, như vậy người liền có thể thoát khỏi mộng cảnh kia, đi thôi, chúng ta đi Tiên Sư Phủ tham gia yến hội, cơ hội khó được.” Hàng xóm nhanh chóng nói chuyện, hần lôi kéo La Thiên, bước nhanh đi về phía Tiên Sư Phủ, giống như đã đợi không kịp.

La Thiên nuốt một ngụm nước bọt, dưới chân không khỏi bước nhanh hơn, hần hồi tưởng lại mùi kia, liền có chút không kịp chờ đợi.

Bọn hần đi tại ngõ nhỏ, ngõ nhỏ cong cong quán quán, cách vách tường có thể nghe được thanh âm trong vách tường cùng lượn lờ khói bếp, khắp nơi là một mảnh bầu không khí tường hòa an cư lạc nghiệp.

Cuối cùng bọn hần đi tới thành trì trung tâm, nơi đó có

một gốc cây, cây kia lá cây không nhiều, cũng không tính lớn, có điểm giống cây lựu, trên cây kết lấy từng trái cây như tiểu anh.

Nhân Anh Quả là kim hoàng sắc, xinh đẹp vô cùng.

Chung quanh có tảng đá xếp thành một vòng tròn, vây quanh rễ cây, sau đó lại chất đầy thổ ở bên trong, để một gốc cây này nhìn qua cao hơn mặt đất không ít.

Trong đó có ít Nhân Anh Quả đang mở miệng khóc lóc, tiếng khóc kia để hẩn nghe liền có một loại cảm giác muốn nhanh chóng ăn nó.

“Nhân Anh thánh quả lại có một nhóm thành thực, chúng ta nhanh lên, may mắn không có trễ, Tiên Sư cũng đã nói, nếu như đến trễ, thì không có cơ hội tiến vào yến hội.”

Trên cây Nhân Anh Quả kia, có một tòa miếu, trong miếu có một tòa thần đài, trên thần đài ngồi một lão nhân.

Phía dưới lão nhân bày từng cái bồ đoàn cùng bàn, trong đó đã cơ bản ngồi đầy, hai người xem như hai người cuối cùng, chỉ còn lại vị trí cuối cùng, bọn hẩn ngồi xuống vị trí trong góc.

Ngồi quỳ chân trên bồ đoàn, sau đó yên tĩnh chờ lấy Tiên Sư nói chuyện.

Tiên Sư thấy người đã ngồi đông đủ, nói: “Hôm nay là sinh nhật tròn một trăm hai mươi năm của cây Nhân Anh

Quả, nên có yến này, chư vị đều là người hữu duyên, có chút là ta mới quen, không phải người cùng ta có duyên, mà là tổ tiên các người cùng ta có duyên, hiện tại duyên phận rơi vào trên người các người, ta thân là Miếu Chúc, đương nhiên muốn báo đáp các người.”

“Ta lấy Nhân Anh Quả thêm mười ba vị linh dược hợp cùng một chỗ, chế biến một nồi canh, mỗi người có thể phân một bát, uống có thể được pháp, hoặc thọ hai trăm năm, tương lai lại ăn, sẽ cùng Nhân Anh thánh thụ đồng mệnh đồng thọ. Đến a, lên canh.” Tiên Sư trên thần đài thần sắc lãnh đạm, nhưng đám người nghe, lại từng người vô cùng kích động.

La Thiên càng là tin phục vô cùng, trong lòng tự than thở, may mắn chính mình trở về nhanh, nhưng hẳn lại không khỏi nghĩ tới một người hai mắt bốc hỏa.

Không khỏi lắc đầu, muốn đem bộ dáng của người này đuổi đi, hẳn thấy, lúc này, thế mà phân thân, thực sự là không nên, nếu bị “Tiên Sư” biết, vạn nhất trừ bỏ tư cách ăn canh thì sao.

Từ trong cửa sau của miếu, đi ra từng nữ tử hoặc nam tử, những nữ tử kia dáng vẻ đều thướt tha mềm mại, nam anh tuấn vô cùng, trong tay bưng một cái khay, trên khay bày biện một chén trà, bày xuống trên bàn nhỏ bên người mỗi người.

La Thiên cấp bách mở ra, một cỗ hương khí tuôn ra, chỉ thấy nước trà bên trong màu sắc trong trẻo, nhưng lại không nhìn thấy cặn thuốc, một cỗ hương khí kia, để La Thiên biết, bên trong nhất định có Nhân Anh Quả, bởi vì

hương khí của Nhân Anh Quả quá nồng.

Hắn đầu tiên là uống một hớp nhỏ, tùy theo liền cũng nhịn không được nữa uống miệng lớn, những người khác cũng giống vậy.

Sau khi ăn xong, hắn chỉ cảm thấy, cả người dễ chịu, giống như tất cả lỗ chân lông trong thân thể đều mở ra, thiên địa linh khí đều đang chui vào trong thân thể.

Đúng lúc này, nữ tử bên cạnh bọn họ đột nhiên ngồi xổm xuống, dựa sát vào. Nếu người ăn canh là nữ tử, nam hầu thì ngồi xổm xuống tới gần, bọn hắn liền giống như củi khô, nháy mắt bị nhen lửa, sau đó ôm người bên cạnh.

La Thiên giờ khắc này cái gì cũng không muốn, chỉ muốn nữ tử bên người này.

Hắn một tay ôm vào trong ngực, miệng liền hôn lên, giống như chỉ như vậy mới có thể trút xuống một cỗ nhiệt liệt trong lòng kia.

Tất cả mọi người giống như hắn.

Bọn hắn không nhìn thấy “Tiên Sư” ngồi trên thần đài khước miệng lộ ra nụ cười quỷ dị.

Những người đã ăn canh trong miếu kia, trong giao hợp khí tức nhanh chóng hơi bại xuống, hóa thành khói bụi, mà tương phản một người khác, thì khí tức viên mãn.

Đương nhiên, đều là nữ sống sót, tùy theo bụng của nữ

nhanh chóng phòng lớn, tại chỗ liền sinh ra từng cái hài nhi, hài nhi toàn thân màu xanh, bay lên, rơi vào trên cây Nhân Anh Quả kia, treo ở đầu cành, cùng nhánh cây kết hợp với nhau, giống như là mới mọc ra.

“Tiên Sư” nhìn cây Nhân Anh Quả kia, thầm nghĩ, có thể có cơ hội tế dưỡng cây Nhân Anh Quả thực sự là khó được, cũng không biết ở đây có thể tế dưỡng mấy vòng.

Đột nhiên, nụ cười trên mặt hắn đột nhiên ngưng kết.

Bởi vì hắn nhìn thấy một khách không mời.

Người kia đứng trong bóng tối, trên người mặc một thân áo bào đỏ, giống như một người đầu trọc, áo đỏ trên người giống như tràn ngập chú văn.

Người quỷ dị này đứng đó, phảng phất nhìn thấy đây hết thảy.

Trong mơ hồ, hắn lại có thể cảm giác được một luồng khí nóng trên người đối phương.

Hắn lúc này đứng lên, đi tới cửa miếu, nói: “Khách nhân không mời mà tới, không biết có chuyện gì?”

Người đầu trọc, mặc màu đỏ pháp bào kia, mở miệng nói: “Người ở dưới Thiên Đô Sơn mở mộng tràng, lấy mộng giao thuật, đoạt người tinh khí mà dục tà quả, hắn là coi thường Thiên Đô Sơn không người?”

“Thiên Đô Sơn? Nơi này thế mà là Thiên Đô Sơn sao?” Tiên Sư kia mặt lộ vẻ kinh ngạc, sau khi nói xong lại tiếp

tục nói: “Khách nhân chẳng lẽ gạt ta, nơi đây như thế nào lại là dưới chân Thiên Đô Sơn, nếu là dưới chân Thiên Đô Sơn, tại sao lại buông lỏng như vậy, lại không người thủ thành.”

Người đầu trục, mặc màu đỏ pháp bào kia, cười lạnh một tiếng, nói: “Xem ra, là có người muốn lật xem sơn sắc của Thiên Đô Sơn.”

Đến đương nhiên là Triệu Phụ Vân, chỉ là đây không phải thần hồn của hấn nhập mộng, mà là thông qua Viêm Ma Thần Tượng.

Loại phương thức này nói đến cũng không phải một lời có thể nói rõ, hấn là bày xuống pháp đàn, sau đó thông qua cái bóng huyền hóa thuật, đem tự thân pháp niệm cùng Viêm Ma trong Viêm Ma Thần Tượng hợp lại cùng nhau, hình thành một cái bản thân tồn tại, khiến cho hấn tiến vào trong mộng cảnh không cần thần hồn của mình xuất du, chỉ cần suy nghĩ liền có thể, như vậy mới có thể tiến thối tự nhiên.

Mà huyền thân do Viêm Ma cùng tự thân suy nghĩ nhu hợp mà thành này, đúng là cực kì bất phàm, có không ít năng lực.

Theo Triệu Phụ Vân suy nghĩ phun trào, bóng tối quanh người hấn giống như sinh ra vô số ảnh tia, từng sợi tóc màu đỏ, nhưng lại giống như là bóng tối, trong bóng tối lại lộ ra hồng quang, quỷ dị vô cùng vọt về phía “Tiên Sư” trong miếu.

“Tiên Sư” trong mắt một mảnh kinh ngạc, bởi vì pháp uy

này, cũng không giống như thủ đoạn của Huyền Môn chính phái, giống ma đạo pháp thuật, từ trong ảnh tia quỷ dị màu đỏ kia, hấn cảm thấy thôn phệ, kiếp ý, trực giác của hấn nói cho hấn, tốt nhất đừng dính vào vật này.

Chỉ thấy hấn khẽ vươn tay, giữa hư không liền xuất hiện hồng quang, hồng quang hóa thành hỏa diễm.

Theo hấn biết, tà ma đều sợ lửa, trong mộng cảnh của hấn, hỏa diễm tiện tay đưa tới.

Hấn muốn trước dùng hỏa thiêu đốt đồ vật của người này lại nói.

Nhưng để hấn vịn vịn không nghĩ tới chính là, những ảnh tia màu đỏ kia khi cùng hỏa diễm hấn đưa tới tiếp xúc một sát na, hỏa diễm đúng là nháy mắt bị bóp méo, sau đó hấn lập tức mất đi không chế đối với hỏa diễm.

Không chỉ như thế, hỏa diễm kia chuyển qua cùng đối phương hòa làm một thể, hóa thành tơ hồng, cuốn xuống, như sóng muốn đem mình nuốt hết.

“Định.”

Theo pháp chú của hấn vang lên, hư không vì đó ngưng lại, nhưng hấn lại cảm thấy mình giống như là dùng dây nhỏ trói lại một đầu bò rừng, dây nhỏ chỉ một hồi liền đứt đoạn.

Theo ý nghĩa của hấn, cả tòa miếu thờ đột nhiên tối xuống, còn hấn thì biến mất ở trong miếu, trên thần đài

trong miếu chỉ có một tượng thần, nó được làm từ vàng và đồng, căn bản cũng không phải là nhục thân.

Cả người hấn đều biến mất.

Trong màu đỏ dâng lên hỏa diễm, bám vào xà ngang trên vách tường của miếu thiêu đốt.

Mà đồng thời, lại có ánh tia màu đỏ bay về phía gốc cây Nhân Anh Quả kia.

Mà cây kia lại đột nhiên từ mặt đất bay lên, hóa làm một đạo ánh sáng, hướng phía bầu trời bay đi, bầu trời mở rộng hào quang, giống như thiên khai, tiếp dẫn cây ăn quả kia phi thăng rời đi, mà trên đại địa thì có một cỗ sền sệt chi lực, bao vây lấy Viêm Ma Huyền Thân phía dưới, khiến cho hấn căn bản là không cách nào truy đuổi.

Đồng thời trong tai nghe tới một đạo tiếng cười đắc ý: “Đệ tử của Thiên Đô Sơn, quả nhiên bất phàm, lại có người tu ma pháp, như thế há có thể xưng Huyền Môn chính tông, bất quá, vô luận người tu pháp gì, đều sẽ bị vĩnh viễn vây nhốt trong ma thần miếu của ta, ha ha... .”

Trong một vùng tăm tối, Viêm Ma Huyền Thân chỉ cảm thấy mình giống như rơi vào một mảnh vũng bùn, mà một tòa miếu kia chiếm cứ thế giới này, thành thế giới này duy nhất, chẳng biết lúc nào hấn đã hoàn toàn đứng ở trong một tòa miếu, ngẩng đầu nhìn tòa kim thân tượng thần quý dị kia.

Trong lòng không khỏi cảm thán, may mắn chính mình lấy Viêm Ma Huyền Thân tiến đến.

Chương 218 : Truy sát

Có chút môn phái, là cần linh sơn, phúc địa thành đạo tràng.

Môn phái cần, là bởi vì người trong đó cần, người trong đó cần, nói rõ sở tu công pháp của hần cần.

Có nặng linh sơn phúc địa, có nhẹ nhàng linh sơn phúc địa, còn có không cần linh sơn phúc địa.

Không cần cái này, vậy liền cần cái kia.

Tu hành bản chất, nạp thiên địa chi linh cho mình dùng.

Linh này, tại đại đa số thời điểm chỉ chính là thiên địa linh khí, nhưng cũng không hoàn toàn, cũng có thể là các chúng sinh khác có ‘linh’, cũng có thể đơn thuần chỉ ‘linh tính’ ‘linh hồn’, lại hoặc là những thứ chỉ có thể cảm giác được.

Cho nên có người cần ở trong quần sơn tịch thế thanh tu, cũng có người cần nhìn thấu tâm tình trong đám đông hồng trần.

Đàm Tư Vọng vốn là một con em tiểu thế gia ở Lô Long quận, đã truyền thừa hơn 150 năm, tiểu thế gia như vậy rất nhiều, đời đời đều có Huyền Quang tu sĩ, thậm chí còn xuất hiện qua một vị Trúc Cơ tu sĩ, chỉ là vị Trúc Cơ tổ tiên kia tại mới Trúc Cơ liền chết rồi, mà gia tộc cũng vì vậy không gượng dậy nổi, có người nói là tiêu hao hậu bối khí vận.

Nhưng Đàm gia hậu nhân đều cảm thấy là vị tổ tiên kia đem gia tộc nội tình đều tiêu hao hết, dẫn đến hậu bối không có tu hành tài nguyên.

Chậm rãi càng ngày càng xuống dốc, gia tộc tử đệ không thể không ra ngoài tìm cơ duyên, đều chết ở bên ngoài, đến đời Đàm Tư Vọng, chỉ còn lại hấn một dòng chính, sau khi hấn kế thừa gia tộc, đem mấy khối linh điền trong nhà đều bán, bái một tán tu đi ngang qua vi sư, không ngờ, tán tu kia thế mà là người trong Trúc Mộng Đạo.

Bọn hấn lâu dài trực thành mà cư, không hưởng thâm sơn, chỉ ở phố xá sầm uất cảm xúc mộng cảnh.

Thẳng đến sư phụ của hấn chết rồi, mà chính hấn cũng Trúc Cơ, cũng chậm rãi trở thành Tử Phủ tu sĩ trong Trúc Mộng Đạo, chỉ là hấn trở thành Tử Phủ là nhận người khác trợ giúp.

Người trợ giúp hấn kia, đồng dạng là người trong Trúc Mộng Đạo, đồng thời còn nói nhận biết sư phụ của hấn, về sau, có một đoạn thời gian thụ đối phương dạy bảo, chỉ là hấn lại hoàn toàn không biết đối phương là ai.

Chỉ biết đối phương tự xưng Mộng Thần lão nhân.

Mà lần này thì là nghe theo Mộng thần lão nhân phân phó, đến Đô Hạ Thành dưới Thiên Đô Sơn này, Mộng Thần lão nhân nói có thể náo ra chút động tĩnh trong thành này, mà phương pháp bồi dưỡng Nhân Anh Quả trong mộng cũng là Mộng Thần lão nhân dạy.

Đàm Tư Vọng tỉnh lại trong lúc ngủ mơ, hấn đi tới bên cửa sổ, nhìn sắc trời bên ngoài, đang lúc mặt trời lặn, trời chiều quang huy chiếu xuống khuôn mặt tái nhợt của hấn, nhìn không ra niên kỷ, trong mộng, hấn kinh lịch vô số kiếp, cho nên trong hai mắt thường sẽ lộ ra cảm giác tang thương.

Nhưng thực tế tuổi của hấn cũng không lớn, tuổi chưa qua tám mươi mà thôi, nhìn qua còn rất trẻ.

Ánh nắng chiếu vào trong phòng, vẽ ra một cánh cửa sổ trên mặt đất trong phòng.

Rõ ràng là sáng sủa sạch sẽ, lại cho người ta một loại cảm giác không thật, phẳng phất nơi này cũng là trong mộng.

Nhà trong Đô Hạ Thành không bán ra ngoài, trừ phi có thân phận hộ tịch nơi này.

Mà tòa nhà này căn bản cũng không phải của hấn, thân phận của hấn là người ra ngoài trở về, tên là Hạc Liên Bích, lúc hấn đi ngang qua một hoang miếu, gặp một người hấp hối sắp chết, đối phương trước khi chết nói mê chính là muốn trở về nhà trong Đô Hạ Thành.

Hấn được đến một phần nói mê này liền đem cất giữ, mà khi tiếp vào Mộng Thần lão nhân mệnh lệnh, liền dùng một phần nói mê kia tiến vào Đô Hạ Thành, vào ở tòa nhà của hấn, Hạc Liên Bích sống một mình, càng không người nhìn ra hấn không phải nguyên thân, dù cho không phải sống một mình, hấn tin tưởng, cho dù là

người cùng giường chung gối cũng không cách nào phân biệt ra.

Trời chiều chiếu vào một đoàn giấy màu đỏ trên vách tường trong phòng, giống như hỏa diễm, điều này khiến hấn lại một lần nữa nhớ tới một người trong mộng cảnh vừa rồi.

“Thiên Đô Sơn tu sĩ cũng tu ma pháp sao?”

Đàm Tư Vọng rất rõ ràng cảm giác được cái bóng của đối phương, cùng hỏa diễm vận vẹo lại, hình thành xâm phạm chi ý, hấn tin tưởng, cho dù là thần thân trong giấc mơ của mình, bị cái bóng hỏa diễm kia quán lên, cũng sẽ có đại phiền toái.

Bất quá, Mộng Thần lão nhân đã bàn giao, chỉ cần náo ra động tĩnh liền có thể rời đi, Thiên Đô Sơn bí pháp vô số, ai biết liệu có thể tìm được chính mình hay không, mặc dù hấn có lòng tin, nhưng cũng không muốn ở chỗ này lâu.

Hấn nghĩ nghĩ, quyết định đêm nay liền rời đi, thừa dịp người kia còn bị vây trong ma thần miếu của mình, vừa vận rời đi.

Ma thần miếu kia là hấn thu hoạch được từ trong mộng cảnh của một ma đạo tu sĩ, ngày có chút suy nghĩ, đêm có chỗ mộng, hướng chi ma đạo tu sĩ kia ngày ngày quan tưởng Ma Thần, đã muốn bị Ma Thần cướp thần trí.

Cho dù hấn đã cát vào trong mộng cảnh, cũng phải cần

thận bị Ma Thần trong miếu ăn mòn.

Sắc trời dần tối, hấn ra cửa, đi trên đường, đi ra ngoài thành.

Hấn qua nhiều năm như vậy, dưỡng thành một thói quen tốt, gặp nguy hiểm, liền trốn đi thật xa.

Viêm Ma Huyền Thân của Triệu Phụ Vân thất thủ trong một tòa miếu tối như mực, nhìn tượng Ma thần giống như cười mà không phải cười kia, cái bóng chung quanh Viêm Ma Huyền Thân dâng lên, đem tượng Ma thần kia bao vây lấy, ẩn ẩn lại như có hỏa diễm đốt cháy phía trên, trong ngọn lửa lại có ảnh tia chui vào trong.

Hấn có thể cảm giác có tâm tình tiêu cực vọt tới, kinh hãi ý niệm thỉnh thoảng dâng lên trong lòng, từng tia từng tia băng hàn thấm vào trong lòng, lại có một suy nghĩ để người khuất phục sinh ra, chỉ cần quỳ xuống, từ bỏ hết thủy chống cự, liền có thể có được phù hộ.

Còn nếu chống cự, vậy cũng chỉ có thể tử vong, trở thành một cỗ thi thể, tâm hấn thỉnh thoảng hiện lên đáng về trở thành tử thi sau khi chết của mình.

Triệu Phụ Vân giờ khắc này, cảm nhận được các pháp tính 【 kinh hãi 】 【 nhiếp tâm 】 【 tử vong huyền cảnh 】 【 âm hàn 】 .

Chính Viêm Ma Huyền Thân của Triệu Phụ Vân, lúc này tất cả pháp tính có được theo thứ tự là 【 Viêm Ma 】 【

thôn phệ 】 【 thiêu đốt 】 【 âm ảnh 】 【 vô hình 】 .

Vừa chạm vào tượng Ma Thần kia, liền rơi vào hạ phong, cái bóng dưới ánh sáng của tượng Ma Thần kia liên tục bại lui.

Chỉ thấy trong miếu gợn sóng chấn động, thân thể của Viêm Ma Huyền Thân đang vặn vẹo, giống như tùy thời đều muốn tán diệt.

Triệu Phụ Vân không nghĩ mất đi Viêm Ma Huyền Thân này, mặc dù Viêm Ma Huyền Thân diệt đi, đối với hắn cũng sẽ không có tổn thương gì, nhưng Viêm Ma Tượng Thần trên tay còn non nớt vô cùng, thậm chí có thể trực tiếp sụp đổ.

Triệu Phụ Vân cũng không muốn tượng thần có thể ngộ nhưng không thể cầu này cứ như vậy sụp đổ, nếu chính hắn lâm vào trong đó, chỉ sợ cũng muốn chờ người khác tới cứu, nhưng hiện tại hắn ở bên ngoài, tự nhiên liền có thể cứu.

Trong Viêm Ma Huyền Thân kia vốn hợp ý nghĩ hắn, Viêm Ma Thần Tượng lại ở trong pháp đàn, chỉ thấy hắn há mồm phun một cái, một vòng ánh lửa bay ra từ trong miệng của hắn, lừng lững trong hư không hóa thành một ngọn đèn, chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, tay phải thành kiếm chỉ, kẹp lấy ánh lửa trên ngọn đèn, trên kiếm chỉ bao phủ kim quang.

Hắn mặc niệm Kim Quang Trảm Tà Pháp Chú, cảm ứng đến mộng cảnh nơi suy nghĩ của mình, đột nhiên hai mắt mở ra, ần ần có thể thấy được kim quang trong đôi

mắt.

Kim quang trong mắt kia phản phát nhìn thấu hư không, ngón tay của hắn cũng đã vạch ra ngoài, nơi kiếm chỉ hạ xuống, chính là hư không mà ánh mắt hắn đang nhìn chăm chú.

Mộng cảnh có thể là ở chân trời xa xôi, cũng có thể là gần trong tầm tay.

Chỗ hư không kia đột nhiên hiển hiện một cảnh tượng, ần ần có thể thấy được một tòa miếu thờ, miếu thờ kia phản phát ở vào trong một bọt nước, khi bị ánh đèn soi sáng ra, chỉ thấy kiếm chỉ của Triệu Phụ Vân xẹt qua bọt biển kia, bọt biển đúng là ứng tay mà tán.

Nhưng một đạo khí tức màu đen nhánh trong đó lại quán tới ngón tay của hắn, Triệu Phụ Vân cảm giác một tòa tượng Ma Thần chú ý về phía mình.

Mà ánh đèn trước tay hắn tuôn ra ngàn vạn phá ma kim quang.

Trong phòng giam một mảnh kim sáng lóng lánh, người tại quang bên trong tái nhợt.

Nháy mắt tượng thần kia bị kim quang đâm thủng trăm ngàn lỗ, mơ hồ có thể thấy tượng thần phần nộ, truyền đến thanh âm thống khổ, mà trên thân Viêm Ma Huyền Thân vẫn ở bên trong lại dâng lên âm ảnh hỏa quang đem tượng Ma Thần nuốt hết.

Tùy theo hóa làm một đạo âm ảnh hỏa quang bay ra từ

trong hư vô, rơi vào trên Viêm Ma Thần Tượng.

Ý niệm của Triệu Phụ Vân cảm thấy một cỗ ý vui mừng khi thu hoạch được đồ ăn, ần ần còn có một loại cảm giác no nê.

Đồng thời, đủ loại pháp ý vọt tới trên thân tượng Ma Thần kia, không đợi hắn trải nghiệm, liền bị ăn mòn bên trong ý niệm.

Xích Viêm Thần Đăng trên tay dừng động kim điểm, trong mơ hồ, đúng là có ý vị muốn chủ động đi đốt cháy Viêm Ma Thần Tượng kia, hắn lập tức há miệng hút vào, đem Xích Viêm Thần Đăng nuốt vào trong bụng.

Mà không có Xích Viêm Thần Đăng áp chế, ma khí phun trào trên Viêm Ma Thần Tượng kia, Triệu Phụ Vân lập tức dùng vải gói kỹ, trên vải có từng đạo phù lục phong cấm, lại dùng hộp xếp gọn, trên hộp cũng thiếp Thái Nhạc Trấn Thần Phù.

Hắn thu pháp đàn, sau đó nói với Đan Dương Tử bên người: “Ta đi tìm hắn.”

Lúc này trên ngón tay của hắn quán quanh lấy một vòng nhàn nhạt hắc khí, đây là ‘ác mộng khí tức’.

Từ trong ác mộng khí tức chưa tán này, hắn thông qua phương thức giá mộng cảm ứng đến nơi bản thể của đối phương.

Rất nhanh, hắn liền cảm thấy, ra nhà tù, thân thể bay lên bầu trời, hóa thành một vệt kim quang vạch phá hư

không, hạ xuống cửa thành phía bắc.

Lúc này sắc trời đã có chút u ám, cửa thành của Đô Hạ Thành cũng sắp đóng lại, nhưng vẫn có người ra vào, bất quá đúng lúc này, thủ vệ cửa thành nhìn thấy trong thành có một đạo hỏa quang phóng lên tận trời.

Bọn hấn mặc dù không biết gần nhất trong thành xảy ra chuyện gì, nhưng lại biết người có can đảm ở trong thành không kiêng nể gì thi pháp như thế, tuyệt đối là bản phái tu sĩ, đương nhiên, cũng có thể là tu sĩ làm xằng làm bậy bị bản phái tu sĩ phát hiện, muốn chạy trốn.

Chỉ là bọn hấn chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không thể tham dự.

“Lại có người dám ở trong Đô Hạ Thành giường oai, chán sống sao?” Trong thành vệ có người nghĩ đến, từ trước đến nay bọn hấn đối với Thiên Đô Sơn ôm lấy cực lớn lòng tin.

Nhưng khi bọn hấn vừa dứt lời, liền nhìn thấy đạo hỏa quang kia vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, rơi xuống cửa thành chính mình sở tại.

Ánh lửa rơi xuống một sát na tản ra, hiển lộ một người bên trong, trong tay người kia nâng một ngọn đèn, ánh đèn lóe lên, cả cửa thành liền tràn ngập hỏa diễm quang huy, sau đó thủ vệ cửa thành phát hiện, bên cạnh mình cách đó không xa thêm ra một người.

Mà người này trong ngọn lửa quay đầu, trên mặt của

hắn có vẻ ngạc nhiên.

Triệu Phụ Vân trong ngọn đèn mở miệng nói: “Các hạ đã đến, cần gì phải vội vã đi như vậy?”

Khi Triệu Phụ Vân thấy rõ ràng khuôn mặt của người này, thần sắc sững sờ, tùy theo trên mặt xuất hiện một tia thống khổ.

“Người giết Hạc Liên Bích?” Triệu Phụ Vân lạnh lùng hỏi.

“A, nguyên lai người biết a, thật sự là không khéo.” Bộ dáng hiện tại của Đàm Tư Vọng chính là dáng vẻ của Hạc Liên Bích.

Hắn không có thừa nhận mình giết, nhưng cũng không có phủ nhận.

Ánh đèn trong tay Triệu Phụ Vân nhoáng một cái, Xích Viêm Thần Đăng lóe ra quang hoa, mặt của “Hạc Liên Bích” trong nháy mắt cháy đen, trên thân bốc cháy lên hỏa diễm, mà người chung quanh ở trong nháy mắt này đều nhắm mắt lại, tiến vào trong giấc mộng.

Mà Triệu Phụ Vân lại lập tức thu đèn, bởi vì người bị ánh đèn của mình chiếu phá này, vẫn không phải chân thân.

Chỉ là vừa rồi một sợi khí tức quán quanh ở đầu ngón tay hắn đã tán đi, lại muốn tìm người, đã khó mà tìm được.

Đúng lúc này, một con hạc giấy bay xuống từ trong hư

không, Triệu Phụ Vân đưa tay tiếp nhận, đem hạc giấy mở ra, đã thấy trên hạc giấy kia viết một địa chỉ.

Không có kí tên.

Bất quá từ văn tự quang hoa kia đến xem, Triệu Phụ Vân cảm thấy một cỗ tinh quang tinh thần hương vị, hẳn nghĩ tới Phó chương môn Phùng Hoằng Sư sư huynh.

Hắn không có nửa điểm trì hoãn, lập tức đi về phía địa chỉ kia.

Đàm Tư Vọng lấy Hạc Liên Bích ác mộng thân chậm chạp ra khỏi thành, mà chân thân của hắn lại đã sớm ra khỏi thành, luôn luôn cẩn thận hắn, sao lại lưu trong nguy hiểm.

Dùng Hạc Liên Bích ác mộng thân chậm chạp ra khỏi thành, bất quá là nghĩ chân chính đánh tan đạo ác mộng thân này, để nó tán trong tòa thành, đồng thời cũng muốn nhìn một chút tu sĩ Thiên Đô Sơn kia có thể tìm tới chính mình hay không.

Hắn muốn kết quả có, đối phương rất nhanh liền tìm tới chính mình, mình lấy bình thường tốc độ ra khỏi thành, lại là vẫn chưa ra khỏi cửa thành liền bị đuổi kịp.

Trong lòng hắn lại một lần nữa tán dương chính mình một tiếng: “Người thật sự là thông minh cơ linh.”

Hắn lúc này ngay tại trước một tòa miếu hoang, tinh

quang lấp lóe, chiếu trên bậc thềm của miếu và có mặt trắng mọc lên.

Bên ngoài gió thổi ngọn cây sàn sạt vang, cỏ hoang trên mặt đất lộn xộn quán quanh, có rấn rết bò qua ở bên trong, hấn đứng đó nhìn tượng thần trong miếu.

Tượng thần không có nửa điểm thần vận.

Hấn không khỏi nghĩ lên Ma Thần Miếu mộng kia, thực lực của hấn, rất nhiều đều đến từ các loại mộng cảnh của người khác, mộng càng là hoang đường ly kỳ, càng là đáng sợ, trong đó mộng cảnh Ma Thần Miếu kia, tuyệt đối là mộng cảnh đáng sợ xếp hạng hàng đầu trong những mộng hấn thu thập.

Nhưng hấn lại rõ ràng cảm thấy mình mộng cảnh Ma Thần Miếu kia phá toái.

Khi đó hấn cảm nhận được ánh lửa thời gian rất ngắn, Ma Thần Miếu lại rất nhanh liền phá toái.

Hấn không khỏi nghĩ đến người cầm đèn kia, đó là Thiên Đô Sơn đệ tử, hấn cho tới bây giờ chưa nghe nói qua, nhưng càng như vậy, hấn liền càng cảm thấy Thiên Đô Sơn không hổ là Huyền Môn đại phái, tùy tiện ra một đệ tử chưa từng nghe nói, chính là mạnh mẽ như vậy, mà lại hấn còn mơ hồ cảm giác được khắc chế của đối phương đối với mình.

Dưới ánh đèn kia, phảng phất hết thảy âm u đều bị xua tan, hết thảy âm tà đều bị đốt cháy.

Ác mộng của hắn phần lớn đều nương theo lấy tà ác, hoang đường, ly kỳ.

Đột nhiên một con chồn chui ra từ dưới bệ thần miếu, nguyên lai dưới vải幔 kia có một cái lỗ.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên quay đầu, bởi vì hắn nhìn thấy một điểm ánh đèn từ trong bóng tối, trong bóng tối giống như có người đang thừa dịp lúc ban đêm đi đường, trong tay người đi đường cầm theo đèn.

Hôm nay, hắn đối với ‘đèn’ cực kì mẫn cảm.

Trong bóng tối ánh đèn lóe lên, lần thứ nhất lấp lóe còn sâu trong hắc ám, mơ hồ không rõ, lần thứ hai, cũng đã đến dưới núi, lần thứ ba, hắn đã thấy rõ ràng, đèn được một người cầm trên tay.

Ánh đèn lại lóe lên, hắn đã thấy rõ ràng người kia.

Đây là một tu sĩ trẻ tuổi, tuấn tú, âm nhu, nhưng nhìn ánh mắt của hắn, lại sẽ phát hiện, con mắt của người này giống như đang thiêu đốt.

“Các hạ giết người không có lý do, chưa lưu lại tính mệnh, sao lại vội vàng rời đi?” Người cầm đèn đứng trên sơn đạo trước miếu, không nhanh không chậm nói.

Trong núi gió bắt đầu thổi, thổi qua ánh đèn, ánh đèn lại đứng yên bất động, gió đang tán đi trong ánh sáng.

Chương 219 : Vào miếu nhập mộng

Trong Thiên Đô Sơn, mê vụ khắp núi, liên tiếp mây trên bầu trời, tinh thần trên bầu trời xen lẫn trong đó, giống như phi trùng phát sáng trên núi.

Núi giống như ở trên trời, giống như trong tinh không, mà tinh thần cùng mây mù lại giống chỉ ở trong núi.

Phùng Hoảng Sư ngẩng đầu nhìn tinh không trên đỉnh đầu, cách đó không xa là Mã Tam Hộ cùng Tuân Lan Nhân.

Trong tinh không nhỏ kia, như có tinh thần bỗng nhúc nhích, như một con côn trùng màu lam không chịu nổi tịch mịch.

Mà Phùng Hoảng Sư lại đem hết thấy nhìn ở trong mắt, chiếu ở trong lòng, hẳn không có thu hồi ánh mắt, nói: “Tĩnh mà tư động, người động, mà trời động, Thiên Đô Sơn tĩnh nhiều năm như vậy, đột nhiên biến động, dẫn phát Thiên Cơ phun trào, để các người nắm chắc nên các người Kết Đan, mà bây giờ có người dùng Thiên Đô Sơn chúng ta làm bè, muốn đan phá thành anh, chúng ta không thể làm áo cưới cho người khác.”

Trong thanh âm của Phùng Hoảng Sư lộ ra một cổ ngưng trọng, trong mắt tam giác của Mã Tam Hộ, cũng lộ ra tìm kiếm cùng suy nghĩ sâu xa, hỏi: “Là ai?”

“Xuất hiện trong Đô Hạ Thành chính là người trong Trúc Mộng Đạo, mà người trong Trúc Mộng Đạo từ trước đến nay bí ẩn khó tìm, không phân chính tà, lần này đột nhiên xuất hiện ở đây, tuyệt không phải đi ngang qua, hẳn không có lá gan lớn như vậy, đó chính là nghe theo mệnh lệnh mà tới.”

“Có thể mệnh lệnh một vị Tử Phủ cảnh Trúc Mộng Đạo, nhất định là tồn tại Kim Đan trở lên, mà ta biết rõ người nổi danh nhất, chính là Mộng Thần lão nhân.” Trong mắt Phùng Hoảng Sư có tinh quang đang vận chuyển.

Hắn tựa hồ đang cực lực muốn nhìn rõ ràng mê tư trong tinh không, nhìn thấy chân tướng cuối cùng.

“Đây là ai?” Mã Tam Hộ chưa từng nghe qua.

“Người chưa từng nghe qua rất bình thường, lúc hắn sinh động cũng rất ít người có thể bắt giữ tung tích của hắn, theo ta được biết, hắn từng chế tạo qua rất nhiều đáng sợ sự kiện, từ đó để một số người trong đó lòng sinh khủng bố ác mộng.” Phùng Hoảng Sư nói.

“Tu hành như vậy, là tà ma, đáng chết.” Mã Tam Hộ nói.

“Người đáng chết rất nhiều, nhưng cũng không phải đáng chết liền nhất định sẽ chết, cũng từng có người ý đồ đi vây quét hắn, nhưng lại ngay cả bóng của hắn cũng không tìm tới, bất quá, lần này, ta nghĩ được hương vị của hắn.” Phùng Hoảng Sư nói.

Mã Tam Hộ cùng Tuân Lan Nhân biết Phùng Hoảng Sư vì sao lại nói như vậy.

Bởi vì Chưởng Môn đã ẩn vào loại trạng thái nào đó có thể xưng là đạo giải, hai người bọn họ từng đi nhìn qua, chỉ đứng ngoài nhà đá kia, liền có trùng điệp huyễn tượng xuất hiện, để bọn hắn có một loại cảm giác muốn rơi vào trong mộng cảnh.

Mà năng lực của Mộng Thần lão nhân cùng mộng có quan hệ, vậy có thể là hướng về đạo giải ác mộng của Chưởng Môn.

Bọn hắn rất rõ ràng, Chưởng Môn chính là trưởng thành theo Tổ Sư, là đạo lữ của hắn, trong ác mộng của nàng sẽ có gì, ai cũng không biết.

Bí mật của Thiên Đô Sơn, khả năng cũng sẽ bại lộ ở trong mộng cảnh của Chưởng Môn, mà lại, Thiên Đô Sơn Chưởng Môn, há có thể để người khác khinh nhờn như thế?

“Mộng Thần lão nhân này ẩn hiện trong mộng cảnh, có thể đã tiến vào trong mộng cảnh của Chưởng Môn hay không?” Tuân Lan Nhân hỏi.

“Mộng cảnh của Chưởng Môn, cũng không kịch liệt ba động, hắn nhất định còn không có tiến vào trong mộng cảnh của Chưởng Môn, mà lại “Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Diệt” đại trận của chúng ta, há lại tốt tiến như vậy.” Phùng Hoàng Sư nói.

“Ta có thể cảm giác được, hắn còn đang bồi hồi quanh Thiên Đô Sơn, chỉ cần hắn vừa xuất hiện, ta liền có thể phát hiện hắn.” Phùng Hoàng Sư nói chuyện không có

bao nhiêu vòng vòng quán quẩn, hoặc cố tình cao thâm, ở trước mặt hai vị tu sĩ tân tấn Kim Đan của Thiên Đô Sơn hiện tại cũng không cần thiết.

Chỉ thấy Phùng Hoảng Sư đưa tay điểm ở trong hư không, đầu ngón tay có tinh quang như mực, vẽ thành một vòng tròn, vòng tròn kia ở trong hư không đột nhiên biến thành mặt kính, sau đó xuất hiện hình ảnh.

Trong đèn kịt một màu, một ngọn đèn là duy nhất quang minh, đèn kia bị người cầm trên tay, chiếu vào một tòa miếu thờ vút bỏ phía trước, bọn hắn biết, tòa miếu thờ vút bỏ kia là nơi nào, cũng biết người cầm đèn này là ai.

“Đèn này của Phụ Vân sư đệ không sai, là một ngọn đèn tốt để khắc chế những âm tà kia.” Phùng Hoảng Sư nói: “Tuân sư muội, nghe nói đèn này là Dư Thần Quang luyện chế đúng không.”

“Là chính Triệu sư đệ ra đại bộ phận bảo tài, mời Dư Thần Quang luyện chế thành pháp khí khí phôi.” Tuân Lan Nhân nói.

“Dư Thần Quang thiện luyện khí, thực sự là đáng tiếc.” Phùng Hoảng Sư nói.

“Đội ta rảnh rồi đi trăm hắc.” Mã Tam Hộ nói.

Phùng Hoảng Sư thở dài một tiếng.

Mấy người không nói nữa, nhìn hình ảnh trong hư không kia, không có âm thanh, nhưng lại có thể nhìn thấy, trong đó hắc ám trong miếu kia đột nhiên biến càng thêm nặng

nề, giống như nước, xoắn tới đèn bên ngoài.

Ánh đèn nháy mắt tối nhạt, giống như bị chìm nước, hắc ám kia giống như muốn hóa thành thủy triều cuốn đi ánh đèn, chỉ thấy trong cuồn cuộn bọt nước, ánh đèn lấp lóe, mỗi một lần lấp lóe, kim mang trên đèn như kiếm mang đâm rách hắc ám.

Triệu Phụ Vân có thể cảm thụ vô số cảnh tượng vọt tới về phía mình, hắn biết đó là từng đạo mộng cảnh, mà chính hắn cảm đèn ngưng ý, đứng ở trước miếu, bất vi sở động, tất cả mộng đều phá tán dưới ánh đèn.

Liền phảng phát, một người sau khi gặp ác mộng, mở đèn ngủ, mọi thứ nguyên bản trong mộng cảnh đều sẽ rời xa.

Đèn của hắn có phá tà chi ý, sau đó khi tế luyện đèn, Kim Ô thần diệu trong đèn cũng ăn mười năm Thái Dương Chân Hỏa.

Đàm Tư Vọng nhìn ngọn đèn trên tay Triệu Phụ Vân, phát hiện cách mình kéo người vào trong mộng cảnh, ở trước mặt người này căn bản là vô dụng.

“Đạo trưởng làm gì dồn ép không tha đây? Tất cả mọi người là tu sĩ, đến Tử Phủ cũng không dễ dàng.” Đàm Tư Vọng đột nhiên ngưng dừng pháp thuật, hắc ám quanh thân giống như xúc tu cuốn ngược mà quay về, bảo vệ xung quanh hắn, người kia đứng trước cổng miếu, để hắn nhiều hơn mấy phần thần bí, cả người hắn giống như đứng ở lối vào của một giấc mơ nào đó.

“Lúc các hạ vào Đô Hạ Thành không nghĩ tới những điều này sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta bắt quá là đi ngang qua thôi, không ngờ, nơi này thế mà là Thiên Đô Sơn.” Đàm Tư Vọng nói.

“Lời nói như vậy, làm sao người khác có thể tin?” Triệu Phụ Vân lạnh lùng nói.

“Người trong Trúc Mộng Đạo chúng ta, đều là trực mộng mà cư, thời gian ở trong giấc mộng so với thời gian trong hiện thực còn nhiều, cho nên nhất thời không biết đây là dưới chân núi Thiên Đô Sơn, xin hãy tha lỗi.”

Đàm Tư Vọng này thế mà lập tức biến hòa khí khách khí như thế, thậm chí cảm giác có mấy phần hèn mọn, nhưng Triệu Phụ Vân biết, hắn bắt quá bởi vì không làm gì được chính mình, bởi vì thủ đoạn của đối phương đối với mình vô dụng, cho nên mới như vậy.

Hắn ở trong giấc mộng sờ tở sờ vi, lãnh khốc đến cực hạn, lấy thần hồn ý niệm của người tế luyện “Mộng Quả”, hắn giết người trong mộng cảnh, đã tập mãi thành thói quen.

“Ha ha.” Triệu Phụ Vân cười lạnh một tiếng.

Đèn cầm trong tay nhoáng một cái, trong một chớp mắt, liền có kim điểm dâng lên, như chim đánh về phía đứng ở cửa miếu Đàm Tư Vọng.

Quanh thân Đàm Tư Vọng vờn quanh từng đạo màu đen dây lụa, nháy mắt cũng thay đổi, đúng là nhanh

chóng thực thể hóa, biến thành từng con rắn màu đen.

Hắn cũng đã sớm chuẩn bị.

Trên thân rắn kia có vảy đen, há mồm phát ra rắn tê minh.

Trúc Mộng Đạo tu sĩ chính yếu nhất thủ đoạn, chính là nhập mộng, đem người kéo vào trong từng mộng cảnh cấu trúc, lợi dụng quy củ trong mộng cảnh giết chết địch nhân.

Nhưng khi không cách nào đem người kéo vào trong mộng cảnh, cũng không phải là không có thủ đoạn, hắn có thể đem một chút quái vật đáng sợ bắt được ở trong giấc mộng, cụ hiện tới trong hiện thực.

Cái này rắn chính là một đầu quái xà hắn từng phát hiện trong một mộng cảnh tàn tạ, đầu quái xà này khủng bố phi thường, có năng lực 【 chấn nhiếp 】 【 phệ niệm 】 【 ăn hồn 】 【 phụ thân 】 .

Hắn cảm thấy, con rắn này nguyên bản có thể là tồn tại trong mộng cảnh chủ yếu cung phụng “Xà Thần”.

Đồng thời có hơn mười đầu hắc xà nhô ra từ trong miếu.

Sóng lửa mãnh liệt, những hắc xà kia đồng thời phát ra tê minh, nhưng những sóng lửa kia lại chỉ diệt một tầng lửa phía trước nhất, sóng lửa phía sau lập tức lập ép lên, lấy tốc độ nhanh hơn mãnh liệt hơn nhào tới.

Triệu Phụ Vân cảm giác được một cỗ chấn nhiếp chi ý

mãnh liệt, hắn có thể khẳng định, nếu không phải Xích Viêm Thần Đăng của mình có chất tăng lên, dưới chân nhiếp của quái xà này, có thể hộ thân cũng không tệ, đừng nói là tấn công địch.

Nhưng bây giờ lại có thể, rất nhiều người luyện một kiện pháp bảo tốt, liền sẽ thường thường xem nhẹ ngự bảo thuật.

Triệu Phụ Vân tay cầm Xích Viêm Thần Đăng, khi hắn ngự hỏa, cũng đồng dạng cần ngự hỏa thuật.

Hắn lắc lư ngòn đèn, lắc ra đến lửa, một bộ phận phía trước nhất thuộc về hư diễm, giống như lúc cùng người đánh nhau hư chiêu thăm dò, như một chút đậm, nếu như đối phương cảm không đủ nhanh, hoặc phản ứng không đủ, hoặc lúc đánh vào trên người đối phương, cảm giác lực lượng của đối phương không đủ cũng không mạnh, vậy sau sẽ có thủ đoạn tiếp theo.

Hỏa diễm của hắn tuôn ra thanh thế cực lớn, mà hơn mười đầu rắn của đối phương đồng thời tê minh, lập tức đem hư diễm thăm dò phía trước nhất dập tắt.

Đàm Tư Vọng nhướng mày, bởi vì ngọn lửa kia thanh thế lớn như thế, lại so trong tưởng tượng yếu nhược.

Ngay khi hắn vừa suy nghĩ, hỏa diễm mãnh liệt hơn nhào tới.

Ngay lúc cứu niệm của hắn đã hết, tân niệm chưa thai nghén tốt.

Người lấy niệm mà thi pháp, mỗi một đạo pháp thuật thi triển đều là có khe hở, cũng phải cần chuẩn bị, cho nên một cao thủ thi pháp chân chính, tuyệt sẽ không dễ dàng toàn lực ứng phó, nhất định phải làm được cả công lẫn thủ, nhất niệm phía trước công, tất có nhất niệm thủ.

Hỏa diễm như sóng đánh tới khi tâm niệm của Đàm Tư Vọng chưa sinh, hơn mười đầu “Quái xà” kia ở trong sóng lửa nháy mắt thiêu đốt, như tro tán đi.

Quái xà nhất thời không được pháp niệm của Đàm Tư Vọng gia trì, tự nhiên không phải đối thủ của đại lực ngự hỏa Triệu Phụ Vân.

Đồng thời, kim diễm cũng bay tới trên thân Đàm Tư Vọng, Đàm Tư Vọng lại là nhanh chóng lùi về phía sau, chân hấn đạp bộ pháp kỳ dị, thân pháp đúng là nhanh quỷ dị, tránh thoát hỏa diễm thiêu đốt.

Triệu Phụ Vân không nghĩ để hấn đào tẩu, cầm đèn xông vào trong miếu.

Hắc ám trong miếu càng thêm thâm trầm, ở hấn xông vào một sát na, hấn phát hiện trước mắt hết thảy đều thay đổi.

Chỉ là một cửa miếu, thế nhưng ở hấn xông tới một sát na, trong miếu một mảnh quang minh.

Hấn cúi đầu nhìn trên người mình, y nguyên vẫn là bộ quần áo kia, trên tay cũng còn cầm đèn, thế nhưng đèn kia lại giống như bị dính mỡ, đèn đuốc u ám.

Mà trước mặt hắn, là một tượng thần, đèn trong tay mình chính là Trường Minh Đăng cung phụng trước tượng thần.

Hắn ngẩng đầu nhìn tượng thần kia, chỉ thấy tượng thần quý dị vô cùng, lại là một tượng thần nhìn thế giới từ phía sau đầu, sau đầu mở một con mắt, con mắt màu đỏ, đầu đội hoa sen mũ quan.

Chương 220 : Thụ nguyên rửa ‘Quan Chủ’

Một bước vào miếu, một bước vào mộng.

Kỳ thật Triệu Phụ Vân đã đoán trước như vậy, đối phương có Trúc Mộng thủ đoạn, không có khả năng chỉ có một phương thức kéo người nhập mộng, khẳng định còn có những biện pháp khác, từ đối phương đứng trước cửa miếu không ra, mà miếu nhỏ phía sau hẳn một mảnh u ám quỷ quyệt, liền có thể biết miếu kia đã không còn là miếu nhỏ phổ thông.

Hắn có thể cảm nhận được ám áp trên ngọn đèn của mình, có thể cảm giác Kim Ô thần diệu trong đèn diễm bị khốn trụ, giống bị quán trong tầng tầng mộng cảnh, giống như bị chứa vào trong một tiểu thế giới.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân cũng không có khu động Kim Ô thần diệu trong đèn diễm, cho nên mới là trạng thái bị dầu bắn quán quanh như hiện tại này.

Hắn không có ngay lập tức khôi phục bình thường cho thần đăng trong tay, mà nhìn chằm chằm tượng thần kia, bởi vì hắn cảm thấy, tượng thần này rất quý dị, hắn muốn mau nhìn mặt của đối phương.

Thế là đi vòng qua, giơ lên ngọn đèn, một sát na chiếu lên khuôn mặt của tượng thần, trong lòng hắn kinh ngạc, bởi vì khuôn mặt kia thế mà không phải mặt người, mà là mặt chồn, con mắt chồn trên tượng thần, dưới ánh

đèn, hiện ra ánh sáng yếu ớt.

Triệu Phụ Vân lại nhìn những địa phương khác, phát hiện miếu này rất nhỏ, rất biệt khuất, thuộc về xây thành từ loạn thạch. Hấn còn đi một vòng quanh tượng thần, sau đó đi đến phía sau, phía sau có tích thủy cầu, có lẽ vì ban ngày vừa mới mưa, bên trong có một vũng nước, đèn của hấn chiếu trên nước, trong nước phản chiếu lấy hình ảnh mơ hồ, đúng là nhìn thấy một người thân người đầu chồn.

Hấn sửng sốt một chút, theo trong lòng sinh ra khủng hoảng không hiểu, hấn chậm rãi giơ tay lên, sờ mặt mình, chẳng biết lúc nào, trên mặt thể mà mọc ra một mặt lông, toàn bộ khuôn mặt cũng thành khuôn mặt chồn.

Hấn không khỏi nghĩ, là mình tiến vào trong mộng cảnh này, liền thành như vậy, hay sau khi nhìn thấy mặt tượng thần kia thành như vậy?

Hấn phát hiện mình không cách nào xác định, bất quá, may mắn ngọn đèn trên tay truyền cảm giác cho mình, vẫn không thay đổi, mà lại cũng không cảm giác được có nguy hiểm mãnh liệt, trong lòng liền không có lo lắng như vậy.

Sau đó, hấn bắt đầu tuần sát từng gian phòng phía sau, phòng không cao, môn đình tự nhiên cũng không cao, nhưng thân thể của hấn chẳng biết lúc nào cũng đã biến thấp, cầm đèn, đẩy mở cửa một gian phòng, dưới ánh đèn chiếu rọi, hấn nhìn thấy một chiếc giường, một người nằm trên giường.

Không, không phải người, mà là chồn, nó nằm trong chần đi ngủ, đồng thời phát ra tiếng ngáy rất nhỏ, cho dù Triệu Phụ Vân đi đến, nó cũng không tỉnh.

Triệu Phụ Vân lặng lẽ lui ra ngoài, lại tiến vào trong căn phòng thấp nhỏ khác, phát hiện bên trong đều có chồn ngủ, mà lại đều là thân người đầu chồn.

Chỉ còn lại một gian phòng sáng đèn không có vào.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ, mộng cảnh như thế ý nghĩa ở đâu? Như thế nào giết chết ta đây? Tu sĩ Trúc Mộng Đạo kia lại ở nơi nào đây?

Chẳng lẽ tựa như là lưới bắt chim, bắt được, không cần tháo ra, chỉ treo ở đó, tùy ý ta tự sinh tự diệt?

Cuối cùng, hắn đi tới gian phòng vẫn sáng đèn kia, chậm rãi đẩy cửa ra, chỉ thấy một con chồn mặc áo vải đang cúi đầu sao chép gì đó.

Đại khái là cửa mở, gió thổi tới, đem ánh đèn của đối phương thổi động, quang ảnh lắc lư theo gió, đối phương quay đầu.

Kinh ngạc nói: “Quan Chủ, ngài tỉnh rồi?”

“Quan Chủ?” Triệu Phụ Vân nghi hoặc nói hai chữ này.

“A, đúng vậy, ngài là tộc trưởng của Dương Bối Sơn hoàng tiên nhất tộc chúng ta, thụ tiểu quý của Yến Quý Sơn nguyên rủa, mỗi cách một đoạn thời gian, liền sẽ

rơi vào trạng thái ngủ say, sau khi ngủ say tỉnh lại, liền sẽ quên thân phận, đồng thời sẽ còn không hiểu nhiều một chút ký ức khác.”

“Ta chỗ này viết chính là chuyện cần làm ngài trước khi ngủ say phân phó, đồng thời, cũng là ngài sau khi tỉnh lại, ngay lập tức muốn xem.”

Con chồn hình người ở trong mắt Triệu Phụ Vân này, cùng mấy con nhìn thấy lúc trước nhiều ít vẫn có chút khác nhau, nhìn qua già nhất, lông trên mặt có chút tróc ra, thậm chí còn thấy mấy cọng lông trắng.

Nó đưa tới sổ cầm trong tay, Triệu Phụ Vân không khỏi tò mò, đối phương lại còn nói mình mỗi một lần tỉnh lại đều sẽ có một đoạn hồi ức không giống, hắn ngược lại muốn nhìn một chút là chuyện gì xảy ra.

Thế là sau khi nhận lấy, sổ kia cầm trong tay mềm mại, hắn là loại lụa nào đó, trên bìa căn bản cũng không có chữ, lật ra tờ thứ nhất, kiểu chữ viết tương đối ngoáy, hoặc là nói con chồn này chỉ có thể viết ra chữ dạng này.

Hắn cố gắng phân biệt, một tờ xuống tới, đại khái xem rõ, một chi chồn tộc này ngược lại là có lịch sử tương đối lâu đời, truyền thừa từ vài ngàn năm trước lúc yêu ma tứ ngược.

Tổ tiên của nó cũng từng ra đại yêu, hào Hoàng Bào Đại Thánh, Hoàng Bào Đại Thánh chết rồi, đại thánh tọa hạ tộc đàn cũng liền tự nhiên băng tán, bọn hắn một chi này cũng liền dời đến nơi đây, đời đời truyền thừa, cũng cùng tiểu quỷ của Yển Quỷ Sơn phụ cận kết thù.

Thù này là khi dờn đến liền kết xuống, nhiều năm qua, song phương đều có thắng có bại, mà lần này, thì là tộc trưởng của bọn chúng, trúng nguyên rửa của tiểu quỷ Yến Quỷ Sơn, cách một đoạn thời gian liền sẽ rơi vào trạng thái ngủ say lấy giả chết chi pháp, đánh tan nguyên rửa tích lũy xuống.

Chỉ là chỉ có thể đánh tan nhất thời, khi hấn một lần nữa tỉnh lại, nguyên rửa của đối phương liền sẽ lại truy tìm tới.

Đồng thời, khi hấn từ trong giả chết sống lại, sẽ có ký ức mới xuất hiện, hấn bắt đầu nhìn vào những ký ức mới hết lần này đến lần khác.

Có cho mình là một người thư sinh.

Có cho mình là một đạo sĩ.

Có cho mình là nữ tử.

Có cho mình là thiên thần hạ phàm.

Có cho mình là kiếm hiệp.

Có cho mình là nhân gian đại quan.

Sau khi hấn xem xong, bất tri bất giác đã hừng đông.

Ánh đèn của ngọn đèn trên bàn đã phi thường tối, trong lòng hấn đột nhiên giật mình, đèn này không phải Xích Viêm Thần Đăng của mình.

Đèn của mình đi đâu rồi?

Thuận một chút cảm giác trong lòng kia, bước nhanh đi tới thần miếu phía trước, sau đó nhìn thấy rất nhiều chồn chính đang ngồi xếp bằng ở đó tụng kinh, cả đám đều mặc áo vải, nếu xem nhẹ đầu chồn của bọn chúng, cũng là từng đạo gia đồng tử, nhưng cũng vì thế mới lộ ra quỷ dị.

Mà tượng thần kia lại vào lúc này nổi lên trận trận hoàng quang, thần đăng của hắn liền bày ở trước tượng thần, lúc này không ngừng có hoàng mang rơi vào trên ngọn đèn, như muốn đem linh tính trên đèn điểm hoen ố.

Triệu Phụ Vân đi qua, đem Xích Viêm Thần Đăng cầm trên tay, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của chúng chồn, cầm đèn đứng đó, nhìn một đám chồn.

“Quan Chủ, ngài làm sao rồi?” Có chồn hỏi.

Triệu Phụ Vân không trả lời.

Hắn đang suy nghĩ một vấn đề, mộng cảnh này tồn thương ở đâu?

Chính là vì để cho mình kinh lịch thể nghiệm một đoạn tộc trưởng chồn?

“Quan Chủ, thế nhưng là nguyên rủa của Yến Quỷ Sơn lại sâu sắc rồi? Nguyên rủa của Yến Quỷ Sơn, như phụ hồn chi độc, ngài lần lượt giả chết, thời gian đủ khả năng thoát khỏi càng lúc càng ngắn... .”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, lập tức bừng tỉnh, mộng cảnh này tổn thương hẳn là ở đây.

Chính là để cho mình thành ‘Quan Chủ’ này, sau đó tới tiếp nhận nguyên rửa của Yến Quỷ Sơn, nguyên rửa này rõ ràng đang không ngừng tích lũy, tựa như dồn đất trên thân người, càng chồng càng dày, cuối cùng không chịu nổi gánh nặng tử vong.

Mà nguyên bản chồn Quan Chủ chính là lấy giả chết chi pháp tan mất nguyên rửa, nhưng hẳn cũng nhìn ghi chép trên sổ kia, thời gian mỗi một lần tỉnh lại càng lúc càng ngắn, liền lại muốn lâm vào trong giả chết.

Có thể thấy được loại phương pháp này đã nhanh không thể dùng.

Như vậy, nếu như nguyên rửa này rơi xuống trên người mình đây?

Đây có phải chính là mộng cảnh sát chiêu của người kia hay không?

Nếu như đúng vậy, có thể thấy được sát chiêu của hẳn, cũng cần phải rơi vào trong câu truyện mộng cảnh tạo dựng.

Chương 221 : Về núi đọc sách

Triệu Phụ Vân đang cầm Xích Viêm Thần Đăng trong tay, lúc này ngọn đèn trên tay hắn, giống như phủ một tầng tro dầu.

Triệu Phụ Vân không hỏi Yến Quỷ Sơn ở nơi nào, đang trong mộng cảnh người khác tạo dựng, người tìm kiếm càng nhiều, thế giới này càng tỉ mỉ, đến lúc đó tựa như là chim quẩn ở trong lưới, càng quẩn càng chặt.

Chỉ là hắn không có đi hỏi, sắc trời bên ngoài lại đột nhiên thay đổi, có mây đen đem ngôi miếu này bao phủ.

“Là những tiểu quỷ của Yến Quỷ Sơn kia đến.”

Triệu Phụ Vân nhìn ngoài miếu, chỉ thấy trong đồng hoang kia, xuất hiện từng tiểu quỷ, những tiểu quỷ kia giống tiểu hài tử, rất nhỏ, có chút vẫn là bò trên mặt đất, nhưng lại không có nửa phần đáng yêu, hoặc là mặt xanh nanh vàng, hoặc là thân đỏ dính đầy máu.

Tốc độ của bọn chúng rất nhanh, nhanh quỷ dị.

Đây chính là Yến Quỷ Sơn tiểu quỷ?

Sau đó hắn nhìn thấy, một tiểu hài bộ dáng hài tử vương mặc đồ đỏ mũ lục, xuất hiện trong tầm mắt, bên người đối phương vây quanh một đám tiểu quỷ, chỉ thấy hắn nhìn vào trong miếu.

Triệu Phụ Vân thấy đối phương đưa tay chỉ về phía mình chỉ, như đang xác định thân phận, nhưng hấn lại ở trong nháy mắt này, cảm giác được một cổ rét lạnh chi ý giáng lâm.

Triệu Phụ Vân không tiếp tục chờ, pháp niệm phun trào, trên thân dâng lên kim điểm, đèn trên tay cũng ở trong nháy mắt này phá vỡ tro dầu bên trên, đốt sạch ô uế.

Trong một sát na, toàn bộ miếu ảm đạm bỗng quang minh, không chỉ có tiểu quỷ bên ngoài đang sợ hãi, đám chồn trong miếu cũng từng con mắt lộ ra vẻ sợ hãi, bởi vì trong mắt bọn nó, lông trên mặt “Quan Chủ” trước mặt này đang nhanh chóng rút đi, từ đồng tộc của bọn nó biến thành người lạ lẫm.

Triệu Phụ Vân dao động đèn trong tay, đèn điểm bay lên, những chồn kia dưới đèn điểm nháy mắt bị đốt cháy, sau đó Triệu Phụ Vân bước ra ngoài miếu, ánh đèn trong tay tách ra ngàn vạn quang hoa, nguyên bản ảm đạm thiên địa bị đâm phá, phản phát có triệu dương chiếu xuống đất, phá vỡ mù mịt.

Từng tiểu quỷ bị đốt rụi, đồng thời nhanh chóng thiêu đốt, bọn chúng nhanh chóng bỏ chạy về phía sau, thế nhưng sao có thể nhanh hơn được ánh đèn, trong ngọn đèn, tiểu quỷ vương mặc đồ đỏ mũ lục kia đột nhiên ném ra ngoài một khối vải màu đen, ngăn ở trước mặt, tiểu quỷ khác đều chui vào.

Miếng vải đen cuốn lên, giống như một tầng sóng đen, cuốn đi những tiểu quỷ còn sống sót kia.

Nhưng Triệu Phụ Vân lại không có như vậy dừng tay, mà nhún người nhảy lên, hóa thành một vệt kim quang, ở trong hư không vạch ra một đường vòng cung, rơi vào phía trước một đám tiểu quỷ này, chỉ thấy hấn chập chỉ thành kiếm, vạch tới tiểu quỷ vương kia.

Đồng thời thân thể của hấn cũng biến mất trong ngọn lửa, chỉ thấy được một vệt kim quang xẹt qua hư không, xẹt qua mi tâm của tiểu quỷ vương kia, sinh mệnh chi quang trong ánh mắt của tiểu quỷ vương nhanh chóng tán đi, đồng thời bắt đầu cháy rừng rực.

Hấn cảm thấy mình sẽ không bị nguyên rửa đến, nhưng hấn không muốn lưu lại bất kỳ phong hiểm có thể tồn tại nào.

Khi Yến Quỷ Sơn Quỷ Vương chết đi một sát na, Triệu Phụ Vân nhìn thấy hư không trước mắt đang sôi trào, đang phá toái.

Trong mắt hấn lại xuất hiện cảnh tượng chân thực, vẫn là một tòa miếu, chỉ là trong miếu có một tòa tượng sơn thần phổ thông, mà hấn chính cầm đèn đứng ở trước tượng thần này.

Trên mặt đất còn có mấy con chồn bị thiêu chết , những chồn này cũng không phải là nhân thân đầu chồn, mà là phổ thông chồn.

Về phần vị Trúc Mộng Đạo kia thì đã không thấy, chỉ là Triệu Phụ Vân lại cảm giác hấn không có đi xa, bởi vì trên người đối phương dính thần hỏa của chính mình,

đối phương tựa hồ bị thần hỏa đốt bị thương, hắc mạt hồ có thể cảm giác được khí tức.

Triệu Phụ Vân ra miếu thuận một tia khí tức cảm ứng kia đuổi theo, Kim Ô Thần Quang động quang để hắc hỏa thành một đạo hỏa quang, vạch qua bầu trời, lúc rơi xuống, vừa hay nhìn thấy một người chính đang hành tẩu như ẩn như hiện trong núi rừng.

Thân hình đối phương tựa như một làn yên vân, khi Triệu Phụ Vân ngăn lại hắc, lập tức phát hiện, đây chỉ là một cái bóng, là một đạo thể thân bóc ra hỏa diễm khí tức.

Đối phương đúng là mở miệng nói ra: “Thiên Đô Sơn quả nhiên danh bất hư truyền, sau này ta sẽ tránh lui ba dặm khỏi Thiên Đô Sơn.”

Dứt lời, một thân ảnh này liền tán đi trong gió.

Triệu Phụ Vân không có cách nào lại tìm đến người, hắc biết rõ, muốn giết một Tử Phủ tu sĩ am hiểu ẩn giấu tự thân rất khó, nhất là dưới tình huống đối phương biết đánh không thắng, một lòng muốn chạy trốn, muốn tìm đến đối phương liền càng khó.

Triệu Phụ Vân trở lại Đô Hạ Thành, những người không chết trong mộng, cũng đều đã được thi trừ tà pháp, chữa khỏi, những sự tình này đối với Đô Hạ Thành đến nói đều không tính là gì.

Thế là Triệu Phụ Vân liền về núi, trở lại trong núi Triệu Phụ Vân gặp mặt một lần Mã Tam Hộ, báo cáo tình hình

bên dưới, sau đó Mã Tam Hộ liền nói cho hắn, gần nhất không nên đi ngoài núi, chờ thêm một thời gian lại nói.

Triệu Phụ Vân hỏi vì sao, Mã Tam Hộ nói cho hắn có một người trong Trúc Mộng Đạo càng đáng sợ bởi ở phụ cận Thiên Đô Sơn, Phùng sư huynh chính đang tìm hắn.

Triệu Phụ Vân gật đầu biểu thị biết, sự tình của tu sĩ Kim Đan, hắn là bất lực, đã nói không tốt ra ngoài, hắn liền trở lại Ly Hỏa Điện, tiếp tục tu hành.

Sau đó lại quyết định đem Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn luyện chế lại một lần.

Đối với luyện khí, hắn không thể nói tinh thông, Xích Viêm Thần Đăng trên tay, cũng là làm một cách máy móc, Thái Nhạc Trấn Thần Ấn cũng là chính hắn suy nghĩ, luyện chế tương đối thô ráp.

Mà luyện khí cần dùng khác biệt vật liệu, vò hợp lại cùng nhau, khiến cho mỗi một loại vật liệu đều gánh chịu lấy lực lượng của một đạo phù văn, lại cùng những tài liệu khác hoàn mỹ giao hòa vào nhau.

Đã quyết định muốn luyện một kiện pháp khí tốt, như vậy hắn liền muốn đi học tập, thế là liền đi Tàng Pháp Lâu đọc sách, đọc chính là mấy ngày.

Hắn xem đều là một chút sách luyện khí.

Nhận biết bảo tài, cùng đặc tính của các loại vật liệu, những vật liệu nào luyện cùng một chỗ tốt nhất, những

vật nào luyện cùng một chỗ thì có vấn đề.

Còn có chính là bảo tài gì muốn nhiệt độ đạt tới bao nhiêu mới có thể hòa tan ở trong ngọn lửa, lại có những bảo tài nào có thể ở trạng thái nửa ngưng kết tiến hành khảm nạm.

Sau khi hấn xâm nhập hiểu rõ, chỉ cảm thấy mình xâm nhập một mảnh tinh không.

Bất quá sau khi hấn nhìn thấy một quyển sách, loại cảm giác hoa mắt kia mới biến mất.

Quyển sách này tổng kết rất tốt các loại quy tắc luyện chế pháp khí trong thiên hạ.

Hấn nhìn như si như say, bất quá khi nhìn đến cuối cùng, lại nhìn thấy một hàng chữ, hàng chữ kia viết: “Tiền bối quy nạp vô cùng tốt, lại có một phương thức luyện khí chưa từng quy nạp. —— Dư Thần Quang.”

Triệu Phụ Vân ngoài ý muốn, Dư Thần Quang thế mà cũng nhìn quyển sách này, đồng thời còn lưu lại lời nhắn.

Triệu Phụ Vân không biết quy tắc luyện khí đối phương nói thiếu là gì.

Bất quá Triệu Phụ Vân cũng không quan tâm, hấn biết Dư Thần Quang luyện khí cực kì cao minh, mình bất quá là mới học.

Sau đó, hấn liền lại đi tìm phương thức luyện chế liên

quan tới “Nguyên Từ”.

Từ trên sách nhìn thấy, nếu muốn đem ‘Nguyên Từ thiết thạch’ luyện chế thành pháp khí, có mấy loại tình huống, chủ yếu muốn nhìn người muốn luyện pháp khí gì, luyện pháp khí khác biệt, cần thêm vào vật liệu khác biệt.

Nguyên Từ thiết thạch là vật liệu tương đối cứng rắn mà giòn, Triệu Phụ Vân nghĩ luyện thành một pháp khí có thể kích vụn vật, vậy thì phải hảo hảo suy nghĩ dung hợp vật gì vào mới tốt.

Chương 222 : Nghi vấn

Có người nói trong núi một ngày, thế gian hơn ngàn năm.

Thế là liền có người nói, trong núi một ngày, nói không phải thời gian, mà là chỉ trong núi ngàn năm bình tĩnh tựa như là cùng một ngày. Mà trong thế gian hồng trần, trong vòng một ngày lại có thể đồng thời phát sinh rất nhiều chuyện.

Nhất tĩnh nhất động, một âm một dương, một nhỏ bé một hùng vĩ.

Triệu Phụ Vân chính tạo dựng luyện khí kỹ xảo của mình, đột nhiên cảm nhận được Phó Sơn Chủ Phùng Hoàng Sư sư huynh triệu hoán.

Hắn hiện tại cảm nhận được Giới Bí Tường một cái tác dụng tương đương thực dụng, liền là đối với đồng môn triệu hoán.

Hắn một thân một mình đi trong sương mù trong núi, dựa theo khẩu quyết tiến lên đi tới, mặc dù đã không phải một lần, nhưng mỗi một lần hành tẩu đều để hắn cảm giác mình giống như đi trong một bức họa.

Phảng phất Thiên Đô Sơn vốn không tồn tại ở hiện thực, hết thảy đều chỉ là một bức họa.

Khi hắn đi tới Thiên Đô Điện, Phùng Hoàng Sư vẫn đang nhìn một mảnh tinh không trên đỉnh đầu hắn.

Triệu Phụ Vân đương nhiên cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời ở địa phương khác, lại chỉ có thể nhìn thấy mênh mông mây mù, căn bản là không nhìn thấy trời.

Mà nơi này lại có thể nhìn thấy trời, mà lại vô luận là lúc nào, nơi này nhìn thấy đều là tinh không thâm thúy như ban đêm.

Triệu Phụ Vân suy đoán đếm sao khả năng cùng tu hành của hắn có quan hệ, hoặc hắn có thể thu hoạch được một vài thứ từ xem sao.

“Đệ tử Triệu Phụ Vân, gặp qua sư huynh.” Triệu Phụ Vân trước hành lễ nói.

“Phụ Vân sư đệ mời miễn lễ. Hôm nay mời người tới, là muốn hỏi người một chút, Ly Hỏa Điện ở có quen thuộc?” Phùng Hoàng Sư nói.

“Hỏi sư huynh, chính phù hợp ta tu hành, rất tốt.” Triệu Phụ Vân nói.

“Phụ Vân sư đệ không cần lạ lẫm như thế, ta mặc dù sống nhiều hơn người chút năm tháng, nhưng chúng ta đều là bạn đường trên một ngọn núi, trên đường cầu đạo mưa to gió lớn, hôm nay ta đi ở phía trước nên cho các người phá phong che mưa, đợi khi ta lực suy, liền đương nhiên phải đến phiên các người những người trẻ trung khỏe mạnh này chống đỡ tới.”

Triệu Phụ Vân lần đầu tiên nghe được chân thành tha thiết như thế, không chỉ có lời nói chân thành tha thiết,

hắn còn có thể cảm nhận được chân thành xuất phát từ nội tâm.

Đây giống như một đại gia trưởng đang nói chuyện với hậu bối đang từ từ trưởng thành trong nhà.

Triệu Phụ Vân lòng sinh một tia cảm giác khác thường.

“Nếu có ngày đó, đệ tử tự nhiên là tận lực tiến lên.” Triệu Phụ Vân nói.

“Lúc ngươi mới lên núi, ta nhìn qua ngươi, lúc ấy ngươi tuổi còn nhỏ, chính là đầy mắt sần khổ sắc thái, có thể thấy được là một hài tử sớm thông minh, dù sao chỉ có biết khổ mới có thể biết hận, từ đó mới có thể thấu hiểu và quan tâm đến người khác.”

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ, nguyên bản hắn đã sớm nhìn qua ta, lại không khỏi nghĩ, hắn liếc mắt liền thấy được ta thời niên thiếu một mặt sần khổ tương, nguyên lai ta lúc ấy là như vậy sao?

Đúng, mình dù sao không phải diễn viên trời sinh, chỗ nào có thể làm được trong hoàn cảnh trưởng thành đó, ở nơi đó lấy lòng người khác, còn không có một chút vết tích trên mặt?

Cho nên, kỳ thật ta trong Triệu phủ, tâm sự cũng đều treo ở trên mặt bị người nhìn ra, những người kia chỉ là đang nhìn ta biểu diễn sao?

Triệu Phụ Vân nghĩ đến đây, đau xót ở sâu trong nội tâm kia lại bị sờ động, hận không thể hiện tại liền đi Triệu

phủ, một mối lửa đem tòi phủ đệ kia đốt.

Bất quá, hiện tại hắn đã có thể đem tâm tình của mình không chế, tận lực không để nó biểu hiện ra ngoài.

“Ta biết người ở trên núi tu hành khắc khổ, có lẽ còn một lòng nghĩ muốn trở về báo thù, nhưng cũng biết, người chưa từng nghĩ tới mượn lực lượng của sơn môn, đương nhiên, lập sơn tông huấn của Thiên Đô Sơn chúng ta: “Người đến trong núi, tự niệm thành đồ, người đi không ngăn, ân oán tự thuật.”

Triệu Phụ Vân cũng là lần đầu tiên nghe tới lời này, tuy nhiên, chỉ nghe một lần cũng đã minh bạch ý tứ trong đó, đó cũng chính là trạng thái của Thiên Đô Sơn.

‘Người đến trong núi’ trong đó, khẳng định là chỉ người cầu đạo, cũng lại thêm chỉ một chữ ‘Tiên’, ý tứ là nếu như đều một lòng cầu tiên, vậy liền lưu lại, nơi đông đảo người một lòng cầu tiên, nhất định là đồ thành trên trời sao? Cho nên nơi này là Thiên Đô Sơn.

Mà nếu có người muốn rời đi, tự nhiên cũng sẽ không có người ngăn cản, có người muốn xuống núi trả thù đương nhiên phải tự chịu trách nhiệm.

Đương nhiên, nếu có người đến phá hủy Thiên Đô nơi đám người coi là thành tiên chi địa này, vậy người trong núi tự nhiên sẽ không đáp ứng.

Triệu Phụ Vân còn nghe được một tầng khác ý tứ, đó chính là một ngày nào đó mình xuống núi trả thù cũng có thể, nhưng tốt nhất đừng đem thù mang về trong núi, dù

chưa chỉ ra, nhưng Triệu Phụ Vân ần ần cảm giác được là ý tứ này.

Tuy nhiên, khi hần nghĩ tới đây, Phùng Hoằng Sư lại đột nhiên cười nói: “Chúng ta có Lục Giới Thất Bí, chỉ cần không vi phạm những điều này, trở lại trong núi, chính là đoạn thị phi ân oán.”

Triệu Phụ Vân cũng nghe rõ, ý tứ của những lời nói này là: “Trở về, người khác liền không làm gì được ngươi.”

Thiên Đô Sơn có thể làm được điều này, bởi vì thực lực mạnh, và nó cũng cần người trong núi cùng nhau giữ gìn, đây mới là hạch tâm của Thiên Đô Sơn.

Đột nhiên, Phùng Hoằng Sư vung tay lên, từ trong Giới Bí Tường kia liền bay ra một đạo hỏa diễm a, kích bắn về phía Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân đưa tay chop một cái, ngọn lửa kia rơi trên tay, hóa thành một mặt lệnh bài.

Chỉ thấy lệnh bài kia lớn ước chừng bàn tay, phía trên khắc lấy hai chữ ‘Ly Hỏa’.

“Ngươi đem Ly Hỏa Lệnh này tế luyện một chút, tương lai liền có thể phối hợp hộ sơn đại trận đến hành pháp.” Phùng Hoằng Sư nói.

Triệu Phụ Vân vuốt vuốt khối lệnh bài đỏ bừng mà ấm áp trong tay này, phỏng đoán ban đầu trong lòng đều được chứng thực, nguyên bản hần đã cảm thấy, mình ở trong Ly Hỏa Điện, luyện hóa trận cơ kia, mặc dù có thể câu thông địa hỏa sâu trong lòng đất, nhưng lại cũng

không thể cùng hộ sơn đại trận câu thông, nên thiếu vật gì đó.

“Đệ tử, nhất định không phụ mệnh lệnh của sư huynh.”
Triệu Phụ Vân nói.

Phùng Hoằng Sư cười nói: “Ha ha, ngươi là ta xem trọng, chỉ cần không bị mắc kẹt trong quá khứ, con đường của ngươi, ngăn không được.”

Lời nói này, Triệu Phụ Vân nhất thời không biết tiếp như thế nào. Đương nhiên, Phùng Hoằng Sư cũng không cần hắn biểu đạt gì, phát phát tay để hắn rời đi.

Thế là Triệu Phụ Vân lại về Ly Hỏa điện của mình.

Hắn đã nghĩ kỹ dùng bảo tài gì nhu hợp vào nguyên từ thủ trạc.

Chỉ là trên tay cũng không có bảo tài.

Hắn đột nhiên rất muốn biết, kỳ thật các sư huynh sư tỷ trong núi luyện bảo tài đều là đến từ đâu?

Hắn trên Giới Bí Tường nhìn qua những danh tự kia.

Mà khi hắn vẫn là Trúc Cơ, làm Giáo Dụ trong Quảng Nguyên Phủ, Tuân Lan Nhân từng nói qua một lần nhân số Thiên Đô Sơn lập phái hơn nghìn năm đến nay, tất cả Trúc Cơ, Tử Phủ, Kim Đan, Anh Biến.

Lúc ấy Tuân Lan Nhân nói có hơn 4,200 người có thể đi tổ sư đường lưu lại hồn đặng, đây là tổng số Tử Phủ đã

xuất hiện trong núi hơn nghìn năm qua, nhưng có thể liên hệ chỉ có bảy mươi hai, vậy trường kỳ đóng quân trong núi lại có mấy người đây?

Có thể liên hệ, như vậy còn có không thể liên hệ đây?

Mà lại, hấn hiện tại cũng minh bạch, vì sao Tuân Lan Nhân nói Tổ Sư Đường, bởi vì có Lục Giới Thất Bí, không thể nói thẳng, cho nên nàng lấy Tổ Sư Đường thay vào chỉ, mà lại, cũng xác thực có tồn tại Tổ Sư Đường.

Lúc ấy Tuân Lan Nhân nói trong danh sách Kim Đan có một trăm năm mươi người, nghe vào rất nhiều, nhưng ở trong núi chỉ có ba người.

Tương đương chính là trừ bỏ ba Kim Đan trong núi, Kim Đan khác sống hay chết cũng không biết.

Đương nhiên, hấn có thể tưởng tượng được đến, trong tháng năm dài đằng đẵng, lúc không cách nào tấn thăng, không có người còn có thể ngồi yên ở trong núi, khẳng định đều muốn từ tĩnh chuyển động, đều xuống núi.

Về phần đi nơi nào, là tự xóa đi danh tự trên Giới Bí Tường, hay đã chết, vậy liên không cách nào xác định.

Mà vị Phong Lô sư huynh đi vào kinh đô Đại Chu kia, là chủ ý của chính hấn, hay là ý chỉ của tập thể Thiên Đô Sơn?

Ý nghĩ của hấn có chút phát tán, cảm thấy có cơ hội nhất định phải hỏi một chút chuyện này.

Chương 223 : Tranh đấu trong mộng

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng.

Gió từ đâu tới đây?

Là từ không trung, còn là tới từ lòng người? Đều có các thuyết pháp.

Có người nói là liễu rủ bên bờ sông kia câu dẫn đến, là có người gảy liễu làm roi, khu gió tụ mây, trêu đến mưa rào xối xả, sấm sét vang dội.

Triệu Phụ Vân đi lại trong Ly Hỏa Điện, tay trái tay phải phân biệt vớt một đám lửa, hỏa diễm bị hất ném ra lại như hạt tròn, giống như từng hạt hỏa chủng, như hạt cát hội tụ lại, bị hai tay của Triệu Phụ Vân ném đến ném đi.

Đây cũng không phải là hỏa diễm đơn thuần, mà là viêm.

Trong « Thuyết Hỏa » có lời: Lơ lửng không cố định, không có nguồn gốc là diễm. Diễm ngưng như hạt cát, rơi xuống đất đốt thổ, rơi đá đốt thạch, ... Là vì viêm.

Triệu Phụ Vân luân phiên ném trái ném phải, đoàn viêm hỏa kia trên không trung hình thành hai đạo đường vòng cung, mơ hồ, viêm hỏa kia dường như phát ra nhàn nhạt long ngâm.

Ngự hỏa huyền hoá thành hình rồng, điều mà khi hấn còn chưa Trúc Cơ liền có thể làm được, đây là một loại ngự pháp hấn sáng tạo, hỏa diễm hình rồng lăng không, quay đầu vẩy đuôi liền thể hiện một loại kinh lực.

Đương nhiên, hỏa diễm này thiếu Chân Long uy cùng thế, không giống Kim Ô thần diễm mang đến thần hỏa pháp vận, có thể để hỏa diễm của hấn thoát thai hoán cốt.

Nhưng chí ít có thể để rèn luyện pháp lực của hấn xoay chuyển xoay quanh vừa đi vừa về vận chuyển linh động cùng tính bền dẻo.

Hai đầu viêm hỏa ở không trung giao qua nhau, đụng vào nhau một chút, lại thụ lực tách ra, phân biệt rơi vào hai tay Triệu Phụ Vân, như rồng về trong sào huyết.

Triệu Phụ Vân luyện tập ngự hỏa, thu phát trong đó, cũng là Cầm Nã Thủ.

Cầm Nã Thủ phải chẳng cường đại, căn bản nhất trong đó ngay ở pháp lực phải chẳng tinh thuần cùng ngưng luyện, lực lớn sẽ thắng.

Khi hấn tiến về Lan Nhân Tiểu Trúc của Tuân Lan Nhân, lại phát hiện đại môn nơi đó đóng chặt, Tuân Lan Nhân đúng là chẳng biết đi đâu, hấn vốn định hướng nàng hỏi một ít chuyện, nghĩ nghĩ, lại đi tìm Mã Tam Hộ.

Lúc trước hấn thụ Mã Tam Hộ triệu tập, đi qua nơi của hấn, sau khi hấn luyện hóa Ly Hỏa Lệnh, hấn cũng đã biết, nơi ở của Mã Tam Hộ thuộc về một chỗ vách núi

cheo leo, vách núi kia liền giống một thanh kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm chỉ lên trời.

Hắn nhớ tới Mã Tam Hộ nói, gần đây không muốn rời núi.

Hắn đứng trước vách núi kia, nhìn vách núi mê mụ bao phủ, trong đó ẩn ẩn có bạch quang như lưu phong vờn quanh, hắn biết, đó là kiếm khí.

Chưa thể đến gần, lại biết, Mã Tam Hộ tất nhiên không ở trên sườn núi phân sắc này.

Hắn đứng đó cảm nhận được từng đạo kiếm quang quán quanh trên sườn núi phân sắc, kiếm quang kia như ngân sắc sóng tuyến, lập loè.

Ly Hỏa Điện của hắn đương nhiên cũng có cấm chế cùng loại, nhưng không nồng đậm bằng nơi này, Triệu Phụ Vân cảm thấy là chính Mã Tam Hộ tăng thêm đồ vật của chính hắn vào trong.

Toàn bộ Thiên Đô Sơn « Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Diệt Đại Trận », một trong những huyền diệu là có thể không ngừng bao trùm tiểu pháp trận.

Hắn muốn đi bái phỏng đồng môn khác, thế nhưng hồi tưởng lại tên những người khác trên Giới Bí Tường kia, lại phát hiện mình nghĩ không ra, trừ bỏ chân chính người quen biết, những người mình không quen biết, thế mà không nhớ rõ.

“Giới Bí Tường này... . .”

Hắn trầm tư, duyệt qua trí nhớ của mình, lại giống như nhìn tầng mây trong thiên không, chim bay vào trong mây nhìn không thấy.

Sau khi hắn suy tư một phen, chỉ biết, trên Giới Bí Tường kia có lít nha lít nhít danh tự, nhưng trừ bỏ những người nhận biết kia, xác thực không nhớ rõ.

Cũng may hắn trừ bỏ cừu hận khắc cốt minh tâm kia, những chuyện khác cũng là không quan trọng.

Không biết là ai nói qua, đại đa số người cuối cùng cả đời, nếu có thể làm tốt một hai chuyện, cũng đã là rất đáng gờm.

Đời này của hắn mục tiêu chủ yếu nhất, đương nhiên là tu pháp trường sinh, mà trở lại Triệu gia báo thù, cũng chỉ là một đầu đại sơn muốn vượt qua trong quá trình tu hành thôi, mà trên đường trường sinh vốn nhiều núi nhiều sông.

Hắn trở lại Ly Hỏa Điện, lại lần nữa ngồi đó tu hành.

Pháp lực cho tới bây giờ đều là căn bản, mà pháp lực sinh sôi, cho tới bây giờ đều không chỉ có là thu nạp thiên địa nguyên khí, thân người như vật chứa, nhưng vận chuyển pháp lực không chỉ có nhục thân.

Mà nhục thân tinh vi chi khí hợp lấy tự thân ý niệm, lại thêm thiên địa nguyên khí nhu hợp thành.

Cho nên, mỗi hợp một sợi thiên địa nguyên khí, đều cần

tự thân sinh ra tinh vi chi khí, đều cần có một sợi ý niệm xoay hợp.

Nếu như đem thiên địa nguyên khí so với trời, vậy tinh vi chi khí trong nhục thân liền có thể so với đất, mà thần niệm thì là người.

Từ nơi này lại có thể thấy được tư tưởng Thiên, Địa, Nhân tam vị nhất thể.

Đương nhiên, cũng có người đem tinh vi chi khí trong thân cùng thần niệm của người xem là một thể, là đất, mà nguyên khí thì xem là trời, cho nên liền nói thiên địa tương hợp, là Âm Dương tương hợp.

Thuyết pháp địa lý luận khác biệt, đều có đạo lý riêng.

Khi niệm của một người không còn thuần túy, không còn thụ khổng chế, như vậy hần liền không cách nào luyện hóa pháp lực mới, pháp lực sẽ không còn sinh trưởng, thậm chí khả năng pháp lực suy yếu.

Cho nên rất nhiều người nói, người suy trước từ thần suy, mà thần này nhiều chỉ thần niệm ý thức, bởi vì thế gian không có mấy người thần niệm hoá sinh Nguyên Thần, không có mấy người có thể làm được Nguyên Thần trường tồn.

Hần lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp mới ngộ được, trấn trụ tâm thần của mình.

Pháp này chưa có đối địch, nhưng dùng cho tu hành, lại làm cho hần rất nhiều kinh hỷ, dùng phương pháp này

trấn áp tâm thần, rất nhanh liền trấn áp lại tâm vốn có chút xao động mấy ngày nay.

Nguyên bản đột phá Tử Phủ, luôn muốn tìm người đại chiến một trận, muốn luyện một kiện pháp bảo tốt, mà lại bởi vì tìm không thấy bảo tài tốt nên sinh ra bực bội, ở thời khắc này, đều bị ngăn chặn, trấn áp lại, dần dà, những nóng nảy tạp niệm này, liền lại cùng bản niệm quay về một thể, cũng cùng hỏa nguyên khí trong điện này dung luyện đến cùng nhau, hình thành pháp lực.

Pháp lực là tu hành căn bản.

Pháp lực thuần túy, sớm một chút viên mãn, mới có thể sớm hơn đi chuẩn bị chuyện Kết Đan.

Mà lại, cùng người đấu pháp, ngự khí, pháp lực mạnh yếu, trực tiếp quan hệ đến uy lực của pháp thuật pháp bảo.

Nhiều khi, pháp thuật tương khắc, là nhìn người thi pháp, pháp ý trong đó, pháp lực mạnh yếu đều rất trọng yếu.

Triệu Phụ Vân xếp bằng ở trên thần đài trong Ly Hỏa Điện, trước mặt chính là hỏa tinh chìm vào lòng đất, từ lòng đất không ngừng dâng lên Địa Sát, mà từ trên bầu trời, hà quang không ngừng rơi xuống một phương hỏa tinh này.

Hà quang cùng hỏa khí sinh sôi từ lòng đất hợp cùng nhau, hình thành ‘Ly Hỏa’, tên đầy đủ Nam Minh Ly Hỏa.

Để trong này, hà quang điểm lửa, đóa đóa như chim bay xoay quanh, hết sức mỹ lệ.

Đây là Triệu Phụ Vân sau khi vào ở điện này mới biết được, nguyên lai đây chính là Nam Minh Ly Hỏa, nguyên bản Ly Hỏa khí tán loạn đầy đất sau khi hấn vào ở, đều đã đưa về hỏa tính.

Khi hấn hô hấp, từng sợi ly hỏa chi tinh bị hấn hút vào trong bụng.

Trong định cảnh, chậm rãi mất đi khái niệm thời gian.

Nhưng chẳng biết lúc nào, đáy lòng của hấn lại hiện ra một chút niệm, niệm này du đãng trong nội tâm hấn, càng ngày càng nhiều, hội tụ vào một chỗ, tựa như là dòng sông vòng quanh núi, cứ việc nó cuộn cuộn chảy xiết, thanh thế kinh thiên, lại cũng không thể để nội tâm Triệu Phụ Vân đổ sập.

Hấn giống như đang làm một giấc mộng, một mộng thanh tỉnh.

Hấn thể mà phát hiện mình lại trở lại trong tòa miếu kia, đồng thời, lại một lần nữa lâm vào trong mộng của người Trúc Mộng Đạo.

Sau Yến Quỷ Sơn còn có Quỷ Vương tìm đến mình.

‘Quỷ Vương’ kia dáng vẻ già nua, trong tay chống một cây hắc trượng, từng bước một đi tới từ chỗ sâu hư vô.

Khi Triệu Phụ Vân thấy rõ ràng hấn, đối phương lên

tiếng nói: “Nghĩ không ra người tiểu bối này tâm chí cư nhiên kiên định như thế, khó trách Đàm Tư Vọng không phải đối thủ của người, bị người liên phá mộng, bắt quá, đã ta đến, liền không có đạo lý tay không mà về, người cũng chớ có trách ta lấy lớn hiếp nhỏ.”

‘Quỷ Vương’ lão nhân dứt lời, Triệu Phụ Vân nhìn thấy hắc năng lên hắc trượng, điểm về phía mình, giờ khắc này, Triệu Phụ Vân lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn áp tâm thần, nhưng cũng tâm thần động đặng, hắc cảm giác một trượng này có thể đem Thái Nhạc điểm nát.

Hắn có thể khẳng định, một trượng này nếu điểm trúng, thần niệm của mình sẽ băng tán.

Nhưng đúng vào lúc này, thế giới tâm linh một mảnh âm đạm này xuất hiện tinh không, Triệu Phụ Vân cảm giác tinh quang rơi vào trên người, loại cảm giác sợ hãi cô độc không nơi nương tựa kia lập tức đánh tan, loại cảm giác thế giới của mình muốn sụp đổ kia lập tức ổn định.

Tùy theo một thanh âm theo tinh quang cùng nhau rơi xuống.

“Mộng Thần tiền bối, bản đạo Phùng Hoằng Sư xin đợi đã lâu.”

Đây là thanh âm của Phùng Hoằng Sư, Triệu Phụ Vân rất xác định, hắn như trong mộng, có một loại cảm giác mộng lung, thế nhưng ý thức lại thanh tỉnh, hắn giống như một ngọn núi, đang quan sát tranh đấu sắp phát sinh giữa thiên địa.

Chương 224 : Mộng Thần lão nhân

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy, có người xâm nhập vào nhà mình đánh nhau.

Mình rõ ràng trên giường ngủ hảo hảo, khả năng còn đang làm chuyện tư nhân, lại đột nhiên có người nhảy ra, nói với mình, hẳn đã sớm ẩn vào.

Lúc này chính cởi sạch nằm trên giường, điều gì cũng làm không được, đối phương còn muốn vén chăn mền của mình, lúc này lại đột nhiên có người xông ra từ ngăn tủ trong phòng.

Lúc này người sẽ cảm giác, nhà của ta, ta cũng không biết rõ có bao nhiêu người.

Tâm của một người là phong bế.

Nhưng lại có một câu nói nhất tâm nhất thể giới.

Mộng cảnh bắt nguồn từ tâm linh.

Thế giới tâm linh, chính là niệm thế giới.

Cho nên, liền có người thuận niệm mà vào.

Trước đó Triệu Phụ Vân căn bản cũng không biết, nhưng hiện tại hẳn biết.

Mộng Thần lão nhân ngẩng đầu nhìn lên trời, chẳng biết lúc nào, trong một mảnh thế giới tâm linh của Triệu Phụ Vân này, đã phồn tinh đầy trời.

“Thiên Đô Sơn, Phùng Hoảng Sư?” Thanh âm của Mộng Thần lão nhân cực giống thanh âm của người trong mộng, loại trống rỗng kia, như thực hoàn hư, loại như ở bên tai, nhưng lại khó mà nắm lấy.

“Tiền bối nhận ra ta?” Trên bầu trời truyền đến thanh âm của Phùng Hoảng Sư.

“Không nhận ra, khi ta hành tẩu thế nhân mộng cảnh, chỉ sợ người đều chưa có bắt đầu tu hành.” Mộng Thần lão nhân thản nhiên nói.

“Khi tiền bối tung hoành thiên hạ, vẫn bối còn chưa xuất sinh, sau khi tu hành, từng nghe các sư huynh nói qua uy danh của Mộng Thần tiền bối, đã từng cảnh cáo văn bối, có Mộng Thần tiền bối tại, chúng ta ban đêm đi ngủ đều muốn trọn tròn mắt ngủ, khi chúng ta nhập định tu hành, cũng cần tùy thời dò xét nội tâm tự thân phải chẳng có chỗ khác biệt không.”

“Nhưng mà, qua nhiều năm như vậy, Mộng Thần tiền bối lại giống như biến mất, biến mất trong lòng mọi người, để phiến đại địa này đều nhanh muốn quên tiền bối tồn tại.” Thanh âm của Phùng Hoảng Sư rơi xuống từ tinh quang.

“Ha ha, người cảm thấy ta là biến mất à.” Mộng Thần lão nhân cười lạnh nói.

“Biến mất cũng được, chưa từng biến mất cũng được, tiền bối vô luận là ở đâu tiêu dao cũng không quan hệ, từ tiền bối thành danh đến nay, chưa hề từng tới Thiên Đô Sơn, đây là nguyên nhân tiền bối một mực sống đến hiện tại, nhưng lần này lại đến, tiền bối là khi Thiên Đô Sơn chúng ta không người, chỉ là ta muốn nói cho tiền bối, người đến nhằm địa phương.” Thanh âm của Phùng Hoảng Sư từ trên trời giáng xuống.

Giờ khắc này, Triệu Phụ Vân cảm nhận được một cỗ cường ngạnh cùng bá khí trong lời nói của Phùng sư huynh.

“Thiên Đô Sơn, danh tiếng thật lớn, nhưng các người bắt quá là một đám quỷ thủ sơn mà thôi, Thiên Đô Sơn thanh danh là từ tổ sư Hi Di của các người, cùng chưởng môn Mai Tiên thượng nhân của các người giết ra đến, không phải người, đều nói Thiên Đô Sơn Lương Nghi Vi Trần Huyền Diệt Đại Trận huyền diệu không lường được, ngoại nhân không thể nhập, nhưng ta đây không phải đi vào sao?” Mộng Thần lão nhân mang theo một tia đùa cợt nói.

Tâm Triệu Phụ Vân lúc này không khỏi sinh ra một cỗ cùng chung mối thù, bởi vì lúc này hắn cũng là Thiên Đô Sơn đệ tử, hắn lúc này cũng có thể xem như một trong những người thủ sơn của Thiên Đô Sơn.

Đối phương đang giấu cợt Phùng Hoảng Sư, vậy cũng là đang giấu cợt hắn, thậm chí có thể nói là hắn hiện tại ngay cả tư cách bị đối phương trào phúng đều không có, mà lại, mang đối phương tiến Thiên Đô Sơn đúng là mình.

“Tiền bối lời này hẳn là sau khi chạy khỏi Thiên Đô Sơn lại nói.” Khi Phùng Hoàng Sư dứt lời, bầu trời có một đạo tinh quang rơi xuống.

Triệu Phụ Vân không biết hình dung đạo tinh quang này như thế nào, hẳn cảm giác không ai có thể né tránh, tinh quang này giống tới từ tương lai, lại giống tới từ chuyện đã phát sinh trong quá khứ, là nhân sinh quỹ tích, là sự tình chú định, không ai có thể tránh thoát.

Hắc trượng của Mộng Thần lão nhân nguyên bản muốn điểm nát tâm linh đại sơn của Triệu Phụ Vân, điểm về phía bầu trời.

Ô quang trên trượng cùng tinh quang đụng vào nhau, nháy mắt bay lên, ô sắc cùng màu lam ở thời khắc này tán thành mây khói, nháy mắt che đậy một mảnh hư không.

Đạo tinh quang thứ hai lại rơi xuống, Mộng Thần lão nhân đồng dạng nâng lên hắc trượng, điểm ra ô quang.

Đạo tinh quang thứ ba lại rơi xuống, mỗi một lần Mộng Thần lão nhân đều đồng dạng nhấc trượng ngăn cản.

... ..

Liên tiếp hơn mười đạo tinh quang rơi xuống.

Triệu Phụ Vân phát hiện nhìn mặt ngoài, pháp thuật của hai người đều không hoa lệ, chính là một đạo tinh quang rơi xuống, một tia ô quang nghênh đón.

Nhưng chính là nhìn qua đơn giản đến cực điểm một đạo tinh quang rơi xuống, Triệu Phụ Vân lại phát hiện ẩn giấu rất nhiều ảo diệu, pháp thuật này đã từ phồn đến giản.

Tinh quang kia khởi không có dấu hiệu nào.

Pháp thuật từ áp ủ đến rơi xuống trên thân người khác, đây cũng không phải một chuyện đơn giản.

Áp ủ là cần thời gian, cho dù thời gian lại ngắn, cũng là có dấu hiệu, nhưng Triệu Phụ Vân nhìn không ra, không cảm giác được, nếu nói là ở bên ngoài, lặng yên áp ủ trong thân thể người khác, nhưng hiện tại đang trong tâm hấn, hấn y nguyên không cảm giác được.

Mà quỹ tích tinh quang kia rơi xuống, thì có một loại hương vị mệnh trung chú định.

Chính là đạo tinh quang này, nhất định sẽ rơi xuống trên người Mộng Thần lão nhân.

Thế nhưng Mộng Thần lão nhân, hấn nâng trượng điểm ra ô quang, lại đều có thể ngăn lại tinh quang, để tinh quang không đến mức rơi xuống trên người hấn

Hấn biết rõ, chặn đường pháp thuật là tuyệt không đơn giản, so với hai mũi kiếm đụng vào nhau khi võ giả chiến đấu còn khó hơn.

Thế nhưng Mộng Thần lão nhân chính là lần lượt để ô quang của hấn ngăn lại như thế.

Triệu Phụ Vân nhìn ra, nếu như pháp quang của mình xuất thủ, là tuyệt đối không nguyện ý bị pháp thuật của đối phương tùy tiện ngăn lại, càng xê dịch khi sắp cận thân, thì đối phương càng khó tránh được.

Đương nhiên, nếu đối phương có pháp bảo toàn phương vị che chắn lại là chuyện khác, khi người khác dùng pháp bảo, mình tốt nhất cũng dùng pháp bảo.

Bởi vì pháp bảo có thể tăng tốc độ thi pháp của pháp thuật, có thể tăng lên uy lực của pháp thuật, có rất nhiều huyền diệu tay không thi pháp không cách nào đạt tới, tựa như là một người tay không tấc sắt, gặp phải một người cầm dao, dù cho người khí lực càng lớn, nắm đấm càng nặng, nhưng người khác một cầm lợi khí, hết thảy liền đều cải biến.

Cho nên, khi người khác tay không thi pháp mà người nhất định phải dùng pháp bảo mới có thể ngăn cản, tốt nhất chính là xoay người rời đi.

Triệu Phụ Vân không biết hắc trượng trong tay Mộng Thần lão nhân có phải là pháp bảo không, bởi vì đây là trong tâm linh mộng cảnh, nhưng hắn biết, Mộng Thần lão nhân có ‘Mộng Quả’.

Mà Phùng sư huynh đây? Sau tinh quang kia lại là gì?

Đúng lúc này, trong tai hắn nghe tới một câu pháp chú.

“Tĩnh Di Đấu Chuyển.”

Tinh quang trên trời lấp lóe, vô số ngôi sao đều đang chuyển vận, một sát na này, Triệu Phụ Vân đột nhiên cảm thấy mãnh liệt nguy hiểm.

Tinh Di Đấu Chuyển này, hắn cảm giác muốn đem ý chí của mình cho xoắn nát vùi lấp.

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác hoảng hốt, đây là dấu hiệu cảnh báo tới từ 【 Kiếp Tri 】 .

Đúng lúc này, trên bầu trời hiện ra một ngôi sao màu đỏ, ngôi sao kia bất động, ở trong chúng tinh hiển đến vô cùng rõ ràng sáng tỏ, nó không nhúc nhích, chiếu xuống một ngọn núi phía dưới.

Triệu Phụ Vân trong một sát na này, cảm thấy an bình, cảm thấy ổn định.

Sau đó những địa phương khác, tinh quang vận chuyển, mặt đất sụt lún, thương hải tang điền.

Duy chỉ có tòa núi lớn ở giữa nhất lại là an nhiên bất động, Triệu Phụ Vân biết, đây là Phùng sư huynh bảo vệ thế giới tâm linh của mình.

Chương 225 : Truy sát

Trong mộng cảnh của Triệu Phụ Vân, thân hóa núi cao, trấn áp lấy tâm linh của mình, làm cho không băng tán.

Nếu thế giới tâm linh của hắn băng tán, như vậy hắn sẽ thụ thương, mà lại còn không biết sẽ bị thương nặng như thế nào, cũng không thể xác định có thể chết hay không, hơn nữa, Mộng Thần lão nhân này có thể sẽ từ đó thoát thân.

Hắn không chỉ muốn thủ tốt tự thân, còn muốn trợ Phó Sơn Chủ Phùng Hoàng Sư cầm xuống Mộng Thần lão nhân.

Thân thể của Mộng Thần lão nhân cuốn lên trong tinh quang, đột nhiên bắt đầu tách rời, tựa như là cái bóng trong nước, bắt đầu vụn vụn, hóa ra vô số cái bóng.

Mỗi một cái bóng lại đều làm lấy sự tình khác biệt, đều bắt đầu thi pháp trong tinh không vận chuyển.

Triệu Phụ Vân cảm giác hắn giống như sương mù, theo gió tung bay, nhưng lại có một loại tính bền dẻo không hiểu, trong hư không đang vụn vụn cũng không hoàn toàn tản ra.

Triệu Phụ Vân cảm giác đối phương nhất định là muốn đi.

Bởi vì đối phương thông qua mình chui vào Thiên Đô Sơn, vẫn giấu ở trong thế giới tâm linh của mình, chỉ

muốn không chế mình, nhưng tuyệt đối không dám xuất hiện trong Thiên Đô Sơn, bởi vì đi tới Thiên Đô Sơn trong hiện thực, nhất định sẽ thụ pháp trận của Thiên Đô Sơn bài xích, liền có chút giống như cá rơi vào trong lưới.

Mà người vụng trộm tiến vào, bị phát hiện, đồng thời còn nhận ra bị người đặt bẫy, như vậy cũng chỉ có thể rời đi.

Đúng lúc này, hắn cảm giác được có đồ vật tựa hồ đang chui ra ngoài thân thể.

Thân thể hắn ngòai đó, trong thất khiếu, giống như có sương mù chui ra ngoài, hắn lại cảm thấy giống có người đang quét chính mình tủy não và gân.

Toàn thân hắn đều có một loại thống khổ không hiểu, thân thể của hắn đột nhiên bắt đầu run rẩy.

Loại thống khổ đến từ trên tinh thần kia, để toàn bộ thân thể hắn đều vận vẹo, thân thể ngòai xếp bằng giống như rễ cây vận vẹo, chỉ là hắn y nguyên cố gắng duy trì tư thế ngòai xếp bằng, quan tưởng mình là Thái Sơn, trấn áp hết thủy.

Trong tai Triệu Phụ Vân phảng phất nghe tới có tiếng người nói chuyện.

Tựa hồ tróc ra từ tâm linh mộng cảnh, tiến vào trong hiện thực.

“Người trẻ tuổi cũng không tệ, lúc này vẫn có thể thủ được một tia thanh minh trong tâm linh, nhưng người có

ngĩ tới hay không, các sư huynh của ngươi đã sớm biết ta ở trong tâm niệm của ngươi, nhưng xưa nay đều không nhắc ngươi, chỉ đem ngươi trở thành mồi dụ, không để ý sinh tử của ngươi, bọn hấn làm như vậy, ngươi còn giúp bọn hấn sao?”

“Không chỉ có trước đó, hiện tại bọn hấn cũng không có người quản sống chết của ngươi, bọn hấn không có đem ngươi trở thành người của Thiên Đô Sơn, ngươi biết vì sao nhiều người phản bội Thiên Đô Sơn như vậy không? Đó là bởi vì rất nhiều người đương quyền của Thiên Đô Sơn các ngươi, đều là người vì tư lợi... .”

“Bọn hấn lạnh lùng vô tình, trong mắt chỉ có đại đạo, chỉ có trường sinh hư vô kia, không có bất kỳ tình nghĩa gì, không giảng tình đồng môn, dạng tiên này có cái gì có thể tu đây? Người như vậy còn là người sao? Bọn hấn đều đã mất đi tình cảm nhân loại nên có.”

“Ngươi còn trẻ, còn không có bị bọn hấn đồng hóa, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để ngươi thoát ly, Thiên Đô Sơn chính là phần mộ của tu sĩ, có bao nhiêu người kinh tài tuyệt đỉnh, cuối cùng đều vây chết trên Thiên Đô Sơn, ngươi biết vì sao những tu sĩ Kim Đan đã từng ở Thiên Đô Sơn đều biến mất không?”

“Bọn hấn đều bị ăn sạch, biết vì sao Chưởng Môn của các ngươi có thể sống đến bây giờ không? Bởi vì nàng ăn người.”

“Khai phái tổ sư của các ngươi, đã từng có mười ba người đệ tử, tất cả đều bị hấn ăn.”

Triệu Phụ Vân không nói lời nào, hần giống như không có nghe thấy, lại giống nghe thấy, nhưng không có khí lực để trả lời.

Đúng lúc này, trên thân Triệu Phụ Vân bốc cháy lên hỏa diễm, Nam Minh Ly Hỏa kia trống rỗng sinh ra, đồng thời, trên trời có tinh quang rơi xuống.

Tinh quang mê ly, rơi trên thân Triệu Phụ Vân, trong một sát na này, cả người Triệu Phụ Vân đều ổn định lại, loại đau khổ kia nhanh chóng biến mất.

Bóng người sương khói bên cạnh hần kia tán đi, thì thềm kia cũng tiêu tán.

Triệu Phụ Vân cảm giác, thế giới tâm linh của mình bắt đầu ổn định lại, Mộng Thần lão nhân kia tựa hồ đi.

... ..

Ngoài Thiên Đô Sơn, có một trấn nhỏ.

Trấn nhỏ này cũng thuộc về phạm vi của Đô Hạ Thành, Đô Hạ Thành là một tòa thành lớn, phạm vi cũng không chỉ có một tòa thành trì kia.

Còn có rất nhiều thị trấn nhỏ, một thị trấn khả năng liền có một tu chân gia tộc tọa trấn nơi đó, trong cơ bản đều là người một gia tộc, người ngoài rất hiếm, đương nhiên cũng không phải là không có, chắc chắn sẽ có một chút du thương đến, bọn hần buôn bán một chút vật lý kỳ cổ quái, đương nhiên, cũng sẽ có một chút kẻ lang thang đến.

Những kẻ lang thang này là lai lịch gì, không người chú ý, bọn hần có thể là tu sĩ thể ngộ tình đời, cũng có thể thật là người lang thang, còn có thể là tránh né truy sát, thế gian tùy thời đều đang phát sinh lấy các loại sự tình kỳ quái.

Thế giới đồng dạng, nhưng mỗi người buồn vui cũng không giống nhau, một nhà này khả năng chính là một nhà đoàn viên, vui vẻ sinh hoạt, đi ngủ, mộng đẹp, một nhà khác có thể là cửa nát nhà tan, sinh ly tử biệt.

Một chợ rau trên trấn, có một lão nhân nằm ở nơi đó phơi nắng, một lão nhân như vậy cũng không dễ thấy, bởi vì hần nằm rất tự nhiên, giống như những ăn mày khác nằm đó, chỉ là mọi người lại giống như không nhìn thấy hần, tùy ý hần nằm đó.

Bất quá, tất cả mọi người không có chú ý tới hần, nhưng con ruồi lại rơi ở trên người hần, để hần cùng nơi này hoàn mỹ dung hợp lại cùng nhau.

Người trên trấn tới tới đi đi, không có người chú ý tới hần, hoặc nói là chú ý tới hần, lại cảm giác đến đương nhiên, cảm thấy hần sớm ở chỗ này, giống như hần vốn nên ở đó mấy năm hoặc là mười mấy năm.

Một ngày này, có một người vào thị trấn, trong trấn vẫn như ngày thường, trời trong gió nhẹ.

Duy nhất một con phố, y nguyên như trong ngày thường, người không nhiều không ít, nam nam nữ nữ, già trẻ lớn bé.

Có một người mặt ngựa đi đến, khung xương người này rất lớn, nhưng nhìn lên, toàn bộ mặt mũi lại đáng vẻ rất gầy, điều này khiến cả người hấn nhìn qua rất hung.

Mặt ngựa, mắt tam giác trứng, tóc cuộn lại có chút thừa thớt, bên tai một chút tóc quăn tán loạn rủ xuống, trên đầu là ô mộc trâm đơn giản chặn ngang, trên người hấn mặc chính là một thân đạo bào màu xanh lam, áo trong màu trắng, trên chân một đôi giày vải màu đen.

Trên lưng hấn đeo một thanh kiếm chuôi vàng.

Người đặc biệt như thế, xuyên qua tiểu trấn, một đường nhìn, một đường đi, đi tới chợ rau, nhưng không có người phát hiện hấn đặc biệt.

Hấn ngừng lại trong chợ rau, đứng trước mặt một lão nhân nằm trên mặt đất phờn nắng.

Hấn không nói gì, tay trực tiếp rút kiếm sau lưng, kiếm ngân vang réo rắt.

Một vòng kiếm quang mở ra từ trong vỏ kiếm.

Một sát na này, sát cơ trên người hấn, ngưng trọng giống như có thể phá vỡ con phố này, nhưng lại là ngưng mà không lộ.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, trực tiếp đâm xuống.

Kiếm đâm xuống mi tâm của lão nhân trên mặt đất, phảng phất tất cả quang huy của tiểu trấn đều hội tụ trên

kiếm quang, cùng theo kiếm của hắc đâm xuống.

Tiểu trấn đều như bị đâm xuyên.

Thân thể của lão nhân nháy mắt băng tán, hóa thành một mảnh sương mù tuôn ra bên ngoài tiểu trấn, đồng thời có một thanh âm vang lên trong sương khói: “Nghĩ muốn giết ta, các người còn trẻ một chút.”

Kiếm trong tay Mã Tam Hộ chưa thu hồi, chỉ là cầm, đứng thẳng, nhìn đầu đường, một sát na này, toàn bộ tiểu trấn đều giống như tiến vào trong một giấc mộng, ánh nắng trên trời, tiểu trấn dưới ánh mặt trời đều như không chân thực.

Bởi vì lối ra của tiểu trấn lại là một mảnh u ám.

Tiểu trấn đang ở trong hiện thực ánh nắng, thế nhưng lối ra của tiểu trấn lại như liên thông đến trong mộng cảnh, ánh nắng cùng u ám ngoài trấn giao hội cùng nhau, tựa như một cánh cửa, một đầu thông đạo tiến vào mộng cảnh.

Mà lão nhân kia thì là xuất hiện ở lối ra thị trấn, trong tay hắc chống một cây hắc trượng, một thân áo bào đen, đội một mũ nhọn nhỏ, chống hắc trượng từng bước một đi ra ngoài trấn.

Mã Tam Hộ lại là hừ lạnh một tiếng, nói: “Mộng Thần lão nhân, thật lớn tên tuổi, lại sẽ chỉ trốn sao?”

“Ha ha, đó là người không hiểu rõ ta.” Thanh âm của Mộng Thần lão nhân lại một lần nữa truyền đến.

Mã Tam Hộ không nói thêm gì, hắn biết rõ, Mộng Thần lão nhân chưa từng chính diện cùng người triền đấu, hắn khó chơi ngay ở chỗ, đến vô tung đi vô ảnh.

Hắn đâm ra một kiếm về phía đầu trần, khi một kiếm đâm ra, trên thân kiếm dâng lên kiếm quang, kiếm quang đem hắn bao khóa, hóa làm một đoàn đâm về phía đầu trần, đâm về phía sau lưng Mộng Thần lão nhân kia.

Lưu quang trên đường đang tung bay, giống là bởi vì một kiếm này của hắn đâm rách thời gian, toàn bộ hư không đều bay lên vụn quang.

Nhưng Mã Tam Hộ lại cảm thấy, hư không trước mặt càng ngày càng trống rỗng, khi một kiếm này muốn đâm trúng Mộng Thần lão nhân, thân thể của Mộng Thần lão nhân lại tán.

Mà thân thể của Mộng Thần lão nhân cũng đã đi ra tiểu trần, tiến vào một mảnh u ám kia.

Mã Tam Hộ rơi vào nơi giao hội của hiện thực cùng mộng cảnh, hắn không có tùy tiện đi vào.

Mặc dù hắn đối với kiếm thuật của mình rất tự tin, nhưng hắn cũng sẽ không tùy tiện tiến vào sân nhà của người khác.

Phía trước rõ ràng là một thế giới mộng cảnh hư ảo.

Nhưng mà, đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên có một

vết ánh sáng rơi xuống.

Đó là tinh quang, trực tiếp rơi vào trong một mảnh thể giới mộng cảnh kia, tinh quang rơi vào trong đó ngưng tụ không tan, mà trong Tinh Quang, lại có một người đi ra.

Một nữ tử đi ra từ trong tinh quang, đầu nàng đội đạo quan màu đỏ, một thân áo bào đen, trong tay nâng một viên hạt châu màu đen, trong hạt châu như có chút điểm tinh quang màu lam đan vào nhau.

Nàng chính là Tuân Lan Nhân.

Chỉ thấy nàng đem Huyền Âm Châu ném vào không trung, trong một chớp mắt, trong bóng tối một mảnh thể giới mộng cảnh này liền nhiều tinh không, lại như biến thành một mảnh biển sâu.

Sóng cả lóe sáng.

Nguyên bản thân ảnh của Mộng Thần lão nhân sẽ phải biến mất, đúng là y nguyên hiển lộ ở đó, giống như đột nhiên cùng vùng không gian này không hợp nhau.

Lúc này, trong tai hắn nghe tới một thanh âm.

“Truy hồn.”

Chỉ thấy một đạo kiếm quang bay xuống từ nơi xa.

Hắn quay đầu, nhìn thấy chính là ánh sáng màu trắng xán lạn ngời ngời, giống như ánh sáng rơi xuống từ

miệng giếng.

Hắc trượng trên tay Mộng Thần lão nhân đập lên mặt đất, trong một chớp mắt, hắc trượng phá toái, hư không cũng phá toái, một mảnh thế giới mộng cảnh này phá toái.

Hắn còn không có bị kiếm quang chém giết, thân thể của hắn trước một bước phá toái, giống như mảnh sứ vỡ nát.

“Định!”

Tiếng pháp chú của Tuân Lan Nhân vang lên, người nguyên bản muốn phá tán thành từng khối mảnh sứ, đột nhiên ngưng lại, Mộng Thần lão nhân người đầy vết rách, nhưng không có tản ra.

Kiếm quang rơi xuống, đem Mộng Thần lão nhân cuốn vào trong đó.

Chương 226 : Hỏa kiếp trong vận mệnh

Kiểm quang rơi xuống, xán lạn loá mắt.

Chỉ trong một sát na, thân thể như đồ sứ của Mộng
Thần lão nhân kia liền bị kiểm quang quấy vỡ nát.

Thế giới mộng cảnh này lập tức tán đi.

Có ánh nắng chiếu vào, giống như là triều dương xua
tan hắc ám.

Mà Mộng Thần lão nhân lại liền hô một tiếng di ngôn đều
không có.

Tuân Lan Nhân đứng ở đó, quanh thân như đang trong
biển sâu sóng cả, ở trong đó điểm điểm màu lam, như
cá lớn màu lam đang du động.

Nàng có chút híp mắt nhìn một mảnh thế giới mộng
cảnh có ánh nắng tiến vào này, bóng tối nơi này y
nguyên tụ lại, mỗi nơi âm ảnh đều như sống, đang dựng
dục thứ gì đó.

Chỉ thấy nàng đột nhiên chỉ một ngón tay, môi đỏ khẽ
mở, phun ra một đạo pháp chú: “Huyễn!”

Những âm ảnh kia ở thời khắc này chân chính sống lại,
bọn chúng ngộ nguậy, nhanh chóng chuyển hóa thành
các loại quái vật, từ ảo đến thực, từ huyễn đến thực,

ngay tại lúc bọn chúng muốn phát ra tiếng rống, từ huyền đến thực, một tiếng pháp chú lại một lần nữa vang lên: “Diệt!”

Huyền hóa khiến cho âm ảnh đều sống lại, mà một tiếng ‘Diệt’ này, lại để tất cả đồ vật sống lại đều băng tán.

Ánh nắng chiếu vào đó, không còn bóng tối, cái gì cũng không có.

Nàng y nguyên có chút không tin Mộng Thần lão nhân kia cứ như vậy chết rồi.

“Mộng Thần lão nhân không có chết dễ dàng như vậy.” Mã Tam Hộ mở miệng nói ra: “Bất quá, hắn nếu lại xuất hiện quanh Thiên Đô Sơn, nhất định chạy không thoát Phùng sư huynh Mệnh Vận Tinh Bàn chú ý.

“Mộng Thần lão nhân này đến tột cùng bao nhiêu tuổi rồi?” Tuân Lan Nhân hỏi, tuổi của nàng rất trẻ, mặc dù nàng cũng là Kim Đan, nhưng chỉ là tân tấn Kim Đan, Mã Tam Hộ cũng như vậy, nhưng tu sĩ Kim Đan của Thiên Đô Sơn, cho tới bây giờ đều không phổ thông, nhất là Mã Tam Hộ cùng Tuân Lan Nhân đều là trẻ tuổi Kim Đan.

Mã Tam Hộ hơn trăm tuổi, không đến hai trăm, mà Tuân Lan Nhân ngay cả một trăm đều không đến.

“Theo ta được biết, chỉ ít có sáu trăm.” Mã Tam Hộ nói.

Kim Đan thọ năm trăm, đây là rất nhiều người đều biết, thế nhưng Mộng Thần lão nhân này cũng đã thọ sáu

trăm, như vậy hẳn vì sao có thể sống lâu như thế, nhất định là có bí mật gì.

“Phía sau Mộng Thần lão nhân còn có người, hẳn kỳ thật cũng bất quá là đang thay người khác thăm dò mà thôi.” Tuân Lan Nhân nói.

“Nhất định là người của Đại La Bí Giáo, bọn hắn cảm thấy, năm đó Hi Di Tổ Sư từ trong Đại La Thiên cầm đồ vật, cho nên muốn đoạt lại.” Mã Tam Hộ nói.

“Vô luận Tổ Sư năm đó có thu hoạch được đồ vật ở trong Đại La Thiên hay không, hiện tại có người muốn vào Thiên Đô Sơn lấy đi bất kỳ vật gì đều không thể.” Tuân Lan Nhân nói.

“Đúng vậy, người trong Thiên Đô Sơn tới tới tới đi đi, nhưng đồ vật Tổ Sư cùng sư huynh cầm tới, chúng ta nhất định phải bảo vệ tốt.” Mã Tam Hộ nói.

Trong một gian phòng u ám bịt kín.

Có một người trẻ tuổi tỉnh lại từ trên giường, hắn đi tới bên cửa sổ, kéo ra màn cửa sổ, trời chiều chiếu trên mặt hắn, để khuôn mặt hơi có vẻ tái nhợt của hắn kia, nhìn qua có chút mờ mịt, nếu có người nhìn thấy đôi mắt của hắn, sẽ phát hiện, chỗ sâu trong đôi mắt của hắn, có một loại cảm giác tang thương không phù hợp tuổi này của hắn.

Hắn nhớ lại hành động lần này của mình, cuối cùng

không thể không thừa nhận mình có chút xem thường một nhóm tiểu bối của Thiên Đô Sơn, nguyên bản hẳn coi là, Thiên Đô Sơn đã là lão hồ dần dần già đi, nhưng chưa từng nghĩ, Thiên Đô Sơn dù già, lại mọc nhánh mới.

Đúng lúc này, một con Hắc Nha xoay quanh hạ xuống.

Rõ ràng cửa sổ có lưu ly che chắn, thế nhưng Hắc Nha kia lại trực tiếp xuyên qua cửa sổ thủy tinh, hạ xuống trên tay hắn, hóa thành một đoàn sương mù màu đen, lại bị hắn hút vào trong lỗ mũi.

Có âm thanh xuất hiện ở trong đầu hắn.

“Mộng Thần tiền bối, sư tôn đã xuất phát, qua mấy ngày liền đến, đến lúc đó sẽ cùng Mộng Thần tiền bối bàn đại kế.”

Sương mù trên tay hắn tán đi, mắt thấy cửa sổ ánh nắng mờ lung.

Ngoại nhân không biết đang suy nghĩ gì, nhưng đều biết, người bị ‘Mộng Thần lão nhân’ để mắt tới, không có một ai có thể đào thoát.

Mà trong lòng hắn, đệ tử Thiên Đô Sơn kia, bị hắn tiến vào thế giới tâm linh, vậy thì tương đương với hắn có một thanh chìa khoá vĩnh cửu.

“Thế giới này đều là mộng của ta, không ai có thể thoát ly.” Trong lòng Mộng Thần lão nhân nghĩ.

Mà Triệu Phụ Vân đang ngồi trong Thiên Đô Sơn cũng không có tỉnh lại, vẫn đang trong định tĩnh, lắng lại thế giới tâm linh đang khuấy động của mình, mặc dù lần này, mình không làm bất cứ chuyện gì, nhưng chỉ việc có thể trấn áp tâm linh, bảo trì thế giới tâm linh không sụp đổ, cũng đã là một chuyện rất khó được.

Trong thế giới tâm linh của hắn, tinh quang vẫn không có tán đi, trong lòng nghe tới thanh âm của Phùng sư huynh.

“Phụ Vân sư đệ, Mộng Thần lão nhân tiến vào thế giới tâm linh của ngươi, muốn hoàn toàn tịnh hóa cũng không dễ dàng, bất quá, hắn lựa chọn tiến vào thế giới tâm linh của ngươi sáng lập mộng cảnh, chính là sai lầm lớn nhất của hắn, bởi vì trong lòng ngươi, ẩn giấu một đại kiếp số của thế gian này.”

“Phụ Vân sư đệ, mượn Hỏa Kiếp dùng một lát.” Thanh âm của Phùng Hoảng Sư đột nhiên biến hùng vĩ vô cùng.

Tùy theo, Triệu Phụ Vân liền cảm giác có đồ vật ở nơi sâu nhất trong nội tâm mình bị sờ động, hắn cảm giác được 【Hỏa Kiếp】 mình một mực không cách nào khu động ở thời khắc này bắt đầu chuyển động.

“Thu Mộng Nguyên, Hỏa Kiếp trong vận mệnh của ngươi đến.”

Chú âm của Phùng Hoảng Sư vừa ra, Triệu Phụ Vân

liền cảm giác hỏa ý trong thân thể hắn bị rút động, từ nơi sâu xa, hắn cảm giác hỏa diễm rơi vào trên người một người.

Nhưng tinh tế cảm giác, lại phát hiện không phải một người, mà rất nhiều người, có lão nhân có người trẻ tuổi, còn có tiểu hài, thậm chí còn có nữ tử, bọn hắn đang làm chuyện khác biệt, lại đột nhiên trên thân đều bốc cháy lên hỏa diễm.

Thân thể của bọn họ ở trong ánh nắng, rõ ràng chỉ là ánh mặt trời ấm áp, lại đột nhiên cảm thấy nguy hiểm trí mạng, sau đó thân thể nóng lên.

Người thanh niên đứng trước cửa sổ thủy tinh kia, trời chiều chiếu trên người hắn, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác bối rối mãnh liệt, ánh mặt trời ấm áp rơi trên người đột nhiên nóng bỏng, mà lại còn có hỏa diễm nổi lên từ trong thân thể hắn.

Đến từ trong lòng, tâm thuộc hỏa, lúc này lại không bị khống chế bắt đầu điên cuồng cháy rừng rực.

Một sát na này, hắn nhìn thấy tử vong, hỏa diễm này phảng phất lần theo vận mệnh tuyến của mình mà thiêu đốt đến, căn bản là không kịp trách né.

Hỏa diễm dâng trào mãnh liệt từ trong thân kia, hắn liền âm thanh đều không có phát ra, hỏa diễm liền đốt ra, tinh nguyên trên nhục thân nhanh chóng khô héo, pháp lực tán loạn, ý chí sụp đổ, rất nhanh liền bị đốt thành một bộ khô lâu, trượt ngã trên mặt đất bên cửa sổ.

Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn áp tâm linh, nhưng thân thể lại không ngừng run rẩy.

Lần này là bởi vì chính hấn, 'Hỏa Kiếp' sâu trong tâm linh thụ khu động, hấn trải nghiệm lấy loại cảm giác này.

Lần ngồi xuống này, liền không biết ngồi bao lâu, thẳng đến tâm hấn bình tĩnh lại.

Lúc lại mở to mắt, đúng là đã qua hai tháng.

Hết thấy đều phẳng phát như chưa từng xảy ra, nhưng Triệu Phụ Vân lại rất rõ ràng, dưới phong cảnh hết thấy nhìn như bình tĩnh, đều từng có tranh đấu âm âm sóng dậy.

Tu hành thế giới chính là như thế, tranh đấu có thể là dời sông lấp biển, băng sơn liệt địa, cũng có thể là lặng yên không một tiếng động, ở một số địa phương người căn bản cũng không biết.

Triệu Phụ Vân lại đi gặp một lần Phùng sư huynh, sau đó liền trở về tu hành, hấn đã có thể tự do ra vào sơn môn.

Tựa như là Mộng Thần lão nhân chết, hù đến một ít người.

Bất quá, Triệu Phụ Vân lại biết được, Đại La Bí Giáo được tổ kiến bởi hậu nhân của Đại La Thiên, về phần đến tốt cùng là ai, lại không cách nào xác định, bởi vì đã nhiều năm như vậy, bọn hấn đã sớm thay hình đổi dạng,

đổi thân phận.

Triệu Phụ Vân lại hỏi Đại La Thiên đến tột cùng hủy diệt như thế nào, Phùng sư huynh lại chỉ là suy nghĩ sâu xa một chút, nói: “Việc này, không thể nói, nếu như người tự mình biết, đó chính là biết, nhưng thứ ta hiểu rõ không thể nói, thứ này dính đến bí mật của Thiên Đô Sơn chúng ta.”

Tỉ như Triệu Phụ Vân là chính mình biết Đại La Thiên, nếu không, Phùng sư huynh ngay cả tên Đại La Thiên này cũng sẽ không nói.

Triệu Phụ Vân lại hỏi Phùng sư huynh, nơi nào có thể thu hoạch được Thái Bạch Tinh Kim.

Đây là hắc nhĩ trùng luyện Nguyên Từ Hồng Quang Trắc.

Phùng sư huynh lại là nói cho hắc nhĩ, vật này tương đối ít có, cần phải có người đi thiên ngoại thu thập, hoặc là trong một chút bí cảnh đặc biệt mới có thể sản xuất.

Triệu Phụ Vân còn không hỏi là bí cảnh nào sản xuất, Phùng Hoằng Sư đã nói: “Lạc Đô U Ngục, từng là Lạc Thần Thiên Quốc Thần Ngục, phạm nhân bị lưu vong đến nơi đó, trợ giúp Lạc Thần Thiên Quốc tinh luyện các loại tinh quang khan hiếm, chỉ là sau đó mấy thế lực chưởng khống Thần Ngục kia, không dùng được nó, cho nên liền thành U Ngục chỉ dùng để thu thập tài nguyên.”

“Người nếu muốn tìm Thái Bạch Tinh Kim, có thể đến đó tìm, bởi vì nơi đó trước kia liền sản xuất Thái Bạch Tinh

Kim.”

Triệu Phụ Vân nghe tới hai chữ Lạc Đô, không khỏi nhớ lại người cùng sự tình ở đó.

Hắn ở nơi đó mở cửa hàng phù lục mấy năm, chính ở đó giết qua một người, thế là đem chuyện Thanh Khê đạo nhân nói một lần.

Phùng Hoảng Sư cũng biết việc này, dù sao Thanh Khê đạo nhân này năm đó giết Hứa gia Hứa Nhã Thành.

Mà hắn thuận tiện cũng biết, phụ thân của Hứa Nhã Thành, Hứa Thế Khâm không ở trong núi, trở về nhà, gia tộc Hứa gia là ở kinh thành, là đi theo Phong Lôi sư huynh.

Trong núi không ít Tử Phủ tu sĩ, đều đi kinh thành, dạy học trong Kinh Khuyết Đạo Cung ở kinh thành.

Triệu Phụ Vân rất muốn hỏi một chút Thiên Đô Sơn có phải phân liệt hay không.

Phùng sư huynh lại giống như đã sớm biết ý nghĩ trong lòng Triệu Phụ Vân, chỉ nói là: “Thiên Đô Sơn, tới lui tự do, Phong Lôi sư huynh có ý nghĩ của Phong Lôi sư huynh, những người khác muốn cùng đi, vậy liền đi, chỉ cần không vi phạm Lục Giới Thất Bí của Thiên Đô Sơn, làm gì, sơn môn đều mặc kệ.”

“Tu sĩ chúng ta, hết thảy đều là vì tu hành.” Đây là lời cuối cùng của Phùng Hoảng Sư.

Triệu Phụ Vân trở lại Ly Hỏa Điện của chính mình, hẳn cảm thấy Phùng sư huynh nói không sai, tu hành căn bản chính là tu hành.

Thay đổi nhỏ một chút, chính là ngộ đạo, luyện pháp, luyện bảo, nếu là muốn lại thêm một chút, chính là họa phù cùng luyện đan.

Cho dù là đồng môn sư huynh đệ, dù cho quan hệ như Tuân Lan Nhân như thế, trên con đường tu hành, cũng là càng ngày càng khó trợ giúp cho mình, cùng trong một ngọn núi, lại rất ít gặp mặt.

Đương nhiên, đồng sơn đồng tông, mọi người gặp phải nguy hiểm, vậy liền cần mọi người đoàn kết nhất trí vượt qua, đây chính là chỗ tốt của đồng sơn đồng tông.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa xuống núi.

Lần này đi ngang qua Thượng Viện, nơi đó y nguyên thanh tĩnh không người, ở trong núi chung quanh Thượng Viện, ngược lại ngẫu nhiên có thể thấy được một chút quang hoa, đó là pháp quang của người tu hành, có ít người khả năng đã về núi.

Chương 227 : Kiến cô kiến ngã, đoạn xá lý

“Thu Mộng Nguyên chết rồi?”

“Ai có thể giết được hắn?”

“Thiên Đô Sơn Phùng Hoảng Sư.”

“Phùng Hoảng Sư? Phùng Hoảng Sư xem người mệnh số, chẳng lẽ đã có thể đổi người mệnh số rồi?”

“Không biết, nhưng Thu Mộng Nguyên chính là chết rồi, bị hỏa thiêu chết, hỏa kia rất đặc biệt... .”

“Trước không nên động, xem là chuyện gì xảy ra.”

“Dò xét là nhất định cần, nhưng phải chú ý, không muốn bị Phùng Hoảng Sư đặt vào trong Tinh Cung Mệnh Bàn của hắn, bằng không liền khó mà ẩn trốn.”

Triệu Phụ Vân đi một nơi.

Nam Lăng, Vụ Trạch Huyện.

Hắn biết sau khi mình rời đi , người tới nơi này là hai huynh muội Văn Bách cùng Văn Tâm.

Vùng này từng có đại chiến, trong lòng vẫn luôn lo lắng,

có chút bận tâm, nhưng có đôi khi tu hành chính là như vậy, lo lắng về lo lắng, cho dù là thân cận, quay người lại liền có thể là xa cách trăm năm.

Từ lần trước biệt ly, cùng ba người Văn Tầm, Văn Bách, Dương Liễu Thanh, thế mà nhanh hai mươi năm không gặp. Hấn không biết Văn Tầm cùng Văn Bách bọn họ qua thế nào, lần này rời núi, hấn vừa vặn đi xem một lần.

Hấn đang vãn ở thiên không, nhìn về phía nam nơi xa, chỉ thấy liên miên mây mù, có người nói đứng cao nhìn xa, nhưng khi người đứng ở nơi người đã từng cho rằng rất cao, sẽ phát hiện đồng dạng còn có mây mù che đầy đôi mắt của người.

Nhất là vùng Nam Lãng này, càng là mây mù nổi trời, toàn bộ đại địa đều bị che đầy dưới mây mù, cho dù ánh sáng mặt trời chiếu xuống nơi đó, cũng lộ ra yếu ớt.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến, vùng Nam Lãng phía nam Đại Chu này, mây mù nồng đậm che khuất bầu trời, càng phía nam, chính là Thiên Sơn Quốc, lại xa một chút là Nam Hoang Cực Dạ.

Mà phía tây thì là một mảnh sa mạc, càng phía tây thì là Vô Gian Quỷ Vực, vùng Tây Bắc kia, có Yển Vân Thập Lục Quốc, phía bắc thì là Cực Hàn Tuyết Vực, phía đông thì là thương hải mênh mông vô bờ.

Tây Nam một vùng này, có núi cao cánh đồng tuyết, cùng núi cao cánh đồng tuyết giáp nhau thì là Thiên Đô Sơn, một góc của Thiên Đô Sơn đến Nam Hoang Cực

Dạ.

Hắn không khỏi nghĩ, toàn bộ Đại Chu Quốc giống như bị vây khốn ở nơi này.

Đương nhiên, tu sĩ ở đây, vẫn luôn có người rời đi một mảnh đại địa này, tiến về hải ngoại, đi nơi xa hơn về phía tây, cũng có tiến vào Nam Hoang Cực Dạ xa về phía nam của Thiên Sơn Quốc, bọn hắn đều là một đi không trở lại.

Mà đại di Vân Ý Thanh của Triệu Phụ Vân, chính là xông xáo ở trong một chút cấm kỵ chi địa bên ngoài.

Triệu Phụ Vân kỳ thật cũng muốn, nhưng hắn biết, mình chỉ là Tử Phủ tu vi, không đủ để cho mình đi xông xáo những địa phương kia.

Mà lại nghĩ đến, năm đó Đại Chu Quốc khai quốc Hoàng Đế, có thể ở một vùng như này, mở ra một quốc gia, để mọi người có chỗ an thân, cũng đúng là lợi hại.

Triệu Phụ Vân giảm xuống độ cao giá vân, bởi vì xâm nhập một mảnh mây mù rả rích, dễ dàng mất phương hướng, không nhìn thấy trên mặt đất, sẽ dẫn đến tìm không thấy phương hướng.

Hạ thấp độ cao, có thể nhìn rõ hơn giang sơn đẹp như vẽ này.

Nhất là giang hà sơn lĩnh ở vào trong mây mù khu vực Nam Lăng, có một loại vẻ đẹp thần bí, bọn chúng sơn thủy hữu tình, những núi, nước, mây mù kia, đổi một

góc độ nhìn, lại giống một tấm phù lục địa phức tạp.

Núi là giao điểm, nước là đường nét, mây mù thì là chiếm cứ ở nơi tương liên sơn thủy, giống như nhiều đám thần bí uẩn kết, là thần danh lấy phương thức vân văn viết giữa thiên địa.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy Nam Lăng Thành.

Nam Lăng Thành không nhỏ, năm đó Ngô Châu của Nam Lăng Phủ Thành đến Vụ Trạch, bị Tuân Lan Nhân giết, cuối cùng cũng là không giải quyết được gì.

Hiện tại, Triệu Phụ Vân đương nhiên biết, hắn có thể làm Tri Phủ, không phải là bởi vì hắn lợi hại nhất Nam Lăng, mà là rất nhiều người nơi này đẩy hắn ra, để hắn làm một Tri Phủ trên danh nghĩa mà thôi.

Bởi vì toàn bộ Nam Lăng Phủ này, kỳ thật chủ yếu là Tuyết Long Sơn định đoạt.

Sở dĩ khu vực Nam Lăng, sẽ trên danh nghĩa quy về Đại Chu, là bởi vì Thiên Sơn Quốc bên kia có chút hùng hổ dọa người.

Cho nên Nam Lăng Phủ quy về Đại Chu, thế là Thiên Đô Sơn bên phía Đại Chu liền ra mặt cùng Thiên Sơn Quốc chiến một trận.

Đây khả năng cũng là một bộ phận giao dịch của Đại Chu Quốc cùng Thiên Đô Sơn, bởi vì từ sau lúc đó, Thiên Đô Sơn liền tiến vào Quảng Nguyên Phủ.

Mà năm đó Triệu Phụ Vân thành lập Đạo Tử Viện ở Vụ Trạch Huyện, cũng bảo tồn lại.

Hắn không có tiến vào Nam Lăng Phủ Thành, mà đi tới Vụ Trạch.

Quan hệ của Thiên Đô Sơn cùng toàn bộ Nam Lăng là như thế nào, Triệu Phụ Vân không rõ ràng lắm, tuy nhiên, có một số việc cũng không cần nói rõ ràng như vậy, quan hệ giữa hai phe có đôi khi như thế này, chỉ bằng cảm giác là được.

Bất quá, Triệu Phụ Vân lại cảm thấy, Tuyết Long Sơn khẳng định không muốn bị Thiên Sơn Quốc chiếm đoạt, tương đối mà nói, Đại Chu Quốc cùng Thiên Đô Sơn bên này còn được, chỉ là có lẽ chính bọn hắn lại không phải rất nguyện ý ra mặt, cho nên ở phía sau thao túng bản địa thế lực của Nam Lăng Phủ cùng Đại Chu Quốc bàn bạc, để khu vực Nam Lăng thành Nam Lăng Phủ.

Những điều này chỉ là cảm giác của Triệu Phụ Vân, về phần đúng hay không, cũng không tốt nói.

Sông bên ngoài Vụ Trạch Huyện tên là Cửu Khúc Vụ Hà, bên bờ sông Vụ Hà có một dốc núi, phía sau là Vụ Trạch Huyện, phía trước là nước sông chảy yên tĩnh.

Lúc này chính là chập tối, một đoàn sương mù từ không trung rơi xuống, phảng phất vụ long hạ xuống.

Sương mù trên sông đã không nồng đậm bằng trước kia, trên sông y nguyên có người đánh cá, bất quá rất nhiều người đánh cá cũng sẽ treo một ngọn đèn lưu ly ở

đầu thuyền, loại đèn này phòng gió trên mặt sông, đồng thời lại có diệu dụng trừ tà khu ma.

Những đèn này đều là tế đèn khắc pháp chú trong Xích Viêm Thần Miếu.

Mà ở đuôi thuyền, thì là có chút người vẫn sẽ mang một cái bình màu đen.

Trong bình có thể là cổ trùng mình nuôi, cũng có thể là tiểu quỷ mình nuôi.

Dù sao tập tục một vùng, hình thành mấy trăm hơn ngàn năm, xem như tự thân tay nghề, nhất thời bán hội cũng khó sửa đổi.

Khi hấn rơi xuống, vô thanh vô tức, cũng không có người nhìn thấy hấn.

Nhưng Văn Tầm ở trong miếu lại có một tia cảm giác, nàng cảm giác hỏa khí trên tượng thần trong miếu, phảng phất bị gió thổi động.

Gió là không thể nào thổi tới ‘Hỏa khí’ trong miếu này, cho nên nàng cảm thấy có thể là có người nào đến, dẫn động ‘Hỏa khí’ trong miếu, thế là ra nhìn, liền nhìn thấy có một người đứng ở trước Thần Miếu nhìn về mặt sông phía trước.

Trên sườn núi trước Xích Viêm Thần Miếu vốn có một loạt cây cối, hiện tại cũng đã bị chặt đứt, có thể từ nơi này thông suốt nhìn thấy một mảnh mặt sông kia.

“Sư huynh.”

Một giọng nữ kinh ngạc, mang theo vài phần chờ mong vang lên sau lưng.

Triệu Phụ Vân quay đầu, chính là Văn Tầm.

Văn Tầm dạng vẻ đã là bộ dáng trong lòng hấn, lại cùng dáng vẻ trong lòng hấn có khác biệt rất lớn.

Giống nhau chính là tướng mạo không thay đổi, khác biệt chính là khí chất có biến hóa rất lớn.

Trước kia nàng là cái đuôi nhỏ theo sau lưng mọi người, còn thích khóc, có rất nhiều sự tình xuân đau thu buồn.

Mà bây giờ nhìn qua nàng, ít đi một phần yếu đuối, nhiều hơn một phần kiên cường, giống như là hoa mai nở rộ sau khi gian nan vất vả.

Triệu Phụ Vân quay đầu, đáp lại mỉm cười.

Văn Tầm đồng dạng nhẹ răng cười nói: “Sư huynh, thật là người a, ta liền nói, buổi sáng hôm nay lúc nấu cơm, lửa trong lò phát ra hô hô thanh âm, đây là tượng trưng cho có việc mừng, có quý nhân đến, lúc ấy còn đang suy nghĩ, có phải là sư huynh người muốn tới hay không.”

“Thật sao?” Triệu Phụ Vân cười nói, hấn đương nhiên không quan tâm đây thật giả, chỉ cần mọi người vui vẻ là được rồi.

“Là thật nha!” Văn Tầm nói: “Sư huynh, người có thể

đến, ta thật sự là thật vui vẻ.”

Triệu Phụ Vân cười, lại nhất thời không biết nói gì, bởi vì lúc này hắn phát hiện, phân lượng của mình trong lòng đối phương, có lẽ so với phân lượng của đối phương trong lòng mình cao hơn.

“Có thể nhìn thấy người bình an, ta cũng thật cao hứng.” Triệu Phụ Vân nói, đây là lời trong lòng hắn.

Văn Tầm cười có chút xấu hổ.

“Ca người Văn Bách đâu?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hắn ở trong Đạo Tử Viện của huyện, chúng ta đem Xích Viêm Thần Miếu cùng Đạo Tử Viện tách ra, ca ca một lần nữa xây một tòa Đạo Tử Viện ở trong huyện.” Văn Tầm nói.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, nói: “Cần như vậy, các người làm không tệ.”

Vào lúc ban đêm, Triệu Phụ Vân ăn cơm uống rượu cùng hai người Văn Tầm, Văn Bách ở Xích Viêm Thần Miếu.

Bình thường Triệu Phụ Vân là không uống rượu, nhưng hôm nay lại uống, Văn Bách xem ra đã uống rượu nhiều năm, cho dù là Văn Tầm cũng rất thành thạo trong việc uống rượu.

Đại khái là hoàn cảnh nơi này cho huynh muội hai người áp lực không nhỏ.

“Các người làm sao lại lựa chọn tới đây?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Nơi này là sư huynh khai thác ra đến, chúng ta đương nhiên muốn trông coi nơi này.” Văn Bách rất đương nhiên nói.

Triệu Phụ Vân biết, bọn họ tới đây, cũng coi là một con cò của Thiên Đô Sơn ở Nam Lăng Phủ, có lẽ không cần bọn họ làm gì, chỉ cần bọn họ một mực tồn tại, liền đã đầy đủ.

Triệu Phụ Vân lại hỏi bọn họ ở đây có gặp phải khó khăn gì không.

Bọn họ chỉ nói trên núi đối diện, thỉnh thoảng sẽ có mấy tiểu yêu ẩn hiện, đương nhiên, người nơi này, cũng thường thường sơn dã luyện cổ, lại có ít người nuôi thi trộm xác làm ra mâu thuẫn, cũng may người nơi này thích tự mình giải quyết.

Những năm gần đây, trong Đạo Tử Viện của Văn Bách dạy không ít học sinh, có không ít đã đạt tới chính tông Huyền Quang Kỳ.

Đương nhiên, hai người Văn Tầm cùng Văn Bách cũng đã Trúc Cơ, một người là lấy hỏa Trúc Cơ, một người thì lấy Duệ Kim Khí Trúc Cơ.

Triệu Phụ Vân không cần hỏi, trực tiếp có thể cảm nhận được hỏa khí trên người Văn Tầm, một cỗ Duệ Kim Khí trên người Văn Bách.

Hắn cũng nhìn thấy bên hông Văn Bách treo túi phi đao.

Mà hỏa khí trên người Văn Tầm, cũng là phi thường nồng đậm.

Văn Bách nói Chân Sát bọn họ dùng Trúc Cơ đều là sơn môn ban thưởng.

Sau đó còn nói, năm đó nơi này phát sinh qua đại chiến, Tử Phủ tu sĩ trong sơn môn cùng Thiên Sơn Quốc tu sĩ, ngay ở trong núi phía trước kia đại chiến.

Triệu Phụ Vân có thể tưởng tượng đến bọn họ ở đây nguy hiểm, bọn họ năm đó thế nhưng đều không có Trúc Cơ, lại có thể kiên trì nổi, có thể thấy được tâm chí kiên định.

Triệu Phụ Vân đột nhiên phát hiện, kỳ thật mình cũng coi là người có bối cảnh, ở lúc nguy hiểm nhất rời khỏi nơi này, sau đó tu hành nhiều năm ở trong núi, lại đi chính là Quảng Nguyên Phủ, mặc dù cũng trải qua nguy hiểm ở Quảng Nguyên Phủ, nhưng sau lưng lại có Tuân Sư hộ giá hộ tống.

Mà hai huynh muội Văn Tầm cùng Văn Bách là không có, một người khác Dương Liễu Thanh bị Tuần Sát Viện điều đi chấp hành nhiệm vụ, bây giờ lại không hề có một chút tin tức nào, Triệu Phụ Vân cũng không biết hắn còn sống hay không.

So sánh với bọn họ, Triệu Phụ Vân phát hiện mình kỳ thật một mực được bảo hộ rất tốt.

“Các người rất dũng cảm.” Triệu Phụ Vân không khỏi cảm thán nói.

Hai người Văn Bách cùng Văn Tầm đều trầm mặc, rồi nói ra: “Thế giới tu hành, chính là như thế, tiến lên trong mê vụ cùng nguy hiểm, chỉ ít chúng ta còn có thể tự mình châm lửa chiếu sáng xung quanh mình, có thể lựa chọn một phương hướng tiến lên.”

“So với những người bình thường kia, bọn hấn chỉ có thể ở trong sương mù, chờ đợi lấy nguy hiểm cùng thâm phán trong sương mù.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân thở dài một tiếng, hấn biết, nhìn qua vẫn trẻ tuổi Văn Bách cùng Văn Tầm, kỳ thật nội tâm đã sớm trải qua gian khổ cùng trắc trở.

Nhưng cũng may, bọn họ nhìn qua cũng không hề biến thành loại người sẽ chỉ ai thán vận mệnh bất công.

“Một người tu hành, đã muốn nhìn lên, cũng phải nhìn xuống phía dưới, sau đó lại nhìn về phía trước, lại tùy thời quay đầu nhìn, như thế, mới có thể rõ ràng vị trí của mình, mới có thể xác định mình nên đi hướng nơi nào.” Triệu Phụ Vân nói.

“Sư huynh vẫn là mở miệng liền có thể nói ra lời nói có đạo lý như thế.” Văn Tầm nói.

Triệu Phụ Vân cùng bọn họ ngồi một đêm ở trong miếu, hồi ức quá khứ sinh hoạt ở Hạ Viện, hồi ức quá khứ kinh lịch, nhất là bí cảnh ở trong Vụ Hà kia, lại triển vọng lấy

tương lai.

Triệu Phụ Vân không khỏi nhớ tới tình huống lúc Tuân Lan Nhân bị vây khốn bên trong, hiện tại hồi tưởng lại, Tuân Lan Nhân chẳng lẽ thật bị khốn trụ sao?

Hắn bây giờ đã là Tử Phủ tu sĩ, lúc ấy Tuân Lan Nhân cũng là Tử Phủ, hắn đột nhiên không quá tin tưởng Tuân Lan Nhân sẽ bị khốn trụ.

Cuối cùng khi trời sắp sáng, Văn Bách rốt cục nhận không được hỏi: “Sư huynh, Mễ Phù có phải chết rồi hay không?”

Triệu Phụ Vân cảm thấy Văn Tầm hồi hộp sau khi Văn Bách hỏi ra một câu nói kia, hắn biết, huynh muội bọn họ nhất định đều nói qua chuyện Mễ Phù.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một chút, nói: “Năm đó, sau khi ta ở đây Trúc Cơ thành công, trên đường về Thiên Đô Sơn, bị một nhóm người ngăn lại, là Mễ Phù mời đến, liền cách Tuyết Long Sơn không xa, hắn liền táng ở trong rừng ven đường.”

Văn Bách thở dài một cái, nói: “Trong nhà Mễ Phù, nguyên bản là xuất thân đạo phỉ, hắn đã nhập Thiên Đô Sơn, làm sao có thể lại nghĩ đi làm loại chuyện đó chứ.”

“Có chút quen thuộc là khắc trong linh hồn, muốn mấy đời người mới có thể rửa sạch.” Triệu Phụ Vân nói.

Sau hừng đông, Triệu Phụ Vân cáo từ rời đi.

Bất quá, trước khi đi hẳn lưu lại mấy tấm phù cho hai người dùng phòng thân.

Rời khỏi nơi này, hẳn tiến về Quảng Nguyên Phủ.

So sánh với Nam Lăng núi nhiều nước nhiều, vòng vòng đan xen cơ hồ không có đất bằng, Quảng Nguyên Phủ muốn tốt không ít, nhưng cũng không có tốt quá nhiều, toàn bộ Quảng Nguyên Phủ so sánh với Lạc Đô, là kém đến cực xa, Lạc Đô nơi đó Đại Doanh phường thị phồn hoa, so với Quảng Nguyên phường thị, cũng có được mấy lần chênh lệch.

Một bên là vùng biên thù, một bên là dải đất trung tâm của Đại Chu Quốc, là không thể so sánh nổi.

Triệu Phụ Vân cũng không có đi kinh động ai, nhưng hẳn lại có một loại cảm giác.

Mình hành tẩu thiên hạ nhiều nơi như vậy, sẽ có một loại cảm giác thiên hạ không lớn, nhưng đối với rất nhiều người mà nói, một mảnh bầu trời bọn hắn nhìn thấy trước mắt chính là nơi cả đời đều khó mà đi ra.

Tỉ như Văn Tầm cùng Văn Bách qua nhiều năm như vậy đều canh giữ ở Vụ Trạch kia, bọn hắn chưa từng đi càng nhiều nơi.

Mà cho dù trong Quảng Nguyên Phủ này rất nhiều tai to mặt lớn thượng tầng nhân vật trong mắt người khác, bọn hắn cũng hiếm khi rời khỏi Quảng Nguyên Phủ này.

Người cùng sự tình của Quảng Nguyên Phủ này, hết

thấy mọi thứ bọn hắn kinh doanh, đều giống như lưới hoặc là vô hình lồng giam đem bọn hắn nhốt ở nơi này.

Trên đường vừa vặn gặp phải Tạ An Lan, hắn rất là kinh hãi, Triệu Phụ Vân không có tận lực ẩn遁, liền bị hắn nhìn thấy.

Hắn tự nhiên là mời Triệu Phụ Vân trở về uống rượu.

Mà sau khi biết Triệu Phụ Vân đã nhập Tử Phủ, càng gia tăng mấy phần cung kính.

Bất quá, cũng may hắn cũng là một người có chút thoải mái, không có bởi vì Triệu Phụ Vân thành Tử Phủ, liền ngay cả lời nói cũng không dám nói.

Hai người vẫn đang uống trà, bất quá, lần này không có đi thanh lâu gì.

Triệu Phụ Vân thiền ẩm, thưởng thức hương thơm của trà.

Mà trong lời nói của Tạ An Lan tràn ngập ao ước đối với việc Triệu Phụ Vân có thể mở Tử Phủ.

Chính hắn nói, mình những năm gần đây, đã thành Tạ gia gia chủ, thế nhưng cũng bị thân phận gia chủ này cho chói trật lại, thanh danh, quyền tài hình thành một cỗ thế năng kia, đem hắn chăm chú bao vây lấy, để tâm hắn không một khắc có thể bình tĩnh trở lại, tu vi cơ hồ khó mà tiến bộ, lòng dạ đều như mở không ra, chứ đừng nói là mở Tử Phủ.

Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được một phần thống khổ trong lòng hấn kia, mà lại, hấn biết rõ, một phần thống khổ kia là bởi vì sau khi nhìn thấy mình nhập Tử Phủ, lúc này mới sáng tỏ rõ ràng.

Hấn biết, khi ở sâu trong nội tâm một người hướng tới cấp độ sinh mệnh cao hơn, nhưng lại không thể không bị thế tục danh lợi gia tộc buộc chặt, đó là một chuyện thống khổ.

Triệu Phụ Vân may mắn mình không có gia tộc, không có danh lợi tài quyền gia thân.

Hấn đột nhiên cảm thấy, trên con đường tu hành, có lẽ hấn là một quá trình vứt bỏ, vứt bỏ những đồ vật sẽ ảnh hưởng tự thân tiến lên kia.

Tạ An Lan trước mặt chính là một ví dụ rất tốt, trong lòng hấn, Tạ An Lan là một người rất ưu tú, năm đó một thân pháp vận cũng là sáng tỏ rõ ràng, mà bây giờ mặc dù so với trước kia nồng đậm rất nhiều, nhưng lại không bằng lúc trước sáng rõ thanh thoát, không còn sinh động, không còn tản ra tinh thần phấn chấn cùng hương thơm như thế, đã sinh một tia dáng vẻ già nua.

Triệu Phụ Vân không khỏi nói: “Nếu có thể buông xuống, hết thảy đều còn kịp, quên đi tất cả, chính là lúc người bỏ đi công xiềng nhìn thấy thiên địa mới.”

Đây vẫn là lời nói trong lòng Triệu Phụ Vân.

Tạ An Lan ngồi ở đó không nói gì, Triệu Phụ Vân đã đứng dậy rời đi, hấn nghĩ mở miệng, lại cuối cùng không

có mở miệng, Triệu Phụ Vân vẫn là rời đi trong nắng sớm.

Trong mắt Tạ An Lan, Triệu Phụ Vân giống như mãi mãi cũng là đi trong nắng sớm, mang theo quang hoa thần hi kia, phảng phất có được vô hạn khả năng.

Triệu Phụ Vân đi Đạo Tử Viện nhìn một chút.

So sánh với năm đó, Đạo Tử Viện rõ ràng khuếch trương lớn hơn rất nhiều.

Bất quá, Trì Phi Long lại không ở nơi này, Triệu Phụ Vân mới vừa từ nơi Tạ An Lan biết, Trì Phi Long đã rời đi rất nhiều năm, nói là đi tìm Thiên Cương linh dịch mở Tử Phủ.

Triệu Phụ Vân đi về phía Quảng Nguyên Phủ, nhưng khi đi qua phố dài, muốn ra khỏi thành, lại nhìn thấy đầu tường có một người đứng ở đó, đối phương mặc một thân vũ sĩ bào màu nâu, lưng đeo trường đao, tóc tết vũ sĩ khăn, mặt trắng không râu, một thân oai hùng chi khí.

Hắn biết người kia, lúc mới tới Quảng Nguyên Phủ này không biết, nhưng sau đó hắn biết.

Nam Cung Tướng Quân.

Xuất thân từ Quảng Nguyên Minh Lĩnh Nam Cung thị Nam Cung Phi, quan hàm phòng giữ tướng quân, bình thường mười phần điệu thấp, lại đảm nhiệm chức trách thủ vệ Quảng Nguyên Phủ.

Hắn đứng ở đầu tường nhìn Triệu Phụ Vân, y hết năm đó đứng ở đầu tường nhìn Triệu Phụ Vân trở về từ ngoài thành, chỉ là lần này hắn đứng đó nhìn Triệu Phụ Vân đi ra ngoài.

Triệu Phụ Vân ôm quyền, nói: “Nam Cung Tướng Quân, hạnh ngộ.”

Nam Cung Phi đồng dạng ôm quyền, đáp lễ lại, lại không nói lời nào.

Cửa thành chưa mở, nhưng thân thể Triệu Phụ Vân lại đi qua từ trong khe hở của cửa thành, sau đó từng bước một đi vào trong nắng sớm phương xa.

Nam Cung Phi liền đứng ở đầu tường nhìn.

Rất nhiều người đều nói, những năm này thanh danh của Thiên Đô Sơn giảm nhiều, đã đi xuống dốc, tiến vào tuổi già, nhưng Nam Cung Phi lại từ trên thân Tuân Lan Nhân, Mã Tam Hộ cùng Triệu Phụ Vân, nhìn thấy triều khí phồn thịnh, nhìn thấy nhánh mới đang nhanh chóng trưởng thành.

Triệu Phụ Vân này, năm đó ở Quảng Nguyên Phủ cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, sau đó liền rời đi biến mất, lần này gặp lại, đã là Tử Phủ tu sĩ, một thân hỏa vận kia, để hắn đều cảm thấy nguy hiểm.

Mà lại, hắn còn biết, trước đó ở đây Trì Phi Long, cũng là một hạt giống Tử Phủ.

cvter:tên c ko biết dịch sao cho hay nên để nguyên hán
việt =))

Chương 228 : Tha hương gặp đồng môn

Triệu Phụ Vân hành tẩu trên đại địa, chỉ có số ít người biết hắn tới qua lại đi.

Có người tới tới đi đi, đến oanh oanh liệt liệt, có người đi oanh oanh liệt liệt, nhưng cũng có người lúc đến yên lặng, lúc đi lặng yên im ắng.

Triệu Phụ Vân chưa từng truy cầu vạn chúng chú mục, hắn không biết, rất nhiều năm sau, liệu sẽ có người đối cháu mình giảng, từng gặp một người như vậy.

Có người đột nhiên xuất hiện, sau đó lại biến mất, không bao giờ nhìn thấy nữa.

Triệu Phụ Vân không có trực tiếp đi Lạc Đô, mà tiến vào từng phường thị, ở trong đó tìm kiếm Thái Bạch Tinh Kim.

Nhưng lại đều không có tìm được, ngẫu nhiên có một hai hạt, nhưng đều là phân lượng quá ít, còn phi thường quý.

Liên tục trong hai phường thị, đều có bán Thái Bạch Tinh Kim, nhưng lại vô cùng quý, không phải hắn có thể mua nổi, điều này khiến hắn không khỏi nghĩ, khó trách có ít người ưa thích làm đạo phỉ, trực tiếp đi cướp những phường thị này.

Mà lại, Thái Bạch Tinh Kim là vật liệu chủ yếu hần muốn dung luyện cùng Nguyên Từ, nhưng còn có những tài liệu khác, mặc dù lượng ít, cũng tinh quý khó được.

Nơi này có một phòng đấu giá, còn có một ít cửa hàng phù lục, hần cầm ra 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục 】 của bản thân, ý đồ đi đấu giá, nhưng giám bảo sư của phòng đấu giá, chỉ liếc mắt nhìn, liền cười đẩy ra phù lục kia.

“Thật có lỗi, phòng đấu giá Tài Vận Vượng của chúng ta, không tiếp thụ phù lục lai lịch không rõ.” Giám bảo sư mặc dù cười nói, nhưng Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được ghét bỏ ở đáy mắt hần.

“Phù này cũng không phải phù lục bình thường, người hãy nhìn kỹ hơn.” Triệu Phụ Vân đẩy tới, bởi vì trong phòng đấu giá này, có một loại bảo tài, cũng cần cho luyện khí của hần, có thể để hai loại bảo tài Thái Bạch Tinh Kim cùng Nguyên Từ hoàn mỹ dung hợp.

Chỉ là có chút quý, hần quyết định bán 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục 】 đến góp đủ linh thạch, hần thấy, 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục 】 cũng không phải phù lục bình thường, không chỉ có thể dùng, mà là đồ tốt có thể để người cảm ngộ 【 Hỏa kiếp 】 , không nghĩ tới đối phương chỉ liếc mắt nhìn liền lại đẩy ra.

“Phòng đấu giá chúng ta, đối với phù lục không có nhu cầu, trừ phi phù lục của người là phù bảo tu sĩ Kim Đan chế.”

Người này, rõ ràng chướng mắt phù lục của Triệu Phụ

Vân, Triệu Phụ Vân chỉ có thể đem phù lục của mình thu hồi lại.

Khi thu hồi lại phù lục, lại cảm thấy có ánh mắt rơi trên người mình, đây là một loại cảm giác dò xét, lập tức thuận ánh mắt nhìn sang, hắn nhìn thấy một nữ tu đang ở nơi đó làm tiếp đãi.

Nữ tu kia nhìn qua vóc dáng không cao, khí tức trên thân, cũng chỉ là Huyền Quang tu vi, khi Triệu Phụ Vân nhìn sang, nàng lại lập tức đem đầu quay sang một bên.

Bình thường tiếp đãi, khi cùng người xa lạ đối mặt, cũng sẽ không quay đầu như vậy, mà hắn là mỉm cười.

Khi đối phương quay đầu, Triệu Phụ Vân nhìn bóng lưng của nàng, lại cảm thấy có một cỗ cảm giác quen thuộc tự nhiên sinh ra.

Là ai?

Trong lòng hắn nhanh chóng hiện lên danh tự của những nữ tính mà hắn nhận biết, sau đó, khi đối phương lại xoay đầu nhìn hắn một cái, liền cái nhìn này, Triệu Phụ Vân nhận ra ánh mắt của nàng, nàng nhanh chóng điềm nhiên như không có việc gì nhìn về nơi khác.

Là Hoàng Anh, vị sư tử phân phối động phủ cùng đạo tràng trong Thượng Viện, tự xưng Hỏa Linh, thành viên của Liên Hoa Pháp Hội trong Thiên Đô Sơn.

Nàng tại sao lại ở nơi này?

Hắn nhớ kỹ Hoàng Anh sư tử này, là Thiên Đô Sơn Trúc Cơ tu sĩ, sao lại sửa đổi dung mạo làm tiếp đãi ở trong phòng đấu giá này?

Đây không phải hành vi bình thường, hành vi không bình thường, nhất định nương theo lấy mục đích không phải bình thường?

Triệu Phụ Vân đột nhiên không muốn đi.

Vốn cảm thấy, giám bảo sư này mặc dù không biết hàng, nhưng hắn cũng không nghĩ qua muốn làm gì, chuẩn bị rời đi, hiện tại hắn quyết định không rời đi.

Thế là hắn ở lại khách sạn bên cạnh.

Vào lúc ban đêm, Hoàng Anh trở lại chỗ ở của mình, sau khi đốt lên đèn, trong bóng tối trong phòng, lại nhìn thấy có một người ngồi trong góc tối, nàng từ trong bóng tối hiển hiện.

“Sư tử, ta nhìn thấy Phụ Vân sư đệ.” Hoàng Anh ngay lập tức liền mở miệng nói ra.

Người hiển hiện từ trong bóng tối kia không phải người khác, chính là Kim Linh.

“Hắn làm sao lại xuất hiện ở đây?” Kim Linh thoáng có chút nhíu mày hỏi.

“Không biết, nhưng ta nhìn thấy hắn giống như là bán ra một tấm phù lục.” Hoàng Anh nói.

“Vậy hắc hắc là đi phù lục cửa hàng.” Kim Linh nói: “Hắc tu vì gì?”

“Nhìn không ra, cảm giác giống Trúc Cơ.” Hoàng Anh nói.

“Hắc nhận ra người rồi sao?” Kim Linh hỏi.

“Ta cảm giác hắc nhận ra.” Hoàng Anh nói.

“Nói cách khác hắc nhận ra, lại không bóc trần người.” Kim Linh hỏi.

“Đúng thế.” Hoàng Anh nói.

“Triệu sư đệ không phải một người lỗ mãng.” Kim Linh nói: “Hành động lập tức bắt đầu, ta muốn liên lạc với trong núi, để người trong núi tới tiếp ứng chúng ta.”

“Cũng không biết có kịp hay không, nghe nói rất nhiều người trong núi đều vào kinh, còn có rất nhiều người đều tán ở các nơi, lại còn muốn trông coi sơn môn, phòng ngừa thăm dò của một chút người có dụng tâm khác.” Hoàng Anh nói: “Ta thực sự không rõ, tại sao trên núi phải làm quyết định như vậy, chúng ta hắc là tập trung lại, trọng thương những người dám can đảm thăm dò Thiên Đô Sơn chúng ta kia, để bọn hắc cũng không dám lại thăm dò Thiên Đô Sơn chúng ta.”

“Chúng ta muốn cho địch nhân trọng thương, đầu tiên muốn tìm tới địch nhân, chân chính quyết phân thắng thua chỉ có tu sĩ Kim Đan, chúng ta những người này căn bản là vô dụng, mà lại, chúng ta chẳng phải là đang

truy tra sao? Cách làm của sơn môn, là chia thành tổ nhỏ, để chúng ta những người này tán giữa thiên địa, đều có nhiệm vụ, mà mấy vị Kim Đan sư huynh trong sơn môn, bọn hắn chính là ngọn đuốc trong bóng tối, chỉ cần bọn hắn một mực tại, chúng ta những người tán giữa thiên hạ này, liền vĩnh viễn có nơi hội tụ.”

“Đúng vậy a, chỉ cần muốn trở về, vô luận trước đó cỡ nào mê mang, chỉ cần quay đầu nhìn, liền sẽ phát hiện, sơn môn ở đó, tùy thời đều có thể lại trở về.” Hoàng Anh nói.

“Mã sư huynh từng nói qua, địch nhân của chúng ta, cũng không phải là một tổ chức đặc biệt nào đó, mà là một liên minh lỏng lẻo nhưng bí ẩn.” Kim Linh nói: “Cách làm của Thiên Đô Sơn chúng ta chạm đến rất nhiều lợi ích của thế gia cùng môn phái.”

“Chúng ta ở đây cũng có một đoạn thời gian, người cũng nhìn thấy, kỳ thật thế gia nơi này, bọn hắn có thành lập tu đạo viện, chỉ là người tiến vào tu đạo viện, đều muốn ký kết một phần khế ước, sau khi biểu hiện ra tu hành thiên phú, liền lại nhận thế gia nơi này mời chào, sau đó khi xác định tiến vào một thế gia nào đó hiệu lực, còn muốn ký kết một phần khế ước hiệu trung.”

“Mà Đạo Tử Viện do Thiên Đô Sơn chúng ta cùng Đại Chu triều đình thành lập thì là không cần, chỉ cần có thiên phú, phù hợp một vài điều kiện khác, liền có thể tiến Đạo Tử Viện tu tập, điều này liền dao động căn cơ thống trị một phương của thế gia các nơi, mặc dù ta không biết vì sao trên núi muốn làm như vậy, nhưng nếu trên núi đã làm như vậy, thì nhất định có lý do làm như

vậy.”

Lời Kim Linh nói quanh quẩn trong đèn sáng cùng bóng tối, Hoàng Anh là biết những điều này, nàng đương nhiên có thể cảm nhận được, lấy tán tu thân phận ở bất kỳ nơi nào, cơ hồ không có nơi sống yên ổn, trừ phi giấu ở trong những ngọn núi căn cõi, hoặc làm công lâu dài, ngắn hạn cho những thế gia này.

Còn có chính là xử lí những mua bán không vốn kia.

Mà lại sau khi làm tán tu một đoạn thời gian, nàng rất rõ ràng, vì sao nhiều tán tu thích làm mua bán không vốn như vậy, thực sự rất khó sinh hoạt.

Tỉ như chính người mở một mảnh linh điền trong núi trồng trọt, như vậy không bao lâu, liền có thể bị triều đình hoặc là thế gia nơi đó dẫn người đến thu thuế, mà lại thuế rất nặng, trừ bỏ thuế, cơ bản không có bao nhiêu thu hoạch.

Nếu không giao, thì sẽ trực tiếp bị tiêu diệt như đạo phi.

Nàng rất rõ ràng, triều đình mỗi một nơi, kỳ thật đều cùng thế gia môn phái nơi đó quán quýt lấy nhau, có thiên ti vạn lữ quan hệ.

Nhìn qua là triều đình, kì thực làm mọi thứ đều thụ lợi ích khu động, mệnh lệnh của triều đình có lợi cho bọn hắn, liền sẽ tuân theo, nếu bất lợi cho bọn hắn, liền sẽ bị qua loa chấp hành, hoặc xuất hiện các loại lực cản.

“Tài Vận Vượng phòng đấu giá, phía sau là ba đại thế

gia bản địa, rất nhiều thứ trong đó, đều là bọn hán cướp tới, mà lại Đạo Tử Viện chúng ta một mực thành lập không được, chính là bọn hán giở trò quỷ ở phía sau, còn giết người của Thiên Đô Sơn chúng ta, hừ, đều là người xấu.”

“Cho nên, chúng ta đến nơi này, muốn để bọn hán phẩm nhất phẩm lỗi đình thủ đoạn của Thiên Đô Sơn chúng ta.” Kim Linh lạnh lùng nói, so sánh với Kim Linh ở Thiên Đô Sơn, trên người nàng nhiều một tầng sát khí cùng lãnh khốc.

Trong khách sạn Triệu Phụ Vân, lại bị người gõ cửa đánh thức.

Có người đến tra thân phận của hán, đối phương nói mình là tuần sát viên bản địa, đối với ngoại nhân có hỏi thăm quyền.

Triệu Phụ Vân báo một thân phận giáo đồ của Xích Viêm Thần Giáo, đối phương quan sát một phen, Triệu Phụ Vân hợp thời hiển lộ thần hỏa khí tức trên thân, đối phương liền rời đi.

Nhưng không đến bao lâu, lại có người đến gõ cửa.

Lần này lại giống như là người trong bang phái, trực tiếp hỏi Triệu Phụ Vân có phải có phù lục muốn bán hay không.

Triệu Phụ Vân cười cười, nói mình cũng không có phù

lục muốn bán.

Nhưng đối phương lại đột nhiên đổi sắc mặt, bắt đầu uy hiếp Triệu Phụ Vân.

“Phù lục của người có phải là lai lịch bất chính, chương quỹ của chúng ta nói trước đó vài ngày mất một nhóm phù lục, sẽ không là người trộm đi.”

Triệu Phụ Vân lập tức minh bạch, những người này khẳng định đều là người của phòng đấu giá kia, dù cho không phải, cũng là có liên quan.

Nguyên lai không phải phòng đấu giá không biết hàng, mà là phòng đấu giá không nghĩ dùng linh thạch mua, hoặc là không nghĩ dùng quá nhiều linh thạch mua.

Mà lại bọn hắn không kiêng nể gì cả như thế, lý do đều là hoang đường như thế, quả thực buồn cười, thế nhưng bọn hắn chính là dám nói như vậy, bởi vậy có thể thấy bọn hắn ở đây là một tay che trời, không sợ hãi.

“Các người nghĩ dùng bao nhiêu linh thạch mua phù lục của ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người trước lấy ra nhìn, chúng ta đánh giá một chút giá trị bao nhiêu linh thạch.” Người cầm đầu của đối phương nói.

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương, hắn có thể rõ ràng cảm nhận được tu vi của đối phương, là Trúc Cơ tu sĩ, nhưng trên thân pháp vận nồng đậm, âm trầm tức sát.

Nên là lấy âm tính Chân Sát Trúc Cơ, trên thân hắn là còn có một pháp khí cùng tự thân tu hành của hắn rất tương hợp, bởi vì Triệu Phụ Vân còn cảm nhận được một cỗ duệ sát khí.

Nhân vật như vậy, trong Trúc Cơ, hiển nhiên là một người nổi bật, mà lại, hai người đi theo phía sau hắn, cũng hắn là Trúc Cơ, chỉ là pháp vận trên thân bọn hắn lại cũng không mãnh liệt.

Hoặc là Trúc Cơ không lâu, hoặc là sau khi Trúc Cơ không được pháp ý, mặc dù như thế, pháp khí tay bọn hắn cầm, vì người cầm đầu phía trước trợ thủ, đối với Trúc Cơ tu sĩ đến nói, cũng là một phiền toái.

“Đã các người muốn mua, vậy liền ra giá, dù sao ta vốn chính là muốn bán.” Triệu Phụ Vân nói.

Hắn giống như đã nhượng bộ, từ trong ngực xuất ra một hộp nhỏ.

Chương 229 : Thần Linh dẫn Hỏa Kiếp

Đựng trong hộp chính là Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục của hắn.

Hắn trực tiếp mở ra, khí tức trong phù lục lộ ra, cũng không mãnh liệt.

Bởi vì nó được gấp lại, cho nên bọn hắn không nhìn thấy, muốn đưa tay lấy đi nó, Triệu Phụ Vân lại lập tức rút trở về, sau đó chính hắn lấy ra, triển khai.

Một tấm phù lục phức tạp mà thần bí hiển lộ trước mặt bọn hắn.

Hạ Minh có thể khẳng định mình chưa từng thấy qua tấm phù lục này, hắn cũng có thể thật sâu cảm thụ pháp ý cường đại giam cầm trên tấm phù lục này.

Mà lại không chỉ có một loại, là nhiều loại pháp ý quấn quanh cùng nhau, hình thành một tấm phù lục thần bí, hắn cảm thấy một loại cảm giác nguy hiểm nồng đậm, ần ần cảm giác tim của mình đang đập gia tốc.

Đây là dấu hiệu nguy hiểm.

“Người, phù này, đến tột cùng là từ đâu đến?” Hạ Minh yết hầu hơi khô chát hỏi.

Hắn cảm giác Triệu Phụ Vân trước mặt mặc dù hỏa ý

trên thân khá đậm, nhưng không nên có phù lục như này, hắn đột nhiên cảm thấy mình khả năng tới có chút lỗ mãng, đã có phù lục cường đại như vậy, nếu là một người không chịu thua, muốn cùng mình liều cả chết lưới rách, đó cũng là một chuyện phiền phức.

“Phù này là ta được đến từ trong một động phủ, các người có thể ra giá tiền bao nhiêu.” Triệu Phụ Vân hỏi.

Nghe tới Triệu Phụ Vân tra hỏi, Hạ Minh liếm liếm bờ môi hơi khô, nói: “Chúng ta có thể ra hai mươi khối linh thạch mua lại.”

Triệu Phụ Vân thì là lập tức đem thu lại, nói: “Một tấm phù, dùng qua liền không có, lẽ ra giá trị không bao nhiêu linh thạch, nhưng tấm phù lục này, lại có thể để người lĩnh ngộ pháp ý, có câu nói, đạo cơ dễ kiếm, nhất pháp khó cầu. Hai mươi khối linh thạch ít.”

Hạ Minh mặc dù có chút kinh hãi tấm phù lục kia đáng sợ, nghĩ thầm khó trách Tài Vận Vượng bên kia sẽ muốn có được tấm phù lục này.

“Người xứ khác, chúng ta là tiếp vào tin tức Hà thị phù lục cửa hàng mất một nhóm hàng, còn có mấy loại phù lục đặc thù, trong đó có một loại cùng phù này của người rất giống a.” Hạ Minh nói xong nhìn chằm chằm Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân sắc mặt thay đổi, nhìn lấy người trước mặt, Hạ Minh cảm thấy áp lực, sau lưng hai người càng là không chịu nổi, nhưng mà lúc này, Triệu Phụ Vân lại đột nhiên cười, nói: “Gặp chính là hữu duyên, đã Hà thị

phù lục cửa hàng tổn thất lớn như thế, vậy phù lục này của ta coi như là quyền tặng, liền đưa cho Hà thị phù lục cửa hàng như thế nào?”

Hạ Minh có không quá tin tưởng, người trước mặt này đột nhiên chuyển biến lớn như thế, nhưng nhìn thấy Triệu Phụ Vân đưa hộp qua, lại không thể không nửa tin nửa ngờ tiếp nhận, sau đó phát hiện Triệu Phụ Vân thật đưa cho mình, hắn không khỏi cười nói: “Bằng hữu thật sự là thiện nhân, người người bạn này ta giao định, về sau có chuyện gì cứ tới tìm ta, ta nghĩa bất dung từ.”

Nói xong, hắn chậm rãi lui lại, sau đó ôm quyền rời đi.

Triệu Phụ Vân nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong mắt tràn đầy lãnh ý.

Sau khi Phùng Hoảng Sư từ trong thế giới tâm linh của hắn mượn một lần 【 Hỏa Kiếp 】 , hắn đối với việc ứng dụng Hỏa Kiếp nháy mắt liền nhập môn.

Nguyên bản trong lòng hắn, chỉ có thể họa ra phù lục, nhưng khó dùng, là loại cảm giác rõ ràng trong túi có đồ vật, lại không thể lấy ra đánh người, hiện tại thì có thể.

Mà lại, hắn đối với tám 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục 】 kia có lực khống chế đặc biệt, tựa như là một kiện pháp bảo ở bên ngoài, một ý niệm trong đầu liền có thể đem nó dẫn động.

Hắn thấy, động đến 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục 】 của hắn, chính là một chân bước vào Hỏa Kiếp.

Hắn không khỏi nghĩ đến năng lực của Phùng Hoảng Sư dẫn động Hỏa Kiếp của mình, đốt cháy địch nhân từ nơi sâu xa, Hỏa Kiếp là cường đại, có thể đốt tới địch nhân không biết tồn tại ở nơi nào, nhưng càng có thể thấy thần diệu của Phùng Hoảng Sư.

Hắn hi vọng có một ngày mình có thể làm được như thế.

Lúc địch chưa gặp ta, ta cũng đã biết nơi của địch, giết địch ở vô hình, địch nhân không thể phòng.

Hắn đóng lại cửa phòng, ngồi ở trên giường nhập định tu hành, ở thời điểm nhất định, đột nhiên há mồm phun một cái, một đạo viêm quang rơi trên bàn, hóa thành một ngọn đèn.

Chính là Xích Viêm Thần Đăng.

Đèn diễm trên thần đăng dưới chú ý của Triệu Phụ Vân, một kim sắc diễm nho nhỏ xuất hiện trong đèn diễm, diễm kia ngưng trong mắt Triệu Phụ Vân, vỗ cánh muốn bay, mà hai mắt Triệu Phụ Vân cũng bắt đầu cháy rừng rực.

Thần Linh Động Kiến Thuật.

Triệu Phụ Vân thi triển một môn pháp thuật sau khi học được, chưa từng dùng tới.

Lấy danh Thần Linh, động kiến nơi mình muốn trông thấy.

Đèn trên bàn đột nhiên biến mờ lung, biến mờ, nơi bắc đèn đột nhiên biến sắc, phẳng phát mở rộng một

con mắt nho nhỏ màu vàng kim, nhìn chăm chú lên hư không từ nơi sâu xa.

Ở một nơi khác của phường thị này, trong một cái phòng, có hai người ngồi đó, một người trong đó là giám bảo sư của Tài Vận Vượng phòng đấu giá, một người khác thì là người lấy đi 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục 】 từ nơi Triệu Phụ Vân.

Bên cạnh bọn hắn có một ngọn đèn, đèn như bởi vì dầu, đột nhiên hơi nhúc nhích một chút, hai người bên cạnh bàn đều không có để ý.

Hùng Phác có chút nóng bỏng mở ra cái hộp trước mặt, xuất ra phù lục bên trong, cẩn thận quan sát, nói: “Thật là đồ tốt, lúc ấy ta liếc mắt liền nhìn ra, đây tuyệt đối là một tấm phù lục gánh chịu lấy nồng đậm pháp ý, mà lại ta chưa bao giờ thấy qua.”

“Người kia khi đem phù lục giao ra là biểu hiện gì?”
Hùng Phác hỏi.

“Ngay từ đầu còn muốn linh thạch, còn muốn không cho, sau khi ta báo danh tự của Hà thị phù lục cửa hàng, hắn liền nói đưa cho ta.” Hạ Minh vừa cười vừa nói.

“Xem ra, hắn vẫn là biết thanh danh của Hoài Hà quận Hà gia, nếu như hắn dám không cho, như vậy ngày mai trong Hoài Hà liền nhiều một cỗ thi thể.” Hùng Phác vừa cười vừa nói.

“Đúng thế, một Trúc Cơ hảo thủ, ở Hoài Hà quận chúng ta còn lật không nổi sóng tới.” Hạ Minh vừa cười vừa

nói.

“Ha ha, cho dù là rỗng tới nơi này của chúng ta, cũng phải lưu lại mấy khối vầy.” Hùng Phác vuốt ve phù lục trên tay, mang theo vài phần tự hào nói.

Hạ Minh nhìn phù lục một chút, lại nhìn Hùng Phác, mặc dù hắn cũng biết đây là một tấm phù lục có thể để người lĩnh ngộ pháp ý, nhưng đối với hắn mà nói cũng vô dụng, bởi vì hắn Trúc Cơ Chân Sát cùng khí tức trên phù này rõ ràng là tương khắc, đi lĩnh ngộ phù này, không chừng sẽ còn hỏng đạo cơ của chính mình.

Cho nên hắn chỉ muốn chuyển thành linh thạch, phân mình một phần liền đủ.

“Như vậy đi, đạo phù lục này, coi như... .”

Hắn nói đến đây, đột nhiên cảm giác phù lục trên tay tựa hồ đang lóe ánh sáng trong ngọn đèn, hiện ra kim sắc quang điểm, đồng thời hắn rõ ràng cảm thấy nóng lên, trong lòng hắn giật mình, lập tức ném phù lục trong tay ra ngoài bàn, thế nhưng hắn ném ra, cũng không có đem phù lục ném đi, phù lục kia giống như dính trên tay hắn.

Bất quá, theo tay hắn hất lên, lại có một đạo hỏa điểm bị ném ra, hướng thẳng đến trên thân Hạ Minh rơi xuống.

Trên mặt Hạ Minh đã xuất hiện vẻ kinh hãi, loại hỏa điểm yên tĩnh lại đột nhiên thiêu đốt này, để hắn cảm thấy cực độ nguy hiểm.

Trên người hắn dâng lên pháp quang âm trầm, nhưng khi hỏa diễm kia cùng pháp quang tiếp xúc một sát na, hỏa diễm lại giống như nháy mắt đánh vào ý thức của hắn, giống như hung ti đánh lửa, chỉ một sát na, liền từ ngoài vào trong, nhập tâm hắn.

Hắn đã đứng lên, pháp quang trên thân nhanh chóng ảm đạm, đôi mắt của hắn nhìn thấy Hùng Phác trước mặt, phát hiện trong hai mắt Hùng Phác đã có hỏa diễm đang thiêu đốt, tùy theo đôi mắt của hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy hỏa diễm cháy hừng hực.

Lại sau đó, cả người hắn đều cứng nhắc ngã trên mặt đất, huyết nhục trên thân ở trong ngọn lửa nhanh chóng khô héo, chỉ còn lại khung xương, mà Hùng Phác cũng như thế, chỉ là hắn ngồi.

Đèn trên bàn hiện ra mô hình vàng sáng kia, ở thời khắc này nhanh chóng ảm đạm xuống, nhanh chóng khôi phục bình thường.

Ánh lửa trong hai mắt Triệu Phụ Vân ảm đạm xuống, há miệng hút vào, đèn kia liền hóa thành một đạo hỏa quang chui vào trong miệng của hắn.

Tám 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục 】 cho đối phương kia, vừa vận nghiệm chứng kết hợp một chút mấy pháp thuật của mình.

Trong lòng hắn coi như hài lòng.

Hắn đến bên cửa sổ, nhìn ra phía ngoài một chút, bên ngoài là một tiểu viện, chẳng biết lúc nào bắt đầu mưa, tí tách.

Hắn đóng lại cửa sổ, ngồi trên giường, bắt đầu nhập định tu hành.

Nhưng không bao lâu, hắn lại nghe được kêu gọi sâu trong tâm linh.

Hắn cẩn thận cảm giác, thanh âm kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng, là thanh âm của Mã Tam Hộ.

“Triệu sư đệ, người có phải đang ở Hoài Hà quận hay không?” Thanh âm của Mã Tam Hộ hỏi.

“Đúng vậy, Mã sư huynh.” Triệu Phụ Vân nói.

“Gần đây, Kim Tố Dung sẽ ở Hoài Hà quận tiến hành trừng trị người tổn thương đệ tử của Thiên Đô Sơn chúng ta, người đi viện trợ tiếp ứng một chút.” Mã Tam Hộ nói xong, Triệu Phụ Vân lập tức nghĩ đến ‘Kim Tố Dung’ khả năng chính là Kim Linh.

Sau đó, Mã Tam Hộ lại nói cho Triệu Phụ Vân một địa chỉ hội hợp.

Thanh âm của Mã Tam Hộ tán đi ở trong lòng, Triệu Phụ Vân mở to mắt.

Hắn lại từ trên giường đứng lên, hắn cũng không biết, ai ở nơi này tổn thương đệ tử của Thiên Đô Sơn, nhưng

hắn tới đây thời gian ngắn ngủi, liền cảm thấy tập tục của nơi này thật không tốt.

Chương 230 : Chí đặc ý mãn

Ngày hôm sau, sắc trời âm u.

Có mưa nhỏ tí tách tí tách, rơi trên ngói, lại hội tụ trong ngói rãnh chảy xuống, thành tuyến, rơi trên mặt đất.

Cỏ nhỏ, đóa hoa, lá trên cây không ngừng ngưng tụ giọt mưa, lần lượt nhỏ xuống, mỗi một lần nhỏ xuống, đều dẫn đến cỏ, lá chập trùng, tựa như là đáp lại lời nói mà thượng thiên phát ra thông qua mưa rơi.

Triệu Phụ Vân mượn một thanh vải dầu dù màu vàng từ trong khách sạn, đi xuống bậc thang của khách sạn, đi vào đường đi ướt sũng.

Mỗi nơi đều có tập tục riêng, đường đi nơi này tương đối mà nói đều rất nhỏ hẹp, chỉ có thể để một đài đại kiệu qua, phòng ốc hai bên, gạch đỏ ngói xanh, người bung dù đi trên đường, trong cửa hàng hai bên bán các loại bữa sáng, bên trong đang bốc lên khói trắng, có người ngồi đó.

Trong tai có thể rõ ràng nghe tới ngôn ngữ bản địa, bọn hắn vừa ăn, ngẫu nhiên ngừng đĩa nói chuyện phiếm.

Xem toàn bộ tiết tấu đều không nhanh, nhưng dưới không khí nhìn qua an tường cùng hài lòng này, lại có nguy hiểm chất chứa, có lẽ loại nguy hiểm này đều chỉ nhằm vào người đến từ bên ngoài, hắn cảm giác được,

Hoài Hà quận là một nơi phong bế.

Hắn đi trên đường trong cơn mưa nhỏ, không ngừng có người nhìn qua, có thể từ trong ánh mắt của những người kia nhìn ra dò xét.

Nhưng theo hắn hành tẩu trong đông đảo dù, thân hình của hắn chậm rãi biến mất trong mắt mọi người, phẳng phất chưa từng có một người như vậy, giống như biến mất trong bầy dù trên đường, biến mất trong mưa.

Hắn đi tới một nhà cửa hàng hương liệu, ở cửa ra vào treo một cái linh đang.

Nhìn thấy một người.

Một thái y nữ tử đang ngồi ở trong cùng, trong tay đang câu đan một cái túi thơm, nàng không là người khác, chính là Kim Linh, cũng là Kim Tố Dung trong miệng Mã Tam Hộ.

Nàng không cảm giác được có người tiến vào cửa hàng, nhưng lại cảm giác được có người chú ý, ngẩng đầu, sau đó ánh mắt đột nhiên thay đổi, biến vô cùng sắc bén, châm trên tay nàng cũng bị xiết chặt, Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, lúc căn châm này xuất thủ nhất định rất đáng sợ.

Đồng thời ánh mắt của nàng biến cực kỳ sắc bén, ánh mắt phẳng phất sinh phong mang, nhìn hư không nơi Triệu Phụ Vân đứng kia.

Ẩn thân pháp của Triệu Phụ Vân là 【Hòa Trần Đồng

Quang 』 khái niệm, chỉ là khi đứng ở đó, ánh mắt nhìn chăm chú lên nữ tử kia, gây nên nữ tử cảnh giác, cho nên ánh mắt của nữ tử cũng rơi trên người hắn.

Triệu Phụ Vân không khỏi sinh ra một tia cảm thán, Trúc Cơ tu sĩ khác, cho dù là mình chú ý đối phương, đối phương cũng khó có thể phát hiện mình, mà Kim Linh lại có thể, mặc dù Kim Linh cũng vẫn chỉ là Trúc Cơ, lại cùng Trúc Cơ tu sĩ bình thường có khác nhau.

“Không biết vị bằng hữu nào quang lâm tiểu điểm.” Kim Linh bóp lấy ngân châm trong tay, lạnh lùng hỏi, Triệu Phụ Vân từ trên cây ngân châm kia cảm nhận được sát cơ sắc bén cùng nồng đậm.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến, cái chủng loại khéo léo lúc nàng ở trong núi kia, vậy mà lúc này lại cảm thấy đến mặt khác của nàng, đúng là phong mang tất lộ như thế.

Bởi vậy có thể thấy được, rất nhiều người đều có tính hai mặt, ở hoàn cảnh khác biệt, gặp phải người khác biệt, liền có khuôn mặt khác biệt, không có người có thể một gương mặt một thái độ đối đãi tất cả mọi người trên đời.

Thân hình của Triệu Phụ Vân nhanh chóng phác họa ra từ trong hư không, Kim Linh chỉ cảm thấy trước mắt hơi ám, một người hiện lộ ra, ngăn trở tia sáng trong phòng.

Khi Kim Linh thấy rõ ràng là Triệu Phụ Vân, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Nhưng lại cũng không có gọi danh tự của Triệu Phụ

Vân, cũng không có gọi “sư đệ”, kinh ngạc trong mắt biến thành nghi vấn.

Triệu Phụ Vân lại là mở miệng nói ra: “Kim Linh sư tỷ, Mã sư huynh để cho ta tới tiếp ứng người.”

“Người đã Tử Phủ rồi?” Kim Linh có chút không cam tâm hỏi.

“May mắn khai phủ.” Triệu Phụ Vân nói.

“Khai phủ chính là khai phủ, lấy ở đâu may mắn, bất quá, ta cũng nhanh, lần này sau khi kết thúc trùng trị, tâm ý của ta liền viên mãn, liền có thể khai phủ.”

Triệu Phụ Vân biết ý tứ của nàng.

Nhiều khi, mọi người tu hành, bởi vì pháp lực dung hợp từ bản thân ý niệm cùng nguyên khí mà hình thành, muốn viên mãn, chính là không chỗ tiến, thế nhưng lại làm sao làm được tâm ý không chỗ tiến đây, dù sao có một câu nói, tâm ý vô cùng tận.

Cho nên mọi người liền vì tâm linh của mình lập xuống một tiêu chí viên mãn, tựa như nói là, mục tiêu giai đoạn này của ta là leo lên trên một ngọn núi.

Mà trong lòng mỗi người đều có sự tình mình muốn làm, thế là liền sẽ dựng lên mục tiêu chí hướng này, như đến, chính là “chí đến”, từ đó có thể “ý mãn” .

Nàng có lẽ ở giai đoạn này lập xuống chí hướng, chính là vì Thiên Đô Sơn trùng trị địch nhân mạo phạm đệ tử

của Thiên Đô Sơn, sau khi xong việc này, chính là hoàn thành chí hướng của mình, từ đó làm ý niệm của mình được đến viên mãn.

Phương thức mỗi một tu sĩ để pháp lực của mình viên mãn đều không quá giống nhau, nhưng từ chính thể đến nói, lại đều không khác mấy.

“Chúc mừng sư tỷ, ngày khai phủ đang ở trước mắt.”
Triệu Phụ Vân nói.

Kim Linh không biết sư đệ trước mặt là đang giễu cợt mình hay là chân tâm thật ý, nàng Trúc Cơ so với Triệu Phụ Vân sớm, nhưng thời gian khai phủ lại muộn muộn, bất quá, tuổi của nàng tuyệt đối không thể nói già, là đúng thời điểm.

Nàng thở dài một hơi, nói: “Lần này, còn muốn Triệu sư đệ người chăm sóc.”

“Nghĩa bất dung từ.” Triệu Phụ Vân nói, hấn kỳ thật muốn biết Kim Linh muốn giết ai, muốn biết kế hoạch của nàng, nhưng hấn nhin xuống không hỏi, đây là tâm nguyện Kim Linh lập xuống, dùng việc này để hoàn thành mục tiêu của nàng, từ đó làm chí đắc ý mãn.

“Đã sư đệ người đến, vậy ta chế một nhóm Hắc Nghiệp Hương dùng tế thần này, tối nay liền đưa cho hấn, người chỉ cần ở ngoài Hà phủ tiếp ứng ta là được.”

Một nhóm Hắc Nghiệp Hương của nàng này, tự nhiên là chờ lúc nào người tiếp ứng mình đến, thì lúc đó đưa đi, hiện tại Triệu Phụ Vân đến, như vậy nàng liền quyết định

buổi tối hôm nay đưa.

“Được.” Triệu Phụ Vân trả lời xong, liền quay người rời đi.

Mặc dù hắn không biết Hà phủ ở nơi nào, nhưng vẫn còn có một ban ngày đầy đủ hắn đi tìm hiểu.

Buổi trưa, Hoàng Anh trở về, cước bộ của nàng mang theo vài phần gấp rút, nàng vội vàng tiến vào trong cửa hàng Kim Sắc Hương.

“Sự tử, trong phòng đấu giá có người chết rồi.” Hoàng Anh hưng phấn nói.

Nàng rất rõ ràng, phòng đấu giá này là của ba đại thế gia Hoài Hà Quận, nhưng lại lấy Hà gia làm chủ.

Hà gia sẽ tụ tập người của ba nhà, hóa thân thành cướp, đương nhiên, cũng sẽ thu những vật tư đạo phỉ khác cướp.

“Ai chết rồi.” Kim Linh có chút ngoài ý muốn hỏi, bởi vì nàng biết, nếu chỉ là người bình thường chết rồi, Hoàng Anh sẽ không vội vàng đến báo cáo cho mình.

“Giám bảo sư Hùng Phác cùng Hạ Minh.” Hoàng Anh nói.

“Bọn hắn thế nhưng là trợ thủ đắc lực của Hà Thiên Hoa, chết như thế nào.” Kim Linh kinh ngạc hỏi.

“Không biết, nghe nói là bị đốt chết ở trong phòng, đốt

toàn thân đen nhánh, huyết nhục khô héo.” Hoàng Anh nói.

Kim Linh trầm mặc, nàng biết, pháp môn Triệu Phụ Vân tu hành tựa như là cùng hỏa pháp tương quan, khi hấn tu hành ở Kê Quan Lĩnh, thái dương hà quang dẫn tới bao phủ toàn bộ sơn lĩnh của Kê Quan Lĩnh.

Mà lại, nàng còn nghe nói, Triệu Phụ Vân luyện một kiện pháp khí đèn.

Hiện tại Triệu Phụ Vân xuất hiện ở đây, hôm qua còn đến đó giám định phù lục, đêm qua hai người kia liền bị đốt chết rồi.

Kim Linh không khỏi hít sâu một hơi, những điều này để cho nàng sinh ra một chút liên tưởng.

“Hấn sau khi nhập Tử Phủ, đúng là mạnh như vậy sao?”

Điều này khiến trong lòng nàng sinh ra một tia không phục cùng sợ hãi thán phục.

“Buổi tối hôm nay, ta muốn động thủ, sau đó rời đi nơi này tiến đến khai phủ.” Kim Linh nói.

“Hôm nay sao? Vội như vậy, sự tỷ làm hảo kế hoạch sao.” Hoàng Anh nói.

“Kế hoạch sớm đã có, nhưng rất nhiều chuyện không thể kế hoạch được, có đôi khi, chúng ta còn cần dũng khí, tựa như là chúng ta khai phủ, nơi nào có thể có chuẩn bị thập toàn thập mỹ.” Kim Linh nói.

Giờ khắc này, Hoàng Anh nhìn thấy một cỗ nhuệ khí từ trên thân sư tử của mình, một cỗ nhuệ khí này cùng phương pháp tu hành của bản thân nàng đúng là phù hợp như thế, nàng cảm thấy sư tử giờ khắc này, cả người không còn mâu thuẫn, nàng minh bạch, sư tử đã hoàn thành thể xác tinh thần ý chí thống nhất, có thể khai phủ.

Mà trong lòng chính nàng không khỏi nghĩ: “Ta khi nào mới có thể chí đắc ý mãn, đạt tới cảnh giới có thể khai phủ đây?”

Nàng đã từng nói qua với Triệu Phụ Vân, chỉ muốn có thể đạt tới Tử Phủ, đến lúc đó mở một tòa động phủ, thu hai ba đệ tử lẳng lặng tu hành.

Có ít người có thể rất nhanh đạt tới cảnh giới có thể mở Tử Phủ, có thể làm cho nhất khí trong ngực viên mãn, lại có chút người cả đời cũng khó khăn làm được.

Chương 231 : Người phía sau

Hà Thiên Hoa gia học uyên thâm, sau khi Huyền Quang, được tiến cử nhập Kinh Khuyết Đạo Cung, ở năm hai mươi sáu tuổi liền Trúc Cơ ở Kinh Khuyết Đạo Cung, đồng kỳ, cũng có được danh thiên tài ở Hoài Hà quận.

Tất cả mọi người cảm thấy, hắn rất nhanh liền tiến vào Tử Phủ, thế nhưng hơn năm mươi năm trôi qua, hắn vẫn y nguyên là Trúc Cơ, mặc dù hắn để rất nhiều Trúc Cơ tu sĩ cảm thấy đáng sợ, cảm thấy hắn thâm bất khả trắc, mà lại trên thân pháp khí đồng đảo.

Thậm chí có người nói hắn sở dĩ không có khai Tử Phủ là bởi vì tinh lực đều dùng cho luyện khí, vì bồi dưỡng một kiện pháp bảo, cho nên mới nhiều năm như vậy không có ý mãi.

Nhưng chính hắn rất rõ ràng, mình không thể khai Tử Phủ, là bởi vì một điểm suy nghĩ trong lòng từ đầu đến cuối không được viên mãn, nếu miễn cưỡng đi khai phủ, có thể sẽ kết không thành phù lục, bởi vì ý niệm không đủ sung mãn, phù lục tuyến tạo dựng liền sẽ không cứng cỏi, cho dù miễn cưỡng kết thành, cũng có thể là kết không phù, không có ý nghĩa.

Sở dĩ một điểm ý niệm một mực không được viên mãn, chính hắn rất rõ ràng, năm đó sau khi Trúc Cơ, hắn còn ở kinh thành, lấy thân phận đệ tử kiệt xuất của Kinh Khuyết Đạo Cung tham gia một pháp hội.

Ở nơi đó, hắn nhìn thấy một vị Chu thị quý nữ, chỉ một chút liền để hắn luân hãm, sau đó lại gặp phải, liền tiến lên đáp lời.

Hắn cho tới hôm nay y nguyên sâu sắc nhớ kỹ, người bên cạnh vị Chu thị quý nữ kia nói qua một câu.

“Chỉ là tử đệ của Hoài Hà hạ tộc, cũng xứng cùng quý nữ nói chuyện!”

Vị Chu thị quý nữ kia lúc ấy đứng ở nơi đó ngắm phong cảnh, ngay cả đầu cũng chưa quay lại.

Hắn cảm thấy thật sâu nhục nhã, thế là hắn phát thệ ở trong lòng nhất định phải đem Hoài Hà Hà gia của mình kinh doanh thành thiên hạ danh gia vọng tộc.

Chỉ là đã nhiều năm như vậy, mặc dù Hà gia thành đệ nhất gia tộc của Hoài Hà quận, lại còn rất xa mới rời đi hạ vọng tộc, mà sự kiện năm đó kia, cùng lời thề trong lòng hắn bất tri bất giác đúng là thành một tâm bệnh của hắn.

Nhiều năm qua đi, chẳng những không có mơ hồ, ngược lại càng thêm rõ ràng.

Trong lòng hắn phi thường khát vọng có thể lại có một cơ hội như vậy, đứng trước mặt vị Chu thị quý nữ kia, nàng có thể quay đầu lại, lấy thanh âm kinh hỉ hỏi tên của mình.

Qua nhiều năm như vậy, hắn cố gắng nhiều như vậy, lại

là kinh doanh gia tộc, lại là kiếp phỉ, cũng chỉ có một mục đích, đó chính là tăng lên mình cùng chấn hưng gia tộc.

Vì thế, hắn còn vào một tổ chức thần bí, năm ngoài tổ chức thần bí này để hắn làm một sự kiện, là giết một vị Trúc Cơ tu sĩ do Thiên Đô Sơn phái đến nơi này làm Giáo Dụ.

Hắn biết rõ, vị Trúc Cơ Giáo Dụ của Thiên Đô Sơn kia, là vì chứng thực Đạo Tử Tân Chính của Đạo Tử Viện.

Đây là điều hắn không thích, cho nên khi tổ chức thần bí kia để hắn giết đệ tử của Thiên Đô Sơn, hắn cũng không có quá nhiều do dự, hơn nữa là chính hắn ra tay, hắn thấy, mượn tay người khác, liền có người biết, liền khó giữ bí mật.

Mà sau khi làm việc này, thù lao hắn được đến chính là một bình Thiên Cương linh dịch có thể khai phủ.

Trong lòng hắn, Thiên Đô Sơn giống như núi xa trong sương mù, nghe qua gặp qua, nhưng chưa từng đi, chung quanh cũng không có người nào có thể miêu tả nó cụ thể.

Mà lại, Thiên Đô Sơn có Kim Đan lão tổ bị giết, thế nhưng Thiên Đô Sơn lại đều không tra được là ai giết, thậm chí giống như không có tra.

Đều nói Thiên Đô Sơn tổng cộng ba vị Kim Đan, thọ nguyên đều muốn đến, một vị trong đó còn đi kinh đô, trong Thiên Đô Sơn chỉ có một vị Kim Đan, lại nghe nói Thiên Đô Sơn có nội loạn, còn bị đại địch để mắt tới, cho

nên hấn mới rất lớn mặt giết Trúc Cơ của Thiên Đô Sơn.

Hấn thấy, Hoài Hà là Đại Chu, đồng dạng cũng thuộc về người Hoài Hà, mà ba đại tu hành thế gia của Hoài Hà, lại lấy Hà thị cầm đầu.

Là Thiên Đô Sơn bàn tay qua giới.

Hấn muốn để Thiên Đô Sơn biết, cái gì gọi là cường long không ép địa đầu xà.

Đương nhiên, loại lời này là hấn chỉ nghĩ ở trong lòng, sẽ không nói ra.

Mà lại hấn có thể cảm nhận được, tổ chức thần bí mình gia nhập kia cường đại.

Chỉ chớp mắt, thời gian hơn một năm đi qua.

Đạo Tử Viện của Hoài Hà quận căn bản cũng không có dựng lên, cũng không có người tìm đến mình, lo nghĩ trong lòng Hà Thiên Hoa kia cũng chậm rãi buông xuống.

Nhưng hôm nay hai trợ thủ đắc lực của hấn thế mà chết rồi.

Cùng chết trong gian phòng của Hùng Phác, hai người rõ ràng là bị hỏa thiêu chết.

Hỏa kia trừ bỏ đốt hai người bọn họ, không có cháy hồng bất luận đồ dùng trong nhà gì, một cái hộp trên bàn cũng không có cháy hồng, thông qua cái hộp kia, cùng

hai người đi cùng Hạ Minh dọa dẫm Triệu Phụ Vân kia, hẳn biết, đây là hai người bọn hắn tự mình hành động.

Trong lòng hắn có chút tức giận, nhưng lại có thể minh bạch, người phía dưới nhất định sẽ mượn tên tuổi của Hà gia làm việc, mà lại hắn cũng không có khả năng sau khi biết trừng phạt quá nặng đối với bọn hắn, thậm chí biết cũng sẽ coi như không biết, dù sao khi cần, còn cần bọn hắn đến giúp mình làm việc.

Thế nhưng, hiện tại bọn hắn cứ như vậy chết rồi.

Hai Trúc Cơ tu sĩ, rõ ràng không có chút lực phản kháng nào bị thiêu chết, thủ đoạn như thế, chính hắn là vạn vạn làm không được, cho nên hắn cảm thấy, nhất định tới từ cấp bậc Tử Phủ, về phần có phải là Kim Đan, hắn không có nghĩ qua.

Ngay lập tức, hắn nghĩ tới người của Thiên Đô Sơn đến tra.

Cho nên hắn ngay lập tức liền đi gặp một người.

Người kia chính là người đại biểu tổ chức thần bí kia cùng hắn liên hệ, cũng là Miếu Chúc của một tòa miếu nhỏ, tên là Nhạc Bảo Chương, mọi người xưng là Nhạc Miếu Chúc, đến nay, hắn cũng không biết, tượng thần lập trong miếu nhỏ kia là tượng thần của ai.

Không có Thần danh, không có mặt, chỉ có thân thể đứng ở đó, cũng ít có người đi tế bái, tuy nhiên, trong thời gian ba ngày, đều sẽ thấy hắn ở trong miếu mang lên tam sinh tế phẩm tế tự.

Hắn đem sự tình hai thủ hạ đắc lực của mình bị hỏa thiêu chết nói cho Nhạc Bảo Chương, đối phương đem cửa miếu đóng lại, trong mắt tràn đầy vẻ suy nghĩ sâu xa.

Nhạc Bảo Chương đưa tay sờ lên râu đen trên cằm, hai con mắt híp lại, nhìn xem tượng thần không mặt kia, qua một hồi lâu mới lên tiếng: “Một vị tân tấn Tử Phủ của Thiên Đô Sơn, tên là Triệu Phụ Vân, hắn luyện một ngọn đèn, hư hư thực thực pháp bảo, từ tướng mạo người miêu tả đến xem, hắn là hắn.”

“Triệu Phụ Vân? Chưa từng nghe qua a? Lặng yên không một tiếng động thành Tử Phủ?” Hà Thiên Hoa nói.

“Tu hành là quá trình lấy tự thân ý chí tiếp thu thiên địa nguyên khí, Trúc Cơ đến Tử Phủ, tu chính là trong lòng nhất niệm viên mãn, là cường hóa niệm ý của bản thân, rất nhiều người có thể định ra mục tiêu của mình, hoàn thành là được, người ta lặng yên tu hành, cũng không cần dương danh, bất quá, Triệu Phụ Vân này cũng không tính là bừa bãi vô danh.”

“Hắn mười tám năm trước, từng ở đầu tường của Quảng Nguyên Phủ cùng người quyết tử đấu, là một hảo thủ đấu pháp, lúc ấy ta ngay ở dưới thành kia nhìn hắn, bất quá, khi đó ta cũng là Trúc Cơ. Có câu nói gọi là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, đã hắn đến, vậy vừa vặn, để Thiên Đô Sơn gầy một tân tấn Tử Phủ, Thiên Đô Sơn hắn là sẽ có chút đau.” Trong thanh âm của Nhạc Bảo Chương mang theo một tia lãnh ý nói.

“Nguyên lai Nhạc Miếu Chúc gặp qua hấn a, như thế liền không thể tốt hơn, bất quá, hấn cũng tấn thăng Tử Phủ, Nhạc Miếu Chúc chỉ là một người, có phải là... .” Hấn nói đến đây liền không tiếp tục nói, nhưng cho dù là ai đều có thể nghe ra được ý tứ của hấn.

“Xác thực không an toàn, chiến đấu giữa Tử Phủ, nghĩ giết một người há lại dễ dàng, nếu đối phương một ý muốn trốn, ta cũng chưa chắc có thể đuổi kịp, vừa vặn, ta có một biểu huynh vừa lúc làm việc ở phụ cận, hai người chúng ta nếu có thể cùng nhau, hấn tất nhiên khó thoát.” Nhạc Bảo Chương tự tin nói.

“Như thế, vậy liền quá tốt.” Hà Thiên Hoa cao hứng nói.

“Bất quá, hiện tại chính là còn không xác định hấn là đi ngang qua, hay cố ý tới đây điều tra cái chết của đệ tử Thiên Đô Sơn.” Hà Thiên Hoa nói.

“Vô luận là gì, chỉ cần không phải hôm nay hấn liền rời đi, vậy liền muốn táng thân ở đây, để hấn lặng yên không một tiếng động chết đi, vô luận tương lai hấn có bao nhiêu phong hoa muốn nở rộ, lúc này bị giết im lìm trong hẻm nhỏ u ám của Hoài Hà quận thành nho nhỏ, sao mà đẹp.” Nhạc Bảo Chương nói.

Hà Thiên Hoa nghe thật cao hứng, hấn cảm thấy nói lời của Nhạc Bảo Chương, để người nghe phấn chấn.

Chỉ là đối phương luôn luôn nói Hoài Hà quận nho nhỏ, để trong lòng của hấn không quá cao hứng.

Nhưng hấn rất nhanh liền đem không cao hứng này đè

xuống, tuổi của đôi phương cùng mình không sai biệt lắm, nhưng đã Tử Phủ, cảnh giới cao hơn một cấp, chính là tiền bối, thấy liền muốn cúi đầu.

Trong lòng hắn cũng càng phát ra khát vọng có thể khai Tử Phủ.

Chương 232 : Kim Linh nhập Hà phủ

Đêm đầu như hôm qua, đúng hạn mà tới.

Mông lung tể vũ, vẫn chưa ngừng, tí tách tí tách dưới mái hiên, như người già vung không hết nước tiểu.

Ánh đèn từ hai bên đường phố xuyên thấu qua cửa sổ cùng mưa bụi mà đến, trong mờ nhạt, có một loại mỹ cảm mông lung, tiếng nói của mọi người, lại cho sương mù mưa bụi này, tăng thêm mấy phần động thái, đây chính là nhân gian, tĩnh vật cùng hoạt động của người đan vào nhau, đèn đuốc ban đêm giống như điểm nhiễm màu vàng.

Kim Linh chống đỡ một thanh ô giấy dầu màu xanh, tóc xanh buộc thành búi, gần mùi hương của gấm, như là mây đen trùng điệp bện lên đỉnh đầu, lại có một cây trâm vàng chặn ngang trong đó, vẽ rỗng điểm mắt để cả người nàng nhìn qua nhiều hơn mấy phần diễm lệ, cùng một loại quý khí nhàn nhạt.

Nàng mặc tam sắc váy đen trắng hoàng, cổ áo màu trắng, cổ áo dựng thẳng, một cuộn dây màu trắng bạc đến chỗ rốn, váy dưới đến eo, bên hông buộc một đầu dây lụa màu vàng, một nơ con bướm buộc ở phía sau eo, trước eo phía bên phải, treo một tam sắc túi thơm đen trắng hoàng.

Chân mang giày ngân sắc không biết da thú, bao trùm

cả mắt cá chân.

Nàng một tay cầm dù, một tay mang theo giỏ trúc, trong giỏ trúc đựng Hắc Nghiệp Hương do chính nàng chế.

Nàng ở trong Thiên Đô Sơn học một môn học kỹ nghệ là chế hương, tay nghề này cũng là một môn cực giai kiếm linh thạch bên ngoài luyện khí, họa phù, luyện đan, trận pháp.

Hắc Nghiệp Hương, còn có một cái tên gọi 'Dưỡng Quỷ Hương', là chuyên môn dùng để nuôi tiểu quỷ.

Tài liệu chủ yếu trong hương, cần phải có oán thi cốt phần, cùng một chút Thi Nê, lại hái một loại đóa hoa tên là Quỷ Bà Hoa, dùng thủ pháp đặc biệt phơi nắng hong khô nghiền nát, lại thêm nhiều loại vật liệu, cuối cùng chế thành Hắc Nghiệp Hương, chuyên môn dùng cho nuôi quỷ, đương nhiên, dùng để tôn kính một chút Tà Linh hoặc là Tà Thần, cũng có thể.

Nàng suy đoán, trong nhà Hà Thiên Hoa có nuôi tiểu quỷ.

Bình thường mà nói, tiểu quỷ nếu là nuôi đủ tốt cũng đủ lớn, lại biến thành đại quỷ ác quỷ, cũng có thể coi như Tà Linh, lại để bọn nó chiếm cứ tượng thần của một tòa miếu thờ, có thể xưng là Tà Thần.

Những danh xưng này, dù sao thuộc tà ác âm u mặt, từ Âm Dương đi lên nói, thuộc về âm tính.

Chỉ là, Hà Thiên Hoa bị mọi người biết rõ chính là tu

thủy pháp.

Thủy pháp thuần âm, như vậy hẳn lại kiêm tu Dưỡng Quỷ Thuật, hoặc là tôn kính một chút Tà Linh, cũng là bình thường, cũng là có thể làm được, thậm chí có thể để thủy pháp của hẳn càng thêm đáng sợ.

Đây là một nghi vấn, bất quá, nàng biết, trong phù lục đối phương kết lúc Trúc Cơ, có những pháp tính nào.

Thủy: Đây là đặc tính căn bản.

Âm: Đây là thủy tính mang đến, đương nhiên, cũng có người thủy tính ngược lại là dương tính, đó là Dương Thủy.

Mềm mại: Pháp lực của hẳn không thuộc về loại kiên cường, lại phi thường mềm mại, không dễ băng tán, có tăng cường rất tốt đối với trời buộc khốn quán loại pháp thuật.

Cái bóng trong nước: Đây là sau khi Hà Thiên Hoa Trúc Cơ, hình thành căn cơ pháp tính của pháp thuật bản thân hẳn.

Hà Thiên Hoa chủ tu chính là huyền thuật, mà lại, loại pháp tính này, dưới sự tu trì của hẳn nhiều năm như vậy, càng là tiến lên một bước, thi triển huyền thuật, thật giả khó phân, thậm chí có thể nói, vừa thật vừa giả.

Lại thêm, đối phương nuôi dưỡng tiểu quỷ, như vậy tiểu quỷ hoặc là ác quỷ dung nhập vào trong huyền pháp cái bóng trong nước này, lại tăng thêm hẳn là Thủy Sát Trúc

Cơ, pháp thuật mặc dù không phức tạp, lại nhất định rất cường đại.

Trong huyền pháp lĩnh vực, nhất định cực kì khó chơi, nếu như lâm vào trận đấu của hắn, sẽ là một chuyện cực kì phiền phức, mà lại đối phương còn là một vị lão Trúc Cơ nhiều năm

Pháp thuật kỹ xảo nhất định cực cao, mà lại nghe nói đã luyện chế một kiện chuẩn pháp bảo —— Huyền Âm Bồn.

Trong lòng nàng đối với bản lĩnh cùng pháp bảo của mình sớm có chửi vuốt, nhưng lúc này muốn đi giết đối phương, nàng cũng không nhịn được lại ôn một lần nữa.

“Ta là Thổ, Kim, Thủy tam sát cơ, như vậy ba tính Thổ, Kim, Thủy tự nhiên là căn bản.”

“Tu hành công pháp là « Tam Sắc Thần Quang Ngọc Quyết » thu hoạch được từ trong Thiên Đô Sơn, Trong Tam Sắc Thần Quang, có Thủy Sát hình thành Hắc Sắc Thần Quang, đối với pháp lực thủy tính có thiên nhiên khắc chế.”

“Thái Ất Ngân Tu Châm của ta, giỏi về tập kích, lại có nhất định pháp pháp chi diệu, công sát lăng lệ.”

“Mà lại, ta còn luyện một kiện Tuất Thổ Kỳ, có thể khắc chế thủy pháp, thiện ở thủ ngự, trên thân còn mang Dụ Linh Hương, có thể đem quỷ linh của đối phương dẫn dụ sang một bên, như thế, pháp thuật của hắn đều bị ta phá vỡ.”

“Lo lắng duy nhất chính là Tử Phủ tu sĩ phía sau hẳn khả năng xuất hiện, bất quá, có Triệu sư đệ, nên không có việc gì.”

Giày của nàng giẫm trên nước đọng của đường lát đá, chợt có cỏ xanh mọc ra từ trong khe hở của vách tường, từ trong khe hở của phiến đá, nhìn trộm lấy đầu hẻm nhỏ cổ lão này.

Mưa xuân triền miên, mưa mùa thu cũng như thế, một cơn mưa thu một trận lạnh.

Kim Linh không muốn chờ, nhất là sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân đã Tử Phủ, mỗi lần trời mưa, nàng đều cảm thấy cách mùa đông thêm gần, cũng là cách năm nay cuối năm thêm gần, qua năm nay, liền già một tuổi.

Nàng vốn không có lo nghĩ này, nhưng bây giờ có một chút.

Hà phủ ở cuối đầu ngõ nhỏ này, rất khí phái, môn đình cao lớn, trên bảng hiệu viền vàng màu đen, có hai chữ lớn sơn kim —— Hà phủ.

Trên môn đình càng là điêu khắc tường vân đóa đóa, cùng vẫy rồng như ẩn như hiện, nghe nói môn đình này là Hà Thiên Hoa sau khi thành gia chủ trùng tu, ẩn dụ lấy chí hướng của hắn, hóa rồng bay lên đám mây.

Nàng mặt ngoài chỉ là một Huyền Quang tu sĩ, tự nhiên không có tư cách đi vào cửa chính, mà là đi tới cửa nhỏ bên cạnh, nói cho sai vật, mình đến đưa hương cho Hà

gia chủ, đối phương liền lập tức mở cửa.

Sau đó dẫn nàng đi tới một đài khách thất, chờ lấy người thông báo cho Hà Thiên Hoa, có người bưng lên trà xanh.

Kim Linh nâng chén trà lên, uống một ngụm, hương trà nồng đậm, có một loại cảm giác để người thần thanh khí sáng.

Cũng chỉ là như thế, đối với tu hành vô ích, không bằng hoang trà chính nàng hái trong Thiên Đô Sơn.

Nàng đã bắt đầu hoài niệm Thiên Đô Sơn.

Vị trí hiện tại của Hà Thiên Hoa, là đạo tràng chính hắc bầy, vào hôm nay sau khi gặp qua Nhạc Miếu Chúc, hắc liền quyết định hôm nay không rời đi nơi này.

Nơi này là nơi cơ thiếp của hắc cũng không thể tùy tiện tiến đến.

Bọn hạ nhân đến bẩm báo, cũng chỉ ở bên ngoài nói, không dám vượt qua cửa.

Sau khi hắc nghe nói chuông quỹ của cửa hàng Kim Sắc Hương mang theo hương tới cửa, trong lòng hắc sinh ra một tia lửa nóng.

Chuông quỹ của cửa hàng Kim Sắc Hương này, tuyệt đối được xưng tụng hàng đầu trong những nữ tu sĩ hắc gặp, loại ánh mắt cao ngạo, lại mang theo vài phần cảm giác nước xuân lưu chuyển kia, cho hắc biết, nữ tu này

tuyệt đối là lòng tâm hảo thủ, nhưng hẳn liền là muốn chinh phục nàng.

Mà lại, nàng lại không phải loại nữ tu dựa vào bán thân thể tu hành, nàng có chế hươu tay nghề cực kỳ hiếm thấy, mà lại Huyền Quang trên người thanh thuần, có thể thấy được vẫn chưa từng chân chính làm loạn.

Điều này khiến hẳn nhớ tới Chu thị quý nữ năm đó.

Nguyên bản hẳn nghĩ hôm nay ai cũng không gặp, nhưng lời đến khóe miệng, nói: “Mời nàng qua tới.”

“Vâng, lão gia.” Sau khi hạ nhân lên tiếng, liền bước nhanh rời đi.

Một Huyền Quang tu sĩ, đã đưa tới cửa, không bằng ăn.

Hà Thiên Hoa lóe lên ý nghĩ này.

Chương 233 : Thần Du Động Chân Thuật

Kim Linh đi theo hạ nhân nhìn qua rõ ràng mặc tốt hơn vào nội viện, nàng nhìn tòa trang viện này.

Xuyên qua hành lang vòng ngoài, dưới hiên có trúc có hoa lan, hòn non bộ, có nước chảy, có một con mèo mướp nhỏ chạy trong rừng trúc nhỏ, có một thiếu nữ đang đuổi theo mèo con, có thị nữ theo sau lưng.

“Tiểu thư, Tiểu Hoa ở đây.” Có một thị nữ nhỏ giọng nói.

Thiếu nữ ôm lấy mèo con, sờ sờ đầu cùng lưng của mèo con, đứng lên, nhìn thấy một nữ tử bị mang đến đạo tràng của cha mình, nhếch miệng, nàng lập tức nghĩ đến, đây khả năng lại là tân hoan nào đó cha mình coi trọng, nhìn bóng lưng tựa hồ dáng vẻ rất tốt, nhưng trong lòng nàng lại cảm thấy, những nữ tu này, không có chút tự ái nào, rõ ràng đã đi lên con đường tu hành, lại không biết liêm sỉ.

Kim Linh tiếp tục đi về phía trước, lại chuyển qua một chỗ ngoặt, nhìn thấy một sương phòng, có một vú em ôm một đứa bé đang cho bú ở đó, bên cạnh thì có một nữ tử càng trẻ tuổi ngồi đó, uống vào canh thang.

Lại có bọn hạ nhân bưng các loại mâm thức ăn, xuyên qua trong trang viên.

Bầu không khí yên tường và mỹ mãn đập vào mặt.

Đúng là để Kim Linh trong một sát na này có chút dao động.

Nàng cảm thấy mình giống ác nhân đến phá hư loại an tường cùng yên ổn này.

Tương lai, nếu người trong nhà này có thể biết ai giết chủ nhân của gia tộc này, khẳng định sẽ nói có một ngày, có một nữ ác nhân nhìn rất đẹp, vào trong nhà tập sát gia chủ, khiến Hà gia phân liệt.

Nàng tiếp tục đi lên phía trước, nhìn thấy có một người trẻ tuổi đang đi theo một lão giả ở nơi đó luyện tập ngự pháp thuật.

Hắn đứng dưới mái hiên hành lang, trong mưa thu gió đêm khoảng ba trượng ngoài hiên, có một tấm bia tròn ở đó, mà ở bên cạnh có một người hầu bưng một chậu lá trúc.

Người thanh niên kia niết khởi từng mảnh lá trúc, sau đó ném ra, chỉ thấy lá trúc xanh biếc như từng mai phi tiêu lục sắc lao vùn vụt ra.

Huyền Quang bao phủ lá trúc phá vỡ mưa gió, đâm vào trên tấm bia tròn kia, cũng không thể lưu lại vết tích ở phía trên, nhưng chính xác lại còn có thể, lần lượt rơi vào trung tâm bia tròn.

Kim Linh bị mang theo đi qua từ hành lang bên cạnh, vừa lúc ở đối diện đối phương, người thanh niên kia cũng nhìn thấy Kim Linh.

Trong mắt đối phương lại lập tức nổi lên một cỗ cảm ghét.

Kim Linh rõ ràng cảm nhận được ác ý kia, chỉ thấy đối phương vung tay lên, một vòng lục quang rời khỏi tay, trong mưa thu gió đêm, một vòng tuyến qua xuyên qua hư không, đúng là hướng thẳng đến Kim Linh đang hành tẩu ở hành lang đối diện.

Lá trúc này như mũi tên lục sắc phóng tới mặt của Kim Linh, một mảnh lá trúc này của hắn, hiển nhiên muốn phá mặt của Kim Linh.

Nhưng lúc lá trúc kia sắp bắn vào hành lang, Kim Linh khoát tay, ngoài hành lang mưa gió cấp tốc hội tụ, điểm điểm té vũ giống như trong suốt phi trùng, một cơn gió cuốn lên đem ‘mũi tên’ lục sắc kia ngăn trở.

Nàng cũng không hiển lộ pháp lực cường độ của Trúc Cơ tu sĩ, nhưng y nguyên vượt quá dự kiến của đối phương.

Lúc Kim Linh ngăn trở lá trúc lục quang này, nàng cảm giác được trong bóng tối dưới mái hiên nơi người thanh niên kia, có một tu sĩ sắp bước đi ra.

Tu sĩ kia thân hình cao lớn, mặc quần áo màu vàng sậm, có một đầu nòng đậm tóc cùng râu quai nón, một đôi mắt, nhìn chăm chú Kim Linh.

Đây là một Trúc Cơ tu sĩ, hắn chấp tay sau lưng đứng ở đó, như núi lớn.

Từ kiểu dáng quần áo trên người hắn mặc đến xem, liền biết, công pháp của hắn nhất định thiên về cận thân quyền thuật, có ít người không am hiểu pháp thuật, bởi vì tu hành pháp thuật, cần dùng rất nhiều xảo, có người trời sinh liền không am hiểu, bọn hắn chỉ am hiểu đem pháp lực ngưng tụ vào một điểm, giấu trong tay chân.

Tay đến pháp đến, chân đến pháp đến, nhân vật như vậy, đồng dạng đáng sợ, chỗ cao thâm, pháp ý giấu trong quyền cước, cũng là băng sơn liệt không.

Ánh mắt của Kim Linh ngưng lại, nhìn người ẩn tàng khí tức, giấu trong bóng tối kia, trong lòng nàng minh bạch, trong Hà gia nhất định không chỉ có một Trúc Cơ tu sĩ.

Người hiện tại này, tăng thêm Hà Thiên Hoa, chính là hai người, về phần còn có hay không, Kim Linh không biết.

Nàng hi vọng không có, mà lại Hà Thiên Hoa có hai thủ hạ đắc lực, bị hỏa thiêu chết.

“Hà Trung, đừng ai đều mang đến trong hậu trạch.” Thanh niên lạnh giọng nói.

“Vâng, thiếu gia, nhưng đây là phân phó của lão gia.” Hạ nhân mang Kim Linh tiến về hậu trạch kia nhanh chóng hồi đáp.

“Dẫn nàng đi làm gì?” Thanh niên lại hỏi.

“Hỏi thiếu gia, tiểu nhân không biết.” Hà Trung đáp.

Lúc này, Kim Linh lại mở miệng nói: “Người Hà phủ các người đúng là vô lễ, ta tới đây bán linh hương, lại không phải là hạ nhân của Hà phủ các người, Hà phủ các người cũng đường đường là đệ nhất đại tộc trong Hoài Hà Quận, đây chính là đạo đãi khách của các người sao?”

Nghe được Kim Linh, thanh niên kia biết mình hiểu lầm, nhưng hắn lại không nguyện ý xin lỗi, đành phải hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, cũng không còn luyện ngữ pháp.

Hà Trung sau khi đợi thanh niên kia đi, liền cúi đầu nói: “Kim chưởng quỹ, lão gia còn đang chờ chúng ta, chúng ta mau mau đi.”

Kim Linh đương nhiên sẽ không bị tức giận rời đi như vậy, đành phải ra vẻ sắc mặt không vui, không rên một tiếng đi theo phía sau.

Bọn hắn một đường đi hướng hậu trạch, không tiếp tục gặp được biến cố gì, cũng không có vị thiếu gia tiểu thư nào đột nhiên ra ngăn cản chút vắn.

Khi Kim Linh cảm thấy khí vận trong hậu trạch, ý niệm trong lòng lại đang nhanh chóng tính toán.

Bởi vì nàng cảm thấy, một cỗ âm trầm lạnh lẽo ẩm ướt khí tức trong ngôi nhà này, trong lạnh lẽo ẩm ướt lại lộ ra âm tà.

Nàng có thể khẳng định, Hà Thiên Hoa nhất định có nuôi

tiểu quỷ ở đây, nhìn khí thế kia, chỉ sợ đã thành ác quỷ đại quỷ.

Nàng cảm thấy, mình không thể tiến đạo tràng của đối phương, tốt nhất vừa thấy mặt, mình liền thi châm giết chết, không muốn cho hắn nhiều cơ hội nói chuyện.

Dáng vẻ của nàng như hiệu kì, nhìn chung quanh một chút, kì thực đang quan sát hai bên trái phải trong phòng còn có Trúc Cơ tu sĩ hay không, nàng không cảm giác được.

Đi theo Hà Trung đi thẳng tới tòa phòng âm u phía trước kia, nàng không nhìn thấy Hà Thiên Hoa kia.

Phòng kia có thấp đen, cửa cũng mở ra, nhưng cũng không có nhìn thấy người.

Kim Linh nhíu mày, đang suy nghĩ, đã đến trước cửa.

Hà Trung dừng bước, Kim Linh tự nhiên cũng dừng bước.

Mà thanh âm của Hà Thiên Hoa lại truyền đến từ bên trong: “Hà Trung, người trở về đi.”

“Vâng, lão gia.” Hà Trung lui ra từng bước một, sau khi lui ba bước, quay người rời đi.

Mà trong phòng, theo thanh âm này xuất hiện, Kim Linh lại nhìn thấy một người ngồi bên bàn bày biện đèn, đang châm trà uống ở đó.

Mà vừa rời từ bên ngoài cũng có thể nhìn thấy cái bàn này, thế nhưng lại căn bản cũng không nhìn thấy người, bên cạnh đèn là không có người, bây giờ lại có người hiển hiện từ hư vô.

Hà Thiên Hoa quả nhiên am hiểu huyền thuật.

Nhiều năm lão Trúc Cơ tu sĩ, bản mệnh pháp thuật cũng là tinh xảo.

Kim Linh thừa nhận chỗ hơn người của đối phương.

“Kim chương quỹ, tiến đến uống chén trà.” Hà Thiên Hoa thản nhiên nói.

Kim Linh trầm mặc một chút, sau đó cất bước vào trong phòng.

Nàng cũng là có tự tin, mặc dù trước đó đã quyết định không tiến vào trong đạo tràng của đối phương, nhưng tình huống lúc này không giống, không phải mình nghĩ như vậy, bởi vì nàng phát hiện, mình cần trước xác định người trước mặt có phải huyền tượng không.

Mà khi nàng đứng ở ngoài cửa, nhìn một ngọn đèn kia, luôn có một loại cảm giác đối phương là một đạo huyền ảnh, nếu như dốc sức một kích, kích lại là huyền tượng, vậy liền muốn bị người chế nhạo.

Nàng đi tới, đề xuống suy nghĩ muốn giết chết đối phương trong lòng kia, bởi vì nàng biết, trong đạo tràng của người khác, bất kỳ một điểm sát niệm gì, đều có thể bị đối phương cảm ứng đến.

Nàng cảm giác được một cổ âm lãnh nháy mắt đem mình bao phủ.

“Kim chưởng quỹ, xem ra rất lo lắng a.” Hà Thiên Hoa vừa cười vừa nói, cũng đem một ly trà đặt tới đối diện, ra hiệu Kim Linh ngồi nơi đó.

Kim Linh chậm rãi ngồi xuống, cũng nói: “Ta nghe nói, huyền pháp của Hà gia chủ chính là đệ nhất Hoài Hà, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Ha ha, hư danh mà thôi, chỉ là đệ nhất Hoài Hà tính không được gì.” Hà Thiên Hoa nói, hần nhìn lên nữ tu khí chất cực giai trước mặt này, trong lòng ngứa ngáy, nói: “Kim chưởng quỹ mỗi ngày chế hương, có khổ cực không.”

“Còn tốt, người sống ở trên đời này, làm sao có thể không khổ cực?” Kim Linh nói.

“Nói tốt, bất quá, như có người nguyện ý vì một người khác che gió che mưa, chí ít sẽ nhẹ nhõm một chút.” Hà Thiên Hoa ánh mắt sáng rực nói.

“Không biết Hà gia chủ nói là có ý gì.” Kim Linh mở to mắt nghi hoặc, mang theo vài phần thuần chân, lại mang theo vài phần thu thủy linh vận hỏi.

Ở trong mắt Hà Thiên Hoa, mắt của Kim Linh, thiên nhiên mang theo vài phần ngạo sắc, mà thu thủy lưu vận trong đôi mắt, lại có một cổ mị thái bộc lộ tự nhiên, hần không biết là đối phương cố ý, hay vốn như thế.

Nhưng hắn muốn có được nữ nhân này, hắn thích cái biểu tình cùng bộ dáng này của nàng.

“Đương nhiên là đi theo một người có thể che chở người, ở Hoài Hà, ta nói một, không có người có thể nói hai.” Hà Thiên Hoa nói.

“Thật sao, nhưng ta không tin!” Kim Linh nói đến đây, tay trái của nàng chuyển động cái chén trên tay, nói: “Ta thậm chí cũng không biết người ngồi ở trước mặt ta có phải là chân nhân không.”

Hà Thiên Hoa cười nói: “Đương nhiên là thật, không tin người sờ.”

Hắn nói đến đây, vươn tay đến giữa bàn.

Mà Kim Linh lại như hiếu kì, lại như ôm mục đích câu dẫn, duỗi ra ngón tay ngọc nhỏ dài chạm rãi sờ tay của đối phương, con mắt của nàng nhìn chăm chăm vào Hà Thiên Hoa, Hà Thiên Hoa cũng nhìn nàng.

Ngón tay của Kim Linh không có đụng ngón tay của hắn, mà là chạm đến lòng bàn tay của hắn, loại cảm giác này, liền có chút cảm giác câu dẫn.

Hà Thiên Hoa lại là cười ha ha một tiếng, một phát bắt được ngón tay ngọc của Kim Linh, kéo một phát về trước người mình. Kim Linh ngồi ở đối diện, cái kéo này liền không khỏi té nhào vào trên bàn, đụng ngã chén trà trên bàn.

“Ha ha... .”

Hà Thiên Hoa cười ra tiếng, lại có một đạo ngân quang cực nhanh bay ra, bay ra từ tay phải của Kim Linh, đâm về phía mi tâm của Hà Thiên Hoa.

Hà Thiên Hoa nháy mắt cảm thấy sát cơ.

Sắc mặt đột biến.

Một vòng ngân quang này cực nhanh, thế nhưng đang trong đạo tràng của Hà Thiên Hoa, ở trước mặt hắn cấp tốc ngưng sinh một đoàn vòng xoáy nước màu mực.

Mà ngân châm đâm vào trong đó nháy mắt, đúng là bị định trụ.

“Thật can đảm.” Thanh âm của Hà Thiên Hoa vừa sợ vừa giận.

Nhưng Kim Linh lại không có nửa điểm chần chờ, vung tay lên, một đạo thần quang màu đen bay ra, đảo qua vòng xoáy nước màu mực kia, vòng xoáy nước kia đúng là nháy mắt tiêu tán, bỏ đi trói buộc của một viên ngân châm bị định trụ trong đó, ngân châm đúng là không cần về lại tay của Kim Linh, mà vẫn đâm về phía mi tâm của Hà Thiên Hoa.

Lúc này Hà Thiên Hoa lại là đã đứng lên, tung bay về phía sau, ngân châm tốc độ cực nhanh, trước người hắn, lại cấp tốc ngưng kết một đoàn nước, đem ngân châm kia bao lấy.

Trong lòng Kim Linh không khỏi cảm thán, đấu pháp trong đạo tràng của người khác chính là ăn thiệt thòi, bởi vì tốc độ thi pháp của đối phương quá nhanh, lại có thể ngăn cản ngự châm của mình, nếu ở nơi khác, nàng có thể khẳng định, pháp thuật của đối phương không có khả năng hình thành nhanh như vậy.

Đúng lúc này, trong toàn bộ đạo tràng đều sôi trào lên, tựa như là nước sôi, từng cái bong bóng trống rỗng sinh ra từ dưới đất, trong mỗi một bong bóng, đều xuất hiện từng Hà Thiên Hoa, mỗi một Hà Thiên Hoa đều trọn mắt nhìn.

Lúc này, từ trên xà nhà đột nhiên rủ xuống vô số tóc đen.

Kim Linh biết, đây là tiểu quỷ đối phương nuôi xuất hiện.

“Người dám tới đây giết ta, ha ha, đợi chút nữa ta cũng phải để người tự vị đường đường côn bổng.” Hà Thiên Hoa cười lớn, thân ảnh của hắn đúng là đã biến mất trong từng cái bong bóng này.

Kim Linh không nói lời nào, đưa tay sờ trong tay áo một cái, một mặt tiểu kỳ thổ hoàng sắc xuất hiện, tùy theo ném lên trên mặt đất trước mặt, hoàng kỳ liền rơi trên mặt đất, chạm đất liền trướng, nháy mắt hóa thành một cây đại kỳ, một mảnh hoàng quang bay lên từ trên kỳ.

Trong hoàng quang lại có đất vàng bay lên, điểm điểm đất vàng rơi vào trong bong bóng, những cái bong bóng kia thế mà nháy mắt biến mất.

Tùy theo nhanh chóng phá toái.

Hoàng quang còn ngăn trở tóc đen rủ xuống từ phía trên, làm cho nhất thời không cách nào rơi xuống trên đầu Kim Linh.

Ngay sau đó, lại thấy Kim Linh xuất ra một cây hương màu xanh, đưa tay chà xát trên đỉnh hương, sau khi hương cũng đã nhóm lửa, nàng vung lên, hương kia cũng đã rơi xuống một nơi xa trên xà nhà, những tóc đen kia sau khi ngửi được mùi thơm này, đúng là nhanh chóng co vào, quần quanh lấy hương kia.

Lúc này, lại thấy hai mắt của Kim Linh ánh mắt thay đổi, biến cực kì sắc bén, nàng không phải là không có pháp thuật phá huyễn, mà là trước kia nếu như ở xa lấy ánh mắt này nhìn trong phòng, tất nhiên sẽ kinh động đối phương, cho nên nàng mới dùng phương thức chạm đến đối phương để cảm giác có phải là người thật hay không.

Ánh mắt của nàng giống như là châm mang, đây là ‘Nhuệ Kim Chi Mục’.

Ánh mắt đảo qua hư không, liền nhìn thấy cả người Hà Thiên Hoa đều núp ở một góc, đỉnh đầu hắn đang có tiểu quỷ tham ăn Dụ Linh Hương.

Trong mắt hắn kinh nghi bất định.

Kim Linh sắc mặt thanh hàn, trong mắt không có nửa điểm thu thủy lưu vận trước đó.

Giương một tay lên, điểm điểm ngân quang bay ra.

Lần này, nàng ngự sử không phải một mai Thái Ất Ngân Tu Châm, mà là mười tám mai.

Mười tám mai Ngân Tu Châm rất khéo léo, có bay thẳng, cũng có phi hình chèo thành đường cong của sừng dê.

Ngân châm đâm qua thân thể của Hà Thiên Hoa, thân thể của hắn lại giống như là bóng ngược, đột nhiên mờ hồ.

Hắn không chỉ có đem 'cái bóng trong nước' dùng như huyền pháp, còn đem tu thành độn pháp, từ phương diện tu pháp đến nói, Hà Thiên Hoa tuyệt đối được xưng tụng là thiên phú thượng thừa.

Lúc này, Kim Linh lại đột nhiên nhắm mắt lại, mà điểm điểm ngân mang bay ra ngoài kia lại đột nhiên bay về lòng bàn tay của Kim Linh.

Đúng lúc này, trên thân Kim Linh xuất hiện một đạo hư ảnh, hư ảnh này hiện ra thủy quang, nàng niết một viên ngân châm bay lên, lấy một loại vô trượng huyền diệu, phóng ra một bước, phảng phất xuyên qua hư không, ngân mang lóe lên một cái rồi biến mất, xuất hiện trong một góc, tùy theo liền nghe tới một tiếng hét thảm.

Trong một góc khác, mi tâm của Hà Thiên Hoa xuất hiện một điểm đỏ thắm, có máu chảy ra, mà thần vận trong mắt hắn lại đang nhanh chóng ảm đạm xuống.

Hư ảnh kia bước hai bước, liền lại về bên cạnh thân thể của Kim Linh, lại một bước trở xuống thân thể nàng.

Kim Linh tùy theo mở mắt, nàng cảm giác được mãnh liệt mỗi một.

Môn pháp thuật này, nàng ngộ đến từ trong Thiên Đô Sơn, tên là Thần Du Động Chân Thuật.

Nàng muốn thu hết nơi này, nhưng nghĩ đến Hà phủ còn có một vị Trúc Cơ, mình bây giờ có chút suy yếu, liền không dám dừng lại.

Nhanh chóng ra đạo tràng này, phiên thân mà lên, trên nóc nhà, đã thấy địa phương bên ngoài cách Hà phủ hai đầu ngõ nhỏ một vùng tăm tối, nàng cảm giác được nơi đó có pháp lực ba động mãnh liệt, thậm chí cảm giác giống như có người bày ra trận pháp.

Trong lòng nàng kinh nghi, nhưng cả người nàng hiện tại kiệt sức, căn bản cũng không dám tới gần.

Chỉ là nghĩ đến Triệu Phụ Vân, trong lòng không khỏi có chút bận tâm.

Nàng có một loại dự cảm xấu.

Chương 234 : Hắc ám hẻm nhỏ có ánh sáng khởi

Kim Linh ra Hà gia, hội hợp cùng Hoàng Anh.

Trong bóng tối, Hoàng Anh đứng trong bóng tối của ngõ nhỏ, sau khi nhìn thấy Kim Linh đi ra, thở phào nhẹ nhõm, tiến lên đón, nhưng lại lập tức nói: “Sự tỷ, ta nhìn thấy Triệu sư huynh giống như bị người mai phục.”

“Đối phương có mấy người?” Kim Linh hỏi, nàng hỏi trước chính là nhân số, nếu như là một chọi một, như vậy nàng còn không cần quá nhiều lo lắng vì Triệu Phụ Vân, bởi vì nàng cảm thấy, một chọi một, dù cho đối phương là nhiều năm Tử Phủ, cũng chưa chắc dám nói nhất định có thể thắng được Triệu Phụ Vân.

Nếu đối phương bày trận mai phục, Triệu Phụ Vân kém nhất cũng có thể trốn được.

“Tựa như là hai người.” Hoàng Anh lo lắng nói.

Trong lòng Kim Linh hơi hồi hộp một chút, nàng đột nhiên nghĩ đến, có phải là có người chuyên môn chờ ở chỗ này mai phục Tử Phủ tu sĩ của Thiên Đô Sơn hay không.

“Chúng ta trước nhìn một chút.” Tùy theo hai người vọt lên nóc nhà của một tòa phòng ốc, đồng thời biến mất

thân hình.

Từ nơi này có thể nhìn thấy ngõ nhỏ Hoàng Anh nói tới kia, cũng có thể nhìn thấy một góc của Hà phủ.

Trong ngõ nhỏ đen kịt, mơ hồ có thể thấy được một đóa hồng quang, như sa vào trong giếng sâu, mà trong Hà phủ cũng đã sôi trào.

Nữ nhân tiếng thét, tiểu hài tiếng khóc, còn có nam nhân gầm thét, cùng tiếng chó sủa, các nàng lại nhìn thấy có người Hà gia chạy ra, nhưng cũng có người chạy đến Hà phủ.

Đêm xuống, Hoài Hà Quận vừa mới bình tĩnh trở lại, giống như bị người ném vào một khối cự thạch, kích thích gợn sóng, lấy Hà phủ làm trung tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Nhưng có một nơi lại một mực u ám thâm trầm, một đầu ngõ nhỏ kia giống như một giếng cổ có thể thôn phệ hết thấy.

Có người không cẩn thận xâm nhập nơi đó, nháy mắt liền bị nuốt hết, cũng không thể ra ngoài được nữa.

Triệu Phụ Vân sẽ bị mai phục sao?

Đương nhiên sẽ không.

Trong 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục 】 của hắn có 【

Kiếp Tri 】 pháp ý, đã sớm để hấn cảm thấy được nguy hiểm.

Chỉ là cảm giác nguy hiểm này, cũng không có cho hấn cảm giác chìm ngập thâm trầm như đại dương mênh mông, cũng không giống loại cảm giác nặng nề của trọng sơn trấn áp, cũng không có loại cảm giác bén nhọn như kim đâm ót.

Nguy hiểm là có, nhưng cũng còn tốt, thế là hấn chủ động đi tới ngõ nhỏ kia.

Một khác khi hấn đi vào ngõ nhỏ này, toàn bộ ngõ nhỏ đều tối.

Đồng thời, hấn cảm thấy một cỗ cảm giác 【 giam cầm 】 , phảng phất mình bị bỏ vào trong một cái rương, trong rương u ám, đúng là để hấn có một loại cảm giác không thở nổi.

Trên thân Triệu Phụ Vân đã nổi lên ánh lửa, đồng thời, hai mắt của hấn giống như là thiêu đốt, nhìn chăm chú lên hắc ám, hấn muốn nhìn thấu hắc ám này, nơi ánh mắt hấn nhìn đến, hắc ám liền như muốn bị xuyên thủng, nhưng hắc ám lại như nước chảy, lập tức có hắc ám từ nơi khác vọt tới, đem bổ sung.

Đúng lúc này, trong bóng tối, một người đi tới mang theo ánh sáng nhạt, hoặc là nói trên thân bao phủ một tầng quang hoa thần dị.

Quang hoa có mấy phần huyết sắc, quần áo mặc trên thân cũng là trường bào cổ lão màu đỏ tím.

Nhưng khi ánh mắt của Triệu Phụ Vân rơi vào trên mặt của đối phương, lại phát hiện đối phương không có ngũ quan.

Trong lòng Triệu Phụ Vân dâng lên cảm giác nguy hiểm, một Vô Diện Nhân này, phảng phát đi tới từ sâu trong hắc ám, đến từ dị vực, đến từ nơi không thể biết.

Trong tai hắn phảng phát nghe tới tiếng nói như người ngậm nước trong miệng, lại giống cách rất xa, thanh âm quái dị hàm hàm hồ hồ, thế nhưng Triệu Phụ Vân lại nghe rõ ràng.

“Mắt của người là mắt của ta.”

Ở thời khắc này, Triệu Phụ Vân cảm giác con mắt của mình bay ra ngoài, hắc ám đang xoay tròn, giống như bị lột khỏi thân thể, sau đó hắn nhìn thấy, nơi xa có một người đứng trong bóng đêm.

Người kia mặc đạo bào màu xanh da trời, không mập không ốm, đứng giữa ngõ hẻm, trên chân đi chính là giày vải màu đen, một đôi tay, như muốn che ánh mắt của mình, nhưng dường như không phân biệt được phương hướng, lại hướng phía trước sờ loạn, như muốn tìm con mắt của mình.

Trên hai tay của đối phương mang theo một cái vòng tay hiện ra điểm điểm hồng quang.

Lại nhìn con mắt của hắn, phát hiện đôi mắt của hắn trong hốc mắt trống rỗng, chỉ có hồng quang phát ra từ

trong hốc mắt, nhìn qua hết sức quỉ dị.

“Đó là của ta, của ta... . ?”

‘Con mắt’ nhận ra thân thể của mình, sau đó ‘con mắt’ cũng ý thức được, mình thành con mắt của người khác, thành con mắt của người vừa rồi không có ngũ quan kia.

“Cái mũi của người là mũi của ta.”

‘Con mắt’ nhìn thấy mũi của nguyên thân đột nhiên bay ra, xuyên qua hư không hắc ám, đột nhiên liền hiện ra dưới nó.

“Miệng của người là miệng của ta.”

‘Con mắt’ lại nhìn thấy miệng của nguyên thân biến mất, để lộ răng ở bên ngoài.

“Tai của người là tai của ta.”

Con mắt nhìn thấy lỗ tai của nguyên thân biến mất.

“Lông mày của người là lông mày của ta.”

‘Con mắt’ nhìn thấy lông mày của nguyên thân biến mất, nguyên thân thành một người không có ngũ quan.

‘Con mắt’ cảm thấy, người kia thật lạ lẫm.

Tâm của Nhạc Bảo Chương đã buông xuống hơn phân

nửa, khi ngũ quan của Triệu Phụ Vân xuất hiện trên Vô Diện Nhân Ngẫu của mình, hắn liền biết, ngũ thức của Triệu Phụ Vân bị tước đoạt.

Thân phận đệ tử bí truyền của Thiên Đô Sơn đối với Nhạc Bảo Chương vẫn rất có lực uy hiếp, bất quá, có thể giết một vị chân truyền vừa mới nhập Tử Phủ của Thiên Đô Sơn, đồng dạng lực hấp dẫn đủ lớn đối với hắn.

Mà bây giờ, hắn cảm thấy mình đã thành công một nửa, tông tộc đại hội sang năm, mình nhất định có thể nhận khen thưởng, có lẽ sẽ có cơ hội tiến vào nơi đó.

Đương nhiên, biểu ca hỗ trợ cũng là mấu chốt.

Ngay khi hắn muốn tiếp tục thi pháp, trong thất khiếu của Triệu Phụ Vân đang đứng bất động trong hẻm nhỏ, tuôn ra ánh lửa, cả người đều giống như thiêu đốt.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy Triệu Phụ Vân há mồm phun một cái, một vòng hỏa tuyến tuôn ra, ngưng kết thành một ngọn đèn trước người, Triệu Phụ Vân khẽ vươn tay, đèn kia cũng đã rơi vào trên tay hắn.

Nhạc Bảo Chương phát hiện ngũ quan trên Vô Diện Nhân Ngẫu của mình đột nhiên bắt đầu cháy rùng rục, tùy theo đốt thành tro bụi, đem Vô Diện Nhân Ngẫu thiêu đốt ra từng khối màu đen.

Mà nguyên bản nhìn như không có ngũ quan Triệu Phụ Vân lại một lần nữa xuất hiện ngũ quan.

“Các người chẳng lẽ không có mặt mũi gặp người sao, nên các người cần đoạt ngũ quan của người khác đến làm mặt mình?” Hai mắt Triệu Phụ Vân hiện lầy ánh lửa, lạnh giọng nói.

Vừa mới một khắc này, ngũ thức của hắn bị tước đoạt, nhưng bên trong lại lầy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ chủ ý thức của mình.

Khi hắn cảm thấy ngũ quan đều không có, vẫn có một sợi ý thức nhắc nhở hắn, hết thảy đều chỉ là ảo giác vạn vạo, ngũ quan của hắn cũng không thật bị tước đi.

“Ha ha, đệ tử Thiên Đô Sơn, cũng sẽ tranh đua miệng lưỡi sao? Đã thích nói như thế, vậy ta để người về sau không còn có cơ hội nói chuyện.” Nhạc Bảo Chương đứng ở đầu ngõ, ở trước mặt của hắn Vô Diện Nhân Ngẫu rơi xuống đất, liền hóa làm một người cao lớn đứng ở đó.

Hắc ám đột nhiên bắt đầu vạn vạo, ngõ nhỏ này tựa như là một cái túi, sau đó bị người gánh lên, Triệu Phụ Vân đột nhiên liền có cảm giác mất trọng lượng, đồng thời hắc ám, yên tĩnh đáng sợ, giống như nuốt hết hết thảy thanh âm.

“Thái Nhạc Trấn Thần!”

Triệu Phụ Vân đưa tay nắm Thái Nhạc Trấn Thần Ấn treo ở bên hông, giờ khắc này, cả người hắn ở trong mắt Nhạc Bảo Chương giống như một tòa đại sơn nguy nga.

Hắc ám kia điên cuồng giãy dụa, thế nhưng Triệu Phụ

Vân ở giữa lại nguy nhưng bất động.

“Pháp thuật của các người, cũng chỉ như vậy.”

Triệu Phụ Vân dứt lời, lại đã dao động đèn trong tay, đèn đuốc lập tức đứng đưa, theo đèn đuốc này lắc lư, ánh đèn sáng tối chập chờn, lúc sáng lúc tối, liền hình thành ánh đèn triều tịch, hình thành sóng lửa, sóng lửa trùng điệp, dũng mãnh lao tới trước sau của ngõ nhỏ.

Trong đó lại có kim sắc tia sáng lấp lóe, đâm rách hắc ám.

Trong mắt Nhạc Bảo Chương sinh ra kinh nghi, Vô Diện Nhân Ngẫu trước mặt hắn, là ‘Thần’hắn cung phụng, cũng là pháp bảo của hắn, có năng lực tước đoạt ngũ thức của người khác, sau khi tước đoạt ngũ thức, cuối cùng sẽ thôn phệ thần hồn, sau đó có thể làm được tình trạng thay thế người kia sinh sống.

Nhưng mà, trong ngõ nhỏ đèn trên tay Triệu Phụ Vân lấp lánh kim quang, để hắn cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt.

Đúng lúc này, hắn ần ần nhìn thấy trên đèn kia có một con thần điêu vàng óng vỗ cánh bay lên.

Một sát na này, hắn phảng phất nhìn thấy mặt trời mọc, hắc ám nháy mắt bị đâm phá.

Đôi mắt của hắn bị quang mang đâm nhói.

“Đi!”

Nhạc Bảo Chương quay người liền đi, chỉ là đôi mắt của
hắn lại giống bị quang mang chọc mù, thế mà thấy
không rõ đồ vật, chỉ thấy một mảnh ánh sáng màu đỏ,
đồng thời, ánh mắt của hắn giống như đang thiêu đốt,
bồng vô cùng.

Chương 235 : Vô Diện Nhân Ngẫu

Có mặt trời dâng lên từ trong thành.

Toàn thành bạc trắng.

Hai mắt Nhạc Bảo Chương đang thiêu đốt.

Ánh mắt hắn nhìn thấy khuynh thiên hỏa diễm giáng xuống.

Tay hắn nâng Vô Diện Nhân Ngẫu, chạy trong bóng đêm, thân hình hắn như huyền ảnh như lưu phong, muốn thoát ly ánh lửa chiếu rọi.

Mà Vô Diện Nhân Ngẫu hắn nâng, hai mắt đối mặt Vô Diện Nhân Ngẫu, mặc dù đôi mắt hắn bị bỏng, trong đôi mắt có lửa đang thiêu đốt, lại như cũ cố nén bỏng, nhìn chăm chú Vô Diện Nhân Ngẫu.

“Mắt của ta chính là mắt của người, mắt của ta chính là mắt của người, mắt của ta chính là mắt của người... .”

Sau khi lập lại chú ngữ kia, trên Vô Diện Nhân Ngẫu liền giống như mọc ra một đôi mắt, tròn mắt đôi mắt kia hiện ra ánh lửa.

Mà con mắt Nhạc Bảo Chương đã nhắm lại, mắt của hắn có lẽ đã chuyển tới trên người Vô Diện Nhân Ngẫu, hỏa diễm thiêu đốt trong mắt hắn tự nhiên bị chuyển đi.

Con mắt trên Vô Diện Nhân Ngẫu trên tay hắn ở trong ngọn lửa nhanh chóng đốt thành tro bụi, sau đó vị trí hai mắt của Vô Diện Nhân Ngẫu, lưu lại vết tích đen nhánh bị đốt qua.

Nhưng Vô Diện Nhân Ngẫu không biết là làm thành bằng vật liệu gì, hỏa diễm kia cũng không thể đem Vô Diện Nhân Ngẫu này thiêu hủy.

Bất quá, lưu lại từng đạo đen nhánh vết thương ở phía trên.

Nhạc Bảo Chương từ đầu đến cuối nhắm mắt lại, ánh mắt hắn vẫn không nhìn thấy, chỉ có thể trở về hảo hảo trị một chút.

Chỉ là trong cảm giác của hắn, hỏa quang sau lưng đại thịnh, sóng lửa nóng rực vọt tới, ánh mắt hắn không nhìn thấy, lại có thể cảm giác được đốt cháy chi ý mãnh liệt mà đến kia, khôn cùng ánh lửa kia giống như trực tiếp chiếu vào trong lòng hắn.

Thân hình của hắn huyền động, chỉ cần để hắn đi vào trong bóng tối, liền có thể nhanh chóng biến mất thân hình, sau đó chạy trong bóng tối, như cá vào trong nước.

Nhưng mà, phía sau hắn ánh lửa chiếu rọi, chung quanh căn bản cũng không có hắc ám.

Mà lúc này, hỏa quang sau lưng đại thịnh, hắn chỉ có thể quay người, ném Vô Diện Nhân Ngẫu cầm trong tay vào

trong hư không, Vô Diện Nhân Ngẫu rơi xuống trước mặt hắn, hóa thành một người lớn, ngăn trở hỏa diễm.

Đồng thời, lại từ trong bảo nang bên hông ném ra ngoài hai nhân ngẫu.

Hai nhân ngẫu kia lại là một nam một nữ, đều cầm tiểu kiếm, sau khi ném ra ngoài, theo gió mà trướng, hóa thành hai người một nam một nữ, hướng phía Triệu Phụ Vân nghênh đón lấy, song kiếm trong tay vạch ra quỹ tích huyền diệu.

Hiển nhiên, bọn chúng muốn ngăn Triệu Phụ Vân.

Mà chính hắn thì đứng trong bóng tối của Vô Diện Nhân Ngẫu.

Thân hình hắn nhanh chóng biến mất, trong lòng hắn có chút gấp, nhưng cần thời gian để hắn từ nhập trong bóng tối đến biến mất thân hình, sau đó mới có thể bỏ chạy.

Ánh lửa xuyên qua song kiếm ngăn cản, Vô Diện Nhân Ngẫu quay đầu lại, nhìn về phía Triệu Phụ Vân, nó phảng phất có thể bắt được chủ ý chí của Triệu Phụ Vân trong sóng lửa.

Triệu Phụ Vân ở trong nháy mắt này, đúng là cảm giác mình đang biến cứng nhắc, mình giống như muốn thành một con rối, mình muốn cùng đối phương hợp làm một thể.

Hắn không thể không hiện ra thân hình, xuất hiện bên

cạnh nhân ngẫu, kiếm chỉ rút ra từ bên hông như rút đao, vạch phá huyễn chương không hiểu trong hư không kia.

Lúc này, hai nhân ngẫu cầm kiếm nguyên bản bị hấn xuyên qua kia, quay người đâm tới một kiếm, song kiếm hợp bích, đúng là có một bộ kiếm thuật tinh diệu.

Bước chân Triệu Phụ Vân biến động, ánh lửa phun trào, đột nhiên hiện ra ngay bên phải Vô Diện Nhân Ngẫu, không chỉ có tránh thoát hai nhân ngẫu cầm kiếm kia, ngón tay hấn còn xẹt qua mi tâm Vô Diện Nhân Ngẫu.

Cảm giác muốn bị thay thế thành thân thể nhân ngẫu trong lòng Triệu Phụ Vân kia nháy mắt biến mất.

Một cỗ yêu dị thần quang trên thân Vô Diện Nhân Ngẫu kia bị phá vỡ, đang khuấy động, trong lúc nhất thời lại giống như không cách nào khép lại.

Nhạc Bảo Chương rất kinh ngạc, bởi vì Triệu Phụ Vân đến quá nhanh.

Hấn còn không có bỏ chạy.

Lúc này ngẩng đầu, nhìn thấy một cái bóng ở trong ngọn lửa.

Bóng người này giơ tay, lấy chỉ làm kiếm, vạch về phía mặt của mình.

Ngay sau đó, hấn nhìn thấy có người xuất hiện trong ngọn lửa, người kia đuổi ra kiếm chỉ, chỉ qua hư không,

điểm hướng mi tâm của mình.

Trong lòng hấn dâng lên cảm giác nguy hiểm khôn cùng, vốn muốn đào tẩu, nhưng không nghĩ tới lại thành tan tác, lúc này lại trực diện Triệu Phụ Vân, dưới khoảng cách gần như vậy, hấn chỉ có thể thi triển bản mệnh pháp thuật của mình.

Ý niệm của hấn nhất khởi, 【 Khu Thần Lộng Quỷ 】 pháp ý kết trong phù lục kia lập tức dâng lên, chỉ trong một sát na, hấn rõ ràng là nhắm mắt lại, nhưng xuyên thấu qua mí mắt, Triệu Phụ Vân lại phảng phất nhìn thấy một đôi mắt như xoáy nước, chỉ trong một sát na, trong lòng Triệu Phụ Vân đúng là sinh ra một loại cảm giác bất lực, giống như không có chủ ý.

“Đi đi.”

Khi thanh âm của đối phương vang lên, tâm tư Triệu Phụ Vân xuất hiện rối loạn, mơ hồ, còn có sợ hãi, chỉ muốn nghe lời hấn, lập tức rời đi nơi này, cách người này xa xa.

Nhưng trong lòng Triệu Phụ Vân lại trong nháy mắt này, có một tòa đại sơn nguy nga hiện ra, Thái Nhạc Trấn Thần Pháp kia tự nhiên hiển hiện, trấn trụ tâm linh hấn, một cỗ sóng lớn vọt tới, lại không cách nào rung chuyển thể xác và tinh thần của hấn.

Trong lòng Nhạc Bảo Chương hãi nhiên, hấn không biết trên thân Triệu Phụ Vân có bao nhiêu đạo pháp.

Lại biết mình không làm gì được Triệu Phụ Vân, cho nên

bay vút lên, hắn biết mình không cách nào mượn bóng tối để trốn, mà lúc này mặc dù là đêm tối, nhưng bên người Triệu Phụ Vân lại là một mảnh quang minh, pháp thuật có thể thao túng bóng tối của hắn kia căn bản là không dùng được.

Bản thân hắn mới bay vút lên, lại có một đạo ô hồng quang hoa bay lên, từ trên trời giáng xuống, đem hắn bao phủ ở trong đó, nháy mắt khóa lại.

Trong một chớp mắt, người từ chỗ cao rơi xuống.

Thân thể hắn bị khóa chặt lại.

“Phanh!”

Nhạc Bảo Chương té lăn trên đất, toàn thân đau đớn, quang mang bên cạnh lắc lư, một người đi ra từ trong ngọn lửa từ hư đến thực, đối phương mang giày đen giẫm trên mặt đất bên cạnh mặt của hắn.

Triệu Phụ Vân ngồi xổm xuống, dùng đèn chiếu vào mặt của hắn.

Nhạc Bảo Chương chậm rãi mở to mắt, Triệu Phụ Vân nhìn thấy đôi mắt của hắn vẫn tại, nhưng bên trong lại giống như bị hỏa thiêu tổn thương, tràn đầy màu đen.

“Giết ta đi.” Nhạc Bảo Chương biết mục đích đối phương bắt mình, hắn không nghĩ lộ lai lịch của mình, lại chậm rãi nhắm mắt lại, bởi vì hắn không nhìn thấy gì.

Triệu Phụ Vân ngồi xổm xuống, nói: “Giết người, vì sao,

người vì sao không muốn sống?”

Nhạc Bảo Chương không lên tiếng.

Lúc này, từ phía đầu hẻm bên kia, có hai nữ tu đi tới, một nữ tu trong đó nói: “Triệu sư đệ, ta có pháp thuật có thể biết hắn đến từ nơi nào.”

Đây là thanh âm của Kim Linh.

Nhạc Bảo Chương đại khái là nghe tới câu này, đột nhiên hô lớn: “Giết ta.”

Theo tiếng la của hắn, khí cơ cả người hắn đột nhiên cực tốc bại hoại xuống, tựa như vừa rồi vẫn là thịt mới mẻ, ở thời gian cực ngắn liền thối rữa, cũng mọc lên lông trắng.

Triệu Phụ Vân nhú nhú mày.

Hắn nhìn ra được, đây là một môn Trớ Chứ Thuật cực kỳ cường đại ác độc, nhất định là người này đem thần hồn hoặc là huyết nhục của hắn lưu ở nào đó, lấy thần hồn huyết nhục của hắn thi triển nguyên rủa, mới khiến hắn tử vong nhanh như vậy.

Kim Linh ngồi xổm xuống, nhìn một chút, nói: “Đây là Bại Huyết Hủ Hồn Trớ Chứ Thuật, là một loại Trớ Chứ Thuật khổng chế thủ hạ, thịnh hành ở thời đại Thần loạn, lúc kia Thần Linh các nơi đều sẽ dùng chú thuật này đến khổng chế tọa hạ tu sĩ của mình.”

“Xem ra, hắn thuộc về một tổ chức lớn.” Triệu Phụ Vân

nhìn về hắc ám nơi xa, hắc xác định, trong một vùng tăm tối kia có một người ở nơi đó, chính là người vừa rồi đào tẩu.

Lúc trong ngõ hẻm, là có hai người đánh phối hợp, người kia làm cho cả ngõ nhỏ biến giống như cái rương, để hắc cảm thấy bức bối, để cho hắc ngẩng đầu nhìn không thấy, chỉ có một mảnh hắc ám thâm trầm, đó phải là pháp thuật của đối phương.

Triệu Phụ Vân nhặt lên Vô Diện Nhân Ngẫu Nhạc Bảo Chương rơi xuống, cùng mặt khác một đôi nhân ngẫu nam nữ cầm kiếm, lại từ trên thân Nhạc Bảo Chương lấy xuống bảo nang, hắc bây giờ nghĩ thu thập bảo tài luyện khí, tự nhiên sẽ không xem nhẹ nhặt những vật này.

Sau khi đem những thứ này đều nhặt lên, nhìn hắc ám phía xa, thăm dò của nơi đó vẫn không có biến mất.

“Các người tốt nhất thừa dịp bây giờ rời đi, không nên lộ diện ở nơi này, cẩn thận bị người của tổ chức này trả thù, các người ngày thường cũng phải chú ý che dấu tư tưởng mạo.”

“Chúng ta sẽ chú ý... .” Hoàng Anh nghĩ hô ‘Triệu sư đệ’, nhưng Triệu Phụ Vân đã là Tử Phủ, trong tu hành giới có truyền thống tu hành cao giả vi tôn, thế nhưng tuổi của các nàng đều lớn hơn so với Triệu Phụ Vân, cũng sớm vào Thượng Viện hơn, cho nên nhất thời không biết xưng hô như thế nào.

Lúc riêng tư mình gọi ‘Triệu sư đệ’ còn tốt, ở trước mặt liền nói không nên lời.

“Hoàng sư tử, Kim linh sư tử, xin từ biệt, cầu chúc các người sớm ngày khai phủ thành công, ta đi nhìn một chút, người quyền luyện không đi kia có phải là đang chờ ta.”

Triệu Phụ Vân dứt lời, trên thân đột nhiên dâng lên ánh lửa, phảng phất sinh ra hai cánh, hóa thành thần điêu bay vút lên trời, bay về phía sâu trong bóng tối nơi xa.

Chỉ thấy trong bóng tối, một đạo hỏa quang xông lên thiên không, vạch ra một đường vòng cung hướng về một vùng tăm tối.

Mà một vùng tăm tối kia tán loạn, nơi đó sớm đã không có người, chỉ để lại một đôi dấu chân.

Triệu Phụ Vân quay đầu, từ nơi này, có thể nhìn thấy ngõ nhỏ kia từ xa.

Mà bây giờ trong ngõ nhỏ kia chỉ có một cỗ thi thể, hai người Hoàng Anh cùng Kim linh cũng đã rời đi.

“Người kia đứng ở nơi này nhìn lâu như vậy không nguyện ý đi, xem ra là không cam tâm.”

Triệu Phụ Vân trầm nghĩ.

Chương 236 : Có người sau lưng

Hai người Kim Linh cùng Hoàng Anh sau khi Triệu Phụ Vân rời đi cũng lập tức rời đi.

Các nàng biết, Thiên Đô Sơn có một đại địch, lần này, đại địch kia có thể là đến giết Triệu Phụ Vân, nhưng sắp thành lại bại, liền vô cùng có khả năng giết hai Trúc Cơ tu sĩ.

Mà lại, hai người các nàng đã lộ mặt bị treo tường, từ trong lời nói của Triệu Phụ Vân, các nàng biết, có một người trong bóng tối đang quan sát các nàng.

Các nàng thậm chí chưa có về nhà, trực tiếp liền rời đi.

Bất quá, cũng may các nàng có làm che lấp khi tới đây.

Hai người thừa dịp đêm mà đi, một đường đi về phía nam, đi thẳng đến đêm khuya, đi ngang qua một trấn nhỏ, ngoài trấn nhỏ có một nghĩa trang, trong nghĩa trang có vài cỗ quan tài, có quan tài mới cũng có quan tài cũ.

“Sự tỷ, chúng ta tiếp tục đi đường đi, nghĩa trang này không có người, ở lại cũng không thoải mái.” Hoàng Anh nói.

“Tốt, chúng ta tiến nơi này, chỉ là mượn khí tức nơi này che đậy một chút khí tức của chúng ta mà thôi, cũng

không phải muốn nghỉ ngơi ở nơi này.”

Nhưng trước khi Kim Linh kịp làm gì, trong quan tài kia đột nhiên có âm thanh vang lên.

Nổ thi rồi?

Nhưng trước lúc này, hai người căn bản cũng không có cảm giác được tà ác này, các nàng rất rõ ràng, phàm là có thi biến, tất nhiên sẽ có âm tà tích tụ.

Thế nhưng các nàng trước đó cũng không có cảm giác được, nếu chỉ một người không cảm giác được thì thôi, hai người đều không cảm giác được, đó chính là có vấn đề, hai người liếc nhau, đều nhìn ra kinh ngạc từ trong mắt đối phương.

Trên lưng các nàng đột nhiên sinh ra mồ hôi lạnh.

“Sự tử, chúng ta đi thôi.” Hoàng Anh đưa tay vào trong ống tay áo của mình, nàng nắm thật chặt một thanh kiếm gỗ đào nho nhỏ trong tay.

Kiếm gỗ đào có tác dụng trừ tà, hàng ma, Chân Sát nàng dùng để Trúc Cơ cũng là hái Đào Hoa Sát.

Đào Hoa Sát thuộc mộc, cho nên trong pháp tính của nàng có 【mộc tính】 【sinh trưởng】 , 【độc tính】 , trọng yếu nhất chính là 【nhất niệm hoa khai】 , đạo pháp tính này, cho tới nay, nàng cũng không biết làm sao để chuyển thành pháp thuật đối địch.

Trước mắt có thể làm được, chính là để hoa chưa nở

nhANH chóng nở hoa.

Bọn họ là Trúc Cơ tu sĩ, đương nhiên không sợ thi biến, nhưng nếu là bị người tỉnh lại, ‘Thi’ lại bị người khu sử, vậy liền không giống.

Đương nhiên, bất kể như thế nào, đều cần người đi qua tế luyện, tế luyện như là tế luyện pháp khí, lúc này mới sẽ sinh ra rất nhiều năng lực.

Chỉ là hiện tại trong lòng các nàng cho rằng phía sau có người truy tung, hiện tại lại gặp phải chuyện này, thế là quay người đi về phía ngoài nghĩa trang.

Chỉ là trong lúc các nàng đi tới cửa, phát hiện chẳng biết lúc nào bên ngoài đã đứng một người mặc áo bào đen.

Người này gầy như cây gậy trúc, mặc trên người một thân áo bào đen, giống như trùm bao tải đen, lấy thị lực của Hoàng Anh cùng Kim Linh, tự nhiên có thể thấy rõ ràng trong đêm tối, trên mặt người này có một sợi râu thưa thớt, lông mày nhàn nhạt, một đôi mắt cá chết.

“Chúng ta vô ý mạo phạm, sẽ rời đi ngay.” Kim Linh cảm nhận được một cỗ tử khí trên người đối phương, nghĩ phải lập tức rời đi, nàng không xác định người này có phải là người cùng tập kích Triệu Phụ Vân trước đó hay không.

Nhưng nàng có thể cảm nhận được tử khí cực kì nồng đậm ngưng tụ trên người đối phương.

Kim Linh cùng Hoàng Anh không có chờ đến câu trả lời

của hắn, liền muốn vòng qua đối phương, thế nhưng lúc này, dưới chân lại chấn động, có tiếng vang xuất hiện, một người chui ra ngoài từ lòng đất.

Kim Linh ngưng thần xem xét, liền lập tức minh bạch, đây căn bản cũng không phải là người, mà là ‘Thi’, là Thi Khôi từng bị người tế luyện.

Trên thân Thi Khôi đã sinh ra ngân sắc, đây lại được xưng là Ngân Giáp Thi Khôi.

Thi Khôi như vậy, phi kiếm bình thường đều khó mà tổn thương nó, pháp thuật bình thường càng là ngay cả thi giáp trên người nó đều phá không được.

Kim Linh nghe nói, đem Thi Khôi tế luyện đến trên thân sinh ‘Ngân Giáp’, cần rất nhiều thứ, trong đó cần một loại ngân thủy rất đặc sắc tươi tắn, là cần rất nhiều tiền.

“Muốn đi? Triệu Phụ Vân kia giết biểu đệ của ta, ta đương nhiên cần giết chút đệ tử của Thiên Đô Sơn thu lấy lợi tức.” Người áo đen kia nói.

“Người có bản lĩnh liền đi tìm Triệu sư đệ, tìm chúng ta, có tài ba gì.” Kim Linh mở miệng nói ra.

“Ha ha, Bảo Chương biểu đệ không có hỏi thăm rõ ràng pháp thuật pháp bảo của Triệu Phụ Vân, cho nên hắn chết rồi, ta tới tìm các người, là để Bảo Chương biểu đệ không đến mức chết vô ích.” Người áo đen nói.

“Người chính là nhát gan, sợ Triệu sư đệ.” Kim Linh vẫn đang kích hắn, bởi vì nàng biết, hai người mình vô luận

như thế nào cũng sẽ không phải đối thủ của người này, chỉ có làm cho đối phương cải biến tâm ý mới có thể.

“Ha ha, người kình không được ta, ta có thể sống đến hiện tại, dựa vào chính là xem xét thời thế, dựa vào chính là không cùng người cứng đối cứng, đợi tương lai ta đem Thi Khôi luyện thành thân ngoại hóa thân, thọ nguyên kéo dài, ta sẽ sống đến cuối cùng, bọn hắn những thiên chi kiêu tử kia cả đám đều sẽ chết già.” Người áo đen cười lạnh, lại mang theo vài phần đắc ý và giải thích ý vị.

Trong lòng Kim Linh cảm giác nặng nề, một con Ngân Giáp Thi Khôi các nàng đều chưa hẳn có thể chiến thắng, bên cạnh còn có một vị Tử Phủ, vậy càng là chỉ có thể đào mệnh.

“Chờ một lúc, chúng ta mỗi người tự chạy, có thể trốn một người là một người.” Kim Linh truyền âm cho Hoàng Anh, nàng là một người quyết đoán, sau khi biết không phải là đối thủ, ở trong lòng liền lập tức làm quyết định.

Trong lòng Hoàng Anh khủng hoảng không thôi.

Nhưng còn không đợi các nàng hành động, nơi xa trong bóng tối, lại xuất hiện một điểm ánh đèn.

Ánh đèn giống như kim sắc tinh quang rơi trên mặt đất, lấp lóe một chút, liền gần mấy phần.

Kim Linh nhìn thấy ánh đèn này, trong lòng lập tức sinh ra một chút hi vọng, nàng lập tức nghĩ đến Triệu Phụ Vân, dù cho không phải, người đột nhiên xuất hiện này

cũng là một biến số.

Kim Linh nhìn thấy, đương nhiên người áo đen kia cũng nhìn thấy, hấn quay người, nhìn thấy ánh đèn kia lại lóe lên, lại xuất hiện đã ở khoảng cách chừng bốn trượng, một đạo nhân áo lam, tay nâng lấy một ngọn đèn thần bí, trên đèn kim quang loá mắt.

Con người của hấn co vào.

Bởi vì hấn đã thấy rõ ràng, người đến chính là Triệu Phụ Vân, người đã làm cho mình sợ hãi.

Trước đó trong ngõ nhỏ kia đột nhiên bộc phát ánh đèn, để hấn cảm thấy sợ hãi, mặc dù hấn biết mình khu sử Thi Khôi đi giúp Nhạc Bảo Chương, có lẽ có thể ngăn trở Triệu Phụ Vân này, nhưng lại khả năng rất lớn, đem Thi Khôi của mình hãm ở bên trong.

Hấn cảm thấy Thi Khôi của mình đang sợ hỏa diễm trên ngọn đèn kia.

Ngay lúc hấn chần chờ, lại nhìn thấy pháp thuật khác của Triệu Phụ Vân, hấn càng là không dám đi giúp Nhạc Bảo Chương, thoáng do dự, Nhạc Bảo Chương liền bị cầm xuống.

Nhạc Bảo Chương chết rồi, một mình hấn càng không phải là đối thủ.

Chỉ là hấn cảm thấy có chút không tốt trở về bàn giao, khi người trong tộc hỏi, mình khó mà nói, thế là hấn liền quyết định giết hai Trúc Cơ của Thiên Đô Sơn, tương lai

trong tộc hời, cũng có chút lí do thoái thác.

Nhưng hắn không nghĩ tới, Triệu Phụ Vân rõ ràng đã rời đi này, lại cũng theo sau lưng, mà mình một điểm cảm giác đều không có.

“Người không có đi?” Trong thanh âm của người áo đen mang theo kinh ngạc, cùng sợ hãi.

“Là người trước không đi, cho nên ta liền không đi.” Hai mắt Triệu Phụ Vân hiện lấy ánh lửa, vừa nhìn chăm chú hai mắt đối phương, vừa nói.

Hắn nhìn mắt cá chết trông trắng mắt rất nhiều của đối phương, cảm thụ được một cỗ sát khí âm trầm trên người đối phương, đó là mang theo một cỗ chết chóc.

“Vậy ta liền rời đi, may mắn không có phát sinh sự tình không thoải mái gì.” Người áo đen nói.

“Ha ha.” Triệu Phụ Vân khẽ cười một tiếng, trong tay Xích Viêm Thần Đăng lắc lư, ánh đèn lấp lóe.

Ánh đèn lần này cũng không có hình thành sóng lửa mãnh liệt sôi trào kia, mà là mấy đạo tia sáng kim sắc so le lóe ra, xuyên thấu hắc ám.

Người áo đen giơ tay lên, ống tay áo đen kịt trên thân kia ngăn trở ánh mắt.

Hắc bào này là hắn dùng tóc của Thi Khôi cùng một chút lông tóc của ‘Âm Thú’ bện thành, là một kiện pháp bào đã có thể trợ hắn tu hành, lại có thể hộ thân.

Theo tay của hắn giơ lên, ống tay áo dăng lên sát khí âm trầm, nhưng ánh lửa kia rơi ở phía trên, âm sát kia lại bị mở rộng, giống như âm vụ trong núi bị đuổi tản dưới ánh mặt trời.

Ánh đèn lấp lóe, như có dài có ngắn, so le không chừng, song khi rơi xuống trên người hắn, lại giống vừa vắn trước sau rơi vào một chỗ, phảng phất tiếp sức, nháy mắt xuyên thủng âm sát, rơi vào trên ống tay áo của hắn.

Trong một chớp mắt, ống tay áo bị thiêu đốt ra một lỗ nhỏ, tùy theo, trong tai hắn nghe tới âm thanh của một đạo pháp chú.

“Đốt!”

Hắn nguyên bản còn muốn dùng âm sát cọ rửa hỏa diễm rơi trên ống tay áo, nhưng mà hỏa diễm lại ở trong đạo pháp chú này nháy mắt đốt lên.

Từ một tia lửa nhỏ biến thành đại hỏa.

Đại hỏa thuận ống tay áo đốt đi lên, quần lấy cánh tay hắn, hắn cảm thấy cực độ nguy hiểm, loại cảm giác nguy hiểm này, hắn thật lâu chưa gặp, hắn muốn thoát bào đào tẩu, lại biết thoát bào cũng không thể đào tẩu.

Ý nghĩ hắn nhất chuyển, Ngân Giáp Thi Khôi kia liền đánh về phía Kim Linh cùng Hoàng Anh, hắn muốn thông qua loại phương thức này để Triệu Phụ Vân phân tâm.

Đồng thời, trên tay hắn đã nhiều một tấm gương màu đen.

Đây là “Nhiếp Hồn Kính”, là pháp khí hắn dùng rất nhiều công sức luyện thành, đây là đòn sát thủ của hắn.

Lúc này, Triệu Phụ Vân vung tay lên, một viên ô hồng quang hoàn bay ra, nhanh chóng mở rộng ở trong hư không, cũng có nhất định hư hóa, buộc xuống Ngân Giáp Thi Khôi phía dưới, Thi Khôi nháy mắt bị buộc vừa vặn, sau đó bị buộc chặt, nhưng lại tựa hồ không cách nào hoàn toàn giam cầm Thi Khôi kia.

Bất quá Kim Linh cùng Hoàng Anh cũng không phải ngốc, tự nhiên có thể ứng phó.

Mà người áo đen bên này, chỉ thấy hắn vung tay áo một cái, hắc kính trên tay kia liền chiếu về phía Triệu Phụ Vân.

“Nhiếp Hồn Kính” vừa chiếu, quang hoa yếu ớt trên đó lóe lên, cả người Triệu Phụ Vân liền như ngây người.

Trong lòng người áo đen cuồng hỉ, lấy kinh nghiệm của hắn đến nói, đây là đáng về bị nhiếp hồn.

Ngay lúc cuồng hỉ trong lòng hắn mới hiện lên, trên kính đột nhiên xuất hiện một điểm ánh lửa, phảng phất đốt ra từ sâu trong tấm gương, sau khi hắn thấy rõ ràng, phát hiện đó tựa hồ là một con kim sắc điều.

Theo kim điều kia bay gần, tấm gương nhanh chóng

nóng lên, để tay hấn cầm không được, chỉ có thể ném xuống đất, người áo đen đưa tay, chỉ về phía Triệu Phụ Vân, trong miệng niệm động pháp chú: “Chết!”

Triệu Phụ Vân cảm giác có một cỗ tử vong khí cơ xuất hiện trên người mình, giống như là ‘Độc’ nhập thân thể, cấp tốc khuếch tán, giống như ‘Cỏ’ đến mùa thu, nhanh chóng tử vong.

Mà hấn cũng có một loại cảm giác, thân thể hấn có nơi xuất hiện hoại tử, đồng thời muốn khuếch tán ra.

Sau đó hỏa diễm trong người hấn phun trào, hỏa quang kim sắc tuôn ra từ trong thân thể, nhanh chóng đem tử vong khí cơ kia đốt cháy xua tan.

Trong lòng người áo đen lại kinh lại bất đắc dĩ, lúc trước hấn liền có loại cảm giác này, cho nên biểu đệ vừa nói ‘Đi’, hấn liền lập tức đi ra ngoài hẻm nhỏ kia, bởi vì hấn cảm thấy pháp thuật của mình đối với người này có lẽ không có bao nhiêu tác dụng.

Hiện tại đối mặt, quả là thế.

Bất quá, hấn vẫn không nghĩ ngòi chòr chết.

Dùng sức giậm chân một cái, mặt đất dưới chân nháy mắt sụp đổ, mà cả người hấn liền rơi vào trong đó.

Địa Hành Thuật, là pháp thuật hấn dùng để đào mệnh.

Chương 237 : Bán thi

Đại địa thâm hậu, không biết mấy vạn dặm.

Luôn có người nói muốn để trời long đất lở, nhưng trời một mực ở đó, đất cũng một mực ở đó.

Đất chứa muôn vật, cho phép con người tự do vẫy vùng.

Lúc người áo đen chìm vào lòng đất, trong tai hắn nghe tới một đạo pháp chú: “Xích Viêm sắc lệnh:”

Còn không có nghe được câu sau của pháp lệnh, hắn đã chìm vào lòng đất, trong lòng không khỏi thở dài một hơi.

Hắn dùng địa khí tử cơ hình thành Chân Sát tu thành đạo cơ, cho nên tu thành Thổ Hành Thuật, đồng thời, tử cơ sát khí dung nhập trong đạo cơ, để hắn có được 【 tử ý 】 pháp tính, pháp thuật kia bị hắn mệnh danh là 【 Tử Vong Nhất Chỉ 】, thế nhưng sau khi hắn thi pháp, liền cảm giác cả người đối phương không phải một ngọn đèn, mà giống như lò luyện, giống như mặt trời, Tử Vong Nhất Chỉ của hắn có thể để ngọn đèn dập tắt, lại không cách nào để lò luyện cùng mặt trời tiêu vong, lực lượng còn chưa đủ.

Cũng may, hắn đã trốn xuống mặt đất.

Có thể mượn nhờ địa khí dập tắt hỏa diễm trên ống tay áo.

Ngay khi hắn muốn dập tắt hỏa diễm, nhìn ống tay áo vẫn đang thiêu đốt, trong lòng đột nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

“Đốt!”

Pháp lệnh sau của ‘Xích Viêm sắc lệnh’ kia, một mực chưa thể xuất hiện, ở thời khắc này xuất hiện.

Chỉ trong một sát na, hắn phát hiện ngũ tạng của mình giống như bị diễm đốt, đầu tiên là trái tim, từ hỏa diễm đốt ra trong trái tim thuận huyết dịch lưu động, nhanh chóng thiêu đốt.

Hắn muốn lấy pháp niệm âm trầm chi khí của bản thân giội tắt, lại phát hiện hỏa diễm kia cực kì khủng bố, pháp lực của mình muốn giội tắt, lại chỉ vừa chạm vào tia sáng của hỏa diễm, ý niệm trong đó liền bị đốt diệt, theo đó pháp lực tán loạn, ngay sau đó, chính là toàn thân đốt cháy.

“Đèn diễm kia... .”

Suy nghĩ cuối cùng của hắn bị hỏa diễm thôn phệ.

Cả người đều bị chôn ở trong đất, bị đốt thành xác chết cháy.

Triệu Phụ Vân có chút đáng tiếc, bởi vì người này lập tức độn tương đối sâu, không tốt đào lên.

Bất quá ‘Nhiếp Hồn Kính’ của hắn ngược lại là rơi xuống đất, là vì hút một sợi thần niệm của Triệu Phụ Vân,

nhưng lại bị Triệu Phụ Vân lấy một sợi thần niệm hoá sinh Kim Ô thần điều phá pháp trong kính.

Nguyên bản tấm gương đen nhánh biến có chút xám trắng, bên trong đen trắng pha tạp giao thoa, bộ phận màu trắng giống như tro tàn lưu lại sau khi bị đốt cháy.

Bên cạnh còn có một con Ngân Giáp Thi Khôi đang giãy dụa, hẳn là có thể bán không ít tiền.

Hai người Kim Linh cùng Hoàng Anh muốn đối phó một con Ngân Giáp Thi Khôi bị giam cầm thân thể, cũng không khó, nhưng cũng không dễ dàng.

Không khó là bởi vì Thi Khôi này dù sao bị giam cầm nhục thân, bản thân nó tựa hồ đối với pháp thuật cũng không tinh thông, trừ bỏ phun ra sát khí, còn biết độn thổ pháp, có lẽ còn có, nhưng năng lực chủ yếu của nó khẳng định là ỷ vào nhục thân cứng rắn tiến đón đánh.

Bất quá, sau khi bị giam cầm nhục thân, nó cũng trốn không được, Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn kia đưa nó khóa chặt lại, khiến cho hai tay của nó đều thể không động đậy, Kim Linh cùng Hoàng Anh chỉ cần tránh né nó va chạm liền có thể.

Không dễ dàng là bởi vì, pháp thuật của các nàng rơi trên người nó, cũng không có bao nhiêu hiệu quả.

Từ trong ngực móc ra một tấm phù lục, vung ra, phù lục hóa thành một đạo quang hoa rơi vào mi tâm Thi Khôi kia, mi tâm của nó đồng dạng sinh ngân giáp, đối với pháp thuật có năng lực phòng ngự cực lớn.

Nhưng sau khi tấm phù lục này rơi vào mi tâm của nó, lại làm cho trên mi tâm ngân giáp kia nhiều một đạo đại sơn đường vân ẩn ký.

Ngân Giáp Thi Khôi kia lập tức không động đậy được nữa, ý thức của nó giống như bị trấn áp lại.

“Sĩ biệt tam nhật, thật dễ người lau mắt mà nhìn, Triệu sư đệ không chỉ trước một bước khai Tử Phủ, pháp thuật càng tinh diệu, còn luyện thành thần đăng pháp bảo, quả nhiên là tiện sát người bên ngoài.”

Trong mắt Kim Linh có một loại ánh sáng, đó không chỉ có là ao ước, mà là đang ước mơ đáng vẻ sau khi nàng khai phủ, nàng cảm thấy mình cũng không thể kém bao nhiêu so với Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân khi đối mặt hai Tử Phủ vậy công, có thể dọa đi một giết một, lại đuổi theo giết một, bản lĩnh như thế, chỉ là một người vừa tấn thăng Tử Phủ, liền có pháp thuật pháp bảo như thế, đương nhiên để nàng ao ước.

“Kim Linh sư tỷ, người lập tức liền muốn khai phủ, đợi sau khi người khai phủ, người cũng có thể, ta bất quá là đi trước một bước, con đường tu hành so không phải ai đi trước, mà là xem ai đi xa.” Triệu Phụ Vân thói quen nói.

Kim Linh nhẹ nhàng thở ra một hơi, trong lòng nàng cũng nghĩ như vậy, an ủi mình như vậy.

“Triệu Sư đệ.” Hoàng Anh hô Triệu Phụ Vân có

chút nói lắp, nàng không có ý tứ lại hô Triệu Phụ Vân là sư đệ.

“Hoàng sư tỷ, có chuyện gì không?” Triệu Phụ Vân nhìn sư tỷ mặt tròn, có chút lùn này, hẳn có thể minh bạch tâm tình của đối phương.

“Cảm tạ người, người thật lợi hại.” Hoàng Anh nói nghiêm túc.

“Hoàng sư tỷ khách khí.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Triệu sư đệ, người trở lại Thiên Đô Sơn sao?” Lúc này đã giải trừ nguy hiểm, cho nên Kim Linh tự nhiên liền hỏi vấn đề nàng quan tâm.

“Hồi qua, ta mới ra từ trong núi.” Triệu Phụ Vân có thể minh bạch quan tâm của Kim Linh.

“Trên núi có chuyện gì sao?” Trong mắt Kim Linh tràn ngập tìm kiếm.

“Trong núi có lẽ từng có sự tình, nhưng hiện tại không có sự tình, về phần tương lai sẽ có sự tình hay không, ta cũng không biết.” Triệu Phụ Vân nhìn hai người, sau đó lại nhìn về phía bầu trời, chậm rãi nói.

“Hiện tại không có việc gì liên tốt, về phần tương lai, tương lai không phải có chúng ta sao? Có chúng ta ở đây, đương nhiên sẽ không để Thiên Đô Sơn có việc.” Kim Linh vừa cười vừa nói.

Triệu Phụ Vân xoay người lại nhìn nàng, chỉ cảm thấy lúc này trên thân Kim Linh đã rút đi đùa bốn tâm cơ phù hoa lúc ở trong núi, mà nhiều hơn mấy phần tự tin cùng lãnh khốc.

“Sự tử hạo khí phách, xem ra lần này đi khai phủ, nhất định có thể thành công.” Triệu Phụ Vân đúng là hành một cái đạo lễ.

Kim Linh mặt lộ vẻ mỉm cười, nói: “Vậy nhận người cát ngôn, sơn môn gặp.”

Nói xong, nàng quay người liền đi, Hoàng Anh vội vã hướng Triệu Phụ Vân hành lễ, sau đó chăm chú đuổi kịp bước chân của Kim Linh.

Triệu Phụ Vân nhìn phương hướng các nàng đi, cũng không phải là phương hướng về Thiên Đô Sơn.

Hắn cảm thấy, có thể là những hạt giống tu hành có thể khai Tử Phủ này, đều được cáo giới trước khi thành Tử Phủ không được về núi.

Có người nói, người cần phải có áp lực, để khi gặp cảm giác nguy hiểm, mới có thể ở trong cảm giác nguy hiểm này tìm tới cơ duyên.

Triệu Phụ Vân đi vào trong nghĩa trang, nghe thấy có động tĩnh trong quan tài, có thể nghe thấy thanh âm móng tay cạo gỗ trong quan tài kia.

Hắn đi tới bên cạnh quan tài, đưa tay đặt lên quan tài, lấy chỉ làm bút, lửa ở đầu ngón tay phun ra nuốt vào, chỉ

một hồi, trên quan tài kia liền bị ngọn lửa thiêu đốt ra một mảnh vết tích màu đen.

Vết tích kia như họa như chữ, như một họa lớn màu đen, ý cảnh cao xa mà rộng lớn, lại như mấy chữ nổi bật trọng chồng lên nhau.

Theo đạo phù lục này hoàn thành, động tĩnh trong quan tài lập tức biến mất.

Sau đó, hắn lại lần lượt lấy lửa thiêu ra Thái Nhạc Trấn Thần phù lục trên hai quan tài khác, trong nghĩa trang hoàn toàn yên tĩnh.

Sau đó hắn tìm một sợi dây thừng, trói buộc cổ của Ngân Giáp Thi Khôi, mang theo nó tiến lên.

Thi Khôi ngơ ngơ ngác ngác, chân lại theo dây thừng này đi đường.

Ngày thứ hai lúc ban ngày, có người tới trong nghĩa trang, nhìn thấy phù văn trên mặt quan tài, đầu tiên là kinh nghi, tùy theo kinh hỉ, đem thác ấn trở về, xem như bảo vật gia truyền, nhiều năm về sau, cuối cùng có một ngày, có hậu nhân ngộ ra pháp thuật từ trong đó.

Triệu Phụ Vân đi cũng không nhanh, hắn muốn tìm một phường thị đem Ngân Giáp Thi Khôi bán, nhất định có thể bán một giá tiền không tệ.

Hắn một đường đi, ngôi sao trên trời nhấp nháy, cơn

trùng trên mặt đất kêu khế nghẹn ngào theo gió.

Khi tiếng bước chân đi qua, côn trùng an tĩnh lại, sau khi đi qua, côn trùng lại chi chi kêu khế, có chút lớn mật, cho dù là đi qua bên cạnh bọn nó, bọn nó cũng là không quan tâm.

Đường dưới chân cũng không bằng phẳng, gập ghềnh, có nhiều chỗ còn có nước đọng, hẳn có thể tránh đi, nhưng Ngân Giáp Thi Khôi sau lưng lại trực tiếp lội qua.

Bởi vì trên tay nắm một con Thi Khôi, không có pháp khí loại trang thi túi, cho nên hẳn muốn tìm địa phương bán ra, không bán, sẽ ảnh hưởng tốc độ đi đường của hắn.

Lại đến ngày thứ hai vào đêm.

Phía trước là một mảnh cánh đồng, có một con đường xuyên qua trong cánh đồng, mà trong sương mù đêm, có tiếng chuông vang lên, một con dê mẹ đi ra từ trong sương mù đêm, trên cổ của nó treo một cái Linh Đàng, phía sau lại là một con trâu nước, một lão nhân ngồi trên lưng trâu nước.

Đằng sau thì là một con mẩu trư đi theo.

Người cưỡi ở trên thân trâu là một người nhìn qua đã có thể coi là bà bà phụ nhân, nàng dùng miếng vải đen bao lấy đầu, trên tay cầm lấy một chiếc roi.

Chân lộ ra, lại giống như chân co nhỏ lại, nhìn qua rất khéo léo.

Khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm Ngân Giáp Thi Khôi trên sợi dây Triệu Phụ Vân nắm, điều này khiến nàng cảm thấy áp lực.

Bất quá, nàng rất nhanh liền cười, cười rất hiền lành, cũng hỏi: “Người trẻ tuổi, người cũng là muốn đi chợ quĩ bán đồ sao?”

Trên đời này, rất nhiều phường thị, mỗi một địa phương chỉ cần có tu sĩ tụ cư liền sẽ thành lập phường thị, mà phường thị là được đến triều đình cùng thế gia nơi đó tán thành cùng che chở.

Bởi vì người buôn bán ở trong đó, đều muốn nộp thuế kim.

Nhưng cũng có một loại phường thị ở dã ngoại chẳng những không nhận triều đình cùng tu sĩ thế gia bảo hộ, còn thụ bọn hán đả kích, loại này gọi quĩ thị, bọn hán không muốn nộp thuế, kiếm được bao nhiêu đều là mình, nhưng nếu bị người lừa gạt, hoặc là lạng yên không một tiếng động đoạt đồ vật ở trong đó, cũng không thể trách được người khác.

Mà lại, sau khi ra chợ quĩ kia, thường sẽ phát sinh chuyện giết người cướp đoạt.

Triệu Phụ Vân nghe ra ý tứ của nàng, liền đoán được kè bên này có một chợ quĩ, không khỏi hỏi: “Chợ quĩ này người xứ khác cũng có thể đi sao?”

‘Bà bà’ kia lại một lần nữa đánh giá Triệu Phụ Vân, trong mắt nàng, đây là một đạo nhân tướng mạo phổ thông,

lại lạnh nhạt xuất trần.

Nàng nói: “Người xứ khác nếu có người địa phương mang theo, liền có thể đi vào.”

Thế là Triệu Phụ Vân chấp tay nói: “Không biết bà bà có thể mang bản đạo đi vào, bản đạo trên đường nắm lấy một đầu Thi Khôi, chính không nơi bán ra.”

“Nga, muốn bán Thi Khôi này a, đây là đồ tốt, nhất định có thể bán một giá tốt, không biết đạo trưởng từ đâu tới đây a?” Bà bà chứa hững hờ hỏi.

“Từ Lưỡng Giới Sơn tới.” Triệu Phụ Vân nói Lưỡng Giới Sơn là sơn mạch phân giới của Quảng Nguyên Phủ cùng khu vực Nam Lăng, ở trong đó đều là chút tán tu, đương nhiên cũng có môn phái đệ tử đến đó khai phủ động phủ tu hành, tìm chính là tự do tự tại.

“Lưỡng Giới Sơn.” Bà bà trên lưng trâu đọc danh tự này một lần, nói: “Nơi này thật hiếm khi gặp người đến từ Lưỡng Giới Sơn, ta nghe nói, người bên kia đều thích đi Trấn Hải Các giao dịch.”

Triệu Phụ Vân đương nhiên biết, Quảng Nguyên Phủ cũng có phường thị, mà lại trong Lưỡng Giới Sơn liền có chợ quý, nhưng đồ vật rất tốt, vẫn phải đến Trấn Hải Các bên kia mới có.

Bởi vì Trấn Hải Các hướng ra vô biên vô hạn thương hải, trong thương hải có vô số hải tộc, cũng có được vô số bảo tàng, cho nên người đến đó giao dịch rất nhiều, thậm chí thế gia trong phường thị Quảng Nguyên, đều

sẽ đến đó nhập hàng trở về bán.

“Đúng vậy, bắt quá, bản đạo muốn đi Lạc Đô, trên đường vừa vặn gặp phải vật này, để tránh nó họa loạn thôn trang, cho nên bắt nó.” Thanh âm của Triệu Phụ Vân nhàn nhạt, giống như nói một sự tình cực kỳ phổ thông.

Bà bà kia nhìn hẩn thật sâu một chút, hỏi: “Còn chưa thỉnh giáo tên của đạo trưởng.”

“Bản đạo đạo hiệu Phụ Vân.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nguyên lai là Phụ Vân đạo trưởng, ở đây, tất cả mọi người gọi ta Ngưu Bà Bà, mời Phụ Vân đạo trưởng đi theo ta.” Ngưu Bà Bà nói xong, liền thúc đẩy bạch mẫu dê trước mặt đi về phía trước, đi một con đường hướng vào núi kia.

Mà đi theo phía sau cùng thì là một con đại mẫu trư, nó vừa rồi một mực ở trong ruộng ủ đất, tìm cỏ cây rễ cây ăn, chỉ là khi ngẩng đầu nhìn Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân cảm thấy trong mắt trư đầy nhân tính quang huy.

Triệu Phụ Vân theo ở phía sau, đi theo một đội ngũ cổ quái này, chậm rãi từng bước đi vào trong núi, nếu không có người mang, căn bản là nhìn không ra nơi này có đường núi.

Vòng qua hai khe núi, rốt cục đi tới một nơi trên sườn núi.

Sườn núi này, dưới ánh sao, chỉ thấy lờ mờ trên sườn

núi kia.

Có người đốt đèn, có người thì là để một đám côn trùng sẽ phát sáng bám vào trên một nhánh cây, mà nhánh cây liền cắm ở trước mặt, xem như đèn trùng.

Còn có chút tồn tại không biết là người hay là gì, thì liền ngồi ở đó, trước mặt phủ lên một tấm vải, bày biện lên một vài thứ, cũng không có đèn, tối đen như mực, chỉ có tinh quang.

Đương nhiên, cũng có một ít là bày biện một chút bảo thạch làm đèn.

Ngưu Bà Bà khu lấy dê mẹ cùng đi lên sườn núi, Triệu Phụ Vân theo phía sau, cảm nhận được dò xét, đại khái là bởi vì Ngưu Bà Bà mang vào, cho nên cũng không có người đến hỏi hấn.

Cũng có khả năng, là bởi vì chợ quỷ tương đối mà nói rất tự do, sinh tử tự phụ.

Ngưu Bà Bà tựa hồ có không nhỏ uy vọng ở đây, nàng đi lên lập tức có người hướng nàng chào hỏi, cũng hô hào ba chữ ‘Ngưu Bà Bà’, có chút cung kính.

Triệu Phụ Vân đi theo, hấn nắm một đầu Ngân Giáp Thi Khôi, tự nhiên cũng là trêu đến chú ý của rất nhiều người.

Hấn còn không có tuyển tốt một vị trí, liền có người trong bóng tối hỏi: “Người có bán Thi Khôi này không?”

Thanh âm này xoay quanh trong bóng tối, để người phân biệt không được phương vị xuất phát của âm thanh.

“Bán.” Triệu Phụ Vân khẳng định trả lời, cũng nhìn về phía một nơi trong bóng tối.

Nơi đó đúng là có một đạo nhân gầy còm đi ra.

Trong tay hắn cầm theo một cây hắc phiên, trên hắc phiên bao phủ hắc khí nồng đậm.

Hắn giống như một bộ xương khô, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm Ngân Giáp Thi Khôi, hỏi: “Bán thế nào?”

“Người có Thái Bạch Tinh Kim sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Đối phương trầm mặc một chút, sau đó lắc đầu.

“Vậy người có Thiên Ti Thạch sao?” Triệu Phụ Vân lại hỏi, đây là một loại bảo tài có thể đem nhiều loại vật liệu vò hợp lại cùng nhau, hơn nữa có thể để pháp bảo càng mềm dẻo.

Người khô gầy lắc đầu, hắn nói: “Vật này, trân quý như vậy, ta làm sao lại có.”

“Vậy người có Huyền Trần Sa sao?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi, loại vật này, có thể làm cho pháp khí xuất hiện huyền tượng ở trong mắt người khác, để người trong lúc nhất thời thấy không rõ, nếu người khuynh có thể làm cho pháp khí phân hoá ra hư ảnh, vậy

càng có thể để uy lực của pháp khí cao hơn một tầng.

Đối phương rầu rĩ nói: “Không có.”

Trong lòng hấn đã hoài nghi Triệu Phụ Vân không phải thành tâm muốn bán Thi Khôi kia.

“Vậy người có cái gì? Ta không muốn linh thạch.” Triệu Phụ Vân trực tiếp hỏi.

Đối phương đưa tay qua lại sờ lấy trên bảo nang của hấn, hấn phát hiện mình cũng không có vật gì tốt có thể dùng để đổi lấy, Ngân Giáp Thi Khôi này để cho mình nhiệt huyết xông lên đầu.

“Như không có vật có thể giao dịch, xin đừng quấy rầy.” Triệu Phụ Vân lạnh lùng nói.

Hấn đang biểu hiện ra một loại tính cách khác với tính cách nguyên bản của hấn.

Tiếp lấy Ngân Giáp Thi Khôi đi đến trên sườn núi, trên sườn núi những đồ vật giống người mà không phải người, hoặc là không người không quỷ kia, đều nhìn về phía hấn.

Đây là lần thứ nhất Triệu Phụ Vân tiếp xúc chợ quỷ, một mực nghe nói nhân gian ẩn giấu yêu ma, nhưng bởi vì hấn vẫn luôn du lịch như cưỡi ngựa xem hoa, giống như con cá nổi ở mặt nước, đúng là không có tiếp xúc đến qua một mặt càng sâu trong vũng bùn này.

Chương 238 : Cầu cứu, cùng tâm thẩm phán

Đêm sơ lâm, lộ chưa hàng, lạnh chưa sinh.

Nhưng sườn núi này, lại giống như một nơi tam âm giao hội.

Trong bóng tối có ‘người’ xì xào bàn tán.

“Đây là người xứ khác, vừa mới Ngưu Bà Bà nói qua, là nàng gặp trên đường, nàng cũng không biết lai lịch cụ thể, chỉ biết người này đến từ Lương Giới Sơn, đạo hiệu Phụ Vân, người này tính tình có chút lạnh lùng, mọi người cẩn thận một chút.”

“Ngoại lai đạo sĩ, ăn ngon không?”

“Người muốn chết cũng không nên liên lụy ta.”

“Ta muốn ngủ cùng đầu Thi Khôi kia, lạnh lùng thô sáp, ôm ngủ nhất định rất dễ chịu.”

“Vậy người đi mua lại, mấy thứ đồ hấn vừa mới nói kia người có sao?”

“Ta nghĩ bồi đạo sĩ kia ngủ một đêm, đổi đầu Thi Khôi kia, hấn sẽ nguyện ý sao?”

“Ta nhìn người là muốn nuốt Nguyên Dương của người kia, đừng nhìn đạo sĩ này nhìn qua lạnh lùng, nhưng một

luồng khí nóng bên trong kia, ta có thể cảm giác được, đừng bị Nguyên Dương người ta phun ra cho bỏng chết rồi.”

Đối thoại này cũng không phải của hai người, mà là mấy ‘người’ đối thoại giao thoa trong bóng đêm.

Triệu Phụ Vân nắm Thi Khôi, đi tới chỗ nào, nơi đó liền im ắng, có chút ngòi ở đó tròng tròng mắt nhìn hẩn, có chút thì cuốn lên vài trái trên mặt đất, muốn rời xa.

Bất quá, có chút thì nhìn qua dáng vẻ có chút ngốc, gục ở nơi này không nhúc nhích.

Triệu Phụ Vân ngừng lại trên một vị trí, nơi đó một trượng to lớn lá chuối trải trên mặt đất, trên đó bày biện từng khối vật nhỏ.

Triệu Phụ Vân ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát vật trên lá chuối, những vật này tản ra một cỗ nề tinh vị.

Không chỉ có như thế, trên thân ‘người’ đối diện cũng tản ra.

“Cô!”

Người đối diện phát ra một tiếng vang kiềm chế, Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn đối phương, đây không phải một người, hoặc là nói đây là một bán nhân loại, cũng có thể nói bán thú nhân, có một chuyên môn xưng hô, tên là bán yêu, một yêu quái còn chưa hoàn toàn hoá hình thành nhân loại.

Là một con cóc lớn, hai to bằng cái thớt.

Thân hình của nó đang chuyển hóa thành hình thể của nhân loại, nhưng đầu vẫn là cóc, không có lỗ tai, một đôi mắt nhô ra trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, nó dùng thủ trào che lấy miệng, thanh âm vừa rồi là thanh âm phát ra từ trong bụng của nó, giống như nó nhịn không được mà phát ra.

Lục sắc móng vuốt, cùng tay của nhân loại đã rất giống, mà một đôi chân ngồi xổm trên mặt đất, lại đồng dạng rất lớn.

Nó không mặc quần áo trên người, nhưng bên ngoài lại phủ lên một kiện áo choàng màu đen, còn có mũ, vừa mới nó ngồi xổm ở đây, đội mũ, Triệu Phụ Vân từ phía trên căn bản cũng không nhìn ra đây không phải người.

Về phần nê tinh vị, sau khi hấn đến trên sườn núi này, đã ngửi được không ít mùi lạ, mọi người như đều không tắm rửa, lại hoặc là bởi vì ở một nơi mùi nồng đậm lâu, đều ngâm trong mùi.

Theo Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú lên nó, nó không khỏi lại một lần nữa dâng lên một cỗ khí từ bụng, sau đó phát ra “Cồ” một tiếng, giống như ợ hơi.

Triệu Phụ Vân phát hiện mình giống như đem người ta hù, bởi vì con cóc này hai tay che miệng, nhưng toàn thân lại đang phát run, run như run cầm cập.

“Người không cần phải sợ.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Cô, cô, cô... .” Kiện áo choàng màu đen nó khoác trên người kia đều chấn động rớt xuống.

Triệu Phụ Vân thế là cúi đầu, không còn nhìn nó, từ trên lá chuối kia cầm lấy một khối tảng đá đen kịt.

Khối tảng đá đen kịt này, có một mặt giống như bị nện qua, đem mặt ngoài màu đen cho đập tan, lộ ra màu sắc khác biệt bên trong, bên trong là màu lam tương đối mới mẻ.

Triệu Phụ Vân ở trong núi cũng bỏ không ít sách nhận biết bảo tài, hẳn cảm thấy đây là Lam Diệu Thạch.

Loại tảng đá này, tác dụng luyện khí không lớn, theo hiểu biết của hắn đến nói, là thuộc về vật liệu tính trợ, khó mà phát sinh phản ứng đặc biệt cùng tài liệu khác, dung luyện cùng nhau, sẽ không hình thành đồ vật mới, mà đồ vật lấy nó làm chủ tài luyện chế, cũng ít, bất quá, chế một kiện Hộ Thân Phù phù hợp vẫn là có thể, đương nhiên, còn có thể làm thành phù bảo.

Triệu Phụ Vân ném lại lên lá chuối, sau đó duỗi ngón tay ra gảy vài thứ khác, trong đó có một khối ngư yêu lân phiến, một đôi răng rắn, một đài sen, còn có một đồng bùa.

Triệu Phụ Vân lại liếc mắt nhìn con cóc đang trên đường hoá hình này, nói: “Thứ đáng tiền nhất ở đây chính là thân thể của người, người là bảo tài thượng giai cho nạp vật bảo nang.”

“Cô cô cô cô... .”

Nhìn con cóc quay người nhảy xuống đầm nước dưới sườn núi, Triệu Phụ Vân cười ha ha một tiếng.

Trong tiếng cười, trong đầm nước truyền đến bịch một tiếng cóc nhảy xuống nước.

Triệu Phụ Vân lại ở nơi khác nhìn một chút, quỷ thị này cũng không có vật gì tốt.

Sợi đăng, tảng đá, bùn đất, xương cốt... .

Liền ngay cả một chút nắm cùng đóa hoa đều lấy ra bán, hẳn lại không phải luyện đan, cũng không phải loại tu sĩ thích nấu canh ăn.

Ngay khi hắn muốn rời đi, đột nhiên có một thanh âm hô: “Phụ Vân đạo trưởng, cứu... .”

Sau hai tiếng hô lên này, Ngưu Bà Bà ngồi trên lưng thủy ngưu, đã đem roi dê quất trên thân con mẫu trư đặng sau kia.

Triệu Phụ Vân nắm Ngân Giáp Thi Khôi, liền ngừng lại, hắn kinh ngạc nhìn con mẫu trư kia.

“Vừa rồi là nó gọi bản đạo sao?” Lúc Triệu Phụ Vân nói chuyện, còn nhìn mẫu trư kia, sau khi dứt lời cũng đã nhìn Ngưu Bà Bà.

Ngưu Bà Bà nhìn qua gầy yếu, nhưng nàng đã tới nơi này, cũng không xuống từ trên lưng thủy ngưu, Triệu

Phụ Vân thậm chí cảm thấy là chân nàng quá nhỏ, không tốt xuống đất đi đường, cho nên nàng không thể rời khỏi lưng ngư.

Thủy ngư bàn nằm ở đó, nàng ngồi trên lưng thủy ngư, mặt nghiêm túc đáp lại nói: “Đạo trưởng nghe làm, không có người gọi đạo trưởng.”

“Không, có người gọi ta, bàn đạo nghe thấy.” Triệu Phụ Vân nhìn về phía con bạch mẫu trư bên cạnh con thủy ngư kia, muốn nghe thấy nó lại mở miệng nói ra, thế nhưng con bạch mẫu trư kia cũng đã không lên tiếng nữa, nhất là đôi mắt trư kia, đúng là bịt kín vẫn đục.

Mặt Ngư Bà Bà trầm giống như trời muốn mưa, nàng đột nhiên quay đầu, hỏi: “Vừa mới ai gọi Phụ Vân đạo trưởng.”

Trên sườn núi hô hô phong thanh, lại vắng vẻ lặng lẽ không có một ‘người’ lên tiếng trả lời.

Ánh mắt Triệu Phụ Vân rơi vào trên thân bạch mẫu trư kia.

Lúc này, trong lòng Ngư Bà Bà biết không gạt được, chậm rãi mở miệng nói ra: “Phụ Vân đạo trưởng, ta nhưng có nửa điểm đắc tội qua ngươi?”

“Không có, ngươi chẳng những không có đắc tội bàn đạo, còn mang bàn đạo đến trong quỷ thị này, là trợ giúp bàn đạo.” Triệu Phụ Vân như cũ đang quan sát bạch mẫu trư kia, hần giống như phát hiện sự vật mới.

Hắn biết, có biến hóa chi thuật, không chỉ có thể để cho mình biến hóa, còn có thể để người khác biến hóa.

Mà lại, chính hắn có pháp thuật thiên biến vạn hóa này, là ngộ được từ trong Thiên Đô Sơn, dung hợp giấy hóa, ảnh hóa, huyền hóa, hỏa hóa, hồng hóa, mà lại thân thể của hắn dưới tình huống không hỏa hóa, hồng hóa, chỉ có thể làm được dịch dung đổi tướng.

Cũng không thể để cho hắn biến thành một con chim có máu có thịt, càng không thể để cho hắn biến thành một con heo, nếu như nói muốn cứng rắn biến hóa thành heo, hắn hoài nghi mình biến thành một đồng thịt, cho nên hắn hiểu kì, đáng về chân chính của môn pháp thuật này.

“Vậy sao đạo trưởng nhất định phải gây sự với ta?”
Ngưu Bà Bà nhìn chăm chú mặt của Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bần đạo không phải muốn gây sự với Ngưu Bà Bà, chẳng qua là cảm thấy, đã có người gọi danh tự của bần đạo, vậy nên hỏi một chút tình huống.” Ánh mắt của Triệu Phụ Vân dời khỏi thân thể của bạch mẫu trư kia, nói: “Nói đến, bần đạo cũng không phải là loại người không thể gặp thiên hạ khó khăn, bởi vì bần đạo tự nhận là không có năng lực thay đổi được những chuyện này.”

“Chúng sinh đều khổ, tự thân bần đạo còn đang giãy dụa trong bể khổ, chỉ là lúc có người gọi danh tự của bần đạo, tâm của bần đạo liền không cách nào xem như không nghe thấy, không cách nào xem như không trông thấy.”

Lời nói phía trước của Triệu Phụ Vân còn có chút dáng vẻ hững hờ, phía sau lại biến ngưng trọng lên, trong đôi mắt lộ ra chăm chú cùng nghiêm túc.

Ngưu Bà Bà lại là đột nhiên thở dài một hơi, nói: “Khi mới gặp đạo trưởng, liền cảm giác nhân vật như đạo trưởng, nên xây nhà thanh tu ở trong núi, hồng trần oan dây dưa này, như lưới vô hình, sẽ khiến người mắc kẹt trong đó, đạo trưởng làm sao lại đến pha trộn hồng trần bể khổ này đây?”

“Bởi vì, đạo chưa thành, ai có thể tĩnh tu nhiều năm ở trong núi đây?” Triệu Phụ Vân nhìn gió đến gãy cành lá của cây lặng lẽ, phảng phất nhìn chính mình.

“Rất nhiều chuyện, bất quá là nhất niệm thôi, chỉ cần đạo trưởng giống như trước, xem như hết thủy đều không nghe được, sẽ thu hoạch được hữu nghị của lão thân.”

“Che mắt, bịt lấy lỗ tai sao?” Triệu Phụ Vân chậm rãi xoay đầu lại, nhìn tinh quái khắp núi này, trên thân những tinh quái này không chỉ có các loại mùi lạ, còn có một chút hô hấp trong miệng đều có mùi máu tươi, còn có chút phía sau đi theo oan hồn.

Những tinh quái này hiển nhiên đều đã ăn người.

“Thế nhưng, vừa rồi nó gọi tên của ta, nó hướng ta cầu cứu, ta nghe được, người lừa gạt không được ta, ta cũng lừa gạt không được ta.” Thanh âm của Triệu Phụ Vân, giống như đang nói chuyện với chính mình. Lúc này, hán ngay cả ‘Bần đạo’ đều không nói.

“Xem như không nghe thấy không tốt sao?” Thanh âm của Ngưu Bà Bà cũng lạnh xuống, tiếp tục nói: “Có đôi khi, nói nhiều như vậy, không phải bởi vì sợ, mà là Ngưu Bà Bà ta không nghĩ phiền phức, người có biết, nàng là ai, ta lại vì sao muốn đem nàng biến thành một con mẩu trư mang đến nơi này bán.”

Triệu Phụ Vân lắc đầu, hắn đương nhiên không biết.

“Nàng vốn là phu nhân của Từ Đường Quan Quan Chủ Từ Cảnh, thế nhưng nàng trời sinh tính tàn nhẫn, nàng vì mỹ mạo của mình, vì mình không già yếu, mỗi một tháng đều muốn ăn tim của một đứa bé, cho nên ta đưa nàng biến thành heo, mang đến nơi này bán, cũng để nàng thể hội một chút cảm giác bị người giết.”

Khí thế trên người Ngưu Bà Bà không có nửa điểm yếu ớt, ngược lại có một loại lễ thẳng khí hùng, để người nghe xong liền cảm giác khẳng định nàng nói thật.

“Đã Ngưu Bà Bà có lý do như vậy, không bằng để nàng nói chuyện, hai người ngay mặt tranh luận một chút như thế nào, nơi này có người có yêu, có quỷ có quái, mọi người cùng nhau nghe nhìn một chút, là ai đang nói láo!”

Sau khi Triệu Phụ Vân dứt lời, sườn núi nguyên bản yên lặng kia, liền lại đột nhiên náo nhiệt, những yêu, quái, quỷ mị kia, đều lập tức ra từ trong bóng tối, chỉ có người xen lẫn ở trong đó y nguyên đứng nhìn từ xa.

“Tốt, liền để bọn họ ngay mặt tranh luận, chúng ta sẽ phán đoán ai đang nói láo.” Trong bóng tối có tồn tại bí

Ẩn mở miệng nói ra.

Triệu Phụ Vân phát hiện, con cóc nhảy vào trong đầm nước kia đều bò trở về, ở vòng ngoài nhìn vào trong.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, bọn chúng không chỉ có thích xem náo nhiệt, cũng là bởi vì có cơ hội làm thẩm phán giả.

Trên đời này, vô luận nơi nào, vô luận thân phận của mình là gì, sự tình mọi người thích làm nhất, chính là làm thẩm phán giả, dù cho mình là yêu ma quỷ quái.

Chương 239 : Thảo Đầu Binh Chủ

Dãy núi, lĩnh tuyến chập trùng, tinh quang ba năm điểm, sương đêm dần dần dày, chính nửa đêm.

Yêu ma thì thâm, đại ngôn sự tình xuân thu.

Triệu Phụ Vân không nghĩ lại nghe Ngưu Bà Bà kia nói nữa, nói thẳng: “Ta từng trong bóng đêm hi vọng ánh đèn, hiện tại có người gọi tên ta, ta liền nguyện ý cho nàng ánh đèn, chiếu con đường phía trước của nàng.”

Hắn nói xong, cũng mặc kệ Ngưu Bà Bà còn có gì muốn nói, chỉ một ngón tay, đầu ngón tay của hắn liền sinh hỏa điểm, nguyên bản những yêu quái hoặc là âm vật ở vào trong bóng tối kia, lập tức thối lui về trong núi rừng.

Trong lòng bọn chúng dâng lên sợ hãi, khủng bố.

Đầu ngón tay của Triệu Phụ Vân sinh ra ánh lửa, tùy ý, trương dương, nguy hiểm.

Ngưu Bà Bà ngồi trên lưng trâu nâng lên ống tay áo, che chắn mắt, trên người nàng nổi lên ô quang.

Mà bạch mẫu trư kia dưới ánh lửa chiếu rọi, vẫn đục trong mắt đúng là bị ánh lửa đâm rách, giống như mê vụ trong núi, bị triều dương xua tan.

Trong mắt bạch mẫu trư xuất hiện nhân tính quang huy, lập tức mở miệng nói: “Phụ Vân đạo trưởng cứu ta.”

Ngưu Bà Bà lại không có hoảng sợ hay kích động, hoặc là nàng tự kiềm chế thực lực, lại hoặc là nàng tự cho là mình không có làm sai.

“Ngươi là người nơi nào, tại sao lại bị nàng hóa thành súc sinh?” Triệu Phụ Vân mở miệng hỏi.

“Đạo trưởng, ngươi phải làm chủ cho ta, thiếp thân Từ Mao Thị nguyên bản chính thê của Từ Đường Quan Quan Chủ, chính đang nghỉ trưa trong nhà, lại bị yêu bà này làm yêu pháp, hóa thành súc sinh, trên đường đi ngơ ngơ ngác ngác, mang đến nơi đây, trước đó từng có thanh tỉnh ngắn ngủi, nghe tới đạo hiệu của đạo trưởng, vừa rồi lại có một sát na thanh tỉnh, thấy đạo trưởng muốn đi, cho nên mới liều chết gọi lại đạo trưởng, cầu đạo trưởng vì thiếp thân làm chủ... .”

Bạch mẫu trư kia phát ra giọng của nữ nhân, thanh âm có chút run rẩy, nhưng cũng trật tự rõ ràng, đem sự tình ngọn nguồn nói rõ ràng.

“Ha ha! Ngươi tại sao không nói, ngươi là sau khi uống canh nấu chín từ van tim của tiểu nhi cùng linh dược, lâm vào ngủ sâu, cho nên mới bị ta phủ thêm bạch trư da.”

“Ta muốn để người biến thành bạch trư, cho người phủ thêm bạch trư da này, trước muốn trên người đối phương không có quần áo, mà ngươi sau khi uống tiểu

nhì van tim canh, sẽ toàn thân khô nóng, cho nên người sẽ cởi sạch quần áo lên giường đi ngủ, ta mới có cơ hội phủ thêm bạch trư da cho người.” Ngưu Bà Bà lấy một loại giọng điệu lạnh lùng chế giễu giải thích, nàng đồng dạng là đang chứng thực chuyện chính nàng nói đối phương ăn tim của tiểu nhi.

“Đạo trưởng dung bầm, thiếp thân sao dám ăn van tim của tiểu nhi a, thiếp thân ăn, bất quá là mộng quả được dựng dục ra từ trong mộng cảnh của cung phụng trong nhà mà thôi.” Bạch mẫu trư kia lớn tiếng tranh luận.

“Mộng quả?”

Triệu Phụ Vân trước đó không lâu mới rời đi từ Đô Hạ Thành, ở nơi đó hắn truy sát một Trúc Mộng Sư, Trúc Mộng Sư kia ở trong Đô Hạ Thành, tạo thành thương vong không nhỏ, để không ít người chết trong giấc mộng.

Còn người này thì sao? Nàng đến tột cùng là ăn tim người, hay ‘Mộng quả’ ? Mà lại, trong lòng hắn, mộng quả đại khái là lấy thần hồn của người làm thổ nhượng dựng dục ra.

“Cung phụng trong nhà nói, đây chẳng qua là mộng cảnh trái cây, cũng không phải thật sự là van tim của nhân loại.” Từ Mao Thị vội vàng nói.

“Vậy người có biết, trong Từ Đường Quan, có rất nhiều tiểu hài sau khi chết, trái tim chúng đã biến mất.” Ngưu Bà Bà lạnh giọng hỏi.

“Thiếp, thiếp thân, cũng không biết.” Từ Mao Thị nói.

“Không sao, chúng ta, còn có thể lại về Từ Đường Quan.” Triệu Phụ Vân ở lúc này xen vào nói.

“Đạo trưởng nếu mang nàng về Từ Đường Quan, chỉ sợ, sẽ khó mà đi ra. Từ Đường Quan Quan Chủ, chính là nhiều năm Tử Phủ, luyện thành một tôn Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp, trấn áp một nơi, Từ gia cung phụng nếu đã là người trong Trúc Mộng Đạo, cũng là khó chơi, đạo trưởng, mang nàng trở về giảng co như vậy, sẽ không là cố ý đưa nàng trở về.” Ngưu Bà Bà nói.

“Ngưu Bà Bà không cần lo lắng, nếu thật sự như thế, bản đạo tự có phân trần.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đạo trưởng, nếu nguyện ý tiễn ta về Từ Đường Quan, thiếp thân cùng phu gia, đều sẽ vô cùng cảm kích.” Từ Mao Thị mang theo vài phần kiềm chế kích động nói.

Ngưu Bà Bà nhìn chăm chăm Triệu Phụ Vân, nàng tựa hồ muốn nhìn thấy đáy lòng của Triệu Phụ Vân.

“Đạo trưởng có phải là còn muốn lão thân cũng cùng đi Từ Đường Quan kia?” Ngưu Bà Bà mở miệng hỏi.

“Đó là đương nhiên, hôm nay đã bản đạo mở miệng hỏi, vậy liền muốn hỏi thăm rõ ràng, minh bạch.” Triệu Phụ Vân nói nghiêm túc.

Tâm Ngưu Bà Bà đã chìm xuống, nàng cảm thấy đạo sĩ này có thể là tu hành ở trong núi tu ngốc, mà Từ Mao Thị bên cạnh cũng cảm thấy như vậy.

“Đạo trưởng muốn đi, lão thân cũng không cùng người đi, lão thân cũng không cùng người ở đây tranh chấp, người nguyện đi đâu liền đi đó, nếu thất thủ trong đó, cũng đừng tới trách lão thân không có nhắc nhở người, trong Từ Đường Quan kia chính là một nơi tàng binh, Từ Hồng Vũ trong quan cũng là một vị binh chủ, dù trong quan không phải Xích Viêm binh, nhưng cũng ẩn giấu không biết bao nhiêu Thảo Đầu Binh.” Ngưu Bà Bà lại đem tình huống của Từ Đường Quan kia nói đại khái.

“Người yêu phụ này, là sợ hoang ngôn của mình bị vạch trần, cho nên không dám theo đạo trưởng cùng trở về, có thiếp thân, đạo trưởng sao lại có việc.” Từ Mao Thị mở miệng nói.

Thân thể của nàng là trư, lại nói ra thanh âm nữ tính như vậy, để người nghe rất quái dị.

Triệu Phụ Vân cũng không tiếp tục dông dài, hấn trừ bỏ muốn chứng thực một chút lời nói của hai người, còn muốn tìm người Trúc Mộng kia.

Hấn khoát tay, lấy cầm nã pháp, nhắc lên con bạch mẫu trư kia, quyền lên thiên không, đi về phía Từ Đường Quan.

Mấy ‘người’ phía dưới này đều ngẩng đầu nhìn Triệu Phụ Vân đi xa, trong đó tự nhiên có một chút tiểu tu, trong mắt tràn ngập hướng tới, ở trong mắt một số người, như Triệu Phụ Vân chính là thế gian đại tu, là cao nhân, là tiên bối, là có thể muốn làm gì thì làm.

Triệu Phụ Vân mang theo Từ Mao Thị bay trên trời, từ nàng chỉ điểm phương hướng, đi tới Từ Đường Quan.

Lúc này phía đông có hào quang, giữa thiên địa một mảnh màu xám, xung quanh không người.

Triệu Phụ Vân ở trên bầu trời, nhìn đến một tòa thành trì cũng không lớn phía dưới, cũng không thấy có gì đặc biệt, nếu muốn nói đặc biệt, đó chính là khắp nơi trong thành ngoài thành đều là người rơm.

Trên tay người rơm ở trong ruộng còn có một cây cành trúc, phía trên cột một chút vải mang màu sắc, để khu chim.

Thậm chí trên tường thành cũng bày biện từng người rơm, Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến, Ngưu Bà Bà kia nói, Từ Đường Quan là một nơi tàng binh, đồn nơi này đều là Thảo Đầu Binh.

Chẳng lẽ những người rơm này đều là Thảo Đầu Binh?

Đương nhiên, trừ bỏ những người rơm này, đại khái là bởi vì còn không có hoàn toàn hừng đông, chỉ có một vài người trên đường phố hoặc trong các cửa hàng.

Triệu Phụ Vân mang theo bạch mẫu trực tiếp rơi xuống trung tâm của thành, nơi đó có một toà nhà lớn nhất.

Sau khi rơi xuống, nhìn chữ phía trên: “Từ Đường.”

Triệu Phụ Vân đối với Từ Đường hiểu rõ không nhiều,

hiện tại chỉ biết đây là một nơi tàng binh, mà lại đại khái là Từ gia thế tập.

Đại Chu có không ít thành quân quan trú đóng như vậy.

Chỉ là khi hắn vừa rơi xuống trước cửa toà phủ này, từng người rơm hùng tráng bày nhập chính tề trước cửa phủ kia đúng là đều quay đầu lại nhìn bọn hắn.

Bạch mẫu trư sau khi rơi xuống đất thì chạy vào trong phủ.

Trên thân những người rơm kia đột nhiên sinh ra thần quang, tùy theo trên thân nhanh chóng biến hóa, nguyên bản thân thể người rơm khô héo, thế mà biến thành từng binh sĩ thân mang khôi giáp màu vàng, nguyên bản binh khí trong tay là cỏ cũng biến thành thần binh chân chính.

Bọn hắn vùng chém về phía bạch mẫu trư.

“Các người làm gì, không biết ta là ai sao?” Từ Mao Thị lấy thân heo phát ra thanh âm bén nhọn.

Đúng lúc này, trong phòng xuất hiện một thanh âm hùng hồn: “Phu nhân, là người sao? Người làm sao biến thành như vậy, là ai thi pháp người.”

Theo thanh âm của hắn vang lên, binh khí trong tay những người rơm kia lập tức thu vào.

“Phu quân, người phải báo thù cho ta a, người trước đó mời về trong nhà quét tủy thế mà là một yêu phụ, nàng

thi pháp đem ta biến thành như vậy.” Từ Mao Thị phần nộ nói.

Lúc này trong thanh âm của nàng, không có nửa điểm yếu đuối cùng đáng thương trước đó.

Triệu Phụ Vân lúc này, nhìn thấy một nam nhân cao lớn hùng tráng bước nhanh ra, hắn có râu quai nón, mở ra hai tay, muốn ôm phu nhân của mình, thế nhưng phu nhân lại là một con bạch mẫu trư, để hắn không làm được.

Triệu Phụ Vân cảm thấy hắn chính là chủ nhân của Từ Đường Quan—— Từ Hồng Vũ.

“Yêu phụ kia ở nơi nào, ta sẽ đem nàng làm thành người rơm, thủ góc tường cả một đời.” Từ Hồng Vũ đồng dạng phần nộ nói.

“Yêu phụ kia đang ở trong Dục Đãng Sơn, nơi đó còn có rất nhiều yêu ma, phu quân, thiếp thân, thiếp thân nhận to lớn nhục nhã, người nhất định phải báo thù cho ta a.” Từ Mao Thị nói liền khóc lên.

“Phu nhân, người yên tâm, ta liền phát binh, bình định Dục Đãng Sơn kia.” Từ Hồng Vũ lớn tiếng nói, ánh mắt lại nhìn về phía Triệu Phụ Vân ở bên ngoài.

“Phu nhân, người này là ai.” Từ Hồng Vũ hỏi.

“Phu quân, đây là Phụ Vân đạo trưởng, tính mệnh của thiếp thân chính là hắn cứu, cũng là hắn mang thiếp thân trở về nhà.” Từ Mao Thị nói.

“Đa tạ đạo trưởng xuất thủ cứu giúp phu nhân nhà ta, xin nhận Hồng Vũ cúi đầu.” Từ Hồng Vũ nghiêm mặt cúi đầu thật sâu về phía Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân cũng không có tránh, chỉ dừng dừng đứng đó như thế, thấy hấn bái xong, lại là mở miệng nói ra: “Từ Quan Chủ, trong phủ của người nhưng có một vị Trúc Mộng Pháp cung phụng?”

“Cung phụng? Biết Trúc Mộng Pháp?” Ánh mắt Từ Hồng Vũ có chút mờ mịt, giờ khắc này, Triệu Phụ Vân biết, là không có.

Mà lúc này, Từ Mao Thị kia chuyển tới, nói: “Đạo trưởng, có một số việc cần gì hỏi nhiều đây? Yêu phụ kia rõ ràng là một yêu tà, thi pháp cũng là tà pháp, mà đạo trưởng người là người thanh tu trong núi, tại sao phải cùng loại người kia làm bạn, truyền đi, không duyên có ô thanh danh của mình.”

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời, phía đông có một luồng ánh sáng lộ ra đâm rách sương sớm trùng điệp, rơi xuống đất, rơi vào trong Từ Đường này, rơi vào bên người Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân đưa tay dường như tiếp một sợi ánh nắng kia trong lòng bàn tay.

“Nếu có người biết, ta cứu một người ăn van tim người, truyền ra ngoài, đó mới là ô thanh danh.” Triệu Phụ Vân cảm thán nói.

Từ Hồng Vũ kia ánh mắt xoay chuyển, hấn đương nhiên không chất phác giống như vẻ ngoài, lập tức mở miệng

nói ra: “Đạo trưởng cứu phu nhân ta về nhà, bản Quan Chủ vô cùng cảm kích, về phần những chuyện khác, còn mời đạo trưởng chớ tin yêu ngôn, Đại Chu chúng ta có luật, bất kỳ ai đều không được kết giao yêu tà, đạo trưởng chớ sai lầm.”

Nói đến phía sau, thế mà khuyên răn lên Triệu Phụ Vân, thậm chí có một loại cảm giác, nếu không phải xem ở người đã cứu phu nhân ta, ta thậm chí muốn đem người truy nã.

“Như vậy xem ra, phu nhân chính là người Trúc Mộng kia, người trong mộng thai nghén mộng quả, có bao giờ nghĩ tới, mỗi một mộng quả hình thành, cũng phải cần người khác trả giá đắt.” Cả người Triệu Phụ Vân đều tắm rửa trong ánh nắng, có một loại cảm giác nghiêm nghị sinh uy.

“Lớn mật, ta chính là Binh Chủ của Đại Chu, người là đã đạo trong núi, dám ở đây hồ ngôn loạn ngữ, nhanh chóng rời đi, nếu không, quân pháp xử lí.”

“Ai! Nếu quan viên Đại Chu đều như người trì hạ dân chúng như trâu ngựa, vậy khác gì yêu ma?”

“Phu quân, đừng để ý đến hắn, chúng ta vào nhà, nhanh tìm cách giải yêu pháp trên người ta.” Từ Mao Thị thúc giục nói.

Triệu Phụ Vân thở dài một hơi, sau đó vươn bàn tay hướng về mặt trời trên bầu trời, tựa hồ muốn lấy xuống mặt trời vừa mới lộ ra từ trong mây phía đông, để nó ra nhanh hơn, xua tan mù mịt giữa thiên địa.

Trong mắt Từ Hồng Vũ, trong lòng bàn tay của Triệu Phụ Vân một đoàn kim quang loá mắt hội tụ, kim quang bay lên, chỉ thấy hần đột nhiên vung ném về phía mình, một đoàn hỏa cầu kim sắc loá mắt bay ra từ trên tay Triệu Phụ Vân, cũng bay về phía cửa phủ của mình.

Loá mắt, xán lạn, nguy hiểm, khủng bố.

Lúc này Từ Hồng Vũ chỉ cảm thấy, không thể tránh được, chỉ có thể đón đỡ, người rơm một mực thủ ở cửa ra vào kia sau khi nháy mắt hóa thành binh sĩ trọng giáp màu vàng, giơ lên binh khí, đón hỏa cầu thật lớn kia lao tới, chỉ một sát na, Thảo Đầu Binh liền hóa thành tro tàn.

Chương 240 : Xà yêu Tuỳ Phong

Trong Dục Đãng sơn mạch, có một ngọn núi tên là Hồi Phong Sơn Cốc, trong sơn cốc này lâu dài vờn quanh một cỗ sát phong, sát phong tán hồn thương thần, cực kỳ đáng sợ.

Bởi vì nơi này có một tòa động phủ do một vị đại yêu mở, động phủ tên là Thanh Phong Động.

Mà vị đại yêu kia cũng tự xưng là Tuỳ Phong đạo sĩ, thường nói mình theo gió mà cư, cảm ngộ đạo vận trong gió.

Ngưu Bà Bà lúc này đang đi đến Thanh Phong Động.

Nàng nhảy xuống từ trên lưng ngưu, nhẹ nhàng giống một con hồ ly, nàng đúng là bò đi đường, trừ bỏ cái đuôi, cả người nàng đều giống như một con dã thú, nhưng trên thân thể nàng mỗi một nơi đều là người.

Nàng nhẹ nhàng phóng qua tảng đá, đi tới cửa Thanh Phong Động.

Cửa kia có hai con gà cảnh trang điểm lông lẩy, đúng là miệng nói tiếng người, dung đưa đầu, như ngâm nga thơ ca nói: “Hoan nghênh Ngưu Bà Bà quang lâm Thanh Phong Động, chúng ta phụng mệnh của động chủ, đặc biệt ở đây nghênh đón.”

Ngưu Bà Bà kinh ngạc nhìn một đôi gà cảnh gặt gù đặc ý này, cũng không nói lời nào, mà là theo chân đôi gà cảnh này tiến vào Thanh Phong Động.

Vào trong động, Ngưu Bà Bà rõ ràng cảm nhận được một sợi gió nhẹ nhàng từ đầu đến cuối đang bao quanh mình, giống như một con khỉ nhỏ nghịch ngợm.

Đi tới sâu trong Thanh Phong Động, nàng nhìn thấy chủ nhân của Thanh Phong Động, Tuỳ Phong đạo nhân.

Tuỳ Phong đạo nhân đồng dạng là một bán yêu, là một con Thanh Lân Dị Xà, nửa người trên đã hoá sinh ra dáng vẻ người.

Có một đôi tay che kín thanh lân, mặt dẹt, lại có xương gò má cao, cằm thon thon.

Mà trên người hần thê mà mặc một bộ đạo bào, phía sau đạo bào có lỗ hở, một đôi cánh thịt màu xanh nhô ra từ bên trong, mà dưới đạo bào thì là thân rắn cuộn lại.

“Ta nên gọi ngươi là Ngưu Bà Bà, hay gọi ngươi là Hồ Bà Bà?” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn có cánh thịt kia nói.

Khắp nơi trong động phủ đều khảm nạm lấy bảo thạch, một chậu lửa đặt ở nơi hẻo lánh, làm cho cả động phủ đều lóe ra lãnh quang.

Trong giọng nói của hắn có cảm giác âm lãnh nói không rõ, ‘Ngưu Bà Bà’ còn cảm thấy một loại cảm giác trào phúng như có như không.

“Tuỳ Phong đạo trưởng thế mà biết lai lịch của lão thân.” Trong mắt ‘Ngưu Bà Bà’ chớp động lên ánh sáng, giống như là ánh sáng phản chiếu của bảo thạch.

“Gió có thể nói cho ta tất cả, bí mật của thế gian, rất ít có thể giấu diếm được ‘Gió’.” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn vừa cười vừa nói.

Hắn cười, giống như cười lạnh, giống như còn không có học được cười, lại giống như bình thường cười quá ít, cho nên bắp thịt trên mặt cứng nhắc.

“Như vậy, mục đích ta tới nơi này, chắc hẳn đạo trưởng cũng phải biết?” ‘Ngưu Bà Bà’ hỏi.

“Biết cũng được, không biết cũng được, ta rất tùy ý, nhưng ta hỏi ngươi, gọi ngươi là Ngưu Bà Bà hay gọi ngươi Hồ Bà Bà, ngươi vẫn không trả lời ta.” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn nói.

Ngưu Bà Bà nhẹ nhàng nhảy lên trên một tảng đá lớn bên cạnh, giống như một con lão hồ ngồi trên tảng đá, nói: “Đạo trưởng có thể gọi ta Hồ Bà Bà.”

“Thiên Sơn Quốc Hồ Khâu Sơn?” Tuỳ Phong đạo nhân nói.

“Đạo trưởng quả nhiên tin tức linh thông, không xuất động phủ, liền biết chuyện thiên hạ.” Hồ Bà Bà mang theo vài phần cảm thán, lại dẫn vẻ nịnh nọt nói.

Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn, cười cười, khi

hắn cười con mắt nhắm lại, làm cho người cảm thấy giống như đang dò xét.

“Gió nhiều khi, chỉ thổi qua mặt ngoài mà thôi, mà lại, rất nhiều nơi gió cũng thổi không đến, cho nên ta biết cũng là có hạn, bất quá, vừa may ta biết Hồ Bà Bà người tới nơi này.” Tuỳ Phong đạo nhân giải thích.

“Ta nghe nói, đạo trưởng vẫn muốn Đại Chu triều đình tán thành một phiến núi này thuộc về đạo trường.” Hồ Bà Bà yếu ớt nói.

“Có vẻ như, Hồ Bà Bà người có biện pháp?” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn hỏi.

“Ở đây, có Từ Đường Quan, người lại là yêu ngoại lai, điều này gần như không có khả năng.” Hồ Bà Bà nói, Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn không lên tiếng, chỉ nghiêm túc nghe Hồ Bà Bà.

Hồ Bà Bà cũng không ngừng lại, ngồi trên tảng đá kia, toàn thân áo đen, giống như một con Hắc Hồ già.

“Tuy nhiên, nếu Quan Chủ của Từ Đường Quan phạm sai lầm lớn, chết rồi, mà người lại đúng lúc quy thuận Đại Chu, lại có thể gia hào cường bản địa vì người mở lời, người nguyện ý trông coi yêu ma một núi này, như vậy liền có thể thu hoạch được tán thành.” Hồ Bà Bà nói.

“Thế gia hào cường bản địa là ai?” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn lập tức liền bắt lấy máu chốt.

“Dĩ nhiên chính là thế gia hào cường bản địa.” Hồ Bà Bà

nói; “Đạo trưởng nếu muốn quen biết, đúng lúc, ta liền có thể dẫn tiến cho người.”

“Như vậy sau đó, ta là nghe Đại Chu triều đình, hay nghe thế gia hào cường bản đây?” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn lại một lần nữa hỏi.

“Đại Chu triều đình xa cuối chân trời, mà thế gia hào cường bản địa gần ngay trước mắt, đám mây ở chân trời thấy được, lại sờ không được, mà người bên cạnh, lại sẽ cùng đạo trưởng uống rượu luận đạo.” Hồ Bà Bà nói.

“Như vậy, hiện tại ta cần phải làm gì?” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn thật giống như rất dễ dàng tiếp nhận những việc này, lại một lần nữa hỏi.

“Lúc đầu, ta định đem phu nhân của Từ Đường Bình Chủ kia mang đến cho đạo trưởng, sau đó để Từ Mao Thị giao ra những việc làm phạm pháp của Từ Đường Bình Chủ, đến lúc đó... .”

“Liền không nói kế hoạch lúc trước, hiện tại có người thay chúng ta đi làm, ta gặp một đạo sĩ ngốc, hắn mang theo Từ Mao Thị đi tìm Từ Đường Bình Chủ, ta đoán, bọn hắn nhất định sẽ phát sinh xung đột, đến lúc đó liền lưỡng bại câu thương, chỉ cần đạo trưởng người bây giờ tiến về Từ Đường Quan, liền có thể nhất cử đem bọn hắn cầm xuống, từ đây, một mảnh núi này đều là của người.” Hồ Bà Bà nói.

“Đi giết bọn hắn? Đây là nhân loại thường nói nhập đội sao?” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn nói.

“Nhân loại, đối với yêu loại chúng ta, kiểu gì cũng sẽ có chút không yên lòng, chúng ta muốn đặt chân ở nơi này, tự nhiên trước tiên phải có được sự tin tưởng của người khác, không phải sao?” Hồ Bà Bà vừa cười vừa nói.

“Đúng là lý này.” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn đưa tay sờ sờ cằm thon, suy tư nói.

Trong mắt Hồ Bà Bà đã xuất hiện ý cười.

———

Triệu Phụ Vân sau khi chất vấn, đối phương nhìn trái phải nói, không phủ nhận, cũng không dám thừa nhận, Triệu Phụ Vân liền xác định đối phương nhất định làm qua những sự tình kia.

Cho nên hắn xuất thủ.

Hỏa cầu bị Triệu Phụ Vân ném ra, cuồn cuộn mà đến, đem Thảo Đầu Binh thăm dò ngăn cản đốt thành tro bụi.

Nhưng có ánh sáng lại càng nhanh, rơi vào trên thân cùng trong mắt Từ Mao Thị kia.

Từ Hồng Vũ hai tay xòe ra, lập tức bàn tay hiện lên một mảnh quang hoa tối nghĩa, đồng dạng hình thành một viên châu, đánh tới hỏa diễm.

Trong một sát na, ánh lửa cùng ánh sáng xám xen lẫn quán quanh ở cửa này, giống như đang tương hổ thôn phệ ăn mòn.

Lúc này Triệu Phụ Vân, lại đột nhiên phi thân bay lên, bay về phía bầu trời, há mồm phun một cái, một vòng ánh lửa rơi vào lòng bàn tay, hóa thành một ngọn đèn.

Từ góc độ này của Triệu Phụ Vân, có thể nhìn thấy người rơm nguyên bản bày ở các nơi, một sát na này đều sống lại, từng người rơm quay đầu nhìn về phía Triệu Phụ Vân, một nháy mắt, Triệu Phụ Vân có một loại cảm giác bị vô số ý thức xâm đoạt thần hồn.

Hắn phảng phất cảm giác thân thể của mình muốn trở thành rơm rạ.

Thân thể của Triệu Phụ Vân trong một nháy mắt, hóa thành một mảnh hỏa diễm, trở thành một đoàn hồng quang, không có thực thể, nhưng lại còn quán ngọn đèn kia, đột nhiên, ánh đèn lấp lóe, ngàn vạn tia sáng kim sắc nổ rộ, rơi vào trên thân từng người rơm kia.

Người rơm nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực.

Mà Từ Hồng Vũ trong phủ thành, chỉ một ngón tay, từ trong nhà bay ra một đạo hoàng quang rơi trên tay hắn, hóa thành một tôn kim tháp, kim tháp đón gió mà lớn dần.

Đây là Từ gia truyền thừa Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp.

Nhưng ngọn đèn ở trong hư không kia, đột nhiên chấn động một cái, biến mất trong hồng quang, hồng quang ngưng kết thành một điểm, hóa thành một vòng tia sáng, hướng phía xa bên trên bay đi.

Sắc mặt của Từ Hồng Vũ không dễ nhìn, trong miệng hùng hùng hổ hổ nói: “Không biết mùi vị, nếu không phải người chạy nhanh, ta sẽ đem thần hồn của người luyện vào Thảo Đầu.”

Hắn lại quay đầu nhìn thể tử của mình, xem xét, lại phát hiện, thể tử của mình đã thành một đồng xương khô màu đen trên mặt đất.

Nàng chẳng biết lúc nào đã bị ngọn lửa đốt chết rồi.

“A, người thể mà giết vợ ta, ta nhất định phải giết người!”

Triệu Phụ Vân cũng không có tiến hành dây dưa cùng Từ Hồng Vũ kia, bởi vì hắn vào thời khắc ấy, một cỗ ‘Kiếp ý’ trong lòng kia đột nhiên rõ ràng.

Hắn cảm giác mình giống như sắp rơi vào trong cạm bẫy, chính đang đi ở biên giới cạm bẫy, thế là hắn nhún người bay lên, hóa thành kim quang, lại một lần nữa đi về phía Dục Đãng Sơn.

Hắn muốn đi tìm ‘Ngưu Bà Bà’ kia, cỡi xuống da trên người nàng, nhìn nàng là thứ gì.

Chỉ là, hắn vừa vào mảnh núi này, đối diện thối qua một cơn gió, cảm giác một thanh âm kêu gọi, sau đó hắn bay quanh, đi tới một sơn cốc nơi gió lưu chuyển qua lại, trên vách đá của một mảnh loạn thạch trong sơn cốc kia có một sơn động.

Trên vách đá dựng đứng bên cạnh Sơn động khắc lấy ba chữ ‘Thanh Phong Động’, hẳn cảm giác được trong núi có gió, không ngừng chảy vào trong động.

Cửa sơn động, lại có một ‘Người’ treo ở nơi đó.

Nhìn kỹ hơn, đây không phải là người, mà là một con hồ ly màu đen, hồ ly kia già đến rụng lông, bên cạnh lại treo một tấm da người, hẳn lập tức minh bạch, đây chính là ‘Ngưu Bà Bà’ kia.

Nàng thế mà chết ở đây.

Lúc này, trong sơn động có một thanh âm vang lên.

“Phụ Vân đạo hữu đã đến, sao không vào trong động của bản đạo một lần?”

Thanh âm này mang theo vài phần âm lãnh, nhưng tựa hồ cũng không có bao nhiêu địch ý, thế nhưng Triệu Phụ Vân cũng không nguyện ý đi vào đạo tràng của người khác.

Nhất là đạo tràng loại hang núi như thế này, nửa phong bế, nếu đến lúc đó người khác đóng chặt động phủ, muốn ra, chỉ có thể giết chết đối phương.

“Chưa thỉnh giáo tính danh của chủ nhân Thanh Phong Động.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Từ khi bản đạo định cư nơi đây, liền lấy đạo hiệu ‘Tuỳ Phong’, Phụ Vân đạo hữu nếu không nguyện ý vào động phủ của bản đạo, bản đạo cũng có thể xuất động gặp

một lần đạo hữu.”

Dứt lời, Triệu Phụ Vân liền cảm giác gió trong hư không có biến hóa, sau đó nhìn thấy trong Thanh Phong Động tuôn ra một mảnh sương trắng, sương trắng khỏa trong gió, một con yêu quái nửa người nửa rắn chui ra từ trong động, chỉ thấy thân thể của nó theo gió bay lên trên trời, thể nhưng hạ thân lại như cũ trong động.

Hai mắt Triệu Phụ Vân chớp động lên ánh lửa, nhìn yêu quái một thân thanh lân nửa người nửa rắn này, quần áo trên người đối phương, hiển nhiên cũng là pháp bào, theo thân thể biến lớn mà biến lớn.

“Đạo hữu thể nhưng là nghi hoặc vì sao bản đạo giết con hồ ly này?” Yêu quái nửa người nửa rắn kia hỏi.

Triệu Phụ Vân không nói gì, chính hắn còn nói thêm: “Bởi vì nó đem bản đạo xem như những yêu quái ngu dại chỉ có pháp lực mà không có trí tuệ, cùng những tu hành thế gia bản địa kia cùng nhau, nghĩ đối với bản đạo làm kẻ sách xưa hổ nuốt sói, cho dù là bản đạo không nghe, đến lúc đó, bọn hắn cũng nhất định sẽ làm cho Quan Chủ của Từ Đường Quan kia biết, vợ của hắn bị nhốt trong Dục Đãng Sơn, đến lúc đó Quan Chủ của Từ Đường Quan sẽ mang binh đến tiêu trừ bản đạo.

Khi đó, bản đạo cùng hắn chiến lưỡng bại câu thương, liền sẽ có người xuất hiện, giết chết bản đạo cùng Từ Hồng Vũ kia. Sau đó, rút gân lột da xương, câu thần hồn luyện pháp bảo, đều chỉ có thể do bọn hắn, bất quá, đạo hữu vừa lúc gặp việc này, thay bản đạo giẫm bẫy này một cước, bản đạo nhất định phải nói cảm tạ đạo hữu.”

Triệu Phụ Vân vẫn không nói gì, đối phương lại tiếp tục nói: “Bần đạo biết, đạo hữu đang tìm bảo tài luyện bảo, mà ở một nơi, hẳn là có thứ đạo hữu cần.”

“A, nơi nào?” Triệu Phụ Vân lúc này mới mở miệng hỏi.

Khóe miệng của đối phương lộ ra vẻ mỉm cười, chậm rãi nói: “Đương nhiên là trong Từ Đường Quan kia, Linh Thảo Bí Phủ, Từ Đường Quan Chủ, chính là vì Đại Chu triều đình chăm sóc bí phủ này.”

Triệu Phụ Vân lúc này mới lộ ra vẻ chợt hiểu, nói: “Xà yêu người, nguyên lai ý ở đây, chính là đang đánh chủ ý bí phủ này.”

Triệu Phụ Vân đột nhiên xưng hô vô lý, để trong mắt xà yêu này lóe lên một tia âm lãnh.

Triệu Phụ Vân lại đang tinh tế trải nghiệm lấy một cỗ tân sinh Kiếp ý trong lòng kia.

Chương 241 : Xuất hiện như con mồi

Triệu Phụ Vân một sát na này, cảm thấy rõ ràng cảm giác kim đâm.

Loại cảm giác đến từ nơi sâu xa này, lại rõ ràng như vậy, chính là người trước mặt phát ra, giống như tới từ hai mắt híp lại của xà yêu.

Người trước mặt này muốn giết mình, mà lại sẽ biến thành hành động.

Đây là thứ Triệu Phụ Vân cảm giác được từ trong Kiếp ý.

Nhưng trong cảm giác tinh tế của hắn, lại phát hiện một cỗ Kiếp ý càng mịt mờ.

Hắn cảm giác mình giống như cá rơi vào trong một lưới lớn, giống như nai con bị thợ săn vây quanh, thợ săn ở ngoài tầm mắt của mình, giấu ở bên kia núi, lại có một cơn gió đem khí tức của bọn hắn thổi qua.

Mà một cơn gió này chính là sát ý do Triệu Phụ Vân kích thích từ trên thân xà yêu lúc này.

Bất quá, rất nhanh, loại cảm giác này liền tiêu tán, tản vào trong hư vô khôn cùng kia, không thể cảm giác được nữa.

Mà xà yêu trước mặt kia lại nở nụ cười, nói: “Lời này của đạo hữu, quả thật làm cho người không vui, bản đạo nhất tâm hướng đạo, đạo hữu không nên nhìn bề ngoài của bản đạo, mà hẳn là nhìn nội tại của bản đạo, đều có một viên hướng đạo chi tâm, chính là đạo hữu, nhân yêu có gì khác!”

Lời xà yêu nói, lại có mấy phần đạo lý.

Nhưng hẳn thật sâu minh bạch, để hiểu một người, nói chuyện vĩnh viễn là biểu tượng.

Không chỉ muốn nghe hẳn nói, còn phải xem việc hẳn làm.

Nhưng rất nhiều người trong cuộc khi thấy rõ việc người khác làm, cũng đã là lúc bỏ mình, biết cũng vô dụng, chỉ là biết mình sẽ chết mà thôi, mà ở trước mắt tử vong, lại không cách nào tránh thoát.

“Đạo hữu nói rất đúng, người tuy là yêu, nhưng cũng là yêu có đạo, đại đạo rộng lớn, người ta đều là sinh linh trên đường lớn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đạo hữu diệu ngôn, phải uống đại tửu, đến, mời đạo hữu vào động phủ của bản đạo uống một phen.” Tùy Phong đạo nhân nửa người nửa rắn lại một lần nữa mời Triệu Phụ Vân vào trong động phủ.

Triệu Phụ Vân nhìn xà yêu trước mặt này, thân thể rất dài, nửa người trong động phủ, nửa người trên hư không nơi sườn núi, khoát tay nói: “Hành tẩu giữa sơn hà, đệ nhất cấm kỵ không dễ dàng bước vào động phủ

lạ lắm, ta mới hành tẩu sơn hà, nhưng một cấm kỵ này cũng không dám quên.”

Triệu Phụ Vân thản nhiên thừa nhận mình kinh nghiệm nông cạn.

Sau đó lại tiếp tục nói: “Bí phủ đạo hữu vừa mới nói tới kia, phải làm sao đi vào?”

“Trong Từ Đường Quan, dưới Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp, phá vỡ thần đài, liền là lối vào Linh Thảo Bí Phủ, trong bí phủ này, thừa thãi linh thảo, mà trong lòng đất dưới linh thảo sinh trưởng, lại có nhiều dạng tài nguyên khoáng sản linh thổ, mấy thứ đạo hữu nói tới kia, nơi đó đều có.”

Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn khi nói chuyện, gió chung quanh dần dần lớn lên, đem toàn bộ sơn cốc đều bao vây lấy, nhưng hai người ở giữa lại không có nhận nửa phần ảnh hưởng, mà người bên ngoài lại không cách nào thấy rõ ràng hai người, càng là nghe không được nửa điểm thanh âm, tiếng nói của bọn hắn, giống như đều bị gió nuốt chửng.

“Hai người chúng ta đi, có thể làm sao?” Triệu Phụ Vân vừa rồi thế nhưng là được chứng kiến bản sự của đối phương.

Mặc dù mình trước mặt hắn, giết Từ Mao Thị, nhưng hắn cảm thấy mình là đánh đối phương một trở tay không kịp, đối phương ở trong thành, tuyệt đối khó chơi, cho dù tăng thêm xà yêu này muốn phá thành của đối phương, vậy cũng khó, huống chi, còn có những Thảo Đầu Binh thần bí kia, mặc dù hắn một mũi lửa đốt, cũng

không biết sau đó sẽ còn có thay đổi gì hay không.

“Không biết đạo hữu mang Từ Mao Thị kia đi Từ Đường Quan, kết cục ra sao?” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn hỏi.

“Từ Mao Thị mượn mộng cảnh mà luyện mộng quả, tổn thương người tính mạng, cùng tà tế không khác, tự nhiên là để nàng được đến trừng phạt nên có.” Triệu Phụ Vân nói.

“Cảm tạ đạo hữu vì bản địa trừ hại, đồng thời, cũng cảm tạ đạo hữu thay bản đạo cản tai này, nếu người bị Hồ Bà Bà kia đem bán ở trong núi này, như vậy Quan Chủ của Từ Đường Quan nhất định sẽ mang binh đến càn quét Dục Đãng Sơn, đến lúc đó Dục Đãng Sơn tất nhiên sẽ sinh linh đồ thán.” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn nói.

Triệu Phụ Vân cảm thấy hấn diễn cũng không thành khẩn.

“Ta cũng không muốn giúp ai, chỉ muốn nhìn một chút chân tướng.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nếu thật là Từ Mao Thị kia bị đạo hữu trừng trị, như vậy chỉ cần đạo hữu xuất hiện trong mắt Từ Hồng Vũ, hấn nhất định sẽ đuổi theo, chỉ cần hấn rời tòa thành kia, chúng ta liền có thể nhẹ nhõm giết hấn. Từ Mao Thị ở trong mộng cảnh thai nghén mộng quả, Từ Hồng Vũ nhất định là biết được, thậm chí hấn cũng có thể là ăn mộng quả, chúng ta đại đạo hành giả, trừ ác đương tận.

Ý lời nói của Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn này, có cảm giác để người tự nhiên nghe theo cùng tin phục, cho dù suy tư một phen, cũng sẽ cảm thấy hắn nói rất đúng.

Hắn biểu đạt rất rõ ràng, chính là để Triệu Phụ Vân đi dụ Từ Hồng Vũ ra.

“Nói rất có đạo lý, trừ ác đương tận.” Triệu Phụ Vân nói: “Chúng ta bây giờ liền đi?”

“Không vội, ngày mai đi, chúng ta cũng làm một chút chuẩn bị, tối mai, người lại tới nơi này, chúng ta cùng lúc xuất phát.” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn nói.

“Rất tốt, đạo hữu nghĩ rất chu đáo, chúng ta cần làm một chút chuẩn bị, ngày mai gặp lại.” Triệu Phụ Vân quay người, hóa thành một áng lửa, xuyên thấu qua gió vờn quanh, trực tiếp ra một mảnh núi này.

Xà yêu nhìn Triệu Phụ Vân rời đi, trong mắt sinh ra vẻ suy nghĩ sâu xa, hắn cảm thấy độn quang của Triệu Phụ Vân quá nhanh quá không tốt phòng bị, có thể hóa hỏa hồng đi, vậy rất khó chặn đường.

Thân thể của hắn nhanh chóng thu nhỏ trong mây mù, lùi về trong động, không đến bao lâu, liền có một đầu tiểu xà chui ra từ trong sơn động, tiểu xà kia phủ phục uốn lượn trên mặt đất, tiểu thanh vẩy rắn, nửa người trên lại có một đôi móng vuốt quỷ dị.

Nó chui đi trong sơn lâm, đột nhiên thân rắn hư hóa, khi lại xuất hiện, đã trên đỉnh núi, lại bò xuống, lại bắt đầu

hư hóa, khi lại xuất hiện đã đến chân núi.

Tiểu xà đi tới một nơi bí ẩn trong núi rừng, trong núi rừng có sương mù, trong sương mù có mấy tòa nhà gỗ.

Tiểu xà tiến vào nó trong khe cửa của một nhà gỗ.

Trong nhà gỗ này, ở giữa có một sàn gỗ bát quái, trên sàn gỗ có một người ngồi xếp bằng ở đó, người này mặc bát phong đạo bào, đầu đội đạo mũ, tay cầm một cây phát trần khoác lên khuỷu tay.

Khi tiểu xà từ chui vào từ trong khe cửa, hắn liền mở mắt, nhìn tiểu xà, hỏi: “Lúc này đến nơi của ta, là có kết quả rồi?”

“Triệu Phụ Vân kia đã một chân bước vào kế hoạch của chúng ta.” Tiểu xà trong lúc nói chuyện, thân trên dựng lên, thân thể phát quang, lập tức lớn lên, hóa thành nửa người nửa rắn cao như người trưởng thành.

“Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân lại đột nhiên xuất hiện ở đây, quả thật có chút xảo, nhưng vô xảo bất thành thư, vừa vặn làm đao của chúng ta, chỉ cần Từ Hồng Vũ chết, triều đình đến tra, đến lúc đó tra được chính là Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân cùng bán yêu người giết người, khi đó, chẳng những sẽ ảnh hưởng quan hệ của Đại Chu triều đình cùng Thiên Đô Sơn, bản thân Triệu Phụ Vân, cũng sẽ phạm phải sơn giới kết giao yêu ma.” Đạo nhân ngồi trên sàn gỗ bát quái nói.

“Mà lại, chúng ta có thể đem cái chết của Hồ Bà Bà Thiên Sơn Quốc Hồ Khâu Sơn chuyển đến trên thân

Triệu Phụ Vân.” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn nói.

“Đúng vậy, Hồ Bà Bà kia muốn mang Từ Mao Thị đến Dục Đãng Sơn, dùng để kích thích mâu thuẫn giữa người cùng Từ Hồng Vũ kia, chúng ta lại bởi vì xuất hiện mâu thuẫn cùng Từ Hồng Vũ, sợ triều đình, cho nên sẽ đi đầu nhập Thiên Sơn Quốc bọn hần, suy nghĩ này thật sự xem thường ta, tổ tông ta đều sinh ra và lớn lên ở đây, há có thể ly biệt quê hương. Hồ Bà Bà kia sớm đáng chết, chỉ là không tìm tới một lý do tốt mà thôi.” Đạo nhân mặc bát quái đạo bào nói.

“Hiện tại chết trên tay Triệu Phụ Vân, chính là chết có ý nghĩa.” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy, ta đang nghĩ, muốn hay không để Triệu Phụ Vân này trực tiếp chết đi, vừa vặn khiến không có chứng cứ.” Đạo nhân mặc bát quái đạo bào suy tư nói.

“Đương nhiên phải chết.” Tuỳ Phong đạo nhân nửa người nửa rắn nói.

“Chết cũng tốt, bất quá, các người hẹn nhau ngày mai, hần có thể đột nhiên rời đi hay không?”

“Hần đã trúng mê hoặc thuật của ta, nếu không có người đem những lời ta nói với hần phản bác, hần liền sẽ một mực ở trong mê hoặc của ta, ý nghĩ duy nhất trong lòng chính là diệt cỏ tận gốc, ngày mai hần ắt tới.” Xà yêu nói.

Đạo nhân mặc bát quái đạo bào chậm rãi nhẹ gật đầu, nói: “Chúng ta làm chuẩn bị cuối cùng, tiến vào Linh Thảo Bí Phủ, không cần loạn.”

“Đó là tự nhiên, linh thảo trân quý, nếu tìm tới Long Tu Thảo nhất định phải cho ta.” Xà yêu Tuỳ Phong nói.

“Nhớ kỹ.” Đạo nhân mặc bát quái đạo bào nói.

Triệu Phụ Vân ra núi kia, hắn cảm ứng được Ngân Giáp Thi Khôi giấu ở sâu trong lòng đất.

Trên thân Thi Khôi có Trấn Thần Phù của Triệu Phụ Vân, ngơ ngơ ngác ngác, sẽ chỉ bản năng độn xuống lòng đất yên giấc.

Lúc ấy hắn mang theo Từ Mao Thị hóa bạch mẫu trư rời đi, bởi vì cùng Hồ Bà Bà kia nói chuyện, nói tâm tình khuấy động, cho nên đem Thi Khôi quên đi.

Mà Thi Khôi hiện tại liền chìm sâu ở lòng đất dưới sườn núi, hắn cũng triệu không ra.

Sau khi xác định Thi Khôi cũng không có tránh thoát Thái Nhạc Trấn Thần Phù của hắn, hắn liền tới một đỉnh núi không người, hắn không có nghĩ qua muốn đi, bởi vì trong lòng hắn có một ý niệm bồi hồi ở trong đầu.

Diệt cỏ tận gốc.

Chỉ là khi trong lòng hắn bị ý nghĩ này chiếm cứ, lại vẫn

không có quên nguy hiểm trước đó cảm nhận được, liền quyết định một việc, đó chính là liên hệ Phùng Hoảng Sư sư huynh.

Hắn tìm một sơn động không người bí ẩn hoang phế, nhập định.

Hắn thấy, chỗ tốt nhất của Giới Bí Tường, liền là có thể liên hệ người trong cùng sơn môn.

Hắn hô hoán Phùng Hoảng Sư, trong lòng hắn rất nhanh liền xuất hiện một điểm tinh quang, tinh quang lấp lóe, hiện ra gợn sóng, thế là hắn đem chuyện phát sinh nơi này nói một lần.

Trong tinh quang truyền đến thanh âm của Phùng Hoảng Sư: “Những người này, thật đúng là tặc tâm bất tử, người phải cẩn thận con Dực Xà kia, trong Nam Hoang Cực Dạ Thiên có đại yêu hào Tứ Dực lão tổ, lại được tôn xưng là Tứ Di, tọa hạ có một đám Dực Xà, trong huyết mạch trời sinh của bọn chúng có loại pháp thuật mê hoặc.”

“Người trước ở nơi đó bất động, ngày mai có người đi tiếp ứng người.” Phùng Hoảng Sư nói.

Triệu Phụ Vân nghe tới câu trả lời này của Phùng Hoảng Sư, trong lòng liền lập tức an tâm, đây là một loại cảm giác trong cõi u minh, cũng có thể nói là đáy lòng an ủi.

Thế là hắn ngồi đó bất động, nhập định, tu hành.

Sau khi hắn được nhắc nhở, rất nhanh liền phát hiện

mình hẳn là bị xà yêu mê hoặc, nhưng người của sơn môn sẽ tới, hẳn đương nhiên sẽ không rời đi.

Mà lại, hẳn nghĩ tới xà yêu kia khả năng đến từ Nam Hoang Cực Dạ Thiên càng thêm xa xôi, liền cảm giác, cảnh nội của Đại Chu, ám lưu hung dữ.

Có Thiên Sơn Quốc hồ ly, có thế gia hào cường bản địa, còn có triều đình, thế mà còn có xúc giác của Nam Hoang Cực Dạ Thiên xa xôi duỗi tới nơi này, quả nhiên là phức tạp.

Hắn có một loại cảm giác, Thiên Đô Sơn bất tri bất giác, thế mà đóng vai nhân vật giữ gìn Đại Chu ổn định, trấn áp một vực.

Mặt trời trên trời chiếu vào cửa sơn động, cái bóng trên mặt đất của nhánh cây lung la lung lay, như đang phát tay lấy lòng mặt trời.

Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời cũng không muốn tu hành, mà đưa tay nhập ánh nắng, ánh nắng kia chiếu trên tay hắn, hắn cảm giác ấm áp, thế nhưng tay của hắn trong ánh nắng, đã từ từ biến trong suốt, giống bị ánh nắng hòa tan, trên mặt đất không có cái bóng của tay.

Chương 242 : Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp

Đi vào nhật nguyệt vô ảnh, nhập kim thạch không ngại.

Điều này chỉ có thể làm được khi độn thuật đạt tới cảnh giới rất cao, nếu có thể bảo trì lâu dài, vậy càng nói rõ lý giải của người này đối với độn pháp đã đạt tới cảnh giới cực cao.

Bộ nhật nguyệt vô ảnh.

Người đi trong nhật nguyệt mà không có bóng, hoặc là ánh sáng đến từ bốn phía, không một nơi tạo ra bóng.

Nhưng hiện tại tay của Triệu Phụ Vân trong ánh nắng, lại giống như pha lê trong suốt, thậm chí tay của hắn cũng đang phát sáng, sáng như ánh sáng của thái dương, như đồng nguyên.

Bản thân hắn có thể hóa hỏa hồng, đồng thời, « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » hắn tu hành, đối với 【 hư vô 】 có tiến một bước lĩnh ngộ, cả người từ thực đến hư.

Bất quá, hư này cùng ‘Phản Khư’ pháp ý trong phù lục hắn khai Tử Phủ, lại có khác biệt rất lớn.

‘Phản Khư’ pháp ý, là có thể để mọi thứ bị viêm hỏa đốt cháy thành phế tích, đương nhiên, lấy ngôn ngữ thuyết minh, khó tránh khỏi không đủ minh xác nghiêm cẩn, chỉ là, trong lòng Triệu Phụ Vân minh bạch, lại không cách

nào dùng ngôn ngữ hoàn toàn biểu đạt ra.

Hắn đứng dậy, chậm rãi đi vào trong ánh nắng, những bộ vị khác của thân thể hắn, phát sáng trong ánh nắng, sau đó giống như có ánh nắng xuyên thấu thân thể, chỉ có một đoàn nồng đậm ánh sáng phát ra từ trên người hắn, tùy theo, y phục trên người hắn trượt xuống từ trên thân.

Trong ánh nắng, ẩn ẩn có thể thấy được hư ảnh của một người, đó là một đạo quang ảnh hình người.

Đứng một hồi lâu, trải nghiệm loại cảm giác này, hắn có thể khẳng định, loại tình huống này của mình, lúc nhận công kích, nhận tổn thương sẽ tiêu giảm trên phạm vi lớn, thậm chí có thể nói làm được không tổn thương, mà lại sau khi trên nhục thể nhận một chút tổn thương, lấy loại trạng thái này, cũng có thể giảm bớt trên phạm vi lớn, thậm chí có thể mượn ánh nắng nhanh chóng khôi phục pháp lực của bản thân.

Hắn lại nhiếp lên đạo y của mình, một lần nữa mặc vào, một chùm sáng bị quần áo bao vây lấy, chậm rãi, tồn tại cảm của y phục kia cũng càng lúc càng mờ nhạt, ngay từ đầu giống như tái nhợt trong ánh sáng, sau đó như biến mất trong ánh sáng, như bởi vì ánh sáng quá sáng tỏ, để người nhìn không thấy, chậm rãi, khi ánh sáng không chói mắt nữa, nơi đó quần áo không thấy, người cũng không thấy.

Qua hồi lâu, ánh sáng lắng lư, một thân thể toàn thân lóe ánh sáng đi vào trong bóng tối của sơn động, sau đó, chỉ một hồi, người này liền lại biến mất trong bóng tối.

Hắn vừa đi vừa về mấy lần, tinh tế trải nghiệm loại cảm giác ‘hư vô’ này, chậm rãi, từ ánh nắng đi vào trong bóng tối, cũng không còn hiển lộ vết tích.

Một lần nữa ngồi xếp bằng xuống ở biên giới ánh nắng, hắn quy nạp một chút độn pháp mình biết.

【 Kim Ô Thần Quang Độn Pháp 】

Pháp này có thể hóa thành Kim Ô hình thái kim quang, viễn độn đi, là bản sự đào mệnh.

【 Hóa Hoả 】

Có thể để cho mình hóa thành hoả diễm, có thể vào trong lửa không cháy, lúc dùng cho đối địch, chính là ‘Đốt’ tự pháp chú.

【 Hóa Hồng 】

Hóa thành hồng quang, hóa hoả sinh hồng quang, có thể dùng độn tránh công kích, cũng có thể hợp cùng pháp thuật khác thành pháp thuật giết địch.

Còn có độn pháp hiện tại này, chính là từ trong « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » ngộ ra đến 【 hư vô 】 pháp ý.

Lại từ 【 hư vô 】 pháp ý chuyển hóa thành độn pháp.

Hắn suy tư một chút, nghĩ đến không bằng liền gọi 【 Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp 】 , ứng hợp công pháp tu hành.

Pháp ý trong phù lục, sau khi ký kết, liền thành một loại bản năng, nhưng muốn nó phát huy ra tác dụng cường đại, dùng cho thi pháp, lại cần không ngừng khai phát, không ngừng thực tiễn.

Điều này giống như một người, có một đôi tay, đây là thứ bản năng, như vậy đôi tay này làm gì, làm thành hiệu quả gì, mỗi người đều giống nhau, có người dùng để cầm kiếm, có người dùng đến nắm cuốc, đều là ứng dụng, còn có người dùng đến đùa nữ hài vui vẻ

Như trò ảo thuật, những thứ này chưa từng phân chia cao thấp, ứng dụng chi diệu toàn bằng một lòng.

Hắn ngồi ở đó không có đi, cả người lại biến mất trong bóng tối, chung quanh có một cơn gió qua lại chuyển động, thổi qua nơi hắn ngồi, vừa đi vừa về bồi hồi, như đang tìm kiếm.

Mặt trời trên trời chậm rãi lặn về tây, hà quang choàng khắp núi, như cả dãy núi đang tổ chức lấy quần hôn, chim chóc trong núi bay trở về ăn cưới, líu ríu, dã thú ra từ trong động, bốn tấu khắp nơi báo tin.

Nhưng khi hà y rút đi, liền có tinh quang xuất hiện, dãy núi yên tĩnh, nhưng trong rừng lại càng náo nhiệt, thiển ngâm gầm nhẹ liên tiếp, đã có thống khổ kêu to, cũng có tiếng ăn uống vui thích cùng thỏa mãn.

Mà trong lòng Triệu Phụ Vân đột nhiên sinh ra gợn sóng.

Tâm hắn đột nhiên biến yên tĩnh, yên tĩnh để hết thấy ý

thức của hắn đều tập trung vào trong lòng, trong gợn sóng kia, hình như có một giọt nước lạnh buốt rơi vào trong tâm linh của hắn.

Trong nước kia như có từng cái bóng xuất hiện, hắn mơ hồ thấy rõ ràng, cái bóng kia là một nữ tử đội pháp quan màu đỏ, nữ tử kia ở lúc hắn nhìn chăm chú, giương mắt nhìn hắn một cái, sau đó gợn sóng nhanh chóng tán đi, ý thức của hắn liền lại từ dưới loại tập trung thuần túy kia tản mát ra.

“Tuân Sư? Thế mà là nàng muốn tới.” Trong lòng Triệu Phụ Vân có chút cao hứng.

Nếu Tuân Sư muốn tới, hắn cảm thấy sẽ không lại có vấn đề gì, khó trách trước đó sau khi hướng Phùng Hoàng Sư sư huynh báo cáo, trong lòng liền đột nhiên có cảm giác an tâm, nguyên lai ứng ở đây.

Hắn vẫn như cũ trong nhập định, hắn tu hành, là lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ tâm linh của mình, đồng thời tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », để cho mình không đến mức chân chính hóa thành hư vô, không để tâm linh của mình bị 【 hư vô 】 chiếm cứ.

Từ nơi này, hắn đối với Âm Dương dây dưa, có tiến một bước lý giải, hết thảy đều ở cân bằng, không thể quá lệch, Ngũ Hành xen lẫn, cũng là một loại cân bằng dưới tương hổ chế hành hình thành.

Cô dương bất trường, cô âm bất sinh.

Mà đối ứng 【 hư vô 】 chính là 【 chân thực 】 , Thái

Nhạc Trấn Thần Pháp, đến từ sâu trong tâm linh của Triệu Phụ Vân, đó là chuyển hoá từ Đông Nhạc Đại Đế trong thần thoại, là Đông Nhạc Thái Sơn, là tồn tại chân thực trong tâm linh của hắn, cho nên hắn dùng để trấn áp tâm linh.

Chỉ là lúc này, trong tâm linh của hắn, lại bị kích động, như có người đến gần cửa, gõ cửa, có ánh sáng lộ ra.

Ánh sáng hiện sinh trong tâm linh, hắn cảm thấy hương vị vô cùng quen thuộc của mặt trời.

Sau đó hắn nghe tới một thanh âm.

“Phụ Vân sư đệ, Phùng sư huynh để cho ta tới tiếp ứng người.”

Triệu Phụ Vân hơi kinh ngạc, không phải Tuân sư đã tới sao? Làm sao còn có một người.

“Người là?” Triệu Phụ Vân đáp lại đối phương.

“Ta là Hà Kim Đẩu a, Phụ Vân sư đệ quên ta sao?”
Trong tia nắng kia truyền đến thanh âm.

“Hà... . Kim Đẩu... Sư huynh!” Triệu Phụ Vân đầu tiên là nghi hoặc, khi hắn đang nghi ngờ đọc lấy cái tên này, liền lập tức nhớ tới.

Hà Kim Đẩu sư huynh này, là Hoàng Anh sư tỷ giới thiệu cho mình nhận biết, tu pháp thuật, cũng tương quan cùng Xích Viêm Thần Quân.

Tự xưng một mạch Quỷ Hoa Hương Dương trong Xích Viêm Thần Giáo.

Năm đó Triệu Phụ Vân mượn đạo tràng của hắc tế luyện Xích Viêm Thần Đăng trong tay.

“Như thế nào là Hà sư huynh người đến rồi?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Thế nào, Phụ Vân sư đệ cảm thấy pháp thuật của sư huynh thấp giúp không được người sao?” Tiếng cười của Hà Kim Đẩu mang theo vài phần u buồn, nhưng lại cởi mở truyền đến.

“Dĩ nhiên không phải, sư huynh tu hành trên Phụ Vân, há dám xem thường, chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ta vốn liền ở phụ cận núi Hương Phi, đang nói chuyện cùng giáo hữu trong giáo, sau khi tiếp vào truyền âm của Phùng sư huynh liền chạy tới, sư đệ người có việc gì cứ việc phân phó liền có thể, ta chỉ nghe theo lời nói của người là được.”

Theo lời nói của Hà Kim Đẩu càng ngày càng nhiều, hình tượng sư huynh đã từng luôn luôn khuyên mình gia nhập Xích Viêm Thần Giáo, nhanh chóng sống lại ở trong lòng.

Không khỏi cảm thán, tu hành ở Thiên Đô Sơn, xác thực tự do, nếu vô sự, mình một mực làm sự tình mình thích liền có thể, giống như Hà Kim Đẩu, cho dù là thân nhập Xích Viêm Thần Giáo cũng không có quan hệ gì.

Chương 243 : Đột nhiên trời tối

Triệu Phụ Vân đem ý nghĩ của mình nói với Hà Kim Đẩu một chút, hai người lại tương hỗ thương lượng một chút chi tiết, làm một chút dự án.

Nhưng Triệu Phụ Vân biết, mình có thể làm chuẩn bị, nhưng hết thảy ngoài ý muốn khả năng xảy ra, bài tẩy cuối cùng đều là Tuân sư.

Thời gian rất nhanh liền tới chập tối ngày hôm sau.

Hai người Triệu Phụ Vân cùng xà yêu Tùy Phong kia tới một ngọn núi cách Từ Đường Quan trăm dặm.

“Phụ Vân đạo hữu một ngày này đi nơi nào, quả nhiên không dấu vết, giống như hư vô, nếu không phải bản đạo chân thực thấy qua đạo hữu, chỉ sợ muốn coi Phụ Vân đạo trưởng là ảo giác trong mộng cảnh của bản đạo.”

Xà yêu Tùy Phong lúc này cùng Triệu Phụ Vân đều ở trên một đỉnh núi vô danh.

Triệu Phụ Vân đứng trên đất đá của đỉnh núi, mà xà yêu Tùy Phong kia lại là bay ở không trung.

Lúc này hắn nhìn qua không hề dài, tương phản còn có chút nhỏ, toàn bộ nửa phần dưới thân rắn đều hội tụ một đoàn sương trắng, đem nửa người dưới che khuất,

giống như mặc một bào phục nửa người làm thành từ vân vù.

Triệu Phụ Vân cười cười, nói: “Thế sự như mộng, ai biết chúng ta bây giờ có phải đang ở trong một giấc mộng hay không?”

“Nói rất đúng, ta từng gặp một vị trưởng bối, nhiều năm đều ngủ trong huyền mộng của mình, bản đạo chỉ cần vừa tới gần, liền vào trong mộng, chỉ có thể gặp hắn ở trong mộng.” Xà yêu Tùy Phong nói.

“A, lại có trưởng bối như thế, nếu có một ngày nào đó, ngược lại muốn gặp một lần.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nếu có một ngày đó, bản đạo tất cùng đạo hữu gặp nhau ở trong mộng cảnh.” Xà yêu Tùy Phong rất sáng khoái liền đáp ứng.

Triệu Phụ Vân từng nghe người ta nói, khi một việc, người khác rất thoải mái liền đáp ứng, chỉ có hai loại khả năng, một loại là chuyện kia đối với đối phương chỉ là chuyện nhỏ, tiện tay có thể thành, một loại khác, đó chính là đối phương căn bản không có nghĩ tới hoàn thành, cũng chỉ là ngoài miệng đáp ứng thống khoái.

Triệu Phụ Vân nhếch miệng cười một tiếng, cười đến mức vô cùng xán lạn, nói: “Thật sự là chờ mong, bất quá, đó cũng là chuyện sau này, hiện tại, chúng ta nên làm như thế nào?”

“Chỉ cần đem hắn dẫn ra là được. Chúng ta cách Từ Đường Quan trăm dặm, những Thảo Đầu Binh kia

không cách nào nhìn thấy chúng ta.” Xà yêu Tùy Phong nói.

“Ban đêm, âm khí thịnh, những Thảo Đầu Binh kia, ta cảm thấy khi ở ban đêm sẽ càng thêm cường đại, chúng ta lúc này đi, không có vấn đề sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ban đêm Thảo Đầu Binh trong Từ Đường Quan đều sẽ hóa thành người, không phân rõ đâu là Thảo Đầu Binh, đâu là nhân loại, cũng vì như thế, Từ Hồng Vũ mới có thể chủ quan, mới có thể suất lĩnh Thảo Đầu Binh, xông ra Từ Đường Quan, chúng ta chỉ cần giết Từ Hồng Vũ, vạn sự đã thành.” Xà yêu Tùy Phong nói.

“Dẫn tới nơi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Liền dẫn đến nơi đây đi.” Xà yêu Tùy Phong nói.

“Nếu hắn không đến thì sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hắn nếu không đến, liền trực tiếp tập sát.” Xà yêu Tùy Phong lạnh lùng nói, đằng đằng sát khí: “Người đem phổ thông bách tính xem như dê bò nuôi nhốt, chết không có gì đáng tiếc, chết sớm sớm giải cứu đám người của Từ Đường Quan, theo ta được biết, trong thân thể của mỗi một Thảo Đầu Binh, đều có thần hồn của một người bị giam ở trong đó, không thể đào thoát.”

Triệu Phụ Vân sau khi nghe hắn nói, trong lòng sát cơ sôi trào, chỉ cảm thấy người này phải chết, không chết, mình sẽ trần trọc, không nhập định được, ngủ không an ổn.

Chỉ là lúc này, trong lòng hắn cảm giác được nguy hiểm như có như không, như dây thừng quấn thân, dây thừng vô hình này như muốn đem hắn trói lại.

Hắn đứng đó không hề động, đè ép nội tâm sát cơ sôi trào đối với Từ Hồng Vũ kia, trên mặt lộ ra vẻ phẫn nộ, nói: “Liên trực tiếp tập sát, người như thế, không thể lưu hắn ở thế gian làm ác.”

Triệu Phụ Vân nói xong, phi thân bay lên, trực tiếp hóa thành một đạo hỏa quang, cuộn cuộn mà lên, từ đỉnh núi bay lên bầu trời, hóa thành một hỏa cầu, ở phía sau kéo ra một đầu hỏa vân vết tích thật dài.

Nhìn dáng vẻ Triệu Phụ Vân một khắc đều chờ không nổi, khóe miệng của xà yêu Tùy Phong không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười.

Hắn bỗng bình ở giữa hư không, trên thân nhanh chóng hội tụ mây mù, đem chính hắn bao trùm, để người nhìn không thấy.

Triệu Phụ Vân thầm nghĩ lấy kế hoạch của mình.

Từ Hồng Vũ đại biểu Đại Chu triều đình, khả năng cao đã bắt người thần hồn tu pháp luyện bảo, đây là điều không được cho phép trong luật pháp Đại Chu, cứ việc nhiều năm như vậy, thường xuyên sẽ có người vụng trộm làm, nhưng không có ai sẽ quang minh chính đại làm.

Từ Hà Kim Đẩu nơi đó, Triệu Phụ Vân biết, Từ Hồng Vũ kỳ thực còn có một thân phận, đó chính là Đại Chu Tuần

Kiểm Ti Mật Kiểm Giả.

Thảo Đầu Binh của hấn có thể bố trí ở các nơi, giám sát địa phương, là một thành viên trong yếu để Đại Chu triều đình duy trì cùng giám sát địa phương an bình.

Bởi vậy hấn cũng biết, đây là có người muốn nhờ cái đình Từ Hồng Vũ này.

Chỉ là Từ Hồng Vũ khả năng cũng đang dung túng phụ nhân của hấn tinh luyện mộng quả ở trong mộng cảnh, đây chính là xúc phạm luật pháp Đại Chu.

Trong luật pháp Đại Chu, có một điều cấm dùng người thần hồn huyết nhục luyện bảo tu pháp, người vi phạm, xem tình tiết nặng nhẹ, hoặc trảm hoặc đánh vào Thiên Lao.

Lưng tựa triều đình tốt tu hành, hơn nữa chính hấn lại giám sát người khác, cho nên sẽ khó tránh khỏi nhện không được tu hành tịch mịch chậm chạp, mà muốn tìm đường tắt.

Triệu Phụ Vân nguyên bản muốn cho Hà Kim Đẩu tìm chủ quan ti nha của Tuần Kiểm Ti bản địa, nhưng Hà Kim Đẩu lại nói tốt nhất đừng, hấn nói, Đại Chu Tuần Kiểm Ti nhìn như chức quyền cực lớn, kì thực đúng là chức quyền cực lớn, có thể giám sát tu sĩ địa phương, có quyền bắt giữ giam giữ.

Nhưng Tuần Kiểm Ti ngay từ lúc đầu tổ kiến, cũng đã rỗng rần lẫn lộn.

Có tu sĩ địa phương, cũng có tán tu, còn có môn phái tu sĩ, cho nên người của các loại thế lực đều dây dưa lấy nhau, trong này tựa như cái sàng, nếu muốn tiến hành bắt giữ đối với người nào đó, đối phương rất nhanh sẽ nhận được tin tức.

Cho nên Hà Kim Đẩu nói, nếu đi tìm chủ quan của Tuần Kiểm Ti bản địa, vậy còn chưa tới Từ Đường Quan, Từ Hồng Vũ liền sẽ biết.

Mà lại, Từ Hồng Vũ là người của Tuần Kiểm Ti, đối với tu sĩ bản địa đến nói, cũng không khó biết.

Nghe nói, Từ Hồng Vũ từng tiếp xúc với một vị vương tử nào đó ở kinh thành.

Tin tức này cũng không biết truyền ra như thế nào, có lẽ là chính hắn, cũng có thể là người khác.

Dù sao nhất định có mục đích, nếu là chính hắn, chính là gia tăng một đạo Hộ Thân Phù cho hắn, là người khác, chính là đang giúp hắn gia tăng một dịch nhân tiềm ẩn.

Triệu Phụ Vân hiện tại nghĩ chính là, trước đem Từ Hồng Vũ này giam lại, khi đó, người sau lưng xà yêu, chắc hắn liền muốn đi ra đem mình giết, vừa vặn có thể xem phía sau xà yêu còn có người nào.

Phương thức rất đơn giản trực tiếp.

Khi hắn đem kế hoạch của mình nói cho Tuân Sư nghe, Tuân Sư lại chỉ nói một chữ “có thể”.

Triệu Phụ Vân hóa thành một đoàn hỏa cầu thật lớn, thanh thế to lớn đi tới Từ Đường Quan, đột nhiên nổ tung ra, trong nháy mắt, trong ánh nắng hoàng hôn này, một mảnh hỏa vũ rơi vào trong thành.

Mà trong thành, đúng lúc vang lên một tiếng rống giận.

“Người lại còn dám tới đây, ta muốn giết người.”

Một người từ trong phủ thành xông ra ngoài, trong tay hắn nâng một tôn bảo tháp, xông lên bầu trời, đồng thời đưa tay ném một cái, Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp kia cũng đã bay ra, hóa thành một đạo hoàng quang bay ở đỉnh đầu Triệu Phụ Vân, thân tháp ở trong hư không nhanh chóng hiện hình, hiện hình một khắc này, liền muốn tỏa linh trấn yêu.

Triệu Phụ Vân cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, thế là thân thể hắn hóa hư, hóa làm một đạo hồng quang, bay trốn về phía nơi xa.

Chỉ là hắn trốn chạy cũng không liên tục, sau khi trốn ra một đoạn đường, liền sẽ hiển lộ ra thân hình, giống như độn thuật này của hắn tiêu hao rất lớn, chỉ có thể độn một đoạn đường, cho nên cần phải không ngừng hiện hình, cũng dừng lại thi pháp.

Từ Hồng Vũ ở phía sau lần lượt truy đuổi, giống như lập tức liền có thể đem người phía trước thu vào trong tháp.

Ngay sau khi Từ Hồng Vũ ra Từ Đường Quan, có một bóng người từ ngoài quan đi vào, hắn một thân bát quái đạo y, tay cầm phát trần, đầu đội đạo mũ màu đen, trên

mặt lộ ra mỉm cười thản nhiên.

Hắn muốn đi vào cầm “Phù lệnh” binh chủ của Từ Đường Quan.

Hắn không khỏi cảm khái trừ tính mấy năm nay của mình, hôm nay thực hiện, trong lòng khó tránh khỏi có chút phiêu nhiên.

Hắn biết rõ vì sao Từ Hồng Vũ lại không có lý trí xông ra Từ Đường Quan như vậy, bởi vì mộng quả hắn ăn, mặc dù có thể tăng cao tu vi, nhưng lại đồng dạng sẽ để cho người cực đoan, xúc động, táo bạo, mất lý trí.

Cho nên mới tùy tiện bị dẫn ra ngoài.

Trong Từ Đường Quan, có hai loại đồ vật hắn muốn thu hoạch được, một là “Phù lệnh” của Thảo Đầu Binh Chủ, một loại khác thì là vào trong Linh Thảo Bí Phủ, hái một gốc Yểm Mộng Thảo, thứ này có trợ giúp rất lớn đối với tu pháp của hắn.

Mà “Phù lệnh” của Thảo Đầu Binh Chủ, có thể luyện thành một kiện pháp bảo cực lợi hại, thậm chí hắn có nắm chắc đem luyện thành linh bảo.

Hắn đi trên đường phố, phát hiện những Thảo Đầu Binh kia đang ở vào trong quá trình người rơm hóa thành người thật, thế là hắn tăng tốc bộ pháp.

Không có ai nhìn thấy hắn, bởi vì hắn đi ở trên đường này, tựa như đi ở trong mộng cảnh.

Đi tới trước phủ thành quan, bước chân không có nửa điểm chần chờ, sau đó xuyên khe khe hở, rất nhanh liền đến trước một tòa mật thất.

Hắn biết, nơi này đặt “Phù lệnh” của Thảo Đầu Binh Chủ.

“Phù lệnh” kia dĩ nhiên không phải lệnh bài binh phù chân chính, mà là một tôn người rơm, nghe nói là một tôn người rơm bện thành từ thân thể quốc vương của Thảo Nhân Quốc, bày ở đây thụ tế tự rất nhiều năm, mỗi một đời Binh Chủ đều thông qua nó đến khổng chế người rơm trong thành.

Hắn tin tưởng mình, chỉ cần tốn chút công phu, liền có thể đem tế luyện thành linh bảo.

Mật thất đương nhiên không có khe hở, nhưng hắn nhìn thấy cửa, trong mắt nổi lên mê vụ, cửa liền như ở vào trong giấc mộng của hắn, vì vậy hắn tự nhiên xuyên qua cửa mật thất.

Khi hắn tiến vào trong một sát na, lại cả người đều cứng đờ, như vào xà quật, toàn thân run lên, lại như rớt vào hầm băng, toàn thân băng lãnh.

Bởi vì hắn nhìn thấy trong này cư nhiên có người.

Có hai người.

Một nữ tử cầm trong tay một nén hương, đang ở nơi đó tế bái một tôn người rơm trên điện thờ.

Nữ tử này một thân màu đen pháp bào, một đầu ô tia khoác ở trên lưng, đỉnh đầu lại đội một pháp quan màu đỏ dị thường bắt mắt.

Hắn không nhìn thấy mặt của nữ tu, bởi vì ánh mắt của hắn rất nhanh lại chuyển tới bên cạnh, bên cạnh có một người cả người hiện ra ánh sáng màu bạc.

Không, đây không phải người, mà là Ngân Giáp Thi Khôi.

Đây là, đây là Ngân Giáp Thi Khôi mà Triệu Phụ Vân mang đến, nó tại sao lại ở nơi này?

Đầu óc hắn trong lúc nhất thời có chút hỗn loạn.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy trong hai mắt Ngân Giáp Thi Khôi kia dâng lên vòng xoáy màu đen.

Trong lòng hắn sợ hãi.

Liền muốn lui lại, hắn muốn lui ra khỏi cánh cửa này.

Chỉ là sau lưng lại va vào cửa mật thất.

Trong lòng hắn lo lắng, nhanh chóng điều chỉnh tâm tính.

“Thế sự như mộng, hết thảy đều ở trong mộng của ta...
Thế sự như mộng, hết thảy đều ở trong mộng của ta...”

Ý niệm trong lòng hắn, muốn đem hết thảy đều hóa thành mộng cảnh.

Nhưng hai mắt của Ngân Giáp Thi Khôi kia, lại một mực hút chặt suy nghĩ thần hồn của hắn.

Hắn phát hiện mình ở trong vòng xoáy kia càng lún càng sâu, chậm rãi, vòng xoáy kia phẳng phát thành một giấc mộng của hắn.

Một bộ phận ý thức của hắn đang nói cho hắn, đây không phải mộng, đây là pháp thuật của địch nhân, một bộ phận ý thức khác lại nói cho hắn, đây hết thảy đều chỉ là ác mộng của hắn, là hắn gặp ác mộng, buông lỏng, ngủ một giấc liền sẽ tốt.

Nữ tu kia sau khi bái xong, duỗi ra ngón tay, cắn nát đầu ngón tay, lấy máu bôi trên ngũ quan của người rơm kia.

Mặt của người rơm lập tức liền biến dữ tợn, nhưng sau khi ngón tay của nữ tu kia chỉ vào mi tâm của nó, biểu lộ chậm rãi bình thản xuống, chậm rãi dịu dàng ngoan ngoãn.

Mà lúc này, những người rơm trong thành kia, cả đám đều nhìn về phía phủ thành quan bên này.

Một lát sau, lại quay trở lại, thân thể người rơm, chậm rãi hóa thành từng người.

Có nam có nữ, có trẻ có già, bắt đầu hành tẩu ở phố lớn ngõ nhỏ trong thành.

Mà lúc này, nữ tu trong mật thất khẽ vươn tay, người rơm trên điện thờ kia dường như có sinh mệnh, tung

người nhảy đến trên bàn tay của nàng, đồng thời nhanh chóng thu nhỏ thành một người rơm bỏ túi.

Mà đạo nhân tựa ở cạnh cửa kia, hai mắt mắt tiêu cự.

Qua một hồi lâu sau, mới có chút mờ mịt đứng lên.

Chỉ thấy hấn vươn tay, cánh cửa mật thất này, liền đột nhiên vụn vỡ lên, giống như ở trong mộng cảnh, biến không chân thực, thế là hấn cất bước xuyên qua, mà nữ tu cùng Ngân Giáp Thi Khôi kia cũng đi theo xuyên qua.

Sau khi bọn hấn đi qua, cửa lập tức từ trong hư ảo vụn vỡ kia khôi phục lại.

Bọn họ xuyên qua từng đầu hành lang, cùng từng thị nữ sát vai mà qua, những người này đều không phải người thật, mà là Thảo Đầu Binh, bọn chúng chẳng những không ngăn cản bọn họ, ngược lại hướng nữ tu hành lễ.

Nữ tu đi tới trước một tòa phòng ở cách cục miếu thờ trong phủ, nơi này có một tòa thần đài.

Trên thần đài trống rỗng, nguyên bản nơi này hấn là bày biện một tôn tháp.

Tháp kia tên là Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp.

Nhưng bây giờ bị mang đi.

Sau khi nữ tu quan sát xung quanh một phen, Ngân Giáp Thi Khôi một mực đi theo nàng đi tới góc trái phía nam đứng lại, không nhúc nhích.

Mà chính nàng thì tìm một cái ghế, ở nơi hẻo lánh bên phải phía nam ngòai xuống.

Ở trên thần đài kia, có một bức họa ác quỷ há mồm, đối diện ngoài cửa, giống như muốn hút hết dương khí trên thế gian, lại giống dáng vẻ giấy dựa lúc sắp chết sau khi không thể thở.

Mà mặt khác của thần đài, thì khắc lấy lít nha lít nhít phù văn, đường nét trong đó, cuối cùng hội tụ trên thần đài, nơi đó có một mặt gương đá điêu khắc ra.

Trên gương đá khắc lấy hai chữ — Dũng Bí.

Mà đạo nhân mặc bát quái đạo y kia, thì đưa tay đặt trên gương đá kia, hư không nổi lên gợn sóng, trong mắt hắn, cả một tòa từ đường này như rơi vào trong giấc mộng của hắn.

Tùy theo liền thấy hắn giống như nhảy xuống giếng, chui vào trong thạch kính kia, chỉ trong một sát na liền chui vào trong đó.

Mà đúng lúc này, sắc trời bên ngoài nhanh chóng tối xuống, giống như có một tấm màn sân khấu màu đen, đem cả bầu trời che khuất.

Trời vô luận tối tăm cỡ nào, cũng không thể không có một chút ánh sáng, huống chi cũng không có hoàn toàn tối đen, giữa thiên địa còn có dư quang, chính là lúc nhân gian điểm đèn.

Thế nhưng lúc này, giữa thiên địa, đột nhiên tối đen đưa tay không thấy được năm ngón.

Ngay sau đó, một thanh âm hưng phấn vang lên trong bóng đêm.

“Thật là không nghĩ tới, Thiên Đô Sơn thật đến một Kim Đan, thật khiến người ta kinh hỉ a!”

“Hơn nữa còn là một vị tân tấn Kim Đan, không nghĩ tới a, không nghĩ tới, ta dạ tinh lại có cơ hội, tham dự vào liên sát hai vị Thiên Đô Sơn Kim Đan sự nghiệp, Dạ Tinh ta, cuối cùng muốn xông ra một phen đại sự nghiệp đại thanh danh.”

Người tự xưng Dạ Tinh này, trong thanh âm tràn ngập hưng phấn cùng xao động không đè nén được.

Thân Vẫn Chỉ Tiêm nói

Lúc đầu nghĩ hai ngàn liên càng, nhưng viết đến hai ngàn bốn, liền quyết định viết đến ba ngàn, thế nhưng vừa nhìn ba ngàn, liền nghĩ, không bằng viết đến bốn ngàn.

Cũng không nói với các người, đương nhiên, đầu óc của ta lâm thời nghĩ quyết định, để viết tay, cũng không cùng ta nói.

Chương 244 : Hồn chiến

Tuân Lan Nhân đứng lên từ nơi hẻo lánh trong từ đường hắc ám, tại một khắc nàng đứng lên này, trên người cũng đã nổi lên thủy sắc thanh quang, đem cả người nàng đều bao vây lấy, đem hắc ám ngăn ở bên ngoài.

Nàng đi tới trước cửa miếu, nhìn hắc ám vô tận tĩnh mịch bên ngoài, hơi hơi nâng cằm, cái cổ thon dài mà trắng nõn lộ ra, ánh mắt ngạo nghễ của nàng, để nàng nhìn qua tựa như một con Đan Phượng đứng trong sào huyệt, nhìn kỹ, lại có một tia tức giận bị mạo phạm.

“Thiên kiều kiệt xuất nhất của Thiên Đô Sơn những năm gần đây, danh xưng người như Đan Phượng, pháp như vực sâu, tu sĩ Kim Đan trẻ tuổi nhất Thiên Đô Sơn, hôm nay, liền muốn để người gãy ở nơi này, đoạn căn cơ tương lai của Thiên Đô Sơn.” Vị trong bóng tối tự xưng Dạ Tinh kia kích động nói.

Đứng chấp tay ở cổng Tuân Lan Nhân lại cười lạnh một tiếng, nói: “Thiên Đô Sơn không thèm để ý ân oán của đệ tử mình cùng người khác, giảng cứu cá nhân sinh tử duyên phận, Thiên Đô Sơn truyền đạo thụ pháp, thiếu dính nhân quả, nhưng không phải là không có tính tình, cái chết của Ngô sư huynh, Thiên Đô Sơn cũng không từng quên.”

“Ha ha, không quên lại như thế nào, người cho rằng chỉ có một mình ta sao? Năm đó Ngô Niệm cũng tự tin giống như người, bị vây ở trong trận của ta còn mạnh miệng, bắt quá, thật là có điểm không nở giết chết

người, ta muốn đem người bắt đến Tiểu Cực Dạ Cung của ta làm phi.”

Tuân Lan Nhân không nói gì nữa, nàng vốn cũng không phải là một người thích đấu khẩu cùng người khác.

Trong cánh tay thả lỏng phía sau của Tuân Lan Nhân, nhiều một hạt châu, hạt châu kia toàn thân màu đen, bên trong lại có ánh sao lấp lánh.

Mà lúc này, từ trong bóng tối, có một người chậm rãi đi ra.

Người này thân hình trắng kiện, đầu trọc, mình trần, đỉnh đầu cùng nửa người trên lộ ra, đều vẫn có phù văn.

Tuân Lan Nhân biết, có một số người thích đem phù văn khắc họa ở trên người, dùng điều này để thân thể tăng cường lực lượng, tốc độ, cảm giác, thể phách, còn có một chút thì gia tăng một loại kháng tính nào đó, tỉ như kháng nhiếp hồn, kháng sợ hãi, lại hoặc là kháng hỏa đốt, lại hoặc là tăng thân hòa độ một loại chân sát nào đó.

Phù văn ký kết trong đan điền bọn hắn, cũng là từ ngoài vào trong, trong ngoài nối liền cùng nhau, cũng có chút huyền diệu.

Chỉ là một loại tu hành này, cần phải có một Phù Văn Sư khắc xuống phù văn ở trên người, cơ thể các bộ vị tư ẩn đều có thể khắc lên.

Loại tu sĩ này, bọn hắn tự xưng mình là Phù Văn Bí

Pháp Sư, hiếm thấy, cũng tuyệt đối được xưng cường đại.

“Thiên Đô Sơn Kim Đan, xác thực cường đại, thế nhưng, cũng không có nghĩa là các người vô địch, tất cả mọi người gọi ta Kim Hổ, mặc dù nói không có ích lợi gì, nhưng giết người xưng tên, là thói quen từ trước đến nay của ta.”

Tráng hán đầu trọc để trần nửa người trên oang oang nói.

“Kim Hổ xếp hạng thứ chín trong Âm Miếu?” Tuân Lan Nhân híp mắt nhìn đối phương.

Âm Miếu là một tổ chức tập hợp mua bán tình báo, cùng thuê sát thủ làm một thể.

Tên đầy đủ là 【 Âm Dạ Thỉnh Thần Miếu 】, nghe nói nơi đó có một “Thần Tượng Bảng”, nếu có người muốn mời người làm việc hoặc là giết người, có thể viết lên nhu cầu của mình, trong Âm Miếu sẽ xứng đôi người năng lực tương ứng tới tiếp nhận nhiệm vụ, đương nhiên cũng có thể điểm danh mời vị mình muốn.

“Thần Tượng Bảng” này chia làm ba cấp bậc, theo thứ tự là đồng, ngân, kim, mà kim thì là đẳng cấp cao nhất công bố ra. Trong Âm Miếu đạt đến Kim Tượng cấp bậc, chỉ có mười vị, trong đó có một người tên là Kim Hổ.

“Có chút danh mỏng, không ngờ người vị Kim Đan trẻ tuổi nhất Thiên Đô Sơn này đều biết Kim Hổ ta.” Trong thanh âm của Kim Hổ mang theo một hương vị thành

khẩn, không giống như lời nói dối.

“Ngô Niệm sư huynh chết, người có tham dự trong đó hay không?” Tuân Lan Nhân lạnh lùng hỏi.

“Đáng tiếc, chưa thể may mắn tham dự, nếu không, thân vị của ta có thể tiếp tục tiến lên mấy bậc.” Kim Hổ nói y nguyên rất thành khẩn, giống như đem suy nghĩ trong lòng đều nói ra.

“Rất tốt, còn có ai, cùng đi ra đi, liền chỉ hai người các người muốn giết ta, ta nếu muốn đi, các người ngăn không được ta.” Tuân Lan Nhân nói.

Theo Tuân Lan Nhân dứt lời, trong bóng tối, có người bay xuống từ cửu thiên, người này một thân xám trắng bào phục, trên mặt mang theo một mặt nạ đồng xanh, mặt nạ kia trong bóng tối đều tản ra thần bí lãnh quang.

Hai lỗ thủng dưới mặt nạ, là một đôi mắt, đáy mắt của đôi mắt kia đúng là hiện ra kim sắc.

Tuân Lan Nhân nhìn thấy đối phương một sát na, một luồng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xông tới, nàng chỉ cảm thấy mình giống như bị một con rắn độc để mắt tới.

“Ba vị Kim Đan, lại có màn đêm che lấp Thiên Cơ, khó trách Ngô sư huynh sẽ vẫn lạc, chỉ là các người xem thường Thiên Đô Sơn.”

Theo Tuân Lan Nhân dứt lời, hắc ám viễn không, đột nhiên có một vệt ánh sáng vạch phá đêm tối, giống như có người mở cửa, để ánh sáng bên ngoài thấu vào.

Người kia tay trái cầm phát trần, tay phải cầm trường kiếm hoàng thanh, từ trong khe hở quang mang kia nghiêng người đi vào.

Người này dáng người cao, lại rất gầy, tóc búi lên, nhưng tóc mai cùng sau cổ lại có chút lộn xộn, mà trên người mặc chính là đạo bào lục sắc màu xám tro.

Khuôn mặt ngựa, môi mỏng, mũi dài, lông mày đuôi dài, mắt tam giác hiện ra hung quang.

Hắn từng bước một hướng chính giữa đi tới, hắc ám như đang lưu động, như gợn sóng, muốn đem hắn gạt ra, nhưng mà trên người hắn hiển hiện kiếm quang vờn quanh, căng rứt bất định, phá vỡ sóng triều hắc ám vô hình, từng bước một đi đến trung tâm.

Hiển nhiên, Dạ Tinh trong màn đêm muốn ngăn cản đối phương tới gần, thế nhưng lại bị kiếm quang trên thân người mặt ngựa này phá vỡ.

“Thiên Đô Sơn không mang thù, nhưng người viết sơn môn sử của Thiên Đô Sơn, mỗi một Kim Đan mất tích hoặc là không phải bình thường tử vong, đều đem mọi việc ghi chép ở trong sơn sử, hậu nhân nếu có cơ hội, đều sẽ tìm được chân tướng.”

Người mang theo mặt nạ đồng xanh đứng ở nóc nhà kia, nhìn không ra sắc mặt, nhưng hắn quay đầu nhìn về phía Mã Tam Hộ, mà Kim Hổ xếp thứ chín trong Âm Miếu kia, vẻ mặt ngưng trọng lên.

Bởi vì, hẳn biết, nếu Mã Tam Hộ đã đến, vậy nói rõ Thiên Đô Sơn là có chuẩn bị, đã có chuẩn bị, vậy chuyện này của mình liền khó thành sự.

Mà Dạ Tinh giấu trong bóng tối kia thì kinh ngạc lên tiếng: “Mã Tam Hộ, người thế mà cũng tới, nhưng chỉ hai người các người muốn thắng ba người chúng ta cũng không đủ.”

Mã Tam Hộ cùng Tuân Lan Nhân đều không nói gì.

Trên màn trời hắc ám lại đột nhiên xuất hiện một ánh mặt trời, ánh mặt trời giáng xuống từ trên trời, rơi trên mặt đất, vận ra một bóng người, một người mặc kim bào giẫm trong ánh mặt trời, chậm rãi rõ ràng, kim bào trên người hắt lên từng đồ án mặt trời màu đỏ, bên hông treo một thanh kiếm kim sắc, đi tới từng bước một trong bóng đêm.

Người này mặt như quả táo, mái tóc màu đỏ tùy ý buộc ở sau đầu, thành đuôi ngựa.

“Dương Toại?” Người mang theo mặt nạ đồng xanh phát ra thanh âm kinh ngạc.

Đại tu sĩ mặt như táo, một thân kim bào tóc đỏ, đi ở trong ánh mặt trời, sóng triều hắc ám vô hình kia, tựa hồ cũng không thể cho ánh mặt trời kia tạo thành quá nhiều ảnh hưởng.

“Chính là bản tọa.” Người được gọi là Dương Toại kia mở miệng nói ra, trong giọng nói của hắn tràn ngập một loại ở lâu thượng vị khí quyển, cùng một cảm giác cao

quý.

Tuân Lan Nhân cũng không biết người này sẽ đến, nàng cũng không có gặp đối phương, nhưng nghe tới tên của hắn liền biết đối phương là ai.

Người này là Giáo Chủ của Xích Viêm Thần Giáo ——
Dương Toại.

Xích Viêm Thần Giáo mặc dù rời rạc, nhưng vẫn có một giáo chủ bên ngoài, Dương Toại xuất thân Dương gia, đời đời nắm giữ vị trí Giáo Chủ của Xích Viêm Thần Giáo, dẫn tới rất nhiều người không phục, lại bởi vì Dương gia ở trong Xích Viêm Thần Giáo cũng không nắm nhiều quyền lực, cho nên mọi người cũng chỉ là phàn nàn, thế là chia ra thành rất nhiều phái, đều tự phát triển lý niệm của mình.

Bất quá, Dương gia đời đời ra Kim Đan, mà lại mỗi một vị Kim Đan đều cực kỳ cường đại, dù sao Xích Viêm Thần Quân từ sau khi được khai quốc Đại Đế phong thần ở Tề Vân Sơn, chính là Chính Thần trên một mảnh đại địa này, thần tính tràn ngập trong ánh mặt trời xán lạn ngời ngời này, người được xưng là tiếp cận Xích Viêm Thần Quân nhất, tự nhiên có thể mượn đến lực lượng nhiều nhất.

“Rất tốt, rất nhiều người nói, ngươi là đấu pháp đệ nhất nhân dưới Anh Biển, ta hôm nay ngược lại muốn xem xem, Dương Toại ngươi có phải chỉ có hư danh hay không.” Người mang mặt nạ đồng xanh đưa tay chỉ Dương Toại, đúng là không hề sợ hãi nói.

“Người, giấu đầu lộ đuôi, hôm nay bản tọa muốn cởi xuống mặt nạ của người, nhìn người đến tột cùng là ai.” Dương Toại nghiêm khắc nói.

“Dương Toại, chính người giáo phái đều quản không tốt, còn tới quản chuyện của người khác, cẩn thận có một ngày, chúng ta tru toàn tộc người.” Người mang mặt nạ đồng xanh lạnh giọng nói.

“Tề Vân Dương thị đều là hậu duệ của Xích Viêm Thần Quân, người chẳng lẽ còn có thể đem Xích Viêm Thần Quân cùng nhau tru rồi?” Dương Toại cười hỏi.

“Người không cần vì trên mặt mình thiếp vàng, Dương thị các người, lịch đại người đều thụ hỏa thiêu mà chết, đây chính là vì lão tổ nhà các người năm đó tới quá gần Xích Viêm Thần Quân, nhiễm Xích Viêm nguyên rủa, đã sớm dung nhập trong huyết mạch các người, ta nhìn người tóc đỏ như lửa, mặt như trọng tảo, đây là sống không còn lâu nữa.”

“Người nếu trên Tề Vân Sơn, không hỏi thế sự, tịnh tâm thuần niệm, lại lấy âm lộ hàn thủy các loại đồ uống làm thức ăn, còn có thể sống lâu mấy ngày, nhưng người lại muốn tới đây lợi vững nước đục này, vậy hôm nay chính là ngày viêm hỏa đốt người của người.” Người mang mặt nạ đồng xanh đúng là uy hiếp ngược lại Dương Toại.

Sắc mặt Dương Toại nháy mắt lạnh xuống, nói: “Người biết không ít, người có thể biết những điều này cũng không nhiều, hôm nay bản tọa nhất định phải xem, người đến tột cùng là ai, là trong những bằng hữu ta biết

kia, hay một vị trong mấy lão bất tử kia.”

Dương Toại dứt lời, đưa tay rút ra kiếm bên hông, trong một chớp mắt, liền như có ánh mặt trời bắn ra từ trong vỏ kiếm của hắn.

Vỏ kiếm của hắn giống như ẩn giấu một vầng mặt trời, ánh mặt trời xán lạn chiếu trên thân kiếm.

Kiếm của hắn tên là Đại Nhật Xích Cốt Kiếm, một thanh kiếm luyện thành từ Thiên Ngoại Xích Đồng cùng xương cột sống của bản thân Dương gia lão tổ.

Chỉ có người mang huyết mạch Dương thị mới có thể truyền thừa, những người khác, nếu cầm kiếm này, cầm lấy một khắc này, liền sẽ bị thiêu đốt, còn nếu muốn đem tế luyện, càng là sẽ bị thiêu đốt thân hồn.

Nhưng Dương gia dùng, lại rất nhẹ nhàng.

Ánh mặt trời ngưng tụ, đâm rách hắc ám, đâm tới người mang mặt nạ đồng xanh kia.

Trong tay người mang mặt nạ đồng xanh đột nhiên hiện ra một mảnh chiêng đồng, chiêng đồng triển khai trước người, hình thành một đại thuẫn, một chùm như kiếm quang đâm trên chiêng đồng, chiêng đồng đúng là như bị gõ, phát ra thanh âm chói tai.

Ánh mặt trời cũng không phải đồ vật gì, rơi vào trên chiêng đồng thế mà lại phát ra tiếng va chạm.

Thanh âm kia chói tai, đồng thời làm cho tâm thần người

không khỏi run rẩy, trong ánh mắt mỗi người, phòng ốc thể mà đều bắt đầu biến mơ hồ, tựa như chiêm đồng run rẩy kia biến mơ hồ, loại chấn động này truyền đến trên thân thể những người khác.

Dương Toại có chút ngoài ý muốn, hắn phát hiện mình thể mà chưa từng gặp qua vị tu sĩ Kim Đan nào sử dụng pháp bảo như thế.

Thân hình hắn huyền động, như một đạo hỏa quang du tẩu, không ngừng vung Đại Nhật Xích Cốt Kiếm trong tay, từng đạo ánh mặt trời rơi xuống, trăm, dặm, quét, vậy các loại hình thái kiếm quang xán lạn khác biệt, rơi vào trên chiêm đồng không ngừng biến hóa góc độ ngăn cản.

Dưới thanh âm chói tai kia, tầng tầng chồng chất ông minh, đúng là càng lúc càng nồng nặc, như ám lưu phun trào, thanh âm kia trong bóng đêm, vờn quanh, chồng chất, chậm rãi hình thành sóng âm ám lưu lấy Tuân Lan Nhân làm trung tâm.

Người mang mặt nạ đồng xanh này đang ngăn cản kiếm quang của Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo đồng thời, đúng là mượn cơ hội lên ra tay muốn giết Tuân Lan Nhân.

Những sóng âm ám lưu chồng chất kia, đem Tuân Lan Nhân vây quanh, tầng tầng chồng chất, đột nhiên cùng nhau phun trào, hội tụ nơi trung tâm, mà nơi trung tâm chính là chỗ Tuân Lan Nhân.

Đồng thời, lại có hắc ám vô biên cùng thanh âm hội tụ

về phía nàng, mà thức cảm của nàng đúng là nháy mắt bị che đậy, không nhìn thấy đồ vật, thế nhưng thanh âm chói tai kia, lại thành thanh âm duy nhất trong bóng tối, càng thêm nồng đậm, chỉ một nháy mắt, tựa như sóng lớn menh mông, hướng phía thần hồn của nàng dũng tụ.

Người trong bóng tối đang hưng phấn, một chiêu này, năm đó liền giết Ngô Niệm, màn đêm của hắn tăng cường độ miễn cảm với thanh âm của người ở trung tâm thanh âm, làm cho đối phương khủng hoảng, sau khi bị thanh âm của chiêng đồng này xung kích, nếu đối phương không chết, hắn liền có thể thi triển 【Dạ Tập】 , hắn có thể cam đoan, Tuân Lan Nhân hắn phải chết.

Chỉ là có chút đáng tiếc, không cách nào bắt sống, bắt quá cũng không có quan hệ, thi thể đẹp mắt như vậy mang về Tiểu Cực Dạ Cung của mình, cũng là một kiện chiến lợi phẩm vô cùng tốt, đến lúc đó bày ở trong cung điện, có thể ngày đêm thưởng ngoạn.

Đúng lúc này, sau đầu Tuân Lan Nhân đột nhiên hiện lên một mảnh thương hải như có như không, điểm điểm lam quang trong đó, lại như tinh không.

Mà Tuân Lan Nhân được một mảnh thương hải này bao vây ở trong đó, tiếng sóng hội tụ kia, chỉ để thương hải khôn cùng cuộn cuộn, áo bào của Tuân Lan Nhân phiêu động, tóc đen bay lên, trong hai mắt hiện sinh huyền lam quang hoa, nhìn chăm chú lên bầu trời.

Lúc này, trong bóng tối một đoàn màu đen nồng đậm, phảng phất một ma hồn hư vô to lớn, vọt về phía Tuân Lan Nhân, lặng yên không một tiếng động.

Nhưng chẳng biết lúc nào trong tay Tuân Lan Nhân đã nhiều một mặt tiểu kỳ.

Mặt kỳ là hình tam giác, màu nền là huyền đen, trong đó có một đạo phù văn huyền ảo mà phức tạp là lam tử sắc, vô cùng thần bí.

Đây chính là kiện pháp bảo thứ nhất nàng luyện chế — Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ, kỳ này so với trước kia, phía trên càng nhiều một chút phù văn, nhìn qua càng thần bí hơn.

Chỉ thấy nàng vung lên kỳ về phía bầu trời.

Hắc ám đang khuếch trương, nhưng Tuân Lan Nhân ở dưới tinh không thương hải, lại giống như thành trung tâm, một mảnh tinh quang màu lam kia đều như hội tụ về phía nàng, lại như phát ra từ trên người nàng.

Bóng tối to lớn kia, khi nhìn đến trên thân Tuân Lan Nhân, phát ra pháp ảnh ý tượng, liền quay người hướng hắc ám trên không rút về,

“Nhiếp!”

Nàng vung lên kỳ này, khí tức như vực sâu quanh thân nhanh chóng khuếch tán, mà điểm điểm quang hoa trong đó lóe ra, dường như ấn đến trên bầu trời.

Một đạo hắc ảnh trong bóng tối kia, một sát na này, cảm giác mình bị một cỗ lực lượng cường đại nhiếp trụ, trong mắt hấn, nhìn thấy điểm điểm quang hoa, hình thành

vòng xoáy vô hình, như sóng dữ cuốn qua thân thể mình, hấn cảm giác thần hồn của mình liền muốn bị nhiếp đi.

Trong lòng sợ hãi.

“Pháp thuật của Tuân Lan Nhân này làm sao lại như vậy, trước đó không phải ngay cả Mộng Thần lão nhân đều ngăn không được sao?”

Thời khắc này, thân ảnh của hấn lại một lần nữa hư hóa, phảng phất trút bỏ một lớp da, trốn vào trong đêm tối, trái tim đập thành thạch kích liệt, vừa mới một sát na kia, hấn cảm giác mình muốn chết rồi.

“Anh!”

Đột nhiên, có kiếm ngân vang lên, Mã Tam Hộ cũng cầm kiếm, kéo một cái kiếm hoa, ném vào hư không, một vệt tia sáng màu bạc xẹt qua đêm tối.

Bên kia kiếm trong tay Mã Tam Hộ đã bay ra, chém về phía nơi sâu trong bầu trời đêm, hấn đã bắt được nơi của người kia trong đêm tối.

Trong kiếm quang thanh tịch sát cơ nội liễm, là kiếm thuật đặc ý của Mã Tam Hộ — truy hồn!

Hấn một mực chờ đợi cơ hội, chờ một cơ hội một kích giết địch.

Chương 245 : Tiểu Dạ Miếu

Hỗn chiến giữa người tu hành, cho tới bây giờ cũng không chỉ là từng đôi chém giết.

Từng đôi chém giết trừ phi chênh lệch cách xa, bằng không mà nói, tu sĩ Kim Đan có thể đánh từ sớm đến muộn, đánh mấy ngày mấy đêm đều có khả năng.

Tựa như hai quân giao chiến, cho tới bây giờ đều là lấy chính hợp, lại muốn xuất kỳ chế thắng.

Có người nói qua, hai quân giao chiến, nhất định phải để cho binh lực của mình ở vào tình huống lấy nhiều đánh ít.

Mỗi người mười vạn binh triển khai ở một mảnh địa hình rộng lớn phức tạp, điều cần rõ ràng nhất là chủ lực của đối phương ở nơi nào, sau đó dùng chủ lực của mình coi chừng chủ lực của đối phương, nếu không coi chừng, bị đối phương bố trí quân kỳ, thiết lập doanh trại giả dối lừa gạt, vậy kết quả, chính là chủ lực của mình bị kéo ở đây, mà chủ lực của đối phương đi trộm quân yểm trợ của mình.

Kết cấu binh lực vốn nên ngang nhau liên thay đổi, từ binh lực đến nói chính là thế yếu.

Trong ba đối ba này, động thủ trước nhất là Dương Toại cùng người mang mặt nạ đồng xanh, hai người khác

đều là đề phòng, cũng tương hỗ nhìn hai người đối diện.

Mà người mang mặt nạ đồng xanh, thì mượn đặc tính pháp thuật pháp bảo, lúc đấu pháp cùng Dương Toại, nhìn như một mực ngựa thủ, lại âm thầm tích pháp thế, để cho pháp thuật cuối cùng thành hình, mà trong nháy mắt thành hình kia, Dạ Tinh một mực âm thầm nhìn chăm chú lên đây hết thấy lập tức làm ra phối hợp.

Trong lúc này, Dạ Tinh vẫn luôn đang tận lực che đậy ngũ giác của ba người Tuân Lan Nhân, để ba người Tuân Lan Nhân cùng Mã Tam Hộ, Dương Toại, trong lúc nhất thời không có chú ý tới người mang mặt nạ đồng xanh đang tích lũy pháp thuật sóng âm.

Loại che đậy này của hắn cũng không phải hoàn toàn che đậy, mà là đem giấu trong hắc ám.

Thẳng đến khi pháp thuật thành thế, mới bỗng nhiên buông ra thính giác của Tuân Lan Nhân, để nàng nghe tới thanh âm kia rõ ràng hơn, lúc này uy lực của pháp thuật sẽ nháy mắt phóng đại.

Nhưng Tuân Lan Nhân lại giống như đã sớm chuẩn bị, Huyền Âm Châu trong tay nàng nháy mắt hóa thành một mảnh thương hải hư vô bảo vệ chính nàng, ngăn trở âm sát, còn thừa cơ nhiếp thần phản sát.

Mà Dạ Tinh nhất thời vô ý, sau khi vội vàng tránh thoát, hoảng hốt chưa bình tĩnh, kiếm Mã Tam Hộ đã đến.

Mã Tam Hộ minh bạch, từng đôi chém giết không thể được, nhất định phải nắm lấy cơ hội hai chọi một.

Kiểm thuật truy hồn, thiện giết những địch nhân ẩn núp vô hình.

Kiểm của hắn vừa bay ra, Dạ Tinh cũng đã cảm nhận được nguy hiểm tử vong.

Hắn biết rõ, thân thể của hắn rõ ràng hư hóa, giấu trong một vùng tăm tối này, nhưng vẫn bị đối phương cảm giác được, nhất định là mình vừa rời lộ ra một chút khí cơ.

Hắn từ trong tay áo ném ra một quyển họa trục màu đen, họa trục nhanh chóng triển khai, phía trên vẽ lấy từng nhân ảnh sinh động như thật, hình thái không hề giống nhau.

Có giống như thư sinh, dựa bàn khổ đọc dưới ánh đèn, có người bán hàng rong gánh hàng hóa đi trong hẻm nhỏ, có tu sĩ xếp bằng trong mật thất, còn có một quan viên, mặc quan phục ngồi trong nha môn.

Người dáng dấp thư sinh trong họa kia, đột bưng bình đứng lên, sau đó hướng cửa sổ của hắn phóng lên, đúng là một thoáng liền phóng ra bức họa, chỉ vừa ra tới, liền có một đạo kiếm quang xẹt qua, thư sinh kia hét thảm một tiếng, tan thành mây khói.

Dạ Tinh âm thầm giật mình kiếm quang này hung lệ, lại âm thầm đáng tiếc một đạo phân thân của hắn cứ như vậy bị giết, đương nhiên cũng còn có mấy phần may mắn, nếu không phải hắn phản ứng nhanh lúc này đã chết.

Mã Tam Hộ một kiếm kia, lại dẫn động Kim Hồ, Kim Hồ không cách nào ngăn lại một kiếm kia, cho nên liền một quyền đánh tới Mã Tam Hộ.

Nơi này là trong thành phủ quan, giữa hai người cách một hành lang.

Nhưng một sát na hấn đưa tay cắt bước, đánh ra một quyền, đúng là một cắt bước liền đã đến trước mặt Mã Tam Hộ.

Mã Tam Hộ cũng là kinh ngạc, hấn một bên phân tâm ngự kiếm, một bên ngăn cản một quyền đánh tới trước mặt, phát trần trong tay hấn vung ra, đánh vào trên nắm đấm kia, pháp lực va chạm, lập tức cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ vọt tới.

Pháp lực trên nắm tay Kim Hồ hàm mà không lộ, chỉ cảm thấy quyền thế trầm ngưng, vừa chạm vào mới biết trên quyền có cự lực, phát trần của hấn bị một quyền đánh tung bay lên, bản thân hấn lại thừa cơ lui lại, kiếm quang trên người hấn mờ hồ.

Lui bước trong lúc đó như ngự kiếm, phá vỡ hắc ám, một bước cũng đã đến bầu trời, nhưng mà Kim Hồ kia lại đánh tới một quyền, vẫn là một cắt bước, cũng đã đến trước mặt Mã Tam Hộ, một quyền này y nguyên thế trọng lực trầm, pháp lực hàm mà không lộ, không thấy khuấy động chi thế, đồng dạng không lộ sát cơ.

Ám Miếu xếp thứ chín sát thủ, tu sĩ Kim Đan, lúc giết người, đúng là không lộ nửa điểm khí tức, quyền thế

giản dị tự nhiên.

Nhưng hết lần này tới lần khác chính là như thế, lại để Mã Tam Hộ đúng là nhất thời không thể né tránh, bộ pháp của hắn, có một loại huyền diệu khó tả, rõ ràng chỉ là một bước, lại có thể vượt qua hư không, đi thẳng đến trước mặt Mã Tam Hộ.

Mà lúc này, một kiếm kia của Mã Tam Hộ cũng đã chém giết một đạo phân thân của Dạ Tinh, hắn cảm giác không có giết được người, lại cũng đành chịu, bởi vì chính mình bị Kim Hổ này quán lên, đối phương thế nhưng là tu sĩ Kim Đan thịnh niên, vô luận là pháp lực hay kinh nghiệm đấu pháp, đều ở vào lúc cường thịnh, mà Mã Tam Hộ chỉ là tân tấn Kim Đan, hắn cần giữ vững tinh thần.

Phát trần trong tay hắn vung lên, thân thể của hắn giống như lá cây phiêu linh, mượn lực chuyển ra, hắn là người luyện kiếm, trong phạm trù, kiếm pháp giảng cứu chính là linh động, mà muốn kiếm pháp linh động, thì cần thân pháp linh động, cho nên hắn lấy ngự kiếm ngự thân pháp, thi triển một Du Long Toàn Phong Bộ vờn quanh.

Đồng thời, ống tay áo của hắn vung ra, từ trên ống tay áo của hắn có kiếm quang như gió cuốn về phía con mắt của Kim Hổ.

Kim Hổ thì cúi đầu xuống, lấy đỉnh đầu sọ não đón đỡ, kiếm quang rơi vào trên đầu trọc của hắn kia, đúng là không có để lại một điểm dấu vết, đối phương lại sai bước ra, quyền pháp trong tay từ trước đó xung quyền biến thành hoành đánh, như một cây côn sắt vung nện

xuống.

Nhưng mà lúc này, Mã Tam Hộ cũng đã đưa tay bắt lấy kiếm bay trở về kia, thân thể ở hư không nằm rạp người hướng ra ngoài tung bay, kiếm trong tay thuận thế vạch ra, từ dưới lên trên vẩy ngược lên.

“Anh!”

Kiếm ngân vang nổi lên.

Đây là thanh âm kiếm phong cắt đứt hư không, Kim Hổ lại muốn vung nắm đấm lập tức thu trở về, sau đó đứng ở trong hư không nhìn Mã Tam Hộ.

Một kiếm nơi tay Mã Tam Hộ khí chất đại biến, tay trái phát trần, tay phải cầm ngược kiếm, lăng lập ở hư không, cả người trong một sát na biến phong mang tất lộ.

“Người là một hảo kiếm thủ.” Kim Hổ mở miệng, thanh âm của hắn y nguyên rất thành khẩn, biểu lộ cũng là như thế.

“Nhưng ta sẽ đánh chết người.” Kim Hổ lại miệng miệng, ngữ khí hoàn toàn như trước đó.

Mã Tam Hộ trong mắt hung quang lấp lóe, hắn đã thật lâu không có tức giận giống như hôm nay.

“Bàn đạo ngược lại muốn xem xem, người đánh chết ta như thế nào.” Mã Tam Hộ nói xong, đã đâm tới một kiếm, đối phương am hiểu cận chiến, nhục thân cường hoành,

Mã Tam Hộ liền cũng lấy cận thân kiếm pháp đến đối chiến, đây cũng là giữ nhà bản sự của hắn.

Chỉ chớp mắt, liền thấy kiếm quang cuộn cuộn, quyền ảnh trùng điệp, trong một phiến bầu trời tăm tối này, chiến làm một đoàn, ai cũng không nhượng bộ.

Một bên khác, Dương Toại nhìn thấy người mang mặt nạ đồng xanh, thế mà ở lúc cùng mình tranh đánh, ngầm thi pháp đi đánh lén Tuân Lan Nhân, điều này làm cho trong lòng hắn nổi giận.

Đột nhiên bắn lên bầu trời, kiếm trong tay giơ lên, mũi kiếm chỉ lên bầu trời, miệng tụng chú ngữ.

“Huy hoàng Xích Viêm, quang diệu chư thiên, kiếm ta dẫn chi, tru!”

Theo pháp chú của hắn vang lên, mũi kiếm như đâm rách màn trời, có một đoàn kiếm quang từ bên ngoài rơi xuống, rơi vào mũi kiếm, tùy theo đại thịnh, lóe ra bầu trời hắc ám, kiếm vạch xuống, một vệt ánh mặt trời rực rỡ màu vàng hóa thành kiếm cực lớn rơi xuống phía dưới.

Theo một mảnh ánh mặt trời này xuất hiện, toàn bộ hắc ám bị ánh mặt trời phân làm hai nửa.

Trong ý thức của người mang mặt nạ đồng xanh, phản chiếu ra hình ảnh kiếm tướng do ánh mặt trời ngưng kết trên bầu trời, trong thân thể hắn giống như muốn thiêu đốt, không khỏi lập tức lấy pháp niệm áp chế.

Đồng thời, Tuân Lan Nhân liền cảm giác hô hấp của nàng nhẹ nhàng, loại cảm giác này, chỉ có thể nói rõ nàng một mực bị hắc ám che đậy ngũ giác.

Không có nửa điểm chần chờ đem đưa Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ trong tay, vung hướng người mang mặt nạ đồng xanh kia, miệng phun hiến chương nói một tiếng: “Nhiếp!”

Miếu sau lưng Tuân Lan Nhân, một mảnh tinh quang lấp lánh, tinh quang hư ảo khắp trong bóng tối, theo tiếng pháp chú của nàng vang lên, toàn bộ bầu trời bỗng nhiên ngưng lại, người mang mặt nạ đồng xanh chỉ cảm thấy huyết mạch trong thân thể đều chui ra từ lỗ chân lông.

Thần hồn cũng thụ lực lượng vô hình đánh lấy, lôi ra ngoài.

Hắn ổn định tâm thần, phân tâm chống cự, đại nhật kiếm quang giáng xuống từ trên trời kia bao phủ đại thuấn hóa sinh từ chiêng đồng trên tay hắn, rơi vào trên người hắn.

Một cỗ trọng lực áp lực, ánh mặt trời rõ ràng không có trọng lượng, lại phá lệ nặng, phòng ốc dưới chân hắn trong nháy mắt sụp đổ, người theo đó rơi xuống, lại vẫn đứng, đứng trong một mảnh phế tích nháy mắt thiêu đốt kia.

Giờ khắc này, trong người hắn loại cảm giác thiêu đốt kia, rốt cuộc khó có thể áp chế, thế là trên người bốc cháy.

Vì thế, không nói hai lời, đưa tay gõ chiêng đồng, phát ra thanh âm chấn động khoan tai, trong thanh âm này, pháp lực nhiếp trụ hấn bắt đầu rung động chuyển động, hấn nắm lấy cơ hội.

Đưa tay nhanh chóng viết một chữ ở trong hư không, đồng thời thì thầm: “Giải!”

Không chỉ có pháp lực “nhiếp thần” vây khốn hấn đột nhiên giải tán, hỏa diễm của Xích Viêm kiếm chú trên người hấn cũng nhanh chóng giải tán.

Cảm giác này tựa như một sợi dây thừng xoắn lại với nhau, nhanh chóng buông lỏng, mà pháp lực chính là ý chí, là dương khí trong người cùng thiên địa nguyên khí xoắn lại với nhau, giống như sợi dây thừng xoắn lại, lúc này giống như được giải khai nút thắt, nhanh chóng tản ra, theo đó pháp thuật hình thành từ pháp lực, tự nhiên cũng nhanh chóng tiêu tán.

“Ta biết ngươi, ngươi giấu không được.” Dương Toại đột nhiên cười lớn nói.

Người mang mặt nạ đồng xanh kia lại nhìn hấn thật sâu, thân thể của hấn như vỡ vụn ra, tan thành một luồng khói tán đi trong hư không.

Một mảnh hắc ám phẳng phát có thể thôn phệ hết thủy này, cũng đang nhanh chóng tiêu tán, trong mắt có thể nhìn thấy có ánh đèn xuất hiện.

Tuân Lan Nhân nhìn lên bầu trời, vung tay lên, đầy trời

ánh quang kia tụ lại trong tay nàng, hóa thành một viên bảo châu huyền đen.

Trên người nàng nổi lên chút thủy quang, tùy theo lên bầu trời, sau đó biến mất không thấy.

Trong Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ của nàng nhiếp tới một sợi khí tức của đối phương, lúc này có thể rõ ràng cảm giác được đối phương trốn chạy hướng nơi nào.

Dạ Tinh một đường chạy trốn tới ngoài ba trăm dặm, nơi này có một tòa thành nhỏ, bên trong có một tòa miếu nhỏ, đúng là nơi an thân của hắn.

Miếu này tên là Tiểu Dạ Miếu, phàm là có người tâm thần bất phàm, thường thấy ác mộng, sau khi tới đây tế bái, trở về nhất định sẽ không lại gặp ác mộng, thậm chí có người quá lâu không ngủ an giấc, khi ở đây dâng hương, liền có thể ngủ.

Bất quá, mọi người đều biết, Tiểu Dạ Miếu này không thể đi nhiều, đi nhiều sẽ tinh thần mệt mỏi, cả ngày muốn ngủ.

Từng có một đạo nhân đi ngang qua nơi này, nhìn Tiểu Dạ Miếu một hồi lâu, nói: “Trong miếu có một con yêu ma cường đại, mọi người không nên đi vào dâng hương tế bái.”

Ngày hôm sau, mọi người phát hiện hắn đang quỳ gối trước tượng thần Tiểu Dạ Miếu.

Thế là, mọi người đối với Tiểu Dạ Miếu, càng nhiều một

tia e ngại, bất quá, khi ai có giấc ngủ bất an, vẫn sẽ ngay lập tức đến Tiểu Dạ Miếu tế bái.

Phương thức tế bái là lạc tổ.

Cái gọi là lạc tổ, là chỉ có chút chỉ mang theo hoàng hương cùng hoa quả đi, có chút thì mang chút gà hoặc thịt đi, thậm chí có ít người không có gà thịt, sẽ mang theo thịt chuột hoặc là thịt mèo đi, sau khi tế bái đều có thể linh nghiệm.

Nhưng nếu tay không đi, chẳng những không thể linh nghiệm, sẽ còn ác mộng quần thân.

Trên bầu trời một vệt ánh mặt trời rơi vào trong thành, xua tan một tia khí lạnh ngưng kết tối hôm qua, thành trì này mặc dù không lớn, nhưng cũng yên ổn bình ổn.

Sau khi trời sáng, có yên hỏa khí tức nhanh chóng sinh sôi.

Từng nhà trên ống khói bốc lên khói trắng, ở trên bầu trời thành trì vụn thành một mảnh, theo gió mà tán, hoặc theo gió lên chín tầng mây.

Tiểu Dạ Miếu cũng không ở trên đường lớn, mà trong một ngõ nhỏ, cửa miếu hướng tây, cũng là hướng ngõ nhỏ, phía trước có một khối đất trống nhỏ, trên đường đất trải một loạt gạch hình thành đường.

Có người mang theo đồ đến trước Tiểu Dạ Miếu.

Là một phụ nhân hơn bốn mươi tuổi, trên mặt có vẻ

phong sương, nàng liền ở phụ cận.

Tế tự Tĩnh Dạ Thần trong Tiểu Dạ Miếu, đã là việc thường ngày của nàng, nàng từng ác mộng quần thân, sau khi tế bái Tĩnh Dạ Thần này, liền hàng đêm bình yên, cũng không nằm mơ.

Cứ qua ba ngày, nàng đều muốn tới đây tế bái.

Lúc này, trong giỏ trúc của nàng có ba cây hoàng hương, cùng ba con chuột bắt tối hôm qua, đều dùng để tế tự.

Đột nhiên, dư quang khóe mắt nàng, phảng phất nhìn thấy một nữ tử, nữ tử này vô cùng đặc biệt, áo bào đen, hồng quan, một đôi mắt phượng, giống như thần nữ.

Chỉ là khi nàng muốn truy đuổi nhìn một lần nữa, lại không nhìn thấy gì, tùy theo mong muốn tìm kiếm trong ý thức nhanh chóng tiêu tán.

Nàng có chút hoảng hốt, cảm thấy mình xem nhẹ cái gì, trong đầu có chút cảm giác khó chịu, nghĩ thầm, đợi lát nữa nhất định hảo hảo bái Tĩnh Dạ Thần.

Tiến vào trong hẻm nhỏ, đi vào trong miếu, đi đến trước tượng thần, nàng đầu tiên là quỳ xuống, hướng phía tượng thần bái một cái, sau đó đem vải hoa thả ở trên giỏ trúc nhắc lên, trong nháy mắt nhắc lên, ánh mắt của nàng thay đổi.

Bởi vì dưới vải hoa phía kia có một lá kỳ tam giác nhỏ màu đen bị lấy ra, trong nháy mắt lấy ra, phụ nhân kia

đem tiểu kỳ lay động, cũng chỉ hướng tượng thần, cũng từ trong miệng phát ra một đạo chú âm trúc trắc, lại thần bí: “Nhiếp thần!”

Tĩnh Dạ Thần trên tượng thần phản phát trở tay không kịp, ngoài ý muốn, một đạo hư ảnh màu đen bị kéo ra từ trên tượng thần.

“A! Người thế mà truy tới nơi này, còn ám toán ta.” Bóng đen kia nửa người vẫn ở trong tượng thần, tựa hồ đang dùng tay ôm tượng thần.

Gần như đồng thời, một đạo thủy quang lóe ra, một nữ tử mặc đạo bào huyền hắc, mang hồng quan xuất hiện, nàng vừa xuất hiện, trong tay liền nhiều hơn một cây quạt nhỏ, quạt nhỏ xanh biếc, khảm viền vàng, chuôi cũng là màu vàng, có mặt dây chuyền hồng bảo thạch, chỉ thấy nàng vung phiến trong tay, một cỗ gió thổi ra, rơi vào trên thân bóng đen.

Bóng đen chỉ cảm thấy thân thể mình như bị đao cắt, dường như bị thổi tan trong gió kia.

“A, là người bức ta, ta nhất định phải ăn thần hồn người mới giải mối hận trong lòng ta.” Bóng đen lớn tiếng nói.

Trong lúc nói, có họa trục bay ra, triển khai.

Trên họa trục, có mấy nhân tượng, trong đó một thư sinh đã ẩm đậm thành tái nhợt.

Mấy người trên bức họa giống đột nhiên bừng tỉnh, nhảy ra từ trong họa, tùy theo hóa thành từng đoàn khói đen

hình người nông đậm, đánh về phía nữ đạo nhân ở
cổng.

Chương 246 : Phong cùng Hỏa

Một tòa thành nhỏ, mấy vạn nhân khẩu.

An cư lạc nghiệp.

Trong đó tất có quỷ mị tiềm ẩn, thi sợ hãi, thu hoạch hương hỏa.

Tiểu Dạ Miếu Tĩnh Dạ Thần chính là như thế.

Hắn vốn là Yểm Ma đắc đạo, giỏi về thi sợ hãi trong mộng, để người không được an sinh, hết thầy căn nguyên đến từ hắn, khi hắn được tế tự, tự nhiên có thể trực tiếp để người không còn gặp ác mộng.

Tiểu Dạ Miếu có Thần, tên Tĩnh Dạ Thần, chính là Yểm Ma đắc đạo, vốn có tiền đồ tốt đẹp, nhưng mà, hắn lại làm chuyện không nên làm, giết người không nên giết.

Từng đoàn khói đen kia, chính là từng Yểm Ma phân thân của hắn.

Yểm Ma phân thân của hắn là thông qua ký sinh nội tâm người khác, từ đó thôn phệ thần hồn, từ một sợi ý niệm của hắn, kết hợp ma niệm trong lòng người khác, hoá sinh Yểm Ma mới, liền thành Yểm Ma phân thân của hắn.

Lúc này, mấy đạo Yểm Ma phân thân cùng nhau đánh

tới Tuân Lan Nhân.

Nếu chạm đến, chính là thần hồn trong nháy mắt tiêu vong, nhục thân khô héo.

Trên người Tuân Lan Nhân hiện lên thủy vận cuộn cuộn, trong thủy vận lại có chút điểm lam quang hiển hiện, đây là Huyền Âm bảo châu của nàng thi triển ra hộ thân.

Nàng đây là thủ vệ chặt chẽ, là thái độ lão thành, trước đứng ở thế bất bại, sự thực là một đoàn khói đen kia còn chưa tới gần, cây quạt xanh biếc trên tay Tuân Lan Nhân liền lại huy động, khói đen kia ở trong gió đột nhiên dừng sinh.

Năm đó Phong đạo nhân của Thiên Sơn Quốc Phong Vũ Sơn, mai phục Tuân Lan Nhân bên ngoài Quảng Nguyên Phủ, cuối cùng bị Tuân Lan Nhân cùng Mã Tam Hộ phản sát, cuối cùng cây quạt của Phong đạo nhân bị nàng thu được.

Cây quạt này nguyên bản tên là gì đã không trọng yếu, nhưng hiện tại gọi là Thụý Ngọc Ba Diệp Phiến.

Bị Tuân Lan Nhân một lần nữa tế luyện qua, càng thêm huyền diệu.

Gió quạt đi ra, có tán hồn chi diệu, càng có thể nổi gió lớn, một quạt để người bay ra hơn mười dặm.

“Định!”

Tuân Lan Nhân tay trái một chỉ hư không, từng đoàn

khói đen như ác quỷ nhào về phía Tuân Lan Nhân, dường như đều bị hư không cầm giữ.

Đồng thời, Tuân Lan Nhân lại huy động Thúy Ngọc Ba Diệp Phiến trong tay, một cơn gió mát trổng rỗng sinh ra, những khói đen kia ở trong gió đúng là phát ra tiếng kêu thảm, mặc dù chưa lập tức tán đi, nhưng cũng sinh ra sợ hãi, không còn dám nhào tới, mà là phiêu phù trên xà nhà, nhất thời không dám tới gần.

Mà Tuân Lan Nhân khẽ vươn tay, Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ kia liền lại rơi trên tay nàng, chỉ thấy nàng vung lên tiểu kỳ, lại một lần nữa miệng phun pháp chú: “Nhiếp!”

Trong nháy mắt này, một mảnh thương hải như vực sâu quanh người nàng đều như đang vận chuyển, một cỗ ‘Nhiếp’ lực to lớn một mực đem bóng đen trên tượng thần nhiếp trụ.

Bóng đen kia bị kéo dài, nhưng vẫn dính vào tượng thần.

Tuân Lan Nhân tay trái Thúy Ngọc Ba Diệp Phiến lại một lần nữa huy động, lúc này có gió trực tiếp quạt đến bóng đen trên tượng thần.

Bóng đen thống khổ, mở miệng nói: “Ta chính là nghĩa tử của Cung Chủ Cực Dạ Cung, người nếu hại ta, nghĩa phụ ta tuyệt sẽ không bỏ qua người.”

Tuân Lan Nhân biết, trong Nam Hoang Cực Dạ Thiên, có một thể lực tên là Cực Dạ Cung, nghe nói Cung Chủ

trong Cực Dạ Cung chính là đại yêu ma, sâm nhiên khủng bố.

Mà bóng đen này thế mà là nghĩa tử của Cung Chủ Cực Dạ Cung, để Tuân Lan Nhân có chút ngoài ý muốn, nhưng Tuân Lan Nhân lại không có nửa điểm nương tay, ngược lại mở miệng nói: “Vậy người có biết, khai phái Tổ Sư của Thiên Đô Sơn chính là tu sĩ Hóa Thần ngàn năm.”

Bóng đen kia trong lúc nhất thời bị lời nói của Tuân Lan Nhân làm cho không biết nói như thế nào mới tốt, muốn nói không biết, đó là không thể nào, nhưng biết, lại còn dám tới cướp giết đệ tử của Thiên Đô Sơn, vậy tựa hồ lại quá lớn mật.

Hắn dám đến, đơn giản là ỷ vào bản lĩnh của hắn, cùng năng lực đào mệnh của hắn, còn có cảm thấy nhất định sẽ thắng, không nghĩ tới mình đã bị Tuân Lan Nhân tìm khí tức đuổi theo.

Hiện tại lại muốn mượn uy danh của Cung Chủ Cực Dạ Cung tới dọa Tuân Lan Nhân, thế nhưng Tuân Lan Nhân chuyển ra tên tuổi của khai phái Tổ Sư Hóa Thần tu sĩ.

Tổ Sư của Thiên Đô Sơn là Hóa Thần tu sĩ, chuyện này ai cũng biết, chỉ là rất nhiều người đều cảm thấy hắn sẽ không xuất hiện, tất cả mọi người cho là hắn đi thiên ngoại, sẽ không lại trở về, mà vị Anh Biện chưởng môn kia, tuổi tác như thế, đã là tuổi già, đã đến biên giới tọa hóa.

Mặc dù trong Thiên Đô Sơn tu sĩ Kim Đan đời đời không

ngừng, nhưng trong mắt rất nhiều người, đã không phải là không thể đựng vào.

Bóng đen kia tựa hồ có chút không kiên trì nổi, đột nhiên hú lên quái dị, nhào tới Tuân Lan Nhân.

Trong nháy mắt bóng đen thoát ly tượng thần, thân ảnh nhanh chóng rõ ràng, nguyên bản chỉ là thân thể khói, nhanh chóng ngưng thực, thân thể phác họa rõ ràng, thành một người thân mặc thanh lân trọng giáp.

Chỉ là dưới trọng giáp, vẫn là bao bọc lấy khói đen.

Trong tay huyền sinh một thanh đại đao, bổ tới Tuân Lan Nhân.

Giống như ác quỷ, giống như sát thần.

Nhưng dưới quạt nhỏ của Tuân Lan Nhân vung khẽ, tán hồn chi phong cuốn qua, lại có Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ vung qua người, trọng giáp ác quỷ kia lại nhanh chóng băng tán.

Cuối cùng, hắn như có lời muốn nói, lại bị Định Thân Pháp định trụ, bị tán hồn chi phong thổi, bị Huyền Nguyên Nhiếp Thủy Kỳ nhiếp trụ, căn bản là không cách nào đào thoát, ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra.

Trong hư không rơi xuống một quyển họa trục, Tuân Lan Nhân duỗi tay nắm lấy, nàng cảm thấy, Yểm Ma đặc đạo này, trừ bỏ năng lực bản thân có chút không sai, những bản lĩnh khác lại kém rất nhiều, không cách nào đem

những thứ bản thân có, diễn biến thành một số pháp thuật cường lực, cũng không có luyện pháp bảo cường lực gì.

Nàng quay người liền đi, mà ánh mắt phụ nhân không lâu sau đó liền thanh minh, nàng ngẩng đầu nhìn tượng thần kia, chỉ cảm thấy tượng thần ảm đạm, giống phủ bụi, không có loại cảm giác uy nghi như ngày xưa nhìn thấy, trong lòng nghi hoặc không hiểu.

Triệu Phụ Vân từ sau khi dẫn Từ Hồng Vũ rời đi Từ Đường Quan, một đường đi ra ngoài trăm dặm, đúng là thuận lợi ngoài ý liệu, rất nhanh cũng đã thấy xà yêu Tùy Phong.

Không đợi xà yêu Tùy Phong nói gì, Từ Hồng Vũ kia ném tháp trong tay, cũng đã đến trên không xà yêu, Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp rơi xuống.

Xà yêu Tùy Phong đạo nhân cảm thấy nguy hiểm cực lớn.

Thân thể hắn vẩy một cái, liền có một cơn gió trống rỗng sinh ra, lại há miệng, thổi về phía Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp trên bầu trời, một cơn gió lớn tuôn ra, gió kia đúng là thành phong đoàn, cuốn lên mây mù, đúng là nâng tháp kia lên.

Xà yêu Tùy Phong thật bất ngờ, bởi vì Từ Hồng Vũ thể mà sau khi nhìn thấy mình, đúng là vứt bỏ Triệu Phụ Vân không để ý, ngược lại công kích mình, hắn thấy,

không nên như thế.

Chỉ là có đôi khi không cho phép hắn có thời gian suy nghĩ nhiều, trong lòng Triệu Phụ Vân cũng nghi hoặc, sau đó trong lòng đột nhiên nhiều một chút ý nghĩ.

Hắn nghĩ tới chưa lộ diện Tuân Lan Nhân, nghĩ đến Từ Hồng Vũ mù quáng đuổi theo, kết hợp với trạng thái của hắn hiện tại, hắn cảm thấy không bình thường.

Thế là, hắn đứng đó nhìn hai người đấu pháp.

Xà yêu Tùy Phong đầu tiên là kinh ngạc, sau đó gọi Triệu Phụ Vân cùng giết Từ Hồng Vũ, chỉ là dưới pháp ý mê hoặc của hắn, Triệu Phụ Vân thế mà bất vi sở động.

Cũng không phải Triệu Phụ Vân không có cảm giác, mà là hắn lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ tâm thần của mình, ngôn ngữ của xà yêu Tùy Phong, chính là sóng lớn nhào đến, mà Triệu Phụ Vân thì là ta tự nguy nhiên bất động.

Đến lúc này, xà yêu Tùy Phong cho là mình trúng cạm bẫy của Triệu Phụ Vân, cảm thấy là hắn cùng Từ Hồng Vũ này hợp mưu, mặc dù hắn nhất thời không nghĩ ra hợp mưu thế nào, nhưng trước mắt chính là ‘sự thật’.

Thế là cười lạnh nói: “Các người cho rằng chỉ bằng hai người các người liền có thể giết được ta?”

Gió quanh người hắn càng lúc càng lớn, khiến Triệu Phụ Vân không thể không bị gió thổi lui về phía sau ra hơn mười dặm, lảo đảo ở đỉnh núi.

Mà thân thể xà yêu lại không ngừng lớn lên, đuôi rắn rơi vào trong núi, thân rắn ngang nhiên đứng thẳng trên không trung, đúng là so với Triệu Phụ Vân đứng ở đỉnh núi còn cao hơn.

Triệu Phụ Vân không hề động, hắn vẫn đang nhìn, hắn phát hiện bản sự của Từ Hồng Vũ, tựa hồ có chút yếu đi, hơn nữa ngoại trừ khu ngực Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp kia, cũng không thấy thủ đoạn khác, nhất là thủ đoạn của 'Binh Chủ' kia.

Xà yêu kia dựa vào bản mệnh thần thông 'Ngự Phong', liền có thể điều khiển cuồng phong, nâng Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp kia, khiến cho khó có thể hạ xuống.

Triệu Phụ Vân nhìn phong vân cuốn động kia, liền có thể biết, gió cuốn động kia đem lực thu nhiếp của tháp đều hóa đi, đồng thời gió không ngừng lưu chuyển trên người, khiến cho tháp không thể khóa lại linh hồn của hắn.

Trong sơn cốc có cuồng phong không ngừng tuôn ra, sóng gió vô hình, một vùng núi này cuồng phong qua lại bắt đầu phun trào, nhìn như lộn xộn, kì thực là vòng xoáy khắp nơi.

Triệu Phụ Vân phát hiện Từ Hồng Vũ chậm rãi bị gió thổi đến nơi xa, đã đối xà yêu không tạo được uy hiếp, nghĩ thầm, khó trách xà yêu này sẽ nói, nếu là dẫn hắn không ra, liền trực tiếp vào thành tập sát.

Lại không bao lâu, Triệu Phụ Vân liền nhìn thấy Từ

Hồng Vũ đột nhiên lâm vào trong mờ mịt, tùy theo trên mặt hiện lên vẻ kinh hoảng, hấn vội vàng thu Tỏa Linh Trấn Yêu Tháp của hấn bay về phía Từ Đường Quan.

Triệu Phụ Vân cùng xà yêu đều có chút ngoài ý muốn, nhưng đều không để ý đến, mà là nhìn đối phương.

“Phụ Vân đạo trưởng hảo tâm kể a, hiện tại không có người khác quấy rầy, liền để bản đạo xem pháp thuật của Thiên Đô Sơn.” Xà yêu Tùy Phong nói.

“Người biết lai lịch của ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người khác có lẽ không biết, bản đạo nhất định biết, gió ở khắp mọi nơi, nó sẽ cáo tri bản đạo.” Xà yêu Tùy Phong nói.

“A, xà yêu người ngược lại là thần thông tốt, không biết, người hôm nay chôn ở đây, Tử di của người có thể sẽ vì người thương tâm.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người thế mà biết lai lịch của ta.” Xà yêu thật bất ngờ, đầu hấn xoay trái xoay phải, hấn có thể thông qua gió cảm nhận tình huống chung quanh, lại vẫn nhìn không được nhìn chung quanh một lần, chính là sợ mình bị Triệu Phụ Vân mai phục.

“Người sợ hãi.” Triệu Phụ Vân vốn không phải là một người nhiều lời, nhưng lúc này lại nói nhiều hơn, không phải bởi vì muốn nói, mà là vì đã kích lòng tin của đối phương.

Nếu tâm e sợ, pháp lực cùng pháp thuật sẽ yếu hơn

mấy phần.

Đấu pháp không phải một chiêu một thức, mà là ứng dụng từ tâm linh đến cảnh vật chung quanh.

Thiên thời, địa lợi, tâm cảnh, pháp thuật, pháp bảo, những thứ này đều là đấu pháp máu chốt.

Nếu là ở ban ngày, hoặc là ở trong phiên biển cát tây bắc kia, hỏa pháp của Triệu Phụ Vân so với ngày thường muốn cường thịnh mấy phần.

“Bàn đạo có gì phải sợ a.” Xà yêu cười nói.

Triệu Phụ Vân không nói gì nữa, hần há mồm phun một cái, một vệt lửa rơi vào lòng bàn tay, hóa thành một ngọn đèn thần bí.

Mà đồng thời, xà yêu há mồm phun một cái, có gió gào thét mà đến, trong vòng hơn mười dặm khoảng cách, chớp mắt đã tới, hần phảng phất muốn đem đèn trên tay Triệu Phụ Vân thổi tắt.

Triệu Phụ Vân từ trong gió này, không chỉ cảm nhận được gió cuồng dã cùng tanh hôi, còn cảm thấy một cỗ tán hồn thương thần phong lực.

Nhưng ánh đèn trong tay Triệu Phụ Vân lấp lóe, gió kia sau khi tiến vào phạm vi ánh đèn nồng đậm, đã nhanh chóng tiêu tán.

Trên Xích Viêm Thần Đẳng của hần có định phong phù văn, có thể khiến cho đèn không bị thổi tắt.

Triệu Phụ Vân đưa tay một trảo trong ngọn đèn, trong tay liền bắt được hỏa diễm quang đoàn ngưng thực, tùy theo ném về phía xà yêu, đoàn hỏa diễm này như viên châu màu đỏ, phá vỡ gió, bay về phía xà yêu, nhưng lại rất nhanh bị gió thổi tán, chỉ ném ra khoảng ba dặm, liền tán đi.

Xà yêu không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng nhìn, hần biết, Triệu Phụ Vân ‘ném hỏa’ cùng ‘thổ khí thổi đèn’, đều là vì thăm dò.

Xà yêu đột nhiên vùng tay lên, chung quanh Triệu Phụ Vân liền có gió nổi lên, những gió này trống rỗng sinh ra, vờn quanh Triệu Phụ Vân phun trào, chỉ trong nháy mắt, liền có mây mù theo gió lên, ánh mắt Triệu Phụ Vân đều bị che đậy.

Hần cảm đèn đứng ở đỉnh núi, chỉ trong nháy mắt, liền giống như bị vây ở trong mây mù.

Đồng thời, trong tai của hần, bắt đầu xuất hiện vô số tạp âm.

Trong lòng hần cảm Thái Nhạc Trấn Thần Ấn trấn trụ tâm thần, nhưng lại rất nhanh phát hiện, những tạp âm kia không phải đến từ bên ngoài, mà là dâng lên từ sâu trong nội tâm của hần.

Đúng là có một loại cảm giác trấn áp không được.

Cảm giác này tựa như là, trong một nước, dân oán sôi trào, chỉ dựa vào thủ đoạn cường ngạnh bạo lực trấn áp,

chỉ có thể trấn áp nhất thời, lại trấn không được nhất thế, loại dân oán này cuối cùng sẽ càng ngày càng nặng, mỗi bị trấn áp một lần, chính là một lần tích lũy oán niệm, cuối cùng rồi sẽ có một ngày đem hết thầy đều lật tung.

Mà đến lúc đó, tựa như hồng thủy tịnh thế, giết chóc ngút trời.

Chỉ là đây là trong người hắn, tịnh thế, tự nhiên chính là thanh lọc chủ ý thức của chính hắn, bởi vì chủ ý thức của chính hắn đang trấn áp đủ loại tạp niệm đột nhiên toát ra.

Triệu Phụ Vân cảm nhận được đạo pháp này đáng sợ.

Phù lục hắn kết trong người, có thể để hắn không sợ ngoại tà, nhưng tự thân ý niệm 'làm phản' lại bất lực, chỉ có thể trấn áp.

Theo ý niệm phân loạn, pháp lực của bản thân hắn cũng có cảm giác mất khống chế.

Dù sao ý niệm là một bộ phận tạo thành pháp lực.

Triệu Phụ Vân cảm thấy hung hiểm, dưới pháp thuật này tập kích quấy rối, càng lâu càng nguy hiểm, mình nhất định phải tốc chiến, thừa dịp hiện tại vẫn có thể trấn trụ tạp niệm trong lòng, tay phải hắn dùng chỉ làm kiếm.

Nhắm mắt lại, kiếm chỉ giơ lên mi tâm, hướng về phía trước vạch một cái, phong vân thật dày trước mặt phá vỡ, hắn cảm đèn xông ra ngoài, ngay sau đó, trong

người dâng lên hỏa diễm nồng đậm, trong hai mắt có hỏa diễm thiêu đốt.

Tay lại trên bảo nang sờ một cái, một tấm phù lục xuất hiện trong tay, vung hướng xà yêu, đồng thời lớn tiếng tụng niệm nói: “Thái Hư sắc lệnh: Trấn!”

Đã trấn ngoại, cũng trấn nội.

Trong mắt xà yêu kia, nhìn thấy một đạo quang hoa kích xạ đến, ngay từ đầu giống như cái bóng quang hoa hư vô, mà gió của hắn lại thổi không đến, tiếp lấy ánh lửa kia đột nhiên triển khai, trong mơ hồ, có thể thấy được một tòa đại sơn nguy nga.

Mà gió của mình ở dưới đại sơn này, đúng là bị trấn trụ.

Lại có ánh lửa chói mắt tuôn ra, trong tai của hắn lại nghe được âm thanh pháp chú: “Xích Viêm sắc lệnh: Đốt!”

Trong mắt hắn vốn ánh lửa xán lạn, lại đột nhiên biến thành cực nóng, không chỉ có hai mắt, trong thân thể cũng có một cỗ lửa bỗng nhiên dâng lên.

Hắn cảm thấy được một cỗ cảm giác nóng bỏng, cảm thấy nguy hiểm.

Lại há mồm phun một cái, một hoàng bì hồ lô xuất hiện trong tay hắn, hướng phía Triệu Phụ Vân giơ tay lên, miệng hồ lô hướng về phía Triệu Phụ Vân, kêu một tiếng: “Thu!”

Mà Triệu Phụ Vân khi nhìn thấy hắc lầy ra hồ lô kia hướng về phía mình, trên thân dâng lên quang hoa, hóa thành một đạo hồng quang cực nhanh, lập tức liền trốn ra, tùy theo, hồng quang nổ tan, biến mất không thấy.

Mà hỏa diễm trong người xà yêu, lại không có nửa diễm cảm giác muốn dập tắt.

Chương 247 : Viêm Khư

Hai mắt xà yêu đột nhiên nổi lên quang mang, ở trong hư không nhìn khắp nơi, cũng không nhìn thấy gì, mà hần thổi gió, thổi qua phương viên mười dặm, căn bản cũng không có tung tích của Triệu Phụ Vân.

Gió thổi không được.

Thế là hần hít sâu một hơi, đem một hơi kia, nuốt xuống trong bụng, theo hần nuốt xuống một hơi kia, hỏa diễm đang thiêu đốt tạng phủ trong cơ thể nhanh chóng tối xuống.

Đúng lúc này, hần đột nhiên sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Khi ngọn lửa kia nhanh chóng dập tắt, trong lòng hần đúng là sinh ra một loại cảm giác khác. Hần cảm giác nhục thân của hần theo hỏa diễm dập tắt, đúng là nhanh chóng trở thành tro tàn hỏa diễm, biến thành phế khư bị ngọn lửa đốt qua.

Hần không biết vì sao hần nghĩ đến hai chữ “Phế khư” này, nguyên bản thân thể mạnh mẽ nhanh chóng mất đi sức sống.

Tạng phủ giống như thành thịt than, chỉ trong nháy mắt, hần cảm giác hần mất đi một bộ phận kia, đồng thời rất nhanh, hỏa diễm địa phương khác cũng dập tắt, theo hỏa diễm dập tắt, thân thể hần nhanh chóng chết lặng.

Trong lòng hấn hoảng loạn, nhưng rất nhanh cũng không còn hoảng hốt, bởi vì tâm hấn cũng ở thời khắc này thành than, Hoàng Bì Hồ Lô trong tay hấn rời tay, cũng không có rơi xuống, mà bỗng bênh trong không trung, giống như mất đi chủ nhân, mờ mịt tung bay ở không trung.

Xà yêu lấy một điểm ý thức cuối cùng, rơi xuống mặt đất, tại rơi xuống đất một nháy mắt, thân thể hấn đứng là ngã chia năm xẻ bảy, bởi vì thân thể hấn đã khô héo thành thịt than, nhưng đuôi của hấn lại ở trước khi hoàn toàn đốt thành than đột nhiên đứt đoạn.

Một đoạn đuôi nho nhỏ kia thể mà linh động chui vào trong cổ, chui vào lòng đất, biến mất không thấy.

【 Đoạn vĩ cầu sinh 】

Đây là xà yêu Tùy Phong bảo mệnh năng lực, hấn cả đời này chỉ dùng qua lần này, chỉ là, đoạn vĩ cầu sinh của hấn sẽ phế bỏ chín thành, chỉ lưu lại lấy một phần.

Một bàn tay thò ra từ hư không trung, đem Hoàng Bì Hồ Lô kia chộp trong tay.

Hoàng Bì Hồ Lô có chút giãy dụa, pháp quang trên tay Triệu Phụ Vân phun trào, Hoàng Bì Hồ Lô liền không giãy dụa nữa.

Đồng thời, tạp niệm như sóng triều lên trong người hấn nhanh chóng tiêu tán.

Nhìn con rắn lớn dưới mặt đất này, Triệu Phụ Vân có thể

rõ ràng cảm giác được, sinh cơ trong người nó đã hoàn toàn biến mất, giống như một khối than củi sau khi đốt.

Nguyên bản, nếu hỏa diễm bình thường thiêu đốt, xà yêu tuyệt không có khả năng nhanh như vậy liền bị đốt thành dạng này, nhưng sau khi hấn lần thứ nhất lấy 【Viêm Khư】 pháp ý hợp hỏa diễm thiêu đốt, nhục thân đối phương liền ở trong hỏa diễm nhanh chóng hóa thành “Phế khư” như vậy, không còn sinh cơ.

Loại cảm giác “Vạn Vật Quy Khư” kia, rõ ràng diễn hóa một lần trong lòng hấn.

Để hấn đối với “Viêm Khư” pháp ý có lý giải khắc sâu hơn, hấn tin tưởng chỉ cần nhiều diễn hóa mấy lần, nhất định có thể ngộ ra pháp thuật tương ứng, có thể ứng dụng tốt hơn 【Viêm Khư】 pháp ý này.

Mà nhục thân của xà yêu sau khi bị 【Viêm Khư】 pháp ý thiêu đốt, lại không còn bộ phận nào có thể dùng, điều này có chút đáng tiếc, những vảy rắn kia, là vật liệu chế phù bảo thượng giai.

Bất quá, nhìn thấy vảy rắn cứng rắn dưới 【Viêm Khư】 pháp ý, lại không cách nào tồn tại mấy may, trong lòng Triệu Phụ Vân cũng khó tránh khỏi kinh ngạc.

Đúng lúc này, một đạo độn quang bay tới từ nơi xa, lại có một đạo hỏa quang đi đón độn quang kia, cả hai độn vào nhau, độn quang tản ra, hiển lộ ra hai người.

Trong đó một người là tu sĩ lạ lẫm, một người thì là Hà Kim Đẩu mặc đạo bào màu đỏ.

Tu sĩ lạ lẫm kia, nhìn thấy thân thể xà yêu nằm trên mặt đất, đã đốt thành than, hẩn biến sắc, thân thể rơi xuống trung tâm, đồng thời nhanh chóng hư hóa, biến mất giữa khu rừng không thấy gì nữa.

Trong tay Hà Kim Đấu xuất hiện một tấm gương kim sắc, chiếu tới núi lớn phía dưới, cũng không chiếu tới thứ gì.

Hà Kim Đấu quay đầu lại, tung người một cái, hỏa diễm lấp lóe, đi tới bên người Triệu Phụ Vân, nói: “Phụ Vân sư đệ pháp thuật huyền diệu để người sợ hãi thần phục.”

“May mắn mà thôi.” Trong lòng Triệu Phụ Vân xác thực có mấy phần nghi mà sợ, bởi vì hẩn biết, ý thức nội tâm của mình đã đến biên giới trấn áp không được, không phải mình trước thiêu chết đối phương, như vậy pháp lực của mình sẽ từ trong cơ thể sụp đổ.

“Sư đệ quá khiêm tốn.” Hà Kim Đấu tựa hồ cũng không để ý Triệu Phụ Vân cầm đi hồ lô kia, mà là quay người nhìn về phía Từ Đường Quan bên kia, bởi vì một khoảng trời kia có bóng tối không bình thường.

Mà lại, vừa rồi Từ Hồng Vũ rõ ràng không bình thường, vô luận Triệu Phụ Vân hay Hà Kim Đấu, đều ý thức được Từ Đường Quan nhất định có biến số ngoài ý muốn.

Chỉ là hai người không rõ tình huống, nhất thời thật không dám tới gần.

Triệu Phụ Vân có 【 Kiếp Tri 】 năng lực, hắn cảm giác chỉ cần tới gần, liền sẽ có nguy hiểm tính mạng, mà Hà Kim Đầu tự nhiên cũng có chính hắn miễn cảm.

Hai người đứng trên không nhìn lấy một vùng tăm tối kia, cũng không lâu lắm, một vùng tăm tối kia đột nhiên tản đi, sau khi bóng tối tản đi, bọn hắn nhìn thấy thứ bị bóng tối che giấu, Từ Đường Quan xuất hiện trong mắt bọn họ.

Mà chân chính để bọn hắn kinh ngạc thì là hai người triền đấu xoay chuyển ở trong hư không.

Một người trong đó hắn thấy rất rõ ràng, chính là sư huynh Mã Tam Hộ của Thiên Đô Sơn mình.

Thân hình dung mạo của Mã Tam Hộ có điểm đặc sắc, liếc mắt liền có thể nhận ra, trong suy nghĩ của Triệu Phụ Vân, Mã Tam Hộ là cường hoành, nhưng hôm nay lại cùng người sần sần như nhau.

Theo hắn biết, tu sĩ Thiên Đô Sơn, chỉ cần từng thu được bí truyền trong chủ phong Thiên Đô Sơn, đều so với cùng giai tu sĩ cao hơn.

Mà bây giờ lại cùng một tu sĩ lạ lắm đấu lực lượng ngang nhau.

Bọn hắn nghiêm túc nhìn lấy song phương tranh đánh, Mã Tam Hộ kiếm thuật linh động huyền diệu, vây quanh đại hán đầu trọc mình trần kia, kiếm quang trong tay thiểm động, hoặc đâm hoặc quét, hoặc bay cao, hoặc đè

thấp.

Mã Tam Hộ người hung ác, nhưng kiếm pháp lại cực kỳ đẹp mắt, lúc thì tiêu sái, lúc thì lẳng lẽ, lúc lại quỷ bí, mỗi một loại kiếm pháp hắn đều tiện tay hạ bút.

Một hồi giống như ưng kích trường không, phần đầu mãnh liệt, một hồi lại như hạc mổ, nhẹ nhàng mà chuẩn xác.

Nhưng hán tử đầu trọc bị kiếm quang vòng ở giữa kia, đúng là chỉ bằng quyền cước liền có thể ngăn cản được.

Năng lượng tiềm tàng của pháp ý ngưng tụ trên nhất quyền nhất cước của hắn, để Triệu Phụ Vân cảm thấy sợ hãi thán phục, chỉ cảm thấy người này, có thể một quyền đánh nát hư không, một cước đạp nát thanh sơn.

Hư không chấn động dưới quyền cước của hắn.

Hắn từ trên người của người kia cảm nhận được một cỗ nặng nề, cảm thấy cứng như bàn thạch.

Chậm rãi, người kia tựa hồ cũng không có lòng ham chiến, hắn từ trên bầu trời rơi xuống mặt đất, toàn bộ quyền thế cũng đột nhiên biến đổi, nắm đấm đánh ra không còn trầm ngưng, không còn là như vậy một quyền chính là một quyền, mà biến có chút phiêu hốt.

Quyền đánh ra đúng là xuất hiện quyền ảnh, mỗi một đạo quyền ảnh đều là đánh qua hư không, rơi vào trên vách tường, đem vách tường đánh xuyên qua, Mã Tam Hộ lấy kiếm tiếp một quyền ảnh, đúng là bị chấn bay lên.

Bởi vậy có thể thấy được pháp lực của đại hán đầu trọc mình trần này sâu nặng, quyền thế trầm ngưng.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, nếu là mình đối chiến đối phương, hỏa diễm còn không có đem hắc thiêu chết, nắm đấm của hắn đã nghênh lấy ánh lửa đánh tới trên người mình.

Người như vậy, chỉ có thể không để cho đối phương cận thân.

Đúng lúc này, gã đại hán đầu trọc kia lại đột nhiên quay người lại, trong một bước, như co lại ngàn núi, cất bước thành thốn.

Một cất bước đã xuất hiện trên đỉnh núi của một ngọn núi ngoài Từ Đường Quan.

Hắn hiển nhiên là muốn rời đi, chỉ là phương hướng lại là vị trí của Triệu Phụ Vân.

Mà Mã Tam Hộ thì thét dài một tiếng, nói: “Thắng bại chưa phân, tại sao phải đi?”

Hắn dứt lời, đột nhiên há mồm phun một cái, một đoàn bạch quang nhảy ra, lập lòe nhảy lên trong lúc đó cũng đã đuổi kịp gã đại hán đầu trọc kia.

Đại hán biến sắc, hắn cảm thấy nguy hiểm, xoay người một cái chuyển cánh tay, một tay liền bắt về phía một đoàn bạch quang kia.

Tay của hắn bắt rất chuẩn, tay của hắn rất cường ngạnh, trước đó hắn chính là dùng bàn tay cùng quyền đầu cứng rắn tiếp lấy kiếm của Mã Tam Hộ.

Kiếm quang nhảy lên, thế mà bị hắn nắm ở trong tay.

Nhưng mà bạch quang sau khi bị bắt được, lại từ trong kẽ tay của hắn lộ ra, nháy mắt đâm vào hai mắt của hắn.

Bạch mang chột lóe.

“A!”

Đại hán đầu trọc kia lần thứ nhất phát ra thanh âm.

Hai mắt của hắn đang chảy máu, hắn lại một lần nữa xoay người rời đi, một bước một ngọn núi.

Mà một đoàn bạch quang kia thì nhảy lên ở xung quanh hắn, mỗi một lần nhảy lên đều lưu lại một đạo vết máu ở trên người hắn.

Hắn có mấy lần dùng nắm đấm đi vùng đánh, muốn đem bạch quang kia đánh tan, nhưng bạch quang kia đúng là linh động đáng sợ, nắm đấm của hắn đúng là căn bản đụng không tới.

Người nhìn thấy màn này, có một loại cảm giác nhìn người khác cầm cục gạch đập muỗi.

Bạch quang lần lượt nhảy lên, lên xuống xen kẽ, lướt ngang vạch nghiêng, trong đêm tối, đứng nhìn từ xa, tựa như từng đạo kiếm quang ngân sắc.

Trong lòng Triệu Phụ Vân xuất hiện hai chữ “Kiếm Hoàn”.

Theo Triệu Phụ Vân biết, trong Tàng Pháp Lô của Thiên Đô Sơn, cũng không có phương pháp tế luyện “Kiếm Hoàn”, đây rất có thể là công pháp hắc được đến từ chủ phong Thiên Đô Sơn.

Chỉ thấy một đoàn bạch quang kia nhảy lên, bỗng nhiên ở phía trước, bỗng nhiên ở phía sau, bỗng nhiên ở trên, bỗng nhiên ở dưới, lưu lại từng đạo vết thương trên người Kim Hổ kia, chỉ là Kim Hổ kia nhục thân cường đại, từng đạo vết máu, cũng không rất sâu, hơn nữa sẽ nhanh chóng khép lại.

Hai người Triệu Phụ Vân cùng Hà Kim Đẩu đang muốn tránh đi, nhưng Kim Hổ kia lại đột nhiên vồ tới, đúng là đã đến trước mặt Triệu Phụ Vân cùng Hà Kim Đẩu.

Trong cảm giác của bọn hắn, người này chỉ ít còn cần hai lần cất bước độn hành mới có thể đến trước mặt mình, đây là căn cứ hắn lúc trước cất bước độn hành khoảng cách tính ra.

Nhưng lần này, hắn lại đột nhiên tới trước mặt hai người, hai cánh tay phân biệt chộp về phía hai người.

Đối mặt với một bàn tay bắt tới mình này, trong nháy mắt Triệu Phụ Vân liền cảm giác căn bản là trốn không thoát bàn tay này bắt.

Một tay bắt Triệu Phụ Vân, một tay bắt Hà Kim Đẩu.

Trên thân Triệu Phụ Vân dâng lên hỏa hồng quang hoa, trong nháy mắt ngón tay chụp lấy hấn, hóa hỏa hồng mà tán đi, cơ hồ là từ trong kẽ tay của hấn chạy đi.

Mà một bên khác lúc bàn tay bắt tới Hà Kim Đẩu, trên thân cũng dâng lên ánh lửa, tùy theo nổ tan, hỏa diễm bắn ra bốn phía.

Tùy theo tụ lại ở phía xa, hoá sinh thành người.

Cũng đúng lúc này, vang lên tiếng của Mã Tam Hộ:
“Thiên kiếm tức ta kiếm, ta kiếm tức thiên kiếm, trăm!”

Một đạo kiếm quang xán lạn rơi xuống, đầu Kim Hổ ứng thanh mà rơi.

Chỉ thấy đầu tron bóng kia từ đầu vai lăn xuống, nhưng lại bị một tay của chính hấn bắt lấy, xách trên tay, vẫn là sải bước chạy về phía trước.

Vừa đi, hấn vừa đem đầu ấn về trên cổ của hấn, cũng không biết có phải hấn quá gấp hay không, cho nên trực tiếp đặt ngược, biến thành mặt hướng phía sau, hai mắt của hấn có chút đờ đẫn, giống như còn phục hồi lại tinh thần.

Bước chân của hấn vẫn rất nhanh, một bước một ngọn núi, chỉ là Triệu Phụ Vân rõ ràng nhìn ra được đôi phương có chút luống cuống.

Lại một đạo kiếm quang xẹt qua hư không, mắt thấy sẽ đem Kim Hổ kia từ chính giữa xé ra làm nửa, trong hư

không đột nhiên chui ra một khối vải xám, vải xám kia như rắn xám, bày phía trước trực tiếp chống đỡ kiếm quang, vải xám chắn quang, quang hoa phi tán, kiếm quang kia vừa rồi có thể chặt đứt đầu Kim Hổ, lại không thể đem vải xám trăm phá.

Kiểm quang kiếm thế đã hết, lại một lần nữa kéo lên, nhưng vải xám kia lại vẫn có dư lực đem Kim Hổ bọc lại, sau đó đem Kim Hổ bao trùm, kéo hướng hư không.

Chỉ thấy Kim Hổ kia dưới vải xám bao trùm, phảng phất bị lôi kéo chui vào trong hư vô, càng ngày càng nhỏ, đầu tiên là to giống như con chó, ngay sau đó lại to giống một con phi điều, lại tiếp giống như một con ruồi, cuối cùng to bằng lỗ kim, cuối cùng biến mất không thấy.

Triệu Phụ Vân thấy cảnh này, chỉ cảm thấy có chút khó tin.

Pháp thuật này quá huyền diệu.

Mà Mã Tam Hộ cũng đã thu kiếm đứng ở đỉnh núi, nhìn một màn này, hấn tựa hồ cũng bất lực, lại như đang suy tư đến tột cùng ai có pháp thuật như vậy.

Triệu Phụ Vân cùng Hà Kim Đẩu bay xuống bên cạnh Mã Tam Hộ, sau khi đứng vững, Hà Kim Đẩu nhin không được mở miệng hỏi: “Mã sư huynh, là ai cứu đi hấn.”

Mã Tam Hộ trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Truyền thuyết Âm Miếu giấu ở trong nạp tu di giới tử, mỗi một người tiến vào Âm Miếu, nếu có thể được đến Miếu Chủ của Âm Miếu che chở, như vậy khi gặp được sinh mệnh

nguy hiểm, chỉ cần gọi hấn, hấn liền sẽ xuất thủ cứu đi.”

“Nạp tu di giới tử? Cảnh tượng vừa rồi kia, xác thực rất giống tiến vào nạp tu di giới tử.” Hà Kim Đấu nói.

Triệu Phụ Vân hơi cau mày, hấn mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng nghĩ như vậy.

“Người Âm Miếu cũng là địch nhân của Thiên Đô Sơn chúng ta sao?” Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, nhin không được hỏi.

“Âm Miếu, có thể là địch nhân của bất luận kẻ nào, chỉ cần trả ra đại giới đầy đủ, bọn hấn sẽ ra tay.” Mã Tam Hộ giải thích nói.

“Triệu Phụ Vân sư đệ, người đi làm chuyện của người, chuyện sau đó, có chúng ta tới làm, tu pháp luyện bảo, mới là chuyện hàng đầu của các người hiện tại.” Mã Tam Hộ chậm rãi nói, Triệu Phụ Vân thế mà cảm thấy giờ khắc này Mã Tam Hộ rất ôn nhu.

“Vâng, sư huynh.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

Hấn vốn muốn đi Lạc Đô U Ngục, tìm kiếm Thái Bạch Tinh Kim luyện khí, lại bị kéo ở nơi này.

Hấn mặc dù rất muốn biết, trong Từ Đường Quan đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng những việc này tựa hồ cũng không trọng yếu.

“Trong Từ Đường Quan?” Hà Kim Đấu có chút chần chờ mở miệng hỏi.

“Trong Từ Đường Quan xác thực có bí phủ dược viên, hiện tại chắc hẳn đã có người của triều đình đi, chúng ta liền không đi đụng vào.” Mã Tam Hộ nói.

Triệu Phụ Vân cũng không có bao nhiêu tiếc nuối, hẳn vừa mới Tử Phủ, vẫn còn đang trong giai đoạn ổn định căn cơ.

“Các người phải cẩn thận, thiên hạ sắp thay đổi, Thiên Đô Sơn chúng ta đứng mũi chịu sào, những xà, trùng, chuột, kiến trốn tránh kia đều sắp xuất hiện, chúng ta không cần tịnh thể, nhưng thiết yếu giữ vững một phương hồng trần nhân gian.”

Chương 248 : Lại về Lạc Đô

Lại là một sáng sớm.

Nhưng có người vĩnh viễn cũng không nhìn thấy sương sớm dưới ánh mặt trời hiện sinh sắc hồng, không nhìn thấy lạnh lẽo ẩm ướt âm u tiêu tán trong ánh nắng. Có lẽ một khắc trước địch nhân còn chẳng thèm ngó tới người, lại chết trước khi bình minh.

Trong thế giới có trường sinh, sống càng lâu mới là bên thắng lớn nhất. Cuối cùng Triệu Phụ Vân không tiếp tục đi Từ Đường Quan.

Nhưng lại có người đến tìm bọn họ. Là một tu sĩ mặc giáp.

Trong người tu hành mặc giáp không nhiều, nhưng cũng không phải không có. Vị tu sĩ mặc giáp này, là một vị Tử Phủ Binh Chủ.

Binh Chủ là một danh hiệu của Đại Chu triều đình, được Đại Chu triều đình sắc phong, liền nhiều hơn một phần ‘thần thông’, cho nên có một ít tu sĩ, cũng nguyện ý từ bỏ tự do tự tại sinh hoạt trong núi, mà đi vào Đại Chu triều đình hưởng phú quý.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy áo giáp đối phương mặc trên người giống như bên thành từ sợi đăng. Mặc lên người, từ góc độ mỹ quan đến nói, đúng là không dễ nhìn.

Bất quá, Triệu Phụ Vân có thể rõ ràng cảm giác được một cỗ mộc khí nồng đậm trên người hắn, còn có, lúc đi đến, cây rừng cây cỏ khắp núi, đúng là nổi lên sương mù không hiểu, trong sương mù kia, dường như có ‘Bình giáp’ ẩn giấu trong đó.

Triệu Phụ Vân có một loại cảm giác có bầy mộc cúi đầu, “Thảo lâm giai binh”.

“Tại hạ, Lâm Diệu Chi, phụng mệnh đến đây xem xét Từ Đường Quan, bái kiến Mã chân nhân?” Tu sĩ thân mang đằng giáp nói. Tướng mạo của hắn, cũng như củ cải, cả người cũng không cao, chính là tư thái không kiêu ngạo không tự ti, để người không dám khinh thường.

Mã Tam Hộ mặc dù nhìn qua hung, nhưng đối nhân xử thế cũng không kém, chỉ là nói chuyện có chút nhất châm kiến huyết, ít có khách sáo mà thôi.

Hắn biết ý đồ đến của Lâm Diệu Chi, liền đem chuyện thê tử của Từ Hồng Vũ Quan Chủ Từ Đường Quan tu trúc mộng pháp thuật, trong mộng tinh luyện mộng quả, làm hại không ít người tử vong.

Trúc Mộng Pháp cũng không phải là cấm kỵ pháp, tinh luyện mộng quả, cũng không phải sự tình không thể làm, chỉ cần không phải để người chết trong mộng, cũng không có người đi so đo, thế nhưng bởi vì tinh luyện mộng quả mà để người chết, vậy liền tương đương ma công.

Cho nên, Trúc Mộng Đạo tu sĩ, thường thường du tẩu ở

biên giới yêu ma đạo.

Ở trong mộng cảnh thấy nhiều lòng người quý quyết, khó tránh khỏi sẽ từ từ mất đi ranh giới cuối cùng, cảm thấy chuyện mình làm bất quá là bình thường, dù sao cảnh tượng trong mộng cảnh cho tới bây giờ đều là vận vẹo đáng sợ, sẽ để cho người trầm mê sa đọa trong đó.

Cho nên sau khi Mã Tam Hộ nói thê tử của Từ Hồng Vũ, tu Trúc Mộng Pháp tinh luyện mộng quả, lòng mảy liền nhú lại.

Sau đó, chính là nói có người thăm dò Linh Thảo Bí Phủ kia, lại muốn giá họa cho đệ tử Thiên Đô Sơn, nhưng diễn biến thành, một trận săn bắn đối với tu sĩ Kim Đan của Thiên Đô Sơn, chỉ là Thiên Đô Sơn lại đến một lần phản mai phục.

Một tầng bẫy lại một tầng bẫy, để Lâm Diệu Chi sau khi nghe sắc mặt kinh ngạc động dung, hấn không nghĩ tới, đêm qua nơi này, lại có một trận săn bắn nhằm vào Thiên Đô Sơn tu sĩ, không khỏi nghĩ đến vị Ngô lão tổ của Thiên Đô Sơn vẫn lạc hơn mười năm trước.

Mà nhiều năm sau, lại một lần nữa xuất hiện loại sự tình này, chỉ là hấn không biết kết quả, từ mặt ngoài nhìn, Thiên Đô Sơn là có chuẩn bị. Từ Hồng Vũ biến mất, chưa trở về Từ Đường Quan, chỉ ít Lâm Diệu Chi trước mắt không có phát hiện hấn.

“Trốn rồi?” Triệu Phụ Vân trầm nghĩ: “Bất quá, trốn rất bình thường, phát hiện chuyện như vậy, còn về Từ Đường Quan đó chính là đồ đàn.” Chuyện sau đó, liền

Lâm Diệu Chi cáo lui, nói muốn đi tra rõ việc này.

Mà Triệu Phụ Vân sau khi cảm tạ Hà Kim Đẩu viện thủ, lại hướng Mã Tam Hộ nghe ngóng Tuân Lan Nhân.

Hắn biết Tuân Lan Nhân nhất định đến, chỉ là trước đó một mảnh màn trời đen kịt kia, cũng không nhìn thấy gì, chờ sau khi phá tản ra, hắn chỉ thấy Mã Tam Hộ cùng đại hán mình trần kia đánh nhau, cũng không nhìn thấy vết tích của Tuân Lan Nhân.

Nhưng hắn biết, trước đó nhất định có người tiến vào Từ Đường Quan.

“Tuân sư muội hắn là đuổi theo giết vị Yểm Ma xuất thân Cực Dạ Thiên kia.” Mã Tam Hộ nhanh chóng trả lời. “Có nguy hiểm không?” Triệu Phụ Vân nhanh chóng hỏi.

Mã Tam Hộ nhìn Triệu Phụ Vân một chút, nói: “Tuân sư muội từ sau khi Dư Thần Quang phản sơn, liền bắt đầu nghiên tập thuật luyện khí, pháp bảo trên tay đông đảo, pháp thuật huyền diệu, chỉ là Yểm Ma thì sợ gì.”

Triệu Phụ Vân vậy mà không biết, Tuân Lan Nhân ở trong lòng Mã Tam Hộ đánh giá cao như vậy, hắn biết, Mã sư huynh trước mặt biết người như lợi kiếm moi tim, cực kỳ lợi hại, người bình thường không lọt nổi mắt xanh của hắn.

Đương nhiên cũng có thể chứng minh một việc, Triệu Phụ Vân mấy lần được hắn liên hệ cũng phân phó làm việc, cũng là thụ hắn nhìn với con mắt khác.

Bất quá Triệu Phụ Vân cũng không thêm đề ý việc này, hấn đề ý chính là, sau khi Dư Thần Quang phản núi, Tuân sư mới bắt đầu nghiên tập luyện khí pháp, hiện nay thế mà được xưng là pháp bảo đông đảo, hấn nhớ rõ Tuân Lan Nhân khi ở Tử Phủ, còn cần hướng Dư Thần Quang mượn pháp khí mở Vụ Trạch bí phủ.

Sau đó Triệu Phụ Vân liền hướng Mã Tam Hộ cáo từ, tiến về Lạc Đô.

Chỉ là, trước khi hấn lên đường đến Lạc Đô, lại nghe nói có một tin tức, danh xưng đã chết đi nhiều năm Giải Pháp Phái khai phái Lão Tổ, thế mà còn sống. Hơn nữa, lại còn thiết lập ván cục đánh lén Thiên Đô Sơn Kim Đan, đồng thời có truyền ngôn, hơn mười năm trước Thiên Đô Sơn Ngô lão tổ chết, hư hư thực thực cũng cùng hấn có quan hệ. Nguyên bản bởi vì mất đi Kim Đan lão tổ, đã suy bại thành Trúc Cơ môn phái Giải Pháp Phái, lập tức sụp đổ.

Không có mấy ngày, Triệu Phụ Vân lại nghe nói, Xích Viêm Thần Giáo Giáo Chủ tự mình xuất động, tìm tới vị Lão Tổ của hiệu Giải Pháp Phái kia.

Nghe nói vị Lão Tổ kia trốn ở trong một tòa địa cung bí ẩn, giống như một cỗ thi thể, bị người dùng Di Sơn Pháp đem ngọn núi kia dời đi, mới lộ ra một đầu sông ngầm địa mạch trong núi, mà Giải Pháp Phái Lão Tổ liền nằm ở đầu nguồn sông ngầm kia, thẳng đến khi núi bị dời đi, lúc này mới kinh động hấn.

Có người cho rằng hấn che đậy ngũ giác lục thức giấu ở nơi đó.

Mà sau khi bị đào ra, lúc này mới bị bưng tỉnh, không biết hẩn tu hành bí pháp gì, cho nên mạng sống kéo dài gần trăm năm, nhưng cũng có thể nhìn ra, loại kéo dài mạng sống này của hẩn đại giới không nhỏ, xem ra, là phải không ngừng rơi vào trong trạng thái ngủ say.

Thời tiết âm u, trên trời chẳng biết lúc nào tuyết rơi. Trên đường người đi đường vội vàng.

Đường Triệu Phụ Vân đi qua, lưu lại một hàng dấu chân.

Nơi này ngoài thành Lạc Đô, có một tòa miếu nhỏ ở đầu đường, từ xa nhìn lại, trong miếu đỏ rực một mảnh, sơn đỏ của bảng hiệu trên tòa miếu nhỏ đã tróc rơi, để người thấy không rõ lắm.

Chỉ riêng từ trong miếu tản mát ra ánh lửa màu đỏ, liền có thể biết đây là Xích Viêm Thần Miếu. Trong toàn bộ Đại Chu, Xích Viêm Thần Miếu to nhỏ nhiều nhất.

Sắc trời chậm rãi tối xuống, càng lộ ra ánh lửa trong miếu thờ sáng ngời.

Cửa miếu mở rộng, hiển nhiên là nói cho thế nhân, miếu thờ Xích Viêm Thần Quân, quảng nạp thiên hạ tu sĩ.

Triệu Phụ Vân đi vào, thân hình hẩn ở trong ánh lửa của miếu, tự nhiên hiển lộ ra.

Triệu Phụ Vân không sợ phong hàn, nhưng sau khi vào miếu y nguyên có một cỗ ấm áp xúm lại, để hàn khí trên người tiêu hết. Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn tượng

thần.

Dáng vẻ của tượng thần này, không giống với những gì Triệu Phụ Vân từng thấy.

Hắn đã thấy bộ dáng của Xích Viêm Thần Quân khác, vô luận có hình dạng gì, nhưng đều là nam tính, thế nhưng tượng này lại là nữ tính. Hắn nhìn thấy dưới tượng thần trên đứng thẳng thần bài viết: “Xích Viêm Thần Quân thứ bảy hóa thân, Hi Hòa Thần Nữ.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Phụ Vân nhìn thấy.

Hắn sau khi tiến vào trong miếu, cũng không có che dấu thân hình, nhưng thẳng đến hắn dâng một nén nhang cho hồng y thần nữ kia, mới có người đi ra. Từ bên trong đi ra chính là một vị nữ Miếu Chúc mặc hồng bào, hồng bào trên người đối phương giống hồng y trên tượng thần.

Khi nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân nghiêng người, hơi sửng sờ, bởi vì người này cho nàng một loại cảm giác quen thuộc, sau khi nhìn thấy mặt lại rất lạ lẫm.

Loại cảm giác quen thuộc kia, không quan hệ tướng mạo, mà là khí chất, loại khí chất xuất trần kia, bất quá, hiện tại nàng nhìn, trên thân người này có một loại cảm giác mây mù lượn lờ, hơn nữa tướng mạo cũng khác nhiều, đồng thời nàng có thể cảm nhận được hỏa khí của đối phương, cùng thần nữ tượng thần có một loại cảm giác giao hòa.

“Không biết là giáo hữu của tòa đại điện nào quang lâm

miếu nhỏ, mời vào uống trà.”

Nàng coi Triệu Phụ Vân là giáo hữu của Xích Viêm Thần Giáo. Đương nhiên, nàng còn dùng một giáo lễ của Xích Viêm Thần Giáo.

Triệu Phụ Vân nhìn nữ Miếu Chúc năm đó, ở trong cửa hàng phù lục của mình mua phù về nhà học tập, trong lòng không khỏi sinh ra một tia cảm khái.

Tuế nguyệt vội vàng, chỉ có quay đầu nhìn đường mình đã trải qua, những người nhận biết kia vẫn còn, cũng có biến hóa nhất định, mới có thể xác thực, thế giới này chân thực, cùng thời gian trôi qua.

Lúc ấy nàng còn rất non nớt, mà nàng bây giờ rõ ràng nhiều hơn mấy phần thành thực.

Hắn nhất thời hiếu kì nội bộ chiêu đãi của Xích Viêm Thần Giáo như thế nào, liền đáp lễ. Hắn ở trên Tề Vân Sơn lâu như vậy, tự nhiên cũng học được.

“Nguyên lai là giáo hữu của Hướng Dương Phái.”
Dương Tiểu Nga cúi đầu nói, nàng cảm thấy nếu giáo hữu trước mặt này che giấu khuôn mặt, liền là vị chưởng quỹ thần bí của phù lục cửa hàng năm đó trở về.

Triệu Phụ Vân làm là “Chào” của Hướng Dương Phái.

Dương Tiểu Nga mang theo Triệu Phụ Vân đi vào trong, hô một tiếng: “Tiểu Điệp, dâng trà.”

Hai người tới một căn phòng, phòng này bày biện một cái lò, trong lò đốt than, nơi hai người ngồi chính là bên cạnh lò. Lò cao cỡ nửa người, sau khi ngồi xuống vừa vặn, mép lò rộng lớn, có thể đặt chén trà.

Sau khi hai người ngồi xuống, nữ đồng gọi Tiểu Điệp ra, trong tay xách theo một bình nước trà, lại cầm một hũ lá trà. Vô luận là ấm trà hay lá trà, đều không phải vật tinh chế gì.

Triệu Phụ Vân cảm thụ được lửa nóng trong lò, hai mắt càng có thể nhìn thấy than đỏ bùng trong lò kia.

Nữ đồng gọi Tiểu Điệp kia về mặt lạnh lùng, Triệu Phụ Vân nhìn thấy trên mặt của nàng có một khối bột màu đỏ, bột rất lớn, bao trùm con mắt, mà nàng thì dùng tóc che khuất đi nửa bên mặt kia.

Nàng trực tiếp đưa tay vào trong lò lấy ra hai khối đốt thông than, đặt ở trong hai cái chén, sau đó lại từ trong bình cầm ra một chút lá trà, sau đó đem nước đổ vào trong đó, chỉ trong nháy mắt, nước liền sôi lên.

Nàng lập tức đắp kín, đem đặt đến trước mặt hai người Dương Tiểu Nga cùng Triệu Phụ Vân, sau đó liền cầm theo ấm trà cùng lá trà rời đi. Triệu Phụ Vân nghĩ vò đầu.

Cô gái này, có tính cách, đây là ý nghĩ đầu tiên của Triệu Phụ Vân.

“Thật có lỗi, tính cách của Tiểu Điệp có chút quái gở, thân thể đáng thương, như có mạo phạm, còn mời sư huynh thứ lỗi.” Dương Tiểu Nga nói xin lỗi. Triệu Phụ

Vân có thể đoán được vì sao nữ đồng này lại như vậy.

Dương Tiểu Nga nói xong lại giới thiệu nói: “Than củi này là Tuyết Tùng Thụ Tâm nung, lá trà là Hỏa Long Hoa, mặc dù không phải danh trà đặc biệt, nhưng cũng là đặc biệt trong miếu chúng ta.

Nàng nâng chén trà lên, hướng phía Triệu Phụ Vân nâng một chút, Triệu Phụ Vân cũng bưng chén, nhìn nước trà quá lạ bên trong, uống cạn một ngụm, sau khi thưởng thức, lại uống sâu một ngụm, nói: “Có chút lạ, nhưng cũng không khó uống, uống nhiều mấy lần hẳn sẽ thích.”

“Chỉ cần sư huynh không ghét là tốt rồi.” Dương Tiểu Nga chậm rãi nói, nàng thanh âm chậm, cũng mềm.

Triệu Phụ Vân đánh giá chung quanh gian phòng đơn sơ này, hẳn thấy, một người mang theo một đồng tử ở đây tu hành, có thể xưng là thanh bần.

“Sư huynh, trước kia từng tới Lạc Đô?” Dương Tiểu Nga đột nhiên ngắt đầu hỏi.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, nói: “Ta nhớ trước kia, trong miếu này cũng không phải là người?” Dương Tiểu Nga trầm mặc một chút, nói: “Đó hẳn là sư phụ ta.”

“A, không biết quý sư đi nơi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Nàng hãm trong U Ngục.” Dương Tiểu Nga thương tâm nói.

“A, có đèn nơi tay, dù không nói chiếu phá tối tăm, hộ thân tìm đường coi như không vấn đề a?” Triệu Phụ Vân hỏi, hẳn biết đặc điểm của U Ngục, một mảnh u ám ở trong đó có thể che đậy người pháp niệm.

“Nói là như vậy, pháp thuật của Xích Viêm Thần Giáo chúng ta, trong u ám, khu ám trừ yểm, nhưng đồng dạng cũng sẽ hấp dẫn ‘hắc ám’ hội tụ, có đèn nơi tay, cả mảnh hắc ám chính là địch nhân, sư huynh, người đại khái là chưa từng đi U Ngục đi.”

Triệu Phụ Vân đương nhiên không biết sư phụ của nàng, chỉ là gặp qua trước kia vị Miếu Chúc trong miếu này cũng không phải là nàng.

Vốn thuận miệng hỏi một chút, lại chưa từng nghĩ vị Miếu Chúc kia thế mà tiến U Ngục, mà hẳn lần này chính là muốn tiến vào U Ngục.

“U Ngục nghe nói qua, chưa từng đi, lần trước đến Lạc Đô, cũng chỉ là vội vàng mà qua.” Triệu Phụ Vân nói.

“U Ngục, U Ngục, thậm u không thể biết, rơi vào trong đó, giống như bị giam trong ngục, cho nên mới có tên U ngục.” Dương Tiểu Nga nói.

“Rơi vào bao lâu rồi?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Một năm lẻ ba tháng.” Dương Tiểu Nga nói.

“Chưa từng đi tìm sao?” Triệu Phụ Vân nhìn Dương Tiểu Nga hỏi.

“Đi qua ba lần, đều không công mà lui, mỗi một lần đi vào, đều muốn chuẩn bị linh thạch khôi phục pháp lực, cùng các loại phù lục, còn muốn cho giao một bút linh thạch nhập U Ngục, ta đã tích lũy đủ những thứ này, chuẩn bị lại đi vào, sư huynh nếu không có chỗ ở, có thể ở đây lâu dài, thuận tiện giúp ta chiếu cố một chút miếu nhỏ, nếu rảnh rỗi, còn mời dạy bảo một chút Tiểu Điệp công khóa.”

Dương Tiểu Nga cư nhiên đối với một người xa lạ như hần, mới gặp mặt một lần nói những lời này.

“Ngươi, nói với ta những lời này, có phải không tốt lắm hay không, nếu ta là người xấu đây?” Triệu Phụ Vân đột nhiên vừa cười vừa nói.

“Sư huynh, một thân pháp vận thanh chính tinh khiết, có thể cùng tượng thần giao hòa, tuyệt sẽ không phải là người có ý đồ xấu, ta mặc dù tu vi không cao, nhưng lại có thể nhìn ra tốt hay xấu.” Dương Tiểu Nga nói đến đây lại có phần có dáng vẻ tự tin, còn đối với Triệu Phụ Vân cười cười.

“Ách, ngươi chuẩn bị đi một người sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Không phải, ta đi cùng Tinh tỷ, thuận tiện lại cùng người khác ký khế ước đi vào.” Dương Tiểu Nga ôm chén trà của nàng, mang theo vài phần bất đắc dĩ, cùng ưu sầu nói.

Nàng bất đắc dĩ chính là bản lãnh của nàng không đủ,

ưu sầu chính là thời gian càng lâu, cơ hội tìm về sự phụ của nàng càng nhỏ.

Chương 249 : Cố nhân

Trong phòng, ánh lửa chiếu rọi hai người bên cạnh lò.

Triệu Phụ Vân đột nhiên muốn ăn chút thịt nướng, nhưng hẳn có thể cảm nhận được ý nghĩa phát ra trên người Dương Tiểu Nga đối diện, có đau thương, có bất đắc dĩ, còn có kiên cường cùng dũng cảm, nhưng lại có sợ hãi triền miên lộ ra từ đáy mắt của nàng.

Loại sợ hãi kia đến từ bản thân nhỏ yếu, cùng bất lực đối với U Ngục khủng bố kia.

Từ khi nàng bắt đầu kí sự, U Ngục này liền thôn phệ rất nhiều người, có nàng nhận biết, có nàng không biết, nhưng nàng nghe qua rất nhiều, sư phụ cũng từng nói với nàng, chính nàng cũng từng đi vào, tự mình cảm thụ được sự đáng sợ của U Ngục.

“A, đúng, còn không biết tính danh của sư huynh đây?” Ánh mắt Dương Tiểu Nga xẹt qua Triệu Phụ Vân lại cúi đầu.

“Ta họ Triệu.” Triệu Phụ Vân trầm ngâm một chút nói, nhưng cũng không nói tên đằng sau.

Dương Tiểu Nga cũng không có truy vấn, nàng nhiều khi, cũng không phải loại người thích làm khó người khác.

“Nguyên lai Triệu sư huynh, ngài đến Lạc Thành này lữ hành sao?” Dương Tiểu Nga hỏi.

“Không, ta chuẩn bị tiến vào U Ngục.” Triệu Phụ Vân nói.

Dương Tiểu Nga hơi kinh ngạc, nhưng lại cảm thấy rất bình thường, bởi vì người tới nơi này phần lớn đều muốn tiến vào U Ngục.

Lại vắng thường thường, có người đi vào không lại đi ra, có người đi vào sau lại mang ra bảo vật, hoặc là cơ duyên.

“Triệu sư huynh, cũng muốn vào U Ngục a, vậy... .”
Dương Tiểu Nga muốn nói cùng mình đi vào, nhưng lại nghĩ đến mình không phải một người, còn Tinh tử, còn có những người khác.

Không bao lâu, cửa truyền đến tiếng bước chân, một nữ tử vóc người cao gầy đi đến, nàng mặc trên người một bộ giáp da, bên hông treo một thanh kiếm bản rộng.

Ở phía sau nàng đi theo ba nam tu, một đường đi đến, khi nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân cùng Dương Tiểu Nga, sửng sốt một chút.

Bởi vì nàng chỉ cảm thấy Dương Tiểu Nga.

“Tinh tử, đây là Hương Dương Phái Triệu sư huynh, hẳn cũng muốn đi U Ngục.” Dương Tiểu Nga đứng dậy, nhanh chóng nói.

Tinh tử kia biết Dương Tiểu Nga là người như nào, ánh mắt lập tức rơi trên người Triệu Phụ Vân, nàng muốn biết người này là hạng người gì, nghĩ muốn hiểu hẳn,

nhưng nàng vẫn không nói gì, ba nam tu phía sau nàng đã mở miệng nói ra: “Kinh Tinh, nếu như muốn thêm người xa lạ, vậy không thể được.”

Đối phương chỉ thấy một bên mặt Triệu Phụ Vân, bọn hắn là biết Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga, biết nền tảng của các nàng.

“Ách, ba vị đại ca, đây là giáo hữu trong giáo chúng ta, không có vấn đề.” Dương Tiểu Nga vội la lên.

“Có vấn đề hay không, không phải người định đoạt, huynh đệ chúng ta không cùng người xa lạ ký khế ước, nếu không phải là bởi vì các người cũng ở Lạc Thành nhiều năm, chúng ta cũng sẽ không đồng ý ký khế ước nhập U Ngục cùng các người. Phải biết, Kinh Tinh người năm đó cùng người ký khế ước nhập U Ngục, cũng chỉ có hai người trở về, mười dặm tám hương ai không biết.”

Kinh Tinh quay đầu, sắc mặt nàng biến hóa, qua nhiều năm như vậy, nàng đã không có tiến vào U Ngục, mà là cùng Dương Tiểu Nga, làm một chút những chuyện khác, tỉ như tuần tra ban đêm, tuần ruộng, thủ sơn, trừ tà, pháp thuật bồi luyện, tu hành vỡ lòng, kiếm thuật giáo đầu, hộ viện.

Không lại đi vào U Ngục, một nguyên nhân trong đó chính là cảm giác U Ngục nguy hiểm, thứ hai liền là đối với năm đó mình dẫn đội tiến U Ngục, lại có mấy người hao tổn ở trong trang viên kia, cho nên canh cánh trong lòng, ngẫu nhiên sẽ còn mộng tới nơi đó, lúc tỉnh lại một thân mồ hôi lạnh.

Đương nhiên, còn có một nguyên nhân, chính là thanh danh của nàng ở phụ cận không tốt lắm, người phụ cận không nguyện ý cùng nàng ký khế ước, dù sao chuyện năm đó của nàng, cũng bị náo qua.

Mà bây giờ sở dĩ lại muốn tiến U Ngục, là bởi vì Dương Tiểu Nga cần muốn đi vào tìm kiếm sư phụ của nàng, nàng biết, sư phụ của Dương Tiểu Nga đem Dương Tiểu Nga nuôi lớn, là sư, cũng là mẫu.

Mà nàng từ năm đó sau khi đi ra từ U Ngục, liền cũng thường đến miếu này, cùng Miếu Chúc cũng rất quen thuộc.

“Hai người các người có quen thuộc U Ngục không?”
Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng nói ra.

Nam tu kia còn chưa mở miệng nói, chỉ đưa ánh mắt rơi vào trên người Triệu Phụ Vân, bọn hắn đột nhiên cảm thấy Triệu Phụ Vân khả năng không đơn giản, rất có thể là Tử Phủ tu sĩ, bởi vì loại khí độ này không phải bọn hắn có thể so bì.

Dương Tiểu Nga không mở miệng, bởi vì nàng không biết nói thế nào.

Thế là Kinh Tinh mở miệng nói ra: “Không ai dám nói rất quen thuộc U Ngục, chỉ có thể nói quen thuộc một bộ phận, trong U Ngục hắc ám vô biên, địa hình tuy rằng ít biến đổi, nhưng trong U Ngục kia, vô luận sâu cạn, đều sẽ có đại khủng bố xuất hiện, có lẽ nơi người đi qua lần trước cũng không gặp nguy hiểm, lần tiếp theo đi, nơi đó

liền có tồn tại khủng bố chờ người.”

“A, các người nếu có thể đem đại bộ phận địa đồ của U Ngục đều nắm giữ, ta muốn thuê các người vào U Ngục, có thể chứ?” Triệu Phụ Vân chăm chú hỏi.

“Chúng ta vào U Ngục cũng không phải là vì kiếm linh thạch, mà là vì tìm kiếm sư phụ Tiểu Nga.” Kinh Tinh đồng dạng nói rất chân thành.

“Không sao, chúng ta có thể bắt đầu đi theo con đường mà sư phụ Tiểu Nga tiến vào.” Triệu Phụ Vân nói.

Trong lòng Kinh Tinh rất kinh ngạc, trong lòng của nàng, Triệu Phụ Vân không rõ lai lịch, mặc dù Tiểu Nga nói là giáo hữu, nhưng nàng không dám tùy tiện tin tưởng, hơn nữa đẹp mắt như vậy, nhìn qua lại cao thâm mịt mịt, tiến vào U Ngục, cũng không nói mục đích của mình, chẳng lẽ là vì ngắm phong cảnh?

“Ha ha.” Ba nam tu phía sau lưng cười lạnh nói: “Kinh Tinh, người này lai lịch không rõ, mục đích không rõ, người cũng dám theo vào U Ngục? Cẩn thận là bị người lừa gạt đi vào làm hồn tể, huyết tể, nhục thân tể gì đó, đến lúc đó chính là gọi trời, trời không ứng, gọi đất, đất không linh a.”

Lời này của hắn, cũng chính là lo lắng của Kinh Tinh, bởi vì ở trong U Ngục, xác thực đã có chuyện như vậy phát sinh.

Cũng vì là như thế, trong U Ngục thường sẽ có chút tồn tại khủng bố, trong đó một bộ phận chính là làm ra như

vậy.

Triệu Phụ Vân cũng không có đi cùng những người này tranh luận gì, chỉ là nhìn ba người kia, trong ánh mắt mang theo một tia lãnh ý.

Ba người kia tựa hồ không chịu đựng nổi ánh mắt của Triệu Phụ Vân, quay người liền đi, lúc đi ra, người cầm đầu trong đó vẫn nói: “Kinh Tinh, lần này, là Trịnh Tam công tử dẫn đội vào U Ngục, cơ hội khó được, người cũng không nên bỏ lỡ cơ hội, cho người thời gian một ngày cân nhắc, ngày mai đến Sái Cốc Tràng đưa tin.”

Đối phương mặc dù bị ánh mắt của Triệu Phụ Vân đuổi đi, nhưng nói chuyện với Kinh Tinh vẫn rất cường thế, tuy nói cho nàng cân nhắc, nhưng lại muốn nàng trực tiếp đi đưa tin.

Kinh Tinh khóe miệng giật giật, nàng bị tên tuổi của Trịnh Tam công tử hấp dẫn, ở đây, họ Trịnh này, quá mức lừng lẫy.

Nhưng cuối cùng nàng không nói gì, từng bước một đi đến bên người Dương Tiểu Nga, đi tới bên cạnh hỏa lô.

Dương Tiểu Nga là đứng, mà Triệu Phụ Vân đang ngồi, nàng nhìn Triệu Phụ Vân, ánh lửa chiếu lên mặt hai người, Triệu Phụ Vân có thể thấy được một tia giãy dụa trong mắt nàng.

Hắn không khỏi nghĩ đến tình hình năm đó nàng mua phù lục trong cửa hàng phù lục.

Bề ngoài của nàng cũng không có bao nhiêu biến hóa, nhưng cả người trang phục thay đổi, biến càng lưu loát, trên mặt cũng nhiều chút gian nan vất vả cùng kiên nghị.

Nàng chăm chú nhìn hai mắt Triệu Phụ Vân, như muốn từ trong hai mắt Triệu Phụ Vân nhìn thấy ý nghĩ sâu trong nội tâm hắn.

Nàng muốn nhìn đến dối trá, muốn nhìn đến tàn nhẫn, muốn nhìn đến ác độc, nếu như nhìn thấy những thứ này, vậy liền có thể cự tuyệt, nhưng nàng không nhìn thấy.

Nàng nhìn thấy thương hại, nhìn thấy ôn nhu.

Nàng cảm thấy là ảo giác, bởi vì nàng còn chứng kiến một vẻ quan tâm.

“Người không muốn cùng bọn hắn đi, sẽ rất nguy hiểm.” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng nói ra.

“Người sẽ bói toán?” Kinh Tinh mở miệng hỏi.

“Sẽ không, chỉ là cảm giác.” Triệu Phụ Vân nói.

“Cảm giác tuy là đồ vật người tu hành không thể thiếu, nhưng... .” Kinh Tinh vẫn chưa nói xong, Triệu Phụ Vân đã đánh gãy, nhíu mày nói: “Ta cảm giác rất chuẩn.”

“Tiểu Nga, các người làm tốt chuẩn bị tiến U Ngục.” Triệu Phụ Vân nói chuyện đồng thời, đưa tay sờ bên hông của mình một cái, trên tay đã nhiều một khối linh thạch cùng một đao khắc.

“Ta cũng làm chút chuẩn bị.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Từ lời hắn nói, cùng tư thế kia, Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga đều nhìn ra, hắn đây là muốn chế Linh phù.

Phương thức phân loại phù lục có mấy loại, trong đó có lấy phù chỉ bất đồng đến phân loại.

Đương nhiên phù lục càng tốt, mọi người càng nguyện ý dùng ‘phù chỉ’ quý, trong đó dùng linh thạch làm thành phù lục, mặc dù không phải ‘phù chỉ’ sang quý nhất, nhưng trong đấy đồ thông dụng nhất.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, không coi ai ra gì bắt đầu chế linh phù.

Hắn đầu tiên chế chính là Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục.

Trong U Ngục, hắc ám vô biên, như vậy Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục, dĩ nhiên chính là chọn lựa đầu tiên, đồ vật trong bóng tối, nhất định sợ lửa.

Theo đao khắc của hắn khắc hoạ trên linh thạch dài bằng ngón cái, trong linh thạch nguyên bản óng óng ngọc trắng, đúng là sinh tụ một điểm điểm quang, phẳng phất là lò điểm trong lò chiếu rọi vào trong linh thạch.

Mà Dương Tiểu Nga lại phát hiện, theo đao khắc của Triệu Phụ Vân khắc động trên linh thạch, ánh lửa trong lò ở thời khắc này, đều như tranh nhau chen lấn tụ lại đến mũi đao, thuận xu thế mũi đao mà vượt vào trong

linh thạch, dường như khiến động linh khí ngưng kết trong linh thạch chuyển động.

Khi Triệu Phụ Vân liền mạch lưu loát dừng lại đao khắc, khối linh thạch phổ thông kia, đột nhiên liền thần bí lên, rõ ràng ở trên tay Triệu Phụ Vân, lại ẩn ẩn có một loại cảm giác ở vào hư vô, chỉ có một đoàn ánh lửa thần bí ở trong đó, tùy thời đều muốn trào ra.

Vô luận là Kinh Tinh hay Dương Tiểu Nga sắc mặt đều thay đổi, bởi vì các nàng biết, người trước mặt này tu vi chí ít là Tử Phủ, cao thâm mạt trắc, chí ít một tay phù lục thuật này, liền siêu việt các nàng nhận biết.

Triệu Phụ Vân đem Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục kia đặt ở bên lô, lại lấy ra một khối, tiếp tục khắc.

Hắn đương nhiên có thể thông qua pháp bảo đạt tới hiệu quả của Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục, nhưng như vậy tiêu hao tương đối lớn.

Thi pháp cũng không phải tùy tiện niệm khẩu quyết là được, mà muốn tâm niệm thuần nhất, đem một cỗ pháp ý ở sâu trong nội tâm dẫn xuất, diễn triển ra thiên địa bên ngoài, đây là có một quá trình.

Có khả năng sẽ bị người đánh gãy, cũng không như lúc thi triển phù lục nhanh như vậy.

Cho nên hắn sau khi liên tục chế mười khối ‘Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục’, thế mà trong lòng đối với ‘Hỏa Kiếp’ cảm ngộ lại càng sâu một tầng, ngẩng đầu nhìn hai nữ một cái, bởi vì ‘Hỏa Kiếp’ pháp ý trong lòng chưa thể thu

liễm.

Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga chỉ cảm thấy hai mắt Triệu Phụ Vân nhiễm diễm quang, mà diễm quang này khắc sâu vào đáy lòng mình, một cỗ ngọn lửa vô danh liền như muốn sinh ra, sắc mặt các nàng đại biến, còn chưa kịp đi áp chế, ngọn lửa kia liền lại biến mất.

Hết thấy đều như ảo giác.

Hai nữ nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy một chút sợ hãi.

Không khỏi đều lạng lẽ lui một bước.

“Không cần sợ, vừa rồi chỉ là khắc phù quá nhiều, dẫn đến không kịp thu liễm pháp ý.” Triệu Phụ Vân nói: “Như vậy, ta tặng các ngươi mỗi người một khối linh phù, xem như nhận lỗi đi.”

Nói xong, Triệu Phụ Vân cầm lấy một khối ‘Thái Hư Hỏa Kiếp Phù’ đã khắc xong, ném về phía Dương Tiểu Nga, Dương Tiểu Nga cuống quýt đón lấy, vào tay một mảnh âm áp.

Nàng cúi đầu nhìn, mặt ngoài linh thạch này, có vết tích hỏa diễm thiêu đốt, những vết tích này liền cấu thành ‘Thái Hư Hỏa Kiếp Phù’.

Mà cho Kinh Tinh cũng không có lập tức cho, mà lại lấy ra một khối linh thạch, tại chỗ khắc.

Hắn đây là khắc Thái Nhạc Trấn Thần Phù.

Dương Tiểu Nga là người của Xích Viêm Thần Giáo, tu chính là hỏa pháp, cầm Thái Hư Hỏa Kiếp Phù vừa vặn, mà trên người Kinh Tinh có hai loại pháp ý thổ kim, cho nên Triệu Phụ Vân quyết định cho nàng một tấm Thái Nhạc Trấn Thần Phù.

Thái Nhạc Trấn Thần Phù theo Triệu Phụ Vân, cũng không kém so với Thái Hư Hỏa Kiếp Phù, hắn khắc một khối, cũng cần thời gian ước chừng uống cạn một chén trà, sau khi khắc xong, ném cho Kinh Tinh, nàng một tay tiếp nhận, chỉ cảm thấy khối phù lục này, cầm trong tay có một cỗ cảm giác nặng nề.

“Phù lục của người tên là ‘Thái Hư Hỏa Kiếp Phù’, người là ‘Thái Nhạc Trấn Thần Phù’, chính mình đi cảm thụ một chút, lấy pháp niệm tương hợp, mới có hộ thân chi diệu.” Triệu Phụ Vân nói xong, lại tiếp tục khắc phù lục của mình.

Sau khi khắc mấy khối Thái Nhạc Trấn Thần Phù, hắn lại khắc một chút tiểu phù.

Không bao lâu, trời cũng đã sáng, hắn đúng là ở đây khắc một đêm phù lục.

Mà hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh đều canh giữ ở cách đó không xa, các nàng đang trên ngồi ghế, không nói một lời, cứ như vậy nhìn Triệu Phụ Vân khắc một đêm phù lục.

Triệu Phụ Vân đứng dậy, các nàng cũng đứng dậy.

“Ta đi mua một vài thứ, các người cũng chuẩn bị một chút, chuẩn bị kỹ càng chúng ta liền vào U Ngục.”

Triệu Phụ Vân vào Đại Doanh phường thị, đi tới cửa hàng phù lục của mình trước đó.

Vân Văn Pháp Lục, y nguyên vẫn là cái tên này.

Bất quá, sinh ý muốn so với mình ở đây tốt không ít.

Ở bên cạnh mua mấy cây phù bút, lại mua mấy hộp phù mực.

Chuẩn bị đi mua hai tá lam phù chỉ.

Hắn nhìn thấy Hoàng Đông Lai, đối phương nhìn qua già một chút, hắn vẫn thích ở trong cửa hàng nhìn, cứ việc chân chính lo liệu hắn là nữ nhi của hắn.

Nữ nhi của hắn ở đó đang tính toán.

Triệu Phụ Vân nhìn trái nhìn phải, Hoàng Đông Lai bưng ấm trà, đi tới, nói: “Tiểu ca, nhìn qua quen mắt, từng tới tiểu điểm sao?”

“Từng tới.” Triệu Phụ Vân cười nói.

“A, khó trách, ta nói nhìn thân vận của tiểu ca người làm sao quen mắt như thế, bất quá, nhân vật tuần tú như tiểu ca, ta làm sao lại không nhớ rõ đây? Kỳ quái, kỳ quái.” Hoàng Đông Lai nói.

Triệu Phụ Vân cười cười lại không có trả lời.

“Tiểu ca muốn mua gì?” Hoàng Đông Lai thuận miệng hỏi.

“Giúp ta đến hai tá lam phù chỉ.” Triệu Phụ Vân chỉ lam phù chỉ bày ở trên tủ hàng nói.

“Được rồi, tiểu ca, chúng ta nơi này phù chỉ, ở trong toàn bộ Đại Doanh phường thị, dù không dám nói số một số hai, nhưng tuyệt đối là lợi ích thực tế nhất, tiểu Trân a, bọc hai tá lam phù chỉ đến, mặt khác nhiều đưa hai tám lam phù chỉ.”

“Vâng, ông chủ.” Một nữ tử đang lấy hàng trong tủ hàng thanh thúy đáp lời.

Mà nữ nhi Hoàng Chỉ của Hoàng Đông Lai, thì là gầy bàn tính, nhưng lại thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Triệu Phụ Vân một chút.

Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được dò xét trong mắt nàng.

Bất quá, mãi cho đến khi Triệu Phụ Vân cầm tới hai tá lam phù chỉ, nàng cũng không có mở miệng nói ra.

Thẳng đến sau khi hắn rời đi, Hoàng Chỉ lại đột nhiên mở miệng nói ra: “Bóng lưng của hắn rất giống người cửa hàng sát vách kia.”

Cửa hàng sát vách?

Hoàng Đông Lai nghi hoặc.

“Người trước kia, Phụ Vân đạo trưởng.” Hoàng Chỉ nhắc nhở, để Hoàng Đông Lai có một loại cảm giác gạt mây thấy sương mù, lập tức nói: “Xác thực rất giống.”

Thế là hắn đuổi theo, nhưng thân ảnh Triệu Phụ Vân cũng đã biến mất không thấy.

Hắn có chút tiếc nuối trở về, nói: “Phụ Vân đạo trưởng này nhất định là đệ tử đại phái, năm đó đi đột nhiên, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, qua hai ngày, Diệu Hoa biểu bà cô người sẽ đến, đến lúc đó hướng nàng hỏi thăm một chút, hỏi xem nàng có nghe nói qua hay không.”

Chương 250 : Trịnh Tam công tử

Triệu Phụ Vân hành tẩu trong phường thị, chỉ là nhật lại ký ước năm đó ở nơi này.

Lộ trình sinh mệnh nếu như là một đường thẳng, như vậy thình thoảng quay đầu nhìn, mới có thể biết mình có phải đang xoay quanh tại chỗ hay không.

Cho nên ký ước là thứ chứng minh tồn tại của một người.

Mình, hoặc là người khác, đều là như thế.

Triệu Phụ Vân đi qua thanh lâu, hần nghĩ tới đây vì trước khi hần đi, có một vị thích khách đặt chân ở đây, cũng không biết hiện tại thế nào, có còn ở đây hay không?

Hần không có đi xem, lần này tới đây hần chủ yếu là tiến vào U Ngục, tìm kiếm bảo tài cần cho luyện khí.

Sau đó, hần lại đi mấy nhà cửa hàng trước đó đã từng ăn, lại ăn một lần, liền trở lại trong miếu nhỏ của Dương Tiểu Nga.

Cửa mở, Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh hay Tiểu Điệp kia chính ngồi ở nơi đó ăn cơm, sau khi Triệu Phụ Vân đi vào, các nàng đứng lên, đang muốn hỏi Triệu Phụ Vân đã ăn chưa, Triệu Phụ Vân đưa tay lên không trung hư ép, nói: “Các người ăn đi, ta họa mấy tấm phù.”

Thế là chính Triệu Phụ Vân mài phù mực, trải rộng lam phù chỉ trên một bàn trống ở bên cạnh họa.

Hắn đầu tiên họa một tấm Phược Thần Phù, sau đó suy tư trong chốc lát, đem Trấn Ma Pháp Chú dung nhập vào Phược Thần Phù.

Sau khi lãng phí vài tấm bùa, vẽ ra một tấm Trấn Ma Phược Thần Phù.

Đem hai loại pháp ý, dung hợp trên một tấm phù chỉ, mới có thể thành một chỉnh thể, để hắn hư không thi pháp, hắn chỉ có thể trước thi triển “Sắc Trấn” pháp, lại thi triển “Sắc Phược”, mà phù chỉ vừa vẽ xong thì có thể đem hai loại pháp ý dung hợp cùng nhau, hình thành một đạo.

Lại nói tiếp, hắn lại họa một tấm 【 Xích Viêm Kim Phù 】 , pháp phù này một thành, màu lam phù chỉ kia thể mà đều không thể gánh chịu, trực tiếp thiêu đốt.

Triệu Phụ Vân từ bỏ, Xích Viêm Kim Phù này là phù lục hắn ký kết trong khí hải.

Lam phù chỉ không cách nào gánh chịu, có hai loại nguyên nhân, một là trong Xích Viêm Kim Phù này ẩn chứa đủ loại pháp ý quá nhiều, lam phù chỉ xác thực không cách nào gánh chịu, loại thứ hai thì là Triệu Phụ Vân còn không cách nào đem hoàn toàn vẽ ra, chỉ là trong lòng mình bạch mà thôi.

Sau khi từ bỏ, hắn bắt đầu họa rất nhiều tiểu phù lục,

đem trong lòng mình hội, vẽ ra từng phù chỉ.

Sau khi sử dụng hết tất cả phù chỉ, hấn ngừng bút, ngẩng đầu, bên cạnh phân biệt đứng Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh, các nàng đều đang chăm chú nhìn.

Triệu Phụ Vân cũng không để ý người khác học tập, đem phù chỉ cùng phù bút, phù mực đều thu vào.

“Các người chuẩn bị xong chưa?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chúng ta sớm liền chuẩn bị tốt, tùy thời có thể tiến U Ngục.” Kinh Tinh nói: “Chỉ là... .”

“Chỉ là cái gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chỉ là, chúng ta muốn biết, thân phận chân thật của ngài.” Kinh Tinh nói: “Nếu ngài không nói, vậy chúng ta không có khả năng cùng ngài đi vào.”

Trong lời nói của nàng đã dùng kính ngữ.

Triệu Phụ Vân nghĩ nghĩ, có chút nghiêng đầu, nói: “Cũng đúng.”

Dứt lời, hấn liền từ trong lòng ngực xuất ra hai tấm hoàng phù đến, trong đó một tấm là 【Thần Hỏa Phù】 , một tấm là 【Trấn Ma Pháp Chú】 .

Phân biệt đưa cho hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh.

Khi hai người phân biệt tiếp nhận hai tấm phù này, cần

thận nhìn đường vân quen thuộc nhưng lại đặc biệt kia, trong lòng đầu tiên là nghi hoặc, theo đó khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân cũng đã ngồi ở trước lò lửa kia, khuỷu tay chống đỡ bên lò, đưa tay ở nơi đó sưởi ấm.

Sau khi Triệu Phụ Vân rời đi, các nàng không còn thấy người bán phù lục như vậy, các nàng trước kia mua hai tám phù, đã sớm bởi vì lâu năm mà tán đi pháp ý, thành phế phù chỉ có phù họa, mà không có pháp ý, nhưng mặc dù là như thế, các nàng cũng không có ném đi.

Bởi vì các nàng biết, đây là phù lục độc nhất vô nhị, có thể được xưng là bí phù, bởi vì toàn bộ Đại Doanh phường thị cũng không còn nhìn thấy phù lục đặc biệt như vậy.

“Ngài là, Phụ Vân đạo trưởng.” Dương Tiểu Nga kinh ngạc hỏi.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu, cười cười, nói: “Thế nào, không giống sao?”

Tay của hắn treo ở trên không hỏa lô, ngón tay trong ngọn lửa xoa nắn lấy, những ánh lửa kia ở dưới ngón tay của hắn, giống như thành tơ, phẳng phát là sợi bông, bị hắn vò thành từng sợi tơ hỏa hồng, lại bị hắn buông ra, tơ lửa ở không trung phiêu khởi, từng sợi phiêu ở hư không, đúng là thật lâu không tiêu tan, hình thành cảnh tượng tơ hồng bay múa đầy trời.

“Giống, nhưng, cũng không giống.” Dương Tiểu Nga ở trong ánh mắt Triệu Phụ Vân, có chút xấu hổ nói.

Kinh Tinh ngược lại là không nói gì, ánh mắt của nàng dưới ánh lửa chiếu rọi, chớp động lên vận thái không hiểu.

“Khí vận của ngài luôn để ta cảm thấy quen thuộc, nhưng diện mục, lại có khác biệt rất lớn, cho nên ta không dám nhận.” Dương Tiểu Nga nói.

Triệu Phụ Vân mỉm cười, ánh mắt lại rơi trên người Kinh Tinh, hỏi: “Kinh Tinh đạo hữu còn muốn hỏi gì không?”

“Đương nhiên.” Kinh Tinh tiến lên hai bước, hít sâu một hơi, nói: “Đạo trưởng còn nhớ rõ, sự tình đêm tuyết hôm đó?”

Nàng vừa nói ra lời này, Dương Tiểu Nga hơi nghi hoặc một chút, theo đó ánh mắt khiếp sợ vừa đi vừa về tuần tra giữa hai người Triệu Phụ Vân cùng Kinh Tinh, trong lòng nàng thì là hò hét nghĩ đến: “Trời ạ, Tinh tử, chẳng lẽ cùng Phụ Vân đạo trưởng trong lúc đó xảy ra chuyện gì? Đêm tuyết?”

Nhưng Triệu Phụ Vân lại biết, nàng là đang chứng thực thân phận của mình, dù sao tu hành giới các loại pháp thuật, để người khó lòng phòng bị.

“Đêm tuyết hôm đó, ta ở trong cửa hàng, nghe tới toàn bộ quá trình, bởi vậy cũng biết, Kinh đạo hữu là một vị thiện lương lại nhân từ, nhưng người không cần áy náy cùng tự trách, bởi vì bước lên con đường tu hành, một nửa sinh mệnh cũng đã giao cho trời xanh, mà vào U Ngục kia, một nửa khác cũng giao cho hắc ám, vô luận

phát sinh gì, chúng ta đều nên nhận.”

“Đương nhiên, người nhà những người kia không nguyện ý nhận, từ đó lột đi tài vật trên người Kinh đạo hữu, đó là bọn họ không đúng, Kinh đạo hữu chỉ cần nghĩ đến chính người, phúc dù chưa đến, họa đã xa rồi.”

Dương Tiểu Nga nghe đến đó, mới biết được, “Đêm tuyết” kia đại khái là đêm hôm đó, đêm Tinh tử tìm đến mình.

Kinh Tinh hướng Triệu Phụ Vân hành một đạo lễ: “Đa tạ đạo trưởng khuyên.”

Triệu Phụ Vân đáp lễ.

“Đạo trưởng, xin cho ta đi nói rõ với ba huynh đệ Thiết thị, rồi trở lại cùng ngài vào nhập U Ngục.” Kinh Tinh nghiêm túc nói, Triệu Phụ Vân biết, nàng nhất định là muốn nói rõ ràng với ba nam tu đêm qua, dù sao hôm qua không hoàn toàn cự tuyệt.

Sau khi Kinh Tinh ra ngoài, Dương Tiểu Nga liền có chút nhăn nhó.

Nàng có một sư phụ, nhưng nhưng trong lòng vẫn muốn hướng Triệu Phụ Vân học phù pháp, trong mắt nàng, nếu Triệu Phụ Vân nguyện ý dạy mình, mình cũng có thể bái Triệu Phụ Vân vi sư, chỉ là Triệu Phụ Vân không đáp ứng, nàng chỉ có thể mua một tấm phù lục của Triệu Phụ Vân trở về, ngày ngày họa.

Thần Hỏa Phù kia, sư phụ của nàng cũng đều quan sát

học qua.

“Tiểu Điệp, mau tới đây.” Dương Tiểu Nga có chút co quắp gọi vị tiểu miếu đồng kia tới.

“Nhanh bái kiến đạo trưởng.” Dương Tiểu Nga lôi kéo Tiểu Điệp kia, đưa tay đè nàng xuống đất, Tiểu Điệp thuận thế quỳ lạy.

Triệu Phụ Vân đưa tay phát một cái, một cỗ lực lượng nhu hòa đưa nàng nâng lên, nói: “Cũng là hữu duyên, ta tặng ngươi một tấm linh phù đi, ngươi đem giấu ở trên người, có thể làm hộ thân.”

Hắn xuất ra một khối linh thạch khắc 【 Thái Hư Hỏa Kiếp Phù 】 , nói; “Kiếp từ tâm lên, tâm sinh lửa giận, ngươi thường cầm phù này, cảm giác chân ý trong đó, có thể dùng tạp niệm trong lòng hóa thành hỏa diễm thiêu đốt, không khiến cho tâm tư nhiễu loạn, dần dà, có thể dùng hồi phục bình tâm, nếu có thể lĩnh ngộ pháp ý trong đó, tương lai ngươi Trúc Cơ cũng có tác dụng lớn.”

Tiểu Điệp ngẩng đầu, dùng con mắt không bị tóc che khuất nhìn Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân lại nhìn ra, trong lòng nàng có rất nhiều cảm xúc tiêu cực, tỉ như tự ti, sợ hãi, miễn cảm, hoài nghi vân vân.

“Hết thấy cảm xúc, đều là tâm hỏa tư lương.” Triệu Phụ Vân nói xong, ngay cả Dương Tiểu Nga đều có chút hiểu được, cảm thấy, nếu có thể, nàng cũng muốn đem chính

mình mấy ngày nay tuôn sinh hỗn loạn ý niệm, đều hóa thành hỏa diễm đốt sạch sẽ.

Tiểu Điệp tiến lên tiếp nhận, nhẹ giọng nói: “Tạ ơn, tạ đạo trưởng ban thưởng phù.”

Triệu Phụ Vân đưa tay sờ sờ đầu của nàng, nàng chỉ hơi rút lại một chút, không nhúc nhích nữa.

“Đi nghỉ ngơi đi.” Triệu Phụ Vân nói xong, lại ngẩng đầu nhìn Dương Tiểu Nga, nói: “Tiểu Nga đạo hữu, có thể nói một chút sự phụ người vì nguyên nhân gì mà vào U Ngục hay không?”

Dương Tiểu Nga bị thanh âm của Triệu Phụ Vân kéo trở về từ trạng thái mơ hồ đó, chậm rãi ngồi ở bên cạnh, nói: “Trải qua mấy ngày nay, rất nhiều người tổ chức đội ngũ tiến vào trong U Ngục, hơn nữa đều là Tử Phủ tiên bối, bọn họ giống như muốn tiến vào sâu trong U Ngục tìm kiếm thứ gì.”

“Sự phụ ta bởi vì là Miếu Chúc của Xích Viêm Thần Miếu, luyện một ngọn Tịch Ma Bảo Đăng, ở trong U Ngục có thể xua một phương hắc ám, các loại Xích Viêm pháp thuật, trong bóng tối đều có tác dụng rất tốt, cho nên thụ Trùng Doanh Phường Trịnh thị mời, tiến về U Ngục.”

“Nếu là người khác đến mời, sự phụ khẳng định sẽ không đi, chỉ là năm đó khi sự phụ tới đây mở miếu, Trùng Doanh Phường Trịnh thị trợ giúp rất nhiều, những năm gần đây, hàng năm ngày tết lại một lần không bỏ đến tặng lễ vật, cho nên Trịnh thị nói muốn vào U Ngục,

hi vọng sự phụ cùng đi, sự phụ liền không cách nào cự tuyệt.”

“Như vậy a.” Triệu Phụ Vân trầm ngâm, hỏi: “Gần đây có phải là có không ít người của đại gia tộc tổ chức đội ngũ tiến vào trong U Ngục?”

“Đúng vậy, trước đó cùng đội ngũ của Trùng Doanh Phường Trịnh thị, đồng thời đi vào, còn có Hoa Sơn Ninh thị, Cảnh Dương Lộ Cao thị.”

“Không chỉ có đội ngũ của Trùng Doanh Phường Trịnh thị chưa hề đi ra, ngay cả người của Hoa Sơn Ninh thị, cùng Cao thị cũng chưa hề đi ra, cho nên hiện tại bọn họ lại tổ chức nhóm người thứ hai đi vào.” Dương Tiểu Nga nói.

“Tình tỷ cũng không muốn đi theo bọn họ cùng nhau đi vào, cảm thấy bọn họ có thể đi quá sâu, cho nên muốn tự mình tổ kiến một đội ngũ nhỏ đi vào, vốn muốn mời lão đại của Thiết thị huynh đệ, nhưng ba huynh đệ Thiết thị cũng đã thụ Trịnh thị mời, ngược lại kêu chúng ta cùng nhau gia nhập.”

“A, chúng ta mặc kệ bọn họ, chúng ta chỉ để ý chính chúng ta, nếu gặp nguy hiểm, chúng ta liền lui ra ngoài, ta chỉ là đi vào tìm một chút bảo tài để luyện khí, cũng không cưỡng cầu thứ gì.” Triệu Phụ Vân nói.

Hắn có thể cảm nhận được lo lắng ở sâu trong nội tâm Dương Tiểu Nga, nàng hiển nhiên cũng lo lắng Triệu Phụ Vân giống những người kia, muốn tiến vào sâu trong U Ngục.

Phụ cận Lạc Đô mặc dù có hơn mười tòa Xích Viêm Thần Miếu, nhưng nếu có nhiều đội ngũ đi vào như vậy, những đội ngũ thế gia tổ chức kia, nhất định sẽ mời những Miếu Chúc của Xích Viêm Thần Miếu, có thể thấy được, lúc này Miếu Chúc của Xích Viêm Thần Miếu vô cùng hút hàng.

Dương Tiểu Nga cũng là Trúc Cơ tu vi, khẳng định có luyện pháp khí loại đèn, ở trong U Ngục dùng rất tốt, nhất định sẽ được người mời.

Kinh Tinh đến Sái Cốc Tràng, hướng Thiết thị huynh đệ nói rõ, mình không cùng bọn họ tiến vào U Ngục, đồng thời cũng hướng Trịnh Tam công tử biểu đạt áy náy.

Thiết thị huynh đệ mặc dù là tán tu có phần có danh tiếng ở Lạc Độ, nhưng Kinh Tinh chủ yếu là muốn giải thích với Trịnh Tam công tử.

Nàng trường kỳ sinh hoạt ở nơi này, đương nhiên biết phân lượng của Trịnh thị ở Lạc Đô, không dám đắc tội.

Liên quan tới tình huống của nàng, đại ca trong Thiết thị huynh đệ, Thiết Đại gặp Trịnh Tam công tử, đem tình huống nói, Trịnh Tam công tử nhíu mày.

Hắn lông mày dài vào tóc mai, là một thanh niên nhìn qua rất anh tuấn, bất quá, hai lông mày như kiếm, lại cho người ta một loại cảm giác không quá dễ nói chuyện.

“Kinh Tinh này ngược lại không có gì, một Trúc Cơ tu sĩ thổ kim lưỡng tính, thiện kiếm pháp, nắm gần đây lại thường lấy kiếm thuấn nghênh địch, khi tranh đấu, thường xông lên phía trước nhất, có chút anh dũng. Mà đi cùng, còn có đệ tử của Hà Quang Miếu Dương Hà.”

Thiết Đại nói đến đây liền ngừng nói, hần biết, Trịnh Tam công tử nhất định biết đệ tử Dương Hà là ai.

“A, các nàng vì sao cự tuyệt?” Trịnh Tam công tử cúi đầu nhìn bản đồ trong tay, theo miệng hỏi.

“Các nàng muốn cùng người khác tiến vào trong U Ngục.” Thiết Đại nói.

Trịnh Tam công tử ngẩng đầu, nghi ngờ hỏi: “Người khác? Ai?”

“Một người xứ khác, nhìn qua khí độ bất phàm.” Thiết Đại nói.

“Trịnh gia ta, ngày lễ ngày tết chưa bao giờ thiếu lễ kính Hà Quang Miếu, các nàng biết Trịnh thị ta muốn vào U Ngục, lại cự tuyệt ta, ngược lại cùng người xứ khác ký khế ước vào U Ngục.” Trịnh Tam công tử nói đến đây, nhìn chăm chú Thiết Đại, nói: “Người nói, các nàng đây là vì sao?”

“Tại hạ không biết.” Thiết Đại cẩn thận nói.

“Tuy nói, ta đã từ Tề Vân Sơn mời đến người của Xích Viêm giáo phái, nhưng Dương Tiểu Nga kia làm như

vậy, là không có đạo lý.” Trịnh Tam công tử nói.

“Vậy, muốn gọi các nàng tới hay không?” Thiết Đại nhỏ giọng hỏi, hắn biết, Trịnh Tam công tử tuy rằng từ trước đến nay giảng cứu lễ nghĩa, nhưng nếu bị người cự tuyệt, hoặc là hắn cảm thấy có người đối với hắn vô lễ, vậy nhất định sẽ làm cho đối phương trả giá đắt.

Câu nói hắn thường nói nhất, chính là ‘Người sống trên đời này, cùng người liên hệ, giảng cứu chính là một lễ nghĩa’.

“Người sống trên đời này, cùng người liên hệ, giảng cứu chính là một lễ nghĩa. Ta chưa từng bạc đãi qua Hà Quang Miếu, Dương Tiểu Nga là đệ tử Dương Hà, cũng hưởng thiện đãi, nếu nàng không vào U Ngục thì thôi, đã muốn vào, lại không cùng ta, vậy đây chính là vô lễ.”

“Người đi một chuyến Hà Quang Miếu, cùng Dương Tiểu Nga kia nói rõ ràng, liền nói muốn đi theo ta, ta sẽ giúp nàng tìm về Dương Hà thất lạc trong đó.” Trịnh Tam công tử nói xong, lại cúi đầu nhìn đĩa đồ trên tay, trên đĩa đồ kia có ba chữ —— U Ngục Đồ.

Thiết Đại ra cửa, đi tới bên người Kinh Tinh, nói: “Về Hà Quang Miếu đi, Tam công tử có chuyện nói với Dương Tiểu Nga.”

Kinh Tinh sắc mặt biến hóa, nói: “Có thể để cho ta hướng Tam công tử trực tiếp tạ lỗi hay không?”

“Không cần phải vậy.” Thiết Đại trực tiếp cự tuyệt nói.

Kinh Tinh chau mày, nàng nhìn một chút căn phòng của Trịnh Tam công tử kia, nàng tin tưởng lời mình nói đối phương có thể nghe được, nhưng đối phương không cho mình đi vào, hiển nhiên quả thực không nghĩ nói chuyện với mình.

Tâm nàng không khỏi treo lên.

Chương 251 : Hư vô pháp ý

Sái Cốc Tràng là một địa phương chuyên môn dùng để phơi linh cốc, đương nhiên, cũng sẽ cử hành một chút hoạt động, như tế thiên, tế tổ, tế thần vv, đương nhiên, lúc một vài gia tộc muốn chiêu tập nhân thủ, cũng sẽ lập cờ ở đây, hoặc dán thông báo.

Mà lại, mỗi một thế gia, đều sẽ có nơi như vậy.

Vùng này, thuộc về sân nhà Trịnh gia, đều là người thân cận Trịnh gia, ít nhiều đều từng nhận ân huệ của Trịnh gia, đều là người Trịnh gia hiểu rõ, dù cho tán tu ngoại lai ngụ lại ở đây, cũng đều thụ lý trường nơi này nhìn nhiều năm, nếu không rõ lai lịch, khi Trịnh gia tuyển người chắc chắn sẽ không thu.

Kinh Tinh cũng không phải người Lạc Thành, nhưng nàng cư trú ở đây nhiều năm, hơn nữa những năm gần đây làm việc ở nơi này, mọi người cũng đều biết lai lịch của nàng.

Ba huynh đệ Thiết thị cũng là tán tu ngụ lại đây, lại là người liên lạc giữa Trịnh gia cùng tán tu.

Thiết Đại càng là Trúc Cơ tu sĩ thâm niên, chỉ kém nhất niệm ý mãn.

Hắn đi ở phía trước, Kinh Tinh đi theo phía sau, đằng sau lại là huynh đệ khác của Thiết thị.

“Kinh Tinh, người cũng là người đã ở đây nhiều năm, hẳn phải biết, khi Trịnh gia cần người, mọi người hẳn là ưu tiên đi tới Trịnh gia nơi đó báo cáo, hiện tại Tam công tử tuyển người, cần nhân thủ, các người nếu nói không muốn vào U Ngục, vậy cũng được, thế nhưng các người lại cự tuyệt Tam công tử, mà đi cùng người khác vào U Ngục, đây chính là phá hư quy củ, việc này, chính là không cho Tam công tử mặt mũi, không cho Trịnh gia mặt mũi.”

Kinh Tinh theo phía sau, nàng ngay từ đầu không nghĩ tới những điều này, lúc này sau khi Thiết Đại nói xong, liền cảm giác, việc này chỉ sợ không tốt.

Kinh Tinh thầm nghĩ, lại nhất thời không thể tìm được từ nào tốt hơn.

Đi thẳng tới Hà Quang Miếu.

Hà Quang Miếu không lớn, ngày bình thường hương hỏa cũng đều đến từ người ở đây, có người cần hỏa phù hộ thân cũng đều sẽ đến bên trong mua, đương nhiên, cũng mua một chút tế đèn.

Có điểm tế đèn trong nhà, bình thường tiểu quái tiểu yểm, cũng không dám tùy tiện xâm nhập nhà.

Triệu Phụ Vân ở trong miếu, nhìn Hi Hòa Thần Nữ kia, bên cạnh đi theo Dương Tiểu Nga, nàng không biết vì sao, luôn cảm thấy trên người Triệu Phụ Vân có một loại

khí vận khác, chính nàng luôn luôn sẽ có trạng thái nhàm chán, trống rỗng, hoặc lo nghĩ.

Mà nàng cảm thấy trên người Triệu Phụ Vân tuyệt sẽ không xuất hiện những thứ này, hẳn phải phát tùy thời đều đang suy nghĩ sâu xa, đang cảm thụ, nhìn thấy bất kỳ vật gì, đều như đang lĩnh hội “Tính” trên người nó.

Nhất là hiện tại, nàng nhìn Triệu Phụ Vân đứng trước mặt Hi Hòa Thần Nữ, nàng đúng là cảm thấy, Phụ Vân đạo trưởng như đang trao đổi cùng Thần Nữ.

“Người nói xem, thần thánh đầy trời, là từ đâu tới?” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng hỏi.

Dương Tiểu Nga nghĩ nghĩ, nói: “Trong « Xích Viêm Thánh Điển » của chúng ta có lời, Thần Quân sinh ra trước thiên địa, phổ chiếu đại thiên, thế là vạn vật sinh trưởng, nhân loại được sinh ra... .”

“Thật sao? Vậy trước khi Xích Viêm Thần Quân còn chưa có xuất hiện đây? Khi đó thiên địa là dạng gì, một vùng tăm tối? Hay một mảnh huyền hư?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Ta không biết.” Dương Tiểu Nga mờ mịt trả lời, nàng không có suy nghĩ qua, hoặc là có gặp qua vấn đề tương tự, nhưng lại chưa bao giờ suy nghĩ, dưới cái nhìn của nàng, những thứ này hết thảy đều chỉ là vô nghĩa, không cần thiết nghĩ.

“Thiên địa lúc ban đầu hình thái, có lẽ chính là một mảnh huyền hư, một mảnh hỗn độn, bên trong cái gì cũng

không có, sau đó Xích Viêm Thần Quân, cùng chư thiên thần thánh chậm rãi thai nghén ở trong đó.”

“Hoặc có lẽ, kỳ thật sau khi có nhân loại, chúng sinh chi niệm, để nơi sâu xa xuất hiện chư thiên thần thánh.”

Dương Tiểu Nga càng thêm mờ mịt.

“Các Thần hoặc là theo thiên địa âm dương mà sinh, cũng có thể là theo ý chí chúng sinh mà sinh.” Triệu Phụ Vân nói: “Cho nên nói, vạn vật chúng sinh, chư thiên thần thánh, đều sinh ra từ trong hư vô.”

“Mà chúng ta, người sinh ra từ trong hư vô, cuối cùng cũng sẽ quy về hư vô.” Triệu Phụ Vân phảng phất có sở ngộ, Dương Tiểu Nga cảm thấy, cả người hấn đứng ở đó, lại có một loại cảm giác căn bản không tồn tại, chỉ là một đoàn khí, chỉ là một đạo quang ảnh.

“Đạo trường?” Dương Tiểu Nga có chút lo lắng hồ.

Triệu Phụ Vân quay đầu, nhìn Dương Tiểu Nga, lộ ra mỉm cười, loại mỉm cười kia giống một loại vui sướng thu hoạch.

Hắn xoay người lại, nhìn ánh nắng từ bên ngoài chiếu tới, đưa tay ở trong ánh nắng, Dương Tiểu Nga thể mà nhìn thấy tay của hắn ở trong ánh nắng phảng phất là trong suốt, tay vừa vào ánh nắng liền biến mất.

“Hết thảy từ không đến có, lại từ có đến không, ai có thể xác định, chúng ta tồn tại, không phải là vọng niệm trong lòng vị thần thánh nào đó đây?”

Dương Tiểu Nga nhìn thấy Triệu Phụ Vân lại quay đầu, ở nơi không có ánh nắng, duỗi ra ngón tay viết trong hư không.

Có tia sáng từ trong ngón tay của hắn tràn ra, hình thành màu đỏ mực, vào hư không quán kết thành chữ.

“Chúng ta đến từ trong hư vô, cuối cùng rồi sẽ đi vào hư vô, hết thảy đều quy về Thái Hư.”

Nói đến nơi đây, hắn ngừng một chút, lại viết: “Thái Hư vô hình, Thái Hư vô tướng.”

Triệu Phụ Vân giờ khắc này, phảng phất nhìn thấy trong Thiên Đô Sơn, tòa Vô Thủy Đạo Tổ tượng thần kia, một tòa tượng thần không có mặt.

Mà Dương Tiểu Nga lúc này lại cảm giác, không chỉ có cả người Triệu Phụ Vân đều tản ra một cỗ khí vận ‘hư vô’, cả tòa miếu này đều biến huyền hư.

Tượng Hi Hòa Thần Nữ cho tới bây giờ đều không có phát ra qua thần dị gì, lúc này thế mà nổi lên một tầng thần quang.

Tựa hồ ngôn ngữ của Triệu Phụ Vân xúc động Thần.

“Thần Quân cũng cảm thấy, ta nói có đạo lý sao?” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng nói.

Trong lòng Dương Tiểu Nga lại là lạ.

Mà thần quang trên tượng thần nữ kia, ở thời khắc này, lại đã chậm rãi biến mất, cùng ý cảnh ‘hư vô’ của cả tòa miếu hòa làm một thể, Dương Tiểu Nga thậm chí cảm thấy, không chú ý nhìn, đều không nhìn thấy tượng thần kia.

Đúng lúc này.

Bên ngoài có tiếng bước chân truyền đến.

Khi Kinh Tinh cùng ba huynh đệ Thiết thị, bốn người tiến vào Hà Quang Miếu, đúng là sinh ra một loại ảo giác, cảm giác cả tòa miếu giống như không tồn tại huyền hư.

Bọn hấn ngẩng đầu nhìn Hi Hòa Thần Nữ tượng thần, thế mà cũng cảm thấy tượng thần kia hôm nay tựa hồ có chút khác biệt, trong nhận thức của bọn họ, vô luận là tượng thần trong toà miếu nào, chỉ cần có người tế bái, có hương hỏa, chỉ cần vào trong miếu, liền có một loại cảm giác lừng lẫy huy hoàng, có vô hình, không thể thấy được quang vận hiện sinh.

Mà hiện tại, nơi này, lại có một loại cảm giác chìm vào trong mê vụ biển sâu, nếu như không phải cố ý chú ý nhìn, Thần tựa như căn bản cũng không tồn tại.

“Tiểu Nga.” Kinh Tinh có chút lo lắng la lên.

Nàng đi vào trong miếu, bóng dưới chân tùy theo đi vào trong bóng tối của miếu, cũng biến mất.

Ba huynh đệ Thiết thị cũng đi vào.

“Tiểu Nga.” Kinh Tinh lại một lần nữa hô một tiếng.

“Người đâu?” Thiết lão tam nghi ngờ hỏi.

Lúc này, trong bóng tối của miếu, lại có một người thanh âm trả lời: “Tinh tử, chúng ta ở đây a.”

Trong thanh âm này tràn ngập nghi hoặc, tràn ngập chán kinh cùng không hiểu, còn có một tia e ngại.

Theo Dương Tiểu Nga lên tiếng, thân hình của nàng cũng xuất hiện trong mắt Kinh Tinh, hai người đều nhìn ra kinh ngạc trong mắt đối phương.

Dương Tiểu Nga không dấu hiệu xuất hiện, điều này khiến Kinh Tinh có một loại cảm giác quỷ dị.

Mà trong lòng Dương Tiểu Nga càng kinh ngạc, bởi vì nàng liền đứng ở nơi này, Tinh tử thế mà không nhìn thấy chính mình.

Mà lúc này, thân hình Triệu Phụ Vân cũng từ trong hư vô nổi bật ra, giống như cho nhân vật trong bóng tối đơn giản vẽ lên màu sắc, đạo bào trên người kia, nhanh chóng tươi sáng lên.

Ba huynh đệ Thiết thị thấy cảnh này, nhú mày, bọn họ cảm thấy người này đột nhiên có chút cao thâm mịt mịt, thậm chí cảm thấy, hẳn không dưới Trịnh Tam công tử.

“Vị đạo trưởng này, không biết quê quán ở đâu a?” Thiết Đại mở miệng, hẳn quyết định trước hỏi rõ lai lịch của

người này.

Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga đồng dạng muốn biết, đều quay đầu nhìn về phía Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân đôi mắt nhất chuyển, đảo qua đám người, cười nói: “Thế gian chúng sinh đều đến từ trong hư vô, quê hương của ta ở đâu? Ta cũng nói không rõ ràng.”

Ba huynh đệ Thiết thị nhúu mày, trong tai nghe tới Triệu Phụ Vân tiếp tục nói: “Thiên địa chúng sinh đều đến từ hư vô, lại sẽ trầm luân ở hư vô, chúng ta có lẽ, chỉ là một điểm vọng niệm của một thần thánh nào đó, một đoạn vọng tưởng.”

Lúc này, trong lòng Triệu Phụ Vân, nghĩ đến kiếp trước, những người kia nói trên thế giới hết thầy, kỳ thật đều là một đoạn số liệu thôi.

“Người đang nói gì?” Thiết Đại trong lòng cảnh giác.

“Chúng ta đến từ trong hư vô, đều sẽ đi về phía hư vô?” Triệu Phụ Vân nói.

“Nói bậy.” Thiết Đại mặc dù không cảm thấy lời này có vấn đề, nhưng lý trí của hắn nói cho hắn biết nhất định phải phản đối, kinh nghiệm đối phó quỷ dị của hắn nói cho hắn, tuyệt đối không thể thuận theo suy nghĩ của đồ vật quỷ dị, giờ phút này, trong tiềm thức của hắn, rõ ràng đã đem Triệu Phụ Vân trở thành loại tồn tại quỷ dị nào đó.

Một tu sĩ, cũng tương đương với tồn tại quỷ dị.

“Ha ha, vô luận ngươi làm sao phủ nhận, nhưng đây đều là sự thật.”

Theo Triệu Phụ Vân dứt lời, trước mặt bọn họ đột nhiên xuất hiện một người, chính là Triệu Phụ Vân vốn ngồi ở nơi đó, tay Triệu Phụ Vân đã vỗ trên vai hắn.

Sau đó, thân thể của hắn liền không thể động, cả người giống như bị một cỗ cự lực trấn áp.

Hắn muốn hô huynh đệ phía sau, miệng cũng đã không thể nói chuyện, không cách nào mở miệng, mà hắn không biết là, hai huynh đệ phía sau hắn, cũng bị vỗ bả vai, đồng dạng không thể động, không thể nói.

“Chúng ta đi.” Triệu Phụ Vân vẫn gọi Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh.

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Kinh Tinh không khỏi nói: “Hắn, hắn, hắn, bọn họ làm sao?”

“Không cần quản, chúng ta trước vào U Ngục.” Triệu Phụ Vân đứng trong ánh nắng ở cửa miếu, ánh nắng chiếu ở trên người hắn, thân thể của hắn lại có ánh sáng lộ ra, trên mặt đất không có bóng dáng.

Hai người một bụng lời muốn nói, nhưng hai người vẫn đi theo.

Các nàng không có chú ý tới, bọn họ đi vào trong ánh nắng, cũng không có có bóng dáng, thẳng đến các nàng đi qua nơi có người, gặp phải người quen biết, đang muốn chào hỏi cùng đối phương, thế nhưng lại phát

hiện, đối phương như căn bản cũng không có nhìn thấy mình.

Đầu tiên là kinh ngạc, sau khi gặp phải mấy người, phát hiện người quen biết đều không nhìn thấy mình.

“Bọn họ không nhìn thấy ta... .” Đây là ý niệm trong lòng các nàng.

Lúc trong lòng tràn đầy kinh ngạc, ba người tới một nơi.

Cửa vào U Ngục.

Cửa vào U Ngục ở một nơi dưới mặt đất, giống như cửa vào một nơi địa cung.

Trên địa cung xây một tòa cung điện, bên trong trú hai đội binh, đó là đạo binh.

Kinh Tinh muốn nói chuyện, nàng rất sợ hãi, bởi vì nàng biết, trong này có người có phá ải dũng mãnh phi thường, có pháp khí phá ải, nhất là một mặt ‘Thiên Nhân Bảo Kính’ treo trên địa cung kia, nghe nói có thể chiếu phá hết thủy ải độn.

Nếu có người ý đồ lấy ải độn pháp tiến vào địa cung, bị chiếu ra, sẽ bị nhốt vào Lạc Đô cấm ngục.

Nếu bị nhốt vào cấm ngục kia, mà không người hỗ trợ, như vậy có khả năng bị nhốt cả đời, mà lại, nếu có người muốn tu pháp thuật gì, như vậy người trong cấm ngục, sẽ bị kéo ra, thành vật thí nghiệm pháp thuật mới của người khác.

Kinh Tinh muốn nhắc nhở, nhưng sợ mình nói chuyện sẽ để ẩn thân của nhóm người mình bại lộ ra, rồi lại sợ Triệu Phụ Vân không biết lợi hại của Thiên Nhãn Bảo Kính, trong lúc tâm hoảng ý loạn, đưa tay đi bắt quần áo của Triệu Phụ Vân, tay lại bắt hụt, tay xuyên qua người Triệu Phụ Vân.

Nhưng Triệu Phụ Vân lại giống như cảm thấy, quay đầu, đưa tay chỉ bên miệng, làm một thủ thế im lặng.

Kinh Tinh không lên tiếng nữa, trong lòng lại bất ổn, đi tới cửa cung điện kia, phía trên có treo một mặt bảo kính như con mắt hiện ra quang hoa, nhưng Triệu Phụ Vân một đường đi qua, lại không hề có một chút vấn đề.

Kinh Tinh nhìn những thủ vệ kia, trong lòng lo lắng, theo ánh mắt của nàng rơi trên người một người, người kia giống như cảm nhận được gì đó, lập tức nhìn về phía vị trí của Kinh Tinh.

Kinh Tinh cảm giác tim của nàng muốn nhảy ra ngoài, nhưng người kia chỉ nhíu mày một cái, đánh giá qua lại nơi nàng đi qua, rồi lại giống như cũng không nhìn thấy gì.

Ba người đi qua cửa cung điện, dưới Thiên Nhãn Bảo Kính đi qua, đi qua giữa hai hàng thủ vệ đạo binh.

Tiến vào cung điện có một hành lang thông đạo, trong thông đạo khắc đầy bích họa, bích họa lóe ánh sáng. Kinh Tinh biết, hành lang này cũng có được huyền diệu cấm pháp phá ẩn.

Kinh Tinh y nguyên lo lắng, nhưng ba người đi vào, lại thông qua rất bình thường.

Trong lòng Kinh Tinh thở dài một hơi, một đường thông qua.

Sau khi vào, liền nhìn thấy cửa vào địa cung.

Địa cung có bậc thang đi xuống, từ trên nhìn xuống, một mảnh sâu thẳm, phẳng phất không nhìn thấy đáy.

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, cẩn thận nhìn, hẳn biết, từ bậc thang này đi xuống, liền sẽ tiến vào U Ngục trong truyền thuyết.

Triệu Phụ Vân ở nơi đó dừng lại nhìn một chút, tinh tế cảm thụ, cảm thấy hư không giam cầm, một loại thông đạo huyền diệu, hẳn cảm thấy, nếu như có thể có cơ hội dừng lại ở đây thêm một đoạn thời gian, sẽ có chút lĩnh ngộ.

Bất quá, hẳn không có dừng lại lâu, từng bước một tiếp tục đi.

Hắc ám thôn phệ hết thấy, nguồn sáng, thanh âm đều nhanh chóng biến mất, hắc ám từ dưới từ trên vọt tới, hẳn cảm giác mình giống như chìm vào trong nước, có một cỗ cảm giác đè ép không hiểu.

Triệu Phụ Vân cảm giác được hư vô pháp ý trên người mình kia bị thanh tẩy.

Trong tay Dương Tiểu Nga xuất ra một ngọn đèn, chiếu sáng một phương hắc ám.

Trên tay Kinh Tinh lại nhiều một mặt tiểu thuẫn ngân sắc, trên tiểu thuẫn hiện ra bạch quang.

Triệu Phụ Vân nhìn hắc ám tĩnh mịch khôn cùng trước mặt, trong mắt hiện ra ánh lửa, nhìn chăm chú trong chốc lát, căn bản nhìn không thấu hắc ám.

Quay đầu nhìn, bậc thang kia vẫn còn, mà bậc thang lại có mười ba tầng, càng phía trên thì là một vùng hắc ám trống rỗng.

“Đi bên nào?” Thanh âm của Triệu Phụ Vân trong bóng đêm có chút hư ảo.

“Bên này.” Kinh Tinh đối với nơi này rất quen thuộc.

Thế là, ba người hướng trong bóng tối, đèn trong tay Dương Tiểu Nga, cùng thuẫn quang trong tay Kinh Tinh, đi về một phương hướng.

Tiếng bước chân dưới chân, cùng phong thanh truyền đến từ trong bóng tối, lại làm cho mảnh hắc ám này càng thêm yên tĩnh.

Chương 252 : Biến mất người cùng miếu

Trịnh Tam công tử trong phòng nghiên cứu địa đồ, đáy địa đồ là màu đen, ánh nắng lộ ra từ cửa sổ, chiếu ở phía trên.

Từng đường bạch tuyến quanh co khúc khuỷu, lít nha lít nhít, hình thành một bức địa đồ phức tạp giống mạng nhện.

Địa đồ này là Trịnh gia qua nhiều năm, từng bước một vẽ thành.

Trong đó có tin tức chính bọn hãn thu thập, cũng có lộ tuyến tin tức thu thập từ trong tay tán tu.

Sơn cốc dòng sông, rừng rậm, cấm địa.

Những địa phương này đều vẽ lấy đủ loại ký hiệu, có vòng tròn, có đường nét, có ký hiệu tam giác. Còn có một ít loại đồ án là vẽ lấy chim, cá, thú, hoặc là X ký hiệu ghi chú bằng nguyên liệu màu đỏ.

Còn có nhiều nơi vẽ lấy đồ án miếu thờ hoặc trang viên.

Người trong nhà cho hãn đề nghị là dọc theo lộ tuyến mà đội ngũ trước đó đã đi qua, bởi vì, bọn hãn cảm thấy, đội ngũ trước đó kia, vô luận lâm vào dạng tuyệt cảnh gì, nhất định sẽ lưu lại lời nói dọc theo đường đi, dù sao cũng tốt hơn đi lộ tuyến lạ lẫm khác.

Còn hấn thì đang nghĩ, lấy phương thức như thế nào tiến lên.

Ở trong U Ngục, chân trước vừa đi qua con đường, chân sau trở về đều có thể sẽ có nguy hiểm mới xuất hiện.

Mặc dù địa hình không có bao nhiêu cải biến, nhưng quỹ dị trong bóng tối lại như lưu sa lưu động.

Hấn ngẩng đầu, xuyên thấu qua cửa sổ mở ra, liếc mắt nhìn mặt trời ngoài cửa sổ, ánh sáng mặt trời chiếu vào trong đôi mắt hấn, trông mắt tông màu đen của hấn kia, lại có trùng đồng.

Trịnh Tam công tử, Trịnh Ký, trời sinh trùng đồng, có thần thông bất khả tư nghị.

Bắt đầu từ khi còn bé, đôi mắt của hấn liền có thể nhìn xuyên hư vô, xuyên thấu qua phù hoa, thẳng tới bản chất.

Theo những năm này tu hành, trong đôi mắt hấn nhìn thấy hết thấy, đều sẽ trở nên chậm, hết thấy biến hóa thu hết vào mắt.

Nếu không phải Trịnh gia thất cô thất hãm ở U Ngục, lại bởi vì U Ngục những năm gần đây dị động, hấn vị Trịnh gia Kỳ Lân nhi này, cũng sẽ không dễ dàng xuất động.

Phải biết, hấn năm nay không đến bốn mươi tuổi, cũng chỉ cách Kim Đan có một tia.

Bất quá, Trịnh Tam công tử lại tự mình mãnh liệt yêu cầu đi, hắn nói, những người Trịnh gia khác đi vào, vụ sự vô bổ, tác dụng không lớn.

Sở dĩ Trịnh Tam công tử nhất định phải đi, trong đó có một nguyên nhân, người Trịnh gia đều biết, người lần trước đi vào, cùng hắn quan hệ vô cùng tốt.

Trịnh Tam công tử mẫu thân sau khi sinh hạ hắn, liền giống bị phệ tận tinh hoa, không bao lâu liền chết, được thạch khó trị.

Cho nên Trịnh Tam công tử được cô cô của hắn nuôi lớn, mà cô cô của hắn không có kết hôn, xem hắn như mình sinh, cho nên Trịnh Tam công tử cũng coi nàng như mẹ của hắn.

Trịnh gia Tam công tử muốn đi vào, trừ bỏ tu vi là người thứ nhất dưới Trịnh gia lão tổ, càng là có đầy đủ nhân tố tình cảm.

Dưới tình huống Trịnh gia Kim Đan lão tổ bế quan không ra, dù cho tộc trưởng của Trịnh gia hiện tại, cũng không thể hoàn toàn áp chế hắn, cho nên liền phối trí cho hắn hai vị Tử Phủ trong tộc, ở bên ngoài còn từ trên Tề Vân Sơn mời đến một vị Xích Viêm Thần Giáo Tử Phủ tu sĩ, lại có một số Trúc Cơ tu sĩ.

Đột nhiên, hắn nhíu mày một cái, ánh nắng trong hư không giống như lên gợn sóng.

“Ba huynh đệ Thiết thị làm sao vẫn chưa về?” Trong

lòng hấn nổi lên suy nghĩ, lập tức hướng ra ngoài nói:
“Đi Hà Quang Miếu xem vì sao ba huynh đệ Thiết thị vẫn chưa về.”

“Vâng.” Bên ngoài lập tức trả lời, chỉ nghe thấy thanh âm không thấy người, nhưng có bước chân nhanh chóng đi xa.

Sau thời gian một nén nhang.

Có tiếng bước chân đi tới bên cửa sổ, tùy theo có thanh âm phát ra: “Khởi bẩm Tam công tử, Hà Quang Miếu không thấy.”

“?” Trịnh Ký cảm thấy mình khả năng nghe lầm.

“Người đúng là không thấy rồi?”

“Đúng vậy, Tam công tử, là không thấy, chúng ta không nhìn thấy Hà Quang Miếu kia, liền không dám đến gần, lập tức trở về bẩm báo Tam công tử.” Thanh âm ngoài cửa sổ nói.

Nguyên bản nên ở đồ vật không thấy, như vậy nguyên bản khối địa phương kia sẽ không biến mất, chỉ là mọi người nhìn không thấy.

Trong mắt Trịnh Ký lóe lên một tia lạnh lùng, hấn biết mình phải mau chóng giải quyết việc này, bằng không, toàn bộ hành trình U Ngục sẽ để mọi người mất đi lòng tin đối với mình.

Hấn quay người, đi tới cạnh cửa, kéo động cửa, nhanh

chân đi ra ngoài, hai người bên cạnh cửa lập tức đi theo, cơ hồ là giẫm lên bước chân của hắn đi sát phía sau.

Hắn đi rất nhanh, mang theo một cỗ sát khí vô hình.

Sự tình ở trong lúc đó đã truyền ra, có người đi tìm Thiết thị huynh đệ, sau đó mọi người phát hiện Hà Quang Miếu không thấy, việc này rất khó giữ bí mật.

“Tam công tử đến, Tam công tử đến... .”

“Tam công tử...”

“Tham kiến Tam công tử...”

Thanh âm bất đồng truyền vào trong tai Trịnh Ký, hắn không để ý tới, ở trong hai mắt hắn, Hà Quang Miếu nguyên bản tồn tại ở nơi đó xác thực không thấy, chỉ có một mảnh hư vô, lại giống có một tầng mây khói vô hình bao phủ Hà Quang Miếu.

Bất quá, khi hai mắt của hắn hiện sinh quang vận kỳ dị, một tòa miếu thờ phổ thông xuất hiện trong mắt hắn, miếu thờ cũng từ trong hư vô hiển lộ ra. Nhưng nguyên bản miếu thờ phổ thông, lúc này lại lộ ra một cỗ quỷ dị cùng thần bí.

“Xuất hiện, xuất hiện, Tam công tử thật lợi hại.”

“Pháp thuật của Tam công tử huyền bí tinh diệu!”

Chung quanh lập tức vang lên tiếng tán thưởng nối liền không dứt.

Trịnh Ký lại không có nửa điểm buông lỏng, mặc dù pháp thuật che dấu miếu thờ này, đã bị hấn phá, nhưng hấn lại biết, đó là vì thần thông của hấn trời sinh khắc chế pháp này, nếu không có năng lực có thể nhìn xuyên hư vô như hai mắt của hấn, những người khác sau khi đi vào, nhất định cũng sẽ biến mất trong mắt thế nhân.

Trong mắt mọi người, miếu thờ xuất hiện, nhưng trong miếu lại vẫn là một mảnh hư vô.

Không phải hắc ám, mà là hư vô.

Cái gì cũng không có, rồi lại nhìn không rõ ràng, rất quái lạ, rất quỷ dị.

Thế là thanh âm tán dương của mọi người liền lại nhỏ xuống.

Trịnh Tam công tử đứng ở bên ngoài nhìn, trong hai mắt hiện ra ánh sáng, thấy rõ ràng tượng thần ở miếu thờ đối diện.

Tượng thần kia hiển lộ trong mắt hấn, lại giống như chìm ở trong nước, bị hấn kéo lên, nháy mắt liền lại chìm chìm.

Hấn sai bước đi tới.

“Tam công tử.” Trong những người đi theo hấn tới có một người gọi một tiếng, người này là người của Trịnh gia, nhưng lại chỉ là bàng chi, được phái tới giúp Tam công tử xử lý việc vật vãn, cũng là hộ vệ.

Đương nhiên, tu vi của hắn không bằng Trịnh Ký, cho nên có thể làm chính là nhắc nhở, khuyến cáo cùng ở lúc cần thiết hi sinh chính mình.

Hắn tên là Trịnh Ứng Trung.

“Để chúng ta trước vào xem một chút.” Trịnh Ứng Trung nói.

Trịnh Ký không nói gì, cũng không quay đầu lại, chỉ là khoát tay về phía sau một cái, Trịnh Ứng Trung không nói gì nữa, hắn đã khuyên qua, bởi vì hắn biết, sự tình Tam công tử quyết định không ai có thể cải biến, ở toàn bộ Trịnh gia, có rất ít người có thể ngỗ nghịch Tam công tử, đương nhiên, quyết định của Tam công tử, luôn luôn chính xác.

Tam công tử giống như luôn có thể nhìn thấu bản chất sự tình, không bị một ít hư ảo làm cho mê hoặc.

Trịnh Ký đi vào, hai mắt hắn hiện ra kỳ dị quang vận, một khắc tiến vào trong miếu này, mọi người thấy được tượng thần nguyên bản nhìn không thấy trong miếu lập tức hiển hiện.

Lập tức có người vỗ tay, có người hô tốt.

Nhưng mà, ở trong mắt mọi người, một khắc khi Tam công tử đi qua cửa, tiến vào trong, bị vách tường che kín ánh mắt, tượng thần kia nhanh chóng biến mất.

Người bên ngoài nháy mắt lặng ngắt như tờ.

Hai người theo Trịnh Ký đến, không khỏi đi về phía trước vài bước, từ bên cạnh nhìn lại, muốn nhìn một chút Trịnh Ký phải chăng còn tại, nhưng bọn hắn không thấy gì cả.

Trịnh Ký đi vào sâu trong miếu thờ, hai mắt hắn lướt qua, hết thấy ‘Hư vô’ đều mở ra, rất nhanh, hắn liền nhìn thấy ba huynh đệ Thiết thị.

Hắn đến trước mặt ba huynh đệ Thiết thị, phát hiện sắc mặt ba huynh đệ tái nhợt, như gặp phải đại khủng bố gì.

Hắn không có mạo muội đụng vào ba người này, mà ở trong miếu này nhìn, hắn đang tìm kiếm người thi pháp.

Chỉ là trong mắt hắn, lại cũng không nhìn thấy gì, nguyên bản những vật biến mất không tồn tại kia, từng thứ hiện ra.

Cuối cùng hắn lại đem ánh mắt rơi vào trên người ba huynh đệ Thiết thị.

Theo ánh mắt của hắn nhìn chăm chú, ba huynh đệ Thiết thị từ trong hư vô hiển hiện ra, ngay sau đó, lại thấy Trịnh Ký duỗi ra ngón tay, điểm ở mi tâm Thiết Đại.

Ngón trở hắn hiện ra huyền quang.

Đây là Động Huyền Chỉ đích truyền của Trịnh gia, được xưng tu hành đến cao thâm, có thể phá hết thủy pháp, có thể cách không giết địch, khó lòng phòng bị.

“Phá!”

Khi ngón tay Trịnh Ký chỉ ở mi tâm Thiết Đại, miệng đồng thời phun ra đạo pháp chú này.

Từ trong yên tĩnh bỗng nhiên xuất hiện thanh âm, đánh vỡ yên tĩnh, loại đánh vỡ ý cảnh này, liền có phá pháp pháp tính.

Pháp chú, có đôi khi phụ thuộc vào địa điểm và thời gian, không phải là nhất thành bất biến.

Trên người ba huynh đệ Thiết thị, một cỗ trấn áp bọn hắc kìa, khiến bọn hắc kìa không cách nào động đậy, miệng không thể nói, lập tức bị phá vỡ.

“Đa tạ Tam công tử giải cứu.” Thiết Đại lập tức vái tạ.

“Các người gặp phải ai?” Trịnh Ký không để ý cảm tạ của bọn hắc kìa, mà lập tức mở miệng hỏi.

Thiết Đại suy tư, cũng không biết miêu tả thế nào, nhưng lại không thể không nói: “Người này nhìn rất đẹp, nhưng tướng mạo lệch âm nhu... .”

“Mặc đạo bào màu xanh da trời.” Thiết Nhị bổ sung nói.

“Trên cổ tay hắc kìa đeo một vòng tay đỏ thẫm... .” Thiết Tam nói bổ sung.

“Tóc của hắc kìa, trán cùng hai tóc mai đều cuộn lại, rất chỉnh tề, ở đỉnh đầu kết thành một búi tóc, có đạo khăn quấn kết, tóc đằng sau choàng ở phía sau lưng.” Thiết

Đại lại một lần nữa hồi ức nói.

“Đai lưng bên trái của hấn treo một viên tiểu đồng ấn, cùng một bảo nang, bên phải thì treo một Hoàng Bì Hồ Lô.” Sắt hai bồ sung lại nói.

“Trên chân hấn mang giày da thú xám trắng, cũng không có hoa văn, quần áo không phải pháp bào, cũng không phải pháp giày.”

“Ánh mắt hấn, rất đặc biệt, giống như có sương mù mờ lung quần quanh ở trong đó.” Thiết Tam lại một lần nữa nói.

Trịnh Ký nghiêm túc nghe, cho đến khi bọn hấn ngừng miêu tả vẻ bề ngoài của người xa lạ kia.

“Người này có nói gì không?” Trịnh Ký tiến một bước truy vấn: “Hấn làm thế nào để các người trúng pháp thuật?”

“Hấn đột nhiên tới gần, vỗ chúng ta một cái, chúng ta liền không thể động, bất quá trước khi vỗ chúng ta, lại nói một đoạn lời nói cổ quái.” Thiết Đại hồi ức nói.

“Lời gì?” Trịnh Ký truy vấn.

“Chúng ta hỏi hấn từ đâu tới đây, hấn lại nói, chúng sinh thế gian đều đến từ hư vô, quê hương của ta ở đâu? Chính ta cũng không rõ ràng.”

“Còn nói, thiên địa chúng sinh đều đến từ hư vô, sẽ lại trầm luân ở hư vô, chúng ta có lẽ, chỉ là một điểm vọng

niệm của thần thánh nào đó, một đoạn vọng tưởng.”

Thiết Đại chưa từng nghĩ tới, hắn lại có thể nhớ kỹ rõ ràng như vậy, một đoạn lời nói này giống như khắc thật sâu ở tâm linh của hắn.

Nói xong, hắn không phát hiện ngữ khí của hắn cũng thay đổi, đúng là bắt chước ngữ điệu cùng thanh âm của Triệu Phụ Vân nói: “Chúng ta đến từ trong hư vô, đều sẽ đi về phía hư vô?”

“Cho dù người phủ nhận thế nào, nhưng đây đều là sự thật.”

Theo Thiết Đại nói xong, trong lòng Trịnh Ký đột nhiên dâng lên cảm giác khác thường.

Cảm giác có một cỗ pháp ý mê hoặc đang ăn mòn chính hắn.

Trong tai chẳng biết lúc nào lại nghe được một thanh âm xa lạ.

【 Các Thần hoặc là theo thiên địa âm dương mà sinh, cũng có thể là theo ý chí chúng sinh mà sinh. Cho nên nói, vạn vật chúng sinh, chư thiên thần thánh, đều sinh ra từ trong hư vô. 】

【 Mà chúng ta, sinh ra từ hư vô, cuối cùng cũng sẽ quy về hư vô. 】

【 Hết thảy từ không đến có, lại từ có đến không, ai có thể xác định, chúng ta tồn tại, không phải là vọng niệm

trong lòng vị thần thánh nào đó đây? 】

Một cỗ cảm giác khác thường trong lòng Trịnh Ký kia, nhanh chóng chuyển hóa thành cảm giác nguy hiểm, hắn cảm giác mình rơi vào trong vũng bùn, đang nhanh chóng chìm ngấm, miệng mũi tai đều đã bao phủ, không thể hô hấp.

Hắn cảm thấy mình đang biến mất, đang từ sinh mệnh cường thịnh đi hướng hư vô, đang cùng với ánh sáng, cùng với khí, trở thành một bộ phận của hư vô.

Hắn cảm giác mình tựa như một giấc mộng, tỉnh mộng hết thấy đều tán.

Giống như một bọt khí chính đang nhanh chóng tiêu tán.

Ba huynh đệ Thiết thị bên cạnh, cũng phát hiện một màn này, chính bọn hắn cũng lâm vào trong một loại trạng thái không có, sa vào trong đó, không cách nào tự kiềm chế.

“Không!”

Trong lòng Trịnh Ký hô to.

Từ sâu trong tâm linh, khởi xướng một chỉ “Động Huyền”

.

“Phá!”

Ngón tay của tay phải hắn dâng lên huyền quang mãnh liệt, điểm ở nơi âm thanh dày đặc nhất, điểm ở nơi hắn

cảm giác phát ra âm thanh.

Trong hư vô, như có huyền quang khuynh chiếu, mở ra một mảnh mê vụ này, một đoạn pháp ý lưu giữ ở trong miếu nhỏ này nhanh chóng tản ra trong thiên địa.

Nguyên bản miếu thờ cùng trong miếu như ẩn như hiện, hết thấy nhanh chóng rõ ràng.

Mơ hồ trong lúc đó, Trịnh Ký phảng phất nhìn thấy, một người ngồi bên cạnh hỏa lô kia, một bóng người đang phi tán.

Bóng người kia, đúng như ba huynh đệ Thiết thị miêu tả.

Hắn hít một hơi thật sâu, chậm rãi phun ra, ba huynh đệ Thiết thị sau lưng, lại một lần nữa cảm tạ Trịnh Ký.

“Đa tạ Tam công tử lại một lần nữa cứu giúp.”

Trịnh Ký không để ý tới, mà là dạo qua một vòng trong miếu, sau khi không phát hiện gì đặc biệt, quay người ra miếu thờ.

Sau khi ra miếu, lập tức nghênh đón một mảnh âm thanh lấy lòng, nhưng Trịnh Ký rất rõ ràng, mình gặp phải, bất quá là một đoạn pháp ý người khác lưu lại ở nơi đó mà thôi.

Mặc dù như thế, cũng đã để cho mình kém một chút lật thuyền trong mương, trong lòng hắn đã đem bóng dáng người kia vững vàng ghi tạc trong lòng.

Đối với người trong Hà Quang Miếu đi nơi nào, trong lòng hắn đã có thể khẳng định, đối phương có bản sự như vậy, chỉ sợ bảo kính cùng thủ vệ ở cửa vào U Ngục, căn bản là không phòng được hắn.

“Chúng ta trở về, mau chóng chuẩn bị kỹ càng, vào U Ngục.” Trong lòng Trịnh Ký, sinh ra một cỗ cảm giác sợ hãi vô danh, loại cảm giác sợ hãi này lại hóa thành một loại lửa giận không hiểu.

Bởi vì hắn hồi tưởng, pháp ý đối phương lưu lại mặc dù huyền diệu, nhưng tu vi của đối phương cũng sẽ không cao hơn hắn, nếu cao hơn hắn, chính là tu sĩ Kim Đan, như vậy hắn hôm nay rất có thể liền hãm ở trong miếu kia.

Ở trong tay người cùng cảnh, kém chút ngã nhào, sao có thể không đòi lại.

Hắn cảm thấy, đây là cạm bẫy đối phương tỉ mỉ bày ra.

Chương 253 : U ám quỷ đị

Khi màu đen đầy đủ nồng đậm, sẽ ăn mòn, thôn phệ, bao phủ hết thảy thứ khác.

Chính nghĩa hoặc thiện lương, những thứ này đều không thể xuất hiện, bởi vì mọi người đều biết, khi mình biểu hiện ra những màu sắc khác thường này, sẽ cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác, thân ở u ám, lại tỏa ra ánh sáng, sẽ có chuyện đáng sợ phát sinh, vì vậy mọi người sẽ sợ bị phát hiện.

Nhưng trong thế giới này, địa phương tốt đẹp nhất chính là, vô luận hắc ám cỡ nào, chắc chắn sẽ có ánh sáng xuất hiện.

Dương Tiểu Nga cầm trong tay một ngọn đèn.

Đèn tên Phá Ma Đăng.

Đèn này khi nàng chưa Trúc Cơ cũng đã luyện chế, chẳng qua là lúc đó cũng không thể gọi là pháp khí, chỉ có thể gọi là phù khí.

Phá Ma Đăng không phải nàng đặt tên, mà là Hà Quang Miếu của nàng chỉ biết luyện chế loại này Phá Ma Đăng, là danh xưng của một loại pháp khí.

Dối mắt nhìn thấy, đều là hắc ám.

Duy có một ánh lửa bên cạnh, soi sáng ra một khối nhỏ sáng ngời, mà cái bóng mọi người, đều bị chiếu ra, cái bóng dưới chân ba người lại cùng hắc ám thâm trầm kia dính liền cùng nhau.

Một màn này, giống như đang nói cho nàng, từ khi tiến vào một bộ phận của một mảnh hắc ám này, cho dù là các người dùng ánh sáng cũng không cách nào chia cắt, cho dù ở trong ánh sáng, thân thể nổi bật ra, nhưng cái bóng cũng vẫn cùng hắc ám dính liền cùng nhau.

“Phụ Vân đạo trưởng, lúc sư phụ tiến vào, từng đại khái nói qua, nàng sẽ cùng Trịnh Thất Cô đi trang viên Bình Nguyên, sau đó lại vào hải cốt hành lang, phía sau lại đi nơi nào liền không biết.”

Hai người Dương Tiểu Nga cùng Triệu Phụ Vân đi sau lưng Kinh Tinh, thành một hình tam giác.

“Rất nhiều người đều nguyện ý ở nông trang Bình Nguyên thăm dò, nghe nói, khi vẫn là Thần Ngục, người phạm tội, bị nhốt vào trong U Ngục này, liền sẽ được an trí ở trong từng trang viên, ở trang viên thúc đẩy trồng trọt linh điền.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, lập tức minh bạch, những trang viên này kỳ thật chính là từng tòa ngục giam, tội phạm bên trong đều muốn đi làm ruộng.

Đương nhiên, trồng đồ vật, khẳng định đều là linh thực.

Trong đó có lẽ còn có những tác dụng định công, giảm hình phạt.

“Cho nên, một vùng này, thường thường có thể tìm tới một chút linh quả, vô luận là ăn tại chỗ, hay lấy ra luyện đan, hoặc là đi mua linh thạch, đều có thể.”

Dương Tiểu Nga bởi vì không phải dẫn đường, lại bởi vì Triệu Phụ Vân là lần đầu tiên tiến vào, cho nên nàng tận lực vì Triệu Phụ Vân giải thích rõ ràng trang viên Bình Nguyên này.

Triệu Phụ Vân nhìn đường trên mặt đất, mặc dù trong bóng tối, nhưng y nguyên có thể thấy rõ ràng, đây là đại lộ, là đường cứng, hiển nhiên là con đường rất nhiều người đi tới.

Đáy mắt của hắn hiện ra ánh lửa, nhìn thấy những địa phương khác, cũng là khe rãnh tung hoành, có bờ ruộng dọc ngang, cũng có từng trồng trọt linh điền khe rãnh.

Trong những khe rãnh kia, có thứ gì nhất thời cũng không biết, dù sao trong bóng tối, không đến gần cũng vô pháp hoàn toàn thấy rõ ràng.

“Vùng này, nguy hiểm nhất chính là một ít rắn độc, còn có một ít, chính là còn sót lại ở nơi này, trăm ngàn năm qua huyền tượng, có người đã từng lâm vào trong huyền tượng của vùng bình nguyên này, bị thu vào trong trang viên, làm hơn mười công việc, mới được thân hữu giải cứu ra.”

Kinh Tinh đi ở phía trước rút ra kiếm bên hông.

Kiếm của nàng cũng không mảnh, mà là có một loại cảm

giác khoan hậu, hơi ngắn.

Thân kiếm hiện ra quang mang thổ kim sắc, nàng cầm kiếm cùng thuấn trên tay, trên thân lập tức nhiều hơn một loại pháp vận kiên định.

Nàng đột nhiên mở miệng nói: “Có rất nhiều tà đạo tu sĩ trốn ở nơi này luyện pháp, luyện thi, nuôi âm, nuôi cỏ trùng, tế tự Tà Thần, thường thường đánh lén người tiến vào.”

Ngay trong lúc nàng nói chuyện, trong bóng tối đột nhiên thoát ra một đạo bóng đen, kiếm trong tay Kinh Tinh vung ra, đạo bóng đen trong hư không kia nháy mắt bị chém đứt.

Bóng đen rơi trên mặt đất, là một con rắn, nơi đầu rắn bảy tắc bị chém đứt, miệng rắn còn ở nơi đó khép mở, đuôi rắn điên cuồng vẫy vẹo.

“Đây là Hắc Lân Xà, là rắn độc thường thấy nhất của vùng này, thích ăn thịt, có kịch độc, có rất nhiều người tiến vào thu thập Hắc Lân Xà độc luyện bảo.”

Dương Tiểu Nga theo ở phía sau, vì Triệu Phụ Vân giải thích.

Trong bóng tối có gió thổi tới, trong gió truyền đến thanh âm quái dị như ầm như hiện, như côn trùng, lại như thanh âm của trẻ con.

“Nơi này có rất nhiều oan hồn, bọn chúng bồi hồi không nguyện ý rời đi, luôn muốn tìm một thân thể một lần nữa

làm người.” Dương tiểu Nga lại một lần nữa nói.

Tiếng bước chân của ba người truyền ra trong bóng tối yên tĩnh.

Đột nhiên Kinh Tinh đi ở phía trước dừng bước.

Sau đó Triệu Phụ Vân cảm giác được trong bóng tối có gió thổi tới, hần cảm giác có rất nhiều người trong bóng tối thổi hơi về phía đèn trong tay Dương Tiểu Nga.

Thế là trong bóng tối nổi lên âm phong.

Ánh đèn lắc lư.

Bóng tối dồn vào trong ánh đèn, để ánh đèn chỉ còn lại một vòng nhỏ.

Đèn diêm của Phá Ma Đăng lay động trong gió.

“Có đàn âm hồn xuất hiện.” Thanh âm Kinh Tinh tăng cao hơn một chút.

Pháp lực của Dương Tiểu Nga tràn vào Phá Ma Đăng, ánh đèn dăng lên.

Đem bóng tối bức ra, âm phong yếu bớt một chút.

Kinh Tinh tay cầm tám thuẫn xông vào trong bóng tối, tám thuẫn tuôn ra quang mang chói mắt, thanh đồng kiếm trong tay, qua lại bổ chém, lỗ tai của Triệu Phụ Vân, nghe tới trong bóng tối có tiếng kêu thảm thiết như có như không.

Bất quá, những âm hồn kia cũng không có lập tức lui tán.

Ý đồ đem thân thể của Kinh Tinh thôn phệ, nhưng Dương Tiểu Nga lập tức tiến lên mấy bước.

Ánh lửa như gai nhọn đâm vào một mảnh bóng tối âm trầm.

Thân thể Kinh Tinh lập tức lộ ra, giáp da trên người nàng, trong ngọn lửa, xuất hiện hỏa điểm phù văn quang mang.

Chỉ thấy nàng trái bả phải chặt, những âm hồn như mực như bùn đen kia, bị đánh tán dưới thanh đồng kiếm.

Đồng thời, lại có rất nhiều âm hồn thiêu đốt trong ngọn lửa.

“Giết!”

Trong bóng tối vang lên âm thanh như vậy.

Ở thời khắc này, Kinh Tinh lập tức vọt tới hướng phát ra âm thanh kia.

Kiếm trong tay nàng, chém tới chém lui, xông vào bóng tối, Dương Tiểu Nga theo sát nàng, ánh lửa trên đèn trong tay vĩnh viễn chiếu vào lưng nàng.

Để tất cả âm hồn muốn tập kích sau lưng nàng đều bị xua tan thiêu đốt.

Để Kinh Tinh không có nỗi lo phía sau.

Hiển nhiên hai người bọn họ phối hợp rất tốt.

Trong mắt Kinh Tinh xuất hiện một người, người kia toàn thân áo đen, đội nón màu đen.

“Giết bọn họ.”

Thanh âm vô hình vang lên trong bóng đêm, trong nháy mắt, tất cả âm hồn đều phát ra cùng một thanh âm.

“Chết... ..!”

Thanh âm này vừa ra, đèn trong tay Dương Tiểu Nga nháy mắt ảm đạm xuống.

Kinh Tinh lại hét lớn một tiếng.

Đèn trong tay Dương Tiểu Nga lại sáng lên.

Triệu Phụ Vân nghe ra được tiếng rống này của nàng, là chiến rống, kích phát chiến ý trong lòng người.

Cho dù là Triệu Phụ Vân, cũng ở thời khắc này sinh ra chiến ý.

Đem tử ý xuất hiện trong lòng một sát na kia xua tan.

Những âm hồn kia đều giống như bị trấn trụ, trên người Kinh Tinh dâng lên huyền quang, đột nhiên sải bước ra, như súc địa thành thốn, xuất hiện trước mặt người kia,

giơ kiếm lên, như đao phủ đánh xuống.

Người áo đen nón đen kia, bị một kiếm chặt xuống đầu.

Trong ngọn lửa nhìn thấy, trên cổ người kia có khói đen dâng lên, đầu lặn xuống.

Đó lại là đầu của một người rơm, trên mặt đất rơi xuống.

Trên mặt người rơm cư nhiên đã khảm nạm ngũ quan.

Nhất là đôi mắt còn dính lấy máu kia.

Âm hồn lập tức bay ra.

“Những người rơm này, là năm đó trang viên lưu lại, những tội phạm phạm sai lầm, sẽ bị chế thành người rơm, trở thành tồn tại trông coi linh điện.”

“Những năm này, vẫn không có biến mất, bọn chúng sẽ nô dịch thúc đẩy âm hồn, vây công người xâm nhập linh điện.”

Dương Tiểu Nga lại một lần nữa giải thích.

Triệu Phụ Vân đi tới, ngồi xổm xuống nhìn người rơm kia, cời ra y phục của nó.

Phát hiện ngực của nó lại có nội tạng.

“Nội tạng của nó là tự mình sinh trưởng, hay ngay từ đầu liền tồn tại, hoặc là sau đó đào người khác đây?”
Triệu Phụ Vân hỏi.

“Là đào.” Kinh Tinh nói: “Bọn chúng đối với thân thể của nhân loại có một cố chấp niệm.”

Mấy người lại một lần nữa xuất phát, bóng tối để người quên đi thời gian.

Theo mọi người cùng nhau đi lên phía trước, vừa đi vừa nghỉ, ứng phó Hắc Lâm Xà tập kích từ trong bóng tối.

Con đường dưới chân chậm rãi trở nên chật hẹp, đã không còn là đường chính, ba người chọn một con đường tiếp tục đi về phía trước.

Trong bóng tối, phương hướng là khó khổng chế nhất, bất quá Kinh Tinh không ngừng cúi đầu nhìn đường, phân rõ phương vị, cho nên không có chút nào dừng lại đi về phía trước.

Dọc theo con đường này Triệu Phụ Vân cũng không xuất thủ, hai người bọn họ cũng không gặp phải nguy hiểm đặc biệt.

Triệu Phụ Vân cảm thấy chí ít đã đi bốn năm ngày, vẫn không đi ra một mảnh Bình Nguyên này.

Hai nữ sau khi giết Hắc Lâm Xà, sẽ hái nọc độc của bọn chúng, dùng bình đựng kỹ, da thịt thì lưu lại nơi đó.

Lại gặp phải hai lần người rơm tập kích, hai nữ tu đều hữu kinh vô hiểm chiến thắng.

Bất quá người rơm quỷ dị kia, sau khi chết lại không lưu

lại bất luận đồ vật gì có thể dùng, rơm rạ trên người nó nhanh chóng khô bại, thành loại trạng thái rữa nát.

Triệu Phụ Vân đột nhiên nghĩ đến người rơm của Từ Đường Quan kia, hẳn cảm giác giữa hai bên sẽ có chút liên hệ, bất quá ý nghĩ này chỉ hiện lên trong lòng hắn, cũng không có nói ra.

Đột nhiên trong bóng tối vang lên tiếng chuông như có như không.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy sắc mặt Dương Tiểu Nga bỗng nhiên biến đổi.

“Là U Âm Truyền Đạo Giả.” Trong thanh âm của Dương Tiểu Nga có chút phát run.

“U Âm Truyền Đạo Giả là gì.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Rất nhiều tu sĩ bị hắc ám ăn mòn, đều sẽ trở thành Truyền Đạo Giả của phiến U Ngục này, bọn hắn không có ý thức của mình, nhưng lại duy trì bản năng khi còn sống, có thể sử dụng pháp khí, có thể thi pháp, hơn nữa những pháp thuật kia đều là pháp thuật dị biến.” Kinh Tinh mở miệng nói ra.

“U Âm Truyền Đạo Giả?” Triệu Phụ Vân nghe xong đoạn lời nói này, đối với ba chữ “Truyền Đạo Giả” có chút không hiểu.

Dương Tiểu Nga vừa muốn nói chuyện, trong bóng tối liền có thanh âm truyền đến.

“Thiên địa bắt đầu từ hắc ám, hắc ám chi sơ, ai truyền đạo, là U Âm Thần, hắc ám khiến người vĩnh hằng, chúng ta đều sẽ ôm u ám, dung nhập u ám, trở thành một bộ phận của u ám, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở trong u ám, hắc ám che đậy Tuế Nguyệt Thần ăn mòn, chúng ta không còn bị bọn họ bức hại.”

“Ta nhìn thấy ánh sáng tội ác, các người có tội, lập tức dập tắt nó, u ám sẽ khoan thứ tội của các người, cho phép các người hành tẩu trong u ám, trở thành truyền đạo của Thần.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, cảm thấy thanh âm trong bóng tối này nói rất có đạo lý.

Có lẽ, ôm u ám, mới có thể thành tựu vĩnh hằng sinh mệnh trong u ám, như thế mới có thể trường thọ, nếu như không có tuế nguyệt ăn mòn, như vậy sẽ không già yếu, không già yếu liền sẽ không tử vong.

Bất quá đây chỉ là ý nghĩ trong sát na của hắn, bởi vì sâu trong nội tâm hắn, lại tràn ngập ‘Quang’.

【 Xích Viêm Kim Phù 】 quang huy, đem bóng tối vừa sinh sôi trong người hắn xua tan.

Trong bóng tối thanh âm của U Âm Truyền Đạo Giả đột nhiên bén nhọn.

“Đáng chết, người đang khiêu khích U Âm Thần, mạo phạm của người, sẽ nhận U Âm Thần trừng phạt.”

Trong cảm giác pháp niệm của Triệu Phụ Vân, có một

đạo ‘kiếm quang’ hắc ám từ hư vô cùng trong bóng tối chém xuống, trực tiếp chém vào trong tâm linh của hắn.

Trong lòng hắn, một ngọn lửa dâng lên, trong ngọn lửa như có Kim Ô Điều vũ cánh bay lên, đem hắc ám rơi vào trong tâm linh hắn xua tan.

Tùy theo, Triệu Phụ Vân tay phải cắm vào trái eo “Tay vũ”, như rút đao kiếm, tay phải chập ngón tay như kiếm rút ra, xẹt qua hắc ám.

Trong bóng tối phía trước bên phải bị một đạo kim quang vạch ra, hắc ám quay cuồng, rồi lộ ra một người trong bóng tối.

Đó là một người ăn mặc rách nát, tay đối phương cầm một lá cờ rách nát, trên lá cờ treo một linh đang.

Hai người Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga đều nhìn theo hướng kim quang vạch ra, thấy kim quang rơi vào trên người một người giống như bộ xương khô.

Người này cũng không phải hoàn toàn là bộ xương khô, chỉ là da thịt trên người hắn đều khô héo, quần áo trên người cũng là rách rưới, áo rách quần manh.

Mà một khắc kim quang rơi vào trên người hắn, cả người hắn đều ngốc trệ.

Tùy theo nơi kim quang xẹt qua kia bắt đầu bốc cháy lên hỏa diễm.

Thân thể của U Ám Truyền Đạo Giả, ở trong ngọn lửa,

giống như củi khô gặp phải liệt hỏa, thiêu đốt cực nhanh, chỉ chốc lát sau, cũng đã thiêu thành tro tàn, phịch một tiếng ngã trên mặt đất.

Kinh Tinh lại nhanh chóng đi tới biên giới ngọn lửa kia, đem một chuỗi linh đang treo ở trên lá cờ nát màu xám kia lấy ra.

Sau đó lại từ trong tai lấy ra bông gòn bản thân đặc chế.

Nàng cầm linh đang đi tới bên người Triệu Phụ Vân nói: “Những U Âm Truyền Đạo Giả này, đều sẽ bản năng chế tác loại linh đang này, những linh đang này cầm ra ngoài có thể bán năm mươi đến một trăm linh thạch.”

Triệu Phụ Vân từ trên tay nàng cầm linh đang kia.

Linh đang chế tác rất thô ráp, tựa như là đồng sắt rèn luyện thành, nhưng Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được u ám khí tức trong linh đang này.

Kinh Tinh mở miệng nói: “Có người thu thập loại linh đang này, chính là vì cảm ngộ u ám pháp vận trong đó, cũng có người đem thu thập bồi dưỡng thành U Âm Chân Sát dùng cho Trúc Cơ.”

Triệu Phụ Vân cảm thụ u ám trong đó, bị ‘Quang’ trong người mình cực độ bài xích.

Nắm trong tay, quang trong người thể mà không tự chủ được tuôn ra, quang mang đem linh đang kia bao vây lấy, hắc ám trong linh đang kia, nhanh chóng bị ‘Quang’ xua tan.

Trong mơ hồ, Triệu Phụ Vân thể mà cảm thấy một tia trường thành từ 'Quang' trong thân thể, phảng phất xua tan u ám, để 'Quang' thu hoạch được công tích.

Không khỏi nghĩ, vừa rồi U Âm Truyền Đạo Giả kia mới nói cái gì 'ánh sáng tội ác', có lẽ 'Quang' cùng u ám, có sắc trời đối lập.

Theo u ám khí tức quẩn quanh trên linh đang kia bị xua tan, linh đang kia lập tức biến thành sắt thường, không còn một chút thần dị.

Hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh nhìn một màn này, cũng không nói gì thêm, chẳng qua là cảm thấy Triệu Phụ Vân càng phát ra cao thâm mịt mịt.

Bất quá, lúc Kinh Tinh lại đi nhìn tro tàn của 'U Âm Truyền Đạo Giả' kia, lại là đồ vật gì có thể bán linh thạch đều không tìm được.

Nàng phát hiện, đều bị ngọn lửa đốt thành phế phẩm.

Ba người tiếp tục đi về phía trước sau khi Kinh Tinh phân biệt phương hướng.

Mà ở cửa vào U Ngục, trên mười ba bậc thang kia, xuất hiện một người, sau khi người kia đi xuống, người phía sau nối liền không dứt đi xuống.

Chính là đoàn người của Trịnh Tam công tử Trịnh Ký.

Bóng tối vô biên vô hạn, chưa từng bởi vì thân phận đặc

biệt của bất kỳ người nào, mà thiện đãi đối phương.

“Nhạn Hành Trận đi trước.”

Có người gõ vang yêu cổ, cũng lớn tiếng hô.

Chương 254 : An toàn phòng nhỏ

Sau khi đội ngũ này tiến vào trong bóng tối, không bao lâu, lại có một đội ngũ tiến vào, lại nữa ngày, lại có một đội ngũ tiến vào.

Ba đội ngũ phân ba phương hướng tiến lên, nhưng phương hướng lớn đều cùng phương hướng tiến lên của Triệu Phụ Vân không sai biệt lắm.

Ba người Triệu Phụ Vân, Kinh Tinh, Dương Tiểu Nga, tiến lên trong bóng đêm.

Phía trước đột nhiên xuất hiện ánh lửa.

Ba người đầu tiên là dừng lại một chút.

Sau đó hai nữ đồng thời nhìn về phía Triệu Phụ Vân, ở đây Triệu Phụ Vân chính là chủ tâm cốt, dọc theo con đường này, mặc dù đại bộ phận nguy hiểm đều là hai người các nàng có thể giải quyết, nhưng khi gặp nguy hiểm, cũng đều là Triệu Phụ Vân xuất thủ.

Mà Triệu Phụ Vân xuất thủ cho tới bây giờ đều là ngắn gọn lưu loát, kiếm chỉ vạch ra một vết kim quang, trong bóng tối này vô luận là tồn tại hữu hình hay vô hình, đều sẽ thiêu đốt.

Hữu hình, giống như củi khô gặp phải liệt hỏa, từ ngoài vào trong, nhanh chóng bị thiêu đốt; mà vô hình thì

giống như gặp phải loại khí thể nào đó dễ cháy, nháy mắt bốc lên một đoàn lửa, sau đó nghe tới một tiếng kêu thảm, liền kết thúc.

Bọn hắn cũng từng tiến vào mấy trang viên, trong mỗi trang viên, tìm một lần, bắt quá, bọn họ cũng không có quá mức cẩn thận tìm, dù sao những địa phương này bị rất nhiều người vào xem qua, cũng không có bao nhiêu đồ vật.

Mà nơi trước mặt này, lại có ánh đèn lộ ra, giống như một hộ gia đình.

“Đến gần nhìn.” Triệu Phụ Vân nói.

Ba người cẩn thận đi qua, đường dưới chân chẳng biết lúc nào đã biến thành đường lớn, đường lớn nổi thẳng cửa chính của trang viên.

Đến gần, liền nhìn thấy, trang viên này tên là —— Giáp Thần trang viên.

Triệu Phụ Vân nhìn danh tự kia, lại đánh giá tường vây cao kia.

Cùng những trang viên tàn tạ lúc trước nhìn thấy khác biệt, tòa này vẫn còn trong sở hữu, còn đang vận chuyển, hơn nữa, sau khi ba người đến gần, trong mơ hồ có thể nghe tới có tiếng nói truyền đến từ bên trong.

Theo bọn họ cẩn thận đi nghe, thanh âm kia lập tức lớn lên.

Là các loại thanh âm nói chuyện ầm ĩ, chỉ chốc lát sau, cửa chính kia đột nhiên mở rộng, một đám người lao ra.

Ngã nhào xuống đất, hô: “Trang chủ.”

Ba người Triệu Phụ Vân hơi sững sờ, trong đám người quỳ lạy, người phía trước kia đã ngẩng đầu nói: “Trang chủ, ngài đã trở về, nếu không về, thôn trang đều muốn bị lật trời.”

Theo người này nói xong, Triệu Phụ Vân cảm giác có một đoạn ý thức đang tiến vào trong tâm linh của mình.

Chỉ là bị thế giới tâm linh tràn ngập ánh lửa của hắn chiếu ra.

Hắn ở trong nháy mắt này hiện lên cảm giác muốn thể nghiệm một phen cuộc sống người khác, muốn mượn cơ hội này, xem năm đó trang viên này xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng đây hiển nhiên là một chuyện rất nguy hiểm, nếu không có bảo hộ bên ngoài, không an bài người đem hắn tỉnh lại, rất có thể trầm mê trong đó, chết bất tri bất giác, cho nên khi cảm thấy ý thức xâm nhập nội tâm của hắn, ý đồ cải biến ý thức của hắn, trong người hắn dâng lên ánh lửa, đem một đoạn ý thức không thuộc về hắn kia xua tan.

Hai nữ bên cạnh còn không thể thoát khỏi, các nàng đã chạy như bay về phía trang viên kia.

Triệu Phụ Vân cong lại ngón tay bắn ra một sợi ánh lửa, trong bóng tối vẽ ra một đạo hồng tuyến, rơi ở trước mặt

hai nữ, nháy mắt lấp lánh, hắc ám tán loạn, thân thể hai nữ nguyên bản đang chạy về phía trước lập tức ngừng lại, sau đó quay đầu, chạy về phía hấn.

Triệu Phụ Vân từ trong mắt các nàng nhìn thấy một tia sợ hãi.

Ánh lửa kia, giống như kinh động trang viên phía trước, trang viên nguyên bản còn có đèn đuốc cùng thanh âm lộ ra, nháy mắt đèn đuốc dập tắt, đen kịt một màu, thanh âm cũng biến mất, giống như có rất nhiều người, ghé vào đầu tường cùng trong khe cửa của trang viên, nhìn về phía bên ngoài.

Trong nháy mắt này, Triệu Phụ Vân cũng cảm giác da đầu tê dại.

Một vùng tăm tối kia, hắc ám giống như mực, mực không tan ra được.

Triệu Phụ Vân cảm thấy một vùng tăm tối kia, giống như thành một vòng xoáy, cùng trang viên trăm ngàn năm trước kia ở thời khắc này tương thông.

“Chúng ta đi.”

Hấn từng bước một lui lại, sau đó xoay người, rời khỏi tòa trang viên này.

Đi thẳng hơn mười dặm, hấn mới cảm giác được cảm giác như có gai ở sau lưng kia biến mất.

Mà hai nữ cũng thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đa tạ đạo

trưởng cứu mạng, nếu không phải là đạo trưởng, chúng ta hiện tại đã lâm vào trang viên kia.”

“Chúng ta kết bạn mà đến, tương hỗ cứu trợ, là điều nên làm.” Triệu Phụ Vân thuận miệng nói.

Sau đó ba người đi vòng qua trang viên kia.

Trong thời gian một ngày sau khi bọn họ đi, một đội ngũ, lấy trận hình mũi tên đi tới.

Một đội ngũ này, cũng nhìn thấy trang viên tản ra ánh đèn kia, trong đội ngũ, có một vị lão giả đi tới phía trước, bên cạnh hắn có một người mặc áo bào đỏ, trong tay cầm một chiếc đèn lồng.

Ngay khi lão giả đánh giá trang viên, người phía trước nhất đột nhiên tựa như phát điên chạy về phía trang viên.

Lão giả khẽ quát một tiếng: “Trở về.”

Một tiếng trở về này của hắn, lại giống có loại ma lực nào đó, sau đó mấy người chạy về phía trang viên đèn đuốc kia, lập tức dừng bước, bọn họ giống như bị búng tỉnh, vì vậy chạy trở về.

Nhưng tiếng hô hoán của lão giả cũng kinh động trang viên kia, đèn trong trang viên nháy mắt diệt, đồng thời vang lên vô số thanh âm đồng dạng: “Trở về, trở về, trở về, trở về, trở về, trở về, trở về... .”

Thanh âm trùng điệp, so với một tiếng hô hoán của lão

giả kia ma lực lớn hơn rất nhiều.

Những người nguyên bản đã chạy trở về, trên mặt hiện lên vẻ điên cuồng, so với trước đó càng nhanh chóng hơn lao về phía trang viên kia.

Không chỉ có bọn họ, những người cùng lão giả này đứng chung, trong mắt đúng là cũng chậm rãi hiện lên vẻ điên cuồng, bọn họ hàm răng cắn chặt, như đang nhẫn nại cái gì.

Đúng lúc này, bên người lão giả kia có một nữ tử đi ra, trong tay xuất hiện một cây dù, cán dù cùng nắp dù là màu vàng, bất quá trên nắp dù có khảm nạm đủ loại kiểu dáng bảo thạch.

Sau khi cây dù này mở ra, lập tức có các loại bảo quang rủ xuống, đem những người vẫn không nhúc nhích này che ở trong đó, vẻ điên cuồng chậm rãi hiện ra trên mặt bọn họ kia, nhanh chóng bình ổn lại.

Cơ hồ là đồng thời, lại có một thanh niên, rút ra một dây thừng màu vàng ở bên hông, vung về phía hư không phía trước, màu vàng dây thừng kia nhanh chóng kéo dài, du tẩu ở hư không phía trước, như tiểu Hoàng Long toàn động, trong nháy mắt cũng đã đem những người đi về phía trang viên kia đều trói lại.

Lão giả không nói gì, chỉ giơ một thủ thế, tất cả mọi người chậm rãi lui lại, mà dây thừng trong tay người thanh niên kia mang lấy những người bị trói kia, thối lui về phía sau, chỉ là những người bị trói kia vẫn giãy dụa, thanh niên kia cảm thấy mình giống như đang lôi kéo

mấy con trâu nổi điên.

Cũng may pháp lực trên người bọn họ đều bị giam cầm, chỉ dựa vào khí lực bản năng giãy dụa.

Dưới tình huống người khác trợ giúp, đem mấy người chậm rãi kéo khỏi trang viên.

Mãi cho đến hơn mười dặm bên ngoài, đám người này mới thở dài một hơi, chỉ là những người kia, vừa buông lỏng, bọn họ lại chạy hướng trang viên kia.

“Trang viên này, có thể xưng là khủng bố, chúng ta nên tiêu ký nó, để phòng người một nhà lại làm tới gần trang viên này.” Người mặc áo bào đỏ cầm đèn lồng bên người lão giả kia nói.

Lão giả nhẹ gật đầu, người mặc áo bào đỏ cầm đèn lồng dẫn theo đèn đi tới bên người mấy người giống như bị gieo xuống ma niệm kia, đem bọn họ vây thành một vòng, lấy đèn lồng treo chiếu bọn họ, ánh đèn đỏ rực, chiếu trong mắt bọn họ, mà người mặc áo bào đỏ bắt đầu thấp giọng niệm động lấy khu yểm thần chú.

Ánh sáng đỏ lóng lánh, giống như mặt trời mới mọc, đem hắc ám chung quanh đều xua tan, cũng đem hắc ám xâm nhập trong lòng mấy người kia xua tan.

Lúc này, ba người Triệu Phụ Vân đang ở trong một căn phòng nhỏ.

Căn phòng nhỏ này được xây dựng lại trên nền tảng trang viên ban đầu.

Để dùng cho người thăm dò U Ngục nghỉ ngơi.

Căn phòng nhỏ nơi này trên vách tường rất nhiều cục gạch, đều khắc một ít trừ tà khu ma pháp chú, hoặc là một ít tượng thần đồ án.

“Trong U Ngục này, có một quy củ bất thành văn.”

Nhìn thấy Triệu Phụ Vân đang nhìn đồ án trên vách tường, Kinh Tinh ở bên cạnh giải thích nói: “Mỗi người vào ở nơi này, đều tận khả năng lưu lại ‘trừ tà khu ma’ mà mình biết, gia cố lấy an toàn của phòng nhỏ này.”

“Là quy củ không tồi.” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói.

Triệu Phụ Vân đem các loại pháp chú, phù văn, chân dung khắc trên gạch đều nhìn toàn bộ, phát hiện trên mấy mặt vách tường, đều đã bị khắc họa không sai biệt lắm, có chút đã mất đi pháp ý, có chút pháp ý ảm đạm, đương nhiên cũng có pháp ý vẫn nồng đậm.

Cho dù là những nơi đã thất lạc pháp ý, cũng không ai sẽ đi xóa bỏ.

Triệu Phụ Vân ở giữa phòng, Dương Tiểu Nga thì đứng trước một mặt vách tường nhìn một bức tranh.

Bức tranh kia cũng không lớn, giống như người nào đó, lấy màu đỏ thuốc màu, tiện tay vẽ nguệch ngoạc mà thành chân dung một nữ thần, chân dung duỗi một tay

ra.

Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được pháp ý trên bức tranh kia ngưng kết, không giống những thứ khác, đã có suy bại khô tán, hẳn hiểu được, bức tranh này hẳn là mới họa gần đây.

“Đây là sư phụ họa.”

Dương Tiểu Nga đột nhiên mở miệng, để Triệu Phụ Vân lập tức nhận ra, đó là chân dung của Hi Hòa Thần Nữ.

“Toàn bộ Lạc Đô, chỉ có trong Hà Quang Miếu chúng ta phụng tế chính là Hi Hòa Thần Nữ.” Dương Tiểu Nga nghiêm túc nói.

“Dương di tới qua nơi này.” Ánh mắt Kinh Tinh sáng lên: “Tranh này có thể chỉ rõ phương hướng hay không, có phải Dương di đang nói cho chúng ta biết, nàng đi về hướng nào.”

“Thế nhưng hướng kia cũng không đúng, khi sư phụ rời đi nói hướng hài cốt hành lang.” Dương Tiểu Nga nói.

“Trong U Ngục sự tình gì đều có thể phát sinh, có lẽ gặp phải tình huống đột phát, không thể không thay đổi phương hướng, cũng có khả năng, Dương di ngay từ đầu thu hoạch được tin tức lộ tuyến cũng không phải chân thực lộ tuyến.” Kinh Tinh nói.

Triệu Phụ Vân cảm thấy Kinh Tinh nói rất có đạo lý.

Bất quá, hẳn cũng không quá để ý, mà đột nhiên nhắm

mắt lại, ngón tay ở mi tâm không ngừng nhào nặn, giữa ngón tay hẳn có một chút hỏa điểm xuất hiện, nhưng lại bị ngón tay không ngừng xoa nắn, chậm rãi rút đi nguyên bản màu đỏ, thành màu vàng.

Mà màu sắc cũng càng ngày càng ngưng thực, càng ngày càng thuần hậu, quang mang cũng càng ngày càng chói mắt.

Không biết tại sao, hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh cảm thấy, ngón tay Triệu Phụ Vân có một con kim sắc điều đang vỗ cánh muốn bay, chỉ là lại bị ngón tay Triệu Phụ Vân nắm.

Đúng lúc này, chỉ thấy Triệu Phụ Vân hướng phía trước bắn ra, một điểm ánh mắt trời vàng chói cực nhanh bay ra, trong quá trình bay ra, hai người đều phảng phất nhìn thấy một con kim sắc điều bay qua hư không, nhào vào trên vách tường kia.

Vị trí, đúng là trên mu bàn tay của Hi Hòa Thần Nữ.

Điều này khiến hai người cảm thấy, một con thần điều này muốn rơi vào trên mu bàn tay Thần Nữ.

Nhưng sau khi kim quang biến mất, các nàng lại nhìn thấy, trên vách tường kia cũng không có thần điều, chỉ có một đoàn màu đen, màu đen kia giống như bị hun đen vết khói, mơ hồ có thể nhìn thấy giống như đồ án một con chim vỗ cánh bay.

Đồng thời, các nàng cảm thấy, đoàn màu đen kia, cùng chân dung Thần Nữ, hoàn mỹ khế hợp lại cùng nhau,

biến thành một bộ Thần Nữ Tê Điều Đồ.

Triệu Phụ Vân cảm thấy rất tốt, pháp ý của một người, tự nhiên phải làm được thuần túy, làm được phong mang tất lộ, nhưng có thể làm được nhuần vật im ắng, cùng đồng thuộc tính pháp ý, tùy thời đều có thể tương hợp, đó cũng là một loại cảnh giới khó được.

Ba người ngồi xếp bằng ở trong phòng này, đã quyết định đi theo phương hướng Thần Nữ chỉ.

Nhưng cũng quyết định ở đây nghỉ ngơi một chút, lần này mọi người đi trong bóng tối lâu như vậy, tâm thần cũng đã có chút mệt mỏi.

Ba người đã tọa dưỡng thần.

Kinh Tinh sau khi nhập định, đúng là cảm thấy, mình giống như đang ở trong một mảnh ánh mặt trời, ánh mặt trời cao cao tại thượng, xua tan bóng tối, để người an tâm.

Mà Dương Tiểu Nga thì cảm thấy, có ánh mặt trời không ngừng chiếu vào trong lòng mình, không ngừng xua tan mệt mỏi của mình, ngược lại để mình có thể cảm nhận được pháp ý trong ánh mặt trời kia, cho mình một loại cảm giác khai ngộ.

Trong bất tri bất giác.

Thời gian đang trôi qua.

Mà trong bóng tối, có người đang nhanh chóng tới gần.

“Phía trước có ánh lửa, mọi người chú ý.”

Một đội ngũ ở bên ngoài ‘phòng an toàn’ gần dậm ngừng một chút, lại nhanh chóng tới gần, sau đó người dò đường phía trước, cách ba mươi bước lại ngừng lại, sau khi hướng sau lưng đánh ra thủ thế an toàn, đại đội phía sau mới tiến lên.

Nơi trung tâm, có một lão giả, một người mặc áo bào đỏ cầm đèn lồng, một nữ tử mặc thái y, còn có một thanh niên eo thắt dây lụa vàng.

Khi bọn họ đến gần, Triệu Phụ Vân đã sớm mở mắt.

Hắn đứng dậy, đi tới cửa phòng an toàn, hiển lộ thân hình.

Hắn đứng nơi đó, ánh lửa như có như không trong phòng an toàn này, theo hắn mà tập trung đến cửa.

Thế là, người mặc áo bào đỏ cầm đèn lồng kia lập tức tiến lên hai bước, nói: “Không biết phái nào giáo hữu ở đây, Lão Dương, Đông Phương Húc hữu lễ.”

Lúc hắn nói đến ‘Lão Dương’, liền làm một giáo lễ Xích Viêm Thần Giáo, bất quá, lần này Triệu Phụ Vân không hoàn lễ, bởi vì Dương Tiểu Nga đã đi tới sau lưng, hắn lui một bước, Dương Tiểu Nga tiến lên, hoàn lễ.

“Hi Hòa, Dương Tiểu Nga, bái kiến sư huynh.”

Đông Phương Húc hiển nhiên không biết Dương Tiểu

Nga, bắt quá Xích Viêm hỏa tính đồng nguyên trên người Dương Tiểu Nga kia, lại là không giả được.

Vị lão giả bên cạnh hắn kia lại tiến lên phía trước nói: “Thế nhưng là đệ tử của Dương Miếu Chúc Hà Quang Miếu?”

“Đúng vậy.” Dương Tiểu Nga lại hành lễ nói.

“Sao ngươi không ở trong đội ngũ của Trịnh Ký?” Lão giả lại một lần nữa hỏi.

Từ câu hỏi này, bọn Triệu Phụ Vân liền biết, vị lão giả này nhất định là người của mấy đại gia tộc Lạc Đô, bằng không sẽ không hỏi như vậy.

Dương Tiểu Nga nhất thời không biết trả lời thế nào, Kinh Tinh bên cạnh giải vây nói: “Bởi vì chúng ta là đặc biệt đến tìm kiếm Dương Miếu Chúc.”

Người thất lưng buộc dây lụa vàng kia đi tới bên cạnh hắn, thấp giọng nói gì đó với hắn, hiển nhiên là đang giới thiệu thân phận của Kinh Tinh.

Lão giả cũng không truy vấn, mà nói: “Người trẻ tuổi làm việc không tuân theo quy củ, đây chính là dễ dàng đắc tội với người khác.”

Dương Tiểu Nga không nói tiếp, chỉ cúi đầu thi lễ một cái, Kinh Tinh cũng không trả lời, chỉ hơi cúi đầu, chỉ có Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, đánh giá đội ngũ đối phương.

Chương 255 : Kiếp Tri tránh hiểm

Ba người Triệu Phụ Vân đều không nói tiếp.

Thế là, không khí đột nhiên bắt đầu an tĩnh lại.

“Chưa thỉnh giáo vị đạo trưởng này xưng hô như thế nào.” Lão giả đánh giá Triệu Phụ Vân, hần cảm thấy, Triệu Phụ Vân không đơn giản, đứng ở đó, một thân khí vận ở trong bóng tối bắt mắt như vậy.

Triệu Phụ Vân lại chỉ chấp tay nói: “Lão tiên sinh mang nhiều người như vậy tiến vào, cẩn thận bị dễ mất tới.”

“A, đạo trưởng nhìn ra cái gì rồi sao?” Lão giả kia nhướng mày, truy vấn.

Triệu Phụ Vân muốn mở miệng, nhưng lại ngậm miệng lại, hần quay người liếc mắt nhìn hai nữ, sau đó ra phòng nhỏ trừ tà này, đi theo hướng tay ‘Thần Nữ’ trong phòng kia chỉ.

Hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh vội vàng đuổi theo, mặc dù Triệu Phụ Vân không mở miệng, nhưng quay đầu nhìn các nàng một cái kia, chính là muốn các nàng đuổi theo.

Đương nhiên, hai nữ sợ bộ dạng này của Triệu Phụ Vân đắc tội đối phương, đối phương rất hiển nhiên là đội ngũ thế gia Lạc Đô, cho nên khi các nàng rời đi vẫn hướng

bọn họ hành lễ.

Đoàn người lão giả, nhìn ba người trước sau rời đi, trong đó người thanh niên thất lưng buộc dây lụa vàng kia sau khi không nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, mở miệng nói ra: “Người này lạ lắm, nhưng dáng vẻ của Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh kia lại đối với hần rất tín nhiệm, lại không giống như bị khống chế, khả năng là người các nàng đã sớm quen biết.”

“Lời người này vừa rồi nói là có ý gì?” Lão giả mở miệng hỏi người bên cạnh, trong lòng hần sinh ra một tia cảnh giác, hần thấy, trong một mảnh u ám này, cảnh giác nhiều chút sẽ không bao giờ sai.

Nữ tử cầm dù bên cạnh hần kia, không nói gì, chỉ là nhìn sau nhìn trước, nhíu mày, nhưng cũng không lên tiếng.

Mà thanh niên thất lưng buộc dây lụa vàng, thì nói: “Ta thấy hần vì biểu hiện mình tồn tại, ra vẻ cao thâm đi.”

Lão giả hơi lắc đầu, nhưng không nói gì.

Hần nhìn về phía vị Miếu Chúc Xích Viêm Thần Miếu bên cạnh kia.

Xích Viêm Thần Giáo, Lão Dương Phái, xem như môn phái tương đối lâu năm trong Xích Viêm Thần Giáo, viêm pháp thâm trầm nặng nề.

Lão giả càng tin tưởng cảm giác của hần, bởi vì người thờ phụng Xích Viêm Thần Quân, ở trong một vùng tăm tối này, hần sẽ càng miễn cảm.

Vị Miếu Chúc này tên là Đông Phương Húc, quay đầu nhìn bóng tối, một lát sau, hắn mới chậm rãi nói: “Ta vẫn cảm thấy, trong bóng tối có nguy hiểm đang áp sát, hình như có tồn tại khủng bố đang dòm ngó chúng ta.”

“Chúng ta thân ở trong U Ngục, bóng tối chung quanh, vốn là như thế, Đông Phương Đại Tế cũng không nên bị lời của người kia dẫn dụ.” Người thất lưng buộc dây lụa vàng bên cạnh nói.

Đại Tế là chỉ địa vị của đối phương trong Xích Viêm Thần Giáo, mà Miếu Chúc, chỉ cần có một tòa miếu, liền có thể gọi là Miếu Chúc.

Lão giả biết thanh niên vì sao lại nói như vậy: “Hắn khẳng định là sợ lời nói của Đông Phương Húc, dẫn đến lòng của những người khác trong chuyến đi này sinh sợ hãi, khiến tiến lên bất lợi, trong bóng tối, nếu trong lòng có sợ hãi lan tràn, nhất định sẽ xảy ra vấn đề lớn.”

Cho nên, hắn cũng không ngăn cản thanh niên nói như vậy.

“Có lẽ vậy, nhưng ta xác thực vẫn có cảm giác như vậy, được vị vừa rồi kia nhắc nhở, ta cảm giác, trong bóng tối thăm dò, cảm giác giống như trang viên chúng ta gặp phải trước đó.”

Thanh âm của Đông Phương Húc cũng không lớn, nhưng vừa mở miệng, sắc mặt mấy người bên cạnh lập tức thay đổi.

Lão giả cầm tẩu thuốc, nhóm lửa, hít thật sâu một hơi, hướng không trung phun ra ngoài, khói khuếch tán ở trong hư không, hóa thành một mảnh khói trắng, đem đám người bao vây, chỉ chốc lát sau, sương trắng tán đi, người nơi này đã hoàn toàn biến mất.

“Đội ngũ kia là người của Cảnh Dương Lộ Cao thị.” Kinh Tinh sau khi đuổi theo Triệu Phụ Vân một đoạn đường mở miệng nói ra.

Triệu Phụ Vân không trả lời, chỉ đi về phía trước.

“Đạo trưởng vì sao vội vã rời đi như vậy.” Dương Tiểu Nga tò mò hỏi, nàng cảm thấy Triệu Phụ Vân đi quả thật có chút gấp.

“Bởi vì bọn họ bị dễ mất tới.” Triệu Phụ Vân nói.

“Bị thứ gì dễ mất tới, thứ kia... .”

“Đừng nói ra.”

Dương Tiểu Nga vừa muốn nói ra danh tự của trang viên kia, Kinh Tinh đã đánh gãy.

“Trong U ám, gặp phải khủng bố cường đại, tuyệt đối không được nói danh tự đại biểu tồn tại của đối phương.” Kinh Tinh có chút nghiêm túc: “Tiểu Nga, người muốn thời khắc nhớ kỹ.”

“Vâng, Tinh tỷ.” Dương Tiểu Nga có chút nhỏ giọng trả

lời, nàng nghĩ đến vừa rồi ngay cả cường đại Phụ Vân đạo trưởng, cũng không gọi thẳng danh tự của trang viên kia, mình lại lớn mật muốn nói ra, trong lòng không khỏi có mấy phần xấu hổ.

Triệu Phụ Vân cũng không có trực tiếp cảm nhận được tồn tại của ‘Giáp Thần trang viên’ kia, mà là sau khi ở cùng một chỗ với người của Cảnh Dương Cao thị kia, trong lòng hấn sinh ra kiếp ý, 【 Kiếp Tri 】 của hấn nói cho hấn nguy hiểm, mà loại nguy hiểm này, khi muốn nói ra 【 Giáp Thần trang viên 】 , cổ nguy hiểm kia mãnh liệt cơ hồ tới gần lông mày.

Cho nên hấn lập tức ngậm miệng lại, không nói thêm gì nữa, đồng thời lập tức rời đi.

Triệu Phụ Vân cảm giác được hai người các nàng bộ dáng có chút e ngại, khủng bố có thể làm cho Tử Phủ tu sĩ đều ngậm miệng không nói, các nàng đương nhiên càng sợ hãi.

Thế là an ủi: “Các người đừng sợ, đi theo ta, nguy hiểm lớn sẽ không có, về phần nguy hiểm nhỏ, tiến lên là được.”

Ba người một đường đi, xác thực không có gặp phải nguy hiểm lớn gì, một chút nguy hiểm nhỏ, Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga phối hợp liền có thể giải quyết đại bộ phận, thỉnh thoảng có phiền toái khó có thể giải quyết, thì Triệu Phụ Vân sẽ ra tay.

Mỗi một lần xuất thủ, vô luận là Dương Tiểu Nga hay Kinh Tinh xem qua bao nhiêu lần, đều có một loại cảm

giác kinh diễm, xán lạn.

Các nàng cảm thấy, ngón tay Triệu Phụ Vân vạch ra kim quang, giống như muốn đem một vùng tăm tối này đều mở ra.

Đây là 【 Kim Quang Trảm Tà Pháp 】 của Triệu Phụ Vân, sau khi tiến vào U Ngục này, hấn mỗi một lần thi pháp, đều có ý nghĩ muốn đem trọn phiến u ám đều mở ra.

Nếu không phải cần tìm người, muốn tìm Thái Bạch Tinh Kim kia, hấn đều nghĩ ở một nơi tu hành, hảo hảo tu tập một phen 【 Kim Quang Trảm Tà Pháp 】 này.

Mặc dù hấn không có tu hành tại chỗ, nhưng trong quá trình hành tẩu, không ngừng ở trong lòng lấy Kim Quang Trảm Tà Pháp đối kháng một mảnh u ám này.

Ngẫu nhiên xuất thủ, chính là nghiệm chứng, cũng là phát tiết sau khi bị u ám áp chế.

Cho nên các nàng mới cảm thấy, Triệu Phụ Vân mỗi một lần xuất thủ, kim quang đều như càng xán lạn một chút.

Đương nhiên, có đôi khi, Triệu Phụ Vân thì sẽ dừng lại, nhìn ra xa tứ phương, sau đó đột nhiên không dấu hiệu cải biến phương hướng tiến lên.

Các nàng nhin không được mở miệng hỏi, Triệu Phụ Vân cũng không trả lời.

Trong u ám, lại gặp phải mấy lần “U Ám Truyền Đạo

Giả”, gặp phải mấy lần linh điền thủ hộ giả —— người rơm.

Khi bọn hấn rời đi phiến bình nguyên kia, tiến vào trong một mảnh ‘Bạch Sơn’, bọn hấn lại gặp phải thứ mới——Đọa Lạc Tuần Lâm Khách.

Đây là những người bị mê thất trong núi, thành thứ thủ hộ một mảnh ‘Bạch Sơn’ này.

Hai mắt bọn chúng đã thành hạt giống của loại cây cối nào đó, trong hai tai mọc ra cành lá, tay cầm một cây mộc trượng.

Nơi này sở dĩ gọi Bạch Sơn, bởi vì cây cối nơi này cư nhiên đều là màu trắng, hơn nữa bùn mọc ra trong đất cũng màu trắng.

“Truyền thuyết, có người ở sâu trong U Ngục, nhìn thấy một tòa Bạch Sơn hùng vĩ, ở nơi đó thấy một tòa luyện kim phường, từ bên trong nhặt được một khối 【 Thái Bạch Tinh Kim 】 , trở về luyện một thanh phi kiếm, cùng cảnh vô địch.” Kinh Tinh nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân hơi động, hỏi: “Có biết vị trí của toà Bạch Sơn kia?”

“Không biết, chỉ nghe nói là ở sâu trong U Ngục.” Kinh Tinh trong lòng hơi động, nhìn Triệu Phụ Vân một chút.

“Ta đến U Ngục này, chính là vì nghe nói nơi này có Thái Bạch Tinh Kim, ta muốn tìm Thái Bạch Tinh Kim trùng luyện một kiện pháp khí, muốn đi nơi sâu trong U Ngục,

các người thì thế nào.” Triệu Phụ Vân mở miệng nhìn về một phương hướng, bên kia u ám thâm trầm, mặc dù mắt thường căn bản nhìn không ra cái gì.

Nhưng hần thông qua ‘ánh lửa’, thông qua ‘Kiếp Tri’, lại cảm giác được hướng kia thâm trầm đáng sợ, cảm giác được nơi đó càng thêm u ám, giống như nơi đó là chỗ sâu của ‘biển cả’, mà một phương hướng khác thì là ‘lối ra biển’.

Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga nhìn nhau một chút.

Dương Tiểu Nga thì lập tức trả lời: “Sự phụ nhất định cũng đi nơi sâu trong U Ngục, ta nguyện bồi đạo trưởng cùng đi.”

“Năm đó, đạo trưởng bán Trấn Ma Pháp Chú cho ta, cứu ta một mạng, hơn nữa, ta đáp ứng bồi Tiểu Nga đi tìm Dương di, cho nên, ta nhất định sẽ đi theo đạo trưởng cùng Tiểu Nga.” Kinh Tinh nói nghiêm túc.

Triệu Phụ Vân nhìn nàng một cái, hần biết, kỳ thật Kinh Tinh không có lý do cần thiết tiến vào, đều là vì Dương Tiểu Nga.

“Tốt, vậy chúng ta liền xông vào một lần, ta nhất định sẽ đem các người hoàn hảo mang ra.” Triệu Phụ Vân cảm thấy Kinh Tinh làm việc, rất có vài phần nghĩa hào khí, không khỏi cũng nói như vậy.

Ba người đi trong một tòa Bạch Sơn này, đột nhiên, nhìn thấy phía trước lại có ánh lửa xuất hiện.

Trong U Ngục có ánh lửa, theo lý mà nói là bình thường sự tình, nhưng lại là sự tình đáng giá cảnh giác.

Ba người chậm rãi tới gần, mới nhìn rõ ràng nơi đó có mấy tòa nhà gỗ nhỏ.

“Những Bạch Mộc Thụ Tâm này, có thể làm cột cờ của cờ, cũng là một loại nguyên vật liệu chế hương, cũng có thể dùng để chế thành phù chỉ, cho nên nơi này quanh năm sẽ có người đồn củi mang ra ngoài bán.” Kinh Tinh nói.

“Vậy chúng ta đi qua nhìn một chút, khó được gặp phải người trong U Ngục này.” Triệu Phụ Vân nói.

Kinh Tinh vừa muốn nhắc nhở Triệu Phụ Vân, trong U Ngục, người so với tà vật đáng sợ hơn, bởi vì bề ngoài nhân loại của bọn họ là ngụy trang tốt nhất, lời đến bên miệng cũng đã nhin xuống, bởi vì Triệu Phụ Vân đã đi qua.

Đây là một doanh địa, một đồn củi doanh địa.

Ngọn lửa kia liền điểm ở giữa doanh địa.

Chỉ là khi bọn họ đi qua, ngọn lửa kia lại càng lúc càng nhỏ, sau đó một nháy mắt, dường như lại trở về lúc mới gặp xa như vậy.

Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga đã phát hiện tình huống này, Triệu Phụ Vân dừng bước, chỉ thấy hắn đưa tay vạch một cái ở trong hư không.

Kiểm chỉ có kim quang xẹt qua u ám, u ám giống như cát bị vạch phá, sau đó một đoàn đồng lửa vốn hằn nên tồn tại kia lại biến mất.

Ba người lại một lần nữa đi qua, rất nhanh liền tiến vào đồn củi doanh địa, hồ lửa giữa doanh địa kia chỉ có một mảnh ướt lạnh tro tàn.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, trên mặt đất có đầu gỗ cửa đứt, còn có đèn lồng đã tắt, cọc gỗ treo ở trên.

Hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh tiến vào trong nhà gỗ kia, Phá Ma Đăng trong tay Dương Tiểu Nga, từ trong nhà chiếu ra, trong mơ hồ, lại là có một tia cảm giác mờ lung.

Triệu Phụ Vân cảm giác có một cỗ cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt, chỉ là loại cảm giác nguy hiểm này cũng không mãnh liệt.

Hắn quan sát xung quanh, cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống trên ánh đèn trong phòng, trong lòng có chút xiết chặt, bởi vì hắn cảm thấy quá an tĩnh.

Sau đó lập tức đi tới nhà bên cạnh, đẩy ra cửa khép hờ, liếc mắt một cái liền thấy, Phá Ma Đăng kia thể mà như hạt đậu lớn nhỏ, đáng vẻ bất cứ lúc nào cũng sẽ dập tắt.

Mà cầm đèn Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh thể mà chen chúc cùng một chỗ, nhìn một thùng gỗ, phảng phất trong thùng gỗ có thứ cực kì hấp dẫn người.

Triệu Phụ Vân đi qua, đưa tay vỗ đầu vai của các nàng.

Vỗ này, có tác dụng trấn thần, hấn không biết tình huống bên trong, trước đem hai thần hồn trấn là được, không đến mức bị câu đi.

Đương nhiên, hấn cũng rõ ràng, trên thân hai người đều có phù lục của mình, khi gặp phải nguy hiểm trí mạng, còn có thể hộ thân, chỉ là trong phiến u ám này, sự tình quỷ dị thiên kì bách quái, khó tránh khỏi sẽ có một vài thứ, để phù lục hộ thân không cách nào phát huy tác dụng.

Hai người phảng phất từ trong mộng bừng tỉnh, sau đó liên tiếp lui về phía sau, mà Triệu Phụ Vân nhìn lại trong thùng gỗ kia, đúng là nhìn thấy ba cái đầu người.

Ba cái đầu người xếp ở trong thùng, mặt hướng lên, hai con mắt phía dưới dịch ra phía trên, sáu con mắt nhìn thẳng bên ngoài.

Khi Triệu Phụ Vân nhìn thấy sáu con mắt này một sát na, trong tai hấn nghe được ba thanh âm chồng lên nhau: “Cứu ta, mau cứu ta... .”

“Được.”

Triệu Phụ Vân nói xong, trong hai mắt của hấn nổi lên ánh lửa, ánh lửa kia phảng phất thuận ánh mắt của hấn, thuận ý thức của hấn, rơi vào trong mắt ba cái đầu người trong thùng.

Sáu con mắt đầu tiên giống như phản chiếu ánh lửa, sau đó là thiêu đốt, ban đầu chỉ là một chút ánh lửa.

“Đốt!”

Theo pháp chú của Triệu Phụ Vân vang lên, hỏa diễm lập tức mãnh liệt dâng lên, đem toàn bộ thùng gỗ đều bao phủ.

Triệu Phụ Vân không nhìn nữa.

Hắn đã đứng thẳng người lên, nhìn hai nữ phía sau, phát hiện trong ánh mắt các nàng đều có vẻ sợ hãi.

Bất quá, cũng đã thành thói quen, rất nhanh liền bình phục tâm tình, ở trong U Ngục này, ba bước một tà, năm bước một ma.

“Xem trong này có tin tức gì có thể dùng hay không.”
Triệu Phụ Vân phân phó nói.

Chính hắn cũng bắt đầu tìm kiếm, chỉ là hết thảy đều rất sạch sẽ, ngay cả thân thể của ba cái đầu người kia cũng không thấy, đồ vật đại biểu thân phận của bọn họ cũng không có.

Ba người ở đây nghỉ ngơi một hồi, sau khi sử dụng linh thạch khôi phục pháp lực, không tiếp tục ở đây dừng lại, vượt qua một tòa Bạch Sơn này, tiếp tục tiến lên.

Bất quá, lần này thì từ Triệu Phụ Vân dẫn đường ở phía trước, bởi vì chỉ có Triệu Phụ Vân biết phương hướng, mà Kinh Tinh đã triệt để không biết phương vị.

Ba người trong bóng đêm, lại đi hồi lâu, dừng lại nghỉ

ngôi, đột nhiên, Triệu Phụ Vân phía trước dừng bước.

Hắn nghiêng đầu nhìn về một hướng khác.

Hai người Kinh Tinh cùng Dương Tiểu Nga nghi hoặc, chỉ thấy sắc mặt của Triệu Phụ Vân biến dị thường nghiêm túc, tùy theo thấy hắn đưa tay phác hoạ ở trong hư không.

Như ở hư không viết loại văn tự nào đó đại biểu cho pháp tắc, hư không sinh quang, rồi lại như dẫn động hắc ám hội tụ.

Trong tai nghe được có tiếng pháp chú vang lên, trước đó không nghe rõ ràng, nhưng cuối cùng nghe tới, là hai chữ “Hư vô”, lại thấy Triệu Phụ Vân hướng mình điểm một cái.

Các nàng cảm giác thân thể của mình nhanh chóng biến mất, phảng phất cùng hắc ám hòa làm một thể, căn bản không tồn tại.

Ngay lúc các nàng biến mất không đến bao lâu, liền có người vọt tới từ trong bóng tối.

Trong đó có một nữ tử cầm một cây dù, đi tới gần nơi này, lo lắng nói: “Quê của ta rõ ràng nói, sinh cơ ngay ở phương hướng này, tại sao cái gì cũng không có... .”

Chương 256 : Bạch Sơn Thần Thành

Nữ tu sĩ che dù này, chính là vị nữ tu trước đó trong đội ngũ của Cảnh Dương Đại Lộ Cao thị.

Chỉ là hiện tại nàng chẳng biết tại sao, độc thân đến nơi này.

Dù trong tay nàng nhất chuyển, bảo quang lóe lên, người nàng liền lại biến mất, ở phía xa thì là bảo quang chớp động, người nàng thì xuất hiện trong bảo quang, vẫn là cầm dù mà đi, chỉ là chau mày.

Đúng lúc này, trong bóng tối, có một mảnh thanh âm trùng điệp vang lên: “Hồ Hỉ Nhi, mau trở lại...”

“Hồ Hỉ Nhi, mau trở lại... .”

“Hồ Hỉ Nhi, ... Mau trở lại... .”

Một tòa trang viên đèn đuốc sáng trưng, lặng yên không một tiếng động xuất hiện trong bóng tối.

Thanh âm kia chính là phát ra từ trong trang viên, nữ tu cầm dù kia nguyên bản thân hình độn hành, ở trong tiếng la hét này đúng là biến càng ngày càng chậm, cuối cùng, nàng ngừng lại, bảo quang của dù trong tay cũng ảm đạm xuống, sau đó, quay người, đi về phía trang viên kia, từng bước một, đi hướng cửa lớn trang viên kia, cửa lớn từ từ mở ra, nàng đi vào.

Cửa lớn lại chậm rãi đóng lại, trong mơ hồ, thể mà còn tiếng cửa đóng khép lại.

Trang viên trong bóng tối đèn đuốc sáng trưng, phá lệ quỷ dị, từng ánh đèn lấp lóe kia, giống như từng con mắt đang quan sát một vùng tăm tối này.

Chậm rãi, từng chiếc đèn kia lại dập tắt, trang viên lại dung nhập trong một vùng tăm tối này, cũng nhìn không thấy nữa.

Sau một hồi lâu, trên một sườn núi, có ba người hiện ra.

Chính là Triệu Phụ Vân cùng Dương Tiểu Nga, Kinh Tinh.

“Đạo trưởng, trang viên này, thể mà truy đến nơi đây, thật đáng sợ.” Ánh mắt Dương Tiểu Nga đầy vẻ sợ hãi nói.

Trong lòng Kinh Tinh lại có ý khác, nàng hồi tưởng lại một đường này, khi lần thứ nhất có nguy hiểm lớn, Phụ Vân đạo trưởng giống như đều có thể sớm biết, sau đó tránh thoát.

“Trong thiên hạ kẻ nguy hiểm cùng quỷ quái ngàn vạn, chỉ cần không gặp phải là được.” Triệu Phụ Vân thuận miệng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Ba người một đường đi về phía sâu trong hắc ám.

Vừa đi vừa nghỉ, ngẫu nhiên quanh co một vòng lớn.

Mặc dù trong bóng tối khó phân biệt phương hướng, Kinh Tinh cảm giác là như vậy, cũng may trên đường đi tuy rằng gặp phải các loại vật kỳ quái, là một đời của nàng đều chưa từng gặp qua, nhưng đều không có nguy hiểm lớn.

Một ngọn cô đăng, trong bóng tối chiếu ba người tiến lên.

Đột nhiên, trong bóng tối phía bên phải lại xuất hiện một ánh lửa.

Khi hai đoàn ánh lửa hiển lộ ra từ trong bóng tối, lẫn nhau liền phát hiện đối phương, nhưng đều không muốn giao lưu, lẫn nhau vẫn như cũ hướng về cùng một phương hướng tiến lên, chỉ đội ngũ kia nhân số rõ ràng nhiều hơn không ít.

Chỉ là Triệu Phụ Vân bên này đi tới, lại đột nhiên bắt đầu đi ngang, mà đội ngũ kia vẫn thẳng tắp tiến lên.

Triệu Phụ Vân đi ngang, rất nhanh liền kéo dài khoảng cách, hai đội ngũ cũng không còn có thể trông thấy.

Trịnh Ký xa xa chỉ có thể nhìn thấy ánh đèn, hai mắt của hắn xuyên thấu qua bóng tối này, đúng là nhìn thấy được dưới ánh đèn kia chỉ có ba người.

Trong lòng đầu tiên là nghi hoặc, nhưng rất nhanh hắn liền nghĩ đến một khả năng.

Hắn nghĩ đến có phải là cự tuyệt chính mình Dương Tiểu Nga hay không, càng nghĩ càng thấy có thể như vậy.

Muốn mở miệng hỏi, nhưng lại nhin xuống, đột nhiên hắn nhìn thấy một điểm ánh lửa kia chuyển hướng, biến mất trong bóng tối, thời khắc trong lòng nghi hoặc, hai mắt của hắn, lại nhìn thấy trong sơn cốc phía trước, đi ra một chi hư ảo tuần tra quỷ tốt.

Những quỷ tốt này, từng cái thân hình cao lớn, hai mắt uẩn huyết.

Hắn lập tức để đội ngũ chuyển hướng, liền lại nghĩ tới ba người Dương Tiểu Nga kia đột nhiên chuyển hướng.

“Khó trách bọn họ có thể một đường xâm nhập đến nơi này.”

Trong bóng tối bất kể năm tháng, không biết đi được bao lâu, không biết gặp bao nhiêu hiểm nguy, tránh bao nhiêu kiếp.

Bọn họ đi tới một nơi.

Trong hai mắt Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh, nhìn thấy một tòa thành.

Đây là một tòa thành xây dựng ở trên Bạch Sơn.

Núi này trong bóng tối thế mà hoàn toàn trắng xóa, có rừng cây màu trắng, có kiến trúc màu trắng.

Nhưng càng làm cho Triệu Phụ Vân cảm thấy thần kỳ chính là, trên không lại có tinh vân.

Ở trong một vùng tăm tối này, cho tới bây giờ Triệu Phụ Vân chưa từng nhìn thấy tinh không, thế mà nhìn thấy ở đây.

Tinh quang như đồ như họa, liền treo ở trên bầu trời Bạch Sơn.

Thành trên Bạch Sơn là dựa lưng vào núi xây, tầng tầng lớp lớp.

“Theo Truyền thuyết, Thái Bạch Tinh Kim chính là dùng những bùn đất màu trắng này luyện đốt ra, trong này nhất định có Thái Bạch Tinh Kim.” Kinh Tinh nói.

Triệu Phụ Vân nhìn một tòa thành này, chậm chạp không đi vào.

Hắn cảm giác rất quái lạ.

【 Kiếp Tri 】 cho hắn phản hồi rất bình thản.

Nhưng nhận biết của hắn lại nói cho hắn, nơi như vậy làm sao có thể không có nguy hiểm đây?

“Tòa thành này, ta không cách nào xác định phải chăng có đại khủng bố, các người muốn vào hay không, do chính các người quyết định, đầu tiên muốn nói cho các người chính là, đi vào, ta chưa hắn có thể bảo vệ được các người.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói.

“Đến bây giờ, ở trong U Ngục này nơi nào còn có địa phương an toàn, cho dù để hai người chúng ta trở về, cũng không trở về được.” Kinh Tinh nói.

Dương Tiểu Nga ở bên cạnh gật đầu.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một hồi, nói: “Vậy chúng ta liền đi vào, có nguy hiểm gì, tóm lại có thể mang các người trốn được, nếu trốn không được, vậy cũng không muốn trách ta.”

Nói xong, hắn đi trước một bước về phía thành trì Bạch Sơn kia.

Mà một phương hướng khác của núi này, cũng có một đội ngũ đi về phía thành trì Bạch Sơn kia.

Trịnh Ký nhìn tinh vân trên bầu trời, nghĩ thầm: “U Ngục vốn u ám không thấy sắc thái, nhưng những năm gần đây, lại có một mảnh tinh vân đồ án chậm rãi hiển hiện, hôm nay xen, xác thực có vấn đề lớn a.”

Thành trì Bạch Sơn kia có rất nhiều cửa đi vào, giống như đường lên núi xuống núi có rất nhiều, cửa lớn cửa nhỏ.

Đương nhiên, cho dù không có cửa, bọn họ cũng có thể vào được.

Ba người vẫn quyết định đi vào.

Nhìn từ xa Bạch Sơn tựa hồ cũng liền lớn như vậy,

nhưng đi đến gần, ngẩng đầu nhìn núi này, lại phát hiện núi này cao không biết bao nhiêu, nguy nga hùng tráng, như một tòa Thần Sơn.

Phảng phất đỉnh núi có thần linh ở.

Có thể kiến tạo một tòa thành trì như vậy, có thể ở lại nơi này, tuyệt đối là người đại thần thông, hoặc là Thần Linh trong truyền thuyết.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ, năm đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì, để tồn tại cường đại như vậy đều biến mất.

Sau khi trong lòng cảm khái một phen, ba người đi vào từ một cửa nhỏ.

Sau khi đi vào, là một con đường nhỏ uốn lượn lên núi.

Có bậc thang, là màu trắng, Triệu Phụ Vân đưa tay sờ sờ bậc thang, phát hiện đây không phải tảng đá, mà là gỗ.

Mà gỗ này thế mà như giống như hòn đá, nặng nề không mục nát.

Ở hai bên đường nhỏ của núi này có phòng ốc, cũng không tính lớn, y nguyên lấy thế núi ở nơi hơi bằng phẳng xây dựng.

Hắn một đường đi lên, sau đó nhập vào một đầu đường núi lớn, sau đó đến một khối địa phương tương đối bằng phẳng, nơi này có rất nhiều phòng ốc, ở một nơi, dựng đứng một tấm bảng hiệu, trên đó viết: “Bạch Sơn là nơi

mọi người ở, không được tự đào động phủ, người vi phạm trọng phạt.”

Ánh mắt Triệu Phụ Vân lướt qua, hắn quyết định tiến vào trong một tòa phòng nhìn xem, xem có thể phát hiện gì hay không.

Thế là tuyển một căn phòng tên là Đào Nhiên Cư, đẩy cửa đi vào.

Lúc đẩy ra cửa, hắn ngừng một chút, không có cảm thấy được kiếp ý.

Thế là cất bước đi vào, trong hai mắt của hắn hiện ra ánh lửa, trong bóng tối hết thảy, hiện rõ trong ánh mắt hắn.

Trong phòng rất sạch sẽ, rất nhiều đồ đạc cũng được xếp rất chỉnh tề, Triệu Phụ Vân rất nhanh liền nhìn thấy một tế đường ở nơi này, bên trong tế một tôn tượng thần điêu khắc từ bạch mộc.

Thần quang trên tượng thần này hoàn toàn không có, hương hỏa khí cũng tan hết.

Bất quá, vẫn nhìn ra được, tay nghề của người điêu khắc tượng thần này rất tốt, đây là một tôn tượng thần mặt nhìn phương xa, vẻ mặt uy nghi, Triệu Phụ Vân chưa từng thấy qua, nhưng nhìn diện mạo, tướng mạo đường đường, dáng vẻ tựa hồ rất chính phái.

Bất quá, khiến cho hắn chú ý chính là, trên bàn thờ tượng thần kia, có một tấm thiệp.

Hắn đi qua xem, trên thiếp kia dùng vân văn sách mấy chữ.

“Phi Thăng Lục.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân nghi hoặc, Phi Thăng Lục là gì? Chẳng lẽ là danh sách phi thăng?

Thế là mở ra, mặt trên thì dùng một loại văn tự hắn chưa từng thấy, viết một thiên văn chương, như tế văn, cụ thể là gì, Triệu Phụ Vân cũng không biết, lại lật đến mặt sau, thì có từng cái danh tự.

Hắn đem thiếp này thu vào, sau đó ba người lại đi tới phòng ngủ, khi ánh đèn trong tay Dương Tiểu Nga chiếu rõ một người nằm trên giường, nhin không được phát ra một tiếng kinh hô.

Triệu Phụ Vân đương nhiên đã sớm thấy rõ ràng.

Người kia đã khô héo thành bộ xương.

Nhưng từ tư thế đến xem, là chính hắn nằm ở trên giường, sau đó mới ‘chết’. Thậm chí có thể nói chưa chắc đã chết.

Cũng có thể là phi thăng.

Cả tộc, cả quốc phi thăng?

Trong lòng Triệu Phụ Vân sinh ra ý nghĩ như vậy.

Lúc này, trong tai hắn nghe được thanh âm có người mở ngăn kéo.

Hắn nghiêng đầu nhìn lại, là Kinh Tinh, chỉ thấy nàng từ trong ngăn kéo xuất ra một hộp trang sức, sau khi mở ra, bên trong là một dây chuyền màu vàng.

Tiếp đó, Kinh Tinh lại tiếp tục tìm kiếm, lại lấy ra một cái hộp, bên trong trên mặt nhẫn của một nhẫn vàng, lại có một hạt cát mịn màu trắng.

“Đạo trưởng, người nhìn đồ vật khảm nạm trên mặt nhẫn này.”

Kinh Tinh cầm đồ vật đến trước mặt Triệu Phụ Vân, trên mặt nhẫn có một hạt cát mịn ngân sắc, ở trong ngọn lửa đúng là chiết xạ ra quang hoa xán lạn.

Triệu Phụ Vân đem mặt nhẫn kia nhiếp lên, há mồm phun một cái, một vòng ánh lửa kim sắc quấn quanh lấy nhẫn vàng.

Chỉ chốc lát, nhẫn vàng liền mềm hoá, tùy theo nhỏ xuống như nước bùn màu vàng, nhưng hạt cát ngân sắc kia lại không có chuyện gì.

“Đây là Thái Bạch Tinh Kim sao?” Dương Tiểu Nga nhin không được hỏi, nàng rất rõ ràng mục đích chủ yếu của Triệu Phụ Vân chính là muốn tìm Thái Bạch Tinh Kim.

Triệu Phụ Vân đối chiếu miêu tả liên quan tới Thái Bạch Tinh Kim.

“Cứng rắn mà mềm dai, có thể quán quanh nguyên tử, có thể khúc xạ ánh sáng... .”

Triệu Phụ Vân đã thấy hạt cát ngân sắc này có thể khúc xạ ánh sáng, nhưng còn có một phương thức xác định, chính là dùng vòng tay Nguyên Tử Hồng Quang đi dò xét.

Hắn đem Nguyên Tử Hồng Quang Trắc trên cổ tay khu động, cũng tới gần, Thái Bạch Tinh Kim nguyên bản không nhúc nhích kia, đúng là nổi lên ánh sáng.

“Rất tốt, đây chính là Thái Bạch Tinh Kim.” Trong lòng Triệu Phụ Vân mừng rỡ.

Ở trong bóng tối này đi lâu như vậy, cho dù là hắn cũng có chút phiền.

Chỉ là một hạt này còn thiếu rất nhiều, còn cần càng nhiều.

Thế là ba người liền tiếp tục tìm, chỉ là trong nhà này, không còn tìm tới.

Tựa hồ Thái Bạch Tinh Kim ở bọn hắn nơi này, cũng rất đất.

Ba người lại đổi mấy nhà, vẫn không tìm tới.

Thế là bọn họ liền không tìm ở vùng này, tiếp tục đi lên, lại ở trong phòng của một mảnh phòng ốc, bọn họ tìm tới hai hạt.

Bọn họ phát hiện, người càng ở phía trên, thân phận càng tốt, bởi vì phòng ốc của họ càng lớn, đồ dùng bên trong càng nhiều.

Lần này, tìm tới bốn hạt.

Bọn họ không ngừng tìm kiếm, tựa hồ quên đi nguy hiểm tiềm ẩn của tòa thành trì quý dị này, tựa hồ quên đi hết thấy những thức khác, chỉ một lòng tìm kiếm Thái Bạch Tinh Kim.

Từ nơi sâu xa, dường như có một thanh âm đang ám chỉ bọn họ, càng ngày càng nhiều Thái Bạch Tinh Kim.

Thế là, bọn họ không ngừng đi về phía đỉnh núi, thậm chí dọc theo đường cũng không dừng lại.

Bọn họ chẳng biết từ lúc nào, trên thân đã ra mồ hôi, bắt đầu thở hổn hển.

Chân trở nên nặng nề.

Bọn họ mồ hôi tuôn như nước.

Bước chân càng ngày càng chậm, càng ngày càng nặng, nhưng ánh mắt của bọn họ chỉ nhìn chăm chăm đỉnh núi, trong mắt bọn họ, đỉnh núi kia thần quang xán lạn ngời ngời, trong thần quang ần ần có một tòa cung điện màu trắng, ở nơi đó, như có vô tận tài bảo, cung điện kia đều như xây từ Thái Bạch Tinh Kim.

“Hô... . . Hô... . . Hô... . .”

Hô hấp như hộp thổi gió.

Thế nhưng mặc dù mệt mỏi như vậy, bọn hắc thế mà không nghĩ qua muốn nghỉ ngơi một chút.

Ánh lửa trong lòng Triệu Phụ Vân như cũ tại, chỉ là trong mơ hồ, lại giống như nhiều một tầng u ám, không còn loá mắt cùng xán lạn như vậy.

Bất quá, ở trong ánh lửa này, y nguyên có một sợi hỏa diễm nghịch thế mà ra, như muốn đốt đi ra.

Mà Triệu Phụ Vân dưới thiêu đốt của một sợi hỏa diễm này, trong ý thức xuất hiện một cỗ cảm giác kịch liệt đau nhức.

Nguyên bản trong lòng bị tham lam che đậy hết thảy, trong nháy mắt này liền mở một đường vết rách.

Một nháy mắt này, Triệu Phụ Vân thu hoạch được một tia thanh tỉnh cơ hội.

Hắn lập tức ngã ngòai trên mặt đất, nhắm mắt lại, tâm niệm chìm vào trong khí hải phù lục.

Một nháy mắt khi hết thảy ý thức chìm vào khí hải phù lục, Xích Viêm Kim Phù trong Tử Phủ quang mang đại thịnh, từ trong thất khiếu của hắn tuôn ra kim quang, trong lỗ chân lông quanh thân, cũng có ánh sáng phát ra.

Đồng thời, lại có một con thần điều kim sắc ba chân ngưng sinh trong ngọn lửa, sau đó xoay quanh trên đỉnh

đầu hấn.

Mà đi theo sau hấn Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh, dưới ánh lửa trên người hấn chiếu, cũng sinh ra một tia thanh minh.

Bất quá một tia thanh minh này, lại chỉ để nội tâm các nàng giãy giụa, cũng may các nàng không lại đi lên.

Thế là Triệu Phụ Vân cũng không để ý tới nữa, chỉ toàn lực xua tan một cỗ tham lam tích lũy trong lòng hấn kia.

Tham lam này không phải từ bên ngoài, mà sinh ra từ trong lòng hấn.

Hấn lấy Thái Nhạc Trấn Thần Phù trấn áp một cỗ y nguyên không cam lòng kia, sau đó lấy hỏa diễm đốt luyện chính mình.

Chỉ thấy trên người ánh lửa phun trào, ở trong một vùng tăm tối này, tựa như một đoàn đại hỏa, xa xa liền có thể nhìn thấy.

Mà lúc này, ở chân núi Bạch Sơn, lại xuất hiện hai đội ngũ, bọn hấn nhìn thấy trên Bạch Sơn xuất hiện một đám ánh lửa.

Trong đó có người nói: “Đã có người lên núi, chúng ta tăng tốc cước bộ.”

“Cẩn thận chút, vững vàng, không nên xông loạn, phải bảo trì trận hình.”

Có người lập tức nói bổ sung.

“Vâng.”

Sau khi hai đội ngũ này tiến vào, lại có một đội ngũ không trọn vẹn đến, nếu như Triệu Phụ Vân nhìn thấy bọn họ, sẽ nhận ra, bọn họ chính là một nhóm người của Cảnh Dương Cao thị kia.

Sau khi bọn họ tiến vào Bạch Sơn Thành không lâu, dưới thành đột nhiên xuất hiện một tòa trang viên, trong trang viên đèn đuốc khắp nơi, tiếng người huyên náo.

Chương 257 : U Minh phi thăng, Lục Dục Cẩm Pháp

Trong Bạch Sơn Thành, ngàn vạn con đường, từng đường thông đỉnh núi.

Ở bên ngoài nhìn đỉnh núi Bạch Sơn này, thường thường không có gì lạ, cùng nơi khác không.

Sau khi vào núi, lúc này nhìn thấy, lại là đỉnh núi thần quang xán lạn, phảng phất cùng bầu trời tinh vân nổi liền cùng nhau, giống như thần điện tiên đô trong lòng.

Ánh lửa trên người hắn chậm rãi thông thấu, cổ tham lam kia cũng bị đốt đi, lúc hắn lại ngẩng đầu, trong mắt nhìn thấy đỉnh núi thần điện, liền không có loại thần quang kia.

Phảng phất tất cả những gì nhìn thấy trước đó, đều chỉ là tưởng tượng trong lòng mình.

Hắn đưa tay phân biệt điểm một cái trên mi tâm hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh, các nàng chỉ cảm thấy có ánh nắng chiếu vào nội tâm mình, nguyên bản mê vụ quán quanh trong lòng, ở trong ánh nắng này bay tán loạn.

Ánh mắt cũng biến thành minh.

“Các người ở đây chờ ta, tự ta lên đỉnh núi xem.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói với hai người.

Hai người tất nhiên đáp ứng, Triệu Phụ Vân đưa tay viết trên hư không, sau khi đặt bút hướng hai người điếm qua.

Các nàng mơ hồ nghe tới hai chữ ‘Hư vô’, sau đó liền nhìn thấy thân thể của nhau biến mất ở trong hư không.

Các nàng biết, đây là Phụ Vân đạo trưởng che chở cho mình.

Tùy theo, các nàng lại nhìn thấy, thân thể Triệu Phụ Vân không có dấu hiệu nào biến mất.

Hắn độn vào hư vô, một đường phiêu đãng đi về phía đỉnh núi, tốc độ cũng không nhanh, lại thảng ở bí ẩn.

Chỉ là khi hắn đi qua hai phần ba núi, cả người liền như tiến vào trong một vực trường, nguyên bản thân thể độn vào hư vô hiển lộ ra.

Đồng thời một cỗ áp lực cùng hấp lực cực lớn, để hắn rơi trên bậc thang, không cách nào bay lên.

Trên người hắn dâng lên ánh lửa, trong ngọn lửa, thân thể hắn phảng phất bị đốt sạch, chỉ thấy một vệt ánh sáng cực nhanh lên đỉnh núi, nhưng mà ở trong mắt Triệu Phụ Vân, đỉnh núi lại đột nhiên biến xa xôi vô cùng.

Độn quang của hắn, cho dù có thể nhất tung ngàn dặm, muốn đến điếm cuối kia cũng không biết phải mất bao nhiêu năm.

Độn quang lại một lần nữa ngưng kết, nhục thân của Triệu Phụ Vân ngưng sinh trong quang hoa, rơi trên bậc thang, hấn phát hiện mình chỉ độn ra một bậc thang mà thôi.

Trong lòng hấn minh bạch, từ đoạn đường này lên đến đỉnh núi bị bày ra cấm pháp, cấm pháp này đến tột cùng là gì, hấn không rõ ràng, chỉ ít có không gian loại cấm pháp, cùng huyền pháp.

Hấn không còn muốn lấy độn pháp đi lên, cất bước đi lên, từng bước một đi về phía đỉnh núi, hấn cảm giác được trên người càng đi càng nặng nề, cùng trước đó tương tự, chỉ là tinh thần hấn hiện tại thanh minh.

Hấn từng bước một đi lên, mỗi đi một bước, phụ trọng trên người đều nặng hơn mấy phần. Hấn cảm thấy mình đang vác núi mà đi.

Từng bước một đi lên.

Trên người hấn bắt đầu xuất hiện huyền quang.

Sau đó, chính là sinh ánh lửa.

Ánh lửa bùng lên.

Trong cả phiên bóng tối đều chói mắt.

Nhưng dù loá mắt trong bóng tối, những đội ngũ khác lại như căn bản cũng không nhìn thấy, bọn hấn cũng lâm vào trong loại tham lam nào đó, chỉ không ngừng tìm kiếm đồ vật.

Lục tung mọi thứ trong nhà.

Cũng có người giật mình nhận ra không đúng, thế là ngồi xuống đất, muốn thoát khỏi loại dục vọng này.

Trong đó cũng có người tránh thoát dục vọng, nhìn thấy Triệu Phụ Vân đi về phía đỉnh núi.

Lập tức bay lên đỉnh núi, lại sau khi đến một vị trí, tất cả đều rơi xuống trên sơn đạo.

Sau đó từng người lại nghĩ đến thi triển độn pháp khác, thế nhưng sau khi thân thể biến mất, rất nhanh lại xuất hiện, y nguyên còn tại chỗ, từng người mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Tất cả mọi người dùng chân, leo núi.

Triệu Phụ Vân rất mệt mỏi, nhưng hấn vẫn đang kiên trì.

Hấn cúi đầu, nhìn thấy trên bậc thang lại có một hàng chữ, giống như lấy đao kiếm khắc.

“Đỉnh núi có cảnh trí đẹp nhất thế gian, có tu hành chung cực, ta chắc chắn đăng lâm đỉnh Thần Sơn, ung dung tự tại giữa thiên địa.”

Một đoạn lời nói này, phản phát cho trong lòng Triệu Phụ Vân sung nhập động lực vô hạn, xua tan mệt mỏi của hấn, hấn lại bắt đầu từng bước leo lên đỉnh núi.

Chậm rãi, thể lực của hấn lại như muốn tiêu hao hết,

ngẩng đầu, nhìn đỉnh núi kia như ở trước mắt, thần điện của đỉnh núi kia phẳng phất chỉ có mấy chục bước.

Lúc này, hấn cúi đầu xuống, lại nhìn thấy trên bậc thang có khắc chữ.

“Khi chúng ta nghĩ từ bỏ, cần phải nghĩ, đây có thể chỉ là một bước cuối cùng trước thành công, đại đa số người trên thế gian đều ngừng chân ở đây, cuối cùng thất bại.”

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa đi về phía trước, hấn kiểm chế pháp niệm, muốn tiết kiệm pháp lực, nhưng không đi bao lâu, hấn liền rút cuộc không cách nào động đậy.

Hấn ngồi trên bậc thang, hướng phía dưới nhìn lại, phát hiện, kỳ thật mình cũng không đi bao xa, bởi vì hấn có thể cảm giác được phương vị của hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh.

Ngồi ở đây, nằm trên bậc thang, hấn nghĩ đến đỉnh núi sẽ có gì, nghĩ đến trên núi này đến tột cùng có cấm pháp gì, nghĩ đến sau khi mình lên núi, có thể có cơ hội dòm ngó toàn cảnh cấm pháp trong núi này hay không.

Nghĩ đến những điều này, hấn cảm giác hô hấp đều có chút khó khăn, giống như những ý nghĩ này đều thành gánh nặng của mình, đặt ở ngực.

Tức ngực, không thở nổi.

Thân thể của hấn hóa quang, loại cảm giác này mặc dù có yếu bớt, nhưng cũng không có biến mất, lại biến mất, độ vào hư vô, loại cảm giác này cũng không có hoàn

toàn biến mất.

Nhưng lại yếu bớt rất nhiều, trong lòng hấn hơi động.

Nghĩ đến lúc thi pháp, những ý nghĩ kia đều hòa tan, loại áp lực kia cũng liền biến mất.

Vì thế hấn lại một lần nữa ngồi xếp bằng, hấn bắt đầu buông lỏng mình, đem ý nghĩ trong lòng mình, đều hoàn toàn từ bỏ.

Loại áp lực kia đúng là nhanh chóng biến mất.

Trong lòng hấn sinh ra minh ngộ.

Vô luận là tham lam trước đó, hay phụ trọng sau đó, kỳ thật đều tới từ tâm của mình.

Tham lam trong lòng mình để cho thứ mình nhìn biến vặn vẹo, để tâm trí của mình bị mình che đậy, thấy không rõ chân tướng.

Mà sau đó thấy rõ ràng chân tướng, nhưng trong lòng vẫn còn có dục vọng, loại dục vọng này, loại muốn thu hoạch được đồ vật này, lại biến thành áp lực.

Sau khi hấn nghĩ thông suốt điều này, đứng dậy, nhưng lúc này khí chất cả người lại đại biến, người vẫn ở nơi đó, nhưng nhìn lên lại là trống rỗng.

Hấn lại một lần nữa đi lên, mà lần này, hấn đi lại là nhẹ nhàng như vậy, hơn nữa, đi tới, trên người dâng lên kim quang, hóa thành một đạo hồng quang kích xạ lên,

thăng lên đỉnh núi.

Có người sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân hóa hồng quang bay lên đỉnh núi, trong lòng khẩn trương, cũng tương tự cưỡng ép thi triển độn thuật, nhưng trong nháy mắt thi triển độn pháp kia, trong hư không như có lực lượng vô hình rơi xuống, trực tiếp nghiền nát hẳn.

Người có đôi khi, bị đánh bại không phải ngoại lực, mà là bị dục vọng trong lòng xông phá lý trí, bị những mục tiêu không cách nào thực hiện kia đè sập.

Triệu Phụ Vân đi tới đỉnh núi, cũng không nhìn thấy thần điện gì, chỉ có từng cây cột.

Mà trên cây cột này đều khắc phù văn thần bí.

Mà mặt đất trên đỉnh núi, cũng khắc tầng tầng lớp lớp vân văn.

Triệu Phụ Vân đột nhiên cảm thấy cây cột này, có lẽ đại biểu cho một ngôi sao.

Ngẩng đầu nhìn tinh vân kia, muốn biết có phải giống như vân văn trên đỉnh núi này hay không, chỉ là nhìn một lúc lâu, lại nhìn không ra.

Hắn bắt đầu xuyên qua cây cột trên đỉnh núi này, đi tới vị trí trung tâm nhất, lại nhìn thấy một tấm bia đá, trên tấm bia đá có khắc chữ.

Hắn không biết văn tự trên tấm bia đá này là văn tự của tộc duệ nào, cũng không nhận ra, chỉ có thể thử lấy

pháp niệm cảm thụ thần vận trên đó.

Tinh tế thể hội cảm thụ, đúng là cảm nhận được.

Trong tai mơ hồ nghe được có người niệm tụng tế thiên.

“Ta sinh ở U Minh, tu trì vạn năm, tụ tộc nhân vô số, công đức tự có số trời, nhưng mà đại kiếp đến, ta không đành lòng thấy tộc nhân lưu lạc tiêu vong, đón Bạch Mộc làm thuyền, có thể chở vạn vạn ngàn u hồn, muốn suốt U Minh nhất tộc, vượt qua hư không, phi thăng đại giới, mong đợi trời xanh rửa lòng.”

Triệu Phụ Vân cảm giác thần vận trên bia đá này, mơ hồ, dường như nhìn thấy chiếc thuyền to lớn dừng ở trên những cây cột này, sau đó ở trong một mảnh quang hoa, bay lên bầu trời.

Thậm chí, hẩn mơ hồ nhìn thấy một người thân mặc pháp bào màu đen đứng thẳng ở đầu thuyền, đang cúi đầu nhìn phía dưới, hai mắt của đối phương, lóe ra thần quang, phản phát xuyên thấu vạn cổ hư không, thấy được Triệu Phụ Vân lúc này.

Thân thể Triệu Phụ Vân chấn động, từ trong loại trạng thái huyền bí kia tỉnh lại.

Bia đá trước mặt, lại đột nhiên nứt ra, sau đó nhanh chóng nát tán, trong đó có một vệt quang hoa như muốn lao ra, Triệu Phụ Vân đưa tay chộp một cái, cũng đã đem một vệt quang hoa kia nhiếp vào trong tay.

Lại là một quyển ngọc thư.

Pháp niệm của hắn vừa chạm vào, liền có một mảnh văn tự xông vào trong đầu.

“U Minh cấm thư!”

Lại tên « Lục Dục Cấm Pháp ».

Trong lòng Triệu Phụ Vân kinh ngạc, tùy theo liền minh bạch, một quyển ngọc thư này, là cấm pháp căn bản trong núi này.

Lúc này bia đá kia vỡ vụn, ngọc thư ra, vậy cấm pháp trong núi liền muốn phá.

Đúng lúc này, có một vệt ánh sáng xông về phía đỉnh núi.

Triệu Phụ Vân tập trung nhìn, vệt ánh sáng kia rơi vào trên một cây trụ lớn, người này không phải ai khác, chính là Trịnh Ký.

Sau hắn, lại có hai vệt độn quang xông lên đỉnh núi, một cái xoay quanh, rơi vào trên trụ lớn kia, vậy Triệu Phụ Vân vào giữa.

Bọn họ đều nhìn thấy bia đá nát tán dưới chân Triệu Phụ Vân.

Hơn nữa còn nhìn thấy ngọc thư quang hoa chưa thu hồi trong tay Triệu Phụ Vân.

“Nghe nói, từng có Kim Đan tiên bối tiến vào sâu trong U

Ngục này, sau khi đăng lâm Bạch Sơn nói, đỉnh núi có diệu pháp vô thượng, nhưng chưa từng có người có thu hoạch được hiện vật chân chính.” Trịnh Ký lạnh lùng nhìn Triệu Phụ Vân.

“Tất cả mọi thứ trong U Ngục, đều thuộc về Lạc Đô, người một người xứ khác, không có tư cách thu hoạch được những bảo vật này, buông xuống đồ vật, chúng ta có thể coi như hết thấy đều chưa từng phát sinh qua, cũng có linh thạch đưa tặng, đồng thời còn tặng cho người Lạc Đô Lệnh, có thể ở trong Lạc Đô được hưởng đặc quyền của thế gia đích hệ tử đệ.”

Hai người khác cũng đồng dạng phụ họa, giờ khắc này, bọn họ đều đứng ở cùng một trận tuyến.

Đây là quy tắc chư vị thế gia của Lạc Đô định ra, nếu có ngoại địch, thì nhất trí đối ngoại, sau khi đuổi đi ngoại địch, mọi người sẽ cùng nhau phân chỗ tốt.

Triệu Phụ Vân nhìn ba người này.

Người thứ nhất tới, trong hai mắt giống như có loại ma lực nào đó, hấn cảm giác hai mắt đối phương rất nguy hiểm.

Mà đối thành trong hai người khác, lại có một người mình đã từng gặp vị lão giả Cảnh Dương Cao thị kia.

Một người khác là nữ tu sĩ khí khái hào hùng bừng bừng, nàng ăn mặc nam tu, bên hông một thanh kiếm, dù chưa ra khỏi vỏ, Triệu Phụ Vân cũng đã cảm thấy một cỗ kiếm ý đem mình khóa chặt.

Triệu Phụ Vân còn chưa nói gì, lão giả kia cũng đã nói: “Vị đạo trưởng này, hữu lễ, không ngờ, thế mà gặp nhau ở đây, đạo trưởng quả nhiên là bản lĩnh tốt.”

Lão giả nói xong, nữ tử mặc nam trang kia, lại mở miệng nói: “Bành bá nhận biết vị đạo trưởng này?”

“Không biết, lại có duyên gặp mặt một lần.” Lão giả nói: “Lần đầu tiên gặp mặt, được đạo trưởng nhắc nhở, liền kết thiện duyên, cho nên ở đây, lão hủ nguyện làm người trung gian, vì mọi người điều hòa một hai.”

Hắn nhìn Triệu Phụ Vân nói chuyện, Triệu Phụ Vân vẫn không trả lời, nữ tử kia liền còn nói thêm: “Người muốn điều hòa, người khác cũng chưa hẳn đáp ứng.”

Vì vậy lão giả kia, liền lại chấp tay, nói: “Để đạo trưởng biết, lão hủ chính là Cao Bành của Cảnh Dương Đại Lộ Cao thị trong Lạc Thành, làm tộc lão, vốn là kẻ sắp chết, nhưng U Ngục có biến, liền nghĩ có thể phát huy điểm nhiệt lượng còn lại, vì gia tộc vì Lạc Đô tận một điểm lực.”

Triệu Phụ Vân lúc này lại đột nhiên mở miệng, lộ ra tiếu dung, nói: “Lão tiên sinh không cần phải nói những lời khách sáo này, cứ việc nói người điều hòa như thế nào là được.”

“Tốt, đạo trưởng người sáng khoái nói chuyện sáng khoái, lão hủ hôm nay liền cũng mặt dày nói lên.” Cao Bành đánh giá sắc mặt của Triệu Phụ Vân, sau đó nói: “Vật trên tay đạo trưởng là thứ gì?”

“Lão tiên sinh không ngại đoán một chút.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nếu vật trong tay đạo trưởng là pháp bảo, Lạc Thành chúng ta nguyện ý đem mua lại, tất không khiến đạo trưởng tổn hại linh thạch. Nếu trong tay đạo trưởng chính là ngọc sách đan thư loại hình bí tịch, chúng ta có thể để đạo trưởng sao chép một phần, sau đó bình an rời đi, cùng không cấm đạo trưởng tự do thụ đồ truyền pháp.”

Triệu Phụ Vân nghe xong, lại là phát ra cười lạnh, nói: “Đồ vật của ta, là pháp bảo, các người chỉ cho chút linh thạch, không bán cũng phải bán? Là bí sách, lại muốn miễn phí phân cho các người, mình chỉ cần sao chép, còn muốn được các người cho phép truyền thụ, đây chẳng lẽ chính là đạo lý của Lạc Thành?”

Cao bành lại một chút cũng không buồn bực, ngược lại càng là vẻ mặt ôn hoà nói: “Đạo trưởng có điều không biết, toàn bộ mọi thứ trong U Ngục đều thuộc về Lạc Thành, mà Lạc Thành, thì thuộc về chư thế gia, lúc đạo trưởng tiến vào, chắc hẳn không cần bài tiến vào a, người như vậy thuộc về trộm nhập U Ngục, bị bắt được, là phải đánh vào cấm lao.”

“Chúng ta chưa hề nói muốn bắt người nhập cấm lao, ngược lại cùng người chia lãi thu hoạch, đạo trưởng cũng không có tổn thất gì, còn có thể đạt được hữu nghị của chư gia Lạc Thành chúng ta, có sao mà không làm đây?”

Triệu Phụ Vân nhìn ba người này, hẳn có thể cảm giác được pháp lực nặng nề trên người ba người này, biết bọn họ dẫn đội tiến vào U Ngục, nhất định có pháp thuật phi phạm.

Nếu chiếu theo Cao Bành nói làm, mình cũng có thể thu hoạch được đồ trên tay, nhưng nhìn bộ dáng của bọn họ, chính mình là không muốn cho.

Dựa vào cái gì cho?

Khi không có tu vi cẩn thận chặt chẽ, khúm núm, hiện tại đã là Tử Phủ tu vi, chẳng lẽ còn muốn như vậy, mọi việc tìm chu toàn an ổn là một đạo lý.

Nhưng người tính tình, nếu lâu như vậy lâu, bị rèn luyện bóng loáng mượt mà, vậy lại có ý nghĩa gì đây?

Triệu Phụ Vân đã từng ủy khuất cầu toàn, nhưng đó cũng không phải bản tính của hắn.

“Lão tiên sinh nói có đạo lý, chỉ là, ta người này, lại là tuổi càng lớn, tính tình lại càng không tốt. Ta từng nghe người ta nói, cố gắng học một thân pháp thuật, không phải vì chiếu cố mặt mũi của ai, mà là vì ước lượng phân lượng của thiên hạ anh hùng.”

“Ta cảm thấy lời này có mấy phần đạo lý, hôm nay, ta nguyện ước lượng phân lượng của thế gia hào môn Lạc Đô có mấy phần nặng.”

Chương 258 : Liên tiếp bại

Thanh âm của Triệu Phụ Vân, cũng không cao, nhưng ba người nghe vào trong tai, lại chói tai như vậy.

“Thật can đảm.” Trịnh Ký âm trầm lên tiếng.

“Ha ha!” Nữ tử cười lạnh một tiếng, nói: “Lạc Thành phía tây, Hoa Sơn Ninh thị, Ninh Trung Lưu.”

Nói đến đây, nàng chấp tay, hành lễ, sau đó lại hỏi: “Đạo trưởng lời nói hào khí, nhưng làm việc giấu đầu lộ đuôi, ngay cả tên họ lai lịch đều báo không được, ngược lại làm cho người ta cảm thấy đạo trưởng đang hồ xuy đại khí.”

Triệu Phụ Vân cười nói: “Xuất thân, tu hành địa, bất quá là dùng tới dọa người khác, đều là hư, chỉ có bản sự tu trên người mới là thật, chúng ta ở trước mặt đại đạo, xuất thân nhưng lên không được nửa điểm tác dụng, nhưng các người nhớ, ta đạo hiệu Phụ Vân.”

Theo hắn nói xong, Triệu Phụ Vân há mồm phun một cái, một vòng ánh lửa rơi trên tay hắn, ánh lửa hóa thành một ngọn đèn thần bí.

Thân đèn màu tím đen, phía trên như quán quanh lấy dây leo, mãi cho đến bắc đèn, một đoàn ngọn lửa màu vàng, tràn ngập linh tính, như một con chim nhỏ vỗ cánh muốn bay.

Nữ tử gọi Ninh Trung Lưu kia, mơ hồ giống như nghe qua tên này ở nơi nào, nhưng lại nghĩ không ra.

Cho nên, kiếm của nàng không chút do dự rút ra.

Kiếm ra khỏi vỏ, một đoàn bạch quang cắt ra một vùng hư không tăm tối.

Phảng phất một vòng ánh trắng, cắt về phía Triệu Phụ Vân.

Một đạo tia sáng kim sắc dâng lên từ trong ngọn đèn trên tay Triệu Phụ Vân, đỡ kiếm quang kia.

Kiếm quang phảng phất có thể xé rách bầu trời, rơi vào trên ánh lửa kim sắc, thế mà trảm không ra.

Đồng thời, ánh lửa kia cấp tốc cuộn cuộn lên, ánh sáng lấp lóe, trực tiếp rơi vào trên người Ninh Trung Lưu.

Trên người Ninh Trung Lưu dâng lên một tầng hộ thân kiếm quang, điểm điểm hỏa quang xâm thân, lại chỉ nổi lên điểm điểm hỏa hoa, không cách nào chân chính rơi vào trên người nàng.

Trên người hai người khác, đồng dạng dâng lên pháp quang hộ thân, để ánh lửa của Triệu Phụ Vân rơi không đến trên người.

“Bản lãnh như thế, lại nói mạnh miệng như vậy, cũng không sợ cười rơi người răng hàm.” Ninh Trung Lưu dứt lời, kiếm trong tay kéo một kiếm hoa, kiếm quang bọc

thân, nhún người bay lên, nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm quang, từ cao trên bầu trời đâm xuống.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy một vòng ngân huy phá không xuống, kiếm ý bén nhọn cùng âm thanh kiếm ngân vang.

Mà dưới đỉnh núi trên người Triệu Phụ Vân ánh lửa dâng lên, nháy mắt hóa làm một đạo hồng quang bay lên bầu trời, hồng quang kia trên bầu trời du tẩu, cũng không rời đi, hư không lại có một thanh âm vang lên: “Xích Viêm sắc lệnh: Đốt.”

Chỉ trong nháy mắt, vô luận là túng kiếm nữ tử, hay Cao Bành cùng Trịnh Ký trong người đều sinh ra cảm giác bị đốt cháy.

Lửa kia tuôn ra từ trong thân thể bọn họ.

Bọn họ muốn lấy pháp lực đè xuống, lại phát hiện hỏa điểm này bá đạo vô cùng, khó mà dập tắt.

Trịnh Ký nhíu mày, khi hắn nghe được hai chữ ‘Phụ Vân’, cũng đã có nghi hoặc, hắn mơ hồ nhớ lại, giống như ở nơi nào nghe qua cái tên này, chỉ là nhất thời không nhớ tới.

Mà thời khắc trong lòng của hắn cảnh giác, lại dưới pháp chú, trên người có cảm giác thiêu đốt, trong lòng khẽ kinh, không khỏi ngẩng đầu nhìn hồng quang trong hư không kia.

“Chẳng lẽ, hắn thật muốn lấy một địch ba?” Trịnh Ký

thăm nghĩ, trong người một đạo pháp ý đè ép hỏa ý, trong tay lại không có nửa điểm nhàn rồi, đưa tay ở trong hư không phác họa, một tấm phù xuất hiện.

Trịnh gia ‘Phong Ấn Phù’, hần nhìn thấy Triệu Phụ Vân trốn vào trong hồng quang du tẩu bất định, khó mà bắt giữ thân thể, liền muốn lấy Phong Ấn Phù phong bế, như vậy Ninh Trung Lưu liền có thể thừa cơ một kiếm giết chết.

Trong nháy mắt Phong Ấn Phù kia xuất hiện, Trịnh Ký miệng phun pháp chú: “Phong!”

Hư không ngưng tụ, một mảnh hồng quang kia đều như muốn bị ngưng kết.

Giờ khắc này, Trịnh Ký cảm giác được dưới phù lục của mình phong ấn đồ vật, như tóc như tơ, nhẹ nhàng như sương, nhưng hần thật là cảm thấy được phong ấn đồ vật.

Đồng thời, trong hai mắt của hần quang hoa đại thịnh, trùng trùng nhìn chăm chú hư không ý đồ thấy rõ hết thấy biến hóa, muốn thấy rõ ràng ánh lửa kia, không cho đào thoát.

Ninh Trung Lưu ở thời khắc này cũng bắt được hồng quang ngưng đọng, kiếm quang như một vòng hàn tia thanh tịch, xẹt qua hư không, muốn đem đạo hồng quang kia chặt đứt.

Mà ngay khi kiếm quang chém xuống, trong điện quang hỏa thạch, Trịnh Ký lại đột nhiên phát hiện hồng quang

rõ ràng đã bị phong bế kia, thế mà đột nhiên biến mất, phẳng phất căn bản không tồn tại, hóa thành ‘Hư vô’.

Nhưng trong hai mắt, lại có thể nhìn thấy hồng quang kia đột nhiên, như mang, chồng chất cùng nhau, trong hư không lại có thanh âm vang lên: “Trần!”

Trong hư không, phẳng phất có sấm nhạc xuất hiện, trần áp hư không, pháp lực của bọn họ vì đó ngưng lại.

Kiểm quang trên người Ninh Trung Lưu thế mà đều bị trần áp tán loạn, hiện ra thân hình.

“Đốt!”

Dưới pháp chú, một mảnh ánh lửa như thác nước xông lên người Ninh Trung Lưu.

Cũng may trong lòng nàng kiếm ý phun trào, phá tan trần áp, lúc mấu chốt, trên kiếm quang hoa đại thịnh, chém về phía ánh lửa như thác nước kia.

Chỉ là nàng ở thời khắc này, lại cảm giác, ánh lửa kia không chỉ có cọ rửa ở bên ngoài, đồng thời, lực lượng thiêu đốt vốn bị kiếm ý của mình áp chế trong lòng, ở thời khắc này bị câu lên, đốt cháy lực phủ ngũ tạng cùng ý thức của nàng.

Mà khi kiếm trong tay chém qua ánh lửa lao xuống, lại chém khoảng không.

Trong mắt nàng, ngọn lửa kia khí thế bàng bạc, hỏa diễm thác nước như từ trời mà đến, thế nhưng kiếm

chém qua trong nháy mắt, lại biến thành hư ảo.

Một kiếm thất bại.

Ánh lửa vẫn không tan, ngược lại y nguyên xông vào trên người mình.

Trong nháy mắt ánh lửa rơi trên người, nàng cảm thấy trọng lượng của hỏa diễm.

Hỏa diễm xông lên người, nàng cảm giác giống như bị thác nước xông lên người, thân bất do kỷ bị xông rơi xuống bầu trời, trên người lập tức bắt đầu cháy rùng rục.

Biến hóa hư thực này, đúng là để Ninh Trung Lưu vừa đối mặt liền bị thiệt lớn.

Thấy cảnh này sắc mặt hai người Trịnh Ký cùng Cao Bành biến đổi, trong điện quang hỏa thạch này, biến hóa quá nhanh.

Vốn là Ninh Trung Lưu muốn thừa cơ một kiếm chém Triệu Phụ Vân, bởi vì Triệu Phụ Vân bị phong bế, thế nhưng biến hóa trong nháy mắt, Ninh Trung Lưu đã trọng thương, rơi xuống núi.

Ánh lửa đột nhiên lan ra, giống như một mảnh hào quang phủ lên đỉnh núi.

Trong tay Trịnh Ký đã nhiều hơn một thanh phi đao.

Thân đao đen nhánh, trên mặt chuôi đao ngưng khắc hai

vân vân.

Trảm Hồn.

Hai mắt Trịnh Ký, có thể khám phá hư vọng, đồng thời tất cả sự vật cực nhanh ở trong mắt hắn đều sẽ chậm lại, sơ hở cực nhỏ đều sẽ phóng đại, mà Trảm Hồn Dao của hắn, thì trực tiếp đả thương thần hồn.

Lại có một tay phong ấn pháp, cực kỳ huyền diệu, rất nhiều thâm niên Tử Phủ đều vẫn lạc trên tay hắn.

Pháp thuật hắn tu, lại tên “Quan Triều Trảm Hồn Thuật” .

Đây là pháp thuật do chính hắn kết hợp trùng đồng thiên phú mà sáng lập.

Hắn quan triều, không phải hải triều, mà là vận sóng hình thành trong thân người cùng thần hồn giữa thiên địa, loại yếu ớt ba động kia, ở trong hai mắt hắn, lại giống như thủy triều, mãnh liệt mà lại đại khai đại hợp, lúc nhấp nhô, chính là lúc hắn xuất đao.

Từ khi Trịnh Ký thành pháp xuất thủ đến nay, chưa bao giờ thất thủ, đao trong tay hắn, chưa hề thất bại, người trúng đao, chưa bao giờ có người sống sót.

Hai mắt của hắn tròn to, nhìn chăm chú một mảnh hồng quang trong hư không.

Vừa rồi hồng quang kia đột nhiên ‘Hư hóa’, để hắn cảm giác được khó giải quyết, lần thứ nhất nhìn thấy có người có pháp thuật như vậy, nhưng hắn tin tưởng, vô

luận là dạng pháp thuật gì, pháp vận ba động trên người nhất định sẽ xuất hiện.

Mà đao trong tay hắn, liền có thể ở trong ba động này, xuyên thấu qua khe hở mà trăm hồn.

Đột nhiên, trên bầu trời hồng quang đầy trời, hướng chính giữa hội tụ.

Một ngọn đèn xuất hiện, hồng quang hội tụ thành đèn diễm.

Nhưng ngay trong quá trình hội tụ, Trảm Hồn Đao trong tay Trịnh Ký xuất thủ.

Một tia ô quang lướt qua hư không, hết thấy ở trong mắt hắn đều trở nên chậm, đao của hắn ở lúc đèn diễm chưa ngưng thực liền muốn chém xuống hoa đèn.

Hắn thế mà muốn đem căn bản của Xích Viêm Thần Đăng chém đi.

Bởi vì hắn nhìn ra thần diệu trong đèn diễm kia, có thần tính nồng đậm, nhìn ra đây là bản mệnh pháp bảo của Triệu Phụ Vân, tổn thương đèn diễm, trảm thần diệu trong mơ hồ có thể thấy được trong đèn diễm kia, chính là tổn thương chủ nhân của pháp bảo.

Trong hư vô, đột nhiên, có một vòng ô hồng quang hoàn xuất hiện.

“Đỉnh!”

Ô hòng va vào Trảm Hồn Đao, phát ra tiếng vang nhỏ.

Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn ở va chạm, như bị trọng kích, pháp niệm gửi trong đó thể mà trong nháy mắt liền bị trảm tan.

Triệu Phụ Vân đưa tay nhiếp một cái, đem bị đánh bay Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn nhiếp trở về, lại một lần nữa đeo vào cổ tay.

Hắn biết, Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn này đã bị tổn thương linh tính, trong thời gian ngắn căn bản không thể dùng để ngăn địch.

Thân hình của hắn lúc nhiếp về Nguyên Từ Hồng Quang Hoàn đã một lần nữa hiển lộ ra từ trong hư vô.

Nhìn Trịnh Ký phía dưới, không khỏi nói: “Tốt pháp bảo, hảo đao pháp.”

Trong nháy mắt vừa rồi kia, đối phương xuất đao muốn trảm đèn diêm của mình, để cho mình vội vàng nghênh địch, cho nên pháp khí bị tổn thương.

“Người cũng không kém.” Trịnh Ký lạnh lùng nói.

Triệu Phụ Vân không lại trả lời, tay trái nắm Thái Nhạc Trấn Thần Ấn treo bên hông, đưa tay chỉ Trịnh Ký.

Trịnh Ký Trảm Hồn Đao đã xuất thủ, xuất thủ không có dấu hiệu nào, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Mà Triệu Phụ Vân cũng không có bởi vì đối phương xuất đao mà dừng lại pháp thuật của mình.

Bởi vì nếu như thế, liên vĩnh viễn lâm vào bị động, hẳn phát hiện đao của đối phương khi xuất thủ, nhất định là mình thu liễm pháp niệm, hoặc là xuất hiện khe hở.

Triệu Phụ Vân vẫn như cũ, miệng ngậm hiến chương thì thầm: “Sắc trấn!”

Chỉ là khi hấn niệm pháp chú, đao đã đến trước mặt, một ánh lửa ngưng tụ trên kiếm chỉ của Triệu Phụ Vân, hỏa diễm của Xích Viêm Thần Đăng bên người, ở thời khắc này dường như kết thành núi cao, trấn áp “Trảm Hồn Đao” của đối phương.

Trên thân Trảm Hồn Đao hiện ra khí tức mông lung, dưới đạo pháp thuật này, nháy mắt biến ngưng thực.

Mà ánh lửa nháy mắt bao lấy thân đao kia.

Pháp thuật của Triệu Phụ Vân căn bản cũng không dừng lại.

“Sắc phong!”

Thần quang trên đao quang tối sầm lại.

“Sắc định!”

Trịnh Ký phía dưới cũng cảm giác mình bị định trụ, pháp thuật của Triệu Phụ Vân mặc dù chủ yếu là trấn “Trảm

Hồn Đao” kia, nhưng cũng là phạm vi lớn thi pháp, Trịnh Ký phía dưới cùng hai người Cao Bành đều nhận pháp thuật ảnh hưởng.

Cho dù bọn họ muốn xuất thủ, lại phát hiện mình trước tiên muốn tránh thoát phong ấn này.

“Sắc cấm!”

Nguyên bản trong hư không tích lũy trấn áp, những nguyên khí, những ánh lửa kia ở thời khắc này, đều như ngưng kết lại với nhau, hình thành sợi tơ vô hình, quấn quanh trên “Trảm Hồn Đao” kia.

Trảm Hồn Đao giãy dụa kịch liệt, lại giống như hồi quang phản chiếu lúc sắp chết, thần quang trên thân đao nhanh chóng ảm đạm xuống, chỉ có một tầng hỏa diễm quang huy quấn kết trên đó, hóa thành tầng tầng lớp lớp vân văn, giống như là đồ án núi cao, dưới núi cao, lại giống như có dòng sông vờn quanh, gắt gao quấn lấy thân đao.

Trịnh Ký phía dưới hai mắt trừng trừng, giờ khắc này, đúng là có kỳ quang lộ ra, kỳ quang trong hai mắt kia, xuyên thấu qua tầng tầng hư không rơi xuống trên thân đao, phong ấn trên thân đao lại có cảm giác muốn bị phá vỡ.

Mà Xích Viêm Thần Đăng bên người Triệu Phụ Vân ánh lửa lấp lóe, hướng hai mắt Trịnh Ký đâm xuống, đồng thời khi đang lóe lên, ánh lửa kia đúng là hình thành vô số mang, giống như vô số kim châm đâm về hai mắt Trịnh Ký.

Ánh lửa nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Trong hai mắt Trịnh Ký nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực, trên mặt hắn xuất hiện vẻ thống khổ.

Chỉ thấy mắt hắn nhắm lại, trong hai mắt kia liền như có trùng điệp huyền quang, đem hỏa diễm bao phủ, khi lại mở mắt ra, cũng đã một mảnh thanh minh.

Chỉ là hắn lại căn bản cũng không có nói gì nữa, nhún người bay lên, thân thể như một mảnh người giấy, hư không quanh người dâng lên sóng lớn vô hình, nháy mắt chính hắn đi qua từ trong khe hở sóng lớn, như giẫm trên đất bằng, mà thân hình của hắn cũng bao phủ ở trong sóng lớn.

Ánh lửa rơi xuống, bị tầng tầng sóng lớn hắc ám ngăn cản.

Triệu Phụ Vân nhú mày, hắn tuy rằng thắng, lại cảm thấy người này xác thực bất phàm, một thân pháp thuật cũng là lợi hại.

Cuối cùng ánh mắt rơi vào trên người Cảnh Dương Cao thị Cao Bành kia.

Lão giả từ đầu đến cuối đều không xuất thủ, khi đối diện ánh mắt của Triệu Phụ Vân, hắn lại là cười nói: “Đạo trưởng quả nhiên lợi hại, nhân vật như vậy, sẽ không đến mức bừa bãi vô danh, chúng ta chưa từng nghe qua, chỉ có thể nói rõ chúng ta cô lậu quả văn.”

“Lão tiên sinh không có ý định xuất thủ sao?” Triệu Phụ Vân lại là không đáp hẳn, hỏi ngược lại.

“Lão hủ tuổi đã cao, thần suy pháp nhược, đã không còn huyết khí chi dũng, hai vị nhân tài mới nổi của Lạc Thành kia đều thua dưới tay đạo trưởng, ta một đồng xương già này liền không lại bêu xấu.” Cao Bành cười ha ha nói.

Câu trả lời của hắn ngược lại để Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn.

“Nghe nói, Lạc Đô thế gia dòng dõi cao, ngay cả môn phái bình thường đều không để trong mắt, lời nói của lão tiên sinh ngược lại khiến người ngoài ý.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy phải xem là môn phái nào, môn phái có thể xuất nhân vật như đạo trưởng, nhưng vẫn là người bừa bãi vô danh, lão hủ chỉ nghĩ đến một nơi.” Cao Bành nói nghiêm túc.

“Ồ?”

“Có một nơi, mỗi cách một đoạn thời gian, đều sẽ ra mấy người kinh diễm cùng thế hệ, gần nhất, càng là tất cả mọi người cho rằng nó đến lúc xuống dốc, liền xuất hiện hai vị tu sĩ Kim Đan, nếu lão hủ không có đoán sai, đạo trưởng hẳn là xuất từ Thiên Đô Sơn.” Cao Bành nói.

“Làm sao thấy được?” Triệu Phụ Vân nhàn nhạt hỏi.

“Bởi vì, nếu là môn phái khác, có nhân vật như đạo

trưởng, từ lúc Trúc Cơ cũng đã dương danh, cho dù không có, sau khi Tử Phủ, hành tẩu thiên hạ, há có thể không vì môn phái của mình dương danh.” Cao Bành nói.

“Con em thế gia chúng ta, trong lúc hành tẩu thích báo danh hào, trừ bỏ mượn thế phía sau mình, vẫn là muốn vì gia tộc của mình dương danh, nhiều khi, nổi danh, liền có lợi, trong thế gia đời đời có người hành tẩu thiên hạ, mới có thể khiến thanh danh không ngã, như thế, lợi mới sẽ không đoạn.”

Lời nói của Cao Bành rất thành khẩn, nhưng ánh mắt Triệu Phụ Vân cũng đã ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Lão hủ có thể biết mục đích chuyến này của đạo trưởng.” Cao Bành lại lơ đãng hỏi.

“Không có gì, chính là đến tìm chút bảo tài luyện bảo mà thôi.” Triệu Phụ Vân thuận miệng trả lời.

“Nếu như vậy, lão hủ có thể giúp đạo trưởng.” Cao Bành lại một lần nữa mở miệng.

Thân thể Triệu Phụ Vân lúc này đã rơi trên cây cột ở đỉnh núi, nhìn về phía lão giả này, lại là khẽ cười một tiếng, nói: “Không cần, có bảo ta tự lấy là được.”

Nói xong, hắn thả người bay xuống, hóa thành một đạo hồng quang, rơi vào trong thành phía dưới.

Mà Cao Bành ở lại nơi đó sau khi nhìn đến Triệu Phụ Vân rời đi, cũng hít sâu một hơi, sắc mặt khó coi, cảm

xúc phần nộ nguyên bản đề nén ở thời khắc này mới vọt
tới trên mặt.

Chương 259 : Chín năm, Thiên Đô Sơn chi bí

Triệu Phụ Vân hóa thành hồng quang rơi vào sườn núi.

Người trong Bạch Sơn Thần Thành đều đã rời đi.

Hắn hóa thành một tia sáng rơi vào giữa sườn núi, rơi xuống bên người hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh.

Hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh cũng không thể thấy rõ Triệu Phụ Vân chiến đấu ở đỉnh núi, chỉ thấy một mảnh hỏa diễm hồng quang phi dương cuốn lên, có đạo đạo pháp chú âm thanh hạ xuống.

Triệu Phụ Vân liên tục cùng hai người đối chiến, các nàng đều vô cùng khản trương, nhưng hai người đối phương đều lạc bại, điều này để các nàng vô cùng kích động.

Sau đó, Triệu Phụ Vân liền cùng bọn họ ở trong thành này tìm kiếm Thái Bạch Tinh Kim, đúng là tìm được không ít.

Bất quá, Triệu Phụ Vân trong quá trình này, lại tìm được Trịnh Ký.

Người bên cạnh Trịnh Ký đang cùng hắn thăm dò tòa thành này, khi Triệu Phụ Vân tìm tới bọn họ, đối phương như lâm đại địch.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân vung tay lên, một vệt ô quang cực nhanh bay ra, thẳng đến trước mặt Trịnh Ký.

Ô quang này mặc dù ẩn chứa lực đạo không nhỏ, nhưng căn bản không có pháp ý trên đó.

Trịnh Ký đưa tay ra, Trảm Hồn Dao kia như chim về tổ, trong nháy mắt được đối phương tiếp vào tay .

Trịnh Ký nhìn Triệu Phụ Vân, ánh mắt chớp động hỏi: “Người muốn biết gì?”

“Dương Miếu Chúc ở đâu?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chúng ta cũng đang tìm.” Trịnh Ký hồi đáp.

“Các người có tìm được dấu vết bọn họ lưu lại không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tin tức cuối cùng bọn họ lưu lại, nói là nhìn thấy thông thiên đại đạo, đi truy tìm.”

Lời nói của Trịnh Ký để Triệu Phụ Vân rất bất ngờ.

“Có phương vị sao?” Triệu Phụ Vân một lần nữa hỏi.

“Chính là nơi này.” Trịnh Ký nói.

Triệu Phụ Vân kinh ngạc, tiếp tục hỏi: “Còn có gì sao?”

“Không có, chúng ta cũng đang tìm.” Trịnh Ký nói: “Còn có gì muốn biết không?”

Triệu Phụ Vân suy nghĩ một chút lại lắc đầu, quay người rời đi.

Trịnh Ký ở phía sau hô: “Ta ở Kết Đan cảnh chờ người.”

Triệu Phụ Vân không quay đầu lại, không biểu hiện gì, chỉ mang theo Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh không nhanh không chậm rời đi, hai nữ ngược lại đều quay đầu nhìn về phía Trịnh Ký. Trịnh Ký híp mắt, cũng không nói nữa, quay người rời đi.

Triệu Phụ Vân ở nơi này, khắp nơi thu thập đồ vật, chính hắn thu thập ít, hai nữ thu thập nhiều.

Ở lúc không sai biệt lắm, bọn họ rời đi tòa Bạch Thành này.

Chỉ là lúc bọn họ rời đi, lại quán một vòng tròn lớn.

Sau khi bọn họ rời đi, tòa Giáp Thần trang viên kia hiển hiện, lại biến mất.

Ba người, vẫn một đường né tránh, một đường vừa đi vừa nghỉ, dừng lại vòng qua.

Trong lúc đó lại hái được một chút linh quả, thu hoạch mấy thứ bảo tài, gặp phải một ít nguy hiểm, mãi cho đến khi bọn họ đi ra, cũng không người phát hiện.

Hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh trở lại Hà Quang Miếu, trong lòng các nàng lo lắng đặc tội Trịnh gia.

Nhưng Triệu Phụ Vân cầm một trang giấy, sau khi viết hai chữ liền đi.

“Thiên Đô!”

Hai người Dương Tiểu Nga cùng Kinh Tinh nhìn hai chữ nặng nề giống như núi trên phù chỉ này.

Trong lòng các nàng nổi lên từng vòng rung động, mê đoàn một mực quán quanh trong lòng bọn họ cũng liền giải khai.

“Cũng chỉ có Thiên Đô Sơn, mới có thể xuất hiện nhân vật như vậy.”

Kinh Tinh thở dài nói.

“Đúng vậy a, lần đầu gặp gỡ, cho dù che giấu khuôn mặt, một thân thần vận, vẫn để người khó quên, phù bán cũng là trước đây chưa từng thấy qua, cùng cảnh đấu pháp, cơ hồ không có địch thủ.”

Dương Tiểu Nga hồi tưởng đến phong thái trong U Ngục của Triệu Phụ Vân, trong lòng sinh ra khôn cùng kính ngưỡng.

Nàng cảm thấy, chuyển đi U Ngục lần này, mình có thể nhớ một đời, nếu truyền cho ngoại giới, nhất định chấn động Lạc Đô.

Nhưng Triệu Phụ Vân rời đi, căn bản cũng không có dự định dương danh ở đây.

Chính như hần lúc đến, lặng yên, lúc đi cũng lặng yên.

Triệu Phụ Vân có Thái Bạch Tinh Kim, chỉ kém một chút bảo tài phụ trợ, như cũ du tẩu ở các nơi, thu thập bảo tài.

Một bên thu thập bảo tài, một bên tu pháp, luyện pháp.

Những pháp chú kia, các loại phù văn tổ hợp, lần lượt thí nghiệm, mà phương án luyện chế vòng tay, lại sửa mấy lần, cuối cùng hần xác định danh tự liền gọi ‘Âm Dương Hoàn’.

Lấy tên âm dương, hợp với ý hư thực.

Chủ yếu có diệu dụng bắt trời cấm pháp, lại có thể kích kiên.

Năm năm sau, hần trở lại Thiên Đô Sơn.

Thiên Đô Sơn vẫn quanh quẽ.

Đối với tu sĩ đến nói, thời gian năm năm nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Hần sau khi trở về, cũng không có thông tri ai, bắt đầu mình luyện khí.

Chỉ là trong Ly Hỏa Điện của hần, trống rỗng, không có những lò luyện khí kia, chỉ có thể đi thỉnh dùng phòng luyện khí Dư Thần Quang lưu lại trước đó.

Chính hấn một bên cân nhắc luyện, một bên thực tiễn.

Trong lòng có chỗ không rõ, liền lại đi Tàng Pháp Lâu lật sách, hoặc là đi hỏi Tuân Lan Nhân.

Thời gian thấm thoát, lại qua bốn năm.

Trong bốn năm này, khí phôi hấn luyện lại tan, tan lại luyện, trong nhiều lần lặp đi lặp lại, rốt cục xem như có vòng tay khí phôi không sai biệt lắm phù hợp tâm ý hấn.

Lúc này vòng tay kia bị nhiều lần dung luyện, Thái Bạch Tinh Kim cùng Nguyên Từ Thiết Thạch, đã hoàn toàn giao hòa vào nhau.

Khí phôi hiện tại là màu xám, hoàn thể nhìn qua thì vặn vẹo cùng nhau, nhìn qua có rất nhiều mặt, nhưng thực tế sờ lên lại là bóng loáng.

Lúc này, ngón tay hấn bắn ra từng đạo phù chú, rơi vào trên vòng tay màu xám kia.

Phù chú kia thể mà giống như trực tiếp chui vào trong hoàn thể, ở trên mặt vặn vẹo hình thành phù văn cùng chú tự huyền ảo.

Từng đạo, sắp xếp, rồi lại không trùng điệp, rồi lại tương hỗ liên quan, dung hợp hình thành một chỉnh thể.

Khi trên tay hấn bắn ra pháp quang dừng lại, chỉ thấy hấn đưa tay chỉ.

“Đốt!”

Ông một tiếng, hoàn phôi phiêu phù trong ngọn lửa phát ra âm thanh, cũng phù sinh ra một đoàn pháp quang.

Chỉ thấy nó bồng bênh trong hư không, hư thực bất định.

Hoàn danh tự y nguyên gọi Âm Dương Hoàn.

Trong đó có phù văn hư vô pháp ý ngưng kết thành, có ‘Quang’ pháp ý hình thành phù chú, còn trói thần pháp ý diễn sinh văn văn cùng pháp chú, cùng với văn văn pháp chú do Thái Nhạc Trấn Thần Phù diễn sinh ra.

Hắn nguyên bản muốn nhiều khắc rất nhiều phù văn chú ngữ đi lên, nhưng Tuân Lan Nhân lại nói cho hắn, một kiện pháp bảo không thể quá phức tạp, quá phức tạp, uy lực liền sẽ giảm xuống, sẽ biến gì đều có một chút, lại gì đều không mạnh.

Hắn cần chính là Âm Dương Hoàn này, có thể đập nện bất trói người cùng phi kiếm.

Có thể cứng đối cứng với người khác.

Đương nhiên, trong đó, còn xen lẫn những tiểu phù chú đại biểu cứng rắn cùng nặng nề.

Đưa tay chỉ, Âm Dương Hoàn kia cũng đã rơi vào trong tay hắn, trong tay cầm lấy Âm Dương Hoàn nặng nề này, trong lòng mừng rỡ, bởi vì vừa vào tay, hắn liền cảm thấy, hoàn này chỉ kém một bước chính là pháp bảo, chỉ cần mình ngày đêm tế luyện, nuôi tính linh, liền

có thể tự nhiên tấn thăng pháp bảo.

Trong lòng thật cao hứng, bởi vì hắn cảm thấy qua nhiều năm như vậy, từ mình tự tay luyện thành một kiện pháp bảo như vậy, là đáng giá.

Mặc dù những năm này, hắn vẫn đang luyện khí, nhưng trong quá trình luyện khí, lại đem bản thân sở học, không ngừng bổ vu tồn tinh, hắn lặp đi lặp lại luyện khí phôi, không ngừng đem pháp chú pháp ý của mình dung nhập trong đó.

Luyện khí cũng là luyện pháp lực cùng pháp ý của mình.

Khí phôi này đã sớm dung hợp pháp ý hắn đánh vào, khí phôi này đã sớm bắt phàm.

Chỉ cần hắn tế luyện tới hoàn toàn phù hợp tâm linh, vậy lúc này mới có thể phát huy đầy đủ huyền diệu trong đó.

Hắn đi ra từ trong phòng luyện khí của Dư Thần Quang, trở lại Ly Hỏa Điện của hắn.

Bắt đầu tế luyện, lấy pháp niệm thăm dò vào trong đó, đặt vào thần ý.

Ba ngày sau, hắn lật bàn tay một cái, một vòng tay màu xám xuất hiện ở lòng bàn tay.

Trên vòng tay kia có thể nhìn thấy từng đạo phù văn cùng pháp chú, tương hồ đan xen, tràn ngập khí tức thần bí.

Chỉ thấy vòng tay màu xám trong lòng bàn tay hần đột nhiên phiêu khởi, hoàn thể phát quang, trong quang mang, bỗng nhiên biến mất, hóa thành lưu quang bay ra Ly Hỏa Điện.

“Kích!”

Hào quang màu xám đánh xuống một tảng đá lớn, tảng đá kia ầm vang vỡ tan.

Một con chim kinh bay lên.

“Khóa!”

Chỉ thấy quang hoàn lóe lên, đúng là bọc trên thân chim, chim kia nháy mắt rơi trên đất.

Hào quang màu xám, lại đột nhiên giải tán, hóa thành một vòng ánh sáng xám, bay vào Ly Hỏa Điện, rơi vào lòng bàn tay Triệu Phụ Vân.

“Kích cùng khóa này, chính là công dụng chính yếu nhất của Âm Dương Hoàn.”

Đó là đương nhiên, diệu dụng khác, bởi vì dùng pháp ý diễn sinh ra rất nhiều phù văn, cũng có thể phối hợp pháp chú thi pháp.

Hần đứng lên, đuổi cái lưng mệt mỏi.

Ra Ly Hỏa Điện, hần hành tẩu trong núi, nhìn phong cảnh một chút, không bao lâu, gặp phải sơn tuyền, uống mấy ngụm, nước trong veo vào cổ họng.

Hắn hướng về trong ấn tượng sơn phong chủ thể đi đến, hắn nhớ rõ lúc mình thu hoạch được Thiên Đô Sơn bí pháp truyền thừa, chính là đi lên từ nơi này.

Hắn đi trên sơn đạo, một đường đi lên.

Đường núi gập ghềnh.

Đây không giống như con đường người mở ra, mà giống như dòng nước cọ rửa ra, nhưng Triệu Phụ Vân chưa từng thấy trong núi có lũ lụt.

Trong núi có mê vụ, cây cối che trời.

Hắn nhìn thấy các loại chim chóc trong đó, hoặc đi săn, hoặc bay lượn trên bầu trời.

Trong rừng sương mù dày đặc, có nai con đang ăn cỏ quả, cũng có rắn cuộn trên tàng cây.

Đạo bước đi, hắn phát hiện mình thế mà đi tới bên cạnh một tòa hồ nước.

Trên núi lại có một hồ nước, Triệu Phụ Vân vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy hồ này thoạt nhìn giống như là biển mây, nhưng Triệu Phụ Vân có thể khẳng định đây chính là hồ nước.

Hồ nước có thể nhìn đến phần cuối.

Hiện bất quy tắc hình tròn.

Ở hồ nước đối diện, trên bên hồ, có tòa nhà gỗ, hấn nhìn thấy có người ngồi xõm ở trước nhà gỗ kia thả câu.

Hấn không biết đối phương là ai, cũng không biết nơi này có cấm câu cá hay không.

Đứng ở nơi này, mặt hồ gió thổi tới, ngẩng đầu nhìn bầu trời, trời xanh không mây, trong lòng vô cùng thoải mái.

Đúng lúc này, có một nữ tử thanh lệ đi tới từ trong rừng, trên đầu nàng đội khăn trùm đầu màu lam, trên người mặc váy vải màu lam, trên váy vải thêu hoa mai.

Trên tay nàng cầm một cái rổ, trên rổ dùng vải che kín.

Nàng một người đi tới bên hồ, cũng không có phát hiện Triệu Phụ Vân.

Chỉ thấy nàng đầu tiên là ngẩng nhìn hồ này, duỗi lưng một cái, sau đó lại dùng nước hồ này rửa mặt, lại xốc lên vải trên nắp rổ.

Triệu Phụ Vân không biết đó là gì, chỉ cảm thấy giống như cơm, lại không giống cơm, bởi vì hấn cảm thấy nếu như đó là cơm, nhất định sẽ rất khó ăn, nấu quá mềm.

Nữ tử ngồi xõm bên hồ, dùng tay nhẹ vuốt nước trên mặt hồ.

Ngón tay như ngọc của nàng, ở trong hồ nước cùng ánh nắng, vỗ bọt nước, đúng là một bức cảnh đẹp.

Đồng thời, Triệu Phụ Vân lại nghe được nàng bắt đầu ca hát.

Ca từ kia, Triệu Phụ Vân nghe không rõ lắm, chỉ cảm thấy rất êm tai, trong đó như ẩn chứa một loại ý niệm kêu gọi cùng chờ đợi.

Theo tiếng hát của nàng cất cao, trên mặt hồ đột nhiên có sóng nổi lên.

Sóng kia là bọt khí to lớn hình thành.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, sóng từ giữa hồ nước mà đến.

Từng đợt từng đợt, vỗ lên bờ, cùng thanh âm tay vỗ bọt nước của nữ tử thanh lệ hợp lại cùng nhau.

Đột nhiên, trái tim Triệu Phụ Vân co rút lại, bởi vì hắn từ trong hồ nước nhìn thấy một con quái vật to lớn, xanh đen hiển hiện từ trong nước, quái vật kia có một đôi mắt to như đèn lồng kim sắc.

Khi nó từ trong nước sâu hiển hiện, bơi lại về phía bàn tay nữ tử, tâm Triệu Phụ Vân đều nhấc lên, nhưng nữ tử thanh lệ kia lại giống như không thèm để ý.

Cảnh tượng khó tin xuất hiện, Triệu Phụ Vân nhìn thấy quái vật trong nước sâu kia, nhanh chóng thu nhỏ, thân thể màu xanh đen của nó nhanh chóng thu nhỏ, cũng hiển hiện trên mặt nước.

Đồng tử Triệu Phụ Vân co rút lại, hắn rốt cục thấy rõ toàn cảnh, thứ nổi trên mặt nước kia, chỉ to bằng chiếc

đũa, giống như cá chạch, nhưng Triệu Phụ Vân biết đó tuyệt không phải.

Đây là rồng.

Một con Thanh Long.

Trong hồ này lại có một con Thanh Long.

Lại có một con Thanh Long.

Ý niệm trong lòng Triệu Phụ Vân cuộn cuộn.

Hắn nhớ rõ, trong Tuyết Long Sơn của Nam Lăng Phủ có một con Ly Long, mà trong Thiên Đô Sơn lại có một con Thanh Long, trong lòng hắn lại một lần nữa phát ra sợ hãi thán phục.

Nữ tử thanh lệ kia, thế mà đưa tay ở trên mặt nước trêu đùa lấy con Thanh Long thu nhỏ đến chiếc đũa lớn nhỏ kia, tiểu Thanh Long cũng vờn quanh tay của nàng, khi thì khế cắn tay của nàng, khi thì đuôi quăn ở trên ngón tay của nàng, thậm chí rời nước, bị nàng nâng ở trong lòng bàn tay.

“Tiểu Thanh, người gần nhất lại mập, Tiểu Hồng hôm qua hướng ta cáo trạng, nói người khi dễ nàng, người có hay không a.”

Tiểu Thanh Long kia ngẩng đầu lên, tựa hồ há to miệng, nhưng không có phát ra thanh âm, thế nhưng nữ tử thanh lệ lại giống như có thể nghe hiểu nói: “Người nói không có a, cũng không được nói láo a, người lợi hại

như vậy, cần phải khống chế tốt mình, ta sẽ cho người nhiều một chút bã rượu ăn.”

Nói xong, nàng đem tiểu Thanh Long trong lòng bàn tay thả vào trong nước, mà tiểu Thanh Long thì ở trong gợn sóng, cao hứng xoay một vòng, nhưng những gợn sóng kia thế mà lại không theo thân thể của nó động.

Gợn sóng y nguyên từng lớp từng lớp vỗ về phía bờ, mà động tác của nó không quấy nhiễu được bất luận sóng nước gì, nó giống như cái bóng trong nước.

Nữ tử thanh lệ “hì hì” cười một tiếng, sau đó từ rổ cầm lên một nắm bã rượu, nhẹ nhàng thả vào trong nước, tiểu Thanh Long kia lập tức bắt đầu nhanh chóng nuốt.

“Ăn từ từ, chậm một chút, ở đây còn có rất nhiều.”

Nữ tử thanh lệ, vừa dứt tiểu Thanh Long, vừa cười khẽ, nàng nhìn qua rất vui vẻ.

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, một mực nhìn đến nàng rời đi, chỉ là lúc nàng rời đi, vừa vặn nhìn thấy Triệu Phụ Vân đứng ở đằng xa, bất quá, dáng vẻ nàng cũng không để ý, cầm theo rổ tiến vào trong rừng.

Mà ánh mắt Triệu Phụ Vân, thì nhìn thấy tiểu Thanh Long kia vẫy đuôi một cái, chui vào trong hồ, lúc nó chui xuống, Thanh Long nhanh chóng biến lớn, mặt hồ sinh sóng, dâng lên sóng lớn, tiểu Thanh Long lúc chui xuống, đúng là cấp tốc hóa thành quái vật xanh đen to lớn, chui vào trong nước sâu.

Thấy cảnh này, Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ tới Lục Giới Thất Bí.

Như vậy Thanh Long trong hồ này, có tính là sơn môn chi bí hay không?

Trong lòng hắn có đáp án, khẳng định là có tính.

Về phần trong Thiên Đô Sơn còn có bao nhiêu bí mật, hắn phát hiện mình biết quá ít.

Chương 260 : Tôn Giả, Tổ Sư, thiên ngoại chiến đấu

Trên núi đột nhiên nổi gió.

Xuân phong huề hương, thổi ra nụ hoa ngây ngô.

Hạ phong đái vũ, nhuận trạch sơn cốc thành hồ nước.

Thu phong giáp lương, ...

Đông phong khỏa hàn, ...

Đây là gió bốn mùa, nhưng lúc này gió núi không theo mùa mà đến, phẳng phất chỉ là ứng thời, chỉ ứng với hô hấp của vật nào đó trong núi.

Trong núi có rồng, lúc rồng lên, gió cuốn mưa bay.

Triệu Phụ Vân cảm nhận được gió đột nhiên dâng lên trong hư không, đảo quanh trên mặt hồ, cuốn lên nước hồ, trong nước có bóng đen thuận sóng gió mà lên, lên bầu trời.

Bầu trời nguyên bản sáng sủa xanh biếc, chỉ chớp mắt cũng đã thành mây đen dày đặc.

Thanh Long kia vào trong mây, trong lúc dâng lên, thấy đầu không thấy đuôi, tựa như dâng lên ở trong nước, có mưa to tầm tã rơi xuống.

Gió lớn ở trong núi gào thét, mang theo mưa như đỉnh thép đánh vào người, để Triệu Phụ Vân đều cảm giác có chút đau đớn, cây cối trong núi có bị thổi gãy, nước hồ tuôn trào, vượt qua bờ đê, xuống dưới.

Thanh Long trên bầu trời đang bay lên, trong mưa gió, có rống gầm rú một tiếng truyền đến, nó tựa hồ rất hưng phấn.

Ước chừng nửa ngày sau, nó từ trên trời, lại chui về trong hồ, mưa gió theo Thanh Long mà tiêu tán.

Triệu Phụ Vân đứng ở trên một góc núi đá, trên người có hỏa diễm hiện lên, nguyên bản quần áo đã ẩm ướt lập tức khô.

Trong lòng hắn không khỏi sợ hãi thán phục.

Lại nhìn về phía những địa phương khác, đại khái vì mưa to vừa rồi, để trong rừng lên sương mù, càng nhìn không rõ ràng, để cả Thiên Đô Sơn đều lộ ra càng thêm thần bí.

Triệu Phụ Vân từ sau khi Tử Phủ, danh tự được ghi vào trong Giới Bí Tường, vốn tưởng rằng mình đối với Thiên Đô Sơn có không ít hiểu rõ, bây giờ lại cảm thấy mình hiểu rõ quá ít.

Hắn trước kia cảm thấy, Thiên Đô Sơn tuy lớn, nhưng cũng không có đến loại cảm giác vô biên vô hạn kia, bây giờ thấy hồ này, nhìn thấy mê vụ mênh mông trong dãy núi này, hắn có một loại cảm giác Thiên Đô Sơn phi thường xa lạ.

Hắn thuận phương hướng nữ tử thanh lệ rời đi trước đó đi, trong núi có một con đường nhỏ, đường càng ngày càng nhỏ, đi tiếp, đường kia biến mất.

Phía trước chỉ là một tòa sơn cốc mê vụ bao phủ, hắn ở chung quanh dạo một vòng, căn bản cũng không phát hiện có người ở lại.

Vì thế trở về, sau đó lại từ bên cạnh hồ nước kia xuống núi, lúc xuống núi, hắn nhìn thấy từng đầu lỗ khảm giống nhau trên đường ẩm ướt, hắn mới hiểu được con đường này là bị nước hồ gội rửa ra, là bởi vì Thanh Long kia mang đến mưa gió, mới khiến nước hồ tràn ra đê đập.

Triệu Phụ Vân xuống núi, chính là chân núi khổng lồ, đi ngang qua một ít trận pháp tiết điểm, nơi đó hoặc là đại điện, hoặc là động phủ, hoặc là phòng nhỏ, hoặc là có người ở, hoặc là đại môn đóng chặt.

Hắn vốn định về Ly Hỏa Điện, trong lòng đột nhiên xuất hiện lời của Tuân Lan Nhân.

Trong thời gian bốn năm luyện bảo, Tuân Lan Nhân cũng đang luyện bảo, chỉ là Tuân Lan Nhân luyện chính là Huyền Âm Châu kia, Triệu Phụ Vân từng nhìn qua một chút, Huyền Âm Châu kia trong mơ hồ, lại có cảm giác hóa thành một phương thiên địa.

Hắn đi tới trước Lan Nhân Tiểu Trúc của Tuân Lan Nhân, cửa là khép.

Tuân Lan Nhân ở nơi đó tưới một ngọn rễ già, trên rễ

già có một nhánh lá mới, rất nhiều năm trước chính là như như thế, hiện tại vẫn như vậy.

“Tuân Sư.” Triệu Phụ Vân hành lễ nói.

Mặc dù ở trong Thiên Đô Sơn, đều xưng là sư huynh đệ hoặc là sư tử sư đệ, nhưng Triệu Phụ Vân cảm thấy, mình rất nhiều thứ đều là Tuân Lan Nhân dạy, trong âm thầm thường xưng là Tuân Sư.

“Người vừa mới đến bên hồ nước kia?” Tuân Lan Nhân hỏi.

Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn Tuân Lan Nhân biết, nhưng cũng không truy đến cùng, dù sao có thể biết, cũng không phải sự tình đặc biệt kỳ quái.

“Đúng thế.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nhìn thấy Thanh Long trong hồ rồi?” Tuân Lan Nhân lại hỏi.

“Thấy.” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa nói.

Tuân Lan Nhân đánh giá Triệu Phụ Vân, để Triệu Phụ Vân có chút thấp thỏm.

“Chúng ta rất nhiều người, sau khi lên núi, căn bản là không nhìn thấy hồ nước kia, cho dù nhìn thấy hồ nước, cũng không nhìn thấy Thanh Long trong hồ, người lần đầu tiên lên núi liền thấy.”

“Ý Tuân Sư là, bọn họ để ta nhìn thấy?” Triệu Phụ Vân

hỏi.

“Có lẽ vậy.” Tuân Lan Nhân nói.

“Bởi vì sao?” Triệu Phụ Vân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hắn không cho rằng mình có gì đặc biệt.

“Khả năng bởi vì huyết mạch của ngươi.” Tuân Lan Nhân nói.

“Huyết mạch của ta?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc hỏi lại.

Tuân Lan Nhân đem ấm nước trong tay để qua một bên, đi vào trong phòng, lúc đi lên bậc thang, nói: “Ngươi mặc dù họ Triệu, nhưng trên người của ngươi có Vân gia huyết.”

“Vân gia?” Triệu Phụ Vân phát hiện hiểu biết của mình đối với Vân gia cực kỳ thừa thớt, chỉ biết có một đại di Anh Biễn Kỳ, nhưng đại di này lại giống như đang lưu lãng tứ xứ, từ sau khi mình đi tới Thiên Đô Sơn, liền không còn gặp lại.

Hơn nữa, hắn mơ hồ cảm giác, giống như có người bí ẩn đuổi theo đại di mình, đây là sau khi từ trong Long Kỳ Trấn kia nghe tới đại di mình biến mất, cảm giác được.

“Vân gia, từng là Thần tộc, có Thần Đô của mình, nhưng sau khi Thần Quốc suy tàn, tộc nhân tử thương đại bộ phận, còn lại tứ tán, nhiều đời xuống tới, toàn bộ Vân thị, chỉ còn lại hai người đại di cùng mẫu thân ngươi.”

“Mẹ của ngươi, bởi vì không nguyện ý trải qua loại sinh

hoạt lang bạt kỳ hồ kia, thế là gả cho phụ thân người, cuối cùng mới có người.”

Tuân Lan Nhân từng bước một đi vào trong phòng, tia sáng trong phòng theo nàng đi vào, mà có một chút biến hóa.

Trở nên càng thêm sâu thẳm, nàng phảng phất đi vào không phải phòng, mà là biển sâu.

Triệu Phụ Vân cũng theo sát đi vào, cảm giác trực quan của hắn, phòng này đột nhiên biến sâu thẳm, hắn giống như đi vào một hư không khác.

Triệu Phụ Vân đột nhiên sinh ra một cái ý nghĩ, chuyện Vân thị huyết mạch của mình trọng yếu như vậy, làm sao liền nói ra đơn giản như vậy?

“Người Vân thị vì sao càng ngày càng ít?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đây chính là nguyên nhân đại di người bốn phía tìm kiếm cấm kỵ chi địa, người trên người có Vân thị huyết mạch, đều gánh vác một loại nguyên rủa, cho nên, người Vân thị mới sẽ càng ngày càng ít, mẹ của người, năm đó sinh bệnh, kỳ thật chính là nguyên rủa phát tác.”

Nói đến thân sinh mẫu thân một thể này của mình, Triệu Phụ Vân không khỏi lại nhớ tới nàng nằm ở trên giường, dáng vẻ suy yếu từng ngày, nghĩ tới người Triệu gia không quan tâm.

“Bất kể có phải là nguyên rủa hay không, thái độ của

người Triệu gia, ta nhất định phải trở về tìm bọn họ.”
Triệu Phụ Vân khẳng định nói.

“Việc này tùy người, ta sở dĩ hiện tại nói cho người những việc này, là để cho người có một cái chuẩn bị tâm lý, đại di người hoài nghi, năm đó sau khi Thần Quốc của Vân thị các người bại vong, có người ở trong Thần Đô bày ra nguyên rủa cấm đàn loại hình, cho nên tất cả người Vân thị đều sẽ sinh ra một loại quái bệnh mà chết.”

“Nàng vẫn luôn tìm Thần Đô?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc hỏi.

“Đúng thế.” Tuân Lan Nhân khẳng định trả lời.

“Nàng ngay cả tổ địa tộc của mình đều không nhớ sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Trong thời gian hơn một ngàn năm, có thể bao phủ rất nhiều thứ, hơn nữa, ngàn năm trước trong khoảng thời gian đó, chư Thần Quốc loạn chiến, đánh long trời lở đất, thương hải tang điền, bao nhiêu Thần Quốc phá diệt, bao nhiêu tộc duệ diệt vong, Vân thị cũng chỉ là một chi trong đó mà thôi.”

“Chẳng lẽ, nàng cứ như vậy tìm khắp nơi sao? Thử vận may?” Triệu Phụ Vân như đáng thương hỏi.

Đối với hắn mà nói, hắn cho dù biết tin tức này, cũng không có nghĩ tới muốn đi tìm tổ địa “Thần Đô” của Vân thị kia.

“Cũng không hoàn toàn đúng, liên quan tới tổ địa Thần Đô của Vân thị, có một câu miêu tả, thương hải chi tân, lưu vân tận xử, điệp vân trọng quang lý, chính là đồ thành của vân quốc.” Tuân Lan Nhân nói.

“Lấy đại di ta Anh Biển tu sĩ năng lực, qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ theo cau này đi tìm cũng không tìm tới, vòng quanh thương hải một vòng cũng tìm không thấy sao?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Nếu dễ dàng như vậy, Vân thị sao lại hơn nghìn năm cũng tìm không thấy?” Tuân Lan Nhân nói.

“Như vậy, có thể trong trận đại chiến đó, Vân Quốc Thần Đô đã hủy rồi hay không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Có khả năng này.” Tuân Lan Nhân nói: “Cũng có khả năng rơi xuống nơi nào đó, cho nên đại di người tìm kiếm khắp nơi, hơn nữa, người đừng tưởng rằng tìm kiếm vòng quanh thương hải là một chuyện đơn giản, toàn bộ Đại Chu Quốc, cũng bất quá là một góc của thương hải thôi.”

Triệu Phụ Vân đương nhiên sẽ không coi thường thương hải, hắn thấy, thương hải cùng một mảnh đại địa này, chính là hai thế giới, hắn còn chưa từng đi bờ biển của thế giới này, theo miêu tả hắn đọc được từ trên sách, liên quan tới thương hải.

Trong đó có một câu, để Triệu Phụ Vân ký ức khắc sâu: “Như thấy vực sâu!”

Cho nên lại có người đem thương hải rộng lớn kia gọi là

Uyên Hải.

Còn có người nói, trên mặt biển, không thấy trời xanh mây trắng, chỉ có mây đen dày đặc, cùng lồi đình điện quang thỉnh thoảng lấp lóe.

Cho dù là Kim Đan tu sĩ, cũng không nguyện ý xâm nhập hải vực.

“Tuân Sư, hôm nay làm sao đem những chuyện này nói cho ta?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đem những điều này nói cho người, là bởi vì người nhìn thấy Thần.” Tuân Lan Nhân xưng hô dùng từ có chút biến hóa, Triệu Phụ Vân nghi hoặc, nàng sợ Vân thị huyết mạch trong người hấn bị xúc động.

“Thanh Long kia là lai lịch gì? Còn có nữ tử nuôi rồng kia?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tiểu Thanh, là hài tử của Tôn Giả, hấn được gọi là Thanh công tử, hoặc là Thanh thái tử, lại hoặc là Thất thái tử.” Tuân Lan Nhân không nhanh không chậm nói, đây là Thiên Đô Sơn bí mật.

“Tôn Giả là ai?” Triệu Phụ Vân truy vấn.

“Thiên địa này của Chúng ta, có Tứ Phương Tôn Giả, bảo vệ tứ phương công nghĩa, cho dù là Thần Quốc năm đó, khi có mâu thuẫn lớn, cũng sẽ mời Tôn Giả đến chủ trì công đạo, nhưng sau đó, nghe nói Tôn Giả vẫn lạc, vì thế, chư Thần Quốc trong lúc đó bộc phát mâu thuẫn, cuối cùng, các Thần Quốc ở trong chiến tranh,

chậm rãi sụp đổ, bại vong.”

“Ta nói tới Tôn Giả, là Kim Lân Tôn Giả, từng ở sâu trong thương hải, có ân với Bành Việt Đại Tổ Sư cùng Hi Di Tổ Sư.”

“Ba trăm năm trước, lão tổ từng từ thiên ngoại trở về Thiên Đô Sơn một chuyến, mang về chính là Thất thái tử.”

Tuân Lan Nhân nói những bí mật này, để Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời có chút tiêu hóa không được.

Những thứ này đều là thứ không có trong sách Tàng Pháp Lô, cũng là truyền thuyết hán chưa từng nghe qua.

Hắn ngay cả “Tứ Phương Tôn Giả” đều chưa từng nghe qua.

Nếu như nói, năm đó Kim Lân Tôn Giả ở trong thương hải, như vậy sau khi Kim Lân Tôn Giả chết đi, là ai chiếm cứ thương hải đây?

Mà Hi Di Tổ Sư ba trăm năm trước từ thiên ngoại mang về “Tiểu Thanh” này, cũng không có để cho hắn trở về thương hải, chỉ đem Thần đặt ở Thiên Đô Sơn, vậy là dự định một mực nuôi, hay là chờ đến một ngày để Thần trở về thương hải.

Hơn nữa, chuyện này, thuộc về Thiên Đô Sơn chi bí, giữ kín không nói ra, không thể cho người ngoài biết.

Như vậy, Tôn Giả mấy phương khác đây? Là sống, hay đã vẫn lạc rồi?

“Hi Di Tổ Sư trở lại qua?” Trong lòng Triệu Phụ Vân kinh ngạc, lại lần nữa hỏi một câu.

“Tổ Sư trở về, đã là đưa về Thất thái tử, cũng là nói cho chúng ta biết, thiên ngoại hung hiểm, mà lúc đó, chưong môn muốn đi theo Tổ Sư cùng đi thiên ngoại, hi vọng Tổ Sư có thể trợ năng đột phá, Tổ Sư cự tuyệt, thế là chưong môn liền bắt đầu bế quan, tìm kiếm chính mình đột phá, sau đó liền xảy ra vấn đề.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân kinh ngạc, vẫn không nói gì, Tuân Lan Nhân liền nói thêm: “Về chuyện của chưong môn, lẽ ra không nên nói cho người, dù cho nói cho, cũng phải từ Phùng sư huynh nói cho người.”

“Lần này gọi người tới, là nói cho người, vấn đề liên quan tới huyết mạch của người, hai là, người nhìn thấy Thất thái tử, liền có thể biết những việc này.” Tuân Lan Nhân nói.

“Vì sao gọi hần là Thất thái tử, là bởi vì hần có bảy huynh đệ sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tổ Sư từng nói, Tôn Giả chiến đấu ở thiên ngoại, lục tử lần lượt vẫn lạc, độc lưu thất tử, thế là Bành Việt Tổ Sư để Hi Di Tổ Sư mang về Thiên Đô Sơn giấu đi.” Tuân Lan Nhân thở dài nói.

Triệu Phụ Vân rất muốn biết, thiên ngoại xảy ra chuyện gì, muốn biết, ngàn năm trước đến tột cùng xảy ra

chuyện gì, đột nhiên, chư Thần Quốc rối loạn lên, vì sao Tôn Giả lại đi thiên ngoại chiến đấu, một mực đánh đến lục tử vẫn lạc tử vong, thất tử không thể không đưa về trong giới ần núp.

Hắn lại nghĩ, nếu bị ngoại nhân biết, con thứ bảy của Tôn Giả giấu ở trong Thiên Đô Sơn, như vậy Thiên Đô Sơn lại sẽ phát sinh điều gì.

Thiên Đô Sơn hiện tại nhìn như cường đại, nhưng những năm gần đây, hắn cảm giác được trong bóng tối có người đang thử thăm dò Thiên Đô Sơn.

Nếu thiên ngoại có tay vươn vào, như vậy, Thiên Đô Sơn có thể chịu được sao?

Còn có, trên người chư môn đến tột cùng xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Triệu Phụ Vân hiện lên những ý niệm này, Tuân Lan Nhân thì là nói: “Người hảo hảo tu hành đi, luyện bảo, luyện pháp, cảm ngộ Âm Dương, thể ngộ Ngũ Hành, không nên lười biếng.”

Đến lúc này, Triệu Phụ Vân biết, Tuân Lan Nhân đàm tính đã tiêu.

Bất quá khi hắn muốn cáo từ rời đi, Tuân Lan Nhân còn nói thêm: “Thượng Viện của sơn môn chúng ta muốn mở lại, người đi trong đó làm đạo sư, giảng đạo thụ pháp, có trợ giúp chỗi vượt tự thân sở học, có thể thấy rõ tự thân hạn chế, phản chiếu tự thân, cũng không bỏ lỡ người ngày thường tu hành.”

“Vậy ta liền đi Vô Lượng Điện ghi danh.” Triệu Phụ Vân nói.

Hắn đối với giảng đạo thụ pháp cũng không có mâu thuẫn, cũng cảm thấy chải vượt tự thân có phần có chỗ tốt, bởi vì vấn đề mỗi người gặp phải đều không giống, cho nên giải quyết vấn đề của người khác, chính là tương đương với chính mình cũng đạt được một thể ngộ.

Thế là, hắn đi vào Vô Lượng Điện.

Trước đó, Vô Lượng Điện đều đóng cửa, cả Thượng Viện một ngọn núi đều phong bế, vắng ngắt, mà hiện tại thì đã bắt đầu náo nhiệt.

Hắn luyện bảo không để ý đến chuyện bên ngoài, thế sự vẫn đang phát triển, bởi vậy có thể thấy được, thế gian này, vô luận là thiếu ai, đều vận chuyển như thường.

Bốn mùa luân chuyển, giống như có thể đem mọi thứ bên trong, đều nghiền nát thành bột mịn.

Chương 261 : Tu hành cùng chuẩn bị đạo khóa

Ấn tượng của Triệu Phụ Vân đối với Vô Lượng Viện là nhiều người, bận rộn.

Vô Lượng Viện tương đương với toàn bộ đại quản gia, xử lý việc vặt vãnh trong ngoài.

Tỉ như an bài đạo khóa Thượng Viện, Hạ Viện, hàng năm chiêu lục đệ tử, cắt cử đệ tử nhiệm vụ, cùng tin tức các nơi phát tới đều tập hợp ở nơi này, sau đó lại chuyển giao đến chủ phong.

Nếu có người tới bái phỏng, như vậy bái thiếp, cũng phải trước đưa tới Vô Lượng Viện, lại từ Vô Lượng Viện chuyển lên chủ phong.

Cho nên, dưới Vô Lượng Viện, lại phân làm phòng nội vụ, phòng ngoại vụ, phòng tài vụ.

Trong đó phòng nội vụ, chủ yếu cần an bài đạo khóa Thượng Hạ Viện, giữ gìn linh thực sinh trưởng trong núi, cùng tu sửa, phân phối phòng ốc động phủ, điều hòa mâu thuẫn giữa các đệ tử.

Về phần ăn cơm, đan dược, phù lục mua bán các loại, đệ tử trong lúc đó chính mình giao dịch là được, kỳ thật nhiều khi, đệ tử mâu thuẫn, cũng không cần phòng nội vụ đến điều tiết, bởi vì chính bọn họ cũng có thể tự điều giải.

Vô Lượng Viện tọa lạc trong một sơn cốc, ngay ở phần cuối cây cầu treo dây sắt từ Hạ Viện đến Thượng Viện kia, có một sơn cốc, Vô Lượng Viện liền tọa lạc trong sơn cốc này.

Vô Lượng Viện vây quanh cốc mà xây thành, cả sơn cốc chia hai tầng, đều có hành lang nối liền cùng nhau. Mà ở trong núi dưới đại thụ, thì là từng tòa phòng, vách tường trong phòng, đều không phải gạch không phải mộc, trực tiếp từ bùn đất chuyển hóa mà thành thạch ốc.

Ở giữa có chút vách tường, khảm nạm một chút bảo thạch, ở trong ngọn đèn tản ra lãnh quang.

Bởi vì là trong cốc, lại đại thụ che trời, cho nên trong này ánh sáng của gian phòng tương đối tối, cũng là ngày đêm đều đốt đèn.

Lúc này Triệu Phụ Vân đi ở trong hành lang sơn cốc, trong sơn cốc có u phong xuyên qua cốc, mặc dù sơn môn đã mở lại, lại một lần nữa bắt đầu tuyển nhận đệ tử Thượng Viện cùng Hạ Viện, nhưng có thể là người còn chưa tới, cho nên lộ ra có chút quạnh quẽ.

Triệu Phụ Vân đi tới phòng của Viện Chủ.

Bất ngờ chính là, Viện Chủ không phải nguyên bản Viện Chủ Ngô Duy Sơn, cũng không phải Phó Viện Chủ Phí Vu.

Mà là một người hần quen biết — Kim Linh.

Khi Triệu Phụ Vân nhìn thấy nàng, trên mặt xuất hiện kinh ngạc, Kim Linh ngẩng đầu, sau khi thấy là Triệu Phụ Vân, trên mặt lộ ra tiểu dung, sau đó rất tự nhiên đứng dậy, vòng qua bàn lớn trước người, sau đó chắp hai tay sau lưng, dáng người lắc lư, đi tới trước mặt Triệu Phụ Vân.

Ở trong mắt Triệu Phụ Vân, nàng một thân váy dài hoa sen, lộ ra vóc người thon dài, bộ ngực nhỏ phồng lên, eo thon nhỏ.

Cùng Tuân Lan Nhân trong thanh lịch mang theo quý khí so sánh, nàng nhiều hơn mấy phần cảm giác sau khi trang điểm điểm lệ.

Hai tai nàng đeo khuyên tai hồng bảo thạch, trên đầu cắm trâm mắt phượng, trên cổ tay trái mang theo một chuỗi tiểu linh đang kim sắc.

Khóe miệng của nàng mang cười, trong mắt mỉm cười.

Hiển nhiên, nàng đối với thân phận hiện tại của mình rất hài lòng, hoặc là nói, đối với cuộc gặp gỡ hôm nay, là vui vẻ.

“Ta vào Thượng Viện sớm hơn người, người lại lục danh Giới Bí Tường sớm hơn ta, vậy chúng ta, ai là sư huynh, ai là sư tỷ đây?” Kim Linh cười nhẹ nhàng hỏi.

“Sư tỷ, ta đã gọi quen thuộc, người gọi ta sư huynh, ta nhưng nghe không quen.” Triệu Phụ Vân cũng vừa cười vừa nói.

Hắn đối với ai làm sư huynh ai làm sư tử, không có bất kỳ ý nghĩ dư thừa gì, nhưng hắn biết, Kim Linh trước mặt có thể sẽ không muốn làm sư muội của mình.

“Vậy thì tốt, chúng ta quyết định rồi.” Kim Linh duỗi ra ngón tay út đến trước mặt Triệu Phụ Vân, nói: “Ngoéo tay, về sau không cho phép đổi ý, cũng không phải ta nhất định phải làm sư tử, là chính người không quen đối xung hô.”

Triệu Phụ Vân cảm thấy buồn cười, cũng không muốn làm loại sự tình này, lúc đang nghĩ xoay người, nàng lại kéo cánh tay của hắn, có chút giận dữ nói: “Người không nguyện ý cùng ta ngoéo tay, vậy biểu thị người không phải cam tâm tình nguyện, vậy thì người làm sư huynh đi.”

Nói xong, nàng còn nghiêng người sang, cho Triệu Phụ Vân nhìn vành tai trắng hồng của nàng, cùng khuyên tai hồng bảo thạch lấp lư kia.

“Tốt a.” Triệu Phụ Vân không muốn dây dưa với chuyện như vậy, vươn tay ra.

Kim Linh lập tức quay người, tay phải ngón út cấp tốc câu đến trên ngón út của Triệu Phụ Vân, đầy mặt tiếu dung nói: “Ngoéo tay, cả đời đều phải gọi ta là sư tử rồi, không đổi ý!”

Triệu Phụ Vân cười gật đầu, sau đó buông lỏng tay ra, nàng cũng một lần nữa chấp tay sau lưng, đi tới đài khách thất bên cạnh, nói: “Phụ Vân sư đệ, nghe nói người sau khi về núi, một mực luyện bảo, không biết

luyện bảo vật gì? Hiện tại rời núi, chắc là đã luyện thành rồi?”

“Xem như luyện thành rồi.” Triệu Phụ Vân ngồi xuống đối diện nàng.

Nàng bắt đầu pha trà.

“VẬY NHẤT ĐỊNH LÀ MỘT KIỆN BẢO BỒI TỐT ĐI.” Kim Linh từ trong bảo nang, lấy ra một bình trà, nhướng mày hỏi.

“Miễn cưỡng thành hình mà thôi, không tính bảo bồi tốt, dù sao trình độ luyện khí có hạn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Phụ Vân sư đệ trên tu hành nhất kỳ tuyệt trần, kỹ nghệ khác, chắc chắn sẽ không kém.” Kim Linh lấy ra lá trà đặt ở trong ấm trà.

Cũng giới thiệu nói: “Đây là lá trà ta hái xuống từ trên một gốc cây trà sinh trưởng ở nơi ta khai Tử Phủ, rìa lá cây có một vệt kim sắc, ta đem gọi là Kim Mi Trà, lâu dài uống, có thể để người cảm ngộ đến pháp ý kim tính.”

“Như thế, ta ngược lại phải thật tốt nếm thử.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Trên khay trà, nước đã đun sôi, khói xanh lượn lờ phiêu khởi, đổ vào trong ấm trà, lập tức có hương trà hỗn hợp nhiệt khí phiêu khởi.

Triệu Phụ Vân nhìn, nhẹ ngửi, chỉ cảm thấy trà này xác thực thơm, so với trà bình thường còn muốn thơm nồng, cùng khí chất của nàng có một loại cảm giác bổ sung lẫn

nhau.

Nàng lại đem trà trong ấm đổ vào trong chén trà, đặt trước mặt Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân bưng lên, phẩm một ngụm.

Hắn kỳ thật phân không được trà tốt xấu, phàm là có người giới thiệu trà cho hắn uống, sau khi uống xong, nhất định nói một tiếng “dễ uống” .

Thế nhưng, một chén này, hắn lại nói không nên lời.

Bởi vì trà này mang theo một cỗ cảm giác chua chát.

Hắn cảm thấy không tốt uống, nhưng vẫn uống một hơi cạn sạch.

Kim Linh lại cười nói: “Phụ Vân sư đệ thế nhưng cảm thấy không tốt uống.”

Triệu Phụ Vân gật đầu nói: “So với những trà khác ta uống, có khác biệt lớn.”

“Vậy thì đúng, Kim Linh ta uống trà, sao có thể không có sự độc đáo, ta muốn người khác uống qua trà của ta, liền nhớ kỹ ta, hiện tại sư đệ nhớ kỹ ta đi, chí ít nhớ kỹ trà của ta.”

“Ta vẫn nhớ rõ Kim Linh sư tỷ a.” Triệu Phụ Vân nói.

“Không, người không nhớ rõ.” Kim Linh nói: “Bất quá không sao, tuế nguyệt dài đằng dặc, chúng ta còn muốn kết Kim Đan, còn muốn hóa Anh, còn làm đồng môn, ở

trong Thiên Đô Sơn, cùng nhau xem thủy triều lên xuống của thế gian này.”

Triệu Phụ Vân sau khi nghe lời này, lần thứ nhất nghiêm túc đánh giá sư tử có phần có tâm cơ trước mặt này, có chút ngoài ý muốn nàng cư nhiên có chí hướng như vậy, nếu như nói là nghĩ đến Kết Đan, mỗi một Tử Phủ tu sĩ đều sẽ nghĩ, nhưng lại nghĩ đến Kết Anh, người ở giai đoạn này liền không nhiều nghĩ.

Hơn nữa, Triệu Phụ Vân từ nàng một câu “xem thủy triều lên xuống của thế gian”, cảm nhận được một loại tâm thái khác.

“Sư tử, chân tu sĩ.” Triệu Phụ Vân cảm thán nói.

Kim Linh khóe miệng mỉm cười, tùy theo lộ ra hàm răng, nói: “Chúng ta cùng nhau nỗ lực a.”

“Tốt, một chén trà này, chúc sư tử, cũng kính sư tử.” Triệu Phụ Vân nâng chén trà lên, Kim Linh cũng nâng chén trà lên, trên cổ tay trắng, linh đàng kim sắc tuột xuống, phát ra thanh âm thanh thúy.

Mép chén đặt ở khe hở môi đỏ mọng, hút vào nước trà, theo đó nhấp một cái, ánh mắt của nàng hơi híp lại, lộ ra thần sắc thoải mái.

Nàng ưa thích uống trà này.

Sau đó, hai người lại nói chuyện trong chốc lát, nàng nói kinh lịch khai phủ của nàng, Triệu Phụ Vân thì nói đơn giản một chút kinh lịch thu thập bảo tài của hắn, sau đó,

Triệu Phụ Vân mới nói mục đích tới nơi này của hấn.

Nàng sau khi xác định Triệu Phụ Vân muốn giảng khóa gì, Triệu Phụ Vân lúc này mới cáo từ rời đi.

Triệu Phụ Vân trở lại Ly Hỏa Điện.

Hấn ở chỗ Kim Linh, lưu lại tin tức là.

Có thể giảng ‘Xích Viêm Thần Pháp”, có thể giảng « Vô Thủy Đạo Kinh ».

Chính hấn tu « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », là không cách nào giảng, hấn tự nhận mình còn tu chưa đủ.

Bất quá, hấn tin tưởng, không có người sẽ tuyển hấn đến học tập « Vô Thủy Đạo Kinh », đây là từ tu hành bắt đầu, ở trong Hạ Viện mới có thể cần học, đến Thượng Viện, đã hoàn toàn không cần học.

Mà chân chính tu hành hỏa pháp, nhất định không vượt qua được “Xích Viêm Thần Pháp” .

Nói theo một ý nghĩa nào đó, từ sau khi Xích Viêm Thần Quân xuất hiện, liền tương đương với pháp tiến giai của hỏa pháp.

Hấn ở trong Ly Hỏa Điện, đối với luyện bảo tâm tư, sau khi không còn bức thiết như vậy, hấn bắt đầu ở trong lòng nhiều lần đọc « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », mặt khác lại tu tập « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn » đại di lưu cho hấn.

‘Thái Hư sắc lệnh’ và ‘Xích Viêm sắc lệnh’ của hấn chính ngộ ra từ đó.

Lấy cảnh giới bây giờ của hấn, đọc « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », lại cảm thấy vừa vặn, trước kia đọc có chút không hiểu, hiện tại lại đọc một lần, lại rộng mở trong sáng.

Trên tư tưởng lĩnh ngộ, pháp niệm trong thân nháy mắt cùng thiên địa nối liền với nhau, sau đó theo hấn luyện tập mấy lần, một đạo “Sắc lệnh bí ngôn” liền xong rồi.

Sau khi pháp ý trong lòng hấn áp ủ nồng đậm, sắc lệnh liền có thể càng ngày giản lược.

Nhất là những pháp ý hình thành trong phù lục của hấn kia, hấn liền có thể nhất niệm mà thành sắc lệnh.

Đương nhiên, theo hấn luyện tập loại sắc lệnh này, như vậy hấn đối với pháp ý trong người cảm ngộ cũng càng sâu.

Pháp thuật của hấn, nhanh chóng phong phú.

Về phần quyển ngọc thư thu hoạch được từ trong U Ngục kia, khi hấn yên tĩnh xem, lại phát hiện nguyên bản những văn tự tràn vào trong đầu kia đều biến mất, không nhớ rõ.

Lại đi cảm xúc, muốn lĩnh ngộ Lục Dục Cẩm Pháp trong đó, lại phát hiện rất phí sức.

Vì thế hấn từ bỏ, biết mình hiện tại cưỡng cầu đi lĩnh

ngộ, khả năng có thể thu hoạch được một chút, nhưng lại là làm nhiều công ít, không bằng đem pháp hiện tại có thể tu điều tu hành, dung hội quán thông, đến lúc đó mình đối với rất nhiều thứ lý giải tăng lên, cảnh giới tăng lên, lại đi tu tập Lục Dục Cấm Pháp, liền sẽ nhẹ nhõm rất nhiều.

Ở đây tu pháp đồng thời, hẩn lại đem Hoàng Bì Hồ Lô được đến từ xà yêu Tùy Phong đạo nhân lần nữa tế luyện, tốn thời gian tẩy pháp lực xà yêu trên đó.

Hồ lô này, là một kiện pháp bảo có thể thu nhiếp nhục thân thần hồn.

Trong hồ lô, bị luyện vào một đạo ác phong, người sau khi bị thu đi vào, bị ác phong kia thổi qua, liền thần mê khiếu bế, thổi nhiều một hồi, sẽ hồn phi phách tán.

Đương nhiên, cũng có thể phóng xuất ra ác phong trong đó đến đả thương địch thủ, nhưng không bằng thu vào bảo hiểm như vậy.

Hơn nữa, nếu phóng xuất ra dùng, như vậy ác phong trong đó dùng một lần thiếu một lần, muốn làm ác phong trong hồ lô bảo trì tràn đầy, như vậy liền cần không ngừng thu nhiếp Phong Sát đi vào.

Chính Triệu Phụ Vân không tu phong pháp, đương nhiên không nguyện ý đi nhiếp Phong Sát, hẩn nhất thời cũng tìm không thấy nơi có Phong Sát.

Cho nên chỉ đơn giản tế luyện một phen.

Bất quá, khi hắn nhìn thấy Viêm Ma Thần Tượng đặt ở nơi hẻo lánh kia, trong lòng đột nhiên có một ít ý nghĩ.

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ là một ý niệm trong đầu mà thôi.

Hắn lại nhìn thấy một nhánh cây Thanh Đồng thả hồi lâu trong bảo nang.

Thứ này cũng là đẳng cấp pháp bảo.

Hắn nghĩ tới, viên Huyền Âm Châu của Tuân Lan Nhân kia, còn có viên Huyền Xá Châu của mình.

Huyền Xá Châu, có thể luyện thành Nguyên Thần thứ hai, là bảo vật tốt, nhưng bây giờ hắn không dùng được, nguyên thần của hắn đều không có ngưng luyện.

Chỉ có đợi sau khi Kim Đan, mới có thể làm tế luyện sơ bộ.

Sau khi kết Kim Đan, tinh khí thần trong người liền thành một khối, có chất biến.

Như thế, pháp niệm của hắn, có một chất biến, liền có thể phân ra một điểm, rót vào trong Huyền Xá Châu thai nghén, dựng dựng ra Nguyên Thần thứ hai.

Sau khi Triệu Phụ Vân xem qua pháp môn tế luyện nguyên thần thứ hai của Tuân Lan Nhân, hắn biết, Huyền Xá Châu có thể nói tương đương với “trứng”, mà một điểm pháp niệm hiện tại của Triệu Phụ Vân, liền tương đương với “tinh trùng”, cả hai kết hợp, liền kết

Nguyên Thần mới, cho nên xưng là Nguyên Thần thứ hai, có rất nhiều diệu dụng.

Mà Triệu Phụ Vân hiện tại không có kết Kim Đan, pháp lực không có thuế biến, pháp lực liền không có loại sức sống kia, không cách nào làm cho Huyền Xá Châu dựng dục ra 'Nguyên Thần', bất quá, loại phương thức tế luyện này, phải thật lâu mới có thể hoá sinh Nguyên Thần thứ hai, giai đoạn trước chỉ có thể dùng như một kiện pháp bảo.

Đương nhiên, còn có một loại cách dùng khác, đó chính là sau khi mình hoá sinh Nguyên Anh, lúc Nguyên Anh xuất du, lấy Huyền Xá Châu làm thân thể, như thế, liền không sợ ô uế tổn thương.

Bất quá, đây đều là sự tình xa xôi.

Mà Triệu Phụ Vân sau khi nhìn đến gốc Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh, hấn lại nghĩ, phải chăng có thể dung luyện đến Xích Viêm Thần Đăng của mình.

Hấn muốn đem Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh này làm bắc đèn.

Bất quá, hấn cũng lo lắng, sẽ hủy đèn của mình, cho nên hấn quyết định tìm thời gian đi hỏi Tuân Lan Nhân một chút.

Ngay lúc hấn mỗi ngày tu pháp, đọc kinh, suy nghĩ quá trình luyện.

Sau ba tháng.

Ngoài Ly Hỏa Điện, có một con chim kim sắc bay vào.

Con chim kia là chim phượng kim sắc, giống cắt ra từ hoa giấy, nhìn qua rất giả, nhưng lại bay trên không trung, trong miệng nó ngậm lấy một phong thư.

Rơi trước mặt Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân đưa tay kéo qua.

Mở ra, bên trong viết chính là liên quan tới thời gian sắp xếp đạo khóa của hắn, cùng báo danh sách đệ tử lớp của hắn.

Hắn liếc qua những danh tự kia, lại có một danh tự ngoài ý muốn.

Lương Kế Đạo. Hắn không biết có phải là người sâu trong trí nhớ của mình hay không.

Trong trí nhớ của hắn, Lương Kế Đạo là ca ca Lương Đạo Tử làm con thừa tự cho hắn, nhiều năm như vậy, tuổi của hắn cũng không nhỏ.

Ngoài ra, liền không có một người nhận biết hay quen thuộc nào.

Điều này cũng không kỳ quái, người hắn quen biết đều là cùng thế hệ, nhiều năm trôi qua như vậy, trong núi không tuế nguyệt, bên ngoài lại cơ hồ đổi hai ba thế hệ.

Thời gian là, giờ Thìn ngày mai.

Khóa học là Xích Viêm Thần Pháp.

Sau khi con chim phượng cắt giấy kim sắc bay đi, Triệu Phụ Vân ở trong lòng, chải vuốt một phen những thứ mình muốn giảng.

Nhưng cũng chưa hoàn toàn định ra, bởi vì ngày mai còn cần xác định một chút, đệ tử Thượng Viện đến nghe giảng pháp đến cùng đều ở trình độ gì.

Chương 262 : Trích hỏa thủ pháp thấy nền tảng

Lương Kế Đạo năm nay bốn mươi ba.

Ở trong nhóm người có thể tiến vào Thượng Viện này, thuộc về lớn tuổi, hắn tới đây, cũng là một phần chấp niệm trong lòng.

Trong nhà hắn đã có phu nhân cùng tiểu hài, nhưng vẫn đến. Hắn muốn nhìn một chút, nơi cha mình tu hành.

Hắn từ Tam Lương Loan đến nơi đây, liền đi gần một năm.

Lúc vào núi, vốn cho là mình khó có thể tiến vào Thiên Đô Sơn Thượng Viện, bởi vì người xung quanh đều so với hắn trẻ tuổi, hơn nữa, hắn biết rõ, mình Trúc Cơ kết phù lục pháp ý chỉ có hai đạo mà thôi, qua nhiều năm tu hành như vậy, cũng không có bất kỳ gia tăng gì.

Hắn có thể cảm giác được người cùng thời kỳ đều mạnh hơn mình.

Hắn vốn tưởng rằng mình vào không được, chỉ là trong lòng vẫn có chờ mong.

Ngoài dự liệu của hắn chính là, hắn gặp được Viện Chủ Vô Lượng Viện, bị hỏi một phen, trong đó có một câu chính là: “Nghe nói phụ thân của ngươi từng là đệ tử Thiên Đô Sơn?”

Hắn trả lời “Phải” .

Kim Linh tiểu dung để hắn cảm thấy kinh diễm, ở trong trí nhớ cùng nhận thức của hắn, từ trước tới nay chưa từng thấy nữ tu sĩ kinh diễm như vậy, kinh diễm để hắn không dám nhìn thẳng.

Sau đó, hắn lại đợi hai ngày, sau đó được thông báo xét duyệt thông qua, bất quá, nên giao toàn bộ thúc tu tuyệt không thiếu, những linh thạch kia, là trong nhà hắn để dành đến, mặc dù đau lòng, nhưng cũng cao hứng.

Về sau liền được phân phối động phủ, đảo mắt chính là một tháng trôi qua, hôm nay chính là ngày nghe pháp, hắn báo chính là Xích Viêm Thần Pháp, bởi vì chính hắn Trúc Cơ cũng là lấy Hỏa Sát Trúc Cơ.

Cho đến nay, hắn đều nhớ rõ năm đó Triệu Phụ Vân một ngọn bảo đăng, chiếu phá mặt sông quỷ vụ, chiếu vào trong nước sông, loại khí thể như đốt sông kia.

Cho nên khi hắn liếc mắt nhìn thấy tên Triệu Phụ Vân, trong lòng kinh hỉ vạn phần.

Trải qua mấy ngày nay, hắn cũng nhận biết một chút người, cũng gia nhập một địa phương tên là Liên Hoa Pháp Hội.

Nghe được một ít tin tức, biết, đương kim Viện Chủ Vô Lượng Viện, chính là hội trưởng Liên Hoa Pháp Hội.

Cũng nghe những người khác nói một chút tin đồn liên

quan tới Thiên Đô Sơn.

Trong đó có liên quan đến Triệu Phụ Vân, hẳn nghe có người nói, lúc Triệu Phụ Vân ở Trúc Cơ, ba mươi năm trước, ở trên tường thành Quảng Nguyên Phủ, cùng người quyết đấu.

Mặc dù thời gian trôi qua lâu như vậy, nhưng khi có người muốn tới Thiên Đô Sơn, liền chắc chắn sẽ có người giảng chút cổ sự nhân vật Thiên Đô Sơn cho bọn họ nghe.

Đương nhiên, Thiên Đô Sơn những năm gần đây, không chỉ có Triệu Phụ Vân tấn thăng Tử Phủ, nghe nói, có không ít người về núi.

Hắn có hỏi thăm qua người cùng thời kỳ, đều đến từ nơi nào.

Liền hẳn biết, thì có mấy vị đều đến từ Quảng Nguyên Phủ.

Còn có một ít, thì là cùng Thiên Đô Sơn có nguồn gốc. Nghiêm chỉnh mà nói, chính hắn cũng thế, chỉ là nguồn gốc của người khác so với hắn sâu xa hơn một chút, có trưởng bối từng ở Thượng Viện tu hành, hiện tại vẫn còn khoẻ mạnh ở trong nhà.

Đi vào trong tiểu điện tên là Thanh Phong, người tới nghe Xích Viêm Thần Pháp tập nập.

Lương Kế Đạo yên lặng khẽ đếm, có chừng hơn hai mươi vị.

Hắn nhớ rõ giống như nghe ai nói, lần này Thượng Viện chiêu gần hai trăm vị đệ tử, ngay cả động phủ trong núi phụ cận đều không đủ, chỉ có thể ở trong Đô Hạ Thành dưới chân núi.

Bởi vì ít người, cho nên Giảng Pháp Điện cũng nhỏ.

Có người kêu gọi mọi người tiến vào Thanh Phong tiểu điện chờ.

Hắn phát hiện, trong tiểu điện, có bàn ghế, là xếp thành vòng tròn.

Mà vị trí của đạo sư giảng pháp, thì ở giữa.

Ở giữa có bàn gỗ, phía trên đặt một ngọn đèn dầu, trên vách tường chung quanh, cũng treo từng ngọn đèn.

Tất cả mọi người chọn vị trí hàng phía trước ngồi xuống, chính là vì thấy rõ ràng đạo sư giảng pháp làm mẫu thi pháp.

Mọi người đều cùng ngồi cùng bằng hữu, nơi Lương Kế Đạo ngồi, bên cạnh hắn cũng là một người bạn nhận biết mấy ngày nay, hắn tên là Tang Cát Vân, người gầy gò, Lương Kế Đạo rất nhiều tin tức đều nghe từ hắn.

“Lão Lương, ta nghe nói, trong Thiên Đô Sơn, người có tạo nghệ Xích Viêm Thần Pháp sâu nhất là Hà đạo trưởng, Triệu đạo trưởng đến tột cùng có bản lãnh gì, cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua.” Tang Cát Vân nhỏ giọng cảm thán nói.

“Người từ nơi nào nghe nói.” Lương Kế Đạo hỏi lại, hấn nhưng không cảm thấy Xích Viêm Thần Pháp của Triệu Phụ Vân sẽ thấp, ở trong ấn tượng của hấn, Triệu Phụ Vân một đèn nơi tay thần bí huyền diệu, vẫn ở trong lòng rõ ràng vạn phần.

Trước kia hấn xem không hiểu, mà bây giờ hấn Trúc Cơ, hồi tưởng lại, vẫn xem không rõ lắm.

Bởi vậy, hấn cũng liền biết, đồng dạng Trúc Cơ tu sĩ, khác biệt vẫn là rất lớn.

“Ta nghe nói, Hà đạo trưởng đã nhập Xích Viêm Thần Giáo, là cao công tế ti của Xích Viêm Thần Giáo, còn nghe nói, năm đó khi Hà đạo trưởng tu hành ở Thiên Đô Sơn, liền đã từng thường đi dưới núi Thiên Đô Sơn giảng Xích Viêm Thần Pháp, tặng viêm hỏa cho mọi người, khu yểm an thần.”

Lương Kế Đạo cũng không trả lời, bởi vì hấn không hiểu những thứ này.

Đúng lúc này, bọn họ cảm giác, trong điện như có ánh lửa chiếu rọi, vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy có một người đi ra từ trong ngọn lửa.

Người này người cao gầy, nhìn qua có chút đơn bạc, mặc trên người một kiện đạo bào màu xanh da trời đơn bạc.

Đạo bào rất phổ thông, Lương Kế Đạo phát hiện, hấn mặc khả năng còn không bằng một ít Thượng Viện đệ

tử.

Về phần tướng mạo, cùng khí chất, vẫn như trong lòng Lương Kế Đạo, trong phiêu dật mang theo vài phần âm nhu, liếc mắt nhìn qua, căn bản nhìn không ra, đây là một người tu hành cao thâm, ngược lại giống như một ít thế gia quý công tử.

Theo Triệu Phụ Vân đi vào cửa, cửa kia liền không một tiếng động chậm rãi đóng lại sau lưng hắn.

Mà trong lúc từ giữa đi tới, đèn đuốc trên vách tường hai bên tự nhiên cháy lên.

Rất nhiều đệ tử Thượng Viện thấy cảnh này hơi kinh ngạc, bọn họ muốn đèn này tự cháy, thi pháp cũng có thể làm được, chỉ là cần động tác thi pháp, mà Triệu Phụ Vân ở trước mắt bao người, lại là một chút cũng không nhìn ra vị Triệu đạo sư này thi pháp thế nào.

Triệu Phụ Vân đi tới giữa, bắc đèn của ngọn đèn trên bàn kia tự nhiên cháy lên, tựa như đang hoan nghênh hắn đến.

Hắn cũng không có đi đến sau bàn gỗ, mà ở trước bàn gỗ xoay người lại, lúc này tất cả mọi người đã đứng lên, hướng Triệu Phụ Vân hành lễ.

Triệu Phụ Vân đáp lễ.

Đều là người tu hành, gặp nhau, có lễ có quy, nhưng cũng không có nhiều lễ nghi phiền phức như vậy.

Hắn nhìn quanh một vòng, nói: “Mọi người mời ngồi, rất hoan nghênh, chư vị tiến vào trong Thượng Viện của Thiên Đô Sơn, tự giới thiệu mình một chút, ta họ Triệu, tên Phụ Vân, đảm nhiệm tuyên truyền giảng giải đạo sư Xích Viêm Thần Pháp. Mọi người đi vào Thiên Đô Sơn, tốn hao không ít linh thạch, hi vọng mọi người có thể dụng tâm nghe.”

“Bất quá, trước khi chính thức giảng pháp, ta muốn trước xem mọi người đối với Xích Viêm Thần Pháp môn đạo pháp này nắm giữ tới trình độ nào.”

“Các người nhìn thấy đèn trên bàn này không, đây chỉ là một ngọn đèn phổ thông, hiện tại, dùng hết năng lực của các người, đem đèn diễm trên ngọn đèn này hái xuống, hoa đèn hái xuống, thì đại biểu đèn tắt, xem ai có thể làm được.”

Triệu Phụ Vân căn bản không có điểm danh, căn bản không có ý tứ muốn nhận biết bọn họ.

“Bắt đầu từ hàng thứ nhất bên trái, tiến lên, hái hoa đèn.” Triệu Phụ Vân khi đang nói chuyện, liền chỉ người hàng thứ nhất bên trái.

Sau đó chính hắn thì quay người, đi tới sau bàn, cũng không hề động ngọn đèn kia, tùy ý ngọn đèn bày ở góc bàn, mà chính hắn thì cầm lấy một chiếc ghế ngồi thật xa.

Người bị Triệu Phụ Vân chỉ, thứ nhất lên đài hái hoa đèn là một nữ tu.

Nàng nhìn qua rất trẻ trung, ước chừng hai mươi mấy tuổi, đương nhiên, Triệu Phụ Vân hiện tại nhìn qua cũng chỉ lớn như thế.

Mặt nàng có chút đỏ.

Phải biết, ở địa phương khác, hoặc trong nhà, nàng một Trúc Cơ tu sĩ, tuyệt đối có địa vị cao thượng, mặc dù nàng còn trẻ, cũng đã có rất lớn quyền lên tiếng.

Nàng không nói gì, đứng dậy đi tới giữa, đầu tiên là hướng Triệu Phụ Vân hành lễ, sau đó mới tiến lên mấy bước đi tới bên bàn.

Loại trò chơi hái hoa đèn này, nàng lúc huyền quang kỳ liền chơi, lấy huyền quang nhiếp đèn đuốc, sau đó cảm ngộ hỏa ý trong đó, hoặc là lấy huyền quang nhiếp hỏa diễm, đi đốt những âm vật kia.

Hiện tại, nàng đã Trúc Cơ, nhiếp hỏa ngự vật, đã là sự tình rất nhẹ nhàng, thế nhưng Triệu đạo sư này lại để cho mình làm việc này.

Trong lòng nàng nói với mình, tuyệt đối không đơn giản.

Nàng hít sâu một hơi, thò tay ra, động tác không chậm, nhưng trong mắt rất nhiều tu sĩ Trúc Cơ ở đây, lại rất rõ ràng, chỉ thấy ngón cái cùng ngón trỏ của nàng, ở trên bắc đèn kia bóp, liền nhấc lên.

Ở trong kinh nghiệm dĩ vãng của nàng, cái bóp này, ngọn lửa kia liền bị mình bóp diệt trên bắc đèn, nhưng trên tay mình lại còn có thể bị pháp lực của mình nhiếp

trụ bắt diệt.

Thế nhưng khi nàng nhấc lên, ngọn lửa kia lại ở trong mắt mọi người, thế mà bị kéo dài, sau đó giống như nước, lại giống tơ hồng cứng cỏi, bởi vì kéo quá dài, từ giữa hai ngón tay nàng, trượt ra ngoài, nháy mắt trở về ngọn đèn.

Mà đèn được trên ngọn đèn chỉ có chút tối lại, rồi lại sáng trở lại.

Từ đầu đến cuối đều không có dập tắt, trên tay nàng cũng không hái xuống một đóa hoa đèn.

Trong lòng nàng có nghĩ qua không hái xuống, nhưng thật phát sinh loại sự tình này, vẫn có chút sửng sốt.

Mặt lập tức liền đỏ.

Cảm giác trong nháy mắt vừa rồi, nàng không cảm giác rõ ràng, lập tức lại đưa tay chụp tới ngọn đèn.

Lần này, là cả bàn tay chụp vào đèn diễm, tốc độ vẫn rất nhanh.

Nhanh chóng vỗ bắt là kiên trì duy nhất của nàng.

Bàn tay hồng nộn của nàng, trong nháy mắt nắm bắt trên đèn diễm, đèn diễm lập tức tối xuống, sau đó liền lập tức nắm lên.

Tất cả mọi người nhìn thấy, ánh lửa kia từ dưới quyền nhãn của nàng trượt ra.

Giống như là hỏa hồng lưu sa, trượt xuống từ quyền nhãn.

Lần này, nàng cảm giác rõ ràng.

Bởi vì nàng không có một chút cảm giác, con mắt nhìn hỏa diễm bị kéo dài sau đó trượt ra, nhưng chính nàng lại không có cảm giác, nguyên bản, nàng nắm bắt hỏa diễm, là có cảm giác nắm bắt rất rõ ràng, tựa như nắm lên sợi tơ, thế nhưng lần này, lại có một loại cảm giác gì cũng không nắm đến.

Nàng muốn một lần nữa, nhưng lại không có không biết xấu hổ, chỉ có thể thở dài một hơi quay người trở về chỗ ngồi của mình.

Người thứ hai, lập tức đi tới, là một vị nam tu sĩ.

Lần này động tác của hắn rất chậm, vươn ra chính là kiếm chỉ, kiếm chỉ như kéo mở ra tới gần, khi đến gần đèn diễm, đột nhiên tăng tốc động tác, hai ngón tay hợp lại, hướng về phía đèn diễm cắt tới.

Đèn diễm lóe lên, trên hai ngón tay của hắn, rỗng tuếch.

Hắn vẫn không phục, lại một lần nữa, trên ngón tay vẫn trống rỗng, gì cũng không cắt đến.

Hắn không nói gì, hành lễ với Triệu Phụ Vân, sau đó đi xuống ngồi xuống, lại một người đi lên.

Người thứ ba hướng Triệu Phụ Vân hành lễ, sau đó,

đem hai tay khép lại ở sau đèn, hấn đối với đèn thổi một hơi, đèn diễm kia bị thổi động, lung lay, tùy theo hai tay của hấn nháy mắt hợp lại, giống như hai tay vớt cá nhỏ ở trong nước.

Hấn muốn đem một đóa đèn diễm này vớt lên, nhưng mà đèn diễm kia bị hấn thổi động, lại ở lúc vớt lên, đèn diễm kia lại từ trong lòng bàn tay trượt ra.

Hấn không làm lần thứ hai, hướng Triệu Phụ Vân thi lễ, sau đó liền đi xuống.

Sau đó, từng người đi lên, bao quát Lương Kế Đạo.

Mọi người dùng các loại phương thức, thậm chí có người mặc niệm pháp chú trước đốt lửa, khiến cho hỏa diễm đại thịnh, lúc này mới nhanh chóng đi hái hỏa diễm, nhưng vô luận làm như thế nào, hỏa diễm kia xuất hiện các loại cải biến, nhưng kết quả cuối cùng đều là không cách nào hái xuống.

Khi đến người cuối cùng, người kia lại trong nháy mắt đem đèn diễm giật ra kia, ngón tay hấn chỉ vào gốc đèn diễm vung lên, đèn diễm kia bị chặt đứt.

Đèn diễm tối sầm lại, hỏa diễm trên đèn vẫn chưa tắt, nhưng trên tay hấn lại lưu lại một đóa.

Kết quả như thế, để những đệ tử Thượng Viện khác, đều nhin không được phát ra một tiếng kinh hô.

Tay hấn cầm một đóa hỏa diễm nho nhỏ, hướng Triệu Phụ Vân thi lễ, Triệu Phụ Vân đứng lên, nói: “Không sai,

đi xuống đi.”

“Vâng.”

Hắn buông tay, sau đó hỏa diễm kia nháy mắt tán đi, mọi người thấy từng tia từng sợi ánh lửa kia, ở trong hư không, đúng là trôi nổi, lại trở lại trên đèn diễm, đèn diễm nguyên bản đã nhỏ bé tối xuống, lại lập tức sáng ngời lên.

“Cấp độ thân hòa đối với hỏa diễm của các người, ta đã hiểu rõ.” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói.

Mọi người nghe tới hai chữ ‘thân hòa’, có thể nghe hiểu được, nhưng chưa từng nghe qua cách nói này, cảm thấy là lạ.

“Khi các người có thể nhẹ nhõm lấy xuống đóa đèn diễm này, thân hòa độ của các người cùng hỏa diễm liền coi như hợp cách, bằng không, các người đấu pháp cùng người cũng tu hỏa pháp, sẽ trong nháy mắt, mất đi không chế đối với hỏa diễm, các người khu vực không được hỏa diễm, chính hỏa diễm trong người các người sẽ bị người khu động.”

Theo Triệu Phụ Vân nói lên, pháp lực trong thân mọi người đột nhiên bắt đầu run rẩy, bọn hắn rõ ràng cảm giác được, trong pháp lực giống như đang thiêu đốt, thân thể đang nóng lên.

Trong lòng từng người đều dâng lên cảm giác hoảng sợ, bọn hắn cảm giác, nguyên bản pháp lực ngưng kết ở thời khắc này không thuộc về mình, hợp huyền quang

Hỏa Diễm Chân Sát, lại muốn quán tạng phủ, đốt cháy nhục thân.

Có người hoảng sợ đứng lên, có người mặt hoảng sợ vẫn ngồi ở đó, ý đồ áp chế. Ngay khi có ít người cảm thấy, mình muốn liệt hỏa đốt người mà chết, ngọn lửa kia lại đột nhiên nhanh chóng bình ổn xuống.

Chỉ là sợ hãi trên người nhất thời chưa thể lắng lại kia, cùng trong người còn dư nhiệt, nói cho bọn hắn tuyệt đối không phải ảo giác.

Mọi người nhìn nhau, đều từ trong mắt người bên cạnh nhìn thấy sợ hãi.

“Đây chính là, hỏa diễm thân hòa, ta cùng hỏa diễm thân thiết hơn, cho nên hỏa diễm nơi này đều nghe ta, bao quát trong thân thể các người, Hỏa Diễm Chân Sát dung nhập vào trong pháp lực các người.”

Lời nói của Triệu Phụ Vân, để đám người minh bạch, nhưng lại không tiếp thu được, bởi vì bọn họ cũng từng đấu pháp cùng người đồng dạng tu hỏa pháp, nhưng chưa từng có qua loại này, Hỏa Diễm Chân Sát kia đã dung nhập trong huyền quang của mình, thế mà lại có cảm giác bị tách ra.

Ánh mắt từng người nhìn về phía Triệu Phụ Vân, không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

Chỉ là Triệu Phụ Vân đứng ở đó, một thân đạo y đơn bạc, khuôn mặt cùng khí chất hơi nữ tính hóa âm nhu,

lại cho mọi người một loại cảm giác mãnh liệt tương phản, lúc này chỉ cảm thấy hấn cực kì thần bí.

Chương 263 : Khảo hạch

Triệu Phụ Vân là Tử Phủ tu vi, mọi người đương nhiên sẽ tỏ vẻ lễ phép với hắn.

Nhưng làm một tu sĩ, mỗi người trong lòng đều nghĩ mình có một ngày cũng có thể trở thành Tử Phủ.

Đều nghĩ, cảnh giới kia, ta cũng có thể đạt tới.

Nhưng sau khi Triệu Phụ Vân để bọn hắn hái hoa đèn, lại để hỏa diễm trong thân thể bọn họ mất khống chế, bọn họ lại nhìn không rõ, có chút lý giải không được.

Khi một người lý giải không được pháp thuật của người khác, sẽ cảm thấy kính sợ từ trong lòng.

Bọn họ phát hiện mình, cùng Triệu Phụ Vân kém một cảnh giới, ở trước mặt Triệu Phụ Vân căn bản cũng không có sức phản kháng.

“Các người cũng đã biết, cùng hỏa diễm thân hòa cao là sự tình quan trọng cỡ nào. Cho nên, các người còn cần nhiều hơn cảm xúc hỏa diễm, luyện tập ngự hỏa.”

“Hiện tại, ta cho mọi người giảng một chút hỏa diễm đặc tính, có lẽ rất nhiều người đều sẽ cảm thấy, hỏa diễm đặc tính các người đều đã quen thuộc, vì sao cần nói lại, ta nơi này lại muốn nói là, một đóa hỏa diễm ở nơi đó, các người cảm xúc đến, cùng ta cảm xúc đến lại có sự khác biệt.”

Vì thế, Triệu Phụ Vân liền từ hôm nay trở đi, bắt đầu giảng giải Xích Viêm Thần Pháp.

Lúc nghe giảng bài, Lương Kế Đạo vẫn rất chân thành nghe giảng, trong ánh mắt cũng lộ ra một cỗ nóng bỏng nhìn Triệu Phụ Vân, nhưng Triệu Phụ Vân cũng không nhìn hắn, cho dù là hắn lên đài hái hỏa diễm, hỏa diễm kia cũng không có vào tay hắn, thòì khắc hắn xấu hổ, nhìn về phía Triệu Phụ Vân, lại chỉ thấy Triệu Phụ Vân nhắm mắt lại ngồi đó.

Trong lòng hắn rất mát mát, cảm thấy Triệu Phụ Vân khả năng đã quên đi hắn, dù sao đã qua nhiều năm như vậy.

Trong lòng hắn cảm thấy may mắn vì mình không nói với người khác mình nhận biết Triệu Phụ Vân.

Mãi cho đến kết thúc, lúc đứng dậy rời đi, trong tai hắn nghe được Triệu Phụ Vân gọi tên mình, thất lạc trong lòng hắn lập tức tán đi, trong lòng kinh hãi, hắn nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn mình.

Tất cả mọi người đi ra ngoài, bên cạnh là hảo hữu mấy ngày nay hắn kết giao, Tang Cát Vân kinh ngạc nhìn hắn.

Trong lòng Lương Kế Đạo nảy sinh một loại cảm xúc không nói rõ được cũng không tả rõ được, trải qua mấy ngày nay, hắn mới biết được, Thiên Đô Sơn ở trong lòng mọi người, là phân lượng như thế nào.

Hắn biết, trong cùng cảnh giới, đệ tử Thiên Đô Sơn, nhất định ở thượng thừa, liền Trúc Cơ một cảnh giới

này, năm đó Triệu Phụ Vân đến Tam Lương Loan thi pháp, hấn hiện tại hồi tưởng lại, đều cảm thấy huyền diệu không thể tưởng tượng nổi.

Hết thầy đặc biệt cùng kính sợ, đều là cùng người khác so sánh ra, khi không cách nào so sánh, những tin đồn kia, đều khó có thể làm cho người ta tin phục.

Chính như rất nhiều người địa phương khác, mặc dù biết Thiên Đô Sơn tu sĩ lợi hại, nhưng không có chân chính gặp qua, liền không có một khái niệm cụ thể, có đôi khi sẽ nghĩ, người ta cùng cảnh giới, ta dù cho không phải đối thủ của người, ba người bọn ta cùng nhau, chẳng lẽ còn đánh không thắng sao?

Có đôi khi, đấu pháp không phải vấn đề người nhiều người ít, khi một đạo pháp của người khác, ba người đều nhìn không rõ, vậy ba người cùng tiến lên cũng vô dụng.

Sau khi tất cả mọi người đi, Lương Kế Đạo đi tới trước mặt Triệu Phụ Vân, hướng phía Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân tựa ở bên cạnh bàn gỗ kia, nói: “Thời gian thấm thoát, nhiều năm trôi qua như vậy, không nghĩ tới người thế mà cũng tới Thiên Đô Sơn.”

“Năm đó phụ thân kiên trì muốn tới Thiên Đô Sơn, mặc dù xảy ra ngoài ý muốn, nhưng hấn kết giao bằng hữu như Triệu Sư ngài, cũng là chuyện may mắn, sau khi ta biết Thiên Đô Sơn mở lại, liền một lòng nghĩ đến Thiên Đô Sơn, cho dù vào không được Thượng Viện Thiên Đô Sơn, có thể nhìn một chút Thiên Đô Sơn cũng tốt.”

Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được hỏa tính pháp ý trên người hắn cũng không nồng đậm.

Liên hỏi: “Khi người vào Thiên Đô Sơn, phải chăng có người đi tìm người?”

“Kim Viện Chủ đi tìm ta, hỏi phụ thân ta có phải đệ tử Thiên Đô Sơn không.” Lương Kế Đạo nói.

Triệu Phụ Vân suy nghĩ nhất chuyển, liền minh bạch, nói: “Rất không tệ, đã vào Thiên Đô Sơn, như vậy liền hảo hảo học một chút, nhiều đi Tàng Pháp Lâu đọc sách, nhiều học một ít pháp thuật.”

“Được, ta nhất định sẽ đi.” Lương Kế Đạo nói.

Triệu Phụ Vân nhìn người trước mặt mới nhìn qua so với mình niên kỷ còn muốn lớn này, minh bạch đối phương Trúc Cơ niên kỷ nhất định vượt qua ba mươi.

Thậm chí khả năng tiếp cận bốn mươi, nhưng đây cũng bình thường, vốn tu sĩ khắp thiên hạ, nếu không có thiên phú vượt qua người khác một bậc, hoặc tài nguyên tốt, bình thường đều ở ba mươi đến sáu mươi Trúc Cơ.

Hắn có thể tuổi này Trúc Cơ, cũng coi như không tệ, đương nhiên, trong Thượng Viện Thiên Đô Sơn, liền khó có thể được xưng tốt.

“Đương nhiên, ta bố trí công khóa nhất định phải hoàn thành.” Triệu Phụ Vân cho bọn họ những người này bố trí công khóa.

Công khóa là ngự hỏa.

Lấy hỏa diễm hóa bách điều, sau khi giảng xong mười tiết khóa cho bọn họ, sẽ kiểm nghiệm bọn họ, nếu như có người có thể hoá sinh cảnh tượng Bách Điều Triều Phượng, vậy hẳn sẽ truyền cho bọn họ một đạo pháp thuật, hoặc từ bọn họ chọn lựa một đạo bí pháp Thiên Đô Sơn.

Đây xem như là cải biến sau khi Thiên Đô Sơn mở lại, cho một ít đệ tử Thượng Viện ưu tú, càng nhiều ban thường, trước đó ban thường tương đối ít, còn cần hoàn thành nhiệm vụ trong Nhiệm Vụ Đường ngoại vụ Thiên Đô Sơn, mới có thể thu hoạch được một ít ban thường, thậm chí đại đa số không có ban thường gì.

Mà hiện tại ban thường này, thì là Thiên Đô Sơn vì tăng cường liên hệ cùng đệ tử Thượng Viện mà thiết lập.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, trên núi cảm giác, những người ra khỏi Thiên Đô Sơn kia, đối với Thiên Đô Sơn không có bao nhiêu tình cảm, sau khi rời khỏi Thiên Đô Sơn trở lại trong nhà, cũng sẽ không cảm thấy Thiên Đô Sơn tốt đến cỡ nào, bởi vì bọn họ vào Thiên Đô Sơn, đều giao rất nhiều linh thạch, đồng thời mỗi một năm đều muốn giao.

Cho nên sau khi rời đi, cũng cảm thấy mình là lấy linh thạch mua, cũng không có bao nhiêu cảm kích.

Gia tăng ràng buộc, Triệu Phụ Vân là ủng hộ.

Hắn cảm giác được cải biến của Thiên Đô Sơn, cũng có

thể cảm giác được, Thiên Đô Sơn tựa hồ đang vì một số chuyện làm chuẩn bị.

Nhất là lần này, không ít đến từ Quảng Nguyên Phủ.

Triệu Phụ Vân khóa thứ nhất giảng xong, người khác nghị luận hần như thế nào, hần cũng không để ý.

Hần trở lại Ly Hỏa Điện của mình, cảm thấy tương đối trống trải, liền nghĩ gia tăng một chút đồ dùng bài trí trong nhà.

Thế là hần đi ra ngoài điện, chặt một cái cây, lại tìm một khối đá.

Nghĩ lấy thiên biến vạn hóa thuật, cải biến thành đồ dùng trong nhà mình muốn, nhưng hần không cách nào làm được.

Thiên biến vạn hóa môn pháp thuật này, hần ngộ đến từ Thiên Đô Sơn chủ phong, nhưng lại có chút mê hoặc, tựa hồ là khai quật ra từ những biến hóa thuật ở sâu trong nội tâm hần.

Mà dẫn tử, lại là Ảnh Hóa Thuật chính hần ngộ ra.

Bởi vì trong người hần cũng không có pháp ý tương ứng, thuần túy dựa vào chính mình lĩnh ngộ, cho nên qua nhiều năm như vậy, sẽ vẫn là ảnh hóa, hóa hồng, hóa hỏa, hư hóa, hơn nữa những thứ này, trừ bỏ ảnh hóa, đều là bởi vì trong phù lục có pháp ý tương ứng, cho nên mới có thể “Hóa” .

Mà hắn muốn dùng tảng đá biến thành gia cụ, muốn dùng gỗ biến thành gia cụ, điều này liền có chút khó.

Hắn đối với đá cùng gỗ, cũng không có cảm xúc đặc biệt, cùng Huyền Quang Kỳ tu sĩ đồng dạng.

Tuy nhiên, trong lòng hắn thiên biến vạn hóa đạo pháp này, lại giống như cho hắn định ra một dàn khung.

Hắn suy tư một phen, đem Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh kia tế luyện, thế là, thông qua Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh, hướng một đoạn gỗ trên mặt đất điếm tới, một đoạn gỗ kia trong một đoàn thanh quang, hóa thành một cái bàn.

Mặc dù có chút thô ráp, lại đã là đáng vẻ không sai biệt lắm trong lòng hắn.

Trong lòng hắn mừng rỡ.

Thế là, đem gỗ còn lại, đều biến thành bộ đáng đồ dùng trong nhà mình muốn.

Hắn sau đó, lại đi Tàng Pháp Lô, tìm sách pháp thuật liên quan tới Mộc hành cùng sách Ngũ Hành sinh khắc đến đọc.

Nếu hắn chỉ là Huyền Quang Kỳ, định ra về sau muốn đi con đường Ngũ Hành sinh khắc, liền sẽ nghiên cứu một phen, nhưng hiện tại đã Tử Phủ, phát hiện con đường Ngũ Hành sinh khắc này, vô cùng mênh mông, sau khi nhìn qua một chút, liền từ bỏ, nếu như trầm mê quá nhiều trong đó, như vậy sẽ hoang phế con đường của

mình.

Hắn biết rõ con đường hiện tại của mình có hai đầu, một đầu là Hỏa Diễm Đại Đạo, một đầu là hư thực.

Chỉ là nếu muốn Kết Đan, lại có ba phương hướng.

Một là con đường Thuần Dương, một là Âm Dương tương hợp, một là hư thực tương hợp.

Bất quá, khi hắn khai Tử Phủ, là đi con đường đồng nguyên tiến dần lên, hiện tại nếu muốn đi Âm Dương tương hợp, nhất định phải có linh vật âm tính cực giai mới được.

Cho nên đi Âm Dương tương hợp, là khó khăn nhất.

Mà đi con đường Thuần Dương, thì tương đối đơn giản một điểm, chỉ là con đường Thuần Dương, đến lúc hóa Anh, lại rất khó, bởi vì cô dương bất trường.

Kim Đan hóa Anh, trong đó Kim Đan liền tương đương với “Tử Cung”, muốn từ trong đó dựng dựng ra Nguyên Anh, liền nhất định cần phải có “Âm” tiến vào trong.

Chính là, Âm Dương điều hòa, mới là con đường trường sinh.

Cho nên Thuần Dương Kim Đan muốn hóa Anh, nhất định cần khí Thuần Âm hợp vào trong đó, như thế mới có thể hóa Anh.

Khí Thuần Âm này từ đâu tới, thiên tài địa bảo, hoặc tới

từ trên thân tu sĩ khác.

Còn có một đường, thì là đạo hư thực.

Triệu Phụ Vân bởi vì Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh, để hẩn lĩnh ngộ ‘Hư’ pháp ở trong đó, mà trong Xích Viêm Kim Phù trong Tử Phủ kia, lại có “Trần Thần” pháp ý, như vậy, liền cũng có thể được xưng là thực.

Chỉ là “Hư” cùng “Thực” này, lại không chiếm quá nhiều phân lượng trong lòng hẩn.

Bất quá, những điều này, hẩn không có cân nhắc quá nhiều, thiên biến vạn hóa đạo pháp này, hẩn chỉ tu ảnh hóa, hóa hồng, trong đó liền đầy đủ.

Nhất là “Hóa hỏa” thuật trong đó, cùng hỏa phần thuật kết hợp, lại hợp lấy “phần khu”, hẩn đột nhiên cảm thấy mấy thuật này đều có điểm giống nhau, đương nhiên cũng có khác biệt.

Cùng một hệ liệt hình thành pháp thuật, có chỗ tương thông là chuyện hết sức bình thường.

Hẩn vừa giảng pháp, vừa suy nghĩ pháp thuật cùng tu hành.

Trong lúc suy nghĩ, hẩn cảm thấy một chữ “Hóa” này rất có ý tứ.

Trong « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », một chữ “Sắc” trong đó, liền có một loại cảm giác lấy bản thân phát mệnh lệnh, có một loại cảm giác lấy thân thể thiên, thay

hành thiên lệnh.

Mà chữ “Hóa” này trong « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn » lại không có.

Nhưng trong vân văn lại có.

Nhất là, hẩn lại một lần nữa đọc « Cửu Thiên Vân Văn Bản Chương Lục », cường điệu nhìn phù văn đại biểu cho “Hóa” kia.

Trước kia hẩn đối với phù văn này không có đặc biệt coi trọng.

Nói cách khác, nhiều vân văn như vậy, hẩn chân chính dùng cũng không nhiều.

Phù văn đại biểu cho “Hóa” ý, rất phức tạp.

Một chữ “Hóa”, diễn sinh ra, chính là biến hóa, chuyển hóa, hoá sinh, diễn hóa, hủ hóa.

Ở một loại trạng thái hóa thành một loại trạng thái khác.

Hẩn suy tư, cảm ngộ.

Thế là, trong « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », liền lại nhiều một đạo bí ngôn pháp lệnh.

Hẩn mỗi ngày luyện tập các loại bí ngôn pháp chú, hợp trong sắc lệnh.

Thời gian trôi qua từng ngày, hẩn vừa giảng pháp, vừa

tu pháp.

Trong nháy mắt, khóa học Xích Viêm Thần Pháp đã kết thúc.

Triệu Phụ Vân giảng cho bọn họ, như thế nào câu thông Xích Viêm Thần Quân, giảng một số kỹ nghệ ngự hỏa.

Sau bài giảng cuối cùng, Triệu Phụ Vân liền khảo hạch bọn họ.

Chỉ cần huyễn hóa ra Bách Điều Triều Phượng, Triệu Phụ Vân liền sẽ dạy bọn họ một đạo pháp thuật, hoặc chính bọn họ đi chọn một đạo pháp.

Vẫn là Thanh Phong tiểu điện kia, một ngọn đèn đặt ở trung tâm tiểu điện, một cái bàn ở giữa, trên bàn một ngọn đèn đặt ở góc bàn.

Trải qua mấy ngày nay, bọn họ sau khi nghe Triệu Phụ Vân giảng pháp, hỏa pháp có bước tiến dài, nhưng trên mặt rất nhiều người vẫn thấp thỏm hoặc tiếc nuối.

Trong đó rất nhiều người làm không được, thế nhưng không nguyện ý đi, đều muốn ở đây nhìn xem ai có thể làm được.

Trong đó có người trong âm thầm đã sớm nói thầm, việc này quá khó, thực sự làm không được.

Trong lòng Lương Kế Đạo thờ dài, hắn không có tham dự vào thảo luận này, bởi vì hắn căn bản liền làm không được, không phải kém một chút, mà là kém xa.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người ngồi, không dám đi lên.

Sau khi lặng im trong chốc lát, rốt cục có người đứng lên, nàng là nữ tu trước đó khóa thứ nhất, lúc khảo thí, người thứ nhất lên đài hái hỏa diễm kia.

Triệu Phụ Vân hiện tại vẫn không biết tên của nàng, bởi vì hắn không hỏi, cũng không có để ý, lúc trong điện giảng pháp, muốn để ai trả lời vấn đề, tiện tay chỉ là được.

Nàng đi tới giữa, đầu tiên là hướng Triệu Phụ Vân hành lễ.

Sau đó đứng vững trước cái bàn năm bước, đây là khoảng cách định ra.

Sau đó, liền thấy nàng nhắm mắt, định niệm.

Triệu Phụ Vân không biết tên của nàng, nhưng đối với nàng có ấn tượng.

Bởi vì lúc hái hoa đèn, nàng đã xấu hổ, nhưng lại có một cổ kinh không chịu thua, lúc ấy, cho dù hai lần không thành công, Triệu Phụ Vân lại cảm thấy nàng kỳ thật muốn lại đến lần thứ ba.

Triệu Phụ Vân có dạy qua bọn họ trình tự thi pháp.

Nếu như là người khác dạy bọn họ, như vậy bọn họ nhất định sẽ khịt mũi coi thường, bởi vì đối với một Trúc Cơ

tu sĩ đến nói, làm sao lại không biết thi pháp như thế nào đây.

Nhưng Triệu Phụ Vân sau khi nhìn qua bọn họ hái hỏa diễm, lại cảm thấy rất nhiều người thi pháp không đúng tiêu chuẩn, thi pháp không đúng tiêu chuẩn, chính là để cả người pháp lực không cách nào hoàn toàn phát huy ra, khi cùng người đấu pháp, người khác trong nháy mắt, liền có thể trút ra tất cả pháp lực, mà người lại không thể làm được, như vậy thành bại liền xuất hiện.

Khi người khác biết, làm sao tiết kiệm pháp lực, mà người lập tức liền dùng hết, vậy chỉ có thể là dè dặt làm thật.

Thi pháp tổng cộng bốn bước.

Thúc niệm ngưng ý, quan dịch bất biến, ý chú động tác hợp nhất, niệm khóa dịch nhân.

Triệu Phụ Vân phát hiện, bọn họ rất nhiều người, ngay trong quá trình này, không cách nào làm được tâm vô bàng vụ, hoặc một quá trình nào đó, không đủ chuyên chú, tuy rằng pháp thuật cũng có thể thi triển ra, nhưng lại có hiện tượng lãng phí pháp lực.

Đồng thời, khi cự ly xa thi pháp, sẽ có hiện tượng không chính xác.

Tỉ như đơn giản nhất đạn hỏa tiễn, nơi xa đặt một lông chim, đúng là rất nhiều người sẽ có hiện tượng đạn không trúng.

Mà nữ tu này, chính là như vậy.

Chương 264 : Dư Hoài An

Nàng nhắm mắt, kiểm chế pháp niệm.

Vươn kiểm chỉ đứng ở mi tâm, đồng thời mở mắt, kiểm chỉ hướng phía ngọn đèn kia chỉ, niệm theo chỉ động, pháp niệm của nàng rơi vào đèn diễm, nháy mắt phóng đại, mọc ra hỏa diễm khoảng năm tấc.

Hết thấy mọi người ngồi ở đó, có thể cảm giác được pháp niệm trên người nàng không tiết ra ngoài, lúc này, tất cả mọi người có thể rõ ràng đánh giá ra, trạng thái như thế nào là một trạng thái thi pháp tốt.

Có thể cảm nhận được trên người nàng, pháp lực không tiết ra ngoài.

Thế mà không cảm giác được hỏa ý trên người nàng.

Bọn hắn thế nhưng biết, trước kia, vô luận mọi người làm sao thu liễm, một cỗ hỏa ý trên người kia, đều không thể thu liễm sạch sẽ giống như bây giờ.

Pháp niệm trong người, theo ngón tay mà động.

Hỏa diễm bùng lên.

Tiếp theo, liền lại thấy ngón tay của nàng diễm hướng bên cạnh, từ trên hỏa diễm, đột nhiên có một đoàn lửa nhỏ cổ động, giống như phá xác, tách rời ra từ trong đèn diễm.

Ngọn lửa kia, giống như tránh thoát trời buộc, một con Hỏa Diễm Điều nhỏ nhỏ bay ra, rơi vào bên kia bàn.

Ngay sau đó, lại có một con bay ra, cũng rơi vào một bên khác, hai con xếp cùng một chỗ, mà nguyên bản đèn diễm sau khi một con chim nhỏ bay ra, ngắn ngủi yếu xuống, rất nhanh liền lại trưởng trở về.

Cứ như vậy, từng con chim bay ra, xếp thành từng hàng, chậm rãi, trên mặt bàn đã không còn chỗ rơi xuống, con mới thì rơi trên đất.

Chỉ chớp mắt, đúng là đã rơi hơn năm mươi con.

Mặc dù đều là trạng thái tĩnh, nhưng rất nhiều người lại đều rất bội phục.

Lại qua một hồi, lại bay ra hơn mười con rơi xuống, những con Hỏa Diễm Điều rơi xuống lúc trước kia, cũng đã có chút mờ hồ.

Ngay từ đầu Hỏa Diễm Điều sinh động như thật, có đầu có thân có chân, hiện tại bởi vì đã có hơn bảy mươi con, những con phía trước đã biến thành một đoàn, giống như từng đoàn hỏa cầu, thậm chí đang từ từ thu nhỏ.

Triệu Phụ Vân nhìn ra được, nàng tiến bộ rất lớn.

Đến cuối cùng, nàng rút cục huyền hóa ra trăm con Hỏa Diễm Điều, nhưng những con Hỏa Diễm Điều phía trước nhất đã thu nhỏ lại chỉ có một chút diễm quang.

Chỉ ít hơn hai mươi con phía trước, chỉ còn là hỏa diễm

lớn chừng ngón cái, dính trên bàn mặt, như ánh nến.

Nhưng nàng cũng không có vì vậy mà đình chỉ.

Trán của nàng đã có mồ hôi, quần áo trên người nàng đều ướt đầm mồ hôi.

Nhưng thân thể nàng không có lắc lư, pháp niệm trên người cũng không có bay tán.

Rốt cục, thẳng đến trăm con chim huyễn hóa ra, mà chỉ ít năm mươi con Hỏa Diễm Điều phía trước đã không còn giống như chim, mà là điểm điểm hỏa diễm, hơn mười con phía trước nhất đã chỉ có một điểm hỏa diễm dính trên mặt bàn.

Chỉ thấy trên mặt bàn dính lấy điểm điểm hỏa diễm, giống như là một chút xiu ánh nến, tại cái bàn chung quanh trên mặt đất mà là vây quanh một vòng Hỏa Diễm Điều, trong đó cũng không ít đã thu nhỏ thành một chút xiu hỏa diễm, nhìn không ra chim hình thái.

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần, sợ mình quá rầy đến nàng, để nàng lập tức không kiềm được, dẫn đến hỏa diễm khoảnh khắc tán đi.

Một con chim nhỏ cuối cùng, từ trong ngọn lửa bay ra, con chim nhỏ kia so với những con phía trước đều lớn hơn, nhìn qua cũng muốn hoa lệ không ít, chim hai cánh rộng lớn, đuôi cánh kéo dài, xác thực cùng Hỏa Diễm Điều phía trước không giống lắm, con chim này quanh quần trên không trung một chút.

Sau đó chim chóc trên mặt đất lập tức bay lên không trung hướng con ‘Chim phượng’ kia, chỉ thấy những hỏa diễm trên mặt đất kia bay lên, bay về phía chim phượng kia, chỉ bay một nửa, cũng đã nhanh chóng hòa tan thành hỏa diễm.

Mà những hỏa diễm đã không còn chim hình thái kia, đồng dạng hóa thành hỏa tia bay về phía chim phượng kia, ở cuối cùng, đúng là tất cả hỏa diễm đều thành hỏa diễm tia, dung nhập vào trong người, thành một diễm hỏa vũ của chim phượng.

Khấp phòng hỏa tia hội tụ.

Cuối cùng chỉ có một con ‘chim phượng’ ở trong hư không xoay quanh, lại rơi vào hỏa diễm trên ngọn đèn kia, một hồi sau, hỏa diễm chậm rãi thu nhỏ, một lần nữa trở lại như lúc trước.

Sau khi nàng hoàn thành, hành lễ, Triệu Phụ Vân mở miệng nói: “Không sai, người tên là gì?”

Nàng thế mới biết, Triệu sư ngay cả tên của mình cũng không biết, vì thế mở miệng nói: “Đệ tử tên là Trương Tuệ Cô.”

“Tốt, vị kế tiếp.” Triệu Phụ Vân cũng không nói nàng có vượt qua kiểm tra hay không, chỉ gọi vị kế tiếp.

Người kế tiếp rất nhanh liền đi lên.

Đại khái là Trương Tuệ Cô thi pháp cho không ít người lòng tin, hoặc là bọn họ đối với mình có chút lòng tin.

Thế là từng người tiến lên thi pháp.

Chỉ là mấy người kế tiếp, khi xuất hiện hơn năm mươi con Hỏa Diễm Điều, Hỏa Diễm Điều phía trước liền bắt đầu diệt đi, không giống như Trương Tuệ Cô như vậy, đến cuối cùng còn có thể bảo lưu lấy một điểm hỏa diễm.

Phía sau mỗi huyễn hóa ra một con mới, liền một con dập tắt, đến cuối cùng, khi muốn huyễn hóa ra con chim phượng kia, cơ hồ tất cả đều diệt, chỉ có 'Chim phượng' xuất hiện.

Một màn Bách Điều Triều Phượng cuối cùng kia căn bản là không thể xuất hiện.

Tiếp theo, hai người sau đó cũng là như thế, thậm chí người thứ ba còn không bằng, sau lần này, mọi người im lặng trong chốc lát.

Mới có một người tiến lên, người này cũng huyễn hóa ra từng con Hỏa Diễm Điều, đúng là so với Trương Tuệ Cô còn tốt hơn một chút.

Sau đó lại là hai người, không cách nào làm được, sau khi xuất hiện hơn bảy mươi con Hỏa Diễm Điều, toàn bộ đột nhiên đều băng tán.

Băng tán một khắc này, tất cả mọi người phát ra tiếng, vì hẳn biểu thị tiếc nuối, bởi vì khi hẳn đến con bảy mươi, Hỏa Diễm Điều phía trước y nguyên rõ ràng.

Triệu Phụ Vân không nói gì, chỉ nhìn xem, người kế tiếp tiếp tục lên.

Vị phía sau kia, thì là người cuối cùng khảo thí trước đó, người duy nhất hái xuống một đóa đèn diễm.

Hắn đứng vững ở đó, sau đó từ trên đèn diễm phân ra từng Hỏa Diễm Điều, từng con Hỏa Diễm Điều kia sắp xếp chỉnh tề, giống như Trương Tuệ Cô, đầu tiên là sắp xếp trên bàn, sau đó rơi trên đất trước bàn, từng con sắp xếp chỉnh tề.

Trong nháy mắt, đúng là đã trăm con.

Cuối cùng, đúng là sau khi huyền hóa ra con chim phượng kia, tất cả Hỏa Diễm Điều đều lay động một cái, tất cả mọi người kinh hô ra tiếng, lo lắng cho hắn.

Nhưng những Hỏa Diễm Điều kia chỉ là lay động một cái, liền định trụ, tiếp đó, chim phượng kia sau khi xoay quanh một lúc, tất cả chim chóc đều bay lên, trong nháy mắt này, so với Trương Tuệ Cô trước đó hỏa tia triệu phượng, khí thế hỏa điều triệu phượng này rõ ràng muốn đủ rất nhiều.

Cuối cùng tất cả mọi người kết thúc, rất nhiều người ngay cả lên thử đều không có thử.

Triệu Phụ Vân đứng dậy, vỗ tay một cái, nói: “Không sai, lại có người có thể hoàn chỉnh hoàn thành, người tên gì?”

“Đệ tử, tên là Dư Hoài An.” Người trẻ tuổi kia hồi đáp.

“Dư Hoài An?” Triệu Phụ Vân đối với họ Dư có chút miễn cảm, nhiều nhìn hắn một cái, đúng là cảm thấy, khuôn mặt của hắn có điểm giống một người.

Nhưng hắn không có hỏi nhiều, mà đưa tay điểm mấy người trong hơn hai mươi người.

“Người, người, người, ba người lưu lại, người khác, nếu lại muốn nghe ta pháp, liền đi thỉnh cầu.”

Những người không được điểm đều thất vọng rời đi.

Ba người được điểm danh, theo thứ tự là Trương Tuệ Cô, Dư Hoài An, còn có người so với Trương Tuệ Cô hơi tốt một chút kia.

Người kia tên là Hà Xuân Phong, là một người trẻ tuổi mặt tròn, luôn mang theo vẻ mặt tươi cười.

Triệu Phụ Vân để ba người bọn họ lưu lại.

Trong lòng Trương Tuệ Cô kinh hãi, nàng cuối cùng cũng không tính là Bách Điều Triều Phượng, mà là bách hỏa tia triều phượng.

Chỉ nghe Triệu Phụ Vân nói: “Ta nơi này có một môn Hỏa Phù Thuật truyền cho các người, các người cũng có thể hướng sơn môn thỉnh cầu.”

Ba người này rõ ràng đều nhất trí quyết định, muốn lựa chọn pháp thuật của Triệu Phụ Vân.

Môn hỏa phù Triệu Phụ Vân muốn truyền cho bọn họ thì là “Xích Viêm Thần Hỏa Phù”, phối hợp với pháp chú câu thông Xích Viêm Thần Quân bọn họ trước đó học được từ Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân ở những ngày này truyền cho bọn họ Xích Viêm pháp chú, đem Kim Quang Trảm Tà Pháp tách ra, đem một môn Xích Viêm Kim Quang Chú truyền cho bọn họ.

Hiện tại thì căn cứ trên cơ sở này, truyền cho bọn họ “Xích Viêm Thần Hỏa Phù”, hẳn cảm thấy, những người này nếu có thể lúc nào cũng quan tưởng Xích Viêm Thần Hỏa Phù mình cho, bọn họ có lẽ cũng có thể ngộ ra tới Kim Ô Thần Điều pháp tượng.

Cho dù ngộ không ra, hỏa diễm bản thân cũng có thể có một chất biến.

Phù lục thuật, là cùng tu hành liên quan mật thiết.

Cảm thần, ngưng ý, cả hai tương hợp, lấy ta ý chiếu thần ý, lấy thần cảm thần thánh pháp tượng.

Phù lục thuật, vốn là hợp lấy tu hành pháp, chuyên cần một loại phù lục cao thâm nào đó, đối với bản thân tu hành cũng có được tác dụng xúc tiến cực lớn, có thể tăng lên thân hòa của mình đối với hỏa diễm, khiến cho hỏa diễm có một thăng hoa.

Thế là, Triệu Phụ Vân tại chỗ dạy ba người ” ‘Xích Viêm Thần Hỏa Phù’ ” .

Sau khi đã dạy yếu điểm, cho mỗi người bọn họ đều họa một trương, để bọn họ mang về, cảm ngộ pháp ý trên đó, để bọn họ họa.

Triệu Phụ Vân cuối cùng lúc bọn họ rời đi, nói: “Ta nơi này, còn có một đạo pháp thuật tiền giai của Xích Viêm Thần Hỏa Phù, tên là Xích Viêm sắc lệnh, nếu như các người có thể tập được, ở Trúc Cơ giai đoạn, liền ít có địch thủ.”

Ba người nghe Triệu Phụ Vân nói, mặc dù Triệu Phụ Vân nói rất lạnh nhạt, nhưng ba người lại nghe cảm xúc mênh mông, ai không muốn cùng cảnh vô địch chứ?

Thế là từng người biểu thị còn muốn thỉnh cầu nghe Triệu Phụ Vân giảng pháp.

Triệu Phụ Vân phát tay để ba người rời đi, cuối cùng lại đem Dư Hoài An gọi lại cũng hỏi: “Người gọi Dư Hoài An? Ta nhìn bộ dạng của người, ngược lại giống một vị sơn môn tiền bối của ta.”

Lời của hắn vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Dư Hoài An biến hóa, nguyên bản khuôn mặt tự tin, lập tức nhiều hơn mấy phần kinh hoảng, há to miệng, như có lời gì không dám nói, lại như không biết bắt đầu nói từ đâu.

Triệu Phụ Vân thấy như vậy, lập tức minh bạch suy đoán của mình quả nhiên không sai.

“Dư Thần Quang là gì của người?”

Sắc mặt Dư Hoài An trắng bệch, không dám mở miệng

nói.

Triệu Phụ Vân thì là nói: “Không có việc gì, đừng sợ, hấn phản bội Thiên Đô Sơn, nhưng cùng người lại không quan hệ, cho nên, người không cần phải sợ, năm đó khi ta mới Trúc Cơ, vẫn là hấn giúp ta luyện kiện pháp khí thứ nhất, theo một ý nghĩa nào đó đến nói, hấn là đối với ta có ân tình.”

“Rất nhiều người cũng không biết, năm đó lúc hấn giết người ở trên thuyền Như Ý Bảo Các của Ngô gia, ta liền ở đó.” Triệu Phụ Vân chấp tay sau lưng, chậm rãi nói.

“Người là người, hấn là hấn, hấn đối với Ngô gia có hận, ta làm vẫn bối tự nhiên đồng tình hấn, nhưng hấn dẫn ngoại địch giết Kim Đan lão tổ của sơn môn, đây đối với toàn bộ sơn môn đều là đại hại, đương nhiên, ta không phải người trong cuộc, không biết tình huống cụ thể, chưa trải qua người khác độc, cũng không khuyên người khác thiện, nhưng người vào Thiên Đô Sơn, lại ở ta nơi này học pháp, ta hi vọng người vô luận lúc nào, cũng không nên làm chuyện có hại với Thiên Đô Sơn.”

Triệu Phụ Vân nói, phía trước chỉ là nhân nhạ, thậm chí mang theo một tia nhớ lại, nhưng đến đằng sau, lại lộ ra một tia sát cơ, để toàn bộ thân thể của Dư Hoài An nặng nề, giống như bị núi đè ở trên người, hô hấp cũng không thoải mái, hấn cảm giác, Triệu sư trước mặt, tùy thời đều có thể lấy tính mạng mình.

“Vâng, đệ tử tuyệt đối sẽ không làm chuyện có hại với Thiên Đô Sơn.” Dư Hoài An nói.

“Đương nhiên, người nếu gặp phải phiền toái gì, cũng có thể đến nói với ta.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vâng.” Dư Hoài An đáp lại, Triệu Phụ Vân đứng chấp tay ở bên cạnh, nhìn ngoài cửa sổ, Dư Hoài An thì lại tiếp tục nói: “Ta là đệ tử Cửu gia, từ sau khi tin tức Cửu gia xảy ra chuyện truyền ra, trong nhà chúng ta cũng xảy ra chuyện, mẫu thân mang theo ta trốn thoát, lại một đường hướng đến Thiên Đô Sơn phương hướng này, về sau định cư trong Quảng Nguyên Phủ.”

“Thế nhưng sau khi định cư về sau, Thiên Đô Sơn lại ở vào thời gian phong sơn, đệ tử không cách nào bái sư Thiên Đô Sơn, chỉ có thể chờ đợi trong Quảng Nguyên Phủ, cũng may từ sau khi vào Quảng Nguyên, trên người phiền phức liền biến mất, lúc này mới có thể một mực chờ đến Thiên Đô Sơn một lần nữa khai sơn.”

Dư Hoài An nói, để Triệu Phụ Vân biết, trong mắt người khác, Thiên Đô Sơn là phong sơn.

Cùng một sự kiện, người khác biệt xem ra, là có kết quả khác nhau.

“Phiền phức của nhà các người đến từ đâu?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đệ tử cũng không rõ ràng lắm, chỉ là có một chút suy đoán trong lòng, chờ ngày khác tu hành có thành tựu, tự nhiên sẽ trở về tra rõ ràng.” Dư Hoài An nói nghiêm túc.

Triệu Phụ Vân cũng không thèm để ý những điều này, mà là nói: “Vậy liền hảo hảo tu hành, trong thế giới tu

hành, bản sự mới là đặt chân gốc rễ. Sau đó người có gặp qua Cửu gia của người hay không.”

“Đệ tử không có.” Dư Hoài An hồi đáp.

“Ừm, người đi xuống đi.” Triệu Phụ Vân nói.

Dư Hoài An thì là lui xuống, vừa mới ra cửa điện của Thanh Phong tiểu điện, phát hiện sau lưng một vùng tăm tối, quay đầu nhìn, phát hiện đèn diễm nguyên bản tồn tại trong điện đều dập tắt, mà Triệu Phụ Vân cũng không thấy.

Hắn cũng gặp qua một ít Tử Phủ Tu Sĩ, có chút pháp thuật của Tử Phủ Tu Sĩ, hắn đều có thể nhìn ra mạch lạc trong đó, nhưng mạch lạc pháp thuật của Triệu Phụ Vân, lại để cho hắn rất bất ngờ.

Nhất là lần này học Xích Viêm Kim Quang Chú, lộ ra một cổ ý cao thâm, mà Xích Viêm Thần Hỏa Phù, sau khi hắn nhìn thấy, hỏa diễm trong người có một cổ cảm giác muốn vặn vẹo biến hóa.

Hắn đem cửa điện kia đóng lại, trở về động phủ của mình, rất nhanh liền lại có người tới bái phỏng hắn.

Người bái phỏng đều chúc mừng hắn thu hoạch được Triệu sư truyền pháp, hắn sau khi ứng phó những người này, liền đóng chặt động phủ.

Trong cuộc nói chuyện với Triệu Phụ Vân, có một việc hắn chưa hề nói.

Hắn đi đến Quảng Nguyên Phủ, lên Thiên Đô Sơn, là Cửu gia để cho mẹ con hắn đến.

Lúc ấy mẹ con hắn không có lựa chọn, nhưng hôm nay sau khi bị Triệu Phụ Vân hỏi qua, không khỏi nghĩ, Cửu gia sẽ có mục đích gì hay không.

Trong lòng hắn có chút bất an, qua hồi lâu sau, mới ngồi xuống, hồi tưởng lại, Triệu sư lời nói.

Hết thấy bất an, nôn nóng, tâm tình tiêu cực, đều có thể hóa thành chất dinh dưỡng của hỏa diễm.

Chúng ta không cần tìm kiếm yên tĩnh, chúng ta chỉ cần để bọn chúng trở thành củi tài của hỏa diễm, chỉ cần thành hỏa diễm, hết thấy liên đều an tĩnh.

Hắn ngồi ở đó, trên người hỏa diễm mơ hồ.

Chương 265 : Trích Tinh Lâu cầm phong vào vạn gia

Triệu Phụ Vân sau đó tìm tới Lương Kế Đạo, truyền thụ cho hắn “Xích Viêm Thần Hỏa Phù” .

Năm đó những gì mà Triệu Phụ Vân thua thiệt Lương Đạo Tử, hắn sẽ chậm rãi trả lại cho Lương Kế Đạo này.

Hồng trần cuồn cuộn, chính là một trường lưới ân oán tình cừu bện thành, bất thể gian người ta.

Phong Lôi chân nhân, một trong tam đại tu sĩ Kim Đan uy tín lâu năm của Thiên Đô Sơn, từng danh tiếng vô lượng, trấn áp thiên hạ mấy trăm năm.

Nhưng gặp qua hắn không nhiều, mà bây giờ biết hắn, đều biết, tuổi thọ của hắn không nhiều.

Từng có lúc, hắn đối với phạm tặc chẳng thèm ngó tới, thế gian có thể lọt vào mắt hắn không nhiều, nhưng bây giờ, hắn lại cảm thấy, cho dù là một người Trúc Cơ hoặc một Huyền Quang đệ tử, sau khi biết tên hắn, trong ánh mắt đều như đang nói.

Ta xem người chết như thế nào.

Ta xem người đến kinh thành muốn dùng biện pháp gì kéo dài mạng sống.

Cho nên, từ khi tới kinh thành, hấn kỳ thật rất ít lộ diện, vẫn luôn ở trong Trích Tinh Lâu.

Chức trách chủ yếu của hấn là bảo vệ hoàng cung, cùng trọng chĩnh Kinh Khuyết Đạo Cung.

Hiện tại Kinh Khuyết Đạo Cung đã đi qua rung chuyển ban đầu, nhưng sự tình của hấn cũng không có giải quyết.

Hấn rời núi, là vì tranh đến một đường sinh cơ, là vì Kim Đan hóa Anh.

Trong ước định, trong hoàng thất Đại Chu, « Hoàng Khí Hợp Mệnh Thư » có thể dùng để kéo dài mạng sống, sách này chỉ có số ít người biết, truyền thuyết là “chân kinh” cấp bậc, nhưng theo Phong Lôi chân nhân, « Hoàng Khí Hợp Mệnh Thư » này ngay cả bảo điển cũng không xứng, nhiều nhất xem như ngọc quyết, bất quá một số phương diện quả thật có chút huyền diệu.

Hấn biết không ít phương pháp kéo dài tuổi thọ, nhưng với hấn mà nói, những phương pháp kéo dài tuổi thọ kia lại hại lớn hơn lợi. Mà tu tập « Hoàng Khí Hợp Mệnh Thư » này đồng dạng tệ nạn rất lớn, nhưng lợi ích đạt được cũng không ít.

Tu pháp này, vận mệnh của hấn sẽ cùng Đại Chu hoàng triều liên hệ với nhau.

Tuổi thọ của hắn sẽ kéo dài cực lớn, chỉ là hắn cũng rõ ràng, Đại Chu hoàng tộc chân chính muốn không phải hắn, mà là chưởng môn, vị Mai Tiên thượng nhân từng theo Hi Di sư tôn chinh chiến kia.

Chỉ là sau đó Mai Tiên thượng nhân không có đuổi kịp bước chân Hi Di tổ sư, rút lại trong giới.

Đại Chu hoàng thất biết Mai Tiên thượng nhân cũng lâm vào thọ nguyên suy kiệt, thậm chí khả năng xuất hiện dị biến ma hóa, cho nên, Đại Chu hoàng thất từng đề xuất, muốn dùng phương thức phong thiện, đem oán khí trong lòng Mai Tiên thượng nhân đè xuống.

Từ đó để Mai Tiên thượng nhân cùng toàn bộ Đại Chu hoàng triều buộc chung với nhau.

Hơn nữa Đại Chu hoàng tộc còn biểu thị, phong thiện này sẽ cực kì long trọng, sẽ long trọng như năm đó tế tự Xích Viêm Thần Quân.

Người Đại Chu hoàng tộc không có nhìn thấy Mai Tiên thượng nhân, là phó sơn chủ hiện tại, Phùng Hoảng Sư cho cự tuyệt.

Hắn cho người Đại Chu hoàng thất hồi phục là, đệ tử Thiên Đô Sơn, quang minh lỗi lạc tu hành, sống thống khoái, chết sạch sẽ.

Phong Lôi chân nhân đã từng cũng là ý nghĩ này, bất quá khi chậm rãi gặp phải tử vong, cảm nhận được số tuổi thọ của hắn từng ngày giảm bớt, hắn phảng phất nhìn thấy bóng ma tử vong đã đến bên chân hắn.

Tâm tính của hắn thay đổi.

Nhưng mà, hắn muốn Đại Chu hoàng thất phong thiện cho hắn, thế nhưng Đại Chu hoàng thất lại cảm thấy hắn không đủ tư cách, không nguyện ý, chỉ nguyện ý lấy ra « Hoàng Khí Hợp Mệnh Thư » đưa cho hắn.

Bất quá, hắn lại luôn cảm thấy, trong thiên hạ dường như có cơ duyên xuất hiện, chỉ là hắn không biết cơ duyên ở nơi nào, luôn luôn bắt không được cảm giác từ nơi sâu xa kia.

Cho nên, hắn lại đang ngắm sao.

Trích Tinh Lâu, đương nhiên không phải vì trích tinh, ở rất nhiều người xem ra, chỉ có tiên nhân có thể trích tinh.

Cho nên Trích Tinh Lâu được ví như nơi ở của tiên nhân.

Lúc này trên sân thượng cao cao của Trích Tinh Lâu kia, Phong Lôi chân nhân một thân áo bào tím, ngực cùng trên lưng áo bào tím đều có đồ án hai màu trắng đen đan vào nhau.

Mà tóc cùng sợi râu của hắn đều đã hoa râm, tóc cuộn lại, buộc thành một đạo kết, đội một đỉnh tử quan, có trâm cài tóc tử sắc cài ngang trong đó.

Sợi râu của hắn giống như tóc, có chút cứng rắn, hiển nhiên là tu bổ qua, một tay có thể nắm, chỉnh tề mà nồng đậm.

Phong Lôi chân nhân từ trước đến nay là một người chú trọng hình tượng, hấn thấy, đã là người có thân phận, nên trang trọng một chút, cho nên hấn vô luận là trước người sau người đều lộ ra trang nghiêm túc mục, đây cũng là kiêu ngạo hấn dưỡng thành trong quá trình tu hành nhiều năm qua.

Một đường tu hành đến nay, những người đồng lứa kia phần lớn đều bị mình bỏ rơi, hoặc thành rồi cổ nhân.

Hấn lúc tuổi trẻ không có nghĩ tới mình sẽ có tình huống hiện tại, hấn không muốn lúc này chết, cho nên lúc này, hấn đến nơi này.

Nhất là sau khi hấn nghe tới trong Thiên Đô Sơn có hai hậu bối đột phá Tử Phủ kết Kim Đan, hấn hồi tưởng niên kỷ kết Kim Đan của mình, phát hiện thế mà không bằng bọn họ.

Tuân Lan Nhân, Mã Tam Hộ.

Bằng chừng ấy tuổi cũng đã kết Kim Đan, có thể so sánh với nhóm tu sĩ thiên tài ngàn năm trước.

Chẳng lẽ, thật sự là một thời đại mới muốn mở ra rồi?

Phong Lôi nghĩ tới đây, trong lòng tự nhiên là càng phát ra không cam tâm, hấn cảm thấy, nếu như tuổi thọ của hấn lại dài một chút, có thể đáp vào thời đại mới có thể mở ra, nhất định sẽ có cơ hội.

Đương nhiên, trong lòng hấn, còn có một bí mật, ai cũng

không có nói cho.

“Sư huynh, người của Xích Viêm Thần Giáo đưa đến thiệp mời, mời sư huynh ngài đi tham gia đại điển chương giáo Dương Toại điểm hóa của bọn hắn.”

Người nói chuyện là Hứa Thế Khâm.

Hứa gia căn cơ cũng không ở kinh thành, nhưng hắn trước đó một mực phụ thuộc Phong Lôi chân nhân, cho nên khi Phong Lôi chân nhân muốn xuất sơn, hắn tự nhiên cùng đi theo.

Ngoài ra, còn có rất nhiều người trong Lôi Đình Viện, bây giờ người cùng hắn tới, đều an bài dạy học trong Kinh Khuyết Đạo Cung.

Đương nhiên, những tu sĩ ra từ Thiên Đô Sơn này, vào kinh thành, cho tới bây giờ cũng không thiếu người cung phụng, so với thanh tu trên Thiên Đô Sơn, đương nhiên muốn hưởng rất nhiều nhân gian phú quý.

“Ai đưa tới?” Phong Lôi chân nhân hỏi.

“Tề Vân Sơn, Đan Phượng Miếu, Kim Dương đại tế làm đạo sư trong Kinh Khuyết Đạo Cung.” Hứa thế uống nói.

Phong Lôi chân nhân tâm tình không tốt, hắn đột nhiên đối với truyền thống này của Xích Viêm Thần Giáo rất chán ghét, rõ ràng là muốn chết, đây vốn là một chuyện làm cho người thống khổ, thân nhân sinh tử lưỡng biệt, người mất thọ tận.

Thế nhưng Xích Viêm Thần Giáo này nhất định phải làm khánh điển gì đó.

“Ta liền không đi, người thay ta đi một chuyến.” Phong Lôi chân nhân nói, hắn nhận biết Dương Toại, hơn nữa Dương Toại so với hắn còn nhỏ, chính hắn cũng là người thọ sắp hết, ngược lại có thể không đi.

Dương Toại sở dĩ nhỏ hơn hắn gần trăm tuổi nhưng vẫn chết trước hắn, trong đó một nguyên nhân trọng yếu, chính là thần pháp của Xích Viêm Thần Giáo, phạm cô dương bất trường tối kỵ, nếu kết Kim Đan, thọ nguyên cũng so với người khác thiếu.

Mà lại, nhiều năm quan tưởng ‘Xích Viêm’, dễ dàng bị Xích Viêm đốt tổn thương, đã hao tổn tinh thần lại thương thân.

“Còn có một việc, ta nghe nói, trong cung, Tiêu Thục Phi bỏ ra đại giới mời La Tiên Quan Chủ, suy tính chân tướng tử vong của Tứ Thập Tam hoàng tử năm đó, nghe nói, trên La Thiên Kính của La Tiên Quan Chủ xuất hiện vết tích hỏa diễm.” Hứa Thế Khâm nói.

“Tứ Thập Tam hoàng tử toàn thân cháy đen, đương nhiên là bị thiêu chết, hơn nữa năm đó truy đuổi hung thủ đi về phía Yến Vân bên kia, hiện tại suy tính ra điều này thì có ích lợi gì?” Phong Lôi chân nhân nói.

“Thế nhưng, La Tiên Quan Chủ cho một câu bình luận, hỏa từ nam đến, rơi xuống từ trên trời, mà thành kiếp, La Tiên Quan Chủ nói, Tứ Thập Tam hoàng tử đụng vào kiếp.” Hứa Thế Khâm tự thuật những gì hắn nghe tới.

Những năm gần đây, hấn ở kinh thành cũng rộng kết giao bằng hữu, lấy hấn xuất sắc tu vi, Thiên Đô Sơn thanh danh, tự nhiên cũng dẫn tới không ít vương công quý tộc tử đệ đến bái sư, hấn cũng cho tới bây giờ đều không cứng rắn cự tuyệt, thông qua thu đệ tử, liền ở trong kinh thành trải rộng ra một trương mạng lưới quan hệ.

Phong Lôi chân nhân trầm mặc.

Hấn biết, trong hoàng thất, còn từng hoài nghi tới Xích Viêm Thần Giáo, dù sao có thể chơi ra hỏa diễm bá đạo như vậy, trừ bỏ người của Xích Viêm Thần Giáo, những người khác đều muốn kém một bậc.

Chỉ là trong những người hoàng thất cung cấp nuôi dưỡng kia, vốn có Xích Viêm Thần Giáo, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

“Tiêu Thục Phi có thể mời được La Tiên Quan Quan Chủ, nhất định là Tiêu gia phía sau nàng xuất lực.”
Phong Lôi chân nhân chậm rãi phân tích nói.

“Tiêu gia chính là thiên hạ hiển họ, vọng tộc, đời đời có nữ vào cung làm phi, bản gia hào phú, nuôi dưỡng rất nhiều tu sĩ, nếu cầu kết cùng La Tiên Quan, sợ rằng sẽ bất lợi cho chúng ta, sư huynh, ta luôn cảm thấy, suy tính của La Tiên Quan này là nhằm vào chúng ta.” Hứa Thế Khâm nói.

Phong Lôi chân nhân không nói gì, Hứa Thế Khâm tiếp tục nói.

“Hỏa từ nam đến, chữ nam này, ta cảm thấy là chỉ Thiên Đô Sơn chúng ta, Thiên Đô Sơn chúng ta ngay ở phía nam, dù sao nơi càng phía nam một chút, chính là Thiên Sơn Quốc, là Nam Hoang Cực Dạ Thiên kia, bọn hắc bên kia ít có tu hỏa pháp. Còn có một câu kia, rơi xuống từ trên trời, chữ thiên kia, liền ý chỉ Thiên Đô Sơn.”

“Còn có, những năm gần đây, rất nhiều người đều nói Thiên Đô Sơn chúng ta cố ý nhắc lên đại kiếp, để đệ tử trong môn độ nhân kiếp, cũng vì như thế, cho nên Tuân Lan Nhân cùng Mã Tam Hộ, bọn hắc trẻ tuổi liền có thể nhập Kim Đan cảnh, nếu tính đến Dư Thần Quang, như vậy trong thời gian ngắn liền có ba vị đệ tử Thiên Đô Sơn độ kiếp phá cảnh.” Hứa Thế Khâm nói đến đây, trong mắt của hắc đều sinh ra suy nghĩ sâu xa.

Hắc xuống từ Thiên Đô Sơn, nhưng hắc chưa nghe nói qua có kế sách như thế, chưa từng nghe qua thuyết pháp có người nào tạo kiếp số, để mà độ kiếp.

Nhưng hắc lại biết, trong toàn bộ Thiên Đô Sơn, Phó Chưởng Giáo thần bí kia, là gặp qua Hi Di tổ sư, được truyền bí pháp gì, không ai nói chắc được.

Hơn nữa, hắc còn biết, Phùng sư huynh chưởng Thiên Đô Sơn, trên Thiên Đô Sơn nhiều bí mật như vậy, hắc bây giờ suy nghĩ một chút, thế mà cảm thấy có thể là thật, không khỏi nhìn về phía Phong Lô chân nhân, trong mắt tràn đầy ý vị tìm kiếm.

Hắc cảm thấy, Phong Lô chân nhân là tu sĩ Kim Đan cao quý, nhất định biết so với mình nhiều.

“Phùng sư đệ làm việc, không thích nhiều lời, cũng không thích giải thích.” Phong Lôi chân nhân cũng lâm vào trầm tư, nhớ lại đối thoại cùng Phùng Hoằng Sư khi mình rời núi.

Trong cuộc đối thoại kia, trong đó ngược lại có một câu: “Trong kinh thành, chính là chư kiếp đầu nguồn, sư huynh nếu muốn từ đó thoát ra kiếp, vậy rất khó, nhưng nếu sư huynh nhất định phải đi, vậy ta cho phép người mang đi người nguyện ý đi theo người, để sư huynh có thể ở nơi đó đánh cược một phen.”

Tuổi của Phùng Hoằng Sư so với hắn nhỏ hơn không ít, nhưng sau khi đến Kim Đan Cảnh, hắn liền cảm giác hắn nhìn không thấu người sư đệ này.

“Lần trước, Phùng sư đệ, mời Dương Toại rời núi, đây là chủ động cùng Xích Viêm Thần Giáo sinh ra liên hệ, lần này, cũng nhất định sẽ phái người đi Tề Vân Sơn xem lễ, người đi xem một chút Phùng sư đệ phái ai đi, xem có thể hỏi thăm ra gì đó từ hắn nơi đó hay không.”
Phong Lôi chân nhân nói.

“Vậy, chỗ Tiêu Thục Phi?” Hứa Thế Khâm hỏi.

“Chúng ta ở trung tâm sóng gió, làm sao sợ được nhiều như vậy.” Phong Lôi chân nhân thanh âm không lớn, lại rất kiên định.

Trong lòng Hứa Thế Khâm nhiều hơn mấy phần lòng tin.

Nguyên bản khi chưa vào kinh thành, hắn đối với tu sĩ

khắp thiên hạ, đều có một loại tâm thái đặc biệt, như địa vị cao.

Nhưng sau khi vào kinh thành, mới biết được, nơi này có rất nhiều thế gia tu bí pháp đặc biệt, có chút dễ hấn giết mình.

Hơn nữa La Tiên Quan Quan Chủ kia, hấn từng gặp một lần, dưới đôi mắt của đối phương, hấn phảng phất không có mặc quần áo, pháp ý trong thân thể đều như muốn bị đông cứng, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng khó có thể chuyển động.

Đó là lần đầu tiên nhìn thấy La Tiên Quan Quan Chủ, cũng là lần duy nhất, sau đó hấn không còn nguyện ý đi gặp, cũng tận lực tránh nhìn thấy đối phương.

Đương nhiên, La Tiên Quan Quan Chủ cũng lâu dài ở trong quan sẽ không ra ngoài.

Trong lòng hấn thậm chí sinh ra ý nghĩ, cảm thấy La Tiên Quan Quan Chủ này khả năng không phải tu sĩ Kim Đan.

“Sư huynh, La Tiên Quan Quan Chủ kia, có phải đã đạt tới Anh Biến Kỳ hay không?” Hứa Thế Khâm nói.

Phong Lôi chân nhân trầm mặc không trả lời.

Trong lòng hấn cũng từng hoài nghi, mặc dù hấn biết rõ, Kim Đan hóa Anh, kiếp ý của thiên kiếp đến sẽ để Kim Đan sinh ra biến hóa, nhưng làm tu sĩ Kim Đan của Thiên Đô Sơn, cũng biết có biện pháp có thể che giấu

được.

La Tiên Quan Quan Chủ, hấn chưa từng gặp.

Từ trên Trích Tinh Lâu này nhìn phương vị La Tiên Quan, nơi đó một mảnh sương mù lượn lờ, hấn vẫn luôn cẩn thận, không dùng pháp nhãn đi nhìn, hiện tại bị Hứa Thế Khâm hỏi như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra ý nghĩ.

“Ta đi tới trong kinh thành này, vẫn cẩn thận như vậy, chẳng lẽ cứ như vậy chờ lấy vượt qua thọ nguyên còn lại?”

“Đã là người sắp chết, cần gì phải cố tam kỳ tứ như vậy đây?”

Bất quá, hấn không dùng hai mắt của mình đi nhìn, bởi vì hấn cũng không có pháp nhãn kham phá mê vọng, một thân pháp thuật của hấn đều là lực sát thương cực lớn, dùng cùng người chém giết, hai mắt hấn có thể thi phong lôi, nhất định có thể thổi tan một mảnh mê vụ kia.

Nhưng lại sẽ trở thành khiêu khích, sẽ lập tức phát động ra đại chiến.

Hấn muốn đi dò xét một chút thực lực của La Tiên Quan Quan Chủ, nhưng trong lúc nhất thời, lại nghĩ không ra phương thức gì tốt.

“Không vội, không vội.” Trong lòng Phong Lôi chân nhân niệm hai tiếng.

Sau khi Hứa Thế Khâm lui xuống, hắn nhìn những ngôi sao trên bầu trời, đột nhiên có chút minh bạch vì sao Phùng sư đệ thích xem ngôi sao trên bầu trời như vậy.

Hắn lúc này, chỉ nghĩ, nếu mình có thể vĩnh hằng bất biến như tinh thần tốt bao nhiêu.

Một luồng gió từ đằng xa chuyển qua, nó chui vào kinh thành, chui vào thiên gia vạn hộ, lay động đèn diêm trong từng nhà, lay động rèm cửa, lay động sợi tóc thiếu nữ, thổi lên khói bếp trên ống khói.

Rơi trước mặt Phong Lô chân nhân.

Chỉ thấy hắn đột nhiên đưa tay hướng trong hư không một trào, một luồng gió bị hắn nắm trên tay .

Hai tay hắn đem gió khép lại trong lòng bàn tay, theo đó khép lại trước miệng, miệng của hắn động, như đang thì thầm gì đó, cuối cùng lại thấy hắn thổi một hơi, tùy theo buông tay ra.

Phóng gió hướng về tòa kinh thành này.

Một luồng gió này, thổi đi từ Trích Tinh lâu, tản vào trong đêm tối dưới trời sao, lại thổi vào trong thiên gia vạn hộ.

Chương 266 : Cùng phiên tinh vân

Phong Lôi chân nhân trên người sở tu pháp, là phong cùng lôi.

Hắn hợp Phong, Lôi Cương Sát mà thành Kim Đan.

Ở trong Thiên Đô Sơn thu hoạch được tu hành pháp, tên là « Phong Lôi Dựng Chân Bí Quyết », đây là một môn công pháp cấp độ ngọc quyết, có độn pháp Phong Lôi Sí, thiện lôi pháp, phong chú, qua nhiều năm như vậy, càng là tu rất nhiều bí pháp.

Rất nhiều người chỉ biết là, hắn trước hợp Lôi Sát, sau lại hợp Phong Sát.

Nhưng lại ít có người biết, hắn hợp Lôi Sát, trong Thiên Đô Sơn thu hoạch được bí pháp, lại là « Phong Lôi Dựng Chân Bí Quyết », bởi vì sâu trong thân thể hắn ẩn chứa Phong thị huyết mạch.

Hắn họ Phong, có thể truy tố đến Thần loạn thời kì Phong Hậu bộ lạc, sau khi Thần quốc loạn chiến, Phong Hậu bộ lạc tứ tán, họ Phong tản mát thiên hạ, nhưng trong người có thể xuất hiện huyết mạch phản tổ chi tượng lại không nhiều.

Cho nên, trong một lần hắn nhập định, từ trong huyết mạch, thu hoạch được phương pháp thu thập các loại Phong Sát, liền thu thập Tứ Quý Dương Phong Sát Khí

luyện thành Thiên Cương Linh Dịch.

Cũng bởi vậy khai phủ, cuối cùng còn phong lô tương toàn, ký kết thành Kim Đan.

Từ đây tung hoành thiên hạ mấy trăm năm, khó gặp địch thủ, cho tới hôm nay.

Hắn đưa tay bắt giữ một luồng gió kia là một luồng gió đầu tiên nhập thu, bị hắn bắt giữ luyện thành Tuần Phong Nô, ý tứ là tuần tra tộc địa Phong Nô.

Thần thông này của hắn, có một cái tên: “Khiển Phong.”

Trong Phong Hậu bộ lạc, có thể có làm được điều này, lại xưng là Khiển Phong Sử.

Cái gọi là khiển phong ngự khí, phong tượng gốc rễ.

Gió kia trong đêm tối, chuyển qua ngàn vạn nhà, nhiễm khói lửa khí của ngàn vạn nhà, mãi cho đến vị trí La Tiên Quan.

La Tiên Quan từ xây quan đến nay, cũng bất quá hơn hai trăm năm.

Năm đó khi La Tiên Quan Chủ xuất hiện ở kinh thành, vừa lúc trong kinh thành nháo quỷ, trong lúc nhất thời, đúng là có cảm giác lòng người bàng hoàng.

Nói đến, trong kinh thành nhiều người tu hành như vậy, hoàng thất cũng có căn bản pháp tu hành, sao lại nháo quỷ.

Nhưng lần kia lại vẫn cứ nháo quỷ.

Lần kia quỷ, không chỉ có là quỷ, còn quỷ dị, quái, giống như bệnh dịch sẽ truyền nhiễm, cho dù là người có tu vi, cũng sẽ bị quỷ quán lấy, vô luận là đang ngủ mơ, hay đang trong nhập định, ở giờ tý, quỷ kia liền cùng lúc xuất hiện, ở trong ý thức mọi người thấy rõ ràng, quỷ ảnh kia đến từ trong bóng tối, từng bước một tới gần.

Quỷ ảnh kia cầm một đầu khóa sắt quỷ liên màu đen, kéo trên mặt đất, mỗi đi một bước, đều sẽ phát ra thanh âm xích sắt lê đất.

Khi nghe tới thanh âm xích sắt lê đất kia, tất cả mọi người sẽ cảm thấy sợ hãi cùng run rẩy từ sâu trong tâm linh.

Đến ngày thứ ba, mọi người cũng không cần sợ hãi, bởi vì người sẽ chết.

Cho nên lần náo quỷ kia, tên là Liên Thanh Câu Hồn Quỷ.

Sau khi chết không ít người, La Tiên Quan Chủ xuất hiện, hắn tự xưng là đạo nhân vân du bốn phương, tên La Tiên, muốn tìm một nơi đặt chân, nguyện vì mọi người trừ ác quỷ này, nhưng cũng có một yêu cầu, đó chính là muốn xây một đạo quan dung thân.

Hắn tự xưng lớn tuổi, không muốn lại không có nơi ở cố định, muốn một nơi qua quăng đời còn lại.

Đột nhiên nháo quở, lại đột nhiên có một người có thể giải quyết ‘Quở’ này, mọi người không phải không có hoài nghi, nhưng không có chứng cứ, lại là lúc đó, hoàng đế đương triều cũng liền đáp ứng.

Thế là cho một mảnh đất ở phía tây ngoài thành.

Bên kia là nơi người nghèo tụ cư, nhiều năm trôi qua như vậy, kinh thành có xây dựng thêm, đem La Tiên Quan bao vây tiến vào, mà La Tiên Quan cũng ở vùng kia thật sâu cấm rể, cho tới bây giờ, trong toàn bộ kinh thành, đều có rất nhiều người nhà vương công quý tộc đem tử đệ đưa đến nơi đó làm đồng tử.

Mà mọi người tựa hồ cũng quên, La Tiên Quan Chủ khi mới tới đây, nói mình thọ nguyên không nhiều, tới đây xây quan là vì qua cuối đời.

Tương phản chính là, người năm đó gặp qua hắn, sẽ phát hiện hắn vẫn giống như năm đó, cũng không có bao nhiêu thay đổi.

Lúc này, La Tiên Quan Chủ ngồi ở trong phòng của mình.

Trong hai trăm năm này, La Tiên Quan cũng từng có mấy lần xây dựng thêm, nhưng nơi hắn ở cũng không có thay đổi, mà bộ phận xây dựng thêm, cũng không có tòa phòng nào quy cách siêu việt nơi hắn ở.

Cho nên, cho dù có mấy lần xây dựng thêm, La Tiên Quan cũng không khiến cho người khác phản cảm, bởi vì La Tiên Quan xây đều là nhà trệt nhà ngói thôi, ở rất

nhiều người thượng tầng xem ra, đây chẳng qua là nơi ở của đám dân quê.

Nơi ở của La Tiên Quan Chủ, chính là nơi hẩn tu hành.

Cửa sổ cũng không bịt kín, trong phòng đốt một ngọn đèn dầu, không thấy có bất kỳ bảo vật nào, chỉ có họa một trương họa màu đã ố vàng trên vách tường màu trắng phía sau hẩn.

Họa màu là một người tay áo phiên phiên, ngửa đầu nhìn bầu trời, một đôi tay áo của đối phương kia, phồng lên gió, trong mơ hồ, dường như bên trong là hố đen, có thể chứa một mảnh hư không.

Chân dung mặt thấy không rõ, lại có thể nhìn ra một cỗ khí chất đỉnh thiên lập địa, phảng phất duy nhất giữa thiên địa.

Bên cạnh cũng không có bất kỳ văn tự thuyết minh gì, cho dù hẩn là đệ tử thân cận nhất, cũng không biết người này là ai.

Nếu muốn nói, thứ đáng giá nhất trong quan này, chỉ sợ cũng chỉ có giường hàn ngọc dưới thân hẩn lúc này, đây vẫn là một vị đệ tử của hẩn tặng.

Lúc này, hẩn ngồi trên giường hàn ngọc.

Mà chuông gió dưới mái hiên đột nhiên vang lên.

Trong đêm có gió, gió thổi chuông reo, vốn là chuyện hết sức bình thường, có người sẽ cảm giác càng thêm có u

tĩnh, có người sẽ cảm thấy, tiếng chuông này đánh vỡ hắc ám, đánh thức ánh sáng.

La Tiên Quan Chủ ngồi ở đó không có nửa điểm động tĩnh, hai hàng lông mày của hắn mỏng nhạt, nhưng lại có mấy cây rất dài, buông xuống khoe mắt, nếp nhăn hai bên khoe mắt cùng mũi sâu mà nhiều.

“Linh... . . Linh linh... . .” Chuông gió dưới mái hiên vang lên.

Một gốc cây trà già phía tây bên cửa sổ cũng chập chờn.

Đột nhiên, đèn trong phòng tựa hồ có chút lắc lư.

Có gió từ trong khe hở cửa sổ chui vào, lay động ngọn đèn dầu u ám kia.

La Tiên Quan Chủ ở thời khắc này, lại đột nhiên mở mắt.

Hai mắt của hắn vẫn đục giống như cổ hi lão nhân phổ thông, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác khủng bố, phảng phất đã nhìn thấu tình đời, đã có thể nhìn thấu mọi thứ trên thế gian này.

Chỉ thấy hắn ngồi xếp bằng ở nơi đó, tay đặt trên gối, đột nhiên bắn ra, không thấy có gió ra, không thấy có lực hiện, cũng không thấy có pháp quang, toàn bộ gian phòng lại giống như bị một chỉ này bắn ra gợn sóng.

Đột nhiên biến mơ hồ, hư không đều đang run rẩy.

Một luồng gió ở trong phòng tựa hồ hoàn toàn biến mất,

ở thời khắc này xuất hiện, tùy theo tán loạn.

Căn phòng nháy mắt khôi phục bình tĩnh, hết thấy đều giống như chưa từng xảy ra.

Hắn không đứng dậy, ánh mắt lại nhìn về phía Trích Tinh Đài.

Trong miệng thì thầm nói: “Tuần Phong Nô? Lại vẫn là Phong Hậu huyết mạch.”

Nói xong, hắn lại lần nữa nhắm mắt lại, phảng phất hết thấy đều chưa từng xảy ra.

Mà trong nháy mắt Tuần Phong Nô bị đánh tan, Phong Lôi chân nhân cũng đã cảm thấy.

Chỉ là lông mày của hắn nhíu lại, Tuần Phong Nô vào phòng kia, căn bản cũng không có nhìn thấy người, chỉ cảm thấy trống rỗng, không có người khí tức, nhưng lại bị đánh tan, hiển nhiên, trong phòng kia là có người, mà có thể phát hiện Tuần Phong Nô của hắn, hắn tin tưởng chỉ có La Tiên Quan Chủ kia.

“Quả nhiên lai lịch bí ẩn, thủ đoạn bất phàm.” Phong Lôi chân nhân thầm nghĩ.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không tiện lại làm gì.

Triệu Phụ Vân khoảng thời gian này, một mực đem « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », cùng « Cửu Thiên Vân

Văn Bản Chương Lục » hợp tu, đem văn văn ký tự bên trong giải đọc, hóa thành sắc lệnh bí ngôn mình có thể dùng.

Còn có một việc, chính là trong bí pháp thu hoạch được từ Thiên Đô Sơn chủ phong, có hơn mười Thái Hư Linh Văn.

Hơn mười Thái Hư Linh Văn kia, ở trong trí nhớ của hắn, thế nhưng lại có một loại cảm giác không rõ ràng, còn không cách nào chân chính lý giải.

Ngẫu nhiên tĩnh tu lâu, cũng tĩnh cực tự động, luyện một chút Thái Hư Càn Khôn Tự.

Cho tới nay, môn công pháp này, hắn đều luyện ít, bất quá, môn công pháp này là thành lập ở tự thân ứng dụng pháp lực, xây dựng ở lĩnh ngộ pháp ý Thái Hư.

Nếu là có thể có đại tự cấp bậc pháp bảo, môn công pháp này liền lập tức tăng một tầng cấp.

Đương nhiên, ngoài ra, y nguyên có người lựa chọn tới nghe hắn giảng pháp.

Mặc dù không ít người không phải chủ tu Xích Viêm Thần Pháp, nhưng cũng nghe nói Triệu Phụ Vân nơi này dạy không ít quyết khiếu luyện niệm vận pháp.

Trong núi thỉnh thoảng sẽ nổi gió lớn, khi hắn hưng khởi, liền sẽ xông vào trong gió, huy động một đôi ống tay áo của hắn, đem mưa gió vọt tới đều vung đi.

Làm cho mưa gió bị mình vung đi, ngược lại cuốn về phía mưa gió khác, khiến chúng va chạm.

Nếu có người nhìn thấy màn này, sẽ phát hiện, thân hình của Triệu Phụ Vân chuyển động trong gió, thế nhưng trên người không dính mưa gió, thân hình của hắn chui trong khe hở của mưa gió, một đôi ống tay áo kia, lại giống có thể khu gió ngự mưa.

Khiến chúng vờn quanh mình, va chạm lẫn nhau, xoay quanh, nhưng lại tuyệt đối không cách nào rơi xuống trên người mình.

Đương nhiên, cũng không phải tuyệt đối, hắn còn đang trong quá trình luyện tập.

Sau một trận gió núi cuồng vũ to lớn, tóc hắn cũng có chút ẩm ướt, trở lại Ly Hỏa Điện, trên người cũng đã một lần nữa khô mát.

Sau khi hắn ngồi xuống, lắng lại pháp lực khuấy động trong người, tĩnh tâm ngưng khí, trong lòng mơ hồ nghe tới kêu gọi.

Ý thức của hắn đi tìm kiếm, kêu gọi kia liền lập tức rõ ràng.

“Phụ Vân sư đệ, đến Thiên Đô Điện một chuyến.”

Người nói chuyện không phải ai khác, chính là thay mặt Chưởng Môn chi trách Phó chưởng môn Phùng Hoàng Sư.

Triệu Phụ Vân không có trì hoãn, đứng dậy ra Ly Hỏa Điện, thân hình hóa ánh lửa lấp lóe trong khu rừng, chỉ chốc lát sau cũng đã đến Thiên Đô Điện.

Trong Thiên Đô Điện, từng cây cột to lớn vẫn như cũ cho Triệu Phụ Vân một loại trùng kích cực lớn.

Hắn ngẩng đầu nhìn, trong hai mắt hiện ra ánh lửa, muốn nhìn rõ ràng bầu trời, bầu trời Thiên Đô Điện mở rộng trong mắt hắn.

Chỉ thấy từng cây trụ to lớn cực cao cực lớn, mà trên không trung, thì là một bầu trời đen kịt, đặt ở trên cây cột này.

Cây cột này giống như chống lên một phiến bầu trời tăm tối này.

Bóng tối như nóc nhà Thiên Đô Điện, do những cây cột này chống lên.

Trong bóng tối kia, có ngôi sao, tán ở các phương thiên địa, nhưng Triệu Phụ Vân lại bị một khối tinh vân trong đó hấp dẫn.

Một mảnh tinh vân kia ở trên vòm trời tăm tối, tản ra ánh sáng nhạt.

Mà Triệu Phụ Vân sở dĩ bị hấp dẫn, là bởi vì trong lòng hắn cảm thấy quen thuộc.

Ký ức lạt qua lạt lại, rất nhanh liền minh bạch loại quen thuộc này đến từ nơi nào.

Trong Lạc Đô U Ngục, hắn gặp qua một mảnh tinh vân như vậy.

Trước đó có không? Hay là sau khi về mới xuất hiện, là cùng một mảnh tinh vân trong U Ngục xuất hiện sao?

Hắn không khỏi lại nhìn những cây cột này, bởi vì hắn lại nghĩ tới những cây cột lưu lại trên đỉnh núi Bạch Sơn Thần Thành kia, mà ở nơi đó, có một tấm bia đá, trong tấm bia đá kia lưu lại một đoạn văn, sau khi hắn nhìn thấy, liền phá toái, từ đó còn có một bản ngọc thư bị mình đoạt được.

Mà nơi này cũng có một khối bia đá, có cây cột, có một mảnh bầu trời tấm tối đè ở đỉnh đầu.

Suy nghĩ của hắn lại một lần nữa phát tán, lại nghĩ tới Thiên Phủ trong Ly Sơn, khối Trấn Ma Bia kia, trong một vùng tấm tối kia, phải chăng cũng có biến hóa đây?

Lại nghĩ tới, nơi đó xuất hiện những đạo binh kia, không biết sau đó xử lý như thế nào?

“Phụ Vân sư đệ, Phụ Vân sư đệ... .”

Triệu Phụ Vân không phải nghe tới từ trong tai, mà nghe tới từ trong lòng.

Trong lòng hắn cả kinh.

Đã đến trong Thiên Đô Điện, Phùng sư huynh không cần thiết dùng phương pháp này kêu gọi mình, vậy chỉ có

một khả năng, đó chính là lỗi tai của mình không nghe được.

“Một mảnh tinh không này, là nguy hiểm, không có chuẩn bị, không muốn khinh ý chăm chú nhìn.” Trong tai hắn nghe tới thanh âm của Phùng Hoảng Sư.

Phùng Hoảng Sư y nguyên giống như trước đây.

Một thân pháp bào màu đen, mang theo tinh quan.

Bất quá, lần này Triệu Phụ Vân nhìn trên pháp bào trên người hắn, lại như có điểm điểm tinh thần đồ án, tựa như cùng ngôi sao trên bầu trời tăm tối này, kêu gọi lẫn nhau.

“Sư huynh, tinh không này, cùng tinh không khác có gì khác biệt sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đều là cùng một mảnh tinh không, nhưng ở đây, nếu nhìn các Thần, thì bị các Thần hấp dẫn, bởi vì nơi này quá gần.” Phùng Hoảng Sư nói.

Chẳng biết vì sao, Triệu Phụ Vân cảm thấy, trong giọng nói của hắn có một tia mệt mỏi.

Triệu Phụ Vân có chút nhú mày, hắn không cảm thấy mình vừa rồi lâm vào trong nguy hiểm gì.

“Sư huynh, ta ở trong Lạc Đô U Ngục, cũng nhìn thấy một mảnh tinh vân kia.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ừm, người lần này đi Tề Vân Sơn nơi đó, cũng đi Xích

Viêm Điện của bọn họ, xem nơi đó phải chăng cũng có một mảnh tinh vân như thế xuất hiện, nếu như không có chuyện gì, có thể thuận đường lại đi Thiên Phủ trong Ly Sơn trong xem.” Phùng Hoàng Sư nói.

“Sư huynh, mảnh tinh vân này đại biểu điều gì?” Triệu Phụ Vân nghi ngờ hỏi.

“Hiện tại còn không biết, nhưng đây là một đạo tượng, đã có tượng xuất hiện, liền có chuyện phát sinh.” Phùng Hoàng Sư nói.

“Nếu như những địa phương kia đều xuất hiện thì sao? Đại biểu cho điều gì?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Đại biểu cho tượng này sẽ ảnh hưởng đến một phương giới vực này của chúng ta.” Phùng Hoàng Sư thở dài nói: “Giới vực có kiếp, liền có hào kiệt thừa thế lên, Hóa Thần lên trời, cũng sẽ thiên địa lật đổ, sinh linh đồ thán.”

Triệu Phụ Vân trầm mặc.

Hắn cảm thấy chường môn sư huynh, nói có chút mê hoặc, bất quá, mình không có cảnh giới của đối phương, tự nhiên là không có đối phương chủng loại cảm thụ kia.

“Người tu Xích Viêm Thần Pháp, dù không phải đến từ Xích Viêm Thần Giáo, nhưng là ở Tề Vân Sơn khai phủ, Dương Giáo Chủ vì Thiên Đô Sơn chúng ta xuất thủ một lần, một lần kia người cũng tại, có thể thấy được người cùng Xích Viêm Thần Giáo duyên phận cũng không cạn. Cho nên ta mới mời người qua đây, chuẩn bị cho người đi một chuyến Tề Vân Sơn, tham gia Dương Giáo Chủ

Diễm Hóa Đại Diễn.”

Phùng Hoàng Sư nói đến đây, ngừng một chút, còn nói thêm: “Nếu người nhìn thấy Dương Giáo Chủ, liền nói với hắn, hứa hẹn của Thiên Đô Sơn đối với Xích Viêm Thần Giáo, chỉ cần người Dương gia còn tại một ngày, Thiên Đô Sơn liền vẫn luôn nhận.”

“Sư huynh, ta có thể hỏi một chút là cam kết gì hay không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Sư đệ muốn biết, đương nhiên có thể, hứa hẹn của Thiên Đô Sơn chúng ta cho Dương Giáo Chủ chính là, vĩnh viễn duy trì Dương thị huyết mạch là Giáo Chủ của Xích Viêm Thần Giáo.” Phùng Hoàng Sư nghiêm túc nói.

“Hôm nay người biết, như vậy ngày khác nếu gặp phải người Dương gia, lúc cần người bày ra hành động duy trì, liền không thể làm như không thấy.” Phùng Hoàng Sư nhìn vào mắt Triệu Phụ Vân nói chuyện.

Triệu Phụ Vân minh bạch, vừa rồi nếu mình không hỏi, về sau gặp phải loại sự tình này, còn có thể lấy cớ không biết, mà bây giờ lại không được.

Có đôi khi, hiểu kì, kiêu gì cũng sẽ mang đến cho mình một ít phiền toái, biết nhiều, liền nhiều một ít phiền toái.

Chương 267 : Dương Trú Thanh

Triệu Phụ Vân rất muốn biết, những ngôi sao kia đến tột cùng là gì, là chư thiên Thần Thánh, hay gì khác?

Hiện tại cơ hội này vừa vặn, hơn nữa Phùng sư huynh cũng nói, chỉ cần muốn biết, không có gì không thể hỏi.

“Phùng sư huynh, lai lịch của Thần Quốc trước kia đến tột cùng là gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Thần Quốc?” Phùng Hoằng Sư ngẩng đầu nhìn bầu trời, tựa hồ suy nghĩ sâu xa nói: “Duy duy chúng sinh, đều là sinh linh, trong sinh linh có giả được pháp mà siêu thoát, tự xưng là Thần, chính là Thần Linh.”

“Như vậy, ngôi sao trên trời lại đại biểu cho cái gì?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Người còn nhớ rõ ở trong Lạc Đô U Ngục, U Minh tộc nhân nơi đó, tất cả mọi người vứt bỏ nhục thân mà phi thăng, bọn hắn lại phi thăng đi nơi nào đây?”

Triệu Phụ Vân lắc đầu, hắn đương nhiên không biết.

“Tổ sư nói, bọn hắn đều ở trong mạc.” Phùng Hoằng Sư thanh âm có chút vi diệu.

“Mạc? Hay mộ?” Triệu Phụ Vân nghi hoặc, không biết là chữ mạc nào.

“Đã là mặc, cũng là mộ.” Phùng Hoằng Sư nhớ tới lời nói của Hi Di tổ sư, trong lòng đúng là sinh ra một tia hàn ý.

“Cái gọi là Thiên Mặc, cũng là Thiên Mộ.” Phùng Hoằng Sư mang theo vài phần cảm thán nói.

“Thiên Mộ? Vậy chúng ta tu hành như vậy, lại là vì gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đương nhiên là vì trường sinh bất tử a.” Phùng Hoằng Sư nhìn Triệu Phụ Vân một chút, nói: “Người không cần vì những chuyện này mà dao động tâm ý, chúng ta tu hành, chỉ vì trường sinh, vì tiêu dao, chẳng lẽ còn vì thứ khác?”

Triệu Phụ Vân không tiếp tục hỏi, hắn muốn hỏi một chút trạng thái hiện tại của Hi Di tổ sư, là vứt bỏ nhục thân mà phi thăng thiên ngoại, hay nhục thân phi thăng, nhưng lại sợ biết bí mật này, sẽ xúc động sự kiện gì, liền không tiếp tục hỏi.

Triệu Phụ Vân đến Vô Lượng Viện, cùng Kim Linh nói rõ mình muốn rời núi, không cần an bài giảng pháp khóa, an bài cũng giúp hắn trì hoãn, Kim Linh tất nhiên là nói hết thảy đều an bài tốt, lại lưu lại hắn uống một chén trà, lúc này mới rời khỏi.

Triệu Phụ Vân ra khỏi núi, hắn bước trên mây khu gió mà đi.

Hai tay áo không ngừng huy động, tựa như đẩy thuyền

vạch sóng tiến lên.

Hắn cho dù đang đi đường, cũng đang không ngừng tu luyện Thái Hư Càn Khôn Tự.

Hắn đối với truyền thuyết trong lòng Tự Lý Càn Khôn cực kì hướng tới, chỉ là hiện tại môn công pháp này bày trước mặt mình, mặc dù thông qua tu luyện có bước tiến dài, lại cách bản sự một tay áo chứa càn khôn kia kém xa.

Hắn bay không cao, nếu là người có thị lực tốt, ngẩng đầu nhìn lên trời đều có thể nhìn thấy hắn.

Mấy ngày sau, xa xa nhìn thấy Tề Vân Sơn tỏa ra ánh mặt trời, xua tan mây mù.

Hắn hạ xuống đám mây, sau đó đi bộ đến chân núi, lại đi lên núi.

Ở vùng này, hắn cũng không có bao nhiêu người quen, thời gian cách Diễm Hóa Đại Điện kia cũng sắp đến, hắn cũng không chậm trễ, một đường đi đến trên núi.

Trên đường ngược lại là gặp phải một ít người cũng tiến đến trên núi.

Trong đó lấy người của Xích Dương Thần Giáo nhiều nhất, nếu không đặc biệt hiểu rõ đối với bọn hắn, căn bản phân biệt không ra nội bộ các phái của Xích Viêm Thần Giáo.

Triệu Phụ Vân nhĩ lực tốt, ngẫu nhiên nghe được có

người đang đàm luận, nói Dương gia cầm giữ vị trí Giáo Chủ nhiều năm như vậy, cũng nên đến lúc nhường lại.

Còn nghe được có người nói, Dương gia không có con trai, vị trí Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo, há có thể truyền cho nữ tử.

Chưa bao giờ có quy tắc như vậy.

Tuyệt không đồng ý.

Triệu Phụ Vân lại kết hợp Phùng sư huynh đại biểu Thiên Đô Sơn, cùng Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo Dương Toại kết xuống hứa hẹn, liền minh bạch vì sao Dương Toại lại lo lắng như vậy.

Nguyên lai Dương Toại không có con trai, hắn muốn đem vị trí Giáo Chủ truyền cho nữ nhi, nhưng lại lo lắng trong giáo không phục, mặc dù hắn làm Giáo Chủ, đối với các phái cũng không ước thúc, tùy ý người khác phát triển, nhưng danh tiếng Giáo Chủ luôn có người ngấp nghé, cũng sẽ có người hùng tâm muốn chinh hợp Xích Viêm Thần Giáo.

Hắn đi thẳng lên núi.

Xích Viêm Thần Điện chính là ở đỉnh núi, ở nơi cao nhất.

Trước kia khi Triệu Phụ Vân ở trên núi này khai phủ, căn bản chưa từng đi qua đỉnh núi.

Hắn một đường đi tới trước thần miếu mình thuê trước đó, phát hiện nơi đó cửa miếu đóng kín, dáng vẻ giống

như hồi lâu không có người ở.

Ngẩng đầu nhìn tòa Hương Dương Miếu phía trên, phát hiện miếu kia cũng cửa miếu đóng chặt.

Hắn vẫn nhớ kỹ, trong miếu kia có một vị Miếu Chúc tóc đỏ, dáng vẻ luôn luôn u buồn.

Lại vòng đến tòa Đan Phượng Miếu trước mặt, cửa miếu mở ra, lại chỉ có một ít tiểu đồng, không có người khác, Triệu Phụ Vân suy đoán có thể là lên đỉnh núi tham gia Diễm Hóa Đại Diễn.

Hắn không có nhiều chậm trễ, một đường đi hướng đỉnh núi.

Vốn cho rằng đường lên đỉnh núi sẽ càng ngày càng chật hẹp, nhưng đoạn đường sắp sửa lên đỉnh núi kia, lại phát hiện đường trở nên rộng, đường núi đều thành đường đá khai thác ra, đồng thời kiểu có thể qua.

Người cũng càng ngày càng nhiều, mọi người nhìn hắn, hắn nhìn mọi người, đều không có điểm nào đặc biệt.

Khi hắn từ trên bậc thang ló đầu, lên đỉnh núi trong nháy mắt kia, hắn nhìn thấy khôn cùng biển mây, nhìn thấy ánh nắng trải trên đỉnh núi cùng trên mây, nhìn thấy kim hoa trong ánh nắng, nhìn thấy một quảng trường khổng lồ, trên quảng trường có một tòa tế đàn to lớn.

Triệu Phụ Vân quay đầu lại nhìn mặt đất, hắn đột nhiên cảm thấy, ngọn núi này kỳ thật chính là một tòa đàn tế, là đại địa tế đàn.

Mà từ đỉnh núi nhìn dưới núi, hẳn có thể cảm nhận được từng tòa thần miếu trong núi giống như từng chiếc đèn.

Nếu trong đêm tối, từ xa nhìn ngọn núi này, liền sẽ thấy, trên núi này khắp nơi đều là điểm quang, tất cả điểm quang cuối cùng đều hội tụ đến đỉnh núi, để ngọn núi này trên phiên đại địa nhìn qua, giống như một ngọn đuốc nhóm lửa to lớn.

Triệu Phụ Vân lại nhìn quanh trái phải, chỉ ít có hơn ngàn người, bọn họ tốp năm tốp ba tản mát ở các nơi, đang ngắm phong cảnh, cũng đang nói chuyện, lại hoặc là có hảo hữu nhiều năm chưa gặp, gặp ở đây, lẫn nhau kể ra kinh lịch.

Triệu Phụ Vân đi về phía Xích Viêm Thần Điện bên cạnh.

Thần điện đoan trang, có một cổ khí chất túc mục, trên tám bảng của thần điện, treo tám lụa kim sắc, kết lấy kim sắc tường vân.

Bất quá, lại có người trấn giữ, Triệu Phụ Vân xuất ra thiệp mời đưa tới, người thủ vệ kia, lập tức đăng ký, bên cạnh lại có người hát vang nói: “Thiên Đô Sơn Chương Giáo Viện —— Phụ Vân.”

Thiệp mời của hắn là Xích Viêm Thần Giáo đưa, mà chữ phía dưới thì là khi Phùng Hoảng Sư đưa hắn, cũng đã điền lên.

Không có họ Triệu.

Giờ khắc này, Phụ Vân thành đạo hiệu của hấn.

Đây cũng là lần thứ nhất Triệu Phụ Vân ở trường hợp chính thức biểu hiện đạo hiệu.

Thiên Đô Sơn danh tiếng, tự nhiên là nặng nhất trong các gia tham gia đại điển này, nhất là dưới tình huống Dương Toại cùng Thiên Đô Sơn có giao dịch.

Trong điện người không ít, hơn nữa Dương Toại lúc này nhìn qua còn sống rất tốt, hấn cũng muốn xem, Thiên Đô Sơn phái ai tới.

Trong lòng hấn rõ ràng, từ phái ai tới, có thể nhìn ra hứa hẹn Thiên Đô Sơn cho hấn đến tột cùng có bao nhiêu coi trọng.

Trong lòng hấn hi vọng, Mã Tam Hộ hoặc Tuân Lan Nhân có thể đến.

Về phần Phùng Hoảng Sư tự mình đến đây, hấn chưa từng nghĩ tới.

Khi hấn nghe tới Phụ Vân cái tên này, trong lòng thì có chút thất vọng, bởi vì hấn cũng chưa từng nghe qua cái tên này.

Mặc dù trước danh tự ‘Phụ Vân’ có danh hiệu Thiên Đô Sơn Chứng Giáo Viện, hấn lại vẫn cảm thấy phân lượng căn bản cũng không đủ.

Những người khác đều nhìn về phía Triệu Phụ Vân,

Triệu Phụ Vân lúc này mặc bất quá là đạo bào màu xanh lam phổ thông, đầu đội đạo khăn đâm buộc thành búi tóc, có một cây ô mộc trâm phổ thông cắm ngang trên đó, cổ định tóc không tán đi.

Hông của hắn, treo một viên con dấu màu đồng thau lớn chừng ngón cái, bên phải treo một bảo nang.

Khi Dương Toại nhìn về phía Triệu Phụ Vân, bên cạnh hắn có một nữ tử tóc đỏ ánh mắt khế động, sau đó đi tới bên cạnh Dương Toại, ở bên tai hắn tựa hồ nói một ít gì đó.

Ánh mắt Dương Toại lúc này mới có chút biến hóa.

Lộ ra một tia suy nghĩ sâu xa.

“Ha ha, nguyên lai là Phụ Vân đạo trưởng đến, năm đó Phụ Vân đạo trưởng ở Tề Vân Sơn tu hành khai phủ, cùng tiểu nữ tiếp giáp mà ở, hôm nay trở về Tề Vân Sơn, liền như trở về nhà mình.”

Tiếng cười cùng lời nói phía sau của Dương Toại Giáo Chủ, để trong lòng mọi người lại nhiều hơn mấy phần suy đoán.

Nhưng Triệu Phụ Vân nhìn nữ tử bên người Dương Toại, lại trong lòng kinh ngạc, hắn nhớ rõ, tên của nàng là Trương Trúc Thanh.

Mà Dương Toại là họ Dương.

Thế là trong ánh mắt nghi hoặc của hắn, nữ tử sau lưng

Dương Toại tiến lên một bước, hành lễ nói: “Sư huynh mạnh khỏe, xin tha thứ Trúc Thanh ẩn đi họ mình, họ Trương chính là họ của gia mẫu, Trúc Thanh lấy họ Trương ở trong Hương Dương Miếu, chỉ là vì tưởng nhớ và tế bái gia mẫu mà thôi.”

Triệu Phụ Vân nghe xong, liền cũng tiếp nhận, đối với hắn mà nói, vô luận nguyên nhân gì, nói nghe được liền có thể, ở đây nhiều người như vậy, đều không có người truy đến cùng, cũng không tới phiên hắn nói gì.

Sau đó, chính là hắn hướng Dương Toại làm lễ.

Triệu Phụ Vân lại nói một câu mình từng ở Từ Đường Quan, đa tạ Dương Giáo Chủ viện thủ.

Dương Toại nghe xong lời này, ánh mắt hơi sáng, hắn lập tức minh bạch vì sao Phùng Hoằng Sư phái hắn tới, mà lại cũng hiểu được, đạo trưởng trước mặt nhìn qua vô cùng trẻ tuổi này, tuyệt đối là nhân vật đứng đầu trong một đời Tử Phủ mới của Thiên Đô Sơn.

Năm đó hắn một Tử Phủ có thể tham dự, hiển nhiên không phải tham dự sau, mà là hắn trước ở bên trong, sau đó Mã Tam Hộ, Tuân Lan Nhân mới có thể tham dự vào, lại mời mình tiến về.

Đó chính là nói, người trước mặt này, nhưng thật ra là ngòi nổ của trận vây giết kia.

Có những nguyên nhân này, hắn cảm thấy, Phụ Vân đạo trưởng đến phù hợp.

Sau đó, hắn liền giới thiệu người trong điện cho Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân — — mỉm cười ôm quyền hành lễ, trong đó liền nhìn thấy Kim Dương Miếu Chúc kia.

Không khỏi nhớ tới, trong miếu của Kim Dương Miếu Chúc chưa từng phát sinh qua sự tình có người quấy rối Trương Trúc Thanh.

Mà Triệu Phụ Vân từ trên mặt Kim Dương, vẫn chưa nhìn ra bao nhiêu xấu hổ.

Triệu Phụ Vân cùng Kim Dương Miếu Chúc cũng không tính là quen thuộc cỡ nào, chỉ là sơ giao, dù sao lúc ấy hắn là Trúc Cơ, đối phương đã là Tử Phủ.

Nhưng lúc này gặp lại, Kim Dương Miếu Chúc ngược lại khách khí hơn nhiều, dù sao trong Kinh Khuyết Đạo Cung có không ít đệ tử Thiên Đô Sơn, hơn nữa, lúc ấy Kim Dương Miếu Chúc cũng không biết Triệu Phụ Vân là đệ tử Thiên Đô Sơn.

“Không ngờ, năm đó người thuê miếu trước miếu ta, lại là cao tu Thiên Đô Sơn.” Kim Dương Miếu Chúc nói.

Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói: “Đều tại ta che giấu lai lịch, hôm nay bạt vân kiến nhật, cũng là kinh hỉ!”

Kim Dương Miếu Chúc lại nhìn Trương Trúc Thanh một chút, nói: “Người trẻ tuổi bây giờ hành tẩu thiên hạ, che dấu danh tính lai lịch, chẳng lẽ đã là một loại yêu thích.”

Triệu Phụ Vân biết, mục tiêu chủ yếu hấn nói nhất định không phải là mình, mà là Dương Trúc Thanh tự xưng Trương Trúc Thanh kia.

Dương Trúc Thanh bên cạnh cười cười, không nói gì.

Ngày hôm nay, Triệu Phụ Vân nhận biết rất nhiều người.

Hoặc là nói, hấn được rất nhiều người nhận biết.

Sau đó, Dương Trúc Thanh lại dẫn hấn đi dạo trong Xích Viêm Thần Điện.

Rời đi địa phương nhiều người kia, Dương Trúc Thanh nguyên bản còn lộ ra tương đối nhiệt tình lại lần nữa biến thành Trương Trúc Thanh kia.

Dáng vẻ lạnh lùng, nguyên bản tiểu dung trên khóe miệng cũng biến mất.

Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được phiền muộn trên người nàng.

Hai người đều không nói gì, Triệu Phụ Vân chỉ chấp tay đi theo sau nàng nửa bước, cũng không lên tiếng, chỉ là đánh giá sơn họa trong hành lang dài.

Những sơn họa này lấy hỏa diễm làm chủ, hỏa diễm có đủ loại hình thái.

Hoặc là đuốc, hoặc là đèn, hoặc là đồng lửa, những lửa này tản mát ở nhân gian, phảng phất ở khắp mọi nơi.

Trên ngói của mỗi một hành lang, đều vẽ mặt trời, dáng vẽ quang mang bắn ra bốn phía.

Dương Trúc Thanh phía trước ngừng lại, nơi nàng ngừng lại, chính là trong một cái đình, có thể nhìn thấy trời chiều cùng biển mây khôn cùng.

Ở dưới đình, có một mảnh rừng trúc.

“Người biết mẫu thân ta chết như thế nào không?”
Dương Trúc Thanh hỏi.

Triệu Phụ Vân đương nhiên không biết, hấn lắc đầu, nhưng rất nhanh liền ý thức được mình ở sau lưng nàng, nàng không nhìn thấy, đang muốn mở miệng, Dương Trúc Thanh đã nói.

“Nàng cũng là bị hỏa thiêu chết. Nàng vốn chỉ là Miếu Chúc của một miếu nhỏ, nếu không phải gặp gỡ phụ thân ta, nàng có thể sẽ cả đời bình tĩnh thọ chung, nhưng nàng gặp gỡ phụ thân ta, cho nên, mệnh số của nàng liền nhanh chóng đi về điểm cuối.”

“Người tựa như củi tài, nếu lửa nhỏ đốt, cần thời gian rất lâu mới có thể đốt thành tro bụi, nhưng nếu rơi vào trong lửa lớn, liền rất nhanh sẽ đốt xong.”

“Ở trong giáo chúng ta một mực có một câu nói, gần Dương giả đốt, Dương này đã là chỉ mặt trời kia, cũng là chỉ Dương thị chúng ta, Dương thị chúng ta, nhiều đời người, gánh vác Xích Viêm hành tẩu trên thế gian này, quá mệt mỏi, mẫu thân không muốn để ta tiếp nhận vị trí Giáo Chủ, cho nên từng đem ta mang xuống núi một

đoạn thời gian rất dài, vì ta đặt tên Trương Trúc Thanh.”

“Thế nhưng, phụ thân nói, Xích Viêm Thần Giáo vô luận phân liệt như thế nào, vị trí Giáo Chủ này đều phải truyền cho Dương thị huyết mạch, mà ta từ nhỏ sinh ra chính là tóc đỏ, càng là trời sinh Phụ Dương Giả.”

Nàng nói đến đây, nhìn trời chiều kia, thật lâu không nói gì.

“Người, không muốn làm Giáo Chủ này?” Triệu Phụ Vân châm chọc hỏi.

“Người khả năng nghe sẽ cảm thấy buồn cười, ta là sợ hãi, là hoảng hốt.” Dương Trúc Thanh nói: “Từng gần gũi thăm dò qua một lần Xích Viêm trong lòng phụ thân, loại viêm hỏa có thể dung đốt hết thầy kia, phảng phất chỉ nhìn một chút liền có thể đem ta đốt lên.”

Triệu Phụ Vân nhìn gò má của nàng, nhìn tóc đỏ của nàng, có thể nhìn ra, tóc của nàng so với tóc của người khác muốn thiếu một phần sáng bóng.

Triệu Phụ Vân phảng phất có thể cảm giác được nhiệt khí bốc hơi trên người nàng.

Hắn muốn nói chút gì đó, muốn an ủi nàng, nhưng lại không biết bắt đầu nói từ đâu, cũng không thể khuyên người khác rời nhà trốn đi, không nên thừa kế vị trí Giáo Chủ.

Nếu nàng thật rời đi, không kế thừa, bị Dương Toại kia biết là mình khuyên, vậy làm sao giao phó.

“Kỳ thật, ta cũng trốn không được, sau khi phụ thân ta bị Xích Viêm phần diễm, Xích Viêm hấn gánh vác liền sẽ tìm được ta, trừ phi ta chạy trốn tới địa phương Xích Viêm chiếu không tới.” Dương Trúc Thanh chậm rãi nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân nháy mắt nghĩ đến mấy nơi.

Chương 268 : Xích Viêm ở trời, người trong thiên hạ cộng trực

“Trên đời này, có nơi nào mà quang mang của Xích Viêm Thần Quân không cách nào soi sáng tới?”

Biển mây có gió chậm chậm thổi, thổi đến mây trắng như sóng, chập trùng cuộn cuộn.

Có lẽ giống như tâm tình của Dương Trúc Thanh lúc này.

Dương Trúc Thanh không có khả năng không biết, những nơi nào Xích Viêm quang mang chiếu không tới, nhưng nàng y nguyên hỏi như vậy, như vậy là vì sao đây?

Chính là để nghe người khác nói ra sao?

Triệu Phụ Vân nhìn bên mặt Dương Trúc Thanh, hần đột nhiên rất muốn nói cho nàng, xem sau khi nàng biết sẽ làm gì?

“Theo ta được biết, có bốn nơi Xích Viêm quang mang không cách nào chiếu rọi.” Triệu Phụ Vân chậm rãi nói.

Dương Trúc Thanh quay đầu lại nhìn hần, trong mắt tràn đầy ngoài ý muốn.

Nàng không hỏi là nơi nào.

Nhưng Triệu Phụ Vân cũng không cần nghĩ ngợi nói: “Ly Sơn Thiên Phủ bí cảnh, Lạc Đô U Ngục, Nam Hoang Cực Dạ Thiên, còn có một mảnh Thương Hải vô biên vô hạn kia.”

Dương Trúc Thanh nhìn kỹ Triệu Phụ Vân.

Trong con người màu đỏ của nàng có cảm xúc dao động.

“Người vì sao nói cho ta biết những chuyện này?”
Dương Trúc Thanh hỏi.

“Đây không phải là người muốn hỏi sao?” Triệu Phụ Vân kỳ quái hỏi.

“Ta không nghĩ tới người sẽ trả lời, bởi vì trước kia không ai trả lời qua.” Dương Trúc Thanh nói.

“Người muốn rời khỏi nơi này sao?” Triệu Phụ Vân lại mang theo một tia ép hỏi nói.

“Người muốn ta rời đi?” Dương Trúc Thanh nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, dùng một loại ánh mắt không hiểu nhìn hắn.

“Khi chưởng môn sư huynh để cho ta tới nơi này, hắn từng nói qua, Thiên Đô Sơn cùng Xích Viêm Thần Giáo Dương thị có hiệp nghị, vô luận lúc nào, đều sẽ duy trì Dương thị huyết mạch đảm nhiệm vị trí Xích Viêm Thần Giáo Giáo Chủ.” Triệu Phụ Vân nói.

Dương Trúc Thanh nhìn Triệu Phụ Vân, trầm mặc, không nói gì, Triệu Phụ Vân cũng không tiếp tục nói.

Sau đó, nàng mang theo Triệu Phụ Vân đi vào trong một tiểu viện, Triệu Phụ Vân liền ở lại nơi này.

Đại điển bắt đầu vào ngày mai.

Hắn ở trong tiểu viện, hồi tưởng đến Dương Trúc Thanh này, đúng là phát phát hiện mình không cách nào xác định nàng là một người như thế nào.

Thời gian trôi qua từng chút một, mà ở trong tiểu viện này, Triệu Phụ Vân không cảm giác được trời tối.

Bởi vì dù cho trời chiều chìm vào trong mây, bầu trời vẫn sáng, Triệu Phụ Vân có thể nhìn thấy có ánh nắng vô hình chiếu sáng ra từ trong hư vô, hắn ngồi ở đó cảm thụ.

Chỉ cảm thấy, ánh nắng nơi đây, so với ánh nắng nơi khác càng thêm nồng đậm, đồng thời, lại càng sinh động, như có thể khiêu vũ theo cảm xúc của người.

Trong mơ hồ, hắn phỏng phát có thể nhìn thấy trong hư vô có ánh nắng mặt trời đang đan xen.

Thậm chí có thể nói, ánh sáng nơi này có tâm tình của mình, loại tâm tình này phi thường nhạt, lại làm cho Triệu Phụ Vân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hắn đưa tay ở ngoài cửa sổ, trong lòng sinh ra ý nghĩ

muốn quang điểm hội tụ, những ánh sáng kia liền nhanh chóng hội tụ, tụ trong lòng bàn tay của hắn, hình thành một đoàn viêm hỏa.

Hoặc nói là một đoàn viêm hỏa tinh linh, bởi vì hắn cảm thấy, một đoàn viêm hỏa này có tư tưởng, giống như đang quan sát mình.

Triệu Phụ Vân lấy tâm giao lưu, hỏi: “Người là ai?”

Không có đạt được trả lời, nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm thấy nó đang suy tư, một đoàn lửa này đang suy tư mình là ai, bất quá, chỉ trong chốc lát, nó liền lại không còn suy tư, giống như nhất thời nghĩ không ra, liền không nghĩ, không nghĩ liền lại rất nhanh quên mất.

Triệu Phụ Vân muốn hít một hơi, muốn nhìn một chút đưa nó hút vào đan điền của mình sẽ như thế nào, ý nghĩ này, từng đoàn ánh lửa hư vô kia lập tức bay ra, sau đó Triệu Phụ Vân liền cảm thấy địch ý như có như không.

Đây là lần thứ nhất cảm giác được, ánh nắng thế mà lại sinh ra địch ý đối với mình.

Sau khi địch ý kia tiêu tan, hắn lại thăm dò hai lần, địch ý kia lại lập tức xuất hiện.

Sau đó, trong tiểu viện bên cạnh lại có người vào ở, hắn không có đi để ý.

Hắn ngồi đó nhập định dưỡng thần.

Chỉ chớp mắt, đã là ngày hôm sau, đại điển sắp bắt đầu.

Thời gian là lúc ánh bình minh vừa ló rạng.

Ngay lúc hần muốn ra cửa, có người đã nhanh chân đi tới tiểu viện của Triệu Phụ Vân.

Là một nữ hầu.

“Lão gia mời đạo trưởng đi một chuyến.” Thị nữ nói.

“Có chuyện gì sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Thị nữ biểu thị không biết, nàng mang theo Triệu Phụ Vân đi tới một nơi tiểu điện rõ ràng thuộc về thường ngày sinh hoạt, ở nơi đó, hần nhìn thấy Dương Toại.

Sắc mặt Dương Toại thật không tốt.

Mặc dù hiện tại cả người hần đều giống như đang bốc cháy, trong đôi mắt hần đều như đang phun lửa, lỗ chân lông trên mặt hần đều như có ánh lửa lộ ra, nhưng Triệu Phụ Vân y nguyên cảm giác được cảm xúc trên người hần thật không tốt.

Hần giống như tùy thời đều muốn diễm hóa, muốn bị ngọn lửa đốt đi.

“Phụ Vân đạo trưởng, người hôm qua cùng tiểu nữ nói gì?” Dương Toại rất trực tiếp hỏi.

Triệu Phụ Vân có chút nhú mày, trong lòng hơi động, hỏi: “Chẳng lẽ Dương tiểu thư không thấy sao?”

“Người quả nhiên biết, người nói gì với nàng?” Dương Toại lạnh lùng nói.

“Ta cùng nàng chỉ nói mấy câu mà thôi, Dương tiểu thư có phải không thấy rồi hay không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Phụ Vân đạo trưởng, ta kính người là đệ tử Thiên Đồ Sơn, nhưng cũng không có nghĩa là người có thể can thiệp chuyện nhà của ta.” Dương Toại giọng nói lạnh lùng, vung tay lên, liền có một trang giấy bay tới.

Giấy giống như phi đao màu trắng, cắt đứt hư không.

Triệu Phụ Vân đưa tay chụp một cái, trong hư không liền có một bàn tay hư vô bắt lấy, cuối cùng rơi vào tay Triệu Phụ Vân.

Hắn nhìn chữ trên giấy kia, chỉ thấy trên đó viết: “Phụ thân, hôm nay sau khi ta nghe một phen lời nói của Phụ Vân đạo trưởng, ta mới biết được thế giới này rộng lớn, có nơi Xích Viêm quang huy kia đều không thể đến, ta muốn đến đó, làm một người không có tiếng tăm gì, không muốn gánh vác Xích Viêm mà sống.”

Triệu Phụ Vân da đầu có chút tê dại.

Phía trên này, trong đó một câu ‘Ta nghe một phen lời nói của Phụ Vân đạo trưởng’.

Một câu nói kia vừa đọc, liền để người cảm thấy, đây là hắn kiểm chuyện.

“Giáo chủ muốn biết ta nói gì, ta liền đem đối thoại giữa ta cùng Dương tiểu thư nói cho giáo chủ nghe.” Ngữ khí của Triệu Phụ Vân không nhanh không chậm, ngược lại để hỏa khí trên người Dương Toại bình phục một chút.

Thế là Triệu Phụ Vân đem cuộc đối thoại của mình cùng Dương Trúc Thanh nói cho hắn nghe.

Dương Toại sau khi nghe xong, chậm rãi thở ra một hơi, Triệu Phụ Vân nhìn thấy trong một hơi hắn phun ra này, đúng là một hỏa diễm nồng đậm.

“Phụ Vân đạo trưởng không nên nói với nàng những địa phương kia, nàng lúc đó chỉ là trong lòng có ý tưởng, sau khi nghe Phụ Vân đạo trưởng nói, lúc này mới hạ quyết định.”

“Dương giáo chủ đối với Dương tiểu thư, liền không có nửa điểm coi chừng sao?” Triệu Phụ Vân nói coi chừng hiển nhiên là chỉ, ở đây chẳng lẽ còn có sự tình hắn không cách nào nhìn thấy?

Hắn cảm thấy, trong hư vô kia hỏa diễm ở khắp mọi nơi, liền giống như từng con mắt tùy thời có thể hiển hóa.

Dương Toại trầm mặc một hồi, nói: “Mẫu thân nàng từng để ta phát thệ, không thể để cho Đại Nhật chi nhãn giám thị các nàng.”

“Như vậy nàng rời đi nơi này, ngài cũng không biết?”

Dương Toại nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Đúng thế.”

Triệu Phụ Vân đồng dạng trầm mặc, một hồi sau: “Như vậy, Dương giáo chủ, tiếp theo nên làm gì?”

Trên người Dương giáo chủ giống như đang thiêu đốt, Triệu Phụ Vân cảm thấy, nếu như hắn ngồi bất động, chỉ sợ muốn thiêu đốt ở nơi này.

“Tiếp tục đại điển, Xích Viêm Thần Quân, chiếu sáng thiên hạ, do chính hắn lựa chọn đi.”

Nói xong, hắn đứng dậy, đi ra bên ngoài, Triệu Phụ Vân đi theo phía sau.

Sau đó, liền đến Xích Viêm Thần Điện phía trước, nơi đó đã có rất nhiều người.

Triệu Phụ Vân chỉ trầm mặc tùy hành ở phía sau.

Dương Toại cũng rất trầm mặc, giống như nói thêm một ít lời, liền sẽ nháy mắt bốc cháy lên.

Sau khi hắn đi ra, có người phát hiện Dương Trúc Thanh không thấy, liền mở miệng hỏi người, cũng ở trong đám người gây nên một phen ba động, nhưng Dương Toại không có mở miệng, ánh mắt mọi người đều rơi vào trên người hắn.

Mãi cho đến khi Dương Toại đi đến tế đàn hạ quảng mặt trời kia.

Lúc này, đột nhiên có người nhảy ra hô: “Xích Viêm là Xích Viêm của người trong thiên hạ, là Xích Viêm của tất cả người Xích Viêm Thần Giáo, là Xích Viêm của tất cả

tế tự giả, dựa vào cái gì đời đời Giáo Chủ đều do Dương gia các người làm Giáo Chủ?”

“Không công bằng.”

“Không thể.”

“Đúng vậy a, Xích Viêm Thần Quân chiếu cố thương sinh, vì sao chỉ Dương gia các người làm Giáo Chủ.”

Trong lúc nhất thời, đúng là quần tình xúc động phần nộ.

“Nữ nhân không thể làm Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo, nếu nàng làm Giáo Chủ, Xích Viêm Thần Giáo sẽ thụ người trong thiên hạ chế nhạo.”

Đủ loại lý do, đủ loại cảm xúc phun trào.

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, nhìn hết thấy, nghe lời nói của mọi người, tâm của hắn tâm thế mà càng ngày càng bình tĩnh, tĩnh giống như một mặt kính, chiếu rọi tất cả những thứ này, nhưng không có lưu lại nửa điểm dấu vết.

Dương Toại đứng đó, mặt hướng mặt trời phía đông, không nhúc nhích.

Mọi người hô một hồi, chậm rãi ngừng lại, Dương Toại lúc này mới lên tiếng nói: “Đã mọi người cảm thấy, Xích Viêm là Xích Viêm của người trong thiên hạ, vậy ta liền trả Xích Viêm khắp thiên hạ, Xích Viêm ở trời, người trong thiên hạ chung tế, Xích Viêm ở trời, người trong thiên hạ cộng trợ.”

Hắn vừa nói xong, một luồng ánh sáng phía đông rơi vào trên người hắn, trong phút chốc, cả người hắn liền bắt đầu cháy rừng rực.

Hỏa diễm này mới nổi lên, liền nháy mắt mãnh liệt.

Mà Dương Toại đứng đó, không kêu một tiếng, khung xương của hắn đứng ở nơi đó tựa như một đoàn củi khô.

Tâm tư Triệu Phụ Vân xuất hiện ba động, người một khắc trước còn ở trước mặt hắn nói chuyện, người còn đang nổi giận đối với mình, giờ khắc này cũng đã bị ngọn lửa thiêu đốt.

Sinh mệnh tựa hồ tựa như một cái cây, nói chặt liền chặt, nói đốt liền đốt.

Người cùng củi ở thời khắc này, tựa hồ không có bất kỳ khác biệt gì.

Hắn lại nghĩ tới một câu: “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu.”

“Nếu Xích Viêm Thần Quân sẽ suy nghĩ, có ý thức, như vậy, ở trong mắt Thần, vị Giáo Chủ này, cùng những người khác, hoặc là nói cùng cỏ cây trong núi có lẽ cũng không khác nhau.”

Mà hỏa diễm thiêu đốt trên người Dương Toại, phá lệ nồng đậm, sau khi Dương Toại bị đốt cháy, phảng phất thoáng cái không tìm được vật dẫn mới, đột nhiên xông

lên bầu trời, hư không đều như mơ hồ thiêu đốt.

Trong tiếng kinh hô của mọi người, có người đột nhiên tế ra bảo kính, chiếu về phía một đoàn ánh lửa nồng đậm kia.

Người này muốn thu nhiếp ánh lửa kia.

Cho dù là Triệu Phụ Vân đều cảm nhận được nóng bỏng, lại có người tế ra một mặt bảo kỳ màu đỏ, bảo kỳ kia mặt kỳ cuốn lên, muốn đem ánh lửa kia cuốn vào trong đó.

Lại có người tế ra ngọn đèn, đi nghênh hợp ánh lửa kia, tựa hồ muốn để Thần nghỉ lại trên cây đèn của mình.

Đèn không chỉ một ngọn, kỳ cũng không chỉ một mặt, kính cũng rất nhiều.

Ở trong nháy mắt này, chính ứng với câu nói của Dương Toại kia, Xích Viêm ở trời, thiên hạ cộng trục.

Một ánh lửa kia, giống như mỹ vị, bị ánh lửa thu hút, cái này cắn một cái, cái kia cắn một cái.

Giờ khắc này, Xích Viêm Thần Đăng trong người Triệu Phụ Vân cũng sinh ra khát vọng mãnh liệt.

Triệu Phụ Vân há mồm phun một cái, đèn liền xuất hiện trên tay, ngay sau đó đèn diễm trên ngọn đèn kia dâng lên, hóa thành một con Kim Ô Thần Điểu ba chân, nhào về phía ánh lửa Xích Viêm không ngừng lên cao kia.

Ở trong mắt mọi người, chỉ thấy móng vuốt của Thần Điều ba chân kia hướng trong ngọn lửa tìm tòi, xé ra, ánh lửa liền bị xé mở, lại thấy nó há miệng hút vào, liền có một mảng lớn ánh lửa bị hút vào trong miệng Thần Điều.

Ngay sau đó, Thần Điều liền bay thấp xuống phía dưới, hóa thành một mảnh hồng quang, rơi vào trên ngọn đèn của Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân lập tức cảm nhận được rất nhiều ánh mắt, hẩn quay người, bay về phía biển mây kia, thân thể hóa thành một đạo hồng quang, trong lúc chuyển biến cũng đã biến mất ở cuối biển mây.

Trong đám người, Hứa Thế Khâm nhìn một màn này, cũng quay người rời đi.

Mà trên quảng trường, nhiều đệ tử Xích Viêm Thần Giáo như vậy, đều tận lực lượng lớn nhất của mình đi thu nhiếp ánh lửa trên bầu trời kia.

Những ánh lửa này, là Xích Viêm thần hỏa thuần túy nhất.

Triệu Phụ Vân vừa bay chính là gần trăm dặm, khoảnh khắc mà tới, rơi vào trên một ngọn núi, nhìn đèn trên tay mình, chỉ thấy trên đèn điểm đúng là hoàn toàn trắng bệch.

Trong cảm giác của hẩn Tam Túc Kim Ô như lại lâm vào loại ngủ say nào đó, như đang dung hợp cùng tiêu hóa.

Đồng thời, cũng ảnh hưởng chính hấn, Kim Ô vốn chính là ý thức của hấn biến thành, hấn cảm giác thân thể của mình không hiểu khô nóng, hô hấp đều như muốn bốc hỏa.

Hấn lại một lần nữa hóa hồng quang, bay về phía Thiên Đô Sơn.

Liên tục thi triển hồng quang độn hành, đối với hấn tiêu hao cũng rất lớn, ở sau đó hấn liền chuyển thành đạp mây mà đi.

Cuối cùng khi trời sáng, trở lại trong Thiên Đô Sơn.

Trực tiếp rơi vào chủ phong, trở lại Ly Hỏa Điện của mình.

Ngay khi hấn vừa về đến Ly Hỏa Điện, nguyên bản sắc trời đã tối xuống, đột nhiên lại phát sáng lên, đột nhiên có một luồng ánh sáng chiếu ra từ trong hư vô tĩnh mịch, chiếu xuống Thiên Đô Sơn.

Bầu trời u ám đột nhiên sáng rõ, như trời đều nứt ra.

Thiên lý quang minh.

Tam Túc Kim Ô Thần Diểu trên đèn của Triệu Phụ Vân, sau khi ăn một mảng lớn Xích Viêm Thần Hỏa, liền xuất hiện một cỗ cảm giác nguy cơ, ở thời khắc này nhanh chóng rõ ràng, đồng thời, ảnh lửa trên Xích Viêm Thần Đăng trên tay bắt đầu lóe lên.

Chỉ thấy ánh sáng kia nhảy vọt, sâu trong đèn diễm, tựa

hồ có một con mắt muốn mở ra.

Mà trong tai Triệu Phụ Vân, lại như nghe tới thanh âm hỏa diễm gào thét thiêu đốt trong gió.

Thanh âm kia giống như ngôn ngữ hỏa diễm, lại giống Xích Viêm Thần Quân lộ ra ở ức vạn dặm hư không, hướng chính mình nói chuyện.

Triệu Phụ Vân lập tức quan tưởng Thái Nhạc Trấn Thần Pháp, trấn áp một cỗ bất an trong lòng kia, đồng thời tay chỉ Xích Viêm Thần Đăng một cái.

“Sắc trấn!”

“Sắc phong!”

“Sắc định!”

“Sắc cấm!”

Sắc lệnh pháp chú này, không chỉ nhằm vào Xích Viêm Thần Đăng, cũng cùng hướng tâm linh của hắn thi pháp.

Theo sắc lệnh pháp chú của hắn vang lên, trong Ly Hỏa Điện, hư không đều như ngưng lại.

Đồng thời, trong Thiên Đô Sơn đột nhiên xuất hiện một tiếng chuông vang.

“Đang!”

Tiếng chuông vang lên, phảng phất bùng tỉnh mây mù

khắp núi.

Mây mù dâng lên, đem trọn phiến núi đều bao trùm, mà một vệt ánh sáng chói mắt từ hư vô rơi xuống kia, rơi vào trong sương mù trong núi.

Sương mù ở trong ngọn lửa không ngừng tản ra, lại không ngừng tuôn ra, cuộn cuộn, đem ánh sáng bao phủ.

Ánh sáng đáng sợ kia, thế mà chiếu không thấu sương mù trong núi.

Chương 269 : Cải biến

Thiên Đô Sơn trong sương mù, phẳng phất lệt lên từng tầng cảnh.

Lại không cách nào đem ánh sáng kia bao phủ.

Đô Hạ Thành cùng Quảng Nguyên Phủ, Nam Lăng Phủ phụ cận đều có người ngẩng đầu nhìn một khoảng trời này.

Trong lòng từng người chấn kinh, ánh sáng kia như là quang đao vạch phá bầu trời, để người phát ra từ nội tâm run rẩy.

Nhưng trong Thiên Đô Sơn, sau khi vang lên từng tiếng chuông, đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện bảy ngôi sao, như chùm sao Bắc Đẩu, đem ánh sáng kia bọc ở bên trong.

Tiếp theo liền nghe được trong núi vang lên một thanh âm uy nghiêm mà hạo đặng: “Bắc Đẩu hữu lệnh: Chuyển!”

Bảy ngôi sao xuất hiện trên bầu trời chuyển động, mà hư không như lưu Sa phù vân san bằng, một sợi ánh sáng kia nhanh chóng biến mất.

Một cỗ khô nóng cùng rung động trong lòng Triệu Phụ Vân nhanh chóng biến mất.

Ngọn đèn cũng mất đi một cỗ lực lượng phun trào, khô

phục bình tĩnh.

Ngay sau đó, trong lòng Triệu Phụ Vân nghe tới thanh âm của Phùng Hoằng Sư.

“Đến Thiên Đô Điện.”

Triệu Phụ Vân há miệng hút vào, Xích Viêm Thần Đăng kia cũng đã hóa thành một vệt lửa bay vào trong miệng hắn, hắn đứng dậy, hóa thành một vệt ánh lửa cực nhanh bay ra, rơi ở trong núi, đi về phía Thiên Đô Điện.

Trong Thiên Đô Sơn, không cách nào một lần đột đến nơi mình muốn đi, nhất định phải có nơi dừng lại.

Cho nên, đột quang của hắn ở trong rừng chột lóe lên.

Ngoài ra, còn không cách nào trực tiếp tiến vào Thiên Đô Điện từ không trung, trừ phi Phùng Hoằng Sư trong điện mở ra trận đồ.

Khi hắn đi tới Thiên Đô Điện.

Lần này hắn không ngẩng đầu nhìn loạn, bởi vì trong điện có ba người đang chờ mình.

Một người là Phùng Hoằng Sư, một người là Mã Tam Hộ, còn có một người là Tuân Lan Nhân.

Triệu Phụ Vân cảm nhận được ánh mắt của bọn họ, thế là, hành lễ với từng người.

“Phụ Vân sư đệ, người nói cho ta biết, vì sao trêu chọc

Xích Viêm Thần Quân?”

Triệu Phụ Vân nhìn thần sắc của Phùng Hoảng Sư, cùng lúc trước nhìn thấy, cũng không khác nhau, Tuân Lan Nhân cùng Mã Tam Hộ cũng như thế, nhưng từ ba người đều hội tụ ở nơi này, liền có thể biết việc này cũng không đơn giản.

Chỉ có thể nói công phu dưỡng khí của bọn họ rất tốt, Thái Sơn sụp đổ trước mặt mà không biến sắc.

Thế là Triệu Phụ Vân đem lời nói hành động của mình từ khi tiến vào Tề Vân Sơn Xích Viêm Thần Điện đều nói một lần.

Phùng Hoảng Sư nhẹ gạt đầu, híp mắt, theo thói quen ngẩng nhìn thoáng qua bầu trời, Triệu Phụ Vân cũng nhìn, nơi đó đang có bảy ngôi sao như Bắc Đẩu tán ở trong bầu trời tăm tối.

“Như vậy xem ra, kỳ thật trong lòng Dương Toại cũng không muốn nữ nhi của hắn kế thừa vị trí Giáo Chủ, hắn muốn nữ nhi của hắn có thể thoát khỏi vận mệnh gánh vác Xích Viêm.” Phùng Hoảng Sư trầm tư nói: “Chỉ là, hắn mượn miệng của người đến điểm tỉnh nữ nhi, làm như thế, ngược lại làm cho ta khó xử.”

“Có lẽ, hắn chuẩn bị đưa Triệu sư đệ một mảnh Xích Viêm Thần Diễm, để kết thúc nhân quả.” Mã Tam Hộ nói.

“Cho ta xem đèn của người.” Phùng Hoảng Sư nói.

Triệu Phụ Vân há mồm phun ra hỏa diễm, hỏa diễm hóa

thành một ngọn đèn, lơ lửng trong hư không.

Chỉ thấy đèn diễm trên đèn kia, trong vàng trắng bệch, có một cổ kinh khùng tràn ra khắp nơi.

“Không sai, ngược lại cũng đáng được.” Phùng Hoằng Sư nhẹ gật đầu nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân có chút không rõ, hỏi: “Sư huynh nói, hắc mượn miệng ta diễm tỉnh nữ nhi hắc, nhưng ta lại có thể xác định, đó là ý nghĩ xuất phát từ trong lòng ta, là chính ta muốn nói.”

“Trên người nữ nhi của hắc nhất định là bị người thi pháp, để nàng không biết, thế gian có nơi Xích Viêm chiếu không tới, che đậy nàng nhận biết, cho nên nàng hỏi, thì là thật hỏi, mà người nói cho nàng, nàng liền minh bạch.” Phùng Hoằng Sư nói.

“Nói cách khác, ta không nói, nàng còn có thể hỏi người khác.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đúng vậy, người không nói, vẫn sẽ có người nói cho nàng.” Phùng Hoằng Sư hồi đáp.

“Nhưng vì sao không nói cho nàng sớm một chút, mà là phải đợi tới bây giờ.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Sớm, thời cơ không đúng, Xích Viêm sẽ tìm được người thích hợp lại là Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo, mà ở trên Diễm Hóa đại điển của hắc, sau khi hắc diễm hóa, thần diễm trong người xông ra, liền sẽ bị giáo chúng chia ăn, chính như hắc nói, Xích Viêm quay về

trời, người trong thiên hạ cộng trục.”

“Ta thấy, là người trong thiên hạ thái thực.” Phùng Hoằng Sư lấy ngữ khí khẳng định lặp lại câu nói kia.

Triệu Phụ Vân lại từ trong giọng nói của hắn nghe ra một tia tiếc nuối.

“Sư huynh, thế cục thiên hạ có thể sẽ có biến hóa không?” Mã Tam Hộ hỏi.

“Nghiêm trọng nhất, cũng bất quá là thiên hạ quay về bóng tối mà thôi, tiền bối từ trong bóng tối tìm tòi tu hành, còn có thể mở ra một mảnh thiên địa sáng sủa, chúng ta lại có gì sợ đây?” Phùng Hoằng Sư vừa cười vừa nói.

Triệu Phụ Vân có chút không rõ, nhìn Phùng Hoằng Sư, Phùng Hoằng Sư lại cười nói: “Người không rõ, để Lan Nhân sư muội nói cho người nghe, bất quá, lần này người đi Tề Vân Sơn, đến cùng là đưa tới một chút biến cố cho Thiên Đô Sơn chúng ta, cho nên phải phạt người đi thủ Cực Dạ biên giới.”

Triệu Phụ Vân cũng không biết Cực Dạ biên giới ở nơi nào, cũng không biết thủ như thế nào.

Nhưng Phùng Hoằng Sư lại không có ý tứ muốn giải thích, cũng không muốn nói chuyện, vì thế Triệu Phụ Vân đi theo Tuân Lan Nhân trở lại Lan Nhân Tiểu Trúc.

Tiến vào trong phòng, Triệu Phụ Vân liền cảm thấy mình đi vào biển sâu, lại như đi vào thâm không.

“Lúc ấy, khi Dương tiểu thư kia hỏi người nơi nào Xích Viêm chiếu không tới, người là nghĩ thế nào? Người chẳng lẽ không có nghĩ qua, câu trả lời này, phàm là xảy ra chuyện gì, chính là dính vào nhân quả sao?”

Tuân Lan Nhân trước đó ở Thiên Đô Điện, một câu cũng chưa hề nói, vừa về đến liền nói một chuỗi dài lời nói.

Triệu Phụ Vân không nghe ra phần nộ trong thanh âm của nàng, nhưng lại có ý tứ chất vấn.

“Ta lúc ấy nghĩ tới, nhưng lại cảm thấy, nàng khả năng chỉ là già mồm, cho nên liền nói cho nàng biết.” Triệu Phụ Vân nói.

“Chỉ có điều này.” Tuân Lan Nhân nói.

“Còn có một nguyên nhân, đó chính là ta cảm thấy, nàng khả năng cần có người giúp nàng hạ quyết định, nếu như nàng không cách nào hạ quyết định, câu trả lời của ta, chính là giúp nàng hạ quyết định.” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa nói.

“Vì sao giúp nàng hạ quyết tâm? Mỗi người đều có con đường muốn đi của mình.” Khi Tuân Lan Nhân nói câu nói này, ánh mắt lại là nhìn về nơi khác.

“Con đường mỗi người, hẳn là con đường chính mình lựa chọn, ta có thể cảm giác được thống khổ cùng sợ hãi trên người nàng, nàng thật không muốn làm Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo, hơn nữa, ta còn cảm thấy, nếu như tu hành đến bây giờ, ngay cả một ít lời cũng

không dám nói, vậy tu hành lại có ý nghĩa gì?”

Triệu Phụ Vân nói rất chân thành.

“Người cho rằng ý nghĩa của tu hành là gì?” Tuân Lan Nhân hỏi, nàng giống như đột nhiên không biết tu hành để làm gì, thỉnh giáo Triệu Phụ Vân.

“Nói lời mình muốn nói, làm sự tình mình muốn làm.”
Triệu Phụ Vân âm vang nói: “Đổi một câu nói, đó chính là trượng nghĩa nói thẳng, hay là rút đao tương trợ, mọi việc, đều không hơn được một chữ ‘muốn’.”

“Người có phát hiện mình thay đổi không ít hay không?”
Ánh mắt Tuân Lan Nhân từ đằng xa rơi vào trên người hắn, rơi vào trên con người của hắn, hai người nhìn nhau.

Triệu Phụ Vân không nhìn thấy cảm xúc nào khác trong mắt Tuân Lan Nhân.

Tuân Lan Nhân đã giúp hắn rất nhiều, nhưng hắn cũng không có từ trên người Tuân Lan Nhân cảm nhận được thân cận đặc biệt.

“Người luôn luôn sẽ thay đổi, lúc nhỏ yếu, cẩn thận chặt chẽ, thấy bất bình mà không dám lên tiếng, nhưng ta đã Tử Phủ, chẳng lẽ còn việc gì cũng không dám sao? Từ sau khi đi đến Thiên Đô Sơn, khi tu hành ở Hạ Viện, ta cẩn thận chặt chẽ, Lương Đạo Tử đi theo ta lại chết rồi, sau khi hắn chết, ta rất hối hận trước khi hắn chết không có làm chút gì, cho nên nội tâm thụ dày vò, cuối cùng khi rời núi, nhịn không được ra tay giết Hứa Nhã Quân kia.”

Đây là lần đầu tiên Triệu Phụ Vân thổ lộ cõi lòng trước mặt người khác.

Tuân Lan Nhân chỉ là nhìn Triệu Phụ Vân, qua một hồi lâu, mới lên tiếng: “Quá trình trưởng thành của một người tu hành, nhất định sẽ kinh lịch các loại sự tình, kiếp nạn là không thể tránh được, bởi vì trước khi chưa làm, không có ai biết đúng hay sai, chỉ hi vọng người nhớ kỹ một điểm, nếu là thế sự thành kiếp, vượt qua chính là trưởng thành, không độ được, chết chính là thanh tịnh.”

Triệu Phụ Vân nhìn Tuân Lan Nhân, hần cảm thấy, nữ tu trước mặt mang theo vài phần cao ngạo, như Đan Phượng này, nội tâm đúng là lãnh khốc như vậy, là đối với tình đời, cũng là đối với chính mình.

Đem tình đời đương kiếp, đem tử vong đương thanh tịnh.

Trong lòng hần đột nhiên có một ý nghĩ mãnh liệt, muốn biết thân thế của Tuân Lan Nhân.

Qua nhiều năm như vậy, hần phát hiện mình thế mà căn bản cũng không biết, nàng từ đâu tới, lại muốn đi nơi nào.

Chương 270 : Ranh giới giữa Cực Dạ cùng quang minh

Sau đó, Tuân Lan Nhân liền lại nói với Triệu Phụ Vân biên giới Cực Dạ kia.

Thế là, Triệu Phụ Vân từ Tuân Lan Nhân biết được, Thiên Đô Sơn vẫn luôn có đệ tử thủ ở biên giới Cực Dạ.

Đều là một ít tuổi già Tử Phủ Tu Sĩ, tự nguyện đi thủ biên giới, nhưng đều không trở về, cuối cùng đều biến mất trong một vùng Cực Dạ Thiên.

Thậm chí trong lịch sử Thiên Đô Sơn, có không ít Kim Đan tiến vào trong vùng Cực Dạ Thiên kia, cuối cùng biến mất.

“Trong vùng Cực Dạ Thiên kia có gì?” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

“Trong Cực Dạ Thiên yêu ma làm chủ, cũng có thật nhiều nhân loại sa đọa hủ hóa, nghe nói, một ít tu sĩ Kim Đan trước khi thọ nguyên hết liền sẽ trốn vào Cực Dạ Thiên, lấy các loại bí thuật tà quỷ kéo dài tuổi thọ, thậm chí có tu sĩ Anh Biến ẩn giấu trong đó.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân cứ việc trầm nghĩ trong Cực Dạ Thiên kia tàng ô nạp cấu, nhưng nghe đến đó trong lòng vẫn âm

thầm giật mình.

“Thiên Đô Sơn chúng ta từ trước đến nay có truyền thống thủ Cực Dạ, sau khi người đi, nên chọn một nơi mà lập trận ngăn Cực Dạ.” Tuân Lan Nhân nói.

“Vùng Cực Dạ Thiên kia là có thể ngăn cản?” Triệu Phụ Vân không tin, hấn cho rằng nếu Cực Dạ lan tràn tới, sao lại bởi vì ý chí cá nhân mà chuyển di?

“Nơi có đèn đuốc, Cực Dạ kia liền khó có thể vượt qua, nếu đèn đuốc dập tắt, Cực Dạ Thiên sẽ không ngừng tràn qua.” Tuân Lan Nhân không có giải thích nguyên nhân, giống như nói một sự thực khách quan nào đó.

Có lẽ nàng cũng không giải thích được.

“Vạn sự vạn vật, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, người ở nơi đó, nhất định phải chú ý, không nên bị Cực Dạ hấp dẫn, nếu không rơi vào trong đó, cho dù là Giới Bí Tường thông tâm kêu gọi cũng khó có thể đưa người gọi về.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, biểu thị mình sẽ cẩn thận.

“Còn có, người đi bên kia, không triệu không được về, mang nhiều một ít sách đi đọc, trận pháp, đàn pháp, ở nơi đó cần dùng đến, cùng các loại pháp Kết Đan, trong núi đều có sách, người mang đi, sớm ngày Kết Đan, thiên hạ rung chuyển, Xích Viêm ở trên phiến đại địa này không có Phụ Tế Giả, chỉ sợ muốn loạn một đoạn thời gian.” Tuân Lan Nhân nói.

“Xích Viêm tượng, treo cao ở bầu trời, có thể xua tan quỷ mị thế gian, cùng các loại Yểm Ma, hiện tại Xích Viêm thần uy sẽ không ngừng biến mất, quỷ mị Yểm Ma sẽ gia tăng, hơn nữa Cực Dạ Thiên nhất định sẽ càng thêm mãnh liệt, người đến đó phải càng thêm cẩn thận.”
Tuân Lan Nhân nói.

“Cực Dạ cùng Xích Viêm, quan hệ của bọn họ là như thế nào?” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

“Thế gian hai tượng, Âm Dương lưỡng cực, một tiến một lui, một thịnh một suy, người cảm giác đến bọn họ là gì, chính là gì, cảm thấy là Thần Linh chính là Thần Linh, cảm thấy không phải thứ gì, như vậy liền không phải thứ gì.”

Triệu Phụ Vân nghe Tuân Lan Nhân nói, chỉ cảm thấy nàng nói bá khí, không khỏi lại nhìn nàng thêm vài lần.

Sau đó, Triệu Phụ Vân đi Tàng Pháp Lâu mượn ra rất nhiều sách, sau đó mang lên đồ vật của mình, rời đi Thiên Đô Sơn Ly Hỏa Điện, đi về phía nam.

Nói đến, địa phương xa nhất phía nam hẳn đi cũng chỉ có Dương Lăng Giang Diệu Tràng.

Bên kia có một con sông, chảy về phía càng xa phía nam, chảy vào Thiên Sơn Quốc.

Hắn đi tới bờ sông Dương Lăng, nhìn thấy một vùng như hồ lớn ở thượng du sông lớn.

Có không ít người sống bằng nghề câu cá ở đây.

Trên sông Dương Lăng cắm chỉ lầy lưới đánh cá, đây là hiệp nghị đạt thành cùng các yêu linh trong sông, nhưng thả câu, thì yêu linh trong sông không thể can thiệp.

Con sông Dương Lăng này, cũng coi là biên giới giữa Thiên Sơn Quốc cùng Thiên Đô Sơn.

Ở phụ cận đây rải rác không ít tộc đàn, bọn họ không thể nói là thuộc về một bên nào.

Bọn họ ở trong núi đi săn, vừa có sùng bái yêu ma, cũng có chính mình tu hành pháp.

Bọn họ đời đời ở đây, có đạo sinh tồn của mình, trong bọn họ, có chút là bán yêu, có chút thậm chí tự cho mình là yêu tộc, nhưng lại duy trì nhất định bộ lạc trật tự.

Có đệ tử Thiên Đô Sơn ở đây thành lập nhà gỗ, trường kỳ ở lại, năm đó Lương Đạo Tử liền muốn ở nơi này xây nhà gỗ ở, bởi vì hắn giỏi về câu linh ngư.

Hắn đứng bên bờ sông Dương Lăng, nhìn mặt sông gợn sóng lăn tăn này, nghĩ đến năm đó khi mình còn là Huyền Quang, Lương Đạo Tử thường lấy mỗi độc môn chính hắn điều phối tốt, lần lượt câu ra linh ngư từ trong sông này.

Cũng vì như thế, thu hút Hứa Nhã Quân.

Hắn hiểu được, Hứa Nhã Quân ở đây, muốn dùng Lương Đạo Tử biểu hiện địa vị cùng thủ đoạn của hắn, nhưng Lương Đạo Tử cự tuyệt.

Mà lúc đó Triệu Phụ Vân bởi vì trong lòng có điều cố kỵ, cho nên không có ngay lập tức ra mặt, sau đó Lương Đạo Tử liền bị Hứa Nhã Quân giết, trong đó một phần rất lớn là dùng để lập uy.

Triệu Phụ Vân đứng trên một khối đá ngầm.

Lúc này, từ trong nước chui ra một người, làn da trên người của người này thì mọc đầy lân giáp tinh mịn, lân giáp xanh đen, để hấn nhìn từ xa lại giống như một con ô ngư cỡ lớn.

Hấn chui ra từ trong gợn sóng, trong tay còn cầm một thanh tiên, hấn ở trong nước, đứng lên nửa người, nước từ phần eo của hấn trở xuống, chỉ nghe hấn nói: “Từ biệt đạo trưởng nhiều năm, đúng là tương lai lại qua sông Dương Lăng.”

Triệu Phụ Vân nhận ra hấn, hấn chính là vị năm đó, nói với chính mình gặp qua thi thể của Lương Đạo Tử bị ném vào trong sông.

Hấn tên là Giang Triều, phụ thân là ngư nhân trong trại phụ cận, mẫu thì là thủy yêu trong sông, phụ thân hấn bị thủy yêu mê hoặc, tới giao phối, từ đó sinh ra hấn.

Hơn nữa, hấn vẫn là ký danh đệ tử của Thiên Đô Sơn.

Thiên Đô Sơn sẽ cho người phụ cận nơi này một ít danh ngạch ký danh đệ tử.

“Người ngược lại là nhiều năm như vậy không có thay

đổi, còn ở lại trên mặt sông này du ngoạn.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Đạo trưởng, ta đã là Tuần Ba Ba Sử vùng này.” Giang Triều có chút đắc ý nói.

“Rất lợi hại, vừa rồi lúc người từ trong nước chui ra ngoài, ta cơ hồ đều không có phát hiện.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Trên mặt tràn đầy lân giáp của Giang Triều kia, xuất hiện thần sắc cao hứng.

“Trong trại ở toàn bộ bờ sông, không ai so với ta cố gắng.” Giang Triều giơ phân thủy tiên trong tay nói.

Trí tuệ của hắn nói không đặc biệt cao, cũng không tính thấp, Triệu Phụ Vân cảm thấy, chủ yếu khác biệt ở điểm không có đọc sách, không biết rất nhiều đạo lý, rất nhiều chuyện logic nói không rõ ràng, lý giải không được.

Thời gian nói chuyện giữa Triệu Phụ Vân cùng hắn không ngắn, tâm tình đúng là không hiểu tốt hơn nhiều.

Sau khi hai người cáo biệt, Triệu Phụ Vân tiếp tục đi về phía nam.

Dọc theo núi non uốn lượn chập chùng.

Một đường đi về phía nam, hắn phát hiện ánh sáng trên bầu trời chập rối trở tối.

Thảm thực vật trong núi cũng bắt đầu có biến hóa.

Nguyên bản muôn màu muôn vẻ, rực rỡ, bắt đầu chậm rãi biến đôn điệu, giống như sắc trời, biến ảm đạm, nhìn những thực vật này liền cho người ta một loại cảm giác âm trầm.

Dã thú trong núi cũng thay đổi, hấn nhìn thấy trên thân một con báo thối rữa từng khối, thể nhưng từng khối mủ kia đúng là hình thành từng mặt người.

Khi nhìn đến Triệu Phụ Vân, nó đúng là lộ ra răng nanh, lúc hai mắt Triệu Phụ Vân ngưng thần, nó lập tức cảm nhận được nguy hiểm, sau đó cũng không quay đầu lại chui vào trong núi rừng.

Triệu Phụ Vân ẩn đi thân hình, vẫn đi lên phía trước, khi trời tối, hấn liền dừng bước, bởi vì thiên địa trong lúc này đen kịt một màu, hấn sợ mình xâm nhập vào sâu trong Cực Dạ.

Thẳng đến hừng đông, ánh sáng từ phía đông chiếu xuống, không biết có phải bởi vì cách Cực Dạ gần hay không, cho nên hấn cảm giác ánh sáng mặt trời này so với trong ấn tượng của hấn phải yếu hơn không ít.

Trong lòng hấn còn có một ý nghĩ, đó chính là thể gian này ‘Phụ Dương Giả’.

Hấn tiếp tục đi lên phía trước.

Thế là, thẳng đến vượt qua sơn mạch liên miên này, trong mắt nhìn thấy lại là một mảnh bình nguyên, nhưng mà trên bầu trời một mảnh bình nguyên này, lại là một

vùng tăm tối.

Hắn lần đầu tiên nhìn thấy ranh giới giữa ban ngày cùng ban đêm.

Mà càng khiến hắn cảm thấy kinh ngạc chính là, ở trên đường ranh này, có nhiều đám ánh lửa.

Hắn nhìn sang hai bên, dọc theo ranh giới giữa ban ngày và ban đêm, có từng căn phòng nhỏ, trong phòng nhỏ đều có ánh lửa chiếu ra.

Cho dù không có phòng nhỏ, cũng có từng hố lửa, trong hố lửa có hỏa diễm đang thiêu đốt.

Triệu Phụ Vân thấy cảnh này chấn kinh, đây là một loại yên lặng, cảnh tượng im ắng.

Có nhiều hố lửa như vậy, có nhiều phòng nhỏ như vậy, liền nói rõ có rất nhiều người canh giữ ở trên đường ranh giới giữa ban ngày cùng ban đêm này.

Trong lòng Triệu Phụ Vân kinh ngạc, lại nghĩ, chính mình trước đây, lại cũng không biết những thứ này.

Nguyên lai thế gian này, có nhiều người canh giữ ở trên đường ranh giới giữa ban ngày cùng ban đêm như vậy.

Bọn họ dùng ánh sáng hỏa diễm giản dị nhất, ngăn trở Cực Dạ xâm lấn.

Chương 271 : Lão thương đầu, Thú Hỏa hổ

Triệu Phụ Vân, nguyện ý đem cảnh sắc nơi này xưng là thiên hạ số một.

Đã từng, hắn thấy Tề Vân Sơn hùng tráng, lại khoác lên mình ánh nắng trong hà thái, có một loại mỹ cảm dị dạng tráng hán khoác hồng trang.

Mà ở đây, hắn nhìn thấy một đầu tuyến, một đầu phân giới tuyến đen trắng kéo dài thật dài, trắng dĩ nhiên không phải chân chính trắng, mà là một mảnh màu xám, tựa như bị màu đen xâm nhiễm.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy chính là hoàn toàn yên tĩnh, giống như đường nét có bàn tay vô hình vẽ ra.

Phía nam là màu đen, càng đi về phía nam càng đậm, mà sau hư tuyến hình thành từ chút ít ánh lửa này, thì là màu xám, mê vụ bao phủ.

Triệu Phụ Vân tiến vào trong vùng sương mù màu xám nhạt này, thuận sườn núi đi xuống, trên sườn núi không có thảm thực vật gì, đều là đá màu đen, hắn bỗng bình hạ xuống, như một tấm áo choàng bay xuống trong gió.

Dưới núi này, vừa vặn có một tòa phòng nhỏ, trong phòng nhỏ có ánh lửa chiếu ra.

Bay xuống ngoài phòng nhỏ, từ cửa sổ nhìn vào, hắn

nhìn thấy căn phòng này thế mà cách cục rất giống Ly Hỏa Điện của mình.

Chính giữa Ly Hỏa Điện là một hồ vuông, trong hồ vuông là hỏa điểm thiêu đốt.

Chỉ là phòng này nhỏ rất nhiều, hồ lửa cũng nhỏ rất nhiều, cạnh hồ lửa, chỉ có một ít khí cụ gồm sứ cơ bản, có thể nhìn thấy vết tích có người hoạt động, trong đất bùn cạnh hồ lửa, tựa hồ còn hòa với một chút vết máu, như có người ở đây giết súc vật, sau đó nướng ăn.

Hắn tưởng tượng, một người sau khi đi săn trở về, trực tiếp đem con mồi mổ bụng lột da, cầm đến hồ lửa nơi đây vừa nướng vừa ăn.

Một người cô độc, đối mặt với hắc ám, trông coi hồ lửa, ngăn trở hắc ám.

Hắn vòng qua phòng nhỏ, đi tới phía trước.

Căn phòng nhỏ này dùng bùn đất chồng lên sân thấp, trong sân lại có một bức tường cao, để gió không thể trực tiếp thổi vào trong phòng, cũng làm cho ánh mắt của người khác không cách nào trực tiếp nhìn thấy trong phòng.

Ngay khi hắn nghĩ đến có nên đi vào hay không, trong tai nghe được tiếng bước chân, quay đầu, chỉ thấy trong sương mù hắc ám, có một người đi ra.

Càng đi càng gần, thấy rõ ràng, đây là một lão nhân áo mặc da thú, nhưng thân hình cao lớn, trên vai khiêng

một cây trường thương, cán thương chọc một con dã thú da lông màu vàng.

Lão nhân nhìn Triệu Phụ Vân, đánh giá, trong mắt cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, Triệu Phụ Vân cảm thấy hần đang phán đoán mình có phải nhân loại hay không.

“Lão trượng, ngài đây là đi săn trong bóng tối sao?”
Triệu Phụ Vân mở miệng hỏi.

“Ngô, người nhìn ra.” Lão nhân trả lời một câu.

“Ta nghe nói, vùng hắc ám nguy hiểm này, ngài ra vào hắc ám lại như giẫm trên đất bằng, quả nhiên lợi hại.”
Triệu Phụ Vân tán dương nói.

“Ở chỗ này đã lâu, nhìn đến mức quá nhiều, luôn có thể biết một vài thứ.” Lão nhân nói: “Người là vừa tới đi, đi, lão hán mời người ăn thịt hoàng hoẵng nướng.”

Lão nhân đại khái là đã lâu không nhìn thấy người bên ngoài, cũng có thể là tập tục nơi này chính là như vậy, đối với người ngoài tới tương đối nhiệt tình, đương nhiên, cũng có thể là chính lão nhân tính cách hào sảng.

Triệu Phụ Vân đi theo hần tiến vào sân xây thành từ bùn đất, liền thấy hần đem con hoàng hoẵng kia treo tốt, sau đó lại lấy ra một thanh dao lột da bắt đầu lột da, sau khi lột bỏ cả tấm da để qua một bên, lại bắt đầu mổ bụng, đem nội tạng những vật kia đều lấy ra, phân loại sắp xếp gọn.

Triệu Phụ Vân ở bên cạnh trợ thủ, đưa cho hần bồn gốm

cùng lọ, lọ kia là dùng để đựng phân và nước tiểu.

Hắn không biết những thứ này có làm được gì, nhưng hắn không hỏi.

Sau đó, lão nhân cầm lên thiết thương, xuyên lên thịt con hoẵng kia, đi vào trong phòng, liền ngồi trên mặt đất hồ lửa.

Hắn ngồi trên mặt đất, cho nên Triệu Phụ Vân cũng ngồi xổm trên mặt đất, lão nhân lúc này mới rảnh, lại đánh giá Triệu Phụ Vân, nhìn Triệu Phụ Vân chỉ là ngồi xổm, mà không ngồi trên mặt đất, liền nói: “Người trẻ tuổi, đến từ nơi nào a?”

“Lão trượng lại đến từ đâu?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại.

“Không nói cũng chẳng sao, lão hán từ nhỏ lớn lên ở vùng này, chỉ cần tới đây gác đêm, thân phận quá khứ đều không trọng yếu.” Lão nhân nói.

“Không phải ta muốn ẩn giấu gì, chỉ là lòng có chút cớ kỵ, vẫn bối đến từ Thiên Đô Sơn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Thiên Đô Sơn a, người Thiên Đô Sơn đều ở cửa ải bên kia.” Lão nhân duỗi ngón chỉ một cái nói.

Triệu Phụ Vân không có nhìn ra cảm xúc gì khác từ trên mặt của hắn.

“Đệ tử Thiên Đô Sơn tới đây nhiều không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đối mặt với cả vùng hắc ám này, bao nhiêu người cũng không nhiều, cửa ải kia có một vị đạo trưởng Tử Phủ của Thiên Đô Sơn, đã ở nơi đó rất nhiều năm, cho nên có chút đệ tử Thiên Đô Sơn đi tới bên này tu hành, hoặc là tìm bảo tài luyện bảo, để an toàn, sẽ tụ tập ở bên kia.”

Triệu Phụ Vân gật đầu tỏ ra hiểu rõ.

Lão nhân từ trong bảo nang xuất ra gia vị muối ăn những vật này hướng vẩy trên thịt hoẵng.

“Còn chưa thỉnh giáo đại danh của lão trượng.” Triệu Phụ Vân có chút ngượng ngùng nói.

“Tất cả mọi người gọi ta lão thương đầu, người cũng gọi ta lão đầu thương đi.” Lão nhân không thêm để ý chút nào báo tên của mình, giống như là báo danh tự chó mèo gì.

“Còn có a, người cũng đừng gọi ta lão trượng lão trượng, nghe khó chịu, gọi lão đầu là được, mà lại, người tu hành có đạo, có thuật trú nhan, tuổi chưa hẳn so với ta nhỏ a.”

Triệu Phụ Vân vừa nghĩ, cũng có khả năng, bởi vì hắn có thể cảm giác được, lão thương đầu trước mặt này chính là Trúc Cơ tu vi.

Nhưng hắn vẫn quyết định, hỏi một chút niên kỷ của đối phương.

“Không biết ngài năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Triệu Phụ

Vân hỏi.

“Ngày ngày đối mặt với Cực Dạ, cũng không có thời tiết bốn mùa, lại âm dương điên đảo, làm sao biết qua bao nhiêu năm, càng không biết mình bao nhiêu tuổi.” Lão thương đầu lời nói, để Triệu Phụ Vân muốn gãi đầu.

“Vậy ta gọi ngài lão ca đi.” Triệu Phụ Vân cảm thấy hẳn có thể sẽ lớn hơn mình một chút, cho dù là lớn hơn nhiều, gọi một tiếng lão ca cũng sẽ không sai.

“Được, đều tùy người.” Lão thương đầu nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng vàng thiếu một cái răng cửa.

“Lão ca nói là từ nhỏ lớn lên ở vùng này? Vậy đối với Cực Dạ Thiên này tự nhiên cực kỳ quen thuộc, văn bối mới đến, muốn ở nơi này một thời gian, không biết phải chú ý điều gì?”

“Từ xưng hô của người liền biết, người xác thực là lần đầu tiên đến, ở đây tất cả mọi người không gọi Cực Dạ Thiên, mà gọi là lão Hắc. Người muốn nhớ kỹ một điểm, lão Hắc nguy hiểm nhất thời điểm, chính là thời điểm người sợ nhất, nếu như người luôn luôn suy nghĩ lung tung, như vậy sẽ bị lão Hắc để mắt tới.”

“Người nhìn lửa này?” Lão thương đầu đưa tay chỉ lửa trong hố lửa.

Triệu Phụ Vân đương nhiên đã sớm chú ý tới, hỏa này không phải phàm hỏa, mà hẳn là một loại tế hỏa.

“Mỗi một hố lửa như này, đều là một tế hổ, chúng ta là thủ lão Hắc, cũng là trông coi hố lửa, hố lửa bất diệt, liền có thể thủ được chính chúng ta, máu chốt là không được sợ, người nếu trong lòng sợ hãi, liền sẽ phát hiện lão Hắc sôi trào mãnh liệt, khủng bố quỷ dị.”

Triệu Phụ Vân nhìn hỏa diễm trong hố lửa, nhìn thấy “Củi” trong hố lửa đều là xương cốt.

“Hố lửa này của ta tên là Thú Hỏa hổ, đầu hố lửa là dùng xương của một con lão hổ hóa yêu nhóm lửa.” Lão thương đầu nói.

“Người ở đây thủ lão Hắc, chuyện thứ nhất chính là điểm một hố lửa, người nếu không biết làm sao điểm hố lửa, ta có thể dạy người điểm Thú Hỏa hổ.” Lão thương đầu nói.

Triệu Phụ Vân rất hiếu kì, hắn không phải không biết điểm hố lửa, chính hắn có một ngọn Xích Viêm Thần Đăng là đủ, chỉ là hắn rất muốn biết Thú Hỏa hổ là điểm thế nào.

Thế là hướng hắn thỉnh giáo, đối phương cũng không giấu diếm, vừa nướng thịt, vừa nói phương pháp điểm hố lửa cho hắn.

“Điểm hố lửa này, không phải một bước đạt thành, mà muốn chia mấy bước.” Lão thương đầu nói: “Bước đầu tiên này, tuyển chỉ.”

“Chúng ta so ra kém Thiên Đô Sơn các người có thể ở đầu gió hạ trại, ngăn lão Hắc, chúng ta nhất định phải

chọn một nơi tránh gió.”

“Sau đó chính là đốt đất, trước đốt một lần nơi muốn xây hỏa phòng, thiêu hủy âm khí trên mặt đất, nơi này, đều là nơi được âm khí tắm bổ, không đốt một lần, đến lúc đó căn bản là đốt không được. Sau đó chính là đem nơi đốt ra vây quanh, lại lấy hương tể Tứ Phương Thần Tôn, hình thành cách cục dương trạch.”

Triệu Phụ Vân trong lòng nghe, lại đối với Tứ Phương Thần Tôn có chút không rõ, nhưng không cắt đứt đối phương.

“Kế tiếp chính là đào hố, nơi này sau khi đào hố, tựa như đào giếng, rất nhanh liền có âm khí tuôn trào, lúc này, liền muốn dùng hồ cốt mình tể tốt phóng vào bên trong.”

“Hồ cốt thuần dương, âm khí trong hố lửa nồng đậm, như thế liền hình thành cách cục trong âm ôm dương, chúng ta muốn tiến hành Bách Thú Tế trước khi dương khí của hồ cốt bị âm khí giội tắt, để âm dương quán quýt lấy nhau, từ đây, âm khí trong giếng này tựa như dầu trong ngọn đèn, lại tiếp, mời tới một đóa Thiên Hỏa rơi vào trong đó, đốt lên hố lửa, như thế, liền thành.”

Hắn nói là trình tự cương yếu, về phần Bách Thú Tế như thế nào, làm sao mời Thiên Hỏa, những thứ này còn không nói tỉ mỉ.

“Quả nhiên là đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường, không tới nơi này, làm sao biết, trên đời này còn có hố lửa như vậy.” Triệu Phụ Vân cảm thán

nói.

“Bất quá là một chút bâng môn chi kỹ mà thôi, không so được thông thiên đạo thuật của Thiên Đô Sơn.” Lão thương đầu nói.

Trong lúc hắn nói chuyện, dầu trong thịt con hoẵng trên thiết thương nhỏ xuống trong hố lửa phía dưới, hỏa diễm bùng lên, Triệu Phụ Vân thể mà cảm thấy, ngọn lửa kia giống như từng con dã thú vô hình, từng ngọn lửa lao ra cắn ăn dầu thịt nhỏ xuống.

Lại giống như đang nhào vào cỗ hương khí phát ra kia.

Triệu Phụ Vân nhắm mắt, lấy niệm cảm giác, chỉ cảm thấy, nguyên bản hư vô yên tĩnh trong ngọn lửa xuất hiện thú rống.

Thú rống kia lúc đầu nhàn nhạt, nghe nhiều vài tiếng, liền nghe ra là bách thú tạp rống, có một cỗ chấn nhiếp chi ý truyền đến, hắn nghe liền cảm giác suy nghĩ trì trệ, có một cỗ sợ hãi âm thầm sinh ra.

Bất quá, khi hắn mở to mắt, Trần Thần Pháp cũng đã đem những suy nghĩ kia trấn trụ.

Lúc này, lão thương đầu cũng nhìn hắn, Triệu Phụ Vân không khỏi nói: “Thú hổ này, quả nhiên có bách thú tề minh chi ý, diễm như thú rống, có thể khu âm tà yểm quái.”

Lão thương đầu cười cười, đem nắp của hắc đàn bên cạnh mở ra, cầm xuống rượu treo trên vách tường, trực

tiếp uống lên.

Sau khi uống xong, rồi mới lên tiếng: “Người có muốn đến một ngụm hay không.”

Triệu Phụ Vân liền vội vàng lắc đầu, nói: “Ta không thích uống rượu, đa tạ.”

“Rượu nhưng là đồ tốt, không uống đáng tiếc.” Lão thương đầu nói xong, lại nhìn đêm tối bên ngoài nói: “Hôm nay gió nam nổi một đêm, buổi tối hôm nay lão Hắc muốn không an phận.”

Chương 272 : Âm dương điên đảo Cực Dạ Thiên

Triệu Phụ Vân thuận ánh mắt của hắn, nhìn ra phía bên ngoài.

Bởi vì bức tường xây từ bùn đất bên ngoài ngăn trở gió, cho nên không có gió bay thẳng vào trong phòng.

Bất quá, hắn lại có thể nghe được thanh âm ô ô phát ra lúc gió thổi qua mái hiên.

Chẳng biết lúc nào, gió đã bắt đầu thổi.

“Ăn trước, ăn thịt, uống rượu... .”

Lão thương đầu cầm lấy dao liền bắt đầu cắt thịt, Triệu Phụ Vân cũng có dao cắt thịt nhỏ như vậy, mặc dù hắn ít khi nướng thịt ăn, nhưng lại cũng chuẩn bị một chút tiểu công cụ dùng đến thường ngày hành tẩu sơn dã.

Hắn đưa tay vào trong ngực, trong ngực còn có bảo nang, trong bảo nang này chuyên môn đặt vào chút đồ vật thượng vàng hạ cám.

Hắn cũng cắt một khối thịt tảng ngoài, bắt đầu ăn, xác thực thơm.

Lão thương đầu ăn phát ra thanh âm, lại thỉnh thoảng uống rượu, phát ra tiếng tán thưởng, giống như đã lâu chưa từng ăn, thậm chí Triệu Phụ Vân cảm thấy hắn ăn

có điểm giống dã thú.

“Lão thương đầu.”

Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu, ngay từ đầu không rõ ràng lắm, nhưng rất nhanh, tiếng kêu kia lại trở nên cực kì rõ ràng, giống như là người bằng hữu nào đó của lão thương đầu, sau khi không có nghe thấy Lão thương đầu trả lời, đối phương có chút nổi giận.

“Lão thương đầu, ta biết ngươi ở bên trong, ngươi đi ra.”

Triệu Phụ Vân nhìn lão thương đầu, lão thương đầu chỉ cắt thịt ăn, lỗ tai giống như bị lông con lừa tắc lại, phảng phất cái gì cũng không nghe được.

Một ngụm thịt một ngụm rượu, một ngụm rượu lớn một ngụm thịt lớn.

Ăn đến trán đều đang đổ mồ hôi.

“Đi ra, Lão thương đầu, ngươi hại chết huynh đệ chúng ta, chẳng lẽ cho rằng trốn tránh liền có thể trốn được sao? Sự tình ngươi làm, lừa qua con mắt thế nhân, lại không gạt được nội tâm của mình.”

Trong tai Triệu Phụ Vân nghe những âm thanh này, hắn không biết những thứ này là ảo giác, hay thật có thứ gì đang gọi, hắn nhìn lão thương đầu trán đổ mồ hôi, thế nhưng hắn lại như cũ miệng lớn ăn thịt, miệng lớn uống rượu, ăn quên đi còn có một người bên cạnh.

Triệu Phụ Vân cảm thấy một tia không thích hợp, thế là,

đột nhiên đưa tay ở trong ngọn lửa của hồ lửa kia một trảo, một trảo lửa liền bị hấn nắm trong tay, ném ra đất bằng bên ngoài nhà.

Một đại hỏa cầu xuyên qua cửa, lúc sắp đụng vào bức tường trong thổ viện, đúng là rẽ ngoặt một cái, xông lên bầu trời, trong nháy mắt xông lên, hỏa diễm kéo dài biến lớn, mọc ra bốn chân cùng một đầu hồ to lớn.

Gào thét một tiếng, hỏa kia đúng là huyền hóa thành một con mãnh hồ lỏng lẫ, nhào về phía trong hắc ám.

Hắc ám như mực dưới mãnh hồ lỏng lẫ do hỏa diễm huyền hóa nhào tới, đúng là nhanh chóng tản ra, hắc ám tản ra, sau đó lộ ra một người.

Người kia đúng là một cỗ thân khô, trên thân thân khô còn mặc quần áo.

Ánh lửa kia chiếu vào đôi mắt đối phương, thế mà là ẩm ướt, đồng thời có một loại trơn bóng quỷ dị.

Triệu Phụ Vân thông qua khu ngực ngọn lửa này, cũng thuận ý chí trong ngọn lửa này, hoá sinh ra hỏa diễm hồ, đồng thời một điểm pháp niệm của hấn ký thác trong đó, nhìn thấy thân khô quỷ dị kia.

Pháp niệm khế động, khu sử hỏa diễm hồ nhào tới.

Trong hai mắt thân khô kia có quang vận quỷ dị chớp động lên, nhìn chăm chú lên hỏa diễm hồ, hỏa diễm của hỏa diễm hồ lại nhanh chóng tan rã, nhưng lúc tan rã đến nửa cái đầu, hỏa diễm hồ đã nhào vào trên người

nó, thân thể khô như hạt cát đen xám, nháy mắt băng tán.

Chỉ còn lại một đôi tròng mắt rơi trên mặt đất, đồng thời nhanh chóng lẫn lộn.

Tròng mắt lăn về phía nơi sâu trong hắc ám, mà con hỏa diễm hồ kia vốn còn muốn truy đuổi, nhưng trong bóng tối có gió thổi tới, thổi đến hỏa diễm nhanh chóng tiêu tan, nó phát ra một trận tiếng gầm, trong tiếng gầm như có trừ ác chưa hết không cam lòng.

Loại kêu lên như trả thù kia lập tức biến mất, mà lão thương đầu rốt cục dừng lại ăn uống, chỉ thấy hắn dùng tay áo xoa xoa mồ hôi trán, đem thịt trong miệng nuốt xuống, lại nhắc rượu lên uống, lúc này mới thở mạnh ra một hơi, đánh một ợ no nê, sau đó mang theo vài phần cảm thán nói: “Lão Hắc chính là quỷ dị như vậy, hắn có thể bắt được sợ hãi trong lòng người.”

Triệu Phụ Vân muốn hỏi, đây chỉ sợ không phải sợ hãi, mà là việc trái với lương tâm trong lòng.

Nhưng lời này chỉ là dạo qua một vòng trong lòng lại nuốt trở vào, dù sao không tiện nói như vậy.

“Chúng ta sợ hãi cái gì? Mỗi người đều không giống, có người sợ hãi quỷ quái, có người thì sợ hãi cổ nhân trở lại.”

“Chúng ta không sợ quỷ quái, không sợ yêu ma, ta chỉ sợ bằng hữu trước kia tới tìm ta, bởi vì ta không cùng chết với bọn họ, bởi vì khi ta cùng bọn họ kết bái nói

qua, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.”

“Bọn họ chết rồi, người không có chết?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, ta không có chết, cho nên bọn họ một lần lại một lần tới tìm ta.” Trên mặt lão thương đầu lộ ra một tia thống khổ.

Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời cũng không tiện nói gì, khi kết bái, trăm đầu gà, uống hoàng tửu, đối Thương Thiên cùng Hậu Thổ nói những lời này, mà cuối cùng không cách nào làm được, nên hấn nhận tâm linh khiển trách, lại bị Cực Dạ Thiên này chiếu rọi ra, vậy làm sao có thể nói cái gì đây?

“Ai!” Lão thương đầu nặng nề thở dài một tiếng.

Triệu Phụ Vân biết, hấn không phải trên tu vi đánh không lại, mà là không dám đối mặt với chất vấn kia, cho nên liền trốn ở trong phòng này thủ lửa, đương nhiên, loại tình huống này, cũng không loại trừ hấn khả năng đánh không lại.

Hai người trong lúc nhất thời không có lời gì để nói.

“Người là cao tu Thiên Đô Sơn, cũng sẽ không để ý sắc trời nơi này, vậy ta liền không lưu người.” Lão thương đầu đây là ý tứ tiễn khách, Triệu Phụ Vân cũng không có ý tứ muốn ở nơi này qua đêm.

Cuối cùng hướng hấn nghe ngóng nơi quan ải của Tử

Phủ Tu Sĩ Thiên Đô Sơn kia, lão thương đầu nói cho hắn ước lượng hơn bốn mươi dặm về phía tây.

Triệu Phụ Vân ra nhà nhỏ bằng đất này, sau đó đi về phía tây, hắn nghĩ trước tới đó thử xem.

Sắc trời đã tối dần, đã không có phân chia đen trắng, thiên địa một màu đen kịt, nhưng nơi này có một đầu hư tuyến do hỏa diễm quang mang trong thiên địa vẽ ra.

Hắn đi thuận theo đầu hư tuyến này, đi về phía tây.

Đi ngang qua từng tòa nhà nhỏ bằng đất, có chút lớn có chút nhỏ, có chút nhà đất nhỏ trong mắt Triệu Phụ Vân giống như một nhà xí, có chút thì xây rất tốt, giống như một thổ bảo, bên trong cũng có không ít người.

Có chút thì xây giống như trang viên.

Triệu Phụ Vân chỉ là đi ngang qua, đánh giá, mà những người trong nhà đất kia, cũng ở lúc hắn quan sát, hội họp nhìn ra phía bên ngoài, hiển nhiên coi hắn là quái vật trong bóng tối.

Sau khi hắn đi ước chừng một nén hương thời gian, phía trước thế mà cũng truyền đến tiếng bước chân.

Mơ hồ nhìn thấy có một người đang sờ soạng bước đi, cũng thấy không rõ diện mục, nhanh muốn đụng đầu, Triệu Phụ Vân ngừng lại, đối phương cũng ngừng lại.

Trong hai mắt Triệu Phụ Vân đã nổi lên ánh lửa, sau đó khi hắn thấy rõ đối phương, trong lòng căng thẳng.

Bởi vì diện mục cùng ăn mặc của đối phương cực giống mình, hoặc là nói, đó chính là một “chính mình” khác.

Hắn không nói hai lời, ngón tay phải cong lại bắn ra, một sợi ánh lửa mang theo một cỗ kinh lực phá không bay ra.

Ánh lửa trong bóng đêm vạch ra một luồng ánh sáng, rơi vào trên người đối phương, thân thể của đối phương thiêu đốt trong ngọn lửa, sau đó lập tức bay lên bầu trời, lướt về phía sâu trong bóng tối.

Nhưng hỏa diễm bám vào thiêu đốt, Triệu Phụ Vân đã thấy rõ ràng, đây chẳng qua là một kiện áo bào bị máu nhuộm đen mà thôi, không biết là vị tu sĩ nào lưu lại.

Mà ở trong hỏa diễm thiêu đốt, kiện áo bào kia mới bay lên bầu trời, cũng đã rơi trên mặt đất.

Bị ngọn lửa thiêu đốt, áo bào kia thế mà giấy dựa muốn chống đỡ.

Triệu Phụ Vân từng bước một đi qua, dừng ở nơi cách áo bào ba bước, nhìn nó đốt thành tro bụi, lúc này mới không còn vẩn vơ.

Hắn ngẩng đầu nhìn một vùng u ám này, đối với một vùng u ám quỷ dị này có mấy phần nhận biết.

Tiếp tục đi lên phía trước, hắn phát hiện mình chệch khỏi lộ tuyến, chẳng biết từ lúc nào, con đường ánh lửa nguyên bản nhìn thấy, đã biến như ẩn như hiện, nhìn

qua tựa như tinh quang phía chân trời, một điểm ánh lửa bay xa, đúng là phiêu hốt bất định.

Hắn đứng ở đó, không tiếp tục đi nữa, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Không nhìn thấy ngôi sao trên bầu trời.

Bất quá, hắn đối với đường mình vừa mới hành tẩu qua không có quên, cong ngón tay bắn ra một luồng ánh lửa, ánh lửa kia trong bóng tối hóa thành một con hỏa điều, xoay quanh trong hư không, bay hướng phương hướng trong ấn tượng của hắn.

Pháp niệm của hắn gửi ở trong hỏa điểm, không bao lâu, hắn liền phát hiện, địa phương Hỏa Điểm Điều của mình bay qua cũng không phải con đường lúc mình đến, bởi vì địa hình không giống, trong bóng tối giống như có người thổi một hơi hình thành gió, nháy mắt diệt Hỏa Điểm Điều của hắn.

Trong bóng tối, xuất hiện bóng đen trùng điệp.

Hắn nhớ tới lão thương đầu kia nói qua, một vùng tăm tối này, Âm Dương điên đảo.

Nghĩ đến đây, hắn liền minh bạch cảm giác cùng ý thức của mình, ở đây đều sẽ bị vụn vụn.

Hắn đứng đó, trước lấy Thái Nhạc Trấn Thần Ấn Pháp trấn trụ tâm thần của mình.

Tùy theo há mồm phun ra một vệt ánh lửa, ánh lửa ở

trong hư không hóa thành một ngọn đèn.

Đèn diễm bạch kim sắc, thân đèn hắc tử đan dệt ra một đầu dây leo quấn quanh đến bắc đèn.

Bạch kim hỏa diễm sau khi chiếu rọi một vùng tăm tối này, chỉ trong nháy mắt, trong bóng tối như có từng tia từng sợi đồ vật bị xua tan.

Hắc ám vô biên lập tức xuất hiện một lỗ thủng tái nhợt.

Triệu Phụ Vân nguyên bản nhìn không thấu mê vụ cùng bóng đen trùng điệp kia lập tức tán đi.

Hai mắt của hắn lại nhìn thấy nhà đất nơi xa, trong nhà đất tản ra tia sáng mê ly.

Hắn ngẩng đầu đi tới, vẫn là đi về phía tây, trong phòng đại khái là có người nghe được tiếng bước chân, đi tới cạnh cửa, thông qua khe cửa nhìn ra bên ngoài.

Người trong phòng nhìn thấy một người cầm một ngọn đèn đi ngang qua, sau đó đi xa.

“Lão đầu tử, là một người, thế mà đi đường ở buổi tối, lá gan quá lớn.” Đây là thanh âm của một phụ nhân.

“Tựa như là một người.” Đồng dạng ở khe cửa, còn có một người cũng ghé vào nơi đó nhìn.

“Nói nhảm, người nơi nào thấy qua quỷ quái cầm đèn a.” Phụ nhân tức giận nói.

“Khoan hãy nói, ta còn thực sự nghe nói qua, nghe nói, có sự tích trong bóng tối có quỷ quái cầm quỹ đèn dẫn dụ người.” Thanh âm nam tử nói.

“Màu sắc của quỹ đèn không phải như vậy, người xem kỹ bạch kim quang huy kia, những nơi đi qua tựa như mặt trời nhỏ chiếu sáng một phương.”

“Xác thực chưa thấy qua, cho dù là người của Xích Viêm Thần Giáo, cũng ít có người luyện bảo đăng như vậy.” Nam tử lại một lần nữa nói.

Triệu Phụ Vân đã đi xa, hẩn một đường vừa đi vừa nghĩ, sau đó khi bình minh, mới tìm được quan ải lão thương đầu kia nói tới.

Xa xa, hẩn nhìn thấy một mảnh phiên kỳ tung bay ở không trung, trong bóng tối, trên phiên kỳ kia tản ra một đoàn ô quang.

Rõ ràng là trong bóng tối, Triệu Phụ Vân lại phân biệt ra được ô quang trên phiên kỳ không rõ.

Nhìn kỹ phiên kia, phát hiện phía trên có một đồ án bán thân người.

Hẩn một đường đến gần, liền nhìn cẩn thận hơn, đồ án bán thân người trong phiên kỳ tung bay trong gió kia, là phác hoạ từ phù văn mà thành.

Trong đó hai mắt nhìn chăm chú của tượng bán thân người kia, đúng là có một loại lực lượng mãnh liệt nhiếp thần đoạt niệm.

Hắn cảm giác, cao phiên kia mỗi lần cuốn lên, liền như cuốn lên một mảnh âm khí nuốt vào phiên.

Kiện pháp bảo đáng sợ này, để Triệu Phụ Vân cảm thấy vị Tử Phủ Thiên Đô Sơn kia có thể là ở đây luyện bảo.

Chương 273 : Định cư

Triệu Phụ Vân một đường đi tới, đối với hắc ám này cũng có tự thân thể hội, nơi khác hắc ám, cho hắn một loại cảm giác tà dị, mà nơi này, lại giống như đi vào bãi săn của một con mãnh thú.

Hắn cảm giác nơi này rất sạch sẽ.

Những quỷ quái ẩn hiện trong bóng tối kia, xa xa tránh đi nơi này, không dám bước vào nơi này, hoặc là nói dám bước vào phạm vi này, đều bị hắc phiến kia nuốt chửng.

Quan ải này cũng không lớn, nhưng hẹp dài, vẫn là lõm vào, cho nên, Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được rõ ràng, có gió hội tụ về trong quan ải này phun trào.

Mà ở trong quan ải kia liền có một tòa thổ bảo, đứng trong gió, thổ bảo nơi cao, một cây phiến kỳ cao cao tung bay.

Ở trên núi hai bên thổ bảo này, có không ít động phủ.

Những động phủ này đều tận lực tránh bị gió thổi thẳng, trước động phủ đều có thứ chắn gió, hoặc mở cửa động phủ ở bên hông.

Chỉ là ở trong bóng tối này, có quang mang lộ ra, ở một vùng này hình thành một đỉnh núi quang mang tứ tán.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, những người này không nguyện ý cản gió, cho nên đều mở động ở hai

bên núi.

Triệu Phụ Vân đi tới trước thổ bảo kia, nhìn thấy bảng hiệu trên đại môn thổ bảo viết mấy chữ.

“Thôn Quỷ Bảo.”

Cái tên này ở trong lòng Triệu Phụ Vân là ngoài ý muốn, cho người ta một loại khí thế hùng hồn, nhưng lại lộ ra cảm giác tà tính.

Triệu Phụ Vân không tốt ản vào, muốn gõ cửa, trong khe cửa kia lại chui ra một người trắng bệch.

Người kia dưới ánh đèn chiếu rọi, nhan sắc trên người nhanh chóng thối lui, biến thành một người giấy bằng phẳng, ngũ quan của người giấy bị rõ ràng họa ra, nhất là đôi mắt cùng miệng.

Đôi mắt kia bị chu sa điểm ra, điểm này ngược lại là thủ pháp chính đạo, nhưng miệng kia lại là màu đen nồng đậm, họa lập thể, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mở ra, toàn bộ nhìn qua tà dị vô cùng.

“Bảo chủ nói, hấn không gặp khách, mời bằng hữu rời đi.” Người giấy đúng là mở miệng nói.

Triệu Phụ Vân nhú mày, sau đó nói: “Cho dù là đồng môn, cũng không nguyện ý gặp sao?”

Người giấy kia trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi mở miệng nói: “Bảo chủ nói, hấn không có đồng môn.”

Triệu Phụ Vân sửng sốt một chút, sau đó chậm rãi gật đầu, nói: “Vậy thì tốt, ta biết.”

Thế là hần rời đi.

Khi rời đi, trong lòng là có chút xúc động, phần nộ? Là bởi vì bị người cự tuyệt gặp mặt? Hay là nói, đối phương là đệ tử Thiên Đô Sơn, lại không cho mình là đệ tử Thiên Đô Sơn, nói mình không có đồng môn.

Hần cảm thấy cũng không tính, nhưng cảm xúc không hiểu kia y nguyên sẽ xuất hiện, bất quá rất nhanh, liền bị hần hóa thành nhiên liệu của hỏa diễm thiêu đốt.

Phùng sư huynh để hần tới đây, cũng không có nói muốn hần ở nơi nào, chỉ để cho hần thủ nơi này là được, không có thành lũy doanh trại cố định phải bảo vệ, hoàn toàn do chính hần.

Triệu Phụ Vân biết, phương diện này, Thiên Đô Sơn để người tu hành tâm thủ chính mình.

Lấy tâm thủ hình.

Có ít người cảm thấy, là hình mình vậy khốn tâm mình, có người cho rằng, tâm mình nhất định phải giữ vững hình mình.

Mà tâm tư thường thường là khó định, cho nên, cần phải có một cái đinh đóng vào trong đó cố định.

Theo Triệu Phụ Vân, đinh này là một loại tín niệm.

Bất cứ chuyện gì người đã đáp ứng, đều là một cái đình.

Triệu Phụ Vân lại đi về phía tây, hắc ám bên kia càng ngày càng nồng đậm, thổ bảo cũng càng ngày càng ít, ngẫu nhiên mới có thể nhìn thấy trong núi có một chút ánh lửa lấp lóe.

Sau khi mặt trời mọc, hắn nhìn thấy một nơi phong cảnh rất tốt.

Một ngọn núi hình trăng lưỡi liềm, mặt hướng về phía hắc ám kia, giống như một khối tằm thuẩn, ở giữa có đỉnh núi.

Vách núi này ngang chừng năm sáu dặm, cao có hơn trăm trượng.

Trên vách núi có một cái lỗ, hẳn là có người từng ở đây, nhưng bên trong tối đen như mực.

Dưới vách núi, có một doanh địa vút bỏ, doanh địa là xây dựa vào vách núi.

Mà ở phía trước vách núi ước chừng hơn mười dặm, liền có một hồ nước.

Đây là một nơi rất tốt.

Chỉ là Triệu Phụ Vân phát hiện nơi này không sai biệt lắm đã bị hắc ám nuốt mất, cho dù là ban ngày, nơi này cũng u ám.

Tuy nhiên, hắn vẫn quyết định lưu lại ở đây.

Hắn tiến vào sơn động trên vách núi kia, sơn động sạch sẽ lạ thường, lại có ba căn phòng, có phòng tĩnh tu, có nơi tiếp khách, còn có đại khái là nơi đệ tử tu hành, cùng một nơi tàng thư, từ bàn đá ghế đá bày bên trong liền có thể biết.

Chỉ là động phủ này không có danh tự, Triệu Phụ Vân ở bên trong dạo qua một vòng, liền quyết định lưu lại.

Hắn không cần tế hồ lửa, chỉ đem Xích Viêm Thần Đăng của mình lấy ra, đặt ở động phủ gian ngoài cùng trong phòng khách hình vuông kia.

Toàn bộ động phủ, chính là sáng ngời lên.

Từ Thiên Đô Sơn rời đi, hắn trong mơ hồ đã cảm thấy, ý tứ của Tuân Sư là để cho mình mau chóng Kết Đan.

Hắn quyết định ở đây, dốc lòng tu hành.

Bên ngoài có gió thổi vào, thổi vào trong động, ở trong ngọn đèn, gió kia nhanh chóng yếu đi, cuối cùng tiêu tán.

Trên ngọn đèn này có Định Phong phù chú.

Bất quá, hắn cảm thấy còn chưa đủ, mình nếu muốn đem nơi này xem như đạo tràng tu hành của mình, vậy phải hảo hảo chế tạo một chút.

Hắn đầu tiên là đem toàn bộ dãy núi này đều nhìn thoáng qua, phát hiện dãy núi này thế mà kéo dài đến

rất xa, mà mình nơi này thì là phần cuối, nếu như đem dãy núi này so sánh với rồng, vậy nơi hiện tại của mình thì là đầu rồng.

Bất quá nếu có thể cùng hồ ngoài mười dặm kia tương liên, như vậy tự nhiên liền có thể coi là cách cục linh long nhập thủy hoàn mỹ, mà hiện tại thì bị cắt đứt, lộ ra một mảnh vách núi trơ trụi này, ngược lại giống như rồng bị chém đầu.

Triệu Phụ Vân lơ lửng trên vách núi này, trong lòng hần suy tư đạo tràng trong lòng mình.

Có không ít phương thức tạo dựng một đạo tràng.

Mỗi người đều sẽ dùng phương thức mình đặc ý nhất, lại phù hợp nhất với tu hành đến tạo dựng.

Có thể dùng trận pháp, có thể dùng đàn pháp, cũng có thể dùng phù lục pháp chú, chỉ cần có thể để ý thức của mình thấm vào một vùng này, khiến cho có thể càng nhẹ nhõm câu thông thiên địa lực lượng, vậy liền có thể.

Triệu Phụ Vân đối với trận pháp biết không phải rất nhiều, đàn pháp ngược lại từng có nghiên cứu, phù lục pháp chú càng được xưng là có tâm đắc.

Cho nên hần ngay lập tức, liền muốn lấy một mảnh vách núi này làm giấy, viết phù lục pháp chú trong lòng mình.

Điều đầu tiên hần nghĩ đến chính là Trấn Ma Pháp Chú.

Tuy nhiên, trước đó, hần vẫn quyết định trước chế tạo

động phủ của mình.

Lúc này, từ phía nam thỉnh thoảng có gió gào thét thổi vào trong động.

Hắn đem Hoàng Bì Hồ Lô kia lấy ra, đặt ở trên bàn đá.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, người đầu tiên thành lập động phủ này, tầng thứ nhất của động phủ này, nhất định là dùng để chặn Phong Sát.

Hắn đem Hoàng Bì Hồ Lô đặt trên bàn mặt, gió thổi vào trong động, giống như chim về tổ, chui vào trong hồ lô, toàn bộ động phủ liền thanh tĩnh.

Hắn đánh giá vách động, trong lòng hắn nghĩ tới mấy pháp đàn, nhưng đều không quá có thể làm cho hắn hài lòng, không phải pháp đàn không tốt, mà là hắn cảm thấy không cách nào đem tự thân sở học, cùng đồ vật sở hữu đều dùng tới.

Bất quá, pháp đàn chỉ cần thỏa mãn điều kiện tạo dựng, nhiều một vài thứ cũng không sao.

Hắn thấy, trên người mình cường đại nhất là Xích Viêm Thần Đăng, nếu tạo dựng pháp đàn, nhất định phải lấy Xích Viêm Thần Đăng làm hạch tâm.

Mà hỏa diễm trên thần đăng bá đạo, đặc tính lớn nhất là thiêu đốt.

Pháp đàn này sẽ lấy luyện đốt làm chủ.

Hỏa luyện đốt vạn linh.

Cho nên trong lòng hắn đã sớm hiển hiện một luyện ma pháp đàn.

Sau đó, hắn lại muốn đem Thái Nhạc Trấn Thần Pháp dung hợp vào, để thứ bị giam vào trong pháp đàn, nháy mắt bị trấn trụ, sau đó rốt cuộc không cách nào giãy dụa.

Trong lòng hắn suy tư, lại lấy ra một tấm phù chỉ bắt đầu miêu tả ra.

Nơi xa có ba tu sĩ ở trong hồ phía trước hái chút linh thảo, lại đánh mấy con linh ngư, chính vội vàng rời đi nơi này trước khi sắc trời thay đổi, ngẩng đầu nhìn thấy động trong vách núi lộ ra ánh lửa.

Ba tu sĩ đội mũ rộng vành, khoác quần áo do vỏ cây kết thành, trên cổ đều đeo Linh Ngọc tản ra linh quang, nhưng không có người mang theo bó đuốc, hoặc là đồ vật như hỏa phù.

Một tu sĩ trong đó kinh ngạc nói: “Nơi đó lại có thể có người vào ở?”

“Ai mà to gan như vậy?” Tu sĩ bên cạnh tiếp lời nói.

“Có thể là tu sĩ không biết ân oán động phủ này, chúng ta đi nhắc nhở một chút.” Lại có một tu sĩ nói.

Người cầm đầu, nhẹ gật đầu.

Ba người đi tới dưới vách núi, hướng trên vách núi hô.

Động phủ kia ở nửa trên của vách núi, chỉ là bọn họ có thể khẳng định, tiếng hô của mình nhất định có thể để người trong sơn động nghe được.

Người cầm đầu hô: “Uy, trong sơn động có người sao?”

Thanh âm kia phảng phất dung nhập vào trong gió, theo gió chui vào trong động, lại bị hút vào trong Hoàng Bì Hồ Lô.

Nếu hắn không có thi triển pháp thuật, tiếng la bình thường, Triệu Phụ Vân tự nhiên có thể nghe tới, chỉ là hắn đem thanh âm dung nhập vào trong gió, lại vừa vào động phủ liền bị hút vào trong hồ lô.

Triệu Phụ Vân có chút nghiêng tai, mơ hồ giống như nghe tới có âm thanh, nhưng lại không rõ ràng.

Sau khi nghe một lúc, lại chưa từng nghe thấy.

Lại cúi đầu tạo dựng pháp đàn của mình.

Một hồi sau hắn ngẩng đầu, bởi vì hắn cảm thấy pháp ý ba động, thế là ngẩng đầu, hắn không đứng dậy, chờ trong chốc lát, có ba người xuất hiện ở hư không trước động phủ.

Hắn liếc mắt nhìn qua, trên người ba người nhất định mặc lấy những thứ có thể che dấu pháp lực ba động.

Trước động phủ này có một bình đài nho nhỏ, chỉ có thể cung cấp hai ba người đứng, người cầm đầu trong đó

hạ xuống trên bình đài kia, hai người khác thì y nguyên giẫm gió mà phiêu phù trong hư không.

Triệu Phụ Vân không đứng lên, chỉ ngồi bên bàn đá nhìn về phía người kia.

Người cầm đầu kia, vừa hạ xuống bình đài trước động phủ, trong lòng liền có chút hồi hận, bởi vì ánh mắt của đối phương để hắn cảm thấy áp lực.

Không nên đến đều đã đến, liền muốn đem ý đồ nói rõ.

“Tại hạ Phó Nghĩ bá kiến đạo trưởng.” Trong ba tu sĩ, người cầm đầu tên là Phó Nghĩ.

Thế là Triệu Phụ Vân cũng đứng dậy, chấp tay nói: “Không biết đạo hữu đến đây, là có chuyện gì sao?”

Lúc này trong lòng hắn chỉ nghĩ, đem ý nghĩ của mình hoàn chỉnh miêu tả ra, thật nhanh tạo dựng thành pháp đàn.

“Đạo trưởng, có phải muốn định cư ở đây?” Phó Nghĩ trực tiếp hỏi.

“Đúng vậy.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đạo trưởng, có biết vì sao động phủ này bị bỏ hoang không?” Phó Nghĩ lại hỏi.

“Không biết, bất quá ta nghĩ, có thể là bị hắc ám bức bách không thể không rời đi.” Triệu Phụ Vân nói.

Phó Nghĩa nghĩ thầm đối phương quả nhiên không biết, lập tức liền giải thích nói: “Trong động phủ này, vốn từ một vị Tử Phủ Tu Sĩ tên là Du Lưu Tiên mở, khi hấn ở đây, phía dưới có không ít tu sĩ dựa vào sườn núi thành lập một doanh trại.”

“Chính hấn còn thu hai người đệ tử, từng nhiều lần đánh lui quỷ quái trong bóng tối đột kích, được người tôn kính.”

“Chỉ là ở hơn hai mươi năm trước, hồ phía trước đến một con thủy quái, nó không cho phép người nơi này lại đi trong hồ kia bắt linh ngư, trừ phi hàng năm đều dâng lên một đôi đồng nam đồng nữ, cũng vì hấn ở trên vách núi này mở một tòa miếu tế tự hấn.”

“Người xây dựng doanh trại dưới vách núi cũng không nguyện ý, Du đạo trưởng kia cũng không đáp ứng, cho nên cùng thủy quái kia liên chiến ba trận, cho dù có chư vị đồng đạo trong doanh trại tương trợ, y nguyên bại trận, trận cuối cùng kia, càng là ngay cả Du đạo trưởng đều bị cuốn vào một mảnh hồ nước kia.”

“Đồng đạo trong doanh trại, cũng tử thương thảm trọng.”

“Thế là nơi này liền hoang phế.”

Triệu Phụ Vân nhíu mày, nghĩ thầm: “Hai mươi năm trước, mình vẫn chỉ là Trúc Cơ tu sĩ, mà nơi này thì có một vị Tử Phủ vẫn lạc.”

“Sau đó thì sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Phó Nghĩa sững sờ, nói: “Thủy quái kia sau đó lên tiếng, nói, động phủ nơi này sẽ dùng để xây miếu thờ tế tự hần, nếu có người nguyện ý làm Miếu Chúc, liền có thể đi hần nơi đó trình báo, bất quá, ai sẽ nguyện ý đi làm Miếu Chúc của thủy quái đây, cho nên qua nhiều năm như vậy, không người nào dám ở nơi này, chính là sợ đắc tội thủy quái kia.”

“Nói cách khác, động phủ này nhưng thật ra của thủy quái kia đúng không?” Triệu Phụ Vân nghe hiểu ý tứ của hần.

“Chúng ta đương nhiên không thừa nhận, chỉ là thủy quái kia lại cho rằng như vậy.” Phó Nghĩa nói.

“A, người năm đó thế nhưng là một thành viên trong doanh trại phía dưới?” Triệu Phụ Vân đột nhiên hỏi ngược lại.

Phó Nghĩa hơi sững sờ, nói: “Đạo trưởng pháp nhãn, tại hạ năm đó vừa Trúc Cơ, ở đây tu hành, nhiều được doanh trại tiền bối cùng Du đạo trưởng che chở.”

Triệu Phụ Vân cảm nhận được hảo ý của đối phương, lúc này cười nói: “Không có việc gì, ta trước ở thử nhìn một chút, nếu không được rời đi là được.”

Phó Nghĩa lại vội vàng nói: “Thủy quái kia lai lịch có chút thần bí, nó pháp thuật huyền diệu, có thủ đoạn có thể giam cầm hư không, Du đạo trưởng năm đó vốn cũng có thể bỏ chạy, lại bị cuốn vào trong vòng xoáy nước, đạo trưởng không thể chủ quan a.”

Hắn hồi tưởng lại một màn năm đó kia, trong lòng vẫn có một loại cảm giác nhìn thấy mà giết mình.

Triệu Phụ Vân đương nhiên sẽ không kinh thường, nhưng hắn cảm thấy, năm đó Du Lưu Tiên chủ nhân động phủ này, lấy Tử Phủ tu vi có thể cùng thủy quái kia đại chiến ba trận, mà mình cũng là Tử Phủ, làm sao có thể chỉ nghe tin tức này liền né tránh đây?

Dù sao cũng phải gặp qua rồi nói sau.

“Đa tạ đạo hữu bẩm báo, chỉ là bản đạo ngược lại muốn gặp nó một lần.” Triệu Phụ Vân nói.

Phó Nghĩa thấy Triệu Phụ Vân không chịu đi, trong lòng cũng biết thuyết phục vô dụng, chỉ có thể trong lòng thở dài một tiếng rời đi.

Sau khi ba người rời đi, đi tới trong núi phía sau hơn trăm dặm, trở lại động phủ của mình, Phó Nghĩa lại là thở dài một tiếng, nói: “Qua ít ngày lại đi nhìn một chút, hi vọng hắn có thể trốn được pháp thuật của thủy quái kia.”

Hắn cảm thấy Triệu Phụ Vân sẽ không phải đối thủ của thủy quái kia, hắn biết rõ, năm đó Du Lưu Tiên trận thứ ba cùng thủy quái đấu pháp, nhưng có rất nhiều Trúc Cơ tu sĩ trong doanh trại tương trợ.

Mà Triệu Phụ Vân chỉ có một người mà thôi.

Triệu Phụ Vân lấy phù chỉ làm giấy viết bản thảo, tạo dựng lấy đàn pháp trong lòng mình muốn, liên tục cân

nhắc bản thảo, ngay khi cách pháp đàn trong lòng mình
càng ngày càng gần, từ bên ngoài vọt tới một cơn gió
mang theo mùi tanh ẩm ướt.

Chương 274 : Thủy hỏa sơ thí thủ

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu lên.

Trong mắt nhìn thấy bóng tối vô tận bên ngoài sơn động.

Gió này không đúng.

Mà Hoàng Bì Hồ Lô bị nhiếp vào, thế mà còn có mùi tanh ẩm ướt bị mình ngửi thấy.

Tùy theo, ở trong cảm giác của hắn, phảng phất nhìn thấy một mảnh cảnh tượng cá thối tôm nát trôi nổi trên mặt nước, toàn bộ mặt hồ đều là hắc ám, thế nhưng cá thối tôm nát kia lại có thể rõ ràng nhìn thấy.

Triệu Phụ Vân nguyên bản còn như cách rất xa, trong nháy mắt nhìn rõ kia, một cỗ mùi thối xông thẳng vào mũi, thông qua mũi xông vào trong đầu, sau đó hắn lại nhìn thấy trên thân tôm cá đều sinh giòi, ngay sau đó, hắn bắt đầu váng đầu hoa mắt, tiếp theo chính là cảm giác thân thể của mình đang rửa nát, sinh giòi.

Hắn thành một bộ tử thi.

Đây là cảm giác của Triệu Phụ Vân trong nháy mắt này.

Cũng là kết quả mong muốn của đồ vật trong bóng tối bên ngoài.

Người chết thì không thể sống, nhưng chỉ như vậy liền muốn Triệu Phụ Vân chết lại không thể.

Trong thân thể hần có hỏa diễm thấu lỗ chân lông thất khiếu tuôn ra, quanh thân ánh lửa bao phủ thành một đoàn, xa xa nhìn qua giống như một vỏ trứng kim hồng sắc, đem cả người hần bảo hộ ở trong đó.

Hần bởi vì người được cổ khí thổi kia, mà diễn sinh ra đến ý tưởng như ảo giác lại như chân thực nháy mắt bị tiêu hủy.

Triệu Phụ Vân cũng nhìn thấy, trên vách tường trong động này, trong thời gian ngắn, cư nhiên đã mọc đầy rêu, biến cực kì ẩm ướt, giống như bị thủy khí thấm ướt mấy năm, có mùi nấm mốc mục nát.

Bất quá, dưới ánh lửa trên người Triệu Phụ Vân xông đốt, toàn bộ tiền đường của động phủ những hương vị kia nhanh chóng tán đi, mà Triệu Phụ Vân lại nhìn về phía trong bóng tối, chỉ thấy được hắc ám nồng đậm giống như vầy mực, mơ hồ nghe được tiếng sóng cả dường như đến từ dưới núi.

Triệu Phụ Vân không có mở miệng hỏi, không cần đoán cũng biết, đại khái chính là thủy quái trong hồ.

Trong lòng hần cũng chưa từng xuất hiện cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, bởi vậy có thể thấy được chỉ cần mình ứng đối thoả đáng, liền sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Hần nhìn hắc ám bên ngoài, hắc ám liên miên thành một

vùng.

Cùng người đấu pháp, chuyện thứ nhất chính là phải xác định đối phương.

Xác định này, có thể là thật sự nhìn thấy, cũng có thể là cảm thấy được.

Chỉ khi có thể khóa chặt đối phương, pháp thuật mới có thể rơi xuống trên người đối phương.

Hắn hiện tại không nhìn thấy, chỉ có thể thông qua đối phương nhìn chăm chú mình từ đó đi cảm giác, chỉ là loại cảm giác này lại sẽ bị địch nhân quấy nhiễu hoặc là mê hoặc.

Có khả năng, đối phương phân thân hóa niệm, lấy nước hoặc cá làm hóa thân quan sát, từ đó để cho cảm giác của mình là sai, lại ở lúc mình hướng về mục tiêu sai lầm hành pháp, đối phương liền có thể ở trong khe hở kia thông dong công kích mình.

Triệu Phụ Vân lúc này là ở ngoài sáng, ánh lửa trong bóng tối hoàn toàn không hợp, mà đối phương ở trong bóng tối ẩn giấu đi chân thân.

Triệu Phụ Vân cong lại ngón tay bắn ra một đạo hỏa tiễn, hắn thuận cảm giác từ nơi sâu xa bắn ra, ánh lửa cực nhanh mà ra, thẳng vào trong bóng tối, sau đó ở nơi sâu nhất của hắc ám, đạo hỏa tiễn kia giống như rơi vào trong nước sâu.

Cảm giác là như thế, nhưng trong nháy mắt kia, hắn

nhìn thấy một thủy nhân.

Người ngưng kết thành từ nước.

Nó đứng đó, nháy mắt đem hoả tiễn dập tắt.

Hắn biết, tất cả vẫn chỉ là thăm dò.

Triệu Phụ Vân càng ngày càng phát giác, trừ phi là loại xúc động nào đó hoặc là tao ngộ chiến, tu sĩ trong lúc giao đấu tựa như hai quân giao chiến, cần trình sát hư thật của đối phương, xác định pháp lực cao thấp của đối phương, cùng đặc tính chủ yếu của pháp thuật, phải biết chân thân của đối phương ở đâu, cuối cùng chính là thi triển pháp thuật mình đặc ý, dốc hết lực lượng, xuất kỳ bất ý một chút đem đối phương đánh giết.

Lực lượng ngang nhau, người tới ta đi, không phải đấu pháp trong lòng hắn.

Pháp ý hình thành pháp thuật, pháp thuật ứng dụng, pháp lực mạnh yếu, pháp bảo huyền diệu, xem thời cơ thời điểm quyết đoán, những điều này đều là mấu chốt đấu pháp thắng thua.

Triệu Phụ Vân đột nhiên hướng đèn trên bàn thổi một hơi, đèn diễm trên bàn liền bùng đưa, trong nháy mắt lắc lư, liền có một con Hỏa Diễm Điều bay ra, một con hai con ba con, chỉ chớp mắt cũng đã bay ra hơn trăm con chim kim bạch sắc.

Con chim kia thân trắng cánh vàng, thành quần kết đội bay ra động phủ, xông vào hắc ám, chui vào trong bầu

trời, đem hắc ám đốt ra từng cái lỗ đen.

Trong nháy mắt này, Triệu Phụ Vân liền hiểu rõ tình huống chung quanh vách núi này.

Hắn nhìn thấy một vùng trên mặt đất dưới vách núi, chẳng biết lúc nào đã bò đầy một chút tôm cua loại hình, bọn chúng so với tôm cua phổ thông nhiều hơn một cỡ tả ý.

Trong đó, còn có một người cả người quấn lấy rong, đứng ở dưới vách núi ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Lúc ngẩng đầu nhìn đám Hỏa Diễm Điểu trên bầu trời kia, những Hỏa Diễm Điểu kia đã tản ra tứ phương, có chút đã trong nháy mắt, đến trên bầu trời hồ nước kia.

Triệu Phụ Vân thông qua Hỏa Diễm Điểu nhìn thấy, trong hồ nước phía dưới thâm thúy đáng sợ, đột nhiên, có sương mù dâng lên, Hỏa Diễm Điểu rõ ràng còn bay ở không trung bay, lại giống như rơi vào trong nước.

Nó lại hướng nơi cao bay lên, sương mù theo gió cuốn lên bầu trời, lại mỗi lần đều kém một chút mới có thể đem Hỏa Diễm Điểu hoàn toàn nuốt hết.

Chỉ là Hỏa Diễm Điểu kia giống như đang dẫn dụ thú trong nước.

Hỏa Diễm Điểu linh động, trong lúc vỗ cánh, quang mang đang lóe lên, lóe lên một cái liền đem khoảng cách kéo ra.

Thứ trong hồ, tựa hồ cũng phát hiện, liền chỉ nổi lên sương mù, đem mặt hồ che lấp, mà lúc này, người thân đầy rong dưới vách núi kia, hần nhìn thấy đầy trời Hỏa Diễm Điều, đột nhiên bay lên không trung.

Từng con Hỏa Diễm Điều xếp chồng lên nhau, đúng là hình thành một viên hỏa cầu thật lớn, hỏa điều xếp chồng lên nhau, nhiệt độ cũng như đang nhanh chóng xếp chồng lên nhau, hỏa cầu giống như một viên mặt trời nhỏ, tản ra nóng bỏng.

Hỏa cầu khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong hư không một vùng tăm tối này, để đại địa nơi này rất nhiều năm chưa từng gặp quang minh, rốt cục chiếu rõ quang minh.

Người trên người mọc ra rong phía dưới kia, thủy khí trên người nhanh chóng bốc hơi, nguyên bản thân thể ướt sũng nhanh chóng khô héo, tôm cua sò ốc trên mặt đất, nhanh chóng bò về phía hồ nước, lại ở trong quang mang của mặt trời nhỏ trên bầu trời kia, nhanh chóng khô héo, sau đó không còn động.

Mà người mọc ra rong kia cũng không ngoài ý muốn, trong miệng của hần phun ra khí, khí ở trong ngọn lửa cấp tốc tán đi, sau đó, thân thể của hần bắt đầu bốc cháy, những tôm cua sò ốc trên mặt đất kia cũng như thế.

Còn có đại địa.

Trên đại địa những cỏ cây kia cành lá đều khô héo, sau đó bắt đầu thiêu đốt, chỉ trong nháy mắt, hơn mười dặm giữa hồ này cùng vách núi, đều bị ngọn lửa bao phủ, liên

miên thiêu đốt.

Từ trong hồ hơi nước nổi lên càng thêm nồng đậm, đem mặt hồ đều bao phủ, hoàn toàn không nhìn thấy, cho dù là ánh lửa cũng vô pháp xua tan, mà hỏa diễm trong vòng hơn mười dặm đều lan tràn hội tụ về phía bên hồ, chậm rãi lại tụ cùng nhau, đúng là hình thành một người do hỏa diễm ngưng kết.

Hoả nhân này như là một thân áo bào đỏ, kéo trên mặt đất, bào phục dài gần dặm, một Hỏa Diễm Cự Nhân vóc người cực cao, hình dạng cùng Triệu Phụ Vân có mấy phần tương tự, đứng ở bên hồ kia, nhìn chăm chú hồ lớn này.

Mà trong sương mù trong hồ lớn, sau một trận tiếng sóng nước, từ trong nước chui ra một cự nhân hình thành từ vòng xoáy nước, đúng là cùng vóc người của Hỏa Diễm Cự Nhân cao không sai biệt lắm, hai người đều lấy phương thức gửi niệm hóa thân xuất hiện.

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương, hẳn biết rõ, đối phương trốn ở sâu trong hồ, mình muốn giết hẳn rất khó, trừ phi mình xây xong pháp đàn.

Pháp đàn sau khi xây xong, đối với những thứ trốn tránh giờ trò xấu này, liền dễ đối phó hơn nhiều.

Cho nên hẳn cần thời gian.

“Tại hạ sơ lâm bảo địa, chưa từng có đắc tội, không biết Thủy Quân vì sao tập kích quấy rối?” Trên người hỏa cự nhân phát ra âm thanh.

Trong lòng Triệu Phụ Vân đương nhiên biết chuyện gì xảy ra, nhưng lại giả vờ không biết hỏi.

“Người chiếm nơi ta xây miếu, còn nói không đắ tội ta?”
Thủy cự nhân cũng nói.

“A, nguyên lai Thủy Quân muốn xây miếu thờ a, nhưng vì sao phải xây ở loại địa phương này, sao không ở bên hồ, chọn một nơi tốt xây miếu, như thế cũng thuận tiện vắng lai tế bái, nhất định hương hỏa cường thịnh, Thủy Quân cũng có thể sớm hưởng hương hỏa.” Hỏa Diễm Cự Nhân nói.

Thủy cự nhân trầm mặc một hồi, nói: “Người nguyện ý giúp ta xây miếu?”

“Đương nhiên, bất quá, cần một chút thời gian.” Hỏa Diễm Cự Nhân nói.

“Phải bao lâu?” Thủy cự nhân hỏi.

“Đại khái nửa tháng đi, nửa tháng sau liền giúp người xây miếu.” Hỏa cự nhân nói.

“Nửa tháng là bao lâu?” Thủy cự nhân lễ thẳng khí hùng hỏi.

Hỏa cự nhân trầm mặc một chút, nói: “Thủy Quân không biết thiên thời, hỗn độn sống qua ngày, lại biết xây miếu tụ hương hỏa, quả nhiên là thế gian hiếm thấy.”

“Ha ha, người người này mặc dù lớn chói mắt, nhưng

cũng coi như biết vài thứ, bốn quân xây miếu, tự nhiên là vì để sớm ngày hóa Thần làm chuẩn bị, ha ha... .” Thủy cự nhân hoá sinh ra một cái miệng khổng lồ, ngửa mặt lên trời cười lớn nói.

“Thì ra là thế, chúc mừng chúc mừng, cầu chúc Thủy Quân hóa Thần có hi vọng.” Hỏa Diễm Cự Nhân không nhanh không chậm nói: “Vậy liền quyết định, sau nửa tháng, ta đến vì Thủy Quân xây miếu, những ngày này, ta muốn ở trong động làm chút chuẩn bị.”

“Tốt, một lời đã định, người nếu dám gạt ta, ta liền để người không được an bình, đem tất cả người đến phụ cận đây hái thuốc đều nuốt vào trong hồ ăn hết.” Thủy quái tựa hồ cũng cảm thấy uy hiếp Triệu Phụ Vân không đủ lực lượng, liền thêm một câu phía sau.

Triệu Phụ Vân cũng là sợ hãi nói: “Thủy Quân kính xin bớt giận, tại hạ nhất định tận tâm tận lực, sớm ngày xây thành Thủy Quân Miếu.”

Hắn nói xong, hỏa diễm chậm rãi hạ xuống, hỏa diễm thiêu đốt ven bờ, cũng giống như không có thứ có thể đốt, ở trong một cơn gió cấp tốc dập tắt, chỉ để lại trên mặt đất một vùng đen xám.

“Hừ, người tốt nhất nhanh lên.” Thủy quái dương dương đắc ý hưng một trận sóng, quấy đến sóng nước vỗ bờ, tôm cá cuộn cuộn, sương mù bùng bùng.

Ý thức của Triệu Phụ Vân trở lại trên người, trong lòng trầm tư.

Thủy quái này có thể có chút lai lịch, nếu không, sẽ không biết chuyện xây miếu hưởng hương hỏa trợ tu hành, chỉ là Triệu Phụ Vân lại cũng cảm thấy, hấn mặc dù có chút lai lịch, nhưng cũng không nhiều.

Trí tuệ không cao, cực giống chưa từng đọc sách.

Thủy quái như vậy, ngang ngược bá đạo, nhưng cũng dễ bị lừa.

Chỉ cần bày xuống pháp đàn, đem thần hồn của nó câu đến, sau đó luyện đốt, nhục thân khu xác của đối phương liền rất nhanh sẽ nổi lên từ đáy nước.

Những thứ này nhìn như đơn giản, nói lại càng đơn giản, nhưng làm lại không dễ dàng.

Loại pháp đàn nào có thể câu được thần hồn của đối phương đây? Phải biết, đây chính là thủy yêu có thể so sánh với Tử Phủ, kém không nhiều lắm muốn kết Kim Đan.

Tinh, khí, thần tam bảo trong người nó chỉ kém một bước liền muốn dung luyện cùng nhau, thành tựu Kim Đan.

Việc này liền cần phải mượn lực lượng của pháp đàn.

Theo Triệu Phụ Vân biết, cảnh giới tối cao của pháp đàn, là lấy đại địa làm đàn, tế cáo thương thiên, hương thương thiên mượn pháp, là có thể bắt giữ, sắc phong, hình sát, triệu lệnh, đều có thể, mà quá trình này, chỉ cần biết thân phận danh tự của đối phương là được, mà

không cần vật có khí tức đối phương.

Loại này, là Triệu Phụ Vân hướng tới, bất quá, Triệu Phụ Vân hiện tại còn làm không được, hẳn thậm chí cảm thấy, thiên hạ hôm nay không ai có thể làm được, nếu không, Thu Đàm Sơn năm đó làm sao có thể bị diệt.

Chính là bởi vì thiên loạn.

Thiên là dạng gì, dạng gì lại gọi là thiên loạn đây?

Lúc chưa vào Tử Phủ, dù đọc rất nhiều sách liên quan tới Âm Dương, Ngũ Hành, thời tiết bốn mùa, cũng có nhất định lý giải, nhưng tự mình lĩnh hội không nhiều.

Mà sau khi Tử Phủ, liền có một chút lĩnh hội, nhất là đến biên giới tuyến của đêm tối cùng ban ngày này, hẳn liền rõ ràng cảm giác, Âm Dương thác loạn.

Đêm tối cùng ban ngày thế mà đồng thời xuất hiện trên bầu trời.

Ngũ Hành, bốn mùa nơi này càng là hỗn loạn.

Đã Âm Dương không có trật tự, bốn mùa không hiện, như vậy chính là thiên loạn, như thế, làm sao hướng thiên mượn pháp thay hành thiên ý đây?

Tế thiên, lại là tế ai đây?

Loại pháp đàn cảnh giới tối cao này không cách nào bày xuống, nhưng pháp đàn vốn là có vật thay thế.

Hắn muốn thành lập đạo tràng của mình, chính là để thay thế sự tồn tại của ‘Thiên’ cùng ‘Địa’.

Ở trong đạo tràng của mình, mình chính là Thiên, chính là chúa tể.

Hắn trước mắt có một ngọn Xích Viêm Thần Đăng, một Nhiếp Phong hồ lô, một cây Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh, một viên Thái Nhạc Trấn Thần Ấn, một tòa Viêm Ma Thần Tượng, còn có một chút pháp khí loạn thất bát tao trước bày một bên.

Hắn muốn lấy Xích Viêm Thần Đăng làm căn bản, thành lập một pháp đàn có thể luyện đốt yêu ma.

Muốn luyện đốt yêu ma, đầu tiên phải câu tới yêu ma, mà hắn muốn đem Viêm Ma Thần Tượng làm hình bộ giả đến dùng.

Viêm Ma Thần Tượng có thể đem yêu ma câu đến hay không? Vậy phải nhìn lực lượng của pháp đàn này, lại muốn nhìn năng lực của bản thân nó.

Cho nên Triệu Phụ Vân quyết định, để Viêm Ma Thần Tượng có thể phối hợp với Thái Nhạc Trấn Thần Ấn, đối yêu ma có trấn áp uy hiếp, không dám phản kháng.

Lại phối hợp Nhiếp Phong hồ lô, trực tiếp nhiếp đối phương.

Hắn suy nghĩ Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh kia có phải cũng một lần nữa tế luyện một chút hay không.

Những thứ này ngược lại là đã sớm nghĩ kỹ, mấy ngày nay hấn họa ở trên phù chỉ thì là pháp đàn.

Bởi vì căn nguyên lực lượng của pháp đàn cũng không chỉ tới từ bản thân tu sĩ, còn đến từ thiên địa, mà ở trong thiên địa này, cũng cần tìm kiếm được một neo điểm, không thể trống rỗng sinh ra, phải nắm được thứ có thể nắm chắc thiên địa chi ý nào đó.

Hấn đọc trong sách liên quan tới đàn pháp Thu Đàm Sơn, trong đó có nói, lực lượng căn bản của đàn pháp Thu Đàm Sơn, liền tới từ một tòa đầm sâu.

Một tòa đầm sâu kia, tồn tại trong Thu Đàm Sơn, cũng là tồn tại ở trong thiên địa Âm Dương một tòa linh đầm vô hình.

Bọn họ cho rằng, trong linh đầm kia có lực lượng vô tận cùng thần bí, chỉ cần quan tưởng ra tòa linh đầm kia, liền có thể được căn bản pháp của Thu Đàm Sơn.

Cho nên, trấn vật trọng yếu nhất của pháp đàn Thu Đàm Sơn, chính là trấn khí hình giếng, nếu không có trấn vật, như vậy cũng sẽ tìm một giếng cổ, ở cạnh giếng khởi đàn tác pháp, có ghi chép, sau khi người Thu Đàm Sơn ở cạnh giếng khởi đàn, giếng nguyên bản cũng không có bao nhiêu thần kỳ kia, thế mà lại không ngừng toát ra đồ vật đủ loại thần dị, sẽ câu linh câu đến trong giếng.

Sau đó người Thu Đàm Sơn sẽ phong kín giếng, cũng phong sát nó trong giếng, đương nhiên, từ đây giếng này liền không thể uống được nữa.

Chương 275 : Viêm Ma Thần Tướng câu thủy quái

Vô luận là loại phương thức tu hành nào, đều là đang tạo dựng nguồn suối lực lượng của mình.

Trước từ trên người mình tạo dựng, đây cũng là mọi người đều tán thành, bản sự tu hành đều phải tu trên người mình.

Theo Triệu Phụ Vân, kết phù lục liền là ở trên người tạo dựng một nguồn suối lực lượng, mà nguồn suối lực lượng này lại nối liền cùng thiên địa.

Cho nên đạo tràng Triệu Phụ Vân xây thành trong động phủ, nhất định là tương quan căn bản pháp cùng chủ pháp hấn sở tu.

Căn bản pháp của có hai, một là « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », trong bộ chân kinh này, mấu chốt ở hai chữ “Thái Hư” cùng “Vô Kiếp”, một pháp khác thì là Xích Viêm Thần Pháp.

Chỉ là đặc tính của Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh có thể bao dung hết thảy, cả hai có thể cùng tồn tại.

Hấn bắt đầu ở trong động vẽ tranh.

Vừa vẽ, hấn cũng mang rất nhiều thuốc màu dùng cho

vẽ tranh.

Hắn muốn đem con Kim Ô trong lòng mình kia vẽ ra, bởi vì đây là “Tượng” của Xích Viêm Thần Pháp, là nguồn suối lực lượng sâu trong tâm thần hắn.

Hắn học họa kỹ ở trong Đô Hạ Thành có đất dụng võ ở đây.

Một con Tam Túc Kim Ô đồ thẫm ở trên đỉnh động được vẽ ra, hai cánh Kim Ô mở ra, có ba chân, trên thân Kim Ô đồ thẫm lại có kim sắc phác họa, nhất là hai mắt được dùng kim sơn điểm ra, để Kim Ô lộ ra lạnh lùng mà uy nghiêm.

Ngoài ra, hắn bắt đầu khắc Xích Viêm Thần Chú ở trên vách tường, lại lấy Tam Túc Kim Ô làm trung tâm, lấy hình thức vòng tròn khắc tế văn tế tự Xích Viêm Thần Quân.

Sau khi khắc xong, lại là Xích Viêm Thần Chú, tiếp theo lại là tế văn, cả hai khắc chồng lên nhau.

Mà những tế văn kia thì là tế văn của các giáo phái Xích Viêm Thần Giáo, tế văn của bọn họ cũng không giống nhau.

Những tế văn cùng thần chú này phủ kín đỉnh động.

Mà trên vách tường hai bên, thì bị Triệu Phụ Vân ngưng khắc lên Xích Hỏa Thần Hỏa Phù, Thái Hư Hỏa Kiếp Phù Lục, Xích Viêm Kim Phù.

Đồng thời viết một thiên thần thoại có sự liên quan tới khởi nguyên của mặt trời đến từ một thế giới khác, cùng truyền thuyết Kim Ô Phần Thế.

Lại ở trên vách tường khác, vẽ lên một cây đại thụ, trên cây chín con Kim Ô nghỉ lại.

Trên gốc kia cũng ngưng khắc Xích Viêm Thần Chú.

Lại ở trên cửa động phủ, ngưng khắc sắc trần, sắc phong, sắc định, sắc cấm, ở bốn phía cửa động.

Phía sau cánh cửa cũng có khắc bốn sắc lệnh này.

Trước sau tương đối, toàn bộ gian động phủ này đột nhiên biến yên tĩnh.

Ánh lửa ở trong phòng trong nháy mắt này, liền như bị khóa ở đây, không tiết ra ngoài.

Tiếp theo, Triệu Phụ Vân đặt lên Viêm Ma Thần Tượng, thần đăng, thần ấn.

Khi ba thứ này xếp thành hình tam giác, Triệu Phụ Vân lại có một loại cảm giác ba thứ này khế hợp lại cùng nhau.

Tượng thần tượng trưng cho Xích Viêm Thần Quân, đèn diễm thì là hiển hóa ở thế gian này của Xích Viêm Thần Quân, mà ấn kia thì đại biểu cho loại 'quyền uy' nào đó.

Ba thứ này đặt ở bàn đá, Triệu Phụ Vân còn muốn lấy ra hồ lô Nhiếp Phong, lại cảm giác không hợp.

Thế là nghĩ nghĩ, liền lại thu vào hồ lô Nhiếp Phong, lại cầm ra Thanh Ngọc Ngô Đồng nhánh kia, vẫn không đặt vào được.

Tượng thần, đèn, ấn, ba thứ này là trấn vật khoa nghi hình thái của pháp đàn.

Hắn sau đó, lại lấy ra một tiểu hương lô bùn đất nung không biết sờ thi từ trên người nào, lư hương này bất quá bằng cỡ nắm tay, ba chân, trong lư hương có ba lỗ nhỏ có thể cung cấp cắm hương.

Lư hương này mặc dù không phải pháp khí, lại bao phủ một tầng hương hỏa khí.

Lại một hồi tìm kiếm, lại tìm được một cái chậu than.

Chậu than này là một chậu sành, cũng không phải pháp khí gì, chỉ miễn cưỡng có thể dùng, nhưng bày ở nơi đó, cũng coi như phù hợp.

Đúng là khi hắn nghĩ đến muốn cầm ai tới thử tay một chút hay không, lúc này, bên ngoài đột nhiên có âm thanh truyền đến.

“Ngột đạo nhân kia, thời gian nửa tháng đã đến chưa, ngươi cũng không nên lừa gạt bổn quân, đã qua đi thật lâu, làm sao còn chưa tới nửa tháng thời gian.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân hơi động, thân hóa thành một ánh lửa bay xuống hồ hơn mười dặm bên ngoài, rơi vào trên một dốc nhỏ, hướng phía mặt hồ trong màn sương

mù kia nói.

“Thủy Quân chớ trách, những ngày này, ta chính đang suy tư làm sao xây một tòa miếu thờ càng lớn càng tốt hơn cho người, đã chọn tốt nơi kiến tạo.” Triệu Phụ Vân đứng trong bóng tối, trên người một đoàn hỏa quang bao lấy hẳn.

“Thật sao?” Thủy quái trong nước phát ra thanh âm kinh hãi, sau đó Triệu Phụ Vân nhìn thấy sương mù trên mặt hồ, sâu trong nước, tựa hồ có một màu đen kịt đang hiển hiện, lại không có hoàn toàn hiển hiện đến trên mặt nước.

Triệu Phụ Vân nhìn một màn này, trong lòng đúng là sinh hàn ý âm trầm.

Đây là một con thủy quái cường đại, cơ hồ muốn Kết Đan.

“Đương nhiên là thật, chỉ là có một chuyện, còn cần Thủy Quân cáo tri.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chuyện gì?” Thủy quái hỏi.

“Bởi vì xây thần miếu cho Thủy Quân, cho nên cần Thủy Quân báo cho tại hạ biết tên của người, cũng để cho người hái thuốc vắng lai biết mình đang tế bái ai.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nên, nên, ha ha, bốn quân tên gọi Ô Thiết Đầu, miếu của bốn quân liền gọi Ô Đầu Miếu đi.” Thủy quái lớn tiếng nói.

“Như vậy, rất tốt, ngày mai, tại hạ sẽ vì Thủy Quân xây miếu.” Triệu Phụ Vân nói: “Ta liền trở về chuẩn bị.”

“Tốt, tốt, người nhanh đi chuẩn bị.” Thủy quái hưng phấn lớn tiếng nói.

Triệu Phụ Vân xoay người hóa thành một quả cầu lửa, bay về phía động phủ.

Mà thủy quái trong nước kia cũng chậm rãi hiển hiện, thân thể nó to lớn, nửa người nửa cá, trên người có vảy chi chít, hơn nữa trên lưng còn có gai, cầm trong tay một thanh xiên, nhìn phương hướng Triệu Phụ Vân rời đi, trong lòng suy nghĩ

“Đạo nhân chói mắt này, ở trong động kia cũng không biết đùa nghịch thứ gì, nhân loại xảo trá, nhất định sẽ lừa bòn quân ít đọc sách, hôm nay hỏi danh tự bòn quân, ngày mai liền sẽ muốn một mảnh vảy cá của bòn quân, đến lúc đó bòn quân bị đạo nhân chói mắt này tác pháp hại cũng không biết.”

“May mắn bòn quân cơ trí, báo tên giả, đợi lần sau khi hấn ra ngoài xây miếu, bòn quân tìm một cơ hội nuốt hấn, nhất định rất mỹ vị, hắc hắc hắc...”

Thủy quái chìm xuống nước.

Triệu Phụ Vân sau khi trở lại trong động, lại lập tức biến mất thân hình, hấn đi tới bên hồ, lấy một chén nước trong hồ.

Thủy quái kia lâu dài ở trong hồ này, trong hồ này đã thấm đầy khí tức của nó, người nước hồ, cũng tinh tế cảm thụ một phen, bắt giữ lấy khí thuộc về thủy quái trong đó, một cỗ mùi tanh nồng đậm bị hấn bắt giữ.

Nếu dùng phương thức giá mọng yểm sát, lúc này hấn bắt được khí tức, liền chỉ cần chế một con rối, đem khí tức này hợp vào trong đó, lại đi tế tự, khiến cho cùng bản thể nó hình thành một loại liên hệ, sau đó lại tiến hành yểm sát là được.

Nhưng yêu quái cường đại như thế, muốn lấy loại phương thức này yểm sát đã rất khó.

Cho nên hấn trở lại trong động phủ, xuất ra hoàng phù, ở phía trên viết xuống một phong sắc lệnh phán thư.

Sau đó bắt đầu đốt dâng một nén nhang.

Lấy ra tấm phù chỉ viết chú lệnh kia, đọc thầm: “Hồ khẩu thủy quái, vọng xưng Thần Quân, phệ đồng đạo ta, tội lỗi đáng chém, Viêm Ma Thần Tướng, nhanh câu quái này về đàn, Xích Viêm sắc lệnh!”

Thanh âm của hấn ở trong động phủ này, đột nhiên trở nên hùng vĩ, sau đó lại giống như một cái loa, thanh âm xông ra từ cửa hang, xuất hiện ở trong không trung.

Sắc lệnh phù chỉ trên tay hấn ở trong hư không nhoáng một cái, cũng đã thiêu đốt, Triệu Phụ Vân đem nó ném vào trong chậu than, mà một cỗ khói đốt cùng hương khói trộn cùng nhau, quán quanh ở tượng thần, tượng thần liền như có một cái bóng hư ảo đi ra, cái bóng kia

phảng phất ngưng kết thành từ sương mù.

Chỉ thấy hần bước một bước, cũng đã biến mất.

Thủy quái trong nước nghe tới trách cứ hình tội chú lệnh bất thành linh kia, trong lòng không hiểu xông lên một cổ nguy hiểm mãnh liệt.

Sau đó, trong mắt nó nhìn thấy một thần nhân đáng sợ thần bí, xuất hiện ở trong mắt mình, thần nhân này, hai mắt như đèn diêm, mặc trên người quần áo màu đen xen lẫn hoa văn kim hồng, bên hông treo một viên tiểu ấn kim hoàng sắc.

Còn không đợi nó kịp phản ứng, thần nhân kia liền một tay bắt tới, thần hồn trong người nó liền không có chút nào chống cự bị nhiếp bắt đi.

Hần trong nháy mắt này, miệng không thể nói, ý không thể động, chỉ cảm thấy đại thủ kia giống như kìm sắt, đem mình nắm thật chặt, trong mắt thủy quang biến hóa, hần biết ra khỏi thủy vực của mình, tùy theo trong mắt, liền nhìn thấy một vùng hồng quang, ngay sau đó trên người nóng lên, cả người liền như rơi vào trong hỏa quật.

Khi ngẩng đầu, chỉ thấy được hỏa diễm xán lạn ngời ngời hạ xuống, chung quanh cũng là lửa cháy hừng hực, lại có khói mù lượn lờ, để nó căn bản thấy không rõ lắm.

“Người nói không giữ lời, đánh lén ta, không tính, chúng ta lại đến so.” Thủy quái sau khi phát hiện có thể nói chuyện, lập tức mở miệng nói ra.

Nhưng mà trả lời hắn lại là một đạo chú lệnh.

“Sắc đốt!”

Chỉ trong nháy mắt, liền có lửa chui vào người nó, đem nó luyện đốt.

Hỏa diễm giống như có thể thâm nhập đến mỗi một nơi trong thân hồn hắn, căn bản không thể nào ngăn cản, chỉ phát ra từng tiếng kêu thảm cùng cầu xin tha thứ.

“Cầu thượng chân tha ta, ta nguyện ở tọa hạ thượng chân làm nô, cung thượng chân sai khiến.”

Nhưng nó căn bản cũng không được đến đáp lại, thanh âm của nó rất nhanh liền suy yếu xuống, thẳng đến không thể nghe thấy.

Chương 276 : Khắc bích

Pháp đàn có hiệu lực, hơn nữa uy lực cực lớn. Trong lòng Triệu Phụ Vân hiện lên một tia kinh hãi.

Hắn nhìn hư ảnh kim điểm luyện đốt trong chậu ngói nhanh chóng tản đi, trong lòng cao hứng.

Pháp đàn này để Viêm Ma Thần Tượng hóa sinh ra Viêm Ma, lại mang theo thần uy, quả nhiên là như thành thần tướng.

Bản thân hắn liền có năng lực nhiếp hồn, càng như hồ thêm cánh, pháp đàn ban cho hắn nguồn suối lực lượng cường đại.

Hơn nữa trong nháy mắt kia, Triệu Phụ Vân đột nhiên có một loại cảm giác huyền diệu, hắn cảm giác dưới pháp đàn tăng thêm, phạm vi cảm ứng thần niệm của mình khuếch trương lớn hơn rất nhiều, cũng rõ ràng rất nhiều, hết thảy trong phương viên mấy chục dặm này, đều như gương chiếu vào trong lòng mình.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa bay ra khỏi sơn động, sau đó đi tới trên mặt hồ kia, không bao lâu, liền nhìn thấy một con ngư quái to lớn nổi trên mặt nước.

Triệu Phụ Vân đưa tay hướng về hư không tìm tòi, trong hư không xuất hiện một bàn tay khổng lồ do vân khí hình thành, đem cá lớn kia nhiếp lên, nước ào ào vang, thủy quái bị trực tiếp nhắc tới trên bờ.

Chỉ thấy ngư quái này đã hóa ra một nửa hình người, chỉ là dáng vẻ nửa người nửa cá của nó, cho dù ai cũng sẽ không cảm thấy nó là người, chỉ sẽ cảm thấy nó là quái vật.

Dị loại muốn hóa hình thành người, cần chờ đến thời điểm Nguyên Anh, nếu không, chỉ có một ít yêu loại có năng lực đặc biệt, mới có thể huyễn hóa thành người, tỉ như hồ yêu Triệu Phụ Vân gặp phải ở Vụ Trạch.

Bất quá, sau khi nó bắt đầu hoá hình, trên người hết thấy nguyên hình đặc thù sẽ hoá mất, nhưng có chút lại tuyệt sẽ không hoá mất.

Triệu Phụ Vân kiểm tra thân thể của nó, nhìn thấy dưới cổ của nó có hai mảnh lân phiến xanh đen, lại có phù văn phức tạp, đây là phù lục ký kết trong người nó hiển hóa, Triệu Phụ Vân động thủ bóc ra.

Lại tồn không ít khí lực, hai mảnh lân phiến kia dính liền thịt, thịt của nó lại cực kỳ cứng cỏi, phàm khí khó thương.

Triệu Phụ Vân nhìn đầu cá to lớn của đối phương cao hơn cả người của mình, lại có mấy phần dáng vẻ đầu người, cảm thụ được lân giáp cứng rắn của đối phương, cảm thấy nếu mình lấy lửa đốt, chỉ sợ nhất thời bán hội căn bản không cách nào đốt cháy nó.

Cho dù có phi kiếm, chỉ sợ cũng khó phá vỡ lân giáp của nó.

Bất quá hần lấy lửa thiêu đốt, ngược lại là đem hai mảnh

lân giáp ngưng kết phù lục kia lột xuống, ngoài ra, lại lột hơn mười mảnh lân giáp, làm vật liệu về sau chế tác phù bảo, lại tiếp chính là mấy cây gai trên lưng nó.

Hắn sau khi lấy mấy cây gai trên lưng liền dừng lại, lột da giải thi, cũng là một môn tay nghề, nhất là dưới tình huống trên tay hắn lại không có lợi khí gì, cũng không tốt lấy.

Lấy mấy cây xương cá trên lưng, cũng là cảm thấy xương cá có lẽ có thể lấy ra luyện một ít pháp khí.

Hắn trở lại trong động của mình, sau khi định thần điều tức một hồi, liền lại bắt đầu xây đạo tràng.

Hắn chỉ đem một gian trong động, cải biến thành tĩnh thất dùng để tu hành.

Trên vách đá ở sau lưng hắn, khắc chính là một tòa đại sơn đồ nguy nga.

Đây là Thái Sơn trong lòng hắn.

Ngọn núi lớn này trấn áp một mảnh đại địa, đơn độc một tòa, như một viên đại ấn.

Trên tám sơn đồ này, hắn lại ngưng khắc bốn đạo sắc lệnh ở phía trên.

Sắc trấn, sắc phong, sắc định, sắc cấm.

Một đầu khác của sơn đồ, lại viết toàn văn Trấn Ma Pháp Chú.

Sau đó lại ở trên đỉnh đầu cùng ba mặt khác, phân biệt khắc lấy Thập Nhật Cao Tường đồ, cùng Xích Viêm Pháp Chú cùng tế văn.

Cuối cùng còn lại mặt đất, hấn chuẩn bị khắc lên mười Thái Hư Linh Văn trong lòng mình thu hoạch được kia.

Bất quá trong quá trình hấn chuẩn bị, bên ngoài lại đột nhiên náo nhiệt.

Ba người lúc trước ở đây hái thuốc, sau khi trở về lại tới, sau đó bọn họ nhìn thấy quái ngư to lớn chết ở trên hồ, trong lòng rất chấn kinh, lại ngay cả lân giáp trên người quái ngư, nhất thời cũng không dám hái.

Bởi vì sợ Triệu Phụ Vân trong động trách tội, không được Triệu Phụ Vân cho phép, bọn họ không dám động.

Sau đó, lại có người tới đây hái thuốc, cũng phát hiện thủy quái chết đi kia.

Người càng ngày càng nhiều, đúng là trong vòng hai ngày liền tụ hơn mười người, cũng đều biết trong động phủ nơi này, vào ở một tu sĩ pháp lực cao cường, thần thông kinh người.

Thủy quái trong hồ kia, cư nhiên lặng yên không một tiếng động liền chết.

Cuối cùng sau khi đợi mấy ngày, rốt cục có người quyết định đi bái phỏng Triệu Phụ Vân, sau đó Triệu Phụ Vân đi ra gặp bọn họ, chỉ là lúc này trong lòng hấn một lòng

xây đạo tràng, không nguyện ý cùng những người này giao tiếp nhiều, về phần thi thể thủy quái kia, bọn họ muốn đều cho bọn họ.

Cả đám bọn họ đều rất cao hứng.

Triệu Phụ Vân cuối cùng vẫn quyết định đem Thái Hư Linh Văn kia chậm rãi ngưng khắc, lại quyết định đem pháp đàn kia, thả tới phòng trong.

Bởi vì đặt ở phòng trước, nếu có người tới bái phỏng, ngay cả nơi chiêu đãi đều không có, phòng trước của động thất, có thể coi như nơi đãi khách.

Chỉ là thuốc màu hắc cần sử dụng hết, vừa vặn, bởi vì hắc giết thủy quái, người dưới núi liền không còn là hái thuốc xong liền vội vàng đi, tuy không người ở lại dưới vách núi, nhưng cũng không giống trước đó vội vã như vậy, Triệu Phụ Vân tìm tới một người, hi vọng hắc có thể giúp mình mang chút thuốc màu dùng cho vẽ tranh đến.

Người này đương nhiên là thật cao hứng đáp ứng.

Không đến một ngày, đối phương liền đưa tới thuốc màu, hơn nữa, lần này bên người đối phương còn đi theo một người bạn, Triệu Phụ Vân muốn đưa đối phương linh thạch, đối phương lại cũng không muốn, ngược lại là nói, từ trên người thủy quái kia tháo xuống xương cốt, hắc bán cho luyện khí phường, bán được không ít linh thạch, mà thuốc màu này hắc cũng không có tiêu tiền, là vị bằng hữu bên cạnh hắc chế.

Sau khi Triệu Phụ Vân ngỏ ý cảm ơn đối với hắc, ba

người cũng không tiếp tục nhiều trò chuyện, liền trở về trong động phủ.

Sau đó hấn ở trong động thất vẽ tranh, tạo dựng một pháp đàn đạo tràng cố định.

Sau đó, hấn liền ngừng lại.

Bắt đầu tĩnh tu một hồi, sau đó lại đi tới ngoài động, nhìn vách núi kia, hấn lại lấy ra một thanh phi kiếm pháp khí không biết thu hoạch được từ trong bảo nang của ai, sau khi tế luyện một phen, lơ lửng trên không, ngự kiếm khắc chữ trên vách núi.

Ngự pháp của hấn vốn cao thâm, mà ngự kiếm cũng là một loại cách dùng khác của ngự pháp mà thôi.

Chỉ thấy phi kiếm ở trên vách núi, như có bàn tay vô hình cầm bút viết, mũi kiếm xoay chuyển khắc hoạ, trên vách núi hỏa tinh vắng khắp nơi, lại có từng hàng văn tự xuất hiện.

Đầu tiên hấn khắc hoạ chính là Trấn Ma Pháp Chú.

Trấn Ma Pháp Chú khắc ở một mặt bóng loáng tương đối cao, nơi đó như gương, vừa vặn đem Trấn Ma Pháp Chú khắc xong.

Sau đó lại phun ra một ngụm hỏa diễm, hỏa diễm rơi trên những văn tự kia, những chú văn kia lập tức sinh ra quang huy óng ánh.

Trên mỗi một chú văn đều như bám vào một con hỏa

điều nho nhỏ, muốn vỗ cánh bay lên bầu trời, lại giống bị những chú văn kia trói buộc.

“Sắc!”

Cuối cùng Triệu Phụ Vân khẽ nhả chú ngôn, những hỏa diễm kia liền không còn động, cùng những chú văn kia dung hợp thành một khối.

Mà ở phía dưới, chẳng biết lúc nào, đã có mấy người đứng ở đó, ngẩng đầu nhìn vách núi.

Trong mắt bọn họ, vẫn tự trên vách núi kia, đột nhiên cho bọn họ một loại uy áp không hiểu.

Nhất là trong thiên địa hắc ám này, trên vách núi kia một khối độc hữu chiếu sáng rạng rỡ.

Triệu Phụ Vân trở lại trong động phủ, nghỉ ngơi một hồi, trong lòng thì đem thứ mình nghĩ được, đều chuẩn bị lấy ra thực hiện trên vách núi.

Chương 277 : Năm năm họa bích

Triệu Phụ Vân chỉ một lòng ở trên vách núi rộng lớn này, nghiệm chứng các loại pháp chú trong lòng mình sở ngộ.

Bất quá, hắn vẫn lần lượt ở hai mặt vách núi khác, lại một lần nữa lấy kiếm làm bút, viết Trấn Ma Pháp Chú.

Hai thiên pháp chú khác phân biệt khắc ở hai đầu đông tây vách núi, cùng thiên pháp chú ở giữa hình thành một hình tam giác.

Ba thiên pháp chú hô ứng lẫn nhau, ở trong bóng tối rạng rỡ sinh huy, đúng là đem cả phiến vách núi này đều biến thần bí.

Sau đó, Triệu Phụ Vân ở trong động phủ gần một tháng không đi ra.

Bên ngoài lúc này nghe tin mà đến tu sĩ, đều hội ở vách núi dưới động phủ.

Thứ nhất là bởi vì thủy quái nơi này bị giết chết, đã không có nguy hiểm trực tiếp.

Thứ hai là có cao tu khắc họa phù lục chú văn ở trên vách núi này, đối với những Trúc Cơ tu sĩ này đến nói, là một cơ hội học tập vô cùng tốt.

Trong một tháng này, đã có người đem Trấn Ma Pháp Chú của hấn sao chép một lần lại một lần, đồng thời mỗi ngày ngồi dưới vách núi đọc thầm, từ đó để tâm thần mình yên tĩnh, trong quá trình tụng niệm Trấn Ma Pháp Chú, bởi vì ở trong bóng tối này lâu, tâm ma đã bắt đầu sinh sôi bị trấn áp lại.

Đương nhiên, cũng có một ít người đến sau, sẽ hỏi người trong sơn động kia là dạng gì.

Một tháng sau, Triệu Phụ Vân lại đi ra, hấn bắt đầu họa núi.

Hấn không có một lần họa một tòa cự sơn bao trùm toàn bộ vách núi, mà là họa ra từng tòa núi, núi có lớn có nhỏ, có chút gần bó tương liên, có chút khoảng cách rất lớn, có núi xa núi gần.

Lúc Triệu Phụ Vân đem trọn phiên vách núi họa xong, cự nhiên đã qua một năm.

Trong quá trình họa núi này, cũng như đang khắc họa trong lòng mình, để cho khí tức trên người mình đều bởi vì quá trình họa núi trở nên ngưng trọng.

Cả người hấn bởi vì tấn thăng Tử Phủ, phi dương pháp lực trở nên ngưng luyện, tựa như nền tảng lại một lần nữa nện vững chắc.

Xích Viêm Thần Pháp, cùng Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh, đều để pháp lực của hấn phi dương mà linh động, trở nên như sương như tơ vô khổng bất nhập, nhưng hấn thông qua tu Thái Nhạc Trấn Thần Pháp, thông qua

họa núi, thì để pháp lực của hấn lại ngưng luyện.

Theo Triệu Phụ Vân, nếu muốn đi được xa, liền không thể quá mức cực đoan, âm dương hòa hợp, hư thực tương hợp, vĩnh viễn là vương đạo.

Mà trong một năm này, người dưới vách núi tới tới đi đi, y nguyên có hơn hai mươi vị Trúc Cơ tu sĩ.

Có chút người rời đi có thể là có việc, cũng có thể là cảm thấy Triệu Phụ Vân họa núi không có gì để xem.

Chỉ là bọn họ không nhìn thấy cuối cùng, bởi vì mỗi một ngọn núi, đều là một đạo Thái Nhạc Trấn Thần Phù, chỉ là Triệu Phụ Vân lại lấy núi hình thái họa ra.

Sau đó, Triệu Phụ Vân lại bắt đầu tĩnh tu trong sơn động.

Mà những tu sĩ dưới vách núi kia, lại bắt đầu miêu tả hình thái những loại núi kia, mỗi một ngọn núi đối với bọn họ đến nói, đều là một tấm phù lục.

Thậm chí có người sau khi có điều ngộ ra, ngồi dưới vách núi lấy đồng thau chế sơn ấn, sau khi chế thành vô cùng mừng rỡ.

Sau hai năm, Triệu Phụ Vân lại một lần nữa ra khỏi động, mà lúc này, hấn nhìn thấy dưới vách núi đã dựng lên một doanh trại.

Trong doanh trại từng tòa nhà bằng đất, trong nhà bằng đất lộ ra ánh lửa, mà giữa toàn bộ doanh trại, thì có một

cái giếng, trong giếng đã có tể hỏa được đốt lên.

Khi Triệu Phụ Vân nhìn một màn này, trong lòng đúng là sinh ra một tia cảm xúc, rất nhiều năm trước, nơi này đã từng có một vùng doanh trại như vậy, nhưng bị thủy quái kia cho hủy diệt, ngay cả Tử Phủ tu sĩ trong động phủ trên vách núi đều đã chết.

Hai ba mươi năm sau, hấn tới đây.

Dưới vách núi này lại dựng lên một doanh trại, như vậy rất nhiều năm sau, phải chăng sẽ lại có yêu quái cường đại tới đây, đem mình cùng tu sĩ dưới vách núi đều hủy diệt đây?

Triệu Phụ Vân không nhìn thấy tương lai xa như vậy.

Nhưng hấn biết, hết thấy đều là hiện tại, vô luận tương lai thế nào, đều là đến từ hành động hiện tại.

Hấn chuẩn bị họa vân văn ở chỗ trống giữa những bức tranh trên vách núi này.

Chỉ thấy một thanh phi kiếm bị hấn ngự sử mấy năm hóa thành một đoàn linh quang, ở trên vách núi bay múa, khi thì quang mang như gió linh động, khi thì trầm ngưng nặng nề.

Lại có lúc kiếm quang liên điểm, dồn dập như mưa rào đập vào cây chuối, lại có kiếm quang như nước chảy nhẹ nhàng đánh vòng xoáy.

Rất nhiều người lần thứ nhất nhìn thấy Triệu Phụ Vân

dùng kiếm khắc họa, trong mắt toát ra tinh quang, không khỏi sợ hãi thán phục nói: “Không thể tưởng được kiếm thuật của vị tiên bối này cũng huyền diệu như vậy, không biết là loại kiếm pháp nào.”

Cho dù là người trước kia từng thấy Triệu Phụ Vân lấy kiếm khắc họa núi, cũng cảm thấy kinh diễm, bởi vì lúc trước Triệu Phụ Vân lấy kiếm khắc họa núi, kiếm quang ngắn gọn, một kiếm một kiếm họa núi hoa văn, không có bao nhiêu khúc chiết, như đao bổ rìu đục.

Đương nhiên, biến hóa nặng nhẹ trong đó, người bình thường nhìn không ra.

Nhưng bây giờ Triệu Phụ Vân lấy kiếm khắc vân văn, biến hóa khúc chiết trong đó, lại làm cho kiếm múa thành một đoàn, để người kinh diễm vô cùng.

“Vốn cho là vị tiên bối này chỉ am hiểu phù lục pháp chú, lại chưa từng nghĩ kiếm thuật cũng cao minh như thế.”

Triệu Phụ Vân cũng không thèm để ý người phía dưới nghĩ thế nào, hắn chỉ là đem vân văn trong lòng mình hiện ra trên vách núi này.

Ở trên vách núi, hình thành từng mảnh vân họa.

Hắn họa một chút lại ngừng, ngừng lại họa một chút.

Mọi người nhìn ra, Triệu Phụ Vân không chỉ có đang họa, mà còn đang ngộ pháp, là đang thực tiễn sở học trong lòng.

Thằng đến hấn định cư ở đây năm thứ năm, mới chỉ họa một phần ba vân văn trên vách núi mà thôi.

Nhưng lúc này, có đệ tử Thiên Đô Sơn đến, đến chính là Dư Hoài An.

Cùng họ với Dư Thần Quang.

Hắn gọi Dư Thần Quang là cữu gia, vốn hấn là không cùng họ với Dư Thần Quang, nhưng mẹ hấn lại để hấn đổi họ Dư, bởi vì mẹ hấn nói, Dư gia trừ bỏ cữu gia liền không có hậu nhân.

Dư Hoài An đi tới dưới vách núi, ngay lập tức liền bái phỏng Triệu Phụ Vân, cũng cho Triệu Phụ Vân mang đến một ít tin tức bên ngoài.

Mà khi Dư Hoài An nhìn thấy Triệu Phụ Vân, chỉ cảm thấy Triệu Phụ Vân trước mặt, cả người cho hấn một loại cảm giác nặng nề trầm ngưng, lại phiêu miểu.

Giống như tùy thời đều muốn ẩn vào hư vô, nhưng lại có một cỗ ý vị như núi, trấn áp hư không một phương.

Đây là một loại mâu thuẫn kết hợp thể, để hấn nhìn khó chịu, thậm chí để pháp lực trong người hấn đều hình thành loại vận vẹo nào đó, để hấn không nói rõ được cũng không tả rõ được khó chịu.

Triệu Phụ Vân nhìn ra hấn khó chịu, ngón tay khẽ nhéo, liền như nắm cả phiến hư không, để pháp vận hư thực bất định trên người mình kia lập tức định xuống.

Cảm giác không thoải mái của Dư Hoài An lập tức biến mất..

Trong lòng hắn không khỏi sợ hãi thán phục, những năm này không gặp, hắn vốn cho là mình tu hành đột phi mãnh tiến, mình có lẽ có thể kéo gần một chút khoảng cách cùng Triệu sư, không nghĩ tới là ngược lại càng thêm kéo lớn.

“Người tới đây làm gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đệ tử đã đến lúc xuống núi, nhớ lại thời gian năm đó ở Triệu sư tọa hạ nghe pháp, chỉ cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn, Triệu sư rời đi không biết tung tích, thế là đệ tử liền hướng trong viện hỏi thăm, biết được Triệu sư đến nơi này thủ hắc, vì thế đệ tử liền tới, nguyện lần nữa ở Triệu sư tọa hạ lắng nghe dạy dỗ, nguyện vì Triệu sư mài mực kính hương.”

“A, ta nơi này cũng không cần những thứ này, nhưng người nếu muốn lưu lại, liền lưu lại, chính mình ở dưới vách núi tìm nơi ở, dụng tâm quan sát ta họa phù khắc văn, sẽ có ngộ.” Triệu Phụ Vân nói.

Dư Hoài An cao hứng hướng Triệu Phụ Vân hành lễ, nói: “Đệ tử, tạ Triệu sư.”

Sau đó, Triệu Phụ Vân liền lại hỏi hắn tình huống trong núi, Dư Hoài An thì nói tình huống trong núi vẫn chưa có biến hóa lớn, hàng năm đều sẽ thu nhận một ít đệ tử vào trong thượng viện.

Nhưng bên ngoài lại như sự tình yêu ma làm loạn hóa

dịch lại nhiều hơn, hơn nữa nghe nói trong kinh thành, Phong Lôi tổ sư cùng La Tiên Quan đấu pháp mấy trận, dường như ăn chút thua thiệt.

Nghe nói Phong Lôi tổ sư có trở lại trong núi, muốn thỉnh Sơn Chủ đi kinh thành, nhưng Sơn Chủ cự tuyệt.

Triệu Phụ Vân biết hẳn nói Sơn Chủ là chỉ Phùng sư huynh, bởi vì vị Nguyên Anh cường môn kia đã thật lâu không có lộ mặt, mọi người đã ngầm thừa nhận nàng xảy ra vấn đề.

Trong lòng Triệu Phụ Vân suy tư, bởi vì hẳn biết, Dư Hoài An trước mặt nghe tới tin tức, chỉ là mặt ngoài, là bụi bặm gió thổi lên mà thôi, tình huống chân chính hẳn khẳng định không rõ ràng.

Thiên Đô Sơn Phong Lôi tổ sư dẫn người rời đi, là Phùng sư huynh ngầm đồng ý, đã là đại biểu Thiên Đô Sơn cùng Đại Chu vương triều hợp tác, cũng là một lần tịnh hóa của chính Thiên Đô Sơn.

Đương nhiên, Phong Lôi sư huynh về núi cũng không phải là không được, dù sao hẳn vẫn là Kim Đan chân nhân của Thiên Đô Sơn, hẳn nếu thật sự chịu thiệt thòi ở La Tiên Quan Chủ nơi đó, bị mất mặt, đó cũng là Thiên Đô Sơn mất mặt.

Chỉ là hẳn cũng biết, Phùng sư huynh cùng hai vị Kim Đan chân nhân khác trong núi, Mã Tam Hộ cùng Tuân Lan Nhân, bọn họ kỳ thật đối với những thứ này không phải rất để ý.

Thiên Đô Sơn sẽ đem một ít chuyện nhớ ở nơi đó, đợi đến nhiều năm sau, khi người khác đều coi là tuế nguyệt đã san bằng hết thảy, bị bọn họ gặp phải, thời cơ đến, như vậy bọn họ sẽ thuận tay báo trở về.

Ân oán cùng tu hành của bọn họ, không ở tranh chấp một sớm một chiều, mà là tranh chấp ở trong năm tháng dài đằng đẳng.

Đem tranh đấu nguyên bản khả năng phát sinh trong một năm, kéo dài đến mười năm hoặc là trăm năm.

“Người cũng có biết tình huống của Tuân sư?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Dư Hoài An đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó kịp phản ứng Triệu Phụ Vân hỏi Tuân sư là chỉ vị Tuân chân nhân kinh tài tuyệt đỉnh trong núi kia, bởi vậy, hắn cũng liền biết quan hệ giữa Triệu sư trước mặt cùng vị Tuân chân nhân kia.

“Ta nghe nói, Tuân tổ sư đi Trấn Hải Các luyện pháp.” Dư Hoài An nói xong, Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, hắn biết, tu hành thiên phú của Tuân Lan Nhân cực giai, lại cực kỳ cố gắng, chưa hề có một khắc đình chỉ, hắn mỗi một lần nhìn thấy nàng, nàng đều như rút ra một chút thời gian từ trong tu hành đến cùng mình gặp mặt.

“Người có biết Lương Kế Đạo thế nào không?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Trước khi đệ tử rời núi hắn đã rời núi, là trở về trong nhà, hắn nói muốn về nhà nhiều dạy bảo ra một chút

hậu bối đến Thiên Đô Sơn học pháp.” Dư Hoài An nói.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, nói: “Người đi đi, trong Cục Dạ này có nhiều nguy hiểm, không nên tự cho là đệ tử Thiên Đô Sơn liền lơ là sơ suất.”

Dư Hoài An nghe được Triệu Phụ Vân không tiếp tục hỏi người khác, thầm nghĩ, đại khái trong toàn bộ Thiên Đô Sơn, bọn họ liền là người thân cận nhất của Triệu sư.

Hắn đương nhiên không biết, kỳ thật có ít người Triệu Phụ Vân còn muốn hỏi một chút, nhưng lại không có hướng hắn hỏi thăm.

Ngay khi hắn sắp rời khỏi động phủ, trong tai đột nhiên truyền đến thanh âm của Triệu Phụ Vân: “Người có từng gặp lại cứu gia của người không?”

Hắn vội vàng quay đầu, hành lễ nói; “Đệ tử cũng không có gặp lại cứu gia.”

“Vậy đã từng nghe qua tin tức của hắn chưa?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Đệ tử vẫn chưa nghe qua tin tức của hắn.” Dư Hoài An nói.

Trong động đã không còn tra hỏi, Dư Hoài An từng bước một lui ra ngoài, ra động mới phát hiện trên người mình thế mà chẳng biết từ lúc nào đã ra mồ hôi.

Vừa mới một khắc này, hắn cảm giác mình giống như đưa thân vào Hỏa Ngục, hắn không biết đây là ảo giác

của mình, hay bởi vì động phủ kia là đạo tràng của Triệu sư, theo một tâm ý của Triệu sư, liền có thể sinh ra uy thế như thế.

Hắn từ trong động ra, đi tới dưới núi.

Sau đó liền tới doanh trại dưới vách núi, hắn muốn ở nơi này xây nhà bằng đất định cư, lấy hành vi hắn có thể vào động bái kiến Triệu Phụ Vân, liền không có có vấn đề gì.

Lập tức có người hướng hắn nghe ngóng lai lịch của Triệu Phụ Vân trong sơn động.

Hắn thế mới biết, người nơi này thế mà không biết lai lịch của Triệu Sư.

Hắn lại hỏi vì sao hiện tại còn không biết, mới biết được, tất cả mọi người không cùng Triệu sư nói qua mấy câu, trong lòng mình bạch, Triệu sư chỉ là một lòng tu hành không để ý đến những người này, không phải không nguyện ý nói cho bọn họ.

Lại nghĩ Triệu sư không hề giống muốn mình che giấu tung tích, liền nói ra thân phận Triệu sư chính là đạo sư của Thượng Viện Thiên Đô Sơn.

Vì thế lại rước lấy từng tu sĩ sợ hãi thán phục, có người nói: “Thường nghe người ta nói, Thượng Viện Thiên Đô Sơn học tư đất đỏ, nhưng nếu là có thể tiến vào trong tu hành, ba năm năm năm, liền sẽ có thoát thai hoá cốt biến hóa, mấy ngày nay xem phù họa trên vách núi này, có thể thấy được Thiên Đô Sơn quả nhiên là danh bất

hư truyền.”

“Thiên Đô Sơn thu đệ tử, cũng không chỉ thu học tử, còn nhìn duyên phận.”

Bên cạnh có một Trúc Cơ tu sĩ lúc này mở miệng nói ra: “Ta có một người bạn, năm năm trước muốn vào Thượng Viện Thiên Đô Sơn, buộc tu đã mang đủ rồi, thế nhưng người thẩm tra lại nói bằng hữu của ta không có duyên với Thiên Đô Sơn.”

“Ha ha, nhất định là bằng hữu của người ngày thường không tu thiện quả.” Có người nói.

“Tu sĩ chúng ta, thiện ác bất quá là một ý niệm, thiện và ác theo ý nghĩa bình thường, há có thể dùng để trói buộc người tu hành chúng ta.” Người kia có chút tức giận nói.

Lời này thu hoạch được rất nhiều người tán thành cùng phụ họa.

Dư Hoài An đứng ở bên cạnh im lặng không nói, nghe bọn họ tranh chấp.

Hắn biết rõ, đây là ý nghĩ chủ lưu của tu hành giới hiện tại.

Tất cả mọi người cho rằng, người tu hành tu chính là trường sinh bất lão đạo quả, tu chính là thần thông quảng đại, tu chính là tiêu dao tự tại, làm sao cần nhiều khuôn sáo như vậy, tu hành chính là muốn đem hết thảy trói buộc trong thế tục từng cây chặt đứt, thành một

người chân chính tự do tự tại.

Lúc này, có người nhớ tới Dư Hoài An bên cạnh, liền hỏi: “Dư đạo hữu xuất thân từ Thượng Viện Thiên Đô Sơn, có thể nói một câu Thượng Viện Thiên Đô Sơn chiêu đệ tử đến tốt cùng là nhìn những thứ nào hay không?”

Dư Hoài An trầm ngâm một chút, nói: “Thượng Viện chiêu đệ tử, trừ bỏ muốn học tư, xác thực cần nhất định duyên phận. Về phần tiêu chuẩn gì, tại hạ cũng nói không rõ ràng.”

Hắn cảm thấy, có thể là xem tâm tình của đạo sư chiêu đệ tử. Cho nên, nếu gặp phải đạo sư thẩm tra tâm tính tương hợp, chính là duyên phận.

Lúc này, lại có người hỏi Dư Hoài An ở Thiên Đô Sơn học pháp gì.

Trong lúc nhất thời tất cả mọi người nhìn về phía hắn, đương nhiên đại đa số người đều biết hỏi như vậy không thích hợp, nhưng đã có người hỏi, liền cũng muốn mượn cơ hội biết.

Dư Hoài An lại là sắc mặt lạnh lùng, nói: “Mỗi người sở tu pháp đều là tự thân bí mật, há có thể đem ra công khai, vị đạo hữu này, kính xin cẩn thận nói.”

Người kia lập tức cười ha ha một tiếng, nói: “Đều là tại hạ sai, thực sự là hiếu kì, không quản được miệng, ta vả miệng vả miệng.”

Nói xong, hắn ở trên cái miệng của mình vả ba lần, bằng hữu bên cạnh đối phương thì hát đệm nói: “Không bằng, liền từ ta thết tiệc, vì Dư đạo hữu bày tiệc tẩy trần như thế nào?”

Những người này đến từ các nơi, có thể thường lui tới nơi này, trừ bỏ có một thân bản sự không tầm thường, đều là hạng người khôn khéo, không hài hòa nho nhỏ vừa rồi kia liền lập tức bị hóa giải.

Mà Dư Hoài An cũng thuận lợi tiến vào trong doanh trại này.

Chương 278 : Phong Lôi Đăng Ma

Triệu Phụ Vân sau đó, mỗi ngày đều họa vân đóa.

Ở trong mắt người khác, hắn chính đang họa vân đóa, nhưng mọi người cũng đều biết, hắn không phải đang họa vân đóa, mà đang họa vân văn.

Hắn không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ họa vân văn.

Thời gian từng ngày từng ngày đi qua, hắn mỗi khắc một đạo vân văn, tựa như khắc vào trong lòng hắn, lại là năm năm trôi qua, trên toàn bộ vách núi giữa sơn văn, đều được khắc lên vân văn, mà vân văn tầng tầng lớp lớp, tựa như đám mây quần quanh giữa chúng sơn.

Về sau, Triệu Phụ Vân lại đem những thuốc màu kia bôi lên những bức tranh họa trên vách núi.

Toàn bộ bức tranh trên vách núi lập tức sống lại.

Mà một khoảng trời này, trong những năm này, hắc ám càng lúc càng nồng đậm.

Hai năm sau, Triệu Phụ Vân tay cầm Xích Viêm Thần Đăng ở trước vách núi cao cao, dưới chú ý của đám người dưới chân núi, lay động Xích Viêm Thần Đăng trong tay, kim bạch sắc quang điểm của thần đăng dâng lên, ở trong vùng bầu trời hắc ám này xông lên thiên

không.

Chỉ trong nháy mắt, một vùng hắc ám nồng đậm này bị xông mờ.

Ngọn lửa kia sau khi xông lên thiên không, lại hóa thành như thác nước cọ rửa xuống, người phía dưới nhìn thấy một cỗ uy thế này, lập tức kinh tán ra.

Thác nước kia rơi trên vách núi, tưới lên bức tranh, tùy theo liền nhìn thấy vách núi đang thiêu đốt trong ngọn lửa.

Tất cả mọi người nhìn thấy trên toàn bộ vách núi bám vào một tầng ánh lửa,

Những ánh lửa này sáng tối chập chờn lóe lên.

“Sắc!”

Hồi lâu sau, ánh lửa giống như bị ngưng kết đến trong vách núi, chậm rãi tối xuống, sau đó đem cả phiến vách núi đều hiển lộ ra, chỉ là vách núi lại ở trong bóng tối tản ra ánh sáng.

Mà nguyên bản sơn họa ở trên vách núi cũng không rõ ràng, lúc này, lại rõ ràng vô cùng, núi xanh liên miên kia, giữa núi xanh xoay quanh tầng tầng lớp lớp mây trắng, mà ở nơi cao nhất của mây trắng thì hiện ra viền vàng, mơ hồ có thể nhìn thấy mặt trời như muốn đi ra từ trong mây.

Giờ khắc này, người đứng ở trước vách núi, đều có một

loại cảm giác không thể thở nổi, người cách gần đó một chút, chọt từ trên bầu trời rơi xuống mặt đất.

Pháp lực trên người bọn họ đều bị trấn áp cầm giữ, hư không cũng giống như bị định trụ.

Trong lòng bọn họ hoảng sợ, ngưng mắt nhìn vách núi, lại có một cỗ cảm giác ngũ tạng câu phần, con mắt cũng như muốn thiêu đốt, một cỗ cảm giác bỏng vọt tới.

Nơi xa trong bóng tối, đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết, có hỏa diễm thiêu đốt lên, là yêu ma trong bóng tối dòm ngó mảnh vách núi này, sau khi nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân bị thiêu đốt.

Một vùng bầu trời hắc ám này, đột nhiên giống như có một lỗ hổng, nếu như nói hắc ám giống như hắc hải vô ngần, như vậy một mảnh vách núi này chính là đè đập được tạo dựng lên, đem một vùng hắc ám này ngăn trở.

Phong Lôi chân nhân đứng ở trên Trích Tinh Đài.

Bên cạnh hắn là hai người, một người là Hứa Thế Khâm, một người là Kim Dương Đại Tế.

Sắc trời vừa vặn, dương quang xán lạn.

Ba người đều đứng đó nhìn mặt trời.

Một mực nhìn thấy mặt trời lặn về tây, sắp lặn xuống núi.

Vị Kim Dương Đại Tế trong đó lúc này mới lên tiếng nói: “Từ sau khi Giáo Chủ điểm hóa, Xích Viêm Thần Quân liền không người gánh vác, những năm này trôi qua, Xích Viêm huy quang đúng là đang giảm dần.”

Hứa Thế Khâm cũng cau mày, lông mày của hắn đã nhăn rất nhiều năm, ngẫu nhiên lúc trời tối người yên cũng sẽ nghĩ, đến tột cùng là bắt đầu từ khi nào, mình liền không quá thuận.

Có thể tu luyện tới Tử Phủ, tuyệt đối là có thiên phú.

Chỉ là, qua nhiều năm như vậy, vẫn không có ký kết Kim Đan, người đến sau Mã Tam Hộ cùng Tuân Lan Nhân vượt qua, vị Trúc Cơ tu sĩ Triệu Phụ Vân năm đó mình để tiểu bối đến luyện tập kia, cũng đã ở trong Tử Phủ chi cảnh tản mát ra quang mang cường đại.

Chính hắn đều không nhất định là đối thủ của đối phương, cho nên hắn những năm này chưa từng nghĩ tới lại về Thiên Đô Sơn, cho dù Phong Lô sư huynh ở trong kinh thành này thất bại, hắn cũng sẽ không trở về.

“Đây là có người muốn đem toàn bộ đại địa lại một lần nữa kéo vào trong bóng tối.” Kim Dương Đại Tế đột nhiên thống khổ nói.

“Năm đó Dương Giáo Chủ các ngươi nơi đó, đến tột cùng xảy ra chuyện gì, đúng là để vị trí Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo không cách nào được kéo dài.” Hứa Thế Khâm hỏi, hắn lúc ấy cũng ở đó, cũng không có nhìn ra vấn đề gì, chỉ là ở lúc cuối cùng, mới phát hiện Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo không người tiếp tục.

Mà Dương Toại đem ý chí Xích Viêm Thần Quân gửi ở trong người phóng lên bầu trời, mặc người đi bắt được, điều này cuối cùng dẫn đến một kết quả, thế gian không còn một người phụ dương thuần túy.

Cũng tương đương với dẫn đến thần quang của Xích Viêm Thần Quân, lại không cách nào xuyên thấu hư không trùng điệp, tinh chuẩn rơi xuống trên một mảnh đại địa này, pháp ý trong viêm quang không đủ, liền không cách nào xua tan hắc ám.

Mặc dù ở trong mắt người bình thường, mặt trời trên bầu trời vẫn là mặt trời kia, cũng không có bao nhiêu biến hóa, nhưng ở trong mắt tu sĩ cao minh, sẽ phát hiện, hiện tại mặt trời đã âm đạm rất nhiều.

“Ta không biết, theo ta biết, trước đại điển một ngày vẫn thật tốt, sau đó lại xảy ra vấn đề, ta nhớ được, Giáo Chủ của chúng ta truyền vị trí Giáo Chủ, thế nhưng từng được Thiên Đô Sơn hứa hẹn.”

“Cho nên?” Hứa Thế Khâm hỏi.

“Cho nên, có phải đệ tử Thiên Đô Sơn các người làm gì hay không? Làm ra một kết cục không tốt đẹp như thế.” Kim Dương Đại Tế chậm rãi nói, lời của hắn ép trong lòng hắn rất nhiều năm, không có cơ hội hỏi, hôm nay xem như khó được một cơ hội.

Hứa Thế Khâm không nói gì, bởi vì hắn cùng Triệu Phụ Vân có mâu thuẫn, khó mà nói.

Chỉ có thể đem ánh mắt nhìn về phía Phong Lôi sư huynh.

Phong Lôi chân nhân nhìn mặt trời kia, chậm rãi mở miệng nói: “Ta đã có thể dự cảm được, phiên đại địa này muốn quay về hắc ám.”

Hắn không có trả lời Kim Dương Đại Tế.

“Chẳng lẽ không có cách nào sao?” Hứa Thế Khâm nói.

“Đại Chu vương triều đã mục nát, chính nội bộ Xích Viêm Thần Giáo cũng phân liệt, không ai có thể ngăn cản được hắc ám ăn mòn.” Phong Lôi chân nhân nói.

“Thiên Đô Sơn đâu, thái độ của Thiên Đô Sơn đến tốt cùng là như thế nào?” Kim Dương Đại Tế hỏi.

“Phùng sư đệ nghĩ như thế nào ta không biết.” Phong Lôi chân nhân trầm mặc một hồi lâu mới lên tiếng.

“Chẳng lẽ cuối cùng chúng ta không thể đào thoát lao ngục hắc ám này sao?” Kim Dương Đại Tế thống khổ nói, hắn phảng phất đã nhìn thấy ngày hắc ám bao phủ Tề Vân Sơn.

“Đại tế có nghe qua một chút truyền ngôn khác không?” Hứa Thế Khâm đột nhiên mở miệng nói.

“Truyền ngôn gì?” Kim Dương Đại Tế nói.

“Giữa phố phường có người nói, chúng ta là bị ánh mắt trời giới hạn cùng cầm tù, chỉ cần ôm hắc ám, tiếp nhận

hắc ám, sẽ phát hiện, hắc ám mới là thế giới chân chính, một khoảng trời chúng ta ở hiện tại này, chỉ là một lỗ thủng nhỏ trong hắc ám vô biên.” Hứa Thế Khâm nói.

Lời như vậy, Hứa Thế Khâm đã sớm nghe qua, hàng trăm năm trước liền nghe qua, nói vị trí một mảnh đại địa của mình này, nơi ánh nắng không cách nào chiếu rọi càng thêm rộng lớn.

Khu vực Đại Chu này, bất quá là một lỗ thủng nhỏ trong thế giới hắc ám mà thôi.

Hắc ám rộng lớn, u ám mới là ý nghĩa chính của thế giới này, nhưng có người ở một ngày nào đó lại dẫn vực ngoại Xích Viêm Ma Thần hạ xuống nơi này, khiến cho hắc ám bị đốt phá.

Trong thiên địa mệnh mông, hắc ám mới là vĩnh hằng, ánh mặt trời chiếu rọi, chỉ là một ngẫu nhiên trong tuế nguyệt mệnh mông, ánh mặt trời tựa như bó đuốc, cuối cùng sẽ có ngày lửa tắt ánh sáng tắt.

Phong Lôi chân nhân nhìn lên bầu trời, hắn nhìn thấy bên cạnh ánh mặt trời, chẳng biết lúc nào xuất hiện một vệt đen.

Trong lòng hắn đột nhiên không muốn đợi nữa, không muốn lại đi dò xét La Tiên Quan Chủ bên ngoài kia, những năm này mỗi một lần thăm dò đều thất bại, hắn muốn thống khoái chiến một trận, ở trong chiến đấu này hoặc là đan toái anh xuất, hoặc là chết đi.

Hắn nhớ tới câu nói rất sớm trước kia liền nghe qua, lại

ở những năm gần đây quên.

“Đệ tử Thiên Đô Sơn, nên quang minh lỗi lạc tu hành, sống thống khoái, chết sạch sẽ.”

Hắn biết chưởng môn Mai Tiên thượng nhân không muốn chết sạch sẽ, cho Thiên Đô Sơn mang đến bao nhiêu phiền phức, mà mình cũng đang giãy dụa cầu sinh, không nguyện ý đổi mặt tử vong.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên cảm thấy mặt mình đang phát sốt, hắn nghĩ tới ngày vào kinh thành, nhìn thấy người phía sau ánh mắt, đều như đang dò xét mình.

“Các người đi thôi, hôm nay ta liền muốn nhìn La Tiên Quan Chủ kia đến tột cùng là thứ gì.”

Phong Lôi chân nhân đột nhiên nói để hai người đều sửng sốt, bọn hắn biết, Phong Lôi chân nhân đang cố gắng kéo dài sinh mệnh, nếu như tùy tiện cùng La Tiên Quan Chủ chiến đấu, chỉ sợ khó có kết cục tốt.

“La Tiên Quan Chủ kia cũng ở rất nhiều năm trước liền nói thọ nguyên sắp hết, ta ngược lại muốn xem xem, hai chúng ta đến tột cùng là ai chết trước.” Trong lòng Phong Lôi chân nhân đã hạ quyết định, hào hùng yên lặng hồi lâu kia lại sinh ra từ sâu trong nội tâm.

Giống như một hạt giống nảy mầm, đồng thời trưởng thành nhanh chóng.

Hắn vốn là một người hào khí, chỉ là bị tro tàn của tuế nguyệt vùi lấp sâu trong nội tâm mà thôi.

Hắn sau khi nói xong câu nói kia, đúng là một khắc cũng không muốn chờ, hắn sợ đợi thêm chút thời gian, điểm này suy nghĩ lại sẽ bị ngăn chặn.

Chỉ thấy trên người hắn liền nổi lên gió, áo bào như sung khí, nhưng hắn vẫn đứng ở trên Trích Tinh Lô kia, vững vững vàng vàng. Tùy theo liền nghe hắn lớn tiếng nói: “La Tiên Quan Chủ, người ác quỷ này, hôm nay bản đạo liền muốn lột bỏ da người trên người người, để người bạo chiếu trong mắt mọi người.”

Theo hắn nói xong, từ trong đôi mắt hắn dâng lên hai điểm sương trắng.

Sương trắng kia càng ngày càng đậm, hình thành vòng xoáy, tuôn ra hốc mắt, hai luồng gió nhỏ bé này, giống như hai hạt giống gió trồng ở trong thiên địa hư không.

Trong lúc người khắp kinh thành đều kinh ngạc, đã có gió thổi mạnh.

“Tê... Tê...”

Gió như xé rách hư không, đem gió giấu trong nhà mỗi người đều rút ra, dung nhập vào trong không trung, trong không trung hình thành hai đoàn vòi rồng to lớn.

Cát bụi trên mặt đất bị cuốn lên bầu trời.

Hai đoàn vòi rồng kia, cuốn lên ráng mây đầy trời trở thành mây đen, rơi về phía La Tiên Quan.

Dưới gió xoáy nhỏ bé, từ xa nhìn lại, tựa như hai cây vô hình cụp bồng, phía dưới nhỏ, phía trên lớn, lại như dù.

Gió xoáy rơi xuống, đúng là chỉ rơi xuống La Tiên Quan, phòng ốc bên cạnh mặc dù cát bay đá chạy, nhưng không có người bị thổi lên bầu trời, nhưng mây mù bao phủ trên La Tiên Quan, chỉ trong nháy mắt liền bị gió xoáy hút không còn.

La Tiên Quan kia càng là trong khoảnh khắc phá toái, đệ tử La Tiên Quan trong đó cũng bị cuốn lên bầu trời, mà La Tiên Quan Chủ tu hành ở bên trong lại là nhẵn lông mày.

Hắn có chút ngoài ý muốn Phong Lô chân nhân cư nhiên vào lúc này liền lĩnh động thủ, trong ý nghĩ của hắn, Phong Lô chân nhân này sẽ không tự mình ra tay, cuối cùng sẽ mang theo tiếc nuối đầy người bị phong nguyệt mai táng.

“Phong Lô, người làm hại kinh thành, bản Quan Chủ hôm nay liền vì thương sinh trừ người tai họa này.”

Thanh âm La Tiên Quan Chủ là tang thương, là già nua.

Nhưng lại cho người ta cảm giác vô cùng cường thế.

Chỉ thấy trên mặt đất đột nhiên vọt lên một đạo bóng người cực lớn, bóng người này xám trắng, hắn giống như ánh sáng, giống như vô hình, như một cái tay hướng phía gió xoáy to lớn kia chỉ đi.

“Tán!”

Dưới tiếng quát lệnh này, kinh thành chấn động, rất nhiều người đều cảm thấy thân hồn của mình bất ổn, giờ khắc này giống như uống rượu say, nhà cửa xà nhà đều chấn động.

Mà hư ảnh bỗng nhiên xuất hiện kia, lại bỗng nhiên tán theo chính pháp chú của hắn.

Mà hai luồng gió trên bầu trời, ở thời khắc này, đúng là băng tán hơn phân nửa, gió tản ra tràn vào trong thành, chỉ trong nháy mắt, cây cối đã đổ sập thành từng tảng.

Đương nhiên, trong đó những phủ đệ của cao quan cùng thế gia kia, lại được pháp quang bảo vệ.

“Phong khởi.”

Thanh âm của Phong Lô chân nhân đồng dạng vang vọng kinh thành, gió kia nguyên bản đã loạn rơi vào trong thành, lại nhanh chóng hội tụ về phía bầu trời.

“Vân tụ!”

Gió cuốn lên chỗ cao, mây đen dày đặc, che đậy ánh sáng mặt trời, trong nháy mắt toàn bộ kinh thành đều tối xuống.

Mà trong lòng mọi người sinh ra cảm giác kinh hoàng mãnh liệt, trong lòng bọn họ sinh ra sợ hãi cùng kiềm chế khó hiểu, giống như sự tình đáng sợ muốn phát sinh, mà mình lại bất lực.

“Lôi sinh.” Pháp lệnh của Phong Lôi chân nhân lại một lần nữa xuất hiện.

“Oanh!”

Theo pháp lệnh của hắn xuất hiện, không trung đen nhánh, xuất hiện một tia điện mang, không hề có nửa điểm dấu hiệu rơi xuống, như một thanh lợi kiếm đâm vào trong kinh thành.

Trong điện quang, toàn bộ kinh thành đều bị chiếu rọi hoàn toàn trắng bạch, cũng là hoàn toàn yên tĩnh.

Mà giờ khắc này, trong kinh thành những cao tu kia đều lảng lảng nhìn một màn này, cho dù là vị Thánh Thượng trong hoàng cung kia, cũng chỉ nhíu mày nhìn.

Tất cả mọi người nhìn thấy, trên bầu trời chẳng biết lúc nào xuất hiện một người.

Một lão nhân nhìn qua hư ảo, nhưng lại vô cùng thần bí, giống như một bóng người cực lớn, đón lấy đạo điện quang kia.

Điện quang đâm xuống bàn tay hắn, tay của hắn dưới điện quang nháy mắt nứt ra, da ở dưới điện quang nát tán, lộ ra xương tay dưới da.

Chỉ thấy xương tay kia đúng là như ngọc, tản ra một cỗ mỹ cảm tà dị.

Điện quang trong khoảnh khắc lan tràn đến toàn thân La Tiên Quan Chủ, da trên người hắn trong điện quang nát

thành bụi bặm, mà bại lộ trên bầu trời, chính là một bộ khô lâu.

Khô lâu này sạch sẽ như ngọc, lại ở thời khắc này, xông vào trong mây đen.

Chỉ thấy ngón tay của hắn xẹt qua mây đen, mây đen nguyên bản đang nổi lên đạo lôi đình thứ hai đúng là bị quấy tan, người khắp kinh thành đều nhìn thấy, trong mây đen, một bộ khô lâu to lớn tà dị vô cùng.

“Tốt, người quả nhiên không phải người, hôm nay bản đạo liền vì chúng sinh trăm người yêu ma này.”

Trong thanh âm của Phong Lôi chân nhân đúng là tràn ngập chiến ý, hắn giống như khôi phục lại thời gian lúc còn trẻ khiêu chiến cao thủ các nơi.

Trong tay hắn xuất hiện một mặt lệnh bài, một mặt lệnh bài như do gió chiếm cứ ở phía trên, mà hình thành một chữ ‘Phong’, một mặt khác thì là một chữ ‘Lôi’ minh mông.

Đây là hắn đem hai kiện pháp bảo Phong Lệnh cùng Lôi Lệnh hợp luyện, mà thành linh bảo Phong Lôi Lệnh.

Chỉ thấy tay trái hắn cầm Phong Lôi Lệnh, tay phải phác họa trong hư không.

Phù lục hắn muốn họa là pháp thuật hắn đặc ý nhất — Phong Lôi Đãng Ma Lệnh.

Chương 279 : Hóa Anh cùng Thiên Đô Sơn Ân

Hai mắt Phong Lôi chân nhân ngưng tụ lôi mang, quang huy lấp lánh nhìn chăm chú khô lâu to lớn.

Khô lâu to lớn kia từ sau khi xông vào trong mây đen, Phong Lôi chân nhân liền mất đi nắm giữ đối với đám mây đen kia, mà lúc này, mây đen kia thì tự nhiên xoay quanh thân khô lâu, chỉ lộ ra nửa người trên cùng một cánh tay, để hắn thoát nhìn vô cùng thần bí.

Toàn bộ kinh thành ở thời khắc này, giống như yêu ma hàng thế.

Một bộ khô lâu to lớn, ở trong mây đen quan sát tòa thành trì này.

Lúc này, mọi người có thể biết, La Tiên Quan Chủ này khả năng tu hành bí pháp nào đó, có thể khiến da thịt bản thân bóc ra dưới điện quang vẫn sống sót, còn có một loại khả năng chính là, bản thân hắn liền là thi cốt sống lại, da thịt kia bất quá là hắn dùng để che giấu tai mắt người khác mà thôi.

Nhưng vẫn không có ai đi trợ giúp Phong Lôi chân nhân, giống như đều đang đợi kết cục chiến đấu của hai người bọn họ.

Trong thiên địa, từng đoàn pháp quang, pháp quang che chở các đại phủ đều bị che giấu, mà nơi không có pháp

quang bảo hộ, thì một vùng tăm tối, ngay cả đèn đều đốt không được, bởi vì trong thành gió mạnh, không có nơi đặt đèn.

Nếu có người đi nghe kỹ, sẽ phát hiện trong thành tràn đầy tiếng kêu rên của người bình thường hoặc đề giai tiểu tu sĩ.

Nhưng lúc này trong thành cao tu quý tộc cùng các vương công đại thần, đều đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bọn họ không có thời gian không có tâm tư đi nghe tiếng kêu thảm cùng tiếng khóc của những người phía dưới kia, cho nên trong lòng bọn họ, lúc này trong thiên địa hoàn toàn yên tĩnh.

Kêu rên cùng kêu thảm, đối với bọn họ đến nói, bất quá là kêu vang của côn trùng trong núi, chỉ là chim trong rừng kinh bay thôi, lúc nhàn hạ thoải mái có thể coi như cảnh trí nhìn một chút, có thể làm chút việc thiện điều hoà tâm tình, nhưng khi có đại sự, trong mắt bọn họ chỉ có đại sự.

Trên sân thượng Trích Tinh Lô, Hứa Thế Khâm cùng Kim Dương Đại Tế đã lui xuống, bọn họ không còn dám đứng bên cạnh Phong Lô chân nhân.

Phong Lô chân nhân động thủ một khắc kia, trên người tuôn ra đống gió, để chung quanh hắn không ai có thể đặt chân, mà bây giờ khi tay phải hắn ở hư không trước mặt viết Phong Lô Đãng Ma Lệnh, toàn bộ Trích Tinh Lô đều nổi lên gió.

Cơn gió vô hình giống như vòng xoáy, xoay quanh

người hấn, cùng các nơi, không ai có thể cận thân đi đánh lén hấn.

Chỉ thấy tay trái hấn cầm Phong Lôi Lệnh, trên Phong Lôi Lệnh pháp quang ảm ảm, cả tòa Trích Tinh Lâu liền như đạo tràng đạo vực của hấn.

Tay phải ở trong hư không bắt đầu viết, một vệt lôi mang như nước, theo đầu ngón tay của hấn mà xẹt qua hư không.

“Thiên địa hạo nhiên chi phong, thổi tan âm mai, thiên địa trừng phạt chi Lôi Đình, đánh tan hết quỷ ác. Âm tư sinh tà, ác niệm vi ma, cứu thiên phong lôi, nghe hiệu lệnh của ta, phong lôi hội tụ, đăng ma tru tà.”

Thanh âm của hấn quanh quẩn trên bầu trời kinh thành, giống như đang hướng Thượng Thiên nói rõ mục đích hành pháp của mình, lại như đang nói cho thế nhân, gió của hấn, lôi của hấn mục tiêu là gì.

Còn như đang kiên định nội tâm của mình, là thông qua một đoạn lời nói tẩy rửa nội tâm mình, đem lo lắng trong nội tâm mình lấy phong lôi tẩy rửa một lần.

Gió lớn tuôn ra, càng ngày càng dày đặc, như nổi lên từ trong thành, lại như đến từ cửu thiên, càng như tuôn ra từ trong Trích Tinh Lâu phía sau hấn.

Trong gió, lại có lôi đình điện mang theo gió cuốn lên mây mà vờn quanh người hấn.

Chỉ thấy dưới ngón tay viết chú văn, là một vệt điện

quang vắn vẹo ở trong hư không thành cơn gió.

“Phong Lôi Đãng Ma Lệnh.”

Hắn viết cũng không nhanh, sau khi hắn niệm một chuỗi lời nói như chú ngữ kia, “Phong Lôi Đãng Ma Lệnh” dưới tay hắn, lúc này mới có thể viết thành.

Trong nháy mắt viết thành, lúc bút cuối cùng bút rơi xuống, kiếm chỉ của hắn đâm về phía khô lâu to lớn trong bầu trời, một đạo lôi quang xán lạn từ trong người hắn phun ra ngoài.

Trong nháy mắt này quanh người Phong Lôi chân nhân đều bị ánh sáng chiếu giống như trong suốt, râu tóc hắn cấp tốc tái nhợt, giống như đạo pháp này đem tinh khí thần trong người hắn nháy mắt đều tiêu hao tận.

Hắn nhanh chóng già nua, hắn cảm giác một cỗ suy yếu cùng lực bất tòng tâm, chỉ là hắn không có buông ra nhất niệm này, hắn biết, chỉ cần buông lỏng nhất niệm này, chính là pháp lực nháy mắt tán, pháp thuật Phong Lôi Đãng Ma Lệnh này cũng sẽ trong khoảnh khắc tan thành một cỗ phong lôi hỗn độn.

Đôi mắt của hắn chỉ nhìn chăm chăm khô lâu to lớn tà dị trong bầu trời kia.

Chỉ thấy khô lâu kia đồng dạng vươn tay chỉ ra, một chỉ kia điểm xuống, như khuynh thiên, mang theo tử cơ nồng đậm, lại có một cỗ cảm giác bá đạo không thể ngôn ngữ.

Trong hoàng cung, có một đám người vây quanh một người đứng ở trên Dẫn Tiên Đài, Thánh Thượng đương triều đứng ở phía trước nhất, lúc hấn nhìn thấy khô lâu kia điểm ra một chỉ, hấn thề mà kinh ngạc miệng há to.

Bởi vì một chỉ này, thề mà là “Sâm La Phá Thiên Chỉ” bí truyền của Đại Chu vương thất hấn.

Hơn nữa còn là bí truyền trong bí truyền chỉ có sau khi kế thừa ngôi vị hoàng đế mới có thể tu hành.

Hấn điểm ra một chỉ, ở trong ánh mắt mọi người không thể nói là nhanh, nhưng lại chính là vừa đúng đụng vào lõi đình điện quang kia.

Hấn điểm trúng điện mang đang bồn tẩu trong hư không.

Chỉ thấy mây đen quanh người khô lâu kia bị phong lôi đẩy ra hơn phân nửa, gió cuốn qua thân khô lâu như ngọc của hấn, lại không thể làm cho hấn tán diệt.

“Thiên Đô Sơn, quả nhiên là một đời không bằng một đời.” Khô lâu cự nhân phát ra thanh âm trào phúng, thanh âm này bén nhọn, mang theo cảm thán, càng nhiều lại là lãnh khốc.

Sắc mặt Phong Lôi chân nhân tái nhợt, hấn cảm thấy mình đã khô héo, nhưng nhất niệm hành pháp này của hấn vẫn không nguyện ý tán đi.

Có người nói, hành pháp chính là hô hấp, một hô hấp liền là sinh mệnh rung động, mà hành pháp như hô hấp, vô luận một hơi này của người có thể nghẹn bao lâu,

cúi cũng muốn hô hấp, mà hành pháp là nhất niệm sinh mà thành pháp, nhất niệm này hành nhất pháp, không kiến công, liền tái khởi niệm.

Nhất niệm này lên cùng xuống, tựa như người hô hấp.

Chỉ là hấn biết nhất niệm này của mình nếu tùy ý nó rơi xuống, mặc cho tán đi, muốn tái khởi nhất niệm, liền không cách nào làm được, hoặc là nói tái khởi nhất niệm sẽ chỉ so với hiện tại yếu hơn nhiều.

Hấn không cam tâm, không cam lòng.

Hấn không cam lòng mình thọ hơn năm trăm năm, suốt đời sở học ngộ nhất pháp, khuynh lực xuất ra, thế mà không cách nào động người khác.

Hiện tại hấn biết, khô lâu này chỉ ít là cấp bậc Nguyên Anh, thế nhưng vậy thì thế nào.

“Phong Lôi ta, tung hoành ba bốn trăm năm, chẳng lẽ cứ như vậy uất ức chết đi, không, không thể... .”

Nhất niệm này của Phong Lôi chân nhân không muốn rơi xuống, thế là ở trên nhất niệm này lại cưỡng ép khởi niệm tác pháp.

“Cạch!”

Trong vô hình, dường như có sợi tơ đứt gãy, hấn cảm giác trên người mình có thứ gì bị mình kéo đứt.

Phảng phất đề đập nguyên bản giam cầm mình cùng

linh cơ sâu trong thiên địa tương hổ, bị đánh vỡ một lỗ hổng.

Hắn tham lam thu lấy một cỗ thiên địa linh cơ này, mà thân thể của hắn đứng đó, tựa như cây khô gặp mùa xuân, thân thể nguyên bản khô héo nhanh chóng nở nang.

Gió vô hình từ cửu thiên thổi tới, gió kia như đang nhảy cẫng hoan hô, có lời đình ở sâu trong hư không vang vọng, giống như tiếng trống, vì hắn tấu nhạc.

“Có chút ý tứ, người có thể vào lúc này đột phá, cũng coi là thiên phú tuyệt.” Khô lâu to lớn đột nhiên mở miệng nói.

“Hóa Anh rồi?”

Lúc này những tu sĩ trong thành kia, cả đám đều chấn kinh nhìn một màn này, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy có người hóa Anh.

Trong lòng Phong Lô chân nhân mừng rỡ, khiến mọi người nghe được cao hứng trong gió, nhưng nhất niệm này của hắn vẫn không tán đi.

Linh cơ bành trướng kia cùng pháp ý tràn vào trong lòng hắn, tràn vào Phong Lô Lệnh trong tay hắn.

Chỉ thấy Phong Lô Lệnh của hắn bay lên bầu trời, phong lôi quán quanh, giờ khắc này, đúng là hóa thành một thanh cự kiếm nặng nề uy nghiêm.

Phong Lôi Lệnh của hắn hình thái như kiếm, lại được xưng ‘Kiếm Lệnh’.

Phong Lôi Kiếm Lệnh phách trăm xuống, thế như khai thiên.

Mây trong phương viên trăm dặm dưới Kiếm Lệnh kia nháy mắt tán đi, Kiếm Lệnh phách trăm xuống khô lâu.

“Phong Lôi Trăm Ma!” Thanh âm của Phong Lôi chân nhân vang vọng trên không kinh thành.

Người trong thành đều sinh ra một cổ cảm giác ngạt thở mãnh liệt, rõ ràng Phong Lôi Kiếm Lệnh kia không phải nhằm vào bọn họ, nhưng vẻn vẹn dư uy kia liền để mọi người hô hấp khó khăn, nhất niệm khó khởi.

Chỉ thấy hư không sau lưng khô lâu kia, cho dù ở trong điện quang, vẫn đen kịt mà sâu thẳm.

Trong mơ hồ, có thể thấy được một tòa cung điện khổng lồ thâm nghiêm, ở trên cung điện hình như có hai chữ —— Sâm La.

Đồng thời, hắn vươn khô lâu cự thủ, chớp về phía Phong Lôi Kiếm Lệnh to lớn trên bầu trời kia.

Lúc tay của hắn nâng lên, nhanh chóng biến lớn, một cổ uy thế không hiểu xuất hiện giữa thiên địa, cả phiến hư không kia ở thời khắc này biến sền sệt, hết thảy đều như biến chậm, cho dù là tia lôi dẫn trên Kiếm Lệnh đều không có chói sáng như vậy.

“Hôm nay đã là ngày hóa Anh của người, cũng là lúc người vẫn lạc.”

Thanh âm của Khô lâu cự nhân không nhanh không chậm, lại giống như lời nói của quân chủ không thể làm trái.

Lông mày Phong Lôi chân nhân đang nhảy lên, hấn lại một lần nữa cảm thấy tử vong khí tức.

Hắn không nghĩ tới, mình sau khi đột phá Nguyên Anh, vẫn không phải đối thủ của La Tiên Quan Chủ này.

“Hắn đến tốt cùng là ai? Vì sao giấu ở trong kinh thành này lâu như vậy, có mục đích gì.”

Những ý niệm này hiện lên, hắn muốn thu hồi Phong Lôi Lệnh của mình, lại phát hiện Phong Lôi Lệnh giống như lâm vào trời buộc, giống như rơi vào vũng bùn, bị một cổ hấp lực to lớn hút lại, khó có thể rút ra.

Trong cả kinh thành, nhìn một màn này, chỉ cảm thấy tư duy đã chuyển không được.

Cũng đúng lúc này.

Trong đám mây phía nam, đột nhiên có ánh sáng tuôn ra, quang mang đem mây xông mở, một tòa đại sơn nguy nga xuất hiện trong bầu trời.

Núi không biết cao bao nhiêu, phẳng phát sinh ở đám mây trên trời.

Trên núi kia tuôn ra thanh quang, để bầu trời hỗn loạn như nước tẩy sạch sẽ, thế là có tinh quang xuất hiện.

Sau đó thanh âm của một người gầy gò hạ xuống từ trên núi kia.

“Thiên địa mệnh mông, hữu đạo lạc vu sơn, sơn đồ nguy nga, phục trấn quần ma.”

Theo thanh âm này vang lên, một tòa sơn ảnh nguyên bản còn ở viễn không kia không ngừng biến lớn, không ngừng tới gần, dường như muốn vượt qua ngàn vạn dặm, rơi xuống trên bầu trời kinh thành.

Tất cả mọi người nhìn thấy, chỉ trong nháy mắt, một tòa núi kia liền muốn rơi xuống, đem cả tòa kinh thành trấn áp chôn giấu.

“A a a... .”

Những quý nhân trong thành kia từng người sợ hãi vạn phần, thế nhưng chân lại bước không nổi nửa điểm, pháp lực trong người càng như đình trệ ngưng kết, căn bản không động đậy được.

“Thiên Đô Sơn, Thiên Đô Ấn, Trần Hi Di người cho rằng bằng những đồ tử đồ tôn này của ngươi có thể trấn áp được ta sao?”

Khô lâu cự thủ của La Tiên Quan Chủ kia, nguyên bản chớp tới Phong Lôi Kiếm Lệnh, lại vỗ về phía một tòa cự sơn muốn từ hư hóa thực trong bầu trời kia.

Đồng thời tòa cự điện sâm nghiêm phía sau hắn cũng càng phát ra rõ ràng, đồng thời cửa điện mở ra, vô số hắc khí tuôn ra ở trên người hắn, hóa thành áo giáp băng lãnh màu đen.

“Kiếm tới.”

Hắn đột nhiên hướng kinh thành phía dưới đưa tay ra, hô to một tiếng.

Kiếm nguyên bản cung phụng trong tổ lăng của Đại Chu Khai Quốc Vũ Đế, tránh thoát xích sắt trói buộc quanh, xông lên bầu trời, rơi vào trong tay phải của La Tiên Quan Chủ.

“Thật là, thật là, đó là Hình Thiên Trảm Thủ Kiếm của Vũ Tổ.”

Hoàng Đế đương triều của Đại Chu, sợ hãi lại kích động nhìn kiếm bị triệu lên bầu trời, được La Tiên Quan Chủ cầm trong tay.

Từ sau khi Vũ Tổ chết, Hình Thiên Trảm Thủ Kiếm Vũ Tổ dùng chinh phạt thiên hạ liền bị khóa ở trong tổ lăng, sở dĩ bị xích sắt trói tỏa lại, là bởi vì kiếm này không ai có thể chưởng khống, lại tà dị vô cùng, người ý đồ chưởng khống, đều từng người nổi điên nhập ma.

Mà bây giờ thế mà bị La Tiên Quan Chủ không biết lai lịch này triệu đi.

Chỉ thấy La Tiên Quan Chủ kia, lúc này một thân áo giáp đen nhánh, một tay chống đỡ đại sơn trong bầu trời,

kiếm sau khi rơi trên tay phải của hắn, cấp tốc biến lớn.

Nhưng La Tiên Quan Chủ lại cảm thấy kiếm trong tay hắn vừa lớn lên vừa trở nên nặng nề.

Bàn tay khô lâu kia của hắn đập vào trên vân sơn, lại chỉ khiến mây mù phun trào, nhưng căn bản không có đem núi đập tan.

Hắn muốn dùng kiếm trong tay bỏ ra núi, thế nhưng núi kia lại ở thời khắc này nặng nề đến để hắn khó có thể tự nhiên huy động.

Lại có lệnh chú vang lên.

“Trảm!”

Phong Lôi Kiếm Lệnh của Phong Lôi chân nhân biến thành cự kiếm, chém về phía bàn tay đang chống đỡ vân sơn của La Tiên Quan Chủ kia.

Cũng không biết có phải bởi vì bàn tay kia tiếp xúc cùng vân sơn mà biến yếu ớt hay không, hay Phong Lôi Kiếm Lệnh của Phong Lôi chân nhân uy lực mạnh mẽ, bàn tay kia dưới Kiếm Lệnh của hắn xuất hiện vết rách, sau đó bị đè gãy.

Cự sơn trên mây vẫn đang không ngừng tăng lớn kia nháy mắt đặt ở trên đầu La Tiên Quan Chủ, đầu của hắn nghiêng một cái, lấy vai khiêng.

Sau đó lại thấy hắn chống kiếm trên mặt đất, thừa nhận cự sơn ngàn trượng trấn áp.

“Thật sự là núi tốt, ẩn pháp tốt.”

Đầu của La Tiên Quan Chủ bị mây mù che khuất, lại có âm thanh truyền tới.

“Nhưng là, chỉ những thứ này còn chưa đủ, Thiên Đô Sơn các người trấn áp thế gian, nhưng lại không biết, ta cũng một mực chờ đợi một cơ hội.” La Tiên Quan Chủ từng chữ từng chữ phun ra: “Vạn Tượng Tu La nghe ta hiệu lệnh: Đoạt sơn.”

Từ trong Sâm La Điện kia, đột nhiên tuôn ra vô số cái bóng, những cái bóng kia tuôn ra từ trong Sâm La Điện kia, trên bầu trời toàn bộ kinh thành đột nhiên biến ồn ào náo động.

Thần hồn của người bình thường trong kinh thành, trong ồn ào náo động này giống như không ổn định, muốn ly thể, muốn theo những âm thanh này cùng nhau bay lên bầu trời.

Mà những cái bóng tuôn ra từ trong Sâm La Điện kia quá dẫn vắn vẹo, thuận thân thể La Tiên Quan Chủ bò lên trên núi.

Chỉ trong thời gian thật ngắn, vô số cái bóng giống như muốn leo lên núi.

“Giết!”

Trên Thiên Đô Sơn lại một lần nữa truyền đến thanh âm thanh lãnh không mang tình cảm.

Những cái bóng muốn leo lên núi kia trong một tiếng này ‘giết’ này, nháy mắt tán loạn.

Mà pháp quang trên người khô lâu La Tiên Quan Chủ kia bị vân sơn trấn áp nháy mắt tối một tầng, đồng thời cả người cũng chìm xuống phía dưới, thân thể khô lâu cũng nhỏ một vòng.

“Thiên Đô Ấn, Sát Tự Chú, đã lâu, vẫn bá đạo như vậy, nhưng còn chưa đủ, các ngươi những đồ tử đồ tôn của Trần Hi Di này còn trấn áp không được ta.”

La Tiên Quan Chủ nghiêng đầu, nhìn lên bầu trời, từ thị giác của hắn nhìn thấy một tòa đại sơn nguy nga mây mù lượn lờ.

Mà trong đôi mắt của hắn, ở thời khắc này bốc cháy lên hỏa diễm u lục.

cvter: đánh nhau mà mấy c thể này chứng tỏ nguyên anh vẫn chỉ là tầm trung thôi, chứ nếu cấp cao thì con tác miêu tả vài dòng r =))

Chương 280 : Vãng Sinh Quốc

Sự tích Đại Chu Vũ Tổ năm đó mở một mảnh giang sơn này đã xa xôi, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng thành truyền thuyết, đấu pháp của tu sĩ Kim Đan không phải tu sĩ phổ thông có thể nhìn thấy, mọi người thấy nhiều nhất chính là đấu pháp giữa các tu sĩ Trúc Cơ, mà Tử Phủ đã coi như là cao tu.

Nếu Tử Phủ thành lập gia tộc, thì có thể xưng hùng ở một nơi, kéo dài dòng dõi.

Bất quá, ở kinh thành lại không giống, trong kinh thành, rất nhiều người đều cho rằng có không ít lão Kim Đan ẩn núp, dùng một ít phương thức kéo dài mạng sống, không hồi thế sự, nhưng lúc này ở dưới loại đấu pháp như thiên uy này, cũng đều từng người vụng trộm nhìn lên bầu trời.

Trong từ đường của một tòa phủ đệ, có một lão nhân canh giữ từ đường không biết bao nhiêu năm, lúc này từ sau miếng vải đen của cửa sổ nhìn phía bầu trời, nhìn thấy núi cao xuất hiện trên mây, trong phút chốc liền cảm thấy trên thân nặng trĩu.

Núi kia giống như ép ở trên người hắn, hắn chỉ cảm thấy một đám xương già này của mình, căn bản là kháng không nổi loại cự lực này, thân thể đột nhiên băng tán thành bột mịn.

Lại có một công tử ca từ nhỏ người yếu nhiều bệnh, lâu dài sợ ánh sáng, không dám ra khỏi phòng của mình, vậy mà lúc này dưới sự giúp đỡ của thị nữ, đi tới cửa sổ cách lựa trắng nhìn lên bầu trời, lúc này, trong tai hắn nghe được một chữ ‘Sát’.

Hắn là lấy phương thức đoạt xá huyết mạch hậu đại của mình trùng tu, linh nhục lâu dài không cách nào hợp nhất, cho nên sẽ có đủ loại tật xấu, nhưng mà cảm giác của hắn lại cực kỳ nhạy cảm, khi một chữ ‘Sát’ kia xuất hiện, tu sĩ bình thường không có thể hội sâu như hắn.

Nhưng hắn nghe chú âm nhập tâm, lại căn bản không chịu nổi.

Hắn đột nhiên mở to miệng, muốn hô hấp, thân thể giống như quên mất hô hấp như thế nào, sau đó ý thức của hắn ở trong chữ ‘Sát’, phân liệt thành ngàn vạn sợi, tùy theo tán loạn trong phòng, mà thị nữ bên cạnh lại đều không có phát hiện thiếu gia trên xe lăn đã chết rồi.

Lại có một người, quanh năm trốn ở trong mật thất dưới đất, không thấy ánh mặt trời, sợ ánh sáng sợ nước sợ to tiếng.

Trong tiếng sấm kinh thiên, hắn giống như bị hù dọa, cứ như vậy chết ở trong mật thất.

Tiếng sấm phổ thông cũng không thể để hắn chết đi, nhưng một tiếng sấm vừa rồi, lại giống như có thể thẳng tới nơi sâu trong thần hồn, có một loại pháp vận càn quét hết thủy âm u, mà hắn cũng như âm u bị càn quét.

Trong kinh thành, các sự tình phát sinh trong góc, không có ai biết, có lẽ chỉ có người bên cạnh bọn họ biết, nhưng tuyệt đại đa số người đều ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Đây là đấu pháp đẳng cấp phía trên Nguyên Anh.

La Tiên Quan Chủ bị cự sơn kia đè ép, trong đôi mắt khô lâu đột nhiên sinh ra hỏa diễm xanh biếc.

Hắn nhìn về phía Thiên Đô Sơn, chỉ trong nháy mắt, trong núi đúng là cũng nổi lên lửa, lửa dính cỏ cây mà đốt, khắp nơi thiêu đốt, mắt thấy muốn thành liên miên chi thể, ngay một khắc này, trong núi lại vang lên một đạo chú ngôn pháp lệnh thanh lãnh.

“Diệt!”

‘Diệt’ tự pháp chú vừa ra, tất cả ánh đèn trong toàn bộ kinh thành đều diệt.

Không chỉ có ánh đèn, một ít pháp đăng cùng pháp quang cũng đều nháy mắt diệt đi, hết thảy ánh sáng trong thiên địa đều ở thời khắc này biến mất.

Hỏa diễm xanh biếc thiêu đốt trên Thiên Đô Sơn cũng theo chú mà diệt.

Hỏa diễm xanh biếc trong hốc mắt La Tiên Quan Chủ kia, đúng là nháy mắt ảm đạm xuống, giống như đồng lửa đốt sạch củi.

Hơn nữa pháp quang trên người hắn nhanh chóng ảm

đậm, đúng lúc này, chỉ thấy được thân thể của hắn nhanh chóng thu nhỏ, cự sơn thì theo hắn tá lực mà rơi xuống phía dưới, lại bị thanh Hình Thiên Trảm Thủ Kiếm to lớn chống trên mặt đất kia chặn lại.

Trong ánh mắt của mọi người, lúc khô lâu kia thu nhỏ, hai chân bước lên, thân hình đúng là quỷ dị xuyên qua hư không, thoát ly trấn áp của Thiên Đô Sơn, sau đó đi vào trong Sâm La Điện bị vây trong bóng tối.

Hắn cũng không có lập tức tiến vào, mà là đứng ở cửa đại điện, một thân bạch cốt dưới bối cảnh Sâm La Điện đen kịt chiếu rọi, đúng là vô cùng thánh khiết, trong thánh khiết lại lộ ra một cổ quỷ dị nói không rõ.

“Ha ha ha, Thiên Đô Sơn, các người đã không còn cường đại như năm đó, đợi ta lại trở về, chính là lúc ta phạt sơn, các người không ép được ta.”

La Tiên Quan Chủ nghiêng người, liền như xâm nhập vào trong cửa lớn Sâm La Điện, tùy theo cửa đại điện đúng là phát ra âm thanh ‘kẹt kẹt’ nặng nề, đúng lúc này, trên bầu trời Thiên Đô Sơn có tinh quang lấp lóe, tinh quang rơi vào trên cửa Sâm La Điện kia.

Đem cửa Sâm La Điện chiếu rõ ràng mấy phần, rất nhiều người nhìn thấy, vòng cửa của cửa lớn kia, kỳ thật là có xích sắt quấn quanh, chỉ là không biết tại sao, hiện tại xích sắt này lỏng một chút, chỗ cửa xuất hiện một đạo khe cửa có thể cung cấp người chui ra.

Mà lúc này, ở sau cánh cửa kia, lại có một con con mắt huyết sắc, đang nhìn về phía bên ngoài.

Lúc này, xích sắt khóa lại vòng cửa kia bắt đầu thắt chặt, khe cửa một lần nữa khép kín, trong nháy mắt khe cửa đóng lại, tòa Sâm La Điện mơ hồ có thể thấy được kia liền biến mất, giống như chìm vào sâu trong hư không.

Mà lúc này, trong hoàng cung trên Dẫn Tiên Đài, trong lòng Hoàng Đế đương triều thì bất ổn, hắn không cách nào chường không chuyện có thể sẽ phát sinh sau đó.

Hắn ngẩng đầu nhìn Thiên Đô Sơn, những truyền thuyết bí ẩn mà mình đã đọc qua liền nổi lên trong lòng, nguyên bản hắn còn tưởng rằng là Vũ Tổ khuếch đại sự thần kỳ của Thiên Đô Sơn, lúc này tận mắt nhìn thấy, mới biết được sự thần bí của Thiên Đô Sơn vượt xa nhận thức của mình.

Mọi người ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên cuốn xuống một tấm vân quang dây lụa, quán lên Hình Thiên Trảm Thủ Kiếm kia.

Chỉ thấy quang vận của vân quang dây lụa kia lưu chuyển ở trên kiếm, như thấm vào trong thân kiếm, ngay sau đó liền thấy cự kiếm kia nhanh chóng thu nhỏ, bị nhắc lên, kéo vào trong Thiên Đô Sơn.

Mà Hoàng Đế đương triều vẫn đứng trên Dẫn Tiên Đài, đi về phía trước hai bước, muốn hô to kiếm kia là bội kiếm của Vũ Tổ, là bảo vật của Chu gia, nhưng cuối cùng không mở miệng được, Thiên Đô Sơn kia nhanh chóng biến mất.

Nhưng mà mọi người lại nhìn thấy, tinh quang trong bầu

trời lóe ra, rơi vào Trích Tinh Đài, rơi trên người Phong Lôi chân nhân, lúc này trên người hắn phong lôi vờn quanh, tinh quang lóe lên như đang nói chuyện, sau đó lại biến mất.

Sau một ngày, đại chiến trên bầu trời kinh thành, truyền khắp một mảnh đại địa này.

Từ đó dẫn tới rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi, đều thu thập hành lý đến Thiên Đô Sơn bái sư tu tập, chỉ là mặc dù Thượng Viện Hạ Viện của Thiên Đô Sơn đều khuếch trương chiêu mộ rất nhiều, lại có càng nhiều người bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Trong khoảng thời gian ngắn, vào Hạ Viện hoặc Thượng Viện của Thiên Đô Sơn tu hành, thành sự tình làm cho người ta hướng tới nhất.

Uy thế của Thiên Đô Sơn nhất thời có một không hai.

Nhưng có rất nhiều người nhìn thấy một tòa Sâm La Điện thần bí kia.

Vì thế rất nhiều người liền lại tìm hỏi, Sâm La Điện kia đến tốt cùng là tồn tại dạng gì, trước kia vì sao chưa từng nghe qua.

Rất nhiều truyền thuyết nguyên bản bị người ném vào trong góc liền được nhật lên.

Tục truyền, đã từng giữa thiên địa, ở sâu trong u ám kia, có một Thần Quốc tên là Vãng Sinh Quốc.

Chỉ cần là người sắp chết, niệm tụng chú ngữ tiếp dẫn của Vãng Sinh Quốc, liền có thể tiến vào trong Vãng Sinh Quốc, lấy một loại phương thức khác ở trong Vãng Sinh Quốc kéo dài sinh mệnh của mình.

Mà Sâm La Điện nghe nói chính là Vương Điện của Vãng Sinh Quốc.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đang tìm kiếm cùng đọc cổ tịch, tìm kiếm lấy chú ngữ tiếp dẫn của Vãng Sinh Quốc kia, thế nhưng lại không có người tìm được, toàn bộ thế gian giống như có người đem chú ngữ kia xóa đi.

Vì thế, liền có các loại truyền ngôn, ồn ào huyên náo, nhưng vô luận truyền ngôn gì, lâu mà không kết quả, liền sẽ từ từ rơi xuống, về phần sẽ có người nhờ vào đó làm văn chương hay không, chính là nói sau.

Nhưng mọi người thật sự có thể nhìn thấy một tin tức, thì là Phong Lôi chân nhân thế mà không có trở về Thiên Đô Sơn, mà được Đại Chu mời làm Quốc Qư, chưởng tu hành cùng giáo hóa của Đại Chu.

Về phần Thiên Đô Sơn, cảnh tượng nguy nga đã từng xuất hiện ở trên bầu trời kinh thành, lại từ từ đi xa kia, không được bao nhiêu năm, sẽ lại trở thành truyền ngôn.

Bất quá, đã có đan thanh diệu thủ đem một màn kia hoạ xuống, bán thiên kim.

Thiên Đô Sơn hiển thế từ trong mây ở chân trời, lại ở trong thế ngôn bay tán loạn quy về trong sương mù, y

nguyên thần bí.

Triệu Phụ Vân tu hành ở trên vách núi kia đã mười năm, khi hắn nghe tới tin tức này trong lòng cũng sợ hãi thán phục, mà cách Thiên Đô Sơn hiển thánh ở trên bầu trời kinh thành đã qua một đoạn thời gian.

Triệu Phụ Vân lúc này đứng ở trước động phủ, nhìn nơi sâu trong bóng tối.

Trong bóng tối, một mảnh vách núi nơi hắn này tản ra pháp quang, xa xôi có thể thấy được, có rất nhiều người tiến vào trong bóng tối hái thuốc đều sẽ lấy vách núi này làm cửa vào, dùng vách núi này làm tham chiếu, không để mình mất phương hướng.

Hơn nữa rất nhiều người, đi qua nơi này, sẽ tự mình chép một đạo Trấn Ma Pháp Chú, hoặc mời người tu vi cao hơn chép giúp mình một đạo pháp chú, mang ở trên người có thể khiến mình sẽ không bị mê hoặc tâm trí dễ dàng.

Mọi người cũng chậm rãi đem một mảnh vách núi này, xưng là Trấn Ma Bích.

Mà Triệu Phụ Vân lúc này bất quá là đi ra thư giãn một chút, lại lập tức cảm nhận được trong bóng tối, có thứ đang dòm ngó chính mình.

Không thể nói là địch ý mãnh liệt cỡ nào, nhưng lại có thể khẳng định, đó là một loại ánh mắt tham lam.

Trong bóng tối, có thứ gì đó muốn ăn mình.

Chương 281 : Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa

Trong mắt Triệu Phụ Vân hiện lên quang vận.

Hắn trải qua mấy ngày nay, tu thành Kim Tình Hỏa Nhãn.

Có thể khám phá mê vụ cùng vọng tượng, ẩn độn, đồng thời, còn có thể lấy mắt hành pháp.

Trước kia, hai mắt của hắn cũng có thể miễn cưỡng làm được, chỉ là hiệu quả không tốt, uy lực không lớn, không cách nào chân chính dùng tới đối phó địch nhân.

Khi hắn đứng ở trên đài cao cảm nhận được nhìn chăm chú, minh bạch tại sao mình lại đột nhiên muốn ra hít thở không khí.

Nguyên lai có người đang dòm ngó mình, hơn nữa đem địch ý của bản thân che dấu rất tốt, cho nên mình không có cảm giác được nguy hiểm, 【 Kiếp Tri 】 không có phát động, đương nhiên, cũng là bản thân hắc ám liên có huyền diệu che dấu.

Trong bóng tối, có một người áo đen đội mũ rộng vành, tay chống một cây Cầu Long Thôn Nhân màu đen, thân hình hắn gầy gò, nhìn kỹ miệng của hắn, sẽ phát hiện hai bên khóe miệng của hắn bị hai sợi tơ hồng khâu lại, nhưng ở giữa còn lưu lại một bộ phận có thể ăn.

Nếu đem tơ hồng ngoài miệng đều mở ra, sẽ phát hiện miệng của hắn cơ hồ nhếch miệng đến lỗ tai nơi đó, quai hàm đều sẽ lộ ra bên ngoài.

Bên cạnh hắn còn đứng một người, người này nhìn qua thấp mà béo, bụng rất lớn, cổ ngắn, con mắt trướng to, miệng cũng lớn, giống miệng cóc, một đôi cánh tay của hắn lại rất nhỏ.

Người mập lùn cũng mặc quần áo màu đen, nhưng trên quần áo có liên thể mũ trùm, lúc này đang đội ở trên đầu, trên cổ lại buộc một đầu khăn lụa thái sắc.

“Người này sợ là có chút nguy hiểm a, nhất định là xương cứng.” Tu sĩ mập lùn khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân đứng ở trên đài vách núi kia nói.

“Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa chúng ta, không phải là thích gặm xương cứng sao?” Người cao gầy miệng hai bên bị khâu kia không thèm để ý chút nào nói.

“A, ta còn tưởng rằng là bởi vì chúng ta không cướp được thịt ngon chỉ có thể gặm xương cứng.” Tu sĩ mập lùn trầm mặc một chút nói.

Người cao gầy miệng bị khâu đem hắc trượng trong tay đâm trên mặt đất một cái, nói: “Nhị đệ, ta không cho phép ngươi nói chính chúng ta như vậy, ngươi muốn nói chúng ta chính là ưa thích gặm xương cứng, ngươi nhìn nhân loại này, nhìn qua rất cứng, kỳ thật chỉ cần năm huynh đệ chúng ta thay phiên lên, riêng phần mình cảm ra bản sự thật của bản thân, toàn tâm toàn ý trập trung, cho dù hắn là hán tử chế tạo từ tinh cương, hắn rất

nhANH sẽ giống mì sợi mềm xuống, đến lúc đó sẽ tùy ý chúng ta bài bố.”

“Đến lúc đó, người nói người muốn ăn một đoạn nào liền ăn một đoạn đó.” Người cao gầy phảng phất rất có kinh nghiệm nói.

“Đại ca anh minh, thế nhưng người này luôn luôn trốn trong động không ra, chúng ta làm sao bay giờ?” Tu sĩ mập lùn hỏi.

“Chúng ta để Ngũ đệ đến, Ngũ đệ thích dò động chui huyệt, đồng thời có thể để chủ nhân động phủ vô pháp biết được, cho dù phát giác có người tiến vào trong động của mình, muốn đem hấn giam cầm, hấn cũng có thể ngay lập tức trốn ra ngoài.”

“Đến lúc đó người này nhất định sẽ rất tức giận, dù sao không ai có thể chịu đựng động phủ của mình bị người thăm dò còn thờ ơ.” Tu sĩ hai bên miệng bị khâu cao mặc áo bào đen tràn đầy tự tin nói.

Tu sĩ mập lùn nghĩ nghĩ động pháp trơn trượt của Ngũ đệ mình, không khỏi nhẹ gật đầu, nói: “Bản sự của Ngũ đệ, xác thực có thể lặng yên không một tiếng động ra vào động phủ của người khác, cho dù động tĩnh làm hơi lớn, bị cảm thấy, cũng có thể nhanh chóng thoát thân, mà chúng ta sớm bố trí xong trận pháp, chỉ cần hấn đuổi theo đi ra, cũng đừng nghĩ lại trở về, để nương tử của hấn thủ tiết.”

“Hấn khả năng không có nương tử.” Tu sĩ cao gầy hai bên miệng bị khâu nói nghiêm túc.

“Không có nương tử? Vậy chúng ta đi tìm một người nhìn qua có nương tử a.” Nhiệt tình của tu sĩ mập lùn tựa hồ tiêu tan rất nhiều.

“Nhị đệ, vì sao lại đột nhiên muốn tìm có nương tử?” Tu sĩ cao gầy hai bên miệng bị khâu hỏi.

“Ta có một bằng hữu nói hồ ly bên Hồ Khâu Quốc kia lẳng lơ, luôn yêu thích đem nam nhân của người khác hại chết, sau đó huyễn hóa thành bộ dáng nam nhân của đối phương đi trong nhà đối phương ngủ, ngủ đến khi tình ý nồng đậm nhất, hiện ra bản thân nguyên hình, như thế quan sát phản ứng của đối phương, phi thường thú vị.” Tu sĩ mập lùn mặt hướng tới nói.

Tu sĩ cao gầy hai bên miệng bị khâu đưa tay sờ lên cằm, tưởng tượng cảnh tượng này, chỉ là hấn lại không cách nào tưởng tượng trong đó có gì thú vị.

“Việc này có gì thú vị, không thú vị bằng huynh đệ chúng ta cùng nhau uống rượu ăn thịt. A, hấn nhìn chúng ta, là đang nhìn chúng ta sao? Nhanh, đi mau, đừng bị hấn nhìn thấy chúng ta.” Tu sĩ cao gầy hai bên miệng bị khâu tiếp lấy Nhị đệ của mình, xoay người rời đi.

Tu sĩ mập lùn kia bị lôi kéo cũng vội vàng đuổi theo, trong miệng lại nói: “Đại ca, cần gì phải sợ như vậy, chúng ta ở trong bóng tối này, hấn chưa hấn thấy được chúng ta.”

“Người này hai mắt phát sáng, giống như lửa cháy, chúng ta trước né tránh.” Người cao gầy nói.

Tu sĩ mập lùn sau khi một đường chạy đến một dốc núi, nói: “Vậy chúng ta ăn hấn sao?”

“Ăn, người này từ khi đặt chân ở đây, liền giết Ô Man Tử kia, chúng ta chỉ cần có thể giết người này, vậy tên tuổi của chúng ta ở vùng này liền lập nên, không ai còn dám ồn ào đối với Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa chúng ta.” Người cao gầy vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tu sĩ mập lùn tựa hồ ước mơ một chút sinh hoạt sau này, tùy theo nghiêm túc lại mang theo hướng tới nói: “Đến lúc đó, Oa Nhị ta cũng có thể tìm tới một nương tử trượng phu đã chết làm bạn, không, không chỉ có một người, ít nhất phải ba người.”

Đại ca hấn nghiêng đầu nhìn hấn, hấn cảm thấy Nhị đệ của mình gần nhất thay đổi, không khỏi nói: “Nghe đại ca, những nữ nhân có danh hiệu nương tử cùng phu nhân không thể đụng, người nhìn một chút miệng của ca ca, đây chính là đại giới, Nhị đệ, ta vẫn không có nói với người, nhưng hiện tại không thể không nói.”

“Đại ca, người, người chẳng lẽ chạm qua nương tử trượng phu đã chết, người, người làm sao không nói sớm, ta còn dùng mười khối linh thạch nghe người khác giảng như thế nào ở chung cùng nương tử trượng phu đã chết.” Nhị đệ mập lùn kích động nói.

“Ai, Nhị đệ, người có điều không biết, trước kia, ta gặp phải một Bạch Cốt phu nhân xinh đẹp thực nhả, liền muốn nàng đi trong trướng hiệu mệnh, thế nhưng Bạch Cốt phu nhân kia nói ta xấu, không nguyện ý muốn ta,

chỉ để cho ta ở ngoài động ăn gió, không có cách nào, ta liền đi thỉnh giáo tiên sinh sổ sách trong động phu nhân làm sao chiếm được niềm vui của phu nhân.”

Nhị đệ mập lùn nghe hai mắt sáng lên, vội vàng nói:
“Mau nói, mau nói, đại ca mau nói.”

“Tiên sinh sổ sách kia nói, muốn lấy lòng phu nhân, phải toàn tâm toàn ý liếm, ta không rõ ràng lắm, tiên sinh sổ sách lại nói ta ngộ tính không đủ, ta sau khi suy nghĩ hai ngày, ở một buổi đêm, lẻ vào phòng phu nhân, nhìn phu nhân nằm ở trên giường, một đôi cốt túc như nhuyễn ngọc, phát ra ánh sáng... .”

Tu sĩ cao gầy nói đến đây lại dừng lại.

“Đại ca người, người liếm sao? Mùi vị gì?” Nhị đệ mập lùn kích động hỏi.

Tu sĩ cao gầy nhắm mắt lại, miệng mím thật chặt, miệng cùng mũi đều nhắm lại, vẻ mặt thống khổ, giống như lâm vào trong hồi ức.

Qua một hồi lâu mới lấy ngữ khí thán phục dư vị nói:
“Ừ...”

“Nhưng Bạch Cốt phu nhân tức giận, đem miệng của ta khâu lại.”

Lúc này Nhị đệ mập lùn lại nhanh chóng nói: “Bạch Cốt phu nhân kia cũng không hoàn toàn khâu lại miệng của đại ca, có thể thấy được cũng không phải hoàn toàn tức giận, khẳng định là đại ca lần đầu tiên làm việc này

không có làm tốt.”

“Ta cũng nghĩ như vậy, bất quá, phu nhân lại đuổi ta ra ngoài, ta không còn có cơ hội, nhưng ta qua nhiều năm như vậy, vẫn giữ lại sợi tơ hồng phu nhân khâu trên miệng ta, dù sao, ta là người duy nhất bị phu nhân khâu miệng, ta còn nghe nói, ở nhân loại nơi đó, tơ hồng đại biểu cho tình yêu.”

Hai người vừa trong bóng tối nói chuyện, vừa đi về phía Tiểu Thanh Đàm.

Mà Triệu Phụ Vân nhìn thấy hai người vội vàng ẩn vào trong bóng tối kia, hoặc là nói bọn hắn không phải người, cụ thể là thứ gì cũng không rõ ràng, nhưng lại có bộ dáng của người.

Hắn ở đây định cư lại, liền không thể tránh né có đồ vật trong bóng tối thăm dò mình, huống chi, hắn không cảm giác được nguy hiểm rõ ràng, liền cũng không có để ý.

Mấy ngày này tu pháp, mỗi ngày ở trong lòng tu trì, khó tránh khỏi có chút cảm giác mệt mỏi, liền nghĩ lại luyện một kiện pháp bảo.

Nghĩ đến đầu tiên chính là luyện một viên đại ấn, nếu có thể như Phiên Thiên Ấn tốt nhất.

Bất quá, muốn luyện đại ấn tài liệu chính khó tìm, liền ngược lại muốn luyện một bộ pháp y.

Trong bảo nang của hắn còn có một bộ pháp y Ly Sơn tặng, hắn muốn cải tạo một chút.

Thân Vãn Chỉ Tiêm, tác gia nói

Bằng hữu viết, cảm giác rất không tệ.

« Ngã Vi Thiên Địa Nhất Tiên Nhân »

Chương 282 : Âm Dương Hoàn tiểu thí thủ

Ly Sơn đưa bộ pháp y tử sắc nhìn qua thần bí kia, hắc rất ít mặc, trước đó mặc, hắc cảm thấy quá dễ thấy, nhưng trước khác nay khác, hắc hiện tại đối với dễ thấy hay không đã không chút nào để ý, liền nghĩ lấy nếu có thể luyện chế pháp y phối hợp với Thái Hư Càn Khôn Tự của mình, vậy thì không thể tốt hơn.

Thái Hư Càn Khôn Tự học được trong chủ phong Thiên Đô Sơn, chủ yếu lấy môn công pháp Đại La Huy Tự làm cơ sở, cũng đem truyền thuyết trong lòng mình liên quan tới môn công pháp Tự Lý Càn Khôn kia, ở đây cải tạo ra, chỉ là tựa hồ quá cao cấp, hắc hiện tại cũng vẫn chỉ là đệ nhất trọng.

Tu hành Thái Hư Càn Khôn Tự, muốn thành tựu thần thông nhất tự trang càn khôn, cần ký kết một đạo Thái Hư Càn Khôn Lục.

Thái Hư hắc có thể có chút minh ngộ, trong đó Thái Hư pháp ý hắc đã ở trong lòng ấp ủ, nhưng hai chữ Càn Khôn kia, vô luận là ai đều có thể minh bạch là gì, nhưng muốn kết thành phù lục, vậy thì có chút không nghĩ ra.

Bởi vì trong lòng hắc, Thái Hư là đi hướng hư vô, nhưng Càn Khôn lại thuộc về cương thường, là thiên địa duy độ, thiên địa nếu có duy độ cùng cương thường, vậy thì không cách nào đi hướng hư vô, giữa hai bên có chút mâu thuẫn.

Bất quá, nếu có thể đem hai đầu y tụ luyện chế thành loại Thiết Y Kiếm Tụ không sợ phi kiếm kia, như vậy liền tự nhiên nhiều một dạng át chủ bài cùng năng lực tự vệ.

Đương nhiên còn có thể luyện chút những vật khác, tỉ như bảy cái xương cá hấn rút ra từ trên lưng con ngư quái kia, hấn cảm thấy có thể luyện thành một bộ phi kiếm, chỉ là không có tài liệu khác.

Muốn luyện khí, đương nhiên cần bảo tài, hấn không nguyện ý đi tìm, cho nên cũng chỉ có thể đi tới doanh trại, phát chút nhiệm vụ cho người ở đó, để những người đó đi tìm một ít bảo tài.

Hấn quyết định vì bọn họ giải thích đạo giảng pháp làm thù lao, những người này đại khái cũng đều nguyện ý, Triệu Phụ Vân thầm nghĩ.

Đúng lúc này, ánh mắt hấn lại rơi vào trong bóng tối phía tây.

Trước Trấn Ma Bích hơn mười dặm là một hồ lớn, hình thái của hồ này là hình dài bất quy tắc, giống như một con tôm, cho nên hồ này còn được gọi là Hà Hồ, nhưng gọi lâu, bởi vì có địa phương trong tiếng địa phương ‘Hà’ cùng ‘Tà’ đồng âm, lại được gọi là Tà Hồ.

Trong bóng tối, địa phương có nước nhất định càng thêm âm tà.

Mà hiện tại Triệu Phụ Vân nhìn cũng không phải Hà Hồ kia, mà là phương hướng nghiêng ba mươi độ, nơi đó

phẳng phát có đồ vật gì ở đó.

Vu Bảo Hải cầm trong tay một cái la bàn, cúi đầu liếc mắt nhìn, la bàn loạn chuyển.

Lại nhìn bầu trời, trong bầu trời không có ngôi sao, không cách nào xác định phương vị, nhưng hắn vẫn không tự chủ được nhìn thoáng qua, sau đó cúi đầu nhìn đường dưới chân.

Con đường dưới chân hắn kỳ thật cũng không nhớ rõ.

“Các vị huynh đệ, chúng ta lạc đường.” Vu Bảo Hải thống khổ nói.

Lần này tám người bọn họ tiến vào hắc ám, bây giờ lại chỉ có ba người trở về, hơn nữa từng người đều mang thương tích, trốn đến nơi đây đã sức cùng lực kiệt.

“Sao lại lạc đường đây, đây không phải đường tiến về Trấn Ma Bích sao?” Người sau lưng hỏi.

“Là tiến về Trấn Ma Bích, thế nhưng trong bóng tối phía trước huyền ảnh trùng điệp, ta căn bản cũng không biết đi như thế nào, theo lý mà nói, hiện tại chúng ta đã đến dưới Trấn Ma Bích, thế nhưng chúng ta đi lâu như vậy còn chưa tới.” Vu Bảo Hải nói.

Trong ba người, Vu Bảo Hải là đội trưởng đội hái thuốc hắc ám lần này, nói chuyện sau lưng chính là Vương Chí Hữu, còn có một người trầm mặc không nói nhìn

chung quanh chính là Khang Bình.

“Đáng tiếc Trấn Ma Phù Chú của chúng ta sử dụng hết, nếu không, lúc này nhất định có thể mở ra một thông đạo rời đi một mảnh mê vụ này.” Trong lòng Vu Bảo Hải mang theo một tia tuyệt vọng.

Đột nhiên, trong mắt bọn họ nhìn thấy trên bầu trời, có một vệt ánh lửa như lưu tinh rơi vào trong màn sương mù này, lúc trong lòng hấn kinh hãi, ánh lửa đã nổ tan.

Trong nháy mắt này, trong đôi mắt của hấn hoàn toàn trắng bệch, trong trắng bệch có kim hồng sắc, giống như quang vận hình thành từ nhìn thẳng mặt trời quá lâu.

Tùy theo hấn thấy rõ ràng một vùng hắc ám này, giờ khắc này, đôi mắt của hấn nhìn thấu hắc ám, lập tức nhìn thấy con đường phía trước.

“Đi theo ta.”

Hấn lại không có chú ý tới, Khang Bình sau lưng hấn trong nháy mắt ánh lửa rơi vào trong bóng tối kia, lập tức lấy tay cánh tay che khuất ánh mắt của mình, Vương Chí Hữu càng là ôm đầu, ngồi xuống nhắm mắt, không để hai mắt của mình nhìn ánh lửa.

Hấn chạy ở phía trước, hai người Vương Chí Hữu cùng Khang Bình đi theo ở phía sau, Vu Bảo Hải nghe được tiếng bước chân của bọn họ rất nặng nề, hấn cũng không để ý, hấn biết tất cả mọi người mệt mỏi, chỉ may mắn có thể còn sống rời đi lão Hắc này, bởi vì hấn đã thấy Trấn Ma Bích nơi xa.

Càng đến gần Trấn Ma Bích trong lòng hắn càng an tâm.

“Chúng ta ra, ra, ta mang các người ra rồi, ha ha ha ha... .”

Vu Bảo Hải cao hứng giơ lên hai tay, trong mắt hắn, trên một vùng vách núi to lớn này phát ra quang huy như gặp phải mặt trời, gạt ra hắc ám, hắn càng đến gần càng dễ chịu.

Chỉ là khi hắn quay đầu muốn nhìn hai người phía sau mình tại sao không có đáp lại.

Hắn lại nhìn thấy một màn khiếp sợ, làn da hai người sau lưng không có nửa điểm sáng bóng, một mảnh tối tăm.

Hắn rất rõ, khác nhau của người sống cùng người chết, càng rõ ràng trên người một tu sĩ, chỉ cần sau khi ngưng luyện huyền quang, trên người sẽ một mực bao phủ một tầng pháp quang, hoặc nói là bảo quang.

Mà hiện tại trên người bọn họ không chỉ không có bảo quang, còn có hắc ám thậm chí ô uế.

Bọn họ đã chết rồi.

Chết như thế nào?

Nhưng vừa rồi bọn họ đều còn nói chuyện bên cạnh mình, trong hắc ám sự tình đoạt xá, phụ thể, thi cốt hóa

yêu ma quá nhiều.

Hắn từng bước một lui về sau, mà Khang Bình cùng Vương Chí Hữu đều cúi đầu, từng bước một đi theo, nhưng bọn họ đi rất chậm, theo Vu Bảo Hải lui lại, thân thể bọn họ giống như bị một cỗ lực lượng đè ép, chậm rãi không chịu đựng nổi, thân thể càng ngày càng thấp, cuối cùng biến thành nằm rạp trên mặt đất.

Thế nhưng mặc dù như thế, cũng không thấy bọn họ ngẩng đầu.

Vu Bảo Hải quay người, sau đó chạy về phía doanh trại dưới vách núi, sau khi hắn chạy không có bao xa, liền nghe tới sau lưng phát ra hai tiếng kêu thảm thiết như thú.

Hắn quay đầu nhìn lại, đã thấy thân thể hai người kia giống như bị cự thạch vô hình đè ép, vỡ thành thịt nát trên mặt đất, sau đó trên người hiển hiện hai đạo bóng đen muốn chui vào trong bóng tối, lại có hỏa diễm bùng bùng thiêu đốt.

Hai đạo bóng đen giống như loại khí thể dễ cháy nào đó, nháy mắt đốt cháy, lại tan theo gió.

Vu Bảo Hải không biết đó là vật gì, đồ vật trong bóng tối đều âm tà quỷ dị, nhưng trước một vùng Trấn Ma Bích này, lại như nửa bước khó đi.

Trong lòng hắn bi thương đi từng bước một về phía doanh trại.

Mà ánh mắt Triệu Phụ Vân lại nhìn một mảnh mê vụ phía sau hắn.

Một vùng hắc ám kia phẳng phất như thủy triều cuộn cuộn, gặp phải ánh sáng Trấn Ma Bích phát ra, lại giống như đung vào đê đập vô hình, không ngừng cuộn cuộn lên bầu trời, từng tầng từng tầng chồng lên.

Biến cố đột nhiên xuất hiện kinh động người trong doanh trại dưới vách núi, từng người đều nhìn về phía tây nam, có người bằng pháp mục nhìn hắc ám, chỉ có thể nhìn thấy trong bóng tối, như có từng người, như quân đội bày trận.

Ngay sau đó, mọi người nghe được trong gió truyền đến tiếng chuông.

Lúc tiếng chuông thứ nhất vang lên, nghe cực kì chói tai, mọi người không khỏi bịt kín lỗ tai, lúc tiếng chuông thứ hai, cũng đã hòa hoãn rất nhiều, tiếng thứ ba cũng đã biến thành êm tai.

Sau đó, trong tai mọi người lại nghe được một thanh âm đang kêu gọi.

“Đến, đến, đến nơi này, nơi này có trường sinh pháp.”

“Đến, đến, đến nơi này, nơi này có pháp bảo cường đại.”

“Đến, đến, đến nơi này, nơi này có thể làm cho người không còn phiền não.”

Đúng lúc này, Dư Hoài An cất giọng nói: “Mọi người ý

thủ nội tâm, không nên bị mê hoặc.”

Vì thế, mọi người liền từng người ngồi xếp bằng trên mặt đất, ý thủ nội tâm.

Trong đó có người còn nói thêm: “Đây tựa như là Câu Hồn Ma Đạo kia, quanh quẩn ở vùng này, không ngờ hẳn lại dám tới gần Trấn Ma Bích.”

Bọn họ rất rõ ràng, nếu không phải mình ở dưới Trấn Ma Bích, cho dù được nhắc nhở, cũng thủ không được hồn của mình.

Triệu Phụ Vân có chút cau mày, đưa tay chỉ về một mảnh mê vụ cuộn cuộn phía tây nam kia, ra lệnh: “Tán!”

Theo một tiếng quát của hắn, trên vách núi như có một đạo vân văn cùng nhau chớp động một vệt ánh sáng.

Mà một mảnh mê vụ cùng gió kia đúng là bay tán đi.

Ngay sau đó, một vệt ánh lửa được Triệu Phụ Vân bắn ra, ánh lửa cực nhanh, lúc đầu cực nhỏ, như đom đóm, lại ở trong quá trình bay càng bay càng lớn, nháy mắt rơi vào trong bóng tối kia, một đốm lửa đã thành một viên hỏa cầu thật lớn.

Hỏa cầu xua tan một vùng tăm tối, dưới ánh sáng, nhìn thấy có một hàng người đứng ở nơi đó.

Hàng người này, quần áo trên người hiển nhiên đều là tu sĩ, có chút giống như mới chết, có chút thì như chết thật lâu, liếc mắt nhìn, đúng là có trên trăm người.

Bọn họ giống như thi khô, mà ở giữa có một người tay cầm hắc phiến, tay lắc hắc linh trên hắc phiến dâng lên hắc sát hộ thân.

Hắc linh trong tay đạo nhân kia lay động, hắn thì hà hơi về phía hỏa cầu trên bầu trời, những thi khô kia cùng nhau há miệng thổi lên, chỉ trong nháy mắt, một mảnh hắc sát xông ra từ trong miệng bọn chúng, kết cùng một chỗ, dũng mãnh lao tới hỏa cầu trên bầu trời, giống như quỷ thổi đèn.

Danh hiệu Câu Hồn Ma Đạo này là người khác đặt, bản danh của hắn là Du Khải, có can đảm tới đây tự nhiên là có tự tin, hơn nữa đã làm không ít chuẩn bị, hơn trăm vị Sát Thi này chính là trợ thủ tốt nhất của hắn.

Những Sát Thi này cùng nhau phun ra sát khí, chẳng những có thể thổi tắt đèn đuốc, càng là có thể ô uế pháp khí cùng pháp bảo, là trợ lực cường đại của hắn khi đấu pháp cùng người khác.

Hắn thăm dò rõ ràng, pháp thuật người nơi này tu là hỏa pháp, có một kiện pháp bảo hình đèn, hắn cảm thấy Sát Thi của mình có thể khắc chế pháp bảo của đối phương.

Về phần một vùng pháp bích kia, hắn cảm thấy chỉ cần mình không tới gần liền không có vấn đề gì.

Đương nhiên, đây chỉ là trước thử thăm dò một chút, dù sao chính mình tiến thối tự nhiên.

Lần thứ nhất thăm dò rõ ràng thủ đoạn của người này,

mình lại mời mấy người, liền có thể cầm xuống người này, hấn cảm thấy, nếu mình có thể đem người này luyện thành thi khô, vậy Nhất Bách Linh Bát Sát Thi Trận của mình liền có chủ thi.

Hơn nữa hấn cảm thấy, nếu người này tu hỏa pháp, như vậy sau khi luyện thành Sát Thi của mình, hỏa trong người có thể chuyển thành U Minh Quỷ Diễm, đồng thời có thể truyền cho Sát Thi khác, khi đó, Sát Thi Trận của mình sẽ thoát thai hoán cốt.

Hấn thổi ra một hơi này, bầy thi cũng thổi ra ô uế sát khí.

Chỉ thấy hỏa cầu kia bị sát phong thổi trúng, liền như muốn vỡ ra, chỉ thấy hỏa cầu phảng phát thụ lực bay lên trên, cũng vỡ ra, từ đó chui ra một con Tam Túc Kim Ô.

Tam Túc Kim Ô bay lên trên trời, né tránh một mảnh sát phong từ dưới thổi lên trên kia.

Mà lúc này đây, cổ tay Triệu Phụ Vân nhấc lên, vòng tay màu xám bạc trên cổ tay kia, sau khi khuếch đại bị hấn nắm trên tay, chỉ thấy hấn vung về phía hư không, viên hoàn kia liền hóa thành một đạo ánh sáng cực nhanh bay ra.

Lúc này Du Khải vẫn nhíu mày, nhìn con Tam Túc Kim Ô xoay quanh trên bầu trời kia.

Hấn đột nhiên cảm giác được một cỗ nguy hiểm mãnh liệt, đột nhiên quay đầu, lay động hắc phiến trong tay, vài phiến đúng là nhanh chóng phòng lớn, liền muốn hóa thành bầu trời hư ảo đen kịt, che chắn đỉnh đầu của

mình.

Nhưng mà Tam Túc Kim Ô trên bầu trời lúc này lại đột nhiên vọt xuống, rơi vào trên hắc phiên, màn trời hắc phiên hóa thành nháy mắt bị đốt ra một cái động, theo đó một đạo hoàn quang màu xám bạc liền chui vào.

Trong mắt Du Khải chỉ thấy một hoàn quang xuất hiện trong mắt hắc, tùy theo trên đầu chấn động, trong tai ong ong, ngay sau đó liền không còn biết gì nữa.

Bởi vì hắc không nhìn thấy toàn bộ đầu của mình, trong nháy mắt bị hoàn quang màu xám bạc kia va chạm, đã vỡ thành dĩa hầu nát.

Mà viên hoàn kia ở một khắc đập trên đầu Du Khải, lại giống như bật lên, viên hoàn bắn trên người thi khôi khác, thi khôi kia đúng là băng tán, từng con một, không có một con nào có thể chịu đựng được một kích, đều băng tán dưới viên hoàn.

Đồng thời, ánh lửa kia chiếu rọi vào, ánh lửa chiếu lên người những thi khôi này, lập tức bắt đầu cháy rừng rực.

Triệu Phụ Vân vẫy tay, viên hoàn xám bạc kia cũng đã bay trở về, bọc trên cổ tay hắc, ngay sau đó, lại thấy hắc đưa ngón tay vạch một cái ở trong hư không, liền có ánh lửa cuốn lên hắc phiên cùng một viên hắc linh bên người Du Khải, hướng hắc bay tới.

Người dưới núi nhìn thấy Triệu Phụ Vân nhẹ nhõm liền đem Câu Hồn Ma Đạo kia giết, trong lòng từng người sợ hãi thán phục vô cùng.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy Triệu Phụ Vân liền lợi hại như thế.

Như thế Triệu Phụ Vân muốn thông qua giảng pháp giải thích đạo, đến giao dịch cùng doanh trại, liền lại càng dễ dàng một chút.

Tuân Lan Nhân lúc này đang ở Trấn Hải Các.

Nàng tới đây có hai chuyện muốn làm, một liền là bởi vì giữa Thiên Đô Sơn cùng Trấn Hải Các cũng có khế ước, khi Trấn Hải Các cần, Thiên Đô Sơn nhất định phải thường trú một vị tu sĩ Kim Đan tại Trấn Hải Các.

Người chân chính hiểu rõ đều biết, ở cảnh nội Đại Chu có ba thế lực siêu nhiên, một là Thiên Đô Sơn, một là Xích Viêm Thần Giáo, một là Trấn Hải Các.

Giữa ba thế lực phản phát hình thành một hình tam giác đóng đinh trên bản đồ Đại Chu Quốc.

Chỉ là hiện tại, ba thế lực đã có một ảm đạm tan rã.

Mục đích thứ hai Tuân Lan Nhân đến Trấn Hải Các này, chính là muốn lấy pháp vận của một mảnh thương hải tế luyện Huyền Âm Linh Châu của mình, từ đó để Huyền Âm Linh Châu càng nâng cao một bậc.

Bất quá, từ sau khi nàng đến, lại luôn có người lấy đủ loại nguyên nhân đến bái phỏng nàng.

Điều này khiến nàng có chút phiền chán.

Đương nhiên, những người báỉ phỏng kia, nàng đều cự tuyệt, nhưng luôn có ít người không tiện cự tuyệt.

Nhất là con thứ bảy của Các Chủ Trấn Hải Các — Hải Xuyên.

Hắn lấy danh nghĩa thương nghị Tịnh Hải, mời Tuân Lan Nhân đến thương nghị, nhưng sau khi đến, lại là yến hội.

Đèn đuốc dập tắt.

Tuân Lan Nhân đội hồng quan, mặc hắc bào ngồi đó, mặt trứng ngỗng trắng nõn, mắt phượng, bưng trà trên bàn chậm rãi uống một hớp.

Trong yến sảnh này, mỗi người một cái bàn nhỏ, sau bàn là bồ đoàn cùng ghế đẩu, tất cả mọi người là quý ngồi ở đó.

Tuân Lan Nhân giống như một đóa mẫu đơn đen nở rộ, trong tai nghe mọi người lấy lòng, thuận miệng ứng phó, lãnh lãnh thanh thanh, giống như hoa nở rộ trên vách núi, chỉ có thể nhìn từ xa, mà không cách nào đến gần.

Lúc này, có người nói: “Nghe nói Tuân chân nhân ở trong Thiên Đô Sơn, không chỉ có dung mạo tuyệt thế, thiên phú tu hành tuyệt hảo, liền ngay cả đấu pháp cũng là siêu quần bạt tụy.”

Ngón tay Tuân Lan Nhân trắng nõn, nắm bắt chén trà thanh ngọc, có chút nghiêng đầu nhìn người nói chuyện này.

Nàng nhớ kỹ Hải Xuyên giới thiệu qua, vị nói chuyện này là tán tu hải ngoại, tu vi cũng là Kim Đan.

Tất cả mọi người nhìn nghe.

Chỉ nghe Tuân Lan Nhân nói: “Thật có người ngôn ngữ như thế, người định làm gì?”

Trong phòng trong nháy mắt, kim rơi có thể nghe thấy.

Chương 283 : Đấu pháp giảng lý

Tên của Các Chủ Trấn Hải Các là Hải Thiên Thọ.

Trong lòng mọi người là tu sĩ Kim Đan tu vi tiếp cận Nguyên Anh nhất.

Thế nhưng từ sau khi tình hình trận chiến trên bầu trời kinh thành truyền ra, mọi người phát hiện La Tiên Quan Chủ ẩn giấu ở kinh thành nhiều năm, lại có thể trấn áp Phong Lôi chân nhân tấn thăng Nguyên Anh, mặc dù Phong Lôi chân nhân chỉ vừa mới tấn thăng, nhưng cũng là Nguyên Anh, có thể thấy được La Tiên Quan Chủ nhất định là lão Anh nhiều năm, thậm chí khả năng ở trên Nguyên Anh.

Mà Phó Sơn Chủ Phùng Hoảng Sư của Thiên Đô Sơn lại có thể bằng vào Thiên Đô Sơn, ép La Tiên Quan Chủ cường đại thần bí đáng sợ trốn về Sâm La Điện, cho nên rất nhiều người lại cảm thấy Phùng Hoảng Sư cũng có thể là Nguyên Anh.

Vì thế, liên đối với Các Chủ Trấn Hải Các đồng dạng thần bí có suy đoán, hoài nghi hẳn khả năng cũng không phải Kim Đan.

Cho nên uy danh của Trấn Hải Các cũng tăng mấy phần, mấy ngày nay chính là Tịnh Hải trong đoạn thời gian này, so với những năm trước, liên nhiều hơn một ít người xin vào.

Tuân Lan Nhân đến Trấn Hải Các trải qua mấy ngày nay, đều thâm tàng khuê phòng, mọi người đối với nàng hiểu rõ kỳ thật cũng không nhiều, ít có gặp gỡ, cũng khó có hiểu rõ.

Thậm chí có người cảm thấy, Tuân Lan Nhân quá cao ngạo, đang lấy tư thái làm thái độ, đương nhiên nói như vậy chỉ dám trong lúc âm thầm lấy lòng Hải Xuyên nói, dù sao lúc này Thiên Đô Sơn uy danh hiển hách, có thể trực tiếp vượt hư không ngàn vạn dặm, xuất hiện ở bầu trời kinh thành trấn áp yêu ma, loại năng lực này cũng không phải bất luận một phương thế lực gì có thể làm được.

Lúc này trên yến hội, người nói chuyện cũng là tu sĩ Kim Đan, mục đích lần này, chỉ là vì chèn ép một chút ngạo khí của Tuân Lan Nhân, để nàng không nên không coi ai ra gì như thế, đến lúc đó lại nâng thối phòng Hải Xuyên công tử, vì Hải Xuyên công tử sáng tạo cơ hội.

Tuân Lan Nhân biết đạo hiệu của hắn là Thiên Càn Tử, đã từng âm thầm bái phỏng mình, gặp qua một lần, lúc ấy hắn liền ở lúc bái phỏng, lấy danh nghĩa tiền bối ám chỉ Tuân Lan Nhân, ở đây muốn nhiều kết giao bằng hữu, đồng thời trong bóng tối nâng Hải Xuyên, lại có ý tứ lấy danh nghĩa tiền bối giật dây.

Để trong lòng nàng phiền chán.

“Ha ha ha... .” Thiên Càn Tử cười lớn, nói: “Tuân chân nhân ở trong đất lâu, có lẽ có điều không biết, chúng ta thân ở ngoại hải, quanh năm độ gió kích sóng, từng

người đều nghe chiến mà vui, trải qua mấy ngày nay, thường có hậu bối đến hỏi ta Tuân chân nhân là có thật như truyền ngôn hay không.”

Ánh mắt Tuân Lan Nhân lại đảo qua những người khác trong đường, phát hiện lại có người kích động, những người này đương nhiên đều là Tử Phủ tu sĩ.

Nếu như không phải có người chống đỡ phía sau, Tử Phủ tu sĩ nào dám lộ ra vẻ mặt như vậy.

Một Tử Phủ tu sĩ trong đó, mở miệng nói: “Tại hạ Nam Minh Đảo Lưu Sùng, kính xin Tuân chân nhân chỉ điểm một hai.”

“Người nếu có thể tiếp một pháp của ta, ta liền chỉ điểm một chút.” Tuân Lan Nhân dứt lời, đưa ngón trỏ tay phải như ngọc ra, dính ra một giọt nước trà từ trong chén trà, một giọt nước dính trên đầu ngón tay của nàng, chỉ thấy nàng cong ngón tay lại bắn ra.

Một giọt nước kia như phi đạn bắn ra, trong nháy mắt bắn ra kia, trong mắt Nam Minh Đảo Lưu Sùng, lại hóa thành thao thiên cự lãng.

Hắn ở hải vực lâu, sở tu am hiểu cũng là thủy pháp, tay vừa nhấc, liền sử xuất Nhiếp Thủy Quy Nguyên Quyết hẳn đặc ý nhất.

Hắn từng một tay đem nước của một dòng sông nhỏ đều hút vào lòng bàn tay thành thủy cầu.

“Nhiếp!”

Hắn khẽ quát một tiếng, trong pháp chú tràn ngập tự tin.

Nhưng sóng nước vô hình kia, lại không bị ảnh hưởng, nhào vào trên người hắn, trong nháy mắt này, hắn phảng phất nhận cự lực, cả pháp lực trên người phảng phất bị tách ra.

Thân bất do kỉ bị sóng nước cuốn lên, nhưng sóng nước kia cũng không có xông đến bất kỳ vật gì, chỉ nhào xuống sàn nhà bằng gỗ này, mà cả người hắn thế mà theo sóng nước cùng chảy ra ngoài từ trong khe hở sàn nhà bằng gỗ.

Tất cả mọi người nhìn thấy người hắn, giống như thành nước vô hình, giống thành cái bóng, theo dòng nước chảy ra khe hở.

Một màn như thế khiến mọi người thất kinh, những Tử Phủ tu sĩ kia phát hiện mình giống như nhìn rất rõ ràng, pháp thuật này của đối phương nước chảy mây trôi, không mang mảy may yên hỏa khí tức, tự nhiên mà vậy, thế nhưng Lưu Sùng lại không có bất kỳ sức phản kháng nào.

“Tốt pháp thuật, chân bản lãnh.” Hải Xuyên ngồi đó, dẫn đầu vỗ tay, những người khác cũng đều vỗ tay.

Nhưng Tuân Lan Nhân không có cười, nàng nhìn về phía Thiên Càn Tử kia, nói: “Ta nghe nói Thiên Càn chân nhân quanh năm độ gió kích sóng, nghe chiến thì vui, còn thiện thủy pháp, bản nhân bất tài, nguyện lĩnh giáo một hai.”

Nàng dâu có nghe nói đối phương độ sức sóng gió, rõ ràng là đối phương vừa mới nói như vậy.

Sắc mặt Thiên Càn Tử lạnh lẽo, nói: “Tuân chân nhân thanh danh có được không dễ, cũng không nên chôn vùi ở nơi này.”

“Mời.” Tuân Lan Nhân thản nhiên nói, chén trà trong tay lại là đung đưa, nước trà trong chén xoay tròn thành vòng xoáy, cuốn ra phía bên ngoài.

Rõ ràng chỉ có một chén trà nhỏ mà thôi, thế nhưng sau khi cuốn ra chén, đúng là rầm rầm hình thành một mảnh sóng lớn, vọt về phía Thiên Càn Tử.

Thiên Càn Tử hừ lạnh một tiếng, trong lòng hấn phần nộ, bởi vì hấn cảm thấy pháp thuật Tuân Lan Nhân dùng với mình giống như đối với Lưu Sùng.

Mặc dù một là giọt ra một chén, một là bắn ra một giọt nước, nhưng hấn thấy, nội bộ pháp thuật là giống nhau, đây là vũ nhục.

Hấn quyết định dùng pháp thuật giống Lưu Sùng, Lưu Sùng không có làm được, hấn đương nhiên tin tưởng mình có thể làm được.

Thế là khoát tay thành trào, liền muốn đem một mảnh sóng lớn trống rỗng sinh ra này hút vào trong tay mình.

Đúng lúc này, trong vòng xoáy một mảnh sóng nước kia, lại đột nhiên nhanh chóng sinh trưởng, sóng nước đúng

là trong khoảnh khắc hóa thành một con Thủy Long, Thủy Long chui ra từ trong vòng xoáy, vừa thò móng vuốt, liền cùng bàn tay hấn đụng vào nhau.

Trong nháy mắt này, hấn phát hiện pháp y trong bàn tay mình bị giam cầm.

Trong nháy mắt pháp niệm trong lòng tái khởi, Thủy Long đột nhiên phát ra một tiếng long ngâm, tiếng long ngâm này thẳng vào nội tâm, đúng là để pháp ý trong lòng hấn trong nháy mắt này đình trệ, cũng có cảm giác tản đi.

Nước đã đập vào mặt, đỉnh đầu của hấn dâng lên một tầng thủy quang hình thành thủy thuẫn, trong mơ hồ, có thể nhìn thấy một cái mai rùa xuất hiện.

Sóng nước rơi trên mai rùa, lại chảy trên mặt đất.

Trong lòng Thiên Càn Tử vừa sợ vừa giận.

Đối phương chỉ là thi pháp, mình lại động pháp bảo mới có thể tránh xuất hiện chạt vật, lập tức phân cao thấp.

Mà nước chảy xuống dưới kia, hấn kỳ thật muốn nhiếp lại, thế nhưng lại phát hiện mình không cách nào làm được.

Nước kia giống như không còn là nước, thành những vật khác, không nhận hấn nhiếp dẫn.

“Tuân chân nhân, người lại muốn làm như thế, không bằng chúng ta ra ngoài lại giao đấu một trận trên

Thương Hải như thế nào?” Thiên Càn Tử không phục.

Hai người đấu pháp, trừ bỏ pháp lực, pháp thuật, còn có pháp bảo, cùng với trình độ quen thuộc đối với hoàn cảnh hiện tại.

Hắn không cho rằng mình nhất định sẽ thua.

Tuân Lan Nhân cũng không để ý đến hắn, mà là nhìn Hải Xuyên nói: “Đa tạ Thất công tử khoản đãi, bản đạo mệt.”

Nàng nói xong cũng đã đứng lên, Hải Xuyên cũng vội vàng nói: “Chân nhân xin cứ tự nhiên, chân nhân xin cứ tự nhiên... .”

Lúc Tuân Lan Nhân đứng dậy, trên người liền nổi lên thủy quang, bước chân khẽ lay động, đạo bào màu đen trên người liền nhanh chóng nhạt đi, hóa thành thủy sắc, biến mất ở trong đường này.

Nói thật, mấy loại pháp thuật Tuân Lan Nhân thi triển trong đường này, tất cả mọi người thấy rất rõ ràng, cũng không phải là pháp thuật cao thâm phức tạp gì.

Thế nhưng một Tử Phủ, một Kim Đan trong đường đều không ngăn được, đây chính là vấn đề.

Pháp thuật đơn giản sáng tỏ, lại không cách nào tiếp được, vậy nói rõ sâu trong pháp thuật của người người khác có pháp lý càng thêm khắc sâu đang chèo chống.

Lúc này, ngoài đường có người tiến đến, chính là Lưu

Sùng vừa rồi bị sóng nước cuốn đi từ trong khe hở tấm ván gỗ kia.

Thế là mọi người mồm nậm miệng mười hỏi hấn cảm giác gì, mà Thiên Càn Tử thì hừ lạnh một tiếng đứng dậy rời đi.

Người trong đường đầu tiên là lặng im trong chốc lát, nhìn thấy Thất công tử Hải Xuyên không nói gì, liền lại bắt đầu thảo luận, mọi người muốn từ trong cảm thụ thụ pháp của Lưu Sùng, phân biệt ra được sâu trong pháp thuật đơn giản sáng tỏ của Tuân Lan Nhân có những pháp lý nào.

Hải Xuyên thì chuyển chén rượu trong tay, nhìn cửa, hấn hồi tưởng nhất cử nhất động ở đây của Tuân Lan Nhân, chỉ cảm thấy mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác của nàng, đều là câu hồn nhiếp phách như vậy.

“Nếu có thể cùng nàng song tu, vô luận trả giá gì đều đáng giá.” Hải Xuyên thầm nghĩ.

Triệu Phụ Vân những ngày này, thu được một ít bảo tài, sau đó giảng pháp cho người ta làm thù lao.

Sau khi hấn bắt đầu hoạt động, người dưới Trấn Ma Bích này liền sinh động, trước kia chỉ ở nơi này làm nơi nghỉ ngơi trung chuyển, nghỉ ngơi tốt sẽ rời đi.

Đương nhiên, cũng thỉnh thoảng sẽ có người tới quan sát Trấn Ma Bích ngộ pháp, nhưng sau khi Triệu Phụ

Vân nguyện ý lấy giảng pháp giải thích đạo làm thù lao, mọi người liền nguyện ý tìm bảo tài cho hấn sau đó hướng hấn hỏi pháp.

Bất quá, cũng có một ít đội ngũ đi qua từ nơi này, cùng người du lịch đến nơi đây một lòng đột phá cùng lịch luyện.

Dưới vách núi, có một người ôm kiếm quan sát bích hoạ.

Người này một thân áo trắng, chuôi kiếm vỏ kiếm đều màu trắng.

Tóc buộc thành một đuôi ngựa, mày kiếm mắt sáng, hấn không phải một người đến, mà là cùng bằng hữu, đã ở đây ba ngày.

Hấn cũng nhìn bích hoạ ba ngày.

Người đi cùng hấn đến tìm hấn, hỏi: “Thế nào, những họa ý này rất tốt ah.”

“Là rất tốt, trong đó vân văn trùng điệp liên miên, một văn liền một văn, pháp ý cấu kết triền miên, thành liên miên bất tận chi thế, phẳng phát một thiên cảm tú văn chương, sắc màu rực rỡ, rất là hoa lệ.”

“Người khen hấn như vậy sao? Cũng không phải tác phong cùng tính cách của người a.” Người bên cạnh vừa cười vừa nói.

“Ha ha.” Người ôm kiếm cười một tiếng.

“Người cười gì?” Bằng hữu hấn hỏi.

“Đáng tiếc những bích họa hoa lệ này, lại chung quy là tử vật, người hành pháp thi thuật, cũng không phải vách núi, làm sao có thể để hấn có thời gian miêu tả, trong lúc sinh tử tranh đấu, nhất niệm sinh nhất niệm tử, phía trên này quá nhiều thứ chỉ đẹp mà không có thực.”

Thanh âm bọn hấn trò chuyện cũng không nhỏ, bị Dư Hoài An quan sát họa bích cách đó không xa nghe được.

Dư Hoài An quay đầu lập tức nói: “Bằng hữu nếu muốn nhìn liền mời an tĩnh nhìn, nếu không muốn nhìn, liền mời rời đi, trước Trấn Ma Bích, há cho người bình phẩm từ đầu đến chân!”

“Ha ha, thứ chỉ đẹp mà không có thực còn không cho người nói, ta nhìn họa bích ở đây, nhiều người nhìn nhiều người học như vậy, chính là làm người tu hành, nên hủy mới đúng.”

Dư Hoài An nghe xong lời này, trong lòng đầu tiên là giận, lại kinh.

Hấn có thể khẳng định, Trúc Cơ tu sĩ phổ thông không người nào dám nói như vậy, dám nói như vậy, trừ phi Tử Phủ, mà lại là loại tu vi cao cường kia, Tử Phủ có hi vọng Kim Đan đại đạo, thậm chí có khả năng tu sĩ Kim Đan.

Hấn kinh nghi nhìn tu sĩ ôm kiếm trước mặt này, chỉ cảm

thấy một thân kiếm ý phong mang trên người đối phương, đem pháp vận thể núi chung quanh kết phá vỡ.

Thanh âm hai người tranh chấp không nhỏ, tự nhiên cũng bị rất nhiều người trong doanh trại nghe được.

Lúc này có người lớn tiếng nói: “Trần Ma đạo trưởng hẳn nguyện ý tùy ý chúng ta quan bích ngộ pháp, còn nguyện ý giảng pháp cho chúng ta chính là việc thiện, người sao có thể nói hần như thế.”

Triệu Phụ Vân ở nơi này được người xưng là Trần Ma đạo trưởng.

“Ta chỉ nói sự thật mà thôi, các người từng người học đồ vật nhai qua, với tu hành vô ích, hơn nữa, ta không chỉ có muốn khuyên các người, còn muốn đi khuyên hần, mọi người tu hành không dễ, cũng không nên bị hần cho làm.”

Tất cả mọi người nhìn ra, đây tuyệt đối là một Tử Phủ kiếm khách hoặc cao hơn, loại người này nhận định đạo lý, rất khó để bọn hần cải biến.

Mà bằng hữu ở bên cạnh hần cũng hướng mọi người buông tay, nói: “Bằng hữu của nhanh mồm nhanh miệng, trong lòng nghĩ sao nói vậy, bất quá lời hần nói mặc dù chói tai, lại cũng là sự thật, vị Trần Ma đạo trưởng này có lẽ xuất thân từ danh môn, nhưng tùy ý truyền pháp như thế này, sẽ chỉ làm cho mọi người đi đến đường quanh co.”

Trong lúc nhất thời, mọi người không biết nói gì cho

phải, dù sao mọi người muốn học pháp thuật, cũng đều là chính mình ở nơi này quan sớn bích học, cho dù có sai lầm gì, cũng không thể trách đến Triệu Phụ Vân nơi đó.

Đúng lúc này, từ trên vách núi truyền đến một thanh âm.

“A, hai vị xem ra đối với tu hành rất có cao luận, nhưng hai vị cao luận, lại như thế nào chứng minh mình là đúng đây?”

Triệu Phụ Vân trong động phủ tu hành, đối với chuyện bên ngoài có thể nghe được, cũng có thể không nghe, nhưng vừa rồi bạch bào kiếm khách kia một thân kiếm ý phun trào, giống như đang gọi hắn vậy.

“Rất đơn giản.” Bạch bào kiếm khách xoay người lại, nhìn nơi cao, kiếm trong tay buông xuống, nói: “Người ở trên vách núi thi pháp, lại rực rỡ sắc màu, cũng bất quá là khuê trung tú hoa, chỉ cần người có thể thắng được kiếm của ta, đã nói rõ người tu hành không sai.”

“Ha ha, nói đến đây, vẫn là đấu pháp luận cao thấp, cũng được, thiên hạ đạo lý, pháp lý ngàn vạn, muốn thuyết phục người khác lại kỳ khó, chỉ có đấu pháp luận cao thấp, người nằm xuống tự nhiên là vô lý.” một tay Triệu Phụ Vân thả lỏng phía sau, một tay ở bên hông.

Trong mắt Bạch bào kiếm khách duệ sắc đại thịnh, tay phải đã dựng lên chuôi kiếm, nói: “Người cũng là thống khoái, chỉ là kiếm thuật của ta ma luyện ở thời khắc sinh tử mà thành, nếu đến lúc đó bị ta giết hoặc tổn thương, cũng đừng trách ta.”

“Trách không được người, chỉ trách ta học nghệ không tinh.” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói, ngữ khí mặc dù bình thản, nhưng ánh mắt lại hơi híp lại.

“Keng!”

Bạch bào kiếm khách kia rút kiếm ra, một đạo kiếm quang phóng lên tận trời.

Tất cả mọi người trong doanh trại đều kinh hãi, từng người hoảng hốt lui lại, bởi vì kiếm ngâm lọt vào tai, bọn họ liền cảm thấy có vũ khí sắc bén đang xẹt qua trái tim của mình, trái tim như đang rỉ máu, đang đau nhức.

Kiếm quang trùng thiên, tiếp theo chính là kiếm quang chém về phía Triệu Phụ Vân.

Nhưng mà kiếm mới xông lên, tay Triệu Phụ Vân thu trong thất lưng rất nhanh triển khai, đồng thời lật úp một cái.

Chỉ trong nháy mắt, vách núi liền như sụp đổ một chút.

Trong mắt mọi người, phẳng phất nhìn thấy vùng núi lớn lật úp xuống.

Đem đạo kiếm quang trùng thiên kia đè ép xuống, đồng thời một cỗ thế núi hùng hồn trấn áp xuống bạch bào kiếm khách phía dưới.

Chương 284 : Thiên Sơn Quốc Bạch gia

Triệu Phụ Vân đưa tay lật ép.

Vách núi liền như lật úp, nháy mắt bao phủ trùng thiên
kiếm quang.

Người trong doanh trại, đau xót trong tim mới lên, thấy
cảnh này, đau xót trong tim cũng bị ép xuống.

Pháp ý khuấy động, vào mắt mà vào tâm.

Kiếm quang bị nhấn chìm.

Trong lòng bằng hữu của bạch bào kiếm khách cả kinh,
hắn hiếm khi nhìn thấy loại tình huống này.

Cũng ngay một khắc này, kiếm quang càng thêm mãnh
liệt vỡ toang mà ra, kiếm quang như bổ ra núi.

Cả người kiếm khách bọc trong kiếm quang muốn
phóng lên trời.

Nhưng mà bàn tay của Triệu Phụ Vân đứng trước động
phủ trên vách núi kia lại một lần nữa lật ngược, vách núi
lại một lần nữa lật úp xuống.

Lại như một ngọn núi trấn áp xuống, kiếm quang trong
tay bạch bào kiếm khách như kiếm liên nở rộ cắt đứt,
mà người phía dưới nhìn thấy núi giống như bị cắt nát,

lại có bụi vô hình bay lên, bụi kia vẫn chưa tản đi, hình thành mây mù.

Bằng hữu của kiếm khách đã cau mày, nhưng hắn cũng không phải rất lo lắng, bởi vì hắn tin tưởng bạch bào kiếm khách nhất định có thể thắng, bởi vì vẫn luôn thắng như vậy.

Hắn nhìn thấy kiếm quang ở trong bụi quang y nguyên xán lạn, trong lúc kiếm quang vung vạch, bụi quang cũng ứng kiếm mà phá, nhưng lại chỉ phá mà không tiêu tan, tầng tầng bụi quang như mây, liên tiếp thành cấm pháp nào đó.

Mắt thấy kiếm quang muốn bị chìm ngập, bạch bào kiếm khách bên trong phát ra âm thanh.

“Ta kiếm duy tâm, trăm hư phá vọng.”

Mọi người đều biết, rất nhiều pháp chú khi cần xướng niệm ra, chính là muốn tăng cường nội tâm ý chí, là vì dẫn dắt thân, tâm, pháp hợp nhất, tăng cường uy lực của pháp thuật.

Trong bụi quang, một đạo kiếm quang mãnh liệt bắn ra, bụi quang kia lập tức bị phá vỡ một lỗ.

Cũng ngay lúc này, Triệu Phụ Vân đột nhiên đem tay duỗi ở bên ngoài thu lại, nắm tay, sau đó đột nhiên mở ra.

“Sắc, trấn!”

Khi một chữ trấn kia ra khỏi miệng, sơn họa trên vách núi phát ra ánh sáng, một cỗ ý trấn áp nồng đậm tuôn ra.

Bạch bào kiếm khách nhìn thấy trong hư không dường như có một bàn tay vỗ xuống như núi.

Núi kia như có năm ngón tay.

Núi hình tay chưa rơi xuống, hắn đã cảm giác một cỗ trọng lực to lớn đặt trên người mình.

Kiếm của hắn cũng biến vô cùng nặng nề, biến lạ lắm, thế mà không giống như kiếm mình tế luyện mấy chục năm.

Linh quang trên thân kiếm nhanh chóng tối xuống, cả người hắn từ trong hư không rơi xuống, ngã nhào trên mặt đất.

Răng rắc.

Từ trên người hắn truyền ra tiếng giòn vang, đây là tiếng xương cốt đứt gãy.

Mọi người thấy một bàn tay vô hình vân khí đập lên người bạch bào kiếm khách.

Khi tay tán đi, trên mặt đất thế mà lưu lại một chưởng ấn.

Mà bạch bào kiếm khách trên mặt đất cũng không thể đứng lên nữa, hắn hãm trong chưởng ấn.

Bằng hữu của hắn kia nhanh chóng chạy tới, sau khi xác định bạch bào kiếm khách chỉ bị trọng thương mà không có chết, lúc này mới thoáng yên tâm, thế là hướng Triệu Phụ Vân đứng trước động phủ lớn tiếng nói.

“Nơi này là đạo tràng của người, người thắng thì có bản lĩnh gì.”

Triệu Phụ Vân đứng đó, nhìn hắn, lại nhìn phương xa, vỗ tay một cái, nói: “Xác thực tính không được bản lĩnh gì, nhưng đối với họa bích của ta bình phẩm từ đầu đến chân chính là hắn, muốn tới khuyên ta không nên làm người tu hành chính là hắn, đối với ta rút kiếm cũng là hắn, bây giờ lại trách ta, vậy thì trách ta rồi.”

Dứt lời, Triệu Phụ Vân vung tay lên, trên vách núi như có thái dương quang huy chiếu trên người người kia, trên người người này như có một tầng đồ vật bị xua tan.

Trên mặt như có đồ vật bị chiếu phá, sau đó lộ ra khuôn mặt thật bên trong.

“Ha ha, quả nhiên là nữ nhân.” Triệu Phụ Vân cười lạnh nói.

Đây là một nữ nhân có thể nói là xinh đẹp, một đôi mắt to ngập nước, dáng vẻ cực giống người vô tội oan uổng.

“Nữ nhân làm sao vậy, người xem thường nữ nhân sao?” Nữ tử kia mang theo tiếng khóc nức nở chất vấn.

“Không dám.” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói: “Bất quá, người muốn mang hắn đi cũng được, chỉ cần người có

thể nhặt một khối đá từ dưới vách núi, ta liền cho phép người mang hẳn đi.”

“Người, làm sao có thể như vậy, người thắng còn chưa đủ, còn muốn làm khó người như vậy, người uổng là tiền bối cao hiền.” Nữ tử lớn tiếng nói.

Triệu Phụ Vân đưa tay sờ sờ đầu, xác định trên đầu không bị chụp mũ nào đó.

“Nữ tu sĩ rất nhiều, có để người kính ngưỡng, có để người e ngại, còn có để người truy đuổi, nhưng vô luận là nam nhân hay nữ nhân, cũng không thể ăn nói lung tung, vô luận là thân phận gì, đều muốn vì hành vi của mình trả giá đắt.”

Triệu Phụ Vân quay người tiến vào trong động phủ.

Nữ tử kia tức giận, đứng dậy, đi tới dưới vách núi, nhìn thấy một khối tảng đá không lớn không nhỏ, đưa tay muốn nhặt lên, thế nhưng là, khối đá kia lại giống mọc rễ, nàng không phục, hai tay đi nhặt, lại vẫn nhặt không nổi.

Thế là lập tức đổi một khối, khối này nhỏ một chút, lại vẫn nhặt không lên.

Bạch bào kiếm khách nằm rạp trên mặt đất bên kia miệng đã có máu chảy ra.

Nữ tử bối rối, chạy đến bên cạnh bạch bào kiếm khách, khóc hô: “Vô Ngân ca ca, Vô Ngân ca, người thế nào rồi, đừng dọa ta.”

Nói xong, nàng lại hướng vách núi lớn tiếng hô: “Người biết hắc là ai sao? Hắc là Thu Bạch sơn trang Bạch Vô Ngân, nếu hắc chết ở đây, người nhất định phải vì hắc chôn cùng.”

Toàn bộ doanh trại đều không có lên tiếng, chỉ thấy, nàng lại chỉ vào toàn bộ doanh trại nói: “Các người cũng trốn không thoát.”

Lúc này, trong tai nàng nghe được tiếng của bạch bào kiếm khách đang nằm rạp trên mặt đất không thể động.

“Đi, đi, đi Đào Hạp Thôn Quỷ Bảo, mời dưỡng ta cứu ta.” Bạch bào kiếm khách nói, hắc biết rõ, nhà mình cách xa nơi này, người nơi này chưa hắc nghe qua, hơn nữa nước xa không cứu được lửa gần.

Nữ tử lập tức đứng dậy, đi về phía Thôn Quỷ Bảo, sau khi rời đi phạm vi Trấn Ma Bích, từ trong bảo nang xuất ra một thớt tiểu thanh đồng mã, ném hướng hư không, quang hoa trên thân thanh đồng mã kia phun trào, đúng là phát ra một tiếng hí vang, quang hoa bao phủ đồng mã, theo đó một con ngựa thật màu đồng xanh nhảy ra.

Nữ tử cười lên thanh đồng mã, nói: “Đi Thôn Quỷ Bảo.”

Ngựa kia lập tức cấp tốc chạy trên mặt đất, phá tan gió cùng bóng tối.

Mà chính nàng thì nhắm mắt lại, tùy ý thanh đồng mã mang theo nàng cấp tốc chạy.

Khi ngựa dừng lại, lúc này mới mở to mắt, đã đến Thôn Quỷ Bảo.

Nàng trước đó theo Bạch Vô Ngân tới bái phỏng qua Thôn Quỷ Bảo, lúc này đi tới trước Thôn Quỷ Bảo liền không có bao nhiêu vẻ sợ hãi.

Móng ngựa đạp phá yên tĩnh, kinh động ánh lửa chung quanh núi này, có người thò đầu đến xem, nhưng không có người tới gần.

Cửa Thôn Quỷ Bảo mở ra, nữ tử được dẫn vào, rất nhanh liền nhìn thấy Bảo Chủ Thôn Quỷ Bảo, nàng biết đối phương tuy rằng hào Thôn Quỷ chân nhân, nhưng tên thật lại rất êm tai, tên là Ngụy Đan Phong.

Nàng còn biết Ngụy Đan Phong từng là đệ tử Thiên Đô Sơn, nghe nói còn là bí truyền, lại nghe nói bởi vì không nguyện ý thủ giới của Thiên Đô Sơn, cho nên liền không còn là dòng chính Thiên Đô Sơn, nhưng cho dù như thế, hắn lập một tòa Thôn Quỷ Bảo ở đây hơn một trăm năm, uy danh đã sớm truyền ra.

“Văn bối Từ Đại Ngọc bái kiến Bảo Chủ.” Từ Đại Ngọc quỳ xuống đất, nàng phát hiện trái phải mình, đều là các loại người giấy, những người giấy này như là sống, trong ánh mắt bọn chúng lộ ra một cỗ đồ vật để nàng sợ hãi.

Mà Thôn Quỷ Bảo Bảo Chủ Ngụy Đan Phong làm cho nàng sợ hãi thì ở nơi đó vẽ tranh, trên đầu hắn mang theo một băng tóc, tóc đen từ hai bên mặt rủ xuống, không ngừng đầu nói.

“Người vài ngày trước cùng Vô Ngân tiểu tử kia tới, làm sao hôm nay một mình người tới, Vô Ngân tiểu tử kia xảy ra chuyện gì sao?” Thanh âm Ngụy Đan Phong có chút trống rỗng.

“Vâng, vẫn bởi tới đây là mời Bảo Chủ mau cứu Vô Ngân ca ca, Vô Ngân ca ca ở trước Trấn Ma Bích cùng Trấn Ma đạo trưởng kia đấu pháp bị trọng thương, bây giờ bị ép ở nơi đó không động đậy được, cũng không cho phép ta cứu đi, Vô Ngân ca ca liền để ta cầu Bảo Chủ mau cứu hẩn.” Từ Đại Ngọc nói rất nhanh, nhưng cũng nói rõ ràng sự tình.

“A, trước Trấn Ma Bích trước, Trấn Ma đạo nhân, tên tuổi thật lớn a.” Lúc Ngụy Đan Phong ngẩng đầu lên, Từ Đại Ngọc nhìn thấy đáy mắt hẩn màu xanh đen, chỉ nghe hẩn còn nói thêm: “Người có biết người này là ai không?”

“Vẫn bởi không biết.” Từ Đại Ngọc lập tức trả lời.

“Hẩn là đệ tử Thiên Đô Sơn, đồng thời có thể được xưng là một trong những đệ tử ưu tú nhất thế hệ này.” Lời của Ngụy Đan Phong khiến Từ Đại Ngọc vô cùng kinh ngạc, trong lòng cũng lập tức bắt đầu thấp thỏm không yên.

“Vậ... .” Từ Đại Ngọc còn chưa nói xong.

“Không sao.” Ngụy Đan Phong đã mở miệng nói ra: “Tay viết một phong thư, người cầm thư của ta đi gặp hẩn, liệu đến, hẩn hẩn là sẽ thả người.”

Dứt lời, tiện tay giật xuống một tờ giấy vẽ, lấy bút lông nhanh chóng viết mấy chữ ở phía trên.

Sau khi viết xong, tiện tay kéo xuống giấy vẽ, biên giới cũng không chỉnh tề, nhưng chữ phía trên lại rồng bay phượng múa, rất có khí thế, có một loại âm bá chi khí.

Hắn đưa giấy cho Từ Đại Ngọc, Từ Đại Ngọc vội vàng cảm tạ, sau đó vội vàng ra Thôn Quỷ Bảo, cưỡi lên thanh đồng mã, lại nói một tiếng Trấn Ma Bích, thanh đồng mã kia cấp tốc chạy, đụng phá mê vụ, một đường đi tới trước Trấn Ma Bích trước.

Lúc này, máu dưới người Bạch Vô Ngân đã nhuộm đỏ một vùng đất.

Từ Đại Ngọc khẩn trương, đi tới bên cạnh Bạch Vô Ngân, nâng giấy trong tay, lớn tiếng nói với động phủ trên vách núi: “Thôn Quỷ Bảo có thư, mời Trấn Ma đạo trưởng nhận thư.”

Nàng chỉ hô một tiếng, cửa động phủ kia liền xuất hiện một thân ảnh, trong lòng nàng mừng rỡ, minh bạch uy danh của Thôn Quỷ Bảo Bảo Chủ rất có tác dụng, dù cho người này cũng là đệ tử Thiên Đô Sơn, nhưng nhất định không bằng Thôn Quỷ Bảo chủ.

Dưới cái nhìn của nàng, đây là rất bình thường, Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong xây bảo ở vùng này đã hơn một trăm năm.

“Thôn Quỷ Bảo sao?” Triệu Phụ Vân nhú mày, hắn

không khỏi nhớ tới tình hình lúc mình tới đây, đi bái kiến Thôn Quỷ Bảo Chủ, bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Nhìn Từ Đại Ngọc phía dưới giờ một tờ giấy trắng, lúc này, người trong doanh trại nghe được động tĩnh, cũng đều nhìn một màn này.

Triệu Phụ Vân đưa tay nhất câu, liền có khí cuốn lên giấy trắng trên tay nàng tung bay lên, lật qua lật lại tới trước mặt mình, hắn đưa tay tiếp nhận.

Chỉ thấy trên tờ giấy trắng không biết xé xuống từ nơi nào viết sáu chữ.

“Thôn Quỷ Bảo Ngự Đan Phong.”

Sáu chữ rất đơn giản sáng tỏ, cũng không có những từ ngữ khác.

Triệu Phụ Vân nhìn giấy trong tay một hồi lâu, lúc này mới buông tay xuống, đem giấy cùng tay đều để ở sau lưng, nhìn nữ tử phía dưới, chậm rãi nói: “Đã là đồng môn ta gửi thư, vậy liền cho phép người dẫn người đi, nhớ lấy về sau không nên nói khoác mà không biết ngượng.”

Nói xong, hắn liền quay người vào trong động, giấy cầm trong tay ném ở trên mặt bàn, đi trở lại trong nội thất.

Từ Đại Ngọc đem Bạch Vô Ngân kia mang đi, nhìn phương hướng tựa hồ vẫn là Thôn Quỷ Bảo.

Trước Trấn Ma Bích tựa hồ hết thảy đều bình tĩnh lại,

hết thấy như thường.

Nhưng mọi người biết, Bạch Vô Ngân kia bị Thôn Quỷ Bảo Ngự Đan Phong gửi thư mang đi.

Mấy ngày nay, cũng biết Bạch Vô Ngân tới từ Thiên Sơn Quốc, nghe nói là một tu hành thế gia rất có danh vọng trong Thiên Sơn Quốc.

Đương nhiên, mọi người cũng biết Triệu Phụ Vân là đệ tử Thiên Đô Sơn, mà Thiên Đô Sơn cùng Thiên Sơn Quốc ba mươi, bốn mươi năm trước, từng có giằng co, còn chết người.

Trong lúc nhất thời, mọi người không biết nơi này có thể lại xuất hiện tràng cảnh Thiên Sơn Quốc đấu pháp cùng Thiên Đô Sơn hay không, có ít người lo lắng, liền làm tốt chuẩn bị tùy thời rời đi, có ít người xem ra, mình cánh tay nhỏ chân nhỏ, căn bản không chịu đựng nổi sóng gió như vậy.

Bất quá, cũng có người nói Thôn Quỷ Bảo Ngự Đan Phong là thân thích của Bạch gia kia, lại là đồng môn của Trấn Ma đạo trưởng, nhất định sẽ ở trong đó hòa giải, nên sẽ không có đại sự gì phát sinh.

Mà Bạch Vô Ngân đang tĩnh dưỡng trong Thôn Quỷ Bảo tự nhiên đã sớm gửi thư về nhà hấn.

Đồng thời lại hướng di phụ Ngự Đan Phong nói: “Di phụ, ta nhất định phải hướng Trấn Ma đạo nhân đòi lại một khẩu khí này, thù này không báo, kiếm của ta từ nay về sau tu luyện còn có ý nghĩa gì đây?”

Bên cạnh Ngụy Đan Phong có một phụ nhân xinh đẹp, chính là tiểu di của Bạch Vô Ngân.

Địa vị của Bạch gia ở Thiên Sơn Quốc, một bộ phận rất lớn liền tới từ những nữ nhi gả ra ngoài này.

“Hắn nhưng là bí truyền của Thiên Đô Sơn, hơn nữa rất có thể là thụ giới, người xác định muốn động đến hắn?” Ngụy Đan Phong hỏi ngược lại.

“Di phụ, ta nghe nói, Thiên Đô Sơn đối với ân oán bên ngoài của đệ tử bản môn kỳ thật là không thể nào quản.” Bạch Vô Ngân nói.

“Quả thực là như vậy.” Ngụy Đan Phong nói.

“Vậy ở biên giới Cực Dạ này, chúng ta cùng Triệu Phụ Vân đánh một trận, lại có gì không dám đây? Thiên Sơn Quốc chúng ta cũng không phải không có cùng bọn họ đánh qua, Thiên Đô Sơn cũng liền như thế thôi.”

Mí mắt Ngụy Đan Phong nâng lên, nhìn chăm chú hắn.

Bạch Vô Ngân lập tức nói: “Di phụ, ta, ta không phải nói người, thật, nói sai nói sai.”

“Người đưa nhỏ này không biết giữ mồm giữ miệng, tính tình cũng quá nóng nảy.” Phụ nhân xinh đẹp bên cạnh mắng.

Bạch Vô Ngân sau khi nói xin lỗi, liền lập tức nói: “Chỉ cần di phụ không nhúng tay vào, như vậy, lần này, ta

nhất định đem Trấn Ma Bích của hắc san bằng, một văn bối, ngày thường cũng không thấy hắc đến bái kiến di phụ...”

Ngụy Đan Phong giơ tay lên, ngăn lại Bạch Vô Ngân, nói: “Việc này, ta không nhúng tay vào, tùy các người đi.”

Hắc đứng dậy, đi vào phòng trong, mà Bạch Vô Ngân thì đại hỉ.

Chỉ chớp mắt, liền lại qua nửa tháng.

Trong doanh trại dưới Trấn Ma Bích, đột nhiên có người đến, tìm tới Dư Hoài An nói: “Dư đạo hữu, nhanh đi nói cho đạo trưởng nhà người, Bạch Vô Ngân lúc trước thụ thương rồi đi muốn dẫn người đến phạt Trấn Ma Bích, người nhanh đi để đạo trưởng nhà người ra ngoài tránh một chút.”

Dư Hoài An trừng mắt, nói: “Triệu Sư thả hắc rồi đi, hắc thế mà còn có mặt mũi dẫn người đến, mọi người đều biết tình huống ngày đó là gì.”

“Ai nha, nói những điều này thì có ích lợi gì đây? Ta nghe nói, đối phương chỉ Tử Phủ cũng đã mời năm vị, Trúc Cơ tu sĩ hơn mười vị, nghe nói còn chuẩn bị mấy bộ trận pháp, chính là dùng phá Trấn Ma Bích.”

Trong lòng Dư Hoài An khẩn trương, quay người bay về phía động phủ trên Trấn Ma Bích, nơi này có thể ra vào động phủ này chỉ có Dư Hoài An.

Hắc đi vào trong động phủ, gọi Triệu Phụ Vân, sau khi

đem tin tức mình nghe được nói cho Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân nhíu mày, chỉ vào giấy trên bàn đá kia nói: “Đây là thư tay bút mực của Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong sư huynh ngày đó, ngày đó ý tứ hắn gửi thư chính là để ta thả Bạch Vô Ngân kia, ta thả, người bây giờ mang theo thư này đi Thôn Quỷ Bảo, hỏi một chút hắn có ý gì.”

“Vâng.” Lo lắng trong lòng Dư Hoài An lập tức đi hơn phân nửa, quay người liền muốn đi, Triệu Phụ Vân lại nói: “Nếu người không gặp được người, liền nhất định phải hỏi hắn một câu ‘có còn là đệ tử Thiên Đô Sơn hay không’.”

Trong lòng Dư Hoài An giật mình, không biết Triệu Phụ Vân tại sao muốn mình hỏi, hắn thấy, đệ tử Thiên Đô Sơn là một loại vinh quang, há có người sẽ không nhận.

Hơn nữa việc này, có hai vị Tử Phủ tu sĩ của Thiên Đô Sơn ở đây chiếu ứng, vị Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong sư huynh kia càng là lập bảo hơn trăm năm, nhất định tu vi cao thâm, có hắn ra mặt, việc này nhất định có thể điều hòa.

Hắn một đường thuận hắc bạch giới tuyến, đi về phía Thôn Quỷ Bảo.

Thôn Quỷ Bảo hắn vẫn nghe nói, nhưng chưa từng đi, đây vẫn lần đầu tiên tiến đến.

Gió rét lạnh, đập vào mặt.

Chương 285 : Đưa thư cùng chặn giết

Dư Hoài An những năm này, cũng ở trong bóng tối này hành tẩu, đã có rất nhiều kinh nghiệm, hơn nữa lộ tuyến hắn đi là ở khu vực màu xám, cũng không có gặp phải nguy hiểm gì, tự nhiên là một đường đi tới trước cửa Thôn Quỷ Bảo.

Đây là lần đầu tiên hắn tới Thôn Quỷ Bảo.

Trước Thôn Quỷ Bảo có gió lớn, nhưng hắn đi đến trước cửa Thôn Quỷ Bảo, hết thấy gió đều đình chỉ.

Môn đình Thôn Quỷ Bảo rất cao, hoa văn trên cửa là hai con cự thú, hắn liếc mắt một cái nhận ra đây là hai con Thôn Quỷ Hầu, mà vòng cửa thì là miệng của chúng.

Hắn tiến lên gõ cửa, gõ thật lâu, cũng không có người mở.

Hắn không tin đạo tràng của một Tử Phủ tu sĩ, chủ nhân lại không biết có người gõ cửa.

Theo hắn gõ vang cửa, trong bóng tối hoàn toàn yên tĩnh này, lộ ra xấu hổ cùng đột ngột.

Nhân sinh, sợ nhất chính là khi có việc cầu người đi gõ cửa, đối phương đóng cửa không ra, giả vờ không nghe thấy.

Tâm Dư Hoài An đã chìm xuống.

Hắn rút cuộc biết vì sao ‘Triệu Sư’ để cho mình hỏi một câu không hiểu thấu như vậy.

Hỏi đối phương còn nhận mình là đệ tử Thiên Đô Sơn hay không, ai lại không nhận đây?

Có lẽ sẽ có người không nhận.

Hắn cảm thấy Ngụy Đan Phong trong Thôn Quỷ Bảo này có vấn đề, chỉ là có vấn đề gì hắn không biết, chính hắn không phải Tử Phủ, cảnh giới chưa tới, rất nhiều chuyện không có biết, nhưng hắn cảm thấy Ngụy Đan Phong làm không đúng.

Trong lòng hắn nghĩ, Triệu Sư ở hắn viết một trương thư tay thủ tín, liền thả một kiếm khách vô lễ kia, mà sau khi thả kiếm khách kia, đối phương trở về muốn tìm Triệu Sư phiền phức, thế nhưng Ngụy Đan Phong này thế mà đóng cửa không gặp.

Hắn cho rằng đây là không đúng, trong lòng hắn, nếu chính hắn ở một nơi nào đó, cùng đệ tử Thiên Đô Sơn khác giáp nhau mà cư, khi đối phương gặp phải phiền phức, mình không có khả năng thờ ơ, hơn nữa đây vẫn là thư tay chính hắn viết cho Triệu Sư.

“Ngụy sư huynh, Thiên Đô Sơn Dư Hoài An cầu kiến.”
Dư Hoài An lớn tiếng hô.

Hắn liền muốn báo ra thân phận của mình, để người lân cận cũng nghe thấy, Ngụy Đan Phong thân là đệ tử

Thiên Đô Sơn, nhưng không gặp sư đệ mình, như vậy về sau cũng không cần lại lấy thân phận đệ tử Thiên Đô Sơn ở đây thu hoạch được lợi ích ẩn tính.

Dư Hoài An mặc dù vẫn chỉ là Trúc Cơ tu sĩ, nhưng nếu phóng tới vài nơi, lại có thể trở thành nhất gia chi chủ, tuổi tác cũng không nhỏ, tự nhiên có tâm tư.

Hắn biểu lộ thân phận của mình ở đây gọi cửa, nếu như Ngụy Đan Phong không gặp, vậy thì tương đương với xác nhận đối phương cùng những đệ tử Thiên Đô Sơn khác bất hòa.

Lúc này, có một người giấy chui ra ngoài từ trong khe cửa, Dư Hoài An lui lại hai bước.

Người giấy này có một điểm chu sa điểm con mắt, miệng hình vuông, trên người được vẽ lên thai y.

Nó đứng lại ở cửa, đúng là mở miệng nói chuyện: “Bảo chủ nói, người không bái thiếp, lại trực tiếp tới gõ cửa, ở đây lải nhải không ngừng, nếu không phải nể danh phận người là đệ tử Thiên Đô Sơn, liền để người treo đầu gió.”

Tâm Dư Hoài An lại một lần nữa chìm xuống, hắn lại một lần nữa lui lại một bước, hướng người giấy kia làm một vái thật sâu, sau đó đem thư tín trên tay đẩy tới, nói: “Dư Hoài An phụng mệnh lệnh của Trấn Ma Bích Triệu Sư, đến đây đưa thư.”

Chỉ thấy người giấy kia vung tay lên, giấy có viết mấy chữ ‘Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong’ trong tay Dư Hoài

An, nhanh chóng mục nát, sau đó tán thành bụi bặm trong gió.

“Người đi đi, Bảo Chủ có lời, Triệu Phụ Vân làm việc quá mức bá đạo, bảo chủ chúng ta mặc dù từng học nghệ ở Thiên Đô Sơn, nhưng lại giao buộc tu cao, là một trận giao dịch, hiện tại giao dịch này đã kết thúc, vậy thì không có gì liên quan, mà Bảo Chủ cùng Bạch Vô Ngân là thân thích, hấn hiện tại ai cũng không giúp, đã có thể xưng là tận tình tận nghĩa.”

Tâm Dư Hoài An chìm đến đáy, hấn chỉ muốn nhanh rời đi, sớm một chút thông tri Triệu Sư rời đi, hấn không dám tưởng tượng tình hình Triệu Sư bị người đoan mất sơn mạch linh căn, sau khi bị người lấy pháp trận vây quanh tiến đánh bất đắc dĩ tử vong.

Trong lòng hấn nghĩ nhanh đi gặp Triệu Sư.

Nhưng hấn vẫn thầm hít một hơi, hỏi: “Triệu Sư để ta hỏi một tiếng, Ngụy sư huynh còn nhận mình là đệ tử Thiên Đô Sơn hay không?”

Lời của Dư Hoài An vừa ra khỏi miệng, trên mặt người giấy kia đúng là hiện ra thần sắc phẫn nộ thô bạo, hấn biết phía sau người giấy này là Ngụy Đan Phong, lúc này người giấy bày ra hết thảy đều là Ngụy Đan Phong.

Hấn ở trong nháy mắt này, suy nghĩ cả người đều ngưng kết, hấn cảm thấy mình giống như một nô phò chọc giận chủ nhân, trong lòng hấn sinh ra một cỗ thần phục run rẩy sợ hãi.

Chỉ là hấn những năm này tu hành trước Trấn Ma Bích, cũng đã lĩnh ngộ một chút pháp môn của Thái Nhạc Trấn Thần Pháp, lập tức lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ tâm thần mình, không để mình xấu mặt.

“Nể tình Thiên Đô Sơn, tha cho người một mạng, cút.”
Người giấy lạnh lùng nói.

Dư Hoài An từng bước một lui lại, hấn không nói gì nữa, lui lại mấy bước, nhanh chân quay người liền đi về phía trong bóng tối.

Người giấy kia sau khi nhìn chăm chú hấn một hồi, chui trở về trong khe cửa.

Ở trong một căn phòng của Thôn Quỷ Bảo, bày hai cái bàn màu đen, hoa văn trên bàn họa bộ dáng các loại quỷ quái, ở giữa một cái bàn hình chữ nhật ngồi bảy người.

Một cái bàn khác người đang ngồi càng nhiều, nhưng ngồi ở giữa chính là Tử Phủ tu sĩ, ngồi ở bàn bên cạnh chính là Trúc Cơ tu sĩ.

Trước mặt mỗi người đều bày một chén chất lỏng màu đỏ, trong nơi hẻo lánh cách đó không xa có một con Linh Lộc treo ở nơi đó, trên cổ nó bị rạch ra một vết thương, vết thương đang chảy máu xuống một cái chậu đồng phía dưới, bên cạnh có người trông coi.

Người kia lấy ra một chén máu tươi từ trong chậu, đổ vào trong chén trên mâm gỗ, lại có nữ tử bưng mâm gỗ, đem huyết lộc bưng đến trước mặt mỗi một tu sĩ.

Chất lỏng trong chén trên bàn đấm người chính là huyết lộc này.

Trừ bỏ huyết lộc, còn có thịt cùng hoa quả.

Trong thịt của bọn họ có thịt lộc mới mẻ có máu, cũng là cắt trực tiếp trên một cái bàn, cũng có thịt nướng tương đối chín, đều có khẩu vị khác biệt.

Trong đó ngồi chủ vị là Thôn Quỷ Bảo Bảo Chủ Ngụy Đan Phong, ngồi bên cạnh hắn chính là một nữ tu, tiểu di của Bạch Vô Ngân —— Bạch Tuệ Nhu.

Mà đối diện Ngụy Đan Phong cùng Bạch Tuệ Nhu, thì ngồi năm vị Tử Phủ tu sĩ.

Nếu muốn nói coi trọng Triệu Phụ Vân, Bạch gia mời bằng hữu tụ năm vị Tử Phủ tu sĩ, không thể nói là không coi trọng Triệu Phụ Vân.

Trong đó vị thứ nhất tay trái một mặt râu quai nón, đầu đội mũ đen, nhưng tóc lộ ra lại là xoăn.

Hắn bưng lên một lục giác chén mạ vàng trên bàn, ngẩng cổ lên, ừng ực uống cạn huyết lộc trong chén.

Môi trên môi dưới râu đen nồng đậm đều dính huyết lộc, hắn đưa tay lau một cái, không thềm để ý chút nào nói: “Người này đối với mọi phu đại bất kính, các người ai đi.”

Người này tên là Bạch Trì, hắn là người thừa kế thế hệ

này của Bạch gia, ở trên hấn có một vị lão tổ thọ nguyên sắp hết, mà phía dưới thì Bạch Vô Ngân mới vào Tử Phủ không lâu, Bạch Vô Ngân chính là lúc hăng hái, bốn phía khiêu chiến tu sĩ cùng cảnh ma luyện bản thân.

Liên quan tới điểm này, vô luận là lão tổ hay Bạch Trì đều ủng hộ, cho nên khi tin tức Bạch Vô Ngân ở bên ngoài bị thiệt lớn, kém một chút chết truyền trở về, hấn lập tức quyết nhất định phải tìm về tròng tử này.

Trong lòng hấn, tu sĩ tu không chỉ có là pháp thuật pháp bảo, còn tu chính là ân tình, là lỗi đời.

Bạch gia đặt chân ở Thiên Sơn Quốc cũng không dễ dàng, cho nên không thể lưu lại hình tượng mềm yếu cho người ta, nhất là chính hấn xem như ở thời điểm then chốt tiếp nhận Bạch gia, nhất định phải xuất ra một tư thái tươi sáng đến.

Đồng thời, hấn cũng muốn thông qua chuyện này, đến xem giữa những thân thích này của Bạch gia có vấn đề gì trong quan hệ hay không.

Muốn phát hiện vấn đề, tự nhiên phải cùng nhau kinh lịch sự tình, cho dù là không có vấn đề, cũng có thể tăng tiến tình cảm lẫn nhau.

Đồng thời, lại dựng lên một hình tượng bảo vệ hậu bối.

Một mũi tên trúng mấy chim, nên Bạch Trì mang theo người đến.

Theo Bạch Trì dứt lời, những người khác chỉ trầm mặc

một chút, liền có hai Trúc Cơ tu sĩ một bàn khác gần như đồng thời đứng lên.

“Ta nguyện đi.” Hai người nói chuyện cũng cơ hồ là đồng thời nói.

Ngụy Đan Phong không nói gì, hắn chỉ uống một hợp huyết lộc ấm áp, đây là yêu thích của hắn, mỗi bữa ăn đều muốn uống một chén lớn.

Bạch Tuệ Nhu bên cạnh giúp hắn cắt một khối thịt lộc mang máu, gấp lên đưa đến bên miệng hắn, hắn cắn một miếng, hơi nhắm mắt lại, bắt đầu nhai ăn, hắn ăn rất nhã nhặn, có một cỗ cảm giác nho nhã, thế nhưng ở loại tràng diện này, loại nho nhã cùng nhã nhặn này lại khiến người ta cảm thấy âm tà.

Dư Hoài An chỉ là Trúc Cơ tu sĩ, mấy vị Tử Phủ này tự nhiên sẽ không đi, đó là tự hạ thân phận, cho nên trả lời chính là Trúc Cơ.

Hai vị trả lời theo thứ tự là đệ tử của hai vị Tử Phủ tu sĩ.

Sư phụ bọn hắn đều không nói gì, bởi vì nơi này lúc này chỉ có thể có một người phát ra mệnh lệnh.

“Tiêu Đình cùng Trường Minh đúng không!” Bạch Trì không phải đang hỏi, mà là hô tên bọn hắn, nói: “Các ngươi là đệ tử Ứng đạo hữu cùng Tĩnh Nguyên đạo hữu, hi vọng các ngươi không muốn rơi danh tiếng của hai vị đạo hữu, đi thôi, đem đầu người kia mang đến.”

Khi hắn nói đem đầu người mang đến, cho dù là mấy vị

Tử Phủ tu sĩ cũng không khỏi liếc mắt nhìn Ngụy Đan Phong, phát hiện hắn vẫn là hơi nhắm mắt lại, đang hưởng thụ tổ thủ mỹ nhân nâng đĩa ôn nhu cho ăn.

Có người trong lòng không khỏi nghĩ, Bạch Tuệ Nhu của Bạch gia thật có thủ đoạn, năm đó lúc ở Bạch gia, bộ dáng đại gia khuê tú, lúc này giờ tay nhắc chân đứng là kiêm đủ đoan trang cùng nhu mì, Bạch gia ở phương diện này quả thực dạy dỗ rất tốt.

Hai vị Trúc Cơ tu sĩ Tiêu Đình cùng Trường Minh hành lễ đáp một tiếng, sau đó lại nhìn sư phụ của mình một cái, được ánh mắt khẳng định, liền một trước một sau ra Thôn Quỷ Bảo.

Tiêu Đình là đệ tử Ứng Hóa Trọc, lấy xà cổ độc sát Trúc Cơ, một thân pháp lực không yếu, trong pháp lực càng là ẩn chứa kịch độc, lúc đấu pháp, pháp lực tiếp xúc với nhau, liền có thể để người khác trúng độc.

Trường Minh đối với Tiêu Đình này vẫn rất kiêng kỵ.

Bất quá kiêng kỵ về kiêng kỵ, cũng không có nghĩa là hắn e ngại, mà lại lần này hai người đều đứng lên đuổi theo Dư Hoài An kia, Bạch Trì để hai người đi, nhưng không nói lấy ai làm chủ, chỉ nói cầm đầu người trở về, hắn có thể khẳng định, người trước đắc thủ, nhất định sẽ lấy được khen thưởng.

Hắn nhất định phải tranh một chuyến, đã vì chính mình có thể thu được ban thưởng, cũng muốn vì mặt mũi của sư phụ mình.

Chỉ là hấn mới ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Tiêu Đình giải khai túi bên hông, một con rắn màu xám chui ra, du tẩu trong hư không, phảng phất đón gió lớn lên, chỉ trong nháy mắt cũng đã thành một con rắn dài hơn ba trượng, thô to như thùng nước, chỉ thấy lân giáp cổ nó mở miệng, phát ra tiếng hí.

Nó ở trong hư không hắc ám uốn lượn quay đầu, Tiêu Đình nhảy lên thân rắn, hướng phía Trường Minh cười cười, nói: “Trường Minh huynh, huynh đệ đi trước một bước, ha ha.”

Trường Minh nhíu mày, vung tay áo một cái, một đạo kiếm quang bay ra, chỉ thấy kiếm quang kia hướng trên người hấn khế quán, càng quán càng gấp, kiếm quang đem Trường Minh bao ở trong đó, người biến mất không thấy gì nữa, chỉ thấy một đoàn bạch quang xông lên bầu trời, hướng phương xa nhanh chóng bay đi.

Trong tay Dư Hoài An cầm đèn, phá vỡ hắc ám.

Hấn hành tẩu ở khu vực xám trắng tới gần bên màu trắng này, quanh thân hỏa quang lấp lóe, mỗi một lần lấp lóe thân hình liền như bị thiêu đốt, sau đó thiêu đốt lên bay hướng phía trước, tốc độ cũng không chậm.

Hấn một đường đi về phía Trấn Ma Bích, ngay lúc đi chừng phân nửa lộ trình, trong tai nghe được tiếng kiếm ngân vang, trong mắt hấn xuất hiện ánh sáng hoàn toàn trắng xóa.

Theo đó bạch quang kia rơi xuống đỉnh núi phía trước, một người hiện lộ ra.

Người này một thân hạnh sắc đạo bào, trong tay cầm một thanh tiểu kiếm.

“Nguyên lai người đi bên ngoài như vậy, để ta dễ tìm.” Trường Minh đúng là phát sau mà đến trước, hấn ngự kiếm phi độn ở cự ly ngắn, so với Tiêu Đình ngự thú đúng là muốn nhanh hơn không ít, cũng nhanh hơn Dư Hoài An.

“Người là ai?” Dư Hoài An lạnh lùng hỏi.

“Bản đạo Trường Minh, tọa hạ đại đệ tử của Hoàng Nê Cương Ngự Kim Quan Tĩnh Nguyên đạo trưởng, lần này phụng mệnh tới lấy đầu trên cổ người.” Trong thanh âm của Trường Minh tràn ngập tự tin, pháp thuật hấn tu chủ yếu là kiếm thuật, sát phạt quyết đoán, cũng dưỡng thành loại tính cách tự tin này.

Đồng thời lại cùng Tiêu Đình kia tồn tại cạnh tranh, cho nên hấn hi vọng khi Tiêu Đình kia còn không có tìm được, cũng đã có thể trảm Dư Hoài An này, như vậy sau khi trở về, Tiêu Đình liền không có nửa điểm công lao.

Mặc dù trong lòng Dư Hoài An vội vã về Trấn Ma Bích, vậy mà lúc này bị Thiên Sơn Quốc Hoàng Nê Cương Ngự Kim Quan Trường Minh này ngăn lại, trong lòng hấn cũng nổi lửa, hấn cũng là đệ tử Thiên Đô Sơn, qua nhiều năm như vậy ở doanh trại dưới vách núi, cùng cảnh giới, cũng không có ai có thể đánh bại hấn.

Ánh đèn trong tay hấn lập tức tuôn ra, trong bầu trời một mảnh ảm đạm này, giống như nước suối màu đỏ, hồng

quang không ngừng hướng bên ngoài bốc lên.

Chỉ thấy ngón tay hắn không ngừng phác họa trên ngọn đèn trên tay, trong miệng cũng giống như đang niệm chú ngữ gì đó.

Mà đèn diễm trên tay đang kịch liệt nhảy lên, tia sáng như kiếm quang lấp lóe.

Tiên hạ thủ vi cường, ánh lửa nhảy lên, nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Kiểm trong tay Trường Minh vốn muốn ngự ra, lại cảm thấy nguy hiểm, hắn bản năng một kiếm ngăn trở một đạo ánh lửa nồng đậm chiếu đến.

Một sát na này, hắn đúng là cảm giác được một cỗ cảm giác nóng rực, thông qua kiếm của mình truyền đến trên người mình.

Hắn cản một đạo, muốn phản kích, nhưng hỏa quang lại một đạo, tiếp một đạo giống như kiếm quang đâm xuống, kiếm trong tay hắn chỉ có thể ngăn cản, trong lúc giương ra, ngự quyền ra vòng sáng trắng.

Từng chút hỏa quang rơi vào trong vòng kiếm, vỡ thành một mảnh màu đỏ.

Những hỏa quang kia vào trong vòng kiếm cũng không có tản đi, ngược lại giống như kết thành một loại cấm pháp hỏa vân nào đó.

Trường Minh đúng là cảm thấy một tia nặng nề.

Đây là vận cấm chi pháp Dư Hoài An ngộ ra từ bích họa của Triệu Phụ Vân.

Lần này đối địch, hấn không có ý tứ ẩn giấu, lúc này dùng, hấn phát hiện đúng là phá lệ dùng tốt, chỉ một chút liền chiếm cứ thượng phong.

Mà Trường Minh chỉ cảm thấy kiếm của mình giống như bị tầng ánh lửa này dính liền, bị cuốn lấy, không còn sắc bén, không còn linh động.

Trán của hấn đang đổ mồ hôi, muốn thoát thân rời đi, nhất thời lại không được, bởi vì hấn chỉ cần thu kiếm, hỏa quang sẽ lập tức rơi vào trên người hấn.

Ngay khi hấn suy tư, vòng kiếm của hấn xuất hiện sơ hở, lập tức có ánh lửa thấu vào, rơi trên người vào trong mắt, trong ý thức hấn.

Thế giới của hấn bắt lửa.

Chương 286 : Tham bích

“Trú!”

Trường Minh đem kiếm quang bọc lên người, liền muốn tung kiếm đi.

Trên người mặc dù thiêu đốt, ý thức cũng như thiêu đốt, nhưng hãn Kim Sát Trúc Cơ, cho nên nhục thể cùng pháp niệm của hãn đều cứng cỏi, không dễ cháy.

Chỉ là sau khi hỏa diễm quán thân, thân thể của hãn cảm giác được nặng nề, tung kiếm bất quá gần dậm, liền rơi ra ngoài từ tư thái ngự kiếm phi độn, mà hãn phát hiện hỏa diễm trên người mình không có nửa điểm yếu bớt.

Trong lòng hãn đột nhiên sinh một tia hồi hận, hồi hận mình xông quá nhanh, sau khi nhìn thấy Tiêu Đình kia lên rần, mình liền khẩn cấp xông đến, kết quả một kiếm chưa phát liền muốn rút đi.

Trong lòng hãn không cam lòng, lúc này phát hiện muốn chạy trốn cũng khó, thế là trong lòng nảy sinh hung ác, la lớn: “Người muốn mạng của ta, ta cũng sẽ không để người sống tốt.”

Hãn đột nhiên từ bỏ chống đỡ, quay người lại, hướng phía hỏa diễm dày đặc nhất trên bầu trời, cảm giác nơi đích ý sâu nhất đâm ra một kiếm.

Chỉ thấy bạch quang hiện lên hư không, trong nháy mắt

bỏ ra một đoàn hỏa quang chói mắt trên bầu trời.

Hỏa quang nát tán, kiếm của hắn chém trúng thứ gì đó, lại không chém trúng người.

Đột nhiên, trán của hắn đau nhức, một viên thạch châu hiện ra hồng quang đánh vào trên đầu hắn.

Ý thức cả người hắn liền giống như bị đánh tan, lại bị trấn áp.

Đây là pháp khí của Dư Hoài An, tên là Trấn Ma Ngọc Châu, đây là hắn dùng một viên ngọc thạch, hợp lấy pháp ngộ được trước Trấn Ma Pháp Bích luyện chế thành, lớn ước chừng cỡ nắm tay.

Hắn không biết người tên Trường Minh này, bản sự chân chính như thế nào, nhưng hắn cảm giác đối phương quá không tôn trọng mình, đến ngăn cản mình, thế mà ngay cả một kiện hộ thân pháp khí cũng không chuẩn bị, nghĩ dựa vào một thanh kiếm đến phá pháp thuật của mình sao?

Hắn biết người tu hành kiếm thuật, hoặc là rất mạnh, hoặc là rất yếu, mạnh lấy một kiếm ứng đối các loại pháp thuật, hết thảy đều ở trên một thanh kiếm, mà kiếm thuật của người yếu chỉ là một loại thủ đoạn ngự khí thông thường.

Trường Minh ngã xuống đất, đầu cơ hồ vỡ ra, thoi thóp trên mặt đất, trên người còn thiêu đốt hỏa diễm.

Hắn đang muốn tháo xuống bảo nang trên người đối

phương, đột nhiên đầu một trận mê muội, trong lòng hấn cả kinh, tùy theo phát giác khác thường, trên người hấn lập tức dâng lên hỏa diễm, sau đó độn hướng núi xa.

Chỉ là trong hư không lại có một con rắn lớn chui ra từ trong bóng tối, rắn thấy đầu không thấy đuôi, liền đã mở ra miệng lớn cắn về phía Dư Hoài An.

Chỉ thấy hỏa quang kia nổ tung, chia hai phần, một phần rơi xuống khe núi, một phần rơi xuống miệng rắn lớn kia.

Lửa rơi vào miệng rắn, miệng đầy hỏa diễm, rắn cảm giác thống khổ, đổi thành phun ra, gió tanh phun trào.

Mà hỏa quang rơi xuống khe núi nghiêng nơi đỉnh ngọn núi kia, lại có một người xuất hiện, chỉ thấy người kia trong tay cầm một cây phiên lục sắc, phiên lục sắc kia có từng đường vân hình rắn đan vào nhau. Chỉ thấy hấn lay động, phiên kỳ liền tuôn ra từng tia sáng.

Tia sáng như rắn, lấy một loại phương thức cực nhanh cực kì quỷ dị phóng về phía một đoàn hỏa diễm kia.

Dư Hoài An rơi xuống trên ngọn cây của một cây đại thụ trong núi, hỏa quang trên người đem hấn nâng lên, phát sáng trong bóng tối.

Trên tay hấn có một ngọn đèn, ngọn đèn lay động, hỏa quang dâng lên, khởi lên một mảnh thiên địa hoàn toàn trắng bạch, những tia sáng như từng con rắn kia, rơi vào trong hỏa diễm, liền lập tức bị thiêu đốt, nhanh chóng bị đốt đến nhìn không thấy, thế nhưng, lại có khói đen tràn ngập chung quanh hấn.

Dư Hoài An mơ hồ ngửi được một cỗ mùi thối, lập tức minh bạch đây là độc khí, hắn cũng nghĩ rõ ràng trước đó mình đột nhiên choáng đầu nhất định là đối phương âm thầm thi độc.

Dư Hoài An biết mình nhất định phải lập tức thoát thân, nếu lâm vào trong khốn cảnh, chỉ sợ cũng phải chết ở nơi này.

Hắn quyết định thật nhanh từ trong ngực lấy ra một tấm phù lục.

Đây là Xích Viêm Thần Hỏa Phù, là năm đó Triệu Phụ Vân tặng cho bọn họ ở Thiên Đô Sơn.

Giữa ngón tay hắn kẹp lấy đạo hỏa phù này, vung ra, hư không xuất hiện một đạo hỏa quang, hỏa quang như thủy triều kim hồng sắc sinh ra từ nơi sâu xa, mới vừa xuất hiện, liền nhanh chóng dâng trào về phía mục tiêu.

Trong nháy mắt Tiêu Đình nhìn thấy ngọn lửa kia, liền có một cỗ nguy hiểm sinh ra trong lòng, Vạn Xà Hàn Quang Phiến trong tay lay động, tuôn ra một mảnh hàn quang đem hắn bảo vệ.

Sau khi hỏa lãng vọt qua, hắn lại tìm Dư Hoài An kia, phát hiện hắn đã độn đi không trung.

Hắn lập tức bước lên người cự xà, đuổi theo.

Hắn hi vọng trước khi đối phương trở lại Trấn Ma Bích có thể độc phát, sau khi độc phát cho dù không chết bởi

độc, như vậy mình truy giết tới, cũng có thể gia tốc hấn độc phát, khả năng đuổi theo liền đuổi tới.

Trong lòng hấn, Trường Minh có thể thất bại, nhưng không thể chết.

Chết chính là không dễ làm, hấn biết Bạch gia mất không nổi người này, hai Trúc Cơ tu sĩ tới nơi này chặn giết một người, lại đều thất bại.

Hơn nữa, còn sẽ có người hoài nghi có phải là hấn âm thầm giờ trò hay không, lúc này mới dẫn đến Trường Minh bỏ mình, cũng có người sẽ hỏi, vì sao lúc người đến hấn đã chết rồi, có phải chờ hấn chết người mới đến hay không.

Dư Hoài An một đường độn hành, một đường ăn Giải Độc Đan, không dám có nửa điểm buông lỏng rốt cục đến dưới Trấn Ma Bích.

Mà khi hấn sắp đến Trấn Ma Bích, Tiêu Đình kia cũng đã dừng lại.

Hấn không cam tâm nhìn Dư Hoài An lão đảo ở trước bích, biết nếu mình tới gần, chẳng những giết không chết người, mình còn có thể không trở về được, toàn bộ Trấn Ma Bích này đều là đạo tràng của đối phương.

Hấn chỉ có thể bất đắc dĩ trở về.

Khi hấn trở lại Thôn Quỷ Bảo, đem tình huống nói rõ, lập tức rước lấy Bạch Trì giận dữ.

Mà lúc này, Ngụy Đan Phong lại nhàn nhạt nói: “Đệ tử Thiên Đô Sơn, có rất nhiều người hỗn bên trong mấy năm thời gian, cuối cùng không có thành tựu gì rồi núi, mà có một bộ phận có thành tựu, thì so với tu sĩ cùng cảnh cao minh không ít.”

Trong mắt Bạch Trì như muốn bốc hỏa.

Mà sư phụ của Tiêu Đình Ứng Hóa Trọc lập tức mở miệng nói: “Tiểu đồ vô năng, là ta làm sư phụ dạy bảo vô phương, đợi khi phá đạo tràng của Triệu Phụ Vân kia, Ứng mỗ nguyện vì mọi người thăm dò pháp của hắn.”

Lúc này, Tĩnh Nguyên đạo trưởng đồng dạng tức giận nói: “Tiểu đồ bỏ mình, nhất định phải báo thù cho hắn, ta nguyện đi đầu, thăm dò pháp bích kia sâu cạn.”

“Tốt, vậy chúng ta ngày mai liền đến trước Trấn Ma Bích, phạt sơn phá bích.” Bạch Trì lớn tiếng nói, trong giọng nói của hắn tràn ngập nghiêm túc, lại không mất tự tin, phảng phất không bị cái chết của Trường Minh ảnh hưởng.

Trấn Ma Bích dài mấy dặm, Dư Hoài An đầu tiên là rơi xuống biên giới Trấn Ma Bích, không bao lâu liền bị người nhìn thấy, dù sao hắn một thân hỏa quang, ở trong bóng tối có chút dễ thấy, sau đó được người trong doanh trại tiếp trở về.

Có người phát hiện hắn trúng độc, liền cho hắn ăn các loại Giải Độc Đan, độc trên người hắn liền bị đè xuống.

Mặc dù còn không có giải độc, nhưng cũng ngăn chặn,

thế là tiến về động phủ gặp Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân nhìn bộ dáng của hấn, hấn cũng không có biện pháp giải độc, cũng không có đan dược giải độc, liền có chút thở dài nói: “Ngược lại để người gặp nạn, đợi sau việc này, ta truyền cho người một đạo sắc lệnh.”

“Tạ Triệu Sư.” Trong lòng Dư Hoài An cao hứng cảm tạ.

Sau đó lại đem đối thoại cùng người giấy trước Thôn Quỷ Bảo nói một lần, kỳ thật hấn không nói, Triệu Phụ Vân cũng có thể đoán được là kết quả gì.

“Ngụy Đan Phong hấn đã không nhận mình là đệ tử Thiên Đô Sơn, như vậy đến lúc đó, liền chớ có trách ta không nể tình, người đi cùng người trong doanh trại nói, đại chiến sắp tới, sẽ có người đến phạt sơn phá bích, nơi này có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, để bọn họ nhanh chóng rời đi, chờ sau khi sự tình bình ổn lại trở về.”

Đối với Triệu Phụ Vân đến nói, hấn cũng không thêm đề ý nhiều mấy Trúc Cơ tu sĩ thiếu mấy Trúc Cơ tu sĩ.

Dư Hoài An đi doanh trại phía dưới, đem lời nói của Triệu Phụ Vân nói cho mọi người nghe, trong đó có người suy nghĩ sâu xa im lặng không lên tiếng, có người thì yên lặng thu dọn đồ đạc rời đi, nhưng cũng có người biểu thị mình sẽ không rời đi.

Vô luận là rời đi hay không rời đi, Dư Hoài An đều không nói gì thêm, đem tình huống nói cho Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân cũng không nói gì nữa.

Bởi vì hết thấy đều là lựa chọn của chính bọn hắn, hắn để Dư Hoài An thông tri mọi người nguy hiểm sắp tới, cũng đã đầy đủ.

Dư Hoài An thì ở trong doanh trại tự mình xua tan độc trên người, hắn hỏa pháp luyện thiêu thân thể, lại có Giải Độc Đan trừ độc, cũng rất nhanh tan hết độc trên người.

Ngày hôm sau.

Một nhóm người tới trước Trấn Ma Bích.

Nhóm người này đứng trên hư không, xa xa nhìn Trấn Ma Sơn Bích.

Trong mắt bọn họ, Trấn Ma Sơn Bích này rất dài rất cao, đem một vùng bóng tối chặn đường, đúng là cho người ta một loại cảm giác hùng hồn tráng lệ.

Có người trong lòng âm thầm kinh ngạc, nguyên bản còn cảm thấy hai danh hiệu Trấn Ma Bích cùng Trấn Ma đạo trưởng, quá tương đương cùng phách lối, hiện tại xem xét pháp quang trên Trấn Ma Bích này, cảm thụ pháp vận nguy nga phía trên, đúng là có một loại cảm giác kỳ danh phụ thực, nên như thế.

Bạch Trì nhìn cũng có kinh ngạc, nhưng hắn rất nhanh liền kiềm chế tâm thần, nói: “Chúng ta trước thăm dò một chút bản sự của Triệu Phụ Vân kia.”

Lúc này, Bạch Vô Ngân mở miệng nói: “Chúng ta tốt nhất đừng đấu pháp dưới vách núi cùng Triệu Phụ Vân

kia, pháp bích kia có thể trấn áp hư không, để mười thành bản sự của người sử dụng không ra được năm thành, như thân mang cự sơn mà động, cho nên chúng ta muốn trước thử một chút đánh xa.”

Lúc này, sư phụ của Tiêu Đình Ứng Hóa Trọc mở miệng nói: “Hôm qua liền có nói, chuyến này do ta tới thăm dò hắc sâu cận.”

Bọn họ muốn thăm dò ra phạm vi ảnh hưởng của pháp ý pháp bích này. Thế là hắc rơi xuống mặt đất, sau đó từng bước một đi lên phía trước.

Mỗi đi mười bước, liền dừng lại một hồi cảm thụ một phen.

Mà lúc này trong doanh trại cũng nhìn thấy bọn họ, bởi vì pháp quang trên Trấn Ma Bích xua tan hắc ám phụ cận, cho nên phụ cận cũng không tính tối, giống như trời đầy mây.

Ứng Hóa Trọc vỗ một cái túi xám tro bên hông, trong túi này nuôi chính là bảo bối Phệ Kim Trùng của hắc.

Phệ Kim Trùng này là hắc cơ duyên đoạt được, tốn rất nhiều khí lực cùng tài nguyên, mới bồi dưỡng ra.

Trùng này có thể cắn xé pháp khí, phá người hộ thân pháp quang, đao kiếm khó thương, không sợ nước chìm hỏa đốt, cho dù là sét đánh cũng có sức chống cự cực mạnh.

Nghe nói từng có họ Hàn tu sĩ dựa vào trùng này tung

hoành thiên hạ.

Hắn từ trong túi xuất ra một đoàn hình cầu ngân sắc, đây là bầy Phệ Kim Trùng, chỉ thấy hắn nâng ở lòng bàn tay, tùy theo bầy trùng kia bắt đầu buông lỏng, bắt đầu vỗ cánh bay lên, khi mỗi một con đều bay lên, hự không phát ra tiếng ong ong.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hắn, xuất hiện một mảnh côn trùng ngân sắc.

Ngón tay Ứng Hóa Trọc nhất câu một chỉ, côn trùng lượn vòng lấy, thuận hướng ngón tay hắn chỉ nhanh chóng bay ra ngoài.

Chính hắn thì đi theo sau côn trùng, hướng phía doanh trại dưới Trấn Ma Bích, trong lòng hắn nghĩ, mình trước tiên có thể cầm doanh trại kia khai đao, giết chút Trúc Cơ tu sĩ, cũng tốt vẫn hỏi một chút mặt mũi, cũng có thể hướng Bạch Trì có điều giao phó.

Bên cạnh hắn cách đó không xa, có Tiêu Đình theo sau.

Một mảnh côn trùng ngân sắc kia bay về phía Trấn Ma Bích, người trong doanh trại nhìn thấy, có người thấy nhiều nhận ra đó là Phệ Kim Trùng, lập tức kinh ngạc nói: “Đây là Phệ Kim Trùng, Phệ Kim Trùng, mọi người cẩn thận.”

Tu sĩ nói danh tự côn trùng, trong thanh âm tràn ngập vẻ kinh hoảng.

Phệ Kim Trùng rất nhanh cũng đã đến trên bầu trời

doanh trại, ngay khi mọi người thả ra pháp khí, trên Trần Ma Bích đột nhiên dừng động pháp quang, những côn trùng kia thể mà giống cát đất ngân sắc xào xạc rơi xuống.

Bọn chúng rơi xuống đất, đúng là cảm giác khó mà nhúc nhích, giống như bị lực lượng vô hình gì đó đè ép.

Đồng thời, mọi người cũng cảm thấy một cỗ lực lượng trấn áp, chỉ là mọi người sinh hoạt lâu trước Trần Ma Bích này, quen thuộc, lại bởi vì cỗ lực lượng này không nhằm vào bọn họ, cho nên những người này đều có thể thừa nhận.

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, vô cùng kinh ngạc, lại thở phào nhẹ nhõm, thứ mọi người e ngại, trước Trần Ma Bích này, ngay cả bay cũng không nổi.

Lúc này, có người mở miệng nói: “Không bằng chúng ta trước tiên thu thập những Phệ Kim Trùng này, chờ sau đó lại giao cho Triệu Sư, như thế nào?”

Người nói chuyện cũng không phải Dư Hoài An, mà là Phòng Tiểu Sơn, tuổi của hắn cũng không lớn, dáng vẻ thật thà chất phác, nhưng bên trong lại không mất khôn khéo.

Hắn cũng xưng Triệu Phụ Vân là Triệu Sư, ở đây có không ít người xưng hô như vậy, bởi vì bọn họ cảm thấy, mình dưới Trần Ma Bích này học được rất nhiều thứ, mình hắn là xưng Triệu Phụ Vân một tiếng Triệu Sư.

Tất cả mọi người đồng ý, lập tức đem Phệ Kim Trùng rơi trên mặt đất thu vào trong từng chiếc bình.

Nơi xa Ứng Hóa Trọc khẩn trương, hấn lấy tâm linh cảm ứng, ý đồ thúc đẩy bầy côn trùng này lại bay lên, những côn trùng kia phản hồi cho hấn là lo lắng mà cuồng loạn, nhưng không có con nào có thể lại bay lên.

Hấn mơ hồ có thể cảm nhận được áp lực truyền đến từ trên người Phệ Kim Trùng.

Ứng Hóa Trọc sắc mặt đỏ lên, vừa thẹn vừa giận.

Hấn đến thăm dò hư thực, không có thăm dò được, lại mất đi bảo trùng, quay lại như vậy, làm sao cùng người nói, làm sao đối mặt với ánh mắt của mọi người.

Hấn từ trước đến nay tự cao tự đại, tự nhận một người, cho dù đối mặt với hai ba Tử Phủ, cũng có thể thông dong ứng đối, cho nên hấn quyết định lại đi lên phía trước.

Lại đưa tay vỗ một túi rắn khác bên hông, một con rắn nhỏ xanh biếc chui ra từ đó, du tẩu trong hư không sau đó bay xuống mặt đất, hiện hình chữ ‘Chi (之)’ đi về phía vách núi.

Chính hấn thì hướng đệ tử Tiêu Đình của mình vẫy tay một cái, nói: “Người theo sau, lúc cảm giác khó đi, liền trở về.”

Chính hấn vẫn không có khinh động, mà là để đệ tử của mình tiến lên.

Tiêu Đình tuân mệnh mà đi, hắn từng bước một đi lên phía trước.

Dư Hoài An trong doanh trại chỉ vào Tiêu Đình nói:
“Chính người này lấy độc đả thương ta.”

Tất cả mọi người đứng trước trại nhìn Tiêu Đình từng bước một đi lên phía trước, Phòng Tiểu Sơn trong đó đột nhiên mở miệng nói: “Người này muốn dò xét phạm vi đạo tràng của Triệu Sư, há có thể để hắn dễ dàng thu hoạch được như thế.”

Có người đồng ý.

Bất quá, mọi người không đạt được chỉ thị của Triệu Phụ Vân, cũng không biết Triệu Phụ Vân nghĩ thế nào, cho nên cũng không có hành động thiếu suy nghĩ.

Mọi người nhìn thấy, Tiêu Đình kia đúng là đi năm bước dừng lại, chậm rãi đi tới trước doanh trại không quá nửa dặm, ngay khi hắn muốn quay người, thân thể hắn đột nhiên như lâm vào trong vũng bùn, trên người giống như có một cỗ cự lực đè xuống, nháy mắt quỳ trên mặt đất.

Miệng của hắn giống như đang lớn tiếng nói gì đó, lại không có âm thanh truyền ra.

Lúc này, trong doanh trại một đạo kiếm quang bay ra, chỉ thấy kiếm quang kia khẽ quán cổ Tiêu Đình một vòng, đầu của hắn liền lặn xuống mặt đất.

“Ha ha ha...”

“Tiểu Sơn huynh xem thời cơ thật tốt, kiếm thật nhanh.”

Trong doanh trại có người cười lớn nói.

Chương 287 : Triều dương sơ thắng

“Tiêu Đình... .”

Ứng Hóa Trọc nhìn đầu Tiêu Đình bị kiếm quang chém xuống, máu tươi phun đầy mặt đất.

Trong lòng hắn không khỏi đau đớn, đệ tử này là hắn bỏ ra một phen tâm huyết bồi dưỡng, dù không phải đệ tử duy nhất, nhưng cũng là từ nhỏ nuôi lớn, mặc dù tình cảm của tu sĩ mờ nhạt, lại không phải không có.

Ứng Hóa Trọc lập tức nhanh chân đi lên.

Hắn cũng không phải mất đi lý trí, mà là hắn biết mình phải tự mình đi vào, hơn nữa còn cần biểu hiện ra nghĩa vô phản cố, như vậy hành vi hắn để đệ tử thay mình dò đường liền sẽ không bị người lấy ra nói.

Cho nên hắn phải đi đem thi thể mang về, đồng thời trực tiếp thăm dò rõ phạm vi hữu hiệu của pháp vận Trấn Ma Bích.

Hơn nữa hắn cũng tin tưởng, mình đi đến nơi đồ đệ Tiêu Đình, cũng có thể toàn thân trở ra.

Hắn đi lên phía trước mấy bước, sau đó đột nhiên liền bất động, từ trên người hắn đi ra một đạo hư ảnh, khi đi tới phía trước hơn hai mươi bước đứng sững bất động, một khắc từ hư hóa thực này, hắn liền giống như một cái

kén hình người.

Chỉ trong chốc lát, lại có bóng người hư ảo đi ra từ trong kén hình người, lại tiếp tục đi lên phía trước.

Cương sát hần kết là phương thức độc môn bồi dưỡng ra, không chỉ có trong pháp lực bản thân mang theo độc, càng là có thể niệm hóa trùng trùng ký sinh trong thân thể người khác, để thân thể người khác nhanh chóng sinh trưởng ra vô số côn trùng, trong thời gian cực ngắn thành một trùng nhân, còn có thể thông qua quỷ trùng ký sinh trong thân thể người khác mà khống chế người khác.

Thậm chí ở tương lai sau khi Kết Đan, lấy trùng luyện thành phân thân, có diệu dụng phân hoá vạn sinh, danh xưng trùng mẫu trùng phụ.

Mà hiện tại pháp thuật này, tên là Thuế Kén Độn Thân Pháp.

Hắn cho rằng Triệu Phụ Vân để Tiêu Đình đi xa như vậy, chính là vì dẫn mình đi tới, cho nên mỗi một cái kén đều là đá đặt chân của hắn ở nơi nguy hiểm, là hắn lưu lại đường lui.

Không chỉ có người trong doanh trại thấy một màn này cảm thấy huyền diệu, Bạch Tri ở phía sau nhìn một màn này cũng ở trong lòng yên lặng nhẹ gật đầu.

Bên cạnh có một người nói: “Ứng huynh pháp thuật huyền diệu, đệ tử của hắn không thể học được, nên mới có bỏ mình chi ách.”

Người trong doanh trại dưới Trấn Ma Bích nhìn thấy màn này, có người nhin không được hỏi ra tiếng, nói: “Đây là pháp thuật hig, thuế thân thành kén, đây không phải bất luận pháp thuật gì rơi trên người hấn đều không có hiệu quả sao?”

“Hừ, Trấn Ma Bích, có thể trấn niệm cấm pháp, môn pháp thuật này chỉ cần lại gần một chút, hấn muốn lại lui về liền không có khả năng.” Dư Hoài An mở miệng nói.

Những năm này tất cả mọi người cảm thụ Trấn Ma Bích, từ trên Trấn Ma Bích ngộ pháp, có thể nói ở đây bọn họ đều có thể điều động pháp vận Trấn Ma Bích.

Tự nhiên là có sự hiểu biết nhất định đối với Trấn Ma Bích, mà Dư Hoài An nói như vậy, lại vẫn có người cảm thấy khả năng trấn không được, dù sao người này cũng là Tử Phủ, người này lưu lại từng đạo kén thân pháp thuật, nhìn qua chính là vì ứng đối Trấn Ma Bích.

Rất cục, Ứng Hóa Trọc đến bên người Tiêu Đình, chỉ thấy hấn xuất ra một cái túi da vàng, muốn đem thi thể Tiêu Đình cất vào, đây là pháp bảo Bách Độc Nạp Trùng Đại hấn luyện chế, trong lòng hấn nghĩ trước cất thi thể đệ tử Tiêu Đình của mình, sau đó thừa dịp người trong doanh trại kia không sẵn sàng, hướng người trong doanh trại xuất thủ, đem bọn họ thu vào Bách Độc Nạp Trùng Đại của mình.

Chỉ cần bị thu vào Bách Độc Nạp Trùng Đại của mình, không ra nhất thời nửa khắc, đều sẽ bị luyện thành độc thủy, dùng để nuôi côn trùng của mình.

Như thể trở về, không chỉ có thăm dò được nội tình Trấn Ma Bích, càng là bất nhiều Trúc Cơ như vậy, vì đệ tử của mình báo thù, ở trước mặt những người kia cũng vẫn hồi mặt mũi.

Trong Bách Độc Nạp Trùng Đại trong tay hắn hồi quang nhất quyển, rơi vào thi thể trên mặt đất, một màn vượt quá hắn dự liệu xuất hiện.

Thi thể Tiêu Đình thể mà không nhúc nhích tí nào, trong lòng hắn giật mình, đúng lúc này, hắn giống như xúc động thứ gì, hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời, chỉ thấy trên Trấn Ma Bích còn một đoạn khoảng cách kia có ánh sáng chiếu trên người mình.

Trong ánh sáng có cảnh núi non trùng điệp.

Ở trong nháy mắt này, hắn liền muốn rút đi, nhưng lại phát phát hiện mình không nhúc nhích được, hoặc là nói thân cùng suy nghĩ của mình đều bị vạn quân cự lực đè ép.

Đúng lúc này, trong doanh trại có một vệt ánh sáng bay ra, đồng thời lại có một thanh âm hưng phấn mà kích động vang lên: “Nhìn ta bảo kiếm.”

Thân thể của hắn ở thời khắc này giống như bị gì, không nhúc nhích được, hắn từ trong ánh sáng kia phảng phất nhìn thấy dãy núi liên miên, mình giống như một con giun dế dưới dãy núi.

Kiểm quang đã rơi xuống.

Hắn cảm thấy đau nhức kịch liệt, muốn thi triển Thuế Kén Động Thân Pháp, thế nhưng pháp lực pháp niệm trong người, lại bị ánh sáng cùng núi kia cho cấm đè ép, không thể động đậy.

Trong lòng hắn tuyệt vọng, hắn cảm giác được đầu của mình đã nghiêng sang một bên.

Thân thể của hắn cường ngạnh, cũng không đến tình trạng không nhìn phi kiếm của người khác trăm kích, kiếm trăm trên đầu hắn, không có hoàn toàn chặt đứt, mà nghiêng sang một bên, chỉ một nửa da còn nối liền.

“Đoạn!”

Lại một tiếng hưng phấn quát nhẹ, hai mắt của hắn nhìn thấy kiếm quang như tuyết, như rìu đục chém xuống, đúng là để cho hắn tuyệt vọng cùng bất lực như vậy.

Đầu của hắn lặn xuống đất, có máu phun trào, cùng đệ tử Tiêu Đình của hắn đồng dạng.

Chỉ là hắn vẫn không có bỏ mình, hắn còn có hi vọng, từ trong hai mắt của hắn, có hai con côn trùng bò ra, chất lỏng trên người hai con côn trùng kia nhanh chóng khô đi, hai đôi cánh mở ra, bay lên.

Hắn có niệm gửi ở côn trùng, hai con trùng chỉ cần bay ra ngoài một con, đến lúc đó chỉ cần đẻ trứng trong người một người, hắn liền có cơ hội đoạt xá người kia, mặc dù chưa từng làm qua, nhưng lúc này, chỉ có thể như thế.

Chỉ là hai con côn trùng vừa bay lên, hần đột nhiên cảm giác trên người nóng bỏng vô cùng, sau đó trong vô thanh vô tức bắt đầu cháy rừng rực.

Trong doanh trại bên kia, Phòng Tiểu Sơn hưng phấn nói: “Kiếm của Phòng Tiểu Sơn ta liên trăm hai người, lợi hại hay không, một Trúc Cơ, một Tử Phủ, lợi hại hay không? Các người nói?”

“Lợi hại lợi hại, coi như người lợi hại.”

Khuôn mặt chân chất của Phòng Tiểu Sơn cũng che giấu không được vẻ hưng phấn.

Một tiếng lợi hại của mọi người kia, có người xem thường, có người thì cảm thấy Phòng Tiểu Sơn này xác thực lợi hại.

Tỉ như Dư Hoài An đã cảm thấy, Phòng Tiểu Sơn xem thời cơ cực chuẩn, hần ở trong nháy mắt Ứng Hóa Trọc bị trấn trụ, liền nhìn ra, sau đó dứt khoát xuất kiếm, không chút do dự, không chút kéo dài.

Có một điểm này, liền đủ để trở thành một tu sĩ ngự kiếm ưu tú.

“Ta giết đồ đệ hần, dùng chính là phong quyền kiếm thức, giết sư phụ, ta dùng chính là đoạn kim thức, ha ha, đợi việc nơi này kết thúc, ta liền chính thức khai sơn thụ đồ, truyền thụ mười hai lộ Tiểu Sơn kiếm pháp của ta, hợp ha... .”

Rất nhiều tu sĩ, không thích đem thứ mình ngộ được truyền cho người khác, nếu có người muốn học, thì cần đối phương trả giá thật lớn, có ít người lại lại thích đem thứ mình ngộ được chia sẻ cùng người khác, hẳn cảm thấy vậy mới xứng đáng một phen tạo hóa của mình.

Nơi xa trong hư không hắc ám, có một cái khăn tay như mây bay, một đám người đứng trên khăn tay, trong đó lòng ngực Bạch Trì pháp phòng, hẳn đem hết thầy đều thấy rõ.

Hắn muốn nói Ứng Hóa Trọc vô năng, nhưng lời đến khóe miệng lại đổi, nói: “Ứng đạo trường trúng quý kế họ Triệu kia, thất thân trước bích, các người có thượng sách gì phá cấm pháp đạo tràng này?”

Nguyên bản Tĩnh Nguyên đạo nhân hô hào muốn tiên phong vì đệ tử của mình báo thù cũng không có thanh âm.

Trước kia chỉ là nghe nói đệ tử Thiên Đô Sơn khó chơi không dễ chọc, nghe người khác nói còn cảm thấy khuếch đại, hoặc cảm giác bản sự của đối phương không tốt, hiện tại chính mình đối mặt, mới phát giác được, là thật sự khó chơi mà nguy hiểm.

Hắn biết Ứng Hóa Trọc, một thân bản sự rất quý dị, giết người trong vô hình, độn thân đào mệnh càng là lợi hại, còn giỏi về khu trùng dùng độc, khó lòng phòng bị, một người có thể dùng làm mấy người, thế nhưng chính là nhân vật như vậy vẫn chết trước bích kia, ngay cả một chút giấy dựa đều không có.

Sắc mặt những tu sĩ Trúc Cơ phía sau bọn họ không tốt, không dám lên tiếng.

Lúc đầu bọn họ cảm thấy sẽ là một trận săn bắn, là một sự kiện trọng đại, thế nhưng vừa bắt đầu liền gây hai Trúc Cơ cùng một Tử Phủ, để trong lòng bọn họ cảm giác âu sầu.

“Không bằng, chúng ta đồng loạt ra tay, để hấn được cái này mất cái khác.” Có một người nói.

Người nói chuyện tên là Ma Cửu, là đệ tử của Ma Cô Động Miên Ma Sơn Thiên Sơn Quốc.

Trong Ma Cô Động từng có một vị tu sĩ Kim Đan, chỉ là vị Ma Cô kia khi thọ nguyên sắp hết liền rời đi, động phủ truyền cho sư tỷ Ma Tam Cô của Ma Cửu, mà Ma Cửu không phục, liền rời đi Ma Cô Động, cùng Bạch Trì kết giao, Bạch Trì cho hấn một nơi đặt chân làm đạo tràng.

“Như thế, vẫn không dễ phá.” Tĩnh Nguyên đạo trưởng trầm ngâm trong chốc lát nói: “Trần Ma Bích này đối diện với hắc ám, nhưng mặt sau lại chỉ là một vùng núi kéo dài, không bằng chúng ta từ phía sau làm văn chương.”

Lời của hấn vừa thốt ra, Bạch Vô Ngân liền lập tức nói: “Công địch ở sau lưng, để pháp bích của hấn không có đất dụng võ.”

Ma Cửu cũng cảm thấy rất tốt, tránh phong mang của địch, công kích từ phía sau là mạch suy nghĩ tốt, hơn nữa còn có những Trúc Cơ tu sĩ này có thể bày trận.

“Tốt, liền đi sau núi, từ sau núi bắt đầu, phạt sơn phá bách.” Bạch Trì nhìn tất cả mọi người là ý tứ này, hắn cũng cảm thấy là mạch suy nghĩ không sai, cũng giống như ý nghĩ lúc trước của hắn.

Chỉ là hắn không nghĩ tới chỉ muốn thử một chút phía trước, cũng đã chết hai người.

Dẫn đến hắn muốn nói công kích từ phía sau, lại sợ bị người cảm thấy mình là e ngại, cho nên lúc này được những người khác nói ra, tự nhiên là nhanh chóng quyết định.

Sau đó bọn họ điều khiển Phù Vân Mạt kia vòng qua vách núi, đi tới sau vách núi, chỉ thấy sườn núi phía sau vách núi, giống như một con Thanh Long uốn lượn.

Còn những núi nhỏ lộn xộn bên cạnh kia, giống như đầu sóng của sóng nước, điểm cuối thì là Trấn Ma Bích, Trấn Ma Bích chinh tề bằng phẳng, như có kiếm đem con Thanh Long này trảm.

“Một vùng núi tốt, trước có người trảm long đoạn mạch, lần này chúng ta lại đến một lần phạt sơn phá bách.” Bạch Trì lớn tiếng nói, hắn nói hào khí, cố gắng muốn điều động sĩ khí của mọi người.

Chỉ là Ứng Hóa Trọc kia vừa chết, mặc dù hắn nói rất có khí thế, nhưng người hưởng ứng rải rác.

“Lần này, ta mang Phong Sơn Sắc Thần Tảo Huyết Đò”, đến lúc đó phong bế linh mạch một vùng núi này, cũng đem linh mạch sắc lệnh xuất Sơn Thần, Sơn Thần nghe

lệnh mà động, liền có thể trực tiếp phá tan vách núi kia từ đằng sau, trong nháy mắt có thể phá vách núi.”

Bạch Vô Ngân cũng có chút ngoài ý muốn, bởi vì hắn không nghĩ tới, đại bá mình thế mà đem trấn gia chi bảo của Bạch gia đều mang đến.

Những người khác cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng suy nghĩ sâu xa lại cảm thấy là nên, hiện tại chính là lúc Bạch Trì muốn lập uy, há có thể không mang tới trấn gia chi bảo của Bạch gia.

Mà những Trúc Cơ tu sĩ khác, cũng đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm, bọn họ biết ‘Phong Sơn Sắc Thần Tảo Huyết Đồ’ của Bạch gia, trận pháp trường đồ này bày ra, để Bạch gia có thể có chỗ đứng trong Thiên Sơn Quốc, cho dù trong lịch sử từng xuất hiện mấy lần nguy hiểm, cũng có thể che chở Bạch gia không bị diệt tộc đợi đến ngoại viện tới giải cứu.

Bạch Trì cảm thấy lòng tin của mọi người khôi phục, trong lòng hài lòng nói: “Chờ phá Trấn Ma Bích kia, Triệu Phụ Vân bất quá chỉ là một người, chúng ta muốn giết không khó, mà Bạch gia ta cũng sẽ không bạc đãi mọi người, thu được trong đó, nếu là bí pháp phương diện tu hành, mỗi người một phần, nếu là pháp bảo, theo công mà phân, những Trúc Cơ tu sĩ trong doanh trại kia, ai thu được liền thuộc về người đó.”

“Tốt!” Có người lớn tiếng đáp.

“Bạch tộc trưởng đại khí, ha ha, vậy lát nữa, Tiết mỗ liền muốn đại khai sát giới.”

“Sớm nên như thế, Bạch trưởng cứ việc phân phó là được, chúng ta tới đây, chính là vì nghe lệnh Bạch tộc trưởng.”

Những Trúc Cơ tu sĩ kia không ít người đều đáp lại, khoe miệng Bạch Trì mỉm cười, ánh mắt hắn dò xét núi phía dưới, hắn đang quan sát thế núi, đến lúc đó trận kỳ lập xuống, lại hạ trận đồ.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên quay đầu, phát hiện hào quang trên bầu trời vách núi kia đang cuộn cuộn, một mảnh hào quang kia nguyên bản vẫn luôn giống như thần hi sáng sớm, ánh sáng cũng không nồng đậm, mà lúc này quang hoa cuộn cuộn, lại giống như mặt trời sắp mọc.

Bạch Trì nhíu mày, hắn không sợ Triệu Phụ Vân đi ra từ trong động, hắn cảm thấy ra động càng tốt, tránh khỏi bày trận.

Đối phương ra, chính là từ bỏ ưu thế địa lợi đạo tràng, bọn họ có bốn Tử Phủ, sao có thể không địch lại đối phương một người.

Hắn nhìn bầu trời trên vách núi kia, trong tia nắng ban mai cuộn cuộn, có tia sáng màu đỏ xuất hiện, khi tia sáng màu đỏ xuất hiện, liền như triều dương xuất hiện từ sau mây.

Tia sáng từ đỏ chuyển vàng, lộ ra từ sau mây, bọn hắn nhìn thấy một vệt thái dương quang huy.

Trong nháy mắt, một mảnh bầu trời ảm đạm này, đúng là bị thái dương quang huy này xua tan.

Âm vụ trong núi, độc chương trong rừng, giống như mây ở thời khắc này đều muốn tán.

Thiên tượng như thế, pháp vận như vậy, để Bạch Tri đều âm thầm kinh hãi.

Khi quang mang rơi xuống trên người hắn, hắn cũng không cảm giác được đặc biệt nóng bỏng, chính là loại điềm lành rực rỡ kia, khí tượng ngàn vạn, cảnh tượng khí quyển cuộn trào triều dương lên không lại khiến hắn có một tia cảm giác không tốt.

“Trong các người, có người nói pháp thuật của ta có hoa không quả, ta tha hắn tính mệnh, hôm nay các người nhiều người như vậy đều ở nơi này, vừa vặn có thể đánh giá một chút pháp thuật của Triệu mỗ có phải là có hoa không quả.”

Ánh mặt trời rõ ràng là ảm áp, thế nhưng thanh âm lại lạnh lẽo.

Từ Đại Ngọc cũng ở trong những Trúc Cơ tu sĩ kia, nàng rõ ràng nhất đã xảy ra chuyện gì, nàng thế nào cũng không nghĩ tới, lúc ấy một ít lời của Bạch Vô Ngân, thế mà lại dẫn đến sự kiện lớn như vậy.

Mà sắc mặt Bạch Vô Ngân cũng thay đổi, hắn giận dữ, muốn nói chuyện, lại nhất thời không biết mở miệng như thế nào, dù sao chính hắn bị người lật lòng bàn tay liền trấn áp.

Mà lúc này Bạch Trì lại mở miệng nói: “Xác thực có hoa không quả, quang mang pháp thuật của người lại thịnh lại có thể làm gì chúng ta?”

Cũng ngay khi hắn nói xong, mặt trời lộ ra trên bầu trời kia, đột nhiên vọt ra, trong chớp mắt quang mang vạn trượng, trong ánh sáng kim bạch vô tận, như có hỏa diễm cuộn cuộn hạ xuống.

Bọn họ căn bản là nhìn rõ, đây không phải là mặt trời, mà là một ngọn đèn.

Đồng thời, trong tai bọn họ nghe tới một pháp chú uy nghiêm.

“Xích Viêm sắc lệnh!”

Ánh mắt của bọn họ đã thiêu đốt, viêm hỏa cuộn cuộn hạ xuống kia giống như trực tiếp xuyên thấu hư không, trong nháy mắt khi bọn họ nhắm mắt, hỏa diễm vẫn từ trong con người bọn họ hướng trong thân thể đốt đi.

“Đốt!”

Một tiếng chú lệnh này rốt cục hoàn thành, chỉ trong nháy mắt, những người kia vô luận là Tử Phủ hay Trúc Cơ tu sĩ, đều ngũ tạng câu phần.

Chương 288 : Quỷ bảo không đèn

Những người vẫn đứng trên Phù Vân Mạt bên người Bạch Trì kia, giống như bị sóng lửa cuộn cuộn xung kích, trong phút chốc bị đẩy ra, tứ tán rơi xuống, dưới ánh mặt trời rơi xuống núi phía dưới.

Những người này trên thân từng người đều có pháp khí hoặc pháp bảo, đều bản năng khu ngự, muốn đem lửa trên người dập tắt.

Nhưng bọn họ căn bản là không cách nào làm được, có người lấy ra U Tuyền uống vào bụng, cũng chỉ áp chế trong chốc lát, rất nhanh hiệu quả U Tuyền liền biến mất, thế là cả người liền nhanh chóng thiêu đốt.

Có ít người thì là trốn vào trong đất, muốn kết hợp pháp ý trong phù lục của mình cùng thổ tính trong đại địa đến giới tắt hỏa diễm trong thân, nhưng cả người sau khi đổ xuống lòng đất vẫn đang thiêu đốt, cuối cùng chết trong lòng đất.

Còn có người xuất ra pháp khí loại búp bê thể thân, muốn đem pháp thuật trên người mình dời đi, nhưng mà búp bê trên tay hấn lại cùng thiêu đốt, ngọn lửa trên người hấn cũng không có dời đi, trong nháy mắt muốn dời đi kia, hấn phát hiện hỏa diễm này không chỉ bá đạo, còn có một loại cảm giác nặng nề, đè ở trên người thiêu đốt.

Những Trúc Cơ tu sĩ này, từng người tiếng kêu rên liên hồi, giờ khắc này tự thi bản sự chỉ một lòng đào mệnh, đôi mắt của bọn họ cơ hồ không nhìn thấy con đường phía trước, không nhìn thấy bầu trời, không thấy được thanh sơn, chỉ có một mảnh hỏa diễm tràn ngập ở trong ý thức cùng trong đồng tử của mình.

Tâm Bạch Vô Ngân vô cùng kinh hãi.

Hắn nguyên bản cảm thụ qua một cổ trấn áp chi ý kia, cảm thấy Triệu Phụ Vân này am hiểu trấn pháp, càng đến gần hắn trấn pháp liền càng nồng đậm, về phần hỏa diễm, bọn họ cũng có thể cảm nhận được, nhưng dù sao không có tự mình lĩnh hội.

Mà bây giờ ánh lửa kia chiếu xuống, trong khoảnh khắc cơ hồ không kịp tránh né, không chỉ là ánh mắt không cách nào tránh né, ánh lửa kia càng giống như có thể trực tiếp chiếu vào trong người hóa thành liệt hỏa.

Hắn tu kiếm pháp, hướng tới trong truyền thuyết một kiếm trăm phá vạn pháp, thân thể của hắn tu Vô Hình Kim Thể, lần trước bị Triệu Phụ Vân trấn áp, nếu không phải tu loại thân thể pháp này liền đã chết rồi, mà bây giờ, hắn cảm giác thân thể của mình giống như kim loại bị luyện, nhanh chóng hòa tan, ở người ngoài xem ra, thân thể hắn giống như tượng sáp, chảy xuống chất lỏng.

“Vô Ngân ca ca, cứu ta, Vô Ngân ca ca... .”

Bạch Vô Ngân nghe được tiếng kêu thảm thiết của Từ Đại Ngọc, hắn mở hai mắt ra, nỗ lực nhìn thấy thân thể

trắng nõn xinh đẹp của Từ Đại Ngọc ngay bên cạnh mình cách đó không xa, bị đốt thành than đen.

Trong lòng hấn đau đớn vô cùng, rốt cuộc nhịn không được hô lớn: “Họ Triệu, nguyên nhân hết thấy oán thù đều bắt nguồn từ ta, người buông tha bọn họ, liền đốt một mình ta đi.”

Trong tai hấn chỉ có các loại tiếng kêu thảm thiết đáp lại hấn, nhưng không có Triệu Phụ Vân trả lời.

Mấy Tử Phủ tu sĩ khác, trong đó Tĩnh Nguyên ngay lập tức ngự kiếm bay lên, hấn cố gắng áp chế hỏa diễm thiêu đốt trong người.

Hấn cũng tu một loại pháp thể, để hấn không đến mức vừa chạm vào hỏa diễm kia liền bị đốt thân thể sụp đổ, cho nên hấn mới có thể vòng qua Trấn Ma Bích, sau đó rơi vào tà hồ phía trước kia.

Nước trong tà hồ cực kì âm lãnh, hấn muốn mượn nước này dập tắt hỏa diễm trong người mình.

Miệng lớn uống nước trong hồ, chỉ là hỏa diễm kia cũng đốt trong ngũ tạng, trong ý thức.

Mà trong doanh trại dưới vách núi, Phòng Tiểu Sơn vốn muốn cùng những người khác đi đến sau núi, lại ở thời điểm này, nhìn thấy một người rơi vào trong hồ, hấn đối với kiếm ý mẫn cảm, để hấn cảm giác được người rơi vào trong hồ là một vị kiếm tu, lập tức trong lòng khẽ động, đi về phía tà hồ kia.

Trên người Ma Cửu mặc chính là một thân ma y, pháp hấn tu là Ma Cô nhất mạch truyền xuống, am hiểu chế y, mạch này của hấn, đem pháp niệm của mình dệt như y, ở lúc hợp sát, cũng dùng loại phương thức này dung hợp cương sát, điều này có thể để người mạch này của hấn dung hợp cương sát tốt hơn.

Bất quá, loại phương thức này cũng có một tệ nạn, đó chính là kết thành phù lục được đến pháp ý, thường thường không có kinh hỉ, không có linh tính hiển hóa tới từ sâu trong nội tâm, phản phát chính là chiếu đồ thù họa.

Lúc này phù lục hấn kết trong người tản ra pháp quang, tranh cảnh kia muốn đem hỏa diễm bao vây, lại ở trong ngọn lửa đốt ra từng cái động.

Hấn ngồi xếp bằng ở đó, lại có hỏa quang lộ ra từ trong người.

“A!” Hấn cuối cùng nhin không được há mồm kêu to, hấn đây không phải thống khổ, mà là hấn không cam tâm, có hỏa diễm từ trong miệng của hấn phun ra ngoài.

Trong lòng Bạch Trì là kinh ngạc, pháp thuật khí tượng ngàn vạn như thế, hấn chỉ gặp qua lúc một ít tu sĩ Kim Đan hành pháp.

Hơn nữa loại pháp thuật khí tượng rơi xuống thực địa hình thành này, lại cũng bá đạo vô cùng.

Hấn ở trong nháy mắt này, thậm chí hoài nghi người trong động phủ kia chính là một vị tu sĩ Kim Đan của

Xích Viêm Thần Giáo.

Bất quá, bản thân hắn cũng là nhiều năm Tử Phủ, cũng đang hướng cảnh giới Kim Đan xung kích, nhất là trong phù lục hắn kết chính là sơn thủy chi vận.

Năm đó trong phù lục hắn kết, hợp Chân Sát chính là Huyền Thổ chi sát, mục đích đúng là tương lai nắm giữ ‘Phong Sơn Sắc Thần Tảo Huyết Đồ’ trong gia tộc tốt hơn, mà trong pháp thuật tu luyện, cũng có sắc lệnh pháp chú.

Đây là gia truyền của Bạch gia, danh xưng Sắc Lệnh Lục Chú, theo thứ tự là thỉnh, khu, câu, khiển, hình, sát.

Lúc này hỏa diễm bỗng nhiên thiêu đốt trong người, hắn đem Phù Vân Mạt kia khẽ quán trên người, hạ xuống mặt đất, để tia sáng trên bầu trời không cách nào chiếu lên người, sau khi hạ xuống mặt đất, khí tức cả người hắn liền cùng đại địa hòa làm một thể.

Hắn cảm giác được có người trốn vào trong đất vẫn bị thiêu chết, nghe tới tiếng kêu đau trước khi chết của bạn gái cháu mình.

Cảm giác được Tĩnh Nguyên đạo trưởng ngự kiếm đào mệnh.

Hắn hóa thành một tôn tượng đất, trên người tượng đất khoác một đoàn mây mù màu trắng, chỉ là hắn phát hiện vẫn không cách nào đè xuống hỏa diễm trong người, tay tượng đất kia đột nhiên động, chỉ thấy tay của hắn vung ra một trương đồ.

Trương đồ kia như một tấm lụa thủy mặc, lúc rời tay liền nhanh chóng mở ra, như theo gió mà dài, theo ánh sáng mà mở, tùy theo đem một vùng núi lớn đều bao phủ, sau đó phiêu rơi trên mặt đất.

“Sắc trần!”

Khi hắn đang muốn thi pháp, trong lòng nghe được một đạo sắc lệnh pháp chú.

Sắc lệnh pháp chú nguyên bản hắn áp ủ trong lòng nháy mắt bị đánh gãy, đồng thời suy nghĩ cả người hắn ở thời khắc này đều giống như bị va đập, lại bị ngăn chặn, nháy mắt vận chuyển chậm chạp, tựa như bị trói lại.

Hỏa diễm trong người thì không có pháp lực của hắn áp chế, rất nhanh thiêu đốt lên trong tạng phủ.

Đúng lúc này.

Trong đám mây trên bầu trời phía đông đột nhiên xuất hiện một cự nhân.

Mặt cự nhân có thuốc màu, người mặc khôi giáp.

Người kia như thần trên trời, hướng phía dưới mở miệng nói ra: “Dừng tay, Thôn Quỷ Bảo có lệnh, hai nhà xin dừng tay.”

Trước đó một người giấy mang theo một tờ giấy xé xuống, liền đem Bạch Vô Ngân mang đi, mà bây giờ, lại có một người như thần tướng đứng ở trong mây đen,

quan sát đại địa, thân thể tản ra thần uy khôn cùng.

Lúc này, rất nhiều người trong doanh trại, cũng tới đến sau núi, nhìn những người kia bị thiêu chết trong ngọn lửa, chính đang khiếp sợ trong lòng, lúc này nhìn thấy cự nhân như thần tướng kia, lại là tâm thần rung chuyển: “Là người Thôn Quỷ Bảo.”

Dư Hoài An mấp máy miệng, tâm hấn sinh nộ khí, trước đó Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong này rõ ràng nói qua ai cũng không giúp, lúc này lại tới cứu người, đây đâu phải là ai cũng không giúp.

Thanh âm mở lời, không chỉ kinh động những Trúc Cơ tu sĩ trong doanh trại, cũng cho người lúc này vẫn giãy dụa ở trong núi một chút hi vọng.

Bạch Vô Ngân càng là kinh hãi.

“Là Thôn Quỷ Bảo, là dượng đến.”

Mà trong lòng Bạch Trì thì thở dài một tiếng, thầm nghĩ, sau lần này, nhìn thấy muội phu Thôn Quỷ Bảo này, liền muốn thấp một đầu.

Mặc dù như thế, hấn vẫn cảm tạ đối phương lúc này chạy đến cứu giúp, sau khi trở về nhất định phải chuẩn bị một phần hậu lễ.

Chỉ là, thanh âm của thần tướng trong mây kia như kinh động mặt trời trên bầu trời, ánh sáng mặt trời lóe ra, trực tiếp chiếu đến thần tướng trong mây kia.

Trên mặt thần tượng đầy thuốc màu kia xuất hiện thần sắc giận dữ: “Thật can đảm.”

Tay của hắn từ trong mây giơ lên, muốn che chắn ánh sáng, cũng đã chậm một bước, ánh sáng nhanh không thể tưởng tượng nổi, đã rơi trên mặt hắn, trên mặt hắn đúng là nháy mắt bị thiêu đốt ra một lỗ đen.

Nhưng dáng vẻ hắn lại cũng không thêm để ý, giơ lên cự chùy trong tay ném xuống Trấn Ma Bích.

Cự chùy nhìn qua cực nặng, gào thét rơi xuống, có cương phong tuôn sinh, nếu có thể đập trúng, chỉ sợ ngay cả vách núi đều phải đập đến rạn nứt.

Ở phương hướng cự chùy muốn rơi, có tu sĩ như nga bướm bị kinh hãi chấn kinh bay ra.

Nhưng khi bọn họ bay khỏi vách núi, pháp vận trên cự chùy lại ở trong ánh mặt trời, nhanh chóng tán đi, sau đó đột nhiên bốc cháy, đúng là một trúc chùy buộc thành từ cây trúc, phía trên dán một lớp giấy.

Mà cự nhân như thần tượng trong mây kia, lúc này trên người hỏa diễm thiêu đốt, rơi xuống đám mây, lại cũng chỉ là một người buộc thành từ cây trúc, mặt ngoài dán lên một lớp giấy, trên giấy có họa.

Ngụy Đan Phong đang ở Thôn Quỷ Bảo lúc này ngồi trước mặt một chiếc gương, trong chiếc gương kia, chính lấy ánh mắt thần tượng buộc từ trúc nhìn chăm chú vào một vùng núi kia.

Đột nhiên có lửa thiêu đốt, trong gương một mảnh ánh lửa, khi ánh lửa kia sắp tắt, phảng phất có một tia sáng xuyên thấu qua tầng tầng hư không, đốt đến trên kính.

Ngụy Đan Phong phát ổng tay áo, hỏa diễm trên kính nhanh chóng tản đi, đúng lúc này, ánh lửa trong ngọn đèn phía sau hắn nhảy lên một cái.

Hắn lập tức xoay người lại, nhìn ánh đèn kia, mơ hồ, đèn diễm trên ngọn đèn mơ hồ có một con mắt nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Thật can đảm.”

Trong lòng Ngụy Đan Phong giận dữ, đã rất nhiều năm không người nào dám xâm nhập Thôn Quỷ Bảo của mình như vậy.

“Muốn chết.” Đây là câu nói thứ hai của Ngụy Đan Phong, hắn ở trong nháy mắt này lên sát tâm.

Nhưng mà lúc này, trên đèn kia thế mà vang lên thanh âm, cách hư không mênh mông, dùng ánh lửa truyền lại thanh âm.

“Thân phận đệ tử Thiên Đô Sơn là tôn trọng ta cho của ngươi, ngươi không nhận, ở chỗ ta liền chẳng là tha gì, xem ở phân thượng ngươi thủ hắc trăm năm, ta không so đo với ngươi, nhưng xin đừng lại đến quấy rầy ta, cũng xin đừng để ta biết ngươi làm việc ác gì, ta thân chịu trách nhiệm tuần sát ngôn hành đệ tử Thiên Đô Sơn, nếu ta biết ngươi ỷ vào pháp thuật học từ Thiên Đô Sơn để làm chuyện ác, ta sẽ đến thu hồi pháp thuật trên

người người.”

Ngụy Đan Phong nghe xong, giận dữ, há mồm phun một cái, một cổ hắc sát chi phong tuôn ra, ngọn lửa kia lập tức lung lay tán diệt.

Không chỉ có ngọn đèn trong phòng hắt tắt, gió hắt phun ra đang lưu chuyển trong bảo, tắt cả đèn đều tắt.

Bạch Tuệ Nhu bên cạnh đem hết thầy đều nhìn ở trong mắt, nàng là một nữ nhân thông minh, biết lúc nào có thể nói chuyện, biết lúc nào không thể.

Mà lúc này, dù cho nàng biết huynh đệ của mình đang ở bờ vực sinh tử, nàng cũng không dám nói lời nào, tâm nàng đều nâng đến cổ họng, quấy khấn tay trong tay, nhìn Ngụy Đan Phong, trong lòng nàng, Ngụy Đan Phong là nhân vật hạng nhất dưới Kim Đan.

Chỉ cần Kim Đan không ra, nàng cảm thấy Ngụy Đan Phong ai cũng không sợ.

Mà Triệu Phụ Vân này, nàng biết là văn bối của Ngụy Đan Phong, nhập Thiên Đô Sơn muộn hơn Ngụy Đan Phong rất nhiều năm, dưới cái nhìn của nàng, Triệu Phụ Vân ở thiên hạ cũng là bừa bãi vô danh, thế nhưng bản sự hắt biểu hiện ra ngoài lại đáng sợ như vậy, huynh trưởng của mình mang theo nhiều Tử Phủ như vậy cũng không phải đối thủ.

Hơn nữa, có thể vô thanh vô tức tiến vào Thôn Quỷ Bảo. Đây chẳng lẽ chính là bản sự của đệ tử bí truyền Thiên Đô Sơn?

Hồ hấp Ngụy Đan Phong đều nặng, hắn rất rõ ràng Thiên Đô Sơn có Tuần Sát Viện, đệ tử trong viện có chức trách tuần sát đệ tử Thiên Đô Sơn sau khi xuống núi, tán ở các nơi phải chăng có làm chuyện ác.

“Triệu Phụ Vân này lại có thân phận như thế.” Trong lòng hắn giận thì giận, lại tỉnh táo dị thường nghĩ.

“Phu quân, người không sao chứ, đừng tức giận hư thân thể.” Bạch Tuệ Nhu nhỏ giọng nói.

“Không có việc gì, từ hôm nay trở đi, trong bảo không cho phép đốt đèn.” Ngụy Đan Phong nói.

“A, thế nhưng là, không đốt đèn, có nhiều bất tiện... .” Bạch Tuệ Nhu kinh ngạc vô cùng, nàng không nghĩ tới Ngụy Đan Phong cư nhiên đối với Triệu Phụ Vân này kiêng kỵ như vậy.

“Pháp thuật Triệu Phụ Vân sở tu có chút huyền diệu, trước không vội, qua ít ngày, chờ ta Cương Sát hợp nhất, ký kết Kim Đan, liền đem hắn câu đến, luyện thành thần tướng cầm đèn của ta, đến lúc đó để hắn ngày đêm cầm đèn tuần tra trong bảo của ta.” Ngụy Đan Phong nhìn hắc ám bên ngoài nói.

“Kia, huynh trưởng của ta bọn họ... .” Nàng cuối cùng vẫn không nhin được hỏi.

“Vậy thì không có cách nào, người tu hành hành tẩu thiên hạ, tầm u thăm huyết, đấu pháp ngộ đạo, vốn là kèm theo tai kiếp, khó có người thọ hết chết già.”

“Huynh chất của người có thể chết trong đấu pháp với người khác, cũng không uổng công cả đời tu hành, dù sao cũng tốt hơn những người lúc thọ nguyên hết ở trên giường thở dài đi.”

“Huống chi, chết dưới pháp thuật của Thiên Đô Sơn, cũng không bồi nhọ huynh chất của người.” Ngụy Đan Phong đưa tay sờ tóc của nàng.

Hắn nói rất ôn nhu, thế nhưng trong lòng Bạch Tuệ Nhu lại là một mảnh băng hàn, nàng cảm giác được vô tình trong xương cốt Ngụy Đan Phong, cảm nhận được duy tu hành chí thượng trong lòng hắn.

Tại Bạch Trì sau khi nghe tới một tiếng “thật can đảm”, liền không có đoạn sau, hắn dự cảm không tốt, trong núi yên tĩnh, nhưng hắn lại lại có thể nghe được thanh âm hỏa diễm đốt đoạn gân mạch trong thân thể mình, người được chính mình mùi thịt.

Trong lòng hắn bắt đầu tuyệt vọng.

Sau đó, lại nghe được cháu mình Bạch Vô Ngân hô to: “Dượng, cứu ta, dượng cứu ta, đại bá, cứu ta, đại bá, ta không muốn chết, Triệu tiên bối, tha cho ta đi, ta cũng không dám nữa, van cầu người... .”

Thanh âm này càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ... .

Ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ, hắn không biết là mình không nghe được, hay chất tử chết rồi, hắn hồi hận mình hắn là cùng Tĩn Nguyên đào tẩu, có lẽ trốn xa còn có thể kiếm được một chút hi vọng sống.

Hắn giãy dụa muốn đứng lên, sau đó thân thể của hắn liền lăn xuống phía trước, bởi vì chân của hắn đã bị đốt thành tro bụi.

Lăn xuống một khe núi, vẫn đang thiêu đốt, cũng không có đứng lên.

Sau khi ánh mặt trời trên vách núi kia ẩn vào trong mây mù biến mất, ở vị trí Bạch Trì một thân ảnh lại ngưng tụ trưởng thành trong ánh chiều tà cuối cùng.

Triệu Phụ Vân xuất hiện ở đây, hắn cảm thấy, dưới lòng đất này có một kiện đồ vật rất tốt, vừa rồi trong nháy mắt kia cho mình một loại cảm giác nguy hiểm, cho nên hắn trong nháy mắt đó lấy trấn pháp đánh gãy người này khu ngực.

Chương 289 : Xem đồ lại nghĩ luyện bảo

“Phong Sơn Sắc Thần Tẩu Huyết Đồ” không người khu
ngự, rất dễ dàng liền bị Triệu Phụ Vân cảm ứng được,
đồng thời dưới pháp niệm nhiếp bắt của hắn, hiện ra từ
trạng thái hư vô ở trong núi.

Chỉ thấy hắn đưa tay hư cầm ở trong hư không, từ trong
đại địa trong núi, liền có một vệt sa quang thủy mặc sắc
hiển hiện, nó tựa hồ có chút không tình nguyện, nhưng
dưới nhiếp bắt không thể không hiển lộ ra.

Trong hai mắt Triệu Phụ Vân hiện ra quang hoa, thấy rất
rõ ràng có sa đồ ở trong hư vô, tám đồ kia giống như
cùng linh huyết trong núi này dung hợp lại cùng nhau,
như là trong thời gian ngắn ngủi liền mọc ra vô số sợi rễ
nhỏ.

“Trấn!”

Triệu Phụ Vân khẽ quát một tiếng, một vùng núi này
cũng vì đó yên tĩnh, sơn vận cùng gió nguyên bản lưu
chuyển, ở thời khắc này đều bất động, tiếng kêu của
những côn trùng trong núi kia, vô luận là côn trùng trên
mặt đất hay trong lòng đất, ở thời khắc này đều cứng
đờ.

Quang vận lưu chuyển trên “Phong Sơn Sắc Thần Tẩu
Huyết Đồ” trong tay Triệu Phụ Vân, cũng trong nháy mắt
tĩnh ngưng âm đạm.

“Nhiếp!”

Pháp niệm pháp lực trên tay hấn, nhiếp nhấc lên, giống như nhấc lên một ga giường vô hình khoác trên một vùng núi này, sau khi bị nhấc lên liền nhanh chóng thu nhỏ, rõ ràng, rơi vào lòng bàn tay Triệu Phụ Vân.

Đây là một bức tranh lụa thanh lương lại hơi nặng, hấn cầm trên tay, mở ra nhìn , phía trên là một bức tranh, nội dung trong tranh nhất thời nhìn không rõ, thế là đem thu hồi.

Sau đó lại từ trên người Bạch Trì kia hút tới bảo nang, cũng không có nhìn đồ vật bên trong, bởi vì trong rãnh còn có một đoàn đồ vật phát sáng, hấn đem hút tới, là một khăn tay, trên khăn tay thêu tầng tầng lớp lớp mây, đó là vân văn, điều này để hấn không khỏi nhìn nhiều mấy lần.

Bởi vì đây là thứ hấn hiện tại am hiểu, trên vách núi nhiều như vậy vân văn trùng điệp nối liền với nhau, hình thành pháp cấm, để ánh mắt hấn ở phương diện này rất cao.

Nhìn khăn tay trước mặt này, hấn cảm thấy thủ pháp luyện chế rất đáng học tập, nhưng cấm chế vân văn hình thành trong đó, lại chỉ là bình thường, chỉ nhìn mấy lần, liền nhìn ra pháp ý trong cấm chế.

Ẩn nắp, Ngũ Hành, phi không, ngự phong, lớn nhỏ như ý, hóa vụ.

Đây là Triệu Phụ Vân liếc mắt nhìn ra, về phần trong đó xen lẫn những thứ gì, còn cần tinh tế phẩm xem một chút.

Đây là một kiện pháp khí phụ trợ, Triệu Phụ Vân đem thu hồi.

Nhưng hắn vẫn đưa tay thành trảo, đối với thi thể Bạch Trì kia một trảo, trong thi thể có một đạo ánh sáng xanh vàng sắc rơi trên tay hắn.

Đây là một chiếc roi xanh vàng sắc, hắn tinh tế thể hội, liền cảm nhận được trong roi này có một cỗ khu sơn cảnh thổ huyền diệu.

Trên tay cầm roi nửa mềm không cứng có ba chữ —
Cảnh Sơn Tiên.

Đều là đồ tốt, hắn đem thu hồi, lại đi đến bên cạnh Ma Cửu kia, lấy xuống bảo nang của hắn, trên thi thể của hắn, có một kiện giáp y nửa người ngân sắc, hắn suy nghĩ một chút lột xuống, dù sao thân thể đã bị đốt thành tro cốt, giáp y tặng người cũng là tốt.

Trong người cũng không có bản mệnh pháp bảo mình luyện chế, bản mệnh pháp bảo cũng không phải mỗi một Tử Phủ tu sĩ đều có thể luyện chế, hoặc là kiện giáp y trên người kia chính là bản mệnh pháp bảo của hắn, có thể dùng tới làm đối tượng quan sát luyện chế pháp y cho mình.

Lại tìm đến Bạch Vô Ngân kia, Bạch Vô Ngân này càng là nghèo, trên tay liền một thanh kiếm còn nhìn được,

lấy xuống bảo nang, trở về lại nhìn.

Bảo nang của Trúc Cơ tu sĩ hần nhìn thấy cũng đều đưa tay hút tới, trốn được xa, không thấy được thì thôi, dù sao tìm thì nhất bảo nang khắp núi cũng khó coi, bên kia còn có những người trong doanh trại đang nhìn đây.

Hần trở về động phủ, những pháp bảo pháp khí kia chỉ tùy tiện nhìn một chút, liền đặt qua một bên, trọng điểm lấy ra một chút đạo thư cùng tu hành bút ký trong bảo nang của bọn họ đọc.

Trong đó từ trong bảo nang của Bạch Vô Ngân kia thu hoạch được một ít linh thạch, một ít bảo tài rải rác, không tính là cỡ nào trân quý, bất quá trong đó có mấy sách phương diện kiếm tu, một loại là liên quan tới luyện kiếm, một loại là kiếm pháp tu hành bút ký của hần, còn có một loại kiếm pháp tên là « Khai Sơn ».

Triệu Phụ Vân cảm thấy, có phải là bởi vì hần học kiếm pháp này, sau đó cảm nhận được pháp ý trên Trấn Ma Bích của mình, thế là liền muốn dùng bích này ma luyện cùng chứng minh kiếm pháp, chỉ là hần nếu muốn làm, cần gì nói nhiều như vậy, cuối cùng còn không cách nào tiếp nhận được hậu quả thất bại.

Đem kiếm pháp kia đọc hết một lần, tinh tế thưởng thức một chút, cảm thấy còn có thể, kiếm pháp trong đó nếu tu thành, cũng tự có khai sơn chi uy, thế nhưng lần giao đấu kia, Triệu Phụ Vân cũng không có được cảm thụ rõ ràng.

Sau đó hần lại lật mở kiếm pháp tu hành bút ký của đối

phương, đại khái là có gia tộc, cho nên liền có phương diện này yêu cầu, đem tu hành kinh lịch của mình đều viết thành sách, lưu cho hậu nhân thưởng thức.

Một bản tu hành bút ký thường thường không có gì lạ, buông xuống.

Lại cầm lên bản luyện kiếm bí sách kia.

Trên quyển luyện kiếm bí sách này chính là viết liên quan tới luyện kiếm như thế nào.

Trong Thiên Đô Sơn cũng có sách liên quan tới luyện kiếm, hắn lúc trước không có chú ý, bởi vì hắn không muốn luyện kiếm, bản luyện kiếm bí sách này liên quan tới như thế nào dùng một ít răng nhọn xương cốt trên người yêu thú luyện thành kiếm khí.

Hắn đọc một lần, cảm thấy có chút ý tứ, nhưng cũng chỉ để qua một bên.

Lúc bắt đầu tu hành hắn có nghĩ qua thừa phong ngự kiếm trong thiên địa, bây giờ cũng đã buông xuống, đa pháp đa nghệ là chuyện tốt, nhưng một người tinh lực có hạn, hắn cảm thấy pháp ý trong người mình đã đủ mình phẩm ngộ cùng diễn luyện.

Hắn lại cầm lấy sách trong bảo nang của Ma Cửu, trong đó có một bản cũng ghi chép tu hành bút ký của bản thân, hắn không khỏi nghĩ mình có phải cũng muốn viết một bản hay không, tương lai vạn nhất khai tông lập thì sao?

Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ nghĩ một chút thôi, dù sao thế giới này sẽ đi hướng nào, hấn đến bây giờ một điểm ngọn nguồn cũng không có, loại chuyện khai tông lập phái này quá xa, mình vẫn là trước nghĩ an thân lập mệnh như thế nào đi.

Bất quá, trong đó có một quyển sách tên gọi « Ma Cô Chúc Sát Kết Phù Pháp », ngược lại để hấn cảm thấy có chút ý tứ, đây là một môn tu hành pháp dung hợp kỹ nghệ chế pháp y, mặc dù khi kết phù lục sẽ để người mất đi thể ngộ thiên địa linh cảm huyền diệu, nhưng cũng càng thêm vững vàng một chút.

Hấn đọc qua một lần, sau đó hấn lại đọc một quyển sách khác liên quan tới chế pháp y bút ký, đúng là thu hoạch rất nhiều, đối với pháp y mình muốn luyện chế nhiều hơn một phần phương án có thể thực hiện.

Cuối cùng thì là thứ trong bảo nang của Bạch Trì, không có sách, cũng không có tu hành bút ký, nhưng trân quý nhất trong đó chính là trương họa kia.

Họa mỏng như lụa mỏng, cầm trên tay lại có một loại cảm giác nặng trĩu.

Hấn tinh tế nhìn họa phía trên.

Phát hiện, phù văn trên họa cũng là vân văn làm chủ, tự chú trong đó, tuy ít, lại cùng vân văn hỗ trợ lẫn nhau.

Những vân văn kia hình thành một đạo pháp cấm phong sơn cấm thổ cực lớn, trong đó nhiều đám mây lại giống như đóa hoa, nhiễm sắc, giống như bụi hoa, một ít lá

cây, kỳ thật chỉ là nhuộm màu thành lá cây, bài trừ những quấy nhiễu kia, sẽ phát hiện kỳ thật là vân vân.

Đương nhiên trong đó còn có tự chú xen lẫn.

Mấy chữ thêu trên ‘Phong Sơn Sắc Thần Tẩu Huyết Đồ’, chính là tự chú. Nhất là chữ “Phong” cùng chữ “Sắc” trong đó.

Hắn lại nhìn kỹ, lại nhìn thấy trong họa kỳ thật còn có một người, đó là một người ẩn giấu, lại nhìn bốn góc, cùng đường vân hình thành ở giữa, bài trừ một ít quấy nhiễu, có thể nhìn thấy một người ngủ say ở trong núi, bên ngoài hết thấy đều chỉ là sinh trưởng ở trên người người này.

Tựa như chỉ cần đem đồ vật trên người người này dời đi, người này liền giống như sẽ tỉnh lại.

Hắn hiểu được, khi dùng ra kiện pháp bảo này, vậy linh khí trong một vùng núi đều bị phong bế, sau đó bị rút vào trong món pháp bảo này, lại thông qua sắc lệnh, ‘Thần’ trong pháp bảo này liền có thể tỉnh lại, sau khi tỉnh lại liền có thể hình thành một dạng tồn tại như ‘Sơn thần’.

Xác thực là đồ tốt.

Trong lòng Triệu Phụ Vân nhiều hơn mấy phần hưng phấn, hắn cảm thấy, vật này có thể gọi là linh bảo, mà không phải chỉ là pháp bảo.

Bất quá, vô luận là pháp bảo hay linh bảo, vật này đều là

muốn tương hợp tu hành của bản thân mới tốt nhất.

Tỉ như Xích Viêm Thần Đăng trong tay hấn, do một tay hấn luyện thành, phù hợp với tu hành của bản thân hấn, pháp thuật của hấn đều có thể thông qua ngọn đèn này thi triển, pháp thuật thông qua ngọn đèn này thi triển ra, uy lực cũng tăng gấp bội.

Hấn đột nhiên nghĩ, chính mình có phải cũng có thể luyện một kiện pháp bảo cùng loại như thế hay không.

Hấn cảm nhận được cảm giác thân ở trong đạo trường, thân ở trong pháp bích, hấn cảm thấy mình có lòng tin đưng một cái tu sĩ Kim Đan.

Trong lòng hấn nghĩ chính là có thể đem một mảnh pháp bích này tùy thân mang theo, vậy không còn gì tốt hơn.

Hiện tại lại có một trương đồ như vậy ở đây để cho mình quan sát, mà đã từng có một lần thực tiễn Trấn Ma Bích này, hấn cảm thấy phi thường có thể thực hiện.

Tâm động ngửa ngáy vô cùng.

Có câu nói, đã tâm động, liền động thủ đi làm, trong quá trình làm không ngừng điều chỉnh, bởi vì không có chuyện gì có thể hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng.

Mỗi người đều nghĩ quá nhiều, làm quá ít, nghĩ đi nghĩ lại, liền sẽ nghĩ tới khó khăn, nghĩ đến khó khăn liền sẽ nghĩ tới hậu quả, thế là không thể thưởng thức trái ngọt của thành công, trong lòng chỉ cảm nhận trước hậu quả của thất bại, thế là từ bỏ.

Triệu Phụ Vân đưa tay sờ chất liệu của đồ kia, trong lúc nhất thời hấn không cách nào phân biệt, thế là gọi tới Dư Hoài An.

Triệu Phụ Vân từ khi trở lại trong động phủ, liền không có đi ra, những người trong doanh trại kia, ngược lại tìm được một ít đồ vật của Trúc Cơ tu sĩ, nhất là Phòng Tiểu Sơn, hấn từ trong hồ kia mò được thi thể Tĩnh Nguyên đạo nhân.

Đương nhiên, hấn nói Tĩnh Nguyên đạo nhân còn đang giả dạng, bị hấn một kiếm cho bỏ, cũng không ai có thể chứng thực, nhưng đối phương nói như vậy, Triệu Phụ Vân lại từ sau khi vào động không có đi ra, liền do hấn.

Huống chi hấn cầm tới tu hành bí sách từ đó đều lấy ra chia sẻ cho mọi người, những người khác cũng không nói gì nữa, mà hấn thu hoạch được một thanh kiếm, mọi người cũng không cùng hấn đoạt.

Dư Hoài An còn mang đến một túi côn trùng, cùng bảo nang của sư đồ Ứng Hóa Trọc.

Triệu Phụ Vân chỉ để hấn đặt ở đó, sau đó liền để cho hấn xem có biết “Phong Sơn Sắc Thần Tảo Huyết Đồ” kia dùng vật liệu gì luyện chế hay không.

Dư Hoài An sau khi sờ sờ cũng không nắm chắc, liền nói có thể đi doanh trại tìm người hỏi một chút, có lẽ sẽ có người biết.

Thế là, cũng không lâu lắm, Dư Hoài An liền mang về

một vị nữ tu, vị nữ tu này không thể nói xinh đẹp, nhưng cũng có một cỗ khí chất khuê tú, chỉ là dáng vẻ hiện tại nhìn qua có chút tiêu tụy, thái y mặc trên người, là một bộ pháp y.

Sau khi nàng hành lễ với Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân cũng không nhiều lời, liền bảo nàng đi xem đồ kia.

Đối phương xem đi xem lại, còn đưa tay sờ qua, nói: “Vẫn bối mặc dù lòng có suy đoán, nhưng cũng không nắm chặt, bắt quá, sư tỷ ta hẳn là có thể biết.”

“A, vậy không biết có thể mời quý sư tỷ đến đây xem qua hay không, Triệu mỗ tất có lễ tạ.” Triệu Phụ Vân nói.

Nữ tử kia lại nhìn Dư Hoài An một chút, bộ dáng có chút muốn nói lại thôi.

Lúc Triệu Phụ Vân nhìn sang, Dư Hoài An hành lễ nói: “Bẩm Triệu Sư, nàng này là hôm qua mới tới doanh trại, không phải người trưởng cư trong trại, nàng tới đây là muốn mời người trợ giúp nàng cứu người, chỉ là mọi người cùng nàng không thân chẳng quen, nàng liền nói mình am hiểu luyện chế pháp y, nếu có thể trợ giúp nàng cứu người, nàng nguyện vì mỗi người luyện chế một bộ pháp y.”

“Chỉ là sư tỷ của nàng bị vây ở trong Vân Mộng Cốc bên ngoài hơn trăm dặm, chúng ta cũng không đoán được nàng nói thật hay giả, cho nên cũng không có người đáp ứng.”

Lời nói của Dư Hoài An đương nhiên là suy nghĩ trong

lòng mọi người, vùng này, thường thường sẽ có người gạt người đến một ít địa phương xa lạ, sau đó vây sẵn.

Mọi người không biết nàng, thân phận nàng nói mọi người cũng không tin.

Hơn nữa, Triệu Phụ Vân mới cùng người của Bạch gia Thiên Sơn Quốc đánh qua một trận, cho nên nàng nghe ngóng tính danh cùng lai lịch của Triệu Phụ Vân trong sơn động, mọi người cũng đều cảnh giác không nói.

Triệu Phụ Vân đánh giá thái y trên người đối phương, mặc dù sắc mặt của nàng có chút uể oải, nhưng pháp y mặc trên người lại có chút hoa lệ, không khỏi trong lòng hơi động, hỏi: “Người sẽ am hiểu luyện chế pháp y, hẳn là có lai lịch, không biết là ở nơi nào tu hành?”

“Văn bối Ly Sơn Trần Văn Mai.” Nữ tử kia hành lễ nói.

“Ly Sơn?” Triệu Phụ Vân nhướng mày, Dư Hoài An nhìn biểu lộ của Triệu Phụ Vân, liền biết Triệu Phụ Vân cùng Ly Sơn có nguồn gốc sâu xa nào đó hẳn không biết.

“Đúng.” Trần Văn Mai sau khi nghe ngữ khí hỏi lại của Triệu Phụ Vân, trong lòng có chờ mong, Ly Sơn dù sao cũng coi như đại phái, mặc dù không phải rất am hiểu cùng người đấu pháp, nhưng cũng ít có cừu địch, nàng hi vọng gặp được một người có giao hảo cùng Ly Sơn.

Hơn nữa, từ thái độ người trong doanh trại này đối với Triệu Phụ Vân, nàng cảm thấy người trước mặt nhất định rất cường đại.

Huống một mặt pháp bích nguy nga này, càng nói rõ tu sĩ trước mặt không thể coi thường.

“Người là phong nào trong Ly Sơn?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Trong lòng Trần Văn Mai như tuyết thủy phun trào, đè nén trong lòng kinh hãi, bởi vì nàng biết, sư tử của mình mỗi nhiều một ngày trong Vân Mộng Cốc kia, liền nhiều một ngày nguy hiểm.

Tu sĩ trước mặt có thể hỏi như vậy, vậy khả năng liền có nguồn gốc sâu xa cùng Ly Sơn.

“Văn bối đệ tử Ly Sơn Hàm Tú Phong.” Trần Văn Mai nhanh chóng trả lời, vẻ mặt chờ mong nhìn Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân không khỏi lại một lần nữa đánh giá nàng, nói: “Văn tự bối phận, vậy người biết Cát Văn Vân sao?”

“Đó là sư tử văn bối, nàng lúc này liền bị vây trong Vân Mộng Cốc.” Trần Văn Mai kích động mà lại nhanh chóng nói.

“A, Ly Sơn các người không phải vẫn luôn ở trong núi thanh tu, ít đi lại trong thiên hạ sao? Sao lại đi tới biên giới đen trắng này?” Triệu Phụ Vân có chút nghi ngờ hỏi.

Hắn nhìn nữ tử này, nhưng trong lòng xuất hiện tương mạo một nữ tu mỹ lệ ôn nhu.

Hắn vẫn nhớ được năm đó lúc mình rời đi Ly Sơn, nữ tu

kia đưa mình một đoạn lại một đoạn đường.

Đó là một nữ tử trong mắt chứa xuân thủy, tình cảm của nàng phong phú mãnh liệt nhưng lại cũng không nóng bỏng, giống như hương hoa.

Thật sự là rất nhiều năm không gặp, dường như đã có mấy đời.

Chương 290 : Vân Mộng Cốc

Trong lòng Triệu Phụ Vân nhớ lại tình hình lúc mình cáo biệt Cát Văn Vân trên vách núi kia, Trần Văn Mai trước mặt đã kích động nói: “Chúng ta phụng mệnh đến Cực Dạ tìm một chút linh tài luyện bảo, thế nhưng là không biết làm sao bị một nhóm người dễ mất tới, bị vây trong Vân Mộng Cốc.”

Bên cạnh Dư Hoài An không khỏi cảm thấy thầm nghĩ: “Nàng quả nhiên không có nói thật cho chúng ta, không chỉ có bị những Huyền Mộng Điện kia vây khốn trong Vân Mộng Cốc.”

Đương nhiên hắn cũng rất nhanh liền minh bạch vì sao Trần Văn Mai này không nói, đơn giản chính là sợ người biết phiền phức, không muốn tiếp nhận thù lao của nàng đi cứu người, hoặc là mọi người không cùng nàng xâm nhập trao đổi, không có cần thận đi hỏi nàng, cho nên nàng còn không có cơ hội nói đến điểm này.

Bất quá, đây đều không trọng yếu, bởi vì hiện tại Triệu Sư hỏi, nàng nói là được.

“Ly Sơn các người có Thiên Phủ bí cảnh, còn cần đến bên ngoài tìm đồ vật, cho dù không có, cũng có thể lấy đồ vật trong Thiên Phủ trao đổi đến.” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Bảo vật chúng ta muốn luyện chính là muốn dùng trong

Thiên Phủ, Thiên Phủ cũng thật lâu không có mở ra.”
Trần Văn Mai nói, nàng kỳ thật cũng không biết trong
Thiên Phủ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, bởi vì khi
nàng vào Ly Sơn, Ly Sơn Thiên Phủ đã bởi vì xảy ra
chuyện mà quan bế.

Nàng cũng chỉ là nghe nói, hơn nữa không rõ ràng lắm
đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Xem ra sự tình trong Thiên Phủ còn không có giải
quyết.” Triệu Phụ Vân nói, nàng có chút kinh ngạc Triệu
Phụ Vân trước mặt thế mà biết chuyện xảy ra trong
Thiên Phủ, thậm chí khả năng so với mình biết còn rõ
ràng, trong lòng không khỏi suy đoán quan hệ của tu sĩ
trước mặt cùng Ly Sơn đến tột cùng là như thế nào.

“Sự tử người nhập Tử Phủ chưa?” Triệu Phụ Vân lại một
lần nữa hỏi.

Trần Văn Mai lắc đầu, nói: “Ta nghe nói sự tử từng bị
tình gây thương tích, dẫn đến ý kiệt tâm suy, qua nhiều
năm như vậy, không cách nào tấn thăng Tử Phủ, lần này
đi ra, cũng là sự tử chủ động xin đi, nàng ở Tổ Sư
Đường phát hạ tâm thệ, nhất định phải hoàn thành
nhiệm vụ, muốn dùng điều này kích lên khí phách trong
tim mình, từ đó có thể hợp cương khai phủ.”

Triệu Phụ Vân khẽ nhú mày, hần qua nhiều năm như
vậy, mặc dù thỉnh thoảng sẽ nhớ tới Ly Sơn, cũng sẽ
nhớ tới nữ tu kia, lại chỉ coi nàng là một đoạn cảnh đẹp
trong lòng mình, chưa bao giờ nghĩ tới cùng nàng phát
sinh chuyện gì, năm đó nàng đưa một đoạn đường lại
đưa một đoạn đường, hần đương nhiên cũng cảm nhận

được tâm ý của nàng.

Thế nhưng hẳn nhất tâm hướng đạo, chỉ cảm thấy tình yêu nam nữ bất quá là dây đỏ trói thân, là lưới phiền toái nhất trong hồng trần, thứ ngăn người siêu thoát, hẳn sợ nhất chính là lúc mình tuổi già thời điểm, nhìn thấy bằng hữu hoặc là người quen biết lúc tuổi còn trẻ y nguyên trẻ tuổi, người khác phi thiên độn bác kích trời cao, mình chỉ có thể đứng trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, cho dù nhi nữ bên người thành đàn, tứ đại đồng đường lại như thế nào?

Người trường sinh cửu thị, không cần sinh sôi.

Nhìn thấy biểu lộ của Triệu Phụ Vân có chút biến hóa, trên mặt Trần Văn Mai nổi lên một tia cổ quái, không khỏi nghĩ, chẳng lẽ người để Văn Vân sư tử tâm kiệt ý suy là hắn.

“Là ai đem sư tử của người khốn ở đó?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Văn bối không biết, có thể là một đám tu sĩ chuyên môn lấy Văn Mộng Cốc bố trí bẫy mà sẵn.” Trần Văn Mai suy tư nói.

Triệu Phụ Vân đem đồ trên bàn phân loại thu hồi, Trần Văn Mai nhìn đồ vật thượng vàng hạ cám kia, trong lòng không khỏi thất kinh, bởi vì nàng nhìn ra được từng bảo nang khác biệt kia tuyệt đối đến từ người khác biệt, hiện tại đều ở nơi này, nói rõ là bị tu sĩ trước mặt đoạt lấy.

“Đây là một hung nhân.”

Đương nhiên, người có thể ở đây mở một phương pháp bích, khu một vùng hắc ám, hẳn là cường nhân.

“Sự tử của người cùng ta rất có nguồn gốc, đã biết nàng lâm nguy ở lân cận, há có thể thấy chết không cứu, đi thôi, Dư Hoài An, ở đây thay ta trông coi động phủ.”

Nói xong, trên người hắn tuôn ra một chùm sáng, một chùm sáng kia bao lấy Trần Văn Mai, sau đó giống như ánh sáng hữu hình như gió bay ra ngoài động, Dư Hoài An thậm chí nhìn thấy Trần Văn Mai kia bị kéo lên bầu trời, sau đó một chùm sáng kia ở trên bầu trời xoay quanh một chút, hướng phía tây bay đi, chỉ trong nháy mắt cũng đã biến mất trong mây mù hắc ám.

Mà Dư Hoài An thì hưng phấn nhìn bích họa trong động phủ, lúc hắn ra vào nơi này, thường muốn dừng lại nhìn kỹ, rồi lại không dám, lúc này có cơ hội vô luận như thế nào cũng không muốn bỏ qua, đối với hắn mà nói, thứ trong động phủ này mới thật sự là thứ phù hợp với tu hành của hắn.

Hắn nhìn con tam túc điều yêu dị kia, tâm thần dao động, chỉ cảm thấy phù lục kết trong đan điền đều đang rung chuyển.

Nhìn một thiên cổ sự thần thoại liên quan tới mặt trời khởi nguyên hắn chưa từng nghe thấy, cùng truyền thuyết Kim Ô Phần Thế.

Lại ở trên vách tường khác, họa lên một gốc đại thụ che trời, cùng chín con Kim Ô đậu lại phía trên.

Hắn chỉ cảm thấy có một cỗ khí tức man hoang cổ xưa lan tràn trong động này, hắn phải phát đưa thân vào một vùng thiên địa Kim Ô Phần Thế, ngẩng đầu, chỉ cảm thấy vách động cao xa vô hạn, chỉ có một con Kim Ô Thần Điều bay lượn trên bầu trời, hắn ở dưới nó, chỉ muốn quỳ bái.

Vân Mộng Cốc Triệu Phụ Vân cũng không có đi qua, thậm chí có thể nói là lần đầu tiên nghe, đến Trấn Ma Bích này mười năm, phía trước vẫn luôn khắc bích họa bích, đọc sách ngộ pháp, đem sở ngộ sở tu đều khắc ra trên vách núi.

Từ trong Thiên Đô Sơn mang ra nhiều sách như vậy, đầy đủ hắn qua lại phẩm đọc.

Bất quá, Trần Văn Mai biết lộ tuyến, nàng bị bọc ở trong ánh sáng, trong mắt chỉ thấy một mảnh kim quang như thác nước cọ rửa, căn bản là không nhìn thấy những cảnh tượng khác, cũng nghe không được tiếng xé gió.

“Ngọn núi vây quanh, ở giữa thấp bé, bốn phía cao ngất, có sương mù bốc lên không trung, có thiên địa linh quang từ trong cốc sinh sôi, từ bên ngoài có thể thấy được linh quang không nhận hắc ám bao phủ, chính là Vân Mộng Cốc.”

Trần Văn Mai sợ Triệu Phụ Vân phi độ quá nhanh mà bỏ lỡ địa điểm, trong quá trình phi độ không khỏi mở miệng nói.

Mặc dù nàng không thể động, giống như bị lực lượng vô hình nào đó trói buộc, pháp lực trong người càng giống bị trấn trụ, phảng phất tịnh thủy trong đầm, niệm lên sóng không sinh, rõ ràng vẫn còn, cũng có thể rõ ràng cảm giác được đó là pháp lực của mình, nhưng chính là khu bất động, giống như tay chân bị cự lực ngăn chặn, căn bản là không động đậy được.

“Cũng không biết người này đến tột cùng là lai lịch gì, có thủ đoạn như thế, nhất định có thể cứu sư tỷ bọn họ.”

Đúng lúc này, nàng chỉ cảm thấy quang hoa thu lại, sau đó thân thể nháy mắt khôi phục tự do, ngay sau đó hai chân nặng nề, cũng đã rơi trên mặt đất, nơi ánh mắt nhìn tới, nhìn thấy một biển mây, một biển mây này ẩn ẩn phát quang.

“Tiền bối, nghe nói trong núi này có yêu kết nội đan chiếm cứ, chúng ta ra vào tuyệt đối không thể động tĩnh quá lớn.” Trần Văn Mai vội vàng nói.

“Chung thiên địa linh tú như thế, có yêu chiếm cứ cũng là chuyện hết sức bình thường.”

Triệu Phụ Vân đứng trên đỉnh một ngọn núi, bốn phía có gió xoay quanh như loạn lưu, thổi đến mây mù lúc thì hướng đông lúc thì hướng tây, nhưng lại chỉ thổi tới bên người Triệu Phụ Vân, liền lập tức dừng lại.

Trần Văn Mai phát hiện loại tình huống này, lại không nhìn thấy Triệu Phụ Vân niết bất luận pháp quyết gì, càng không có lấy chú đạo ý thi pháp, liền biết pháp

thuật của Triệu Phụ Vân theo niệm mà lên, hoặc là pháp ý thẩm sâu vào trong niệm ý, không cần cố ý thi triển.

Nàng nghe nói trên xương cốt tu sĩ Kim Đan liền sẽ tự nhiên ngưng khắc đạo văn, đạo văn này chính là pháp ý trong phù lục tu đến sâu, nhập cốt thành bản năng, thành thần thông.

“Núi này lớn như vậy, các người trước đó vào bằng cách nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chúng ta trước đó là từ phía bắc, nơi đó khi cuối thu khí sáng, mê vụ ở cửa cốc tản đi, chúng ta liền thuận cửa cốc kia tiến vào.” Trần Văn Mai nói.

“Vậy sao lại bị khốn trụ rồi?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ở trong cốc này, trời mưa là nguy hiểm nhất, chúng ta vốn tính toán tốt thời gian, đoạn thời gian đó hẳn là không mưa, nhưng không biết vì sao, lại đột nhiên trời mưa, dẫn đến mê vụ nổi lên trong cốc, sau đó khi sư tử tiếp mưa cảm ý, nói mưa kia là người thi pháp rơi xuống, còn khai đàn bày trận, thông qua tiếp xúc mưa cách không đấu pháp một lần cùng đối phương, nhưng không có kết quả gì.” Trần Văn Mai nói.

Lúc ấy nàng ở bên cạnh, nghe được thanh âm của đối phương truyền đến thông qua đấu pháp, có nhiều lời nói ô uế không chịu nổi, nàng không tiện miêu tả ở đây.

Đoàn người Ly Sơn các nàng, phần lớn là nữ tử, mặc dù trong đó cũng có nam tu được mời đến tương trợ, nhưng đối phương liếc mắt liền nhìn trúng những nữ tu

sĩ Ly Sơn.

“Người làm sao trốn ra được?” Triệu Phụ Vân giống như lúc này mới nghĩ đến hỏi việc này.

Bình thường mà nói, nếu hoài nghi nàng, ngay lập tức liền sẽ hỏi nàng trốn ra như thế nào.

“Văn bối bởi vì cơ duyên, từng ăn một quả Đan Tâm Quả, có thể không nhận mê hoặc trong cốc, Văn Vân sư tỷ lại cho ta một tấm huyễn biến phù lục, cho nên ta mới biến hóa thành Quỷ Mục Điệp đặc thù trong cốc, miệng ngậm Tị Độc Đan, từ đó trực tiếp phá vỡ mê vụ bay ra, nếu là người khác biến hóa thành Quỷ Mục Điệp, bởi vì muốn chống cự mê hoặc trong cốc, liền sẽ hiển lộ pháp quang trên người, như thế sẽ bị địch nhân ngăn cản.”

“Trước văn bối, có một vị sư huynh biến hóa thành Quỷ Mục Điệp bay ra ngoài, liền bị một tiễn bắn rơi, sinh tử không biết.” Trần Văn Mai nói đến đây thần sắc có chút sa sút.

Triệu Phụ Vân biết ý tứ của nàng, chính là nàng biến hóa thành Quỷ Mục Điệp, bởi vì không cần sử dụng pháp thuật hoặc là pháp khí để chống đỡ mê hoặc trong cốc, cho nên không lộ ra sơ hở.

Hơn nữa Triệu Phụ Vân biết, phù lục có thể làm cho nhục thân người biến hóa cũng không đơn giản, loại càng để người thật biến hóa này, liền càng khó được.

“Nói cách khác, người còn không biết địch nhân đến tột cùng ở nơi nào, cũng không biết mục đích của bọn họ?”

Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, bất quá, mục đích của bọn họ đơn giản là giết người đoạt bảo, thái âm bổ dương.” Nói đến một câu sau kia, thanh âm của nàng thấp đi, mặt đều có chút đỏ, nhìn lên Triệu Phụ Vân, phát hiện Triệu Phụ Vân không có nhìn nàng, không khỏi len lén thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Phụ Vân trầm tư một lát, nói: “Đại khái là một đám Trúc Cơ tu sĩ, nếu ở trong đó có Tử Phủ, liền không cần những thủ đoạn này, hoặc là có Tử Phủ, lại không muốn kinh động nội đan đại yêu trong cốc này.”

Trần Văn Mai gật đầu giống như gà con mổ thóc, đây cũng là ý nghĩ trong lòng nàng.

Triệu Phụ Vân nhìn mây mù cuộn cuộn trong sơn cốc trước mặt, hẳn rõ ràng, tiến vào cốc này, nếu pháp niệm bị quấy nhiễu, vậy rất khó tìm người, bởi vì phía dưới là rừng rậm, là rãnh mương, giăng khắp nơi, lại bởi vì lo lắng kinh động đại yêu, không dám loạn thi pháp thuật.

“Người ở đây có thể phân biệt ra được phương vị của sư tử của không?” Triệu Phụ Vân chỉ sơn cốc mây mù biến ảo khó lường trước mặt hỏi.

Trần Văn Mai lắc đầu, nói: “Văn bối không biết.”

“Được rồi, không nghĩ nhiều như vậy, chúng ta cũng tiến vào từ địa phương sư tử người trước đó tiến vào.” Triệu Phụ Vân nói, lần nữa nhiếp lên Trần Văn Mai đi về phía bắc.

Lần này, Trần Văn Mai phát hiện tiền bối dẫn theo mình, không còn thi triển loại độn pháp nhanh như thiểm điện kia, mà là một loại độn pháp càng thêm huyền diệu, nàng cảm thấy thân thể mình đang nhanh chóng hư hóa, nguyên bản còn có thể cảm giác trọng lượng cùng trụ xuống trên người mình, nhưng rất nhanh, nàng liền cảm thấy thân thể mình hư hóa.

Giống thành một tấm sa, như có gió từ trong lỗ chân lông thổi qua thân thể mình, thế nhưng mình cũng không có bất kỳ khó chịu gì.

Nàng cảm thấy thành mây thành sương mù, thành một đạo ý thức thành âm hồn, nàng cảm thấy mình giống như rơi vào trong mộng cảnh.

Trong lúc nhất thời, nàng không cách nào hình dung loại cảm giác này, trong lòng không khỏi nghĩ, chẳng lẽ ta bị mê ám trong cốc mê hoặc tâm thần, rơi vào trong mộng cảnh?

Nhưng rất nhanh nàng lại xua tan ý nghĩ này của mình, bởi vì nếu trong mộng, sẽ không có nhân vật sống động như vậy, nhân vật sự tình trong mộng cảnh, thường thường là thác loạn hoang đường.

Tốc độ ẩn độn không nhanh, lại lặng yên không một tiếng động.

Nàng có thể nghĩ đến vì sao đổi một loại độn pháp, đại khái là bởi vì sợ độn quang kia quá mức lập lòe, kinh động đại yêu trong cốc.

“Hắn đến tốt cùng là lai lịch gì, thế mà lại biệt hai loại
độn pháp cao thâm huyền diệu như vậy.” Trần Văn Mai
thầm nghĩ.

Mặc dù phương pháp ẩn độn này không nhanh, nhưng
cũng không tính chậm, không bao lâu, bọn họ liền tới
cửa sơn cốc phía bắc.

Cửa cốc này lại có một doanh trại.

Hắn nghi hoặc thời điểm, Trần Văn Mai nói: “Doanh trại
này, đều là người tới nơi này hái thuốc hoặc tìm linh tài
nghỉ ngơi tập kết, dần dà hình thành.”

Triệu Phụ Vân sau khi rơi xuống đất liền hiện ra thân
hình, bọn họ một nam một nữ đột nhiên lặng yên không
một tiếng động xuất hiện, ngược lại làm cho người canh
giữ ở cửa cốc nhìn vào trong giật nảy mình.

Đó là một lão nhân đang hút thuốc lá khô, hắn kinh ngạc
quay đầu nhìn Triệu Phụ Vân Trần Văn Mai, đánh giá
bọn họ.

Triệu Phụ Vân đã sớm thu liễm khí tức trên người,
người khác nhìn không ra hắn là Tử Phủ tu sĩ, mà lão
nhân trước mặt này, Triệu Phụ Vân cũng nhìn không ra
sâu cạn.

Hắn đánh giá Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân cũng đánh
giá hắn.

“Hậu sinh, mặt rất lạ a, mới tới sao?” Lão nhân Nâng đầu

thuốc, nếp nhăn trên mặt rất sâu, một đôi mắt lại sâu kín rất có thần.

“Đúng thế.” Lúc Trần Văn Mai đang suy nghĩ trả lời thế nào, Triệu Phụ Vân đã rất thành thật trả lời.

“Là muốn vào trong cốc?” Lão nhân lại hỏi.

Trần Văn Mai vẫn đang suy nghĩ, có phải muốn phủ nhận hay không, Triệu Phụ Vân đã lại hỏi đáp: “Đúng vậy.”

“Hậu sinh, trong cốc này có biến, nguyên bản lúc này hẳn là lúc mở cốc, nhưng hiện tại trong cốc chương vụ tràn ngập, đã không thích hợp tiến vào.” Lão nhân khuyến cáo nói.

“Đa tạ lão nhân gia bẩm báo, chỉ là ta không thể không vào.” Triệu Phụ Vân cũng thành thật nói.

“Thế nào, có bằng hữu bị hãm ở bên trong rồi?” Lão nhân giống như người già thành tinh, chỉ nghe xong liền đoán tám chín phần mười.

Trong lòng Trần Văn Mai lập tức cảnh giác, lúc muốn biện một lý do, Triệu Phụ Vân cũng đã hỏi đáp: “Đúng thế.”

Trần Văn Mai không khỏi nhìn khuôn mặt tuấn tú âm nhu của Triệu Phụ Vân, trong lòng thờ dài nói: “Vị tiền bối có nguồn gốc cùng sư tỷ này pháp lực cao thâm, pháp thuật huyền diệu, lại là một người thành thật.”

Chương 291 : Mượn hỏa chúc u vọng

Nàng thường nghe sư phụ nói, hành tẩu bên ngoài, gặp người chỉ nói ba phần, không thể bỏ đi một phần tâm.

Tâm hại người không thể có, tâm phòng bị người không thể không có.

Trò chuyện cùng người lai lịch không rõ, muốn thận trọng từ lời nói đến việc làm.

Thế nhưng là, tiền bối ở Cực Dạ khai bích lập động, hư hư thực thực vừa làm qua một hung sự lớn, sao lại thành thật như vậy, đem mục đích của mình lộ ra đây?

Hành tẩu giang hồ, du lịch sơn nhạc là như vậy sao?

“Đáng tiếc.” Lão nhân hít một hơi thuốc lá chậm rãi phun ra, nói: “Trong trại này còn có bằng hữu một số người cũng hãm bên trong, nhưng không ai dám đi vào tìm, các người liền hai người muốn đi vào?”

“Đúng thế.” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa nhẹ gật đầu nói.

Trần Văn Mai đã không hề nghĩ nữa, nàng đương nhiên muốn Triệu Phụ Vân không nên lộ ra đáy lòng mình, không nên để người ta biết mình chỉ có hai người.

Đi ra ngoài, muốn cho người ta cảm thấy mình không dễ

chọc, muốn cho người ta cảm thấy sau lưng còn có chỗ dựa, đây là một thế gia sư huynh tới trợ giúp Ly Sơn nói cho nàng.

Không phải Triệu Phụ Vân không nghĩ tới muốn ẩn giấu, cũng nghĩ tới chuyện không ẩn giấu, bởi vì đối phương liếc mắt liền có thể nhìn ra, không có gì có thể che giấu, hắn cảm thấy mình cũng không cần như vậy.

【 Kiếp Tri 】 Trong phù lục của hắn mang đến cho hắn một cỗ cảm giác nguy hiểm, nhưng lại không phải loại cảm giác nhói nhói kia, cho dù kinh động con đại yêu kia, hắn cũng cho rằng hai loại độn pháp của mình, đều đầy đủ mình đào mệnh.

Còn có một điểm, từ khi Tử Phủ, theo tu vi cao thâm, tâm tư của hắn càng ngày càng rộng rãi, cũng không biết có phải Xích Viêm Hỏa Pháp mang đến hay không, lại hoặc là bản tính hắn chính là như thế, đã từng tu vi thấp, từng sinh hoạt khó khăn ở Triệu gia, cho nên suy nghĩ dăm chiêu cùng làm những chuyện như vậy, khó tránh khỏi nhẩn nhó, làm chuyện bản tính mình không muốn làm, làm lâu, cả người sẽ kiệt sức, sẽ vụn vụn.

Triệu Phụ Vân cảm thấy sau khi tu hành ở Thiên Đô Sơn, thẳng đến Trúc Cơ, lại đến Tử Phủ, lục phủ ngũ tạng của hắn đều được phản chiếu thông thấu rộng thoáng.

Cả người cũng chậm chậm lột bỏ trần y, phục hồi tự nhiên, từ đó pháp tâm tươi sáng.

“Hai vị có biết vì sao cốc này gọi Vân Mộng Cốc không.”

Lão nhân lại một lần nữa hỏi.

Triệu Phụ Vân quả thực không biết danh tự này trừ bỏ bởi vì trong cốc này mây mù lượn lờ, còn có nguyên nhân gì, liền nói: “Tại hạ không biết, còn mời lão tiên sinh cho biết.”

Lão nhân kia mặc dù nhìn không ra tu vi chân chính của Triệu Phụ Vân, nhưng từ một thân ý vị của Triệu Phụ Vân lại có thể cảm giác được, người trước mặt ý chí bằng phẳng, cả người đứng ở nơi đó giống như một chùm sáng.

“Vân Mộng Cốc sở dĩ hung hiểm, là bởi vì nơi này có một loại côn trùng, sẽ phát ra một loại thanh âm để người rơi vào trong huyền mộng, côn trùng kia lại sẽ huyền hóa thành bướm, thân bướm cũng sẽ để cho người lâm vào huyền mộng, cho nên trong này, thứ tai nghe, mắt nhìn thấy, đều muốn cảnh giác, bởi vì đều có thể để người lâm vào trong huyền mộng.”

Trần Văn Mai ở bên cạnh nhỏ giọng nói: “Những thứ này ta cũng biết.”

Lão nhân kia nhìn Trần Văn Mai, đột nhiên cười nói: “Nhìn tiểu cô nương ăn mặc, hẳn là đi cùng những người tiến vào trong cốc sớm nhất? Người không có đi vào, hay sau đó đi ra?”

“Ta là sau đó đi ra.” Trần Văn Mai cảm thấy nụ cười của hắn là đang chê cười mình, vì vậy có chút tức giận nói.

“A, trong cốc độc chướng nổi lên bốn phía, người lại còn

có thể đi ra mời người tới cứu người, không sai không sai, không biết tiểu cô nương xuất thân từ phái nào.” Lão nhân hỏi.

Triệu Phụ Vân cũng không ngăn cản câu trả lời của nàng, ánh mắt nàng lại nhú lại, nói: “Ta mới không nói cho người biết?”

Lão nhân cười cười, nhưng không có hỏi lại, mà là nhìn về phía Triệu Phụ Vân, nói: “Chúng ta chuẩn bị tổ chức một đội ngũ tiến vào cứu người, không biết đạo hữu cần đồng hành hay không?”

Trần Văn Mai sau khi nghe xong, lập tức tâm động, nàng cảm thấy, nhiều một ít người cùng nhau, gặp phải nguy hiểm, liền có thể xông qua.

Lời đến khóe miệng lại nhin xuống, nhìn về phía Triệu Phụ Vân, chỉ nghe Triệu Phụ Vân nói: “Đa tạ lão tiên sinh, chỉ là bè nước gặp nhau, vốn không quen biết, hai người chúng ta là đủ.”

“Ồ, đạo hữu ngược lại là tự tin, vậy cầu chúc đạo hữu có thể thuận thuận lợi lợi.” Lão nhân nói.

Hắn cũng không hỏi xuất thân của Triệu Phụ Vân, đương nhiên, nếu hắn hỏi, Triệu Phụ Vân cũng sẽ không dấu diếm, chỉ là vốn không quen biết không tốt tùy tiện hỏi thăm.

Nói xong, Triệu Phụ Vân liền dẫn Trần Văn Mai đi vào, lúc bọn hắn đi vào trong sơn cốc, liền có người đi tới bên người lão nhân, nói: “Yên lão, hai người này lại dám

ở thời điểm này đi vào?”

“Ha ha, nữ oa oa kia nếu như ta không có nhìn lầm, hẳn là người Ly Sơn Phái, về phần người nam oa oa kia lai lịch gì, ngược lại nói không chính xác, bất quá, nhóm nữ oa Ly Sơn Phái hẳn là bị người để mắt tới, vũ vụ đột nhiên này, là có người thi pháp.”

“Vùng này người có bản sự này, chỉ có thể là Cốc Chương Nguyên.”

“Không sai, Cốc Chương Nguyên cách Kim Đan chỉ kém một tầng giấy cửa sổ, quanh năm ở trong Vân Mộng Cốc tu hành, người bị hấn để mắt tới cơ hồ không có ai ra khỏi cốc. Lão nhân gia ta, mặc dù có duyên gặp mặt Cốc Chương Nguyên mấy lần, nhưng người này tính tình cổ quái, cũng không nể tình, cho dù là ta đi vào, cũng chưa chắc có thể đem người hãm ở bên trong mang ra.”

“Vậy chúng ta còn muốn đi vào sao? Hay chờ một chút?”

“Liên chờ một chút đi, người trẻ tuổi kia, cho ta một loại cảm giác thần bí khó lường, Ly Sơn không lấy đấu pháp làm sở trường, nhưng dù sao cũng là đại phái, loại này đệ tử đại phái mời tới người, chắc hẳn cũng sẽ không quá kém.”

Triệu Phụ Vân đi ở phía trước, Trần Văn Mai đi ở phía sau.

Hai người rất nhanh liền đi vào trong sương mù ở cửa

cốc, không lâu sau khi hai người đi vào trong sương mù, Triệu Phụ Vân liền dừng bước, sau đó nói: “Những sương mù này là sương độc chướng khí, chúng ta đều có pháp lực hộ thân, không cho sương độc chướng khí tới gần, nhưng trong cốc này có thứ gì đó, để chúng ta nghe thấy cùng nhìn thấy liền rơi vào trong yểm mộng, cho nên, chúng ta phải cẩn thận.”

Trần Văn Mai nghĩ đoán người mình ở bên trong, cho dù không bị khốn trụ, trên đường đi cũng chắc chắn sẽ có người bị kéo vào trong yểm mộng, trong lòng liền một trận lo lắng, bởi vì nhiều người, cho nên mọi người thay phiên giám sát, lúc này mới có thể không có việc gì.

Lúc này, Triệu Phụ Vân đưa tay hái xuống một mảnh lá cây trên cành cây bên cạnh, lá cây kia xanh biếc, còn dính nước mưa.

Triệu Phụ Vân vẫy gọi Trần Văn Mai, Trần Văn Mai không biết nguyên nhân, đến gần mấy bước, Triệu Phụ Vân nói: “Trùng bướm trong cốc này, có năng lực mê hoặc tâm thần con người, nhưng qua nhiều năm như vậy, mọi người dám ra vào nơi này, khẳng định có pháp thuật chống cự, sư tỷ người các nàng dám đi vào, nhất định đã chuẩn bị vạn toàn, nhưng bị vây khốn, vậy khẳng định có người lợi dụng sơn cốc này bày trận, người ghé tai lại đây.”

Trần Văn Mai tới gần một chút, chỉ thấy Triệu Phụ Vân nhỏ một giọt nước trên lá cây vào ngón tay, giống như vẽ gì đó xung quanh lỗ tai Trần Văn Mai.

Vành tai của nàng lấy tốc độ mắt thường cũng có thể

thấy được, từ ngọc bạch biến đỏ thẫm.

Nàng nghe được Triệu Phụ Vân nói: “Người phải nhớ kỹ, ngoài trừ lời của ta, đến lúc đó vô luận nghe được gì, đều là giả, người chỉ cần dẫn đường ở phía trước liền có thể.”

Nàng rất rõ ràng cảm giác được, ngón tay Triệu Phụ Vân dính giọt nước, tựa hồ viết gì đó chung quanh lỗ tai mình, cuối cùng thì là hai tay ấn lấy lỗ tai của nàng, một lỗ tai khác thì lộ ra một điểm khe hở, nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân đột nhiên tới gần, nàng có thể cảm nhận được hô hấp của Triệu Phụ Vân.

“Sơn cốc này đừng lên tiếng.”

Lúc nàng nghe được lời này, hai tay Triệu Phụ Vân liền lập tức hợp trên lỗ tai nàng, hai tai của nàng lập tức không nghe được gì.

Cho đến khi hai tay Triệu Phụ Vân rời đi, nàng vẫn không nghe thấy gì, trong tai một mảnh im ắng.

Trong mắt nàng có một tia kinh hoảng, Triệu Phụ Vân lại đi tới trước mặt nàng, vươn tay ra trước mặt nàng, một tay nâng gáy nàng, một tay vuốt mí mắt nàng, nàng cảm thụ được ấm áp trên tay Triệu Phụ Vân, thuận thế nhắm hai mắt lại, rất nhanh liền lại cảm thấy giống như Triệu Phụ Vân viết gì đó trên mí mắt mình.

Đồng thời, nàng cảm giác được trên mặt mình có một mảnh lửa nóng, giống như có đèn giơ trước mặt mình.

Nhưng trong lòng thì có thanh âm vang lên: “Ta mượn một sợi viêm hỏa trong thiên địa, rơi vào đồng tử trong mắt ngươi, giúp ngươi soi rõ u vọng, từ đây trong mắt ngươi không còn hắc ám.”

Theo thanh âm Triệu Phụ Vân vang lên, hai điểm âm áp cùng hồng quang trên mí mắt nàng kia, bắt đầu nhộn nhạo lên, da mắt đỏ rực ở trong con ngươi, đúng là bắt đầu tan ra, mí mắt nguyên bản ngăn cản ánh mắt, đúng là nhanh chóng biến mất, sau đó nàng nhìn thấy một lỗ hổng do ánh lửa hình thành, từ sau ánh lửa, nàng lại một lần nữa nhìn thấy cảnh tượng sơn cốc.

Chỉ là dưới tầm nhìn này, nguyên bản những bóng tối cùng nơi không thấy rõ kia đều thu hết vào mắt, ngay sau đó trong lòng nàng nghe được thanh âm của Triệu Phụ Vân: “Ngươi không cần nói, nghe ta nói là được, ngươi đi theo lộ tuyến trong trí nhớ của ngươi, một mực đi về phía trước, nếu như nghe được thanh âm ngoài ta ra, không cần để ý.”

Trần Văn Mai không biết pháp thuật Triệu Phụ Vân thi pháp tên là gì, chỉ cảm thấy pháp thuật của Triệu Phụ Vân thần bí mà thần kỳ.

Nàng không dám mở miệng nói chuyện, sợ mình mở miệng sẽ phá hư pháp thuật của Triệu Phụ Vân.

Pháp thuật này của Triệu Phụ Vân, bất quá là ứng dụng biến chủng của pháp chú, là kỹ xảo ứng dụng được trong sách pháp thuật mang ra từ Thiên Đô Sơn.

Đương nhiên, loại kỹ xảo này là cần hẳn đối với pháp

chú pháp ý tương ứng, đạt tới lĩnh ngộ cực cao mới có thể làm.

Nội tình vẫn là « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn », chính như thân cây một cây, lại có thể nở ra rất nhiều chạc cây, có thể chiết ra các loại hoa màu sắc.

Triệu Phụ Vân cầm hai tai nàng nghe được thanh âm, để tâm nàng yên tĩnh, lại để cho hai mắt nàng có thể thông qua ánh sáng mí mắt, soi rõ u ám, đây là ứng dụng biến chủng đối với ‘Quang’, cùng Thần Linh Động Kiến Thuật.

Mà thanh âm xuất hiện trong lòng nàng, thì là một loại pháp niệm gửi tâm mà thôi, cách làm này là trước một bước chiếm cứ tâm linh của nàng, phòng ngừa nàng bị những vật khác chiếm cứ hoặc là ảnh hưởng.

Loại pháp niệm gửi tâm này, cũng là một loại ứng dụng khác của linh cảm truyền âm pháp thuật.

Đây là lợi dụng tín nhiệm của đối phương đối với mình mới có thể thi triển.

Nếu như lúc này có người nhìn Trần Văn Mai, sẽ phát hiện nàng một người, nhắm mắt lại hành tẩu trong núi rừng rậm rạp này. Ở bên cạnh nàng, không có ai khác, không có Triệu Phụ Vân.

Trong cốc mê vụ chướng khí dày đặc, trên người nàng chẳng biết lúc nào đã bị ánh lửa hàn nhật bao phủ, nơi nàng đi qua, những mê vụ kia đều tản ra, mà nàng trừ bỏ ngay từ đầu khó chịu, sau đó rất nhanh liền quen thuộc.

Bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng, không khác gì đi đường bình thường.

Nàng một đường đi lên phía trước, kéo theo trong trí nhớ con đường mình đi qua, nàng nhớ rõ lúc ấy mình cùng sư tử các nàng một đoàn người đi một đoạn này, đã bắt đầu nghe được thanh âm cổ quái.

Chỉ là khi đó, mọi người đã khu động pháp khí, trong đội ngũ còn có sư tử không ngừng lay động Thanh Tâm Linh, thanh trừ thanh âm tích lũy trong lòng mọi người.

Mà hiện tại trong tai nàng không có nghe thấy bất kỳ thanh âm nào.

Nàng đột nhiên nghĩ tới gì đó, không khỏi nghiêng đầu hướng một phương hướng nhìn lại, nàng nhớ đến lúc ấy nơi đó có một gốc cây hòe đen nhánh, cây hòe kia quấn quanh dây leo, mà trên dây leo lại treo từng khỏa đầu người.

Nàng nhớ kỹ, lúc ấy những đầu người kia đều mở miệng hô tên mọi người, thậm chí nàng còn nhớ rõ lúc ấy những đầu người kia, còn hô tên của mình.

Mà lúc này, nàng nhìn lại, thấy rõ ràng, từng khỏa đầu người kia xác thực treo ở nơi đó, lại giống như tử vật, khô héo, cũng không có dáng vẻ kỳ dị gì.

Hai mắt của nàng giống như có thể khám phá hết thảy mê vọng, nhìn thấy bản chất.

Mà trong tai của nàng cũng không có nghe được bất luận tiếng hô cùng quái thanh gì.

Trong tai của nàng im ắng, trong lòng nàng cũng im ắng.

Chỉ là nàng không biết là, sau khi ánh mắt của nàng chú ý, những đầu người treo trên dây leo kia giống như bị thiên địch để mắt tới, căn bản cũng không dám nhúc nhích.

Mà trong rừng, nên có các loại côn trùng kêu vang đã sớm vang lên, chỉ là nàng không nghe thấy mà thôi.

Nàng đi qua từng khe rãnh, vượt qua từng con đường người khác mở ra.

Đi về phía nơi sâu trong sơn cốc, ở trong sương mù, chẳng biết lúc nào, có từng ánh mắt nhìn nàng chằm chằm.

Nơi này không chỉ có sinh trưởng những quái trùng kia, còn có một ít yêu vật, bọn chúng cùng tu sĩ đi vào trong núi này đấu trí đấu dũng.

Bọn chúng đã sớm bị động được huấn luyện xảo trá mà âm độc.

Chỉ là bọn chúng nhìn thấy một người nhắm mắt lại hành tẩu ở trong núi, lại càng thêm cẩn thận.

Một con báo màu đen giấu trên tàng cây, lặng yên không một tiếng động nhào xuống Trần Văn Mai phía dưới, chỉ là nó mới nhào ra, mê vụ trong hư không lại ở thời khắc

này giống như sống lại, đúng là nhanh chóng ngưng kết thành dây thừng vô hình, đem nó còn đang ở trên không trung trói buộc, yêu lực trong thân nó ở trong nháy mắt bị trói buộc kia, liền biến mất, toàn bộ thân thể nháy mắt biến vô lực.

Trần Văn Mai thanh âm gì cũng không nghe thấy, vẫn đang đi về phía trước.

Trong tai nàng không nghe được thanh âm gì, nhưng hai mắt lại như xuyên thấu qua ánh lửa nhìn đồ vật, nhìn thấy một nhà gỗ nhỏ, nàng biết mình đi tới địa phương trước đó đội ngũ lần thứ nhất nghỉ ngơi.

Nàng nhớ rõ nhận qua một lần tập kích ở nơi này, trong lòng không khỏi khẩn trương .

Tòa phòng nhỏ này cũng không phải các nàng xây, mà là người hái thuốc thường xuyên đến trong núi này thành lập, bởi vì tiếng côn trùng kêu trong núi này sẽ dễ cho người rơi vào trong huyền mộng, cho nên mọi người khó tránh khỏi tâm mệt mỏi, tòa phòng nhỏ này tương đương với một tiết điểm, chính là nói cho mọi người nơi này có thể nghỉ ngơi một chút, hoãn một chút.

Nàng nhớ rõ lúc ấy phòng nhỏ là đóng cửa, mọi người cũng không có đi mở, chỉ ở trên đất trống ngoài phòng nhỏ bày ra pháp trận cấm âm nghỉ ngơi, sau đó mọi người tập thể bị kéo vào trong mộng.

Nàng đi tới trước phòng nhỏ, nghĩ mình có phải muốn ở nơi này nghỉ ngơi một chút hay không, dù sao phòng nhỏ nơi này, là nơi tất cả người lên núi đều muốn chinh

đổn một chút, mặc dù nàng cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Nàng vào lúc này, không khỏi muốn nhìn một chút Triệu Phụ Vân, bởi vì nàng nhớ kỹ Triệu Phụ Vân nói qua không nên nói, một mực đi về phía trước, chỉ là nàng vừa quay đầu lại, căn bản cũng không có nhìn thấy Triệu Phụ Vân, trong lòng lập tức bối rối, liên tục chuyển hai vòng vẫn không nhìn thấy.

Đang muốn mở miệng hô, trong lòng nàng vang lên thanh âm của Triệu Phụ Vân: “Ta ở bên cạnh ngươi, đừng sợ, tiếp tục đi lên phía trước.”

Mà lúc này, khe cửa phòng nhỏ kia, lại có một con mắt âm trầm trầm nhìn về phía Trần Văn Mai, cũng ngay khi nó nhìn chăm chú lên Trần Văn Mai, con mắt này lại phản chiếu ra ánh lửa.

Chỉ trong nháy mắt ánh lửa thông qua con mắt nó đốt vào thân thể nó, chỉ là chung quanh lại yên tĩnh, không có phát ra nửa điểm thanh âm, chỉ là trong nhà gỗ nhỏ có ánh lửa lấp lóe.

Một cỗ thân khô lăn lộn ở nơi đó, lửa bám trên người đang thiêu đốt.

Chương 292 : Trùng chú tấu minh

Triệu Phụ Vân lấy Thái Hư độn pháp đi theo phía sau Trần Văn Mai, chính hắn cũng không làm cho mình không nghe được thanh âm, mà là nghe hết.

Lúc đầu nghe côn trùng kêu như ẩn như hiện trong cốc, cũng không cảm thấy có nguy hiểm gì, ngược lại có một loại cảm giác ở trong núi u tĩnh nghe tấu minh khúc.

Hắn phát hiện trừ bỏ những thanh âm này, những thanh âm khác thế mà đều không có, giống như bị một vùng sơn cốc này thôn phệ.

Lúc con báo màu đen kia nhào xuống, cũng là lặng lẽ không thanh âm, hơn nữa hắn phát hiện dã thú hoặc là yêu quái nơi này còn không sợ người.

Bất quá, sau khi nghe nhiều tiếng côn trùng kia, trong lòng hắn liền xuất hiện suy nghĩ hỗn loạn, tựa như có người cầm củi khô trên chộc hỏa diễm, lại như có gió lay động ngọn cây.

Chộc cho hỏa diễm bay lên, chộc cho tâm lá lắc lư, nhưng mà Triệu Phụ Vân lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn áp tâm thần, vô luận bên ngoài làm sao trên chộc, tâm thần của hắn đều nguy nhưng bất động.

Hai người bọn họ, một trước một sau, một người ở ngoài sáng một người ở trong tối, ở trong mê vụ này đi

về phía trước.

Triệu Phụ Vân nghe những côn trùng kia kêu vang, côn trùng kêu lại ở trong sơn cốc này hình thành loại chấn động vòng đi vòng lại nào đó.

Hắn trải nghiệm, nghĩ đây cũng có thể được xưng là hình thức biểu hiện của một loại pháp chú.

Nếu coi những côn trùng kêu vang này xem như một loại chú ngữ, như vậy những chú ngữ này hợp lại cùng nhau, chính là một loại đại chú phức tạp.

Triệu Phụ Vân lại phát hiện, nếu như chỉ có tiếng kêu của một con côn trùng, kỳ thật lực ảnh hưởng có hạn, mà những chú ngữ này hợp lại cùng nhau, cũng không phải đơn giản là thanh âm lớn, giữa những tiếng côn trùng này có nhịp điệu đặc biệt.

Có chút nhu hòa, có chút nặng nề, có ngẩn ngủ, có chút không dài, có chút cứng rắn, có chút thì như giọt nước trong vắt.

Những âm thanh này tổ hợp với nhau, thế mà giống như là một buổi hòa nhạc cỡ lớn.

Triệu Phụ Vân lấy nhất niệm hành Thái Nhạc Trấn Thần Pháp, nhưng lại phân ra một chút ý niệm chấp trùng theo những tiếng côn trùng kêu kia.

Những tiếng côn trùng kêu kia càng ngày càng rõ ràng, hắn nghe một hồi, lại cùng tiếng côn trùng kêu kia hợp xướng, chậm rãi, tiếng côn trùng kêu trong sơn cốc này

phảng phát càng thêm hùng vĩ.

Ở trong sơn cốc này, trong một động phủ, Cốc Chương Nguyên có chút nhú mày, bởi vì hắn cảm giác tiếng côn trùng kêu một vùng này có chút biến hóa.

Toàn bộ Vân Mộng Cốc, trùng âm mỗi một khối địa phương đều không giống, cho dù là người thường xuyên tiến vào sơn cốc, cũng khó có thể phát hiện mỗi một nơi quy luật, chỉ có hắn loại này nhiều năm cư trú ở trong núi này, đồng thời thể ngộ những trùng âm này mới có thể biết, lúc này tiếng côn trùng kêu có một chút biến hóa.

Lúc đầu, những tiếng côn trùng kêu kia tựa hồ xuất hiện một chút quấy nhiễu, giống như bị cứng rắn thêm vào một vài thứ, để thanh âm không tự nhiên, không thể thông thấu như vậy, nhưng cũng không bao lâu, loại cảm giác sần sùi kia liền không có, nhưng pháp ý trong tiếng côn trùng kêu kia như nồng đậm một chút, giống như âm lượng gia tăng không ít.

Hắn ở trong núi này nhiều năm như vậy, vẫn luôn mượn tiếng côn trùng kêu trong một vùng sơn cốc này để tu hành, trước đó vài ngày, hắn nhìn thấy đệ tử Ly Sơn tiến vào, cừu hận cách rất nhiều năm liền bị câu lên.

Trước kia khi hắn vẫn là Trúc Cơ, gặp phải Ly Sơn Cận Tú Chi, chỉ cảm thấy gặp được chân ái trong lòng, vì thế dưới một phen truy cầu lại bị cự tuyệt, trong lòng hắn tức giận, liền muốn sử dụng pháp thuật được đến nàng.

Bởi vì pháp ý ký kết trong lòng hắn, cùng pháp thuật đều

có thể mê hoặc tâm thần người, có thể ở trong lúc bất tri bất giác cải biến cách nhìn của một người đối với một người khác, cùng loại với giá tiếp cảm xúc.

Hắn đem môn pháp thuật này xưng là “Giá Thần Pháp”, phảng phất đem nhất niệm trong lòng mình, giá vào trong lòng người khác, từ đây, nhất niệm kia liền ở trong lòng đối phương sinh trưởng, cũng sinh ra ý niệm mới có lợi cho hắn, dần dà, sẽ đối với hắn nói gì nghe nấy.

Hắn dựa vào pháp thuật này, hành tẩu thiên hạ, mọi việc đều thuận lợi, rất nhiều tiên tử đều thành vật trong bàn tay hắn.

Ngay khi hắn cảm thấy mình muốn thành công, gặp phải một người khác.

Người kia tên là Tuân Lan Nhân, khi đó, hắn còn không biết đối phương là đệ tử Thiên Đô Sơn, khi gặp phải Tuân Lan Nhân, tâm hắn lại một lần nữa kịch liệt xao động.

Chỉ cảm thấy trời cao đối xử với mình không tệ, lại để mình gặp phải nữ tử thần bí mà tú lệ như vậy, thế là hắn liền hướng Tuân Lan Nhân thi pháp.

Nhưng mà, cũng chính là lần này, hắn bị bắt lại.

Vào ban đêm hôm hắn thi pháp, liền bị Tuân Lan Nhân đá văng phòng cửa, tiếp theo chính là một phen chiến đấu, cuối cùng hắn đào thoát, cũng may bản sự đào mệnh của hắn rất tốt, cho dù là Tuân Lan Nhân mang theo Cận Tú Chi hai người cùng nhau truy sát y nguyên

bị hấn trốn.

Mà phương hướng hấn trốn cuối cùng chính là Cực Dạ, sau đó quanh đi quẩn lại đột phá thành Tử Phủ, sau khi Tử Phủ hấn đã từng muốn trở về tìm Tuân Lan Nhân, nhưng lúc này, danh tự Tuân Lan Nhân liền chậm rãi hiển lộ, hấn phát hiện đối phương thế mà là đệ tử Thiên Đô Sơn, đồng thời chiến tích đáng sợ, vì thế không còn dám tìm.

Về phần Ly Sơn Cận Tú Chi, hấn dưới chân núi bồi hồi một đoạn thời gian, phát hiện đối phương căn bản cũng không xuống núi, hướng chi, thế lực của Ly Sơn là rắc rối khó gỡ, nhìn qua không nổi bật, nhưng sừng sững nhiều năm như vậy, trong núi có Kim Đan, hấn suy nghĩ một chút vẫn là quên đi, thế là lại trở về Cực Dạ, ngẫu nhiên, đi tới Vân Mộng Cốc này, cuối cùng ở đây ẩn tu ngộ pháp.

Thẳng đến trước đó vài ngày, hấn nhìn thấy một đoàn người Ly Sơn, chỉ liếc mắt hấn liền nhận ra các nàng, bởi vì pháp y đệ tử Ly Sơn mặc trên người, các loại huyền lệ nhiều màu, cho người ta một loại cảm giác phú quý đơn thuần, thiện lương, dễ bị lừa.

Hấn đứng dậy, đi ra động phủ như trùng sào của mình, ở đây, hấn nghe được thanh âm là tinh tế mà to lớn, động phủ này là hấn tỉ mỉ chế tạo, có diệu dụng thu thập thanh âm, nhiều năm qua, hấn liền ở đây thể ngộ tiếng côn trùng kêu.

Theo hấn đi ra, từ trên cây nhảy xuống một thứ như người lại như yêu quái.

Đối phương mặt xanh nanh vàng, giống như con khỉ, trong tay lại cầm một bộ cung tiễn, Cốc Chương Nguyên đi về phía trước, đi tới một nơi cao, đứng trên một khối ma thạch, hướng trong sơn cốc nhìn ra xa, bởi vì hắn biết nơi đó chính là nơi một nhóm đệ tử Ly Sơn bị vây.

Hắn không muốn giết nhóm người này bây giờ, hắn muốn dẫn người Ly Sơn người tới, nếu có thể dẫn Cận Tú Chi tới tốt nhất.

Nhưng mà nữ tu được hắn thả ra kia, lại không có về Ly Sơn, thậm chí không truyền tin về Ly Sơn, thế mà đi mời một người không quen biết tới.

Mặc dù hắn ở trên người nữ tu sĩ tên là Trần Văn Mai kia giá nhập thần niệm, nhưng chính là vừa mới không lâu, thần niệm giá vào trong lòng nàng giống bị giam lại, lại như bị trừ tận gốc, đã không cách nào thông qua nàng tiến hành nửa điểm nhìn trộm.

“Người này không đơn giản, đến tốt cùng là lai lịch gì? Nữ tu gọi Trần Văn Mai kia thế mà ngay cả tính danh người khác cũng không hỏi liền dẫn người đến, nữ nhân ngu ngốc đơn thuần, nữ tu Ly Sơn đều ngốc như vậy, nhưng lại vận khí tốt như vậy sao?”

“Bất quá, vào nơi này, chính là đạo tràng của ta, trùng trong núi này đều là nhạc sư nghe theo chỉ huy của ta, cho dù là tu sĩ Kim Đan vào cốc, cũng đừng nghĩ chiếm được tốt.” Cốc Chương Nguyên thầm nghĩ.

Hắn không cần đi nhìn trộm Trần Văn Mai kia đi nơi nào,

bởi vì tin tức thanh âm mang về đã nói cho hấn Trần Văn Mai đi nơi nào.

Chỉ là trong tin tức thanh âm phản hồi ra, chỉ có một người Trần Văn Mai, một người khác sau khi vào cốc liền biến mất, bất quá, hấn biết đối phương đi theo phía sau Trần Văn Mai, hấn hai lần muốn thông qua tập kích Trần Văn Mai bức đối phương hiển lộ thân hình, lại đều bị phá giải không hiểu, điều này khiến trong lòng hấn có chút kiêng kị.

Hấn quyết định tiên hạ thủ vi cường, trước đem người một mực bị vây ở trong nơi hẻo lánh của đáy cốc kia giải quyết.

Chỉ thấy hấn đưa tay vào trong tay áo, lúc rút ra, trong tay đã nhiều hơn một thanh phi đao màu đen.

Thân đao đen bóng, phía trên có phù chú ám văn tầng tầng lớp lớp, cán đao ngưng khắc hai chữ Vân Mộng.

Đây là một thanh phi đao hấn lấy một loại khoáng thạch từ tính trong núi này luyện chế, bởi vì thân đao lấy bảo tài từ tính luyện chế, đối với pháp lực có tác dụng dính liền.

Nhất là đối với loại pháp quang kết thành một vùng này, có lực phá hoại cực mạnh.

Chỉ thấy một đạo ô quang xẹt qua hư không, rơi vào trong cốc.

Mà trong sơn cốc, một nơi hẻo lánh dựa vào vách núi

lồm xuống, có một vùng bị một đoàn sương mù rục rĩ che đầy.

Phi đao kia mang theo một đạo ô quang hơn một trượng rơi xuống, xẹt qua một đoàn áng mây kia, chỉ thấy áng mây kia cứ nhiên bị ô quang gọt đi một mảng lớn.

Phi đao biến thành ô quang cũng không có thoáng một phát liền đâm vào một mảnh áng mây kia, mà là giống như là gọt hoa quả, không ngừng ở mặt ngoài gọt.

Mỗi một lần xẹt qua, áng mây kia liền bị ô quang gọt đi một bộ phận.

Cát Văn Vân ngồi bên vách núi, bên cạnh nàng là hai vị sư muội, còn có một vị nam tu, hẳn là người của một thế gia dưới chân Lý Sơn, tên là Hoàng Thành Thái, chỉ là hẳn lại báỉ nhập Long Khê Phái, một thân pháp thuật cũng coi như không tệ.

Ở Trúc Cơ phương diện đến nói, cũng thuộc về tân tấn tiểu thiên tài, Tử Phủ có hi vọng, thuộc về Tử Phủ hạt giống của Long Khê Phái.

Lần này đi theo tới nơi này, có hai mục đích, một là vì gia tăng kiến thức, thứ hai, khi hẳn vẫn là Huyền Quang, liền theo sư phụ đi Ly Sơn gặp qua Cát Văn Vân, bị một cỗ khí chất tươi đẹp mang theo một tia ưu thương trên người Cát Văn Vân thật sâu hấp dẫn.

Cho dù niên kỷ của Cát Văn Vân lớn hơn hẳn không ít, đồng thời bị người nói là đã không có chút tiềm lực Tử Phủ nào, tâm hẳn vẫn là ái mộ, dù sao cũng là đối tượng

tuổi nhỏ ái mộ.

Sau khi đi theo tiến vào Vân Mộng Cốc này, hắn rất nhanh liền phát hiện, mình kỳ thật không thể giúp được bao nhiêu việc, ngược lại vị Cát sư tử bị nói là Tử Phủ vô vọng này, xuất ra từng kiện pháp khí chống đỡ, đồng thời mấy lần đem mọi người từ trong ác mộng kéo lại.

Điều này khiến hắn có chút hồ thẹn, thế nhưng cũng làm cho hắn càng thêm mê muội, hắn thích loại mẫu tính khí chất tản phát ra từ trên người nàng, ôn nhuận nhưng lại cố gắng kiên trì.

Hắn đương nhiên nghe nói, Cát Văn Vân là bị tình vây khốn, không khỏi nghĩ, đến tột cùng là dạng người gì có thể làm cho Cát sư tử ưu tú như thế nhớ mãi không quên.

Hắn còn hỏi qua sư huynh của mình, sư huynh lại là lấy một loại thần sắc suy tư, vừa hồi ức, vừa nói: “Người kia, để ta thẹn là Trúc Cơ, rõ ràng cùng một cảnh giới, lại làm cho người cảm thấy một người trên trời một người dưới đất.”

Về sau sư huynh cũng Tử Phủ, hắn hỏi lại, sư huynh y nguyên nói: “Giữa Tử Phủ cùng Tử Phủ cũng có khoảng cách.”

Nhưng sư huynh vẫn không có nói ra tên của hắn, bất quá, trước đó vài ngày, trong kinh thành xuất hiện đại chiến giữa Thiên Đô Sơn cùng La Tiên Quan Quan Chủ, sau khi truyền ra sự tình Phong Lôi chân nhân lâm trận đột phá hóa Anh, sư huynh lại là cảm khái nói: “Thiên Đô

Sơn chính là Thiên Đô Sơn, mặc dù khả năng yên lặng rất nhiều năm, chỉ là bởi vì không có đại sự phát sinh, khi cần phải có người đứng ra, Thiên Đô Sơn chắc chắn sẽ có nhân vật thiên kiêu xuất hiện.”

Hắn nhớ rõ, Thiên Đô Sơn Phó Chưởng Môn Phùng Hoàng Sư ở trong thiên hạ cũng không nổi danh, nhưng chính là hắn bằng Thiên Đô Sơn, cách ngàn vạn dặm trấn áp La Tiên Quan Chủ không dưới Nguyên Anh.

Đồng thời, hắn nghe ngữ khí của sư huynh, trong hậu bối của Thiên Đô Sơn, vẫn có nhân vật lợi hại.

Cho nên hắn không khỏi nghĩ, người có thể làm cho Cát sư tử tưởng niệm như vậy, có thể chính là đệ tử Thiên Đô Sơn hay không?

Hắn cảm thấy có loại khả năng này, dù sao đều là đại phái, sẽ có giao tiếp cũng là chuyện hết sức bình thường.

Sắc mặt Cát Văn Vân đã thay đổi.

Nàng rõ ràng cảm thấy, pháp trận ngưng kết cảm âm vân quang mình bố trí, bị gọt đi từng tầng.

Nàng không biết đối phương là làm sao làm được, nhưng có thể khẳng định, đối phương nhất định là Tử Phủ tu sĩ, mà Tử Phủ tu sĩ có thể làm được những điều này, cũng rất hiếm thấy.

“Đợi lát nữa lúc pháp trận phá, ta sẽ cố gắng ngăn chặn đối phương, các người nghĩ biện pháp đào mệnh đi

thôi.” Thần sắc Cát Văn Vân cũng không có bao nhiêu sợ hãi, có lẽ trong lòng nàng sớm đã làm tốt quyết định.

Nàng nhìn hai vị sư muội bên người, hai vị sư muội đều là sau này mới vào Hàm Tú Phong.

Sau khi trong Thiên Phủ bí cảnh phát sinh chuyện kia, Sơn Chủ liền hạ lệnh, tất cả các Phong đều phải nhiều chiêu chút đệ tử, hai vị bên người bao quát Trần Văn Mai đều là gần hai mươi năm này chiêu lên núi.

“Nhưng, nhưng chúng ta làm sao có thể chạy thoát được đây?” Sư tên là Chung Văn Như bên cạnh kiều nhan muốn khóc.

Một người khác thì trầm mặc không nói, chỉ hồi hộp nhìn lên bầu trời, nàng đã thấy, có từng đạo ô quang chém qua áng mây trên pháp trận, sau đó đem kéo tan.

“Nếu như thực sự trốn không được, các người phải lưu loát một điểm, hoặc là tự sát, hoặc là đầu hàng.” Cát Văn Vân giờ khắc này, thần sắc cũng là phá lệ nghiêm túc, ánh mắt cũng rất kiên định.

“Vậy, vậy sư tỷ thì sao?” Chung Văn Như lo lắng hỏi.

“Tâm ta không tĩnh, pháp niệm không thuần, nhiều năm qua không cách nào khai phủ, để sư phụ thất vọng, đã sắp qua niên kỷ có thể khai phủ, đã không cần thiết lại sống sót, chỉ tiếc không thể hoàn thành nhiệm vụ của Hàm Tú Phong chúng ta, lại muốn để cho sư phụ thất vọng.” Cát Văn Vân nói tới đây, ba người bên cạnh nàng đã biết ý tứ của nàng.

“Ta sẽ hết sức kéo dài thời gian cho các người, cốc này chính là nơi táng thân của ta.” Cát Văn Vân ngẩng đầu nhìn vân quang pháp trận càng ngày càng mỏng, sau đó nói: “Cốc này tên Vân Mộng, tên rất đẹp, cũng có thể xem như một nơi táng thân tốt, nếu sau khi chết có thể rơi vào trong mộng, có lẽ đối với ta mà nói, cũng là một loại thành toàn.”

Ba người bên cạnh nàng, đều biết Cát Văn Vân lúc này đã tử chí đã định.

“Cũng không biết, Văn Mai sư tử hiện tại đi nơi nào? Chỉ hi vọng nàng không muốn trở về là tốt rồi.” Một vị đệ tử Ly Sơn khác Lương Văn Nhã thở dài nói, nàng nhìn qua bình tĩnh không ít.

Cát Văn Vân thì nghiêng đầu nói với Hoàng Thành Thái: “Ngược lại là liên lụy Hoàng sư đệ, đợi lát nữa nếu trận phá, Hoàng sư đệ không cần chống cự quá nhiều, sau khi ta chết, tuyệt đối không được nói loại lời nói báo thù cho ta, chỉ cần thuận theo đối phương là được, có lẽ còn có mệnh có thể sống.”

“Ta, ta, ...” Hoàng Thành Thái trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải, lý trí của hắn nói cho hắn, có lẽ chỉ có như vậy mới có một chút hi vọng sống, nhưng Cát Văn Vân trước mặt đã quyết định chịu chết, lại để cho hắn tranh thủ mạng sống như vậy, để cho trong lòng hắn khó xử.

“Người tu hành, sống lâu mới là trọng yếu nhất.” Cát Văn Vân sâu kín nói, nàng cũng không tiếp tục nhìn

khuôn mặt nhăn nhó đỏ bừng của Hoàng Thành Thái.

Mà là trong lòng đột nhiên nhớ tới, năm đó lúc tiễn biệt Triệu Phụ Vân, bóng lưng đối phương nhất tâm hướng đạo hướng pháp mà đi kia.

Nàng rốt cục có thể lý giải thế gian rất nhiều người, vì đắc đạo, vì minh pháp, sẽ đi làm rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng, bởi vì có đôi khi, chỉ là đơn thuần muốn sống, nhưng đều gian nan như vậy, sẽ có đủ loại kiếp nạn rơi vào trên người.

Đúng lúc này, một đạo đao quang đen nhánh chém xuống, pháp quang ngưng kết của pháp trận trên đỉnh đầu nàng, gào thét một tiếng bị chém ra, trong nháy mắt này, trong tai nàng có tiếng côn trùng kêu tràn vào.

Cũng cùng lúc đó, có một thanh âm thanh thúy xuyên qua trùng âm tràn vào trong tai nàng: “ Sư tỷ, ta đã trở lại.”

Chương 293 : Nhắm mắt trời tối, mở mắt kêu dương thẳng

Trong nháy mắt trận pháp bị phá kia, Cát Văn Vân chỉ cảm thấy, côn trùng toàn bộ sồn cốc đều chui vào trong tai mình.

Mỗi một luồng thanh âm đều là một con côn trùng, côn trùng ở thời khắc này giống như chân thật hữu hình, từ lỗ tai của mình chui vào trong đầu.

Trong một mảnh tiếng chi chi kia, lại vẫn nghe được một thanh âm.

Thanh âm này đương nhiên là Triệu Phụ Vân để nàng hô, mà trong nháy mắt nàng hô ra miệng kia, nàng phát hiện thanh âm này không giống như của mình, đúng là có một loại cảm giác bén nhọn, nàng không biết, thanh âm của nàng đúng là từ trong nhiều tiếng côn trùng kêu như vậy chui vào trong tai Cát Văn Vân.

Trong nháy mắt chui vào trong tai nàng, loại cảm giác côn trùng chui vào trong đầu liền ngừng lại, đồng thời hư ảo giống như muốn tán đi.

Nhưng rất nhanh trong tai nàng đột nhiên vang lên tiếng côn trùng kêu bén nhọn, trong côn trùng kêu có như ve kêu, trong nháy mắt này, tiếng kêu bén nhọn này chiếm cứ chủ lưu, như muốn đem hết cả thanh âm không

giống khác đều xua tan.

Cũng gần như đồng thời trong lúc đó, trên không một vệt đen đao quang nhánh chém xuống về phía nàng, một nắm ngân châm trong tay nàng nỗ lực xua tan mà ra, đón đao quang đen nhánh chém xuống kia.

Đây là Thái Ất Phá Ma Châm, xem như pháp khí mang tính tiêu chí của Ly Sơn.

Có câu nói là, ngự châm như ngự kiếm, ba mươi sáu mai ngân sắc Thái Ất Phá Ma Châm này của như mưa đâm vào một đoàn ô quang kia.

Chỉ nghe thấy tiếng “Đình đình đình đình”, ô quang mặc dù bị phá vỡ một chút, lộ ra phi đao màu đen bên trong, nhưng châm lại vắng ra, mà ô quang lại thịnh lên, hướng Cát Văn Vân phía dưới chém xuống.

Đao quang quá nhanh, nhanh đến pháp khí trong tay những người khác đều còn ở trên tay không có sử xuất, căn bản là không kịp, đồng thời những người khác ở dưới một mảnh đao quang này.

“A!” Chung Văn Như không tự chủ được thét chói tai, trong nháy mắt này nàng đã cảm nhận được khí tức tử vong.

Biểu lộ của mấy người khác nhau, sắc mặt Hoàng Thành Thái càng là đã sợ hãi đến vận vẹo, hắn làm một người được xưng là Tử Phủ hạt giống, ở Long Khê Phái cực kì được sủng ái, thế mà ở hắn Trúc Cơ không lâu, sẽ chết trong sơn cốc này, điều này khiến trong lòng hắn

cực độ hối hận cùng không cam lòng.

Ngay ở trong một tiếng thét chói tai này, một tiếng “Ông” vang lên.

Một đạo vòng tròn màu xám bạc từ trong hư vô lướt ra, mang theo một mảnh vòng xoáy quang hoa như vĩ đực, trực tiếp đụng vào đạo đao quang kia.

“Đinh!”

Một tiếng kinh vang, đầu các nàng vẫn là ngẩng lên, rõ ràng nhìn thấy có hỏa tinh tóe lên, mà đao quang chém xuống kia đúng là vỡ tan, lộ ra một thanh phi đao thần bí.

Phi đao kia ở không trung bị va chạm tung bay lên, dường như có chút cứng ngắc, bất quá, rất nhanh đao quang kia lại ở trong một tiếng quát khế, dâng lên ô quang, bay về phía một phương hướng khác.

Đao quang như một vệt lưu quang màu đen, ở trong sương mù này như ẩn như hiện.

Mà vòng tròn màu xám bạc kia xoay quanh, lại cũng đã ngăn ở trên lộ tuyến phi đao xẹt qua.

“Đinh!”

Lại là một lần va chạm, ô quang trên thân đao lại một lần nữa tan rã, mà vòng tròn màu xám bạc cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Cốc Chương Nguyên ở trong nháy mắt phi đao của mình bị va chạm kia, hấn cảm giác một cỗ chấn động động, thuận phi đao mà để cho pháp niệm của mình đều rung chuyển.

Trên pháp khí pháp bảo là pháp niệm ký thác, chỉ cần đem pháp niệm ký thác trên đó đánh tan, pháp khí pháp bảo sẽ mất đi không chế.

Chỉ là mỗi một pháp khí hoặc pháp bảo, đều tương đương với một thân thể kết phù lục khác của tu sĩ, pháp ý trên pháp khí pháp bảo là từ mình tỉ mỉ phối chế thành, dùng để giết địch khôn địch, hoặc là đủ loại diệu dụng khác.

Lại bởi vì chất liệu của pháp khí hoặc pháp bảo, so với nhục thân cứng cõi hơn, cho nên ngự khí khu bảo không chỉ là an toàn, còn có thể phát huy ra thực lực càng mạnh hơn so với bản thân.

Mà kỹ xảo ngự khí khu bảo, cũng có rất nhiều.

Trảm, đâm, băng, độn, ép, quán, dẫn, hư các loại, những thứ này chỉ là cơ sở trong cơ sở, nhưng vô luận là phương pháp ngự khí khu bảo cao minh cỡ nào, đều là từ những kỹ xảo cơ sở này chồng lên nhau thành.

Tỉ như khi Triệu Phụ Vân ở Huyền Quang, cũng đã tinh thông ngự pháp, hấn lúc này khu ngự Âm Dương Hoàn, chủ yếu dùng chính là hai loại kỹ xảo băng cùng độn, đây là đặc tính của vòng loại pháp bảo như thế.

Bởi vì ngự vòng ở không trung cực nhanh, vẫn luôn

xoay tròn, nhìn hư không nơi Âm Dương Hoàn qua có từng vòng xoáy đi theo, liền có thể biết được.

Mà trên Âm Dương Hoàn còn ngưng khắc phù chú “Băng” “Trần”, cho nên đối với pháp khí cứng rắn có tổn thương cực lớn, đây vốn là hấn luyện đến giao đấu phi đao, phi kiếm.

Cho nên giờ khắc này, trong nháy mắt phi đao bị va chạm kia, pháp niệm gửi ở thân đao của Cốc Chương Nguyên liền chấn động.

Nguyên bản tế luyện rất nhiều năm, hấn cảm thấy pháp niệm ở trong pháp bảo của mình, liền như huyết dịch, thấm vào mỗi một tấc, cùng chú văn trong phù lục dung hợp, chặt chẽ không thể tách rời.

Thế nhưng giờ khắc này, pháp niệm của hấn lại như bùn đất dính trên đồ sắt, sau khi bị chùy gỗ, nháy mắt bị chấn động, chỉ là loại chấn động này không giống như bùn đất chân chính như thế sẽ rơi xuống, chỉ cần cho hấn một chút thời gian, hấn liền có thể nhanh chóng chưởng khống phi đao kia.

Cũng đúng lúc này, trong hư không, vòng tròn kia giống như vỡ vụn mở ra, hóa thành một đoàn vòng sáng vô hình, những vòng sáng này lóe ra, bọc trên phi đao kia.

Cốc Chương Nguyên rõ ràng nhìn thấy phi đao của mình bị khoá vào vòng tròn.

Tùy theo, hấn liền triệt để mất đi cảm giác đối với phi đao, lại nhìn thấy vòng tròn cuốn lấy phi đao của mình

rơi vào trên tay một người ở đáy cốc.

Ở đáy cốc kia có một người chẳng biết lúc nào đứng ở trên một cây đại thụ.

Một thân đạo bào màu xanh lam phiêu động trong mây mù cùng gió, chỉ thấy một tay hắt thả lỏng phía sau, một tay vươn ra nâng trên hư không, vòng tròn khóa lại phi đao liền rơi vào trên tay a hấn.

Chỉ thấy hấn đem vòng tròn cưỡi xuống, giờ khắc này, Cốc Chương Nguyên nắm lấy cơ hội, muốn để phi đao của mình tránh thoát tay đối phương.

Thế nhưng ô quang trên phi đao kia tái khởi.

“Đinh!”

Đã thấy đạo nhân kia dùng thiết hoàn gõ thân đao một cái, ô quang trên thân đao tán loạn.

Lại thấy đạo nhân kia đưa tay ở trong miệng nhỏ chút nước bọt, nhanh chóng viết gì đó trên thân đao, giờ khắc này, hấn cảm giác được phi đao của mình giống như triệt để trấn trụ, giống như một người bị trói gô, không có nơi để giãy dụa.

Trong lòng Cốc Chương Nguyên cảm giác nặng nề, hấn biết mình sẽ mất đi pháp bảo âu yếm.

Hấn tại nơi cao, nhìn chăm chú tu sĩ thần bí do đệ tử Ly Sơn mời đến này.

Muốn nói chủ quan, hẳn cảm thấy mình cũng không tính chủ quan, bởi vì đã đoán trước được người đến bắt phạm, nhưng trong lòng hẳn tuyệt không thừa nhận mình đã đem thực lực hoàn toàn phát huy ra.

Vốn định trước tiến giết mấy đệ tử Ly Sơn, nhưng sau khi được người này cứu, hẳn liền thuận thế một đao đi thăm dò lai lịch của đối phương, nhưng làm sao biết, chính là một đao này, liền để cho mình mất đi phi đao.

“Không biết vị đạo hữu này quê quán ở đâu a!” Cốc Chương Nguyên đột nhiên muốn biết lai lịch của người này, đồng thời cũng đem lửa giận trong lòng mình bình ổn xuống.

Lửa giận có thể làm cho phép thuật của một người càng thêm cuồng dã bạo lực, nhưng cũng có thể làm cho mình xuất hiện càng nhiều sơ hở, hẳn cảm thấy ở địa phương của mình, chỉ cần tỉnh táo, liền đủ để đứng ở thế bất bại, như thế, muốn thắng muốn giết đối phương cũng không khó.

“Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân.”

Người đứng trên cây đại thụ xanh biếc cao giọng nói.

Thanh âm hẳn trả lời, đúng là làm cho trùng âm trong cốc này lâm vào yên tĩnh, liền phảng phất thanh âm của hẳn vừa ra, những thanh âm khác đều không thể lại ra, chỉ cần yên lặng nghe là được.

Cách đó không xa mấy đệ tử Ly Sơn đệ tử bên vách đá, Trần Văn Mai đã chạy đến bên cạnh Cát Văn Vân, nàng

kỳ thật cũng không biết người đến cùng mình là ai, lúc nghe đến danh tự Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân, thì sửng sốt một chút, nàng mơ hồ nghe qua cái tên này.

Nàng trước đó ở Ly Sơn nghe qua, nhưng muốn hỏi những sự tỷ kia, sự tỷ lại sẽ chuyển hướng, không cùng nàng nhiều lời.

Hơn nữa, mấy năm nay, uy danh Thiên Đô Sơn như mặt trời ban trưa.

“Hắn thế mà là đệ tử Thiên Đô Sơn.” Trần Văn Mai quay đầu nhìn Triệu Phụ Vân đứng trên ngọn cây, chỉ cảm thấy, trên người đối phương có một cỗ khí thế nguy nga không nói rõ được cũng không tả rõ được, nguyên bản sơn cốc này thần bí đáng sợ, sau khi hắn hiện thân liền không còn đáng sợ như vậy nữa.

Lại nhìn sự tỷ của mình, chỉ thấy trên mặt sự tỷ của mình lại là kinh ngạc, kinh hỉ lẫn lộn cùng nhau.

“Thiên Đô Sơn? Thiên Đô Sơn a!” Ở sườn núi kia, Cốc Chương Nguyên sau khi nghe Triệu Phụ Vân tự giới thiệu, cả người đều ngây ngốc một chút, hắn thật không ngờ người tới lại là đệ tử Thiên Đô Sơn.

“Người có biết Tuân Lan Nhân không?” Cốc Chương Nguyên không tự chủ được hỏi.

“Đương nhiên, Tuân sự tỷ đối với ta có nhiều dạy bảo? Làm sao, người biết Tuân sự tỷ?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại.

“Tốt, tốt, hôm nay ta thù mới hận cũ cùng nhau tính, đệ tử Thiên Đô Sơn lại như thế nào, đã vào đạo tràng của ta, hôm nay liền muốn người trầm đạo ở đây, lấy báo mỗi thù năm đó Tuân Lan Nhân tổn thương ta!” Cốc Chương Nguyên nghiêm nghị nói.

“Nguyên lai là người sống tạm bợ dưới tay Tuân sư tỷ, vậy ta liền thế sư tỷ thanh lý người dư hại này.” Thanh âm Triệu Phụ Vân lạnh lùng, để Cốc Chương Nguyên giận dữ, hắn không muốn cùng Triệu Phụ Vân tranh đua miệng lưỡi, hắn muốn sau khi bắt được Triệu Phụ Vân này cho Nhạc Minh Trùng trong cốc ăn.

Muốn để hắn sống không được muốn chết không xong.

Chỉ thấy tay của hắn từ trong tay áo xuất ra một cái vò, ở trong miệng thổi lên.

Trong nháy mắt tiếng vò vang lên, liền như mở màn âm nhạc kịch trường cỡ lớn.

Nguyên bản bởi vì Triệu Phụ Vân nói chuyện, mà tiếng côn trùng bị đè xuống, ở thời khắc này trước sau có thứ tự, xen vào nhau tinh tế vang lên.

Triệu Phụ Vân cũng không có hướng hắn xuất thủ, bởi vì hắn biết người đứng ở nơi đó không phải hắn, chỉ là một con quái hầu mà thôi.

Bản thân đối phương đã sớm không biết tránh đi nơi nào, trong cốc cây cối che trời, núi đá đông đảo, tùy tiện trốn ở sau một công sự che chắn, liền không cách nào nhìn thấy.

Những tiếng côn trùng này đột nhiên đồng thời dâng lên, cách đó không xa Cát Văn Vân các nàng liền chịu không được, trong nháy mắt này, liền cảm giác có ngàn vạn côn trùng tràn vào trong thân thể của mình, đồng thời trong mắt xuất hiện ảo giác.

Các nàng nhìn thấy mê vụ trong cốc nhanh chóng biến đen, biến thành bộ dáng từng con ác quỷ, nhìn xuống chính mình, miệng chảy nước bọt, phát ra tiếng cười quái dị, đang muốn đưa tay bắt lấy chính mình.

Mà lúc này, Triệu Phụ Vân duỗi ra ngón tay viết trong hư không.

Trên đầu ngón tay có pháp quang kim bạch như nước ở trong hư không phác họa thành văn.

“Sắc!”

Một tiếng pháp chú này tuôn ra từ trong lồng ngực của hắn, chấn động một vùng sơn cốc này.

Đồng thời đầu ngón tay hắn hình thành vân văn.

“Cấm thanh!”

Thành hình một khắc này, hắn lại đọc ra đạo pháp lệnh này, giờ khắc này hắn đứng ở nơi đó giống như “Thần” một vùng sơn cốc này, giống như chúa tể hạ đạt mệnh lệnh đối với phiên thiên địa này.

Để một vùng sơn cốc này cấm thanh.

Nguyên bản trong sơn cốc như có thủy triều dâng lên, như vạn linh đang thức tỉnh, như có ác mộng hiện ra từ trong hư vô, thế nhưng trong tiếng “Sắc lệnh” của Triệu Phụ Vân, liền như bất động.

Nguyên bản chương nhạc sục sôi kia hình tượng màu sắc rực rỡ, ở một khắc này phẳng phất biến thành đen trắng, biến thành hình tượng im ắng.

Bên cạnh cách đó không xa đám người Cát Văn Vân, chỉ cảm thấy giờ khắc này, thế giới vô cùng yên tĩnh, chưa bao giờ có yên tĩnh như thế, ngay cả tiếng lòng của mình cũng như biến mất.

Ánh mắt của các nàng đều rơi vào trên người Triệu Phụ Vân, chỉ thấy Triệu Phụ Vân như đang nghiêng tai lắng nghe.

Bởi vì giờ khắc này, trong tai Triệu Phụ Vân vẫn có người đang cố gắng thôi, muốn phá vỡ lệnh cấm của mình, nhưng điều này cũng làm cho hắn bắt được vị trí của đối phương.

Âm Dương Hoàn trong tay hắn ném về hư không, Âm Dương Hoàn hóa thành hoàn quang như có như không bay về phía sau tảng đá của một sườn núi nào đó.

Một con khỉ đang cố gắng thôi vò, dưới vòng chết đi, lại vẫn là hư giả.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện một tiếng thú rống, đây không phải yêu thú phổ thông, mà là thanh âm

của yêu thú đã không kém Tử Phủ phát ra.

Một con Sơn Tiểu nhảy lên một khối cự sơn, ngửa mặt lên trời rống to, giống như bị nghẹn khuất quá lâu, thông qua tiếng rống này phát tiết lửa giận trong lòng.

Trong tiếng rống của Sơn Tiểu này, tự có một cỗ lực uy hiếp, yêu khí tràn ngập phóng lên tận trời, cùng mê vụ trong núi hợp lại cùng nhau, hình thành một mảnh pháp quang, trong pháp quang, có thể nhìn thấy từng con yêu quái xuất hiện.

Những yêu quái kia kết trận thành thế, giống đến từ trên trời.

Nguyên bản Sơn Tiểu còn trên mặt đất nhảy lên một cái, rơi vào trên mây, ở trước mặt những yêu quái kia, phát ra tiếng gầm gừ, chỉ thấy tay hấn một chỉ, cột đá nhỏ lên, ở trên tay hấn hóa thành một cây thạch côn.

Trong nháy mắt nhìn thấy cảnh này, Triệu Phụ Vân biết, đây là pháp thuật của đối phương, kết hợp với tiếng côn trùng kêu trong sơn cốc này hình thành ảo mộng, tạo dựng thành một loại pháp tượng đạo tràng.

Hắn càng là từ trong mây mù trùng điệp kia, nhìn thấy một Cự Nhân, khoan bào đại tụ, tay cầm một cái vò ở nơi đó thổi, chỉ là im ắng, thế nhưng những yêu binh yêu tướng trong mây lại như có thể nghe được, cả đám đều lộ ra bộ mặt hung ác, phát ra quái thanh.

Một màn này, Triệu Phụ Vân biết, vừa thật vừa giả.

Giờ khắc này, chúng nữ tu Ly Sơn cùng bọn người Hoàng Thành Thải phía dưới đều cảm giác, mình giống như phạm thiên uy, thần tiên trên trời phái yêu binh yêu tướng đến bắt mình, từ trên tâm linh liền có sợ hãi sinh ra, tất cả pháp thuật đều quên mất, hoàn toàn bó tay chờ chết.

Trong hai mắt Triệu Phụ Vân, bắt đầu dừng động kim quang.

Ở hần nhìn chăm chú, mê vụ trong sơn cốc, nháy mắt tản ra một vùng, thế nhưng lại có một đạo thân ảnh to lớn giáng xuống từ trên trời, một đạo ác phong rơi xuống.

Sơn Tiểu kia tay cầm thạch côn đánh về phía Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân không hề động, Âm Dương Hoàn đã thu hồi trong tay hần ở ngón tay khiêu động, bay lên, một đạo hào quang màu xám đón thạch bổng của Sơn Tiểu kia.

“Đình!” Thạch côn trong tay Sơn Tiểu đứt đoạn, thân thể cũng bay ngược lên, đồng thời thân thể không ngừng thu nhỏ lại.

Mà hai mắt Triệu Phụ Vân vẫn nhìn chăm chú mây mù trong hư không.

Chỉ thấy trong mắt hần pháp quang lóe lên, mê vụ lại bị xua tan.

Đột nhiên, hấn nhắm hai mắt lại.

Sơn cốc này đột nhiên tối đen.

Hấn nhắm mắt lại liền như trời tối, chỉ trong nháy mắt, hấn lại mở hai mắt ra, trong cốc trở nên sáng trắng, như có kiêu dương dâng lên từ đáy cốc.

Chương 294 : Đại xà

Hai mắt Triệu Phụ Vân mở ra, hết thấy mê vọng trong hư không, liền như tuyết vào trong nước sôi, nhanh chóng tan rã.

Hai mắt Triệu Phụ Vân luyện thành kim nhãn hỏa nhãn, có thể phá vọng, phá tà, phá huyễn, nhìn người mà đốt.

Lại có người nói, nơi ánh mắt nhìn đến, chính là nơi pháp niệm tập trung, có thể miễn đi quá trình dẫn dắt nhầm chuẩn.

Tầng tầng mây mù phi tán, phía trên đủ loại yêu quái thiêu đốt trong ngọn lửa, tán loạn, mà hư ảnh to lớn trên cùng kia cũng tiêu tán.

Đồng thời, trong hư không xuất hiện âm thanh pháp chú rộng rãi.

“Sắc!”

“Cầm, trấn, định, phong, diệt.”

“Cầm thanh, trấn niệm, định thân, phong ý, diệt thần.”

Những âm thanh pháp chú này, trước sau chằng chịt tinh tế vang lên, giống như trùng chú khổng lồ trong cốc này đồng ca.

Triệu Phụ Vân nguyên bản đang suy tư pháp chú tề tụng, phân hoá ra từng đạo pháp niệm cùng nhau tụng

niệm pháp chú, chỉ là trong khoảng thời gian ngắn, không cách nào làm được hiệu quả đông đảo ý niệm phân hoá ra tụng niệm chú ngữ, hình thành điệp gia cùng nhất trí.

Mà sau khi đến nơi này, nghe tiếng côn trùng kêu trong cốc này, cùng những côn trùng này hợp xướng, hấn lập tức lĩnh ngộ loại “Hợp chú” kia.

Cốc Chương Nguyên giấu ở trong lỗ khảm một khối núi đá đang thổi vò khí trong tay, đột nhiên trước mắt một mảnh quang minh, tiếp đó, trong tai hấn phảng phất nghe được rất nhiều người cùng nhau niệm tụng sắc lệnh pháp chú.

Ánh sáng chiếu lên người hấn, sau đó vò hấn thổi không phát ra được âm thanh.

Hấn phát hiện thân thể của mình bị định trụ, pháp lực của hấn bị lực lượng vô hình trấn áp, ý niệm của hấn bị phong bế, thần hồn của hấn ở thời khắc này, dường như có lực lượng từ nơi sâu xa muốn đem nó diệt đi.

Loại cảm giác diệt hồn này, giống như bóng tối bị ánh sáng xua tan, lại như thần hồn ý thức trong người bị thổi tan, hai mắt của hấn rõ ràng nhìn thấy ánh sáng, lại rất nhanh lâm vào trong một vùng tăm tối.

Một đạo hoàn quang xám bạc lượn vòng rơi xuống, hấn cảm giác không có bao nhiêu uy thế cường liệt, bởi vì lúc này hấn đã đối với bên ngoài không có cảm giác gì, cả người đều như tiến vào một loại hấp hối, toàn thân run rẩy, ngay sau đó, đạo hoàn quang kia rơi xuống.

Trực tiếp đánh vào trán hắn.

“Ba!” Đầu hắn như dưa hấu bị đánh nát, đỏ trắng văng ra khắp nơi, tán đầy đất, ngay cả cự thạch phía sau hắn cũng vỡ tan, một cỗ thi thể không đầu ngòl ở đó, không nhúc nhích.

Mà con Sơn Tiêu kia đã sớm đầu nát ngã trên mặt đất, pháp chú của Triệu Phụ Vân là công kích mang tính phạm vi, không chỉ nhằm vào một người, những yêu thú khác như mưa rơi xuống đất.

Đương nhiên, pháp niệm của Triệu Phụ Vân không nhằm vào đám người Ly Sơn, chỉ là cảm nhận được duy uy của pháp chú Triệu Phụ Vân, từng người vào thời khắc ấy, thân thể không thể động, ý niệm không thể động, ý thức không thể động, thậm chí có một nháy mắt, rõ ràng nhìn thấy chính là ánh sáng, lại biến thành đen trong mắt, giống như ý thức muốn bị diệt đi.

Nhưng loại cảm giác này chỉ là trong nháy mắt, liền lại tán đi, thế nhưng mấy người đều biết, nếu Triệu Phụ Vân nhằm vào chính là các nàng, các nàng ngay cả chút lực phản ứng cũng không có sẽ chết đi.

Hết thủy trong sơn cốc này, ở thời khắc này yên tĩnh trở lại, Triệu Phụ Vân nhún người nhảy lên, đi tới trước mặt Cốc Chương Nguyên, đưa tay lấy xuống bảo nang của hắn, rất nhanh lại tìm được động phủ của hắn, hắn đem đồ vật trong động phủ đều càn quét không còn, sau đó lại hóa thành một vệt kim quang, từ sườn núi rơi xuống đáy cốc.

Rơi xuống trước mặt Cát Văn Vân.

Quần áo trên người Triệu Phụ Vân chỉ là đạo bào phổ thông, cũng không hoa lệ.

Cát Văn Vân nhìn khuôn mặt của Triệu Phụ Vân mặt, chỉ cảm thấy hần giống như rất nhiều năm trước, nhưng ý vị trên người lại có biến hóa rất lớn.

Người đang thay đổi, trừ bỏ sau khi già đi, liền là bởi vì thế sự kinh lịch, thế sự này có thể là lần lượt ngăn trở, có thể là lần lượt thắng lợi.

Tính tình con người ngay từ đầu do tiên thiên quyết định, nhưng sống càng lâu, hậu thiên thay đổi lại càng nhiều.

Cát Văn Vân lúc này nhìn trên người Triệu Phụ Vân, có phiêu dật xuất trần, lại có một cỗ nguy nga không thể chiến thắng, còn có một loại rộng rãi sáng sủa cùng quang minh.

Nàng cảm thấy Triệu Phụ Vân là một người thông thấu, nhưng lại có một cảm giác thần bí hấp dẫn nàng. Lúc nàng chưa gặp Triệu Phụ Vân, có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhìn thấy lại chỉ nói: “Đã lâu không gặp a.”

“Đúng vậy a, đã lâu không gặp.” Triệu Phụ Vân cười nói.

Ánh mắt của nàng rơi vào quần áo trên người hần, “Tại sao không mặc pháp y chúng ta tặng cho người.”

Triệu Phụ Vân cười nói: “Quá hoa lệ, đi tới nơi nào đều bị người nhìn chăm chú, không có ý tứ.”

Thành thật trả lời như vậy, trêu đến ba nữ bên cạnh không khỏi cười ra tiếng.

Cát Văn Vân nguyên bản trong lòng khản trương cũng biến mất ở thời khắc này.

“Vậy người không nói sớm, sớm nói, chúng ta liền đưa người một kiện pháp y màu sắc không có tiên diễm như vậy.” Cát Văn Vân vừa cười vừa nói, nàng nhìn qua thoải mái không ít.

“Cũng không có ý tốt nói.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Hắn lại trêu đến ba nữ bên cạnh che miệng cười, các nàng đại khái đoán được, Triệu Phụ Vân nhất định là đi qua Ly Sơn, đồng thời trong Phong đưa tặng hắn pháp y, mà hắn bởi vì pháp y quá hoa lệ không tiện mặc.

Lần này ngay cả Cát Văn Vân cũng lộ ra tiểu dung.

“Bất quá, ta chuẩn bị luyện một kiện pháp y, nhưng không biết từ nơi nào xuống tay, nghe nói người ở đây, cho nên liền vội vàng tới, muốn mời người giúp ta luyện chế.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vinh hạnh cực kỳ.” Cát Văn Vân thầm hít một hơi, bình phục tâm tình hồi đáp.

Bất quá, Cát Văn Vân các nàng còn cần ở trong cốc này

hái bảo tài cần dùng về núi.

Hoàng Thành Thái kia nhìn một màn này, trong lòng ngũ vị hỗn tạp, hấn nhìn Triệu Phụ Vân, lại nhìn Cát Văn Vân, lúc này mới phát hiện, nguyên lai trên đời này, còn có tu sĩ gồm cả thần bí cùng hào quang như thế.

Đối phương đứng ở đó không hề làm gì, mình lại có cảm giác tự ti mặc cảm.

Mà đúng lúc này, Triệu Phụ Vân đột nhiên nghe được một tiếng rống như thú, ngay sau đó tâm thần nhảy lên, có một cỗ cảm giác nguy hiểm sinh ra trong lòng.

“Đi, trước xuất cốc, đại yêu trong cốc bị kinh động.”

Không cần Triệu Phụ Vân nói, những người khác cũng đều nghe được, tâm thần bị chấn nhiếp, trong lúc nhất thời, đúng là nói không ra lời, ý niệm trong đầu đều giống bị định trụ, mất đi năng lực tự hồi.

Đến khi Triệu Phụ Vân mở miệng, gông xiềng vô hình trên người các nàng lúc này mới rời ra.

Mấy người lập tức phóng ra ngoài cốc, tự thi triển pháp thuật.

Không cần Triệu Phụ Vân nói cho các nàng biết phải làm thế nào, rời đi nơi này sớm một chút mới là tốt nhất, không cần tăng thêm gánh nặng cho Triệu Phụ Vân.

Hơn nữa các nàng cũng nghe nói, trong sơn cốc này có một con đại yêu kết nội đan, mà Triệu Phụ Vân lúc này

vô luận như thế nào cũng không giống người kết Kim Đan, cho nên trong mắt các nàng, cho dù là Triệu Phụ Vân cũng có nguy hiểm cực lớn.

Vân Mộng cốc nhìn từ phía trên, là một dạng sơn cốc bồn địa to lớn, mà ở phía dưới, thì là từng sơn cốc nhỏ tương liên, các nàng nơi này chỉ là trong một sơn cốc nhỏ, đại yêu kia ở nơi sâu trong sơn cốc.

Chỉ là mọi người mới trốn một đoạn đường, chưa ra khỏi sơn cốc này.

Trong mắt mọi người liền nhìn thấy một con rắn to lớn như ảo ảnh du tẩu trong mây mù của sơn cốc, rắn to lớn, trên người có hoa văn sặc sỡ, thế nhưng tốc độ lại nhanh đến mức khó mà tin nổi.

Mọi người đều kinh hãi, pháp quang trên người đều tán, đứng đó không dám động, trong mắt nhìn thấy một con rắn vây trong sương mù, đầu rắn dựng lên từ trong sương mù, thân thể thì cuộn trên một gốc đại thụ, một đôi mắt rắn, lạnh lẽo nhìn chăm chú vào đám người.

Ngay khi bọn họ không biết phải làm sao, bởi vì con đường phía trước đã bị ngăn cản, lại nghe được một thanh âm nói: “Trước tránh sang một bên.”

Các nàng sau khi nghe được lời của Triệu Phụ Vân, lập tức trốn đến tảng đá lớn trên vách núi, sau đó nhìn Triệu Phụ Vân dường như không sợ hãi đứng ở nơi đó đối mặt với đại xà.

“Tại hạ vô ý mạo phạm, vị Xà Quân, có thể cho mượn

đường đi hay không?” Triệu Phụ Vân ôm quyền nói.

Triệu Phụ Vân rất rõ ràng, loại đại yêu kết nội đan này có trí tuệ, hẳn từng gặp Tuỳ Phong đạo nhân trong Hồi Phong Cốc Dực Đăng sơn mạch, đó là một con xà yêu, bất quá Tử Phủ cảnh giới, cũng đã có thể miệng nói tiếng người, xảo trá vô cùng.

Con rắn sắc sỡ này giống như không muốn nói chuyện với Triệu Phụ Vân, là cảm thấy Triệu Phụ Vân không có tư cách nói chuyện với nó, không nói một lời, chỉ dùng một đôi mắt rắn băng lãnh nhìn chằm chằm Triệu Phụ Vân, những người khác tránh ở sau tảng đá lớn, có người thân bất do kỷ bắt đầu run rẩy.

Đột nhiên, đại xà kia mở to miệng phun một cái, một tiếng tê minh như thú rống dâng lên, một trận ác phong tuôn ra từ trong miệng nó.

“Sắc định!”

Gió tanh kia lập tức dừng tán, lại thấy Triệu Phụ Vân đột nhiên vùng tay lên, một quang hoàn bay ra.

Hắn thế mà hướng đại xà tương đương với Kết Đan Kỳ này xuất thủ, không có chút cảm giác khiếp nhược nào.

Hoàn quang vùng ra là Âm Dương Hoàn, vòng hóa thành quang hoàn màu xám bạc, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, nháy mắt liền rơi vào trán đại xà.

Đầu rắn bị Âm Dương Hoàn va chạm, lập tức nghiêng

một cái, trán đúng là nứt ra, vẩy phá có máu chảy ra.

Mấy người trốn tránh thấy cảnh này, không thể tưởng tượng nổi.

Triệu Phụ Vân không chỉ dám ra tay với đại xà này, mà còn phá pháp thuật đại xà, đánh trúng một kích.

Nhưng mà, máu tươi trên trán đại xà kia rất nhanh liền ngừng lại, trong hai mắt của nó dường như có tà quang nổi lên, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy trong thân thể của mình đang nhanh chóng nổi lên gì đó.

Mỗi một tắc huyết nhục, đều như đang động, hần cảm giác có côn trùng sinh ra từ bên trong.

Là rắn.

Hình như có tiểu xà muốn từ chui ra bên trong.

Hần giống như một người mang thai, tinh khí thần trong người đều cần cung cấp nuôi dưỡng những tiểu xà kia, bị hấp thu lấy, khí tức trên người hần nhanh chóng yếu xuống.

Hần nguyên bản một thân pháp quang sáng ngời nhanh chóng ảm đạm, Cát Văn Vân sau lưng hần nhìn bóng lưng Triệu Phụ Vân, từ loại nguy nga thần bí kia cấp tốc trở nên già yếu.

“Phụ Vân sư huynh.” Cát Văn Vân lo lắng kêu lên.

Cũng ở trong tiếng kêu của nàng, trên người Triệu Phụ

Vân có hỏa quang sinh ra.

Những hỏa quang kia lộ ra từ trong mỗi một lỗ chân lông của hắn, mơ hồ, nàng giống như nghe được vô số tiếng xì phát ra tiếng tê mình.

Mà khí thế trên người Triệu Phụ Vân lại một lần nữa theo hỏa quang dâng lên, nàng nhìn thấy đỉnh đầu Triệu Phụ Vân vọt lên một đoàn kim bạch quang, đó là một ngọn đèn.

“Độn!”

Theo tiếng pháp chú của Triệu Phụ Vân vang lên, Triệu Phụ Vân biến mất tại chỗ, vô tung vô ảnh.

Nhưng thanh âm của Triệu Phụ Vân lại một lần nữa vang lên.

“Xích Viêm sắc lệnh: Đốt!”

Theo tiếng chú lệnh này vang lên, quang điểm trên đèn điểm kia xán lạn lấp lóe, mà trên người đại xà kia dường như bắt đầu cháy rùng rục.

Dưới lân giáp của đại xà, dường như có ánh lửa lộ ra.

Ngay sau đó, Âm Dương Hoàn ở trong hư không lượn vòng, hoàn quang như vòng xoáy, cuốn lên mây mù, hình thành gió lớn, bay về phía đại xà, mây mù che giấu hoàn quang của Âm Dương Hoàn.

Chẳng biết lúc nào, nơi bảy tấc rắn kia, đã tròng lên một

cái vòng màu xám bạc.

Chỉ thấy rắn kia, ở thời khắc này giống như bị chọc giận, thân thể không ngừng lớn lên, lớn lên như núi cao, phát ra từng trận gào thét.

Thanh âm này cho dù là người ngoài sơn cốc cũng nghe được.

Người ngoài cốc chấn kinh nhìn thấy có ánh lửa xuyên thấu qua mây mù, phát ra, lại nhìn thấy thân thể của một con đại xà đang trở mình.

Đồng thời lại có chú âm sắc lệnh không ngừng vang lên.

“Sắc!”

“Trấn, phong, định, cấm!”

Từng đạo pháp chú của Triệu Phụ Vân tuần hoàn chất chồng lên nhau, lại có Âm Dương Hoàn cấm khóa nhục thân đối phương, muốn trấn áp, nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm thấy, đại xà này cuồng bạo vô cùng, nhục thân phá lệ cường đại.

Cho dù là mình dùng Xích Viêm Thần Hỏa đốt nó, cũng vẫn không cách nào trấn áp nó.

Bất quá, Triệu Phụ Vân cũng có thể cảm thụ được thống khổ cùng phần nộ của đại xà này, bởi vì hắn biết rõ, đèn diễm trên Xích Viêm Thần Đăng không thể coi thường, đây chính là nuốt dung hợp một bộ phận “Xích Viêm”.

Triệu Phụ Vân có thể rõ ràng cảm giác được, pháp lực trong thân thể đại xà này thuộc thủy, đối với hỏa diễm có tác dụng khắc chế nhất định.

Hắn cảm thấy mình giống như đang dùng hỏa đốt nấu một tòa u đàm thâm đen băng lãnh.

Triệu Phụ Vân không muốn giằng co cùng nó, thân hình của hắn hiển lộ ra từ trong hư vô, hắn vừa mới ẩn遁, chính là để cho mình ở vào thế bất bại, để cho mình ở vào hoàn cảnh không thể bị đối phương chú ý cùng cảm giác.

Mà lúc này hiển lộ, là muốn thi pháp.

Chỉ thấy hắn đưa tay phác họa ở trong hư không, đầu ngón tay ánh lửa phun trào, thế mà ở trong hư không khiêu động thiêu đốt thành một văn tự hỏa diễm phức tạp.

“Thái Hư sắc lệnh: Viêm khư!”

Chú văn vừa thành, tay Triệu Phụ Vân một chỉ.

Vẻ phẫn nộ trong mắt đại xà kia ở thời khắc này cấp tốc chuyển biến thành kinh ngạc, theo đó là sợ hãi.

Trong mắt nó, phản phát nhìn thấy thân thể của mình ở trong ngọn lửa cấp tốc bị đốt thành một đồng tro tàn.

Nó phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân thể đột nhiên dùng sức khế chống, giống như muốn chống đỡ cảm khóa của Âm Dương Hoàn, mà lại có một xà ảnh từ trong

nhục thân của nó thoát ra ngoài.

Hóa thành một cái bóng, chui vào trong sương mù, sau đó nhanh chóng thu nhỏ biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ để lại da rắn bị đốt thành tro bụi trong ngọn lửa.

Yêu quái không bằng tu sĩ nhân loại cùng cảnh giới, đây là công nhận, bọn chúng thường ỷ lại thần thông thu hoạch được trong quá trình trưởng thành của bản thân, trừ phi là loại yêu quái có lai lịch kia mới có thể luyện bảo, bằng không, sẽ chỉ té dưng theo bản năng, cho nên mới không bằng tu sĩ nhân loại cùng cảnh giới.

Nhưng mặc dù như thế, đám người Cát Văn Vân phía dưới nhìn thấy Triệu Phụ Vân thế mà đánh bại đại xà kia, cả đám đều kinh ngạc đến ngây người, thẳng đến Triệu Phụ Vân nâng ngọn đèn tản ra kim bạch quang hoa trong tay rơi xuống đất.

Các nàng mới chạy ra từ nơi ẩn thân.

Sau đó các nàng liền nhìn thấy thần sắc Triệu Phụ Vân có chút uể oải, sắc mặt cũng có chút hơi bại, Cát Văn Vân lập tức nghĩ đến một màn khí thế trên người Triệu Phụ Vân suy yếu xuống lúc trước, minh bạch một màn kia đối với Triệu Phụ Vân nhất định tổn thương rất lớn.

“Đi, nhanh lên rời núi.” Thanh âm Triệu Phụ Vân có chút yếu, hắn chỉ cảm thấy thân thể của mình như đang nhũn ra, một màn cuối cùng kia, hắn cơ hồ đem tất cả pháp lực trong thân thể mình đều điều động ra, bằng không, một đạo pháp chú cuối cùng kia căn bản là không cách

nào thành hình.

Chân hấn đã như nhũn ra, đứng đều có chút không vững.

Cát Văn Vân lập tức phát tay, một chiếc khăn gấm bay ra, hóa thành một đám mây, ôm lấy Triệu Phụ Vân, người khác cũng lập tức nhảy lên, khăn gấm nâng đám người trực tiếp bay ra khỏi sơn cốc.

Chương 295 : Thính Triều Thủy Phủ

Nguyên bản mọi người không dám tiến vào trong cốc từ đỉnh núi, một nguyên nhân trong đó chính là sợ kinh động đại xà trong cốc, mà bây giờ Cát Văn Vân biết đại xà trong cốc này bị Triệu Phụ Vân tổn thương, cho nên nàng liền mang theo Triệu Phụ Vân bay qua đỉnh núi rời đi từ không trung.

Nàng cũng không dám ra ngoài từ cửa cốc kia, bởi vì nàng biết cửa cốc kia có không ít tu sĩ đóng quân, nếu đầu xuôi đuôi lọt, nhìn không ra những tu sĩ nào sẽ giấu giếm dã tâm, nhưng khi người hiển lộ suy yếu, đồng thời bị đối phương biết trên người có bảo vật, liền có người sẽ lên lòng xấu xa.

Bởi vậy gọi là kiến bảo khởi thưởng đoạt chi ý, kiến nhược nhi sinh bá lạng chi tâm, chính là như thế.

“Đi bên nào?” Cát Văn Vân hỏi Trần Văn Mai bên cạnh, trong thanh âm của nàng có chút lo lắng, mà Triệu Phụ Vân lúc này đã khoanh chân ở trên khăn gấm, không nhúc nhích.

Trần Văn Mai nhìn một chút hướng đi của thế núi phía dưới, sau khi xác định phương hướng, lập tức đưa tay chỉ về phía đông, nói: “Hướng đông.”

Sau khi các nàng rời đi một hồi lâu, trong doanh trại phía tây ngoài Vân Mộng Cốc mới có người cẩn thận tiến vào

trong cốc.

Sau đó phát hiện một mảnh hỗn độn, đại thụ đứt gãy, cành lá rải rác trên mặt đất, đá vụn lấp đầy khe rãnh, đất lật lên, nguyên bản sơn cốc tươi tốt biến thành trống trải, khắp nơi có vết tích hỏa diễm thiêu đốt.

“Đây, đây là...”

“Là Cốc Chương Nguyên cùng người kia ở đây đại chiến rồi?”

Tu sĩ bên cạnh lão nhân lúc trước nói chuyện với Triệu Phụ Vân hỏi.

Lão nhân nhìn một màn này, nói: “Nhân loại tu sĩ đấu pháp, vô luận hùng vĩ cỡ nào, đều sẽ tận lực làm được pháp tập trung một chút, không để pháp lực tán dạt lãng phí, hơn nữa mọi người thi pháp, đều lấy chuẩn cùng tinh vi làm đẹp...”

Lão nhân trầm ngâm một chút, nói: “Đây hẳn là tròng diện chiến đấu cùng yêu loại.”

“Nơi này không phải địa phương Cốc Chương Nguyên ẩn tu sao? Tại sao có yêu tới đây, nhìn cảnh tượng này, cũng không giống như tiểu yêu.” Hắn muốn nói đại yêu trong cốc, nhưng lại cảm thấy rất không có khả năng, nếu là đại yêu, như vậy hiện tại nơi này khẳng định khắp nơi đều là thi thể.

Bất quá, rất nhanh đáp án liền vạch trần, bởi vì mọi người nhìn thấy một đầu tro tàn thật dài, giống như bộ

dáng một con rắn, rất nhanh lại xác định kia chỉ là da rắn bị đốt.

Lão nhân lập tức nghĩ đến, đây là đại xà lấy phương thức lột xác tránh né loại pháp thuật trí mạng nào đó.

“Đại xà lột da đều là có số năm, chưa tới tuổi tác liền cưỡng ép lột xác đối với bản thân tổn thương rất lớn.” Lão nhân nói.

“Vậy chỉ có một khả năng, chính là đại xà này không thể không lột da mà tránh tai họa.” Ánh mắt lão nhân ở thời khắc này sáng ngời có thần.

Hắn tên là Mạc Thiên Phúc, cũng là Tử Phủ nhiều năm, hắn ở trong doanh trại này mặc dù không có khai tông lập phái, lại thường thường chỉ điểm cho người ta, điều này cho hắn rất nhiều cảm giác thành tựu, lệ khí đã từng tuổi trẻ xông xáo thiên hạ tích lũy cũng chậm rãi bình phục lại, cả người nhìn qua đều rất hòa ái, cho nên nơi này, người được hắn chỉ điểm, đều gọi hắn là Mạc Sư.

Giờ khắc này hắn nghĩ tới rất nhiều.

“Mạc Sư, chúng ta tìm được Cốc Chương Nguyên, đầu của hắn bị thứ gì đó đập nát, trong động phủ cũng bị càn quét trống không.” La Thiếu Hoan đi tới bên người Mạc Thiên Phúc nói.

Hắn là người đi theo Mạc Thiên Phúc lâu nhất.

Mạc Thiên Phúc đi tới bên cạnh thi thể Cốc Chương Nguyên, nhìn hắn nằm ở nơi đó, đầu nát giống như dưa

hầu nát.

“Hắn bị người đánh chết, chỉ phá đầu mà không thương thân.” Mạc Thiên Phúc nói: “Hắn là bị vị Ly Sơn mời đến kia cho giết.”

Hắn biết Cốc Chương Nguyên ở trong cốc này rất lợi hại, nhưng lúc này nhìn thấy thi thể của hắn không khỏi nghĩ, “Cốc Chương Nguyên này xem ra cũng không có mạnh như vậy, ở đạo tràng của mình, bị một người trẻ tuổi giết, chỉ có hư danh.”

Lại nghĩ đến bên kia có một da rắn bị thiêu thành tro tàn, trong lòng hắn sinh ra một ý nghĩ.

“Chẳng lẽ, con đại xà kia có vấn đề gì, bằng không mà nói, làm sao lại bị một tu sĩ Tử Phủ bức đến không thể không lột da tránh tai, con đại xà kia lúc này nhất định rất suy yếu.”

Kết Đan cần phải hoàn thành đan luận của mình, như thế mới có thể nắm chắc Kết Đan, hắn đọc qua rất nhiều, học qua rất nhiều, nhưng ở trong lòng hắn, chính là cảm thấy mình kết không thành, cho nên vẫn không dám bước ra một bước cuối cùng kia, vẫn kéo cho tới bây giờ.

Bất quá, lúc này nghĩ đến chính mình ngoài ý muốn thu hoạch được một môn Kết Đan Pháp, phương thức Kết Đan kia, là có thể đem nội đan của yêu dơi vào trong thân thể của mình, sau đó để cho cương sát phù lục trong người mình hợp vào.

Chỉ là, lại từ nơi nào tìm nội đan như vậy đây?

Qua nhiều năm như vậy, hắc một mực ở Vân Mộng Cốc này không hề rời đi, sâu trong ý thức của hắc chính là có một chút ý nghĩ may mắn.

Hắc phát hiện cơ hội đến, nếu như con đại xà kia có vấn đề, lúc này lại bị trọng thương, như vậy mình có phải có cơ hội thu hoạch được nội đan trong người nó hay không?

Ý nghĩ này vừa ra, một điểm tâm tư kia tựa như giới nước vào giá đỗ, điên cuồng sinh trưởng.

“Đi, chúng ta vào xem, đồ đại xà.” Mạc Thiên Phúc nói, La Thiếu Hoan bên cạnh rất là sửng sốt, sau đó cũng hưng phấn đuổi theo Mạc Thiên Phúc.

“Đại xà kia nhất định đã bị trọng thương, nó trước đó liền không phải đối thủ của một tu sĩ Tử Phủ, hiện tại nhất định không phải là đối thủ của Mạc Sư.” La Thiếu Hoan hưng phấn phân tích.

Hai người một trước một sau, hướng nơi càng sâu trong sơn cốc mà đi, bọn hắc đi cẩn thận, cũng không biết có phải là những côn trùng trong sơn cốc, trước đó bị yêu khí đại xà cho kinh hãi hay không, cho nên lúc này tiếng côn trùng kêu đứt quãng, khó thành chương nhạc.

Bọn hắc ẩn núp thân hình, ở trong cốc tìm kiếm, là người lâu dài ra vào Vân Mộng Cốc, có thể xác định những địa phương nào không thể đi, mà lần này bọn hắc liền đi những địa phương trước kia không thể đi.

Bọn hắn tìm tới một đầm sâu, biết đại xà kia nhất định ở dưới đầm sâu này.

Mạc Thiên Phúc nhìn đầm nước tĩnh mịch kia, trong lúc nhất thời thật không dám đi xuống, nhưng vừa nghĩ tới mình thọ nguyên không nhiều, mà cơ hội đang ở trước mắt, thế là trong lòng hắn kiên quyết, nói: “Người ở đây ẩn giấu thân hình, chờ ta đi lên, ta đi xuống xem một chút.”

Mạc Thiên Phúc đi tới bên đầm, từng bước một đi vào trong đầm, một điểm thanh âm cũng không có.

Chân sát hắn dùng Trúc Cơ là Huyền Thủy chân sát, mà chân khí dùng khai phủ, thì là Thiên Phong Cương Khí dưới cơ duyên thu hoạch được, lúc ấy hắn lòng dạ cao, nghe qua một người giảng đạo nói, thế gian vô luận là cương cùng sát gì, cũng có thể kết hợp, mà lúc đó hắn được đến Thiên Phong Cương Khí, liền nhất thời xúc động lấy Thiên Phong Cương Khí khai Tử Phủ.

Vì thế cho đến bây giờ cũng không thể cương sát hợp nhất.

Cả người hắn chìm vào trong nước, rất tự nhiên liền dung nhập trong nước, nhanh chóng biến mất không thấy.

Thủy Độn Pháp đã sớm được hắn dùng xuất thần nhập hóa, ngự thủy, nhiếp thủy, độn thủy, thực thủy biến khí, Thủy Kính Thuật, bố thủy đàn tác pháp, thủy phân thân thuật, Thủy Cầm Thuật vv.

Mà Thiên Phong Cương Khí mang đến cho hấn phong độ, ngự phong, bộ phong tróc khí, tán hồn chi phong.

Luyện hai kiện pháp bảo, một kiện pháp khí, theo thứ tự là pháp bảo Dạ Xoa Nháo Hải Kiếm, cùng Tàng Phong Đại, cùng một kiện pháp khí Phệ Hồn Phiên.

Trong lòng hấn nghĩ, nếu có thể đem xà yêu kia thu vào Phệ Hồn Phiên của mình làm chủ hồn, như vậy Phệ Hồn Phiên của mình liền có thể nhất cử trở thành pháp bảo, hơn nữa là loại pháp bảo rất cường đại kia.

Tiến vào trong đầm sâu, tuy rằng một vùng tăm tối, thủy áp cũng càng lúc càng lớn, nhưng hấn ở trong nước lại không thèm để ý chút nào, chậm rãi, hấn đột nhiên cảm thấy một cỗ áp lực, ngay sau đó, hấn nhìn thấy một tòa môn đình, áp lực là đến từ tòa môn đình này.

Dưới đầm sâu này lại có một tòa môn đình, nhìn kỹ trên môn đình kia lại có chữ, trên đó viết Thính Triều Thủy Phủ.

Trong lòng hấn đầu tiên là giật mình, lại là vui mừng, hấn cảm giác mình tu hành nhiều năm như vậy, cơ duyên rốt cục đến.

Hấn có thể khẳng định, thủy phủ này nhất định rất cổ xưa, là những Thần quốc kia lưu lại, dù cho không phải, cũng sẽ là tu sĩ lúc ấy lưu lại.

Hấn có thể khẳng định, xà yêu kia nhất định ở bên trong, bởi vì phía trên cửa ra vào rất sạch sẽ, không có bùn

dính vào, đều là bị xà yêu kia ra vào cọ rơi.

Hắn cẩn thận tới gần, từ trong môn đình này đi vào có động thiên khác, bên trong không có nước.

Có bậc thang từng bước một đi lên, thân thể của hắn tự nhiên từ trong nước hiển lộ ra, cho dù là hắn không chủ động hiển lộ, trong môn đình cũng có phù chú cấm thủy, để hắn không thể không hiển lộ ra.

Hắn từng bước một đi vào, ngón tay trong bảo nang nhất câu, thanh Dạ Xoa Nháo Hải Kiếm kia đã bay ra, bao phủ thủy vận quang hoa, treo ở hư không trên đỉnh đầu hắn, tay trái thì cầm Tàng Phong Đại, trong Tàng Phong Đại này ẩn giấu ác phong hắn thu thập đến, lúc đối địch phóng ra, có thể thổi đến địch nhân hồn phi phách tán.

Dưới chân hắn phảng phát giẫm lên đồ vật ẩm ướt, giống như là máu, bởi vì hắn ngửi được mùi máu, còn nghe được tiếng hô hấp, đó là hô hấp của đại xà. Từng bước tới gần, đột nhiên trong bóng tối, hắn nhìn thấy hai ngọn đèn màu hổ phách.

Không, đây không phải là đèn, đó là hai con mắt.

Khi hắn nhìn thấy hai con mắt kia, kiếm chỉ của hắn đâm về phía trước, Dạ Xoa Nháo Hải Kiếm mang theo một mảnh thủy quang đâm về phía một trong hai con mắt kia.

Tàng Phong Đại tay trái đã giải khai, đồng thời té lên, một trận ác phong gào thét ra, thổi tuôn về phía hai con

mắt.

Trong lòng hắn là hưng phấn, bởi vì hắn có thể xác định con đại xà này bị thương, hắn thấy, người khác có thể tổn thương nó, vậy mình làm sao lại không thể đây?

Hắn nhìn chăm chú hai mắt đại xà, trong tai nghe được đại xà gào thét một tiếng, có gió lớn thổi ra, trong gió tanh, kiếm của hắn đúng là bị thổi lệch, không cách nào phá vỡ gió đâm vào mắt rắn.

Mà ác phong hắn thả ra thế mà cũng bị ngăn trở, bất quá hắn không vội, bởi vì hắn biết mình còn có pháp thuật, chỉ cần phá vỡ ngự phong của xà yêu là đủ.

Nhưng vào lúc này, hắn cảm giác trong thân thể mình có chút ngứa, giống như có thứ gì đang thai nghén ấp trứng, trong lòng giật mình, hắn gặp qua rất nhiều người lấy Cổ Sát Trúc Cơ, pháp thuật của bọn họ có thể làm cho trong thân thể có côn trùng nhanh chóng thai nghén sinh trưởng, cuối cùng phá thể mà ra, cực kì khủng bố.

“Chẳng lẽ xà yêu này cũng có năng lực như thế?” Tâm hắn kinh hãi, lại nghĩ: “Nó có năng lực này, như vậy trước đó người kia làm sao còn có thể đả thương được nó?”

Ý niệm này chỉ hiện lên trong lòng hắn, hắn muốn đè xuống, muốn lấy cương phong thổi vào trong thân thể mình, lấy gió tẩy thân.

Hắn hít một hơi nuốt xuống, gió thổi vào bên trong, trong tạng phủ có gió lay động, nhưng lại không có bao nhiêu

tác dụng, hấn cảm giác trong tạng phủ của mình có thứ gì đó đang khoan động, có thứ gì đó đã mọc ra.

Hấn nhanh chóng lui lại, muốn rời khỏi thủy phủ này bàn bạc kỹ hơn, đồng thời xuất ra bình thuốc đến phục dụng dược vật, nhưng mà mới chạy mấy bước, cũng đã ngã xuống đất, từ trên người hấn chui ra từng con rắn, trong đó còn có mấy con chui ra từ trong đầu hấn.

Chương 296 : Dưới Trán Ma Bích lập pháp đàn

Kiểm, túi, bình thuốc lăn xuống đất, mà những con rắn chui ra từ trong người Mạc Thiên Phúc kia, chỉ để lại một bộ khung xương chống đỡ quần áo.

Những tiểu xà kia trườn về phía đại xà, chui vào miệng đại xà, đây cũng là một loại phương thức chữa thương cùng ăn của nó.

Trong lòng nó hiện lên tu sĩ cả người là ánh lửa kia, trong bóng tối, hai mắt của nó chớp động lên ánh sáng yếu ớt.

Sau một hồi, nó đột nhiên bắt đầu nôn mửa, tiếp theo từ miệng rắn to lớn phun ra một người, người này một thân dính chất lỏng, giống như vừa sinh ra, người này giãy dụa đứng lên từ dưới đất, đi tới trước mặt thi thể Mạc Thiên Phúc, lột bỏ quần áo trên thi thể kia, mặc lên người mình, lại nhặt lên mấy kiện pháp bảo pháp khí rơi trên mặt đất, sau đó đi ra bên ngoài thủy phủ.

Hắn chui vào trong nước, lấy nước rửa dịch nhờn.

La Thiếu Hoan chờ ở phía trên ẩn ở bên cạnh đầm sâu, nhìn bốn phía, lại hồi hộp nhìn chăm chú vào đầm sâu này, đợi hồi lâu, rốt cục nhìn thấy trong nước có một gương mặt xuất hiện trên mặt nước, ngửa mặt nhìn ra bên ngoài.

La Thiếu Hoan lập tức đi ra từ nơi ẩn núp, mặt người trong nước đứng lên, từ nước hình thái nhanh chóng ngưng kết thành một người, từ trong nước đứng lên.

“Mạc Su, phía dưới thế nào, con đại xà kia ở bên trong không?” La Thiếu Hoan không đợi người trong nước hoàn toàn đứng lên đã cấp bách hỏi.

“Mạc Su” trong nước đứng lên liếc mắt nhìn hắn, trong lòng La Thiếu Hoan phát lạnh, chỉ cảm thấy ánh mắt Mạc Su lạnh lùng mà âm trầm.

Hắn một cổ hàn khí không hiểu cọ rửa từ đỉnh đầu đến chân.

“Ách, bên trong thứ gì cũng không có, chỉ có một hang động vút bỏ, con đại xà kia đã trốn đi.” “Mạc Su” không nhanh không chậm nói chuyện, thanh âm của hắn có chút khàn khàn, thậm chí có thể nói có chút không lưu loát.

La Thiếu Hoan nguyên bản quỳ trên mặt đất, chuẩn bị kéo “Mạc Su”, nhưng lúc này cũng không dám vươn tay ra, “Mạc Su” mở miệng nói chuyện, hắn cũng không lập tức đáp lại lời đối phương.

“Mạc Su” tựa hồ phát hiện sợ hãi trong mắt hắn, từ trong nước chậm rãi đi lên, nước đầy người từ trên người chảy xuôi xuống, quần áo trên người nhanh chóng khô đi.

“Xà yêu kia mặc dù không ở đây, nhưng trong nước này lại thấm vào pháp ý của xà yêu, để ta có chút ảnh

hưởng, chúng ta đi ra ngoài trước.”

“Mạc Su” hiển nhiên là đang giải thích, điều này làm cho trong lòng La Thiếu Hoan hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Mạc Thiên Phúc” sau khi ra khỏi sơn cốc, liền để La Thiếu Hoan nghe ngóng đám người Ly Sơn kia đi nơi nào, không bao lâu liền thăm dò được, đám người kia đi phía đông, sau đó lại thăm dò được, hơn trăm dặm trước Trấn Ma Bích, có nữ tu Ly Sơn đến, trong đó mang theo một người tên là Triệu Phụ Vân trọng thương mà về.

“Triệu Phụ Vân.” “Mạc Thiên Phúc” thấp giọng đọc danh tự này, đêm hôm đó, hắn liền biến mất ở trong doanh trại này, mà La Thiếu Hoan tựa hồ nghĩ đến điều gì, hắn không có đi tìm “Mạc Thiên Phúc”, mà là thu dọn đồ đạc, mang theo mấy người có quan hệ tốt với mình rời đi.

Cát Văn Vân phi thường sợ hãi đoàn người mình bị ai chặn lại.

Hơn nữa, nàng cũng không dám tới quá gần Cực Dạ bên này, mà là ở rìa ngoài ngự khí phi hành.

Từ phía dưới nhìn bầu trời, cũng không thể thấy gì, trên pháp khí của nàng có phù văn ẩn nấp, một đường chú ý cẩn thận phi hành trên bầu trời, sau khi bay một khoảng thời gian, xa xa nhìn thấy pháp quang trùng thiên, đem một vùng tăm tối xua tan ra.

“Nơi đó, nơi đó chính là Trần Ma Bích, là vị trí Triệu sư huynh mở động phủ đạo tràng.” Nói chuyện chính là Trần Văn Mai, nàng trước đó đi ra cũng không biết đi đâu mời người, hướng một phương hướng bay, vận khí tốt đến được Trần Ma Bích này.

Trong lòng Cát Văn Vân hơi thở phào nhẹ nhõm, nàng biết đến đạo tràng của Triệu Phụ Vân, hẳn là sẽ an toàn một chút.

Khi pháp khí của Cát Văn Vân tiến vào trong phạm vi pháp quang của Trần Ma Bích, lập tức liền muốn rơi xuống, thế là nàng không thể không kéo ra, đến vị trí động phủ Triệu Phụ Vân, lúc này mới cực lực bay lên không, bay vọt pháp bích, từ nơi cao rơi xuống.

Nàng có thể cảm nhận được một cỗ pháp ý trấn áp trong pháp quang trên pháp bích kia.

Bởi vì các nàng không cách nào ẩn độn thân hình, cho nên trong doanh trại có rất nhiều người nhìn thấy các nàng.

Đang lúc nàng nghĩ nên rơi xuống đất hay tiến vào trong động phủ, Triệu Phụ Vân lại mở mắt, vung tay lên một cái, liền kéo ra một mảnh pháp quang nâng khăn gấm này, chính hắn thì lấy tư thế ngồi xếp bằng, bay vào trong động phủ trên vách núi.

Một màn này, rất nhiều người trong doanh trại đều nhìn thấy, đều là người hành tẩu ở vùng này, nhãn lực tự nhiên là cực giai, lập tức nhìn ra Triệu Phụ Vân bị trọng thương, được một đám nữ tu này ngự khí mang về.

Bọn họ thế nhưng là biết một đạo pháp thuật của Triệu Phụ Vân liên sát bao nhiêu cùng cảnh Tử Phủ, biết Triệu Phụ Vân cường đại, mà lần này Triệu Phụ Vân thế mà trọng thương quay về, cả đám đều kinh ngạc vô cùng.

Trong động phủ Dư Hoài An vẫn còn ở nơi đó nhìn chăm chú chân dung Kim Ô trên vách động, hắn đang cảm ngộ pháp ý trong đó, sau khi Triệu Phụ Vân bay vào, hắn vô cùng kinh ngạc, đầu tiên là hành lễ, Triệu Phụ Vân lại không để ý đến hắn, mà là trực tiếp bay vào tĩnh tu thất.

“Đừng để ai quấy rầy ta.”

Bên trong truyền đến thanh âm của Triệu Phụ Vân, trong lòng Dư Hoài An kinh ngạc, nhưng cũng vội vàng đáp ứng, cũng nghĩ đến khả năng Triệu Phụ Vân bị thương, biết tính nghiêm trọng của sự việc.

Thế là liền canh giữ ở nơi này.

Mà Cát Văn Vân các nàng thì rơi xuống trong doanh trại phía dưới, lập tức có người vây quanh hỏi có phải “Triệu Sư” bị thương hay không, hỏi bị thương như thế nào, đồng thời có người nói, ở vùng này còn có người có thể làm bị thương Triệu Sư sao?

Cát Văn Vân thì ngậm miệng không đáp, những người khác tự nhiên cũng đã sớm được Cát Văn Vân giao phó, không có trả lời chuyện này.

Bất quá nàng không trả lời, mọi người liền càng khẳng

định Triệu Phụ Vân bị trọng thương, bằng không thì không cần nói nặng thận trọng như thế.

Trong đó có người lặng lẽ rời đi, một đường đi tới Thôn Quỷ Bảo, đem tin tức Triệu Phụ Vân bị thương nặng nói cho Thôn Quỷ Bảo Chủ Ngụy Đan Phong.

Trong Thôn Quỷ Bảo đen kịt một màu, từ lần đó sau khi Triệu Phụ Vân mượn đèn đuốc thi triển Thần Linh Động Kiến Thuật, giáng lâm qua Thôn Quỷ Bảo, Ngụy Đan Phong liền hạ lệnh từ đây trong bảo không còn đốt đèn, cho đến hôm nay, trong bảo xác thực không có đốt đèn nữa.

“Phu quân, thật sự là trời ban điềm lành, Triệu Phụ Vân kia không coi ai ra gì, ngang ngược càn rỡ, tai họa đã sớm ám phục, phu quân, cuộc sống tối tăm không có ánh đèn này, thiếp thân đã qua đủ.” Bạch Tuệ Nhu nắm lấy cơ hội, một trận lời nói, để ánh mắt Ngụy Đan Phong lóe lên.

Nàng rất rõ ràng, Ngụy Đan Phong trời sinh tính cẩn thận, lại đa nghi, thế nhưng nội tâm lại quái đản, khí lượng nhỏ, có thể nhẫn nhịn nhất thời, lại tuyệt đối không thể đem khí kia tiêu hóa hết.

Trong bảo không đốt đèn, là hẩn tính cách cẩn thận, nhưng không có nghĩa là hẩn không muốn sớm đốt đèn.

“Như thế, vậy liền để giấy quỷ của ta đi một chuyến.” Ngụy Đan Phong nói xong, trong bóng tối có một tờ người giấy phiêu khởi.

Dư Hoài An không có quá nhiều tâm tư đi ngộ pháp, hấn đi tới thạch đài trước động phủ, nhìn bên ngoài, lại nhìn doanh trại phía dưới, hấn biết trong doanh trại này nhất định có tai mắt của Thôn Quỷ Bảo.

Mà ngày đó Triệu Sư đem quỷ tướng giấy của Thôn Quỷ Bảo đốt, đem những người kia đều giết chết, đây chính là đắc tội Thôn Quỷ Bảo, hơn nữa hấn cũng biết, Thôn Quỷ Bảo không thừa nhận mình là đệ tử Thiên Đô Sơn, hiện tại Triệu Sư bị thương, Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong kia có thừa cơ đột kích hay không?

Hấn không cách nào xác định, nhưng đây nhất định là thời điểm nguy hiểm. Trong lòng hấn suy nghĩ một chút, cảm thấy mình phải làm chút chuẩn bị, lui vào trong động phủ, sau đó lại ẩn đi thân hình ra khỏi động phủ.

Hấn ở trước Trấn Ma Bích này hồi lâu, cảm ngộ pháp ý trên đó, lại tu hỏa pháp, không chỉ là ở đây không nhận pháp bích trấn áp, càng là có khả năng câu thông pháp ý của pháp bích dùng để đối địch.

Hấn ẩn thân đi tới trong doanh trại phía dưới, tìm mấy người mình quan hệ rất tốt, tuyệt đối đáng tin, để bọn họ đến dưới động phủ lập một tòa pháp đàn.

Pháp đàn này là ngày thường bọn họ suy nghĩ ra được, lợi dụng pháp ý trên Trấn Ma Bích đến ứng đối cường địch.

Mấy người này sau khi nghe được lời nói của Dư Hoài An, lập tức minh bạch tính nghiêm trọng của sự việc, thế là đi tới dưới động phủ bố trí pháp đàn.

Trong doanh trại những người khác thấy cảnh này, cũng biết vì sao, có người cũng muốn đến giúp đỡ, nhưng Dư Hoài An lại cự tuyệt, chỉ nói nếu có chuyện, liền xin hỗ trợ ngăn cản người khác phá hư pháp đàn.

Thế là lại có một đám người đáp ứng.

Mấy vị nữ tu Ly Sơn muốn giúp đỡ, nhưng lại minh bạch dưới tòa pháp bích này, đám người mình thi pháp đều khó khăn, cũng không thể giúp được gì.

Long Khê Phái Hoàng Thành Thái thấy cảnh này, nhìn những người trong doanh trại này, hẳn cảm thấy người nơi này đều vượt qua Long Khê Phái của mình, Triệu Phụ Vân kia không xuất hiện, đệ tử tọa hạ liền có thể sai khiến nhiều người như vậy, uy thế không dưới chưởng môn Long Khê Phái của mình.

Trong lòng không khỏi ao ước lại đồ kị, không khỏi nghĩ: “Đại trượng phu nên như thế, ta cũng phải trở thành nhân vật như vậy.”

Trên đời này có pháp đàn cùng pháp trận, khác nhau của pháp đàn cùng pháp trận chính là, khởi pháp đàn cần tuân theo loại quy cách nghi thức nào đó, có tính chỉ hướng chuẩn xác.

Tương đương với một người bình thường, thu hoạch được Hoàng Đế tán thành, sau khi trao tặng chức quan, như vậy hẳn liền có được quyền lực nhất định, có thể ở trong phạm vi chức quyền của mình muốn làm gì thì làm, quyền lực của hắn đến từ quyền lực Hoàng Đế

phân ra, sẽ tùy tiện bị lấy đi, không dùng tốt cũng sẽ nhận phản phê.

Mà tác dụng của pháp đàn, chính là để cho mình thu hoạch được loại tán thành này, để cho mình câu thông một vị tồn tại có được chức quyền cường đại, từ hấn đạt được trao quyền, để cho pháp đàn của mình có được chức quyền, đây là nguyên lý cùng nguồn suối lực lượng của pháp đàn.

Về phần pháp trận, lại là từ thấp đến cao, một lời khó nói, đơn giản nhất chính là mấy chục ngọn đèn bày cùng nhau, ánh sáng liên miên, đây chính là một đèn trận đơn giản nhất.

Nếu những đèn này không phải đèn phổ thông, mà là pháp đèn, đèn điểm cũng đều là dùng cùng một loại phương thức tế luyện qua, như vậy các đèn tương hỗ trong lúc đó sẽ dung hợp pháp ý, sẽ tương hỗ chiếu rọi, tựa như núi lửa liên miên, lúc dập lửa nhìn như diệt, kì thực cũng không có diệt, lập tức liền có thể cháy lại.

Núi lửa liên miên này, cũng có thể nói thành trận thức.

Mà khi những bộ đèn này nếu có thể câu thông sát hỏa trong địa mạch, có thể liên tục không ngừng hấp thu hỏa địa mạch, khiến đèn đuốc bất diệt, như vậy đèn trận này liền lại tăng lên một tầng cấp lớn, nếu mặt trên còn có thể nhiếp thiên hỏa, vậy thì đây chính là một đại trận trên ứng thiên tượng, hạ thông địa mạch.

Lại nếu là vật bày trận trong đó, có năng lực mê hoặc tâm thần người, điên đảo thời không âm dương, vậy

muốn phá đại trận này chính là khó càng thêm khó.

Nghe nói trong truyền thuyết, có người dung hợp pháp trận cùng pháp đàn cùng người đấu pháp, đánh cho tinh di đấu chuyển, nhật dạ vô quang.

Trong phiên thiên địa này, còn có rất nhiều nơi cấm kỵ như vậy, chính là những nơi tàn lưu này, hung hiểm vô cùng.

Danh tự pháp đàn bọn họ bày ra là chính hấn đặt, mà linh cảm thì đến từ một thiên văn từ truyền thuyết trên Trấn Ma Bích này.

Đó là một thiên văn tự giới thiệu Đông Nhạc Đại Đế, trên đó viết lai lịch xuất thân của đối phương, thụ phong Thái Sơn, hào Đông Nhạc Đại Đế, có thể hiệu lệnh quỷ thần, ở nhân gian chấp chương Minh Ngục.

Pháp đàn của bọn họ chỉ hướng chính là vị Đông Nhạc Đại Đế này, đối với rất nhiều người mà nói, lập pháp đàn cầu thông quỷ thần, là một chuyện nguy hiểm, sơ ý một chút, liền có thể bị quỷ thần phản phệ bản thân.

Mà khi bọn họ đem mục tiêu của pháp đàn chỉ hướng vị Đông Nhạc Đại Đế này.

Lại không có cảm giác được nguy hiểm, bởi vì ở trong lòng bọn họ, Đông Nhạc Đại Đế kia chính là một mảnh pháp bích sau lưng, là một mảnh pháp bích trên vách núi.

Bọn họ cũng không phải lần đầu tiên bố trí pháp đàn

này, nhưng người ngoài cũng không biết.

Nơi này có bàn đá, có ghế đá, có thạch án, tảng đá điêu khắc lệnh bài, còn có một loạt tảng đá điêu khắc tượng sĩ.

Phòng Tiểu Sơn chính là chủ đàn, những người khác thì là hộ đàn.

Tất cả mọi người ngồi đó, nhìn một hàng thạch án thạch nhân chờ điêu khắc trước mặt Phòng Tiểu Sơn, nghiêm nhiên giống như một nha môn nho nhỏ.

Bọn họ ngồi đó, vừa hưng phấn lại hồi hộp, còn có một tia sợ hãi, bởi vì mọi người đều biết, nếu gặp nguy hiểm đến, như vậy nhất định là nguy hiểm lớn, bọn họ những người này nhất định phải mượn nhờ lực lượng của pháp đàn cùng pháp bích mới có thể chiến đấu cùng địch nhân đến.

Đương nhiên, không ai đến tốt nhất.

Mọi người ngồi đó chờ đợi, Dư Hoài An thì đứng ở thạch đài trước động phủ, nhìn ra xa tứ phương.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy trong bóng tối bên cạnh, giống như có một người đứng ở đó nhìn chăm chú chính mình.

Người kia nhìn qua khô gầy, đồng thời có thể nói là hơi nhỏ gầy, nhưng đôi mắt sâu kín của đối phương, lại làm cho toàn thân Dư Hoài An phát lạnh, một cổ hàn ý kia giống như có rấn chui vào trong quần áo từ cổ mình.

Loại cảm giác này rất không tốt, hấn lập tức huyết sáo một cái, Phòng Tiểu Sơn phía dưới lập tức cảnh giác lên, duỗi cổ quan sát hắc ám phía trước, động tĩnh của hấn dẫn tới người trong bóng tối chú ý, Phòng Tiểu Sơn lập tức cảm nhận được ánh mắt, nhìn thấy người kia.

Chỉ liếc mắt nhìn nhau, hấn cũng có cảm giác toàn thân phát lạnh.

Chỉ cảm thấy có rần chui vào trong cổ mình.

Mà lúc này, Triệu Phụ Vân ngồi trong tĩnh thất cũng mở mắt, sau đó lại mặt không biểu tình nhắm mắt lại.

Lão nhân kia sau khi quan sát trong chốc lát, lại tới gần một chút.

Vừa mới hai mắt kia, hấn đã thi pháp, lại phát hiện pháp thuật của mình không cách nào có hiệu lực trên người bọn họ, pháp bích kia phát ra quang hoa vô hình, để ý niệm của mình mất đi loại năng lực cấp tốc thai nghén thành rắn kia.

Hấn không khỏi đến gần một chút đánh giá một phương pháp bích này.

Lúc này dưới pháp bích có người nhận ra lão nhân này.

Dù sao lão nhân này ở trong doanh trại trước Vân Mộng Cốc rất nhiều năm, mà khi Triệu Phụ Vân chưa đến nơi này, rất nhiều người nơi này cũng đi qua doanh trại trước Vân Mộng Cốc kia, cũng đã gặp Mạc Thiên Phúc.

“Là Mạc Thiên Phúc.” Có người hô.

Cũng có người mở miệng hô: “Mạc lão tiền bối, sao ngài lại tới đây?”

Đây là hỏi thăm, cũng là chất vấn.

Mà “Mạc Thiên Phúc” kia lại không nói một lời, chỉ âm lãnh lạnh lùng nhìn.

Chương 297 : Tâm linh pháp cảnh

Người trong doanh trại người cũng đều là lão giang hồ, hành tẩu nhiều năm ở vùng này, biết gió biết mưa, toàn bộ người trong doanh trại đối mặt với một vùng tăm tối này, thời khắc cảnh giác, mặc dù ở dưới Trấn Ma Bích tương đối an toàn, nhưng trong lúc này, bất kỳ gió thổi cỏ lay gì cũng sẽ khiến mọi người cảnh giác.

Phòng Tiểu Sơn đã đứng lên.

Hắn từng đi Vân Mộng Cốc bên kia, cũng đã gặp vị Mạc Thiên Phúc đạo trưởng này, mặc dù không có thâm giao, nhưng đối với người nguyện ý chỉ điểm cho người khác, hắn từ trước đến nay có tôn kính.

Bất quá, hiện tại Mạc Thiên Phúc này đột nhiên tới nơi này, vậy thì không thích hợp, nhất là một cỗ khí chất âm hiểm lạnh lùng trên người đối phương kia, sau khi hắn đi đến gần một chút, có thể nhìn thấy đồng mâu của đối phương, phát hiện không giống con mắt của người.

Thế là Phòng Tiểu Sơn lập tức lớn tiếng nói; “Mạc Thiên Phúc, ta kính ngươi là tiên bối, nhưng hôm nay ngươi ở trước Trấn Ma Bích bồi hồi không đi, mục đích không thuần, kính xin rời đi, miễn sinh hiểu lầm.”

Dư Hoài An phía trên cũng không nhận ra “Mạc Thiên Phúc” này, cũng chỉ hướng những người lui tới ngẫu nhiên nghe nói qua, nhưng không có giao tình, cho nên

hắn lần đầu nhìn thấy đối phương liền cảm giác người này không đúng, đối phương không chỉ có tuần du trước pháp bích không đi, mà là đã thi qua pháp.

Hắn kịp phản ứng, trước đó trên người đột nhiên cảm thấy âm lãnh, liền là pháp thuật của đối phương, chỉ là Trấn Ma Bích bảo vệ mình, hoặc nói là bảo vệ tất cả mọi người dưới vách núi, làm cho pháp thuật của đối phương không cách nào mọc rễ nảy mầm trên người mình.

Có người thi pháp thuật như cửu thiên lôi đình, như ánh mặt trời, trùng trùng điệp điệp tàn phá hết thảy.

Mà có người pháp thuật, lại là niệm rơi thân địch, hóa thành thuật trứng, thôn phệ tinh khí thần của địch nhân thai nghén thành tai họa, vừa rồi Mạc Thiên Phúc này chính là pháp thuật sau.

“Người này có vấn đề, hắn vừa rồi hướng chúng ta thi pháp, cẩn thận một chút.” Dư Hoài An mở miệng nhắc nhở.

Trong lòng đám người Phòng Tiểu Sơn phía dưới càng phát ra nghiêm nghị, Phòng Tiểu Sơn càng là mở miệng: “Mạc Thiên Phúc, người lòng mang ác ý, cẩn thận phi kiếm của ta lấy đầu người.”

Hắn nói lớn, nhưng hắn cũng tuyệt đối không phải một người chủ quan, tương phản, nhãn lực của hắn thật tốt, giỏi về nắm chắc thời cơ.

“Mạc Thiên Phúc” kia chỉ lạnh lùng nhìn Phòng Tiểu Sơn

một chút, tùy theo thể mà yên lặng lui vào trong bóng tối.

Thấy cảnh này, vô luận là Phòng Tiểu Sơn hay Dư Hoài An lại đều càng thêm khẩn trương, bởi vì bọn họ từ trong ánh mắt của đối phương nhìn ra, đối phương tuyệt đối không phải loại dễ dàng từ bỏ.

Phòng Tiểu Sơn lập tức ngồi xuống trên một cái ghế đá tròn, vô luận là ghế đá hay bàn đá, đều là Phòng Tiểu Sơn bọn họ khắc lên phù văn pháp chú.

Thạch nhân, thạch ấn, thạch lệnh bài, thạch lô kia, cũng là như thế, tất cả đều thoát thai từ Trấn Ma Pháp Bích phía sau.

Chỉ thấy hắn từ trong ngực lấy ra một nén hương, sau khi đốt, cung kính lễ bái, chỉ thấy trong miệng niệm: “Kính báo Đông Nhạc Đế Quân, có yêu ma tứ ngược, mời Đế Quân mở nha phục ma.”

Theo hắn nói xong, phù văn chú tự trên người những thạch ấn thạch nhân trên bàn đá trước người hắn đều lóe ra quang hoa, cùng Trấn Ma Pháp Bích phía sau hô ứng, trên đó quang hoa mờ hồ.

Thạch nhân trên pháp đàn của hắn, bởi vì quang hoa pháp bích phía sau chiếu rọi, mờ hồ có cái bóng xuất hiện, mà lúc này cái bóng kia dường như đang lắc lư, trong mờ hồ phảng phất nghe được trong nha môn, có người đang thu thập công xiềng xích sắt, phối trường đao kiếm muốn đi bên ngoài câu áp yêu ma trở về.

Thanh âm xích sắt va chạm, thanh âm công xiềng khép

mở kia, mở hồ quanh quần ở trong hư không, nhưng muốn nghe kỹ, lại gì cũng không có, ngay cả tiếng gió cũng không có.

Phòng Tiểu Sơn thông qua pháp đàn, ở thời khắc này cảm thấy chung quanh như nắm giữ quan văn, hẳn rõ ràng cảm giác được trong một vùng tăm tối phía trước kia, có một người quỳ trên đất, thế mà cũng đang bố pháp đàn.

“Xin nhanh chóng truy bắt Mạc Thiên Phúc về đàn.”

Phòng Tiểu Sơn từ trước đến nay cho rằng, lúc nên xuất thủ liền muốn xuất thủ.

Chỉ thấy cái bóng dưới thân những thạch nhân kia đột nhiên bắt đầu chuyển động, đồng thời nhanh chóng tăng lớn, mở hồ có thể thấy được một đám người mặc tạo y, cầm thủy hỏa côn cùng xích sắt gông xiềng đi vào trong bóng tối kia, Phòng Tiểu Sơn cảm giác được một cỗ thần uy trên người bọn họ.

Xích sắt cùng gông xiềng đều có uy nghi giam cầm hết thấy.

Bọn chúng đi rất nhanh, chỉ chớp lát sau cũng đã đến trước mặt “Mạc Thiên Phúc” kia, chỉ thấy Mạc Thiên Phúc kia vung tay lên, mấy tờ người giấy bay ra, hóa thành từng “Mạc Thiên Phúc”, chính hắn lại biến mất.

Xích sắt trong tay những Thần kia lại bay ra, đúng là khóa mấy người giấy kia liền trở về.

Mà “Mạc Thiên Phúc” quỳ ở đó lại xuất hiện, vẫn đó nhiếp thỏ tạo đàn, đâm người rơm, đồng thời đâm ra một cỗ xe ngựa, người rơm lập tức ngồi lên, lại dùng giấy làm một tiểu phiên, trên tiểu phiên viết hai chữ “Vãng Sinh”, cắm ở trên xe ngựa.

Phòng Tiểu Sơn nhìn lên mấy tờ người giấy bị mang về trước mặt, mặt sau mỗi một tờ người giấy đều viết một cái tên “Mạc Thiên Phúc”, còn dính một sợi chỉ.

“Hắn không phải Mạc Thiên Phúc.” Phòng Tiểu Sơn mạnh mẽ đứng dậy lớn tiếng nói.

Nếu như là Mạc Thiên Phúc, là không có khả năng né qua dễ dàng như vậy.

Cũng đúng lúc này, bọn họ cũng nghe được một trận thanh âm cổ quái.

Đây giống như chú ngữ, lại giống như một loại cầu nguyện, nhưng nghe kỹ thì giống như lên án, “Mạc Thiên Phúc” kia người trong bóng đêm, trên pháp đàn trước mặt cắm hương, hương đang thiêu đốt, hắn thì lần lượt bái, người rơm thảo mã kia nguyên bản không có nửa điểm sinh cơ, ở thời khắc này, giống như có một cỗ lực lượng từ nơi sâu xa rơi vào trên người rơm thảo mã kia, người rơm thảo mã lại giống như ở thời khắc này động, nhanh chóng sống lại.

Mơ hồ có tiếng ngựa hí vang lên, giờ khắc này hắc ám giống như càng thêm hắc ám, hắc ám đem cỗ xe ngựa kia nuốt chửng, ngay sau đó, một cỗ xe ngựa thần bí đen kịt vọt ra từ trong bóng tối, đi về phía Trấn Ma Bích,

xa xa nhìn thấy, trên xe ngựa cầm một thanh cò trắng, trên lá cò trắng có hai chữ ‘Vãng Sinh’.

Lái xe ngựa là hai người, một thân hắc y từ đầu đến cuối, thấy không rõ khuôn mặt, bên trong giống như chỉ có một đoàn khói đen, không giống người sống, giống như quỷ vật, nhưng bên hông bọn họ đều treo một mặt bảng hiệu, mặt viết hai chữ ‘Câu Hồn’.

Xe ngựa thần bí tiến lên ở trong hư không, không có mang theo bất luận gió giff, giống như chỉ là cái bóng huyền tượng, nhưng vô luận là ai đều có một cổ cảm giác rung động đến từ linh hồn, giống như gặp phải trời địch.

Rõ ràng chính mình tu hành nhiều năm, đã sớm thần hồn cứng cõi, nhưng nhìn thấy cỗ xe ngựa này, lại cảm thấy như hồn của mình muốn bị mang đi.

Thậm chí có người nhìn thấy xe ngựa này, liền tay chân như nhũn ra.

Mà mọi người cũng nhìn thấy, xe ngựa kia là đi thẳng đến động phủ trên Trấn Ma Bích.

Trong tay Dư Hoài An đứng trước động phủ đã xuất hiện một ngọn đèn, đó là pháp khí hấn luyện, chỉ là hấn trực diện xe ngựa kia, trong lòng sinh ra sợ hãi, không do hấn khổng chế.

Hấn tiên hạ thủ vi cường, lắc ngọn đèn trong tay, ánh đèn nổ rộ, rơi vào cỗ xe ngựa thần bí đen kịt kia, thế nhưng ánh đèn lại giống như vì xe ngựa phủ thêm một

tàng lưa đỏ, căn bản không cách nào ngăn cản.

Nhưng mà theo xe ngựa kia tới gần, quang hoa trên vách núi lại càng ngày càng thịnh.

Trên vách núi đá có ánh sáng chiếu ra, xe ngựa thần bí kia lập tức chậm lại, giống như vác lên trọng thạch vạn cân, rốt cuộc đi không nổi nữa.

Lúc này, hai người đội mũ trùm đầu màu đen ngồi trên xe, trong khói đen dưới mũ trùm mơ hồ hiện ra mặt người rơm.

Tùy theo trong vân văn liên miên trên vách núi có ánh sáng chiếu xuống, ánh sáng này rơi xuống trên xe ngựa, hắc ám bao phủ người trên xe ngựa nhanh chóng bị xua tan, cỗ khí tức thần bí đáng sợ kia nhanh chóng tán đi, tùy theo lại nhanh chóng bốc cháy.

Mọi người nhìn thấy trong hư không có một thảo mã cùng người rơm thiêu đốt trong lửa, nhưng kinh hãi trong lòng vẫn như cũ không có hoàn toàn tán đi, đều có một loại chấp trù không thể tưởng tượng nổi trong lòng.

Nhưng lúc này, ánh sáng phát ra từ trong đám mây trên pháp bích vẫn không có biến mất, ngược lại càng thêm mãnh liệt, mơ hồ, như có ánh mặt trời đi ra từ trong đám mây kia, ánh sáng mặt trời chiếu vào trong bóng tối phía trước, “Mạc Thiên Phúc” trong bóng tối lúc này đang ngẩng đầu nhìn một màn này, ánh sáng kia rơi vào mắt hắn, nháy mắt bốc cháy.

Lửa từ trong đôi mắt của hắn đốt vào trong người, thân thể của hắn sụp đổ trong ngọn lửa, giống như hòa tan sáp, lại như ngọn lửa kinh động bày rần, trên người của hắn chảy xuống vô số rần, chỉ là có chút rần trồn vào trong bóng tối, trên người lại vẫn dính hỏa diễm.

Hỏa diễm như bám vào trên người bọn chúng thiêu đốt, chỉ trong chốc lát đã hóa thành hắc khí, bất quá, còn có một ít không có bị đốt, chui vào trong bóng tối.

Nơi xa, có một người giấy đứng trong bóng tối, hai mắt người giấy này được điểm thành từ chu sa đỏ thắm, trên người vẽ đầy thuốc màu, đây không phải là thuốc màu bình thường, mà là một loại truyền thừa, tên là U Minh Trọng Thái, người giấy họa loại thuốc màu này, có thể hành tẩu U Minh.

Có thể dẫn khí U Minh tẩm bổ người giấy, để người giấy kết hợp một điểm pháp niệm tách rời của bản thân này sinh ý thức độc lập, người giấy này đem hết thảy đều nhìn ở trong mắt, sau đó trở lại Thôn Quỷ Bảo.

Thôn Quỷ Bảo một vùng tăm tối không có đốt đèn, Bảo Chủ nhìn chăm chú người giấy một cái, sau đó nhắm mắt lại, Bạch Tuệ Nhu bên cạnh thì là chờ mong nhìn, nàng hi vọng Ngụy Đan Phong nói ra lời nói có thể động Triệu Phụ Vân.

“Triệu Phụ Vân này xảo trá ác độc, gặp địch giả yếu, dẫn ta xuất thủ, Ngụy Đan Phong ta sao có thể mắc mưu như vậy, chờ khi ta Kết Đan, chính là ngày Trấn Ma Bích kia phá toái.”

Hắn nói xong không đợi Bạch Tuệ Nhu nói gì, liền xoay người đi vào trong tĩnh thất bế quan.

“Nhớ kỹ, không muốn đốt đèn.”

Người biến mất, thanh âm còn đang truyền ra.

Bạch Tuệ Nhu buồn bực, không biết nói gì, chỉ có thể hy vọng Ngụy Đan Phong nhanh lên đột phá Kim Đan.

Dưới Trấn Ma Bích lại khôi phục bình tĩnh, ‘Mạc Thiên Phúc’ kia đến tột cùng là ai, mọi người cũng không biết, nhưng cảnh tượng khi ‘Mạc Thiên Phúc’ bị hỏa thiêu, hóa thành hàng trăm hàng ngàn con rắn kinh tản ra, tất cả mọi người nhìn thấy, liền có người suy đoán có phải có xà yêu biến hóa thành bộ dạng của hắn tới đây.

Nhưng mấy vị nữ tu Ly Sơn kia lại nghĩ đến con đại xà trong Vân Mộng Cốc, con xà yêu Kết Đan kia bị Triệu Phụ Vân cấm khóa lại, một bộ pháp chú xuống vẫn không có đốt chết.

“Là nó đến báo thù?” Cát Văn Vân trầm nghĩ, nhưng lúc này lại không có đi động phủ trên vách núi kia chứng thực.

Triệu Phụ Vân lúc này ngồi ở đó, hắn đương nhiên không có bị thương, chỉ là thoáng cái tiêu hao quá lớn mà thôi.

Trở lại Trấn Ma Bích, chính hắn nếu muốn nhanh chóng

khôi phục là rất dễ dàng, chỉ là hấn cũng không có làm như vậy, bởi vì trong nháy mắt pháp lực trong người hấn dùng hết, hấn cảm thấy “Hư” .

Trong người trống rỗng, nguyên bản Xích Viêm hỏa ý ở khắp mọi nơi, Kim Ô pháp lực ở trong mỗi một ý niệm trong đầu.

Mà bây giờ thì là hư vô, Thái Hư chi ý lần đầu tiên xuất hiện rõ ràng như vậy trong người mình.

Hấn ở thời khắc này, cảm giác mình có thể dung nạp hết thảy.

Thái Hư này bao hàm toàn diện, hết thảy đều sinh ra từ trong hư vô.

Hấn không có vội vã khôi phục, mà là duy trì loại cảm giác này, tinh tế thưởng thức.

Bất quá, mặc dù chính hấn không có đi khôi phục pháp lực, nhưng pháp theo niệm sinh, thần hồn ý niệm của hấn sẽ tự nhiên khôi phục từ trong suy yếu.

Loại khôi phục chậm chạp này, vừa vặn giống như từ hư vô mệnh mông sinh ra tia nắng đầu tiên.

Hấn phẳng phất nhìn thấy một ý niệm xuất hiện trong đầu, đó là một ý niệm, tản ra một vòng hào quang chiếu vào trong hư vô đen kịt khôn cùng.

Hào quang chậm rãi sinh trưởng, chậm rãi lớn lên, một ý niệm kia, chậm rãi hóa thành một hỏa cầu chiếu sáng tứ

phương hư không.

Lúc này, theo hỏa cầu chiếu sáng, liền lại soi sáng xuống một vùng sơn phong nguy nga, trong núi tràn ngập mây mù, ánh lửa xán lạn, nhưng không cách nào chiếu phá một vùng hư vô này.

Ở trong núi kia, một gốc đại thụ che trời, trên đại thụ có chín con tam túc điều màu đỏ sậm đậu lại, mà phía trên cùng một chạc cây trống rỗng thì thứ gì cũng không có.

Lúc này, hỏa cầu trên bầu trời kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng loá mắt, đột nhiên động, hỏa cầu đúng là hóa thành một con Thần Điều kim bạch sắc ba chân, Thần Điều vỗ cánh, hỏa quang ở trong hư vô mê mông tùy ý phi dương, cuối cùng rơi vào đỉnh đại thụ kia, cánh chim thu liễm, hỏa điểm bình tĩnh lại.

Cảnh tượng này, ở trong lòng Triệu Phụ Vân từ không đến có từng chút hình thành.

Hắn biết, hỏa cầu kia đại biểu cho Xích Viêm Thần Pháp, núi kia là Thái Nhạc Trấn Thần Pháp, mà núi liên miên, chính là hắn qua nhiều năm như vậy, liên sơn cấm chế, cùng mê vụ trong núi, vân vân cấm chế.

Trong núi có đại thụ che trời, trên cây đậu mười con Kim Ô Điều, bọn chúng tự nhiên dung hợp lại cùng nhau, hình thành một bức tranh, mà bối cảnh bức tranh này, thì là hư vô mê mông.

Thái Hư bao dung hết thảy, nhưng một vùng núi cùng đại thụ, thần điều trên đại thụ này, thì là đề tâm của hắn

không đến mức chân chính hóa thành hư vô, không đến mức phiêu bạt không nơi nương tựa.

Đây là thứ sâu nhất trong ý thức của Triệu Phụ Vân, là pháp cảnh pháp tượng, mà lúc này, thì là thông qua thời cơ lần này hiển tượng hóa ra, đối với tu hành của hắn có lợi lớn.

Khi hắn mở to mắt, pháp lực trong người dồi dào, tinh thần sung mãn, cả người vô cùng dễ chịu, có một loại cảm giác ngủ đủ thỏa mãn.

Đủ loại pháp ý chảy ở trong lòng.

Điều này khiến hắn đối với mình Kết Đan, có một ít phương hướng.

Hắn từng đọc qua đan luận của người khác, trong đó rất nhiều người nói qua, tâm nếu có một tia ngại, liền không nên Kết Đan, cương sát hợp nhất, là hoàn mỹ dung hợp, không thể là bù đắp lẫn nhau, không thể có mâu thuẫn, muốn hết thủy nước chảy thành sông.

Hắn từ bộ pháp cảnh ở trong lòng, nhìn thấy dáng vẻ dung hợp hoàn mỹ, Thái Hư pháp ý bao dung hết thủy.

Triệu Phụ Vân đứng dậy đi ra bên ngoài, nhìn Cực Dạ Thiên môn mờ phía trước kia, tâm tình đúng là sáng sủa như vậy.

Cảm giác rõ ràng con đường phía trước rất tốt.

Về phần đại xà trong Vân Mộng Cốc kia, tạm thời trước

mặc kệ.

Trước mắt phải làm, chính là tu pháp luyện bảo, sớm ngày Kết Đan.

Chương 298 : Lưu Vân Cẩm

Cực Dạ chi cảnh, người mới nhìn tất bị kinh ngạc, thường có người hăm sâu trong đó.

Nhưng cũng có người cảm thấy Cực Dạ giống như ác quỷ bồi hồi bên giường, làm cho người ta không thể bình yên đi vào giấc ngủ.

Triệu Phụ Vân mời Cát Văn Vân một đám nữ tu Ly Sơn vào trong động phủ, đương nhiên cũng bao gồm Hoàng Thành Thái Long Khê Phái, không có khả năng đem hấn ném ở bên ngoài một mình.

Vùng Ly Sơn kia, xem như vị trí trung tâm của toàn bộ Đại Chu Quốc, sông núi nơi đó đều trải qua các thế gia cùng môn phái nhiều năm kinh doanh, có thể xưng là quen núi quen đất, cho dù là yêu ma cũng hiếm thấy.

Mà nơi này thì là khắp nơi đều có yêu ma, hơn nữa đáng sợ nhất chính là, người nơi đây mới đáng sợ nhất, bởi vì bề ngoài của yêu ma dễ dàng nhìn ra, mà lòng người nhìn không thấu.

Các nàng đối mặt với Triệu Phụ Vân đều có chút câu nệ, bởi vì từ đầu đến cuối, Triệu Phụ Vân còn chưa từng nói chuyện với các nàng, các nàng ở dưới tình huống cực kỳ khó khăn, Triệu Phụ Vân đột nhiên xuất hiện, chẳng những giết chết một vị tu sĩ Tử Phủ lâu năm có đại danh ở trong đạo tràng của đối phương.

Còn ở sau đó, đem đại xà yêu hư hư thực thực Kim Đan Cảnh đuổi đi, tiếp theo đại xà kia hư hư thực thực đến trả thù, thúc đẩy một vị Tử Phủ tọa trấn một phương khác tới đây, y nguyên đại bại mà đi.

Chỉ riêng những chiến tích này, cũng đủ để cho các nàng chấn kinh.

Nhất là những năm gần đây, thanh danh của Thiên Đô Sơn lại một lần nữa vang dội lên, các nàng không khỏi nghĩ, đệ tử Thiên Đô Sơn, quả nhiên danh bất hư truyền.

Các nàng lại hướng Cát sư tử hỏi qua hai người quen biết như thế nào, sau khi biết Triệu Phụ Vân từng đến Ly Sơn, giúp Hàm Tú Phong tiến vào trong Thiên Phủ, đối với Triệu Phụ Vân liền càng thêm hiếu kì.

Lúc này ở trước mặt Triệu Phụ Vân, các nàng lặng lẽ đánh giá, nghĩ thầm, khó trách Cát sư tử sẽ đối với vị Triệu đạo trưởng này nhớ mãi không quên.

Bất quá, các nàng nghe Triệu Phụ Vân cùng sư tử trò chuyện, lại giống như cũng không có gì đặc biệt, tựa như lão bằng hữu nhiều năm không gặp, thậm chí có chút khách khí, bất quá, sau khi nghe kỹ càng, ba vị nữ tu vẫn cảm giác được, giữa Triệu Phụ Vân cùng sư tử hẳn là có cố sự.

Nhất là, các nàng phát hiện cả người Cát sư tử đều giống như đóa hoa nở rộ, đang im ắng tỏa ra hương khí.

“Cát sư muội, người đi vào Vân Mộng Cốc kia là muốn tìm bảo tài gì?” Triệu Phụ Vân có chút hiếu kỳ, phải biết, có Thiên Phủ bí cảnh nơi tay, Ly Sơn từ trước đến nay giàu có, cần gì phải ra ngoài cầu bảo tài đây, cho dù không có, cũng có thể cùng người trao đổi là được, không cần tự mình đi hái.

“Chúng ta muốn luyện Ngũ Thái Nê, trong Vân Mộng Cốc có Bạch Tứ Nê có thể dùng để luyện chế Ngũ Thái Nê.” Cát Văn Vân cũng không giấu diếm trực tiếp hỏi đáp.

Triệu Phụ Vân nghe cái tên vừa quen thuộc lại xa lạ này, không khỏi hỏi: “Ngũ Thái Nê này thế nhưng là dùng để bổ thứ gì?”

“Không biết, Ngũ Thái Nê có thể chế thành pháp đàn hoặc trận cơ của pháp trận, cũng có thể dùng để tu bổ phong ấn, trong Ly Sơn có ghi chép, rất lâu trước đây Ly Sơn chúng ta từng luyện qua một lò, chính là Bạch Tứ Nê tìm được trong Vân Mộng Cốc này.”

“Hiện tại trong cốc kia có đại xà chiếm cứ, chỉ sợ không dễ hái được.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ừm, đại xà chiếm cứ, hung hiểm vô cùng, nếu không có sư huynh cứu giúp, chúng ta chỉ sợ đều phải táng thân ở trong cốc, còn chưa chính thức tạ ơn sư huynh đây.” Cát Văn Vân nói xong liền đứng dậy, muốn hướng Triệu Phụ Vân hành lễ.

Triệu Phụ Vân lại là khoát tay áo, nói: “Ta cứu người, cần gì nói tạ.”

Cát Văn Vân lại đoan đoan chính chính làm một vạn phúc lễ, Triệu Phụ Vân cũng không có ngăn cản, hấn nói không cần tạ là thật tâm, Cát Văn Vân muốn làm lễ này biểu thị một phần lòng biết ơn trong lòng, cũng xuất từ chân tâm của nàng.

Triệu Phụ Vân cảm thấy không cần thiết tận lực né tránh.

Hấn một mực cảm giác trợ giúp người là một chuyện rất vui vẻ, mình được vui vẻ, còn cần người khác dùng những thứ khác để báo đáp, vậy hoàn toàn không cần thiết.

Mà người được thi ân, có ít người nhất định phải báo đáp trở về, nếu không để hấn báo đáp, như vậy hấn có thể sẽ không ngủ được, sau đó ngày ngày nghĩ đến việc này, cuối cùng còn có thể ảnh hưởng tu hành.

Mình thi ân, lại không cho người muốn báo đáp cơ hội báo đáp, vậy cũng không tốt.

Ân cùng oán luôn luôn nói cùng nhau, đó là bởi vì sẽ chuyển hóa.

“Sư huynh người không cần tạ tạ, ta lại không thể không tạ, ta nghe nói sư huynh muốn luyện một kiện pháp khí, tìm người xem bảo tài lại không người nhận ra, Ly Sơn chúng ta am hiểu luyện khí, sư huynh sao không lấy ra ta xem một chút.” Cát Văn Vân lần nữa ngồi xuống nói.

“Ừm, xác thực như thế.” Triệu Phụ Vân lấy ra một cái

bảo nang, trong bảo nang này đặt duy nhất ‘Phong Sơn Sắc Thần Tẩu Huyết Đồ’, khi hấn lấy ra.

Cát Văn Vân lập tức nhặt lấy, vào tay thanh lương mà hơi trầm, rõ ràng nhìn qua giống như một đạo lụa mỏng, lại cho người ta có cảm giác tương phản.

“Nếu như ta không có đoán sai, đây hẳn là Lưu Vân Cẩm, lại lấy địa khí ngưng luyện thành sợi tơ thù thành phù văn chú lệnh.”

Lời nói của Cát Văn Vân để trong lòng Triệu Phụ Vân sáng lên, Ly Sơn quả nhiên giỏi về chế khí, chỉ vừa bắt đầu đã nhận ra chất liệu này.

“Ta muốn luyện một kiện pháp bảo lại luyện một kiện pháp y, muốn dùng loại chất liệu này, không biết người có thể dệt Lưu Vân Cẩm này hay không.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta biết.” Cát Văn Vân lập tức trả lời: “Chỉ là, sư phụ lệnh ta tới lấy Bạch Tứ Nê, ta nếu thật lâu không trở về, sư phụ chỉ sợ muốn lo lắng, hơn nữa còn sẽ chậm trễ tiến độ trong núi luyện chế Ngũ Thái Nê.”

“Không có việc gì, ta cùng với người đi Vân Mộng Cốc, người cứ việc đi tìm Bạch Tứ Nê kia bần, nếu con đại xà kia đi ra, ta liền cùng nó tái đấu một trận là được.” Triệu Phụ Vân biểu thị nói, Cát Văn Vân thế mà từ trong mắt của hấn nhìn thấy cảm giác kích động.

Triệu Phụ Vân xác thực muốn lại đấu một trận, lần trước pháp lực của hấn không đủ, một đạo ‘Viêm Khư’ pháp

cuối cùng, đều là miễn cưỡng thi xuất.

Hắn hiện tại tự nhận là pháp lực của mình sẽ không còn cảm giác trống rỗng, bởi vì lý giải của hắn đối với « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » lại tiến một bước, đối với Hư Vô chi ý trong đó, có nhận biết khắc sâu hơn.

Nếu bản thân chính là đến từ trong hư vô, vậy làm sao đến không hư đây? Hơn nữa, hắn muốn lại đi nghe một chút tiếng côn trùng kêu trong Vân Mộng Cốc kia, thuận tiện cùng đại xà đầu pháp kia, xem như luyện pháp.

“Nếu có thể lấy được Bạch Tứ Nê, ta đưa về trong núi, liền trở về vì sư huynh luyện dật Lưu Vân Cẩm.” Cát Văn Vân vừa cười vừa nói, nàng là xuất phát từ nội tâm, đột nhiên cảm thấy có động lực cùng mục tiêu làm việc.

“Luyện dật Lưu Vân Cẩm không phải một sớm một chiều có thể thành, cần đến nơi có Thiên Cương Địa Sát giao hội, hình thành hào quang, lấy bí pháp ngưng luyện thành tợ, lại dật thành lụa.” Cát Văn Vân nói.

Triệu Phụ Vân nghe xong, quả nhiên rất không dễ làm, nhưng pháp bảo mình muốn luyện xác thực cần thứ này.

Hắn muốn luyện một kiện Thái Hư Pháp Bào, pháp bào này có thể gánh chịu Thái Hư Càn Khôn Tự, từ sau khi có lĩnh ngộ tính đột phá Thái Hư pháp ý, hắn cảm thấy mình có thể tu hành Thái Hư Càn Khôn Tự.

Thứ hai chính là muốn khắc họa trên vách núi của mình, mà phương pháp lĩnh ngộ cảm chế, luyện ra một trương đồ, hắn hi vọng tám đồ kia rơi xuống đất có thể thành

trận, không rơi xuống đất chỉ ngửa ra, liền tương đương với một đạo tràng của mình, đồ này, trong lòng hẳn tạm mệnh danh là ‘Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ’.

Về phần pháp bảo loại hình đại ấn, tạm thời coi như xong, luyện bảo vật cũng nhìn duyên phận.

Chương 299 : Cùng rắn thương lượng

Sau khi làm ra quyết định, Triệu Phụ Vân liền mang theo Cát Văn Vân bay lên bầu trời từ Trấn Ma Bích, một đạo hồng quang xông lên bầu trời, rồi lại cấp tốc biến mất trong hư không.

Độn quang của hắn đã có thể dùng Thái Hư pháp ý đến bao bọc, cho nên độn quang liền biến mất trên bầu trời.

Cát Văn Vân thấy không rõ Triệu Phụ Vân, bởi vì cả người Triệu Phụ Vân cũng đã hóa thành một vùng ánh sáng, mà một vùng ánh sáng này bao lấy nàng, nàng đưa tay ra ngoài chạm đến lưu quang, lưu quang kia càng thêm rõ ràng bao lấy ngón tay ngọc trắng của nàng, không để ngón tay của nàng vươn ra ngoài ánh sáng.

Nàng nhìn lưu quang quán quanh trên đầu ngón tay mình, đem ngón tay của mình chiếu rọi đỏ bừng, nàng lặng lẽ nắm nhẹ ngón tay, lưu quang ở trong lòng bàn tay cùng khe hở ngón tay của nàng bay lên, rồi lại không có thoát tán, điều này khiến trong lòng nàng nổi lên rung động không hiểu.

Một đường bay vút, thời gian như vĩnh hằng, quên mất tuế nguyệt.

Như vĩnh hằng, lại như trong nháy mắt.

Nàng còn muốn trải nghiệm càng nhiều loại cảm giác này, loại cảm giác cực tốc phi độ kia biến mất, mà ánh sáng kia nhanh chóng ngưng thực, hiển hóa ra lại là một ống tay áo, từ trong lòng bàn tay của nàng trượt xuống, dưới chân vừa chân thực, nàng cũng đã giẫm trên mặt đất.

Có gió thổi tới, Triệu Phụ Vân cũng không có để cho những cơn gió này ngừng lại, tùy ý chúng nó thổi ở trên người mình, y phục nhẹ nhàng bay lên trong gió, Cát Văn Vân bên cạnh cũng là nhìn mây mù trong sơn cốc phía dưới.

Nàng không nói gì.

Triệu Phụ Vân lấy ra một khối linh thạch từ trong ngực, trên linh thạch kia khắc hai chữ —— Thái Hư, một bên khác thì khắc một đạo vân văn, trong mơ hồ, có thể nhìn thấy sương mù linh khí trong linh thạch, bị chữ khắc bên ngoài dẫn dắt thành một ký hiệu.

“Đây là Thái Hư Linh Phù, người cầm trên tay, lấy pháp niệm cảm xúc, tưởng tượng mình là hư vô, liền có thể ẩn độ.” Triệu Phụ Vân nói xong đem Linh phù đưa tới, Cát Văn Vân tiếp nhận, linh thạch hơi lạnh.

Nàng nắm thật chặt trong tay, Triệu Phụ Vân lại đột nhiên thả người về phía mây mù cuộn cuộn phía trước, mà Cát Văn Vân cũng bị một cỗ lực lượng nhiếp lên, thân bất do kỷ theo Triệu Phụ Vân cùng nhảy vào trong.

Vân khí thanh lương đọng vào trên mặt, Cát Văn Vân nhìn Triệu Phụ Vân phía trước, nhìn một vùng biển mây

mỹ lệ này, nàng chỉ cảm thấy giờ khắc này nếu có thể đứng im mới tốt.

“Ta thân hư vô.”

Trong tai nàng nghe được thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Triệu Phụ Vân vang lên trong lòng mình, tùy theo giống như kích phát linh phù trong tay nàng, tâm của nàng lại không tự chủ được đi theo thanh âm của Triệu Phụ Vân mà động, thân thể nhanh chóng hư hóa.

Nàng cảm thấy mình biến nhẹ nhàng, biến hư ảo, phảng phất không có bất kỳ lực cản gì, gió thổi qua từ trong thân thể của mình, phảng phất mỗi một lỗ chân lông đều biến thành lỗ tai, gió thổi qua từ lỗ chân lông, gào thét thành đàn.

Rất nhanh, hai người liền rơi vào trong sơn cốc, có tiếng côn trùng kêu vọt tới.

“Cấm thanh.”

Trong lòng nàng lại một lần nữa vang lên một đạo chú lệnh, tiếng côn trùng kêu khắp sơn cốc kia liền biến mất trong tai nàng.

“Người đi tìm Bạch Tứ Nê đi.” Triệu Phụ Vân nói.

Cát Văn Vân cũng không phải loại nữ tử không biết nặng nhẹ kia, nàng bắt đầu quan sát địa hình trong núi, sau đó bắt đầu tìm kiếm lấy vị trí Bạch Tứ Nê trên bản đồ.

Mà Triệu Phụ Vân cũng ở trong sơn cốc tùy ý đi lại, sơn

cốc này nhìn từ phía trên liền là một sơn cốc hình vành khăn, mà xuống phía dưới, lại là rắc rối phức tạp.

Hắn ở đây tìm kiếm, là muốn tìm kiếm vị trí đại xà kia.

Hắn lặng yên hành tẩu, đi tới bên cạnh một đầm nước, đầm nước bình tĩnh mà thâm u, thủy sắc u ám, thâm bất khả trắc.

Hắn cảm giác con đại xà kia hẳn là trốn ở nơi này.

Mà cũng không lâu lắm, Cát Văn Vân thể mà cũng tìm đến nơi này.

Nàng mở miệng nói: “Tiêu ký địa đồ sư phụ cho chỉ ở đây, chính là dưới đầm này.”

Giọng nói của nàng không có âm thanh, nhưng trong tai Triệu Phụ Vân lại nghe tới.

Trong lòng Triệu Phụ Vân suy tư, nói: “Có lẽ đầm sâu này chính là bởi vì đào Bạch Túc Nê mà hình thành, về phần con đại xà kia, khẳng định sau đó mới đến, bắt quá, yêu khí trong đầm này nồng đậm, nếu ta đoán không sai, đại xà kia chính là trốn ở trong đầm nước này.”

“Vậy làm sao bây giờ.” Cát Văn Vân cảm thấy rất khó làm, đại xà này tương đương với cảnh giới tu sĩ Kim Đan, mặc dù nói thủ đoạn của yêu quái so ra kém tu sĩ chân chính, nhưng nhục thân nó cường hoành, cũng sẽ có một ít năng lực quỷ dị, một nước vô ý cũng phải bị thua thiệt.

Cứ việc thủ đoạn của Triệu Phụ Vân phi thường, nhưng nàng vẫn sợ Triệu Phụ Vân thoát lực giống như lần trước.

“Nói đến, ta cùng nó kỳ thật không cừu không oán, lại xem có thể thương lượng một phen hay không, người lui qua một bên.” Triệu Phụ Vân dứt lời liền ngồi xổm xuống, đưa tay vỗ mặt nước.

“Ba, ba ba, ba ba ba... .”

Theo thanh âm tay hấn đập nước vang lên, thanh âm kia lúc đầu chỉ ở trên mặt nước, chậm rãi thấm vào trong nước sâu, đây là sau khi hấn nghe tiếng côn trùng kêu trong cốc này, học được một loại cách dùng liên quan tới truyền thanh âm.

Âm thanh cũng là có chiều không gian.

Chậm rãi, những âm thanh này ở trong đầm nước lại giống như hình thành hồi âm, âm cũ chưa tán, âm mới lại lên, âm cũ cùng âm mới một mực đan xen, đúng là hình thành một loại tiếng vọng, đan xen thành một loại tiếng gầm hùng vĩ.

Nguyên bản đầm sâu bình tĩnh sâu thẳm, bốc lên rất nhiều bọt khí, sau đó thì là chấn động lên bọt nước.

Đột nhiên, có một đầu bóng đen cự vật nhanh chóng vọt lên từ trong đầm sâu, đó là một con cự xà lộng lẫy, cự xà thoát ra từ trong đầm nước, một ngụm nuốt cắn về phía Triệu Phụ Vân.

Đại xà không chỉ có nuốt cắn Triệu Phụ Vân, còn có một cỗ hấp lực to lớn hình thành một cơn gió từ trong miệng của nó, giống như lưỡi trầu vô hình quyền ăn cỏ muốn đem Triệu Phụ Vân cuốn vào miệng, nuốt vào trong bụng.

Nếu là người tu vi không đủ, bị một luồng ác phong hình thành từ lực hút này quán lấy, vậy nhất định không cách nào đào thoát.

Trên người Triệu Phụ Vân dâng lên ánh sáng, gió cuốn qua ánh sáng, mà ánh sáng thì chợt lóe đã trốn đi, xuất hiện trên một cây đại thụ, đối diện với đại xà này.

Nửa người đại xà còn ở trong đầm, nửa người cao cao đứng lên, trong đôi mắt rắn băng lãnh, lúc này có thể thấy được cảm xúc phẫn nộ.

Bất quá, nó không có lại tiến công, bởi vì nó phát hiện nếu Triệu Phụ Vân một lòng muốn trốn chạy, chỉ bằng đòn pháp vừa rồi, mình liền không làm gì được hắn.

“Vị xà đạo hữu này, người ta vốn không thù hận, vì sao vừa thấy mặt liền chém chém giết giết đây?” Triệu Phụ Vân ôm quyền nói.

Triệu Phụ Vân dứt lời, đại xà kia lại là trầm mặc một hồi, rốt cục mở miệng nói chuyện, chỉ là thanh âm của nó lại là một loại tiếng kêu quái dị.

“Người đạo nhân này, tự tiện xông vào sào huyệt của ta, giết hộ pháp của ta, còn nói vốn không có thù hận, hôm

nay tìm đến động phủ của ta, nhất định có ý nghĩ mang ta giết rút gân cốt lột da xương luyện bảo, lấy nội đan ta luyện đan dược.” Rắn kia phẫn nộ nói.

Triệu Phụ Vân vừa nghĩ liền biết hộ pháp hắc nói là Cốc Chương Nguyên kia, bất quá sự tình giết người đã làm, hắc xưa nay chưa bao giờ muốn chống chế.

“Vậy người hắc là trách hộ pháp của người, dù sao hết thấy sự tình đều là hắc đưa tới, ta vốn là tu sĩ an phận thủ dĩ ở trong Trấn Ma Bích ngoài trăm dặm, là bởi vì bằng hữu bị vây ở nơi này mới đến cứu giúp, chưa từng nghĩ tới muốn giết người, nếu ta muốn giết người, lần này trở lại, nhất định sẽ mời bằng hữu đến, sao lại lẻ loi một mình.”

“Hừ, nhân loại xảo trá hèn hạ, người lừa không được ta.” Đại xà ông thanh nói.

“Ha ha, người không tin cũng không sao, ta tìm tới nơi này, chỉ là bởi vì bằng hữu của ta cần Bạch Túc Nê trong đầm này, chỉ cần người đem nó hái lên, chúng ta liền đi, người nếu không nguyện ý, vậy chính chúng ta hái, người nếu là không nguyện ý, vậy ta chỉ có thể lại đắc tội.” Triệu Phụ Vân không nhanh không chậm nói.

“Người cho rằng bốn quân sẽ sợ người?” Đại xà phẫn nộ nói, thế nhưng nó cũng không có động thủ.

Mắt rắn nhìn chăm chú lên Triệu Phụ Vân, thế nhưng thân hình của Triệu Phụ Vân trong mắt nó, lại giống như cái bóng nhân nhật, giống như không có thực thể, hắc phát hiện nếu mình miễn cưỡng thi pháp, pháp thuật

nhất định đi không.

“Xà quân xin nghĩ lại, nhân loại chúng ta có một câu nói, kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, ta nghĩ xà quân cũng không muốn tu hành nhiều năm hủy hoại trong chốc lát.” Ngón tay tay phải Triệu Phụ Vân khuấy động Âm Dương Hoàn trên tay trái, chậm rãi nói.

Đại xà phát ra gầm nhẹ, có gió tanh thổi cuốn, cuốn qua thân thể Triệu Phụ Vân, thân thể Triệu Phụ Vân lại giống như không có cảm nhận được gió, đứng ở đó, góc áo đều không có lắc lư một cái, mà gió thổi qua thân thể của hắn, giống như cũng không có đụng tới thứ gì.

Trong lòng đại xà niệm lên: “Ác đạo nhân này lần ta có thai trong người, khó thi toàn pháp, đợi sau khi con ta xuất sinh, lại cùng hắn so đo thù nhục hôm nay.”

Nghĩ tới đây, lại mở miệng nói: “Người muốn bao nhiêu Bạch Túc Nê?”

“Tốt.” Triệu Phụ Vân khẽ vuốt lòng bàn tay vừa cười vừa nói.

Chương 300 : Tuân đạo trưởng cô nhai luyện bảo

Cát Văn Vân chưa hề nghĩ tới thế mà thuận lợi như vậy.

Nhất là sau khi biết vị trí Bạch Tức Nê là sào huyệt của đại xà, càng cảm thấy nhất định sẽ có một trận đại chiến.

Nàng ở phía xa nhìn một người một rắn đối thoại, tim đều muốn vọt lên cổ họng.

Nào ngờ, cuối cùng thế mà là đại xà kia tự mình lấy ra Bạch Tức Nê, hơn nữa so với trong núi cần còn nhiều hơn.

Nàng không khỏi nghĩ, có chút người hoặc là rắn nhìn như khó mà câu thông, sau khi tu vi người đến cảnh giới nhất định, sẽ phát hiện bọn họ kỳ thật cũng không có khó nói chuyện như vậy, bọn họ cũng có thể là bình dị gần gũi, cũng có thể là mặc dù phần nộ, lại vẫn như cũ còn có thể chịu đựng.

“Xà Quân phẩm tính tốt, chúc sớm ngày hoá hình thành công, cáo từ.”

Nói xong, Triệu Phụ Vân mang theo Cát Văn Vân tung người lên, từ trong sơn cốc xông lên bầu trời, phá vỡ mây mù cùng hắc ám, tạo thành một đạo ba quang rơi xuống trước Trấn Ma Bích.

Sau khi hai người trở lại Trấn Ma Bích, không bao lâu, Cát Văn Vân liền dẫn các sư muội rời đi, lúc rời đi liên tục nói mình sẽ mau chóng trở về.

Thế là Trấn Ma Bích lại bình tĩnh trở lại, bất quá, Triệu Phụ Vân thì xuất ra bản « Cốt Khí Tế Luyện Pháp » kia đọc hai lần.

Sau đó lấy ra bảy cái vây lưng xương dài ngắn không đồng nhất bản thân rút ra từ trên thân ngư quái kia, chuẩn bị luyện một bộ kiếm, hoặc nói là luyện một bộ châm, toàn bộ coi như luyện tập tiêu khiển.

Bất quá mặc dù là như thế, nhưng cũng tỉ mỉ thiết kế một phen.

Bởi vì cốt ngư đồng căn đồng nguyên, thiên nhiên có một ưu thế chính là có thể nguyên bộ.

Cốt ngư không cần rèn luyện thành hình kiếm, nhưng lại cần thấm vào một loại chất lỏng kim loại, tới dung hợp, trở thành một loại vật liệu hoàn toàn mới, sau đó lại khắc vào phù văn cấm chế, như thế liền thành.

Từng cây cốt ngư đều giống như từng cây châm cỡ lớn, cũng không dễ nhìn, nhưng không quan trọng, chí ít đủ đặc biệt.

Hắn ở đây thiết kế tế luyện cốt ngư làm pháp khí.

Tuân Lan Nhân cũng đang luyện bảo.

Nàng đến Trấn Hải Các trừ bỏ là Trấn Hải Các cùng

Thiên Đô Sơn có pháp ước, nàng tới đây còn có một mục đích đúng là luyện bảo.

Huyền Âm Châu trên tay nàng, đã bị nàng tế luyện thành một kiện linh bảo, bất quá bây giờ lại cần đại lượng thủy linh khí phong phú, cùng uẩn dưỡng Thương Hải vô lượng chi ý trong đó.

Nàng lúc này đang ở trên một hòn đảo nhỏ, hòn đảo nhỏ này rất nhỏ, từ xa nhìn lại chính là một chấm đen nhỏ, tất cả đều là nham thạch màu nâu trần trụi, bộ phận lộ ra ngoài mặt biển không lớn, lại khá cao.

Tuân Lan Nhân ngồi ở trên cùng, đối mặt với biển cả mênh mông kia, ở đỉnh đầu của nàng, cũng có một Thương Hải hư ảo, phản chiếu một vùng biển này, một vùng biển này sóng lớn cuộn trào, sóng biển theo gió mà lên, cuộn cuộn không ngớt, đây hết thấy đều phản chiếu ở trong châu quang kia.

Châu quang giống như hình thành một vùng Thương Hải thế giới, nhìn kỹ, nhưng lại sẽ phát hiện, bên trong chỉ là một viên hạt châu tối tăm cỡ nắm tay mà thôi.

Hiện tại hạt châu này đã là linh bảo, nhưng nàng muốn đem tế luyện thành Thương Hải Minh Nguyệt Châu, nếu có thể thành công, chính là vào tiên thiên, còn có không ít đường phải đi.

Hiện tại thu nhiếp Thương Hải chi vận vẫn chỉ là bước đầu tiên.

Bản thân nàng xếp bằng ở trên đỉnh vách núi kia, một

thân đạo bào huyền hắc, trên đầu đội pháp quan màu đỏ.

Nàng nhắm mắt lại, nhưng thỉnh thoảng lại đưa tay ở trong hư không, phảng phất bắt giữ lấy thứ gì, sau đó ngón tay giữa nhào nặn thành thủy vận linh quang, cuối cùng trong nháy mắt bay vào huyền hải châu quang trên đỉnh đầu.

Sau khi linh quang trong tay nàng rơi vào trong đó, một mảnh gợn sóng tiếp nhận linh quang trong huyền tượng liền như rõ ràng mấy phần.

Đột nhiên, có người giá thuyền nhỏ tới.

Người đến mặc một thân bảo y lân giáp không biết, lưng đeo bảo kiếm, chấp hai tay sau lưng, trên mặt mang nụ cười thần nhiên.

Hắn là con thứ bảy của Trấn Hải Các Các Chủ, Hải Xuyên công tử, trên môi hắn có hai phẩy râu đen, lại xử lý tinh xảo, mà kết hợp với ánh mắt khí độ của hắn, tự có một cỗ khí tức lẫm lẫm tử hiển lộ, thế nhưng loại khí tức lẫm lẫm này, lại là ôn nhu, bởi vì hắn có một đôi mắt nhìn qua ôn nhu như nước.

Nhân vật như vậy bên người cho tới bây giờ cũng không thiếu nữ tu sĩ, bất quá từ sau khi hắn biết Tuân Lan Nhân sẽ đến, liền đem những nữ tu sĩ bên người kia phân phát, khi hắn nhìn thấy Tuân Lan Nhân, không khỏi nghĩ mình làm không sai, nữ tử như thế, xác thực thế gian hiếm thấy.

Nữ tu khác so với nàng, liền như chim tước cùng Loan Phượng.

Bất quá đôi mắt mọi việc đều thuận lợi của hấn, lại ở nơi Tuân Lan Nhân đụng phải vách đá, từ sau yến hội ngày đó, hấn còn muốn có cơ hội có thể thân cận một chút, chí ít kéo gần một chút quan hệ, cho dù là đã phát sinh chuyện không vui, hấn có thể mượn cơ hội rút ngắn quan hệ.

Thế nhưng Tuân Lan Nhân lại ở sau đó ra biển.

Chức trách của Trấn Hải Các là trấn hải, trấn chính là hải yêu không muốn lên bờ làm loạn.

Mà mùa này, chính là lúc mùa gió tiến đến, sẽ có hải yêu trong biển sâu thừa sóng mà đến, tác dụng của Trấn Hải Các chính là đem những hải yêu ý đồ lên bờ này đuổi về trong biển, hoặc là tru sát.

Mùa gió năm nay lớn hơn không ít so với những năm trước, có khả năng sẽ hình thành bão tố, cho nên Trấn Hải Các còn có một nhiệm vụ chính là phá phong, phá vỡ phong nhãn, khiến bão ly tán lắng lại.

Nếu chỉ là đơn thuần phá phong trấn sóng, vậy còn dễ nói, nhưng những hải yêu đến từ trong biển sâu kia, thường thường chính là giấu ở trong phong nhãn cự lắng.

Bọn chúng đã là chơi vui, cũng là tu hành.

Thuyền nhỏ dưới chân Hải Xuyên bị sóng ném bay lên,

lại thuận thế liền dừng ở không trung, vừa vắn cao bằng Tuân Lan Nhân, hấn ngẩng đầu nhìn Thương Hải bóng ngược trên bầu trời do một vùng châu quang huyền hóa ra kia, cảm thán nói: “Tuân đạo trưởng chi pháp huyền diệu, luyện bảo cũng là không tầm thường, đệ tử Thiên Đô Sơn tuy nhiều xuất sắc, nhưng được như Tuân đạo trưởng lại là hiếm thấy.”

Tuân Lan Nhân cũng không có nhìn hấn, vẫn đang chuyên tâm ngưng luyện thủy linh khí ngón tay giữa mình nhào nặn, thủy linh khí kia dưới năng nhào nặn hình thành một đạo phù lục.

Hải Xuyên thấy Tuân Lan Nhân không để ý tới mình, cũng không thèm để ý, mà là chấp tay nhìn sóng cả chập trùng rung chuyển phương xa.

“Thương Hải vô nhai, trong sóng cả mệnh mông này, có thể cùng Tuân đạo hữu xem sóng sinh hải triều ở đây, lại là trăm năm khó gặp.”

Nói đến đây, hấn lại nhìn về phía Tuân Lan Nhân, nhìn rất lớn mật, ánh mắt lại rất ôn nhu, phảng phất đôi mắt của hấn chính là biển cả, có thể dung nạp hết thủy, có thể nâng lên hết thủy người cùng sự tình trong biển rơi vào mắt hấn.

Mà Tuân Lan Nhân vẫn luôn là nhắm mắt lại, giống như căn bản cũng không biết có hấn một người như vậy.

Hải Xuyên nhìn trong chốc lát, lúc này mới thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía xa, nói: “Phong nhãn muốn tới, Tuân đạo hữu phải cẩn thận, năm nay gió này nổi lên từ

biển sâu, lại so với những năm qua phải lớn hơn nhiều, dưới phong nhãn, nhất định có giấu đại hải yêu, đạo hữu mặc dù đạo pháp tuyệt diệu, lại khó tránh khỏi cô chường nan minh, hãm bản thân ở tình thế nguy hiểm cũng không tốt.”

Tuân Lan Nhân vẫn như cũ không để ý tới, Hải Xuyên thì là thờ dài nói: “Đạo hữu mới tới, không rõ sóng gió càng lớn, hải yêu càng nhiều càng hung ác, lại xem trước một chút đi, một viên truyền âm ốc biển này liền lưu ở đạo hữu nơi này, nếu đạo hữu có cần, chỉ cần gọi ta là được.”

Hắn nói xong, ném ra một đạo linh quang từ trong tay, linh quang kia phá vỡ gió, nhẹ nhàng rơi vào trên tảng đá bên cạnh Tuân Lan Nhân, lại là một ốc biển ngân sắc cỡ nắm tay, phía trên có phù văn ngưng khắc.

Tuân Lan Nhân vẫn không có lý, hắn cũng giống như không để ý, cũng không lại dây dưa, thuyền nhỏ dưới chân quấn một vòng tròn trên không trung, hóa thành một đạo linh quang bay về phía bờ biển.

Sau khi hắn đi, thủy vận linh quang ở đầu ngón tay Tuân Lan Nhân vốn nên đạn đến trên không, lại đổi một phương hướng, trực tiếp rơi xuống ốc biển kia, linh quang hóa thành nước, rót đầy bên trong, ốc biển nguyên bản giống như thời khắc đều đang phát ra âm thanh trong nháy mắt bất động.

Trong tay Hải Xuyên cầm một ốc biển, bên trong không có bất kỳ thanh âm nào truyền đến, ốc biển truyền âm này là một lần luyện chế một đôi, hiện tại ở đây một

điểm thanh âm đều không có, đó chính là ốc biển bên kia bị cấm âm.

Hắn không khỏi sờ sờ ria mép của mình, nhú mào, hắn vô luận là phương diện tu hành, hay là tình duyên, từ trước đến nay mọi việc đều thuận lợi, điều này cũng dưỡng thành tính tình của hắn tự tin phóng đãng, thế nhưng cho dù hắn tự tin hơn nữa, lúc này cũng khó tránh khỏi có chút buồn bực.

Mà lúc này, hai người Thiên Càn Tử cùng Lưu Sùng lại lặng lẽ xuống biển.

Thiên Càn Tử ngày đó ở trên yến hội, bị Tuân Lan Nhân rơi mặt mũi, một mực canh cánh trong lòng, hiện tại Tuân Lan Nhân một người cô treo ngoại hải luyện bảo, hắn cảm thấy cơ hội đến.

“Tuân Lan Nhân kia kiêu hoành, năm lần bảy lượt xem thường bản đảo chủ, bản đảo chủ lần này nhất định phải làm cho nàng biết ở trên biển này, mặc nàng có pháp thuật thông thiên, cũng phải bị nhấn chìm trong sóng biển.”

Trong thanh âm của Thiên Càn Tử lộ ra lạnh lẽo, những người ở ngoại hải chiếm đảo xưng chủ này, chưa từng có hạng người lương thiện, bọn hắn sẵn giết hải yêu, gặp người cũng sẵn giết.

Đương nhiên, loại sự tình này hắn tuyệt không có khả năng một thân một mình đi làm, mà mời tu sĩ ngoại hải khác cùng đi săn bắn.

Tu sĩ Kim Đan của Thiên Đô Sơn, uy danh, nhưng cũng sẽ hấp dẫn lấy một ít người liếm máu trên đầu sóng, dù sao công pháp, pháp bảo của Thiên Đô Sơn đều có lực hấp dẫn thật lớn, hơn nữa cho dù là Tuân Lan Nhân này, đối với một ít tu sĩ chính là hấp dẫn trí mạng.

Nhất là những người ngoại hải này, sau khi giết người, hướng trên biển trốn, lại nghĩ tìm được bọn họ liền rất khó.

Sóng lớn mãnh liệt đập trùng, Thiên Càn Tử độn hành trong sóng lớn, giống như một con cá bơi, không nhận sóng biển xung kích ảnh hưởng, mà nơi xa, lại có tu sĩ cưỡi kình, cá mập, chim biển đến, bọn họ ở trong sóng gió kỳ hành, gào thét, cực giống lên núi săn bắn.

Chậm rãi, một vòng vây liền lặng lẽ hình thành.

Vòng vây rất lớn, sau đó chậm rãi thu nhỏ.

Nơi xa một con chim biển bay ở nơi cao, trên chim biển có người, ở nơi cao tự nhiên là dễ dàng nhìn thấy nhất, người trên chim biển là bày ở ngoài sáng, thuộc về hấp dẫn chú ý cùng ánh mắt.

Mà những người khác giấu ở trong gợn sóng, tự nhiên thuộc về chỗ tối, bọn họ sẽ lặng lẽ tới gần, đương nhiên, cũng là căn cứ vào đặc điểm pháp thuật pháp bảo của từng người, hình thành vòng vây chằng chịt tinh tế.

Trong đó có ba người ngăn cản phương hướng đại lục.

Chính yếu nhất chính là bản thân Thiên Càn Tử, còn có

Lưu Sùng cùng một vị Tử Phủ khác.

Ở một bên khác, thì có một vị tu sĩ Kim Đan am hiểu cận chiến chém giết, theo Thiên Càn Tử, hai vị tu sĩ Kim Đan, lại thêm trận pháp mình sắp bày ra, Tuân Lan Nhân này vô luận như thế nào cũng phải chết.

Trận pháp này cũng không phải là trận pháp phổ thông, mà là Huyền Ba Phúc Hải Trận, đây là một loại mê trận, cũng là một loại sát trận, là hắc thu hoạch được từ trong động phủ của một cổ tu sĩ.

Chương 301 : Đấu pháp trong giây phút

Sóng biển tối om cuộn cuộn.

Mây đen như tơ kết ở trên bầu trời đảo nhỏ, phảng phất tay có thể đụng đến, sóng biển nơi xa cuộn cuộn phảng phất bị gió thổi đến vọt lên, leo lên bầu trời, thế là thành mây.

Vân hải tương liên, nhìn mây tứ phương, chỉ có một khối địa phương trung tâm này, biển cùng trời còn chưa nối liền, nhưng lại giống như đã bị mây đen cùng sóng biển trên trời phong tỏa ngăn cản.

Mây đen trên trời giống như một cái nắp, che lại một vùng biển này.

Gió ở đây lượn vòng, Tuân Lan Nhân chậm rãi mở mắt, đem thủy vận linh quang ở đầu ngón tay bắn vào châu quang trên bầu trời.

Lúc này, xa xa nơi biển trời tiếp giáp, có một con chim biển to lớn bay tới, đó là một con hải âu, hải âu phát ra một tiếng thúy minh, một con đại điểu màu xám trắng bay tới, trên điểu có một người mặc bạch bào.

Hắn xâm nhập vào trong một vùng thế giới phảng phất chỉ có Tuân Lan Nhân, hắn giống như một người lạc đường, sau khi nhìn thấy Tuân Lan Nhân, lập tức bay về phía Tuân Lan Nhân, còn không tới gần, cũng đã cao

giọng hô.

Thanh âm của hắn trong gió có chút phiêu hốt, nhưng cũng rõ ràng rơi xuống.

“Vị đạo hữu kia, phía trước thế nhưng là Phúc Lâm địa giới.”

Thanh âm của hắn truyền đến, điều ngòi cười cũng bay về phía Tuân Lan Nhân, khoảng cách từ khoảng trăm trượng, rất nhanh liền kéo đến chỉ có hơn mười trượng, hắn giống như muốn hạ xuống trên đảo nhỏ này.

Tuân Lan Nhân chỉ là giương mắt nhìn hắn, lại nghe hắn tiếp tục nói: “Đường đi mệt mỏi, có thể cho tại hạ mượn bảo địa nghỉ ngơi một chút hay không.”

Hắn tên Lâm Viễn, đến từ Viễn Quang Đảo, thiện luyện độc sát, tu vi là Tử Phủ, nhìn từ bên ngoài, đối với Tuân Lan Nhân không có bất kỳ uy hiếp gì.

Mà đúng lúc này, cách đó không xa, đột nhiên có tiếng sóng biển to lớn dâng lên, từ dưới bọt nước đúng là xông lên từng con cự kình, cùng lúc, cự kình còn phát ra kình minh thần bí, thanh âm kia kéo dài xa xăm, có một loại ma lực chấn động tâm hồn.

Động tĩnh này lập tức hấp dẫn lực chú ý của Tuân Lan Nhân, mà lúc này người cười chim biển trên trời đột nhiên giơ một tay lên, một vòng ô quang từ trong tay của hắn bay ra.

Ô quang này là hắn dùng mặc tráp của ô tặc thu thập

hơn ba trăm năm, lại hỗn hợp Ô Nê Sắt trong biển, luyện thành một loại sắt quang có thể ô uế pháp bảo người khác.

Bởi vì pháp bảo bị ô uế, thần niệm gửi ở trong bảo sẽ bị ăn mòn nhanh chóng, từ đó làm cho pháp bảo mất đi không chế, thường sẽ không kịp thu hồi cũng đã rơi xuống.

Cho nên một môn sắt quang này được hấn gọi là Lạc Bảo Uế Quang.

Tuân Lan Nhân luyện bảo ở đây, tất cả mọi người cảm thấy bảo nàng luyện nhất định rất tốt, đã ngự ở đỉnh đầu, vậy liền để nàng không cách nào thu hồi, cho nên có phương án hành động này.

Một đạo Lạc Bảo Uế Quang kia bay về phía Huyền Âm Châu của Tuân Lan Nhân, chỉ nghe Tuân Lan Nhân cười lạnh một tiếng, quang hoa trên bảo châu nguyên bản hư ảo cấp tốc từ hư chuyển thực, Lạc Bảo Uế Quang kia đúng là đảo mắt liền bị sóng sinh sôi trên Huyền Âm Châu nuốt mất.

Loại tình huống này cũng không ngoài ý muốn, bởi vì Lạc Bảo Uế Quang của hấn cũng không phải dễ xua tan như vậy, trong mơ hồ, phảng phất nhìn thấy một đoàn ô quang đen như mực, ở trong châu quang hiển hóa ra dáng vẻ một con ô tặc, tám đầu xúc tu màu đen đúng là ở dưới châu quang cuộn cuộn, y nguyên muốn đi về phía Huyền Âm Châu.

Cũng ngay lúc này, trong nước đột nhiên có sóng cuộn

lên, một con cự sa cưỡi sóng mà lên bầu trời, trên người sa ngư có một người ngồi, hấn nhìn qua hùng tráng mà cao lớn, để trần thân trên, làn da hấn nhìn căng mịn giống như da sa ngư dưới người, phía trên hoa văn phù văn màu lam, đã tính vô cùng, thân dưới mặc chính là quần da màu đen, chân trần.

Mà tóc của hấn thì kết thành từng đầu bím tóc, bím tóc đều buộc lại, một đôi mắt hiện ra màu lam, lóe ra ánh mắt xâm lược.

Trên tay của hấn nắm lấy một thanh ngư xoa to lớn, sa ngư nhảy ra mặt nước, đảo mắt cũng đã nhảy đến khoảng cách so với Tuân Lan Nhân còn cao, ở trên cao nhìn xuống lao về phía Tuân Lan Nhân, tựa như hai quân trước trận, đại tướng địch quân cưỡi ngựa trùng sát xuống.

Hấn một xoa liền đâm về phía Tuân Lan Nhân, nếu đâm trúng, Tuân Lan Nhân liền sẽ giống như cá bị xiên ở trên nĩa, bị nhấc lên.

Người này là một vị Kim Đan khác trong đám người vây săn Tuân Lan Nhân lần này, tên là Sử Cự, hào Đạo Hải chân nhân.

Ngoại hiệu này đến từ Đạo Hải Pháp Xoa trên tay, hấn từng cầm xoa này chiến thắng một con Hổ Đầu Kinh kết nội đan ở trong biển, yêu quái kinh loại, từ trước đến nay pháp lực hùng hồn, pháp thể rộng lớn, ở trên biển khu sóng ngư sóng, phảng phất như có thể đem biển đều lật lại.

Thế nhưng Sử Cự này lại có thể sau khi ác chiến với Hồ Đầu Kinh trong biển ba ngày ba đêm, một xiên đâm chết, chiến tích như thế tự nhiên thu hút sự chú ý của mọi người, thế là thanh danh của Đạo Hải chân nhân liền càng vang dội.

Hắn một xoa này đâm xuống, phía sau hắn có một mảnh sóng biển theo hắn mà lên, như ảo như thật, đây là pháp quang Kim Đan của hắn, trong pháp quang do tu sĩ Kim Đan cương sát hợp nhất hình thành, sẽ có cảnh tượng xuất hiện, đó là pháp ý trong người hắn hiển hóa.

Mà sau khi tới Nguyên Anh, pháp quang này sẽ tiến một bước hiển hóa thành pháp tượng chân chính.

Pháp quang của hắn như sóng biển, cùng một vùng biển này không phân khác biệt.

Người này am hiểu cận chiến, nhưng cũng tuyệt đối không phải chỉ biết nhọc thân ngạnh công, mà là thông dựa thế hợp thế, hình thành pháp thế của mình, vô luận là ai đối mặt với Sử Cự này, đều sẽ có một loại cảm giác bất lực phản kháng.

Bởi vì phản kháng hắn, chính là phản kháng một vùng biển trời này.

Những này còn chưa đủ, Thiên Càn Tử cũng là tu sĩ Kim Đan, có thể nhìn ra thời cơ nào là tốt nhất, hắn vô cùng rõ ràng, đã động thủ, liền muốn dùng hết toàn lực, cho nên trên tay hắn đã sớm xuất hiện một bảo bình màu sóng biển.

Bảo bình vừa xuất hiện trên tay hắn, liền có một đầu bọt sóng như lụa mỏng chui ra, đây là trận đồ.

Tuân Lan Nhân lúc này ngồi ở trên vách núi, Huyền Âm Châu phía trên chính gặp phải nguy hiểm bị người ô uế, mà một bên, lại có một người cười sa ngư nhảy ra mặt nước, mang theo thế một vùng biển, một xoa đâm tới.

Nàng có thể cảm nhận được pháp uy to lớn trên xoa kia, cùng phá pháp cấm chế trong đó.

Thế là, trong nháy mắt Đạo Hải Pháp Xoa rơi xuống trên thân thể của nàng, toàn bộ thân thể của nàng băng tán, tan thành giọt nước đầy trời, có chút rơi vào trong biển, có chút thì là phiêu phù lơ lửng giữa trời.

Thiên Càn Tử bên kia xua ra trận đồ, đã chui vào trong hải vực sóng biển này, ở trong sóng biển cấp tốc tan ra, phòng lớn.

Đạo Hải chân nhân Sử Cự một xoa thất bại, cự sa hắn cười lại là nhảy qua đảo nhỏ này.

Trên bầu trời, bảo quang trên Huyền Âm Châu đang cuộn cuộn, trong vô thanh vô tức, trong tai Lâm Viễn, nghe được một tiếng chú lệnh nhẹ nhàng, nhưng lại vô cùng rõ ràng trong lòng hắn: “Nhiếp!”

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Viễn liền mất đi không chế đối với Lạc Bảo Uế Quang.

Hắn hoài nghi, chỉ có mình nghe được.

Thân thể của Đạo Hải chân nhân Sử Cự cùng sa ngư, mang theo một mảnh pháp quang, cuốn qua tiểu đảo rơi vào trong một vùng biển khác, kích thích một mảnh bọt nước.

Huyền Ba Phúc Hải Trận Đồ của Thiên Càn Tử hình thành một đầu mê vụ dây lụa, nhanh chóng đem hải đảo nho nhỏ này bao quanh.

Hắn cũng chú ý tới, trong bọt nước bay trên không trung xuất hiện thân ảnh Tuân Lan Nhân, trong bọt nước cũng có, đồng thời tiếng pháp chú nhẹ nhàng của Tuân Lan Nhân vang lên.

Tâm Thiên Càn Tử có chút gấp, hắn sợ Tuân Lan Nhân thừa cơ bỏ chạy, bởi vì trận pháp của mình còn không có triển khai.

Trận đồ hóa ra, trong sóng biển chung quanh hải đảo này nổi lên sương mù, đây là trận đồ hóa ra, sóng biển trong sương mù biến thần bí, trong mỗi một bọt nước dường như đều có phù văn hiển hóa ở bên trong.

Âm thanh pháp chú của Tuân Lan Nhân từ nhẹ nhàng đến sục sôi.

Đạo Hải chân nhân huy động cự xoa trong tay, cũng phát ra tiếng rống phá pháp, muốn tìm ra Tuân Lan Nhân, cũng muốn đánh gãy pháp chú của Tuân Lan Nhân, lại chỉ kích thích sóng lớn.

Âm thanh pháp chú của Tuân Lan Nhân lấy một loại vận luật kỳ diệu truyền lại trong hư không cùng sóng biển,

phảng phất âm phù thần bí đang nhảy nhót.

Thiên Càn Tử có chút gấp, trong bình của hắn lại có tám mặt tiểu kỳ màu lam bay ra, phân ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt mặt kỳ của tám lam kỳ này bay lên cuốn lên, liền biến thành sóng.

Giờ khắc này, trong lòng hắn mừng rỡ, bởi vì trận thành.

Chương 302 : Tuân chân nhân xách nhiếp Thương Hải

Chỉ trong nháy mắt, cả phiên hải vực này đều xuất hiện sương mù, trong sương mù huyền sinh sóng biển.

Lại chỉ chớp mắt, vùng biển này không phân rõ trời và đất, chỉ có sóng biển.

Đây là Huyền Ba Phúc Hải Trận.

Từ khi Thiên Càn Tử được đến Huyền Ba Phúc Hải Trận đến nay, chỉ cần bị vây vào trong tòa trận này, vậy liền không có ai có thể trốn thoát.

Đột nhiên, hắn phát hiện trận đồ của mình tựa hồ bị thứ gì ô nhiễm, thần niệm trong đó chính đang nhanh chóng bị ăn mòn, trong lòng hắn giật mình, nghĩ đến một khả năng, Lạc Bảo Uế Quang, bị Tuân Lan Nhân đoạt đi rồi sao?

Huyền Ba Phúc Hải Trận lập tức xuất hiện một tia ngăn cách, xuất hiện sơ hở.

Cũng đúng lúc này, pháp chú kéo dài của Tuân Lan Nhân cũng đã đến lúc kết thúc, bọn họ đều nghe không hiểu trước đó Tuân Lan Nhân đọc cái gì.

Phảng phất có mấy chục Tuân Lan Nhân cùng đọc lên

pháp chú cuối cùng, pháp chú này rõ ràng sáng tỏ, giờ khắc này nghe rõ.

Trong tay Thiên Càn Tử xuất ra một khối pháp lệnh, nắm bắt pháp quyết, thủ thân ngưng ý, chuẩn bị kỹ càng tiếp nhận một đợt pháp chú này của nàng, Sử Cự càng đem Đạo Hải Phá Pháp Xoa trong tay, đâm về phía Huyền Âm Châu trên bầu trời, hắn đã nhìn ra máu chốt, một hạt châu treo ở trên bầu trời kia, có nguy hiểm lớn.

Tìm không thấy Tuân Lan Nhân, liền phá pháp bảo của nàng.

Mà đôi mắt của hắn sờ dĩ không có lâm vào Huyền Ba Phúc Hải Trận này, là bởi vì trên người hắn mang theo phù chú Thiên Càn Tử cho, cho nên hắn sẽ không bị mê hoặc.

Đạo Hải Phá Pháp Xoa mang theo sóng lớn kinh thiên, phảng phất cự kinh phóng lên tận trời, trong mơ hồ, càng là có tiếng ngâm phá không khí xuất hiện.

“Huyền Âm sắc lệnh, nhiếp!”

Pháp chú của Tuân Lan Nhân đến cuối cùng, chồng vào nhau, đem hết thủy thanh âm đều đè xuống, thanh âm thanh lãnh của nàng ở trong nháy mắt này biến rộng lớn.

Thế giới đột nhiên yên tĩnh trở lại.

Trong hai mắt Thiên Càn Tử, nhìn thấy trong sóng nước có một cái bóng như có như không, cầm trong tay một lá

cờ huyền hắc, khi pháp chú rơi xuống hơi lung lay một chút trước người.

Hắn đột nhiên phát hiện mình không thể động, đã là thân thể không thể động, mà thần hồn cũng như bị rút ra, hắn còn cảm giác sóng nước chung quanh theo mình cùng động, thân không thể động, nhưng sóng biển bao lấy mình cùng động.

Hắn phát hiện, không chỉ có chính hắn, còn có pháp trận của hắn, trận kỳ của hắn, còn có, hắn nhìn thấy những ánh mắt sợ hãi của tu sĩ Tử Phủ ở ngoại vi còn không có tới kịp xuất thủ.

Trong lòng hắn sinh ra kinh hoảng, bất quá, hắn lại nghĩ đến, còn có một hi vọng, đó chính là Sử Cự, vị Đạo Hải chân nhân này cường đại, hắn hi vọng Sử Cự có thể đánh vỡ pháp chú này.

Nhưng làm hắn tuyệt vọng chính là, hắn nhìn thấy vị Đạo Hải chân nhân pháp lực hùng hậu vô cùng từng cùng Hồ Đầu Kinh nội đan cảnh đại chiến ba ngày ba đêm ở trong biển kia, thế mà cũng bị sóng biển nhiếp lên bao vây lấy.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện mình tiến vào trong một vùng không gian vô ngần, lại giống rơi vào biển sâu, hắn không thể động đậy chút nào.

“Diệt!”

Chú rơi, ánh sáng trong mắt nháy mắt biến mất, trời tối, hết thấy ánh sáng đều diệt đi, hắn chỉ cảm thấy trong

lòng một mảnh yên lặng, rốt cuộc không tỉnh lại, ý thức của hắn bị diệt đi.

Còn tu sĩ Tử Phủ cách xa không có bị đặt vào phạm vi bị xách nhiếp kia, xa xa nhìn thấy cả một vùng biển bị xách nhiếp lên, giống như thác nước cuốn ngược, cuốn vào trong pháp quang hư ảo trên bầu trời kia, pháp quang kia giống như một vùng biển sâu, lại giống thâm không.

Theo “Diệt” tự pháp chú vừa ra, bọn họ nhìn thấy hết thấy mọi thứ trong một vùng pháp quang kia đều như di diệt, không có sự sống, cho dù là nước biển cũng ở thời khắc này biến tinh khiết, trong nước biển khả năng tồn tại sinh mệnh yếu ớt, cũng đều tử vong.

Ngay sau đó, cự lãng ngập trời kia rơi xuống từ trong bầu trời, phẳng phát trời phá, nước biển giáng xuống từ trên trời.

Mấy vị tu sĩ Tử Phủ may mắn sống sót, quay người liền chui vào trong biển, liều mạng mà chạy, độn hành hướng nơi xa hướng chỗ sâu.

Mà ở trong nước giáng xuống từ trên trời kia, lại có một thân ảnh đứng ở trên vách núi hòn đảo nhỏ kia, không bị nước biển ngập trời rơi xuống ảnh hưởng, nàng nhàn nhạt nhìn về phía phương xa.

Cát Văn Vân đã trở lại.

Nàng sau khi đem Bạch Túc Nê đưa về Ly Sơn liền trở

lại, sau khi hướng sự phụ của mình bấm báo qua, sự phụ Cận Tú Chi của nàng cũng chỉ là thở dài một hơi, nói: “Đi thôi đi thôi, có người ở trong tình yêu, như cá rơi lưới, càng quẩn càng chặt, cuối cùng chết đi, nhưng có người ở trong tình vớ, lại như uống mút hoa quả, như ăn đại được, ngược lại có thể đột phá bình cảnh, thầy trò chúng ta một hồi, thiên phú của người cũng coi như tốt, ta đương nhiên hi vọng có thể nghe được tin tức người khai phủ truyền về trên núi.”

Cứ như vậy, Cát Văn Vân một thân một mình trở lại Trấn Ma Bích, mà lúc này, Triệu Phụ Vân vừa mới luyện chế thành một thanh cốt kiếm.

Trên thân cốt kiếm này thấm vào Xích Viêm Kim Phù cùng Xích Viêm Hỏa Kiếp Phù, hấn dùng vân thủ pháp cấm, đem dung hợp lại, xem như thí nghiệm một lần cương sát hợp nhất.

Tồn không ít khí lực của hấn, đương nhiên, ngoài ra còn có Trấn Ma Pháp Chú điêu khắc ở phía trên, cho nên khi thanh cốt kiếm này ngự ra, liền sẽ hóa thành một vật kim quang, nó có đủ loại huyền diệu trong phù lục của Triệu Phụ Vân.

Lúc Cát Văn Vân đến, vừa vận luyện chế tốt, cho nên hấn liền đưa cho Cát Văn Vân, đối với Triệu Phụ Vân đến nói, dùng cốt kiếm này tác dụng không lớn, bỏ đi lại đáng tiếc, tặng người vừa vận.

Hơn nữa hấn còn rèn luyện thành dáng vẽ trâm gài tóc, cho nên sau khi Cát Văn Vân được đến, ngày hôm sau cũng đã vấn lên tóc của mình, mà trên tóc mây kia vừa

vận cầm một cây trâm gài tóc cốt kiếm kim hồng sắc hắc tặng.

Hắc nhìn thấy nàng vẫn lên tóc, có chút sửng sờ, nghĩ đến chính mình có phải làm sai rồi hay không, nhưng lại nghĩ đến đều là người trong tu hành, nào có nhiều tập tục cùng chú ý như vậy.

Trong lúc Triệu Phụ Vân quan sát, nàng hơi cúi đầu, mặt có chút đỏ ửng.

Sau đó, Cát Văn Vân nói cho hắc biết, muốn hái luyện hào quang thành Lưu Vân Cẩm, nhất định là cần hào quang Thiên Cương cùng Địa Sát tương xung sau đó hình thành.

Tỉ như, Lôi Điện rơi xuống trên một Địa Sát huyết nào đó, sau đó Thiên Cương đem Địa Sát xông lên, liền kích khởi hào quang, khi hào quang chưa tán đem hái nhiếp đến, ngưng luyện thành tơ.

Lại hoặc là Thái Âm Thiên Cương hội tụ trên Địa Sát nào đó, từ đó thai nghén ra loại hào quang nào đó tương tự như ánh trăng, như vậy cũng có thể ngưng luyện thành tơ.

Mà Lưu Vân Cẩm là một cái tên chung, Thiên Cương cùng Địa Sát khác biệt tương xung hoá sinh hào quang ngưng luyện thành tơ dệt ra Lưu Vân Cẩm là không giống.

Trong lòng Triệu Phụ Vân hơi động, nói: “Ta nơi này có Xích Viêm Thiên Cương tùy thời có thể giáng xuống từ

trên trời, hiện tại chỉ cần lại tìm một nơi Địa Sát chi địa.”

Cát Văn Vân vừa nghĩ trước đó khi Triệu Phụ Vân đấu pháp ở trong Vân Mộng Cốc, hiển lộ ra một cỗ Xích Viêm chi khí đáng sợ, liền minh bạch ý tứ của hắn.

“Như vậy còn chỉ cần tìm một nơi Địa Sát huyết.” Cát Văn Vân nói đến đây, hơi chần chờ một chút, Triệu Phụ Vân thì nhìn ra nàng có lời muốn nói, lúc này nói: “Có địa phương nghĩ tới sao? Cứ nói đừng ngại.”

“Trong Vân Mộng Cốc kia liền có Địa Sát huyết, trước đó khi ta tìm kiếm Bạch Tứ Nê ở trong cốc, liền thấy một sát huyết thuần thổ, không biết pháp bảo sư huynh muốn luyện là gì? Phải chăng cùng thổ có quan hệ, nếu có liên quan, thì vừa vặn.” Cát Văn Vân nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân đương nhiên là sớm có cấu tứ, hắn muốn luyện Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ, hoặc là luyện chế pháp bào, lấy Xích Viêm pháp lực của bản thân mô phỏng Thiên Cương hạ xuống, xung kích Địa Sát huyết mà hoá sinh hào quang, luyện ra Lưu Vân Cẩm vừa vặn phù hợp.

“Chỉ là, Vân Mộng Cốc kia có đại xà chiếm cứ, chúng ta lại đến đó quấy rầy, phải chăng sẽ chọc giận nó?” Cát Văn Vân có chút lo lắng nói.

“Xà này có phần thông nhân tính, có thể giảng đạo lý, ta đi cùng nàng phân trần.” Triệu Phụ Vân chấp tay nhìn về phía tây, ánh mắt giống như xuyên thấu hắc ám trùng điệp rơi xuống trong Vân Mộng Cốc kia.

Chương 303 : Tuyển huyết xây trì

Trong Vân Mộng Cốc có đại xà, đằng vân giá vũ, thường hiển lộ vào lúc sáng sớm.

Khi Triệu Phụ Vân lại một lần nữa tìm tới đại xà trong Vân Mộng Cốc kia, nàng là không nguyện ý.

Nàng đang có thai, không muốn cùng người tiếp xúc nhiều, miễn cho bại lộ khuyết điểm thân béo thể yếu của mình, huống chi người đạo nhân trước mặt này mặc dù chỉ là Tử Phủ, thế nhưng một thân viêm hỏa bá đạo vô cùng, xâm nhập nguyên tinh, pháp lực cùng thần niệm trong thân thể, để nàng hiện tại cũng còn sợ hãi.

Nếu chỉ tu hỏa pháp cũng thôi, nàng chịu đựng thống khổ bị thiêu đốt, cũng nắm chắc tám thành có thể nuốt hấn, thế nhưng người đạo nhân này không chỉ có viêm hỏa bá đạo, hơn nữa còn có một thân đạo pháp huyền diệu khác, thế mà để cho pháp niệm của mình căn bản không cách nào khóa chặt.

Nhìn như ảnh, niệm cảm như ảo như khói, phảng phất một kích tức tán, lại như cái bóng trong nước, pháp thuật của mình vào trên người hấn, sẽ chỉ để khói ảnh tán đi, lại không cách nào tổn thương đến bản thể hấn, pháp thuật vô lại như thế, cũng chỉ có loại người vô lại này mới có thể tu ra.

Bất quá, cũng may Triệu Phụ Vân rất nhanh liền cho

nàng một lựa chọn.

Nói với nàng, mình có thể đáp ứng nàng một chuyện, chỉ cần mình có thể giúp được, nhất định sẽ giúp nàng một lần.

Thế là đại xá đáp ứng.

Sau đó Cát Văn Vân mang theo Triệu Phụ Vân tìm tới một sát huyết thuần thổ ở trong sơn cốc, trong quá trình tìm kiếm phát hiện, trừ bỏ sát huyết thuần thổ này, còn có sát huyết khác.

Triệu Phụ Vân phát hiện, Cát Văn Vân ở phương diện này kỳ thật biết rất nhiều, hai người vừa tìm sát huyết, vừa trò chuyện quá trình thai nghén cùng điều kiện thai nghén của sát huyết, hẳn hiểu được năng khiếu tu hành đặc biệt của đệ tử Ly Sơn.

Đệ tử phổ thông của Thiên Đô Sơn, kỳ thật cũng không thể nói mạnh hơn đệ tử của địa phương khác bao nhiêu, chỉ có đệ tử chiếm được bí truyền, mới có thể là loại tu sĩ hàng đầu kia, đương nhiên nếu số phận không tốt, cũng có thể nửa đường tổn hại.

Thiên Đô Sơn truyền thừa chủ yếu ở vào núi lấy được bí truyền, sư thừa phương diện Thượng Viện Hạ Viện, nhìn qua chỉ là một sàng chọn, cũng không có càng nhiều tình cảm gắn bó, chỉ có sau khi thu hoạch được bí truyền, thủ Thiên Đô Sơn Lục Giới Thất Bí mới xem như chân chính nhập sơn môn Thiên Đô Sơn.

Mà môn phái khác, sư thừa rất trọng yếu, sư phụ liền

thật sự là như thầy như phụ mẫu, nuôi từ nhỏ đến lớn, tay nắm tay dạy người tu hành, dạy người các loại tài nghệ, như luyện đan luyện khí, quan sơn tâm huyết, trận pháp, phù lục vv.

Sau khi tìm tới sát huyết thuần thổ, cần phải mở huyết, cần tạo dựng một địa phương có lợi cho Thiên Cương rơi xuống, không đến mức Thiên Cương vừa rơi xuống, toàn bộ sát huyết đều bạo tán ra, muốn là lâu dài, mỗi ngày Cương Sát va chạm hình thành lượng hà thải nhất định, vừa vận đủ Cát Văn Vân hái luyện.

Sát huyết này ở dưới một vách núi, có một đạo vết rách nho nhỏ, tản ra khí thổ hoàng sắc nhàn nhạt.

Nàng cần đem sát huyết này mở ra, đồng thời sẽ không khiến cho sát khí thuần thổ trong sát huyết trong thời gian ngắn phát tiết hết.

Nàng cần phải xây một sát trì ở bên ngoài, đem thổ sát trong sát huyết dẫn ra sát trì bên ngoài, bố trí cấm pháp không cho tản ra, sau đó đến một lượng nhất định, liền chờ Thiên Cương của Triệu Phụ Vân rơi xuống, Cương Sát ở trong sát trì này va chạm, hoá sinh ra hà thải.

Trong tay nàng có một kiện pháp bảo mang đến từ Hàm Tú Phong, chuyên môn thu nhiếp những hà thải này, đến lúc đó sẽ đem thu thập, sau đó liền có thể ngưng luyện cầm ti.

Đương nhiên, ngoài ra còn cần túy ti, mỗi một công đoạn đều phải cẩn thận, bằng không liền sẽ thất bại trong gang tấc.

Mỗi một loại hà ti dùng túy ti đều không giống nhau, Cát Văn Vân đoán chừng ti Xích Viêm Thiên Cương của Triệu Phụ Vân luyện ra hẳn là hỏa khí khá nặng, cần lấy Tử Dạ Hàn Lộ đến túy luyện.

Mà Cát Văn Vân mỗi một ngày đều phải đem cầm ti thu thập luyện thành túy luyện, từ đó đem vững chắc, nếu không sẽ lại tản ra thành một mảnh hào quang.

Cát Văn Vân nói cho Triệu Phụ Vân xây như thế nào, đem cấu tứ nói ra, sau đó hai người cùng động thủ, trước xây một sát trì ở bên ngoài.

Sát trì dùng chính là một loại tảng đá rất cứng rắn xây thành, chính thể hình trụ tròn, bề sâu khoảng ba trượng.

Tảng đá kia là Triệu Phụ Vân mở ra từ một ngọn núi khác trong cốc, động tĩnh này dẫn tới đại xà kia chui ra ngoài từ trong thủy phủ, trong mắt không cao hứng, bắt quá, nàng cuối cùng cũng không nói gì.

Nói là sát trì, nhưng thật ra là sát giếng.

Triệu Phụ Vân tự tay khắc lên vân văn cấm chế trên vách sát giếng, mục đích là để Thổ Sát cùng Xích Viêm Thiên Cương sẽ không tạo thành tổn thương đối với vách giếng.

Cho nên phía trên liền có vân văn cấm chế tích thổ cùng tích hỏa, những thứ khác cũng không trọng yếu.

Cuối cùng liền dẫn ra sát khí thuần thổ từ trong vách núi.

Mỗi một lần dẫn ra bao nhiêu, sẽ sinh ra bấy nhiêu hào quang, đây là phải trải qua mấy lần thí nghiệm mới có thể xác định.

Triệu Phụ Vân minh bạch ý tứ của nàng, lúc này hần nhìn hoàng khí chảy ra từ trong sát huyết vách núi như lưu yên, bị linh phù nhiếp thổ dẫn đến trong giếng, hoàng yên giống như thác nước nhỏ rơi vào trong giếng, đúng là hết sức đẹp mắt.

Vừa nhìn màu sắc kia, Triệu Phụ Vân liền biết Thổ Sát này rất tinh khiết, nếu dùng để hợp sát, thời gian bồi dưỡng khẳng định ngắn hơn rất nhiều, pháp ý ký kết trong phù lục khẳng định sẽ càng tốt càng nồng đậm một chút.

Cương Sát xung kích sẽ hình thành hà sắc gì, còn phải xem Thiên Cương mãnh liệt một chút, hay Địa Sát mãnh liệt một chút, đương nhiên đây đều có thể khống chế.

“Thiên Cương nặng, như vậy cảm ti luyện ra chính là lấy pháp tính Thiên Cương làm chủ, nếu Địa Sát nặng, vậy luyện ra chính là pháp tính Địa Sát làm chủ.” Cát Văn Vân nhắc nhở Triệu Phụ Vân.

Trong lòng Triệu Phụ Vân quyết định trước luyện một kiện pháp bào, hần nghĩ đến mục đích mình luyện chế kiện pháp bào này.

Hần hi vọng pháp bào muốn luyện có thể theo mình cùng trưởng thành, muốn cứng cỏi, cho nên mới có thể tuyển địa sát thuần thổ, về phần hỏa nặng hay thổ nặng,

hắn cảm thấy vô luận gì đều không có quan hệ.

Bởi vì sau đó còn cần thêm lên vân văn cấm chế ở phía trên, đó mới là mẫu chốt.

Sau khi biểu đạt ý tứ của mình, Cát Văn Vân tỏ ra hiểu rõ.

Sau đó chính là thí nghiệm, chỉ thấy Triệu Phụ Vân hơi hít một hơi, hướng phía sát giếng này phun ra một ngụm Xích Viêm Thiên Cương kim bạch sắc, chỉ thấy một vết hỏa tia như rắn, linh động chui vào trong giếng.

Chui vào trong hoàng yên dưới đáy giếng, lại ở trong nháy mắt này, hoàng sát trong giếng bốc lên xông lên bầu trời, hoàng sát trong quá trình bốc lên nhanh chóng biến mất, trong quang mang hỏa diễm nhiều hơn hào quang.

Chỉ thấy Cát Văn Vân xuất ra một thứ như bình rượu màu đen, ném lên bầu trời, miệng bình sinh ra một cỗ lực thu nhiếp, như nuốt nước bình thường, đem những hào quang này thu nhập trong bình, sau đó nhìn vào bên trong một chút, nói: “Thiên Cương của sư huynh quá cường thịnh, rất nhiều thổ sát đều bị luyện đốt.”

Thế là hai người lần lượt thí nghiệm, xác định một lần dẫn ra bao nhiêu Thổ Sát từ trong giếng, xác định Triệu Phụ Vân một lần dùng bao nhiêu pháp lực Thiên Cương rơi vào trong giếng.

Sau đó, Triệu Phụ Vân trở về Trấn Ma Bích, để Cát Văn Vân ở lại đây.

Cát Văn Vân xây nhà ở đỉnh núi, nàng đem bình nhiếp hà đặt ở trên bàn gỗ, trên bình nhiếp hà bốc lên một đoàn hào quang giống như ngọn lửa.

Lại lấy ra mấy dạng công cụ bày ở trên bàn mặt, bên trong đều đổ ra một vài thứ, có chút là nước, có chút là thứ như bùn.

Nàng đeo lên một đôi găng tay tơ bạc, lấy ra một sợi từ trong bình nhiếp hà, rút ra ngoài đặt ở lòng bàn tay của mình xoa xoa, chỉ thấy trong lòng bàn tay của nàng ánh lửa ẩn hiện.

Nàng cảm thấy một cỗ nóng bỏng cách găng tay truyền đến, trong lòng thất kinh, bởi vì găng tay này là pháp bảo lần này xuống núi sư phụ ban thưởng, chuyên môn dùng để luyện ti, lúc này dùng để luyện hào quang này thế mà lại cảm giác được phỏng tay.

Có thể thấy được pháp lực Thiên Cương của Triệu Phụ Vân nồng đậm cỡ nào.

Chương 304 : Kim Ô hành không chiếu trăm dặm

Cát Văn Vân ở đỉnh núi, lấy đá xanh làm bàn, đá gai làm băng ghế.

Lấy ra một bình sứ màu trắng đặt lên bàn, đổ một ít nước vào trong chén, lại đổ ra một chút thứ như bụi từ một bình màu vàng khác.

Sau đó thì nước cùng bụi quấy cùng nhau, hình thành một loại như bùn dính, nàng thấm lấy một chút từ đó, xoa trong lòng bàn tay, bùn này tên là Luyện Ti Cao, khi Cát Văn Vân lại một lần nữa rút ra hào quang hồng diễm từ trong bình, nàng liền cảm giác không có nóng như vậy.

Hơn nữa lại càng dễ làm cho nó ngưng luyện cùng nhau, hai tay hợp xoa, vừa đem quần ở trên một kệ ti, không khiến cho nó quần quanh thất nút.

Những ti này đều dính Luyện Ti Cao trong tay Cát Văn Vân, hỏa khí trong đó giống như bị giam cầm.

Nguyên bản quang vận hà ti giống như da khô biến rất thuận, cảm giác rất êm dịu, màu sắc bày biện ra đến thì là màu cam sáng.

Sợi ti kéo dài, nàng một mực lấy pháp lực xoa xoa, mãi cho đến giờ Thân, một bình hà thải này nàng mới xoa tốt, chỉ thấy trên kệ ti quần lấy một sợi thật dài, ở trong

thiên địa không có ánh sáng mặt trời này, ti quang kia ở trong hư không tối tăm lấp lóe.

Đến giờ Tý, nàng chuyển động kệ ti, sợi ti bay ra, nàng nắm một sợi trong đó, ném hà ti sáng cam trong tay ra ngoài, chỉ thấy một đạo ánh sáng màu cam tung bay trên đỉnh núi hắc ám này.

Từ xa nhìn lại, chính là một đầu tuyến màu cam du đãng trong sương mù hắc ám.

Trong sơn cốc, có một con đại xà nhô đầu ra từ trong đầm sâu nhìn một sợi hà ti trên đỉnh đầu, trong một đôi mắt rần đáng sợ kia, đúng là sinh ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Nàng đã có thể xác định, hai người này nhất định đều xuất thân từ nhân gian đại phái, tu sĩ nhân loại ra vào sơn cốc này nhiều như vậy, cũng chưa từng thấy qua vị nào có kỹ nghệ cao minh như vậy.

Cát Văn Vân thất hà ti ở trên nhánh cây một cái cây trên đỉnh núi, hà ti thì là ở đỉnh núi hắc ám bay lên, giờ Tý hàn lộ tràn ngập trên bầu trời ở trong một vùng hư không này, để ánh sáng của hà ti chậm rãi thu liễm.

Cát Văn Vân đứng ở đỉnh núi này, thổi gió núi, nhìn một vùng bầu trời hắc ám này, nàng đúng là không có một chút sợ hãi, theo lý thuyết, ở biên giới Cực Dạ này, nàng một tu sĩ Trúc Cơ cũng không thể hoàn toàn tự vệ, mà lại trong núi này liên còn có một con đại xà bằng với Kim Đan, có thể tùy thời một ngụm nuốt nàng.

Thế nhưng nàng lại không sợ.

Thời gian còn lại của nàng, an vị ở đỉnh núi tu hành, lúc này, nàng chỉ cảm thấy pháp niệm trong ngực mình sôi sục, nguyên bản pháp lực gầy yếu, dường như có hạt giống pháp lực mới bèn bĩ đang sinh sôi.

Nàng ở thời khắc này, đúng cảm giác được hi vọng khai phủ, cảm thấy huyết Đan Trung có khí hiện sinh.

Khí phách viên mãn, nàng đương nhiên còn không có, nhưng cũng đã thấy được hi vọng.

Một vùng trời này, không có mặt trời không có mặt trăng, không có ngôi sao, ở đây, chỉ có hắc ám, ngay cả thời gian đều là mơ hồ, nếu không phải nàng mới từ phía bắc kia nơi có ngày đêm giao thế đến đây, còn có thể mơ hồ cảm nhận được canh giờ, thời gian lâu, sợ là ngay cả hiện tại là lúc nào đều phân không rõ.

Không có ngày đêm phân chia, không có bốn mùa rõ ràng giao thế, đương nhiên nhiệt độ không khí vẫn sẽ có biến hóa.

Triệu Phụ Vân tu hành trong Trấn Ma Bích, hẳn một mực có một ý nghĩ.

Có thể trả lại một mảnh quang minh cho đêm tối này hay không?

Lấy pháp tượng Kim Ô Thần Điều trên Xích Viêm Thần Đẳng của bản thân, hóa thành mặt trời hành không, chiếu rọi một phương.

Làm cho một vùng này có màu sắc ngày đêm phân chia.

Nghĩ tới đây, trong lòng của hắn đúng là hưng phấn lên, nếu như đem một vùng đêm tối này so với hỗn độn, như vậy lúc Kim Ô Thần Điều hành không chiếu rọi một phương, liền đem vẫn đục này phân âm dương.

Trong lòng hắn nghĩ vậy, liền lập tức hành động.

Trong tĩnh thất tu hành của mình, cầm ra Xích Viêm Thần Đăng, nhắm mắt lại, sau một hồi, ánh sáng vàng trắng trên đèn diễm thần đăng nở rộ, chiếu lên trên người Kim Ô Thần Điều ở ba mặt vách động trên đỉnh đầu.

Từng con Kim Ô Thần Điều này lóe ra ánh sáng vàng trắng giống như muốn sống lại.

Xích Viêm quang huy chiếu ra bên ngoài từ trong tĩnh thất, Kim Ô Thần Điều trên vách động bên ngoài cũng tựa hồ lóe ra muốn sống lại, phảng phất muốn bay ra ngoài từ trên vách động, ánh lửa càng ngày càng nồng đậm, chiếu ra từ trong động, người dưới doanh trại bị kinh động, nhìn một màn này.

Vốn Trấn Ma Bích liền hiện ra ánh sáng, xông mở hắc ám, lúc này ánh lửa tuôn ra trong động kia càng như vậy, giống như có hỏa diễm đang thiêu đốt, nhưng không có người sẽ cảm thấy Triệu Phụ Vân xảy ra chuyện, chẳng qua là cảm thấy Triệu Phụ Vân khả năng lại đang luyện cao pháp huyền diệu gì đó.

Đột nhiên, quang mang chói mắt lóe ra từ trong động,

những người này đều quen thuộc hai mắt hắc ám, cứ việc đều là tu sĩ, nhưng vẫn bị ánh sáng này đâm không mắt mở ra được, bởi vì ánh sáng này không phải ánh sáng phổ thông, mà là Xích Viêm Thần Huy.

Có người che mắt, thông qua khe hở ngón tay nhìn lại, một con thần điều to lớn màu vàng trắng bay ra từ trong động, thẳng lên bầu trời.

Mà lúc này bầu trời đúng là một vùng sáng ngời, hơn mười dặm một vùng sáng ngời, sau đó ánh sáng liền giảm dần, từ xám trắng đến hắc ám.

Mọi người sau khi chậm rãi thích ứng đem tay buông xuống, nhìn thấy con Thần Điều kia bay về phía tây, tốc độ cũng không nhanh.

Thần Điều đầu tiên là bay lên chỗ cao, sau đó bay về phía tây, ánh sáng xán lạn xưa tan hắc ám.

Nhưng Triệu Phụ Vân lại có một loại cảm giác khác, cảm giác mình đang mang phụ trọng phi hành, giống như rơi vào trong nước, đêm tối vô biên kia giống như nước đè lên người.

Lại giống lưới vô hình, mặc dù bị Kim Ô Thần Điều của hắn xưa tan ra một vùng sáng ngời, nhưng lại có áp lực cực lớn ở trên người.

Cổng đêm mà bay.

Trong lòng Triệu Phụ Vân hiện lên bốn chữ này.

Hắn không khỏi nghĩ đến Phùng Hoảng Sư sư huynh để cho mình tới đây, lại nghĩ đến Tuân Sư không có phản đối, còn nói tới đây đối với tu hành của mình có lợi.

Trước đó hắn cảm thấy, mình chống cự hắc ám chính là rèn luyện đối với pháp ý của bản thân, hiện tại hắn phát hiện, loại phương thức này mới càng tốt hơn.

Kim Ô Thần Điều kia bay về phía Vân Mộng Cốc ngoài trăm dặm.

Bay càng cao, liền càng cảm thấy nặng nề, đương nhiên nếu pháp niệm của hắn buông lỏng, tan thành một sợi ánh lửa, nhưng lại sẽ nhẹ nhõm rất nhiều.

Ở trong một vùng Cực Dạ này, duy trì pháp tượng của Kim Ô Thần Điều, lại giống như sẽ bị đêm tối tự nhiên áp chế.

Còn có một nguyên nhân, đó chính là duy trì Xích Viêm Thần Hỏa hóa thành pháp tượng của Kim Ô Thần Điều, đối với hắn mà nói cũng không phải một chuyện nhẹ nhõm.

Hắn cố gắng kiên trì, nhưng Kim Ô Thần Điều của hắn mới bay ra hơn ba mươi dặm, càng ngày càng yếu, càng lúc càng mờ nhạt, chỉ có một đoàn hỏa cầu, lại thành một sợi ánh lửa, tán trong bóng đêm.

Ngự hỏa ở trong vùng bóng tối này bay trăm dặm mà không tiêu tan, hắn vẫn làm không được.

Triệu Phụ Vân ở tĩnh thất trong động phủ mở to mắt,

trán của hấn thế mà ra mồ hôi.

Nhưng trong lòng hấn thì hưng phấn, loại cảm giác gánh vác lấy Cực Dạ mà bay này, để hấn cảm nhận được một loại khoái cảm khó tả, giống như có đồ vật thai nghén ở sâu trong tâm linh.

Pháp ý trong phù lục của hấn đúng là trong thời gian ngắn lại có một tăng trưởng.

Thế là, hấn liền quyết định tu hành như vậy.

Bất quá, bởi vì hấn không cách nào ngự hỏa hóa Kim Ô Thần Điều bay vào Vân Mộng Cốc, vì không trì hoãn Cát Văn Vân hái luyện hà ti, cho nên hấn mỗi ngày đều muốn tự mình đi một chuyến Vân Mộng Cốc.

Thời gian trôi qua Cát Văn Vân ngày qua ngày hái luyện hà ti, Triệu Phụ Vân mỗi ngày đều muốn lấy Xích Viêm Thần Đăng hiển hóa Kim Ô Thần Điều, bay về phía Vân Mộng Cốc.

Mỗi một lần Triệu Phụ Vân đều sẽ lưu lại nói chuyện một hồi cùng Cát Văn Vân, Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được khí tức trên người Cát Văn Vân lại lần nữa biến linh động, biến càng linh hoạt, pháp lực biến càng có sinh mệnh lực.

Mà hấn cũng nhìn thấy hà ti thắt trên nhánh cây ở đỉnh cốc “phơi nắng”, chỉ cảm thấy cảnh trí này cực đẹp.

Không khỏi nghĩ đến một câu thơ: “Thùy tri thái luyện đương không vũ... . . Thị Ly Sơn nữ tu Cát Văn Vân a!”

Mà khoảng cách Kim Ô pháp tượng của Triệu Phụ Vân hành không, mỗi một ngày đều đang gia tăng, thẳng đến có một ngày, Cát Văn Vân nhìn thấy một tia nắng xuất hiện từ phía đông, ánh nắng đậm thủng hắc ám rơi vào đỉnh núi Vân Mộng Cốc, rơi vào trên mặt Cát Văn Vân.

Nàng vô cùng kinh ngạc, lại có một loại cảm giác hưng phấn khó tả.

Ngày đầu tiên nhìn thấy tia nắng mặt trời, lúc xuất hiện ở phía xa, nàng liền hỏi Triệu Phụ Vân, từ đó biết là Triệu Phụ Vân đang tu pháp.

Nàng cảm thấy một sợi ánh nắng rơi vào trên mặt mình này, là tay Triệu Phụ Vân, là ánh mắt Triệu Phụ Vân, là pháp niệm của Triệu Phụ Vân.

Bất quá, ngay khi nàng muốn nhìn rõ ràng có phải phía đông thật sự có mặt trời xuất hiện hay không, một sợi ánh nắng kia liền lại yếu đi, theo đó biến mất.

Về sau mỗi một ngày đều sẽ xuất hiện, đồng thời ánh mặt trời xuất hiện càng ngày càng loá mắt, thời gian chiếu càng ngày càng lâu, rốt cục có một ngày, nàng thấy rõ ràng, đó là một hỏa cầu, lại giống một con chim có cánh.

Nàng sớm đã ở lúc ánh mặt trời chiếu tới nơi này, đem hà ti đều thu cuốn lại, bởi vì nàng sợ hà ti mình sơ bộ luyện thành, bị ánh sáng mặt trời này một lần nữa luyện thành Xích Viêm Thiên Cương.

Bất quá, nàng nhìn thấy hỏa cầu này rất nhỏ, rơi xuống từ nơi cao, như Thần Điều lướt đi mà rơi xuống.

Liền cũng không có tán đi như ngày thường, mà là rơi xuống trong sơn cốc, mê vụ trong cốc lập tức tản ra, tiếng côn trùng kêu trong cốc cũng ở thời khắc này cảm nhận được nguy hiểm, mà dừng lại.

Mà phương hướng Thần Điều kia bay xuống chính là sát giếng.

Kim Ô Thần Điều ở miệng giếng tản thành tia sáng, rơi xuống trong giếng, hào quang trong giếng cuộn cuộn mà lên, Cát Văn Vân người ở đỉnh núi, ném Nhiếp Hà Hồ ra ngoài đem hào quang đều hút vào trong đó.

Rất nhanh, hào quang liền bị hút hết, một vùng sơn cốc này lại quay về hắc ám, Cát Văn Vân đưa tay gọi trở về Nhiếp Hà Hồ, đi tới bên cạnh một khối đá xanh được nàng chọn làm bàn.

Trên tảng đá đặt một ngọn đèn, ở trong bóng tối này tản ra ánh sáng vàng trắng, cho Cát Văn Vân cảm giác an toàn vô cùng.

Ngẫu nhiên có gió núi gào thét, hỏa diễm lại trầm ngưng bất động.

Đây là Triệu Phụ Vân lưu lại, có thể thông qua ngọn đèn này kêu gọi Triệu Phụ Vân.

Trên đỉnh núi Vân Mộng Cốc có người hái luyện hà ti, tin tức này không biết truyền ra từ lúc nào, điều này gây

nên không ít người thăm dò, phát hiện đầu tiên chính là người trong doanh trại bên ngoài cốc.

Tất cả mọi người là người kiếm ăn trong sơn hà, mà ở trong một vùng tăm tối này, không có trật tự có thể nói, hết thảy đều dựa vào thực lực nói chuyện.

Có người từ xa nhìn thấy là một nữ tu một thân một mình ở đỉnh núi, sau đó lại có người nhận ra là nữ tu Ly Sơn.

Lại về sau, chính là phát hiện nàng đang giúp Triệu Phụ Vân làm việc, lại sau nữa, Kim Ô Thần Điều của Triệu Phụ Vân như mặt trời mọc lên trời, thế là không ai dám có ý niệm gì nữa.

Cho đến hôm nay, bọn họ đã biết, người lúc ấy kịch chiến cùng đại xà ở trong núi cùng trong cốc là ai.

Còn có nghe nói “Mạc Sư” đi tìm Triệu Phụ Vân phiền phức, lại có người nói, kỳ thật Mạc Sư đã sớm chết ở trong cốc, người đi là “Mạc Sư” bị xà yêu xâm lấn thân thể, như thế, uy danh Triệu Phụ Vân Trấn Ma Bích liền càng sâu, có người cho rằng hẳn sắp kết Kim Đan.

Huống chi gần đây, mọi người nhìn thấy một vòng mặt trời dâng lên từ Trấn Ma Bích, rơi xuống trong Vân Mộng Cốc, đem hắc ám xua tan, bức thiên tượng pháp uy hùng vĩ này để đám người chỉ nghĩ ở trong lòng, không dám có hành động.

Đương nhiên, cũng có người nói mặt trời kia kỳ thật không phải một hỏa cầu, mà là một con Thần Điều.

Nhưng người có thể thấy rõ ràng không có mấy người, mọi người chỉ thấy một ánh lửa, một đoàn ánh sáng chói mắt.

Động tĩnh thiên uy như vậy, tự nhiên cũng khiến cho yêu ma xa gần mấy trăm dặm trong Cực Dạ nhìn chăm chú, bọn chúng đều hoặc xa hoặc gần nhìn màn này.

Kỳ thật trong đó thậm chí có đại yêu đã kết nội đan, bọn chúng có trí tuệ, biết nặng nhẹ, minh sinh tử, nghe qua con đại xà trong Vân Mộng Cốc kia cũng không phải đối thủ, liền càng thận trọng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng trong bóng tối, có người chán ghét ánh sáng, liền xa xa tránh đi, thậm chí có ít đàn thú thích u ám đều sẽ di chuyển đi, còn có ít thực vật ác quang dưới Xích Viêm Thần Huy chiếu rọi chết đi.

Có tiểu yêu bởi vì chưa từng gặp qua Xích Viêm huy quang, tham nhìn quang mang chói sáng, đúng là bị chiếu mù mắt, một đường khóc lóc kể lể đi tìm đại vương nhà mình.

Còn có một ít một thì là đơn thuần chán ghét, có chút thì là cảm thấy mặt trời đột nhiên xuất hiện này ảnh hưởng cân bằng nơi này, thế là trong bóng tối liền có yêu nói muốn tới trước Trấn Ma Bích để người nơi này tắt ánh lửa kia.

Mà nói đến Trấn Ma Bích, liền lại có yêu ma tức giận, cho rằng cái tên Trấn Ma Bích này thực sự không đem

bọn họ để vào mắt, muốn đi đánh nát vách núi kia.

Các loại thanh âm trong bóng tối, rất huyền ảo, Triệu Phụ Vân nghe không được, bất quá, hẳn lại có thể cảm nhận được, từ phía nam có một cỗ khí cơ nguy hiểm đang thai nghén, đang hội tụ.

Bất quá, hẳn cũng chưa đi, mặc dù mình tu Linh Tê Tị Tai Pháp của đại di, nhưng cũng không phải mỗi một nguy hiểm đều nhất định phải đi tránh.

“Ai da, người mở động trên Trấn Ma Bích này, đến cùng là thần thánh phương nào a.”

Tiểu Thanh Đàm nằm giữa Trấn Ma Bích cùng Vân Mộng Cốc, dù không phải trên đường thẳng, nhưng cũng trong phạm vi Xích Viêm Thần Huy chiếu rọi.

Ngày ấy bọn hắn ở trong đàm tu hành, trong đó nhị ca ghé vào trên lá sen tu hành, đột nhiên bị một đạo hỏa quang chiếu một cái, trên người cảm nhận được nóng rực, dọa đến hắn lập tức chui vào trong đàm, hô to tai họa.

Cuối cùng sau khi ánh lửa biến mất mới dám ra, hiện tại bọn họ lại một lần đi tới trước Trấn Ma Bích quan sát Trấn Ma Bích.

“Chẳng cần biết hắn là ai, ở đây đùa lửa chính là không được, lần này Hồ Cứ đại nhân rộng phát Nghĩa Yêu Thiếp, không có thiếu Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa chúng ta, điều này liền nói rõ thanh danh của chúng ta đã truyền ra, lần này hảo hảo biểu hiện, vì Hồ Cứ đại

nhân lập xuống công lao, sau khi phạt sơn phá, nhất định thiếu không được chỗ tốt của Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa chúng ta.” Tam đệ trong Ngũ Nghĩa nói.

“Hỗ Cứ đại nhân vẫn rất giảng cứu, chỉ chiêu yêu, mà không thu những thứ thượng vàng hạ cám kia, điểm này ta rất thích.” Tứ đệ trong Ngũ Nghĩa nói.

“Đại ca, ta nghe nói Bạch Cốt phu nhân cũng tới? Người đến lúc đó muốn lại đi gặp nàng hay không, người nói, chân ngọc cốt của Bạch Cốt phu nhân muốn giẫm lên đất sao?” Nhị ca mập lùn đột nhiên hỏi đại ca cao gầy của mình.

Hắn hỏi đại ca trở nên thất thần, làm cho lời vốn muốn phân phó đều quên mất.

Chương 305 : Trùng luyện Xích Viêm Thần Đăng

Nhục thân Triệu Phụ Vân an tọa trong động phủ, thế nhưng một điểm pháp niệm lại theo Kim Ô ngao du Cực Dạ trăm dặm hư không, nơi quang mang chiếu rọi, hết thảy đều ở trong mắt cùng trong lòng hắn.

Loại cảm giác này thật tuyệt.

Tuyệt không thể tả.

Hắn cảm thấy mình thành chúa tể thương sinh, thành tồn tại thần thoại trong truyền thuyết, mặc dù đây chỉ là một điểm mơ màng của hắn, một điểm ý niệm nảy sinh trong đầu từ nhân thời nhân thế, nhưng ý niệm này lại dựng dựng pháp ý ở trong lòng.

Một đời người có rất nhiều loại ý niệm, những ý niệm này giống như cát theo gió lên, lại như sóng theo gió lên, gió dừng cát rơi, sóng bình.

Cho nên rất nhiều người so thế giới tâm linh của bản thân với tâm hồ, thức hải, cần thận hồ theo thế sự tâm động.

Một người hành tẩu trên đời, tựa như xe ngựa chứa vại nước đầy, sau khi xe ngựa chạy, mặt đường lại không bằng phẳng, nước trong vại sẽ dâng lên, khi sóng nước dâng lên đến mức độ nhất định, liền sẽ ảnh hưởng đến chính mình.

Có thể sẽ lật xe ngựa, nhẹ thì vạc hủy, nặng thì liên luy xe ngựa.

Cho nên có người nói, tâm chúng ta muốn tĩnh, vô luận thế sự bên ngoài biến hoá như thế nào, vô luận con đường hiện tại gồ ghề nhấp nhô như thế nào, đầu tiên phải bảo trì định lực của chính chúng ta, không thể theo phong ba bên ngoài đung đưa trái phải.

Như vậy, liền có rất nhiều công pháp tu hành định tâm, ngừng niệm xuất hiện.

Nhưng lại có người nói, một người phải làm được thuận thế mà làm, có đại thế có tiểu thế, sóng gió thế gian chính là thế, sẽ có một ngày theo gió nổi lên, tựa như đại bàng vút lên chín vạn dặm, không cần ước thúc sóng gió trong tâm hồ, hẳn là muốn sóng gió trong tâm hồ hợp cùng gió bên ngoài, chính là trong ngoài tương hợp, thuận gió ngự khí, lên như điều gặp gió, Trúc Cơ, khai Phủ, kết Kim Đan, dựng Anh, Hóa Thần, từ đây trường sinh cửu thi giữa thiên địa, khai tông làm tổ, được đại tự tại.

Hai loại lý luận đều là có không ít người ủng hộ, lúc nói đến, càng nhiều người cảm thấy, hẳn là thủ tâm hồ không thay đổi đi nghênh đón sóng gió thế sự.

Nhưng càng nhiều người khi đối mặt với sóng gió, lại khó làm được thủ tâm không thay đổi, làm không được thủ thân bất động như Minh Vương.

Rất nhiều người suy nghĩ muốn thuận gió nổi lên, lại chỉ

là nước chảy bèo trôi, như cát bụi rơi xuống đất khi gió dừng, ít người có thể thuận gió nổi lên từ cá hóa bằng.

Triệu Phụ Vân lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn áp tâm linh, nhất niệm bất động bất dịch.

Nhất niệm bất động, không chỉ có tác dụng ở chính tâm linh hấn, cũng chậm chậm kết hợp cùng Kim Ô pháp tượng.

Liên như hiện tại, một vòng nắng gắt ở trong phiến thiên địa này, quang hỏa kia không chỉ có thể thiêu đốt vạn linh, càng là có một cỗ cảm giác hoành trấn hư không.

Loại cảm giác bản thân như đi vào thần thoại, hóa thân thành nhân vật thần thoại tràn ngập ở trong lòng.

Pháp niệm phi dương như thế, sâu trong tâm linh, cảnh tượng mười ngày ngao du thiên địa kia đúng là rõ ràng ở trong lòng.

Hắn phúc chí tâm linh xuất ra nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng kia, chỉ thấy nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng sau khi được pháp lực của hắn quán lên, liền thấy hỏa vận thấm vào trong đó.

Rất nhanh, cũng đã đem nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng này tế luyện, chỉ thấy trên nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng quán quanh một tầng hỏa vận.

Tâm ý của hắn khẽ động, nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng kia liền mọc ra chín nhánh, chỉ đợi gió xuân vừa đến, hoa sẽ nở, lá sẽ mọc, cây sẽ đâm chồi.

Đúng lúc này, hắn rút ra bắc đèn của Xích Viêm Thần Đăng, trong nháy mắt, diễm hỏa trên ngọn đèn liền giống như chim mất đi sào huyết mà bay lượn trên trời, nhưng lại bị giam cầm ở trong động thất này, không cách nào tán bay.

Chỉ trong nháy mắt, động thất này liền giống như liệt hỏa thiêu đốt lên hừng hực, trong mơ hồ có thể nhìn thấy một con Thần Điều ba chân bay xoay quanh, muốn vỗ cánh bay đi.

Triệu Phụ Vân ném ra nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng cầm trong tay, trong quá trình ném ra nhanh chóng thu nhỏ biến nhỏ, chui vào khe hở nguyên bản là bắc đèn.

Nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng sau khi rơi vào trong ngọn đèn, lại nhanh chóng kéo dài, đỉnh vươn ra, trở thành bắc đèn.

Lúc này, chỉ thấy Triệu Phụ Vân duỗi ra kiếm chỉ, vẽ vài vòng tròn ở trong hư không trước mặt, cả phòng viêm hỏa chậm rãi thu lại, thu nhỏ đến chỉ lớn chừng nắm ta, thành một con chim nho nhỏ, một tay Triệu Phụ Vân cầm ở trong tay, lại lấy tay xoa bóp.

Hỏa diễm vốn vô hình vô chất, theo niệm mà biến, có thể lớn có thể nhỏ.

Hắn xoa bóp chỉ là tăng cường tâm ý niệm lực của mình mà thôi, ngọn lửa kia ở trong tay của hắn càng ngày càng nhỏ, cuối cùng đúng là chỉ còn lại một điểm ánh sáng kích cỡ tương đương đèn diễm, bị Triệu Phụ Vân

nắm trên tay.

Chỉ là ánh sáng này lại xán lạn loá mắt, giống như chỉ cần buông tay, liền sẽ nổ tung, trở thành một vòng kiêu dương diệu thể.

Triệu Phụ Vân đặt nó trên đầu cành nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng.

Hắn đặt hỏa diễm kia ở nơi mở rộng cành lá của nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng kia, chỉ thấy ánh lửa lấp lóe.

Triệu Phụ Vân dùng ngón tay cái ấn lấy, tay trái lại thành kiếm chỉ, đứng ở mi tâm, nhắm mắt ngưng ý, sau đó mở ra, kiếm chỉ nhanh chóng ở trên cành cây kia vờn quanh, đây là Phục Thần Pháp Chú.

Hắn muốn một lần nữa trói buộc hỏa diễm này trên bắc đèn, đem một ngọn đèn này một lần nữa thắp lửa.

Lẽ ra hắn làm như vậy là xúc động, rất có thể sẽ hủy ngọn bảo đăng này của hắn, không chỉ có thể phẩm giai hạ xuống, thậm chí có thể cũng không còn giống như trước kia đặt vào trong thân thể.

Chỉ là vừa mới một khắc kia, trong lòng hắn hiện lên loại ý nghĩ này, để hắn muốn làm như vậy.

Hắn muốn lấy nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng làm bắc đèn, phản chiếu Phù Tang Thần Thụ được mười con Kim Ô nghỉ lại trong thần thoại kia, đem thần thoại từ hư hóa thực, mười cành lá mở rộng trên Thanh Ngọc Ngô Đồng, chính là hắn dùng để thai nghén Kim Ô Thần

Điều.

Mỗi một cảnh đối ứng một con Kim Ô Thần Điều, thần thoại trong tâm linh, thực hiện ở thế giới này, loại cảm giác này, nhất định rất tuyệt.

Loại pháp môn này, là tu sĩ Trúc Mộng Đạo thường dùng, để mộng cảnh hóa thành hiện thực, mình ở trong mộng cảnh đột phá, chiếu vào trong hiện thực, khiến cho chính mình ở trong hiện thực cũng trưởng thành.

Lần này tới đây, hấn cũng mang theo đạo thư tu hành cùng Trúc Mộng Đạo tương quan đến đọc.

Tư tưởng trọng yếu nhất trong Trúc Mộng Đạo chính là mượn mộng tu chân, nói xác thực hơn là mượn giả tu chân.

Mình càng tin tưởng, tâm linh của mình càng tán thành xác định mình đã thu hoạch được, như vậy liền có thể từ tâm linh đến thân thể thu hoạch được thay đổi cùng tấn thăng.

Mộng quả trong đó, càng là ‘Tín’ niệm từ vô số người kết thành, sau khi ăn, chính là mượn ‘Tín’ niệm của người khác xông phá sự không tin khả năng tồn tại trong lòng mình.

Cho nên đại đa số tu sĩ Trúc Mộng Đạo đều có chút điên, bọn họ không phân thiện ác, trong lòng bọn họ không có thiện ác thị phi, thậm chí trong bọn họ sẽ có người phân không rõ chân thực cùng hư ảo.

Mà Triệu Phụ Vân đối với điều này có tham khảo, nhưng chỉ dùng để luyện bảo.

Hắn lấy Phược Thần Pháp Chú, từng vòng từng vòng đem hỏa chủng kia trối ở trên cành kết tiết thứ nhất của Thanh Ngọc Ngô Đồng, tựa như có châu tia kim sắc cực nhỏ từng tầng từng tầng quán lấy, khi Triệu Phụ Vân buông ngón tay ra, đầu cành kia đã bao khóa một đoàn kim bạch sắc.

Có ánh sáng tản mát ra, chỉ là quang hoa này cũng không tung bay lấp lánh giống như trước đây.

Đây là đang châm lửa, còn giống như đang chiết cành, chiết cành một viên hỏa chủng, ngày mai mọc ra một con Kim Ô Thần Điều.

Nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng này có một điểm huyền diệu, chính là có thể chiết xuất các loại pháp ý.

Đây là điểm huyền diệu của bảo tài nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng này.

Hắn ngồi đó, nhắm mắt lại, tâm lại đang hồi tưởng, một cỗ pháp ý thần thoại sinh ra từ trong tâm chiếu vào hiện thực, tùy theo mở to mắt, phun một cái về phía ngọn đèn thanh ngọc kia.

Chỉ thấy một đoàn quang hoa tựa như ảo mộng rơi xuống ngọn đèn, trong quang hoa như có một con chim đậu trên cành cây kia.

Chỉ trong nháy mắt này, cảm giác không hợp nhau của

nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng cùng ngọn đèn kia liền biến mất.

Toàn bộ ngọn đèn đều giống như bị bao phủ trong một loại mộng ảo, ánh lửa tản mát ra, cũng có được một loại quang vận như ở trong mộng.

Phảng phất tính linh của Kim Ô Thần Điều trong Xích Viêm Thần Hỏa bị mê hoặc, tin tưởng chính mình vốn đến từ nơi này, cảnh này chính là sào huyệt của mình.

Triệu Phụ Vân lại nhắm mắt lại, chỉ là lần này trong lòng hẳn lại ngưng tụ Thái Hư pháp ý.

Hắn lúc trước trải nghiệm thân thể như hư vô, một khắc pháp niệm sinh sôi mà ra này, tia sáng Xích Viêm theo niệm mà sinh chiếu rọi cảnh tượng thiên địa.

Mà hiện tại hắn muốn cũng là điều này, hết thảy đều ở trong Thái Hư, sinh ra từ hư vô, ngọn đèn là, Kim Ô Thần Điều là, nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng kia cũng thế, đã đều sinh ra ở cùng một nơi, tự nhiên chính là đồng nguyên.

Quang vận trên người Triệu Phụ Vân chậm rãi thay đổi, cả người hắn phảng phất đều thành một đạo hư ảnh, một cỗ pháp ý không nói rõ được cũng không tả rõ được khuếch tán ra, đem ngọn đèn bao phủ.

Giờ khắc này ánh sáng trên ngọn đèn, vậy mà giống như không cách nào chiếu ra, tia sáng đều trở thành nhạt, bao quát cả ngọn đèn ở bên trong, đều mơ hồ muốn chìm vào trong hư vô.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân mở mắt, duỗi ra kiểm chỉ, phác hoạ chú văn ở trong hư không.

Đó là ‘Thái Hư’ trong Thái Hư Linh Văn.

“Sắc!”

Hai linh văn kia nhanh chóng chui vào ngọn đèn nhỏ, tùy theo liền thấy ngọn đèn này sinh ra một cỗ ý vị huyền diệu, giống như thật sự ở giữa chân thật cùng hư ảo.

Ngọn đèn của Triệu Phụ Vân cùng nhánh Thanh Ngọc Ngô Đồng kia liền như một lần nữa có thể nhào nặn thay đổi, bọn họ lẫn nhau dung hợp, một lần nữa sinh trưởng ở trong hư vô, một điểm ánh lửa bị giam cầm ở nơi cao nhất kia, ở trong quá trình này cũng nhanh chóng dung hợp cùng nhánh kết.

Ở trong mắt Triệu Phụ Vân, trong bao vây của Thái Hư pháp ý, nhánh cây ở nơi cao nhất kia giống như gặp phải xuân như gió, cấp tốc nở ra một chiếc lá, chỉ là lá này lại là kim hồng sắc.

Lại không đến bao lâu, lá kia nở rộ, một vệt ánh sáng nở rộ, nở rộ trong hư vô pháp ý.

Một đoàn hoả diễm như hoa sinh ra, nhưng nhìn kỹ, trong hoả diễm kia giống như có một con chim nhỏ đứng ở đó.

Kim Ô Thần Điều kia cũng là pháp niệm của Triệu Phụ Vân biến thành, một điểm pháp niệm kia của hắn, hoàn

chỉnh trải nghiệm quá trình sinh ra này, trong lòng hẳn
tinh tế trải nghiệm, chỉ cảm thấy tuyệt không thể tả,
không thể nói ra.

Mà gần như đồng thời, chín cảnh khác trên Thanh Ngọc
Ngô Đồng kia, đúng là cũng mơ hồ có thể thấy được có
ánh lửa ẩn chứa trong đó.

Triệu Phụ Vân vung tay lên, tán đi Thái Hư pháp ý,
người cùng đèn đều trở về chân thực từ trong trạng thái
nửa hư vô kia.

Trong mắt của hắn, đèn diễm trên ngọn đèn kia càng
thêm linh động, càng thêm có sinh mệnh lực, nguyên
bản nuốt Xích Viêm Thần Diễm trong người Giáo Chủ
Xích Viêm Thần Giáo ở thời khắc này đều tiêu hóa, biến
thành kim diễm thuần túy.

Mà bản thân ngọn đèn, cũng có biến hóa, biến không sợ
công kích, cũng không sợ có người dùng pháp bảo gì
đến rơi ngọn đèn của mình, bởi vì ở trong nháy mắt đó,
đèn này có thể trốn vào trong hư vô.

Thân vẫn chỉ tiêm · tác gia nói

Như vậy đi, ta thử một chút, Nguyệt phiếu mỗi một
tháng, ta liền tăng thêm một chương thể nào.

Cầu phiếu cầu phiếu, ta muốn bão nổi.

Các người đều là người đáng yêu nhất.

Chương 306 : Duy Cực Dạ có thể thấy được bảo quang của chúng sinh

Dư Hoài An muốn đi khai phủ.

Hắn cảm thấy mình có thể, khai phủ đương nhiên phải cần Thiên Cương linh dịch, một lựa chọn chính là bắt chức Triệu Sư tiến về Tề Vân Sơn, ở nơi đó chính mình ngưng luyện Xích Viêm Thiên Cương dùng để khai phủ.

Chỉ là hắn còn đang suy tư có nên đi bay giờ hay không, lại không nỡ cơ hội quan sát Triệu Phụ Vân dùng Kim Ô Thần Điều mà hoành hành hắc ám, cơ hội nhìn thấy cảnh tượng mặt trời chiếu thế như vậy chính là khó gặp.

Hắn ở trong định cảnh đột nhiên tỉnh lại, phát hiện có một người xuất hiện trong thạch ốc của mình.

Trong doanh trại dưới Trấn Ma Bích, tất cả mọi người đều xây thạch thất rất đơn giản, chỉ cần có thể nhập định tu hành là được, bất quá, bên trong đương nhiên cũng bày lên phù văn pháp chú chính mình đủ khả năng khắc.

Cho nên mặc dù đơn sơ, muốn không tiếng động tiến vào trong thạch thất cũng không dễ dàng.

Thạch thất của Dư Hoài An là mô phỏng dáng vẻ động phủ của Triệu Phụ Vân thành lập, hắn cũng khắc đầy

Xích Viêm Thần Chú, cũng họa đồ án Xích Viêm, chỉ là Triệu Phụ Vân họa chính là Kim Ô hắc họa chính là Xích Viêm quang quyền mà thôi.

Trong thạch thất của hắc, có một cái giường đá dùng để đả tọa tu hành, sau đó chính là một bộ bàn ghế mà thôi, lại có hai cửa sổ trái phải, cực kì đơn sơ. Người kia ngồi ở bên bàn, đang cầm theo một bầu rượu, tự rót tự uống.

Mùi rượu nhàn nhạt tràn ngập ra trong nhà đá này, bởi vì không có đốt đèn, ánh sáng rất tối, nhưng Dư Hoài An nhìn thấy hắc trong nháy mắt, vung tay lên cũng đã nhiều một ngọn đèn, dưới ánh đèn chiếu rọi.

Chiếu rõ ràng người ngồi uống rượu kia.

Dư Hoài An không có hô to lên tiếng, mà là nhìn chăm chú đối phương, hắc biết rõ, trong nhà đá của mình bố trí đầy phù chú, đối phương có thể không tiếng động chui vào trong nhà đá của mình, hắc không có xúc động, mà mình còn không biết người ta đã tới bao lâu.

Cho nên, hắc có thể khẳng định, cho dù là mình hô to, thanh âm có thể đều không truyền ra ngoài, cho dù là Triệu Sư cũng có thể không cứu được mình.

“Người là ai?” Dư Hoài An nâng đèn trong tay, ngọn đèn lơ lửng ở trên lòng bàn tay, người cũng đồng dạng bỗng bồng bềnh lên, cả người đều vờn quanh một cổ pháp lực kinh đạo.

Thế nhưng người kia vẫn chỉ là đưa lưng về phía hắc, trong tay cầm một chén ngọc nhỏ, cúi đầu nhẹ ngửi mùi

rượu.

Dư Hoài An từng bước một đi đến phía trước, muốn vòng đến chính diện đối phương nhìn tướng mạo đối phương.

Đối phương cũng không có tị huý, khi hắn thấy rõ ràng, trong lòng sửng sò, bởi vì dáng vẻ người này rất giống một chân dung mẫu thân mình cho mình nhìn qua, chân dung kia vẫn còn tồn tại trong bảo nang của hắn.

Người kia chính là Cữu gia của mình, hai người là họ hàng, nhưng mẹ của mình sau khi Cữu gia xảy ra chuyện, liền để cho mình đổi họ, một nguyên nhân rất lớn trong đó chính là bởi vì Cữu gia xảy ra chuyện, hắn cùng mẫu thân liền bị gia tộc nhanh chóng cắt đứt, nếu không phải Dư Hoài An cùng mẫu thân trốn được nhanh, chỉ sợ đều phải chết, sau khi thoát khỏi trong nhà, lúc này mới đổi họ.

“Cữu gia?” Dư Hoài An chấn kinh mà thấp thỏm hỏi.

Phải biết, Cữu gia sau khi ruồng bỏ Thiên Đô Sơn, chính hắn nhập Thiên Đô Sơn cũng là có một ý nghĩ, dĩ nhiên không phải muốn giống Cữu gia của mình, mà là muốn lấy phương thức của mình đền bù sai lầm của Cữu gia.

Thế nhưng qua nhiều năm như vậy, chưa từng nghe qua Cữu gia ở nơi nào, cho tới hôm nay nhìn thấy.

Trong mắt Dư Hoài An, hai tóc mai của Dư Thần Quang đều là tóc trắng, đỉnh đầu cũng có từng tia tóc trắng xuất hiện, cực giống một người tinh huyết thiếu hụt, ngược lại

sắc mặt của hắn cũng không kém, tướng mạo cũng không có biến hóa gì, nếu không, Dư Hoài An cũng không có khả năng liếc mắt liền nhận ra.

Dư Thần Quang nhìn lên Dư Hoài An trước mặt, không khỏi nhớ tới muội muội của mình, hắn luôn luôn cùng muội muội giao hảo, chỉ là muội muội không có bao nhiêu thiên phú tu hành, sớm lấy chồng, sau khi lập gia đình cũng chỉ sinh một đứa con trai.

Đứa con trai kia cũng có điểm thiên phú tu hành, thế nhưng lại là một người tính tình rất thích tàn nhẫn tranh đấu, sớm đã chết ở bên ngoài, cho dù là hắn cũng tìm không thấy tung tích, cũng may còn lưu lại đứa cháu trai này.

Hắn còn nhớ rõ muội muội của mình trước khi qua đời mấy năm, lúc mình nhìn thấy nàng, nàng một mực ở đó lải nhải nói: “Ca ca, người một lòng tu hành, cầu trường sinh cửu thị, nhưng có thể nạp một tiểu thiếp, người Ngô gia hẳn là sẽ không phải nói gì, cũng sẽ không chậm trễ việc tu hành của người, hài tử của người đến lúc đó còn có thể kế thừa đạo thống của người.”

Hắn biết rõ, muội muội của mình kỳ thật là phi thường lo lắng cho mình đột nhiên chết ở bên ngoài, nhất là sau khi con của nàng mất tích khi xông xáo ở bên ngoài, nàng càng là lo lắng cho mình.

Cho nên, Dư Thần Quang một mực nhẫn, nhẫn đến muội muội của mình qua đời, hắn mới động thủ.

“Nghe nói người đổi họ dư rồi?” Lúc Dư Thần Quang

đánh giá Dư Hoài An, hắn chỉ cảm thấy hai mắt Cữu gia trước mặt, giống như có thể đem người nhìn thấu.

Dư Hoài An gật đầu một cái.

Dư Thần Quang thì là rót một chén rượu, chậm rãi nói: “Người thân cốt nhục, bất quá là mọi người vì kéo dài ý chí ý nghĩ của bản thân, một loại vọng tưởng giả trường sinh, tu sĩ chúng ta, chỉ có tu kiếp này, chỉ trọng hiện tại, nơi nào cần hậu nhân cốt nhục gì, bất quá, người nếu họ Dư, liền theo ta đi thôi.”

“Không, ta sẽ không đi cùng người.” Dư Hoài An lập tức cự tuyệt đối phương, hắn cảm nhận được một luồng khí tức đáng sợ từ trên người Cữu gia, loại khí tức đáng sợ này để trong lòng hắn bài xích, không giống chính phái.

Dư Thần Quang khước miệng giật giật, xuất hiện mỉm cười như có như không, đó là cười lạnh, nói: “Người không đi, như vậy ta sẽ đem người nơi này đều giết, bao quát tiểu tử họ Triệu trong vách núi kia.”

Trong lòng Dư Hoài An thất kinh, hắn một mực nghe nói Cữu gia Dư Thần Quang của mình nhập ma, trong lòng kỳ thật không cho là đúng.

Bởi vì Thiên Đô Sơn đối với ma không ma, giống như cũng không phải rất coi trọng, cũng không có dạy bảo quá nhiều mọi người muốn trừ ma, truyền đều là tri thức tu hành, chỉ giảng lý luận tu hành, giảng Âm Dương, Ngũ Hành những đạo luận này, về phần mình tu thành ma hay gì, chưa từng có lo lắng qua.

Mà bây giờ hấn nhìn ngử khí thần sắc của Dư Thần Quang, chỉ cảm thấy hấn nhất định có thể làm được.

“Cửu gia đã là tu sĩ Kim Đan, cần gì khó xử những người này đây?” Dư Hoài An hỏi ngược lại nói.

“Không phải ta khó xử bọn họ, là người khó xử bọn họ, bọn họ cùng ta không cừu không oán, giống như hoa cỏ gà rừng ven đường, người nói ta vì sao phải giết bọn họ, đơn giản là vì người mà thôi.” Dư Thần Quang thản nhiên nói.

“Tựa như những người Phương gia kia, cả nhà trên dưới, ta đều giết sạch sẽ.”

Dư Hoài An vừa nghe Phương gia, liền biết hấn nói chính là cha mình cùng gia gia bên này, bởi vì hấn nguyên bản họ Phương.

Dáng vẻ hấn là thật hoàn toàn không quan tâm.

Trái tim Dư Hoài An thít chặt.

“Ta nghe nói Triệu Sư từng ở trong núi hướng người cầu vấn qua phương pháp luyện khí, càng là xưng hô Dư Sư đối với người, chẳng lẽ người muốn ngay cả Triệu Sư cũng giết sao?” Dư Hoài An nói.

“Người phải biết, trên con đường tu hành, cho tới bây giờ đều chỉ cần một người, không cần bằng hữu, không cần đệ tử, hấn gọi ta là gì, đó là chuyện của hấn, ta cũng không nói hấn là đệ tử của ta, đương nhiên, hấn chỉ cần không làm hỏng chuyện của ta, ta cũng sẽ không đi giết

hắn.” Dư Thần Quang nói: “Hết thầy đều muốn nhìn người.”

“Người muốn mang ta đi đâu?” Dư Hoài An hỏi.

“Những năm này, Phùng Hoằng Sư vừa có cơ hội liền dùng mệnh bàn thôi diễn nơi ẩn thân của ta, đi được hơi chậm một bước, liền muốn bị Mã Tam Hộ tìm tới cửa, Đại Chu cơ hồ đã không có đất dung thân cho ta, cho nên ta muốn đi vùng Cực Dạ này, hơn nữa, nơi đó khả năng còn có một khối cơ duyên chờ chúng ta.” Dư Thần Quang nói.

“Cực Dạ đáng sợ, nơi nào là địa phương nhân loại chúng ta có thể ở lâu.” Dư Hoài An phản bác nói.

“Ha ha, chúng ta bắt quá là mở ra một vùng từ trong bóng tối lấy làm nơi cư trú mà thôi, tu sĩ chân chính, liền cần tiến vào trong đêm tối tìm kiếm đại tự tại chân chính, há có thể bị một vầng sáng kia khóa lại chính mình, há có thể tự trói mình trong lồng giam, duy trong bóng tối có thể thấy được bảo quang trên người mỗi người sáng như sao.” Dư Thần Quang cười lạnh, lại mang vẻ mong đợi nói.

Dư Hoài An lần đầu tiên nghe được lời như vậy, Dư Thần Quang cũng đã mở miệng nói: “Người đã muốn khai Phủ, vừa vặn vào Cực Dạ Thiên tìm kiếm Thiên Cương phù hợp khai phủ, từ đây ở trong Cực Dạ thông suốt.”

Dứt lời, hắn đứng dậy nói: “Đi thôi.”

Dư Hoài An nhưng không nguyện ý đi theo hắn, nhưng mà sau khi thanh âm của hắn phát ra, đột nhiên có một tiếng chuông vang lên.

Tiếng chuông này vừa vang, toàn bộ đầu hắn đều như bị chấn động, nháy mắt biến hoảng hốt.

Dư Thần Quang đưa tay đem đèn bồng bênh bên cạnh hắn chiêu qua, tùy theo nhét vào trong ống tay áo, lại nói một tiếng: “Đi theo ta.”

Ba chữ này ở thời khắc này giống như có loại ma lực nào đó, để hắn không tự chủ được đi theo.

Cửa đá là đóng, chỉ có khe hở rất nhỏ, thế nhưng Dư Thần Quang lại đi thẳng đến khe hở kia, đúng là xuyên qua từ trong khe hở cửa đá kia, thân thể của hắn ở thời khắc ấy không giống như có biến hóa, cũng không có thu nhỏ, thế nhưng liền xuyên qua như vậy, mà Dư Hoài An không thể khống chế theo sau lưng, cũng đi về phía khe cửa.

Trong mắt hắn, khe cửa kia ở thời khắc này cấp tốc mở rộng thành một cửa ra vào bình thường.

Hắn đi theo tiếng chuông, từng bước một đi ra ngoài, người trên đường gặp phải, lại giống như căn bản cũng không có nhìn thấy Dư Thần Quang, chỉ có người nhìn thấy hắn, hỏi: “Dư tiên bối, ngươi đây là muốn đi ra ngoài sao?”

“Ừm, ta chuẩn bị đi vào lão Hắc hái mấy thứ thuốc.” Dư Hoài An mở miệng nói chuyện, nhưng lời hắn nói, lại

không phải lời chính Dư Hoài An muốn nói, hắn phát hiện mình không còn là mình, mình giống như một người đứng xem, đang nhìn thân thể của mình cùng người quen biết tự nhiên trao đổi.

“Hái thuốc gì a, ta xem một chút chỗ ta có hay không.” Người kia nói.

“Không cần, chính ta đi hái là được, là mấy loại dược thảo ít lưu ý.” “Dư Hoài An” tiếp tục nói.

Trên đường đi đều có người cùng hắn chào hỏi, Dư Hoài An nhìn mình đáp lại những người này, sau đó theo tiếng chuông kia từng bước một đi vào trong bóng tối.

Phòng Tiểu Sơn đứng cách đó không xa, hắn khoanh tay, một tay vỗ vỗ sợi râu nồng đậm trên cằm, trong lòng suy nghĩ sâu xa.

“Uy, râu quai nón, Phòng Đại Hồ, người đứng ở đây nghĩ gì thế?” Đột nhiên có người hô ngoại hiệu của Phòng Tiểu Sơn.

“Ta luôn cảm thấy Dư Hoài An có chút không đúng, người cảm thấy thế nào?” Phòng Tiểu Sơn hỏi.

Người kia cũng nhìn phương hướng Dư Hoài An biến mất, nói: “Người nói như vậy, cũng là quả thật có chút, Tiểu Dư người này bình thường cũng không có mỉm cười nhiều như vậy, hôm nay hắn giống như thấy ai cũng cười, là bởi vì uống rượu sao? Vừa rồi ta giống như ngửi được mùi rượu.”

Phòng Tiểu Sơn cũng không để ý chuyện cười của hắn, nói: “Chờ một chút đi , đợi lát nữa nói một chút cho Triệu Sư, đừng thật xảy ra vấn đề gì!”

Người trong doanh trại dưới Trấn Ma Bích, tới tới đi đi, có lão nhân rời đi, có người mới đến, cũng có lão nhân mang theo người mới đến, đương nhiên, cũng có người thất hãm trong hắc ám.

Nhưng luôn luôn cũng sẽ có mấy người vẫn luôn ở đây, chưa từng rời đi.

Bọn họ chứng kiến nhân viên biến hóa dưới Trấn Ma Bích.

Chương 307 : Bảo kính

Một đoàn hỏa quang kim sắc bay ra từ động phủ trên Trần Ma Bích.

Rất nhiều người trong doanh trại đều thích nhìn một màn Kim Ô xuất động này, trong đó có mấy tu sĩ mới tới, càng là một tay che con mắt, nhìn một đoàn kim quang nồng đậm kia từ khe hở ngón tay, lớn tiếng nói: “Oa oa... .”

“Thật xinh đẹp a.”

Mặc dù bọn hắn lấy tay che mắt, lại vẫn có nước mắt chảy xuống, ánh mắt của bọn họ có thể nhìn thấy được quang huy, quang huy cũng tự nhiên chiếu vào trong mắt bọn họ, đây là con mắt bọn họ không thể thừa nhận.

Phòng Tiểu Sơn lấy ra một khối mặc tinh từ trong ngực ngăn trước con mắt, một con mắt nhắm lại, một con mắt mở to, xuyên thấu mặc tinh nhìn con Kim Ô Thần Điều kia bay lượn ra.

Cho dù lấy tu vi sắp mở Tử Phủ của hắn hiện tại, cũng không dám nhìn thẳng Kim Ô Thần Điều quá nhiều, hắn biết rõ, cho dù là pháp lực bảo vệ con mắt, nhìn lâu cũng sẽ bất tri bất giác bị đốt thương con người.

Tất cả mọi người trong doanh trại hoặc nhiều hoặc ít trúng qua chiêu, sau khi nhìn nhiều trong chốc lát, lúc thu hồi ánh mắt, trong mắt hoàn toàn trắng bệch, mà trong đầu đều mơ hồ lộ ra một con Kim Ô Thần Điều bay

vút lên, giống như đã bay vào trong đôi mắt mọi người từ không trung, muốn chui vào trong lòng.

Sau đó vẫn là từng người dùng Hàn Âm Tuyên Thủy tìm tới từ trong lão Hắc tấm, lại thoa thuốc ba ngày mới tốt.

Phòng Tiểu Sơn phát hiện Kim Ô Thần Điều hôm nay càng thêm chói mắt một chút, hơn nữa màu sắc cũng biến thành kim sắc càng thuần túy, thân chim cũng rõ ràng hơn một chút.

“Triệu Sư tu hành, quả nhiên là một ngày một cảnh giới mới.” Phòng Tiểu Sơn thầm nghĩ, nhưng hắn không có quên muốn đi nói chuyện của Dư Hoài An cho Triệu Sư, chỉ là lúc này lại không thể quấy rầy, phải đợi Triệu Sư thu công mới được.

Kim Ô bay trên bầu trời Cực Dạ, Triệu Phụ Vân rõ ràng cảm giác được Kim Ô lúc này càng có lực lượng, hỏa mang kim sắc phát ra càng có lực xuyên thấu, quang mang chiếu càng xa một chút.

Hỏa quang của Kim Ô chiếu rọi mấy chục dặm Cực Dạ, Triệu Phụ Vân thông qua hỏa quang của Kim Ô, đem địa phương hỏa quang chiếu khắp đều thấy rõ ràng, hiện rõ từng đường nét.

Trải qua nhiều ngày như vậy, yêu quái ma vật một vùng này đã sớm di chuyển đi, nguyên bản mặt đất màu đen, đã bị hỏa quang của Kim Ô nung thành nền trắng.

Một chút thực vật nguyên bản thích ứng hắc ám, sau khi bị hỏa quang của Kim Ô chiếu rọi, rất nhiều đã khô héo.

Đột nhiên, Triệu Phụ Vân nhìn thấy hai người, một người trong đó là Dư Hoài An, một người khác chỉ nhìn bóng lưng cũng không nhìn ra là ai.

Bộ pháp cùng khí chất bước đi của đối phương hẳn cũng không quen thuộc, nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm giác được trên người đối phương có một cỗ cảm giác yêu dị, cho dù là hỏa quang của Kim Ô mình chiếu vào trên người hắn, cũng có cảm giác mơ hồ bất định, cùng với loại khí chất thần bí nói không rõ ràng kia.

Hắn giống như căn bản cũng không có phát hiện hỏa quang chiếu rọi, từng bước một đi về phía trước, không nhanh không chậm, giống căn bản cũng không quan tâm Triệu Phụ Vân phát hiện.

Hắn không quay đầu lại, nhưng Dư Hoài An lại quay đầu.

Dư Hoài An đi theo sau Dư Thần Quang, sau khi nhìn thấy hỏa quang lập tức quay đầu, Triệu Phụ Vân thông qua hỏa quang chiếu rọi có thể nhìn thấy nét mặt của hắn, mặc dù miệng của hắn không nhúc nhích, nhưng Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được hắn không nguyện ý.

Trong lòng hắn hơi động, hai cánh Kim Ô chấn động, trên người có hơn trăm đạo ánh sáng chiếu xuống, khi sắp rơi xuống trên thân người kia, đột nhiên hội tụ vào nhau, hóa thành một đạo hỏa quang thô to rơi về phía người thần bí kia.

Bất quá là động niệm trong nháy mắt, người thần bí căn bản không kịp trách né, hắn cũng giống như không muốn tránh né, trên đỉnh đầu của hắn đột nhiên hiện hiện một chiếc kính, chiếc kính kia mặt kính sâu thẳm không thấy đáy, phản phát một vùng Cực Dạ.

Hoả quang rơi trên kính, đúng là nháy mắt bị nuốt hết.

Tùy theo hoả quang trên chiếc kính kia bay lên, một con Kim Ô Điều bay vút lên, bay lên bầu trời.

Hắn vẫn không quay đầu lại, không nhanh không chậm đi về phía trước, hỏa quang điều trên mặt kính vọt lên va chạm với Kim Ô trên bầu trời.

Một màn này tốc độ cực nhanh, rất nhiều người trên mặt đất trong bóng tối đều nhìn thấy, dù sao mỗi một lần Kim Ô hành không đều có rất nhiều người đang nhìn cảnh tượng này.

Cho nên khi có một con giống Kim Ô Điều bay lên từ trên đại địa rất nhiều người đều kinh ngạc, cũng lập tức hưng phấn, thiên tượng một chim hành không nào có kích thích như hai con chim.

Tất cả mọi người nhìn thấy, con chim phía dưới kia rất nhanh liền tiếp cận con trên bầu trời kia, chỉ thấy con trên bầu trời kia đột nhiên nhô ra một cái móng vuốt, tựa hồ có một cỗ pháp vận huyền diệu xuất hiện, hư không đều ở thời khắc này ngưng trệ, con hỏa điều bay lên từ phía dưới bị Kim Ô Điều một trảo bắt.

Hỏa diễm bay lên, con hỏa điều kia nháy mắt vỡ tan

thành ánh lửa đầy trời.

Dư Thần Quang trên mặt đất bước chân ngừng một chút, tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

Hắn đối với pháp bảo của mình rất có lòng tin, mấy lần thoát thân trên tay Mã Tam Hộ đều là dựa vào pháp bảo tầng tầng lớp lớp mà thoát thân.

Chiếc kính này của hắn huyền diệu vô cùng, chiếu thứ gì, liền có thể hoá sinh ra cảnh tượng chiếu đến, uy lực cũng sẽ không kém bao nhiêu, thế nhưng lần này lại kém rất nhiều.

Điều này khiến hắn ngoài ý muốn, không khỏi nhớ tới tiểu tu sĩ Trúc Cơ năm đó kia thật không đồng dạng, nhưng trong lòng cũng quyết định nếu như hắn còn dám dây dưa, nhất định phải cho hắn một giáo huấn.

Đúng lúc này, Kim Ô trên bầu trời đúng là phát ra một tiếng thanh minh, vọt xuống từ trên bầu trời.

Hôn đầu ngón tay · tác gia nói

Viết bao nhiêu liền phát bao nhiêu. Ha ha

Chương 308 : Giao thủ

Trong lòng Dư Thần Quang sinh ra kinh ngạc, tùy theo kinh ngạc này hóa thành giận dữ, trong mắt hắn, Triệu Phụ Vân này cứ nhiên thấy không rõ thời thế như vậy, dám lại một lần nữa ra tay với mình, quả nhiên là không biết không sợ.

Hắn quyết định cho Triệu Phụ Vân một giáo huấn, nếu không, về sau để người ta biết mình đối mặt với một pháp thuật của văn bối, cũng không thể làm được lực áp, vậy thì thật mất mặt.

Chỉ thấy ngón tay nhất câu, chiếc kính một mặt tối tăm như mặt đầm kia, liền hóa thành một đạo u quang ẩn vào trên đỉnh đầu của hắn.

Nhưng lại có một đạo huyền quang chui ra từ hư không trên đỉnh đầu của hắn, trong huyền quang kia bao một hồ lô tím, trong nháy mắt xuất hiện, liền có một cỗ lực lượng thu nhiếp nồng đậm xuất hiện, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy mình nhìn thấy một vòng xoáy vô hình, trong vòng xoáy này giống như một hố đen, thôn phệ hết thảy, bao quát ánh sáng cùng hỏa diễm.

Ánh sáng đầy trời cùng Kim Ô Thần Điều đều như muốn đi vào trong miệng hồ lô nho nhỏ kia.

Triệu Phụ Vân thông qua Kim Ô nhìn thấy hồ lô này, lập tức nghĩ đến một kiện pháp bảo đã từng thấy.

Trong lòng hắn rộng mở trong sáng, lại thêm Dư Hoài

An bên cạnh, hấn cũng minh bạch người kia là ai.

Hồ lô tím này hấn từng thấy ở trên bảo thuyền của Ngô gia.

Năm đó Như Ý Bảo Các chính là ở trên thuyền, bảo thuyền kia là sinh ý trong gia tộc Ngô Niệm chân nhân, Kim Đan lão tổ của Thiên Đô Sơn.

Dư Thần Quang làm luyện khí sư số một Thiên Đô Sơn, lại là người ở rể Ngô gia, tự nhiên cũng thành luyện khí sư của Như Ý Bảo Các, những năm kia, thông qua luyện khí của Dư Thần Quang, sinh ý của Như Ý Bảo Các cấp tốc tăng cao, đồng thời thành tinh phẩm đại danh từ.

Chỉ là sau này Triệu Phụ Vân mới biết được, kỳ thật Dư Thần Quang cũng không nguyện ý bị khốn ở nơi đó luyện khí, hấn muốn luyện khí tự do tự tại, muốn luyện bảo vật mình muốn, thế nhưng hấn lại bị Ngô gia trói chặt.

Chỗ gần lấy ân nghĩa phu di phân tình trói buộc, chỗ xa lấy uy danh Kim Đan của Ngô Niệm trói buộc, kết quả cuối cùng chính là Dư Thần Quang đầu tiên là phá Như Ý Bảo Các, sau đó lại cùng người liên hợp lại thiết cục giết Ngô Niệm.

Chỉ là trừ lần đó ra, những địa phương khác rất ít nghe được tên Dư Thần Quang.

Mà lần đó ở trong Như Ý Bảo Các, hấn liền nhìn thấy hồ lô tím này đang đấu giá, hiện tại lại trở lại trên tay của hấn rồi?

Nhiều năm như vậy không có nhìn thấy, lại một lần nữa nhìn thấy Triệu Phụ Vân rất kinh ngạc, nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, bây giờ lại là đang đấu pháp.

Trong hư không vang lên một đạo âm thanh pháp chú: “Sắc!”

“Trần, phong, định, cấm!”

Bốn đạo pháp chú cơ hồ là đồng thời vang lên, nhưng lại hình thành một tiết tấu cảm giác xen vào nhau, cuối cùng lại là một thể, đây là hợp chú.

Trong lòng Dư Thần Quang kinh ngạc, hắn biết, trong số những người am hiểu hợp chú trong Thiên Đô Sơn Tuân Lan Nhân là đứng đầu, mà Triệu Phụ Vân này cùng Tuân Lan Nhân quan hệ không phải bình thường, liền cảm giác là Tuân Lan Nhân truyền lại.

Chỉ là rất nhiều đồ vật kỳ xảo, cũng không phải người khác dạy xong liền có thể học được.

Cho dù là học xong hợp chú, rất nhiều người dùng ra, cũng chỉ là miễn cưỡng.

Chính hắn đối với kỳ xảo hợp chú đương nhiên cũng sẽ không kém, bởi vì hắn có rất nhiều pháp bảo, cần đồng thời khu ngự, thời điểm khác biệt hiệu quả khu ngự là không giống, hắn biết rõ khác biệt trong đó.

Nơi ánh sáng chiếu rọi, hết thảy đều như ngưng trệ, vòng xoáy kia đúng là ở trong nháy mắt này trở nên

ngưng đọng, những ánh sáng chiếu vào kia, ở thời khắc này giống như thay đổi, biến thành huyền diệu, không còn bị nuốt vào trong miệng hồ lô, mà là rơi xuống hồ lô cùng người dưới hồ lô.

Càng là như lưới tơ kim quang quán quanh ở trên hồ lô tím.

Không chỉ có như thế, cho dù là cả người Dư Thần Quang cũng như ở thời khắc này bị ánh lửa giam cầm.

Trong lòng hấn giận dữ, Triệu Phụ Vân này quả nhiên không biết tốt xấu, thế mà vọng tưởng trói buộc mình.

Chỉ nghe hấn quát nhẹ một tiếng, đọc lên một tiếng pháp chú: “Nhiếp!”

Triệu Phụ Vân liền lập tức cảm giác được, một cỗ lực thu nhiếp vô cùng cường đại dâng lên từ trên hồ lô kia, giờ khắc này, Triệu Phụ Vân phát hiện Kim Ô của mình sau khi dung nhập Thái Nhạc Trấn Thần Pháp, pháp ý hoành tráng hư không kia, đã trấn không được hư không, ánh sáng đầy trời kia đúng là như đều bị thu vào trong hồ lô kia.

Bất quá, tâm niệm Triệu Phụ Vân vừa động, quang hoa trên thân Kim Ô kia đột nhiên hư tán ra, con Kim Ô kia giống như căn bản không tồn tại, chỉ là mộng ảo.

Trong nháy mắt này, Kim Ô Thần Điều liền thoát đi một cỗ lực thu nhiếp kia, nháy mắt rút đến chỗ cao, thoát ly phạm vi thu nhiếp của hồ lô tím.

Triệu Phụ Vân cảm thấy kinh hãi, Kim Ô ngao du hư không, ánh lửa tụ tán vô hình, pháp bảo của đối phương lại có thể ngay cả ánh sáng cũng thu nhiếp, quả nhiên là đáng sợ, nhất là một cỗ lực thu nhiếp kia, càng làm cho hắn cảm giác được chênh lệch giữa Nhiếp Phong hồ lô trên tay mình cùng đối phương.

Dư Thần Quang rốt cục xoay người lại, nhìn về phía con Kim Ô Thần Điều trống không kia, hắn cũng rất bất ngờ, hắn thấy, một tu sĩ Tử Phủ mà thôi, làm sao có thể chống đỡ được hồ lô tím của mình thu nhiếp, trong lòng hắn, thu nhiếp Kim Ô Thần Điều này, Thần Điều nếu xuất thân từ pháp bảo, như vậy phẩm giai của pháp bảo nhất định phải rớt xuống.

Nếu Thần Điều xuất từ bản thân Tử Phủ, như vậy liền muốn Tử Phủ trọng bế, từ Tử Phủ trở về Trúc Cơ.

Đó là trừng phạt của hắn, hắn cảm thấy mình cũng coi là lưu thủ, dù sao không có đi phạt động phủ của hắn, xem như thanh toán duyên phận danh xưng “Dư sư”.

Đúng lúc này, đột nhiên có một đạo quang hoa rơi xuống từ trên trời, trong nháy mắt quang hoa rơi xuống, hắn nhìn thấy trong quang hoa có một người đi ra từ bên trong, mà Thần Điều trên bầu trời như về tổ rơi xuống, hiện ra một vùng hà quang mặt trời lặn ở trong hư không hắc ám, rơi vào ngọn đèn trên tay Triệu Phụ Vân.

Ánh lửa trên ngọn đèn nguyên bản ảm đạm, nháy mắt biến thành kim quang xán lạn.

“Dư Sư muốn mang đệ tử phái ta đi đâu?” Triệu Phụ

Vân đứng ở trên mặt đất phía xa mở miệng hỏi.

Dư Thần Quang nhìn một màn này, ánh mắt rơi vào trên ngọn đèn kia, không khỏi nói: “Không thể tưởng được năm đó giúp người luyện một ngọn đèn chỉ có thể tính là đèn khí, người thể mà tế luyện ra khí tượng như vậy, linh khí uẩn sinh, đã có linh khí chi sắc.”

Giờ khắc này, Triệu Phụ Vân nhìn thấy một tia tham lam từ trong mắt của hắn, hắn nhớ rõ Dư Thần Quang trước mặt càng thích luyện bảo, lúc ấy ở trong Như Ý Bảo Các, những pháp khí phát ra bảo quang bị người mua xuống kia, lại có thể làm cho người ta rơi vào trong dục niệm mà mất đi bản thân.

Có ít pháp, muốn làm cho người ta sa đọa, chính mình trước phải trầm mê vào.

“Linh vật như thế, bảo quang chói mắt, nên phát dương quang đại trong tay ta.” Ánh mắt Dư Thần Quang giờ khắc này đột nhiên biến yêu dị.

Hắn không có trả lời vấn đề của Triệu Phụ Vân, mà là đưa tay chỉ ngọn đèn trên tay Triệu Phụ Vân, mở miệng thì thào: “Duy duy bảo quang, sinh ở hoang dã, tâm ta thương xót... .”

Pháp chú của hắn mới nổi lên, đèn diễm trên tay Triệu Phụ Vân vô luận gặp phải ngọn gió nào cũng chưa từng lay động, đúng là bắt đầu lay động.

Trong lòng Triệu Phụ Vân ngưng tụ, hắn lập tức lui lại, đồng thời ánh đèn trên tay lóe lên, trong lúc lóe lên,

Triệu Phụ Vân đúng là theo ánh đèn lấp lóe rời khỏi hơn mười dặm, ứng dụng đối với độn pháp của hắn càng ngày càng huyền diệu.

Chỉ là trong một vùng tăm tối này, lại có một chút ánh lửa keo ra một tia sáng thật dài, chẳng biết lúc nào, ngón tay Dư Thần Quang đúng là nắm lấy một đầu tia sáng kim sắc, một đầu khác nổi lấy Xích Viêm Thần Đăng.

Trên mặt hắn hiển hiện nụ cười khó hiểu, ngay khi hắn muốn tiến thêm một bước thì chú cướp đoạt bảo đăng trong tay Triệu Phụ Vân.

Tai của hắn nghe được một đạo âm thanh pháp chú: “Xích Viêm sắc lệnh: Đốt!”

Pháp chú vừa ra, tia sáng kim sắc nắm ở trong tay thế mà lóe lên một cái, ánh lửa trực tiếp đốt xuyên pháp quang hộ thể của hắn.

Tu sĩ Kim Đan Cương Sát hợp nhất, pháp quang sinh ra vô cùng cường đại, pháp thuật của tu sĩ Tử Phủ bình thường, ngay cả khả năng phá vỡ pháp quang cũng không có, nhưng Kim Diễm này trong nháy mắt đốt phá pháp quang hộ thể của hắn.

Hắn cảm thấy nóng bỏng cùng thiêu đốt trên ngón tay, chỉ trong nháy mắt, ngón tay của hắn liền bị đốt đen.

Hắn nhướng mày, cấp tốc vung vẩy ngón tay, pháp lực trên cánh tay như nước chảy xuống, nhưng hỏa diễm kia không bị xua tan dập tắt, thậm chí còn có cảm giác dính lấy pháp quang của hắn cùng đốt.

Trong tay Dư Thần Quang thêm ra một hồ lô tím, chỉ thấy hần dùng hồ lô tím đối với hỏa diễm trên ngón tay nhiếp, một sợi hỏa diễm kia liền bị hút vào trong hồ lô.

Hần đối với hỏa diễm trên ngọn đèn kia càng cảm thấy hứng thú, Dư Hoài An bên cạnh từ đầu đến cuối đều không có mở miệng nói một câu.

Nhưng lúc này, hần cũng nhìn ra được Cửu gia mình muốn đoạt bảo, khi trong lòng hần lo lắng, Dư Thần Quang lại đột nhiên xoay người rời đi.

Dư Hoài An không rõ, nhưng dưới tiếng chuông lay động, sau khi bị Dư Thần Quang gọi một tiếng, liền không thể không đuổi theo bước chân của hần.

Triệu Phụ Vân tay nâng đèn lại một lần nữa xuất hiện, đi tới nơi Dư Thần Quang vừa mới đứng.

Ánh mắt hần lộ vẻ suy tư, hần không rõ vì sao Dư Thần Quang phải dẫn Dư Hoài An vào vùng Cực Dạ này.

Chỉ là đối phương là một vị tu sĩ Kim Đan, lại am hiểu luyện bảo, pháp bảo trong tay tầng tầng lớp lớp, còn là tu sĩ Kim Đan được bí truyền của Thiên Đô Sơn, mình có thể giữ được tính mạng dưới tay đối phương, đã không tệ rồi, chứ đừng nói là cứu người.

Hần lui về trong động phủ của mình, lại một lần nữa xuất hiện cảnh tượng Kim Ô bay qua trăm dặm hắc ám mà rơi vào Vân Mộng Cốc.

Phòng Tiểu Sơn cảm thấy Triệu Sư vừa rồi có thể đã nhìn thấy Dư Hoài An, đồng thời còn từng giao thủ với người khác một phen, nhưng Triệu Sư trở về, Dư Hoài An không trở về, liền không khỏi ở trong lòng thờ dài thể sự vô thường.

Ngay cả đệ tử Thiên Đô Sơn có sư trưởng coi chừng, cũng không thể chường không vận mệnh của mình.

Vân Mộng Cốc bên kia, Cát Văn Vân vẫn đang luyện hà tia, mặc dù hôm nay Kim Ô Thần Điều giống như tới chậm một chút, nhưng đối với nàng đến nói quan hệ không lớn.

Sau khi Kim Ô trở về không lâu, Triệu Phụ Vân lại một lần nữa đi ra từ trong động phủ, hẳn rõ ràng cảm giác được, từ sau khi Dư Thần Quang tiến vào một vùng Cực Dạ Thiên kia, “kiếp ý” trong tâm linh mình cấp tốc tăng cường, có một cỗ cảm giác như có mũi nhọn ở đầu lông mày.

Đột nhiên, hẳn ngẩng đầu, bởi vì hẳn mơ hồ cảm thấy trên đỉnh Trấn Ma Bích, có người xuất hiện ở nơi đó, người kia xuất hiện ở trên Trấn Ma Bích, chính mình mới có cảm giác mơ hồ, có thể thấy được đối phương tuyệt không tầm thường.

Bất quá hẳn lại không có cảm giác được có nguy hiểm gì, thế là nhún người nhảy lên, theo gió tung bay đi tới trên vách núi, lập tức nhìn thấy một người.

Người này một thân áo lam đơn giản, dưới chân giày vải trắng đen.

Đầu tóc nhìn qua có chút loạn tùy ý buộc một búi tóc tròn trên đỉnh đầu, lấy sợi đăng không biết buộc tóc, lại có một cây kiếm trầm cắm ngang trên đó.

Trên lưng đeo nghiêng một thanh kiếm vỏ vàng, lộ ra từ vai phải, tay trái thì cầm một thanh phát trần màu trắng khoác lên khuỷu tay trái.

Mặt của hắn giống như mặt ngựa, một đôi lông mày điều giác, một đôi phát hẹp dài, trên môi có tám tu mi, trên cằm có râu dài thưa thớt.

Triệu Phụ Vân rơi xuống đất, ôm quyền hành lễ nói: “Mã sư huynh!”

Người này chính là Mã Tam Hộ, mâu quang trong hai mắt hắn chớp động, đánh giá Triệu Phụ Vân, nói: “Người tu hành rất tốt, xem ra không được bao lâu, sơn môn sẽ có thêm một vị tu sĩ Kim Đan đại khí tượng.”

Chương 309 : Trong động phủ nói Thiên Đô

Có thể được người khích lệ, khó tránh khỏi tâm tình vui vẻ.

Bị người trào phúng hoặc mắng, khó tránh khỏi tâm tình không tốt.

Nhất là bị người ta nói sự tình mình để ý, càng là như vậy.

Triệu Phụ Vân là để ý tu hành của mình, phàm là người nghiêm túc tu hành, tóm lại sẽ để ý, cho nên trên đời này kiểu gì cũng sẽ tồn tại vòng quan hệ biện luận đạo, tức là vì minh lý, cũng là đang cãi nhau.

Khi Triệu Phụ Vân ở đây là tồn tại tối cao, hấn cũng không tham dự biện luận, nhưng người trong doanh trại lại thỉnh thoảng tiến hành một ít biện luận về nội dung trên vách núi mà Triệu Phụ Vân khắc họa, nói với nhau lý giải của mình.

Triệu Phụ Vân được Mã Tam Hộ khích lệ tu vi của mình, trong lòng có chút hưởng thụ, bởi vì đây cũng là điểm hấn đặc ý, là nơi hấn đã cố gắng, nhất là luyện ngọn đèn kia, càng là cảm thấy vô cùng tốt.

Cho dù là đối mặt với người như Dư Thần Quang am hiểu đoạt pháp bảo người khác, hấn cũng cảm giác đối phương đoạt không được.

Đương nhiên Triệu Phụ Vân cũng biểu đạt khiêm tốn, cũng mời Mã Tam Hộ vào động phủ của mình.

Mã Tam Hộ cũng không cự tuyệt, động phủ đơn sơ, nếu như Dư Hoài An ở đây, ngược lại còn có thể gọi hấn đến, trên người hấn có lẽ còn có ít công cụ pha trà, có thể vì Mã Tam Hộ pha một bình trà uống, hiện tại cũng không có, hai người đứng đó, bởi vì Mã Tam Hộ đang nhìn bích họa phù văn trong động phủ của hấn.

“Mỗi một người ký kết Kim Đan, nhất định cần đem thứ mình sở tu sở học, dung hợp làm một ở trong lòng, duy thuần mới có thể Kết Đan, nếu tâm niệm không thuần, đó chính là Kim Đan có khuyết, đến lúc đó chính người có thể rõ ràng nhìn thấy, khả năng cần thời gian cả đời để đền bù.”

“Cách người bày ra vân cấm trên vách núi này rất tốt.” Mã Tam Hộ đối với cách hấn khắc họa phù văn cấm chế trên vách núi càng thêm tán thưởng.

Triệu Phụ Vân biết, hấn nói chính là cách mình dung hợp hết thầy pháp vào trong vân cấm trên vách núi.

Nói đến đây, ánh mắt Mã Tam Hộ thu hồi từ trên bích họa kia, ngồi xuống chủ vị bàn đá trong động phủ, cả người giống như chủ nhân động phủ này, ngón tay chỉ chỗ ngồi bên cạnh, nói: “Ngồi.”

Triệu Phụ Vân ngồi xuống, ánh sáng trong động phủ phát ra từ mười con Kim Ô trên vách động, lại như không có, nhưng toàn bộ động phủ đều sáng sủa.

“Người cũng đã biết, sứ mệnh cùng ý nghĩa của Thiên Đô Sơn chúng ta là gì sao?” Mã Tam Hộ đột nhiên mở miệng hỏi.

Cái hỏi này, ngược lại để Triệu Phụ Vân có chút mờ mịt, hần biết, tồn tại của mỗi người hoặc là tổ chức đều có mục tiêu, một tu sĩ hướng lớn nói là muốn trường sinh bất lão, muốn phi thiên độn địa cùng cao cao tại thượng.

Cho dù là một người bình thường, cũng muốn thăng chức rất nhanh, người lại nghèo khó, cũng sẽ muốn hôm nay có ăn ngon, hi vọng mình có thể có một ngôi nhà.

Rất nhiều người đều có mục tiêu, vô luận là ngắn hạn hay dài hạn, vô luận là bị động hay chủ động, một tổ chức một môn phái đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Trước đó hần không có suy nghĩ qua ý nghĩa tồn tại của Thiên Đô Sơn, hần cảm thấy tồn tại của một môn phái không phải là kéo dài tông môn, truyền đạo thụ nghiệp sao?

Lúc này Mã Tam Hộ đột nhiên hỏi như vậy, hần lại phát hiện mình quả thật không có xâm nhập suy tư qua, ý nghĩa tồn tại của môn phái.

Hần nhìn Mã Tam Hộ.

Mã Tam Hộ thì là tiếp tục nói: “Bất kỳ tồn tại của một tổ chức nào hoặc là môn phái đều có mục tiêu, hoặc là để đệ tử môn phái vì chưởng môn cung cấp thuận tiện, hoặc vì tu hành, hoặc vì cuộc sống.

“Bất quá, tu sĩ thượng thừa, ăn Sát luyện Cương, cảm ngộ thiên địa chi bí mà vọng trường sinh... .”

“Tu sĩ trung thừa, uống thuốc nhiếp thạch, tìm bí tham huyết tu bí pháp... .”

“Tu sĩ tầm thường, cả đời truy tìm dấu chân người khác, bận rộn, không biết mình từ đâu tới muốn đi về đâu.”

“Thiên Đô Sơn chúng ta truyền đạo thụ pháp, là bởi vì năm đó Bành Việt Tổ Sư lưu lại lời nói, hấn nói đệ tử Thiên Đô Sơn cần phải không ngừng truyền xuống pháp, hấn nói pháp như lửa trong bóng tối, cần nhiều đời người tiếp tục, bằng không, liền muốn dập tắt.”

“Đây là nguyên văn lời nói của Bành Việt Tổ Sư, nhưng đây không phải sứ mệnh cùng ý nghĩa tồn tại của Thiên Đô Sơn.”

Mã Tam Hộ nói đến đây có chút dừng lại một chút, nói: “Một trong những ý nghĩa chân chính tồn tại của Thiên Đô Sơn, chính là chống lên một vùng quang minh ở Đại Chu kia, chống lên một vùng bầu trời kia, để cho Đại Chu không bị bóng tối bao phủ.”

“Chống lên một vùng bầu trời?” Triệu Phụ Vân có chút không hiểu, hấn không phải rất rõ ràng, bất quá trong đầu nhớ tới ngày hôm đó Phùng sư huynh ở trong Thiên Đô Điện ngẩng đầu nhìn một vùng tinh không kia.

“Thiên Đô Sơn cùng Xích Viêm Thần Giáo còn có Trần Hải Các tạo thế chân vạc, chống đỡ lên một vùng trời

này, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, rất nhiều người đã quên, cũng có người đã mỗi mệt, nhất là Xích Viêm Thần Giáo cơ hồ muốn tán.”

“Từ đầu đến cuối có người đang nói, hắc ám mới là đại tự tại, chúng ta hẳn là quay về trong hắc ám, nói trong hắc ám dụng dụng hết thầy, có vô hạn hi vọng, cho dù là Thiên Đô Sơn chúng ta cũng có rất nhiều đệ tử tiến vào trong hắc ám.”

“Người ở đây lâu như vậy, có từng nghe được tiếng kêu gọi từ nơi sâu trong bóng tối không?” Mã Tam Hộ đột nhiên nhìn chăm chăm Triệu Phụ Vân hỏi, ánh mắt hẳn như kiếm quang.

Triệu Phụ Vân sửng sốt một chút, tùy theo nói: “Hồi sư huynh, ta chưa bao giờ nghe được kêu gọi gì.”

“Cũng đúng, trong người một mảnh triều dương khí, chưa bắt xâm, càng có trấn tâm thần chi pháp trấn áp tâm thần, tự nhiên là nghe không được.” Mã Tam Hộ chậm rãi nói.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến Dư Thần Quang, không khỏi nói: “Ta trước đó nhìn thấy Dư Thần Quang.”

Mã Tam Hộ tựa hồ cũng không ngoài ý muốn, trầm ngâm một chút nói: “Ta chính là đến truy đuổi Dư Thần Quang.”

“Sư huynh muốn giết hẳn thanh lý môn hộ?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Thiên Đô Sơn chỉ có giới bí, không có môn hộ, người học pháp ở Thiên Đô Sơn nhiều như vậy, không quay về Thiên Đô Sơn nơi nào cũng có, Thiên Đô Sơn chúng ta khi nào để ý qua, cho dù có một ngày ta tiến vào hắc ám không còn về, Phùng sư huynh cũng sẽ không tìm ta, nhưng Dư Thần Quang vi phạm giới bí của Thiên Đô Sơn, vậy thì không được.”

“Dư Thần Quang đã làm gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Dư Thần Quang bơi bản Giới Bí Tường, bơi đi tên của mình, hấn lấy tham lam trong lòng người luyện bảo, lấy pháp bảo dụ ra tính linh bảo quang trong người dùng cho tế khí, cho nên pháp khí của hấn đều là ma khí ma bảo.” Mã Tam Hộ nói.

Triệu Phụ Vân đang muốn nói chuyện, Mã Tam Hộ còn nói thêm: “Lần này, ta truy đuổi tung tích Dư Thần Quang mà đến, đã là truy hấn, cũng không chỉ có truy đuổi hấn, Phùng sư huynh nói trong một vùng tăm tối phía trước kia có đồ vật đang thai nghén, để hấn cảm giác rất nguy hiểm, cho nên lúc này ta mới đến xem.”

“Sư huynh có cần ta cùng đi với người?” Triệu Phụ Vân nhìn Mã Tam Hộ, cân nhắc một chút hỏi.

“Không cần, người thủ ở nơi này tốt nhất, Mã Tam Hộ ta đi ra từ trong gió tanh mưa máu, cho tới bây giờ đều là một người, không cần người bồi ta trải qua nguy hiểm, nếu thật sự gặp phải nguy hiểm, ta là cứu người hay không cứu đây? Cho nên, địa phương có nguy hiểm, một mình ta đi là được.”

Triệu Phụ Vân nhìn Mã Tam Hộ, nói thật, hắn rất ít giao lưu cùng Mã Tam Hộ, trước kia cơ hồ đều là tiếp nhận mệnh lệnh của Mã Tam Hộ, giao lưu khác cũng không có, hôm nay là lần giao lưu nhiều nhất của hai người.

Từ trong lần nói chuyện với nhau này, hắn mơ hồ thăm dò đến một tia thế giới nội tâm của Mã Tam Hộ.

Chương 310 : Hồ Cự đại vương

Triệu Phụ Vân nhìn Mã Tam Hộ ngồi ở đó, thân như tiêu thương.

Hắn đột nhiên phát hiện Mã Tam Hộ kỳ thật rất gầy, trước kia không có phát hiện chỉ là bởi vì Mã Tam Hộ cao lớn, bởi vì khung xương hắn rất cao mà thôi.

Khuôn mặt hắn rất gầy, mặt ngựa, nhưng xương gò má cao, hai má không thịt.

Hai mắt của hắn hẹp mà dài, nhưng trong lúc khép mở lại có tinh quang ẩn hiện, giống như hai vệt kiếm quang tùy thời đều muốn cắt phá hư không.

Triệu Phụ Vân phát hiện, Mã Tam Hộ người này tựa hồ luôn tận lực không tiếp thụ thiện ý của người khác, đồng thời cũng tận lực thiếu dấn thân nhân quả, hắn không nguyện ý cùng người kết bạn.

Độc lai độc vãng.

Triệu Phụ Vân đột nhiên muốn biết hắn đã trải qua điều gì, chỉ là nghe nói, khi hắn còn chưa tu hành, chỉ là một kiếm khách, là không có bao nhiêu tu hành tư chất, thế nhưng hắn quả thực đánh vỡ giới hạn thân thể của chính mình, tiến vào giai đoạn tiên thiên luyện khí.

Về phần hắn rốt cuộc lên Thiên Đô Sơn như thế nào,

Triệu Phụ Vân cũng không biết.

Triệu Phụ Vân nói cho Mã Tam Hộ, Dư Thần Quang mạnh mẽ mang đi Dư Hoài An, Mã Tam Hộ không trả lời gì.

Cuối cùng Mã Tam Hộ rời đi Trấn Ma Bích, rất nhanh đi vào trong Cực Dạ, trên tay hắn không có đèn, cũng không dùng thủ đoạn gì xua tan hắc ám chung quanh, chính là đi vào tự nhiên thản nhiên như vậy.

Một thanh trường kiếm vỏ vàng đeo nghiêng, một cây kiếm trâm trên đầu, một cây phát trần trên tay, một thân áo lam phổ thông, một đôi giày vải màu đen.

Hắc ám bao phủ hắn, nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm thấy hắc ám không có khả năng bao phủ hắn.

Triệu Phụ Vân vẫn như cũ mỗi ngày mô phỏng mặt trời mọc từ phía đông, hơn nữa chậm rãi kéo thời gian dài, trước đó khi Kim Ô của hắn hành không, tốc độ tương đối nhanh, hiện tại hắn chậm rãi kéo dài thời gian.

Dâng lên từ Trấn Ma Bích, rơi xuống Vân Mộng Cốc, hắn hi vọng là thời gian một ban ngày.

Đương nhiên hiện tại hắn còn không cách nào làm được, dù sao Kim Ô Thần Điều thời gian dài hành không, đối với bản thân hắn là một loại gánh nặng rất lớn.

Hắn chậm rãi gia tăng thời gian hành không của Kim Ô.

Những người khác thì vẫn như cũ ra ra vào vào ở dưới doanh trại, có lưu lại có rời đi, đương nhiên cũng có người hỏi Dư Hoài An, nhưng không có ai biết hắn đến tột cùng đi nơi nào.

Mà trên đỉnh núi Vân Mộng Cốc Cát Văn Vân ở nơi đó ngưng luyện hà tia, cũng có chút người ngẫu nhiên đi qua thấy cảnh này, chỉ cảm thấy mỹ diệu vô cùng, thậm chí có người giỏi họa, đem một màn này họa xuống.

Bức họa kia liền gọi Vân Mộng Tiên Tử Chúc Miên Đồ.

Dư Hoài An đi theo Dư Thần Quang càng đi càng sâu, đây là nơi Dư Hoài An chưa bao giờ đi qua.

Sau khi biết mình không thể thoát khỏi, trong lòng hắn cũng liền nhận, thế là pháp thuật trên người hắn lập tức giải, có thể mở miệng nói chuyện, cổ cảm giác níu lấy tâm hắn cũng biến mất.

“Cửu gia muốn đi đâu?” Dư Hoài An nhin không được hỏi.

“Ta dẫn ngươi đi nhìn một chút thế giới chân chính, Đại Chu bắt quá giới hạn ở một Vực, ánh sáng vây khốn tầm mắt mọi người, ngươi nhìn một vùng hắc ám này, cao sơn lưu thủy, hồ nước giang hà, cần gì đều có, ở đây, ngươi chỉ cần có thực lực, liền có thể chiếm núi làm vua, ngươi có thực lực, liền có thể khai tông lập phái, không giống ở nơi đó... .”

“Ở nơi đó, ngươi phải hiểu ân tình cố sự, ngươi có tu vi nhất định, liền có các loại thân thích tìm đến giúp đỡ,

giúp lại chậm trễ tu hành, không giúp lại là bất cận nhân tình, người khác sẽ nói trên đời này không có tiên nhân bất hiếu, các loại đạo lý đề chết khóa kín người.”

Dư Hoài An biết lời Cửu gia nói là thể hội của hắn, đương nhiên, trên đời này cũng xác thực có rất nhiều người bị gia tộc khóa lại, khốn thủ một vực, hoặc là khốn thủ một thành, thành thủ hộ giả của gia tộc, đương nhiên, cũng có thể nói toàn gia tộc đều đang phục vụ cho hắn, cả hai có thể lấy những gì mình cần.

Lời của Dư Thần Quang, Dư Hoài An không cách nào phản bác.

Đành phải hỏi: “Chẳng lẽ, người tu hành đều muốn đoạn tình tuyệt tính sao?”

“Người tu hành dạng gì đều có thể, đi theo bản tâm của mình là được, cần gì tận lực nói muốn hay không muốn đây?” Dư Thần Quang nói.

“Như vậy hiện tại Cửu gia là muốn đi làm gì?” Dư Hoài An lại một lần nữa hỏi ra câu nói kia.

Lần này Dư Thần Quang chưa hề nói mang hắn đi nhìn thế giới chân chính, mà là ngón tay chỉ một vùng địa phương tối như mực phía trước, nói: “Phía trước có một ngọn núi, trên núi có bảo quang óng óng, đợi ta tiến lên, đem lấy ra tế dưỡng pháp bảo.”

Ở trong mắt Dư Hoài An, trong một vùng tăm tối kia, nơi nào có bảo quang gì a, cho dù là hai mắt hắn hiện ra ánh lửa, cũng không dám nói nhìn rõ ràng.

Chỉ thấy một vùng sương mù nặng nề, âm u, liên miên một vùng núi, nơi nào là bảo địa gì, thậm chí hấn cảm thấy cần cỗi.

Nhưng Dư Thần Quang lại là ném ra hồ lô tím của bản thân, hồ lô tím bay lên không trung, miệng hồ lô hướng phía dưới, chỉ trong nháy mắt, Dư Hoài An nhìn thấy bảo quang khắp núi bay lên.

Bảo quang điểm điểm như đom đóm, bị hút vào trong hồ lô kia.

Hai người tiếp tục đi về phía trước, Dư Thần Quang nhỏ ra hai giọt nước oánh quang từ trong hồ lô tím rơi vào trong mắt hấn, hai mắt hấn nhìn một vùng tăm tối này, lập tức có một phen cảnh tượng khác.

“Cửu gia, những bảo quang này đến tột cùng là gì?” Dư Hoài An tò mò hỏi.

“Thiên có tam bảo, nhật nguyệt tinh, địa có tam bảo, thủy hỏa phong, người có tam bảo, tinh khí thần, tâm có tam bảo, tính tâm thân, ta lấy chính là tính linh chi quang trong tâm chi tam bảo.” Dư Thần Quang nói.

Trong lòng Dư Hoài An cảm giác khó chịu, hấn cảm thấy Cửu gia mình thật đi sai.

“Người thế gian tính linh môn muội, lưu vô dụng, không bằng cho ta đến luyện bảo, ngày khác, ta có thể dùng tính linh chi quang này, vì chúng sinh khai tuệ.”

Bọn hắc tử từng bước một đi vào nơi càng sâu trong hắc ám, đương nhiên đối với hắc ám khôn cùng đến nói, bên trong vẫn là biên giới, hoặc là nói, hoặc đối với hắc ám này đến nói, vốn cũng không có cái gọi là biên giới.

Ngọa Hổ Sơn rất lớn, Hổ Cự Đàm trong đó thì là nơi tốt nhất trong Ngọa Hổ Sơn.

Bởi vì trong đó là đạo tràng của Hổ Cự đại vương.

Ngọa Hổ Sơn đương nhiên không có hổ, có chỉ là một con hổ bì oa không biết tu hành bao nhiêu năm, hổ bì oa tự xưng Hổ Cự, chuyện thích làm nhất chính là ngồi trên Bảo Hà Diệp trong đàm kia, ở trong một khoảng thời gian nào đó, nằm nghe động tĩnh tứ phương, lúc đó, vô luận là ai mở miệng ầm ĩ đến hắc, đều sẽ bị hắc một ngụm nuốt.

Bởi vì đó là lúc Hổ Cự đại vương dưỡng thần.

Trong đàm hoàn toàn yên tĩnh, chung quanh phảng phất ngay cả gió cũng không dám lay động.

Thẳng đến một tiếng oa minh vang dội như lôi đình, cả tòa núi mới giống như sống lại.

Không bao lâu, đột nhiên có yêu khóc đi tới bờ đàm, nói vợ con mình bị hai đạo nhân qua đường cho giết.

“Đạo nhân thần nhân gì, dám ở nơi này giết người?” Hổ Cự đại vương không tin lắm nói.

Tùy theo tiểu yêu kia thì miêu tả hai đạo nhân kia một phen, nói: “Một hồ lô màu tím đột nhiên xuất hiện ở trên bầu trời, sau đó ta nhìn thấy trên thân cả đám có ánh sáng bay ra, sau đó cả đám đều chết rồi, cũng may lúc ấy tiểu yêu đang trốn ở trong hộp bàn thờ Lục Tí Thần mới trốn qua một kiếp.”

“Lại có chuyện như thế, đợi ta đi xem một chút.”

Hồ Cự đại vương kia đột nhiên nhảy lên một cái, bay về phía bầu trời, đúng là trong nháy mắt cũng đã biến mất.

Chỉ là hắn không qua bao lâu, liền lại bay trở về, rơi xuống trong đầm, thân thể to lớn lại nhẹ nhàng rơi vào trên một vùng lá sen lớn kia, sau đó mở miệng nói: “Thật chết rồi, trừ bỏ người không có ai còn sống.”

“Đại vương, ngài cần phải báo thù cho chúng ta a!” Tiểu yêu kia nói.

“Ha ha ha, bản đại vương, vì sao phải vì các người báo thù, bản đại vương chết rồi, các người có thể vì ta báo thù.” Hồ Cự đại vương nằm rạp người ở trên lá sen mở miệng hỏi.

Tiểu yêu kia lại là lập tức lấy đầu đụng đất, nói: “Chúng ta nhất định liều chết vì đại vương báo thù.”

“Ha ha ha, người vì bản đại vương báo thù, bản đại vương có thể sống lại?” Hồ Cự đại vương tra hỏi đem tiểu yêu kia hỏi sững sốt, đành phải dờ dẩn nói: “Đại vương đã chết làm sao có thể sống lại.”

“Đã bản đại vương không thể sống lại, vậy muốn các người báo thù để làm gì? Vợ con của người đều chết rồi, không bằng cũng đi bồi bọn họ, miễn cho báo thù phiền phức, đã không khổ chủ, ân oán tự tiêu.”

Hồ Cự đại vương cười lớn nói, đột nhiên miệng hơi mở, một đạo hồng quang quyền, yêu quái kích cỡ tương đương đại ngưu kia đúng là trực tiếp bị lưỡi đỏ cuốn vào trong miệng, sau đó bị Hồ Cự đại vương một ngụm nuốt vào.

“Các người có nghe ngóng rõ ràng, cừu địch trong Vân Mộng Cốc của bản đại vương tình trạng ra sao.” Hồ Cự đại vương hỏi.

Trong bóng tối lập tức có yêu hồi đáp: “Hồi đại vương, theo tiểu nhân biết được, thân thể nàng hắc là mang thai, đang đợi sinh.”

“Tốt, bản đại vương lần này, liền muốn phá vỡ Vân Mộng Cốc kia, ăn tiểu nương bì Xích Luyện kia, ha ha...
..”

Chỉ là lúc nói lời này, ánh mắt hắc lấp lóe, không có ai biết hắc đến tột cùng đang suy nghĩ gì.

Nội đan đại yêu, trí tuệ hơn người.

Mấy ngày sau, Triệu Phụ Vân đột nhiên cảm giác có một cỗ kiếp y hung ác dâng lên từ Vân Mộng Cốc bên kia.

Hắn đứng ở trước động phủ, có chút nhú mày.

Linh Tê Tị Tai Pháp, tăng thêm 【 Kiếp Tri 】 của hắn, qua nhiều năm bị động thể ngộ như vậy, lại là càng ngày càng rõ ràng.

Cát Văn Vân vốn đang ngưng luyện hà tia ở đỉnh núi, đèn trên tảng đá bên cạnh nàng, đột nhiên dung đưa, tùy theo hiện ra một thân ảnh từ trên đèn, thân ảnh kia giống như dáng vẻ của Triệu Phụ Vân, ở trung tâm đèn diễm.

Có âm thanh truyền ra từ trên đèn diễm: “Cát sư muội, người cảm đèn rời khỏi Vân Mộng Cốc này, nơi đó có thể sẽ có hung kiếp sinh sôi.”

Cát Văn Vân không có nửa điểm do dự, lập tức thu dọn đồ đạc, cảm đèn nhảy lên khăn gấm của mình, bay về phía Trấn Ma Bích.

Sau khi Cát Văn Vân trở lại Trấn Ma Bích, Triệu Phụ Vân đứng ở trên đỉnh vách núi, nàng rơi xuống bên cạnh, hỏi hắn đến tột cùng có chuyện gì phát sinh?

Triệu Phụ Vân lắc đầu, hắn cũng không biết, đây chẳng qua là cảm giác của hắn mà thôi.

Mà sau khi Cát Văn Vân rời đi, trong bóng tối, lại có một con hổ bì oa nho nhỏ nhảy nhót trên lá cây.

Hai mắt hổ bì oa nho nhỏ này đúng là xuất hiện suy tư nhân tính.

“Nhân loại này cứ nhiên vào lúc này rời đi, chẳng lẽ bản đại vương bại lộ, vốn định bắt nhân loại này, lại đem nhân loại trong sơn động Trấn Ma Bích dẫn ra động, hết thấy liền đều thông thuận, nhưng không đợi bản đại vương đến, nàng cũng đã đi, thực sự là xui xẻo.”

“Bất quá không sao, chí ít tiểu nương Xích Luyện kia chạy không thoát.” Hổ bì oa nhỏ nhỏ thầm nghĩ, hần nhảy nhót trên lá cây sơn lâm, đúng là không đến bao lâu cũng đã tìm được đầm sâu bên cạnh kia.

Chỉ thấy hổ bì oa nhỏ nhỏ này ngồi ở bên đầm, không đến bao lâu, bên cạnh lại nhảy ra mấy con, một con một con, không thể đếm hết được.

Nếu có người đi trên núi nhìn những địa phương khác, sẽ phát hiện chỉ trong nháy mắt, đúng là khắp núi đồi đều là hổ bì oa.

“Oa!”

Một tiếng oa minh vang lên, là một mảnh tiếng éch kêu.

Cả sơn cốc chấn động.

Chương 311 : Gặp nguy hiểm

Trong núi có ếch, tiếng ếch như lời, chợt vang lên, lại là thiên địa tĩnh lại, trừ bỏ tiếng ếch cũng không nghe thấy âm thanh khác.

Trong núi có ếch, tiếng ếch như hổ gầm, cuồn cuộn sinh ra, lại làm dãy núi khuất phục, trừ bỏ tiếng ếch cũng không nghe thấy âm thanh khác.

Nguyên bản tiếng côn trùng kêu trong sơn cốc này dưới yên lặng nghe sẽ nhập tâm, sau đó hùng vĩ, nhưng hiện tại, ếch kêu lại trong nháy mắt cũng đã đạt tới đỉnh phong, như trời giáng lôi đình.

Sương mù trên lá cây trong cốc, ở thời khắc này nháy mắt bị chấn động, chấn thành hơi nước từ giọt nước, hơi nước thì lại bị lay động, hình thành một vùng vòng xoáy sương mù từ dưới lên trên.

Không thấy chân thân của hổ bì oa, nhưng khắp núi đều là.

Trong tiếng ếch này, một con đại xà luôn lên từ trong đầm sâu, mang theo một mảnh hơi nước.

Trên thân rắn có một đoạn hoa văn đen một đoạn đỏ, có thể thấy rõ ràng.

Nó chui ra từ trong đầm sâu, thân to lớn, cao lừng

chừng núi, thô có thể nuốt voi.

Đại xà căn bản cũng không có mở miệng nói chuyện, bởi vì trong tiếng ếch kêu hiện tại, bất kỳ thanh âm gì đều bị che giấu.

Chỉ thấy đại xà này thò đầu lưỡi ra, phát ra tê minh, tiếng tê minh này đúng là cứng rắn cắm vào trong tiếng ếch kêu, tiếng ếch kêu trì trệ.

Ngay lập tức liền thấy đại xà mở ra miệng rộng, gió lớn nổi lên trong sơn cốc, những gió lớn kia lại giống như nhận ra mục tiêu.

Hổ Bì Oa liên miên trong núi bị một cỗ gió hút cuốn lên, trực tiếp bị nuốt vào trong miệng đại xà kia.

Tiếng ếch lập tức giảm xuống, cho dù còn có Hổ Bì Oa không bị nuốt vào trong bụng rắn cũng không có thanh âm.

Tiếng ếch giống như cảm nhận được uy hiếp đến từ thiên địch.

“Hổ bì, ngươi thật to gan, vậy mà đến trong cốc của ta chịu chết.” Xích Luyện đại xà trong kinh ngạc, mang theo một chút tức giận nói.

Xích Luyện Xà vừa dứt lời, một tiếng cười to xuất hiện: “Ha ha ha ha... . . Bản đại vương bế đằm tu pháp mấy chục năm chính là vì hôm nay.”

Một âm thanh vang dội vang lên, một con Hổ Bì Oa

nguyên bản nằm sấp trong khe đá trên đỉnh núi nhảy ra ngoài từ trong khe đá, thân thể của nó phẳng phất thụ gió mà trưởng.

Trong gió giống như một quả bóng da nhanh chóng phồng lên, đồng thời không ngừng lớn lên, chỉ chớp mắt liền như một ngọn núi nhỏ đặt ở đỉnh sơn cốc, trên thân nó mọc ra hồ văn sắc sỡ, bốn chân quỳ rạp trên mặt đất, trong màng tay vậy mà mọc ra móng vuốt bén nhọn giẫm trên núi đá lớn.

Một đôi mắt mở lớn như đèn lồng nhìn vào trong sơn cốc.

Thân thể đại xà trong sơn cốc cũng lập tức kéo dài cất cao, chỉ chớp mắt cũng đã cao ra khỏi sơn cốc, nhưng thân thể phía dưới vẫn ở trong đầm sâu kia.

“Người lại có thể tu được pháp thuật gì, đơn giản là vài tiếng oa kêu, mấy đạo phân thân mà thôi.”

Đầu lưỡi của Xích Luyện đại xà không tự chủ được nhô ra, nàng đột nhiên cảm giác được thân thể xuất hiện cảm giác đau, trong lòng nàng sinh ra dự cảm không tốt.

“Ha ha ha...” Hồ Cự đại vương lại một lần nữa cười ha ha, hơn nữa là cuồng tiếu, hắc hiển nhiên nhìn ra Xích Luyện đại xà không thích hợp.

“Bản đại vương xác thực luyện thành phân thân pháp, nhưng người nghĩ chỉ có pháp này sao? Bản đại vương còn luyện kích độc thân, ăn phân thân của ta, liền chờ ruột xuyên bụng nát đi, nghe nói người đã lột da một lần

để thoát kiếp, người cũng không thể lại đoạn vĩ cầu sinh, bởi vì trong bụng người có thai nhi, ha ha... .”

Sinh tử tương bác giữa yêu quái thường thường chính là giản dị tự nhiên như vậy.

Bản thân Xích Luyện đại xà liên có kịch độc, nàng sẽ không chút do dự nuốt nhiều phân thân của Hồ Bì Oa như vậy, có một nguyên nhân chính là nàng không sợ độc.

Thần thông đến từ bản năng của bản thân, để nàng phản kích ngay sau khi bị tập kích, phương thức phản kích thứ nhất chính là ăn Hồ Bì Oa.

Loại bản sự nuốt địch nhân này của nàng, đại đa số yêu quái đều biết, bởi vì đây là thần thông hình thành từ bản năng của bọn chúng.

Nhưng muốn tu rất cao minh cũng không phải mỗi một xà quái đều có thể làm được, mà Xích Luyện đại xà này thì tu rất tốt thần thông Thôn Thục Thuật này, có thể nuốt vào, nuốt vào trong bụng lại có thể ăn được.

Bản thân nàng đối với tuyệt đại đa số độc đều miễn dịch, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy đau bụng.

“Người, độc oa này... .” Đại xà không nghĩ qua mình có một ngày sẽ bị độc chết.

Nàng hiện tại đang mang thai, có ít thần thông bản mệnh là không dùng được.

Hồ Cự đại vương cười ha ha, từ trong miệng cười ha ha của hắn, lại có thể nhìn thấy hai hàm răng dày đặc.

Xích Luyện đại xà cảm thấy trong bụng quặn đau, đồng thời lại có một cỗ cảm giác suy yếu xông lên đầu, trong mơ hồ nàng đã cảm giác được trứng của mình tựa hồ có dấu hiệu trượt xuống.

Hồ Cự đại vương vốn là túc địch của nàng, cho tới nay đều là nàng chiếm thượng phong, chỉ là nàng nhiều năm trước sau khi đã hoài thai, liền trốn ở trong Vân Mộng Cốc này yên lặng đợi ngày sinh, nhưng lại để lộ hành tung, bị Hồ Cự đại vương này tìm tới.

Thân thể của nàng nhanh chóng thu nhỏ, nàng chuẩn bị tránh về trong thủy phủ đi chọi cứng đợt độc này, nàng đối với thân thể mình vẫn có chút tự tin, chỉ cần không có người quấy rầy, nàng cảm thấy mình có thể gánh vác được.

Thân thể nàng nhanh chóng thu nhỏ, rút vào trong đầm sâu.

Nhưng mà Hồ Cự đại vương kia sao có thể để cho nàng ẩn giấu nhẹ nhàng như vậy, chỉ thấy Hồ Cự đại vương nhảy xuống, thân thể khổng lồ kia dường như chim không lông mở ra cánh, thuận gió rơi xuống, bay xuống bên cạnh đầm sâu kia.

Chỉ thấy hắn đối với đầm sâu kia há miệng hút vào, nước trong đầm liền bị một cỗ lực lượng vô hình cuốn lên, chui vào trong miệng lớn của hắn.

Nước trong đầm cuộn cuộn bay lên, bụng Hồ Cự đại vương giống như một động không đáy, nước trong đầm kia tràn vào trong đó làm sao cũng không cách nào rút đầy.

Chẳng bao lâu, nước trong đầm kia thế mà khô.

Đầm sâu này ngoài nhỏ trong rộng, phía dưới một mảnh u ám, nhưng trong ánh mắt như đèn lồng của Hồ Cự đại vương kia, lại là một mảnh quang minh.

Hắn nhìn thấy thủy phủ lộ ra từ đáy đầm, không khỏi mừng lớn nói: “Ha ha ha ha... Hôm nay thật sự là ngày phúc báo của bản đại vương, chẳng những báo được đại thù, thế mà còn phát hiện một tòa thủy phủ.”

Đột nhiên, một đạo Xích Luyện u ảnh thoát ra từ trong đầm, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Xà ảnh rất nhỏ, tốc độ cực nhanh, hiển nhiên Xích Luyện đại xà muốn bỏ chạy, lưới đỏ của Hồ Cự đại vương cấp tốc cuộn một cái về phía xà ảnh ở trong hư không, cư nhiên rơi vào khoảng không.

Tùy theo, thân hình Hồ Cự đại vương cũng nhanh chóng thu nhỏ lại chỉ lớn như ghé con, hóa thành một đạo tàn ảnh đuổi theo.

“Oa oa oa oa... .”

Hồ Cự đại vương cao hứng “Oa oa” gọi.

Xích Luyện Xà đúng là một đường trốn chạy về phía

đông nơi Đoạn Long Sơn bên cạnh Trấn Ma Bích ngoài trăm dặm.

“Người trốn lại có thể trốn đến nơi nào đây, Xích Luyện, bá đạo kinh trước kia của người đâu? Làm sao hiện tại cũng chỉ biết trốn rồi? Bị ta ăn là phúc phần của người, câu nói này là người trước kia nói với ta, ta hiện tại tặng lại cho người, ha ha ha... .”

Thân thể Xích Luyện Xà đang suy nhược, nàng rõ ràng cảm giác được pháp lực của mình có xu thế tán loạn, nhưng một hơi không cam tâm trong lòng kia, ôm một tia hi vọng ở sâu trong nội tâm, đi hướng Trấn Ma Bích.

Nàng không trốn đi nơi khác, bởi vì nơi khác cũng không có nơi dung thân của nàng, nàng rất rõ ràng, trốn đến nơi khác bị yêu khác nhìn thấy, chuyện thứ nhất chính là ăn chính mình.

Mà người ở Trấn Ma Bích kia thiếu mình một hứa hẹn, về phần người này có thể thực hiện hay không, nàng cũng không thể xác định.

“Ha ha, người trốn về phía nhân loại kia, người hi vọng hắn có thể cứu người sao? Người cho rằng hắn cứu được người sao?”

“Một người, có thể cứu một con rắn? Sẽ đi cứu một yêu? Hắn sẽ chỉ lột da của người, dùng thịt của người nấu canh thuốc, dùng máu của người luyện đan a!”

Hồ Cự đại vương ở phía sau hô, hắn cũng không có toàn lực truy đuổi, tùy ý Xích Luyện Xà một đường trốn

hướng Trấn Ma Bích.

Đồng thời, hắn lại dùng phân thân triệu hoán tiểu yêu trong bóng tối đi về phía Trấn Ma Bích.

Trong lúc nhất thời, vùng này trong Cực Dạ yêu vụ cuộn cuộn, một mảnh yêu khí thủy triều cường đại, cuộn cuộn về phía Trấn Ma Bích.

Triệu Phụ Vân đứng trên bình đài động phủ Trấn Ma Bích, nhìn về một vùng tăm tối phía trước kia, đưa tay vuốt vuốt mi tâm phát trướng của mình.

“Có nguy hiểm, nhưng nguy hiểm không phải đặc biệt lớn.” Cảm giác trong lòng Triệu Phụ Vân là như thế.

Bên cạnh hắn là Cát Văn Vân, nàng cũng nhìn bóng tối kia, ngực có chút buồn bực, loại cảm giác nguy hiểm tới gần kia, để trong lòng nàng buồn bực.

“Là có đại yêu đột kích sao?” Cát Văn Vân hỏi.

“Ở dưới Trấn Ma Bích, chỉ cần là đại yêu bình thường cũng không sao.” Triệu Phụ Vân đưa tay sờ lấy Âm Dương Hoàn ở tay trái, nhẹ nhàng chuyển động.

Chương 312 : Đốt Cực Dạ Thiên

Xích Luyện Xà có hai cái tên, một cái tên là tên của bản thể Xích Luyện, trong hắc ám này yêu biết nàng đều xưng nàng là Xích Luyện hoặc là Xích Luyện đại vương.

Nhưng nàng còn có một cái tên gọi Luyện Hồng Trần.

Đó là lúc nàng còn rất nhỏ, do một đạo nhân đặt tên, đạo nhân kia từng ở lại thật lâu biên giới giao hội giữa Cực Dạ cùng Xích Viêm, mà nàng khi đó chỉ là một con tiểu xà sơ thông thực khí mà thôi, sơ thông chút nhân tính, bị khí tức trên người đạo nhân hấp dẫn, từ đó đi theo bên người đạo nhân.

Đạo nhân kia sau khi tu hành, thích giảng kinh thuật đạo cho nàng, cũng chính là như thế, nàng ngay từ đầu sơ thông nhân tính, đến chậm rãi khai linh tuệ rút ngắn rất nhiều thời gian.

Mà lúc này, nàng cảm thấy mình có thể phải chết, bóng dáng của “đạo nhân” ở sâu trong nội tâm kia, để nàng đi phương hướng này, bởi vì nơi này cũng ở một đạo nhân.

Trong lòng nàng là một mảnh tịch ám, con mắt đúng là không biết ở lúc nào đã thấy không rõ lắm, nàng biết, đây là độc của độc oa kia, bởi vì chính mình một đường thi pháp, độc này không có pháp lực áp chế, đã tiến vào huyết mạch, tập kích lên đầu.

Trong tai nàng chẳng biết lúc nào xuất hiện tiếng ếch, tiếng ếch kia như ẩn như hiện vờn quanh ở chung quanh, để tâm tình vốn lo nghĩ của nàng càng tăng thêm mấy phần khủng hoảng.

Loại khủng hoảng này đến từ bản năng sâu trong nội tâm đối với sinh mệnh của bản thân sẽ tịch diệt.

Mắt của nàng đã bị độc xâm nhập, đã bắt đầu mờ lung, nàng thấy không rõ, vốn trong lòng rõ ràng phương hướng Trấn Ma Bích biến hỗn loạn cùng xa xôi.

Chú âm của Độc oa loạn người tâm thần, để thanh tỉnh nàng cố gắng duy trì nhiều tán.

Nàng không biết là, sau lưng nàng, có một oa ảnh to lớn hiển hiện trong bóng đêm, mà thân thể của nàng dưới miệng ếch giã dựa hướng về phía trước, tùy thời đều muốn bị một ngụm nuốt vào.

Hắc ám sóng triều đột nhiên tới, đem người trong doanh trại dưới Trấn Ma Bích đều kinh động, cả đám đều đi ra nhà đá, bọn họ cho dù ở dưới Trấn Ma Bích hạ, cũng cảm nhận được chấn động.

Bọn họ tu đủ loại đồng thuật nhãn pháp, có thể nhìn thấy hắc ám sương mù cuộn cuộn mà đến trong bóng tối, cũng có thể cảm nhận được yêu khí trùng thiên kia.

Trong lúc nhất thời bị chấn nhiếp, đúng là liền hô gọi đều khó khăn, miệng mở rộng, liền hô gọi đều làm không được.

Đúng lúc này, Trần Ma Bích chấn khởi kim quang, kim quang mặc dù không phải rất mãnh liệt, nhưng kim quang lại như kết thành cấm chế huyền diệu, cấm chế hình thành quang hà bao phủ hơn sáu mươi dặm này.

Đám người trong doanh trại nháy mắt buông lỏng xuống, còn có một ít tu sĩ vốn hái thuốc ở trong lão Hắc, cũng bị hắc triều đuổi ra ngoài, bọn họ điên cuồng chạy về phía dưới Trần Ma Bích.

“Hắc triều đến.”

“Hắc triều đến, hắc triều đến.”

Có người đang chạy, có người đang hô to.

Hắc triều là chỉ yêu ma trong Cực Dạ kích khởi, bọn chúng thống nhất hành động xung kích cứ điểm của tu sĩ nhân loại, nếu như chống đỡ không được, như vậy sẽ bị chìm ngập.

Những hắc triều này thường thường sẽ giống như biển gầm, bao phủ một vùng địa phương rất lớn xung quanh, sau đó lại từ từ lui bước.

Rất nhiều người ở trong quá trình này trốn không kịp chết đi, mục tiêu của bọn họ chủ yếu là một ít cứ điểm, hoặc là môn phái tu hành xây dựng ở phụ cận.

Có người ngự khí phi độn, nhưng lại bị yêu quái trong hắc triều sau lưng quán lên.

Trong lòng những người bị hắc triều đuổi theo sinh tuyệt vọng, đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy trên Trần Ma Bích phía trước hẳn là vẫn còn xa xôi đột nhiên phun trào quang hoa, trong quang hoa những hắc triều muốn đem mình bao phủ kia, đúng là lập tức biến chậm lại, giống băng tuyết đang tan rã.

Trong yêu nhãn của Xích Luyện Xà đã thấy không rõ con đường phía trước, nàng cảm giác chung quanh vờn quanh vô số tiếng ếch kêu, ý thức của nàng ở trong tiếng ếch kêu chậm rãi tan rã.

“Xem ra, hôm nay chính là ngày chết của ta, con của ta... .”

Đúng lúc này, trong mắt nàng phản phát xuất hiện một tia sáng, tia sáng này là kim sắc, để thế giới mờ lung trong mắt nàng kia xuất hiện sáng ngời, để nàng cảm thấy ấm áp, có phương hướng.

Trong lòng nàng cuồng hỉ, lại một lần nữa dâng lên hi vọng sống sót.

Tia sáng kim sắc phản phát chiếu đến từ phía chân trời xa xôi, xua tan hắc vụ vờn quanh người nàng.

Những tiếng ếch kêu quần quanh ở chung quanh kia trong nháy mắt liền đi xa, trong tai của nàng giống như bởi vì tia sáng chiếu rọi mà xua tan loại ảo giác này.

“Ha ha ha, người nhân loại này lại dám chủ động trên chọc bản đại vương, hôm nay bản đại vương muốn đập phá động phủ của người, lột da của người, dùng ruột

của người đem người treo cổ.”

Trong bóng tối, có một hư ảnh con cóc to lớn xuất hiện, nó phẳng phất là Cự Ma nhân gian, một đôi cự nhãn hiện ra huyết sắc, nhìn chăm chú vào Trấn Ma Bích.

“Chúng tiểu nhân, theo bản vương san bằng Đoạn Long Sơn, phạt sơn phá phủ, hồn phách tinh huyết cốt nhục, các người tự lấy.” Thanh âm hùng hậu lại bá đạo của Hồ Cự đại vương vang vọng trong bóng đêm, tùy theo cả vùng hắc ám bị kích khởi hắc triều càng lớn.

Vô số tiểu yêu quái trong hắc triều phát ra quái khiếu cùng reo hò.

Người phụ cận Trấn Ma Bích đều co về phía Trấn Ma Bích, từng người sợ mất mật, mặc dù luôn luôn ra vào trong Cự Dạ hái thuốc tu hành, nhưng loại tình huống này, rất nhiều người cũng vẫn chỉ là nghe nói chưa từng gặp, dù sao người từng gặp đều đã chết.

Có người ở trong tiếng kêu của yêu quái trong nháy mắt như mất đi thần chí, ngất người tại chỗ, có ít thậm chí đón hắc triều kia chạy tới, hoặc là trực tiếp rơi xuống trên mặt đất.

Đúng lúc này, vân quang trên vách núi kia lại sáng lên một tầng cấp, quang hoa vọt lên, trong quang hoa có kim tuyến chiếu rọi ra, giống như triều dương mặt trời ló dạng.

Ưc vạn đạo quang mang trong khoảnh khắc chiếu ra, xán lạn loá mắt, quang mang này phẳng phất có được

loại ma lực thần bí nào đó, chẳng những xua tan những hắc vụ tới gần kia, càng làm cho mọi người an tâm, tâm kinh hoảng lập tức trấn định lại.

Những yêu quái kia phát ra các loại âm thanh chấn động tâm hồn, ở thời khắc này biến thành các loại tiếng kêu quái dị thê lương, lực lượng tà dị trong những âm thanh này biến mất ở trong quang mang.

Kim quang này giống như có thể chiếu phá hết thảy tà dị, trấn trụ tâm linh xao động của mọi người.

Kim quang này phá tà trấn ma.

Hồ Cự đại vương trong bóng tối hai mắt ngưng lại, lại cũng không có mở miệng nói chuyện.

Mà là phòng lên miệng của mình.

Một tiếng ếch kêu trầm thấp vang lên trong bóng đêm.

Cùng tiếng ếch kêu này, liền có một loại cảm giác mọi âm thanh yên tĩnh, phẳng phát trong thiên địa, trừ bỏ tiếng ếch kêu này, hết thảy âm thanh khác đều biến mất, bị ép xuống.

Trong bóng tối, có một con ếch khổng lồ nằm rạp trên mặt đất, thân thể hần không ngừng trương lên, đúng là trương đến cao như Trấn Ma Bích, đột nhiên, hần há mồm phun ra.

Một tiếng ếch kêu vang lên, một cỗ cự phong tuôn ra, thành một mảnh khí lãng, cuồn cuộn về phía Trấn Ma

Bích.

Trong khí lãg kia còn có nước bọt của nó, nước bọt này có thể ô bảo, có thể phá cấm.

Mục đích khí lãg hãn phun ra đương nhiên không phải vì thổi ngã sơn bích này, mà là vì giết người, cũng là vì phá cấm.

Ếch kêu thành chú, nhấc lên khí lãg, như một viên đạn pháo vô hình phóng về phía Trần Ma Bích.

Khí lãg pháp chú này của hãn nếu xông vào trên người, có thể đem người chấn oanh chết, hãn từng dùng phương pháp này oanh sát một con địa long ẩn thân ở nơi sâu trong địa huyết, từng dùng phương pháp này trực tiếp phá vỡ động phủ tu sĩ, khiến cho người trong động phủ không một ai chạy thoát.

Khí lãg cuộn cuộn mãnh liệt mà tới, ếch kêu trong khí lãg kia giống như lời đình đang quay cuồng.

Đám người sợ hãi vạn phần, Cát Văn Vân đứng ở đó, nắm đầm đã nắm chặt, trong lòng nàng hồi hộp.

Triệu Phụ Vân chẳng biết lúc nào đã không thấy, hãn trở lại trong động phủ, ngồi ở nơi sâu nhất kia, một ngọn Xích Viêm Thần Đăng trước người xán lạn như nắng gắt.

Đúng lúc này, trong vân cấm trên bầu trời Trần Ma Bích, có một đoàn kim quang như nắng gắt vọt ra hư không.

Thiên địa sáng rõ.

Đồng thời có âm thanh xuất hiện cùng lúc với tia sáng.

“Sắc!”

“Trần, phong, định, cấm, tán, đốt.”

Pháp chú tương hợp mà thành thế.

Tất cả mọi người cảm giác hư không ngưng lại, khí lãng cũng chậm lại, tùy theo đột nhiên tán loạn, mà nước bọt theo khí lãng mà đến ở trong nháy mắt hư không ngưng lại, bắt đầu cháy rừng rực.

Hắc ám đột nhiên bị xua tan một vùng lớn, yêu quái bên trong lộ ra, bọn chúng vừa bị kim quang chiếu, trên người liền lập tức bắt đầu cháy rừng rực, tùy theo từng con liều mạng lùi về phía bóng tối phía sau.

Chỉ trong nháy mắt, đúng là hỏa diễm bốn tảo đầy đất, mà tia sáng kia cũng giống như mũi tên nhọn xuyên thấu hắc ám, rơi xuống trên người Hồ Cự đại vương, Hồ Cự đại vương cảm thấy một cỗ nóng bỏng, ánh lửa đúng là nháy mắt đâm rách pháp quang hộ thân của hắn.

Ở trong mắt nhìn thấy không chỉ có tia sáng, mà là một con Thần Điều.

Con mắt Thần Điều vàng kim, một thân lửa cháy hừng hực, có ba chân.

Trong nháy mắt khi hắn chú ý con Tam Túc Thần Điều

kia, lại cảm giác được một cỗ run rẩy đến từ linh hồn, phảng phất nhìn thấy thiên địch, ngay sau đó, con Tam Túc Thần Điều kia lóe lên một cái, liền giống như đã rơi vào trong đôi mắt hắn.

Một đôi mắt thật to của hắn rốt cuộc không chứa nổi cảnh tượng khác, chỉ có hai con Thần Điều lóe ra kim quang đang lóe lên.

Thần Điều lóe lên, lại giống như trở thành hai phù văn kim quang lóe ra.

Thân thể Hồ Cự đại vương nhanh chóng thu nhỏ.

Sau đó lại thấy thân thể hắn giống như bị ánh sáng kim sắc đâm thủng, cấp tốc tách ra, tách ra từng con Hồ Bì Oa nho nhỏ.

Hắn muốn thoát khỏi hỏa diễm đáng sợ đánh trên người.

Thế nhưng theo thân thể hắn tách ra, quang diễm kim sắc kia lóe ra thế mà đồng dạng đánh ở trên người Hồ Bì Oa tách ra.

Hồ Cự đại vương đột nhiên có một chút hoảng hốt, hỏa diễm này cư nhiên đáng sợ như thế, quang mang hỏa diễm lại giống như châm mang, thoáng cái đã đâm thủng pháp quang hộ thân của mình, khắc sâu vào trong tâm thần của mình.

Hắn đương nhiên cũng minh bạch, là hiệu quả hình thành từ pháp chú cùng hỏa diễm của Triệu Phụ Vân phối hợp lẫn nhau.

Chỉ là minh bạch là một chuyện, có chống cự được không lại là một chuyện khác.

Tiếng ếch kêu của nó bị cấm, khí lãng bị trấn trụ, sau đó bị một cỗ lực lượng xua tan, mình cũng ở trong nháy mắt kia kia bị kim điểm thiêu thân, cả người nó giống bóng da bị châm đâm thủng, tâm khí vốn có nháy mắt tiêu tán, chỉ muốn rời khỏi nơi này, không khỏi nghĩ, khó trách Xích Luyện kia lại có thể sẵn sàng để sỡn cốc cho hấn dùng.

“Nhân loại, quả nhiên ác độc.”

Hổ Cự đại vương đi về phía Hổ Cự Đàm của mình, sau đó con Tam Túc Kim Ô Điều giữa không trung kia lại ở trên không gắt gao đi theo.

Những người ở trong doanh trại dưới Trấn Ma Bích, cũng ở thời khắc này được Phòng Tiểu Sơn cổ động truy sát ra, bọn họ đuổi theo những yêu bị đốt cháy kia, cũng có một số đuổi theo Hổ Cự đại vương, một đường đi về phía Hổ Cự Đàm.

Hổ Cự đại vương cảm thấy mình trở lại trong đầm lầy không có việc gì, bởi vì dưới đầm kia có một lãnh tuyến, lãnh tuyến kia nhất định có thể giới tắt hỏa điểm bá đạo trên người.

Hắn một đường chạy trở về, một đường gặp phải sông nhỏ hồ nhỏ, liền muốn uống đại lượng nước trong sông nhỏ hồ nhỏ, thế nhưng những nước này vừa vào bụng, liền sẽ bị nướng khô, hấn rơi vào trong hồ, nước hồ liền

sôi trào.

Đem hần bức nóng nẩy, sẽ thè lưỡi đi liếm Kim Ô Thần Điều trên bầu trời, nhưng mà không biết là do hai mắt của hần đã bị ngọn lửa che đậy, hay thế nào, mỗi một lần phun ra đầu lưỡi, luôn luôn sẽ có sai lệch.

Trên đường đi, hần đã uống cạn năm con sông nhỏ, ba hồ nhỏ, một đường cơ hồ đốt thành đất trắng, nguyên bản trên mặt đất đen tối, sau khi Hồ Bì Oa đi qua, đại hỏa kéo dài.

Trong lòng Hồ Cự đại vương sợ hãi, trong lòng không cam tâm, cũng chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là trở về Hồ Cự Đàm của mình, nhưng bước chân của hần lại càng ngày càng chậm, hần chỉ cảm thấy càng ngày càng khát, lượng nước trong người giống như muốn bị thiêu khô.

Hần muốn uống nước, thế nhưng lân cận đã không có nước.

Rốt cục, Hồ Cự đại vương ngã xuống, thân thể hần khô héo, ghé vào trên một sườn núi, nơi này chỉ cách Hồ Cự Đàm có hơn mười dặm đường cuối cùng.

Bất quá, da trên người lại cũng không có bị thiêu hủy, Hồ Bì Oa giống như núi nhỏ gục ở nơi này, từ hai mắt hần có thể nhìn thấy huyết nhục bên trong đã khô.

Quang mang trên Kim Ô Thần Điều trên bầu trời đột nhiên thu liễm nhanh chóng, nhanh chóng thu nhỏ, Kim Ô Thần Điều rơi xuống phía dưới, giống Thần Điều về

tổ, chẳng biết lúc nào, phía dưới đã xuất hiện một người.

Trong tay người kia cầm một ngọn đèn, ánh đèn mờ mờ lung.

Thần Điểu kia rơi vào trên ngọn đèn, đèn điểm lập tức sáng lên.

Nhưng so với khí tượng như mặt trời hành không lúc trước, cũng đã thu liễm rất nhiều.

Hắc ám tụ tới, ánh lửa trên ngọn đèn chỉ chiếu phạm vi gần dậm chung quanh.

Triệu Phụ Vân nhìn con Hổ Bì Oa nằm rạp trên mặt đất phía dưới kia, trong lòng hơi động, cảm thấy da ếch này nhìn qua rất cứng cỏi, có thể trở thành một loại vật liệu luyện khí, thế là đem thu lại.

Hắn cũng không có nhiều lưu ở đây, quay người liền rời đi, trên đường gặp phải ít người đuổi kịp đến, bọn họ nhìn thấy Triệu Phụ Vân trở về, nhao nhao hỏi phải chăng đã thiêu chết đại yêu kia, sau khi được đến trả lời khẳng định, cả đám đều reo hò.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân trở về, bọn họ cũng đều đi theo trở về, nhưng cả đám đều thu hoạch không nhỏ.

Sau khi trở lại Trấn Ma Bích, hắn đem da của Hổ Bì Oa cho Cát Văn Vân nhìn, nàng nói trên da ếch này có phù văn thiên sắc, có thể chế thành áo choàng, pháp y, cũng có thể làm thành lều vải thần bí, còn có thể làm thành

bảo nang, hoặc luyện thành pháp bảo cũng có thể.

Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời không nghĩ ra muốn luyện thứ gì, bất quá phù văn phía trên lại đáng giá nghiên cứu một chút.

Hồ Cự đại vương này náo ra động tĩnh, ở vùng này nhìn qua rất lớn, nhưng so với toàn bộ Cực Dạ Thiên đến nói, lại chỉ là một động tĩnh nhỏ trong góc nhỏ mà thôi, rất nhanh hết thấy lại quay về bình tĩnh.

Xích Luyện Xà kia sống lại, nàng cũng không có bị độc chết, nàng cũng không có tới gặp Triệu Phụ Vân, mà yên lặng trở lại trong Vân Mộng Cốc chữa thương.

Triệu Phụ Vân cũng không có để ý những điều này, chỉ để Cát Văn Vân lại một lần nữa trở lại trong núi ngưng luyện hà tia.

Trong Thôn Quỷ Bảo, Ngụy Đan Phong sau khi nghe thấy động tĩnh, cũng đã vụng trộm tiềm phục ở một bên, thẳng đến nhìn thấy Kim Ô Thần Điều như mặt trời kia vọt ra, kém chút đem hấn đều cho đốt, lập tức kinh hãi lui ra, sau đó lại nghe nói Hồ Cự đại vương kia bị đốt chết rồi, vì vậy lập tức bế quan.

Trước khi bế quan, nhiều lần cường điệu hướng phụ nhân Bạch Tuệ Nhu của mình nói: “Tiểu bối này cường thế bá đạo, hỏa diễm không lưu tình, tuyệt đối không thể đốt đền, hết thấy đợi ta kết Kim Đan sau lại nói.”

Lúc Triệu Phụ Vân nghiên cứu phù văn thiên sắc trên người Hồ Cự đại vương, lại có một đội ngũ đen biên giới Cực Dạ.

Nhân số một đội ngũ này rất nhiều, người cầm đầu trong đó mặc cẩm y vàng sáng, hấn đứng ở trên sườn núi, nhìn về bầu trời phía trước đã càng ngày càng ảm đạm, tâm tình của hấn cũng như bầu trời.

“Điện hạ, phía trước lập tức liền muốn đến biên giới Cực Dạ, tiểu nhân nghe nói, có đệ tử Thiên Đô Sơn tu hành ở vùng này, chúng ta có Lôi Đình Lệnh của Phong Lôi chân nhân, nếu thấy đệ tử Thiên Đô Sơn, có thể chiêu mộ bọn họ theo chúng ta tiến vào trong Cực Dạ, để bổ sung nhân thủ.”

Nam tử mặc minh hoàng pháp bào kia đứng chấp tay nhìn lên bầu trời, không nói một tiếng, người bên cạnh cũng không nói gì.

Sau một hồi lâu, mới lên tiếng: “Đệ tử Thiên Đô Sơn cũng không phải mỗi người đều lợi hại, đệ tử Thiên Đô Sơn phổ thông không cần cũng được, bất quá, nếu gặp phải những người được đến bí truyền kia, liền chiêu mộ đi, bất quá đến lúc đó phải nhớ kỹ nói tốt thương lượng.”

Chương 313 : Hoàng tử nhập Cực Dạ

Chu Tác là hoàng tử thứ ba mươi hai của Đại Chu, đi cùng hắn còn có muội muội đồng bào của hắn Chu Hữu Dung.

Mẹ của bọn họ là Thục Quý Phi đương triều, xuất thân từ Hà Gian Trương thị, dù không phải Hoàng Hậu, nhưng lại có tác dụng hết sức quan trọng trong hoàng cung.

Mà dưới tình huống Hoàng Hậu không có con, Chu Tác chính là người cạnh tranh mạnh mẽ quốc quân đời tiếp theo.

Lần này, hai người bọn họ nhập Cực Dạ chỉ vì một việc, đó chính là muốn đi Hợp Sinh Thị chọn mua một ít linh tài trở về luyện chế Hoàng Cực Kim Đan.

Hoàng Cực Kim Đan này là Hóa Anh Đan đích truyền của Đại Chu, ngoại trừ Vũ Đế đời thứ nhất luyện chế thành, lịch đại quốc quân đằng sau đều không luyện chế thành công.

Trong đó có mấy loại linh tài Vũ Đế lưu lại từ khai quốc đều đã tiêu hao hết.

Cho nên, đương kim quốc quân muốn luyện một lò Hoàng Cực Kim Đan đều không cách nào làm được, còn cần đi chọn mua, trong đó có mấy thứ càng là cần đi

trước Hợp Sinh Thị trong Cực Dạ, mới có thể có cơ hội mua được.

Về phần có phải thật sự có thể mua được hay không, đều phải đi vào Hợp Sinh Thị mới có thể xác định.

Hợp Sinh Thị này ở trong Cực Dạ Thiên, xem như một phường thị, nhưng cũng không đơn thuần là một phường thị, mà là một tòa thành.

Đặc điểm lớn nhất trong tòa thành này chính là hai chữ “Hợp Sinh”.

Nhân yếu ở một thể hợp sinh, là vì hợp sinh.

Có ít tu sĩ bởi vì không cách nào đột phá, vì vậy thông qua phương thức giá tiếp nhục thân, khiến cho tuổi thọ của mình có thể kéo dài, thậm chí để bù đắp phương diện không đủ nào đó của bản thân, từ đó làm được đột phá.

Cho nên Hợp Sinh Thị này, lại là một tòa thành, người ở bên trong có thể là người, cũng có thể là yêu ma, nhìn qua là yêu quái, nhưng khả năng bên trong là người.

Bất quá, bởi vì Thị Chủ của Hợp Sinh Thị cường đại, lập ra quy củ, cho nên đồ bán ở nơi đó coi như công nghĩa, cho nên Hợp Sinh Thị cũng chậm chậm phát triển thành một phường thị lớn.

Hai người Chu Tác cùng Chu Hữu Dung đều là tu sĩ Tử Phủ, trong những người hộ tống có trưởng bối Trương gia, người trưởng bối này có chút đặc biệt, hẳn nhiên

năm sinh hoạt trong một hắc đàn to lớn, lấy xe ngựa chở.

Ngoài ra, còn có một trong những tử đệ ưu tú nhất thế hệ này của Trương gia Trương Phong, còn có Trương Hòa, cũng có một đội đạo binh trăm người, còn mời đến hai vị tu sĩ Tử Phủ từ trong Nhạn Minh Sơn phía bắc vương thành.

Trong đoàn người lại có sáu tên Tử Phủ, một tu sĩ Kim Đan không biết.

Chu Tác đối với vị Trương gia Kim Đan ở trong hắc đàn kia cũng không hiểu rõ, chỉ biết hắn từng gọi Trương Giản, theo bối phận hắn là cữu cữu, khi còn bé còn từng ôm chính mình.

Hắn từng nghe mẹ của mình đề cập, vị cữu cữu này từng đi qua Hợp Sinh Thị, lúc đi là Tử Phủ, trở về cũng đã là Kim Đan.

Nhưng kỳ quái chính là, Trương gia căn bản cũng không có tổ chức Kim Đan đại yến gì, hắn lúc mới trở về còn hết thấy bình thường, nhưng cũng không lâu lắm, vị cữu cữu này liền không lại ra ngoài, đem mình nhốt trong phòng, về sau càng đem toàn bộ cửa sổ trong phòng đều che kín, bên trong còn treo lên vải thật dày.

Hắn tựa hồ cực kỳ sợ ánh sáng, lại về sau, hắn càng trực tiếp phong mình trong một cái bình lớn.

Người này cùng chuyện này ở Trương gia đều là bí mật, Trương gia cũng chỉ có cực ít người biết.

Mà lần này đi ra, Trương gia lại để cho hắn đi theo, Chu Tác kỳ thật là không hài lòng lắm, bởi vì hắn cảm thấy người trong bình mặc dù là cứu cứu, nhưng qua nhiều năm như vậy, cũng không biết biến thành thứ gì, quá tà.

Bởi vì mỗi ngày đều phải dâng hương cho hắc đàn này.

Mà mỗi ba ngày còn phải tiến hành một trận tiểu tế, đây là phương thức Trương gia nói cho hắn, phương thức tiểu tế tương đối huyết tinh cùng quái dị.

Cần lấy ba loại động vật tiến hành huyết tế, Chu Tác rất không thích làm những việc này, hắn thấy, mình thân là hoàng tử, lại luôn tế loại tà vật không biết là thứ gì này, thực sự làm nhục thân phận.

Cho nên một đường đều là Trương gia Trương Hòa tới làm, một vị tử đệ Trương gia khác Trương Phong cũng sẽ tránh đi, hắn tựa hồ cũng có chút không thích, chỉ là không nói ra mà thôi.

Hắc đàn được đặt trong một chiếc kiệu lớn màu đen, lấy vải đen che đến kín mít.

Thời điểm Trương Hòa tế tự mỗi ngày đều ở giờ Tý buổi tối, vào lúc đó, hắn cảm giác người trong bình tĩnh, cho nên sau khi hắn tế tự, dùng vải đen che khuất kiệu lớn, đến ngày hôm sau nhìn lại, những tế phẩm kia đều sẽ biến khô héo.

Chu Tác đứng ở một bên, nhìn lên bầu trời, bên cạnh là Chu Hữu Dung còn có Trương Phong.

“Con đường chúng ta đi này, phía trước chính là Thôn Quỷ Bảo, nghe nói nơi đó là một vị đệ tử Thiên Đô Sơn, hẳn nhiều năm tu hành ở biên giới này, nhất định rất quen thuộc đối với Cực Dạ, đến lúc đó vừa vịn chiêu mộ hẳn đồng hành cùng chúng ta.” Trương Phong cho Chu Tác đề nghị.

Chu Tác chấp tay sau lưng, đón gió, gió thổi phát dương.

Hắn không nói gì, Chu Hữu Dung bên cạnh lại nói: “Đệ tử Thiên Đô Sơn có thể tu hành ở đây, hẳn là một người có bản sự lớn, chỉ sợ sẽ không nguyện ý tiếp nhận chiêu mộ của chúng ta.”

“Vậy liền nhìn Lôi Đình Lệnh của Phong Lôi chân nhân có hữu dụng hay không.” Chu Tác thần nhiên nói.

Kỳ thật trong lòng hắn đối với Lôi Đình Lệnh có tác dụng hay không cũng không nắm chắc, dù sao Thiên Đô Sơn Phong Lôi chân nhân rời núi vào kinh thành mơ hồ có cảm giác phân liệt, ngay cả hóa Anh cũng không trở về Thiên Đô Sơn.

Nhưng dù sao cũng phải đi thử.

Đám người bọn họ, đi về phía Thôn Quỷ Bảo, từ nơi đó có thể nhập Cực Dạ Thiên.

Triệu Phụ Vân ở đó suy nghĩ phù văn thiên nhiên trên

người Hồ Bì Oa, phù văn này có thể để nó lớn nhỏ tùy tâm, không sợ hỏa thiêu, tích thủy, cứng cỏi, phân liệt, nhiều ngày trôi qua như vậy, cũng không có khô bại, Triệu Phụ Vân cảm nhận được nó có thể tự do hấp thu linh khí trong thiên địa.

Triệu Phụ Vân học tập phù văn trong đó, học tập từng đạo phù văn hoàn mỹ nối liền với nhau, hình thành một cấm chế hoàn chỉnh như thế nào.

Chỉ có hai đạo hoặc là hai đạo trở lên phù văn kết hợp với nhau, mới có thể gọi là cấm chế.

Rất nhiều người có thể vẽ ra từng đạo phù lục, cũng có thể vẽ ra phù văn, nhưng lại khó có thể khiến cho thành cấm.

Phù lục cùng phù văn là khác biệt.

Trong phù lục bao quát phù văn, nhưng còn có lục danh, cùng một chút đồ vật tính kết cấu khác, thậm chí còn có thể bao quát một chút chú văn ở trong đó.

Phù văn tựa như là một ký hiệu, đại biểu một ý tứ, sau đó lại thông qua danh hào thần linh đối ứng đến chiếu rọi, thông cả kết cấu, để ý tứ của đạo phù lục này hạn định ở trong phạm vi, càng thêm chỉnh thể cùng quy chỉnh.

Mà cấm chế, thì là đem rất nhiều phù văn tổ hợp cùng nhau, xuất hiện hình thành một chỉnh thể, không có lục danh, giống như lấy phù văn viết một thiên văn chương, hoặc viết một đoạn văn, hình thành thuyết minh hoàn

chỉnh.

Trong cấm chế không có thần danh, là bởi vì nhiều thần danh đặt cùng nhau sẽ hình thành xung đột, mà cấm chế hàng đầu tránh pháp ý có gián đoạn, lại muốn tránh quá phức tạp vướng víu, quá phức tạp vướng víu lại sẽ làm cho không gian có hạn, không thể khắc lức nhiều thứ, rõ ràng một câu có thể nói chuyện, lại muốn nói mười mấy câu, đây chính là thuyết minh có chương ngại.

Triệu Phụ Vân nhìn lên cấm chế thiên sắc trước mặt này, nhìn vòng kín hoàn chỉnh hình thành trên đó, Triệu Phụ Vân sau khi cảm ngộ học tập một phen, cảm thấy đối với mình có trợ giúp không nhỏ.

Hắn muốn luyện chế một kiện pháp bào, tự nhiên là cần thêm họa cấm chế phù văn trên pháp bào.

Hắn cần ở trong phạm vi có hạn, thêm họa lên phù văn mình cần, có thể họa phù thành cấm tự nhiên là đã siêu việt rất nhiều tu sĩ, nhưng phù cấm có thể càng thêm ngắn gọn sáng tỏ, có thể càng chỉnh thể, càng rõ ràng hẳn là truy cầu cả một đời của tu sĩ.

Triệu Phụ Vân ở trong lòng tạo dựng phù cấm của pháp bào, cấm chế trên da Hổ Bì Oa này, hắn cảm thấy đều có thể cần dùng đến.

Bất quá lại còn cần thêm càng nhiều thứ hơn, bởi vì trong lòng hắn nghĩ, pháp bào của mình tương lai muốn gánh chịu pháp Thái Hư Càn Khôn Tự.

Chương 314 : Không để ý tới

Đoàn người Chu Tác đi tới dưới Trấn Ma Bích.

Hắn rất tức giận, nguyên bản khi đi ngang qua Thôn Quỷ Bảo, hắn hướng Bảo Chủ Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong kia tiến hành chiêu mộ, đối phương chẳng những không gặp, còn để người truyền lời nói mình không phải đệ tử Thiên Đô Sơn.

Tuy nói giữa hai người cũng không nói gì không thoải mái, nhưng đường đường hoàng tử đi ngang qua nơi này, đối phương thế mà đóng cửa không ra, đúng là không có mời bọn họ vào trong bảo.

Nhất là đối phương thế mà còn đưa ra lý do trong bảo không đèn, không tiện đón tiếp.

Trương Phong dưới cơn nóng giận, đúng là âm thầm nói muốn mang đạo binh phạt Thôn Quỷ Bảo kia.

Cuối cùng vẫn là Chu Hữu Dung ở bên cạnh thuyết phục, hắn mới buông xuống ý nghĩ muốn phạt bảo.

Bất quá, cũng không phải là không có thu hoạch ở đây, hắn từ người nơi này biết, nguyên lai ở ngoài mấy chục dặm, còn có một vị đệ tử Thiên Đô Sơn mở động phủ ở nơi đó.

Hỏi thăm thêm một chút, sau khi biết người kia tên là

Triệu Phụ Vân, Trương Hòa lập tức kinh ngạc nói: “Hắn thế mà ở đây?”

Chu Tác, Chu Hữu Dung bọn họ từ nhỏ lớn lên ở hoàng cung kinh thành, ít có hành tẩu giang hồ, đối với sự tình phía nam biết càng là không nhiều, chỉ biết Thiên Đô Sơn xuất hiện hai nhân vật lợi hại, một là Tuân Lan Nhân, một là Mã Tam Hộ.

Mà thanh danh của Triệu Phụ Vân bọn họ cũng không biết, ngược lại là Trương Phong hiển nhiên là biết, nhưng hắn cũng không có mở miệng giảng thuật chuyện của Triệu Phụ Vân.

Cho nên chỉ có thể là Trương Hòa nói cho Chu Tác cùng Chu Hữu Dung.

“Ta lần thứ nhất nhìn thấy Triệu Phụ Vân, là ở trong bí cảnh Thiên Phủ Ly Sơn, cũng là lần đó, huynh trưởng của ta lâm nạn trong đó.” Trên mặt Trương Hòa lộ ra một tia thống khổ, Trương gia rất lớn, đường huynh đệ rất nhiều, thế nhưng chết đi lại là thân ca của hắn.

“Lúc ấy hắn cũng ở đó?” Chu Tác ngoài ý muốn hỏi, hắn biết chuyện trong Thiên Phủ Ly Sơn xuất hiện đạo binh lạ lẫm.

“Đúng vậy, bất quá lúc đó chúng ta không biết hắn là đệ tử Thiên Đô Sơn, thậm chí chỉ biết hắn họ Triệu, người của Hàm Tú Phong cũng không nói, là về sau gia chủ lên Ly Sơn, trực tiếp hỏi Cận Tú Chi Hàm Tú Phong mới biết được.” Trương Hòa nói.

“Về sau ta cũng hữu tâm nghe qua Triệu Phụ Vân làm việc, phát hiện người này làm việc cũng không cao điều, làm việc cũng không thể nói là khác người, giống như đều chỉ là phụng mệnh làm việc, giống chỉ là một người thanh tu chân chính, ngẫu nhiên lộ đầu xuất hiện, liền giống như cá trong nước đột nhiên lộ ra ở mặt nước bắt một con phi điều, lại lập tức chìm vào trong nước sâu.”

Hắn không nghĩ tới, nhiều năm như vậy thế mà nghe được tung tích người này ở đây.

Lần cuối cùng nghe tên Triệu Phụ Vân, vẫn là ở trên Tề Vân Sơn gần hai mươi năm trước, từng xuất hiện trong hóa hỏa đại yến của Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo, nghe nói hắn từng lấy một ngọn đèn hái đi mảng lớn Xích Viêm Thần Hỏa.

Còn nghe người ta nói, Thiên Đô Sơn bên kia từng có thiên tượng nổi bật, hình như có Xích Viêm Thần Quang giáng xuống từ trên trời, rơi vào trong Thiên Đô Sơn, chỉ là bị pháp trận của Thiên Đô Sơn ngăn cản.

“Xem ra, Triệu Phụ Vân này là đệ tử dưới Tuân Lan Nhân cùng Mã Tam Hộ, vô cùng có tiềm lực Kết Đan rồi.” Chu Tác chậm rãi nói.

“Thiên Đô Sơn tự có phương thức bồi dưỡng đệ tử của mình, đệ tử thiên tư trác tuyệt như thế, thế mà không thể nào hiển danh trong thiên hạ, một khi nổi danh, liền lại che giấu.” Chu Hữu Dung cảm khái nói.

“Vừa rồi còn nghe người nơi này nói, Triệu Phụ Vân kia ở trên vách núi cách sáu mươi dặm làm phù họa cấm,

thành lập đạo tràng, thành tựu khí tượng thật lớn, người ở trong đạo tràng, lại có thể đấu pháp cùng đại yêu nội đan, cũng chiến thắng, chỉ sợ đã là Kết Đan trong tầm mắt.”

Lời của Chu Hữu Dung để Chu Tác nhú mày, bởi vì hắn biết loại người Kết Đan trong tầm mắt này rất khó đi theo mình nhập Cực Dạ mạo hiểm.

Mặc dù như thế, hắn vẫn quyết định đi một chuyến Trấn Ma Bích, bởi vì hắn nghe nói Triệu Phụ Vân có một ngọn bảo đăng, quang diệu trăm dặm, có thể chiếu phá hết thủy mê vọng, có thể phá tà khu ma, ở trong bóng tối này, đối với những yêu ma trong bóng tối kia càng là có khắc chế cực lớn, là một nhân tuyển cực giai.

Cho nên bọn họ vẫn đi về phía Trấn Ma Bích.

Một đoàn người, bao quát Trương gia đạo nhân, tổng cộng có hơn một trăm người đi về phía Trấn Ma Bích.

“Ca, người định dùng biện pháp gì mời được hắn?” Chu Hữu Dung nói.

“Ta muốn cùng hắn giao lưu bí pháp Kết Đan của Hoàng gia chúng ta, mời hắn làm tịch sư của lão tam nhà ta, nếu có thể, còn có thể tặng hắn một tòa Linh Sơn làm đạo tràng của hắn.” Chu Tác hồi đáp.

Bọn họ một đường đi tới dưới Trấn Ma Bích, đi tới trong doanh địa kia, liền muốn đi gặp Triệu Phụ Vân, nhưng không ai nguyện ý vì hắn truyền lời, Dư Hoài An không tại, không ai có thể trực tiếp tiến vào Trấn Ma Bích.

Sau đó Trương Hòa liền quyết định thay Chu Tác nhập động phủ bái kiến, sau đó tự tin đi tới dưới động phủ, một khắc nhún người nhảy lên này, pháp lực trên người tựa hồ kích thích phản ứng của Trấn Ma Bích, trong nháy mắt nhảy lên kia, thân thể hần lập tức cảm thấy một cỗ lực trấn áp nặng nề.

Giống như gánh vác một ngọn núi, nháy mắt rơi trở lại trên mặt đất, hần không tin, pháp lực phun trào, giậm chân một cái, có bão cát dâng lên từ dưới chân, hần lại chỉ là vừa cách mặt đất cũng đã rơi trở lại mặt đất, tựa như một người bình thường nhảy lên một cái.

Sắc mặt Trương Hòa đỏ lên, hần cũng là tu sĩ Tử Phủ, lại ở dưới vách núi này ngay cả nhảy lên cũng không làm được, bị pháp ý trên vách núi cho ngăn chặn, trong lòng có chút khó xử, năm đó ở trong Thiên Phủ Ly Sơn, còn không có người nào nhìn thấy, hiện ở đây lại là trước mắt bao người.

Nhưng hần lại không có biện pháp gì, rơi vào đường cùng chỉ có thể la lên.

Hần không có báo tên của Chu Tác, dù sao Chu Tác thân phận đặc biệt, sợ sau khi báo tên sẽ rước lấy phiền toái không cần thiết, chỉ báo “Cố nhân Thiên Phủ Ly Sơn, Hà Gian Trương Hòa đến đây bái kiến” .

Nhưng mà hần cũng không có được đáp lại, sau khi liên tiếp la mấy tiếng, Triệu Phụ Vân vẫn không có để ý tới, hần chỉ có thể trở về.

Chu Tác đi tới dưới động phủ, xuất ra Lôi Đình Lệnh cầm trong tay, đồng thời lớn tiếng nói: “Phong Lôi chân nhân ban thưởng Lôi Đình Lệnh ở đây, mời Triệu đạo trưởng tiếp lệnh.”

Phong Lôi chân nhân từng chưởng quản Lôi Đình Viện ở Thiên Đô Sơn, trong nội viện này đến tột cùng có bao nhiêu đệ tử, Triệu Phụ Vân cũng không biết, hắn chỉ biết sau khi Phong Lôi chân nhân nhập kinh đô, cơ hồ toàn bộ Lôi Đình Viện đều đi theo đến kinh đô, nhập vào Kinh Khuyết Đạo Viện.

Sau khi Chu Tác nói xong, vẫn không có phản ứng, lại hô một lần, trong lòng tức giận, ném Lôi Đình Lệnh trong tay vào trong động phủ.

Lôi Đình Lệnh kia đúng là không có bất kỳ trở ngại gì liên rơi vào trong đó, chỉ là bên trong vẫn không có động tĩnh.

Trong lòng hắn nhất khí, lớn tiếng nói: “Nghĩ không ra đệ tử Thiên Đô Sơn, lại đều là hạng người vô lễ.”

Nói xong, vẫn không có người đi ra, quay người rời đi.

Thế là đoàn người lại rời đi trong ánh mắt của mọi người trong doanh trại.

Sau khi bọn họ đi vào trong bóng tối của Cự Dạ, thân ảnh Triệu Phụ Vân xuất hiện ở trên thạch đài trước động phủ.

Hắn cầm Lôi Đình Lệnh trong tay, ngấm nhìn hắc ám nơi

xa, những người này vừa đến hấn cũng đã biết, nhất là khí tức một người trong đó, hấn cảm giác rất rõ ràng, rất giống khí tức của người hoàng tử năm đó mình giết chết kia.

Hấn cảm thấy không có gì tốt gặp.

Về phần Lôi Đình Lệnh trên tay này, hấn không biết Phong Lôi chân nhân nghĩ như thế nào, vậy mà đưa ra thứ này, Phong Lôi chân nhân hấn là rất rõ ràng, đệ tử Thiên Đô Sơn chân chính là không có khả năng nghe theo hiệu lệnh của Lôi Đình Lệnh.

Bất quá, coi như là thu hồi Lôi Đình Lệnh đi, Phong Lôi chân nhân có phải mượn tay hấn đưa về hay không?

Còn có một điểm, đó chính là Triệu Phụ Vân cảm thụ trên người nhóm người này mang theo một cỗ kiếp ý.

Hấn hiện tại không chỉ có thể cảm thụ kiếp ý trên người mình, trong mơ hồ còn có thể cảm nhận được trên thân người khác tựa hồ cũng có cướp ý.

Chuyển nhập Cực Dạ này của bọn họ, chỉ sợ sẽ không thái bình.

Đương nhiên, vô luận là ai nhập Cực Dạ cũng khó thái bình.

Hấn trở lại động phủ của mình, tiếp tục tạo dựng phù cấm của pháp bào mình.

Thiên hạ nhân hành thiên hạ sự, như phong như vũ xâm

sơn hà, ta tự tại trong động tu hành ngộ pháp.

Trong lòng Triệu Phụ Vân lóe lên ý nghĩ này.

Chương 315 : Bào thành đan lạc

Ngày qua ngày, tháng qua tháng.

Bảy năm trôi qua.

Trên Trấn Ma Bích triều dương lên, Kim Ô rơi trong Vân Mộng Cốc.

Trong lúc bất tri bất giác, Cát Văn Vân thể mà bện ra một tấm vải màu cam, khoác lên người giống như một kiện áo choàng.

Cát Văn Vân biết Triệu Phụ Vân được một trượng da Hồ Bì Oa, cũng cầm trên tay nhiều lần nhìn một chút, nói: “Da ếch này có thể đơn độc chế thành một pháp bảo trữ vật.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân cũng nghĩ như vậy, bất quá bây giờ hẳn chủ yếu trước luyện chế pháp bào.

Cát Văn Vân lại cắt tấm vải màu cam này thành áo bào.

Chỉ dùng để may quần áo, cũng đều dùng hà ti đồng nguyên.

Triệu Phụ Vân bắt đầu họa vân văn cấm chế ở trên pháp bào.

Vân văn cấm chế hình thành pháp ý, nếu muốn dùng

một đoạn lời nói mọi người có thể nghe hiểu được để thuật pháp ý trong đó, đó chính là: “Thái Hư bao dung hết thảy, Xích Viêm uẩn sinh bên trong, phá tà, đốt ác, tụ quang, tụ hỏa, lại có Thái Nhạc trấn thần, cấm pháp, định ý, phong niệm, sắc lệnh tán phong, lôi, tịch trần, tịch thủy, lớn nhỏ như ý, cứng cỏi, tự chữa trị, tự linh.”

Vẽ xong trong nháy mắt, cả kiện pháp bào đều nhiều hơn một loại pháp ý thần bí phức tạp triền miên trong đó.

Bất quá, vẫn còn không ổn định, còn cần thêm hoa văn.

Hắn liền dựa theo chỉ đạo của Cát Văn Vân, dùng một loại hà ti khác thêm hoa văn trên pháp bào.

Dùng một loại hà ti khác là Xích Viêm Thiên Cương xung kích Kim Sát mà thành, Viêm Hỏa Thiên Cương màu vàng cùng Kim Sát màu trắng hình thành hào quang, vô hạn gần với màu trắng, cầm trên tay thậm chí là hà ti không màu.

Hắn ở trên tay áo pháp bào màu cam dựa theo phù cấm thêm ra hoa văn.

Lại dùng thời gian ba năm, rốt cục thêm xong hoa văn, một khắc cả kiện pháp bào thành, trong lòng Triệu Phụ Vân kinh hỉ.

Pháp bào này toàn thân màu cam, nhìn kỹ sẽ nhìn thấy phía trên có phù văn hình thành từ hoa văn tơ trắng, tầng tầng lớp lớp hình thành phù cấm thần bí, chỉnh thể lại có một cỗ pháp ý Thái Hư mông lung bao phủ, đặt ở

đó, tự nhiên giống như muốn ẩn vào hư vô.

Vừa thành chính là pháp bảo, Triệu Phụ Vân cảm giác còn có không gian trường thành rất lớn.

Hắn không biết là vật liệu tốt, hay hoa văn phù cấm của mình thù tốt.

Đây là một kiện pháp bảo luyện thành từ Thiên Địa Cương Sát, để hắn vừa lòng thỏa ý.

Hắn cảm giác Kim Đan chỉ kém lâm môn một cước, chỉ cần chính hắn nguyện ý, liền có thể ngưng kết Kim Đan, chỉ là chính hắn còn không có quyết định mà thôi.

Mà Cát Văn Vân ở ba năm trước đây, cũng đã ngồi ở đó uống vào Thiên Cương Linh Dịch chính nàng thu thập khai phủ thành công.

Nàng là lấy hào quang hình thành từ hà ti Triệu Phụ Vân ngưng luyện khai phủ.

Điều này làm cho trên người nàng bao phủ một tầng hào quang, được pháp ý phá tà, đốt ác, hóa hỏa, khu quan, độ địa, nhiếp thổ vv, về phần càng tinh tế hơn, thì cần chính nàng tu hành pháp thuật, không ngừng lĩnh ngộ cùng khai quật.

Khi Triệu Phụ Vân thay đổi pháp bảo, Cát Văn Vân không khỏi sợ hãi than nói: “Sư huynh một thân pháp vận, quả thật như người trong tiên lưu, phiêu nhiên như vô hình, liền thành một thể, như ánh bình minh, trong trời không thể nắm bắt.”

Triệu Phụ Vân mặc pháp bào này, hần đột nhiên cảm thấy giày trên chân mình rất vướng bận, thế là cởi giày, trở lại phòng trong, cũng cởi quần bên trong, chỉ để lại một đầu quần lót, một lần nữa mặc pháp bào lên người, pháp bào dán da thịt, chỉ cảm thấy toàn thân cao thấp vô cùng dễ chịu.

Nhẹ nhõm, tự tại, mềm mại, như không có gì, như cùng lỗ chân lông quanh người mình đều hợp lại cùng nhau, cảm giác cùng hô hấp, vô cùng mỹ diệu.

Còn có một loại cảm giác, như không có mặc, nhưng quần áo lại tuyệt đối không thấu.

Thân thể hần một thành đạo lưu quang, đi ra động phủ, đi tới đỉnh vách núi, ngưỡng vọng một vùng Cực Dạ kia, hần đột nhiên cảm thấy, một vùng Cực Dạ này cực giống Thái Hư.

Hần đột nhiên đưa tay giải khai dây cột tóc của mình, tiện tay ném đi, tóc bay lên trong gió, giờ khắc này hần giống như cởi bỏ hết thủy giam cầm trên người.

Tâm tình vô cùng thư sướng, trong lòng đột nhiên có điều suy nghĩ, ngồi ở trên đỉnh vách núi, Thiên Cương phù lục cùng Địa Sát phù lục trong người bắt đầu tự nhiên dung hợp.

Cả hai đồng nguyên, chính là dễ dàng dung hợp nhất, cũng là khó khăn nhất.

Bởi vì đồng căn đồng nguyên, không có bài xích, nhưng

cả hai đều thuộc dương, dễ dàng hình thành tình huống cô dương bất sinh, sợ ý một chút sẽ ngũ tạng câu phần, hỏa điểm trong người đốt ra, bị luyện thành xương khô.

Hơn nữa, tương lai luyện sinh Anh nhi, sẽ càng thêm khó khăn.

Bất quá, đó là chuyện tương lai, hiện tại Triệu Phụ Vân cảm giác được, lấy pháp ý Thái Hư bao dung hết thảy, thống ngự Xích Viêm, Thái Nhạc trấn thần, sắc lệnh pháp chú, vân cấm, sẽ bao dung vào nhau.

Ở trong thân thể hắc, phù lục Thiên Trung hóa thành một đạo rơi vào trong đan điền, hai đạo phù lục hợp cùng nhau, tựa như liệt hỏa tưới dầu.

Cả hai đan xen cùng nhau, nhanh chóng chuyển động, phảng phất hình thành hai cánh của một con Kim Ô Điều, mà thân thể ở giữa thì là nhanh chóng tạo dựng thành từ ý thức của Triệu Phụ Vân.

Một con Kim Ô Thần Điều xuất hiện, tiếp lấy trong hư vô lại có phù văn khác hiển hiện, rơi vào trên người Kim Ô Thần Điều kia, trong đó một đạo phù văn hình núi rơi vào trên người nó, để thân thể nó càng thêm ngưng thực nặng nề, không còn hư ảo như vậy.

Kim Ô Thần Điều sinh từ hư ảo, pháp văn sơn nhạc đổ đầy thành thực.

Tiếp đó, ở trong đan điền của hắc vang lên từng đạo sắc lệnh, những sắc lệnh này nghe không rõ ràng, lại hợp cùng nhau lộ ra hùng vĩ, như hiến chương của thiên địa.

Cuối cùng hợp lại cùng nhau, lại chỉ là một chữ “Sắc”.

Chữ “Sắc” vừa ra, toàn bộ đan điền đột nhiên yên tĩnh lại.

Kim Ô Thần Điều lại giống như có ý thức, muốn bay ra khỏi thân thể.

Giờ khắc này trong lỗ chân lông quanh người Triệu Phụ Vân đều lộ ra ánh lửa.

Kim Ô Thần Điều như muốn thông qua vô số lỗ chân lông quanh người chui ra thân thể hẳn.

Đột nhiên, đan điền trở nên trống trải, thân thể Triệu Phụ Vân phảng phất thành một vùng đất hư vô, mà Kim Ô Thần Điều ở trong đó bất quá là nhỏ bé, nó bay lên, bay không biết ngày đêm, lại giống không di chuyển chút nào, vẫn ở trong một vùng thiên địa hư vô tăm tối không cùng.

Nó giống như một mồi, bay lên, liền không còn nhúc nhích, hai cánh của nó bao lại, đầu đuôi chân thu hồi, hình thành một viên mặt trời kim sắc, treo ở bầu trời một vùng hư vô tăm tối này.

Cuối cùng, ánh sáng mặt trời chậm rãi thu liễm, thành một hạt Kim Đan.

Kim Đan cực nhỏ, như hạt gạo hình tròn kim sắc nho nhỏ, nở rộ hào quang kim sắc.

Nhưng lúc này Triệu Phụ Vân lại cực kì dễ chịu, hắn nhìn Kim Đan kia, có đường vân thần bí, mỗi một đạo đường vân đều như đại biểu cho một đạo pháp của mình.

Hắn biết, ký kết Kim Đan là thống hợp tất cả pháp thuật mình sở học.

Trong pháp lực của hắn, theo ý niệm của hắn sinh tụ mà hình thành pháp thuật khác biệt.

Bởi vậy gọi là niệm niệm sinh pháp, niệm niệm giai pháp.

Khi hắn mở to mắt, nguyên bản Cực Dạ che khuất con mắt mình, lại là một phiến sáng sủa, đôi mắt của hắn hiện ra kim quang, nhìn trong bóng tối, nơi xa xôi có một người nhìn trộm.

Người nhìn trộm kia che mắt, đau đớn kêu lên: “A, mắt của ta.”

Nhưng dưới ngón tay hắn lại có lửa xông ra.

Cát Văn Vân bay lên Trấn Ma Bích, nhìn thấy Triệu Phụ Vân, chúc mừng nói: “Sư huynh, người Kết Đan.”

Trên mặt cùng trong mắt nàng tràn đầy cao hứng, nàng không có kinh ngạc, chỉ có vui vẻ khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân thực hiện mục tiêu, cũng không có như trút được gánh nặng, bởi vì nàng cảm thấy Triệu Phụ Vân nhất định có thể thành công, hiện tại chỉ là thực hiện mục tiêu dự định mà thôi.

Triệu Phụ Vân cũng thật cao hứng, hai tay mở ra, như ôm không khí, ống tay áo trượt xuống từ khuỷu tay, mái tóc màu đen theo gió bay lên.

Giờ khắc này, Cát Văn Vân cảm thấy trên người Triệu Phụ Vân có một loại thoải mái thoát khỏi lồng giam, thậm chí nhiều một tia dã tính không bị trói buộc.

Giống như đắc đạo chân nhân thời đại thượng cổ kia, tự nhiên không bị trói buộc, lại có một tia khí chất man hoang.

Lúc này, sâu trong bóng tối Thôn Quỷ Bảo, đột nhiên phát ra một tiếng cười dài.

“Ha ha ha ha...Bế quan hơn mười năm, một khi đồn ngộ Kim Đan thành, từ đây mệnh ta do ta không do trời, phụ nhân, đốt đèn!”

Thôn Quỷ Bảo u ám hơn mười năm rồi cực cũng đốt đèn.

Chương 316 : Mượn đèn hành pháp kinh quỹ bảo

Tuế nguyệt đối với người bình thường đến nói là bệnh nan y không cách nào chữa trị.

Nó ngày qua ngày lấy đi sinh cơ của một người.

Tu sĩ cũng không ngoại lệ, mọi người tu hành, đều là vì sống lâu trên thế gian này một thời gian.

Thế nhưng phần lớn thời gian của tu sĩ đều ở tu hành, thời gian hưởng lạc chân chính cũng không nhiều.

Cho nên, đại đa số tu sĩ, kỳ thật cũng không có thu hoạch được trường thọ vui vẻ.

Trong doanh trại dưới Trấn Ma Bích rất nhiều người đã đi, nhưng lại đổi người mới đến, từ khi hắc mỗ động phủ ở đây đến nay, người trong doanh trại thay đổi mấy lần.

Triệu Phụ Vân đã có ý muốn rời đi, hắc mỗ tới đây là vì tu hành, hiện tại đã kết Kim Đan, đối mặt với một vùng hắc ám này, hắc mỗ đã thành thói quen, cho nên không cách nào cảm nhận được áp lực.

Về phần mục tiêu ý nghĩ Kim Ô hành không, xua tan hắc ám hắc mỗ muốn trước tạm thời buông xuống, bởi vì một chuyện đại sự mục tiêu xa, không phải trong thời gian ngắn có thể hoàn thành.

Trong lúc này cần phải có nghỉ ngơi, cần phải có dừng lại, nếu không, rất dễ dàng mỗi mệt, sau khi mỗi mệt vẫn mạnh mẽ đi làm, rất nhanh sẽ phiền chán.

Hơn nữa hấn còn muốn đi một nơi.

Hấn muốn về Triệu gia, hấn muốn đi Triệu gia lại hỏi một chút, nam nhân kia, năm đó vì sao đối với mình cùng mẫu thân nhấn tâm như vậy.

Thế nhưng đúng lúc này, hấn cảm thấy một cỗ ác ý, thuận ác ý kia mà đi cảm xúc, sau đó hấn mơ hồ cảm thấy được một người.

Pháp ý 【 Kiếp Tri 】 của hấn sau khi Kim Đan, đã có thể cảm nhận được ác ý cụ thể.

Từ nơi sâu xa, cảm nhận được người kia liền đứng ở trước ngọn đèn, ngọn đèn kia ở trong lòng mình rõ ràng như vậy, người dưới ánh đèn, cũng như ở trước mắt.

“Đi tra cho ta Triệu Phụ Vân kia thế nào, nghe nói hấn đang bế quan luyện bảo, cũng không biết luyện thành chưa, nếu luyện thành, đó chính là làm áo cưới cho ta.”

Người nói chuyện này chính là Ngụy Đan Phong, bên cạnh thì là phu nhân của hấn Bạch Tuệ Nhu, lúc này thì là mừng rỡ nói: “Phu quân ký kết Kim Đan, nên lấy hủy diệt cừu địch đến ăn mừng, huynh trưởng cùng chất nhi của thiếp thân cũng sắp được nhắm mắt.”

“Người này để cho trong bảo của ta mười mấy năm không đèn đuốc chiếu rọi, thật sự khi dễ ta quá đáng,

hôm nay đan kết đèn đốt, mới khiến cho u bảo thấy lại quang minh.” Ngụy Đan Phong cảm khái nói, hắn nhìn chăm chú đèn, tựa như nhìn chăm chú trân bảo đã mất đi nhiều năm lại có được.

Đôi mắt u ám thâm thúy kia của hắn, giống như một vực sâu, bên trong như bị mê vụ quán quanh, lại như có ác quỷ ở trong đó.

Lúc hắn Trúc Cơ hợp sát chính là Oán Quỷ Âm Sát, phương thức nuôi dưỡng loại Chân Sát này là câu một con tiểu quỷ vào trong hồn đàn đặc biệt, sau đó lại đặt hồn đàn ở nơi âm sát, cũng dùng cách thức đặc biệt tế luyện, làm cho nó không ngừng trưởng thành.

Cuối cùng đến thời điểm nhất định, liền có thể lấy huyền quang hợp lại.

Cho nên lúc hắn Trúc Cơ, liền thu hoạch được các loại năng lực oán linh, thực quỷ, thôn âm, âm du, câu hồn.

Hắn Tử Phủ là lấy U Minh Cương Khí xông mở.

U Minh Cương Khí thai nghén cùng thu hoạch được đều có tính ngẫu nhiên nhất định.

Nhưng hắn thông qua U Minh Cương Khí này lại kết thành U Minh pháp lực, pháp ý ẩn chứa trong đó có: “Minh tự, dịch hồn, mê thần.”

Trong đó năng lực “Dịch hồn”, có thể bắt âm hồn, đem nô dịch.

Mà minh tư thì có thể để tạp niệm trong lòng hấn bình phục, cùng để âm hồn hấn bắt được trưởng thành, ở trong minh tư của mình biến thành dáng vẻ mình muốn.

Mê thần thì có thể để hấn mê hoặc thần niệm của người khác.

Tỉ như những người giấy kia của hấn, đó chính là âm hồn hấn bắt giữ, sau đó thông qua minh tư bồi dưỡng.

Hấn chú trọng tu tập người giấy huyền hóa thuật, cùng du thái thần đồ pháp, khiến cho người giấy của hấn có thể thành đủ loại ác quỷ, thần tướng cường đại.

Bất quá hiện tại cương sát hợp nhất, oán linh dung nhập vào trong pháp lực của hấn kia có một tấn thăng cực lớn, hấn thấy, tựa như pháp tướng.

Tăng lên toàn phương diện năng lực của hấn.

Hấn nhìn ngọn đèn trước mặt, một chút cũng không sợ.

Đúng lúc này, đèn trước mặt hấn đột nhiên không gió tự động, quang hoa lóe lên một cái, sau đó ánh đèn mờ nhạt kia bắt đầu xuất hiện biến hóa, từ mờ nhạt nhanh chóng chuyển biến thành kim sắc.

Ánh đèn kim sắc kia lóe lên, phảng phất có một con chim kim sắc xuất hiện, đồng thời có một thanh âm xuất hiện: “Đã như vậy, còn gì phải đợi nữa, ta đến.”

Thanh âm này mới dứt, Thần Điều kim sắc trên đèn điểm kia phảng phất chấn động hai cánh, kim quang bắn

ra bốn phía, hư không trong Thôn Quỷ Bảo tối tăm này lập tức bị kim quang xua tan một mảng lớn.

Bạch Tuệ Nhu bên cạnh ở trong kim quang nháy mắt thiêu đốt, thậm chí ngay cả thiêu đốt đều không có, chỉ nháy mắt cũng đã thành một bộ xương khô thiêu đốt, té trên đất, vỡ tan thành một vùng hoả tinh.

Mà Ngụy Đan Phong thì cắn răng, trừng mắt không rên một tiếng, cho dù là hấn đối mặt với diễm quang khủng bố này cũng vẫn trừng mắt.

Trong đôi mắt của hắn như vòng xoáy mê vụ điên cuồng chuyển động, Triệu Phụ Vân nhanh như vậy liền xuất hiện, hắn có chút ngoài ý muốn, nguyên bản không đốt đèn chỉ là cẩn thận trong lòng hắn.

Không nghĩ tới vừa đốt đèn, Triệu Phụ Vân liền giáng lâm.

Hắn đối với Triệu Phụ Vân đến tốt cùng biết bao nhiêu pháp thuật, trong lòng vừa hiếu kì, lại vừa kiêng kị.

Hỏa diễm của hậu bối này quá bá đạo, nhưng hiện tại hắn đã kết Kim Đan, hắn không sợ.

Hắn sau khi lùi lại một bước, hắc ám trên người tuôn ra, bao vây lấy chính hắn, trong bóng tối có một thân ảnh xuất hiện trên đỉnh đầu của hắn.

Người này có một khuôn mặt tái nhợt, hắc ám phảng phất là áo bào của nó.

Đây là một nữ tử, một khắc nàng xuất hiện trên đỉnh đầu Ngụy Đan Phong, giống như Ngụy Đan Phong phía dưới, há mồm phun một cái, hai đạo u phong thổi ra.

Một đạo xuất từ miệng Ngụy Đan Phong, một đạo xuất từ bóng người trong bóng tối trên đỉnh đầu hắn.

Hai luồng gió này là U Minh Phong, chịu gió này thổi qua, dương khí trên người lập tức tán.

Hắn muốn thổi tắt chiếc đèn này.

U Minh Phong này lạnh lẽo đáng sợ, mặc dù cũng không bạo liệt, nhưng cũng quỷ dị mà khó phòng, người chỉ cần bị hắn đến gần thổi một ngụm U Minh Phong, không có một ai có thể ngăn cản được.

Hai đạo u phong hợp làm một, rơi vào trên đèn diễm, chỉ thấy đèn diễm chỉ lung lay, diễm quang trên người con chim kim sắc trong đó bay lên, hắn phảng phất nhìn thấy một con Thần Điều kim sắc bay khỏi ngọn đèn, trong hư không kim quang bay lên.

Hắn cảm giác u quang hộ thân của mình bị diễm quang kim sắc đâm rách, mê vụ trong hai mắt cũng tiêu tán ở trong diễm quang.

Kim quang phá tà, thiêu đốt ý thức độn vào.

Trong nháy mắt mê vụ trong mắt hắn tán đi, liền có hai diễm kim diễm khắc vào trong đó.

Trong lòng Ngụy Đan Phong kinh hãi, hắn không nghĩ tới

U Minh pháp quang của mình thế mà bị Kim Diễm này đốt phá, tay kéo một cái trong hư không, một mặt hắc phiên xuất hiện trên tay hắn, chỉ thấy hắc vụ lên hắc phiên, từng đạo khói đen tuôn ra, mỗi một đạo khói đen đều hóa thành một con ác quỷ, đánh về phía đèn diễm.

Hắc phiên ngăn trở giữa hắn cùng ánh lửa, để hai mắt hắn không còn nhìn thấy ánh lửa, mà hư ảnh trên đỉnh đầu hắn, con oán linh kia lập tức đi tới trước mặt hắn, đối với hai mắt của hắn thổi một cái, hai diễm kim diễm khắc sâu vào trong mắt hắn, liền nhanh chóng tán diệt.

Mà lúc này, Ngụy Đan Phong thì đột nhiên khoát tay, cả tòa Thôn Quỷ Bảo đều chấn động, chỉ thấy hắc vụ ép xuống dưới, vô số quỷ ảnh hóa thành một bàn tay nắm lấy đèn diễm.

Kim quang đèn diễm chớp động, rất nhiều âm hồn trong bóng tối bị đốt cháy, nhưng dù sao cũng cách nhau cực xa, nơi đây lại là đạo tràng của Ngụy Đan Phong, không bao lâu sau, đèn diễm liền càng ngày càng nhỏ, cuối cùng diệt đi.

Ngụy Đan Phong thu hồi hắc phiên, ánh mắt lấp lóe nhìn ngọn đèn dập tắt.

Trong lòng tựa hồ hạ quyết định loại nào đó, đột nhiên vùng tay lên, toàn bộ Thôn Quỷ Bảo bay lên, sau đó không ngừng thu nhỏ, co lại thành như quả đấm lớn nhỏ, bay về phía nơi sâu trong bóng tối.

Sau khi Thôn Quỷ Bảo đột ngột mọc lên từ mặt đất, người trên núi chung quanh nhìn thấy Thôn Quỷ Bảo đột

nhiên bay đi, trong lòng kinh ngạc vạn phần, không biết xảy ra chuyện gì.

Nhưng bất quá một lúc sau liền minh bạch, bởi vì có một đoàn kim quang loá mắt chiếu đến từ phía tây, trên bầu trời giống như có một vòng nắng gắt nho nhỏ chiếu đến nơi này, sau khi xoay quanh một lúc mới rời đi.

Mọi người đều biết đó là Trần Ma Bích Triệu Phụ Vân, đương nhiên ân oán giữa Trần Ma Bích Triệu Phụ Vân cùng Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong mọi người cũng biết một chút.

“Thế mà là Thôn Quỷ Bảo tránh xa vào hắc ám, thật sự không nghĩ tới a.” Có người cảm thán nói.

“Trần Ma Bích vị kia pháp thuật khí tượng ngàn vạn, ta ngược lại ngay từ đầu đã cảm thấy hắn càng lợi hại hơn một chút.” Lại có người nói.

Những ân oán này chỉ lưu truyền ở biên giới Cực Dạ, Triệu Phụ Vân ngồi trong sơn động, Xích Viêm Thần Đăng bày ở trước mặt, trong hư không một đoàn hư ảnh kim quang phẳng phát rơi vào trên ngọn đèn từ trên vách động.

Trong lòng hắn còn có hai kiện bảo vật chưa luyện, một kiện là Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ, một kiện khác thì là Huyền Xá Châu hắn đã được hồi lâu, hiện tại có thể bắt đầu tế luyện Huyền Xá Châu.

Trong đó muốn luyện Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ, tự nhiên vẫn cần ngưng luyện hà tia, nhưng Cát Văn Vân sau khi

nghe, lại cảm thấy nếu muốn luyện Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ kia, tốt nhất vẫn là dùng Lưu Vân Cẩm ngưng luyện thành từ hà tia do Huyền Hoàng lưỡng khí hình thành.

Hoặc là luyện chế từ hai loại vật liệu đại biểu cho Thiên và Địa.

Cái gì gọi là Huyền Hoàng, huyền là chỉ thiên sắc huyền sắc, hoàng là chỉ màu sắc của đại địa.

Thiên Địa chi sắc tức Huyền Hoàng chi sắc.

Phương diện luyện bảo là sở trường của Cát Văn Vân, nhất là đối với lựa chọn bảo tài năng rất có quyền lên tiếng.

Lúc này Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, chân trần đơn bào, một đầu tóc đen buộc sau đầu, cả người lộ ra một cổ không bị trói buộc, thoải mái, còn có một tia cảm giác man hoang, nhưng tướng mạo lại là âm nhu, điều này làm cho cả người hấn đều có một loại mị lực thần bí.

Cả người hấn như lột hết duyên hoa, lộ ra bản tướng.

“Ta có thể phải rời đi một thời gian.” Triệu Phụ Vân nói.

“Sư huynh muốn đi đâu?” Cát Văn Vân hỏi.

“Khả năng muốn đi một chuyến Triệu quốc trong Yên Vân Thập Lục Quốc, từ tu hành đến nay chưa trở về trong nhà, là thời điểm trở về nhìn một chút.” Triệu Phụ Vân nhìn đèn trước mặt mình, trên đèn có hoa đèn lẳng

lặng thiêu đốt, hấn lại như nhìn xuất thần.

Cát Văn Vân nghe hấn nói như vậy, lại nghe thấy ngữ khí của hấn như vậy, ý thức được Triệu Phụ Vân khả năng có ân oán gì đó với người nhà.

Nàng chưa từng nghĩ nói muốn đi cùng hấn, nàng nói không nên lời.

“Vậy ta ở đây chờ sư huynh trở về lại luyện pháp bảo.”
Cát Văn Vân nhìn Triệu Phụ Vân nói.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, đối với hấn mà nói, giải quyết xong chuyện Triệu gia, tự nhiên là muốn trở lại nơi này luyện bảo.

Mấy ngày sau, Triệu Phụ Vân ở trên động phủ, sau khi lưu lại bốn chữ ‘Thái Hư Động Thiên’, liền tung người bay lên, hóa quang thẳng lên bầu trời, bay về phương xa.

Chương 317 : Năm đó mưa hôm nay mưa

Yến Vân Thập Lục Quốc.

Một nước một thành.

Nơi này có mưa bụi mịn mờ, có khô nóng khô ráo, có mê vụ quanh năm, cũng có đại thụ toàn thành, còn có cả quốc gia đều xây dựng ở trên một tòa núi lớn.

Yến Vân Thập Lục Quốc này năm đó hưởng ứng Vũ Đế mở giang sơn, nhưng chính bọn họ kỳ thật chính là từng tông môn, hoặc là hậu duệ của đã từng Thần Quốc.

Bọn họ cùng Vũ Đế năm đó là có minh ước, bởi vì có chung địch nhân.

Nhưng lại đều độc lập bên ngoài, tự mình qua cuộc sống của mình.

Triệu Quốc ở giữa dãy núi, nhìn từ xa dãy núi kia tựa như vây thành, ở giữa thì là một vùng Bình Nguyên, trên Bình Nguyên thì là một mảnh phòng ốc chằng chịt có thứ tự.

Triệu Quốc lấy núi làm thành lũy, lấy hẻm núi làm cửa thành.

Trên núi có cung điện cùng động phủ của cao tu lớn nhỏ không đều.

Chỉ có tu sĩ Trúc Cơ, mới có thể thu hoạch được một động phủ trên núi, đương nhiên, cũng có người thích ở trong thành.

Một tòa thành, một Triệu Quốc, nhân khẩu ước chừng hơn ba triệu người.

Quốc danh Triệu Quốc, thành cũng tên Triệu Thành, cho nên nơi này họ Triệu là Vương họ, họ Triệu không ít người, nhưng chỉ có tu sĩ Trúc Cơ mới có thể vào gia phủ Triệu thị.

Liên quan tới họ Triệu truyền ngôn rất nhiều, tỉ như người nào đột phá đến Tử Phủ, được phong Hầu Tước, tỉ như tử đệ Triệu gia ra một vị đệ tử thiên tài.

Bất quá, liên quan tới Triệu gia làm sao đạt được nơi này, lại không có ai biết, địa phương này đã từng thuộc về ai, có rất ít người biết.

Triệu Quốc phong bế, tự cung tự cấp, yên ổn, đây là đặc điểm của Triệu Quốc, người từ bên ngoài ít, bởi vì người từ bên ngoài muốn định cư ở đây cũng không dễ dàng, trừ bỏ cần người nơi này nắm giữ hộ tịch mười năm trở lên đảm bảo, còn cần phải làm công năm năm ở đây, giao đủ tiền thuế, hơn nữa hàng năm đều nhất định phải tham dự vào loại công ích như sửa cầu trải đường.

Nếu tu sĩ muốn định cư ở đây, thì cần một vị tu sĩ Trúc Cơ đảm bảo, tiếp nhận thẩm tra, đồng dạng còn cần gia nhập vào Tuần Vệ Quân nơi này, vì Triệu Thành phục vụ mười năm, mới có thể đạt được hộ tịch Triệu Thành.

Đương nhiên, sau khi đạt được hộ tịch Triệu Thành, liền có thể thu hoạch được một tòa động phủ.

Đây là mặt ngoài, kỳ thật người bảo đảm tốt nhất phải là người họ Triệu, tốt nhất còn phải gia nhập vào trong phủ Triệu gia, có thể ổn định đạt được hộ tịch.

Sau khi đạt được hộ tịch, liền có thể thu hoạch được linh thạch cơ bản cùng đan dược bảo hộ.

Mà ở Triệu Quốc cũng có một bí cảnh, bí cảnh này là tồn tại căn bản của Triệu thị gia tộc cùng Triệu Quốc.

Bí cảnh này, mỗi mười năm mở ra một lần, là thịnh sự của Triệu thị gia tộc.

Nhưng cùng người khác họ, người ngoài quan hệ không lớn.

Những năm gần đây, Triệu Quốc vẫn rất bình tĩnh, rất an ổn, chân chính muốn nói đại sự, đó chính là thay đổi vị trí tộc trưởng Triệu gia đời trước.

Gần đây trời luôn luôn mưa, tâm tình Triệu Diễm không tốt lắm, bởi vì mỗi khi trời mưa, nàng sẽ không khỏi nghĩ đến vị đệ đệ biến mất kia.

Nàng là trưởng nữ của Thừa Trạch Phủ, cũng là lớn nhất trong đồng lúa, cho nên rất nhiều chuyện cũng đều hiểu rõ, cũng ký ức khắc sâu, nàng không thể đi bình luận phụ thân của mình, nhất là phụ thân hiện tại không chỉ có là tu sĩ Kim Đan, vẫn là tộc trưởng Triệu gia, cùng

Quốc Chủ Triệu Quốc.

Trong lòng nàng đem tình huống mỗi khi trời đổ mưa, sẽ nhớ tới đoạn tình cảnh kia, quy kết là mình có thể là lớn tuổi, mặc dù nàng nhìn qua vẫn rất trẻ, nhưng nàng đã rất nhiều năm không quen biết người mới, không tiếp tục kết giao bạn.

Cho nên người cùng sự tình trong quá khứ, sẽ luôn hiện lên ở một tràng cảnh nào đó.

Năm đó người đệ đệ kia cũng ở trời mưa dạng này, chạy vào từ bên ngoài, hô: “Mẫu thân của ta muốn không được.”

Nhưng toàn bộ trong nhà lại là yên lặng, bọn hạ nhân không dám lên tiếng, nàng làm tỷ tỷ cũng chỉ có thể nhìn.

Hắn nghĩ tới đi tiểu tiện nơi phụ thân ở, lại bị ngăn trở.

Cho nên hắn chỉ có thể ở trong tòa nhà lớn, chạy qua chạy lại, cầu hi vọng khả năng tồn tại, nàng nhớ rõ chính mình lúc ấy mở ra cửa sổ, đang ở bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, mà hắn chạy qua từ dưới cửa sổ.

Trên người hắn ướt sũng, trên tóc, trên quần áo đều bị mưa phun ướt nhẹp, trên tóc đang nhỏ nước, trên mặt cũng đều là, nàng không phân rõ đó là nước mắt hay mồ hôi của hắn.

Nàng chỉ nhớ rõ, hai mắt hắn đỏ bừng.

Từ trong ánh mắt của hắn, nàng nhìn thấy hận, nhìn thấy tuyệt vọng.

Cũng chính là một ngày sau, nàng nghe nói vị dã nữ nhân không biết lai lịch kia chết rồi, hơn nữa, người đệ đệ kia cũng biến mất.

Nàng còn nghe nói, phụ thân để hạ nhân đi chôn cất nữ nhân kia, về phần chôn cất ở nơi nào nàng cũng không có hỏi qua, cho nên cũng không biết, nhưng có thể khẳng định là, nghĩa trang của Triệu gia căn bản cũng không có mộ của nữ nhân kia, bởi vì nàng chưa từng thấy.

Nàng từng gặp a nữ nhân kia, nhìn qua thấy mà yêu, một đôi mắt long lanh như nước, giống như quán quanh mê vụ, để người nhìn đều như muốn rơi vào, cho nên khi còn bé nàng nghe được nhiều nhất chính là nói nữ nhân kia không phải nữ nhân tốt.

Liên quan tới lai lịch nữ nhân kia, nàng chỉ nghe nói đi ra từ Cực Dạ bên kia, về phần thật hay giả, nàng cũng không biết.

Nàng vẫn cảm thấy là giả, là mẹ của mình cùng các di nương khác cho nữ nhân kia an một chút lai lịch không tốt.

Nhưng bây giờ suy nghĩ một chút, cũng không phải là không có khả năng, dù sao chính nàng chưa từng có nói qua mình đến từ nơi nào, mà theo thời gian tính, nàng đến, chính là lúc phụ thân của mình du lịch thiên hạ, nghe nói phụ thân đi qua biên giới Cực Dạ.

Nàng đột nhiên muốn biết, nữ nhân kia đến tột cùng được chôn cất ở nơi nào.

Thế là tìm tới hai người năm đó làm việc cho phụ thân.

Năm đó hai người kia chỉ là tu sĩ Huyền Quang, hiện tại cũng bất quá là tu sĩ Trúc Cơ, trong đó có một người vẫn còn trên đời, tên là Lưu Khôn.

Lưu Khôn đối mặt với trưởng nữ của Thừa Trạch Phủ Triệu Diễm cảnh giới đã là Tử Phủ, căn bản cũng không dám che giấu, lập tức nói ra nơi mình năm đó chôn cất nữ nhân kia.

Triệu Diễm lại để cho hắn dẫn đường, hắn cũng không dám không dẫn đường.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Lưu Khôn đã đến tuổi già, nhưng mỗi lần nhớ lại tình huống ngày đó, hắn vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, lại không dám nói với người ngoài.

Hắn nhớ rõ, khi mình cùng một vị khác đi hạ táng vị tiểu thê của Thừa Trạch Phủ kia, trên trời đang đổ mưa to, hắn mang theo người sau khi đem quan tài chôn sâu vào trong đất, đã rời đi, lại quay đầu liếc mắt nhìn, đúng là nhìn thấy một nữ tử đứng ở trước mộ phần kia.

Lúc hắn muốn nhìn kỹ, lại không có, hắn trở lại trước mộ phần kia nhìn, cũng y nguyên không có gì, đều là bùn mới đào lên khi mình mai táng, cho nên hắn chưa từng nói chuyện này.

Qua nhiều năm như vậy, một vị đồng liêu khác năm đó cùng hắn chấp hành nhiệm vụ này đã chết rồi.

Hắn cũng đã dần dần già đi, dọc theo đường đi hắn đem rất nhiều chuyện chính mình giấu diếm nói cho Triệu Diễm.

Mà Triệu Diễm ngay lập tức liên tưởng đến vị đệ đệ mất tích kia.

Có một nữ tử đến nơi này, mang đi hắn.

Sẽ là ai đây? Trong lòng nàng nghi hoặc, chỉ là cũng không có bao nhiêu lo lắng, dù sao đã trôi qua nhiều năm như vậy.

Hai người tới chân núi một ngọn núi, nơi này có chút hoang vu, xa gần đều rải rác dựng một ít bia mộ.

Trí nhớ của Lưu Khôn rất tốt, đại khái là ấn tượng khắc sâu chuyện này, cho dù là đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn một đường tìm được.

“Chính ở đằng kia, dưới loạn thạch kia, lúc ấy chúng ta chọn nơi này, chính là nghĩ vạn nhất có một ngày chủ gia muốn hỏi, chúng ta còn có thể nhận ra.” Lưu Khôn chỉ vào một đồng tảng đá cao lớn bên kia.

Triệu Diễm không nói gì, đi theo sau lưng Lưu Khôn, chuyển qua một bụi cây liền đến, thế nhưng Lưu Khôn lại đột nhiên dừng chân, hắn giống như bị thứ gì làm cho kinh hãi.

Triệu Diễm không hỏi “làm sao vậy”, mà là bất động thanh sắc dịch ra một bước, nàng nhìn thấy một đồng loạn thạch màu trắng cao cỡ một người phía trước kia, cắm ba nén hương, hương đã đốt tới cuối, lại vẫn không có hoàn toàn tắt đi, có một luồng khói xanh bay lên.

Ở trước ba nén hương kia, trên mặt đất còn có một đồng tro tàn, giống như có người ở đây đốt một đồng tiền giấy.

Nàng không nhìn thấy ngôi mộ.

Hỏi: “Người xác định năm đó chôn ở đây sao?”

“Đại tiểu thư, tuyệt đối không sai.” Lưu Khôn lập tức trả lời: “Có thể là lâu năm, mộ phần đã phẳng, nhưng năm đó ta chôn hai viên gạch làm mộ bia, còn khắc chữ ở phía trên.”

Hắn vừa nói, vừa đi qua, dưới cỏ hoang kia, tìm tới một khối gạch đá giấu trong bùn đất, đào ra gạch đá, lau đi bùn phía trên bùn, nàng lập tức nhìn thấy chữ đã mờ hồ phía trên.

“Triệu thị tiểu thê Vân Ý Hồng.”

Triệu Diễm nhận ra, mặc dù chữ viết không rõ ràng, nàng vẫn nhận ra, nàng biết, đây chỉ là một tiêu ký Lưu Khôn làm mà thôi.

Ánh mắt của nàng rơi trên đồng tro tàn trước tòa mộ phần bằng phẳng kia.

Là ai đang tế bái nàng?

Trên người nàng không khỏi hiện lên một tia hàn ý, đưa mắt nhìn bốn phía, sắc trời ảm đạm, có mưa nhỏ xuống từ trên lá.

Có gió thổi qua ngọn cây, phát ra tiếng nghen ngào, cực giống trời mưa năm đó, tiếng khóc đè nén của vị đệ đệ kia lúc bồn tẩu ở trong mưa.

Thân vẫn chỉ tiêm · tác gia nói

Đề cử một quyển sách, « tông cảnh sơn khai thủy bạo can thành thần ».

Chương 318 : Triệu Nhượng

Bầu trời chẳng biết lúc nào lại đổ mưa phùn.

Triệu Diễm ở trong mưa phùn trở lại Thừa Trạch Phủ, nàng phân phó Lưu Khôn, bảo hắn không thể nói ra chuyện hắn nhìn thấy, Lưu Khôn thì về đến nhà, hắn trái lo phải nghĩ, cảm thấy khả năng có chuyện phát sinh, nhưng Thừa Trạch Triệu phủ đã là chủ gia của Triệu thị, ai có thể động được.

Đứa bé mất tích năm đó đã trở về?

Lưu Khôn nghĩ lại cảm thấy cho dù trở về thì có thể làm được gì đây?

Lặng lẽ báii tể đã là khả năng cực hạn hắn có thể làm, nếu rước lấy chú ý của Triệu gia chủ, sợ rằng sẽ phải có phiền phức.

Ân oán gia đình, Lưu Khôn cũng vô pháp đánh giá ai đúng ai sai, nhưng hắn biết, mình đứng trên mảnh đất nào, biết người nhà của mình ăn cơm nhà ai.

Bất quá, đại tiểu thư đã phân phó, hắn có thể coi như không biết.

Thân phận bây giờ của đại tiểu thư chỉ có lão nhân như hắn hoặc là người thân cận sẽ hô, những người khác bình thường đều xưng là trưởng công chúa.

Sắc trời sắp tối, phố dài u ám, trong tiếng tí tách, gió nghiêng thổi mưa phùn xâm hành lang.

Trong tay Triệu Diễm cầm một chiếc dù xanh, một thân váy màu lam, đi trong mưa phùn gió nghiêng, gió thổi lên mép váy, câu lên sợi tóc mơn trớn khuôn mặt y nguyên xinh đẹp của nàng.

Nàng về tới trong Thờa Trạch Phủ, thu hồi dù, có thị nữ lập tức tiếp nhận dù của nàng, cũng hỏi: “Đại tiểu thư, vừa rồi có người của Hoàng gia tới đưa một tấm thiệp mời, nói là Nhị tiểu thư nhà bọn họ ba ngày trước trở về, muốn mời ngài qua tụ họp một chút.”

Hoàng gia là một gia tộc ngoại lai, đã tới nơi này bốn năm mươi năm, cụ thể bao nhiêu năm nàng cũng không rõ ràng.

Lúc Hoàng gia đến, chỉ là một Trúc Cơ gia tộc, nhưng Hoàng gia này lại có một nữ nhi tốt, tên là Hoàng Diệu Hoa, bá sứ Cô Xạ Sơn Miểu Đầu Động, mà lại cũng đã mở Tử Phủ, đã có thể nói là mặt mũi cùng lực lượng của Hoàng gia.

Nàng cùng Hoàng Diệu Hoa này xem như đã quen biết từ rất sớm, lúc ấy Hoàng gia vừa chuyển đến, liền dẫn Hoàng Diệu Hoa tới cửa báỉ phòng, tuổi của hai người không sai biệt lắm, cho nên vào lúc đó liền quen biết.

Mà qua nhiều năm như vậy, mỗi khi Hoàng Diệu Hoa trở về, thì nhất định sẽ gặp mặt một lần, hoặc là tới cửa báỉ phòng, hoặc là sẽ đưa thiệp mời đến.

Hơn nữa, nghe nói nàng còn có một biểu tở cũng báỉ sư
Cô Xạ Sơn Miếu Đầu Động kia, đồng dạng đã Tử Phủ.

Cô Xạ Sơn Miếu Đầu Động cách Triệu quốc chừng bốn
trăm dặm, mặc dù không phải đại phái gì, nhưng động
chủ đúng là đã đột phá tới Kim Đan hơn mười năm
trước, địa vị ở vùng này lập tức tăng lên không ít.

“Chừng nào thì bắt đầu?” Triệu Diễm hỏi.

“Giờ Mùi ngày mai.” Thị nữ kia vừa trả lời, vừa cất kỹ dù,
cũng cầm ra khăn lau đi thủy khí theo gió bay xuống sau
lưng trên sợi tóc của Triệu Diễm.

Bất quá Triệu Diễm lại ngăn nàng, nói: “Xuân Mai, người
đi lấy đèn lồng tới.”

Sắc trời đã tối xuống, mắt thấy là phải trời tối.

Thị nữ tên là Xuân Mai lấy ra đèn lồng, cũng đốt, đèn
màu da cam xua tan bóng tối chung quanh.

Nàng đi theo sau Triệu Diễm, một đường đi về phía một
góc vắng vẻ trong phủ.

Nàng biết nơi đó, vào phủ nhiều năm như vậy cũng chỉ
là đi qua nơi đó mấy lần mà thôi, hơn nữa còn là đến đó
nhỏ mẳg, bởi vì đại tiểu thư có đôi khi sẽ muốn ăn
mẳg tươi ướp, nơi đó có một mẳg rừng trúc nhỏ.

Nhưng nơi đó có một tiểu viện, quanh năm đều là phong
bế, hơn nữa chung quanh tiểu viện kia mọc đầy cỏ dại,

cũng không có ai đi tu sửa, nàng từng hỏi thăm qua, trẻ tuổi cũng đều không biết, lớn tuổi thì giữ kín như bưng, không nguyện ý nhiều lời, chỉ nói: “Không nên hỏi.”

Làm việc trong phủ, nàng cũng biết có một số việc là không thể hỏi.

Trong lòng nàng nghĩ đến điều này, phát hiện đại tiểu thư thật là một đường đi về phía nơi hẻo lánh kia, trên đường gặp phải một ít người, cả đám đều né tránh ở một bên, các nàng lại càng đi càng lệch, thẳng đến một người đều không có.

Sắc trời ở đây tựa hồ tối xuống, chỉ có nguồn sáng duy nhất trên tay nàng, nàng có chút sợ hãi, nhưng nhìn thấy đại tiểu thư phía trước, nghĩ đến đại tiểu thư chính là đại tu sĩ, thế là dũng khí lại tăng mấy phần.

Rốt cục, xuyên qua một mảnh rừng trúc nhỏ, đi qua hành lang lá trúc rơi đầy, các nàng đi tới trước một tòa tiểu viện.

Cỏ dại trước tiểu viện đều ẩm ướt, dây leo bò đầy trên vách tường, nở ra hoa trắng nho nhỏ, lại mọc ra rêu xanh.

Nàng nhìn tiểu viện này, tưởng tượng nơi này đã từng phát sinh sự tình khủng bố, liền cảm giác tiểu viện này rất khủng bố.

Triệu Diễm đi đến trước cửa tiểu viện, khóa đồng phía trên đã rỉ.

Nàng duỗi ra bàn tay trắng nõn, nắm chặt khóa đồng kia, vặn một cái, ổ khóa liền đứt gãy, nhẹ nhàng đẩy, cũng không có đẩy ra, bởi vì quá lâu không có người mở ra, có bùn đất trên mặt đất chặn lại, cột cửa cũng mục nát.

Nàng lại vừa dùng lực, lúc này mới đẩy ra, cửa vạch ra một dấu nửa hình tròn trên mặt đất, cạo đi một tầng bùn.

Nàng từng tới viện tử này, nhưng lúc ấy nàng chỉ đứng trong sân nhìn vào bên trong.

Nàng từng bước một đi vào, cỏ dại cùng tạp thụ trong viện đã lớn rất cao, có mấy gốc cây dài che đầy cả viện, còn có chút đã chết héo, cỏ càng là khô lại dài, dài lại khô.

Một con chuột bị kinh động, nhanh chóng chui vào trong góc tường.

Dưới chân không có đường, Triệu Diễm lợi qua cỏ dại, hơi cúi đầu tránh đi một cây bụi gai, sợi tóc lại bị câu lên, nàng hồn nhiên không phát giác.

Ánh mắt của nàng chỉ nhìn chăm chú vào trong phòng, trên mặt của nàng, chậm rãi hiện hiện kinh dị.

Bởi vì nàng thế mà nhìn thấy ánh đèn từ trong phòng.

Nơi này không có khả năng có ánh đèn, là ảo giác sao?

Trong lòng nàng lóe lên ý nghĩ này, nếu lúc này là một ngày nắng đẹp, nàng khả năng còn sẽ cảm thấy có thể là tịch dương rơi vào trong đó chiết xạ ra ánh sáng.

Nhưng hiện tại lại là một ngày mưa dầm, là trời sắp tối, nơi này không có khả năng sẽ có ánh sáng tự nhiên.

Ánh mắt nàng có chút híp lại, muốn nhìn rõ ràng ánh sáng kia đến tột cùng là gì, lại sau khi nhìn chăm chú, phát hiện ánh sáng kia lại biến mất, vẫn là một màu đen kịt.

Có gió thổi vào trong phòng, thổi đến trên bề cửa sổ phát ra tiếng động lạ.

Đó là gió lùa, trong gió như vậy, còn có thể có đèn gì không bị thổi tắt đây.

Nàng lại một lần nữa đi về phía trước, sau mấy bước đã xuyên qua viện tử.

Viện này thật sự là không lớn, lúc này bị tạp thụ trong viện che đầy sắc trời, càng phát ra tối tăm, ánh đèn trong tay Xuân Mai phía sau là nguồn sáng duy nhất.

Triệu Diễm bước lên bậc thang, đi tới trước cửa chính.

Cửa chính vẫn là khóa, nàng cảm thấy nếu không phải là vật liệu gỗ vô cùng tốt, hiện tại cửa đã sớm mục nát sụp đổ.

Đưa tay vận mở khóa cửa, nhẹ nhàng đẩy, một tiếng “vang” của cửa, để tiểu viện này càng lộ vẻ yên tĩnh, thậm chí có một loại tĩnh quỷ dị.

Có bụi rơi xuống, tung bay trong ngọn đèn.

Triệu Diễm bước vào trong phòng, dưới chân một tầng đất nổi, đó là đất do chuột đào hang ra, bàn đã sớm mục nát, đồ nghiêng ở đó, nàng có thể tưởng tượng được, năm đó có hai người một lớn một nhỏ ngồi ở đây ăn cơm.

Nàng quan sát chung quanh, nơi này hoàn toàn là dáng vẻ chưa từng có ai tiến vào, khắp nơi đều mục nát không chịu nổi.

Nàng cảm thấy là mình suy nghĩ nhiều, khẽ thở ra một hơi, sau đó đi vào phòng ngủ sát vách, nàng đi vào, bên trong có một cái giường, có một cái bàn trang điểm, một cái bàn, một cái tủ.

Nàng từng bước một đi vào, đánh giá cách cục nơi này, từ những vật này, có thể tưởng tượng đến năm đó ở nơi này hai mẹ con kia trải qua sinh hoạt thế nào.

Xuân Mai cầm đèn lồng theo sau lưng, mà ánh mắt Triệu Diễm trong bóng tối có thể thấy rõ ràng.

Đột nhiên, trong lòng nàng chấn động, bởi vì nàng nhìn thấy trên mặt bàn có một vết tích mới mẻ, một vết tích hình tròn, nơi đó giống như từng đặt thứ gì, hiện tại bị người cầm lên, cho nên lưu lại một vết tích sạch sẽ, những địa phương khác đều phủ lên một tầng bụi.

“Là ngọn đèn.” Trong lòng Triệu Diễm lóe lên ý nghĩ này.

Xuân Mai đúng lúc giơ lên đèn lồng, Triệu Diễm thì lại nhìn thấy trên mặt bàn kia thế mà viết một hàng chữ.

“Chúng ta ở trong mắt người khác bất quá là hư vô mà thôi.”

Nàng không khỏi đọc lên tiếng, thanh âm này phảng phất xúc động thứ gì, khóe mắt của nàng đột nhiên bị thứ gì lung lay một chút, là ánh sáng.

Ánh sáng kia u ám mờ lung, trong ánh sáng, nàng nhìn thấy có một người mặc áo bào màu cam đứng bên giường, áo bào hẳn là pháp bào, mặc trên người hẳn lại có vẻ đơn bạc như vậy.

Mái tóc màu đen của hắn tùy ý buộc ở sau đầu, nàng đúng là nhất thời không phân biệt được người này là nam hay nữ, chỉ có thể thông qua thân hình cao lớn suy đoán đối phương là nam.

Đương nhiên trong lòng nàng cũng trong nháy mắt này, nghĩ đến một người.

Hắn trở về.

Người mặc pháp bào màu cam đơn bạc này, cầm trong tay một ngọn đèn cũ kỹ, ánh sáng chính là phát ra từ trên ngọn đèn kia.

Dưới ánh đèn mờ mịt, để hắn lộ ra vô cùng thần bí.

Hắn đứng ở đó, không nhúc nhích nhìn chiếc giường cũ nát không chịu nổi kia.

Hắn giống như huyễn ảnh hư vô, không thật không thực,

lạ lẫm, thần bí, mang theo một cổ khủng bố không hiểu.

Triệu Diễm đưa tay nhất câu trong tay áo, trong tay đã nhiều một cây châu trầm, chậm rãi giơ lên trước ngực, mà Xuân Mai kia thì tròn to mắt nhìn đại tiểu thư trước người mình, bởi vì nàng thứ gì cũng không nhìn thấy.

Châu trầm châu trầm Triệu Diễm là một kiện pháp bảo, có diệu dụng định thần, phá huyễn, ngự pháp.

Nàng chậm rãi mở miệng nói: “Triệu Nhưộng, là người sao?”

Một tiếng Triệu Nhưộng này, phảng phất đem Triệu Phụ Vân mang về năm đó, để hấn càn chân thực nghĩ đến lí do năm đó mẫu thân đặt cho mình cái tên này.

“Người phải nhớ kỹ nhường nhiều một chút, gặp được những huynh đệ tỷ muội kia của người càng muốn nhường, như vậy bọn họ khi dễ sẽ không có ý nghĩa, dù sao chúng ta cũng không có cái gì tốt để mất đi, coi như chưa từng có.”

Triệu Diễm không đạt được đáp lại, tiếp tục nói: “Triệu Nhưộng, ta biết là người, người xế chiều hôm nay còn đi tế bái mẫu thân của người đúng không?”

“Đại tiểu thư, người, người đang nói chuyện với ai?”
Xuân Mai ở phía sau sợ hãi hỏi.

Nhưng Triệu Diễm căn bản không để ý đến nàng.

Người mặc pháp bào đơn bạc phía trước vẫn không lên

tiếng, nàng quyết định xuất ra uy nghi của trưởng tử.

“Triệu Nhượng, người xoay lại.” Triệu Diễm nói.

Lúc này, người trước mặt nàng chậm rãi xoay người.

Khi nàng nhìn thấy mặt đối phương, lập tức xác định người trước mặt, chính là đệ đệ mất tích dị mẫu cùng cha của mình kia.

Bởi vì khuôn mặt của hắn rất giống nữ nhân năm đó.

Có thể nói là nam sinh nữ tướng, khuôn mặt của hắn âm nhu, nhất là kiểu tóc bây giờ này, lại cũng rất giống nữ nhân năm đó kia, bất quá, ánh mắt không giống.

Trong mắt nữ nhân năm đó kia là ngập nước, giống như có mê vụ.

Mà bây giờ trong đôi mắt của hắn phản phát thiêu đốt hỏa diễm.

“Triệu Nhượng, ta là Triệu Diễm, người còn nhớ ta không?” Triệu Diễm hỏi dò, nàng phát hiện, mình thế mà nhìn không thấu người trước mặt.

Ngay sau khi nàng hỏi ra lời này, người trước mặt thế mà cười, hắn cười, cười rất giả, y hệt năm đó sau khi hắn bị khi dễ, vẫn giả vờ cười không thêm để ý.

“Ta nhớ, thế nhưng là, các người không nhớ rõ ta, tựa như ta vốn không tồn tại ở thế giới này, ta liền muốn biết, nếu như người không thấy, sẽ có người tới tìm

người hay không?”

Nàng nhìn người trước mặt cười nói, thế nhưng thanh âm lại rất lạnh.

Mà nàng còn chưa nói gì, trong tai đã nghe tới thanh âm sợ hãi của thị nữ Xuân Mai: “Đại tiểu thư, đại tiểu thư, người ở đâu, làm sao không thấy.”

Nàng kinh ngạc quay đầu, phảng phất mang theo ánh đèn hôn ám, ánh đèn lắt lự, phảng phất để thế giới này chia hai tầng, một tầng là địa phương ánh đèn mờ mịt trong tay Triệu Nhượng chiếu vào kia, chính nàng đang đứng ở trong đó, mà một tầng khác thì là hắc ám nơi Xuân Mai.

Cứ việc trong tay Xuân Mai xuất ra một ngọn đèn, ngọn đèn lồng kia lại giống như căn bản xua không tan hắc ám.

“Xuân Mai, Xuân Mai.” Triệu Diễm đưa tay kéo Xuân Mai, lại phát hiện tay lướt qua người Xuân Mai.

Nàng phát hiện, Xuân Mai giống như thành một đạo huyền ảnh, đang nhanh chóng biến thành hư ảo.

Xuân Mai sợ hãi hô hào, sau đó lui lại từng bước, như chạy trốn chạy ra phòng.

Mà Triệu Diễm ngược lại bình tĩnh lại, nàng là tu sĩ Tử Phủ, châu tâm trong tay tản mát ra châu quang trong suốt.

Nàng muốn định thần, muốn phá huyễn vọng.

Châu quang sau khi chiếu qua hư không, nàng phát hiện, ánh đèn mờ lung như huyễn kia biến mất, sau đó người trong ngọn đèn cũng biến mất, bốn phía một vùng tăm tối.

Tai nàng nghe được có người nói chuyện: “Phòng này, năm đó chính là toàn bộ của ta, nó rất nhỏ, nhỏ đến ta có thể biết vách tường này có mấy tổ kiến, nhưng nó cũng rất rộng lớn, bởi vì nó là thế giới của ta.”

“Hoan nghênh đến thế giới của ta, đã từng ta luôn muốn có ai có thể đến làm khách trong phòng này, sau đó nhìn thấy bộ dáng đáng thương của chúng ta, thế là liền đại phát thiện tâm đáng thương chúng ta một chút, đã nhiều năm như vậy, người đến, vừa lúc, ta cũng trở về.”

Triệu Diễm nghe được trong bóng tối truyền đến thanh âm của Triệu Nhưộng, nàng chỉ cảm thấy thanh âm của Triệu Nhưộng chột xa chột gần, bỗng nhiên ở bên người, bỗng nhiên ở rất xa, lúc chân thực, lúc lại giống như ở trong mộng.

“Triệu Nhưộng, người trở về báo thù sao?” Triệu Diễm lạnh lùng hỏi.

“Thù?”

Theo thanh âm này xuất hiện, trong mắt nàng lại một lần nữa nhìn thấy ánh sáng, nàng nhìn thấy một người nâng một ngọn đèn cũ kỹ u ám, đang mở ra ngăn tủ kia, xem xét bên trong, như đang lật xem ký ức.

“Đại khái đi, bắt quá, ta càng muốn một đáp án hơn.”

Triệu Diễm híp mắt nhìn chăm chú hấn, lúc hấn một lần nữa khép lại cửa tử, hấn quay người, ánh đèn bị thân thể của hấn ngăn trở, hấn cũng nháy mắt biến mất trong bóng tối.

Nàng phát hiện, vị đệ đệ Triệu Nhượng năm đó biến mất này, lúc này là cao thâm khó lường như vậy, thủ đoạn pháp thuật như thế để nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chính nàng hoàn toàn làm không được.

Mà lúc này thanh âm la to cuar Xuân Mai kinh động Thừa Trạch Phủ, chính là rất nhanh liền đè xuống.

Có người gọi Xuân Mai tới, là Đại phu nhân trong phủ.

Tuy rằng nàng đã có vẻ già nua, nhưng tinh thần vẫn rất tráng kiện, sau khi nghe Xuân Mai nói, nàng lại càng gắt gao truy vấn: “Người xác định đại tiểu thư hô chính là cái tên ‘Triệu Nhượng’?”

“Đúng vậy, phu nhân.” Xuân Mai chăm chú nói.

“Tốt, thật sự là âm hồn bất tán, lại trở về.” Đại phu nhân cười lạnh nói.

Người bên cạnh nàng, ở thời khắc này phát hiện khí tức hiền lành nhân hòa của Đại phu nhân cấp tốc lột đi, giống như biến thành người khác.

Chương 319 : Người cứu người

“Noãn Đông đi gọi Sầm tiên sinh đến, Đỉnh Hạ đi thông tri lão gia.”

Đại phu nhân uy nghi nghiêm nghị phát ra mệnh lệnh, nơi nàng đứng chân ghế dựa sụp xuống, lúc này đứng ở nơi đó, càng lộ ra uy nghi cao lớn của nàng, một cỗ khí thế cao cao tại thượng, ép tới người trong phòng thở mạnh cũng không dám.

Nàng tên là Mông Thiên, đến từ dòng chính một quốc gia khác trong Yến Vân Thập Lục Quốc, từ nhỏ tự phụ, ở trong mắt mọi người, nàng có phong phạm quý phái, có thể chưởng nội trạch, có thể vì phu phân ưu.

Mà Sầm tiên sinh thì là lúc xuất giá liền đi theo nàng, tên đầy đủ Sầm Phụ, sau khi đến Triệu Thành mở Tử Phủ, cho tới nay, đều có truyền ngôn muốn cưỡng sát hợp nhất mà Kết Đan, chỉ là hấn vẫn không thể bước ra bước cuối cùng kia.

Dùng thuyết pháp của chính hấn là sinh hoạt quá bình tĩnh, thần ý của mình không có phương diện nào xúc động, liền như một đôi nam nữ, mặc dù sinh hoạt trong một thành, nhưng không có cơ hội cùng ý nghĩ kết làm phu thê.

Bất quá, mặc dù như thế, Sầm tiên sinh lại là một Tử Phủ hàng thật giá thật uy tín lâu năm, pháp thuật thâm

sâu, bảo hấn luyện khẳng định không phải người mới vào Tử Phủ có thể so bì.

Sầm Phụ là trực tiếp đi tới trước viện tử hoang vắng kia gặp được Mông Thiển, hấn nghe Xuân Mai giảng thuật tình huống sau khi đại tiểu thư vào phòng, nhất là nghe được, đại tiểu thư đột nhiên hướng trong bóng tối nói chuyện, nói xong thân thể nhanh chóng mờ hồ, sau đó biến mất.

Sầm Phụ vẻ mặt ngưng trọng, hấn biết đại tiểu thư cũng là tu sĩ Tử Phủ, pháp thuật có thể làm cho nàng biến mất dễ dàng như vậy, tuyệt đối không đơn giản.

Hơn nữa còn nghe nói người kia là ‘Triệu Nhượng’, có thể là vị hài tử mất tích kia, hài tử này hấn đã gặp qua, quá khứ hấn không muốn đánh giá, bởi vì hấn là hộ vệ nội trạch của Đại phu nhân, hiện tại hài tử kia trở về, muốn trả thù Đại phu nhân cùng đại tiểu thư, vậy hấn tuyệt không cho phép.

Bất quá, hấn cảm thấy mình còn muốn cẩn thận một chút, lập tức liền nói: “Đại phu nhân, Triệu Nhượng kia lần này trở về, có thể có bản lĩnh như thế, có thể là trên tay có dị bảo gì, bản lĩnh của đại tiểu thư, ta là biết, trong Tử Phủ tuyệt đối là không có trở ngại.”

“Vậy người cần chuẩn bị gì?” Mông Thiển hỏi, nàng đối với Sầm Phụ lúc mình xuất giá cùng nhau đến Triệu phủ vẫn rất tín nhiệm, rất nhiều chuyện không tiện làm đều để cho hấn đi làm.

“Không, trên tay ta có một kiện bảo vật, vừa vặn có thể

khắc chế loại pháp bảo huyền vọng này, Đại phu nhân đợi chút, ta vào xem.” Sầm Phụ rất tự tin, hắn không tin tiểu oa nhi kia thật sự có thể có bản lĩnh ghê gớm gì.

Trong lòng hắn, nhi tử của tiểu thê Triệu gia kia, vẫn là loại bộ dáng nhu nhu nhược nhược kia, vừa nhìn liền không có tiền đồ gì, cho dù là trở về báo thù, cũng làm bộ dáng lén lút như vậy.

Hắn đi vào, cửa viện là Triệu Diễm đẩy ra, hắn cúi đầu rõ ràng thấy bùn trên mặt đất bị cạo ra một vòng.

Đi vào trong viện, hắn nhìn thấy có cỏ bị giẫm gãy, có cành lá bị bẻ gãy.

Trên tay hắn xuất hiện một linh đang.

Linh đang này tên là Định Thần Linh, là pháp bảo đặc ý hắn tế luyện nhiều năm.

Trong mắt hắn, tiếng chuông vừa vang, Kim Đan đều phải định.

Tay trái Định Thần Linh, tay phải thì là xuất hiện một tấm hoàng phù, tấm phù này là pháp bảo hắn vừa tế luyện thành không lâu, tên Trấn Hồn Phù.

Trấn Hồn Phù này không giống những tấm phù dùng một lần, dùng liền không có, Trấn Hồn Phù này của hắn có thể trực tiếp trấn một phiến khu vực, dùng đến vẫn có thể thu hồi.

Trên phù tán ra hoàng quang mờ mờ lung, mà hai mắt

của hắn thì là tu Phá Vọng Pháp Mâu, có thể nhận ra bản tướng yêu quỷ, dùng phương pháp mắt đối mắt, người đối diện hắn, đều sẽ lâm vào trong sự sợ hãi.

Hắn xuyên qua viện tử, bước lên bậc thang phòng chính, vượt qua cánh cửa, tiến vào phòng chính.

Dưới chân giẫm lên một tầng đất nổi, đó là do chuột đào hang ở dưới cánh cửa.

Ánh mắt của hắn nhìn qua phòng chính này, cũng không phát hiện bất cứ thứ gì, sau đó lại tiến vào gian phòng cách vách, hắn nghe Xuân Mai nói qua, đại tiểu thư chính là sau khi tiến vào gian phòng này biến mất.

Hắn từng bước một đi vào, trong ánh mắt của hắn, gian phòng này là hoang vu như vậy, một cỗ mùi nấm mốc lâu năm xông vào trong lỗ mũi, hắn không có để ý, trên mặt bàn, học tử đều phủ một tầng bụi thật dày.

Kết cấu cùng năm đó hắn thấy không có biến hóa.

Trong lòng hắn nghĩ, đứng ở đó nhất thời không hề động, đang lắng lắng lắng nghe hắc ám.

Hắn nghe Xuân Mai nói, đại tiểu thư đột nhiên đối thoại cùng hắc ám, hắn muốn nghe một chút, trong bóng tối thật sự có người đang nói chuyện hay không.

Hắn chăm chú yên lặng nghe, hắc ám ở trong tai hắn lại thật sự bắt đầu xuất hiện thanh âm.

Thanh âm kia phảng phất phát ra từ hư vô sâu trong

bóng tối, giờ khắc này, hấn giống như liên thông cùng không gian hư vô kia.

“Người nhìn, rốt cuộc là trường nữ dòng chính, nhanh như vậy đã có người tới cứu người, nguyên lai là người Sầm lão cầu này đến.”

Trong lòng Sầm Phụ giận dữ.

Nhưng còn không đợi Sầm Phụ có động tác, trong mắt hấn, đột nhiên xuất hiện một đoàn ánh sáng mờ lung, ánh sáng này lấp ló, lấp ló đến ánh sáng rối loạn, chỉ lấp mấy lần đã làm cho hấn cảm giác toàn bộ gian phòng đều đang lấp ló, thiên địa đều như đang lật qua lật lại.

Hấn không nói hai lời, Định Thần Linh trong tay lay động.

“Linh!”

Hấn muốn định trụ người nói chuyện trong bóng tối, cũng muốn định trụ một vùng hư không này, đồng thời vung Trấn Hồn Phù kẹp ở đầu ngón tay về phía ngọn đèn kia.

Trấn Hồn Phù rơi vào trong bóng tối, hóa thành một mảnh linh quang, trong linh quang hình như có một đạo đại ấn trấn ở trong hư không, hấn muốn trấn trụ một vùng hoàng quang kia, muốn đem hư ảo nơi này đánh tan.

Thế nhưng ngọn đèn vàng mờ nhạt kia như vô hình vô chất, Trấn Hồn Phù rơi vào trong đó, như nước rơi

xuống nước.

“Ha ha, năm đó người tới nhà của ta, lúc hỏi mẫu thân ta có phải là ẩn giấu bí mật gì, nhất định là dùng Nhiếp Hồn Pháp đi, ta lúc ấy ngay ở bên cạnh nhìn, các người căn bản không hề nghĩ tới muốn tránh đi ta làm những thứ này.”

Thanh âm trong hắc ám vẫn vang lên, giống như căn bản không nhận tiếng linh đang cùng Trấn Hồn Phù của hắn ảnh hưởng.

Trấn Hồn Phù của hắn đột nhiên có một loại cảm giác không có nơi để rơi, nhưng khi muốn thu hồi, ánh đèn mờ lung lại một lần nữa lắc lư, theo ánh sáng nhanh chóng co vào, trong nháy mắt ánh sáng co vào kia, đúng là đem Trấn Hồn Phù của hắn cũng thu đi.

Ánh đèn biến mất, trong nháy mắt lại lâm vào một vùng hắc ám.

Trấn Hồn Phù của hắn giống như rơi vào một chiều không gian khác, hắn cảm thấy trấn áp cùng giam cầm chi ý nồng đậm, hắn thử pháp niệm cảm triệu, lại giống tay mình bị ép tê dại, vậy mà không có cảm giác.

Trong lòng hắn gấp gáp, lay động Định Thần Linh, lại phát hiện Định Thần Linh sau khi lay động căn bản cũng không có thanh âm.

Tiếp đó hắn liền muốn lui, thế nhưng phát hiện chân mình bất động, hắn cảm giác mình bị hắc ám trói buộc, không chỉ có thân thể không thể động, ý thức đều như

muốn ngưng trệ.

Ngay sau đó trong bóng tối lại có một đoàn ánh sáng nhỏ xuất hiện, trong ánh sáng kia có một nam tử yêu dị đi ra.

Áo bào trên người đối phương ở trong ánh sáng u ám, tản ra quang huy màu cam, mái tóc màu đen, tướng mạo âm nhu, hần đi tới, cách nhau rất gần, giờ đèn lên giữa mặt hai người, Sầm Phụ nhìn đối phương, cảm giác nữ nhân nằm trên giường bệnh kia ở thời khắc này trở lại.

“Người nhìn, đại tiểu thư các người đứng ở nơi đó.”

Đầu Sầm Phụ bị đối phương nắm cằm, xoay chuyển nhìn về phía bên trái, nhìn thấy có một nữ tử đang đứng ở bên giường kia, không nói tiếng nào nhìn mình, đúng là đại tiểu thư mình muốn cứu.

Hắn có thể nhìn thấy kinh ngạc từ trong mắt đại tiểu thư, còn có một tia sợ hãi.

“Ta có chuyện muốn hỏi người, vừa vặn để đại tiểu thư các người cũng hảo hảo nghe một chút.”

Thanh âm của Triệu Phụ Vân dường như có một loại ma lực, rõ ràng người đứng bên cạnh, lại như truyền đến từ trong hư vô xa xôi trống trải.

Chương 320 : Sơn Hà Tề Dân Đàn Trận

Sầm Phụ muốn mở miệng nói chuyện, nhưng hần lại phát hiện mình căn bản không nói được.

Ý niệm trong lòng vẫn dừng lại ở trong suy nghĩ muốn nói, trong suy nghĩ muốn thai nghén ra một đạo pháp chú, từ đó dẫn động pháp lực bản thân hình thành pháp thuật, giải khai trói buộc cùng giam cầm một thân này, thế nhưng suy nghĩ cùng ý niệm của hần đều giống như bị định trụ, cả người giống như lâm vào trong vũng bùn, lại giống côn trùng bị dầu bao lấy.

“Ta hỏi, người đáp.” Đèn trong tay Triệu Phụ Vân lơ lửng trước mặt Sầm Phụ, chiếu vào mắt hần, để hần ở trong gang tấc, đúng là không cách nào thấy rõ mặt Triệu Phụ Vân.

“Năm đó người hỏi mẫu thân ta cái gì?”

Triệu Phụ Vân lúc ấy liền ở bên cạnh, thế nhưng hỏi, hần không có nghe được, lúc ấy hần có một loại cảm giác ngạt thở, giống như chìm vào trong nước, trong tai nghe được tiếng bọt nước cùng tiếng ùng ục của nước sâu, loại cảm giác bị đè nén nhưng lại có thanh âm mơ hồ, để hần vô cùng thống khổ, cho nên hần nhớ lại vẫn còn mới mẻ.

Theo Triệu Phụ Vân tra hỏi, ký ức ở sâu trong nội tâm hần cuộn cuộn mà lên, giờ khắc này, suy nghĩ bị ngưng

kết kia đúng là buông ra.

Hắn âm thầm hít một hơi, suy nghĩ vừa thu lại, liền cấp tốc thai nghén ra một đạo pháp chú.

Pháp tùy niệm khởi, niệm tàng thần ý, chú xuất mà câu thông trong ngoài.

Một chữ ‘Giải’ áp ủ ở trong ý niệm của hắn, liền muốn há miệng phun ra.

Đạo pháp chú ‘Giải’ này, là tuyệt nghệ của Giải Pháp Phái sư môn hắn, được xưng một chú có thể giải vạn pháp.

Chỉ là Giải Pháp Phái sư môn hắn từ sau khi tổ sư khai phái qua đời, liền nhanh chóng xuống dốc, hơn nữa, hơn hai mươi năm trước, hắn còn đột nhiên nghe nói, khai phái tổ sư thế mà không có chết, thế mà trốn ở một nơi bí ẩn nào đó, gia nhập Đại La Bí Giáo, cùng người đánh lén giết Kim Đan lão tổ Ngô Niệm của Thiên Đô Sơn.

Sau lại muốn giết tân tấn Kim Đan Tuân Lan Nhân của Thiên Đô Sơn, lại bị người Thiên Đô Sơn mai phục, cuối cùng lấy giải pháp thoát khỏi, cũng bởi vậy tiết lộ thân phận, dẫn đến Giải Pháp Phái sụp đổ.

Sau khi hắn biết tin tức này, trong lòng cảm khái, có một tia khổ sở, bất quá tình cảm của hắn đối với Giải Pháp Phái cũng không sâu, bởi vì hắn đã rời khỏi nơi đó rất sớm.

Chỉ là đối với cách làm của tổ sư Giải Pháp Phái muốn giết tu sĩ Kim Đan, hắn đã có chút không hiểu, nhưng lại hiểu, bởi vì hắn từng ở trong Giải Pháp Phái đọc qua một môn tu hành nghi tưởng do tổ sư khai phái viết, bên trong có một câu: “Nếu lấy Kim Đan của người tu hành luyện thành đan dược, có thể đột phá cảnh giới, hoặc là kéo dài tuổi thọ hay không?”

Chỉ là khi hắn muốn phun ra đạo pháp chú kia, ánh đèn trước mặt nguyên bản mờ lung, lại đột nhiên sắc bén lên, chiếu rọi hai tròng mắt của hắn đau đớn, như kim đâm.

Đồng thời trong tai nghe được có thanh âm nói: “Nếu không nói, vậy thì không cần nói, người không có tác dụng, vậy liền một mối lửa đốt, vừa vặn tế bái mẫu thân ta trên trời có linh thiêng.”

Giờ khắc này, đạo pháp chú áp ủ trong ngực Sầm Phụ kia, đúng là không dám phun ra.

Bị ánh đèn chiếu một cái, trong lòng sinh ra một cỗ hàn ý, hắn phải phát nhìn thấy cảnh tượng chính mình bị lửa thiêu sống, đạo chú niệm kia dưới chân chờ, cấp tốc tán đi.

Hắn không có nhìn đại tiểu thư Triệu Diễm, bởi vì hắn không biết sau khi nhìn, mình nên chọn như thế nào.

Hắn chỉ thấy Triệu Phụ Vân mờ lung mà thần bí đối diện ánh đèn, có chút miệng đắng lưỡi khô nói: “Ta phụng lệnh Đại phu nhân đến đây hỏi xuất thân của mẫu thân ngươi.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Triệu Phụ Vân có chút không tin.

“Đúng vậy, Đại phu nhân nói, người ra từ Cực Dạ, từng người đều là yêu ma, trên người đều ẩn giấu bí mật, mẫu thân người lẻ loi một mình, nhìn qua cũng không có bao nhiêu tu vi, làm sao có thể xuyên qua Cực Dạ đi tới Đại Chu thiên địa đây?”

Triệu Phụ Vân con mắt híp lại, hẩn từ trong lời nói của đối phương phát hiện, đối phương căn bản cũng không biết mẫu thân mình còn có một tỷ tỷ.

“Chẳng lẽ ngay cả phụ thân mình cũng không biết sao? ”
Trong lòng Triệu Phụ Vân lóe lên ý nghĩ này.

Hắn không khỏi nghĩ, mẫu thân mình giống như chỉ ở bên tai mình nhắc tới nàng có một tỷ tỷ.

Chẳng lẽ, năm đó mẫu thân mình cùng nam nhân kia gặp nhau chính là một thân một mình?

Trong lòng hắn ở thời khắc này đúng là sinh ra rất nhiều nghi hoặc.

Đại di sau khi mẫu thân mình chết, lại mang mình đi, cũng không trả thù người Triệu gia.

Hắn thật sự không biết tình cảm giữa đại di cùng mẫu thân mình là như thế nào.

Hắn nhớ tới Tuân Sư từng nói, mẫu thân mình là không nguyện ý tiếp tục trải qua cuộc sống lang bạt kỳ hồ, vì

thể đi theo phụ thân mình tới Triệu Quốc này, muốn an cư ở đây.

Mà đại di sau khi mẫu thân mình chết, lập tức tìm đến, vậy đã nói rõ kỳ thật nàng là biết mẫu thân mình ở đây, có lẽ năm đó lấy pháp thuật để cho phụ thân mình không có phát hiện nàng.

Hắn đột nhiên nghĩ đến, có lẽ năm đó phụ thân mình cùng mẫu thân ở chung, cũng là ôm mục đích.

“Các nàng cụ thể muốn biết gì?” Triệu Phụ Vân lại truy vấn, trong lời nói của hắn thêm một chữ “Các”, ý tứ không chỉ có Mông Thiển, còn chỉ những người khác.

“Muốn biết nàng đến từ nơi nào, tổ tiên xuất thân từ đâu, tới đây là muốn làm gì?”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, đã cơ bản có thể khẳng định, vị phụ thân của mình —— Triệu Trạch, cùng mẫu thân mình ở chung, ngay từ đầu cũng có thể là ôm mục đích nào đó.

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía Triệu Diễm đứng ở đó, nói: “Người cảm thấy nên làm như thế nào đây?”

Triệu Diễm ở thời khắc này, phát hiện thân thể mình được buông lỏng giải khai, nàng biết, đây là Triệu Nhưorget trước mặt muốn mình trả lời.

Nàng nghĩ nghĩ, nói: “Đã gả cho phụ thân, vì sao không thể thản nhiên một chút? Lại có gì còn cần che giấu đây?”

Nàng nhìn Triệu Phụ Vân trước mặt, đột nhiên nghĩ, nàng có phải có bí mật gì giao cho hắn hay không, cho nên hắn mới có thể trẻ tuổi như vậy liền có tu vi cường đại cùng pháp thuật như thế.

“Che giấu? Vì sao nói nàng nhất định là che giấu gì đó?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại.

“Ngay cả lai lịch xuất thân của mình, đều nói không rõ ràng, vậy tự nhiên là giấu diếm.” Triệu Diễm nhanh chóng nói.

Triệu Phụ Vân lúc này nghĩ, có lẽ mẫu thân mình thật ra là quên mất, có thể là chủ động, cũng có thể là bị động.

Dù sao nàng trừ bỏ cùng mình nói qua có một tỷ tỷ, chuyện khác liên quan tới Cực Dạ, liên quan tới xuất thân cũng chưa từng nói qua.

“Nếu nàng vốn không nhớ thì sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Triệu Diễm không nói gì, nàng không biết trả lời thế nào.

Triệu Phụ Vân tiếp tục nói: “Hơn nữa, còn có, ta đây, các người coi ta là gì? Mẫu thân ta đem nơi này xem như kết cục cuối cùng, nhưng nàng lại bệnh chết ở trên chiếc giường này.”

“Chúng ta rất hoan nghênh người trở về, Triệu gia vĩnh viễn hoan nghênh người, Triệu Nhược, người họ Triệu, nơi này vẫn luôn là nhà của người.” Triệu Diễm chăm chú nói.

Hắn phát ra một tiếng cười khế, nói: “A, lời nói nhiều, khó tránh khỏi để người hiểu lầm ta là muốn đến nhận thân.”

Hắn quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, nói: “Thời gian lâu như vậy, Triệu Trạch hẳn là đã nhận được tin tức đang trên đường tới.”

Trong lòng Đại phu nhân Mông Thiển có chút lo lắng, Sầm Phụ đã đi vào nửa nén hương, lại một điểm động tĩnh đều không có, nếu có chiến đấu xuất hiện, nàng mặc dù chỉ có tu vi Trúc Cơ, nhưng cũng biết, nếu có động tĩnh mới là tốt, không có động tĩnh, vậy có thể ngay cả hắn cũng hãm ở bên trong .

Bên cạnh tập nập xuất hiện mấy vị tu sĩ Tử Phủ, còn có đạo binh của Triệu Quốc.

Nàng lập tức hướng một vị tu sĩ mặc áo giáp trong đó nói: “Vương tướng quân, mời người mang một chi đạo binh vào xem.”

“Mạt tướng tuân mệnh.” Vương tướng quân sau khi hành lễ, lập tức điểm năm người đi theo mình vào.

Trên thân những đạo binh này đều có hoa văn phù văn, từng người thân hình tráng kiện, sát khí nồng đậm.

Bọn họ không cần hợp sát, nhưng lại có khí tức tu sĩ Trúc Cơ, trong lúc giơ tay nhắc chân, đều có sát khí đi

theo.

Bọn họ trừ bỏ không có pháp thuật tương ứng, uy lực xuất thủ cũng không yếu, có thể đao trăm quỷ mị, đao trong tay cũng có thể phá pháp.

Giáp trên người bọn họ, cũng là sát giáp, cùng phù văn trên người hô ứng.

Chỉ thấy năm người bọn họ cùng quát một tiếng, xông vào trong viện, lại xông vào trong phòng.

Vương tướng quân đi theo sau, hẩn nhìn thấy năm người xông vào trong phòng, sau đó liền biến mất.

Trong phòng là hắc ám, giáp trên người mấy người là màu đen, tự nhiên không dễ dàng thấy rõ, nhưng ở thời khắc này, hẩn cảm giác bọn họ biến mất, không có nửa điểm thanh âm.

Trong lòng hẩn cả kinh, lại không có nửa điểm chần chờ, rút đao, xông vào trong đó.

Hẩn là tu sĩ Tử Phủ, lại luyện thành một thân đao pháp tốt, một thân pháp ý cũng là vây quanh cận thân, cường thân, tráng ý, phá pháp mà tu trì.

Hẩn mặc áo giáp, hướng trong hắc ám kia nhảy một cái, rõ ràng chỉ là khoảng cách ngắn, nhưng hẩn nhảy một cái, lại giống nhảy qua khoảng cách xa xôi, đao trong tay giương lên, bổ về phía hư không phòng chính.

Đao vạch ra một đạo quang hoa như nguyệt nha, xẹt

qua một vùng hư không tăm tối trong cửa phòng chính.

Một đao này rơi xuống, Vương tướng quân cảm giác mình chém trúng đồ vật, hấn cảm thấy mình giống như chém vào loại cửa hư vô nào đó, sau đó xông vào trong đó, đập vào mắt chính là một vùng hư vô hắc ám mênh mông.

Hắc ám sụp đổ, hình thành gợn sóng vô hình, gợn sóng phun trào, lan đến trên người hấn, đem hấn quần quanh, khi đao trong tay hấn muốn lại vung ra, lại cảm thấy hắc ám sền sệt như vũng bùn.

Tay chân hấn đúng là khó mà động đậy, mà thân thể bị gắt gao bọc lấy, ý thức ở thời khắc này cũng giống bị xâm nhập, biến ngưng trệ.

“Đây... . Là... . Xảy... . Ra... . Chuyện... . Gì “

Rõ ràng chỉ một ý niệm trong đầu liền có thể nghĩ rõ ràng, lại giống như thời gian đình trệ, suy nghĩ trong đầu cũng trở nên chậm.

Hơn nữa, chính hấn lại không có phát hiện, mình là phiêu phù ở hư không, phảng phất bị một cái bọt khí bao vây lấy, phiêu phù ở hư không.

Cũng đúng lúc này, toàn bộ Triệu Thành đột nhiên bạo động.

Bạo động này không phải người bạo động, mà là linh khí hư không bạo động, người cảnh giới càng cao càng có thể cảm giác được.

Một quốc một thành.

Một thành này liền được bao phủ ở trong một tòa đại trận.

Một tòa đại trận này mới là căn bản lập quốc của Triệu quốc, tu sĩ chưa lấy được hộ tịch trong đó, ở thời khắc này cả người đều không tốt.

Thân thể bọn họ đang rung động, tâm thất rung động, suy nghĩ rung động, huyết dịch chảy ngược mà ra, phun xuống đất.

Mà người có hộ tịch, cũng chỉ có một loại cảm giác nóng nảy buồn bực, hộ tịch ngọc bài của bọn họ lúc này tản ra ánh ngọc, đây chính là tác dụng của hộ tịch ngọc bài Triệu Quốc.

Đương nhiên, có ít người vẫn chỉ là thu hoạch được hộ tịch tạm trú, cũng được bảo hộ .

Người trong thành đều biết xảy ra chuyện.

Là có ngoại địch tiến đánh sao? Có tu sĩ nghĩ, thế nhưng là bọn họ cũng không có phát hiện, đại trận đột nhiên mở ra này để rất nhiều người đều sinh lòng nghi hoặc.

Một đạo linh quang rơi vào thành từ dưới một ngọn núi cao ngoài thành.

Đạo linh quang này hiển hách đường hoàng, vạch qua bầu trời, chiếu sáng bầu trời đêm, rơi vào Thừa Trạch

Phủ.

Người này mặc cẩm bào màu thiên thanh, rơi vào trước
tòa tiểu viện hoang vắng kia.

Người này không phải ai khác, chính là chủ của Thừa
Trạch Phủ, tộc trưởng Triệu thị, Quốc Chủ Triệu quốc
—— Triệu Trạch.

Mông Thiển không khỏi thờ phào nhẹ nhõm, nàng mặc
dù biểu hiện rất bình tĩnh, cường thế, nhưng dù sao
chính nàng mới Trúc Cơ, sau khi liên tiếp mấy vị Tử Phủ
vô thanh vô tức lâm vào trong đó, kỳ thật trong lòng
nàng đã có chút hoảng.

Nàng nghĩ đến “nguyệt chủng” kia có phải là Kim Đan
hay không, nhưng rất nhanh lại phủ nhận.

Từ thời gian tu hành đến xem quá ngắn ngủi.

Nhưng nếu không phải, nguyệt chủng này lại dựa vào cái
gì để mấy vị Tử Phủ lâm vào trong đó.

Tử Phủ sau đó đến đúng là đều do dự không dám lại
vào, chỉ nói chờ Quốc Chủ đến.

Hiện tại Quốc Chủ Triệu Trạch đến, ánh mắt mọi người
đều rơi vào trên người hắn.

Ánh mắt của hắn híp lại, nhưng mặc cho ai cũng có thể
nhìn ra trên người hắn đè nén lửa giận.

Hơn nữa từ phát động trận pháp này đến xem, hắn

không có ý định lưu thủ, đồng thời đã dự liệu địch nhân sẽ không khoan nhượng, chẳng những đem người trong tiểu viện kia làm tu sĩ Kim Đan đến đối phó, càng là coi như Kim Đan cường đại.

Nghe nói, « Sơn Hà Tề Dân Đàn Trận » của Triệu Quốc, có thể ngăn cản tu sĩ Nguyên Anh.

“Lão gia... .” Mông Thiển vừa mở miệng, Triệu Trạch đã đưa tay ngăn lại lời của nàng, hai mắt của hắn hiện lên huyền quang, nhìn chăm chú tòa tiểu viện hoang vắng trước mặt này.

Trong mắt hắn cùng trong mắt người khác lại khác biệt, trong mắt người khác, tiểu viện vẫn là tiểu viện, trong bóng tối nhìn không rõ ràng, quá yên tĩnh thần bí.

Mà trong mắt hắn, tòa tiểu viện này tựa như một đầm nước đọng.

Trên người hắn mang theo trận bàn, có thể rõ ràng cảm giác được một cỗ lưới vô hình cấu thành từ pháp trận trong hư không kia, thế nhưng tòa tiểu viện này rõ ràng ở trước mắt, lại giống như siêu thoát ở ngoài vòng trận này.

Tiểu viện ở nơi đó, thế nhưng một vùng không gian trong tiểu viện kia lại giống siêu nhiên ở ngoài thế giới.

“Có ai từng thấy nghiệt tử kia không?” Triệu Trạch mở miệng nói chuyện, thanh âm của hắn rất có từ tính, là loại rất êm tai kia, chỉ là hiện tại lại ẩn chứa một cỗ lửa giận ở trong đó.

Mông Thiển lắc đầu nói: “Người gặp đều ở bên trong chưa hề đi ra, bất quá, Xuân Mai nghe được Diễm Nhi hô tên “Triệu Nhượng”.”

Triệu Trạch hít sâu một hơi, hẳn biết người thị nữ đi theo bên người đại nữ nhi mình, nàng chưa từng thấy nghiệt tử kia của mình, về phần có từng nghe qua cái tên Triệu Nhượng này hay không, hẳn lại không thể xác định.

Bất quá, hẳn cảm thấy tỉ lệ lớn là đúng.

Thế nhưng nghiệt tử kia làm sao có thể nhốt được nhiều Tử Phủ như vậy?

Tu vi bản thân, hay có pháp bảo cường đại gì?

Hắn trầm tư một lát, Mông Thiển bên cạnh mở miệng nói: “Lão gia, vô luận bên trong chính là ai, đối phương nhất định là có chuẩn bị mà đến, không thể chủ quan a!”

“Ta đương nhiên biết.” Triệu Trạch quyết định trước xác định đối phương có phải nghiệt tử Triệu Nhượng của mình hay không.

Chỉ thấy hắn đưa tay lau một cái trong hư không trước mặt, hư không đúng là xuất hiện một đạo sách tản ra ngọc quang, sách phẳng phát trong suốt, phiêu phù ở hư không, vô số danh tự phẳng phát ẩn ở hư không.

Chỉ thấy hắn đưa tay một vòng, danh tự biến hóa, có một danh tự trong đó nhảy ra ngoài, mở rộng thành duy nhất, đó là một danh tự màu đỏ, phẳng phát dùng huyết

viết thành.

Triệu Trạch hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, chăm chú tĩnh khí, tùy theo phun ra hai chữ từ trong lồng ngực.

“Triệu Nhượng!”

Thanh âm của hắn không lớn, lại rất ngưng trọng, có một loại ý tứ hàm xúc bắt buộc, còn có một loại uy nghiêm không thể làm trái.

Theo thanh âm của hắn xuất hiện, một vùng hư không này tựa như ở thời khắc này chấn động, phòng ốc, đại địa, cây cối chung quanh, cùng dãy núi phương xa đều cùng la lên.

Sơn Hà Tề Dân Đàn Trận, trong đó ‘Tề Dân’ cũng là chỉ ‘tề minh’.

Một cỗ lực lượng vô danh dũng mãnh lao về phía tiểu viện hoang phế kia.

Chương 321 : Dân cùng núi tề hô

Hết thấy lực lượng, đều có một cội nguồn.

Tựa như dòng sông có đầu nguồn, từ một đường thế năng hội tụ, cho dù là gió lưu chuyển cũng có nơi ban đầu.

‘Sơn Hà Tề Dân Đàn Trận’ của Triệu Quốc đương nhiên cũng có đầu nguồn lực lượng.

Đầu nguồn lực lượng này, chính là pháp đàn, mà trong pháp đàn thì có dân ý cùng quyền uy tích lũy trăm ngàn năm qua, đồng thời còn có linh vận hợp sơn hà trong trận pháp.

Cho nên gọi đàn trận, có uy năng đàn pháp, cũng có trận pháp hợp linh vận sơn hà.

Cổ lực lượng này có xuất xứ, mà có danh tự trên danh sách hộ tịch kia, chủ nhân danh tự lại ở đây, như vậy lực lượng này có chỗ lên có chỗ xuống.

Để lại danh tự trên tề dân hộ tịch, ở đây càng lâu, như vậy khí tức bản thân liền cùng hộ tịch gút mắc càng nặng, nhận đàn trận cảm ứng lại càng mãnh liệt.

Đàn trận này theo chú lệnh của chủ đàn trận mà lên.

Không chỉ có lân cận, bao quát toàn bộ người Triệu

Quốc ở thời khắc này cũng nghe được, một tiếng la lên này, cho dù không phải gọi danh tự của bọn họ, bọn họ cũng có một loại ý nghĩ phải nhanh đi tới trước mặt Quốc Chủ, đồng thời tâm sinh ra một cỗ ý nghĩ vội vàng.

“Nhanh đi qua, Quốc Chủ đang gọi.” Đây là ý nghĩ hiển hiện trong lòng mọi người.

Chỉ thấy trong tiểu viện kia, đột nhiên có một cái bóng hiển hiện, chỉ thấy một cái bóng màu trắng phiêu đảng đi ra từ trong phòng.

Triệu Trạch mắt híp lại, hần cảm thấy lực lượng rơi xuống chỗ thực, mặc dù không có người đáp lại, nhưng từ nơi sâu xa lại như có người ứng.

Giống như người hướng trong bóng tối hô tên một người, có người đứng lên từ trong bóng tối, đồng thời quay đầu, đi về phía người, vậy tỉ lệ lớn liền hô đúng, đại khái đây chính là người người muốn hô.

Nhưng mà lúc Triệu Trạch thấy rõ ràng, lại phát hiện đó là một người giấy, người giấy rất giả dối, giống vừa mới xé ra, trên đó viết một cái tên ‘Triệu Nhượng’.

Triệu Trạch mắt híp lại, người giấy kia nháy mắt giống như ẩm ướt, mềm đi, rơi trên mặt đất thành một bãi bùn giấy.

Bản thân Triệu Phụ Vân đối với đàn pháp cũng rất có nghiên cứu, trong đàn pháp gọi tên triệu lệnh chi pháp đặc biệt nhiều, là phổ biến nhất.

Mà lúc hần ở Huyền Quang, liền có thể phụ một điểm pháp niệm huyền quang trên người giấy huyễn hóa thành người, nguyên nhân rất nhiều người sẽ tu môn pháp thuật này, là bởi vì tu hành người giấy huyễn hóa, có thể rèn luyện cảm giác pháp niệm bản thân lơ lửng ở ngoài thân thể.

Cùng có thể lúc hành tẩu sơn hà, bản năng phòng ngừa bị âm hồn oán linh không biết đột nhiên gọi đi thần hồn của mình.

Nhưng có rất ít người có thể ở khi đối mặt với Sơn Hà Tề Dân Đàn Trận, dùng phương thức này chống cự đàn chủ gọi tên.

Mà thông qua gọi tên, Triệu Trạch lại xác định người trong viện này, đích thật là vị nghịệt tử mất tích nhiều năm của mình.

“Quả nhiên là hần.” Hần lạnh lùng nói, tùy theo, hần vung tay lên, trước mặt liền có một đạo ô quang rơi xuống.

Ô quang rơi xuống đất thành một bàn án màu đen bản, bàn án này giống như không biết tồn tại bao nhiêu năm, phía trên tràn đầy khí tức lửa cháy khói hun.

Đây không phải một kiện pháp khí, mà là một kiện bảo khí hương hỏa.

Lại thấy hần phát ống tay áo một cái, có mấy đạo linh quang rơi xuống.

Hắn luyện chế bảo nang ở trong ống tay áo pháp bào, khu ngực nhìn qua rất tiêu sái.

Linh quang rơi trên bàn, trong đó có một cái ống tiễn lệnh, nhìn kỹ trong ống tiễn lệnh có bốn tiễn lệnh, mặt trên phân biệt khắc lấy văn tự thần bí, theo thứ tự là triệu, câu, hình, sát.

Một tôn lư hương cổ phác, trên lư hương đã loang lổ, có hoa văn, nhìn kỹ sẽ phát hiện là văn đồ địa hình thể núi Triệu Quốc.

Một kinh đường mộc màu đen nhìn qua nặng nề, trên kinh đường mộc âm khắc văn tự — kinh thần.

Bốn tượng thần nửa người nửa quái, quần áo tượng thần đều có sơn màu sắc khác nhau, theo thứ tự là trắng, đen, hồng, đỏ, mỗi một loại màu sắc đều đối ứng một loại tiễn.

Mà trương hộ tịch kia cũng rơi trên bàn.

Lúc này, Triệu Trạch đốt lên một trụ hoàng hương ở trong lư hương, sau đó xuất ra một trang giấy từ trong tay áo.

Trên trang giấy này viết tên cùng ngày sinh tháng đẻ của một người, cũng hơn nữa còn có một dấu tay nhỏ nhỏ, dấu tay kia giống như huyết thủ ấn, phảng phất hài nhi vừa ra đời đề lên.

Mông Thiển bên cạnh thở phào một hơi, nàng cũng không hi vọng Triệu Trạch nói chuyện cùng người ở bên

trong, miễn cho phát sinh tiết mục cầu huyết nhận thân gì.

Mà hiện tại Triệu Trạch bày ra tể án này, đó chính là xác định không muốn nói chuyện cùng người ở bên trong, càng không muốn tiếp tục tình phụ tử gì.

Hơn nữa, nàng còn chưa từng thấy ai dưới Sơn Hà Tề Dân Đàn Trận này, có thể chịu đựng được, càng chưa từng thấy ai có thể trốn được.

Triệu Phụ Vân đứng trong phòng, liền đứng ở bên người Triệu Diễm, hần giờ ngọn đèn trong tay lên hư không, ngọn đèn u ám kia vận nhiễm ra một vòng sáng, chỉ thấy hần đưa tay phác hoạ vòng sáng chung quanh ngọn đèn.

Quang vận kia đúng là nhanh chóng mở rộng, giống như hư không bị ánh đèn đốt, sau đó bị ngón tay hần rạch ra một cái động, trong động nhìn thấy người bên ngoài.

Đây là một loại cách dùng biến chủng khác của Thần Linh Động Kiến Thuật, sau khi hần tấn thăng Kim Đan, rất nhiều pháp thuật đều tự nhiên mà có một loại tăng lên huyền diệu.

Thần Linh Động Kiến Thuật, kiếp tri dẫn dắt, để ánh đèn của hần chiếu rõ người hần cảm giác được.

Hai người Triệu Phụ Vân cùng Triệu Diễm đều nhìn thấy nam tử bên ngoài triển khai án đàn, khuôn mặt túc sát, đôi mắt trầm ý như băng.

Vô luận là ai đều có thể nhìn ra, sát ý trong lòng hắn đã quyết.

“Người nói nếu như ta nói với hắn nếu muốn giết ta, ta sẽ giết người trước, hắn sẽ làm thế nào?” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng nói.

Triệu Diễm trầm mặc một chút nói: “Phụ thân hắn sẽ không thỏa hiệp trước bất kỳ ai, bởi vì hắn là Quốc Chủ một quốc, không thể bị người uy hiếp.”

“Nha.” Triệu Phụ Vân ý vị thâm trường lên tiếng, nói: “Vậy ta thử một chút đi.”

Thế là hắn mở miệng nói: “Triệu Quốc Chủ, nữ nhi của người trên tay ta, nếu như người tiếp tục khởi đàn, như vậy nữ nhi người sẽ chết trước ta.”

Người bên ngoài đột nhiên nghe thấy có âm thanh truyền ra từ bên trong, lời này lập tức gây nên một chút rối loạn.

Mông Thiển bên cạnh biến sắc, đây là lo lắng trong lòng nàng, đối phương rốt cục cầm Diễm Nhi làm uy hiếp.

“Nữ nhi của ta cũng là con dân Triệu Quốc, thế thụ vinh ân, khi quốc chịu nhục, liền vì quốc phân ưu, bổn Quốc Chủ há có thể bởi vì nữ nhi mình mà phóng túng ngịch chương chạy trốn.” Triệu Trạch hơi nheo mắt lại, đằng đằng sát khí nói.

“Quả nhiên thật sự là Triệu Quốc Chủ lãnh khốc vô tình.” Trong viện hoang phế truyền đến thanh âm như trào

phúng lại như cảm thán.

Mà Triệu Trạch bên ngoài, lại đột nhiên mở miệng đọc.

“Triệu Nhượng, người Triệu Thành Triệu Quốc, xuất sinh năm Giáp Thìn, tháng Mậu Thân, ngày Bính Ngọ, giờ Thìn, tính tình quái đản hoang đường, ngỗ nghịch phụ mẫu, bất kính huynh tỷ, năm mười ba rời đi, sau tu được tà pháp trở về nhà, không nghĩ ân sinh dục cùng dưỡng dục của phụ thân, tư hình trượng tử, ám hại phụ mẫu, việc ác như thế, trên dưới Triệu Quốc, quần tình xúc động phẫn nộ, thiên địa bất dung, hôm nay ta Triệu Trạch, vừa là Quốc Chủ, lại là phụ thân, nguyện thỉnh sơn hà làm chứng, quần dân làm gương, thỉnh Tổ Linh hiện thế, giết nghiệt chướng này, lấy thanh thế phong!”

Một đoạn văn của Triệu Trạch sục sôi mà uy nghiêm, toàn bộ trên dưới Triệu Quốc đều có thể nghe được, lúc này chính là thời điểm mọi người nhóm lửa nấu cơm, lại cả đám đều dừng động tác, lắng lắng nghe thanh âm truyền đến từ nơi sâu xa trong hư không.

Theo một đoạn tuyên án này nói xong, toàn bộ Triệu Quốc trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, tùy theo tất cả mọi người nghe được một thanh âm từ nơi sâu xa trong bóng tối,.

“Trương!”

“Giết! Giết giết giết...”

Đây giống như hồi âm sau khi thanh âm của Triệu Trạch bị quần sơn này ngăn cản, lại giống như trả lời sau khi

dãy núi đồng ý.

Trong tai, trong lòng tất cả cũng nghe được chữ “Giết” kia từ xa mà đến gần, như sóng triều, cuối cùng hình thành thanh âm như núi kêu biển gầm, hội tụ về nơi trung tâm nhất.

Có thể tưởng tượng, khi thanh âm này hội tụ đến trung tâm, nhất định không người nào có thể ngăn cản, không người nào có thể đào thoát, đây chính là Sơn Hà Tề Dân Đàn Trận của Triệu Quốc.

Đồng thời, trong lòng người Triệu Quốc ở trong âm thanh chữ “Giết” sục sôi này, trong lòng cũng sinh ra một chữ “Giết”, không khỏi cùng nhau hô lên.

“Giết giết giết giết giết... .”

Sát triều như sóng quay về, từ trong sơn hà, từ trong lòng mọi người cuộn cuộn mà lên.

Từ hư vô đến chân thực.

Triệu Trạch đưa tay cầm lên Kinh Thần Mộc, hắn đang chờ lúc thanh âm sơn hà dân âm hội tụ đến trên người mình, phát ra lệnh “Giết”.

Đến lúc đó, không người nào có thể sống.

Chương 322 : Bắt được người

Sau khi Triệu Phụ Vân đi tới Triệu Thành, chỉ làm một việc, đó chính là tế tự.

Hắn ở trong đất trước mộ phần mẫu thân mình, chôn một tượng thần khắc danh tự cùng ngày sinh tháng đẻ của Triệu Nhượng, sau đó cử hành một trận táng tế cỡ nhỏ, tế cáo vong linh, tế cáo sơn hà, nói cho vùng thế giới này, Triệu Nhượng đã chết, liền chôn ở đây.

Mà hắn ở bên ngoài đã sớm đổi danh tự, vào danh sách của Thiên Đô Sơn đều là viết Triệu Phụ Vân, danh tự lưu lại trên Giới Bí Tường kia, cũng là Triệu Phụ Vân.

Giới Bí Tường kia từ phương diện nào đó đến nói, tự nhiên cũng có được tác dụng giúp hắn nhận định thân phận.

Thân phận của một người, trừ bỏ tính đặc biệt của huyết mạch, còn có tán đồng đến từ người khác, mà người tu hành còn có tán đồng đến từ thiên địa.

Lúc này, trên tay Triệu Trạch cầm hộ tịch tề dân, đó là một kiện pháp bảo, danh tự bị ghi lại phía trên, tự nhiên liền lưu lại khí tức, không chỉ có như thế, hắn còn có sinh thần bát tự của Triệu Phụ Vân, cùng một dấu tay lưu lại lúc sinh ra.

Chỉ hướng này đã phi thường minh xác cùng cụ thể.

Sơn hô dân ứng ‘Giết’ như thủy triều vô hình kia, hội tụ hướng nơi này.

Thanh âm càng lúc càng lớn, mà những người trước viện này rất nhiều đều cảm theo đèn lồng đứng ở đó, lúc này cũng không nhìn được hô ứng ở trong lòng.

Cỗ lực lượng này, phảng phất tụ ở trên người Triệu Trạch, lại giống như tụ ở trên Kinh Thần Mộc trong tay hắn.

Kinh Thần Mộc rơi xuống trên bàn án.

“Ba!”

Thiên địa yên tĩnh.

Giống như tất cả mọi người, đều ở thời khắc này nghe được quyết định cuối cùng của Triệu Trạch.

Mà trong nháy mắt Kinh Thần Mộc đập xuống, bốn tôn tượng thần nửa người nửa quái trên bàn thì giống như bị bùng tĩnh, từ nơi sâu xa, như có đồ vật tụ sinh trên người bọn chúng.

Bộ dáng của tượng thần là mặt Sơn Tiêu, thân thể cồng lưng, tay là ngón tay người, lại từng ngón trắng kiện, trên chân không có giày, đốt ngón tay thô to.

Ánh đèn của đèn lồng phía sau chiếu lên bốn tôn tượng thần nửa người nửa quái kia, có thể nhìn thấy cái bóng trên bàn của bọn chúng đúng là nổi lên sắc thái, giống

màu sắc y phục trên người bọn chúng, đồng thời nhanh chóng phòng lớn.

Ánh sáng phía sau không hề động, nhưng những cái bóng kia lại đang động, bọn chúng như hiện ra từ trong hư vô, đồng thời nhanh chóng sung mãn.

Trong mơ hồ, phảng phất có bốn Ma Thần cách hư không tối tăm nhìn về phía mọi người.

Ánh mắt của bọn chúng nhìn về phía đám người ở đây, Đại phu nhân Mông Thiên ở trong nháy mắt này sinh ra hàn ý, nàng phảng phất nhìn thấy hư thối cùng tử vong, thậm chí mơ hồ ngửi được mùi vị, nàng nhìn thấy tham lam cùng khát vọng từ trong mắt đối phương, phảng phất muốn thoát khỏi loại trạng thái này, cùng một thân sát ý hội tụ.

Nàng từng nghe nói qua, những thứ này mặc dù xưng là Tổ Linh, nhưng đều đã không phải người lương thiện, bọn chúng tồn tại ở trong tế tự, phải cẩn thận bọn chúng, bởi vì bọn chúng thời khắc đều muốn sống lại trở về.

Nếu không phải đàn pháp giam cầm và ràng buộc bọn chúng, bọn chúng đã sớm nhấc lên đại tai nạn.

Nàng thu hồi ánh mắt của mình, không còn nhìn nhìn chăm chú đối phương.

Những người khác đều cảm như hén, thậm chí có người toàn thân phát run, ngay cả đèn lồng trên tay đều rơi trên mặt đất.

Triệu Trạch lại là một thân uy nghi, hấn căn bản cũng không nhìn bọn chúng, mà là đưa tay lấy ra một cây “sát” lệnh từ trong ống tiến lệnh kia, quăng về phía hư không trước bàn, đồng thời quát: “Tổ Linh, Chu Y ở đâu?”

Theo một tiếng quát này của Triệu Trạch, trong bốn cái bóng, cái bóng hiện lên sắc đỏ lật lên, từ nằm thẳng dưới đất lật lên, trong nháy mắt lật lên, thân hình biến to lớn.

Mà cái bóng khác thì đều nhanh chóng biến mất, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện chúng cũng không hề hoàn toàn biến mất, tùy thời đều có thể lật lên.

Chỉ nghe Tổ Linh Chu Y kia mở miệng, phát ra vĩ thanh âm phiêu hốt lại hùng nói: “Ta tại.”

“Phụng lệnh ta, tru sát Triệu Nhượng.” Triệu Trạch chém đinh chặt sắt nói.

“Tuân lệnh.”

Triệu Trạch ném “sát” lệnh ra ngoài, cái bóng trên người mặc áo màu đỏ thắm đúng là đưa tay ra, một phát bắt được “sát” lệnh kia, sát cơ tuôn trào trong toàn bộ Triệu Thành cấp tốc hội tụ trên người hấn.

Trong nháy mắt, sát cơ như thực chất, phóng lên tận trời.

Chỉ thấy nó chậm rãi xoay người, hướng viện tử hoang

phế phía trước kia đi đến.

Trong ánh mắt của mọi người, cái bóng nửa người nửa thú kia, đi đường cũng không nhanh, bóng như chảy trên mặt đất, tiểu viện hoang phế kia rõ ràng một vùng tăm tối, thế nhưng lúc nó đi qua, mọi người lại có thể thấy rõ ràng cái bóng kia đi vào, sau đó biến mất không thấy nữa.

Tổ Linh Chu Y tiến vào trong viện, thiên địa ở thời khắc này đều yên tĩnh lại.

Triệu Phụ Vân trong phòng, ánh đèn trong tay hắn vốn có thể nhìn thấy Triệu Trạch, nhưng ở thời khắc này, đột nhiên bị một vùng bóng tối màu đỏ thắm che khuất.

“Triệu Nhưorget, người đi đi, rời đi như năm đó, không muốn trở lại, Tổ Linh vô cùng cường đại, người lại có sinh thần cùng thủ ấn xuất sinh tại, người sẽ không phải đối thủ, người hiện tại trốn còn có thể kịp, nếu bị Tổ Linh quán lên, vô luận người trốn ở nơi nào, nó đều có thể tìm tới người, nó sẽ xuất hiện ở trong mộng của người, sẽ xuất hiện khi người nhập định, sẽ ở trong hời ức của người, người sẽ vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, thừa dịp hiện tại nó còn chưa tiến đến, thừa dịp nó chưa nhìn thấy người, người nhanh đi.”

Triệu Phụ Vân nhìn Triệu Diễm, hắn không biết đối phương nói lời này là thực tình, hay sợ mình thật sẽ trước hết giết nàng, bất quá, đều không sao.

Có một số việc, dù sao cũng phải có người chứng kiến, như thế cố sự mới có thể lưu truyền ra.

“Ha ha, ta trở về cũng không phải vì lại chạy trốn.”

Đúng lúc này, hắc ám trong gian phòng giống như bị người gỡ ra, một cái bóng màu đỏ thắm đi đến, thân hình của nó sau khi tiến vào phòng nhanh chóng thu nhỏ, cao bằng Triệu Phụ Vân bọn họ.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy mặt đối phương như sơn tiêu, trong hai mắt nó lộ ra một cổ tham lam, đồng thời có thể ngửi được hương vị hương hỏa nồng đậm trên người đối phương, nhưng dưới hương hỏa nồng đậm, lại khó có thể che giấu huyết tính cùng mùi hôi thối.

Nhưng đáng sợ nhất là, Triệu Phụ Vân còn cảm nhận được sát cơ nồng như thực chất, đó là phiến thiên địa này giao phó cho nó.

Nó rõ ràng là không có nhục thân, chỉ là một cái bóng, nhưng lại phát ra sức mạnh đáng sợ, chấn nhiếp một phương thiên địa.

Đây là ác quỷ, là oán linh, là tà ma.

Nhưng nó lại hưởng thụ hương hỏa, có thể gọi là Ma Thần.

“Triệu Nhưộng.”

Tổ Linh Chu Y đi đầu đột nhiên mở miệng quát một tiếng.

Triệu Phụ Vân liền đứng ở trước mặt bọn chúng, bọn

chúng lại giống như không nhìn thấy, bọn chúng cảm giác người mình muốn bắt đang ở đây, thế nhưng lại không thấy được, một tiếng hô quát, cũng không có người đáp lại.

Đây là pháp thuật thần thông của bọn chúng, không ai có thể làm trái, dù cho miệng không đáp, nhưng tâm cũng sẽ đáp, cho dù ngăn chặn lỗ tai không để cho mình nghe được, trong lòng cũng có thể nghe được.

Chỉ cần nghe được, dưới một tiếng hô quát của nó, sẽ bị dọa sợ, thần hồn đều sẽ bị quát ra.

Sau đó nó liền trực tiếp nuốt thần hồn đuôi bắt, đương nhiên càng là sẽ không bỏ qua nhục thân.

Thế nhưng nó không có đạt được đáp lại, bắt quá đến cùng vẫn là có cảm ứng mơ hồ, dù sao lúc Triệu Phụ Vân xuất sinh, lưu lại thủ ấn, còn có ngày sinh tháng đẻ cũng đúng là như thế.

Từ nơi sâu xa, nó vẫn có cảm ứng, nhưng Triệu Phụ Vân đã sớm đổi tên, lại ở trước mộ phận của mẫu thân mình cử hành một nghi thức nho nhỏ mai táng quá khứ bản thân, cho nên hẳn mới có thể không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Bất quá, Tổ Linh Chu Y này xác thực đáng sợ, được hưởng thụ hương hỏa mấy trăm hơn ngàn năm, thần thông phi phàm, một thân uy áp khủng bố như quang hoàn, chấn nhiếp sinh linh, thấy nó hoặc là bị nó nhìn, đều sẽ phát ra sợ hãi từ nội tâm, sau khi bị nó gọi tên, càng là hồn bất phụ thể.

Chỉ cần là người cấp độ không bằng nó, đều sẽ bị một loại sát ý vô biên này chấn nhiếp, căn bản không cách nào phản kháng.

Chỉ cần cho nó sợi tóc, nó liền có thể tìm kiếm đến bản thể.

Chỉ thấy hai mắt nó hiện ra huyết sắc hồng quang, lại như người người gì ở trong hư vô, đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, không nhìn thấy răng trong miệng nó, lại giống có thể ngửi được mùi thối phát ra từ trong miệng nó, nhìn thấy trong miệng nó chảy ra chất lỏng.

“Tìm tới người, Triệu... . . Nhượng... . .”

Tổ Linh Chu Y đột nhiên đưa tay tìm kiếm trong hư vô, phía trước nó là một mảnh hư vô cùng hắc ám, nhưng tay nó lại giống có thể thẳng tới mục tiêu, thăm dò vào hư vô, muốn kéo ra hư vô.

Bản thân nó chính là lâu dài ở trong hư vô, ở vào một loại trạng thái không thể nói rõ, giờ khắc này thế mà muốn kéo ra Triệu Phụ Vân từ trạng thái trốn vào hư vô.

Hai tay nó phẳng phất bắt cá trong nước, lại giống đào lục bình nổi trên mặt nước, một cái tay của nó thăm dò vào trong.

“Bắt được... . .”

Lấy kinh nghiệm của nó, chỉ cần là nhân loại, thụ trấn áp của đàn pháp uy nghi này, trên cơ bản đều không có

sức phản kháng, cho dù có một thân pháp thuật, cũng không sử ra được.

Trên khuôn mặt như thú như khi của nó lộ ra tiểu dung tà ác, nó vô cùng thích thần hồn cùng tinh huyết của nhân loại, mỗi lúc này, đều là lúc nó hưởng thụ thịnh yển.

Nhưng khuôn mặt nó lại đột nhiên ngưng kết, giống như đưa tay bắt cá trong nước sờ đến gai.

Sau đó nó vẫn không có buông tay, vẫn mạnh mẽ bắt lại, tiếp đó trong bóng tối liền có ánh lửa cuồn cuộn mà ra, quang mang kim sắc kia chiếu vào trong hắc ám, hắc ám bay tán, kim quang xán lạn, muôn hình vạn trạng.

Kim quang này vừa xuất hiện, trong mắt Tổ Linh Chu Y kia xuất hiện vẻ không thể tưởng tượng, trong không thể tưởng tượng này lại xuất hiện hoảng sợ.

Trong mắt nó một con thần điêu bay ra, khí tức trên thần điêu này, để nó cảm thấy đáng sợ.

“Thứ này không nên thuộc về thế gian.”

Trong lòng Tổ Linh Chu Y lóe lên ý nghĩ này, kim quang kia đã chiếu vào trong hai mắt nó, trong nháy mắt cũng đã thiêu đốt lên hỏa diễm.

Cứ việc nó lui nhanh, nhắm mắt cũng nhanh, đồng thời tay lập tức che mắt, nhưng kim quang kia vẫn đâm vào hai mắt nó, sau đó hóa hỏa diễm.

“A!”

Thân thể nó cấp tốc vặn vẹo, lại thấy tay nó nguyên bản che lấy con mắt đột nhiên nắm lấy đầu của mình, dùng sức kéo một cái, đầu nó liền bị tách rời, quăng hướng phía sau bên ngoài.

Cái đầu bóng tối của nó ở trong nháy mắt ném ra hóa thành một hỏa cầu.

Mà người bên ngoài đều đang chờ đợi, rất nhiều người đều chỉ là nghe nói Tổ Linh cường đại, nhưng chưa từng thấy Tổ Linh giết người.

Bởi vì người cần triệu mời Tổ Linh đến giết đều là đại sự, khả năng trăm năm mới có thể có một lần.

Cho dù là Triệu Trạch cũng chưa từng thấy, Tổ Linh tiến vào trong tiểu viện yên tĩnh, lúc đầu không có tiếng động, nhưng rất nhanh liền nghe được Tổ Linh phát ra thanh âm cao hứng.

Bọn họ cũng nghe được Tổ Linh nói “Bắt được người”.

Từng người lại là sợ hãi, lại là hưng phấn, lại là chờ mong.

Nhưng mà càng nhanh chính là, bọn họ lại nghe được Tổ Linh phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy một hỏa cầu đột nhiên bay ra từ trong viện kia, người có nhãn lực tốt, ẩn ẩn nhìn thấy dáng vẻ của hỏa cầu kia là một cái đầu người.

Là cái đầu vụn vẹo của Tổ Linh kia.

Đầu của Tổ Linh bay ra, đồng thời đang thiêu đốt.

Điều này sao có thể?

Triệu Trạch thấy cảnh này, trong lòng chấn động.

Chương 323 : Một đèn chiếu một quốc

Hỏa cầu kia bám vào trên đầu Tổ Linh, chỉ thấy cái đầu không có thực thể kia cấp tốc tán loạn.

Đang lúc mọi người chấn kinh, Triệu Trạch lại đưa tay đi bắt Kinh Thần Mộc, lại muốn triệu hồi ra một Tổ Linh.

Nhưng trong tiểu viện đột nhiên nở rộ ra một mảnh kim quang, kim quang như kiếm đâm thủng hắc ám, từng người tu vi thấp đều kinh hô che mắt, bao quát tu sĩ Trúc Cơ, dưới hỏa diễm kim quang này, cơ hồ không có sức phản kháng, bọn họ bị kim quang đâm một cái, đem hộ thể pháp quang đều đâm rách, đồng thời cấp tốc thiêu đốt.

Mà tu sĩ Tử Phủ pháp quang hơi mạnh hơn một chút, hơi ngăn cản một chút, cho nên đều thi ra pháp bảo của bản thân, chỉ là pháp bảo của bọn họ ở trong hỏa diễm kim quang này, lại cũng bị bám vào thiêu đốt.

Có chút chậm, pháp bảo đều còn không có thả ra, cũng che mắt, từ trong hai mắt bọn họ che, có hỏa quang lộ ra.

Tâm chí Triệu Trạch cũng là hạng người kiên định, hấn phản ứng cũng nhanh, trong điện quang hỏa thạch này, trên người hấn có pháp quang dâng lên, hình thành một lồng ánh sáng to lớn, lồng ánh sáng như lưu ly vàng nhạt, bao lại hấn cùng người phía sau hấn.

Trong đó Mông Thiển ở ngay sau lưng hấn, tim nàng đều muốn vọt đến cổ họng.

Nàng thấy rõ ràng, trong viện có một đoàn bóng tối màu son chui ra, lại bị một đoàn hỏa quang kim sắc lao ra từ trong bóng tối sau lưng, biến thành chim trực tiếp chộp dưới vuốt, sau đó bị xé thành ba phần, lại cấp tốc thiêu đốt.

Nàng mơ hồ nghe được tiếng kêu thảm thiết.

Trong lòng nàng run lên, Tổ Linh thế mà đều bị trực tiếp giết chết.

“Lão gia, mau mau, hấn đi ra.” Đại phu nhân Mông Thiển run rẩy nói.

Mà nàng lại nhìn thấy hỏa quang xán lạn rực rỡ kia nhanh chóng thu liễm, phảng phất hỏa điều về tổ rơi xuống hư vô, trong hư vô, lại có một người bị ánh lửa chiếu rọi ra, trên tay người kia nâng một ngọn đèn, từng bước một đi tới từ trong hư vô hắc ám.

Hỏa điều liền rơi vào trên ngọn đèn của hấn, thu liễm hết thấy quang mang phóng túng bừa bãi, thu lại thành một đoàn ánh đèn nho nhỏ, ngược lại lộ ra người cầm đèn kia vô cùng thần bí.

Người cầm đèn đi ra từ trong hư vô, liền đứng ở cửa viện, nhìn ra bên ngoài.

Chỉ nghe hấn nói: “Ta khi còn bé, từng vô số lần đứng ở

cửa viện này nhìn quanh bên ngoài, ngay từ đầu, ta chỉ muốn có thể tự do hành tẩu trong phủ này, không bị khiển trách là tốt rồi, về sau, ta nghĩ, người có thể trị cho mẫu thân ta là tốt rồi, lại sau đó, trong đầu ta thỉnh thoảng sẽ sinh ra một ý niệm, nếu trên trời có thể giáng đại hỏa, đem tòa phủ đệ này đốt là tốt rồi, ý nghĩ kia càng ngày càng mãnh liệt, nhưng ta cũng biết... .”

“Trời sẽ không giáng hỏa, vì thế, ta học được.”

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, trong thanh âm có tưởng nhớ, có hận, có bình tĩnh tự thuật sự thật, lại như đang đối thoại cùng năm đó còn nhỏ chính mình, phảng phất đang nói cho mình lúc đó: “Nguyện vọng của người ta đến thực hiện.”

Triệu Trạch nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, trong hai mắt của hắn tràn đầy dò xét, cùng loại kinh ngạc cho dù là nhìn thấy Triệu Phụ Vân vẫn có chút không thể nào tiếp thu được.

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, tóc đen thật dài tùy ý buộc ở sau đầu, sợi tóc phía dưới rời rạc ra, tung bay trong gió, trên người mặc một kiện pháp y đơn bạc màu cam, chân trần giẫm trên mặt đất, tay cầm đèn, sau lưng một vùng hắc ám.

Người ở trong quang mang, cho người ta một loại cảm giác yêu dị thần bí.

Triệu Trạch nhìn người trước mặt, mặc dù Mông Thiển nói là “Triệu Nhưộng” trở về, Tổ Linh hắn sai khiến cũng tiến viện tử tìm khí tức danh tự ‘Triệu Nhưộng’, nhưng

khi ‘Triệu Nhượng’ chân chính đi ra, hấn vẫn có một loại không quá tin tưởng trước mặt là nhi tử mất tích Triệu Nhượng của mình.

Nhìn thấy, hấn vô cùng xác định, bởi vì tướng mạo rất giống Vân Ý Hồng.

‘Triệu Nhượng’ trước mặt không có nửa điểm che giấu khí tức bản thân, khí tức tu sĩ Kim Đan rõ ràng có thể biết.

Thế nhưng, vì sao? Hấn lúc này mới tu hành bao nhiêu năm, làm sao cũng đã Cương Sát hợp nhất kết Kim Đan?

Những năm này, hấn học pháp ở nơi nào?

Trong lòng Triệu Trạch hiện lên những nghi vấn này, nhưng lời nói của Triệu Phụ Vân vẫn gây nên lửa giận trong lòng hấn.

Ở Triệu quốc nhiều năm như vậy, từ xưa tới nay chưa từng có ai dám nói chuyện với hấn như vậy.

Lại dám trước mặt mình nói, lúc nhỏ đã nghĩ đốt tòa phủ đệ này.

“Quả nhiên là Bạch Nhãn Lang nuôi không quen, người là ma nữ Cực Dạ sinh ra, bắt đầu từ lần đầu tiên gặp nàng, ta liền biết nàng là ô mụ đích mà đến, ta chính là muốn xem nàng muốn đùa nghịch hoa chiêu gì, người đi ra từ trong Cực Dạ, tựa như cá từ trong nước lên bờ, cuối cùng sẽ chết đi, mà mẫu thân người quả nhiên

không ngoài sở liệu.”

Triệu Phụ Vân nhìn Triệu Trạch cùng Mông Thiển trốn ở sau lồng ánh sáng, lại đột nhiên cười nói: “Người nói đúng, nàng chính là ma nữ, con của nàng cũng là ma tử, mục đích của nàng chính là vì sinh hạ ta ma tử này sau đó chết đi, cho nên ta ma tử này vì ma nữ báo thù, đó chính là thiên kinh địa nghĩa.”

Dứt lời, Triệu Phụ Vân lay động ngọn đèn trên tay, trên ánh đèn điểm quang kim sắc lấp lư, như nước suối dâng lên ánh lửa, trong ngọn lửa một con Kim Ô Thần Điều ba chân bay lên.

Kim quang nhào vào lồng ánh sáng kia, đúng là bị ngăn ở bên ngoài.

Lồng ánh sáng kia là pháp bảo của hắn, tên là Thái Ất Huyền Quang Tráo, là bảo vật truyền thừa của Triệu thị, là linh bảo, được xưng một bảo nơi tay, cũng đã đứng ở thế bất bại, chư pháp khó xâm, chư bảo khó phá.

Ánh lửa như sóng nước xông lên tảng đá, trượt lưu bốn phía.

“Nghiệt chương, người dù đã thành Kim Đan, nhưng vẫn là còn non chút, hôm nay bản vương liền để người biết, ở đây, người là không lật được trời.” Thanh âm của Triệu Trạch vẫn tràn ngập uy nghiêm cùng tự tin.

Triệu Phụ Vân mím môi, hắn không nói một tiếng.

Âm Dương Hoàn trong tay đã hóa thành một quang

hoàn xám bay ra ngoài, quang hoàn đánh vào Thái Ất Huyền Quang Tráo, đúng là không có phát ra âm thanh gì.

Thái Ất Huyền Quang Tráo nhìn qua thông thấu yếu ớt, Âm Dương Hoàn đánh ở phía trên lại có một loại cảm giác đánh trên bông.

Âm Dương Hoàn không sợ đánh đồ vật cứng rắn, trên hoàn có cấm chế bằng chấn tỏa khôn một hệ liệt, mục đích hấn luyện chế Âm Dương Hoàn này, chính là vì ngăn cản cùng công phá những pháp bảo cứng rắn kia.

Nếu có người nhục thân cứng rắn, Âm Dương Hoàn liền có thể đánh vỡ nhục thân, nếu có người kiếm quang mau lẹ, Âm Dương Hoàn cũng có thể ngăn cản được, đồng thời có thể khôn tỏa phi kiếm.

Thế nhưng Thái Ất Huyền Quang Tráo này lại cho Triệu Phụ Vân một loại cảm giác nhu, trượt, dai, lực lượng bằng chấn của Âm Dương Hoàn rơi ở phía trên, thế mà tất cả đều bị đẩy đi, mà Âm Dương Hoàn cũng trực tiếp trượt sang một bên, ngón tay Triệu Phụ Vân nhất câu, Âm Dương Hoàn kia liền lại vòng trở về, lại một lần nữa rơi ở phía trên Thái Ất Huyền Quang Tráo.

Chỉ thấy Thái Ất Huyền Quang Tráo trầm xuống, lực lượng bị tiết ra, sau đó Âm Dương Hoàn lại thuận Thái Ất Huyền Quang Tráo trượt sang một bên, lòng ánh sáng xuất hiện gợn sóng, nhưng không có vỡ ra.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa đưa tay nhất câu, Âm Dương Hoàn kia hóa thành một đạo vàng sáng màu

xám bay trở lại trên cổ tay hắn.

hắn hơi nhíu mày, mà Triệu Trạch kia thì là nhìn Triệu Phụ Vân, trong tay hắn lại nhiều một viên đại ấn hình núi.

Chỉ thấy hắn nâng đại ấn lên, đại ấn kia như đất đá tươi chồng lên mà thành, nhưng Triệu Phụ Vân nhìn một chút liền biết, đại ấn này lấy phương pháp tươi chồng mà thành, nhưng có thể ở trên tay mỗi một người kế nhiệm điệp gia lên.

Hắn tươi chồng dĩ nhiên không phải bùn, mà là từng đạo phù văn cấm chế, đây là một loại phương thức tế bảo để pháp bảo không ngừng điệp gia uy lực.

Pháp bảo tế luyện ra từ loại phương thức này uy lực tất nhiên sẽ rất lớn, nhưng lại khó mà trở thành linh bảo.

Linh bảo cần thu được một sợi linh vận trong thiên địa thai nghén ở trong pháp bảo.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, đại ấn kia là một kiện pháp bảo cường đại.

Chỉ nghe Triệu Trạch kia mở miệng niệm chú: “Thấp thoáng quanh núi... .”

Lúc hắn đọc đến đây, Mông Thiển bên cạnh đã nhẹ nhàng thở ra, bởi vì nàng nhìn thấy lửa cùng hoàn của Triệu Phụ Vân đều không phá được Thái Ất Huyền Quang Tráo, không khỏi nghĩ thầm, thiếu chút bị nghiệt chương này dọa sợ, triệu Thành sừng sững một

phương, hàng trăm hàng ngàn năm không ngã, nghiệt chương này há có thể tùy tiện đánh bại?

Ý niệm trong đầu rất nhanh, Triệu Phụ Vân ở lúc pháp chú của Triệu Trạch vừa khởi, liền biến mất.

Hắn trốn vào hư vô, Triệu Phụ Vân không có khả năng giống trước đó, tùy ý hắn thi pháp.

Trong hư không lại vẫn có hỏa quang bao phủ, nhưng lại đột nhiên ngưng tụ, như kiếm quang vô hình, đâm về phía Thái Ất Huyền Quang Tráo.

Người ở trong Thái Ất Huyền Quang Tráo nhìn thấy, hỏa quang kia đột nhiên ngưng thành một chùm đâm về phía Thái Ất Huyền Quang Tráo, cũng không có bao nhiêu lo lắng, Thái Ất Huyền Quang Tráo ngăn cản kim quang chiếu lên người bọn họ, bọn họ cũng tin tưởng linh bảo truyền thừa của Triệu thị.

Nhưng ở trong nháy mắt này, bọn họ lại nhìn thấy một bóng người xuất hiện từ trong hư vô, người kia tay đập ngón tay như kiếm, kiếm chỉ rút ra từ bên hông, đâm về phía Thái Ất Huyền Quang Tráo, mà trên kiếm chỉ của hắn, thì vừa vặn ngưng tụ kim quang hội tụ đến từ hư không.

Người ở bên trong giật mình, bởi vì bọn họ nhìn thấy kiếm chỉ của Triệu Phụ Vân, cư nhiên không ngờ kim quang đâm sâu như vậy, bọn họ nhìn thấy kiếm chỉ giống như muốn thấu qua Thái Ất Huyền Quang Tráo.

Huyền quang tráo chỉ có một tầng cản trở hơi mỏng.

Tim Triệu Trạch đập mạnh, nhưng pháp chú vẫn không dừng lại.

“... . . Linh vận hội tụ, ...” Triệu Trạch còn đang niệm pháp chú, linh khí trong núi chung quanh sôi trào, tụ về phía sơn ấn trong tay hắn.

Triệu Phụ Vân đột nhiên phun ra một chữ từ trong lồng ngực.

“Sắc!”

Sau một tiếng quát nhẹ, cả người hắn lại một lần nữa đâm một cái về phía trước, nhưng thân thể của hắn cũng không có tiến lên, bởi vì ngón tay không có đâm thủng Thái Ất Huyền Quang Tráo, bất quá kế tiếp, Triệu Trạch lại cảm giác linh bảo Thái Ất Huyền Quang Tráo của mình đột nhiên biến có chút bất ổn.

Kiểm chỉ của đối phương không có phá linh bảo của mình, lại làm cho pháp niệm mình gửi ở trong linh bảo xuất hiện sơ hở.

“Trấn, phong, định, cấm.”

Tiếng một chuỗi pháp chú to lớn vang lên.

Trong tai Triệu Trạch cũng không nghe thấy pháp chú của Triệu Phụ Vân, bởi vì Thái Ất Huyền Quang Tráo của hắn không chỉ ngăn trở hỏa diễm cùng ánh sáng, còn ngăn trở thanh âm của Triệu Phụ Vân, chính là vì phòng ngừa pháp chú của người khác xuyên thấu qua

thương tổn đến mình.

Nhưng ở trong nháy mắt này, hần đột nhiên phát hiện Thái Ất Huyền Quang Tráo của mình, đột nhiên mất đi không chế, bị lực lượng cường đại cầm giữ, chỉ thấy Thái Ất Huyền Quang Tráo đúng là nháy mắt mờ đi, từ màu lưu ly biến nặng nề.

Trong lòng Triệu Trạch cả kinh, khi muốn thu hồi lại.

Hư không đột nhiên tuôn ra một mảnh kim quang, kim quang hóa thành một con Tam Túc Kim Ô, chỉ thấy Kim Ô kia to lớn, hai cánh mở ra, đúng là có một loại tư thế phô thiên cái địa, phòng chung quanh trong nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực.

Một móng vuốt to lớn bao phủ xuống Thái Ất Huyền Quang Tráo, trực tiếp chộp vào trên Thái Ất Huyền Quang Tráo, lại nghe được một tiếng quát nhẹ của Triệu Phụ Vân.

“Nhiếp!”

Thái Ất Huyền Quang Tráo lại trong nháy mắt tung bay lên, nhanh chóng thu nhỏ.

Khi Thái Ất Huyền Quang Tráo bị nhiếp lên, Triệu Trạch quay người, phóng về phía trước, một bước cũng đã đến trước mặt Triệu Phụ Vân, sơn ấn hần cầm trong tay mặc dù còn không có hội tụ hoàn toàn linh vận của dãy núi, lại đã cường đại, lúc nện xuống, phảng phát một vùng núi đổ xuống trên người Triệu Phụ Vân.

Hắn lại chỉ nghe được một tiếng cười khẽ, lúc sớn ấn rơi xuống, lại chỉ nện vào đuôi của một vệt ánh sáng, Triệu Phụ Vân đã sớm thôi lui đến cửa tiểu viện kia.

Chỉ thấy hấn giơ ngọn đèn cầm trong tay lên, con Kim Ô Thần Điều trên bầu trời kia một thân quang hoa loá mắt, cấp tốc thu liễm đến trên ngọn đèn, tay trái lại tìm tòi, hỏa quang trong hư không hình thành một bàn tay vô hình chụp Thái Ất Huyền Quang Tráo vào trong tay.

Tất cả mọi người vô cùng kinh hãi nhìn một màn này, Triệu Trạch thì là một hơi nhấc lên ngực, thờ dốc nhìn Triệu Phụ Vân.

Độn thuật nhanh chóng của Triệu Phụ Vân, để hấn không cách nào đuổi kịp, hơn nữa, vừa rồi hấn dùng ấn nện, có ý trấn áp, nhưng Triệu Phụ Vân lại căn bản là không bị ảnh hưởng.

“Người rót cuộc muốn làm gì?” Triệu Trạch giận dữ hỏi.

“Làm gì? Ha ha, ta muốn đốt người, đốt tòa Thừa Trạch Phủ này.”

Theo hấn nói xong, kim quang trên ngọn đèn trong tay hấn dâng lên, nơi kim quang chiếu, nhanh chóng nổi lên lửa.

“Nghiệt chương, người dám.”

Triệu Phụ Vân lại là vung tay lên, một quang hoàn bay ra, đánh về phía Triệu Trạch, Triệu Trạch lại đột nhiên lui về phía sau, hấn lui vô cùng nhanh, mà lại đụng vào

vách tường, vách tường kia trong nháy mắt nuốt chửng hẳn.

Linh vận đại địa này như nước, theo bước chân của hắn mà động, mà lại trong hư không cấp tốc ngưng kết ra từng đạo vòng sáng phù văn ngăn trở đường đi của Âm Dương Hoàn.

Âm Dương Hoàn giống đánh về phía Triệu Trạch biến mất, lại đột nhiên hướng một lần các nơi xa rơi xuống, quang hoàn màu xám lóe lên, lần các kia liền sụp đổ.

Một bóng người lóe lên một cái rồi biến mất.

Triệu Phụ Vân cũng không có vội vã truy, mà tay nhất câu, Âm Dương Hoàn kia cũng đã rơi trở về trên tay hắn.

Hắn từng bước một đi tới trước mặt Mông Thiên, nhìn nàng.

Hắn lúc này, một thân pháp bào màu cam, một đầu tóc đen thật dài, chỉ đơn giản buộc ở sau đầu, lại có một đoạn tóc đen thật dài rủ xuống đến phần eo, tung bay trong gió, hỏa quang bay múa chung quanh.

Mà trong hỏa quang đều là những người bị thiêu đốt đến vặn vẹo kia, bởi vì pháp ý sắc lệnh của Triệu Phụ Vân còn chưa tán đi, cho nên thanh âm của bọn họ ở trong một vùng hư không này bị cấm chế, cho dù kêu lại thảm, cũng không có âm thanh, chỉ có thể nhìn thấy bọn họ há miệng, thất khiếu thiêu đốt.

Mông Thiên trong đó cũng là như thế, Triệu Phụ Vân nhìn nàng, hai mắt của nàng đều là kim diễm đang thiêu đốt, miệng mở rộng, trong miệng cũng là lửa, nàng giống như đang rống to hô to, không còn uy nghi của Đại phu nhân.

“Làm sao có thể, làm sao có thể, một nghiệt chủng mà thôi, làm sao có thể...” Trong lòng nàng hô to.

Lửa đốt từ ngoài vào trong, hỏa táng mọi thứ trong lòng nàng, chỉ chốc lát sau liền đã đốt thành than cháy, ngã trên mặt đất vỡ thành từng khối.

Mà theo nàng chết đi, cừu hận lắng đọng mấy chục năm trong lòng Triệu Phụ Vân liền đột nhiên tán đi một bộ phận, hắn cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm một chút.

Hắn không nhìn những người khác, cầm đèn nhún người bay lên, trên người hắn kim quang bao phủ, bay lên không trung, ánh đèn trong tay lắc lư, nở rộ ực vạn tia sáng, toàn bộ Thừa Trạch Phủ trong nháy mắt bốc cháy.

Những người muốn đi qua cứu viện kia, từng người đều dừng bước, mà Triệu Phụ Vân thì là nhìn về phía cảm ứng từ nơi sâu xa.

Triệu Phụ Vân biết, chỉ cần trong lòng Triệu Trạch còn có sát ý đối với mình, mình liền có thể một mực cảm ứng được tồn tại của hắn.

Kiếp tri chỉ rõ phương hướng cho hắn.

Diệt cỏ tận gốc, nói đến báo thù, liền tuyệt đối phải làm được.

Lúc này là đêm tối, thế nhưng Triệu Phụ Vân cầm đèn đứng ở trên bầu trời, lại làm cho đêm tối này như ban ngày, trong ánh đèn này, dáng vẻ chân trần đơn bào, tóc dài tung bay của Triệu Phụ Vân yêu dị thần bí, khắc sâu vào trong lòng ba trăm vạn người Triệu quốc.

Người này là ai, tại sao phải hỏa thiêu Thừa Trạch Phủ, hẳn có thù oán gì với Triệu Quốc?

Những nghi vấn này sau này nhất định sẽ có người giải đáp, đến lúc đó Triệu Phụ Vân nhất định danh chấn thiên hạ, nhưng hiện tại bọn họ không biết.

Trên người Triệu Phụ Vân dâng lên kim quang, đi về phía ngoài núi.

Chương 324 : Nguyên nhân

Toàn bộ Triệu Quốc chính là một tòa thành lớn.

Đương nhiên trong thành cũng chia thành các khu vực, bởi vì địa thế sông ngòi mà phân.

Hoàng gia cùng Thừa Trạch Phủ nằm ở khu vực khác nhau, ở giữa cách nhau một con sông, tên sông là Xương Trạch Giang, ngụ ý hưng thịnh nhuận trạch.

Hoàng Diệu Hoa mấy ngày trước trở về, đang muốn bồi phụ mẫu, dù sao phụ mẫu đã lớn tuổi, dần dần già đi, cho dù ăn một ít đan dược, cũng không thể kéo dài bao nhiêu năm tuổi thọ, nhiều nhất chỉ có thể là vô bệnh vô tai mà thôi.

Hiện tại Hoàng gia tu vi nàng chính là cao nhất, mặc dù nàng không thường ở nhà, nhưng là người tu vi cao nhất trong gia tộc, sau khi trở về đương nhiên phải liên lạc một chút tình cảm cùng thể lực bản địa khắp nơi.

Mà trong đó trưởng nữ Triệu Diễm của Thừa Trạch Phủ đã sớm nhận biết, những năm này cũng vẫn luôn có liên lạc, nàng sau khi trở về, liền sẽ cử hành một yến hội, mời bằng hữu quen thuộc đến đây dự tiệc.

Chỉ là hôm nay, nàng vốn đã an tọa ở trong đại sảnh, gió đêm ngày mùa hè thổi qua, bên cạnh còn đặt một bình băng, còn có hai thị nữ vì nàng quạt.

Mặc dù nàng đã sớm nóng lạnh bất xâm, nhưng người trong tộc làm những điều này là vì lấy lòng nàng, nàng cũng không có cự tuyệt, bởi vì nàng cũng rõ ràng, nếu mình cự tuyệt những điều này, người trong tộc ngược lại sẽ sinh lòng bất an, dù sao đối với bọn họ đến nói, cấp độ của bọn họ đã không thể giúp thân là tu sĩ Tử Phủ Hoàng Diệu Hoa.

Cho nên cũng chỉ có thể dùng biện pháp như vậy để lấy lòng, để biểu đạt tâm ý của mình.

Mà Hoàng Diệu Hoa trở về, cũng vừa vặn có thể thư giãn một chút tâm tình, có thể làm một người bình thường, một ngày ăn hai bữa, buổi tối hảo hảo ngủ, cũng không tu hành, nàng cảm thấy cũng rất tốt.

Trong đình viện, trong khe đá góc tường có đế mèn kêu đáp lẫn nhau, đàn xen giống như tấu mình khúc.

Nhưng mà đột nhiên, trong đình viện một mảnh kim bạch, tiếng tấu mình không dứt nháy mắt ngừng lại.

Hoàng Diệu Hoa lập tức đứng lên, nàng cảm nhận được pháp ý Xích Viêm nồng đậm từ trong kim bạch này, cảm nhận được nhiệt độ mãnh liệt, nàng đứng dậy đi tới bên cạnh đình.

Thân hình nàng nhỏ nhắn, đi tới trong quang hoa ngoài đình, ánh sáng chiếu trên người nàng, chỉ thấy nàng mặc lăng la váy, thủy vận sắc cùng xanh nhạt đàn xen, mép váy rủ xuống tới chân, trên chân là một đôi giày vải nhỏ xanh nhạt.

Cây châu trầm trên đầu rạng rỡ sinh huy, lại có một gương mặt nhỏ xinh đẹp không trang điểm, ngẩng lên nhìn bầu trời, vẻ mặt khiếp sợ, ngẩng đầu, môi mỏng cùng miệng nhỏ khế nhếch.

Trong mắt nàng, một người cầm đèn mà đứng, một thân pháp bào màu cam, chân trần, tóc dài gần thắt lưng.

“Triệu Phụ Vân?”

Mặc dù khí chất Triệu Phụ Vân thay đổi rất nhiều, nhưng thị lực Hoàng Diệu Hoa rất tốt, liếc mắt cũng đã nhận ra mặt Triệu Phụ Vân.

Sở dĩ ấn tượng có thể sâu như vậy, là bởi vì thân hình cùng khí chất của người kia, từng có một khuôn mặt bánh nướng cực kỳ không hài hòa.

Nàng còn một lần tiếc nuối ý vị tư thái tốt như vậy, nhưng không có phối hợp một khuôn mặt hoà nhã.

Về sau, phát hiện mặt bánh nướng của đối phương nhưng thật ra là biến hóa thành, điều này liền để ký ức của nàng tiến một bước khác sâu.

Chỉ là nguyên bản trong trí nhớ của nàng, người này là phiêu dật xuất trần, khí chất âm nhu, pháp bảo luyện thành trên tay là một ngọn đèn, sắc đèn sâu nặng, sát trọng viêm liệt, lại không quá tương hợp cùng khí chất của hắn, dù sao nàng cảm thấy Triệu Phụ Vân kia phiêu dật xuất trần, khí chất âm nhu, vô luận luyện pháp bảo gì, sát khí không nên nặng như vậy.

Mà lúc này, nàng nháy mắt minh bạch Triệu Phụ Vân luyện thành ngọn đèn pháp bảo, vì sao là như thế, không phải không hợp khí tràng bản thân hắn, mà là bởi vì ở sâu trong nội tâm Triệu Phụ Vân tồn tại sát khí cực kì nồng đậm, có một cỗ sát cơ ẩn sâu.

Hỏa tính dữ dần , khi là đốm lửa nhỏ thì mờ nhạt yếu ớt, nhưng lúc bùng cháy, liền đã xảy ra là không thể ngăn cản sôi trào mãnh liệt, còn có loại cuồng hoành kiêu dương hành không kia.

Nàng biết, lúc này là mặt khác của Triệu Phụ Vân, hiện tại hiển lộ ra, cùng Xích Viêm Thần Đăng trong tay hắn hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh.

Lúc này Triệu Phụ Vân ở trong mắt Hoàng Diệu Hoa, yêu dị trường dương, lại có một cỗ cảm giác thần bí nói không rõ, loại cảm giác thần bí này không phải bởi vì không biết lai lịch mà mang đến thần bí, nàng là biết sự môn của Triệu Phụ Vân, hiện tại cảm nhận được chính là một cỗ pháp vận kia.

Nàng nhìn ngọn đèn trên tay Triệu Phụ Vân, nàng cảm thấy ngọn đèn kia chiếu vào trong hư không hình thành một con Thần Điều ba chân trường dương, giống ý vị trên người Triệu Phụ Vân, nhìn không thấu, mang theo một cỗ thần bí cùng khí tức man hoang phảng phất sinh ra từ trong viễn cổ.

Nàng hoài nghi có phải Triệu Phụ Vân tu pháp thuật gì khác hay không, hoặc là tế luyện pháp bảo ảnh hưởng tính tình của hắn.

Toàn bộ Triệu Quốc ở thời khắc này bị chiếu một mảnh sáng ngời, như hừng đông, nàng có thể nghe được một mảnh xôn xao trong gia tộc.

Ngay sau đó, liền nhìn thấy người Triệu Phụ Vân bọc kim quang hướng nơi xa phóng đi, nàng thì là bay lên nơi cao hơn, nhìn thấy Thừa Trạch Phủ đã bao phủ trong một vùng hỏa diễm.

“Triệu thị, Triệu Quốc xong.” Trong lòng Hoàng Diệu Hoa lóe lên ý nghĩ này.

Rất nhanh người Hoàng gia lần lượt đi tới ngoài phòng nàng gặp nàng, nàng hiện tại là tu vi cao nhất Hoàng gia, cũng là kiến thức rộng nhất, nên tất cả mọi người cuống quít đến hỏi nàng.

Trong đó có phụ mẫu nàng, còn có thúc bá, cùng hàng xóm tả hữu vv.

“Diệu Hoa, ngươi có nhìn thấy không, biết chuyện gì xảy ra sao?” Một lão thái thái lôi kéo tay Hoàng Diệu Hoa khẩn trương hỏi, những người khác đều hồi hộp nhìn.

“Thừa Trạch Phủ đã bị đốt.” Hoàng Diệu Hoa cũng không muốn ẩn giấu gì.

“Thừa Trạch Phủ? Đây chính là nơi ở cũ của Quốc Chủ, người trong phủ không sao chứ?” Lão thái thái lại hỏi.

“Theo ta thấy, cơ bản đều bị đốt đi.” Hoàng Diệu Hoa lại một lần nữa nói.

“Đây, đây là trả thù a, thật ác độc a, đợi Quốc Chủ trở về, nhất định sẽ không bỏ qua người này.” Bên cạnh có một lão đầu nói.

“Quốc Chủ có thể sống sót hay không, còn phải xem.”
Hoàng Diệu Hoa nói.

Bọn họ không biết Quốc Chủ đã trở về Thừa Trạch Phủ, nhưng tu sĩ như Hoàng Diệu Hoa, chính là nhìn thấy linh quang của Quốc Chủ rơi vào trong thành từ động phủ trên núi.

Trong lúc nhất thời, mọi người hai mặt nhìn nhau, bị tin tức này của Hoàng Diệu Hoa cho kinh hãi.

“Vậy, vậy, vậy chúng ta... .” Có người lắp bắp muốn nói gì đó, lại nhất thời nói không rõ.

“Chúng ta không có việc gì, người kia kỳ thật cũng không phải người lạm sát, khả năng thật là trả thù, chúng ta cùng hắn không cừu không oán, không cần lo lắng.” Hoàng Diệu Hoa nói.

“Diệu Hoa, người, nhận biết người cầm đèn chân trần trên trời vừa rồi kia?” Lão thái thái lôi kéo tay Hoàng Diệu Hoa gấp gấp hỏi.

Hoàng Diệu Hoa hơi chần chờ một chút, nói: “Cũng từng có duyên gặp mặt mấy lần.”

Nàng nói xong, lập tức có một vị thúc thúc bên cạnh mở miệng nói: “Diệu Hoa quả nhiên là giao du rộng lớn, lại

nhận ra nhân vật như vậy.”

Hoàng Diệu Hoa được khen có chút khó chịu, không khỏi nghĩ: “Nhận ra Triệu Phụ Vân hẳn chẳng lẽ là chuyện rất vinh hạnh sao? Mặc dù hẳn lớn lên đúng là đẹp mắt, ý vị cũng tốt, hiện tại càng tốt, nhưng Hoàng Diệu Hoa ta đường đường chính chính tu hành, cũng không phải dựa vào nhận biết ai tăng mặt mũi.”

“Ta nhất định phải làm một phen đại sự, để mọi người biết bản sự của Hoàng Diệu Hoa ta, ... Bất quá, hẳn làm sao liền thành Kim Đan, ta cũng phải Kết Đan... .”

Người bên cạnh đều đang khen nàng quen biết nhiều người, mà tâm tư của nàng thì nhất niệm bách biến.

Triệu Trạch một đường đi tới một động phủ, động phủ kia tên là Thượng Sư Phủ, chủ nhân động phủ tự xưng — Cổ Mộc đạo nhân, Triệu Trạch thì xưng là Cổ Mộc thượng sư.

Đây là động phủ Triệu Trạch tặng, người ở bên trong có thể nói là quý nhân của hắn, cũng là bằng hữu của hắn, cũng có thể nói là lão sư của hắn, hắn Kết Đan liền có trợ giúp của đối phương, cho nên khi đưa động phủ cho Cổ Mộc thượng sư, liền tự tay khắc xuống bốn chữ “Thượng Sư Động Thiên”.

“Thượng sư, giúp ta.”

Còn chưa vào trong động phủ, Triệu Trạch đã mở miệng

hồ.

Cắm chế cửa động thượng sư động phủ lập tức mở ra, hắt một đường xâm nhập vào trong động phủ, nhìn thấy một lão nhân ngồi ở đó.

Lão nhân kia râu tóc bạc trắng, một đầu tóc bạc óng ánh như ngọc, hiện ra ngọc quang, nhưng đôi mắt hắt lại giống như bị màu trắng cuốn lấy.

Màu trắng kia giống đã ngưng kết, không phải chướng ngại.

“Thượng sư, ...”

“Quốc Chủ, an tâm chớ vội, bản đạo biết người, bất quá, trước chớ nóng vội, định thần, từ từ nói.” Cổ Mộc thượng sư kia duỗi ra một cái tay khoác lên trên mu bàn tay Triệu Trạch nói.

Chẳng biết tại sao, nguyên bản trong lòng Triệu Trạch hoảng loạn lại bởi vì đoạn văn này, mà nhanh chóng ổn định lại, thần ý hoảng hốt lại một lần nữa ngưng tụ.

Hắn không khỏi hít sâu một hơi, nói: “Thượng sư, người còn nhớ rõ sự tình ta trước kia từng nói qua, ta có một tiểu thê lai lịch bí ẩn, nghi ngờ xuất thân từ Cực Dạ, hoặc là hậu duệ Thần Linh?”

Cổ Mộc đạo nhân nhẹ gật đầu, nói: “Người từng nói, người muốn biết bí mật trên người nàng, cho nên lấy lòng nàng, cũng mang về nhà, đặt vào trong phủ, còn cùng nàng sinh một đứa bé, hết thảy đều là vì thu hoạch

được bí mật trên người nàng.”

“Thượng sư trí nhớ không sao, ma nữ Cực Dạ kia đã sớm chết đi, thế nhưng hiện tại ma tử nàng sinh kia trở về, đồng thời tu được một thân hỏa pháp bá đạo, cùng pháp thuật thần bí, phá vỡ linh bảo tổ truyền của Triệu thị, đốt phủ đệ của ta.” Triệu Trạch nói.

Cho tới nay, hắn cùng Cổ Mục thượng sư tương giao, tự nhiên cũng có phòng bị, đã cung cấp nuôi dưỡng, lại phòng bị, thế nhưng đã nhiều năm như vậy, hắn phát hiện Cổ Mục thượng sư xác thực giống như một tu sĩ thuần túy một lòng tu hành, chính mình chậm rãi sẽ đem một chút nghi hoặc trong lòng thỉnh giáo hắn, đúng là đều có thể thu hoạch được giải thích nghi vấn, chậm rãi cũng không có nhiều cảnh giác như vậy.

“Đúng là có việc này, ma tử kia mới bao nhiêu tuổi, đúng là đã có thể phá linh bảo tổ truyền của người?” Cổ Mục thượng sư cũng giống bị kinh hãi.

“Đúng vậy a, cho nên ta nghĩ, bí mật trên người ma nữ kia có phải truyền đến trên người ma tử kia hay không.” Triệu Trạch hỏi lão nhân trước mặt.

Lão nhân lại là mở to một đôi mắt màu trắng, đưa tay vuốt ve râu bạc trắng của mình, chậm rãi hỏi: “Người nói bí mật, đến tột cùng là bí mật gì?”

“Hậu duệ Thần Linh, tất thân mang thần huyết, nghe nói, người mang huyết thống Thần Linh, không nhận cảnh giới hạn chế, đột phá không ngại, đối với phương diện pháp vận nào đó có ngộ tính cực mạnh.” Triệu Trạch nói.

“A, làm sao người biết những điều này?” Cổ Mục thượng sư hỏi ngược lại.

“Thượng sư có điều không biết, tổ tiên Triệu thị cũng từng dự thính trong triều đình Thần Quốc, cho nên đối với huyết duệ Thần Linh có hiểu biết.” Triệu Trạch nói.

Cổ Mục thượng sư thì là nhẹ gật đầu, sau đó nói: “Thì ra là thế, trong Cực Dạ có nhiều hậu duệ Ma Thần, người đi ra từ trong đó, quả thật có loại khả năng này.”

Chương 325 : Người truy đuổi Vân Ý Thanh

Cổ Mục thượng sư mắt mù, không thèm để ý có ánh sáng hay không, cho nên trong động phủ này tối tăm, hẵn ngay cả một đồng tử cũng không cần, dáng vẻ một lòng khổ tu.

Triệu Trạch ngay từ đầu đối với hắn là cảnh giác, nhưng cảnh giác này là đặt ở trong lòng, mà cung kính thì đặt ở mặt ngoài, hẵn các ngày lễ tết đều có đưa tới trong động phủ này, đưa linh dược hắn cần.

Mãi cho đến khi, chính hắn nhận được sự trợ giúp của Cổ Mục mà kết Kim Đan, một phần hạt giống tín nhiệm liền bất tri bất giác được gieo xuống.

Cho nên hiện tại Cổ Mục thượng sư vào thời khắc này hỏi Triệu Trạch, hắn lại có một loại cảm giác biết gì nói vậy.

“Chỉ có những điều này sao?” Cổ Mục thượng sư giống như thấp giọng hỏi thăm bản thân, chỉ là một loại cảm giác hoài nghi trong lòng.

“Cho dù người xác định nàng là hậu duệ Thần Linh, có thể làm được gì đâu? Người cùng nàng sinh hạ một hậu đại có được huyết duệ Thần Linh, đây không phải chuyện tốt sao? Nhiều sinh mạng cái không phải tốt hơn?”

Cổ Mộc thượng sư nghi hoặc, để trên mặt Triệu Trạch xuất hiện chần chờ, nhưng nghĩ đến mình còn cần Cổ Mộc thượng sư trợ giúp, liền nói thêm: “Triệu thị chúng ta có một môn Hoán Huyết Thuật, nếu có thể xác định đối phương là hậu duệ Thần Linh, liền có thể thông qua bí pháp hoán huyết thu hoạch được thiên phú.”

“A, thì ra là thế, Triệu thị các người có thể một đường đi tới, đến bây giờ có được một mảnh giang sơn này, nghĩ đến nhất định là dùng qua bí pháp hoán huyết này a?”
Cổ Mộc thượng sư hỏi.

Triệu Trạch thì là cười: “Triệu thị chúng ta năm đó có thể trở hết tài năng giữa một đám dự thính trong cung điện Thần Quốc, toàn do pháp này, bất quá đến thế hệ này của ta, huyết mạch Thần Linh đã cực kì mỏng manh, nếu không phải là thượng sư tương trợ, sợ là Triệu thị chúng ta đều muốn đoạn mất Kim Đan.”

Cổ Mộc thượng sư một đôi mắt màu trắng nhìn Triệu Trạch, chậm rãi nói: “Thật sự là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì?” Triệu Trạch nghi ngờ hỏi.

“Đáng tiếc con của người đã đến.” Mặc dù con mắt của Cổ Mộc thượng sư là mù, nhưng tâm nhãn lại như cực sáng, Triệu Phụ Vân cũng nghe được một vài thứ, mặc dù nghe không đầy đủ, nhưng cũng không để ý.

Truy đến đây chỉ vì giết người mà thôi, về phần bí mật cùng bí pháp của Triệu thị, hẳn không có hứng thú.

Thân hình Triệu Phụ Vân đi ra từ trong hư vô, đầu tiên là

một tia sáng xuất hiện ở trong trong động phủ hắc ám này, dưới ánh sáng thì có một cái tay xuất hiện, cánh tay kia cầm một ngọn đèn, ánh đèn lóe ra trên ngọn đèn, như có một con Thần Điều vỗ cánh muốn bay.

Theo sát sau ánh đèn xuất hiện thì là Triệu Phụ Vân người mặc đơn y pháp bào màu cam, một đôi chân trần.

“Xích Viêm, nhưng lại không phải Xích Viêm thuần túy, bần đạo cảm giác được trong ngọn lửa có một cỗ linh tính, ngọn đèn trong tay người, đã có thể coi là linh bảo.” Cổ Mục thượng sư mở miệng bình luận sau khi Triệu Phụ Vân xuất hiện.

“Thượng sư hảo nhãn lực.” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói, hẳn không có cảm giác được Cổ Mục thượng sư này lợi hại đến mức nào, nhưng càng là như thế, càng để trong lòng hắn cảnh giác.

Hắn đánh giá Cổ Mục thượng sư này, Cổ Mục thượng sư cũng không lên tiếng, dùng một đôi mắt màu trắng, nhìn chăm chú vào Triệu Phụ Vân.

Mà Triệu Trạch bên cạnh cũng không lên tiếng, hắn nhìn chằm chằm Triệu Phụ Vân, trong mắt tràn đầy hận ý.

“Nghịch tử.” Từ trong hàm răng của Triệu Trạch phun ra hai chữ này.

Triệu Phụ Vân xoay người lại, hai mắt nhìn thẳng hắn, chỉ thấy trong hai mắt Triệu Phụ Vân nổi lên kim quang, kim quang này khắc ở trong hai mắt Triệu Trạch.

Triệu Trạch chỉ cảm thấy hai đạo ánh mắt kia giống như kiếm quang kim sắc vô hình, phá vỡ pháp quang hộ thể của mình, đồng thời ánh đèn trên tay Triệu Phụ Vân cũng lóe ra.

Triệu Trạch đã mất đi linh bảo hộ thân Thái Ất Huyền Quang Tráo, chỉ thấy hấn liên tục niết mấy đạo pháp chú, lại không cách nào ngăn cản hỏa quang xâm nhập vào người từ hai mắt.

Mắt là cửa sổ tâm hồn, hết thấy cảnh tượng ánh mắt nhìn thấy, rất tự nhiên sẽ truyền vào trong tâm linh của mình.

Vào tâm hồn, vào tâm trí.

Mà tâm tư của hấn cũng bắt đầu xuất hiện hỏa quang.

“Sắc: Đốt!”

Kiểm chỉ của Triệu Phụ Vân một chỉ, Triệu Trạch chỉ cảm thấy ngũ tạng câu phần, ngũ tạng lục phủ đang yên ổn, giống như thành một hỏa lô, đang bị người thổi gió, thổi lên hỏa diễm khôn cùng.

Tinh thần hấn vốn bởi vì bị Triệu Phụ Vân cướp đi Thái Ất Huyền Quang Tráo mà ảm đạm bất định, pháp lực không ngưng, lại đã bị hỏa quang xâm nhập vào người, làm sao ngăn cản được Kim Ô Thần Hỏa trên tay Triệu Phụ Vân.

Ở thời khắc này, hấn chỉ có một kỳ vọng.

“Thượng sư, cứu ta.”

Triệu Trạch mở miệng la lên, lúc mở miệng, trong miệng hắn có khói xuất hiện.

Triệu Phụ Vân lại đột nhiên cảm thấy Triệu Trạch này thật yếu ớt, cảm giác thật giá rẻ, căn bản cũng không xứng làm Quốc Chủ một quốc, không xứng làm nhất gia chi chủ.

Lúc tại vị, nhìn qua uy nghiêm lãnh khốc, khi hắn bị người đánh bại, lại ngay cả chết cũng chết không có cốt khí cùng phong độ như vậy.

Mình giết hắn như vậy, bất quá là một dấu chấm tròn tự nhiên, không có kinh thiên động địa gì, trong lòng mình càng không có cảm giác khốc rống gì, chỉ có một loại mất hết cả hứng cùng thoải mái.

Bất quá, ánh mắt của hắn lại nhìn chăm chăm Cổ Mục thượng sư, nhìn hắn là cứu hay là không cứu.

Chỉ thấy Cổ Mục thượng sư lắc đầu, thở dài nói: “Đáng tiếc.”

“Thượng sư cứu ta.” Triệu Trạch vẫn cố gắng áp chế hỏa diễm trong người, không muốn để nó bốc cháy.

“Trên đời này khó có thể nhìn thấy con giết cha, chuyện tốt như thế, nếu ngăn cản, chẳng phải là đáng tiếc sao?” Cổ Mục thượng sư mở miệng lại là nói ra mấy câu nói như vậy.

Triệu Phụ Vân hí hóp mắt nhìn thượng sư mắt mù này, hấn không nói gì, hấn đang suy đoán đối phương là ai.

“Triệu Trạch ta hỏi người một chuyện, nếu như người trả lời tốt, ta liền cứu người.” Cổ Mục thượng sư nói.

Triệu Trạch lập tức nói: “Xin thượng sư hỏi.”

“Người xác định năm đó người cùng người trở lại Triệu Quốc này không phải gọi Vân Ý Thanh, mà gọi là Vân Ý Hồng, nàng là một người mà không phải hai người sao?”

“Thượng sư, đúng là một người, ta chỉ gặp được một người, nàng gọi Vân Ý Hồng, không gọi Vân Ý Thanh.” Triệu Trạch chịu đựng thiêu đốt trong người, nhanh chóng nói.

“Đáng tiếc, nàng đã chết rồi.” Cổ Mục thượng sư thở dài nói: “Nhưng cũng là hảo vận của bản đạo, huyết mạch của nàng đã trở lại.”

Triệu Phụ Vân nhìn khóe miệng cười của Cổ Mục thượng sư này, hấn ý thức được một chuyện.

Hấn nhớ rõ mình đã từng giết đương triều Tứ Thập Tam hoàng tử Chu Hành, sau đó lúc đi ngang qua Quy Túc Trấn, ở nơi đó nhìn thấy một người tên là Xa Trì Tinh, đó là truyền nhân cuối cùng của Chiêm Tinh Phái, mà mình ở nơi đó, biết đại di thể mà cũng ở đó học qua Chiêm Tinh Pháp.

Linh Tê Tị Tai Pháp cùng Thần Linh Động Kiến Thuật

của mình, đều học ở nơi đó.

Trừ những điều đó ra, hắn còn biết một tin tức từ nơi đó, đại di tựa hồ đang một mực trốn tránh người nào đó.

Tránh ai? Hắn không biết.

Mà hiện tại Cổ Mục thượng sư trước mặt hắn này, để Triệu Phụ Vân nghĩ đến người đại di trốn tránh.

“Người đang truy đuổi đại di của ta sao?” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng hỏi.

“Đại di của người? Vân Ý Thanh? Người đã gặp nàng?” Cổ Mục thượng sư hỏi ngược lại.

“Ta có gặp qua nàng hay không có quan hệ gì với người.” Triệu Phụ Vân lạnh lùng nói.

“Nhưng trên người người chảy Vân thị huyết.” Trong thanh âm của Cổ Mục thượng sư lại có một tia cảm giác hưng phấn.

Triệu Phụ Vân thì cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy thì sao?”

Đèn diêm trên ngọn đèn trong tay hắn, kim quang lấp lóe, càng ngày càng xán lạn.

“Điều này liên cùng bản đạo có quan hệ, người Vân thị, không thể lại sống trên cõi đời này, còn có, năm đó một hơi của Vân Ý Thanh, thổi tắt ánh sáng trong mắt bản đạo, hôm nay gặp được hậu bối của nàng, há có thể bỏ

qua.”

“Ha ha, người mắt mù, có mắt cũng không có mắt đều giống nhau, người trốn được tính mệnh từ đại di ta, vậy liền để cho ta vì nàng chấm dứt một cộc ân oán này đi.” Triệu Phụ Vân dứt lời, ngọn đèn trong tay lắc lư, kim quang chói lọi mà ra.

Chương 326 : Pháp tượng

U ám trong động phủ này, ở thời khắc này bị kim quang đâm rách, trên người Cổ Mục thượng sư dâng lên ô quang, trong hắc ám ô quang, có đồ vật đang vận vẹo, tạo dựng thành một đạo phù văn phẳng phát còn sống, hình thành một ô hoàn.

Triệu Phụ Vân nheo mắt lại, kim quang trong mắt hắn càng thêm ngưng tụ.

Hắn nhìn chăm chú ô hoàn ngưng kết thành trong hắc ám, muốn nhìn rõ ràng đó là thứ gì, chỉ là cho dù hắn có kim tinh hỏa nhãn, lại có đèn trong tay chiếu, vẫn chiếu không rõ ràng.

Hắn cảm giác đó giống như pháp tượng.

Tu sĩ Kim Đan mặc dù cũng có thể xuất hiện pháp ảnh ở trong pháp quang, lại không cách nào chân chính hình thành pháp tượng, chỉ có Nguyên Anh mới có.

Hắn ở thời khắc này trong lòng có cuồng loạn, đây là dấu hiệu nguy hiểm, bất quá, loại nguy hiểm này lại có chút kỳ quái, không giống như loại sắp chết kia, hơn nữa lúc trước hắn không có cảm giác ra cảnh giới của người này, hiện tại hắn hiển lộ ra tu vi, lại để Triệu Phụ Vân cảm thấy mâu thuẫn.

Trong lòng hắn xuất hiện một phỏng đoán, Cổ Mục thượng sư này hoặc là đã pháp nhập thần suy, một thân pháp lực không đủ để chèo chống hắn hiển lộ pháp

tượng, hoặc là rơi cảnh giới Nguyên Anh, trên người có thương tích trong người.

“Ha ha, hiện tại lá gan của tiểu bối thật sự lớn, lại dám một lời không hợp liền muốn xuất thủ đối với bản đạo, mặc dù cảnh giới của bản đạo rơi dưới tay Vân Ý Thanh, nhưng lại há là người một người mới kết Kim Đan không lâu có khả năng mạo phạm.”

“Cương Sát hợp nhất, bất quá là mới vừa đặt chân lên con đường trèo đạo chân chính thôi, hôm nay liền để người biết cái gì gọi là đạo hạnh, cái gì gọi là pháp tượng.”

Cổ Mục thượng sư đối với Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú phảng phất không thêm để ý, nhìn qua rất nhẹ nhàng, tựa như người lớn nhìn tiểu hài.

Triệu Phụ Vân đương nhiên biết đạo hạnh cao thấp là đáng sợ, tựa như một tiểu hài cố gắng suy tư nan đề giải đáp không được, sau khi lớn lên chỉ liếc mắt một cái liền có thể cho ra đáp án.

Có những thứ lúc nhỏ không học được, lớn lên chỉ nghe một lần liền biết.

Đạo hạnh cao liền ý vị như thế, đạo hạnh cao một đường, liền như tiến vào một chiều không gian khác.

Mà muốn hiển hiện pháp tượng, đến cảnh giới Nguyên Anh, trước phải pháp ý nồng đậm, một đạo pháp ý không ngừng khai phát, tu thành một đạo pháp, pháp ý tựa như hạt giống trồng ở trong pháp niệm của mình, về

phần có thể trưởng thành nở hoa kết quả hay không, còn phải xem người tu trì.

Sau cảnh giới Kim Đan sẽ kết thành pháp cảnh tâm linh, ở giai đoạn Nguyên Anh thì hiện ra bên ngoài, thành tựu pháp tượng.

“Quả nhiên là pháp tượng.” Trong lòng Triệu Phụ Vân lóe lên ý nghĩ này, nhưng lúc này trong lòng Triệu Phụ Vân lại không hề vẻ sợ hãi, 【 Kiếp Tri 】 của hắn cũng không cho hắn cảm giác đặc biệt nguy hiểm.

Thái Hư Độn Pháp cùng Kim Ô Thần Quang Độn Pháp đều là thủ đoạn chạy trốn đỉnh cấp, nhất là sau khi Cương Sát hợp nhất, độn pháp càng thuận buồm xuôi gió.

Hơn nữa, hắn cảm thấy Tam Túc Kim Ô Thần Điều ngưng sinh trên Xích Viêm Thần Đăng trong tay mình, cũng có thể coi là pháp tượng, ở Trấn Ma Bích hắn lấy Kim Ô Thần Điều trên Xích Viêm Thần Đăng, triển lộ chính là một loại tượng cảnh khác.

“Người thủ ở nơi này qua nhiều năm như vậy, là vì chờ ai đây? Với bộ dáng này của người, chỉ sợ đại di ta trở lại, thối một hơi người sẽ phải chết.” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng nói, hắn muốn từ trong miệng người này biết, hắn đến tột cùng là ai, là một tổ chức, hay chỉ có một mình hắn.

“Chúng ta truy đuổi Vân Ý Thanh nhiều năm, nhiều năm qua chưa từng nghe nói nàng có muội muội gì, thật vất vả bắt được cái đuôi của nàng, mặc dù muội muội nàng

đã chết nhiều năm, nhưng lại sinh ra một đứa bé, há có thể không lưu lại chờ đợi, cũng may, rốt cục cho bản đạo đợi được.”

“Bản đạo hôm nay liền muốn bắt ngươi, xem trên người ngươi đến tột cùng có bí mật gì.” Cổ Mộc thượng sư tự tin mà cao cao tại thượng nói.

Triệu Trạch bên cạnh đang áp chế hỏa diễm trong người, không dám động đây, trong lòng đã kinh ngạc đến ngây người, hắn có chút nghe không rõ, Vân Ý Thanh nào?

Không phải Vân Ý Hồng sao?

Chẳng lẽ Vân Ý Hồng còn có một người tỷ tỷ, tỷ tỷ nàng từng thổi mù mắt Cổ Mộc thượng sư thân là cảnh giới Nguyên Anh, càng là thổi rơi một cảnh giới.

Vậy, Vân Ý Thanh này cường đại cỡ nào, nhân vật bức này, muội muội của nàng làm sao chưa từng nói qua?

“Các ngươi đến tột cùng là ai?” Triệu Phụ Vân nâng ngọn đèn trong tay, ánh đèn trong bóng tối càng thêm xán lạn, bên trong có một con Tam Túc Kim Ô Thần Điều nho nhỏ, lại túc mục nhìn vòng xoáy ô quang trên đỉnh đầu Cổ Mộc thượng sư.

Đèn đuốc ứng niệm ứng tâm, ánh đèn xán lạn như lợi kiếm đâm rách hắc ám, nói rõ tâm niệm pháp ý của hắn thuần túy kiên định, mà ở trung tâm Thần Điều túc mục, lại nói rõ trong lòng hắn lãnh tĩnh, cũng không xao động, ngưng thần thúc ý.

“Chúng ta là ai? Người sẽ biết, không vội, không vội.” Cổ Mộc thượng sư dứt lời, lại có một chút hỏa quang như đom đóm kim sắc bay ra.

Đây là một điểm hỏa quang kim sắc Triệu Phụ Vân cong ngón tay bắn ra.

Kim điểm phá tà, đốt ác.

Hỏa quang kim sắc xẹt qua hư không, rơi xuống trước mặt Cổ Mộc thượng sư.

Nếu đối phương không muốn nói, vậy thì không cần thiết nói gì nữa.

Chỉ thấy con mắt của Cổ Mộc thượng sư mặc dù mù, lại đối với hết thảy biến hóa bên ngoài đều rõ như lòng bàn tay.

Một điểm hỏa quang kim sắc lúc sắp rơi xuống bộ mặt hắn, đã thấy hắn há mồm phun một cái, dường như có hắc phong thổi ra, thổi vào trên một điểm kim quang như đom đóm kia.

Gió cùng hỏa quang gặp nhau, vốn chỉ là một điểm hỏa quang nhỏ, đúng là trong gió giống như gió lớn thổi lên nền, rất nhanh ảm đạm, cũng bị thổi thành một tuyến quang, sau đó nháy mắt diệt đi.

Gió này, rất đáng sợ.

Một điểm hỏa quang kia mặc dù là Triệu Phụ Vân dùng

để thăm dò đối phương, nhưng không phải gió nào đều có thể thổi tắt.

Triệu Phụ Vân không có ngụ ra Âm Dương Hoàn, hẳn cảm giác nếu mình khu ngụ ra Âm Dương Hoàn, rất có thể sẽ bị đối phương cầm thu đi, mà đối phó người như vậy, trực giác của hắn nói cho hắn, Xích Viêm Thần Đăng trên tay hắn nhất định là lựa chọn tốt nhất.

Hỏa quang Triệu Phụ Vân bắn ra diệt đi, Cổ Mộc thượng sư cũng không có ngừng, mà đột nhiên hừ lạnh một tiếng, giống như phần nộ Triệu Phụ Vân thể mà xuất thủ trước với hắn lúc hắn đang nói chuyện,.

Tiếng hừ bỗng nhiên xuất hiện kia, giống như sấm rền.

Đúng là để hỏa quang Xích Viêm Thần Đăng soi sáng ra trong hư không vì đó tối sầm lại, tựa như thanh âm này để hỏa quang du tán đều diệt đi.

Mà thân thể Triệu Phụ Vân lại ở trong tiếng hừ lạnh như sấm rền này đột nhiên nổ tan, thân thể hắn giống như sợi ánh sáng bay lên, ngay sau đó tiếng hừ lạnh như sấm rền liền cuộn cuộn mà lên.

Hắn mặc dù chỉ là hừ lạnh một tiếng, nhưng thật ra bên trong như triều cường vỗ bờ, đồng thời ngưng kết ở một điểm, mặt ngoài cũng không cường đại, nhưng sau khi rơi trên người mục tiêu, lại sẽ đột nhiên nổ tung.

Người này đấu pháp lại cũng là âm tàn mãnh liệt như thế, có thể thấy được nếu hắn không có rơi cảnh giới, nhất định là một đại nhân vật cực kỳ đáng sợ, nhưng

mặc dù như thế, hắn vẫn bị Vân Ý Thanh thổi một hơi mù mắt, thổi rơi cảnh giới.

Triệu Trạch ngồi bên cạnh áp chế hỏa ý thiêu đốt trong thân thể, ở trong tiếng “Hừ lạnh” đột nhiên bộc phát ra này, thân thể chấn động, sau đó hỏa quang tuôn ra trong thân thể.

Hắn rút cuộc áp chế không nổi, hỏa diễm đầu tiên là chui ra từ trong hai lỗ tai của hắn, sau đó lại đốt ra từ trong hai mắt.

Mà hai người đấu pháp khác căn bản cũng không có lại quản hắn, thân thể Triệu Phụ Vân như sợi ánh sáng hỏa diễm đang tung bay, hắn lấy hỏa độn quang độn cùng Thái Hư chi ý tan mất một đạo pháp chú nhìn như thường thường không có gì lạ kì thực âm tàn vô cùng kia.

Một tiếng hừ lạnh kia, chính là một đạo pháp chú, hơn nữa là loại hợp chú kia, đem pháp chú do chư niệm trong lòng thai nghén sinh ra hợp lại thi xuất.

Chỉ thấy sợi ánh sáng lưu hỏa tung bay khắp động kia, đột nhiên hóa thành vô số Hỏa Diễm Điểu, bọn chúng đánh về phía Cổ Mộc thượng sư, thân thể của bọn chúng tạo thành từ hỏa quang, nhưng động tác nhào tới lại giống như điều hâu vồ mồi, móng vuốt kim sắc phía trước, chụp vào Cổ Mộc thượng sư.

Chỉ thấy Cổ Mộc thượng sư đưa tay vẽ vòng tròn trước mặt, vòng tròn này vừa ra, chính là vạn quang quy tụ, vạn hỏa thúc ngưng, nhanh chóng bị nhốt lại.

Vòng tròn ô quang này, cùng pháp tượng hiển lộ ra trong bóng tối phía sau hắc nhất trí, hắc trong lúc phát tay, chính là sinh thành pháp tượng.

Hỏa điều đầy trời nhào Chop về phía Cổ Mộc thượng sư kia thế mà bị một vòng tròn nhốt lại.

Chỉ thấy hỏa điều hội tụ, mắt thấy muốn bị vò thành một đoàn, khi sắp phản bản hoàn nguyên quay về thành một đoàn hỏa diễm, lại có một thanh âm vang lên.

“Xích Viêm!”

Thanh âm này tựa hồ đã đánh thức bản tính sâu xa nhất trong kim diễm.

Hỏa diễm tập hợp một chỗ kia đột nhiên biến hung lệ, một cỗ khí tức phảng phát đến từ man hoang viễn cổ tuôn ra từ trong hỏa diễm.

Sau đó trong hỏa diễm đã bị vò thành một đoàn kia, có một móng vuốt kim sắc nhô ra.

Phía trên móng vuốt kia kim diễm vờn quanh, chiếu vào trong lòng Cổ Mộc thượng sư, lại có một loại cảm giác mình không cách nào tránh né không cách nào phản kháng.

Kim Ô Thần Điều lấy rồng làm thức ăn, rồng là có thể thắng có thể ẩn, thắng thì đăng vân giá vũ, ẩn thì giấu giữa giới tử sóng cả, dù như thế vẫn sẽ bị Kim Ô Thần Điều săn mồi.

Mi tâm Cổ Mục thượng sư nhảy lên, bởi vì một cây móng vuốt kim sắc của Kim Ô Thần Điều chính là bắt về phía mi tâm mình.

Trong lòng hấn lại ngoài ý muốn, cấm pháp của mình, thế mà không có giam cầm được móng vuốt con chim này.

Đây là pháp tượng?

Trong lòng hấn hiện lên suy nghĩ không thể tưởng tượng nổi này.

Trong tai, lại nghe được một tiếng pháp chú: “Sắc lệnh: đốt.”

Sắc lệnh này được tạo thành từ ‘Xích Viêm’ phía trên.

Chương 327 : Kiểm chỉ rơi xuống

Thân thể Kim Ô Thần Điều, vẫn ở trong ô quang hoàn kia, như bị giam cầm, nhưng một cây móng vuốt đáng sợ này lại như không nhận giam cầm bắt xuống.

Trong tai Cổ Mộc thượng sư nghe được đạo pháp chú uy nghiêm này.

Hơn nữa hẳn phát hiện đạo pháp chú này là hợp chú.

Khi móng vuốt Kim Ô bắt xuống, pháp chú rơi vào trong lòng hắn, tạng phủ hắn như đồng cỏ khô bị ném vào bó đuốc, trong nháy mắt bắt đầu thiêu đốt.

Một trong một ngoài, sát chiêu đột nhiên, đúng là vô cùng hung ác, hơn nữa tới vừa nhanh vừa bí ẩn, không có dấu hiệu nào.

Trong nháy mắt trước, hắn còn đang phác họa một ô quang hoàn trong hư không, giam cầm hỏa diễm kim quang đầy trời cùng nhau, trong nháy mắt này, khi đoàn hỏa quang bị giam cầm kia, đang muốn bị mình nắm giữ, đưa nó đáp lễ trở về, hỏa đoàn kim quang lại bị tỉnh lại, hóa thành một con Tam Túc Kim Ô Thần Điều hung lệ.

Kim điều giờ vuốt, không thể tránh được, mà trong người hắn lại bỗng nhiên thiêu đốt.

Máu chốt là một đạo pháp chú của đối phương tỉnh lại Kim Ô từ trong ngọn lửa, lại hợp cùng pháp chú thi thuật vào trong người mình.

Cuối cùng Kim Ô hiển hóa, câu bắt mi tâm của mình, lại giống đang điều khiển hỏa diễm, trong ngoài tương hợp, một đạo pháp chú, lại vòng vòng đan xen.

Cổ Mục thượng sư không kịp nghĩ điều khác, pháp niệm của hắn một chùm, hỏa diễm nổi lên bốn phía trong người kia, lập tức bị một cỗ lực lượng cho trời buộc chặt, hỏa quang nguyên bản xán lạn không tì vết giống như quần quanh khói đen, dây dưa lấy nhau, mà hỏa quang cũng ở trong nháy mắt này ngưng lại.

Trong điện quang hỏa thạch, Cổ Mục thượng sư há mồm phun một cái, kim diễm thiêu đốt trong người hắn ở thời khắc này lại bị nhổ ra từ trong lục phủ ngũ tạng, cùng khói đen quần quanh, hình thành một cỗ phong đoàn hắc kim quần quanh nhau, tuôn trào ra.

Triệu Phụ Vân ở thời khắc này phát hiện hỏa diễm theo chú mà lên trong thân thể Cổ Mục thượng sư, đột nhiên trở nên không bị khống chế.

Gió hắc kim xen lẫn xông ra từ trong miệng hắn, trong nháy mắt xông ra, đúng là phát ra tiếng gió rít.

Pháp chú của hắn đúng là giống thanh âm tự nhiên.

Gió hắc kim thổi đến trên móng vuốt Tam Túc Kim Ô, như có hình dạng và tính chất, đúng là bao vây lại móng vuốt kia, phong đoàn hình thành cái bẫy, quần quanh ở

trên móng vuốt kim sắc.

Triệu Phụ Vân thông qua Kim Ô Điều cảm nhận được một cỗ ý giam cầm.

“Sắc!”

“Tán, tán, tán, tán, tán, tán... .”

Pháp niệm của hắn chia làm hơn mười phần, mỗi một phần đều niệm tụng một chữ “Tán”.

Từng tiếng chú ngữ chồng lên nhau, hình thành một đạo pháp chú hùng vĩ, như mệnh lệnh từ thiên địa, để những gió, ánh sáng, hỏa diễm, sương mù kia không thể ngăn cản tán đi.

Cổ Mục thượng sư vốn muốn lấy một đạo Phong Phược Cầm Thần Pháp làm cơ sở, tiếp tục thi pháp, thế nhưng Triệu Phụ Vân ứng biến cực nhanh, từng đạo sắc lệnh pháp chú, để gió, ánh sáng, hỏa diễm, sương mù cùng nhau tán đi, mà ở trước mặt hắn cùng Triệu Phụ Vân, lập tức không có ngăn cản.

Triệu Phụ Vân chẳng biết từ lúc nào đã lại ra hiện ra ở đó, trong tay cầm một ngọn đèn kim quang loá mắt.

Ánh đèn lấp lóe, dâng lên kim quang, trong kim quang một con Tam Túc Kim Ô bay lên.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ động phủ giống như có mặt trời rơi vào trong đó, một vùng sáng ngời, lại không còn hắc ám góc chết, hắc ám duy nhất chính là một vùng

tầm tối sau lưng Cổ Mục thượng sư kia.

Cổ Mục thượng sư phát hiện, lúc này tam túc điều kia mang theo một cỗ mệnh môn cùng hung lệ, kim quang rơi vào trên người mình, đúng là nóng lên.

Thân hình của hắn động.

Động phủ này không nhỏ, nhưng đối với ánh sáng chiếu rọi đến nói, nhưng lại rất nhỏ, thế nhưng thân hình Cổ Mục thượng sư lại giống như nhanh chóng đi xa, rõ ràng còn ở trong động này, lại như là đột nhiên đến chân trời, cả người hắn như đang thu nhỏ đi xa.

Tòa động phủ này ở thời khắc này cũng giống biến cực lớn.

Hắc ám kia bao phủ hắn, gió trong hắc ám thổi ra, muốn đem Tam Túc Kim Ô thổi tắt.

Chỉ trong nháy mắt, dường như mây đen che mặt trời.

Tốc độ ánh sáng nhanh như vậy, tốc độ phi độ của Kim Ô đương nhiên cũng giống như ánh sáng, nơi ánh sáng đến, chính là nơi Kim Ô đến, thế nhưng sau khi hắc ám tuôn ra, Kim Ô lại giống như mặt trời bị che đậy.

Triệu Phụ Vân cảm thấy trời buộc quần quanh, pháp ý rất rõ ràng, nhưng Kim Ô há lại dễ trời buộc như vậy, Kim Ô xông ra từ trong hư vô, bản thân đã có đại thể xông phá hết thảy, chỉ thấy trong mây đen kia không ngừng có kim quang lóe lên.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn đỉnh động, tòa động phủ này ở thời khắc này cũng thay đổi, vốn chỉ là đen kịt, lúc này đỉnh động lại giống như có màu đen nồng đậm muốn nhỏ xuống phía dưới.

Triệu Phụ Vân đột nhiên giơ tay lên, vạch một cái trước mặt mình, Kim Ô trong mây cũng là như thế, động tác cả hai nhất trí tương hợp, đồng thời trong lòng Triệu Phụ Vân niệm một đạo pháp chú: “Sắc: Phá!”

Kim quang vốn là có phá tà đốt ác chi năng.

Hắc ám bị vạch ra một đạo lỗ hổng lớn, kim quang trút xuống, hỏa diễm ở trên lỗ hổng lớn kia thiêu đốt lên, đúng là hình thành cảnh tượng một vùng ráng đỏ.

Động phủ nho nhỏ, chẳng biết từ lúc nào đã biến thành một phương thiên địa.

Âm Dương Hoàn trong tay Triệu Phụ Vân bay ra, hẳn không đánh về phía Cổ Mục thượng sư, mà đánh về phía vách động chung quanh.

Tòa động phủ này là đạo tràng của đối phương, mình bị vây trong tòa động phủ này đấu pháp có một loại cảm giác bó tay bó chân.

Âm Dương Hoàn hóa thành một đạo ánh sáng xám, lượn vòng, va chạm trên vách sơn động.

“Đỉnh đỉnh, ...”

Âm Dương Hoàn trong động phủ va chạm, lấp lóe nhảy

lên, rơi vào địa phương khác nhau, dưới Âm Dương Hoàn va chạm, đúng là xuất hiện từng vết rách nhỏ bé.

Âm Dương Hoàn am hiểu đánh vật cứng, lúc đánh vào trên vách động, vách động nháy mắt nứt ra, tùy theo một vùng sơn động phẳng phát hóa thành tiểu thiên địa phá vỡ, động phủ lại nhanh chóng thu nhỏ, mà Cổ Mộc thượng sư ẩn ẩn ở góc chân trời lại nhanh chóng bị kéo gần lại.

Đạo trường bị phá.

Hắc ám kia cũng rốt cuộc không trói buộc được Kim Ô, quang mang trên người Kim Ô lóe lên, cũng đã nhào tới Cổ Mộc thượng sư phía dưới.

Sắc mặt Cổ Mộc thượng sư phi thường nghiêm túc, bởi vì ô quang quanh người hắn đang nhanh chóng tiêu tán.

Mà lúc này hắn lại trừng một đôi mắt tràn ngập màu trắng, nhìn Kim Ô nhào xuống.

Trong mắt của hắn không có ánh sáng, không cách nào thấy vật, cho nên hỏa quang không cách nào khắc sâu vào hai mắt hắn.

Nhưng mà lúc này, bởi vì hỏa quang trên người Kim Ô nồng đậm, đúng là chiếu rõ ràng pháp tượng trên đỉnh đầu hắn, đó đúng là một con mắt đang nhắm.

Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được, pháp tượng trong con mắt kia bị phá, chỉ có hình mà thôi, nhưng lại giống mới uẩn dục trong pháp ý, như muốn lại uẩn dục ra

pháp tượng.

Trên mặt Cổ Mộc thượng sư xuất hiện không cam tâm cùng phần nộ.

Đồ vật như kết tinh màu trắng trong đôi mắt hấn kia đột nhiên vỡ vụn, hai đạo quang hoa như có như không bay ra.

Đó là hai đạo kiếm quang nho nhỏ.

Kiếm quang vừa ra, trong lòng Triệu Phụ Vân liền cuồng loạn, thân thể của hấn lập tức tuôn ra quang hoa, theo đó biến mất, mà kiếm quang kia thì là đón Kim Ô, hai kiếm đột nhiên giao hội cùng nhau, hai kiếm giao nhau, đúng là hình thành hình thái cái kéo.

Nháy mắt liền cắt nát thân thể Kim Ô, hóa thành hỏa quang đầy trời.

Hấn thể mà lợi dụng hai mắt mù của mình, một lần nữa tu luyện pháp thuật, uẩn dục pháp tượng đáng sợ.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, đây khả năng là pháp tượng hấn muốn uẩn dục, hoặc có thể xưng là linh bảo.

Nguyên Anh pháp tượng cùng bản mệnh linh bảo, bình thường đều là tương hợp cùng nhau, không phân khác biệt.

Bất quá, hiện tại quá trình uẩn dục của hấn bị đánh gãy, trên mặt xuất hiện hận ý đối với Triệu Phụ Vân, chỉ thấy một đạo linh quang như cái kéo kia lóe ra trong động

phủ, như đang tìm sự tồn tại của Triệu Phụ Vân, lại lần lượt đều rơi vào khoảng không.

Đột nhiên, trong động phủ này vang lên tiếng pháp chú.

“Sắc!”

“Trần, phong, định, cấm...”

“Trần, phong, định, cấm...”

Cổ Mục thượng sư đột nhiên phát hiện thân thể của mình bị lực lượng đến từ nơi sâu xa trấn áp, hấn phảng phát nhìn thấy một ngọn núi nguy nga xuất hiện trong ánh sáng kia, trấn trụ một mảnh hư không này.

Sau đó ý thức của hấn giống bị phong bế, tiếp theo là pháp niệm bị định trụ, ngay sau đó là pháp quang quanh người bị cấm trụ, nguyên bản muốn khu động kiếm quang của song kiếm cắt bỏ loại giam cầm này.

Thế nhưng song kiếm kia cũng giống bị quang hoa giam cầm, chẳng biết lúc nào, trong hỏa diễm có một đạo vòng sáng màu xám hợp với ánh sáng, vòng cấm song kiếm.

Trong lòng hấn khẩn trương, cả người hấn có một loại cảm giác bị trói buộc, nếu pháp lực cường thịnh, có thể trực tiếp tránh thoát, tựa như người lực lớn kéo đứt dây thừng, thế nhưng lúc này hấn lại không cách nào làm được.

Bất quá, hấn vẫn có cách thoát khỏi giam cầm này.

Hạt giống pháp ý trong pháp niệm của hấn, đã sớm ở lúc Kết Đan hóa thành hạt giống thần thông, cũng không cần hấn suy nghĩ nhiều, thân thể của hấn nhanh chóng hư hóa, hấn muốn hóa gió mà đi.

Hấn đã từng được người xưng Phong Kiếm chân quân, am hiểu khu gió ngự kiếm, kiếm quang như gió, khu gió lại như kiếm ti.

Cho nên hấn cũng không cảm thấy có thứ gì có thể vây khốn mình, cứ việc trong pháp chú có chữ “Định”, có thể định phong, nhưng thân thể của hấn vẫn giống như đang vỡ vụn, từng sợi gió giải tán ra từ trên thân thể của hấn.

Đúng lúc này, một đạo pháp chú cuối cùng của Triệu Phụ Vân cũng rơi xuống, phản phát những hợp chú phía trước kia đều là vì làm nền.

“Sắc: Diệt!”

Trong nháy mắt, ánh đèn đầy động đột nhiên diệt đi, biến thành một vùng hắc ám.

Mắt của Cổ Mục thượng sư là không nhìn thấy, nhưng trong lòng hấn có thể cảm giác được quang vận.

Quang hoa đầy động đột nhiên diệt đi, theo pháp chú, hấn chỉ cảm thấy tính linh quang huy trong người mình đều diệt.

Quá trình hóa phong của thân thể hấn lập tức bị đánh

gãy, thần niệm của hắn thời khắc này, phản phát muốn đắm chìm trong hắc ám, nhưng cũng không hoàn toàn yên tĩnh lại, dù sao từng là tu sĩ Nguyên Anh.

Hắn cố gắng muốn giãy dụa ra từ trong bóng tối, thế nhưng thể xác và tinh thần của hắn vẫn bị trấn áp, có chút lực bất tòng tâm, đúng lúc này, đột nhiên quang mang đại thịnh, trong động lại sáng lên kim quang xán lạn, quang vận chiếu vào trong tâm linh của hắn.

Cùng lúc đó chính là, trong tâm linh của hắn chiếu rọi ra một người ngay trước mặt mình, người kia một thân áo bào đơn bạc màu cam, một tay cầm đèn, hai mắt hiện ra kim sắc, kiếm chỉ tay phải đối phương như kiếm, đã đâm về phía mi tâm của mình.

Kim Quang Trảm Tà Pháp hợp Dao Binh Quyết trên kiếm chỉ, xẹt qua hư không.

Dao Binh Quyết vốn là một loại ứng dụng thuần túy đối với pháp lực, là một loại cách dùng hội tụ pháp niệm của mình đến một điểm, thành đao binh, trảm phá hết thảy.

Nhưng khi cảm ngộ bí pháp ở Thiên Đô Sơn, đã thành Kim Quang Trảm Tà Pháp.

Kiếm chỉ rơi xuống, Cổ Mộc thượng sư giống như một người bị giam cầm thân thể, quỳ ở nơi đó muốn bị chém đầu, hắn ngay cả nói cũng không được.

Chỉ rơi, hồn tán.

Thần hồn ý thức của hắn ở thời khắc này bị trảm phá.

Trong nháy mắt bị đâm kia, loại giam cầm kia liền biến mất, thế là ký ức của hắn cuộn cuộn mà lên, từ nhỏ đến lớn tu hành cùng trưởng thành, đã từng phong quang vô hạn Phong Kiếm Chân Quân, thẳng đến khi hắn gia nhập đội ngũ truy sát Vân Ý Thanh, sau đó ác mộng liền bắt đầu.

Trong lòng hắn phát ra một tiếng ai thán không cam lòng.

“Sư huynh, ta không hoàn thành nhiệm vụ người giao phó, nhưng ta chết, chung quy có một chút giá trị.”

Đây là một điểm suy nghĩ cuối cùng trong lòng hắn.

Chương 328 : Vứt bỏ tính danh Phụ Vân

Thế giới yên tĩnh.

Một động một thế giới, một niệm một thiên địa.

Trong động yên tĩnh, niệm diệt như đèn tắt.

Triệu Phụ Vân cầm đèn đứng ở nơi đó, có chút thờ dốc, thờ dốc này không chỉ là một mối trên thân thể, càng là tới từ pháp niệm thay đổi pháp ý cao phụ tải, pháp ý trong pháp niệm khép mở phóng ra, mỗi một đạo pháp thuật thi phóng đều là quyết định trong nháy mắt làm ra.

Cuối cùng sau mấy lần trấn trụ đối phương kia, hấn lấy Kim Quang Trảm Tà Pháp hợp Dao Binh Quyết, thoáng cái giết chết đối phương, cơ hồ là một hơi, không có nửa điểm trì hoãn, hấn tuyệt đối không thể để cho đối phương có nửa điểm cơ hội thờ dốc.

Pháp chú của hấn cũng là liên tục, rất có giảng cứu, từ trấn phong định cấm phía trước, lại đến chữ “Diệt” cuối cùng, đó là trọn vẹn, bốn đạo pháp chú phía trước là không chế, một chữ “Diệt” cuối cùng mới là sát chú.

Hơn nữa đạo “Diệt” tự chú kia lại không có hoàn toàn giết chết, hấn lại lấy Dao Binh Quyết hợp Kim Quang Trảm Tà Pháp, trảm phá thần hồn của hấn, lúc này mới hoàn toàn giết chết.

Đứng ở nơi đó, hít một hơi thật sâu, có linh vận liền chảy ra từ trong hư vô kia, theo hô hấp của hắn chui vào trong thân thể hắn.

Chỗ huyền diệu của Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh liền ở đây, tự thân hóa thành hư vô, trong hư vô có vô số linh vận huyền diệu.

Chính ứng với câu nói kia, không, là khởi đầu của vạn vật, có, mẫu của vạn vật.

Trong Thái Hư có vô số linh vận hợp cùng thân thể của hắn.

Đèn trong tay hắn ở thời khắc này, cũng là mờ lung như vậy, chỉ có hắn đứng ở đó, cả người đều giống như hư ảnh nhàn nhạt, ngay cả ánh đèn cũng không rõ ràng.

Trên ngọn đèn một con chim nhỏ bay lên, vờn quanh hắn bay lượn, hết thấy đều giống như không chân thực, khi hắn lại một lần nữa hiện ra từ trong loại trạng thái hư ảo kia, một con chim kim sắc lại trở về ngọn đèn.

Triệu Phụ Vân mở mắt, đi tới bên người Cổ Mộc thượng sư kia, hái xuống bảo nang của hắn, hắn cúi đầu nhìn đối phương, mi tâm đối phương có một đoàn chấy đen, đó là nơi kiếm chỉ của hắn điễm qua, những nơi khác cũng không có vết thương.

Lại đi tới bên người Triệu Trạch, thân thể của hắn đã bị đốt thành tro bụi, bất quá, bởi vì hỏa diễm là đốt ra bên ngoài từ trong thân thể, cho nên quần áo còn tính hoàn hảo, bảo nang rơi trên mặt đất, hắn nhặt lên, thu vào,

không có ở đây nhìn bên trong có gì.

Quay người ra khỏi động, men theo đường núi đi hướng nơi cao nhất đỉnh núi, trong núi không ngừng có người bay ra, lại có người bay đến trên núi, hấn cũng không có cố ý ẩn tàng thân hình, khi hấn đứng ở nơi cao nhất, quan sát tòa Triệu Thành này, quan sát Triệu Quốc.

Hấn phát hiện đèn đuốc dưới núi sáng trưng, mọi nhà đèn sáng, Thụạ Trạch ở trung tâm càng là đã đốt cháy ở trong một vùng đại hỏa, thị lực của hấn có thể nhìn thấy người trên đường phố, rối loạn giống như con kiến bị kinh nổ ồ, tán loạn bốn phía.

Hoảng sợ như kiến.

Mà trên dãy núi vờn quanh Triệu Thành ở trung tâm, đồng dạng là quang hoa khắp nơi, hiển nhiên người tu hành trên núi cũng đều biết xảy ra chuyện, nhưng Quốc Chủ đã chết rồi, những tu sĩ này cũng không biết làm gì, cũng không dám làm gì.

Triệu Phụ Vân nhìn một màn này, địa phương nguyên bản như ác mộng trong lòng, lúc này lại có một loại cảm giác xa lạ, sau khi một cỗ oán thù chi ý trong lòng hấn tiêu tán, nơi này hết thảy đều không liên quan đến mình.

Nhìn toàn thành đèn đuốc cùng tòa phủ đệ thiêu đốt kia, hấn giống như nhìn thấy tuổi thơ của mình đang hóa thành tro tàn.

Hấn từng nghe người ta nói, một người lớn lên dần trở nên hoài niệm quá khứ, mà người tu hành, thì là không

ngừng vút bỏ hồi ức không tốt trong quá trình sinh hoạt.

Hắn cảm thấy, nếu muốn hoài niệm, nên hoài niệm tốt đẹp, nếu muốn bỏ qua, nên bỏ qua thống khổ.

Hắn đứng ở nơi đó, ánh lửa trong thành trì trong mắt kia, đã biến mờ lung, phiêu hốt, phảng phất đã đi xa, không chân thực.

Hắn đột nhiên cảm thấy, người kinh lịch sự tình, mỗi trải một đoạn thống khổ, tựa như quá trình răn lột da hóa giao hóa rồng.

Tu hành có kiếp, có thiên địa kiếp, cũng có nhân kiếp, hắn cảm thấy mình trở lại đây, độ chính là nhân kiếp, đoạn chính là trần oán.

Có người nhìn thấy hắn, nhưng không có người tới gần, dù sao hình tượng một thân đơn bào màu cam, một đầu tóc đen rủ xuống đến eo, chân trần giẫm đất của hắn, đã sớm bị người nhìn ở trong mắt ghi tạc trong lòng.

Đột nhiên, ở trong thành vang lên tiếng la thống khổ, đây là giọng nữ, là thanh âm của Triệu Diễm.

“Triệu Nhưộng, người giết cha giết người thân, uống làm con người, người là yêu ma, người đi ra, đem ta cũng giết, bảo toàn thanh danh của người, người giết ta, trên đời này liền không còn có người sẽ nói người giết cha giết người thân, người đi ra.”

Thanh âm của nàng rất vang dội, vang vọng khắp dãy núi Triệu Quốc.

Triệu Phụ Vân trầm mặc nghe, một lát sau, hần mới mở miệng nói: “Người có nghe nói, cha không làm cha, con sẽ không làm con, hần không có phẩm hạnh làm cha, không có phẩm đức làm chồng, hết thảy nguyên do, đều là do tâm hần mang ác niệm mà lên, từ hôm nay trở đi, ta trả họ lại cho các người, người nếu muốn báo thù, hiện tại liền đến, ta ở đây, người nên nhìn thấy.”

Lời của Triệu Phụ Vân vừa ra khỏi miệng, người tu vi cao một chút trong thành đều nhìn thấy hần, ở bên người Triệu Diễm, còn có những người khác, bọn họ đều là tử đệ của Triệu gia, trong đó có các đệ đệ cùng nhau lớn lên trong Triệu phủ.

Trước đó Triệu Phụ Vân không tại, từng người bọn họ đều thống mạ, nói nhất định phải báo thù cho phụ thân, sở dĩ biết Triệu Trạch đã chết, bởi vì hồn đăng trong tổ đường đã diệt, chỉ là còn không biết Triệu Trạch chết ở đâu.

Cho nên mới sẽ từng người phát thệ muốn báo thù cho cha mẹ.

Mà lúc này Triệu Phụ Vân vừa mở miệng, bọn họ lại từng người không lên tiếng, Triệu Diễm muốn mở miệng lần nữa, lại có người giữ lại tay nàng, một mặt cầu khẩn nhìn nàng.

Nàng phát hiện kỳ thật mọi người cũng đều vẻ mặt sợ hãi, cảm như hần.

Bên cạnh có người nói: “Trưởng công chúa, người kia

vô tình vô nghĩa, hung tàn vô cùng, đừng để mọi người lại bị một mối lửa đốt a.”

Triệu Diễm nhìn mọi người, mọi người nhìn nàng, hỏa thiêu chung quanh còn đang thiêu đốt, ánh lửa ngút trời, chiếu vào trên mặt mọi người, một mảnh đỏ bừng.

Qua một hồi lâu, trong hư không truyền tới một thanh âm: “Ha ha!”

Triệu Diễm chỉ cảm thấy mặt mình đang phát sốt, sau đó bọn họ nhìn thấy, có một đạo kim quang bay lên từ trên đỉnh núi đằng xa, phảng phất xông vào trong tinh không, biến mất không thấy gì nữa.

Sự tình của Triệu Quốc, chậm rãi lưu truyền ra, trong lúc nhất thời, toàn bộ lòng người Triệu Quốc hoang mang, biến rung chuyển.

Có lời đồn nói là yêu ma trong Vô Để Uyên phụ cận muốn ra chiếm cứ Triệu Thành, một hồi lại có truyền ngôn nói quốc gia sát vách muốn đánh tới.

Bất quá, không lâu sau đó, trưởng công chúa Triệu Diễm tuyên bố, Cô Xạ Sơn Miểu Đầu Động Cô Xạ chân nhân được mời làm quốc sư Triệu Quốc, một cỗ sóng ngầm bất an kia mới chậm rãi lắng lại.

Mà địa vị Hoàng gia trong thành, trong vòng một đêm nước lên thì thuyền lên.

Trong hậu trạch Hoàng gia, Hoàng Diệu Hoa cùng sư tỷ của mình, cũng là biểu tỷ Thuần Vu Nhận ngồi ở đó.

Hoàng Diệu Hoa bưng chén rượu lên, đứng dậy đẩy ra cửa sổ, nói: “Biểu tỹ, người là không biết, lúc ấy Triệu Phụ Vân kia có bao nhiêu phách lối, hấn nói, các người muốn báo thù, hiện tại liền đến, ta ở ngay đây.”

“Triệu gia, không ai dám trả lời.” Hoàng Diệu Hoa sinh động như thật nói.

Thuần Vu Nhận nhớ tới tu sĩ tướng mạo âm nhu kia, nàng không khỏi cảm thán nói: “Không nghĩ tới, hấn cũng sinh ra ở nơi này, Triệu gia thật sự là đáng tiếc.”

“Đáng tiếc cái gì a, sự phụ không phải đã nói sao, chính Triệu gia có mắt không trông, Triệu Trạch càng là lòng mang ác ý cưới người ta trở về, cuối cùng lại đối với người ta như vậy, cũng không nên trách người khác trở về báo thù.” Hoàng Diệu Hoa nói.

“Nói cho cùng con giết cha chung quy là thanh danh không tốt.” trước mặt Thuần Vu Nhận đặt một chén trà xanh.

“Thanh danh có tốt hay không, chẳng lẽ hơn sống được lâu sao? Chỉ cần sống được đủ lâu, đem những người nói liên miên lải nhải kia đều chịu chết, sẽ không có người lại nói này nói kia, ta lại cảm thấy hấn không có sai, bất quá, hấn nói mình không họ Triệu, như vậy họ gì? Hay không họ rồi? Nếu như không họ, vậy chẳng phải thành hài tử không có họ sao?” Thanh âm của Hoàng Diệu Hoa giống như bắn liên thanh, vấn đề cũng là một cái tiếp một cái nói ra.

Thuần Vu Nhận căn bản cũng không có để ý tới lời của nàng, mà nàng ngồi ở đó, dáng vẻ điềm tĩnh mà an tường, bưng lên trà trên bàn, nhẹ nhàng uống một hớp, sau khi Hoàng Diệu Hoa nói xong, hỏi: “Hảo hảo tu hành đi, sớm ngày Kim Đan, đừng bị cùng thế hệ hất ra, sư phụ nói, nàng cảm giác được thiên địa linh cơ đang tràn đầy, loại hạn chế nào đó từ nơi sâu xa giống như đang biến mất.”

“Vậy khẳng định phải hảo hảo tu luyện, Hoàng Diệu Hoa ta muốn tung hoành thiên hạ, làm nữ tiên thứ ba của thiên địa.”

Hai tỷ muội trong phòng nói chuyện phiếm, trò chuyện quan hệ tương lai, trò chuyện Triệu Thành, trò chuyện tu hành cùng pháp bảo.

Triệu Phụ Vân sau khi rời đi Triệu Quốc, một đường trở về, bất quá lúc hấn đi ngang qua Thương Châu Phủ, lại rơi xuống.

Ở đây hấn có một người bạn trong tòa thành này, người kia tên là Trang Tâm Nghiên, năm đó lúc ở Vụ Trạch Huyện, ca ca của nàng chết ở đó, khi đó nàng nhỏ yếu, Triệu Phụ Vân cũng nhỏ yếu, hai người từng có một đoạn gặp nhau.

Về sau, lúc hấn đi ngang qua nơi này, Trang Tâm Nghiên chiêu đãi hấn một bữa tiệc rượu, nhưng nàng cũng không có đề cập khó khăn gia tộc nàng lúc ấy gặp phải.

Triệu Phụ Vân không cách nào giúp một gia tộc thoát

khỏi thung lũng, nhưng lúc ấy hấn nhất thời nghĩa khí xúc động, đi giết một hoàng tử.

Không có chỗ tốt, chính là tùy tiện.

Bởi vì trong lòng người kiêu gì cũng sẽ tiềm tàng ý nghĩ hành hiệp trượng nghĩa, trừ bạo giúp kẻ yếu, mặc dù sau đó hấn bị đuổi giết, nhưng cũng không có hối hận, mấy chục năm trôi qua, đi ngang qua nơi này vừa vặn đi xem một chút.

Chỉ là sau khi hấn dựa theo trí nhớ, tìm đến nơi, phát hiện một tòa phủ đệ, chữ trên tấm bảng đã thay đổi.

Hấn lại hỏi người phụ cận, nguyên bản chủ nhân trong phủ này đi đâu, người trẻ tuổi cũng không biết, chỉ có người tuổi lớn mới biết, nói cho hấn: “Trang gia suy tàn, đã từng là đại tiểu thư Trang gia đem phủ đệ cùng linh điền đều bán, về phần đi đâu, không có ai biết.”

Triệu Phụ Vân liên tục hỏi mấy câu, mới từ một lão nhân Trang phủ biết được, năm đó sau khi có hoàng tử chết ở đây.

Không có bao lâu, Trang Tâm Nghiên liền bán gia sản lấy tiền, sau đó lặng yên không một tiếng động rời đi, lý do lúc rời đi, trong mộng nghe được kêu gọi, muốn đi theo chỉ dẫn, tìm kiếm nơi đặt chân mới.

Đã nhiều năm như vậy, cũng không biết nàng đi nơi nào.

Triệu Phụ Vân yên lặng rời đi, hấn không biết mình giết hoàng tử có liên lụy đến nàng hay không, bất quá, nghĩ

đến cảm giác đối với nguy hiểm của nàng cũng rất nhạy bén.

Triệu Phụ Vân nhớ rõ, trên người nàng có huyết mạch của miêu yêu, vậy nàng nói kêu gọi cùng chỉ dẫn, cũng không phải không có khả năng.

Thế sự vô thường, người sống một đời, thấy gió phải phá gió, gặp mưa phải lội mưa, không muốn hi vọng xa vời có người có thể che dù cho mình.

Hắn không tiếp tục hoá quang mà đi, mà là chân đạp trên mặt đất hành tẩu, từ ban ngày đi đến đen đêm.

Ra khỏi thành, đi vào hoang dã.

Trên trời tinh quang xán lạn, phía trước có một con sông chặn đường, trên sông lớn phản chiếu tinh quang trên trời, trên mặt sông có lâu thuyền, có thuyền nhỏ xuyên qua trong đó, ánh sáng trên lâu thuyền chiếu vào sóng sông, liên kết cùng tinh quang, trong mơ hồ, phẳng phất có một thế giới khác.

Chương 329 : Vọng cảnh thả câu

Triệu Phụ Vân đứng ở bờ sông, gió đêm lay động sóng nước dập dờn, tinh quang cùng ánh đèn trong sóng cả theo sóng nước mà nổi lên gợn sóng.

Gió thổi trên người hắn, pháp bào của hắn có thể tránh nước cùng gió, lời.

Dưới tình huống bình thường, pháp bào trên người hắn sẽ không bị gió thổi lên, sẽ không chìm vào nước, trong bóng đêm, sẽ còn hiện ra pháp quang màu cam, xa xa liền có thể thấy.

Nhưng sau khi hắn tế luyện xong, mặc lên người, liền sẽ bị gió thổi lên, bởi vì ý của hắn theo gió động.

Hiện tại hắn ngồi nằm hành tẩu đều là đang tu hành, hợp với thiên địa, một điểm niệm sâu trong tâm linh bất động, Kim Đan chìm ở trong đan điền, lại có các loại ý niệm tùy khởi, cho nên gió thổi pháp bào phiêu động, là gió động, là áo động, cũng là niệm của hắn động.

Trên mặt sông rộng lớn này, có một bến tàu, trên bến tàu dựng một khối bia đá, trên đó viết Thông U Loan.

Hai chữ Thông U, để Triệu Phụ Vân nghĩ đến ý tứ liên thông U Minh.

Bất quá, một chữ u này, còn có một ý tứ khác, u trong đó

có thể là chỉ nơi bí ẩn u hối nào đó không rõ.

Triệu Phụ Vân nhìn mặt nước này, trong nước có một chiếc lầu thuyền lớn, trên lầu thuyền treo đèn lồng màu đỏ, đèn lồng phản chiếu trong nước, mà trong nước cũng như có một chiếc lầu thuyền, nói đó là phản chiếu, thế nhưng không khỏi lại quá rõ ràng.

Mà ở chung quanh lầu thuyền, lại có từng chiếc ô lầu thuyền nhỏ, yên tĩnh tới lui trên mặt sông, náo nhiệt duy nhất chính là lầu thuyền kia.

Lầu thuyền có thị nữ bưng trà dâng nước, đặt ở trên từng vị trí ngồi.

Người tu hành, có thủ đoạn lấy đến, nhưng ở một số thời điểm, lại thích các thiếu nữ tự tay bưng đến, cũng nhìn các nàng ngồi xõm ở bên cạnh vì mình châm trà lột hoa quả.

Triệu Phụ Vân nhìn một màn này, trên thuyền phi thường náo nhiệt, thế nhưng ô bông thuyền vây bên ngoài lại an tĩnh quý dị.

Trên những ô bông thuyền kia có người đang thả câu.

Dưới nước mặt, ánh đèn cùng tinh quang nổi thành một mảnh cảnh tượng thần bí, cũng không biết bọn họ đang câu thứ gì.

Triệu Phụ Vân phát hiện, lúc trước mình Trúc Cơ Kỳ hành tẩu ở Đại Chu, mặc dù đi rất xa, nhưng kỳ thật cũng chỉ là họa một đường uốn lượn trên mặt đất mà

thôi, còn có rất nhiều nơi chưa từng tới.

Mảnh đại địa này, còn có rất nhiều địa phương thần bí mình cũng không biết.

Lúc này hắn nghe được sau lưng, một bước chân vội vàng mà đến.

“Tê Đồng, nhanh lên, đều tại ngươi, trễ như thế, chúng ta không chiếm được vị trí tốt.”

Triệu Phụ Vân nghiêng đầu, thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi, dáng vẻ rất hoạt bát, cũng rất có chí hướng, chỉ bất quá vẫn là cảnh giới Huyền Quang Kỳ, trong đêm tối này, trên người bọn họ tản ra quang vận nhàn nhạt.

“Hôm nay không có vị trí tốt, ngày mai chúng ta còn có thể trở lại a.” Tên nam tử trẻ tuổi gọi Tê Đồng kia không nhanh không chậm.

“Hôm nay có khách bao thuyền đánh ổ lớn, chúng ta những người này đều có thể đi theo bên cạnh ăn canh, nhất định có thể câu lên một ít thứ bình thường câu không đến.” Nữ tử kia gấp rút, lấy ra một chiếc ô bông thuyền, ô bông thuyền kia trên tay nàng giống như một đồ chơi, chỉ thấy nàng thả ô bông thuyền nho nhỏ kia vào trong nước.

Sau đó dùng nước tưới ô bông thuyền, thuyền nhỏ đúng là nhanh chóng lớn lên ở trong nước, thành một chiếc ô bông thuyền có thể chở người du hồ.

“Nhanh, mau lên đây.” Nữ tử kia nói.

Lúc này trong bóng tối lại đột nhiên xuất hiện một chiếc thuyền, một cây sào trúc ngăn lại trước mặt bọn họ, nói: “Các người đã qua thời gian, lúc này mới đến.”

Nữ tử lập tức cầu khẩn nói: “Thủy gia gia, trong nhà chúng ta không có gì để ăn, đang chờ câu một ít thứ để trở về bán, Thủy gia gia, để chúng ta đi vào đi.”

Người trong bóng tối kia trầm mặc một chút, nói: “Được rồi, sợ các người, phụ thân các người chính là ở trên mặt sông này xảy ra chuyện, các người cũng phải cẩn thận.”

“Tạ ơn Thủy gia gia, phụ thân khi còn sống, thường nói Thủy gia gia là một người tốt bụng.” Nữ tử kia cao hứng nói, vừa nói vừa lay động, lay ô bông thuyền hướng trung tâm sông.

“Liên người nha đầu này nói ngọt, các người chú ý một chút, không muốn xông hướng chính giữa, mọi người đã dừng ở vị trí tốt, ở ngoại vi là được.” Thủy gia gia mở miệng nói.

“Biết Thủy gia gia, chúng ta sẽ không xông loạn.” Nữ tử vừa nói chuyện vừa đi hướng giữa sông.

Bọn họ đều không có phát hiện, trên ô bông thuyền này đã nhiều hơn một người.

Triệu Phụ Vân lặng yên không một tiếng động đứng ở trên ô bông, trong thế giới bọn họ không nhìn thấy, giống như có đại điều màu cam đứng ở trên đó.

Hắn ngồi chiếc ô bông thuyền này lẳng lẳng tiến vào vùng thủy vực này, tiến vào địa phương một vùng tinh quang xen lẫn cùng đèn lồng.

Bọn họ cũng xác thực không có chen vào trong mà vây quanh ở bên ngoài, tìm một nơi, sau đó ngừng lại, tùy theo ở cạnh mạn thuyền dựng một cột gỗ, trên cột gỗ treo đỉnh, nữ tử thắp sáng một ngọn đèn lồng màu đỏ.

Đèn lồng là màu đỏ, treo ở trên cột gỗ, ánh đèn chiếu vào trong nước, một đoàn hồng quang phản chiếu ở trong nước u ám, sau khi ánh lửa của đèn lồng phản chiếu ở trong nước, thuyền cùng phản chiếu ra, mà sau khi thuyền phản chiếu ra, chiếc ô bông thuyền này liền chậm rãi không còn động.

Hắn nhìn hai tỷ đệ này đều lấy ra một sợi dây thừng to, trên sợi dây cột lên đồ vật, chỉ là đồ vật phía trên không phải lưới câu, cũng không có mồi câu.

Mà là một cái bình.

Cái bình này u ám, Triệu Phụ Vân có thể cảm nhận được một cỗ khí tức đặc biệt phía trên, giống như dưỡng qua âm hồn, về phần trong bình kia còn có thứ gì không, Triệu Phụ Vân cũng không nhìn thấy.

Cái bình màu đen là dùng băng gạc màu đen bịt lại miệng bình, bên ngoài lại bọc một lồng trúc, dây thừng liền cột trên lồng trúc.

Sau đó hắn nhìn thấy nữ tử đem bình thả vào trong

nước, vị trí vào nước ngay ở nơi phản chiếu đèn lồng.

Phản chiếu sau một trận vỡ loạn lại từ từ rõ ràng lên, vẫn là một ngọn đèn lồng phản chiếu trong nước.

Hai người một nam một nữ liền ngồi ở nơi đó, yên lặng, không nhúc nhích.

Triệu Phụ Vân nhìn ra được đây là một đôi tỷ đệ.

Không bao lâu, đệ đệ trong đó nói: “Tỷ, bình của người thả đúng vị trí sao?”

“Thả đúng, đừng nói nhiều đừng lên tiếng.” Nữ tử ôm chân ngồi ở cạnh mạn thuyền, một lát sau, lại nhin không được nhắc dây thừng, tựa hồ thoáng di động một chút, nàng mặc dù ngoài miệng trả lời nhanh, nhưng trên thực tế cũng có chút lo lắng không thả đúng vị trí.

Triệu Phụ Vân cảm thấy có thể là cái bình kia cần thả vào trong ánh đèn.

Thế nhưng ánh đèn bất quá là phản chiếu thôi, làm sao thả vào được đây?

“Các người đang câu cái gì?” Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng hỏi.

Tỷ đệ hai người đột nhiên nghe được thanh âm, từng người kinh hãi quay đầu, sau đó các nàng nhìn đến trên ô bông của mình chẳng biết lúc nào đứng đấy một người.

“Người, người làm sao lên thuyền?” Tỷ tỷ Diệp Nhược kinh ngạc hỏi.

“Ta đương nhiên là nhảy lên!” Triệu Phụ Vân mở miệng nói.

“Thủy gia gia làm sao lại không có phát hiện người, người là người nơi khác, người vi phạm nguyên tắc câu của Thông U Loan Thông U Dạ, chúng ta sẽ có tai họa, xong đời... .”

Nữ tử tên là Diệp Nhược nói, đột nhiên lớn tiếng hô:
“Thủy gia gia... .”

Nàng hô rất lớn tiếng, nàng vốn cho là tiếng của mình đầy đủ kinh động thuyền lân cận, cũng có thể gọi Thủy gia gia đến, thế nhưng nàng phát hiện ánh đèn trên ô bông thuyền phụ cận rất ổn định, người trên thuyền cũng không có nửa điểm phản ứng, giống như không có nghe được, mà Thủy gia gia trong miệng nàng cũng chưa từng xuất hiện.

Thủy gia gia là người, cũng không phải người, là hậu đại của thủy yêu có thể vẫy vùng trong Thông U Loan này cùng người kết hợp sinh ra, một tiếng kêu hán liền sẽ xuất hiện, đã cứu rất nhiều người, cũng đánh giết qua rất nhiều người tự tiện xông vào Thông U Loan.

Có người nói, năng lực của hán ở Thông U Loan này, không dưới tu sĩ Kim Đan.

Nàng phát hiện mình hô lên vô dụng, thanh âm của mình giống như bị giam cầm ở trên chiếc thuyền này.

Nàng thấp thỏm nhìn lên người mặc pháp bào màu cam trước mặt này, tóc dài cột sau đầu, như cái đuôi màu đen, có một khuôn mặt âm nhu, lại cũng không để người cảm thấy giống mặt nữ nhân, nhất là đôi mắt kia, lạnh lùng, giống như đã chém đi tình cảm trong lòng, cảm giác không vui không buồn, trong trẻo lạnh lùng.

Khi ánh mắt rơi xuống, phát hiện hắn là chân trần đứng ở đó, chĩnh thể có một luồng khí tức yêu dị đập vào mặt.

Nàng đột nhiên nghĩ, người này không phải là yêu quái chứ.

“Người không cần hô, thanh âm của các người truyền không ra được, ta ở đây cũng không ai biết, không có tai hoạ.” Triệu Phụ Vân an ủi, chỉ là cho dù hắn an ủi, thanh âm cũng giống gió đêm, thanh tịch thổi qua bệ cửa sổ, không dính nửa điểm bụi bặm.

“Tiền bối muốn biết, chúng ta đương nhiên có thể nói cho người, thế nhưng là, chúng ta nơi này từ trước đến nay thờ phụng trao đổi đồng giá, tiền bối người xem... .”

Trong lòng Diệp Nhược nhảy lợi hại, thanh âm nhịp tim của nàng ở trong tai Triệu Phụ Vân giống như đánh trống rõ ràng, nàng muốn Trúc Cơ, trên thuyền đột nhiên có người thần bí đến, nàng đánh bạo nói giao dịch.

Trong đó một nguyên nhân là, nàng cùng đệ của mình hai người đều đến biên giới Trúc Cơ, nhất định phải nhanh thu hoạch được Chân Sát Trúc Cơ, trì hoãn lâu

đối với tu hành bất lợi.

“Tốt, ta có thể trao đổi cùng các người.” Triệu Phụ Vân không có ý nghĩ bị mạo phạm.

Hắn trở về lấy chân đi trên mặt đất, chính là vì để cho tâm linh của mình lại một lần nữa bổ sung nhân tính.

Người tu hành, quá trình từng bước một hướng tiên tấn thăng, trừ bỏ pháp lực tăng lên, còn có vớt bỏ từng đoạn đồ vật, tỉ như tình dục của con người, bởi vì thấy quá nhiều, bởi vì tuổi thọ của mình dài, nhìn cuộc sống của người bình thường, bề quan một cái, đối phương khả năng đã từ thiếu niên đến trung niên, từ trung niên đến lão niên.

Cho nên rất nhiều người liền sẽ từ từ rời xa đám người, trường cư ở thâm sơn, ký khế ước sơn thủy, giao du đều là tu sĩ.

Triệu Phụ Vân sờ dĩ dùng chân đi bộ trở về, chính là cảm thấy bị thương thống khổ mình chém đi bị thương thống khổ lúc nhỏ, tâm linh đột nhiên trống rỗng.

Cho nên hắn muốn dùng một vài thứ đến bổ khuyết.

“Tiền bối, chúng ta muốn cầu một vò Chân Sát lên.” Nữ tử Diệp Nhược mở miệng nói, đệ đệ bên cạnh tên gọi Tê Đồng kia, thì là nháy hai mắt, không ngừng đánh giá pháp bào của Triệu Phụ Vân, hắn tựa hồ đối với văn văn cấm chế mơ hồ có thể thấy được phía trên cực kì cảm thấy hứng thú, thậm chí giống như ở trong lòng học tập.

“Câu một vò Chân Sát? Thứ này có thể câu được sao?”
Triệu Phụ Vân nghi ngờ hỏi.

“Trong Thông U Loan, liên thông U Minh vọng cảnh, chỉ cần chúng ta thành tâm, liền có thể câu được thứ chúng ta muốn.” Diệp Nhược nghiêm túc nói.

Triệu Phụ Vân ngược lại là ngoài ý muốn, rồi lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chỉ cảm thấy thiên địa to lớn không thiếu cái lạ.

Đúng lúc này, trên lầu thuyền to lớn kia truyền đến một thanh âm: “Buổi tối hôm nay nếu có người có thể câu được Kim Lân có trảo, liền đến chỗ ta đổi bất luận thứ gì người muốn.”

Ánh mắt Triệu Phụ Vân không khỏi rơi vào trên thuyền kia, chỉ thấy trên lầu trên boong thuyền kia chẳng biết lúc nào đã xuất hiện mấy người, mấy người kia pháp bào mỗi người uẩn quang, nhưng ánh mắt Triệu Phụ Vân lại rơi vào trên người một người trong đó.

Triệu Phụ Vân mặc dù chỉ gặp qua hắn một lần, lại vẫn liếc mắt liền nhận ra, đối phương chính là Ngô Duy Sơn đã từng Viện Chủ Vô Lượng Viện của Thiên Đô Sơn.

Sao hắn lại ở đây?

Vì sao kêu câu Kim Lân có trảo?

Kim Lân lại là gì?

Hắn nghĩ tới một danh tự trong truyền thuyết.

Chương 330 : Bắt rồng

Ngô Duy Sơn, đã từng Vô Lượng Viện của Thiên Đô Sơn.

Hiện tại Viện Chủ Vô Lượng Viện là Kim Linh —— Kim Tổ Dung.

Đã từng là tộc nhân của Kim Đan lão tổ Thiên Đô Sơn Ngô Niệm, sau khi Như Ý Bảo Các xảy ra chuyện, hắn liền xuống núi, đồng thời mang hai người Ngô gia đi tìm Dư Thần Quang.

Nhưng mà kết quả lại là ba Tử Phủ tu sĩ đều không phải đối thủ của một mình Dư Thần Quang, bọn họ mới phát hiện, Dư Thần Quang không chỉ có luyện bảo lợi hại, đấu pháp cũng vô cùng lợi hại, hơn nữa pháp bảo trên tay hắn một dạng tiếp một dạng xuất hiện, khiến cho thủ đoạn của hắn quỷ dị khó lường, khó lòng phòng bị.

Sau khi hắn thất bại trở về, thế là Ngô Niệm xuống núi, sau đó Ngô Niệm chết rồi, Ngô gia liền từ đó rời khỏi Thiên Đô Sơn.

Cái chết của Ngô Niệm lúc đó đến xem, phỏng phát dẫn tới rung chuyển của Thiên Đô Sơn, tựa như dấu hiệu suy yếu của Thiên Đô Sơn, sau lại có Phong Lôi chân nhân rời núi đi kinh thành.

Thiên Đô Sơn còn phái tất cả đệ tử ra ngoài, lấy một loại trạng thái phong sơn, nghênh đón nguy hiểm có thể đến tiếp theo, đây là một loại tín hiệu cho thế nhân thấy

Thiên Đô Sơn suy sụp.

Nhưng kéo dài thời gian tuyến một chút mà nói, lại sẽ phát hiện, Thiên Đô Sơn giống như cũng không có chuyện gì, Thiên Đô Sơn vẫn là Thiên Đô Sơn đứng sừng sững ở đó, tựa như trong thời gian hơn tám trăm năm bất luận quãng thời gian nào vậy.

Nhất là sau khi trên bầu trời kinh thành, Thiên Đô Sơn hiển hiện ra, trấn áp Quan Chủ La Tiên Quan, Thiên Đô Sơn ở trong lòng mọi người, một lần nữa biến thần bí mà cao lớn.

Triệu Phụ Vân hí mắt đánh giá đối phương, tận lực thu liễm tầm mắt của mình.

Ngô Duy Sơn đứng trên boong thuyền, nhìn từng chiếc ô bông thuyền chung quanh kia, trên mỗi một chiếc thuyền đều treo một ngọn đèn lồng, nhưng người dưới đèn lồng đều không nhìn rõ, hắn không tận lực đi nhìn, nơi này dù sao không phải nơi của hắn.

Hắn lần này là phụng mệnh lệnh Phong Lôi sư huynh, tới đây tìm kiếm linh vật Kim Lân có trảo, là vì mang về trong hoàng cung luyện đan.

Đương nhiên, sư huynh còn giao phó, nếu dẫn xuất những vật khác, cũng nhất định phải bắt được mang về.

Làm một tu sĩ Kết Đan, hắn kỳ thật phi thường điệu thấp, bởi vì lúc hắn Kết Đan mượn nhờ linh vật.

Mà xuất thân Thiên Đô Sơn hắn biết, nếu lấy linh vật trợ

mình Kết Đan, vậy liền rơi vào tầm thường, song sau khi hẳn biết, Mã Tam Hộ, Tuân Lan Nhân, Dư Thần Quang từng người Kết Đan, hẳn liền bắt đầu lo âu, loại lo âu này để Cương Sát trong pháp ý của hẳn khó có thể hoàn toàn dung hợp, đan luận của hẳn luôn khó có thể hình thành một luận thuật hoàn mỹ, cho dù miễn cưỡng thành, hẳn cũng biết đó là tương đối nguy hiểm.

Thế là hẳn lấy một kiện linh vật phụ trợ Kết Đan, mất đi cái chủng loại hòa hợp không ngại sau khi Cương Sát hợp nhất kia, nhưng hẳn cảm thấy không sao, chỉ cần tốn nhiều thời gian ôn dưỡng một chút là được.

Tuy nói Cương Sát hợp nhất Kết Đan, hợp thành một đạo thiên địa phù lục, nhưng điều này quá khó khăn, cần thời cơ nào đó, cần linh tính phi phạm.

Mấu chốt ngay ở một điểm thời cơ cùng linh tính kia, thứ này đối với ít người đến nói, phảng phất là bẩm sinh, có ít người trong quá trình tu hành dài dằng dặc, không ngừng minh ngộ cùng tích lũy, lúc đến tiến cảnh, tự nhiên tựu thành.

Có ít người ngay từ đầu sẽ rất có linh tính, nhưng theo tu hành lâu ngày, sau khi kinh lịch thế sự, ngược lại sẽ càng ngày càng ô trọc, toàn bộ tâm tư cũng sẽ biến ngưng trọc nặng nề.

Ngô Duy Sơn không biết mình từ lúc nào biến thành ô trọc nặng nề, có thể là lúc cùng người cạnh tranh Viện Chủ Vô Lượng ở trong núi, có thể là đoạn thời gian nhậm chức ở Vô Lượng Viện kia tốn nhiều tâm tư, hoặc là tâm tư dùng ở kinh doanh Như Ý Bảo Các.

Mà lúc tu hành, thì là từng bước, mặc dù mỗi ngày đã tọa tĩnh tu rèn luyện pháp lực, trong quá trình này, lại không có thứ có thể để tính linh quang huy trong thân thể mình trở nên tươi sáng, ngược lại là trong kinh doanh ngày qua ngày, trong mưu tính càng ngày càng âm đậm.

Bất quá, hấn cảm thấy đại đa số người cũng sẽ tìm linh vật Kết Đan, mình lấy linh vật Kết Đan cũng coi như bình thường.

Hấn đã quyết định muốn khai một phái tông môn, cho nên cần phải có một Linh Sơn làm đạo tràng, bởi vậy vì triều đình làm chút chuyện cũng không mâu thuẫn trong lòng hấn.

Bất quá lần này tới đây câu Kim Lân có trảo, cũng là Phong Lôi sư huynh chỉ điểm qua.

Hấn nói Tôn Giả vẫn lạc, khí tức của hấn tứ tán, sau đó dựng dựng Kim Lân.

Hấn từng cũng là bí truyền trong núi, người trong danh sách Giới Bí Tường, cho dù là hiện tại vẫn còn ở trên danh tự.

Đương nhiên cũng biết tục danh của Tôn Giả là ‘Kim Lân’, Phong Lôi sư huynh nói Tôn Giả vẫn lạc, một thân tinh hoa tán về trong vùng thế giới này, cho nên thủy thú trong thương hải mới có thể nhắc lên phong bạo, đó là tranh đấu giữa bọn chúng.

Nhưng ở trong u hồi này, vẫn có thể câu ra một ít linh vật ‘Kim Lân’ mà ý thức nát tán của Tôn Giả thai nghén.

Bắt quá, hấn đối với những người khác có thể câu được hay không, cũng không có ôm quá nhiều hi vọng, chỉ là nói trước một chút mà thôi, dù sao mặt sông nơi này, sẽ hấp thu ý niệm mọi người phát ra, ý niệm này sẽ hấp dẫn đồ vật trong u hồi xuất hiện.

Hơn nữa, hấn còn có phương thức thả câu chân chính.

Người hấn mang đến, từng người đều đã bắt đầu thả câu, hấn cũng không trở lại trong lâu thuyền, nhìn một mảnh giang loan này, hấn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tục truyền nơi này năm đó từng là một Phù Du Quốc, người nơi này từng người hư giả, sáng sinh chiều chết, một sáng sinh, một đêm chết, người như phù du, tùy sinh tùy diệt.

Nếu có người mê thất trong đó, cũng sẽ như thế, biến thành sáng sinh chiều chết, không thể thoát thân trong vòng một ngày, liền phải chết ở nơi này.

Về sau khi Hi Di lão tổ dẫn người phá nơi này, đào núi mở sông, tiết địa khí nơi này, lúc này mới phá Phù Du Quốc kia.

Nhưng địa phương lưu lại, y nguyên có thể gọi là một phương bí cảnh, xem như một nơi khai khẩu của u hồi chi hải.

Ngô Duy Sơn cầm ra một vài thứ từ trong một cái túi, vẩy trên mặt sông này, Triệu Phụ Vân ngửi được một hương thơm kỳ lạ.

Sau đó Ngô Duy Sơn đi tới mép thuyền, chỉ thấy hấn vươn tay ra, cánh tay kia đúng là nhanh chóng trưởng thành, sau đó cánh tay kéo đến thật dài rơi xuống mặt nước, nhẹ nhàng vỗ lên mặt nước.

Triệu Phụ Vân nhú mày, một màn này hấn cảm thấy phi thường quen thuộc, trí nhớ trong lòng nhanh chóng lật qua lật lại, hấn nhớ đến, thời điểm mình từng ở Thiên Đô Sơn, từng gặp một nữ tử đưa tay vỗ ở trên mặt hồ, sau đó chiêu một con tiểu Thanh Long.

Lúc ấy hấn nhìn cũng không cảm thấy có kỳ dị gì, chỉ cảm thấy là một loại thói quen chào hỏi, lúc này lại nghe, hấn liền nghe được, thanh âm vỗ mặt nước kia ở trên mặt nước rất nhỏ, nhưng hấn là truyền rất xa ở trong nước.

Khả năng đối với một ít sinh linh đặc biệt đến nói, chính là kêu gọi rất mãnh liệt.

Nước trên mặt sông tĩnh mịch này, Triệu Phụ Vân phát hiện thế mà rất giống màu sắc nước trong hồ Thiên Đô Sơn kia.

“Chẳng lẽ, hồ trong Thiên Đô Sơn giống nơi này?” Ý niệm trong lòng Triệu Phụ Vân vừa lên, trong mắt hấn lại nhìn thấy một mặt u ảnh bơi qua đáy sông này.

Trong lòng hấn giật mình.

Bởi vì đầu u ảnh này hấn liếc mắt nhìn liền cảm thấy quen thuộc.

Ở trong Thiên Đô Sơn, khi hấn nhìn thấy con Thanh Long kia cũng là cảnh tượng như thế.

“Nơi này cũng có một con Thanh Long?” Trong lòng Triệu Phụ Vân lập tức sinh ra ý nghĩ này: “Thế nhưng, không phải nói con Thanh Long kia là Tổ Sư mang về sao? Là hậu duệ duy nhất của Tôn Giả?”

“Con Thanh Long này đến từ nơi nào?” Trong lòng Triệu Phụ Vân nghi vấn, hấn muốn nhìn rõ ràng đó đến cùng có phải con Thanh Long kia hay không.

Chỉ là u ảnh Thanh Long kia chợt lóe lên, thật lâu không thấy.

Ngô Duy Sơn bên kia cũng là nhìn thấy một đầu u ảnh chợt lóe lên kia, trong lòng hấn vui mừng, lúc này nghĩ đến Phong Lôi sư huynh nói: “Nếu đáy sông có dị tượng xuất hiện, phải lập tức ném ra ngoài nguyên liệu.”

Ngô Duy Sơn lập tức ném ra hết mồi của mình, mồi kia rơi vào trong hồ, chậm rãi chìm xuống, một đạo u ảnh chui ra từ sâu trong sông, một ngụm liền nuốt cả túi mồi kia.

Chẳng biết vì sao, Triệu Phụ Vân ngửi dị hương tản ra trên mặt hồ đúng là có cảm giác uống rượu say.

Không bao lâu, hấn lại nhìn thấy u ảnh dưới đáy hồ kia

lại xuất hiện, chỉ là lần này tốc độ của u ảnh kia rõ ràng chậm rất nhiều, đúng là cho người ta một loại cảm giác say rượu.

Đồng thời cách mặt nước gần hơn một chút, lần này Triệu Phụ Vân thấy rõ ràng, đây chính là một con Thanh Long, về phần có phải là con ở Thiên Đô Sơn kia không, hắn cũng không rõ ràng, nhưng hắn cảm thấy rất giống.

Ngô Duy Sơn mừng rỡ, bởi vì Phong Lôi sư huynh giao phó: “Nếu thấy có rồng, bắt, mau trở về.”

Hơn nữa, trên người hắn còn một kiện bảo vật Phong Lôi sư huynh ban thưởng, bảo vật kia là một tấm lưới, chính là chuyên môn dùng để bắt rồng, tên là Bộ Long Vồng.

Những người trên mặt hồ kia, cũng ngửi được dị hương vị, cũng từng người đều giống như say ngã, chỉ ít hai tỷ đệ chỗ Triệu Phụ Vân cũng đã ngã ở trên thuyền ngủ thiếp đi.

Một người khác trên thuyền, thấy cảnh này, ánh mắt lóe lên, không khỏi nói: “Ngô đạo hữu quả nhiên có chuẩn bị mà đến, lại có long chúc xuất hiện từ đáy sông này, qua nhiều năm như vậy, trong một vùng sông này mặc dù linh vật bị câu lên rất nhiều, lại chưa từng thấy long chúc.”

Hơn nữa, hắn có thể khẳng định, đây là chân long, không phải giả long, không phải mượn một điểm niệm tưởng từ người thả câu, là thủy vận linh long ngưng sinh từ thủy linh khí.

Vì sao lại có linh vật như thế?

Hắn động tâm, chỉ là lời kế tiếp của Ngô Duy Sơn ép xuống suy nghĩ sinh ra của hắn.

“Đây hết thảy đều là an bài của sư huynh bản đạo Phong Lôi Chân Quân.” Ngô Duy Sơn nói.

Tên tuổi của Phong Lôi Chân Quân, trong Đại Chu này quả nhiên là không người không biết không người không hay.

Nguyên Anh Chân Quân duy nhất công khai bên ngoài, cũng không phải ai cũng dám đắc tội.

Hắn cảm thấy, đây hết thảy đều ở trong Phong Lôi Chân Quân nhìn kỹ, thủ đoạn của Nguyên Anh Chân Quân, khó lường thần bí, ai cũng không dám mạo phạm, cũng không muốn đi tiếp nhận.

Đúng lúc này, trong tay Ngô Duy Sơn nhiều một tấm lưới, sau đó tung xuống khi Thanh Long bơi tới mặt sông.

Lưới kia là kim sắc, trong nháy mắt tung xuống, liền giống có linh tính của mình, trải ra, đúng là nháy mắt liền đem Thanh Long trong nước sông kia chụp trong đó.

Tiểu Thanh Long trong nước trong nháy mắt này cảm giác được nguy hiểm, giấy dựa kịch liệt, chỉ là nó tựa hồ ăn nhiều môi kia, trên người giống như không có khí lực, căn bản là không cách nào giấy thoát, mà vồng kim sắc

kia đúng là siết vào trong long lân.

Ngô Duy Sơn kéo sợi tơ trên tay, tùy ý tiểu Thanh Long giãy dụa ở trong lưới, sóng nước cuộn cuộn, phát ra từng trận gầm nhẹ như thú, hấn kéo thả xuống, tiêu hao khí lực trên người tiểu Thanh Long.

Theo thời gian trôi qua, tiểu Thanh Long kia chậm rãi giống như thoát lực, lại giống say tận xương, nó chậm rãi không giãy dụa nữa, giống như nhận mệnh.

Ngô Duy Sơn đại hỉ, người bên cạnh kia vẻ mặt ao ước, trong mắt lại xuất hiện quang mang ngo ngoe muốn động.

Ngô Duy Sơn thì là nói: “Sư huynh ta nói qua, hấn năm đó tương giao cùng Văn Nghĩ huynh tâm đầu ý hợp, nếu không phải tục sự trong kinh thành quẩn thân, đã sớm tới bái phỏng Văn Nghĩ huynh, để hoàn thành lời thề lập ra năm đó lúc cùng du lịch thiên hạ.”

Văn Nghĩ huynh nghe đến đó, trong lòng không khỏi thờ dài một tiếng, bỏ đi suy nghĩ cướp đoạt.

Năm đó lúc còn là Trúc Cơ, hấn liền nhận biết Phong Lôi chân nhân, cùng nhau du lịch thiên hạ, từng phát ra lời thề, vô luận là ai đi ở phía trước, đều phải quay đầu kéo một phen.

Hiện tại Phong Lôi chân nhân Nguyên Anh, mà hấn vẫn là Kim Đan.

Ngô Duy Sơn liền muốn đem tiểu Thanh Long trong

nước kéo về trên thuyền, hắn có thể cảm nhận được, tiểu Thanh Long trong lưới thỉnh thoảng sẽ giãy dựa một chút, nhưng rõ ràng đã không có lực lượng gì.

Không khỏi trầm nghĩ mỗi của Phong Lôi sư huynh đến tốt cùng là thứ gì, lại có thể để Thanh Long này cũng vì thế say ngã.

Đúng lúc này, có một thanh âm truyền đến từ trong ánh đèn trên mặt sông ảm đạm kia.

“Tiểu Thanh!”

Một tiếng Tiểu Thanh này lại là để Tiểu Thanh nguyên bản muốn say ngã tỉnh lại một chút, hai mắt đều muốn nhắm lại của nó đúng là lại mở ra, sau đó kịch liệt giãy dựa một hồi, cũng phát ra một tiếng kêu gọi, đây là đang trả lời.

Triệu Phụ Vân xác định, đây chính là Tiểu Thanh kia, tiểu Thanh Long trong đáy hồ Thiên Đô Sơn, nó thế mà xuất hiện ở nơi này.

“Ai?” Mắt Ngô Duy Sơn hơi híp, nhìn về phía địa phương thanh âm truyền đến.

Hai mắt của hắn ở trong nháy mắt này, trong lúc mở ra xuất hiện quang mang, quang mang là ngân huy, phẳng phát có ánh trắng giấu ở trong hai mắt hắn.

Sau đó hắn nhìn thấy những ô bông thuyền nhỏ bên ngoài kia, trên một chiếc ô bông thuyền, có một người đứng ở đó, người này mặc pháp bào màu cam, pháp

bào nhìn qua rất đơn bạc, mái tóc màu đen không có cuộn thành búi tóc, cũng không có khăn buộc lại, cũng không có đạo mũ, chỉ tùy ý buộc ở sau đầu, rủ xuống như đuôi đen.

Một đôi chân trần, đứng thẳng trên ô bông.

Mà tướng mạo của đối phương, Ngô Duy Sơn nhìn một lần lại một lần, hẳn cuối cùng xác định đây là ai.

Chỉ là bởi vì bộ dáng của người này cùng trong trí nhớ hẳn chênh lệch quá lớn, không phải tướng mạo có thay đổi, mà là khí chất khác biệt quá nhiều.

Trước kia là âm nhu mà thanh nhã, trầm mặc ít nói, mà bây giờ đứng ở đó lại cho người ta một loại cảm giác yêu dị.

Hắn nghĩ tới Dư Thần Quang, bởi vì Dư Thần Quang cũng từng có thay đổi cực lớn, dáng vẻ từ bình thản trung thực, biến thành tà dị kiêu ngạo.

“Là người?” Ngô Duy Sơn không khỏi lên tiếng.

Vị Văn Nghĩa bên cạnh hắn kia tự nhiên là không biết Triệu Phụ Vân, liền hỏi: “Không biết vị bằng hữu nào đến trong đạo tràng của ta.”

“Thiên Đô Sơn Phụ Vân, bái kiến Ngô sư huynh!” Thanh âm của Triệu Phụ Vân xuyên thấu qua gió cùng những quang hoa của đèn lồng trên mặt sông kia truyền vào lầu thuyền.

“Đệ tử Thiên Đô Sơn?” Văn Nghĩ sau khi nghe trong lòng không khỏi lập lại lời này, lại nhìn về phía Ngô Duy Sơn bên cạnh, ánh mắt lại một lần nữa linh hoạt, hần phát hiện tựa hồ còn có cơ hội, nếu bị tiểu Thanh Long này trốn, vậy mình bắt lại được, liền không phải mình cố ý cướp đoạt.

“Triệu Phụ Vân, người ở đây làm gì?” Ngô Duy Sơn mang theo vài phần kinh nghi hỏi.

“Ta ngược lại muốn hỏi một chút Ngô sư huynh, người có biết vật trong lưới là gì? Còn nhớ rõ Lục Giới Thất Bí?” Triệu Phụ Vân mang theo vài phần chất vấn hỏi.

“Ha ha, lúc ta làm chủ Vô Lượng Viện, người mới chỉ vừa bước vào con đường tu hành mà thôi, nhiều năm không gặp, ngược lại là chất vấn ta, linh vật ta bắt nơi này, có liên can gì Lục Giới Thất Bí trên núi?”

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ, bí ẩn của Thiên Đô Sơn cũng sẽ không chủ động nói cho các đệ tử, mà là sau khi đệ tử bí truyền phát hiện, lúc này mới sẽ có người đến chỉ ra.

Có lẽ Ngô Duy Sơn không biết, nhưng Triệu Phụ Vân vừa mới nghe được danh tự của Phong Lôi chân nhân ở đây, hần cảm thấy Phong Lôi chân nhân khẳng định sẽ biết.

Đây là cố ý bắt tiểu Thanh Long trong hồ Thiên Đô Sơn, nếu như hần không có đoán sai, tiểu Thanh Long này chính là một bí của Thiên Đô Sơn.

Thân vẫn chỉ tiêm

Hỏi một chút ý kiến mọi người!

Vứt bỏ Triệu lưu tên, về sau khi viết chỉ gọi là Phụ Vân, mọi người cảm giác thế nào, hay cứ như vậy.

Một: Tác giả thị giác Triệu Phụ Vân, nhân vật ở bên trong tự xưng, hoặc người khác gọi đều là Phụ Vân, như bây giờ.

Hai: Nhất trí xưng là Phụ Vân.

Ba: Không chỗ điều vị, đều được.

Mọi người nhìn một hai ba kia, cảm thấy muốn cái nào liền tại cái nào nhấn lại.

Chương 331 : Thiên Đô Sơn linh vật, ta muốn mang đi

Triệu Phụ Vân không tốt ở lúc có người ngoài, nói tiểu Thanh Long này là tiểu Thanh Long của Thiên Đô Sơn, nhưng hắn có thể khẳng định, tiểu Thanh Long là an gia ở Thiên Đô Sơn, hoặc là tị nạn.

Về phần tại sao lại xuất hiện ở nơi này, hắn không rõ ràng, nhưng đã nhìn thấy, cũng nhìn ra tiểu Thanh Long này chính là con trong Thiên Đô Sơn kia, hắn liền không thể mặc kệ.

Hơn nữa, Ngô Duy Sơn trước mặt mặc dù năm đó là Viện Chủ Vô Lượng Viện, nhưng cũng rời đi Thiên Đô Sơn nhiều năm chưa có trở về núi, hắn nếu tiết lộ bí mật của Thiên Đô Sơn, cũng là không được.

“Ngô sư huynh, con tiểu Thanh Long này ta muốn mang đi.” Triệu Phụ Vân nói.

Sắc mặt Ngô Duy Sơn lạnh lẽo, cười lạnh một tiếng nói: “Triệu Phụ Vân, ngươi biết mình đang nói gì không?”

“Ngô sư huynh, ngươi có thể gọi ta Phụ Vân sư đệ, chẳng lẽ là không nhận ta người sư đệ này sao?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại.

Ngô Duy Sơn nghe hắn tra hỏi, liền biết hắn ý tứ, hiện

tại rời đi Thiên Đô Sơn lâu như vậy, trong lòng đối với câu hỏi như vậy đều tương đối miễn cảm.

Hắn biết, ý tứ của Triệu Phụ Vân là hỏi mình còn có thừa nhận mình là đệ tử Thiên Đô Sơn hay không.

“Ta là sư huynh của ngươi, sớm nhập môn hơn ngươi, sớm tu hành hơn ngươi, làm sao, Phùng sư huynh không nói gì, Triệu Phụ Vân ngươi liền muốn thanh lý môn hộ sao?”

“Sư huynh nói quá lời, làm sư đệ chỉ là nhắc nhở sư huynh, có người ngoài ở đây, bằng không người khác còn nghĩ ngươi không nhận đã từng đồng môn trên núi nữa nha.” Triệu Phụ Vân nói.

Vị Văn Nghĩa chủ nhân lâu thuyền bên cạnh đưa tay sờ lên cằm, lại không nói một lời, tùy ý hai sư huynh đệ ở đây tranh luận danh nghĩa.

“Ha ha, Ngô Duy Sơn ta phụng mệnh lệnh của Phong Lôi sư huynh, tới đây câu bảo, ngươi lại tới đây ngăn cản, nơi này cũng không phải Thiên Đô Sơn, cho dù là Phùng sư huynh đến chỉ sợ cũng không có gì có thể nói, nếu Triệu sư đệ có nghi vấn gì, có thể về núi đi hỏi một chút Phùng sư huynh, lại để cho Phùng sư huynh đi hỏi Phong Lôi sư huynh, đến lúc đó Phong Lôi sư huynh tự nhiên sẽ thông báo cho ta, về phần Triệu sư đệ ngươi như thế nào, liền xin cứ tự nhiên, ta nghĩ, Văn Nghĩa đạo huynh cũng không lại so đo sự tình ngươi tự tiện xông vào đạo tràng của hắn.”

Lời nói của Ngô Duy Sơn nhìn như có tình có lý, nhưng

Triệu Phụ Vân biết hắn nói nhiều như vậy chính là nói với mình, tiểu Thanh Long không có khả năng mang đi, có việc liền đi nói với Phong Lôi chân nhân, Phong Lôi chân nhân là tu sĩ Nguyên Anh, việc này vốn là hắn để Ngô Duy Sơn đến, tìm hắn có thể có thuyết pháp gì đây.

Triệu Phụ Vân thậm chí cảm thấy, đây chính là Phong Lôi chân nhân đang bắt tiểu Thanh Long của Thiên Đô Sơn.

Sự tình Phong Lôi chân nhân bên kia, hiển nhiên còn cần Phùng sư huynh ở Thiên Đô Sơn câu thông chất vấn.

Không thấy được cũng thôi, bất quá, hiện tại hắn nhìn thấy, tự nhiên không có khả năng để tiểu Thanh Long này cứ như vậy bị mang đi.

Hắn đứng ở nơi đó, không có ngay lập tức nói chuyện, mà là ngưng thần tĩnh ý, thông qua Giới Bí Tường câu thông Phùng Hoàng Sư.

Ý thức của hắn chìm vào một chút cảm ứng từ nơi sâu xa kia, hô hoán “Phùng sư huynh”.

Sau liên tục ba lần, lại không có đạt được bất luận đáp lại gì, giống ở vào trong một chỗ trạng thái kỳ diệu.

Phía bên kia Ngô Duy Sơn nhìn thấy Triệu Phụ Vân không nói gì nữa, cảm thấy Triệu Phụ Vân bị lời nói của mình cho bắt được, không còn dám quản chuyện của mình, thế là tiếp tục kéo lưới hướng lâu thuyền.

Vì thế Triệu Phụ Vân từ bỏ câu thông Phùng Hoảng Sư, pháp niệm của hắn hướng ra ngoài khuếch tán, há mồm phun một cái, một tia lửa phun ra từ trong miệng hắn, đưa tay tiếp được, tia lửa kia rơi trên bàn tay hóa thành một ngọn đèn.

Thân đèn tím đen, phù văn cấm chế quán quanh phía trên giống như dây leo, bắc đèn là một nhánh cây thanh ngọc, trên đỉnh cành cao nhất như nở hoa, nở ra một đoàn hỏa diễm, hình thái hỏa diễm như Thần Điều.

Bắc đèn trong ngọn đèn, mơ hồ có thể thấy được chi tiết chín cành kim sắc, đó là Kim Ô Thần Điều ngậm nụ nghỉ ngơi.

Đèn vừa xuất hiện trong tay hắn, liền lóe ra kim quang, một tia sáng rơi xuống trên người Ngô Duy Sơn.

Tia sáng này đúng là không có khuếch tán tứ phía, không có xua tan hắc ám, ngược lại giống như ngưng tụ thành một tuyến, rơi vào trên người Ngô Duy Sơn, tựa như một thanh kiếm ra khỏi vỏ khoắc lên trên cổ của hắn, có chút cảm giác nóng rực, để lông tơ của Ngô Duy Sơn đều dựng lên.

Từ khi thành Kim Đan đến nay, hắn vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại tình huống này, đây là uy hiếp không tiếng động, mặc dù Triệu Phụ Vân một tiếng cũng không nói, ý tứ lại rõ ràng.

“Ngô sư huynh, tiểu Thanh Long này là linh vật trên núi, ta muốn mang về trong núi.” Triệu Phụ Vân không thể không mở miệng một lần nữa, cũng nói ra lời nói vốn

không nên nói ra. Chỉ là hấn vừa mở miệng, không chỉ có Ngô Duy Sơn cười lạnh một tiếng.

Văn Nghĩa bên cạnh càng là cười ra tiếng, đồng thời ngửa mặt lên trời cười to, giống như nghe tới buồn cười lớn nhất thế gian này, hấn cơ hồ muốn cười gập cả người, Triệu Phụ Vân đứng ở đó không nhúc nhích, Ngô Duy Sơn cũng không hề động.

Trong ánh mắt của Ngô Duy Sơn, một vệt ánh sáng nơi xa rơi vào trên người mình, hấn đón ánh sáng kia nhìn lại, chỉ cảm thấy ánh sáng kia mơ hồ mông lung, giống chiếu xuống đến từ đường chân trời xa xôi, giống như ánh sáng này là tới từ đường chân trời, đến từ Xích Viêm, mà không phải đến từ một ngọn đèn.

Trong lòng hấn sinh ra một cỗ cảm giác nguy hiểm, đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ Triệu Phụ Vân này cũng đã Cương Sát hợp nhất Kết Đan rồi?

Nếu không phải như vậy, làm sao lại cho hấn một loại cảm giác pháp ý cao diệu?

Có đôi khi, tu vi cảnh giới có thể liếc mắt nhìn ra, có đôi khi người khác che dấu, lại cần sau khi giao thủ mới có thể nhìn ra.

Trên người Ngô Duy Sơn hiển hiện pháp quang, gạt ra ánh đèn rơi vào trên người.

Văn Nghĩa bên cạnh rốt cục ngừng cười, nói: “Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy người bá đạo như vậy, thứ người khác thu hoạch được, lại còn nói là trên núi của hấn, đệ

tử Thiên Đô Sơn chẳng lẽ đều bá đạo như vậy sao?
Năm đó lúc Phong Lôi huynh cùng ta đồng du thiên hạ,
cũng chưa từng có hành vi như thế.”

“Ha ha ha... . . Vị sư đệ này của người a, làm việc có
thể so với Phong Lôi huynh bá đạo nhiều.”

Văn Nghĩa này mở miệng Phong Lôi huynh, ngậm miệng
Phong Lôi huynh, Triệu Phụ Vân nghe được hẳn là
muốn lấy Phong Lôi chân nhân áp chính mình.

Đang nói Phong Lôi chân nhân là cảnh giới Nguyên Anh,
lúc tuổi còn trẻ cũng chưa từng có bá đạo như vậy.

“Ngô đạo hữu, sư đệ của người giữ gìn Thiên Đô Sơn,
nói đây là Thiên Đô Sơn, chẳng lẽ người không phải là
đệ tử Thiên Đô Sơn sao?” Văn Nghĩa nói.

“Ta đương nhiên là đệ tử Thiên Đô Sơn, Phùng sư
huynh cũng chưa từng khai trừ ta khỏi sơn môn, Triệu
sư đệ không muốn nói như thế nữa, miễn cho bại hoại
hình tượng Thiên Đô Sơn, không duyên cớ làm cho
người khác chê cười chúng ta.” Ngô Duy Sơn nói.

Triệu Phụ Vân thân ở đầu nguồn tia sáng kim sắc mịt
mờ kia, bất vi sở động, chậm rãi nói: “Thế nhưng là, tiểu
Thanh Long này thật là Thiên Đô Sơn, không bằng Ngô
sư huynh theo ta cùng lên Thiên Đô Sơn, hỏi một chút
Phùng sư huynh như thế nào?”

Ánh mắt Ngô Duy Sơn đã lạnh, trong lạnh mang theo
phẫn nộ, nói: “Lúc ta muốn về Thiên Đô Sơn tự sẽ về,
cũng không cần do ai mang ta trở về, ta biết người đi

theo Tuân Lan Nhân học tập, nghe nói rất có thiên tư, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân người không tôn trọng sư huynh.”

Văn Nghĩa bên cạnh nhìn Ngô Duy Sơn, lại nhìn về phía Triệu Phụ Vân, nói: “Hôm nay ta ngược lại muốn xem xem, nếu như Ngô đạo hữu nhất định phải mang đi tiểu Thanh Long này, người lại muốn như thế nào?”

“Ngô sư huynh, vậy thì đắc tội rồi.”

Lời của Triệu Phụ Vân vừa dứt, ngọn đèn trong tay nhoáng một cái, tia sáng kim sắc kia lại là đột nhiên co lại, kim quang loá mắt đúng là co lại thành một ngọn đèn điểm phổ thông, nhưng rất nhanh lại tăng mạnh.

Trên ngọn đèn tuôn ra ánh sáng xán lạn, ánh sáng này còn không phải tản ra bốn phương tám hướng, mà là tập trung, hiện hình quạt rơi vào trên lầu thuyền.

Trong ánh sáng, một đạo hoàn quang màu xám cũng đồng thời bay ra.

Ngô Duy Sơn ở trong nháy mắt Triệu Phụ Vân thu ánh đèn kia, ánh mắt của hắn lập tức nhìn về phía Triệu Phụ Vân, hắn muốn thấy rõ Triệu Phụ Vân làm gì, nhưng ánh đèn trên tay Triệu Phụ Vân lại đột nhiên nở rộ, tia sáng kia thế mà giống như châm kim sắc, đúng là thoáng cái cũng đã đâm rách pháp quang hộ thể của hắn.

Mà trong pháp quang hộ thể của hắn, lại có một cây dù nổi lên từ trong pháp quang, hắn cũng là người cảnh giác, nghe nói Tuân Lan Nhân đấu pháp cho tới bây giờ

đều là vừa thấy hư thực, dốc sức mà làm, rất nhiều người sơ suất, liền bị một kích giết chết.

Triệu Phụ Vân lại được Tuân Lan Nhân tự thân dạy dỗ, nghĩ đến cũng sẽ như thế, cho nên đã sớm chuẩn bị kỹ càng pháp bảo.

Dù này tên là Bát Bảo Thanh La Tán, trên mặt dù có khảm nạm Bát Bảo, là một kiện pháp bảo chủ hộ thân.

Bảo quang trên dù rủ xuống, ngăn trở ánh sáng.

Nhưng rất nhanh, hần phát hiện kim quang kia muốn đâm xuyên bảo quang rủ xuống trên dù.

Hần liền cảm giác có chút không đúng, đem mặt dù đỉnh hướng phía trước, kim quang chiếu vào trên mặt dù.

“Đốt!”

Bảo quang trên dù nháy mắt bị đốt xuyên, sau đó mặt dù bị hỏa diễm thiêu đốt.

Ngô Duy Sơn cảm thấy không đúng, vội vàng lui lại, hần phát hiện mặt dù của mình đã bắt đầu cháy rùng rục.

“Văn đạo huynh, giúp ta.” Ngô Duy Sơn vội vàng hô.

Bản thân Văn Nghĩa kia lúc đánh lên, đã né qua nơi u ám trong lầu thuyền, thấy cảnh này, trong lòng giật mình, hần chính là nghe được Ngô Duy Sơn nói khi hần là Viện Chủ Vô Lượng Viện, người gọi là Phụ Vân này mới vào Thiên Đô Sơn mà thôi.

Thế nhưng là, Ngô Duy Sơn này làm sao vừa đối mặt đã thua.

Đệ tử bí truyền của Thiên Đô Sơn chỉ có bản lĩnh này sao? Vậy nhưng kém xa so với Phong Lô, đệ tử Thiên Đô Sơn thật sự là một đời không bằng một đời.

Thế là, nghiêng người từ đứng ở trong bóng tối, một chỉ về phía mặt nước kia, mặt nước lập tức nhấc lên sóng lớn, sóng lớn kia như ảo như vọng, nguyên bản mặt sông tinh quang mê ly, trở nên mênh mông khôn cùng, trước mặt sóng lớn kia nhấc lên, Triệu Phụ Vân lập tức trở nên nhỏ bé.

Ánh đèn trong tay càng như chỉ có một ngọn đèn nhỏ, chỉ có thể chiếu sáng chung quanh mình, càng là cùng ánh đèn trong sóng nước kia nổi thành một mảnh, bị kéo vào trong ánh đèn hỗn loạn nào đó, không còn nổi bật như vậy, không còn chói mắt nữa.

“Sắc trần!”

“Trần, phong, định, cấm!”

Tiếng một đạo pháp chú vang lên, sóng gió khôn cùng muốn nhấc lên kia, đột nhiên biến mất, mặt sông lại bình tĩnh trở lại.

Đột nhiên, một đoàn ánh sáng chói mắt phóng tới bầu trời, đó là một con Kim Ô Thần Điều, trong nháy mắt này, trong thiên địa một vùng sáng sủa, đã không còn thần bí.

Mà trên mặt nước thì đều phản chiếu lấy kiêu dương quang huy kim sắc xuất hiện lúc này trên bầu trời.

Trong quang huy này, trên lầu thuyền dâng lên một mảnh pháp quang u hồi, Văn Nghĩa đứng ở trên boong thuyền, sắc mặt hắn không tốt.

Trong ánh nắng, một đạo quang hoàn màu xám rơi xuống.

Âm Dương Hoàn đánh về phía lầu thuyền.

“Thật can đảm.” Văn Nghĩa hét lớn một tiếng, tay tìm tòi về phía bầu trời, trống rỗng sinh ra một đại thủ u hồi, hắn muốn cầm nã xuống Âm Dương Hoàn kia.

Quang hoàn chuyển động, kích nhập vào đại thủ u hồi kia, đồng thời có ánh đèn chiếu trên đại thủ, đại thủ bị Âm Dương Hoàn xông phá, đánh về phía boong thuyền phía dưới.

Thân Văn Chỉ Tiêm · tác gia nói

Vấn đề xưng hô tạm thời trước như vậy đi, các loại ý kiến đều có, vậy liền trước duy trì.

Chương 332 : Về Thiên Đô Sơn

Văn Nghĩa đứng ở trong bóng tối lâu thuyền, không có đi lên boong thuyền, nhưng trong tay hắn đã nhiều một vỏ sò lớn cỡ bàn tay người trưởng thành.

Trên vỏ sò có hoa văn phức tạp, đây là linh bối ngàn năm hắn câu lên từ trong nước, đã tự sinh pháp văn, hắn đem tế luyện thành pháp bảo, tên là Ngân Bối Tàng Hải Khí.

Đây là một kiện pháp bảo hắn tế luyện đến cực kì đặc ý, chỉ kém một bước liền có thể tấn thăng làm linh bảo, trên Ngân Bối Tàng Hải Khí kia khảm nạm bảo sa nhỏ bé, bảo sa có hai loại màu lam màu đỏ.

Chỉ thấy hắn đưa tay vuốt ve ngân bối kia, vỏ ngân bối lập tức mở ra.

Giờ khắc này Triệu Phụ Vân thông qua tia sáng nhìn thấy, vỏ sò ngân sắc kia mở ra bên trong lại giống như vực sâu không đáy, một mảnh u hối, đồng thời có một cỗ hấp lực cường đại vọt tới, có huyền tượng sóng nước vô hình xuất hiện.

Triệu Phụ Vân mơ hồ nhìn thấy trong u hối kia, có xúc tu nhô ra đến, quán về phía Âm Dương Hoàn.

Xúc tu kia giống như râu thịt của vỏ sò, chỉ là mắt thường khó thấy, nếu không phải Triệu Phụ Vân thông

qua hỏa quang phá huyễn phá vọng cũng căn bản là nhìn không thấy.

Âm Dương Hoàn nếu rơi xuống một cách bình thường, liền sẽ như đá ném biển cả rơi vào trong đó.

Pháp niệm của hấn khế động, Âm Dương Hoàn đột nhiên giống như vỡ vụn ra, hóa thành từng sợi tia, tùy theo hư hóa trong ánh sáng, biến mất.

Trong nháy mắt này, Văn Nghĩ thông qua ngân bối cảm giác bên trong, Âm Dương Hoàn kia biến mất, trong lòng hấn máy động, loại tình huống này hấn chưa bao giờ gặp phải.

Võ giả thế gian đánh nhau có một thuyết pháp, nơi con mắt không nhìn thấy, tiếng binh khí tiếp xúc va chạm ra, như vậy trong lòng chính là an tâm, bởi vì đụng phải binh khí, vậy nói mình ngăn cản, mà nếu binh khí của mình rõ ràng đi cản binh khí của đối phương, lại cản khoảng không, dưới tay trống trải, vậy lúc này trong lòng chính là hoảng, bởi vì đối phương có thể dùng hư chiêu, mình bị lừa gạt, mà binh khí đã xuất thủ, như vậy thu hồi lại sẽ chậm hơn đối phương một bước.

Cho nên lúc này, tốt nhất là lập tức kéo dài khoảng cách, nhảy ra vòng chiến, thấy rõ chính thể của đối phương lại đánh.

Lúc này, Văn Nghĩ sử xuất pháp bảo trong tay, lại không thu được Âm Dương Hoàn kia.

Thế là trong lòng hấn cả kinh.

Mà biên giới vô sò ngân sắc mở ra kia lại đột nhiên sáng lên hoả tinh, lại phát ra một thanh âm “Két”, Âm Dương Hoàn đúng là đánh vào biên giới vô sò ngân sắc.

Trong lòng Văn Nghĩ chấn động, trong lòng hấn quỳnh lên, liền muốn thu hồi pháp bảo, muốn xem pháp bảo của mình có phải bị đánh hỏng hay không.

Hấn đối với kiện pháp bảo này thế nhưng cực kì yêu quý.

Pháp bảo của Văn Nghĩ vừa thu lại, Âm Dương Hoàn lại ở trong lúc dao động, đánh về phía Ngô Duy Sơn. Hai tay Ngô Duy Sơn đẩy về phía trước, hai tay của hấn trở nên to lớn, đúng là vừa vịn ngăn trở Âm Dương Hoàn, bộp một tiếng, hai tay của hấn đứt gãy, Âm Dương Hoàn bắn trở về, trong ngọn lửa lại có bóng người xuất hiện.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân chẳng biết lúc nào đã xuất hiện bên cạnh tiểu Thanh Long, chỉ thấy hấn đưa tay chộp một cái, trong hư không xuất hiện một đại thủ kim quang, nhiếp bắt lên tiểu Thanh Long cùng lưới kia, sau đó bay lên bầu trời.

Trong mắt Ngô Duy Sơn cùng Văn Nghĩ, chỉ kịp tránh Âm Dương Hoàn cùng hỏa quang mãnh liệt kia, khi hỏa quang xán lạn biến mất, tiểu Thanh Long cũng không thấy.

Hai người trong lúc nhất thời hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nói gì, trên mặt bọn họ đều có một loại cảm giác nóng bỏng.

Văn Nghĩa không cam tâm mở miệng nói: “Tiểu bối đánh lên chúng ta, thật sự đáng giận.”

Triệu Phụ Vân không nghĩ qua nhất định phải giết bọn họ, bởi vì hắn cảm thấy không dễ dàng, dù sao nơi này là nơi tu hành của Văn Nghĩa kia.

Mình nhất thời cướp công làm cho đối phương khó phản kích, nhưng nếu đối phương chỉ một lòng bỏ chạy, mình muốn giết người cũng không dễ dàng.

Lại nói, hai người kia đều có quan hệ cùng Thiên Đô Sơn.

Một người là tiền Viện Chủ Vô Lượng Viện, một người là bằng hữu Phong Lôi chân nhân.

Triệu Phụ Vân mang theo tiểu Thanh Long không tiếp tục dùng chân đi trở về Thiên Đô Sơn, mà là trực tiếp tung quang mà độn, không bao lâu liền trở lại Thiên Đô Sơn.

Mà tiểu Thanh Long thể mà vẫn còn say.

Khi hắn rơi vào Thiên Đô Sơn, chính là lúc buổi tối, chỉ thấy một vệt kim quang thẳng vào chủ phong Thiên Đô Sơn.

Các đệ tử tu hành trong núi thấy cảnh này, từng người đều đang suy đoán đây là vị chân nhân nào về núi.

Bọn họ nghĩ là Tuân chân nhân cùng Mã chân nhân.

Chỉ là có người hiểu rõ lại biết, độn quang của Tuân chân nhân thường thường lặng yên không một tiếng động, cho dù là biểu hiện màu sắc cùng linh quang, cũng là thủy sắc.

Mà Mã chân nhân nếu hiển lộ độn quang, đó chính là một vết kiếm quang, hư không thường thường sẽ có kiếm ngân vang nhàn nhạt lưu chuyển theo gió.

Bất quá, có người nghe nói, Tuân chân nhân ở đông hải đóng giữ luyện bảo, trước đây ít năm, có người mạo phạm Tuân chân nhân, bị Tuân chân nhân giết không ít người, cụ thể đã qua bao lâu, giết bao nhiêu, truyền đến trong núi cũng đã mờ hồ.

Mà Mã chân nhân có ở trong núi hay không, mọi người kỳ thật cũng không rõ ràng.

Toàn bộ Thiên Đô Sơn, có bao nhiêu tu sĩ Tử Phủ tu hành ở trong núi, mọi người kỳ thật cũng không rõ ràng.

Triệu Phụ Vân rơi vào trong núi, mây mù trong núi mở rộng.

Sau đó hắn một đường đi về phía Thiên Đô Điện.

Khi hắn đi đến Thiên Đô Điện, y nguyên cảm thấy Thiên Đô Sơn này rất thần bí, ngẩng đầu nhìn những cây cột thô to thần bí này, hắn luôn có một loại ảo giác, giống như những cây cột này chống lên một vùng bầu trời này.

Hắn mang theo tiểu Thanh Long một đường đi vào bên

trong.

Lần này cùng trước kia tiến vào lại có nơi khác biệt, một vùng mê vụ trước mặt để hấn cảm giác giống như đi vào trong một thế giới mới.

Dựa theo ký ức trong lòng đi lên phía trước, đi tới hấn ngừng lại, bởi vì hấn phát hiện dưới tình huống bình thường, cũng đã đến, nhưng hiện tại cũng chưa đi đến, hấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Lại phát hiện trong tinh quang xán lạn, khắp trời đầy sao, cùng hấn trước kia nhìn thấy hoàn toàn không giống, trước kia hấn nhìn thấy đều là tương đối thưa thớt.

Hấn nhớ rõ Phùng sư huynh cảnh cáo nói, không thể nhìn nhiều.

Chỉ là hiện tại hấn là tu vi Kim Đan, lại muốn nhìn nhiều một chút.

Hấn đứng ở đó ngẩng đầu nhìn, ngôi sao trên bầu trời ở trong mắt hấn nhanh chóng rút ngắn, một điểm tinh quang trong đó giống như bị ánh mắt của hấn hấp dẫn, rơi xuống hai con mắt của hấn, nhanh chóng rút ngắn, hấn chỉ cảm thấy, một điểm tinh quang kia muốn xuyên thấu qua hai con mắt của mình, rơi vào trong tâm hồ của mình.

Đúng lúc này, trong lòng hiện ra một cỗ cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt, hấn quả quyết nhắm mắt lại.

Tâm linh trong suy nghĩ vẫn như cũ còn có một vệt dư vận quang huy rơi xuống, bất quá, lại chỉ là cái bóng nhàn nhạt, không còn có sức mạnh thần bí.

Triệu Phụ Vân không biết đó đến tột cùng là gì, tự nhiên là không dám tiếp nhận.

Sau khi hấn lấy lại bình tĩnh, dựa theo phương hướng trong lòng đối với Giới Bí Tường, nhắm mắt lại hành tẩu, khi hấn cảm thấy mình đi đến trước Giới Bí Tường, mở mắt ra, thế là liền nhìn thấy một người ngồi dưới đất, mây mù vờn quanh người.

Chính là Phùng Hoảng Sư, nhưng hấn lại quý dị ngửa đầu nhìn ngôi sao trên bầu trời.

Hấn mặc một thân pháp bào thêu ngôi sao, ngôi sao trên bầu trời hội tụ ở trên người hấn.

Thấy cảnh này, trong lòng Triệu Phụ Vân máy động, hấn từng bước một tới gần, hấn phát hiện Phùng sư huynh miệng mở rộng, hai mắt là mở ra, nhưng trong hai mắt lại bốc lên tinh quang, ánh mắt có chút đăm đăm.

Hấn không dám tùy tiện kêu gọi, bởi vì hấn không biết trạng thái hiện tại của Phùng sư huynh là gì, nhưng mà việc gì cũng không làm cũng không được, dù sao Phùng sư huynh nhìn qua bị vây ở trạng thái không hiểu nào đó.

“Phùng sư huynh... .” Triệu Phụ Vân thử gọi tên hấn, sau khi gọi xong, hấn dường như động đậy một chút, chỉ là động rất nhỏ.

Triệu Phụ Vân lại tiếp tục gọi một tiếng: “Phùng sư huynh... .”

Thân thể Phùng Hoàng Sư lại một lần nữa lắc lư một cái.

“Phùng Hoàng Sư... .”

Triệu Phụ Vân lại gọi một tiếng, lần này hẳn kêu gọi dùng tới lực lượng pháp chú.

Phùng Hoàng Sư đột nhiên như bừng tỉnh trong cơn ác mộng, hít sâu một hơi, dáng vẻ giống như muốn nôn mửa.

Cả người hẳn đều nằm rạp trên mặt đất, há to miệng thở dốc cùng nôn khan.

Triệu Phụ Vân không động hẳn, ngược lại là lui về phía sau hai bước, lui ra cái bàn tế đàn kia.

Qua một hồi lâu, Phùng Hoàng Sư lúc này mới hòa hoãn lại, hẳn một tay chống đất, nghiêng đầu nhìn Triệu Phụ Vân, mấy sợi tóc lộn xộn rủ xuống trên mặt hẳn.

Hắn nhìn Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy trong ánh mắt của hắn tràn đầy mỗi một.

“Triệu sư đệ, ngươi trở về.” Phùng Hoàng Sư nói.

“Đúng vậy, Phùng sư huynh, ngươi làm sao rồi?” Triệu Phụ Vân nói.

Hắn nhưng là biết, Phùng Hoảng Sư từng lấy Thiên Đô Sơn vượt ngang mấy vạn dặm trấn áp Quan Chủ La Tiên Quan, đủ thấy Phùng sư huynh cường đại, cho dù hắn hiện tại Kim Đan, cũng nhìn không thấu Phùng sư huynh.

Mà bây giờ Phùng sư huynh nhìn qua mỗi một cùng yếu ớt như vậy.

“Ta không sao, hoãn một chút liền tốt.” Phùng Hoảng Sư nói.

Hắn sau khi nói xong, liền ngồi ở đó, nhắm mắt tĩnh tu lên, bầu trời trên đỉnh đầu hắn, có ngôi sao hiện lên, tinh quang rủ xuống, chiếu xuống hắn ở trong đó.

Không bao lâu, hắn lại lần nữa mở mắt.

Hắn đứng lên, toàn bộ khí sắc nhìn qua đã tốt hơn nhiều, chỉ nghe hắn nói: “Chúc mừng sư đệ ký kết Kim Đan, trước đó vài ngày, ta thấy tên của người lấp lánh trên Giới Bí Tường, liền biết người nhất định tu vi tiến nhanh.”

Triệu Phụ Vân chỉ là hơi hành lễ, cũng không nói lời nào.

Ngay sau đó, hắn lại nhìn thấy tiểu Thanh Long không nhúc nhích sau lưng Triệu Phụ Vân, hỏi: “Đây là Tiểu Thanh?”

Thế là Triệu Phụ Vân nói cho hắn nghe chuyện mình gặp phải ở Thông U Loan.

Phùng Hoảng Sư cùng là nhú mày, nói: “Tiểu Thanh ham chơi, chúng ta không cho phép nó ra Thiên Đô Sơn, cho nên nó thường thường muốn lên xuống núi, bất quá có Tiểu Tân nhìn xem, cho nên đều không thể làm thành, lần này thế mà trộm xuống núi, nghĩ đến là lần trước khi ta ngự sơn trấn ma, xuất hiện sơ hở gì, lúc này mới để cho Tiểu Thanh trộm xuống núi.”

Theo Triệu Phụ Vân hiểu rõ, thời điểm Phùng sư huynh ngự Thiên Đô Sơn trấn ma, đến nay đã qua hơn hai mươi năm, nhưng Tiểu Thanh hẳn là gần đây trộm xuống núi, hoặc là nói hồ nước trong Thiên Đô Sơn cùng một phương Thông U Loan kia có thể có địa phương liên thông.

Có thể nguyên bản không có địa phương liên thông, sau khi ngự núi trấn ma liền có.

“Phong Lôi sư huynh từng ở trên núi rất nhiều năm, biết Tiểu Thanh, cũng biết dẫn dụ Tiểu Thanh như thế nào, người mang Tiểu Thanh đưa ra ngoài điện đi, Tiểu Tân liền sẽ tiếp đi nó.”

Triệu Phụ Vân sau khi nghe, mang theo Tiểu Thanh ra Thiên Đô Điện, vừa mới ra đại điện, hắn liền nhìn thấy có một nữ tử thanh lệ đứng ở dưới một cây đại thụ trước cung điện.

Nữ tử kia Triệu Phụ Vân gặp qua, chính là nữ tử thanh lệ lúc trước từng ở bên hồ cho Tiểu Thanh ăn.

Lúc nàng nhìn thấy Triệu Phụ Vân mang theo tiểu Thanh

Long say rượu ra, lập tức chạy tới, nói: “Ta trước đó bởi vì chải vuốt địa khí, một thoáng không có coi chừng Tiểu Thanh, để Tiểu Thanh chạy ra ngoài, cảm ơn người mang hấn về.”

Nữ tử thanh lệ mặc một thân quần áo màu xanh lục, có điểm giống dây leo bện thành.

Chương 333 : Giải đáp thắc mắc

Nữ tử thanh lệ kia, nhìn qua vẫn chỉ là một thiếu nữ, trong mắt nàng có một cỗ thanh tịnh tự nhiên, giống thu đàm tịnh thủy, rồi lại có một cỗ cảm giác xa cách, giống như không muốn cùng người thân cận.

Nàng đi tới bên người Triệu Phụ Vân, nhỏ giọng hô hai câu “Tiểu Thanh”, tiểu Thanh Long kia liền mơ mơ màng màng mở mắt, sau đó phát ra tiếng ô ô.

Trong tay thiếu nữ thanh lệ Tiểu Tân, tiểu Thanh Long đúng là nhanh chóng thu nhỏ, sau đó chui ra từ trong lưới.

Triệu Phụ Vân phát hiện, sau khi tay nàng vuốt ve lưới màu vàng kia, pháp vận trên lưới liền bị giam lại.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân cũng có thể giải ra, chỉ là hắn không có làm như vậy mà thôi.

Tiểu Thanh Long vào tay nàng giống như một con lươn nhỏ, được nàng nâng lấy, nàng lại hướng Triệu Phụ Vân khom người thi lễ một cái, sau đó nâng tiểu Thanh Long bước nhanh chạy vào trong rừng, trong rừng nổi sương mù, bao phủ thân hình của nàng.

Triệu Phụ Vân thu hồi lưới vàng trên mặt đất, sau đó trở lại Thiên Đô Điện.

Hắn lại về Thiên Đô Điện, mây mù màu trắng trong điện cũng đã thu liễm toàn bộ, liếc mắt liền nhìn đến Phùng Hoàng Sư ở giữa đại điện, lúc này Phùng Hoàng Sư cũng đã khôi phục lại loại thần bí xa xăm kia, trạng thái vạn sự trong mắt, trong lòng.

Hắn y nguyên nhìn ngôi sao trên bầu trời, sau khi Triệu Phụ Vân đi vào, hắn mới thu hồi ánh mắt, hỏi: “Phụ Vân sư đệ có gì muốn biết?”

Triệu Phụ Vân nhìn tinh không trên đỉnh đầu kia, hỏi: “Sư huynh, những ngôi sao kia đến tột cùng là gì?”

“Muốn nói rõ ràng ngôi sao này, vậy thì cần nói phương thế giới này tồn tại.” Phùng Hoàng Sư nói.

“Tục truyền, một phương thế giới này vốn ở vào hỗn độn hư vô, Đạo Tổ phát hiện nơi này, vì thế tiến vào trong giới này ngộ pháp, ngộ được đạo Thái Hư, hào Vô Thủy Đạo Tổ, trong quá trình hắn ngộ pháp, lưu lại « Vô Thủy Đạo Kinh », lúc ấy cũng có sinh linh sinh ra ở đây, được xưng là Tiên Thiên Ma Thần.”

“Về sau trong quá trình giới vực biến thiên dài đằng dặc, một mảnh giới vực này cũng đang từ từ biến hóa, những tiên thiên sinh linh kia ở trong quá trình thiên địa biến thiên thai nghén sinh ra dòng dõi, sau đó tự xây thần quốc, nhưng sau khi dòng dõi nhiều hơn, nhiều đời xuống tới, người huyết mạch xa, thần tính chậm rãi biến mất, thế là sẽ bị trục xuất ra Thần Quốc, vì vậy tản mát giữa thiên địa... .”

“Sau nhiều năm phồn diễn sinh sống, trong đó có người

thông tuệ, lại sáng lập công pháp nhân loại có thể tu hành, thế là tu sĩ chậm rãi quật khởi, sau đó tu sĩ trưởng thành, trưởng thành đến trình độ có thể phạt phá Thần Quốc, thế là thiên hạ rung chuyển không ngớt.”

Nghe đến đó, Triệu Phụ Vân phát hiện, nếu theo cách nói này, vậy tất cả mọi người kỳ thật đều là hậu duệ Ma Thần, cũng có thể nói là nhóm bị trục xuất kia trở về báo thù.

Thế nhưng nhóm Ma Thần sớm nhất kia cường đại như vậy, làm sao biến mất đây? Thế là hắn mở miệng hỏi.

“Nhóm Tiên Thiên Ma Thần sớm nhất thành lập Thần Quốc kia, bọn họ là người đã gặp Vô Thủy Đạo Tổ, cho nên cả đám đều truy tìm bước chân phi thăng của Đạo Tổ ở ngoài giới vực, đương nhiên cũng có rất nhiều là đã chết, hoặc là ngủ say.”

“Màn trời kia cùng một phương tinh không này lại có quan hệ như thế nào?” Triệu Phụ Vân trở về đến nghi hoặc ban sơ của mình.

“Chu thiên có màn, ngăn cách Âm Dương, điểm này người hắn là rất rõ ràng.”

Phùng Hoằng Sư nói điểm này, Triệu Phụ Vân đương nhiên rất rõ ràng, đây là đạo luận lúc trong Hạ Viện liên học qua.

Thiên địa phân Âm Dương, trong một giới, Âm Dương giao hội vây quanh, chính là Thái Cực.

Biểu hiện cụ thể chính là vùng thể giới hiện tại này, một bộ phận Cực Dạ thuần âm, một phần là như Đại Chu bên này, có Xích Viêm chiếu rọi, là thuần dương.

“Đất Âm Dương vây quanh, liền có thể thai nghén sinh mệnh, nhưng ở ngoài đất Âm Dương vây quanh, lại có thể giới hư vô càng lớn, chúng ta xưng là Thiên Mạc, Thiên Mạc rộng lớn khôn cùng, u hối thâm thúy, tối nghĩa không rõ, trong đó cũng phân Âm Dương, Âm Dương tương hổ, lại quần quanh giới vực này của chúng ta, là Lưỡng Nghi tứ tượng, không thể chia cắt, rồi lại lẫn nhau khó có thể liên hệ.”

“Mà những ngôi sao này liền tồn tại ở trong đó, bọn chúng tuân theo thiên địa mà sinh, ký kết đủ loại pháp tượng đạo cảnh, nếu lấy pháp niệm tới câu thông, thời gian lâu dài sẽ nhận xung kích, cho nên không thể tùy tiện câu thông tinh thần.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân có một thể giới quan vũ trụ, nhưng ở trong một phương thể giới này, lại cùng thể giới trong lòng hắn hoàn toàn khác biệt, cho nên không dám tùy tiện suy đoán.

“Vậy những cây cột này?” Triệu Phụ Vân không khỏi nhìn về phía những cây cột này, lại một lần nữa hỏi.

Ở trong U Ngục Lạc Đô cũng có cây cột, hắn không biết tác dụng chân chính của những cây cột này.

“Những cây cột này chính là trận cơ của trận pháp Thiên Đô Sơn chúng ta, trên liên thông tinh thần đạo cảnh, hạ thông linh khí đại địa, thành Lưỡng Nghi chi tượng, sinh

nhất cảnh nhất vi trần chi diệu. Thiên Đô Sơn đã là một ngọn núi, nhưng cũng là một bí cảnh giới vực, cho nên, Tiểu Thanh mới có thể ở thời khắc Thiên Đô Sơn rung chuyển, có cơ hội chui ra từ trong Khê Long Hồ, xuất hiện ở Thông U Loan, bởi vì Thiên Đô Sơn cũng là nơi thông u thiên địa, đây là chỗ ảo diệu của Thiên Đô Sơn, cũng là chỗ sơ hở.”

Triệu Phụ Vân biết, trên thế giới này không có thứ gì là hoàn mỹ, đặc tính của Thông U Loan, đúng là có chỗ tương đồng cùng Thiên Đô Sơn, mà Phong Lô chân nhân biết điểm này, cho nên mới sẽ ở nơi đó dụ ra tiểu Thanh Long.

Nghĩ tới đây, Triệu Phụ Vân lại nghĩ đến, có lẽ cũng chính là như thế, Tổ Sư mới có thể có cơ hội về núi một lần.

“Sư đệ nhưng còn có gì khác muốn hỏi.” Phùng Hoảng Sư hỏi.

“Sư huynh thế nhưng là tu vi Nguyên Anh?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Bởi vì mượn lực lượng đại trận, cảm giác tinh thần chi diệu, trước đây ít năm ngược lại có cơ duyên dựng dục ra Anh nhi, Thiên Đô Sơn chúng ta có đại trận tại, thiên kiếp có thể bằng vào đại trận tiêu di.” Phùng Hoảng Sư nghe xong liền nói.

“Một phương thế giới này của chúng ta, vẫn có rất nhiều nơi huyền bí, trong ngoài Âm Dương diễn biến lẫn nhau, trong Thiên Mạc đám Ma Thần thăm dò, năm đó các

Thần rời đi, chính là cảm thấy một phương thế giới này quá nguy hiểm, dưới Âm Dương giằng co nghiền nát, tồn tại cường đại như bọn họ dễ dàng bị vùng thế giới này bài xích, cho nên liền rời đi, bất quá, trong đó có ít tồn tại, vẫn có biện pháp xuất hiện ở vùng thế giới này của chúng ta.”

“Vãng Sinh Quốc?” Triệu Phụ Vân nghĩ đến cái tên này, hẳn ở Trấn Ma Bích nơi đó gặp phải hóa thân của xà yêu kia, dùng một cái pháp đàn đến giết mình, căn nguyên lực lượng của pháp đàn kia liền đến từ “Vãng Sinh Quốc”.

Về sau từ trong trận đại chiến ở kinh thành kia, cũng nghe nói Vãng Sinh Quốc.

“Không sai, Vãng Sinh Quốc vốn cũng là một Thần Quốc của phương thế giới này, cho dù ở trong tuế nguyệt hỗn loạn kia, cũng thuộc về Thần Quốc thần bí cực độ, người cực kỳ cường đại khi sắp chết, liền sẽ tiến vào Vãng Sinh Quốc tị thế.”

“Sư huynh biết Quan Chủ La Tiên Quan kia là ai không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Cụ thể là ai, không thể xác định, nhưng có thể suy đoán một hai. Hơn ngàn năm trước, lão tổ Thu Đàm Sơn từng trợ Đại Chu khai quốc, pháp đàn Vãng Sinh Quốc liền là một trong những pháp đàn đặc ý của Thu Đàm Sơn, chính là mời triệu Vãng Sinh Quốc giáng lâm, vì Đại Chu triều khai quốc lập xuống rất nhiều công lao.”

“Về sau, Thu Đàm Sơn hủy diệt, có người nói là bởi vì

Thu Đàm Sơn luôn luôn câu thông những Ma Thần kia, cùng những nơi bí ẩn kia liên hệ qua nặng, cho nên nhận phản phê, bất quá ta ngược lại cảm thấy, chính là có người trốn ra từ trong Vãng Sinh Quốc đến báo thù.”

Lời của Phùng Hoàng Sư để trong lòng Triệu Phụ Vân hơi động, hỏi; “Quan Chủ La Tiên Quan này có thể có quan hệ cùng Đại La Thiên năm đó hay không?”

“Có khả năng này, Đại La Thiên là một Thần Quốc rất sớm rất cường đại, đã từng có rất nhiều tiểu quốc phụ thuộc, nhưng về sau không biết nguyên nhân gì hủy diệt, bất quá, khi Tổ Sư cùng Đại Chu Vũ Đế bọn họ khai quốc, ngược lại là có Giáo Chủ Đại La Bí Giáo tiềm phục ở bên người, ý đồ mượn cơ hội phục hồi, tu hù chiếm tổ chim khách, bất quá bị thất bại. Người này rất có thể chính là Quan Chủ La Tiên Quan kia.”

Lời của Phùng Hoàng Sư ngược lại để Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn, hẳn không nghĩ tới Đại La Bí Giáo thế mà còn từng tiềm phục ở bên người Tổ Sư cùng Đại Chu Vũ Đế, lại muốn tu hù chiếm tổ chim khách, không khỏi nghĩ, năm đó mở một vùng Đại Chu Quốc này, nhất định cũng là hung hiểm vô cùng, các loại âm mưu phản bội.

Hắn tin tưởng, người có thể đi theo bên người Tổ Sư cùng Đại Chu khai quốc Vũ Đế, ý đồ cướp đoạt thành quả thắng lợi, nhất định là một người cường đại đáng sợ.

“Sư đệ lần này Kết Đan, có nghĩ tới cho mình lấy một đạo hiệu?” Phùng Hoàng Sư hỏi.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một chút, nói: “Tên của ta vốn là chính ta đặt, lần này ta trở về trong nhà một chuyến, chặt đứt ân oán, đã vứt bỏ dòng họ, liền lấy tên của ta “Phụ Vân” thành đạo hào đi.”

Phùng Hoàng Sư nhìn Triệu Phụ Vân, nói: “Khó trách ta thấy trên người sư đệ nhiều một cỗ cảm giác trong suốt không minh, có thể cắt đứt ân oán cũng là việc vui, người rời đi chính là xuất gia, vào núi tìm đạo, chính là đạo nhân, từ đây thế gian thiếu một vị Triệu Phụ Vân tâm niệm báo thù, mà nhiều một vị Phụ Vân đạo nhân tìm tiên vấn đạo, chúc mừng sư đệ, người đã đạp lên con đường tìm đạo, trong chúng ta, lại nhiều thêm một vị đạo hữu.”

“Bản đạo Hoàng Sư, bái kiến đạo hữu.”

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy lời nói của Phùng sư huynh như pháp chú, từng chữ rơi vào trong ý thức của mình, rơi vào trái tim của mình, để cho trái tim vốn còn có chút lưu động của mình kia áp chế định tính.

Hắn không khỏi tự nhiên ôm quyền đáp lễ: “Bản đạo Phụ Vân, đa tạ sư huynh.”

“Sư đệ, nếu đã vào cảnh giới Kim Đan, nên biết, Kim Đan chính là Đạo Thai của người, như thai noãn của phụ nhân, khi trưởng thành tới sung mãn, liền cần dẫn thần tính rơi vào trong đan thai, thai nghén Anh nhi, nhưng phải tránh, thần tính này nhất định phải là thần bản ngã, không được ở trong quá trình này cảm triệu Thần Linh, cũng phải chú ý có ý niệm của Thần Linh

tiềm ẩn vào trong đan thai, bằng không người liền thành ứng thân của những Thần Linh kia, sẽ bị đoạt xá, cho dù không bị đoạt xá, cũng sẽ ở trong thời gian dài đằng đặc bị thay đổi một cách vô tri vô giác.”

Điểm này Triệu Phụ Vân vậy mà không biết, trong lòng cảnh giác, không khỏi hỏi: “Có từng phát sinh chuyện như vậy?”

“Có, còn có không ít, nhất là năm đó lúc Tổ Sư cùng Vũ Đế mở Đại Chu, phạt phá không ít bí cảnh Thần Quốc, có không ít tu sĩ Kim Đan được đến linh bảo, liền mừng rỡ tế luyện, cuối cùng lại thành lạng yên không một tiếng động bị đoạt xá.”

Lời nói của Phùng Hoàng Sư để trong lòng Triệu Phụ Vân cảm khái, nếu không phải có người nói với mình, mình không chừng cũng sẽ trúng chiêu, xem ra linh bảo bên ngoài không thể loạn tế luyện.

“Đa tạ sư huynh bẩm báo.” Triệu Phụ Vân nói: “Hơn mười năm trước, ta ở biên giới Cực Dạ nhìn thấy Mã sư huynh tiến vào Cực Dạ, không biết Mã sư huynh đến đó làm gì?”

“Mã sư đệ xuất thân từ Cực Dạ, hẳn đến đó trăm ngàn duyên, cụ thể hơn, dính đến tự thân bí ẩn của Mã sư đệ, ta không tiện trả lời, người nếu muốn biết, có thể đi hỏi hắn.” Phùng Hoàng Sư rất tự nhiên nói.

Một điểm Triệu Phụ Vân rất thích Phùng sư huynh chính là, hắn rất chân thành, chỉ cần hỏi hắn, hắn liền sẽ trả lời.

“Tạ sư huynh cho biết, bởi vì lúc ấy còn nhìn thấy Dư Thần Quang, ta còn cho rằng Mã sư huynh là đi truy sát Dư Thần Quang.” Triệu Phụ Vân nói.

“Dư Thần Quang đi Cực Dạ, là ta nói cho Mã sư đệ, nhưng có một điểm, người phải nhớ kỹ, Thiên Đô Sơn nhớ ân, nhưng không niệm thù, có thù, gặp phải, thuận tay mà làm là được.”

Triệu Phụ Vân cảm thấy thái độ như vậy rất tốt, tất cả mọi người là người tu hành, cần gì tâm tâm niệm niệm báo thù, trong thảng năm dài đằng đẵng, có chút thù sẽ tự nhiên biến mất, bởi vì đối phương khả năng trực tiếp chết già, nếu không có chết già, lại có cơ hội gặp lại, như vậy thời cơ đến, liền thuận tay báo.

Đương nhiên nếu bị người bức bách ở trước mắt, cũng muốn phản kích.

“Đa tạ sư huynh đề điểm.” Triệu Phụ Vân nói.

Phùng Hoàng Sư nhẹ gật đầu nói: “Ta nhìn pháp vận trên người ngươi, có một cỗ vận mệnh mờ mịt, ngươi ngoài tu hành, có thể đi thử bắt đầu từ lịch sử phiến thiên địa này, dùng thứ này uẩn dưỡng thần tính của bản thân.”

Có ít người, người nói với hắn rất rõ ràng, hắn cũng không lý giải được, có ít người chỉ đề điểm một chút, liền có thể lập tức minh bạch ý tứ sâu xa của đối phương.

Triệu Phụ Vân lập tức minh bạch Phùng sư huynh là

nhìn ra pháp ý Kim Ô trong người mình, có ẩn chứa một chút khí tức thần thoại mênh mông, để cho mình bắt đầu từ lịch sử thiên địa, như vậy có thể kết hợp một tia khí tức thần thoại trên người mình kia nên vững chắc tu hành, dùng cái này dưỡng thần tính.

Hắn lại một lần nữa cảm tạ đề điểm của Phùng Hoảng Sư, không khỏi hỏi: “Năm đó Tuân Sư từng nói trong núi có một vị sư huynh thích lịch sử Thần Quốc, đang viết một bản biên niên sử Thần Quốc, không biết vị sư huynh này là ai?”

“Hắn đi vào Cực Dạ, nhiều năm chưa về, danh tự trên Giới Bí Tường cũng âm đạm không ánh sáng, dù chưa triệt để chết đi, nhưng cũng đã ở vào trạng thái sắp chết, đương nhiên, cũng có thể là bản thân hắn lấy phương thức nào đó, chém đi liên hệ của bản thân cùng Giới Bí Tường.”

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, hắn biết trong lịch sử Thiên Đô Sơn, rất nhiều người đều đi vào Cực Dạ lại chưa trở về, trong những người này, thậm chí có không ít tu sĩ Kim Đan.

Triệu Phụ Vân đi ra từ trong Thiên Đô Điện, đương nhiên lúc đi ra cũng nói cho Phùng Hoảng Sư, mình chỉ dừng lại một đoạn thời gian trong núi, liền sẽ trở về Trấn Ma Bích.

Phùng Hoảng Sư cũng không có ý kiến gì, chỉ nhẹ gật đầu, nói: “Nếu là xâm nhập Cực Dạ, nhất định phải cẩn thận.”

Triệu Phụ Vân đầu tiên là trở lại Ly Hỏa Điện của mình, sau khi tĩnh tu một đêm, hần hiện tại là tu vi Kim Đan, ẩn ẩn cảm giác được, trong Ly Hỏa Điện này, đúng là mơ hồ câu thông tinh quang, lúc hần nhập định tĩnh tu, mơ hồ cảm ứng có một ngôi sao chiếu vào đỉnh đầu, ngôi sao kia tỏa ra hồng quang, không phải mặt trời, nhưng một cổ điểm quang chiếu xuống từ nơi sâu xa kia, dung nhập vào trong pháp lực của hần, lại dung nhập trong giếng Ly Hỏa Điện này.

Ngày hôm sau, hần ra điện, có một thiếu nữ thanh lệ đi ra từ trong bóng tối, trước đó, Triệu Phụ Vân thế mà không cảm giác được nàng, nàng chính là Tiểu Tân.

Bộ dáng nàng giống như đọi ở đây đã lâu, trên tóc đều có hạt sương.

Trong tay thiếu nữ mang theo một cái giỏ kết từ sợi đăng, bên trong trải lên lá xanh thật lớn, đặt đủ loại quả.

Sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân đi ra, nàng lập tức đi tới, nói: “Cám ơn người cứu Tiểu Thanh trở về, ta đưa người một ít quả đại ăn, thanh nhiệt hạ hỏa, ăn rất ngon.”

Triệu Phụ Vân nhìn thiếu nữ trước mặt, không khỏi nghĩ mình quên hỏi Phùng sư huynh nàng đến tột cùng là ai.

Triệu Phụ Vân cũng không có khách khí, tiếp nhận cái giỏ kia nói: “Ta đã thấy người cho nó ăn, cho nên ngày đó gặp phải, liền mang Tiểu Thanh trở về.”

“Ừm, lần đó kỳ thật ta cũng nhìn thấy người.” Thiếu nữ

nói.

Triệu Phụ Vân đương nhiên biết nàng nói là tình hình lần đó lúc nàng cho Tiểu Thanh ăn, mình quan sát ở phía sau.

Triệu Phụ Vân đột nhiên cảm thấy, Phùng sư huynh mặc dù nói với mình rất nhiều, nhưng trong núi có lẽ còn có không ít bí ẩn là mình không biết.

Thiếu nữ gọi Tiểu Tân này, có lẽ lại là một bí mật của Thiên Đô Sơn.

Lúc hắn tiếp nhận quả đại, thấy trên cổ tay thiếu nữ một con tiểu xà màu xanh rụt lại, đó là tiểu Thanh Long kia, quấn ở trên cổ tay trắng của nàng như một vòng tay màu xanh.

Nó giờ đầu lên, không lên tiếng, nhưng lại giống như đang hướng Triệu Phụ Vân biểu thị cảm ơn.

Chương 334 : Tàng Pháp Lâu gặp cổ nhân

Triệu Phụ Vân mang theo quả giỏ đi tới Lan Nhân Tiểu Trúc, đến tới đó, phát hiện Tuân sư không tại, bất quá, có một con bạch hạc đứng ở trên tường viện nhìn hắn, hắn hỏi bạch hạc kia Tuân Sư đã trở về chưa, bạch hạc kêu lên một tiếng.

Triệu Phụ Vân cảm thấy nó nói không có, về phần đoán có đúng không, cũng không sao.

Hắn ném quả đại màu đỏ cho nó ăn, nó một ngụm liền ngậm ở trong miệng, ngửa đầu nuốt vào, quả núi nghẹn ở cổ, phồng lên một cái bọng lớn, nhất thời nuốt không trôi.

Triệu Phụ Vân cũng không để ý, quay người rời đi, vừa đi vừa ăn, một đường đi về phía Tàng Pháp Lâu.

Ở Hạ Viện có một tòa Tàng Pháp Lâu, Thượng Viện có một tòa, trong nội sơn cũng có một tòa.

Triệu Phụ Vân tiến vào Tàng Pháp Lâu, bắt đầu tìm sách liên quan tới phương diện Kim Đan đến Nguyên Anh.

Đến giai đoạn này của bọn họ, không có ai nói có thể tay nắm tay dạy cái gì, nhiều nhất chính là chỉ điểm một chút, phần lớn đều dựa vào mình ngộ, mình đọc sách, mình thực tiễn, nhiều khi thậm chí không nói được cái gì là đúng cái gì là sai.

Người nói hấn tu hành không đúng, người ta cũng có thể cứ như vậy một đường dựng sinh Nguyên Anh, chính yếu nhất chính là, đều là tu sĩ Kim Đan, từng người đều là ngộ tính cùng căn cốt cực giai, quan niệm bản thân đều đã hình thành.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến Phong Lôi Chân Quân, trước đó quên hỏi Phong Lôi Chân Quân làm như vậy, Thiên Đô Sơn sẽ định tính như thế nào.

Bất quá, nghĩ đã Phùng sư huynh đều không có giao phó liên quan tới phương diện này, như vậy chính hấn suy nghĩ gì cũng vô dụng.

Dù sao đó là Phong Lôi Chân Quân, là tu sĩ Nguyên Anh, mình phá hư hành động của hấn, đoạt lại tiểu Thanh Long, trong mắt người khác, phải là mình cần thận Phong Lôi Chân Quân trả thù, nhưng Triệu Phụ Vân cảm thấy hấn sẽ không, bởi vì hấn cảm thấy Phong Lôi Chân Quân giống như có chuyện trọng yếu hơn để làm.

Triệu Phụ Vân ở trong Tàng Pháp Lô tìm tới hơn mười quyển sách, đều là sách liên quan tới Kim Đan hóa Anh như thế nào.

Giữa Tàng Pháp Lô trong nội sơn có một dãy bàn cùng cái ghế, hấn mang theo hơn mười quyển sách đặt trên bàn, xuất ra Xích Viêm Thần Đăng bày trên bàn, bắt đầu chậm rãi phẩm đọc lên, nếu là lúc trước hấn sẽ mang về động phủ của mình, ở trong hoàn cảnh yên tĩnh đọc.

Mà bây giờ hấn lại không thèm để ý, liền ngồi ở đó, không coi ai ra gì đọc, bất quá, xung quanh không người, trong Tàng Pháp Lâu trống rỗng.

Không biết tại sao lại có gió nhẹ lưu chuyển ở đây, để trong Tàng Pháp Lâu này tuyệt không buồn bực.

Toàn bộ Tàng Pháp Lâu, sâu kín tối tăm, tối nghĩa không rõ, Triệu Phụ Vân đương nhiên không thèm để ý tia sáng, nhưng hấn muốn đốt đèn, bởi vì bình thường đọc sách là muốn đèn, liền lấy ánh đèn, hấn nhìn quyển sách trên tay này, tên sách « Hà Vị Thần Tính ».

Quyển sách này là một người tên Thẩm Quát viết, Triệu Phụ Vân không biết người này, nhưng người có thể viết sách này, hấn cảm thấy ít nhất phải là tu sĩ Nguyên Anh, bởi vì trước Kim Đan, đối với từ thần tính này tiếp xúc rất ít.

Chỉ có tinh, khí, thần, mà đối với thần này, trước khi Kim Đan lý giải thành thần niệm.

Pháp lực cấu thành từ tinh khí cùng thần niệm của bản thân hợp lấy thiên địa linh khí, hiện tại đã ký kết Kim Đan, Kim Đan như thai noãn, cần thần tính rót vào mới có thể thai nghén ra Anh nhi.

Hấn lật ra tờ thứ nhất, lời mở đầu trình bày thần tính.

“Thần tính, không chỉ Thần Linh mới có, mỗi người đều có thần tính, trước Kim Đan không cần để ý, sau Kim Đan, thì cần tu luyện thần tính.”

“Muốn tu thần tính, trước phải cảm thấy được tính linh huy quang của bản thân, thần hồn hợp cùng tính linh huy quang, thần tính tự ra... .”

Phía sau nội dung rất nhiều, liền dạy người làm sao để thông qua thần hồn bản thân, tìm đến tính linh bản thân, cùng làm cho hợp cùng nhau.

Sách này cũng không dày, rất nhanh liền đọc xong, hẩn trầm tư một hồi, lại lấy ra một quyển sách khác đọc.

Đây là một quyển tên là « Âm Thần Cư Xá Nguyên Anh Hoá Sinh ».

Sách này chưa hề nói thuyết pháp thần hồn hợp cùng tính linh huy quang, trong sách này thì là hồn phách ngưng luyện hợp nhất chính là Âm Thần, Âm Thần thần du giữa thiên địa, sau khi không ngưng cảm thụ linh vận thiên địa tự nhiên, không ngưng lớn mạnh, liền có thể thai nghén ra thần tính, nếu có thể làm được Âm Thần nhật du, thì có thể lạc cư trong đan thai thai nghén Nguyên Anh.

Hẩn đọc hết quyển này phát hiện mạch suy nghĩ của hai quyển không giống, suy tư trong chốc lát, lúc muốn đọc một quyển tiếp theo, lại có một người tiến vào.

Người này là một nữ tu sĩ.

Khúc Lưu Khê nhìn thấy ánh đèn thật bất ngờ, bởi vì trong Tàng Pháp Lôu không cho phép đốt đèn.

Lần trước nàng muốn đốt đèn, lại bị bí ẩn tồn tại thổi tắt,

đến bây giờ nàng còn không biết là ai thổi tắt, sau đó hỏi thăm một chút đồng môn, nói là trong Tàng Pháp Lâu không cho phép đốt đèn, sẽ có sách linh ra thổi tắt đèn.

Thế nhưng người này làm sao đốt đèn.

Nàng đứng ở cửa ra vào, nhìn Tàng Pháp Lâu trống trải, nhìn ánh đèn kia, nàng cảm giác toàn bộ Tàng Pháp Lâu giống như bị no căng, những không gian nguyên bản cũng không tính đặc biệt lớn kia, thế mà biến rất lớn, hơn nữa, nàng cảm thấy hắc ám bao vây lấy ánh đèn, tựa hồ là đang để ánh đèn không cách nào phát ra.

Nàng đi qua, thấy rõ ràng người ngồi ở đó, mái tóc màu đen buộc ở trên lưng, một thân pháp bào màu cam đơn bạc, pháp bào ở trong ngọn đèn hiện ra pháp quang, cùng ánh đèn đan vào nhau.

Nàng lại nhìn thấy tướng mạo của đối phương, cũng không nhận ra, chưa từng gặp qua.

Nàng không phải một người giỏi giao tế, nhưng ở trong núi nhiều năm, lại vào nội sơn, đạt được bí truyền, tự nhận là mình cũng coi như nhận biết không ít tu sĩ trong núi, nhưng chưa từng gặp người trước mặt này.

Nàng muốn chào hỏi, nhận thức một chút, cuối cùng vẫn từ bỏ.

Nàng tới lui tìm một quyển sách, sách tên là « Thiên Cương Địa Sát Hợp Nhất Biến Hóa Chứng Loại ». Nàng mặc dù khai phủ không lâu, nhưng đã học tập đạo luận cương sát hợp nhất.

Nàng cầm sách, ngồi ở một nơi khác của bàn, cách ánh đèn của Triệu Phụ Vân khá xa, lại có một chồng sách cản trở, ánh đèn chiếu không đến nàng, tự nhiên cũng chiếu không đến sách của nàng, bất quá nàng vẫn thấy rõ chữ trên sách.

Trước kia lúc Triệu Phụ Vân đọc sách ở trong này, cũng chưa bao giờ đốt đèn, lần này đốt đèn, là hắn muốn tiếp tục thực tiễn ý nghĩ trong lòng mình, tận lực đem mình xem như người bình thường mà sống.

Ví dụ như đọc sách đốt đèn, ăn, ngủ, đi đường vân vân.

Trong Tàng Pháp Lôu lẳng lặng, chỉ có thanh âm lật sách.

Khúc Lưu Khê đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, bởi vì nàng cảm giác được gió như đang lưu động.

Sau đó ngẩng đầu, lại nhìn thấy một màn để nàng kinh dị, ở biên giới tia sáng, có một đạo hư ảnh cực lớn giấu trong bóng đêm, hư ảnh như ác quỷ, chính đang thổi khí về phía đèn phía dưới.

Nó giống như muốn cố gắng thổi tắt ánh đèn kia, thế nhưng đèn diễm trên ngọn đèn kia không nhúc nhích tí nào.

Nàng rất cuộc biết, không phải người này có thể đốt đèn ở đây, mà là sách linh trong Tàng Pháp Lôu này đối với đèn của hắn không thể làm gì.

Trong lòng nàng có chút hiếu kì người này là ai.

Sau khi nàng đại khái đọc nửa quyển sách, lại có một người tiến vào.

Đi vào là một tu sĩ, mặc lại là một thân bạch y, đeo một kiếm hạp, nàng nhận ra người này, hần tên là Thạch Hội Xuân, kiếm thuật cực kỳ huyền diệu, là một vị đạo sư nhân khí cực cao trong Thượng Viện, mặc dù bình thường kiệm lời, nhìn qua lạnh như sương, nhưng Khúc Lưu Khê từng gặp hần diễn luyện kiếm thuật, quả nhiên là kiếm như sương quang, phiêu diêu khắp phòng.

Trong mắt nàng, Thạch Hội Xuân cũng như kinh ngạc trong Tàng Pháp Lô có người đốt đèn, chỉ thấy hần nhíu mày.

Nàng rất rõ ràng, Thạch Hội Xuân không thích có người vi phạm quy định của Thiên Đô Sơn, ở trong Thượng Viện phát hiện có người vi phạm quy định, hần đều sẽ trọng phạt.

Nhưng nàng lại nhìn thấy Thạch Hội Xuân từ nhíu mày không vui, rất nhanh liền có biến hóa, biến thành kinh ngạc, trong kinh ngạc lại như ẩn giấu mấy phần vui sướng.

“Triệu Phụ Vân?” Thạch Hội Xuân hô.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu, nhìn người áo trắng trước mặt, trên người hần đeo kiếm hạp, mặt như đao gọt, mắt như hàn tinh, một thân khí chất nội liễm lại sắc bén đập vào mắt.

“Thạch Hội Xuân!” Triệu Phụ Vân cũng ngoài ý muốn ở đây gặp được đồng môn rất nhiều năm trước, khi mình Trúc Cơ có duyên gặp mặt một lần.

Lúc đó, mình còn Kê Quan Lĩnh, ở nơi đó tu pháp, mà vừa vặn gặp phải hai người cùng thế hệ cũng đạt được bí truyền, một người tên là Thạch Hội Xuân, một người tên là Hách Xuân Phong, lúc ấy nói chuyện nhiều hơn chính là Hách Xuân Phong, một người khác một mực không nói gì chính là Thạch Hội Xuân.

Bất quá, nhiều năm không gặp nhau, cho dù là năm đó chưa từng mở miệng nói chuyện, hiện tại lại cũng có một loại cảm giác bạn cũ trùng phùng.

Thời gian sẽ hòa tan hết thảy, nhưng có đôi khi người chỉ gặp mặt một lần, gặp lại sau thời gian rất dài, lại sẽ có một loại cảm giác kinh hỉ.

Cảm giác giống như một vò thanh thủy đặt ở nơi đó biến thành lão tửu.

“Đã lâu không gặp a.” Triệu Phụ Vân mang theo một tia cảm thán nói.

“Đúng vậy a, đã lâu không gặp.” Thạch Hội Xuân thở dài một tiếng, ngồi xuống đối diện Triệu Phụ Vân.

Hắn nhìn đèn trước mặt Triệu Phụ Vân, lại ngẩng đầu nhìn hắc ám đằng sau đèn, nói: “Trong Tàng Pháp Lâu này không thể đốt đèn, nhưng người lại có thể, đèn này của người, xem ra không phải pháp bảo bình thường a.”

“May mắn luyện được một ngọn linh đèn hộ thân.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Thật sao, ta cũng luyện một kiện bảo bối tốt, người nhìn kiếm hạp này của ta.” Thạch Hội Xuân nói xong cưỡi xuống kiếm hạp trên lưng mình, để lên mặt bàn, trong ngọn đèn, trên kiếm hạp kia khắc lấy họa văn như dây thừng trói buộc.

Triệu Phụ Vân biết, đó gọi là Kết Thằng Cầm, một loại cầm chế rất tiểu chúng, nếu dùng tốt lại rất thần diệu.

Hắn nhớ rõ năm đó Hách Xuân Phong cùng hắn từng nói, kiếm muốn chính tay mình tế luyện mới tốt, nghĩ đến, kiếm hạp này cũng là chính hắn tự tay tế luyện, nếu không, hắn cũng sẽ không cao hứng mang lên như vậy.

Triệu Phụ Vân nhìn ra được, trong kiếm hạp này phải phát bị linh lực cường đại trói buộc, hắn tin tưởng, kiếm ẩn giấu trong kiếm hạp này, nhất định là hảo kiếm.

“Xác thực hảo kiếm hạp.” Triệu Phụ Vân nói.

“Kiếm hạp tốt, kiếm bên trong cũng tốt, chỉ cần cơ duyên vừa đến, liền có thể tấn thăng làm linh bảo.” Thạch Hội Xuân nói.

Triệu Phụ Vân tin tưởng.

“Người trở về khi nào?” Thạch Hội Xuân hỏi.

“Hôm qua.” Triệu Phụ Vân nói: “Đây là quả đại trên núi,

người ném thử.”

Triệu Phụ Vân đẩy quả đại bên tay tới giữa bàn.

Thạch Hội Xuân thì là đánh giá Triệu Phụ Vân, chỉ cảm thấy Triệu Phụ Vân lúc này mặc cùng kiểu tóc đều có một cỗ cảm giác yêu dị thần bí, thế nhưng hành vi lại có một loại cảm giác giản dị, loại cảm giác mâu thuẫn này, để hắn trong lúc nhất thời không biết hiện tại loại nào mới thật sự là Triệu Phụ Vân.

Hắn làm một tu sĩ Tử Phủ, đương nhiên biết tính tình của một tu sĩ là sẽ cải biến, có người cho rằng bản tính khó dời.

Hắn lại cảm thấy bản tính tựa như một thân cây chính, xác thực khó sửa, nhưng lại bởi vì sự tình mà mọc ra cành lá khác biệt, mà mọi người nhìn thấy thường thường đều là cành lá biểu hiện ở bên ngoài.

Hắn đưa tay cầm lên một quả đại gặm ăn, trong lòng Triệu Phụ Vân làm sao không có cảm thán, năm đó vị này ở Kê Quan Lĩnh, một thân bạch y, không nói một lời, cực kì tự mãn tự ngạo, hiện tại so với năm đó, lại thoải mái hơn rất nhiều.

Người đều cần trưởng thành, nếu không trưởng thành, liền sẽ trầm mặc trong trường hà thời gian, không có tư cách thuận thời gian đi về phía trước thấy phong cảnh mới.

Chương 335 : Chu Triệu, Trường Minh, Thần Khải

Đương kim Đại Chu Hoàng Đế tên là Chu Triệu, đế hiệu Trường Minh, niên hiệu Thần Khải.

Đã là đế hiệu, cũng là đạo hiệu, hẳn có tâm làm một Hoàng Đế như đèn Trường Minh ở thế gian, chỉ là thế sự nhiều gian nan.

Công pháp tu hành của hoàng thất Đại Chu tự nhiên sẽ không kém, lúc mở thiên hạ, thu hoạch được rất nhiều bí pháp tu hành, từ diệu pháp huyền chương đến bảo điển chân kinh đều có.

Nhưng mà khai quốc Vũ Đế cùng Tổ Sư Hi Di của Thiên Đô Sơn là nhân vật cùng thời kỳ, thế nhưng Vũ Đế cũng sớm đã là cổ nhân, mà Thiên Đô Sơn Hi Di kia lại Hóa Thần phi độ ở thiên ngoại, đến nay y nguyên tiêu dao tự tại, có thể nói được xưng là trường sinh.

Mà tổ tông của mình lại đã chết, bao quát những người lúc ấy cùng nhau mở Đại Chu Quốc, Hoàng gia có ghi chép sự tích của bọn họ, đều có thể xưng là nhân vật thiên kiều, có người tính cách phi dương, có người tính tình trầm ổn, có người phiêu dật xuất trần, có người âm quỷ xảo trá, nhưng đều đã thành cổ nhân.

Chỉ có Tổ Sư Hi Di của Thiên Đô Sơn trở hết tài năng, chỉ có hắn.

Trong vòng tròn trung tâm của vương thất Đại Chu, lưu truyền suy đoán như vậy, Thiên Đô Sơn lão tổ Hi Di đoạt khí vận cùng phong hoa của Vũ Đế mà tiến thêm một bước, siêu thoát thiên ngoại.

Bằng không năm đó như mặt trời ban trưa, đồng dạng là cảnh giới Hóa Thần Vũ Đế sao lại đột nhiên chết.

Còn có, Chu Triệu cùng các đời Hoàng Đế đồng dạng, cảm thấy có thể là hoàng thất Đại Chu mình nhận nguyên rủa.

Lịch đại Hoàng Đế Đại Chu tu hành « Hoàng Cực Kinh Thiên Bảo Điển », chỉ cần phía trước tu hành mấy môn công pháp tương ứng đến Tử Phủ, liền có thể chuyển tu « Hoàng Cực Kinh Thiên Bảo Điển ».

Đáng tiếc « Hoàng Cực Kinh Thiên Bảo Điển » tuy có biện pháp thai nghén Anh nhi, nhưng các đời Hoàng Đế không có một vị thành công.

Đáng tiếc lão tổ tông chết mặc danh kỳ diệu, không thể chân chính sáng tạo ra phương pháp dưỡng Anh, bằng không, Đại Chu sao lại ở sau khi lão tổ tông chết liền mất đi lực khống chế đối với thiên hạ này.

Hắn rất rõ ràng, Vũ Đế năm đó mặc dù ký kết minh ước cùng các tu sĩ, phân đất phong hầu các nơi cho những người lập công, làm căn bản để khai tông lập phái cùng thành lập gia tộc, nhưng nếu Vũ Đế có thể sống càng lâu, có thể giống Thiên Đô Sơn lão tổ Hi Di mặc dù ở thiên ngoại, chỉ cần còn sống.

Như vậy hoàng thất Đại Chu sẽ không suy yếu lâu ngày như thế.

Đương nhiên, đại đa số người suy đoán là Đại Chu khai quốc Vũ Đế bởi vì sát phạt quá nặng, giết được quá ác, cho nên khi phá diệt những Thần Quốc kia bị nguyên rủa.

Chu Triệu muốn có thay đổi, vì thế đầu tiên là thành lập Đạo Tử Viện, hắn muốn thông qua biện pháp này thu một nhóm tu sĩ hàn môn, ngay từ đầu liền nhận thế gia các nơi chống đối, Thiên Đô Sơn đều bởi vậy lên tai họa.

Thế là Phong Lôi chân nhân rời núi, vào kinh thành chưởng Kinh Khuyết Đạo Cung, đây là điều Chu Triệu nguyện ý nhìn thấy, bởi vì Phong Lôi chân nhân mang theo một nhóm đệ tử Thiên Đô Sơn đến, để thế gia trong kinh thành cùng Quan Chủ La Tiên Quan không còn chỉ nhìn mình chăm chăm.

Quan Chủ La Tiên Quan lai lịch bí ẩn, sớm đã có người ở trước mặt hắn nói Quan Chủ La Tiên Quan có thể là yêu ma biến thành, nhưng lúc trước hắn muốn Quan Chủ La Tiên Quan đến khuấy động phong vân kinh thành, nhưng cuối cùng không ít thế gia kinh thành đem tử đệ đưa vào trong quan tu tập, rất nhanh ngược lại hợp thành một nhóm, hình thành một tấm lưới, có đôi khi hắn cảm thấy, mình không phải vua một quốc, mà là côn trùng bị vây ở trong một tấm lưới.

Phong Lôi chân nhân thành công hấp dẫn ánh mắt, đồng thời xuất thân từ Thiên Đô Sơn hắn cũng xác thực dừng

mãnh, dưới tình huống thọ nguyên không nhiều, dưới tình huống biết La Tiên Quan Chủ thâm bất khả trắc, vẫn động thủ với La Tiên Quan Chủ.

Chỉ là để hấn vạ lần không ngờ chính là, Phong Lôi chân nhân tấn thăng cảnh giới Nguyên Anh, mà La Tiên Quan Chủ thần bí kia cư nhiên, vẫn áp chế đã tấn thăng làm Nguyên Anh Phong Lôi chân nhân, lúc này Thiên Đô Sơn hiển diệu ở bầu trời kinh thành.

La Tiên Quan Chủ thần bí đáng sợ như vậy đều bị trấn áp, điều này cũng trấn trụ hấn.

Điều này khiến hấn không khỏi nhớ tới ghi chép về Thiên Đô Sơn.

Trong Thiên Đô Sơn có trận tên Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Diệt, trên thông tinh thần, hạ thông địa mạch, trong núi một bước một cảnh, nhìn như một ngọn núi, kì thực một quốc gia.

Từ sau lúc đó, Thiên Đô Sơn lại không động tĩnh, nhưng sau khi Phong Lôi chân nhân thành Phong Lôi Chân Quân, Chu Triệu lại cảm thấy áp lực vô tận.

Một tu sĩ Nguyên Anh, liền đủ để trấn áp một quốc, làm cho cả Đại Chu không ai dám làm trái ý chí của hấn.

Mình càng ngày càng giống Hoàng Đế bù nhìn.

Hấn tin tưởng, không bao lâu, thế nhân chỉ biết Đại Chu có Phong Lôi mà không biết có Hoàng Đế.

Nếu có một ngày, hắn đổi tên thành Phong Lôi Quốc, cũng sẽ không có trở ngại gì.

Lần trước lúc hắn đến Trích Tinh Lâu gặp Phong Lôi Chân Quân, hắn ngồi cao trên giường ngọc, ngay cả xuống cũng không xuống, mình thân là Hoàng Đế đứng là đứng ở phía dưới, hắn cảm giác được đối phương căn bản cũng không có đem mình xem như Hoàng Đế, chỉ coi như một tu sĩ Kim Đan bình thường mà thôi.

Tu sĩ Kim Đan ở trước mặt tích uy rất nặng Phong Lôi Chân Quân, lại lấy ở đâu chỗ ngồi đây, lại nơi nào đáng giá hắn đứng dậy nghênh đón đây?

Hắn không muốn làm khôi lỗi, hắn cũng muốn thai nghén Nguyên Anh, hắn muốn Hóa Thần, hắn biết rõ, chỉ cần mình có thể Hóa Thần, như vậy thế giới này không ai dám làm trái ý chí của mình, bao quát Phong Lôi Chân Quân.

Thậm chí chỉ cần đến Nguyên Anh, như vậy ánh mắt của mọi người liền sẽ thay đổi.

Hắn muốn luyện chế Hoàng Cực Kim Đan, Hoàng Cực Kim Đan, là năm đó Vũ Đế luyện chế qua, đồng thời bằng đan này mà nhất cử thai nghén Anh nhi.

Nhưng hiện tại, lấy thân phận Đại Chu Hoàng Đế của hắn vẫn không cách nào thu thập tất cả linh dược.

Trong đó có mấy vị dược, càng là nghe nói chỉ trong Cực Dạ mới có, thế nhưng một đôi nhi nữ phái đến Cực Dạ tìm thuốc lại hơn mười năm không trở về, mặc dù

hồn đấng bọn họ lưu lại y nguyên vẫn sáng, nhưng cũng có chút ảm đạm, nói rõ tình cảnh cũng không tốt, hắn đã không ôm hi vọng gì.

Bất quá, trước đó vài ngày, hắn lật xem di vật Vũ Đế lưu lại, lại phát hiện một phần bút ký kỳ quái, trong bút ký kia còn chứng kiến một đoạn lời kỳ quái.

“Hậu bối của ngô, nếu giang sơn bất cố, vương triều khó kế, có thể cầm kiếm của ngô, ở tổ miếu tế cáo ngô, ý ta đương quy.”

Đây là viết ở trang cuối cùng trong một quyển sách nhỏ trong di vật của Vũ Đế.

Quyển sách nhỏ kia ghi lại một chút tiểu tâm tư của Vũ Đế, ở bên ngoài Vũ Đế anh minh thần võ, đại khí bàng bạc, nhưng Vũ Đế trong sách nhỏ này, lại tâm tư cẩn thận, mỗi khi gặp đại chiến, đều sẽ lo nghĩ, sẽ lo lắng, thậm chí sau khi giết một ít người, còn sẽ cảm thấy đáng tiếc.

Cho nên, hắn từng cho rằng đây không phải Vũ Đế viết, mà đối với đoạn văn cuối cùng kia, càng không thể tin.

Vũ Đế chết xác thực kỳ quặc thần bí, nhưng Chu Triệu cũng không cảm thấy người đã chết nhiều năm như vậy, có thể làm gì.

“Người chết trở về?” Chu Triệu trầm nghĩ, ánh mắt hắn lấp lóe.

Hôm nay, hắn lại lấy ra quyển sách kia, bất quá, lần này,

hắn lại còn cầm một thanh kiếm.

Thanh kiếm kia lúc ấy La Tiên Quan Chủ nhiếp qua, ngay cả La Tiên Quan Chủ đều không có phá vỡ phong ấn phía trên.

Hắn ôm thanh kiếm này, chỉ cảm thấy có một loại cảm giác an tâm, giống có thể cảm nhận được anh tư của Vũ Đế năm đó cầm kiếm này phạt phá thần miếu.

Hắn lại một lần nữa đọc quyển sách này, văn tự trong quyển sách kia lại giống như sống lại, nguyên bản bút mực màu đen, lại như ngọc ngậy, biến thành màu máu, khắc ở trong đôi mắt Chu Triệu.

Hắn trong bất tri bất giác, giống trầm mê đi vào, giống đem mình thay đi vào.

Nửa đêm không người, dưới một ngọn đèn, hắn một thân một mình ngồi ở đó ôm kiếm đọc sách.

Đột nhiên, hắn đứng dậy, đi về phía một tòa tế đường không cho người ngoài biết trong hoàng cung kia.

Người trong thiên hạ đều biết, Đại Chu có một tòa thái miếu, nhưng người của hoàng thất Chu gia lại rất rõ ràng, trong hoàng cung còn có một tòa tế đường tổ miếu.

Đây là một tòa tế đường tổ miếu do Vũ Đế tự tay thành lập khi còn sống, hắn sau khi thành lập không bao lâu, liền chết rồi.

Trong tế đường tổ miếu cũng không có người trông coi, chỉ có mấy ngọn Trường Minh Đăng đặt ở đó, một vùng tối tăm.

Hắn từng bước một đi vào.

Trong u ám, pháp bào hắc hồng âm trầm tức mục.

Chương 336 : Dưỡng thần tính, tế Huyền Xá

Thủ vệ trong hoàng cung Đại Chu cũng không nhiều, bởi vì thủ vệ căn bản là vô dụng.

Bản thân hoàng cung Đại Chu liền là một tòa pháp trận cường đại, tương liên cùng linh khí địa mạch cả tòa kinh thành, dù không hợp thiên tượng tinh thần, nhưng hợp lại là Thiên Cương vương triều khí vận.

Hắn thấy, lập quốc tụ tập ý nguyện dân chúng một nước, loại ý niệm từ nơi sâu xa nào đó liền hội tụ ở đây, hình thành cương sát.

Toàn bộ hoàng cung là một tòa pháp trận, bên trong cấm chế trùng điệp, bên ngoài không có nhiều đạo binh trông coi, là bởi vì trên bích hoạ hành lang kia, có pho tượng thần nhân, đều có thể theo hiệu lệnh của hắn mà sống lại.

Hắn tin tưởng, cho dù là Phong Lôi Chân Quân muốn cứng rắn xông vào, cũng đừng nghĩ chiếm được chỗ tốt.

Trong hoàng cung, cũng được xưng là một cửa một u cảnh, một hành lang một thiên địa.

Chu Triệu đẩy cửa tiến vào trong tế đường.

Nơi này bày biện từng dãy linh bài vị, trên vách tường phía sau cùng, thì treo một bức hoạ, bức hoạ kia hoạ

hình tượng một người.

Dáng vẻ người trong họa anh minh thần võ, thân đeo bảo kiếm, thanh bảo kiếm kia lúc này liền được Chu Triệu nâng trên tay.

Chân dung người, cao lớn, ánh mắt của hắn nhìn về phương xa, mà phương xa là dãy núi, dãy núi bị mê vụ bao phủ, nếu có người Thiên Đô Sơn thấy cảnh này, sẽ phát hiện núi trong ánh mắt người này là Thiên Đô Sơn.

Chu Triệu đứng ở nơi đó, nhìn chăm chú vào người trong họa, sau đó quỳ trên mặt đất, nâng lên thanh kiếm âm đạm không ánh sáng trong tay kia, rút ra, đâm xuống một kiếm vào ngực mình.

Tùy theo cả người hắn giống như nhận xung kích kịch liệt, thân thể cả người hướng ngửa về phía sau, hình thành một hình cong ngược.

Lại mở ra hai tay, giống như ôm ấp thứ gì, ý chí rộng mở, nghênh đón ý chí từ nơi sâu xa giáng lâm.

Máu của hắn đổ vào trên thân kiếm, vết rỉ ám trầm trên thân kiếm ở trong máu nhanh chóng rút đi, bắt đầu phát ra kiếm quang xán lạn.

Kiếm quang xán lạn này chiếu vào hư không, chiếu vào trên bức họa kia, người trên bức họa ở thời khắc này giống như đã sống lại, hắn phảng phất vừa quay đầu, nhìn về phía Chu Triệu, trên mặt xuất hiện nụ cười thần bí mà tự tin.

Trong tế đường này phảng phát lên sương mù, sương mù ngưng kết thành người, đi về phía Chu Triệu.

Đôi mắt nguyên bản đã ẩm đậm vô thần của Chu Triệu ở thời khắc này lại hiện ra thần thái, hai tay của hắn rút ra kiếm cắm ở ngực mình, sương mù sinh ra trong hư không kia dừng mảnh lao về phía miệng vết thương của hắn.

Miệng vết thương của hắn nhanh chóng khép lại, trong toàn bộ hoàng cung ở thời khắc này đều lên sương mù, đình đài lầu các trong sương mù như đang hoan hô, những bức họa kia cũng như sống lại, cùng phát ra âm thanh cung nghênh, những pho tượng giả sơn nước chảy kia, đều ở thời khắc này khuấy động lên âm thanh dễ nghe.

Có chuông gió loang lổ vết rỉ treo ở góc cung điện, ở thời khắc này đột nhiên rung đưa, phát ra tiếng chuông thanh thúy, vết rỉ phía trên cũng bay ra, lộ ra phù văn phượng chương bên trong.

Trong tiếng chuông kia, phảng phát có bầy chim đang ca hát.

Trong Trích Tinh Lâu Phong Lôi Chân Quân ngồi ở trên giường ngọc, chậm rãi mở mắt, trong tai của hắn nghe được tiếng chuông khẽ kêu, nghe được âm thanh cung nghênh như có như không, chỉ là cho dù lấy tu vi của hắn cũng nghe không rõ ràng, hắn đi tới bên cửa sổ, đẩy mở cửa sổ hướng hoàng cung bên kia.

Trong mắt hắn, hoàng cung nguyên bản rõ ràng sáng tỏ

lúc này lại bị một mảnh mê vụ bao phủ, vào ban đêm này, trở nên thần bí.

Trong thần bí có trang nghiêm, quỷ dị đan xen.

Hắn bắt một luồng gió, thổi vào trong hoàng cung, thế nhưng gió vừa vào hoàng cung liền mất đi không chế, tiêu tán thành gió tự nhiên.

Hắn ở thời khắc này phát hiện, tòa hoàng cung kia có lẽ là một kiện bảo vật cường đại đến đáng sợ, hắn biết hoàng cung này xây thành ở thời Vũ Đế, rất có chỗ thần dị, nhưng trong mắt hắn, cũng chính là như thế, mà hiện tại thời khắc này, hắn phát hiện tòa hoàng cung này giống như khôi phục, giống như ngủ say ngàn năm tỉnh lại ở thời khắc này.

Nếu như tòa hoàng cung này là một kiện bảo vật, vậy thì tương đương với tế luyện gần ngàn năm.

Phong Lôi Chân Quân nhú mày.

Hắn đi vào kinh thành này, trừ bỏ muốn đánh cược một lần cảnh giới Nguyên Anh, vốn không có ý nghĩ khác, nhưng sau khi dựng dục ra Anh nhi, liền có một ý nghĩ khác, chính lúc muốn thực thi, thế nhưng lúc này nhìn hoàng cung giống như có biến số.

Làm đệ tử hạch tâm bí truyền của Thiên Đô Sơn, hắn biết Hi Di tổ sư Hóa Thần như thế nào, cũng biết Chu Vũ Đế dựa vào năm đó mở giang sơn, sau đó tiến hành đại tế phong thần ở Tề Vân Sơn mà Hóa Thần.

Hắn biết Hóa Thần có ba pháp, một chính là như Hi Di tổ sư, cảm ngộ linh vận thiên địa tự nhiên, rèn luyện tâm tính, cuối cùng tự nhiên mà Hóa Thần, hai chính là như Vũ Đế, mở sơn hà, phong thần Xích Viêm, khiến cho một vùng bóng tối dưới bầu trời Đại Chu này diệt hết, cho nên hắn Hóa Thần, này gọi công đức Hóa Thần.

Phương pháp thứ ba chính là hương hỏa Hóa Thần, xây nhiều thần miếu, thành lập tượng thần, để người tế tự hương hỏa, cũng có thể Hóa Thần.

Phương pháp này là do Hi Di tổ sư ba trăm năm trước về núi truyền lại, nhưng cũng nói rõ pháp này hung hiểm, cũng sẽ sinh ra rất nhiều hạn chế.

Phong Lôi Chân Quân muốn đi pháp thứ ba, nhưng hiện tại trong hoàng cung như có biến số xuất hiện, hắn có thể cảm nhận được trong hoàng cung có khí tức cường đại đang thức tỉnh.

Động tĩnh trong hoàng cung, toàn bộ kinh thành đều nghe được.

Cũng tất nhiên là từ ngày này trở đi, hoàng cung phẳng phát biến thần bí, khi cửa chính hoàng cung mở ra, mọi người nhìn vào trong hoàng cung, sẽ thấy bên trong mây mù màu vàng lượn lờ, nhìn không rõ ràng, giống như tiên cảnh, không giống nhân gian.

Sau đó, Hoàng Đế Chu Triệu triệu tập quần thần vào trong điện.

Những người được gọi là quần thần tự nhiên đều là

người được gia tộc hoặc môn phái có danh vọng các nơi phái trú trong kinh thành làm chủ sự, bọn họ sau khi nhìn thấy Chu Triệu phát hiện, chỉ thu hoạch được một đáp án, đó chính là Chu Triệu cư nhiên đã nhập cảnh giới Nguyên Anh, để bọn họ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Tin tức này ở trong thời gian rất ngắn truyền khắp Đại Chu.

Đối với rất nhiều người mà nói, đây đều là đại sự, nhưng đối với một số người đến nói, lại là không quan trọng, tỉ như Triệu Phụ Vân vẫn ở trong núi.

Triệu Phụ Vân đang đọc các loại đạo thư liên quan tới thai nghén Kim Đan, đồng thời lại bắt đầu suy nghĩ muốn v Huyền Xá Châu.

Kiện bảo vật này khi chưa Trúc Cơ đã chiếm được, hiện tại mới tính có năng lực lợi dụng.

Đương nhiên, nếu lúc trước hắn chỉ làm tế luyện đơn giản, cũng có thể dùng, chỉ là lại mất đi diệu dụng của Huyền Xá Châu, đó chính là phung phí của trời.

Theo tu vi tăng lên, nhận biết cùng trải nghiệm của hắn cũng tự nhiên đến một cảnh giới mới.

Hắn cầm Huyền Xá Châu trong tay tựa như một viên Kim Đan Đạo Thai, cần rót nguyên tinh vào trong đó thai nghén ra Anh nhi, khi thai nghén ra Anh nhi, chính là đệ nhị Nguyên Anh, lại tiến bước chính là Nguyên Thần thứ hai.

Cho nên, hấn cần rót thần tính của mình vào Huyền Xá Châu.

Bất quá, Kim Đan của người là Thiên Cương phù lục cùng Địa Sát phù lục hợp nhất thành, Kim Đan là tất cả pháp ý của bản thân dung hợp, Kim Đan thành một khối kia, nguyên bản pháp ý lập tức thành thần thông bản năng.

Cho nên Huyền Xá Châu này của hấn muốn luyện thành Nguyên Thần thứ hai, khiến cho tương lai một thân thần thông, cũng cần tế luyện một phen, đánh vào cấm chế.

Hiện tại đánh vào cấm chế gì, tương lai liền có năng lực gì.

Hấn đột nhiên không muốn luyện Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ kia, hấn cảm thấy Huyền Xá Châu đánh vào cấm pháp, cũng có thể đạt tới hiệu quả cùng loại, hơn nữa còn có thể càng thêm huyền diệu, nghĩ đến liền làm như vậy.

Thế là hấn lấy phù lục Thái Nhạc Trấn Thần làm căn bản tạo dựng cấm chế trong Huyền Xá Châu, lần này tương đối mà nói cấm chế càng thêm thuần túy một chút, nhưng thuần túy không phải là đơn giản, cho dù là một đạo pháp có thể làm đến cực hạn, cũng là cực kỳ đáng sợ.

Đương nhiên, phù chú Thái Hư cũng tuyệt đối thiếu không được.

Hắn dùng thời gian một năm đánh cắm chế vào Huyền Xá Châu.

Trong một năm này, nhậm chức ở Vô Lượng Viện Kim Linh cũng từng tới bái phỏng hắn mấy lần, muốn mời hắn đi giảng đạo, bất quá đều bị hắn cự tuyệt, Hoàng Anh cũng tới bái kiến hắn.

Hoàng Anh đã Tử Phủ trở lại trên núi, nàng đến nói với Triệu Phụ Vân muốn đi bên ngoài mở động phủ, hỏi Triệu Phụ Vân có nơi thích hợp để cử hay không.

Triệu Phụ Vân đương nhiên không có nơi nào để cử, nhưng hắn giới thiệu cho Hoàng Anh một phen hoàn cảnh biên giới Cực Dạ, hắn cảm thấy một vùng kia rất nhiều sơn thủy linh vận dồi dào, bất quá lại cần chính mình chải vượt một phen, nếu không thì không dễ tu hành, bất quá chải vượt sơn hà chính là một quá trình tu hành.

Triệu Phụ Vân lại xuống núi, hắn nâng Huyền Xá Châu, tìm khắp danh sơn, nhiếp tụ linh vận núi.

Trong Thiên Đô Sơn linh vận hội tụ, nhưng trong núi huyền diệu, cũng không phải hắn có khả năng nhiếp tụ, cho nên hắn lúc này mới xuống núi.

Hắn đầu tiên là đi tới Quảng Nguyên Phủ phụ cận, đi Đạo Tử Viện trong Quảng Nguyên Phủ nhìn một chút, Đạo Tử Viện đã không ở nơi hắn năm đó thành lập.

Bất quá nơi đó cũng không hoang phế, mà là có người ở nơi đó cư trú, hắn mặc dù không nhận ra, lại liếc mắt

nhìn ra đối phương là một tu sĩ.

Thương hải tang điền, vật đổi sao dời, Lam thị đại tộc năm đó thủ nơi này đã sớm biến mất. Qua nhiều năm như vậy, cũng không có một đại tộc chân chính có thể độc dẫn phong tao, đây vốn là trạng thái bình thường, thế gia tu hành, cuối cùng vẫn phải nhìn tu hành.

Hắn đi tới Tạ gia, nói có cố nhân Thiên Đô Sơn bái phỏng Tạ An Lan.

Người Tạ gia rất là kinh ngạc, bởi vì bọn họ chưa từng gặp Triệu Phụ Vân, căn bản cũng chưa từng nghe người hình dáng như Triệu Phụ Vân, sau khi tầng tầng báo cáo, cuối cùng một lão nhân tóc trắng xuất hiện.

Triệu Phụ Vân rất kinh ngạc, bộ dáng của hắn cùng Tạ An Lan trong lòng Triệu Phụ Vân hoàn toàn khác biệt.

Lão nhân trước mặt này đầu bạc lưng còng, ánh mắt vẫn đục.

Hắn sau khi thấy rõ Triệu Phụ Vân, trong ánh mắt xuất hiện một tia sáng, kích động vươn tay run rẩy, nói: “Phụ Vân đạo trưởng, không ngờ chúng ta thế mà còn có lúc gặp lại.”

Đây là xưng hô của Tạ An Lan năm đó đối với Triệu Phụ Vân, hiện tại lại nghe hắn xưng hô như thế, quả nhiên có một loại cảm giác tang thương vô tận.

“Tạ huynh đây là vì sao?”

Trong lòng Triệu Phụ Vân nghi hoặc, hai người bọn họ trong đái khách đường, bên cạnh chỉ có một người hầu hạ.

“Phụ Vân đạo trưởng, ai, đều là mệnh số.” Tạ An Lan thở dài nói.

Triệu Phụ Vân nhớ rõ năm đó, hấn nhưng là dê đầu đàn trong thế hệ tu sĩ trẻ tuổi Quảng Nguyên Phủ, hấn từng chủ trì một Tiểu Huyền Môn pháp hội, trong pháp hội, hấn chính là có thể ngồi chủ vị.

“Chuyện gì xảy ra?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Phụ Vân đạo trưởng còn nhớ rõ Nghê Thường Kiếm Cơ kia.” Tạ An Lan hỏi.

“Đương nhiên nhớ rõ.” Triệu Phụ Vân trả lời, hấn còn biết Nghê Thường Kiếm Cơ này còn từng xuất hiện ở Lạc Đô, về phần nữ tử này rốt cuộc tên là gì, bọn họ kỳ thật cũng không thể xác định.

“Năm đó được Phụ Vân đạo trưởng cứu giúp, ta còn nghĩ, có lẽ chỉ một mình ta, cũng có thể ngăn cản được, nhưng sau đó Nghê Thường Kiếm Cơ kia trở lại, thì chứng minh ta nông cạn cỡ nào.”

Người trẻ tuổi hầu hạ bên cạnh cũng đã là tu sĩ Trúc Cơ, đối với tất cả mọi chuyện lớn nhỏ từng phát sinh trong quá khứ Quảng Nguyên Phủ đều có hiểu rõ, nhất là người và chuyện có liên quan đến Tạ gia, sẽ có người chuyên môn ghi chép, sau đó khi một đời người mới trưởng thành cho bọn họ đọc, khiến cho bọn họ biết ân

oán gút mắc giữa gia tộc mình cùng ngoại giới.

Người trẻ tuổi kia nghĩ đến một sự kiện ghi chép trong « Tà Thị Tộc Sự Niên Kỷ », thiếu tộc trưởng An Lan có giao tình cùng đệ tử Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân, ở Thanh Y Vũ Quán chung ngự thích khách.

Mà ghi chép liên quan tới Triệu Phụ Vân kia cũng có.

“Đệ tử Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân, Viện Chủ đời thứ nhất Đạo Tử Viện, Giáo Dụ Quảng Nguyên Phủ, Thần Khải năm thứ mười ba, ngày ba mươi tháng tư, ở trên tường thành phía nam Quảng Nguyên Phủ, giờ Dậu, quyết giết Mông Ngạn Hồ, danh chấn Quảng Nguyên.”

Những điều này đều là chuyện cũ năm đó, người nhìn thấy những lịch sử này thường thường nhìn thấy chỉ là một câu, nhưng sự tình phát sinh ở trên thân người trong cuộc lại là sinh tử.

Về sau, ghi chép liên quan tới Triệu Phụ Vân gần như không có, bởi vì cơ hồ không có giao tập cùng Tà gia.

“Đạo trưởng giống như Thần Long trong mây, thấy đầu không thấy đuôi, bỗng nhiên mà đến, khoan thai mà đi, mà Tà An Lan ta chỉ có tràn đầy ý nghĩ, nhưng thủy chung khốn thủ ở trong Quảng Nguyên Phủ, đáng buồn a.”

Triệu Phụ Vân có thể nghe ra được tiếc nuối cùng không cam tâm ở sâu trong nội tâm Tà An Lan, thế nhưng có thể làm được gì đây, Triệu Phụ Vân có thể nhìn ra được, hắn đã sớm thần suy ý bại, thân thể đã mục nát, hết

cách xoay chuyển.

Dù sao Tạ An Lan năm đó lúc Trúc Cơ Kỳ một thân pháp vận tuyệt đối không đơn giản, có thể nói là có tiền đồ tốt đẹp.

Triệu Phụ Vân cũng không phải người giỏi về luyện đan, cũng không có đan dược gì cho hắn, cuối cùng lúc hắn sắp đi, Tạ An Lan đứng dậy, lôi kéo người trẻ tuổi hầu hạ bên cạnh nói: “Đạo trưởng, vị này là Kỳ Lân nhi của Tạ gia ta, tên là Tạ Huyền Sinh, đương nhiên, ở trước mặt đạo trưởng, ai có thể đủ xưng tụng Kỳ Lân đây, bất quá là xuất sắc một chút trong tiểu môn tiểu hộ thôi, nói cho đạo trưởng nghe, chẳng qua là cảm thấy sau lần gặp này, có lẽ không có lần sau, liền để hắn kết duyên cùng đạo trưởng.”

Triệu Phụ Vân nhìn đối phương, đối phương nhìn thẳng hắn một chút, tùy theo cúi đầu.

Tạ Huyền Sinh chỉ cảm thấy đôi mắt người trước mặt đáng sợ đến cực điểm, chỉ một ánh mắt liền để cho mình chịu không được.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, lại hướng Tạ An Lan nhẹ gật đầu, sau đó đi ra cửa, đi ra ngoài một khắc kia, thân hình của hắn biến mất ở trong ánh nắng hư không.

Sau khi Triệu Phụ Vân rời đi, Tạ Huyền Sinh vịn Tạ An Lan ngồi xuống, nói: “A gia, hắn hiện tại là tu vi gì, năm đó chính là như vậy sao?”

“Hắn tu vi gì ta không biết, bất quá hắn năm đó, một

thân ý vị phiêu dật, lúc cùng người tương giao, tuyệt không một chút cảm giác áp bách, nhưng hấn hiện tại, một thân khí tức này, lại yêu dị mang theo vài phần trương dương, để người cảm thấy đáng sợ.”

Hấn không biết trên người Triệu Phụ Vân phát sinh chuyện gì, nhưng nghĩ đến, nhiều năm như vậy mặc dù không xuất hiện ở trong thế giới của mình, nhưng ở trên người hấn nhất định đã phát sinh rất nhiều chuyện.

Một thế giới rất lớn, nhưng thế giới của một người, lại rất nhỏ, chỉ giới hạn trong mắt nhìn thấy tai nghe thấy cùng suy nghĩ.

Triệu Phụ Vân ra Tà gia, sau đó lại đi một vòng ở Quảng Nguyên Phủ, hấn đi đến một nơi.

Đó là nơi hấn đã từng ở, nơi đó cũng không có người ở.

Hơn nữa nơi đó thế mà còn treo một tấm bảng gỗ, trên đó viết “Chỗ ở của Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân đạo trưởng”.

Hấn nhớ rõ ràng, năm đó có một lần mình trở về từ ngoài thành, cảm giác được cửa nhà có sát cơ mãnh liệt tiềm ẩn, mình cuối cùng không thể không tránh đi.

Hấn tiến vào trong phòng, bên trong ám trầm, bởi vì cửa sổ đều đóng kín, cho nên có chút đè nén, cái bàn cùng trên bàn đều có một tầng tro bụi thật dày.

Thời gian quá khứ, tựa như một gian phòng ốcl này, sẽ rơi đầy tro bụi, chậm rãi ký ức mơ hồ, lại lâu một chút,

phòng cũng sẽ sụp đổ, ký ức sẽ phá toái.

Hắn ra khỏi phòng này, lại nghĩ tới một Đạo Tử tên Tôn Thừa Trạch, lúc ấy Tôn Thừa Trạch này nói cô cô hắn Tôn Khả Nhị muốn mời mình đến nhà hắn uống trà.

Mà mình ở trong nháy mắt kia, lại tim đập nhanh hơn, cho nên mình cự tuyệt.

Hiện tại hồi tưởng lại những sự tình từng phát sinh trong Quảng Nguyên Phủ năm đó, hắn cảm thấy Tôn Khả Nhị này khả năng có vấn đề.

Bất quá, đã nhiều năm như vậy, cũng không biết đối phương ở nơi nào, cũng không biết bây giờ còn tại hay không, việc này giống như cục đá rơi xuống đáy nước, nhớ lại, liền ở nơi đó, không thêm để ý, liền vĩnh chìm xuống đáy nước, ngày nào nếu đụng phải, lại vớt lên là được.

Hắn tiếp tục hành tẩu trên mặt đất, lấy Huyền Xá Châu cảm thụ nhiếp linh vận núi, lại lấy hồi ức quá khứ cùng cảm thụ tình đời đến bồi dưỡng thần tính của mình.

Chương 337 : Thái Sơn Lực Sĩ

Triệu Phụ Vân dĩ nhiên không nhất định phải đi con đường mình đã từng đi, hắn chỉ là muốn một lần nữa trải nghiệm loại tình đời nhân gian này, điều này có thể để tâm khí đã phi dương của hắn yên tĩnh lại.

Xem thiên địa pháp tượng, cảm thụ linh vận tự nhiên, thể ngộ phong tình thế sự.

Trong đó xem thiên địa pháp tượng diễn sinh ra phương pháp tu hành chính là quan tưởng pháp, trong Thiên Đô Sơn có cảnh ngôn, không được xem chư thần chi tướng.

Lúc họa phù thư lục ngược lại có thể viết thần danh, nhưng khi uẩn dưỡng thần tính là không thể, bất quá đại đa số người kỳ thật cũng không biết những điều này, bọn họ rất sớm đã quan tưởng họa tướng một ít thần linh, từ đó để phù lục bản thân uy lực càng lớn, tỉ như một ít phù lục thỉnh thần.

Xem thiên địa pháp tượng, rất phổ biến trong đó chính là xem nhật nguyệt tinh thần, sơn hà biển hồ, vân vụ thảo mộc vv.

Mà linh vận sông núi, lại là một thứ huyền diệu khó giải thích, mịt mờ ở khắp mọi nơi, lại như không nơi nào.

Ngược lại là phong tình thế sự, lại thường thường dễ

dàng xúc động nhân tâm, nhưng lại dễ dàng làm cho người ta tránh như rắn rết.

Triệu Phụ Vân hành tẩu đại địa, hoặc ở thành trì, hoặc đi ở sơn dã, đã dưỡng tính linh bản thân, lại nhiếp linh vận núi vào trong Huyền Xá Châu.

Hắn đi qua Lương Giới Sơn, Tiểu Thúy Sơn, Đại Trúc Phong, Thanh Vân Sơn, Thiên Lão Sơn, Ngọa Ngưu Sơn, Tượng Bồi Sơn, Đoạn Thủ Sơn, Song Phong Sơn, Ngũ Tú Phong, Đại Tuyết Sơn, Xà Sơn, Dã Trư Lĩnh, Hoài Âm Sơn...

Cuối cùng, Triệu Phụ Vân đi tới Cửu Lý Loan Bình Hải Giang, Huyền Xá Châu trên tay hắn đã biến thành thổ hoàng sắc.

Hắn đi ngang qua Cửu Lý Loan Bình Hải Giang, ở nơi đó hắn nhìn thấy Lương Kế Đạo.

Lương Kế Đạo đã là gia chủ Lương gia, mâu thuẫn giữa Tam Lương cũng không lại giống như trước kia, lúc có đại sự cũng sẽ thương lượng với nhau, thành lập một tòa tộc học Lương thị, mục đích đúng là vì bồi dưỡng ra một tử đệ có thể vào Thượng Viện Thiên Đô Sơn.

Bất quá Lương Kế Đạo qua nhiều năm như vậy, vẫn không có khai Tử Phủ, nhưng hắn dù sao từng tu hành ở Thượng Viện Thiên Đô Sơn, cũng kết bạn một nhóm tu sĩ cùng thời kỳ, lẫn nhau vẫn có liên hệ.

Cho nên ở trên một vùng sông này, Tam Lương Cửu Lý Loan cũng có thể xưng là có danh vọng.

Cho dù là Điểm Kim Sơn cách bọn họ không xa tổ chức hoạt động pháp hội gì, đều cho người đến mời hấn đến.

Triệu Phụ Vân đến cũng không có giấu hấn, sau khi hiện thân, Lương Kế Đạo cực kì kinh ngạc, lúc này thiết đại yển gọi lão, trung, thanh Tam Lương đến đây tiếp đón, Triệu Phụ Vân cũng không cự tuyệt, ngồi ở đó nhìn người đầy trong phòng tiến lên bái kiến, lấy thị lực hiện tại của hấn, liếc mắt liền có thể nhìn ra pháp lực trên người ai phải chăng hỗn tạp.

Về phần ngộ tính, sau khi tiếp xúc dạy bảo mới biết được.

Triệu Phụ Vân nhìn bọn hấn, cũng không nói gì, lấy hấn hiện tại gần trăm tuổi cùng cảnh giới tu hành, liền không cần đứng lên.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân rất rõ ràng Lương Kế Đạo có ý gì, hấn đơn giản là muốn mình nhìn xem Lương gia có nhân tài gì có thể đào tạo không, bất quá rất đáng tiếc, một người có thể tu hành hay không, há có thể liếc mắt một cái nhìn ra, phải tu hành mới biết được.

Có một số người nhìn qua ngu dốt, nhưng tiến hành tu hành lại khả năng một ngày ngàn dặm, đương nhiên, cũng có thể là thật ngu dốt.

Hơn nữa, tu hành có giai đoạn khác biệt.

Cuối cùng hấn lưu lại một kiện pháp bảo cho Lương Kế Đạo rồi rời đi.

Lại đi ngang qua Nam Lăng, đi tới Vụ Trạch, hấn phát hiện hai huynh muội Văn Bách Văn Tầm thế mà còn ở nơi này.

Nhiều năm trôi qua như vậy, Văn Tầm thế mà cũng đã khai Tử Phủ, địa vị của bọn họ ở đây rất cao, trong thời gian mấy chục năm, đối với những người tu được một chút pháp thuật, nhưng không được trường thọ mà nói, đã là hai ba thế hệ.

Hấn biết vùng Vụ Trạch này, rất nhiều người nuôi cổ nuôi quỷ, mặc dù có thể thu hoạch được pháp thuật nhất định, nhưng lại luôn luôn tổn thương thân cùng hồn của mình, tuổi thọ ngược lại sẽ ngắn đi.

Phong khí một nơi tu hành cũng không phải dễ dàng cải biến như vậy, bất quá, hiện tại cũng có rất nhiều người đều đi theo nòng tu hành.

Triệu Phụ Vân đến để bọn họ kinh hãi.

Nhìn ra được, bọn họ đã coi như định cư ở đây, cũng nhìn ra được nhân khẩu nơi này cũng nhiều hơn không ít, sinh hoạt của mọi người cũng yên ổn rất nhiều, sẽ trồng lương thực trồng thuốc, hơn nữa là trồng thuốc ở trong Vụ Hà phía trước.

Buổi tối hôm đó, ba người ngồi uống rượu bên bờ sông trước miếu, bên cạnh có đệ tử hầu hạ.

Văn Tầm nhìn Triệu Phụ Vân, nàng cảm thấy Triệu Phụ Vân thay đổi rất nhiều, nàng cảm thấy Triệu Phụ Vân trở

nên thông suốt, trên người thiếu kiềm chế, nàng vì Triệu Phụ Vân cảm thấy vui vẻ.

Phần lớn thời gian đều là Văn Bách đang nói chuyện, hần nói một chút nguy hiểm cùng khó khăn những gần đây gặp phải ở nơi này.

Bởi vì trước mặt bọn họ là một dãy núi, lại đi qua chính là Thiên Sơn Yêu Quốc, thường sẽ có tiểu yêu tiểu quái đến bên này, tự nhiên sẽ có một ít xung đột, cũng may huynh muội đồng tâm hiệp lực, lại thêm phù lục năm đó Triệu Phụ Vân lưu lại, ngăn trở mấy lần khó khăn, về sau tu vi của bọn họ tăng lên, pháp bảo cũng luyện ra, liền có thể tự vệ.

Lại nói đến sơn động bên kia, nói là có một ổ hồ ly vào ở, ngược lại cùng mọi người bình an vô sự, trong đó có một con hồ ly còn đến nơi này bái phỏng qua.

Triệu Phụ Vân đương nhiên biết sơn động kia, bởi vì Kiếp Hỏa hần dùng Trúc Cơ chính là thu hoạch được từ trong sơn động kia.

Văn Tâm còn nói cho hần, trong hồ ly động kia kỳ thật còn có một nam tử.

Nam tử kia cũng tu hỏa pháp, chỉ là một thân hỏa ý lại làm cho nàng cảm thấy có chút tà tính.

Triệu Phụ Vân cũng không để ý những điều này, bọn họ lại hàn huyên tới Dương Liễu Thanh, không biết hần đi nơi nào, cảm xúc có chút sa sút, Triệu Phụ Vân phát hiện mình thế mà rất ít nhớ tới hần.

Trong lòng không khỏi thở dài, mặc dù không biết hấn ở đâu, cũng không biết hấn đã chết chưa, không khỏi nói: “Ta nghe nói hấn bị Mã sư huynh trưng dụng, nhiều năm như vậy cũng không biết đi nơi nào, ta nếu gặp được Mã sư huynh nhất định phải hỏi hấn một chút.”

Hấn sau khi ở đây một đêm, lại lưu lại hai kiện pháp bảo, một kiện là phi đao màu đen lấy được từ tay Cốc Chương Nguyên trong Vân Mộng Cốc.

Tên là Vân Mộng Phi Đao, có huyền diệu trăm gọt pháp quang.

Cho Văn Bách một trùng đại, bên trong chứa Phệ Kim Trùng, Văn Bách ở đây nhiều năm như vậy, đối với nuôi trùng khu trùng cũng có không ít tâm đắc.

Hấn cũng biết Phệ Kim Trùng chính là dị trùng cường đại, mừng rỡ nhận lấy.

Sau khi Triệu Phụ Vân rời đi, không tiếp tục đi nơi khác, trực tiếp về Trấn Ma Bích.

Pháp quang trên Trấn Ma Bích vẫn như cũ, có uy danh Triệu Phụ Vân lưu lại, Cát Văn Vân cũng không gặp phải phiền toái gì, một ít vấn đề nhỏ, người trong doanh trại phía dưới liền có thể giải quyết xong.

Khi Triệu Phụ Vân gặp lại Cát Văn Vân, đúng là phát hiện Cát Văn Vân đã dệt một bộ nội áo trong cùng một đôi giày.

Áo trong là màu trắng, mà giày là màu nâu xám.

Nàng chế áo là mời những người khác trong doanh trại hỗ trợ, đương nhiên không để giúp không, mà là truyền khiêu môn luyện tơ dệt y cho mấy người trong đó, cho nên mới có thể ở trong ba năm ngắn ngủi này, dệt xong một bộ pháp y.

Chỉ chờ Triệu Phụ Vân trở về thuê lên phù văn.

Triệu Phụ Vân thật cao hứng, dù sao cả ngày để trần hai chân đi khắp nơi, mặc dù tự do tự tại, nhưng cũng không phải chuyện tốt.

Bất quá, Triệu Phụ Vân cũng không có lập tức thuê lên phù văn cấm chế, mà là về đến trong tĩnh thất.

Sau khi ngồi xuống, trên tay hắn nhiều một viên hạt châu màu vàng đất, trong hạt châu hoàng quang lưu chuyển, tản ra một cỗ ý vị nặng nề.

Một hạt châu này, hiện tại cũng có thể dùng để đập người, một châu nặng như sơn nhạc, một đập một thịt nát.

Bất quá điều này không đủ để thể hiện giá trị của Huyền Xá Châu.

Huyền Xá Châu như Đạo Thai, có thể thai nghén Nguyên Anh, hóa thành Nguyên Thần thứ hai mới là chỗ huyền diệu chân chính của châu này.

Hắn nhắm mắt lại, ý thức đưa về trong mi tâm, đó là

thần hải, chỗ thần hồn.

Những năm này du tẩu đại sơn, không chỉ có lấy châu thu thổ sát sơn vận, cũng là đang tu hành.

Một hồi sau, một chùm sáng xông ra từ đỉnh đầu của hắn, ánh sáng này cũng không sáng sủa, giống như lúc trời sắp sáng một tia nắng ban mai ảm đạm kia.

Mơ hồ có thể rõ ràng, tia nắng ban mai kia là bộ dáng một người, đi vào Huyền Xá Châu trong tay.

Chỉ trong nháy mắt, trong hạt châu liền xuất hiện một vệt quang vận.

Hắn liền rõ ràng cảm giác được loại kết hợp huyền diệu kia.

Như thần hồn của hắn muốn vào trong đan thai, hiện tại hiển nhiên là còn chưa đủ, nhưng luyện thành Huyền Xá Châu lại là đủ rồi, bởi vì tế luyện là một quá trình dài đằng dặc.

Hắn tinh tế trải nghiệm, chỉ cảm thấy trong nháy mắt này Huyền Xá Châu liền có một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Sau ba ngày lẳng lặng cảm nhận, Huyền Xá Châu cùng thần hồn rơi vào trong đó rốt cục kết hợp, nguyên bản cảm giác nặng nề biến mất, cổ hoàng mang kia cũng biến mất, biến thành hoàng vận u ám.

Theo ý niệm của hắn khẽ động, Huyền Xá Châu bay lên

chui vào từ trán hắn.

Trong nháy mắt này, hắn rõ ràng cảm giác được có dị vật chui vào mi tâm trong thức hải của mình, có chút không thích ứng, không khỏi đưa tay sờ sờ, đồng thời đầu lại có một cỗ cảm giác nặng nề trướng buồn bực.

Loại cảm giác này rất không tốt, nhưng phải thích ứng, sau khi thích ứng thì hết thấy đều không là vấn đề.

Hắn ngồi ở đó tĩnh tu, ý thức chìm vào trong thức hải, chỉ thấy một viên hạt châu hiện ra hoàng vận, nhưng lại u hời hợt ở trong hư không.

Quang hoa trong hạt châu kia hoa không ngừng phiên trào, trong mơ hồ, đúng là nhìn thấy một hài nhi nho nhỏ thai nghén ở bên trong.

Làn da hài nhi kia màu vàng, toàn thân màu vàng.

Hắn ngồi đó, cảm nhận.

Hài nhi không ngừng lớn mạnh, ngũ quan, bốn chân càng ngày càng rõ ràng, nó bắt đầu xuất hiện hô hấp.

Hô hấp của nó cùng hô hấp của bản thân Triệu Phụ Vân chậm rãi cùng tần suất, thậm chí Triệu Phụ Vân cảm giác được nhịp tim nó cũng đồng dạng, lại giống ảo giác, kỳ thật đó chỉ là nhịp tim của mình.

Bất quá, trong nháy mắt khi nó hô hấp kia, pháp lực trong người hắn không thể ngăn chặn tuôn về phía Huyền Xá Châu kia.

Pháp lực tức pháp niệm.

Trong người hấn phảng phát có lửa tuôn ra từ trong lục phủ ngũ tạng.

Hội tụ hướng mi tâm, chui vào trong miệng hài nhi kia, hấn không có đi cắt đứt, hài nhi kia vốn cũng là chính hấn, hết thấy sở tư sở tưởng đều sinh ra trong lòng hấn.

Bởi vì hiện tại hấn thai nghén ra, hấn cảm giác pháp ý không đủ.

Hài nhi nuốt một ngụm, lại một lần nữa ngừng lại.

Sau khi qua thời gian rất lâu lại nuốt một ngụm lớn, như thế, một mực không sai biệt lắm qua mười tháng, hài nhi trong Huyền Xá Châu kia mở mắt, một ngụm đúng là nuốt mất vỏ ngoài Huyền Xá Châu.

Theo đó một đạo hoàng quang lao ra trước trán, chỉ thấy một mảnh hoàng quang, trong hoàng quang một hài nhi nho nhỏ duỗi ra thân thể.

Sau đó rơi xuống trên mặt đất phía trước, đồng thời nhanh chóng lớn lên, theo suy nghĩ của Triệu Phụ Vân khẽ động, trên người nó cũng xuất hiện một bộ hoàng bào.

Thân hình đúng là giống Triệu Phụ Vân như đúc, nhưng một thân ý vị lại hoàn toàn khác biệt.

Người trước mặt, giống như một hán tử khổng vũ hữu

lực, trên người có một cỗ khí tức nặng nề, trấn áp tứ phương, rõ ràng chỉ là một người, lại giống như một ngọn núi đứng ở đó.

“Từ hôm nay trở đi, người liền gọi Thái Sơn Lực Sĩ đi.”

Chương 338 : Huyết mạch nguyên rửa

Triệu Phụ Vân vẫn không lập tức đi ra ngoài, mà là nhắm mắt lại.

Thái Sơn Lục Sĩ lại hướng phía Triệu Phụ Vân thi lễ một cái, sau đó thân thể nhảy lên khế quán, lại hóa thành một hạt châu lại một lần nữa chui vào trong trán Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân đang dư vị quá trình hóa Anh này.

Chỗ huyền diệu của Huyền Xá Châu liền ở chỗ, nó không giống bản thân hóa Anh như thế muốn một quá trình thai nghén dài đằng dặc, sẽ không dung được nửa điểm sai lầm.

Mà Huyền Xá Châu thì chỉ cần phía trước tích lũy đủ, trong châu hút đầy đủ linh vận, vậy liền có thể thai nghén ra được.

Hắn không biết Nguyên Anh thai nghén ra này, cùng Nguyên Anh chân chính có gì khác nhau, ai mạnh ai yếu sau khi đấu qua mới biết được.

Tuy rằng, pháp vận trên người Thái Sơn Lục Sĩ đơn nhất một chút, nhưng cũng thuần túy hùng hậu.

Triệu Phụ Vân nhớ lại quá trình thai nghén hài nhi kia, từ đan thai đến thành hình.

Hắn phảng phất nhìn thấy một con của núi thai nghén ra từ đại sơn làm mẫu thể.

Loại cảm giác này tuyệt không thể tả, giờ khắc này cảm nhận được thổ tính, cảm nhận được lực lượng sinh mệnh, một cỗ cảm ngộ nói không rõ được cũng không tả rõ được hiển hiện ở trong lòng.

Hắn cảm thấy sâu trong huyết mạch của mình như có ánh sáng hiện ra.

Ánh sáng kia hóa thành tầng mây kéo dài.

Trong lòng hắn dâng lên một loại minh ngộ, đây là vân cấm.

Bản thân hắn đối với vân cấm cũng rất am hiểu, lúc này nhìn thấy vân cấm này lại cảm thấy, sở ngộ sở học sở tư của mình ở trước mặt một mảnh vân cấm này, giống như người mới học, chỉ cảm thấy trong mây trắng mênh mông mờ mịt, bao hàm toàn diện, tuyệt không thể tả.

Hắn phảng phất nhìn thấy một thiên tuyệt thế văn chương lấy vân văn viết thành, ở trong huyết mạch truyền thừa không dứt, thật lâu không suy.

Nhưng mà đúng lúc này, trong lòng hắn sinh ra một cỗ rung động.

Tùy theo ở sâu trong mây mù kia, hắn nhìn thấy một đám mây đen, mây đen như rắn chui vào trong mây trắng, bện cùng nhau, hóa thành một khuôn mặt mây

đen, tùy theo có một thanh âm truyền đến.

“Tìm tới người, Vô Định Vân thị, đều phải chết... .”

Khuôn mặt mây đen ngưng sinh kia, hóa thành một cái miệng khổng lồ, hướng phía hắn nuốt đến, trong nháy mắt này, hắn chỉ cảm thấy mình muốn bị một ngụm nuốt hết.

Đột nhiên, sâu trong huyết mạch của hắn lại có một giọng nữ vang lên: “Cút!”

Giọng của nữ nhân này thanh thúy, nhưng lời nói lại cứng rắn giống như kim thiết, thanh âm của nàng xuất hiện, mây trắng cuộn cuộn lên, bao khóa nuốt hết mây đen hướng phía mình thôn phệ đến.

Ngay sau đó từ trong người hắn lại có một thanh âm nữ tính vang lên, thanh âm này giống như khóa lại ý thức của hắn.

“Đi Hợp Sinh Thị tìm chủ Hợp Sinh Thị cầm về tìm mẫu thân người lưu lại nơi đó, cẩn thận Đại La Thiên, cẩn thận Âm Huyết Giả, rời đi Thiên Đô Sơn.”

Triệu Phụ Vân đột nhiên bừng tỉnh, đồng thời không tự giác kêu to một tiếng, há mồm thở dốc.

Tim hắn kịch liệt nhảy lên, vừa mới lúc nhìn thấy mây đen biến thành miệng lớn, tâm hắn sinh sợ hãi phảng phát đến từ sâu trong linh hồn, đến từ huyết mạch, hắn giống như gặp phải thiên địch.

Hắn thậm chí cảm thấy đến, nếu bản thân mây đen kia tới trước mặt mình, mình căn bản cũng không dám phản kháng, sẽ không phản kháng, chỉ có thể tùy ý nó nuốt.

“Thanh âm kia là của đại di?”

Trong tai Triệu Phụ Vân còn vang vọng thanh âm kia, nàng ở đâu? Lời vừa rồi là nàng nói ở đâu?

“Là bởi vì ta cảm nhận được truyền thừa ẩn chứa trong huyết mạch, cho nên phát động nguyên rủa trong huyết mạch?” Triệu Phụ Vân ở thời khắc này nghĩ đến điều này, đây là Tuân Lan Nhân nói, nàng nói Vân thị gánh vác nguyên rủa.

Nếu như thanh âm kia là đại di, vậy đại di khẳng định cũng là thông qua phương thức huyết mạch tương liên, cảm thấy nguyên rủa bị phát động.

Chỉ là Triệu Phụ Vân lại hồi tưởng nội dung trong lời nói của đại di kia, trong đó muốn mình đi lấy đồ vật, có để cho mình cẩn thận thể lực cùng người, nhưng câu nói sau cùng không cho mình về Thiên Đô Sơn, đây là vì sao?

Năm đó chính là nàng đưa mình đến Thiên Đô Sơn, là Thiên Đô Sơn có biến cố gì, hay Thiên Đô Sơn sẽ xảy ra chuyện gì?

Từ khi hắn nghe nói, trong huyết mạch Vân thị có nguyên rủa, nhưng hắn lại không có bao nhiêu cảm giác, bởi vì hắn không có cảm giác được.

Mà hiện tại, hắn cảm thấy đáng sợ.

Nhưng cùng lúc lại phát hiện, kỳ thật đại di mình giống như đang một mực áp chế nguyên rủa trong huyết mạch.

Hiện tại nàng ở đâu?

Đi Hợp Sinh Thị cảm về trái tim của mẫu thân? Nghe xong lời này, liền biết không thể nào là ở Đại Chu, chỉ có thể là ở trong Cực Dạ.

Hắn đối mặt với một vùng Cực Dạ này vốn liền muốn đi vào trong nhìn xem.

Hắn đứng dậy, đi đến bình đài bên ngoài, nhìn một vùng hắc ám mênh mông kia.

Chỉ cảm thấy hắc ám sâu thẳm thần bí, nguyên bản tâm tình khuấy động bởi vì tế luyện ra Huyền Xá Châu mà hoá sinh Nguyên Anh thứ hai, cảm thấy mình có thể hành tẩu thiên hạ, lại phát hiện kỳ thật trước đó chỉ là mình quá yếu, không có kích khởi truyền thừa trong huyết mạch, cho nên địch nhân Vân thị mới không có phát hiện mình.

Một cỗ cảm giác nguy hiểm nhàn nhạt, quán quanh ở trong lòng, hắn biết, nơi này có lẽ không thể ở lâu.

Cát Văn Vân tu hành ở trong một động thất khác, nàng đi ra từ bên trong, cảm giác được tâm tình của Triệu Phụ Vân tựa hồ không tốt lắm, nhưng nàng không biết vì sao.

Hỏi Triệu Phụ Vân hành trình rời đi lần này, lại là biết được hấn báo đại thù, chúc mừng Triệu Phụ Vân một phen, Triệu Phụ Vân lại chỉ là nhàn nhạt cười, nhìn lên bầu trời, nói: “Đều nói vạn sự vạn vật kỳ thật đều đang đợi một thứ hoặc là thời cơ có thể để bọn chúng thuế biến, như vậy một vùng đêm tối này lại đang chờ thứ gì đây?”

Cát Văn Vân cảm giác mình có chút theo không kịp suy nghĩ của Triệu Phụ Vân, luôn cảm thấy Triệu Phụ Vân thường thường không nói lời nào, vừa mở miệng lại nói một ít lời khó hiểu, bất quá, cũng chính là như thế, để nàng cảm thấy trên người Triệu Phụ Vân có một cỗ khí chất không giống bình thường, thật sâu hấp dẫn, điều này không quan hệ tu vi, không quan hệ tướng mạo.

“Có lẽ, đang chờ một cơ hội thiên hạ sáng tỏ.” Cát Văn Vân châm chọc nói.

Triệu Phụ Vân lại quay đầu nhìn nàng một cái, nói: “Nói rất đúng, trong cuộc đời con người, sẽ gặp phải vô số người cùng sự, có người chờ chúng ta, chúng ta cũng đang chờ người khác, gặp lại nhau, nhưng chung quy có thời điểm ly biệt.”

Trong lòng Cát Văn Vân sinh ra một cái ý niệm trong đầu, nàng biết, thời điểm ly biệt đến.

Nàng cũng là tu sĩ, lúc này cũng là tu vi Tử Phủ, thuộc về người trường thọ, trong sinh mệnh của nàng, gặp qua ly biệt cũng rất nhiều, mà ở đây, nàng cũng sớm biết có một ngày như vậy.

“Nhân sinh nếu không có ly biệt, liền không có gặp lại.”
Cát Văn Vân cảm thán nói: “Vừa vặn, những năm này, ta giúp sư huynh dệt một bộ áo trong cùng giày, sư huynh cũng không cần luôn đi chân trần.”

Nói đến phần sau, Cát Văn Vân đều cười.

Triệu Phụ Vân cũng cười, bất quá, hắn nhưng lại trả lời: “Chúc Cát sư muội tiên đạo có đường, tâm trường sinh vĩnh viễn không rơi.”

Cuối cùng, Cát Văn Vân rời đi, nàng về Ly Sơn, Triệu Phụ Vân không có đi, hắn ở đây chờ nguy hiểm khả năng xuất hiện, hắn muốn nhìn một chút đến tột cùng có ai sẽ tìm đến giết chính mình.

Trước kia hắn khẳng định muốn tránh đi, nhưng hiện tại hắn muốn nhìn một chút sẽ có ai tìm đến mình.

Muốn nhìn một chút địch nhân kia đến tột cùng là dạng gì?

Hắn vừa thêu lên phù văn cấm chế áo trong, vừa chờ đợi.

Đương nhiên, hắn cũng tìm một cái cơ hội nói cho người trong doanh trại phía dưới, mình có một đại địch muốn đến, để bọn họ rời đi, có người rời đi, bán tín bán nghi.

Thậm chí hắn không thêu trong động phủ, mà là đi đến đỉnh núi thêu vân văn cấm chế.

Người trong doanh trại thấy cảnh này, từng người kinh ngạc vô cùng.

Triệu Phụ Vân ngồi ở đỉnh núi, thêu vân văn cấm chế.

Chẳng biết từ lúc nào, trong bóng tối đột nhiên có một cỗ xe ngựa đi tới từ trong hư vô, một lão nhân ngồi trong xe ngựa, lão nhân này ngồi ở đó giống như một bộ cương thi, nhưng lại mặc một thân quần áo màu đỏ.

Quỷ dị nhất chính là, trên tay hắn bưng một chén rượu, trong chén rượu chứa nửa chén máu.

Chương 339 : Yêu ma

Vu Trì Huyền đang ngủ say bị người đánh thức, được đến mệnh lệnh từ nơi sâu xa, đi tới một nơi giết một người.

Nếu như chỉ là giết người, là không thể sai khiến hắn, thời gian của hắn rất quý giá, mỗi một lần thức tỉnh đều cần thù lao đầy đủ mới có thể.

Mà hắn thích nhất là uống máu, máu của người bình thường hắn là chẳng thèm ngó tới, cho dù là máu của Trúc Cơ tu sĩ cũng vô pháp để hắn sinh ra muốn uống, ngược lại sẽ để hắn sinh ra cảm giác buồn nôn.

Chỉ có máu từ Tử Phủ trở lên, mới có thể để hắn uống no.

Mà máu có thức tỉnh huyết mạch thần linh, mới có thể để hắn cảm nhận được hương thơm, mới có thể để hắn sau khi uống vào thể xác tinh thần vui vẻ, cùng bù đắp tiêu hao một lần tỉnh lại của hắn.

Hắn cũng từng là một tu sĩ Kim Đan, sau khi thọ nguyên hết, liền chuyển thành hoạt tử nhân, ngủ say ở sâu trong lòng đất, hấp thu âm khí địa mạch.

Đã qua nhiều năm như vậy, lại còn sống, hắn còn nhớ rõ lần trước tỉnh lại gần mười, hắn là hơn hai mươi năm trước, lần đó hắn là đối tinh, ăn tu sĩ một tòa thành nhỏ, cùng yêu thú trong núi, sau đó lại trở về lòng đất trong núi ngủ say.

Xe ngựa này hấn đoạt từ một thị trấn, chỉ đưa tay sờ một cái, con ngựa này liền không còn là ngựa sống, mà là một con hành thi mã, sẽ không đói, sẽ không mỏi mệt.

Nó kéo xe ngựa một đường hướng phía Trấn Ma Bích đến.

Chung quanh xe ngựa, xuất hiện từng đầu âm hồn, âm hồn thành sát, thành hư ảnh, những nơi đi qua, nếu có tử thi, cũng ở thời khắc này phảng phất bị đánh thức, bò lên từ trong bùn đất, trong núi rừng có yêu, nếu không kịp đào tẩu, cũng đều ở thời khắc này đột nhiên biến thành yêu thi.

Bọn chúng hoặc là âm hồn, hoặc là hài cốt, hoặc là yêu thú, cùng nhau đi theo xe ngựa, gặp được đường không dễ đi, xe ngựa tự nhiên bay lên, phía dưới trống rỗng sinh ra một đoàn ô sát, tràn qua đại sơn, chảy qua sông.

Những nơi đi qua, nếu có tu sĩ gặp phải, trốn được thì không khỏi kinh hãi, nói với người khác, lại nói không nên lời nguyên do, bởi vì bọn họ sẽ chỉ thấy một dòng lũ hắc ám, trong hắc ám âm hồn lệ quỷ, yêu thi đen nghịt một mảnh đi về một phương hướng.

Nhưng bọn họ không nhìn thấy cỗ xe ngựa quỷ dị ở trung tâm kia.

Mà không trốn được, liền sẽ bị hắc ám này nuốt hết, trở thành một thành viên trong những sát thi kia.

Con đại xà trong Vân Mộng Cốc kia đột nhiên cảm giác

tim đập nhanh, nàng lao ra Thính Triều Thủy Phủ, bay thẳng lên bầu trời, hóa thành một hư ảnh phi độ, bay thẳng ra ngoài trăm dặm.

Lão nhân trong xe ngựa kia, giương mắt lên, nói: “Ngược lại là trốn được nhanh, đáng tiếc một con rắn tốt.”

Người trong doanh trại ngoài Vân Mộng Cốc, đột nhiên cả đám đều cứng nhắc, hai mắt nguyên bản linh tính trầm tĩnh của bọn họ, lập tức bị hắc ám thay thế, làn da cả người nháy mắt tối xuống, cũng mọc ra thi ban, có ít người trên mặt cấp tốc thối rữa, trong thân thể mọc ra một ít vật kỳ quái.

Những vật kỳ quái kia, có ít giống hoa, có ít lại mọc ra một đôi cánh thịt từ dưới xương sườn, lại hoặc là mọc ra một cái đuôi từ trên hông, hoặc là mọc ra một cái tay từ lưng, hoặc là nằm rạp trên mặt đất chạy như dã thú.

Nguyên bản người bình thường chết đi, liền thối rữa bình thường, nhưng lúc này, bọn họ chết lại biến thành người kỳ kỳ quái quái, những người này ở giờ khắc này đều yêu ma hóa, phát ra từng tiếng rống như thống khổ lại như được giải thoát.

Bọn họ đầu tiên là dại ra, sau đó chậm rãi tựa hồ có ý thức khác sinh sôi từ trong người, từng người nghe theo mệnh lệnh trong xe ngựa, chạy về phía Trấn Ma Bích.

Bọn họ vẫn sẽ có pháp thuật, nhưng những pháp thuật kia lại giống như bản năng của bọn họ.

Chỉ chớp mắt cũng đã tới gần Trấn Ma Bích.

Người trong doanh trại, xa xa thấy cảnh này, ai nấy đều chấn kinh.

Phòng Tiểu Sơn trong đó càng là nhin không được nói: ”
Ôi trời ơi, hắc triều đến, bay thẳng đến Trấn Ma Bích.”

Trong thiên địa, một mảnh lặng im, tất cả mọi người nhìn thấy Triệu Phụ Vân ở nơi đó thêu vân văn cấm chế áo trong, đầu cũng không có ngẩng lên, mà trong một mảnh hắc triều nồng đậm kia phát ra từng tiếng gầm rú, có thể nhìn thấy từng người kỳ quái xông ra, đánh về phía Triệu Phụ Vân ở giữa Trấn Ma Bích.

Bọn họ xông lên trời, ở trên cao nhìn xuống.

Phòng Tiểu Sơn nhìn thấy một cự nhân, cự nhân kia, đưa tay nhỏ lên một gốc đại thụ, một tay đem cành lá vuốt đi, trở thành một cây đại bồng.

Lại có người sau lưng mọc ra hai cánh, bay lên không trung, cầm trong tay một đại chùy, còn có càng nhiều người kỳ kỳ quái quái, hoặc là nói bọn họ không phải người, là yêu ma.

Giờ khắc này, tất cả mọi người phảng phất nhìn thấy cảnh tượng Ma Thần tung hoành thiên địa thời cổ.

Người dưới doanh trại, thấy cảnh này, rất nhiều người nguyên bản lưu lại quay người liền trốn, có ít thì là ngay cả khí lực chạy trốn đều không có, một thân pháp lực, lại ngay cả bay lên không đều duy trì không được, tâm khí

bị đoạt, ý thức như bị đông cứng, giống như bị người nắm trái tim.

Toàn thân Phòng Tiểu Sơn đều đang run rẩy, hần phát phát hiện mình không dám xuất kiếm, một cổ sợ hãi tràn ngập ở trong lòng.

Đúng lúc này, Trần Ma Bích giống như chấn động một cái, pháp quang nhàn nhạt dâng lên, trong pháp quang, một tia sáng kim sắc xuất hiện, giống như ánh bình minh vừa ló rạng, chỉ trong nháy mắt chính là ực vạn hào quang chiếu phá hắc ám.

Trong nháy mắt hắc ám bị chiếu phá, những yêu ma nguyên bản trong hắc ám thủy triều đều lộ ra.

Tia sáng rơi vào trên người bọn họ, trong hư không xuất hiện một thanh âm: “Đốt!”

Trên người những yêu ma bị ánh lửa chiếu vào kia lập tức bốc cháy.

Yêu ma lập tức phát ra gầm rú thống khổ, có chút rơi xuống từ trên bầu trời, càng có chút gắt gao che mắt.

Cảm giác trái tim bị bóp chặt của Phòng Tiểu lập tức được cởi bỏ.

Cũng đúng lúc này, trong tai hần phải phát nghe được tiếng thổi, hần rõ ràng không nhìn thấy, lại phải phát nhìn thấy có một người thổi một hơi về phía hư không.

Trong hư không có hắc sát trống rỗng sinh ra, cuộn cuộn

lên, hắc triều lại một lần nữa bao phủ những người bị đốt cháy kia, ngọn lửa nguyên bản thiêu đốt trên người yêu ma, nhanh chóng ảm đạm xuống, sau đó dập tắt đến nhìn không thấy.

“Ta ngửi được hương vị Xích Viêm, còn có... . a, rất là khéo, ta phỏng phát nhìn thấy một ít nói không rõ, thứ nói không rõ, là thứ gì?”

Trong một mảnh hắc ám nồng đậm kia, truyền đến thanh âm lẩm bẩm, người này giống như không cách nào khống chế sở tư sở tưởng trong lòng mình, lại giống căn bản cũng không thêm để ý.

Phòng Tiểu Sơn cảm thấy đối phương căn bản cũng không thêm để ý, bởi vì thanh âm như nói mê của đối phương kia, để trong lòng hắn khó chịu, để ý thức trong lòng hắn nhảy múa theo, cũng bắt đầu suy nghĩ lửa kia là gì, mình nghĩ không ra, thế là trong lòng vô cùng khó chịu, phỏng phát có vô số con kiến bò ở trên người, không chỉ có ở ngoài làn da, vẫn là ở trong đầu, ở trong lòng.

Hắn cắn răng, vẫn không rời đi giống những người khác.

Hắn thấy, mình ở dưới Trần Ma Bích này học được rất nhiều thứ, ở đây khai Tử Phủ, hiện tại Triệu Sư gặp phải đại địch, mình há có thể trốn đi.

Hơn nữa kiếm tâm của hắn cũng không cho phép hắn bị dọa đến chạy trốn, hắn nhẫn nại loại thống khổ này, chính là ma luyện, cũng là không phục.

Hắn không biết đến chính là thứ gì, nhưng hắn biết nhất định đáng sợ, Triệu Sư không có đi, hắn cũng không đi.

Trong mắt hắn, trong quang hoa trên vách núi, xuất hiện một ngọn đèn, quang mang của ngọn đèn kia xán lạn loá mắt, phía trên một con Thần Điều bay vút lên, hắn lại một lần nữa thấy cảnh này, trong nháy mắt con Thần Điều này bay lên, kim quang vạn trượng, thiên hạ trắng xóa.

Phòng Tiểu Sơn có mãnh liệt lòng tin đối với Thần Điều này, hắn thấy, hết thảy yêu ma quỷ dị, dưới ánh lửa của Thần Điều chiếu xuống, đều sẽ hóa thành tro tàn.

Chỉ thấy con Tam Túc Kim Ô Điều kia, hai cánh chấn động, một rung cánh chính là lóe lên, xuất hiện trên bầu trời, lại rung cánh, cũng đã xông vào nơi sâu nhất cùng trung tâm nhất của một vùng hắc ám kia.

Nơi đó là ngọn nguồn tà ác, là đại bản doanh yêu ma bảo hộ.

Thần Điều bay qua, hắc ám tan biến.

Yêu ma trong hắc ám không biết sống chết phóng về phía Thần Điều, giống như muốn bắt được nó.

Trong đó cự nhân kia, đại thụ chế thành cự mộc bổng trong tay đánh về phía Thần Điều ba chân, Thần Điều phi độ như ánh sáng, cự mộc bổng đánh vào khoảng không.

Mà những yêu ma khác lấy thân xông lên cũng đều vô

hụt, Thần Điều hóa ánh sáng, bọn chúng làm sao có thể bắt được ánh sáng đây.

Bọn chúng chẳng những không bắt được ánh sáng, hơn nữa còn ở trong ngọn lửa nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực.

Một cỗ xe ngựa xuất hiện trong ngọn lửa.

Trong hai mắt con ngựa kia cũng đã bắt đầu thiêu đốt.

Xe ngựa kia cũng đang thiêu đốt, rèm vải đen treo trên xe ngựa cũng đang thiêu đốt, người trong xe ngựa tựa hồ bị ánh lửa nồng đậm hù dọa.

Ánh lửa cận thân, không thấy lửa, chỉ có một mảnh xán lạn loá mắt.

Đột nhiên, một cái tay khô gầy ló ra từ trong xe ngựa, chộp hướng nơi ánh lửa dày đặc nhất, Phòng Tiểu Sơn nơi xa nhìn một màn này tim bỗng nhiên nhấc đến cổ họng, bởi vì hắn nhìn thấy có một người giống như trống rỗng xuất hiện trong ngọn lửa, một tay chộp về phía Thần Điều ba chân.

Tay hắn giống như có một loại ma lực, bao phủ một mảnh ô quang, dưới móng vuốt phẳng phất có thể nhiếp trụ cả ánh sáng.

Thần Điều nguyên bản linh động lại tụ tán vô hình ở thời khắc này, giống như không cách nào chạy ra lòng bàn tay đối phương tâm, trở nên vụng về.

“Ta cảm giác được, thần tính trong ngọn lửa này... .”

Thanh âm của hắn nói rất chậm, nhưng lại giống như trực tiếp khắc ở trong lòng người khác, câu nói này nói xong, tay mới có thể nắm chặt.

“A!” Phòng Tiểu Sơn kinh hô một tiếng, bởi vì hắn nhìn thấy một con Tam Túc Kim Ô thể mà bị hắn nắm ở trong tay.

“Xích Viêm sắc lệnh:”

Tiếng pháp chú của Triệu Phụ Vân vang lên.

Người một thân áo bào đỏ, thân như cương thi kia lại giống như không thèm để ý, đúng là trực tiếp đem hỏa diễm nắm ở lòng bàn tay nhét vào trong miệng.

Hắn giống như muốn ăn Tam Túc Kim Ô Điều kia.

Ngay lúc này, một hoàn quang màu xám rơi xuống.

Trực tiếp đánh vào trán đối phương, cả người hắn nhoáng một cái, ngẩng đầu lên.

Nhưng hỏa diễm vẫn bị hắn nhét vào trong miệng, đồng thời nuốt vào trong bụng.

“Ha ha, lần này vận đạo không tệ, ăn được thần hỏa, có thể dựa vào hỏa này đốt lên dương khí trong người bản tọa, từ đây trong âm ôm dương, Nguyên Anh sắp xuất hiện, ha ha ha...”

Hắn ỷ vào thiên phú, cùng với thâm hậu âm sát địa khí tích lũy qua nhiều năm, cường nuốt hỏa diễm, hắn muốn đạt được một sợi thần tính trong ngọn lửa này trợ mình đi hết một bước cuối cùng con đường hóa Anh.

“Đốt!”

Một tiếng quát niệm, như hiến chương thần linh đến từ nơi sâu xa.

Hỏa diễm Bị hắn nuốt vào trong người, trong nháy mắt này trở nên sắc bén, hắn cảm thấy thống khổ.

Hỏa diễm nháy mắt biến dữ dội, hắn cảm giác âm sát địa khí thâm hậu trong thân thể vậy mà cũng không cách nào đem hỏa diễm này đè xuống.

“Phanh!”

Một đạo vàng sáng màu xám lại rơi xuống đánh vào trên đầu hắn.

Thân thể của hắn vô cùng cứng cỏi, bên trong pháp lực như vũng bùn, có thể bao phủ hết thủy thứ hắn nuốt.

Thế nhưng lúc này hỏa diễm lại bá đạo đáng sợ, hắn có thể khẳng định, nếu cho mình thời gian, để cho mình chậm rãi đến, nhất định có thể trấn áp hỏa diễm này, nhưng bây giờ bên ngoài còn có địch nhân.

Hắn phát hiện sau khi nuốt hỏa diễm kia lại có một loại cảm giác trong ngoài đều khốn đốn trời chân trời tay.

Hắn nếu muốn lại đối phó người bên ngoài, như vậy hỏa diễm trong người sẽ phiên đốt ra, nếu muốn trấn áp hỏa diễm, như vậy sẽ khó đối phó địch nhân bên ngoài.

Trong đôi mắt của hắn, tốc độ hoàn quang kia rơi xuống cũng cực nhanh, hơn nữa tuyến đường quỹ dị, trong nhận thức rõ ràng là chính diện rơi xuống, hoàn quang lại ở trong xoay tròn lóe ra, đánh xuống từ mặt bên, điều này khiến hắn tránh không kịp, lần lượt bị đánh trúng.

Thân thể của hắn cường đại, vốn không sợ ngoại lực đập nện, thế nhưng viên hoàn kia đánh vào trên đầu mình, thế mà để ý thức của mình sẽ rung động, để ý thức của mình không cách nào tập trung, hắn cảm giác đánh nhiều lắm, chỉ sợ xương cốt của mình sẽ bị đánh nứt ra.

Thế là, hắn quyết định trước tạm thời tránh lui, chờ tiêu hóa thần hỏa trong người lại nói.

Hắn giậm chân một cái, đại địa dưới chân liền cấp tốc mềm hoá, thân thể của hắn nhanh chóng chìm xuống, chỉ cần chìm vào trong lòng đất liền tốt.

Hắn rất tự tin, đại địa như vũng bùn như nước, hắn cảm thấy an tâm, dù sao qua nhiều năm như vậy, vẫn luôn ở trong lòng đất ngủ say, trốn vào đại địa tựa như về nhà.

Trong mắt tối sầm lại, cũng đã chìm vào đại địa, hắn ngửi được mùi thơm bùn đất.

Nhưng mà đột nhiên, hắn lại cảm thấy một tia giam cầm, giam cầm này lúc đầu chỉ giống ảo giác, tùy theo lại cấp

tốc mãnh liệt, trong lòng hấn giật mình, muốn giãy dụa, lại phát hiện mình như bị người nắm ở trong lòng bàn tay.

Tựa như trước đó hấn nắm hỏa diễm kia ở lòng bàn tay, lúc này hấn ở trong lòng đất cũng bị người nắm ở trong lòng bàn tay.

Hấn muốn tránh thoát, nguyên bản bùn đất theo niệm của hấn mà biến hóa ở thời khắc này, hoàn toàn không có biến hóa, hấn giống như bị một bàn tay vô hình nắm thật chặt, trong lòng hãi nhiên, bởi vì hấn phát hiện sau khi bị tóm, thể xác tinh thần ý thức đều giống bị lực lượng vô hình giam cầm.

Mà hỏa diễm trong người sau khi không có chính hấn áp chế, lập tức thiêu đốt mãnh liệt lên.

Tâm hấn hoảng, qua nhiều năm như vậy đã yên lặng, không biết tử vong là gì hấn lại một lần nữa cảm nhận được tử vong.

Đột nhiên, thân thể của hấn động, hấn phát hiện mình bị lôi ra khỏi lòng đất.

Trong lòng đất xuất hiện một đại thủ, nắm một người ở trong lòng bàn tay.

Bàn tay kia tạo dựng thành từ bùn đất, thế nhưng người khô gầy bị nắm lấy kia, lại bất lực phản kháng, trong thất khiếu của hấn bắt đầu có ánh lửa đốt ra.

Lúc này, trong tai hấn xuất hiện một thanh âm: “Người là

ai? Vì sao tới nơi này?”

Hắn không có phát hiện là ai nói, nhưng trong tai trong lòng đều vang lên thanh âm.

“Ta cho người biết, người có thể buông tha ta?” Vu Trì Huyền đương nhiên không muốn chết, nếu hắn không thêm để ý tử vong, hắn sẽ không kéo dài hơi tàn còn sống như vậy.

“Ta có thể bỏ qua cho người.” Một thanh âm vang lên trong lòng Vu Trì Huyền.

“Tốt, ta cho người biết, ta gọi Vu Trì Huyền, xuất thân từ Hạp Môn Giang Vu thị, nơi này là... .”

Lời của hắn còn chưa nói xong, lại đột nhiên ngừng lại, tùy theo vẻ sợ hãi trong hai mắt hắn nhanh chóng tiêu tán, đồng thời ngưng tụ ra một ánh mắt để người sợ hãi.

Ánh mắt kia phản phát đến từ Thần Linh cao cao tại thượng, hắn đánh giá Trần Ma Bích cách đó không xa.

“Đốt!”

Triệu Phụ Vân bị ánh mắt kia nhìn chăm chú như rơi xuống hầm băng, đó là một loại ánh mắt đến từ tồn tại cao hơn.

Nhưng hiện tại thân thể gánh chịu ánh mắt này, cũng chỉ là một cỗ cương thi mà thôi.

Hỏa diễm dâng lên trong thân thể Vu Trì Huyền, đồng

thời, đại thủ tạo thành từ bùn đất kia đột nhiên dùng lực, thân thể Vu Trì Huyền thể mà vỡ vụn ra.

Đồng thời hỏa diễm tuôn ra, bám vào trên thi thể thiêu đốt.

Chương 340 : Miếu đường hương hỏa

Một vệt hoàng quang chui ra từ lòng đất đằng xa, hóa thành một hạt châu trên đỉnh đầu Triệu Phụ Vân, đi vào trong đầu.

Mà Triệu Phụ Vân thì nhìn lên bầu trời, trong tối tăm kia, phẳng phất có một đôi mắt nhìn chăm chú nơi này.

Triệu Phụ Vân không biết là thứ gì, nhưng điều này khiến hắn có một loại cảm giác rất không tốt, hắn đột nhiên nghĩ, địch nhân của Vân thị khả năng không chỉ đến từ một mảnh giới vực này, còn có thể đến từ nơi không biết.

Là Thiên Mạc trong truyền thuyết, hay là nơi nào?

Hắn thu hồi ánh mắt, loại cảm giác kia liền nhạt đi, hắn tiếp tục thêu áo trong, mãi cho đến một năm sau hắn mặc vào áo trong giày thêu tốt, áo trong màu trắng, pháp bào màu cam, dưới chân một đôi giày màu nâu xám, đó là dùng da cá sấu chế thành.

Sau khi khi hắn mặc vào những thứ này, khí chất cả người nháy mắt nội liễm lên, nguyên bản khí tức tản ra như sương khói, liền như theo quần áo mặc lên thân thể mà biến nội liễm.

Cả người hắn từ trương dương đến nội liễm, lại đến phiêu dật, cuối cùng chậm rãi biến thành loại khí tức như

có như không, người đứng ở nơi đó, lại giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ biến mất vào hư không.

Hắn trở lại trong động phủ, thu thập một vài thứ, sau đó liền thấy hắn đưa tay phác họa vân văn cấm chế ở trong hư không, kim quang nhàn nhạt theo đầu ngón tay hắn mà họa ở hư không, hình thành từng vân văn, vân văn chồng chất liền cùng nhau, hắn vừa lui vừa họa ở trong hư không, sau khi hắn thối lui đến cửa động, vân văn nơi sâu nhất đã tản ra thành một mảnh mây kim sắc.

Kim quang ở trong hư không tán thành mây kim sắc, lại không có hoàn toàn tán đi, cùng bích họa trên vách động hợp cùng nhau, hình thành cấm chế.

Cuối cùng lại từ từ biến mất, hình thành một mảnh kim quang nhàn nhạt.

Triệu Phụ Vân đến cửa động, trầm tư một chút, sau đó viết ở trong hư không: “Thái Hư động phủ.”

Ngay sau đó, đỉnh đầu của hắn có một hạt châu màu vàng lao ra, hóa thành một người nho nhỏ, tiểu nhân nhi kia đưa tay lau lau ở hư không cửa động, cửa động kia liền có bùn đất trống rỗng sinh ra, bùn đất lại hóa thành tảng đá như vách núi.

Sau đó, Triệu Phụ Vân nói cho người dưới vách núi, mình muốn rời đi, hữu duyên gặp lại.

Lại nói, hắn đối với người phía dưới kỳ thật nhận biết không nhiều, trước đó một mực là Dư Hoài An đang cùng bọn họ liên lạc, Triệu Phụ Vân chỉ là tu hành, họa

bích, ngộ pháp mà thôi, hiện tại hấn có những chuyện khác phải làm, tự nhiên liền cứ vậy rời đi.

Lúc đến, cũng không vì ai mà dừng lại đây, rời đi cũng không có khả năng bởi vì quyến luyến ai không đi.

Triệu Phụ Vân biến mất ở Trấn Ma Bích, nhưng người trong doanh trại cũng không có đi, bất kể như thế nào, cấm chế trên Trấn Ma Bích, đủ để cho rất nhiều yêu ma trong bóng tối không dám tới gần, hơn nữa qua nhiều năm như vậy, có rất nhiều người đã ngộ được không ít pháp dưới Trấn Ma Bích, có thể câu thông pháp ý Trấn Ma Bích ngăn địch, cho nên có người rời đi, nhưng lại có người thành lập pháp đàn hoặc là trận pháp dưới vách núi, cũng lấy Trấn Ma Bích làm trung tâm, tạo dựng đạo tràng của mình.

Vách núi kéo dài hơn sáu mươi dặm, có thể dung hạ được không ít người.

Có người đi nhìn động phủ trên vách núi kia, lại phát hiện động phủ kia đã biến mất, vị trí kia thứ gì cũng không có, mọi người biết, đó là Trấn Ma đạo trưởng phong bế động phủ.

... ..

Có một ngày, Hoàng Đế Đại Chu Chu Triệu hạ lệnh, các châu phủ trong thiên hạ nhất định phải khởi công xây dựng miếu đường Vũ Đế.

Từ quy cách đến bản vẽ kiểu dáng, tất cả đều được phân phát, trong Vũ Đế Miếu lập một tòa tượng thần Vũ

Đế, đồng thời một bia đá điêu khắc sự tích bình sinh của Vũ Đế.

Một năm bốn tế, toàn dân tham dự, quy cách là tam sinh lục súc, tế tụng mỹ văn thượng biểu vu thiên.

Nếu là người có công với đất nước, sau khi chết cũng có thể vào Vũ Đế Miếu lập một tòa tượng thần, phong làm quan miếu đường, chuyên lo quỷ sự nhân gian.

Đương nhiên, nếu có yêu quỷ nguyện ý quy thuận, cũng có thể vào miếu lập tượng thần, được hưởng thụ hương hỏa tế tự.

Trước khi miếu đường xây xong, yêu quỷ nguyện ý quy thuận, vô luận từng làm chuyện ác gì đều có thể xóa bỏ, không truy cứu nữa, chỉ cần vào trong miếu đường tuân theo quy củ miếu đường là được.

Trong lúc nhất thời, thiên hạ sôi trào, nhưng không dám phản đối, cũng may Vũ Đế cũng không có yêu cầu các môn phái nhất định phải làm gì, cũng không có yêu cầu những thế gia kia làm gì. Nhưng vô luận là ai, đều biết trời Đại Chu biến.

Trong lúc nhất thời, một ít yêu ma quỷ quái các nơi dưới sự bảo đảm của người khác, đều tiến vào trong miếu đường, cho dù là tiến vào đại miếu đường trong châu phủ, cũng lách tiến vào miếu đường nhỏ trong huyện nông thôn làm vinh, sau khi được ban cho văn thư có thể xây miếu ở một nơi, liền sẽ không bị tùy tiện đánh giết, hơn nữa bọn họ còn thu hoạch được công pháp nuốt hương hỏa tu luyện.

Một ít yểm quỷ không có nhục thân, sau khi được công pháp, lại có thể ngưng kết pháp thân, từ loại trạng thái vô định kia, ngưng kết thành dáng vẻ nó muốn.

Mà một ít yêu quái có nhục thân, thì có thể nhờ vào đó ngưng luyện pháp tượng hương hỏa, điều này khiến rất nhiều tu sĩ đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi, một ít tiểu yêu ma, liền có thể so với tu sĩ Trúc Cơ.

Nếu lại qua một chút năm tháng, lại hưởng nhiều một chút hương hỏa, như vậy đến Tử Phủ cùng Kết Đan, chẳng phải là muốn rất dễ dàng.

Những điều này Triệu Phụ Vân cũng không biết, hắn lúc này ở trong Cực Dạ, hắn một thân pháp bào màu cam, tóc thật dài, buộc ở sau đầu, bị gió Cực Dạ thổi lên, giống như cái đuôi, trong bóng tối, pháp bào của hắn phát quang, nơi xa liền có thể thấy rõ, y nguyên mang theo vài phần yêu dị.

Ra ngoài ý định chính là, hắn trong bóng tối thế mà rất ít bị tập kích.

Đi ở một vùng tăm tối này đã có mấy năm, hắn phát hiện kỳ thật trong bóng tối cực kì phong phú, tựa như người trên mặt biển nhìn biển chỉ thấy nước biển mênh mông, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy cá lớn nổi trên mặt biển, hoặc một ít tôm sò ốc vọt lên bờ.

Mà tiến vào trong biển rộng, mới có thể phát hiện, trong biển kia nhưng thật ra là một thế giới hoàn chỉnh, là một

thế giới muôn màu muôn vẻ.

Cực Dạ này cũng như thế, ở biên giới Cực Dạ, sẽ thấy một ít yêu ma ẩn hiện, nhưng tiến vào nơi này, mới có thể biết, trong Cực Dạ này cũng có được một thế giới hoàn chỉnh.

Trong Cực Dạ cũng không phải hoàn toàn hắc ám, nơi này mặc dù không có ánh sáng mặt trời, nhưng cũng không phải là không có ánh sáng khác.

Ví dụ một tòa thành hắc nhìn thấy hiện tại.

Có một tấm bảng gỗ treo ở giao lộ, chữ viết trên đó, đại khái là danh tự tòa thành trì này, nhưng hắc không biết chữ phía trên.

Tòa thành này là ở giữa hai ngọn núi lớn, Triệu Phụ Vân đi vòng quanh một chút, đường kính giữa hai ngọn núi ước chừng có hơn hai mươi dặm.

Nhìn từ bên ngoài, ẩn ẩn có thể nhìn thấy bên trong có ánh sáng lộ ra.

Hắc đi vào, ngược lại là không có thủ vệ gì, đến gần một chút, liền nhìn thấy cửa thành bên thành từ dây leo, trên những dây leo kia nở rộ từng đóa hoa, hoa giống như đèn lồng, tản ra ánh sáng màu sắc khác nhau.

Khi hắc chậm rãi đi vào cửa do dây leo ngưng kết kia, trong tai vang lên một thanh âm, thanh âm như tiểu hài, lại như thanh âm động vật, chỉ là hắc hoàn toàn nghe không hiểu.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy một người nho nhỏ ngồi xồm ở nơi đó, tiểu nhân nhi này chân như vuốt chim, ngắn ngắn trảo ở trên dây leo, mà thân thể giống như trứng gà, trên thân mọc ra lông xanh, cổ rất ngắn, đầu là mặt người, còn đội một mũ làm thành từ lá cây.

Trên tay của nó cầm một nhạc khí như cây tiêu, Triệu Phụ Vân nhìn ra được đó không chỉ có là nhạc khí, còn hẳn là một loại vũ khí thổi tên.

Nó vừa khoa tay múa chân vừa tiếp tục nói chuyện, Triệu Phụ Vân nghe không rõ, cho nên hai tay dang ra, biểu thị mình nghe không rõ.

Lúc này, chỉ thấy đối phương đưa tay hái xuống một đóa hoa chưa hoàn toàn nở rộ từ trên dây leo kia, đóa hoa tản ra ánh sáng, nhưng ánh sáng lại rất yếu, chỉ thấy nó ném xuống, Triệu Phụ Vân tiếp nhận.

Đối phương khoa tay múa chân, há miệng làm động tác ăn, ý bảo Triệu Phụ Vân ăn vào.

Triệu Phụ Vân ngửi ngửi, không có mùi thơm gì, nghĩ nghĩ, cảm thấy độc bình thường hẳn là cũng không có việc gì, thế là đem nụ hoa kia bỏ vào trong miệng, nhai nuốt lấy, hương vị nhàn nhạt cay đắng nổ tung ở trên vị giác, phảng phất xông vào trong đầu, cảm giác này thật không tốt.

“Ha ha ha... Người xứ khác, mùi vị Tri Ngữ Hoa thế nào?”

Triệu Phụ Vân phát hiện mình lại có thể nghe hiểu được lời của đối phương.

“Hương vị rất không tốt.” Triệu Phụ Vân trung thực nói.

Bất quá, lời hắn nói vẫn là ngôn ngữ của chính hắn, đối phương vẫn nghe không hiểu, chỉ hắn có thể nghe hiểu.

“Người nói gì ta nghe không hiểu, Tiểu Mạc cũng không ăn Tri Ngữ Hoa, nhưng Tiểu Mạc cảm thấy người nhất định là nói hương vị rất không tốt, người phải thử phẩm đọc lời của chúng ta, sau đó học tập, hắn là rất nhanh liền có thể học được, hoặc đi tìm Hoa Ngữ tiên tử, để nàng điều phối một chén nước thông ngữ cho người uống, người liền có thể nói lời của chúng ta.”

Triệu Phụ Vân cảm thấy vô cùng thần kỳ, không khỏi đưa tay chỉ biển gỗ bên kia, mà tiểu nhân nhi tự xưng Tiểu Mạc kia, thì là lớn tiếng nói: “Nơi này là Hoa Đăng Lung Thị vĩ đại, Hoa Đăng Lung của chúng ta ngay cả rất nhiều đại nhân vật đều khen ngợi nói vừa xinh đẹp, lại dễ nuôi sống, trừ bỏ tương đối dễ dàng hấp dẫn côn trùng, một chút khuyết điểm đều không có.”

Triệu Phụ Vân lúc này, nhìn về phía bên trong, chỉ thấy giữa thiên địa hắc ám, đúng là ánh đèn xán lạn ngời ngời, ánh đèn ở trong sương mù, nhìn kỹ, đó là từng đoá hóa nở rộ, mỹ lệ cực kỳ.

Trong Cực Dạ, rất nhiều thứ sẽ phát sáng, nhưng nơi giống như trong tòa thành này tất cả đều là Hoa Đăng Lung, lại chưa từng thấy qua.

Hắn từng bước một đi vào, sau đó tiểu nhân nhĩ tên Tiểu Mạc kia, lại là nhún nhảy một cái đi theo bên cạnh hắn.

cvter:còn c nhưng nay bận quá mai m làm bù

Chương 341 : Hoa Đăng Lung Thị cùng tình cờ gặp gỡ

Nguyên bản bóng đêm, ở trong ánh sáng đèn lồng hình thành một loại mê vụ, mê vụ cũng không thể che đậy ánh mắt người, nhưng lại có thể để người nhìn không xa, Triệu Phụ Vân hướng nơi xa nhìn, phát hiện ánh sáng của những hoa đăng kia nhuộm thành một mảnh sương mù.

Mộng ảo, linh hoạt kỳ ảo, giống như tiên cảnh.

Đây là cảm giác của Triệu Phụ Vân lúc này.

“Người đến thành thị chúng ta làm gì? Là muốn mua hoa đăng sao?” Tiểu Mặc chân ngắn, theo không kịp bước chân của Triệu Phụ Vân, cho nên nó nhảy nhót theo sau Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân không trả lời, hẩn trong thời gian ngắn ngủi, đã phát hiện đây một người nói nhiều, hẩn tới đây chỉ là muốn nhìn một chút kết cấu xã hội cùng khí tức nhân văn trong này thôi.

“Nhân loại tiên sinh, ta biết có một loại hoa đăng rất xứng đôi với y phục của người, cũng là màu cam, cánh hoa rất lớn, tên là Đại Tranh Đăng Lung Hoa, cùng người rất giống, trừ bỏ sẽ hấp dẫn một ít nữ tính quái, không có khuyết điểm gì.”

“Nếu như người không thích, còn có một loại Trường Phát Đăng, cũng rất hợp tóc của người, khi người ngồi bên cạnh Trường Phát Đăng, tóc dài của các người sẽ tự nhiên hợp cùng nhau, nhìn qua rất ân ái, nếu như người không ngại nàng để trứng trên tóc của người, tóc của người tương lai cũng sẽ phát triển thành Trường Phát Đăng, như vậy người liền không cần mua hoa đăng, bởi vì trên tóc của người liền có một ngọn Trường Phát Đăng vĩnh viễn không héo tàn... .”

“Ta không cần mua hoa đăng.” Triệu Phụ Vân hợp thời ngắt lời Tiểu Mặc bên người.

Hắn biết đối phương nghe không hiểu, đồng thời cũng khoát tay áo.

“Người nói gì? Ta không biết người nói gì, nhưng thần thái của người nói cho ta, ta đoán sai, người chẳng lẽ là coi trọng Hoa Ngữ tiên tử của Hoa Đăng Lung Thị chúng ta, người tới thật đúng lúc, Hoa Ngữ tiên tử vừa vặn đến ba trăm tuổi, nàng đã đến thời điểm muốn sinh sôi, tất cả mọi người nói, Hoa Ngữ tiên tử muốn tìm một tộc loại không giống bình thường kết hợp, người không phải đồng loại của chúng ta, ta nghĩ, nàng có thể sẽ hài lòng đối với người.”

Triệu Phụ Vân không mở miệng, chỉ khoát tay áo.

“Người là sợ không phải đồng loại không thể nở hoa kết trái sao? Hoa đăng chúng ta, có thể nở hoa trong thân thể bất kỳ chủng tộc nào, đồng thời vĩnh viễn không chia lìa các người, điều này người không cần lo lắng.” Tiểu

Mạc đắc ý nói.

Triệu Phụ Vân cũng không muốn người mình mọc hoa, hấn đột nhiên đưa tay, chỉ về phía trước, nói: “Nhìn, đó là thứ gì?”

Tiểu Mạc lập tức theo ngón tay Triệu Phụ Vân nhìn lại, nhưng nó lại thứ gì cũng không nhìn thấy, lúc quay đầu lại, Triệu Phụ Vân đã không thấy.

Thế là nó gãi đầu, nghi hoặc nhìn bốn phía, cuối cùng tháo xuống mũ lá xanh của mình, dưới mũ trên đỉnh đầu của nó lại có một đóa hoa, tâm đóa hoa kia thế mà là một con mắt, chỉ thấy đóa hoa chuyển động, nhìn bốn phía, Triệu Phụ Vân liền đứng ở cách đó không xa, nó lại không thể nhìn thấy.

Nó lập tức bước chân nhỏ ngẩn chạy về một phương hướng.

Sau khi xác định Tiểu Mạc chân ngẩn kia không thể nhìn thấy mình, Triệu Phụ Vân liền không còn quan tâm đến nó, hấn đánh giá xung quanh Hoa Đăng Lung Thị này.

Hấn cũng đi ước chừng hai ba năm ở Cực Dạ này, Hoa Đăng Lung Thị cũng không phải lần đầu tiên biết, chỉ là lần đầu tiên đến mà thôi, theo hấn biết, trong Cực Dạ không có nơi gọi là an toàn bình thản.

Bọn họ tồn tại đều là bởi vì có năng lực tự vệ cường đại, trước đó hấn ở bên ngoài đi ngang qua một thôn trang địa huyết.

Đám người ở trong địa huyết kia ngược lại là hiểu khách, khả năng bọn họ đem Triệu Phụ Vân xem như đồng tộc, dù sao lúc ấy sau khi Triệu Phụ Vân phát hiện bọn họ, lấy lớn nhỏ như ý chi pháp, để thân thể bản thân thu nhỏ đến như bọn họ.

Xuất phát từ hiểu kì, đi theo một gia đình tiến vào trong địa huyết của đối phương, ăn một bữa thức ăn lấy các loại sợi cỏ cùng trứng trùng làm ra, hương vị ngoài ý muốn không tệ, từ đó biết, con của bọn họ vụng trộm đi Hoa Đăng Lung Thị ngắm hoa đăng, sau đó liền không có trở về nữa.

Bọn họ cũng không có đi tìm, chỉ nói người bị Hoa Đăng Lung Thị thu hút không ai có thể đi ra, đều bị làm thành phân bón hoa.

Cho nên Triệu Phụ Vân cũng tới đây xem.

Ở trong một vùng Cực Dạ này, hắn phát hiện, ngôn ngữ của các tộc có vẻ giống nhau nhưng lại khác nhau, đều có đặc điểm, nhưng hắn có thể khẳng định đều không quá giống nhau, bất quá lẫn nhau lại đều có phương thức nói chuyện để cho đối phương nghe hiểu mình.

Tỉ như ở trong địa huyết kia, đối phương móc một điểm bùn đất từ vách tường tan ra ở trong nước, sau đó điểm ở mi tâm của mình, thế là hắn liền có thể nghe hiểu được, sau đó thông qua đối thoại, rất nhanh liền học được.

Hiện tại hắn cũng ăn một nụ hoa kia, có thể nghe hiểu được, sẽ không nói, làm một người câm là được.

Hắn nhìn xung quanh, hoa đăng mê vụ, sau đó đi về phía địa phương ánh đèn hoa đăng thịnh nhất.

Phương hướng này cũng chính là hướng Tiểu Mặc đi.

Sau đó hắn nhìn thấy một đóa hoa to lớn, ánh sáng hoa kia tỏa ra giống như ánh nắng, hoa to như cây, nhìn kỹ, đóa hoa to lớn kia được tạo thành từ từng cánh hoa nhỏ, giống như hoa hướng dương.

Hắn chỉ đứng ở nơi đó quan sát, đánh giá chung quanh nơi này.

Sau đó nhìn thấy trên mặt đất có một ít bùn đất lật lên, giống như chôn thứ gì đi vào.

Lúc này, lại có một lão nhân mặc hoa y đi ra từ trong bóng tối bên cạnh, nhìn về nơi Triệu Phụ Vân đứng, chỉ nghe nàng mở miệng nói ra: “Khách nhân đã tiến đến, vì sao ẩn thân ẩn tích?”

Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn đối phương thế mà phát hiện mình, sau khi kinh ngạc lập tức nghĩ đến đóa Tri Ngũ Hoa mình ăn kia.

Nhất định là khí tức của đóa Tri Ngũ Hoa kia làm cho mình bại lộ.

Thế là hắn hiện ra thân thể, nói: “Chỉ là không muốn quấy rầy các người mà thôi.”

Ánh mắt của lão nhân mặc hoa y chớp động lên nhìn

Triệu Phụ Vân, sau khi nghe được Triệu Phụ Vân nói chuyện, lập tức nói: “Nguyên lai là nhân loại đến từ Bạch Địa, thật sự là khó gặp được, hoan nghênh người đến.”

“Người có thể nghe hiểu được lời của ta?” Triệu Phụ Vân tò mò hỏi, đương nhiên, đối với người nơi này gọi Đại Chu bên kia là ‘Bạch Địa’ hẳn cũng có thể lý giải.

“Từng có một người đến từ Bạch Địa đã tới nơi này, cho nên ta biết.” Nói xong, nàng còn nhìn thoáng qua nơi khác, Triệu Phụ Vân thuận ánh mắt của nàng, nhìn thấy một mảnh đất trống chôn một người, đầu người kia lộ ở bên ngoài, mà hiện tại cái đầu kia của hắn, trong lỗ tai đều mọc ra thân cây, thân cây cao ước chừng một người, phía trên nở ra một đóa hoa lộng lẫy, đóa hoa rủ xuống, giống như một cái loa.

“Người kia?” Triệu Phụ Vân khẽ nhíu mày nói.

“Đúng vậy a.” Lão nhân mặc hoa y không có nửa điểm chần chờ nói.

“Hắn dạy người ngôn ngữ của Bạch Địa, người liền giết hắn?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Lão nhân nghe Triệu Phụ Vân nói như vậy, vội vàng xua tay nói: “Không có a, ta không có giết hắn, là hắn nói muốn thành thân cùng nữ hài Hoa Đăng Lung Thị chúng ta, bọn họ sau khi kết hôn liền kết hợp, kết ra chủng loại hoa mới, người không tin đi hỏi hắn có phải tự nguyện hay không?”

Triệu Phụ Vân không hỏi, lão nhân lại vì lấy lòng tin của

Triệu Phụ Vân, mở miệng hô: “Ô Hằng đạo trưởng, người có phải tự nguyện kết thân cùng cô nương hoa thị chúng ta hay không?”

Một đóa hoa loa kèn lộng lẫy kia lung lay, có một thanh âm chậm rãi phát ra tới: “Đúng thế.”

“Người vui vẻ sao?” Lão nhân lại một lần nữa mà hỏi.

“Ta thật vui vẻ a.” Hoa loa kèn lại một lần nữa nói.

“Vì sao lại vui vẻ?” Lão nhân hỏi lại.

“Bởi vì ta có thể trường sinh bất tử, có thể hấp thu địa khí khôn cùng từ trong lòng đất tu hành.” Thanh âm trong loa xuất hiện một tia hưng phấn.

Triệu Phụ Vân nhìn một màn này, hẳn không biết lúc ấy Ô Hằng kia có phải tự nguyện hay không, nhưng loại bộ dáng này, nghĩ đến là không có mấy người nguyện ý.

“Người muốn kết thân cùng Hoa cô nương chúng ta sao? Ta cảm nhận được huyết mạch cường đại trong thân thể người, ta cũng có thể kết thân cùng người, ta nghĩ, chúng ta nhất định có thể dẫn sinh ra đóa hoa xinh đẹp nhất rực rỡ nhất.”

Triệu Phụ Vân lắc đầu, mở miệng nói: “Ta chỉ là đi ngang qua nơi này, vào xem một chút mà thôi.”

“Chỉ đến xem sao? Là chúng ta không xinh đẹp sao? Người coi trọng đóa hoa nào, đều có thể để người lựa chọn.” Lão nhân có chút thất lạc nói.

Triệu Phụ Vân vẫn lắc đầu, hẳn biết chủng tộc khác biệt, phương thức suy nghĩ sự tình là không giống nhau, thế giới thiên kì bách quái, chủng tộc thiên kì bách quái, cho nên ý nghĩ hành vi thiên kì bách quái.

“Nơi này của ngươi có một người địa huyết lạc đường tiền nơi này hay không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người địa huyết? Người nói là người kia sao?” Lão nhân chỉ một ngón tay, trong một mảnh bùn đất mới mẻ phun trào, một đầu sợi rễ đột nhiên nhô ra, trên sợi rễ quán lấy một người nho nhỏ.

“Đúng thế.” Triệu Phụ Vân nói, hẳn mặc dù chưa từng gặp, nhưng lúc này lại vẫn trả lời như vậy.

“Những lão thử nhân dưới lòng đất này, huyết mạch trên người ô trọc, cùng bọn họ nở ra hoa sẽ phát ra mùi thối, cho nên bọn họ chỉ có thể trở thành chất dinh dưỡng của chúng ta.” Lão nhân nói: “Người tìm hẳn, vậy ta trả lại hẳn cho ngươi.”

Thi thể kia bị sợi rễ nhẹ nhàng thả trước mặt Triệu Phụ Vân, nàng nhìn qua rất có lễ phép.

Triệu Phụ Vân thở dài một tiếng, trong lòng không khỏi cảm thán, thế giới này giữa đồng loại đều là mạnh được yếu thua, huống chi không phải đồng loại, giữa bọn họ chỉ có đối tượng có thể sinh sôi, cùng đối tượng không thể sinh sôi.

Bọn họ không có yêu ghét phân chia, cho dù là phân biệt

xấu xí cùng xinh đẹp, cũng là thông qua có thể sinh sôi hay không để phán đoán.

Triệu Phụ Vân vung ống tay áo, phảng phất có một đoàn mây mù như gió cuốn qua thi thể trước mặt.

Ở trong mắt lão nhân, thi thể kia nhanh chóng thu nhỏ, bị hút vào trong tay áo màu cam trước mặt.

Trong thời gian hai năm ở Cực Dạ này, hắn không ngừng luyện tập Thái Hư Càn Khôn Tự, hiện tại cũng coi như chân chính nhập môn.

Thái Hư pháp ý bao dung hết thảy, sắc lệnh trấn cấm chi pháp, không chỉ có theo hắn đọc lên, trên ống tay áo càng là theo phù văn tương quan.

Trong nháy mắt Triệu Phụ Vân thu tay áo, lão nhân nhìn thấy trong tay áo Triệu Phụ Vân giống như một đoàn mây mù che đậy, mây mù sinh ánh sáng, nàng biết, đây là pháp lực của Triệu Phụ Vân.

Nàng không khỏi nhìn nhiều mấy lần, bởi vì nàng biết pháp thuật của nhân loại đều cần chính mình tu luyện, không giống các nàng những thứ này, chỉ cần sống được đủ lâu, liền có thể tự nhiên mà lĩnh ngộ.

Rất nhiều thần thông dễ dàng nhìn thấy trên người một ít yêu ma, nhân loại lại cần dùng thời gian rất dài để học tập cùng luyện tập.

Đương nhiên đây cũng là ưu thế của nhân loại, bất kỳ pháp thuật gì đều có cơ hội thông qua học tập đạt được.

“Ta nghĩ, ta cũng đã thấy Hoa Đăng Lung Thị, có duyên gặp lại.” Nói xong, Triệu Phụ Vân quay người liền đi, đôi tay áo của hắn lắc lư ở trong gió, cả người đều lộ ra phiêu dật tự nhiên như vậy.

Triệu Phụ Vân ký kết Kim Đan, chặt đứt ân oán quá khứ, cả người cũng biến nhẹ nhõm mang theo vài phần phi dương, hiện tại lại từ từ lắng đọng xuống.

Chỉ là hắn hiện tại cùng chủng loại trầm tĩnh trước kia lại khác nhau rất nhiều, trước kia hắn là cố ý áp chế mình, hiện tại hắn là tự nhiên buông lỏng.

Đi dọc theo chính giữa Hoa Đăng Lung Thị, hắn cũng không có ẩn tàng thân hình, một đường đi qua, nhìn thấy nhiều nhất là hoa đăng, mà trong bóng tối của lá cây dưới hoa đăng, hắn nhìn thấy một ít nữ tử đứng ở nơi đó nhìn chăm chú lên mình, hắn có thể cảm nhận được một cỗ tham lam.

Nhưng đó cũng không phải ác ý, mà là một loại tham lam cầu hoan cầu ái, hắn tin tưởng, những Hoa cô nương này khẳng định rất muốn kết hợp cùng mình, sau đó lấp mình ở trong đất, ở trên người mình nở ra đóa hoa càng xinh đẹp.

Triệu Phụ Vân đi ra hoa thị, hắn lại không biết, hắn lại trêu đến không ít Hoa cô nương trong hoa thị đi tới bên người lão nhân kia.

“Mồ mồ, vì sao không giữ hắn lại, ta cảm giác thân thể của hắn, có thể cung cấp cho rất nhiều người chúng ta

kết hợp, trên người hấn nhất định có thể nở ra rất nhiều hoa.”

“Không, hấn sẽ thiêu chết tất cả các người.”

Lão nhân thần nhiên nói, nàng cũng ở nửa đoạn sau của đối thoại, cảm nhận được một tia khí tức nguy hiểm nóng bỏng.

Triệu Phụ Vân ra Hoa Đăng Lung Thị này, lại một lần nữa trở lại trong sơn cốc nơi người địa huyết cư trú, tìm tới một nhà người địa huyết đã chiêu đãi mình, một phát ổng tay áo, thi thể liền bị một cơn gió vô hình nâng rơi trên mặt đất.

Trong mắt bọn họ, một con muỗi nhỏ nhỏ như điểm đen, trong mắt bọn họ cấp tốc mở rộng, cuối cùng thành một tiểu nhân nhi.

“Là con của chúng ta!” Phu phụ địa huyết khóc rống, sau đó hướng Triệu Phụ Vân cảm tạ, Triệu Phụ Vân khoát tay áo.

Sinh mệnh trong Cực Dạ, cũng là có tình cảm, hấn ở đây cũng có thể cảm nhận được sinh mệnh nặng nề cùng bi thương.

Triệu Phụ Vân rời đi, hấn lần này vòng qua Hoa Đăng Lung Thị, hướng một phương hướng mà đi, nơi đó chính là Hợp Sinh Thị.

Trước đó hấn chưa từng nghe qua Hợp Sinh Thị, cũng không biết Hợp Sinh Thị ở nơi nào, sau khi vào Cực Dạ,

hắn ở một đường nghe ngóng, trong lòng cũng chậm chậm phác hoạ ra một con đường tiến về Hợp Sinh Thị.

Hợp Sinh Thị ở trong Cực Dạ này thanh danh rất lớn, cho dù chưa từng đi cũng đều nghe qua.

Nhưng tin tức hắn thu hoạch được lại có chút khác biệt, có người nói Hợp Sinh Thị là một địa phương tà ác, có thì nói Hợp Sinh Thị là một địa phương giao dịch.

Đi dọc theo một bờ sông khô cạn, hắn biết, ở cuối bờ sông này, liền có thể nhìn thấy Hợp Sinh Thị.

Bất quá, hắn đi tới đột nhiên ngừng lại, bởi vì đỉnh đầu của hắn có một mảnh ngân quang bay tới, hắn nhìn thấy những ngân quang kia là từng con bạch hạc, trong đó có bốn con bạch hạc lôi kéo một giá loan xa bay trên không trung.

Trên loan xa có một nữ tử ngồi.

Xung quanh loan giá còn có hơn mười con bạch hạc bay cùng, trên mỗi một con bạch hạc đều có một nữ tử ngồi.

“A, có nhân loại? Đi bắt tên nhân loại này tới, vừa vặn đưa một phần lễ cho Dương muội muội Bách Anh Lâu.”

“Vâng, phu nhân.” Những nữ tử khác vây quanh Loan giá đều đồng thanh đáp.

Chỉ thấy các nàng vỗ lưng bạch hạc, bạch hạc liền bay nghiêng một cái, ở không trung quăn ra một vòng tròn, bay về phía Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân đứng trên một gò đất ở mặt đất ngẩng đầu nhìn bầu trời, hần một thân pháp bào màu cam, ở trong một mảnh thiên địa tối tăm này, đặc biệt nổi bật.

Bạch hạc còn ở trên không, liền có một tấm lưới rơi xuống.

Trong lưới kia tràn ngập giam cầm chi ý, khi thấy tấm lưới này, Triệu Phụ Vân đúng là nháy mắt nghĩ đến tấm lưới trong bảo nang của mình kia, bởi vì hai tấm lưới rất giống.

Lưới kia là cướp được từ chỗ Ngô Duy Sơn, lúc ấy hần dùng lưới kia bắt tiểu Thanh Long, mà hần lại là phụng mệnh Phong Lôi chân nhân mà đến.

Như vậy hai tấm lưới tương tự này, sẽ xuất từ cùng một nơi sao?

Trong lòng Triệu Phụ Vân lóe lên ý nghĩ này.

Lưới rơi xuống, thân thể của hần lại đột nhiên một hư ảo, lưới xẹt qua từ trên thân thể của hần, cái gì cũng không có đánh đến.

Nữ tử trong loan giá trên bầu trời nhẹ “A” một tiếng, lập tức hô: “Trở về! Đi.”

“Ha ha, không vội, bản đạo có một chuyện muốn hỏi.” Triệu Phụ Vân nhìn bạch hạc bay lên không trung, cất giọng nói.

Nữ tử trong loan giá sắc mặt thay đổi, nàng hướng phía dưới nhìn lại, chỉ thấy người phía dưới kia đúng là chạy ở trên mặt đất, bước chân của hắn cũng không lớn, nhưng mỗi bước ra một bước lại giống như vượt qua khoảng cách thật dài, đúng là theo sát phía dưới bạch hạc bay lượn của các nàng.

Đây là thần thông xuất hiện trên người đệ nhị Nguyên Anh sau khi Triệu Phụ Vân luyện thành đệ nhị Nguyên Anh, hắn gọi là Súc Địa Thành Thốn.

Chương 342 : Hợp Sinh Thị

Trong yêu ma, vốn là thích hoá thành hình thái người, đây là bản năng của bọn chúng, có người nói là bởi vì Đạo Tổ là người, có người nói là hình thái người gần đạo.

Nhưng đại đa số yêu ma sau khi hoá thành người, lại cũng không thể làm đúng trong một bước, cho dù là đại yêu đẳng cấp Nguyên Anh, cũng sẽ ở một ít nơi duy trì hình thái yêu ma.

Khoảnh khắc Tùng Vân Linh nhìn thấy Triệu Phụ Vân, đã cảm thấy đây là một nhân loại xinh đẹp, vô luận đối phương có hoá hình hay không, dù sao hoá hình rất tốt, rất xinh đẹp.

Cứ việc trong Cực Dạ tôn trọng lực lượng cùng bạo lực, nhưng lại cực kỳ yêu thích loại thái độ ấu nhược của nhân loại.

Cho nên ở trong một ít thành trì phồn hoa, càng là ở lúc hoá hình ẩn giấu tốt yêu ma tướng của mình, liền càng dễ dàng được yêu thích, mà có nhân loại tiến vào trong vùng Cực Dạ này, vậy đương nhiên là sẽ ngay lập tức bị bắt đi, hoặc là bị bán vào những địa phương như các loại tửu quán, thanh lâu, hoặc bị thu làm tư sủng độc chiếm.

Mà trong Hợp Sinh Thị có một Bách Anh Lâu, bên trong

chỉ tiếp đãi khách nữ, tất cả nhân viên phục thị đều là nam tính, đồng thời đều là nam tính hoá hình nhìn rất đẹp, trong đó tu sĩ nhân loại thuần tuý càng là cực kì quý hiếm.

Vừa rồi nàng ở trên bầu trời nhìn xuống mặt đất nhìn người kia, nàng liền có thể khẳng định, nếu như người này ở Bách Anh Lâu, tuyệt đối là cấp bậc anh khôi, trong lòng nàng biết, mình đưa cho Tam phu nhân Hồ Khiếu Sơn Trang Dương Thuần Bạch, đối phương nhất định sẽ rất cao hứng, vậy nàng sẽ nợ mình một ân tình, ân tình nàng thiếu chính là Hồ Khiếu Sơn Trang thiếu.

Đáng tiếc, gần đây số phận không tốt, trước đó vài ngày tham gia một yến tiệc, có một kiếm khách mặt ngựa xông vào, đại sát tứ phương, nàng kém một chút bị cuốn vào trong tiến kiếm quang không ra được, hôm nay nhìn thấy một nam tử cấp bậc anh khôi, nhưng lại nhìn nhầm, người này thế mà thâm bất khả trắc.

Huyền Cương Vĩng mình định chế chư pháp cấm chế từ Khí Đỉnh Sơn, thế mà không có một chút tác dụng đối với hắn, nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, vì vậy lập tức bỏ chạy.

Nhưng mà, lúc này trong tai nghe được phía dưới truyền đến thanh âm, làm cho không khỏi cúi đầu nhìn, chỉ thấy người mặc pháp bào màu cam kia chạy trên mặt đất, có một loại cảm giác huyền diệu không hiểu, đối phương chạy trên mặt đất, lại giống như trượt trên sóng nước.

Nàng không dám dừng lại trả lời câu hỏi của người phía dưới, lúc này, nàng cảm giác trên mặt đất sinh ra một cỗ

lực hấp dẫn cường đại.

Loan giá nàng ngồi cùng những bạch hạc kia thế mà chìm xuống, bạch hạc phát ra rên rỉ cố hết sức.

Nàng cắn răng một cái, xuất ra một đạo pháp phù từ trong ngực.

Pháp phù này là nàng bỏ ra giá không nhỏ, mua được từ Viên Quang đại sư, tên là Viên Quang Xuyên Không Phù.

Phù văn cũng không phải là hoạ ở trên phù, mà là khắc hoạ trên một thụ đằng làm thành vòng tròn, chỉ thấy nàng ném vòng khô đằng kia vào trong hư không trước mặt, vòng khô đằng tuôn ra phát quang hoa, lập tức hóa thành một cánh cửa hình tròn, hư không giống như bị xuyên thủng, bên trong có vòng xoáy vô hình khuấy động lên.

Loan giá của nàng lao vào trong đó, những bạch hạc khác cũng bị vòng xoáy cuốn vào, biến mất trong sóng gió vô hình.

Triệu Phụ Vân dừng bước, hắn nhìn thấy vòng xoáy kia sau khi những người kia đi vào, biên giới lập tức nát tan thành vụn cành khô, mà bên trong vòng xoáy thì hóa thành sóng gió vô hình khuấy động trên bầu trời.

Hắn nhìn ra được, thủ đoạn xuyên không mà đi này cũng không phải bình thường, ít nhất phải là thủ đoạn Nguyên Anh, trong Cực Dạ quả nhiên có cường giả, Triệu Phụ Vân trầm nghĩ.

Hắn đương nhiên sẽ không bởi vì bị đối phương trốn mà có tiếc nuối gì, vừa lúc gặp phải, hỏi một chuyện mà thôi, cũng không phải không thể không biết.

Hắn y nguyên đi hướng Hợp Sinh Thị, chỉ là bước chân dưới chân hắn vẫn giống trước đó duy trì tư thái pháp vận Súc Địa Thành Thốn.

Chỉ là lúc này hắn đi cũng không nhanh, mỗi một bước pháp vận đến, rõ ràng giống như một bước có thể đi rất xa, nhưng ở lúc đặt chân kia lại thu hồi một chút, điều này khiến cả người hắn hành tẩu ở trên mặt đất, có một loại cảm giác ẩn hiện vô phương, phiêu miểu vô định.

Pháp ý trên người hắn dạt dào, lại bị hắn trói buộc, áp súc ở giữa nhất bộ nhất cước.

Hắn vừa luyện tập Súc Địa Thành Thốn, thỉnh thoảng còn muốn vung vẩy ống tay áo một chút, đây là luyện tập Thái Hư Càn Khôn Tụ.

Thái Hư Càn Khôn Tụ không chỉ có năng lực Tụ Lý Càn Khôn, chứa buộc cấm ngoại vật, còn có thể lấy tay áo vung cản pháp thuật, thu pháp thuật người khác.

Sau khi một môn pháp thuật nhập môn, liền phải không ngừng luyện tập, trong quá trình luyện tập trải nghiệm huyền diệu trong đó, càng thuần thục mới có thể chậm rãi trở thành bản năng, lúc này mới có thể ở thời điểm cùng người đấu pháp, tiện tay thi triển ra.

Từ lĩnh ngộ pháp ý, lại đến thành thục một môn pháp

thuật, đây là có một đoạn đường dài dằng dặc muốn đi.

Thường thường một môn pháp thuật, là từ nhiều loại pháp ý ngưng kết cùng nhau tạo dựng thành.

Hắn triển khai ống tay áo, trong tay áo có pháp lực tràn đầy, như gió đầy tay áo, phát ống tay áo một cái, tay áo kia mở ra thật lớn, phẳng phát vật sống hút vào, cách đó không xa một mảnh tảng đá ngay cả bùn đất đều bị hút vào trong tay áo.

Kỳ thật Thái Hư Càn Khôn Tự này còn chỉ là vừa mới nhập môn mà thôi, xem như có hình thức ban đầu, khoảng cách chân chính có thể dùng để đối phó cường địch còn có đường không ngắn phải đi.

Bởi vì trong pháp thuật này, Thái Hư bao dung hết thảy, là căn bản.

Còn có sắc lệnh tứ chú, trấn, phong, định, cấm, cũng đều bị hắn tu luyện thuận buồm xuôi gió, sắc lệnh chú văn đều ngưng sinh ở trong Kim Đan.

Ngoài ra, còn cần một loại pháp ý rất máu chốt dung nhập vào trong đó.

Đó chính là năng lực nhiếp không, nhiếp vật, nhiếp người, nhiếp bảo, có thể thu người khác vào hay không, đó mới là máu chốt.

Hắn mặc dù có thể thông qua sắc lệnh pháp chú dùng ‘Nhiếp’ chú, nhưng cường độ không đủ.

Hắn cần chính là loại cảnh tượng, một ống tay áo triển khai, liền không ai có thể đứng được dưới ống tay áo của mình, đều phải bị nuốt cuốn vào trong ống tay áo của mình.

Mà không phải như bây giờ, chỉ có thể nuốt một ít vật nhỏ. Đương nhiên, nếu người khác chủ động tới công, pháp này còn ứng địch rất tốt.

Trong phương pháp tu hành của Thái Hư Càn Khôn Tự, có một câu gọi là: “Càn khôn vận chuyển, nuốt nhiếp vạn vật.”

Trong lòng hắn vẫn có một ý nghĩ, chỉ là không cách nào xác minh.

Trong Nhiếp Phong Hồ Lô hắn đoạt được từ Dục Xà Tuỳ Phong, có phù cấm nhiếp gió trời sinh.

Đem tảng đá bùn đất thu được trong ống tay áo văng ra ngoài, đất đá kích bắn ra, bay ra rất xa, nhưng Triệu Phụ Vân vừa sải bước ra, đại địa giống như lên nếp nhăn, hắn vừa sải bước qua, thân thể lóe lên liền xuất hiện ở trước một mảnh đất đá hắn ném ra, một phát ống tay áo, một mảnh đất đá kia liền bị ống tay áo của hắn mang theo một cỗ gió cuốn qua một bên.

Thân hình của hắn lại lóe lên, lại một lần nữa xuất hiện ở trước đất đá kia, ống tay áo mở ra, lại thu những đất đá này cho vào trong tay áo.

Triệu Phụ Vân vừa đi vừa luyện pháp thuật.

Lại vừa suy tư câu nói “càn khôn vận chuyển, nuốt nhiếp vạn vật” kia.

Hắn hiện tại thi triển Thái Hư Càn Khôn Tự này, cũng đúng là bắt chước hai đạo pháp lực xoay quanh chuyển động, hợp lấy ‘Nhiếp’ pháp, đem một vài thứ cuốn vào trong ống tay áo.

Bất quá, tu pháp chưa bao giờ là chuyện một sớm một chiều, người tu hành từ lĩnh ngộ pháp ý đến tu thành pháp thuật, một quá trình này là quá trình suy tư chấp thuận, sau đó ứng chứng loại Thiên Tượng nào đó, liền lại trả lại bản thân.

Nơi xa, có ánh sáng trùng thiên, một tòa thành trì cực lớn xuất hiện ở trong mắt.

Ánh sáng trên thành trì kia không biết đến từ đâu, trong mắt Triệu Phụ Vân lóe ra kim quang, thế là hắn thấy rõ ràng, trong bảo quang kia có thứ gì đó, một con quái vật hình người to lớn bồng bênh ở trong bảo quang, hoặc là nói bảo quang này chính là trên người hắn phát ra.

Nửa người trên người này như người, nửa người dưới lại như bạch tuộc, bởi vì hắn trừ bỏ một đôi tay, nửa người dưới lại có tám cái xúc tu, xúc tu thỉnh thoảng sẽ ở trong hư không dò xét động lên, câu cuốn ra một vài thứ từ trong hư không, sau đó nhét vào trong miệng.

Đây là vật gì?

Triệu Phụ Vân không rõ ràng.

Nhưng hắn nghĩ đến hai chữ ‘Hợp Sinh’, trong lòng hắn nghĩ đến dung hợp sinh mệnh.

Triệu Phụ Vân cảm giác tòa thành này rất tà ác, đương nhiên, trong Cực Dạ liên không có địa phương không tà ác, nhìn thấy địa phương cảm giác rất bình thản, nhưng thật ra là bởi vì bản thân cường đại, làm cho đối phương không dám hành động thiếu suy nghĩ mà thôi.

“Đại di chính là ẩn giấu trái tim của mẫu thân ở nơi như thế này sao?” Trong lòng Triệu Phụ Vân hiện ra ý nghĩ này, bước nhanh đi về phía tòa thành lớn khủng bố này.

Càng đến gần, càng phát hiện thành cao lớn vô cùng, phải ngẩng đầu mới có thể nhìn thấy phía trên.

Lại đến gần một chút, hai mắt của hắn thấy rõ ràng tường thành, trên tường thành có rất nhiều thi thể bị đắp lên trong đó, có thể nhìn thấy tay chân, có thể nhìn thấy bên mặt, con mắt nhìn bên ngoài, lại giống như sống, trong con mắt kia tràn ngập một loại ma lực quỷ dị.

Chương 343 : Cự nhân thủ vệ

Hai mắt Triệu Phụ Vân hiện ra kim quang, lại một lần nữa ngưng thần nhìn hư không đầu tường, hắn muốn nhìn rõ ràng xúc tu của thứ nửa người nửa bạch tuộc này rốt cuộc thăm dò vào nơi nào, lại câu cuốn thứ gì vào trong miệng.

Xúc tu của quái nhân kia thâm nhập vào hư không, hư không đều mông lung, giống thò vào trong nước bùn, thâm nhập vào lĩnh vực mọi người không cách nào thăm dò, từ những nơi đó vớt ra đồ ăn đến ăn.

Khi hắn ở Hạ Viện Thiên Đô Sơn, có bài giảng liên quan đến quyển sách « Thiên Địa Bản Tướng Luận », trong đó đạo sư từng nói: “Người bình thường chúng ta nhìn thấy núi cao nước chảy, trời xanh mây trắng, ban ngày ban đêm, thương hải đại địa, những thứ này đều chỉ là bởi vì chúng ta chỉ có thể nhìn thấy những thứ này.”

“Mặc dù chúng ta biết trong biển trong nước có những thứ khác, nhưng chúng ta không cách nào đi vào sinh hoạt, trong nước biển đối với người bình thường đến nói, chính là một thế giới khác, đồng dạng, trên núi trong đất, đối với người mà nói cũng là một thế giới khác.”

Những thứ này đều là có thể nhìn thấy được, còn có phương diện cùng chiều không gian hai mắt bình thường không nhìn thấy, tựa như con kiến không nhìn thấy bầu trời, vậy nhân loại có những thứ nào là không

nhìn thấy đây?

Hắn hiện tại hồi tưởng lại lời của đạo sư kia, không khỏi nghĩ, hẳn nhất định không có mình hiện tại gặp qua nhiều, lúc hắn giảng những lời này, khẳng định cũng chưa từng gặp qua mặt khác của phiên thiên địa này.

Hơn nữa hồi tưởng lại, vị đạo sư kia lúc giảng khoá này, trong mắt tràn đầy hướng tới, hẳn hiển nhiên là muốn nhìn mặt khác của thế giới này.

Về sau, vị đạo sư kia, cũng biến mất ở Thiên Đô Sơn, cho tới hiện tại hắn đều không có gặp lại.

Bởi vì cái gọi là, ngàn người ngàn mặt, một nơi một mảnh phong tục, một ngày một phong cảnh.

Theo hắn nhìn chăm chú, quái nhân mơ hồ như quang ảnh kia chậm rãi rõ ràng trong hai mắt, nhưng mà trong lòng hắn đột nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm, hắn phát hiện theo mình nhìn chăm chú đối phương, mắt đối phương nguyên bản buông xuống như đang nhắm lại, đúng là chậm rãi mở ra, nhìn về phía nơi mình đứng.

Mà xúc tu nguyên bản giống như vô ý thức phát phới ở trong hư không, đột nhiên tất cả đều ngưng lại.

Trong đó có một cái xúc tu đột nhiên tìm tòi về phía trước, xúc tu đúng là xuyên qua hư không mấy chục dặm, xuất hiện ở nơi Triệu Phụ Vân đứng.

Chỉ là nơi này đã sớm trống rỗng, Triệu Phụ Vân đã biến mất, xúc tu kia như quang ảnh cuốn qua một mảnh hư

không này, trong hư không nổi lên gợn sóng.

Hợp Sinh Thị, trong một bảo ốc, có một người khuôn mặt hoàn mỹ lại lạnh lùng ngẩng đầu nhìn, nàng mặc y phục hoa lệ, ngũ quan không chỗ nào không hoàn mỹ, màu da trắng nõn như ngọc, tóc đen nhánh lại mềm mại, cả người có một loại cảm giác lạnh lùng cao quý.

Nhưng mà trừu điều đó ra, lại có một loại cảm giác để người không được tự nhiên, cảm giác mặt của nàng rất giả dối, giống như đeo mặt nạ.

Duy nhất linh động chính là con ngươi của nàng, chỉ là hai cái con ngươi của nàng thể mà không thống nhất, mỗi cái lại nhìn về phía khác nhau, một cái nhìn lên trời, một cái nhìn về nơi xa.

Nhìn lên trời chính là đang nhìn quái nhân trên bầu trời, mà nhìn về nơi xa, thì là đang nhìn phương hướng xúc tu của quái nhân dò xét.

Con mắt của nàng giống có thể xuyên thấu qua hư không, phỏng phát có thể nhìn thấu tất cả trở ngại, nhưng nàng không nhìn thấy Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân trốn vào hư không, cũng không có đi xa, hắn nhìn thấy xúc tu câu cuốn qua bên cạnh mình cách đó không xa, nếu không phải còn muốn vào Hợp Sinh Thị, hắn đều muốn tiếp xúc một chút, xem là cảm giác gì.

Nó lại trở về loại trạng thái bình tĩnh hư không trước đó, ở trong hư không sẵn mồi, giống như quên mất một

khắc trước còn bị người nhòm ngó, bắt quá, cũng có thể là có nhiều người thăm dò nó, đã không sao cả.

Triệu Phụ Vân đi đến dưới thành.

Thành cao lớn, ngẩng đầu đúng là cao vút trong mây.

Trong Cự Dạ đương nhiên không có mây, mà mây hắt nhìn thấy thì là một đám vân quang ở phía xa kia, thứ trong ánh sáng kia đã thấy không rõ lắm, rõ ràng ánh sáng cũng không mãnh liệt, lại hình thành một đoàn quang ảnh mờ lung.

Triệu Phụ Vân đột nhiên cảm thấy, tòa thành này cũng là sào huyệt của quái nhân kia.

Hắn đi vào từ cửa thành.

Cửa thành to lớn, phía trên khắc ba chữ ‘Hợp Sinh Thị’.

Triệu Phụ Vân thế mà nhận ra, bởi vì đó là dùng vân văn viết.

Mà trong vách tường cửa thành, Triệu Phụ Vân nhìn thấy hai người.

Hai cự nhân, bị phong ở trong vách tường cửa thành, không thấy tay chân, chỉ thấy mặt của hắn lộ ở bên ngoài, trên mặt có biểu lộ, một đôi mắt to trừng mắt nhìn người ra vào.

“Nhân loại, nhân loại.”

Hai bên tường thành trước sau hô lên. Lời bọn họ nói là cổ ngữ nhân loại, mặc dù âm điệu có chút lạ, Triệu Phụ Vân lại có thể nghe hiểu được, khi ở Thiên Đô Sơn, hắn từng học loại ngôn ngữ này.

“Là ta nhận ra trước.” Khuôn mặt cự nhân bên trái nói.

“Ta nhận ra trước.” Khuôn mặt cự nhân bên phải nói.

Khuôn mặt người trong tường thành tương hồ tranh chấp.

“Nhân loại xinh đẹp, người nhất định có thể tìm đến tình yêu hoàn mỹ ở đây.” Khuôn mặt cự nhân trái phải nói.

“Nhân loại xinh đẹp, người không nên tùy tiện yêu người khác, người trực tiếp đi tìm Thị Chủ, người có thể thu hoạch một phần tình yêu đẹp nhất.” Khuôn mặt cự nhân bên phải nói.

Triệu Phụ Vân cũng không có vội vã đi, ngược lại là đứng đó nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, hắn muốn xem bọn họ là dạng tồn tại gì, lại muốn từ nơi này nghe được một ít chuyện liên quan tới toà Hợp Sinh Thị này.

“Thị Chủ của các người cũng thích nhân loại xinh đẹp sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Thị Chủ đương nhiên thích người xinh đẹp, nàng sẽ biến người thành nàng.” Khuôn mặt cự nhân bên phải nói.

“Ồ? Ta cũng không muốn.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

“Nhân loại, ta nhìn người có một chút quen mắt, chúng ta có phải từng gặp hay không?” Khuôn mặt cự nhân bên trái đột nhiên hỏi.

“A, người từng gặp ta sao?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại.

“Giống như gặp qua, ta nhớ tới, Tiểu Hồng, Tiểu Hồng, người trở về, người không phải bị tử tử của người bán sao?”

“Nàng nhất định đã bị bán, trái tim của nàng khẳng định không còn.” Khuôn mặt cự nhân bên phải tiếp lời.

Triệu Phụ Vân nhíu mày, lời của bọn họ để hắn có chút ngoài ý muốn, hắn không nghĩ tới hai người giữ cửa trong tường thành này thế mà nhận ra mẫu thân mình cùng đại di.

“Người không nhớ rõ chúng ta rồi?” Khuôn mặt cự nhân bên trái hỏi.

“Ta liền biết, nàng sẽ không lại nhớ rõ chúng ta, lần trước còn nói mang rượu tới cho chúng ta uống.” Khuôn mặt cự nhân bên phải nói.

“Nàng không có ký ức, nhất định bị tử tử nàng thu đi ký ức, ta liền nói, tử tử nàng Tiểu Thanh chính là một ma nữ, là ma nữ đáng sợ như Thị Chủ, người đi mau, không muốn trở lại, người bị Thị Chủ nhìn thấy, sẽ đem

người làm thành con rồi.” Trên mặt cự nhân bên trái tràn đầy bi thương nói.

“Các người nói Thị Chủ các người như vậy, không sợ nàng sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Nàng chẳng lẽ còn có thể để cho chúng ta chết sao? Nếu để cho chúng ta chết, ta sẽ cảm tạ nàng, nhưng nàng sẽ không, nàng để cho chúng ta một mực canh cổng ở nơi này, ta nhiều hi vọng có người có thể để cho Hợp Sinh Thị hủy diệt a, ta không muốn hợp sinh cùng tòa thành này.” Sắc mặt cự nhân bên phải sa sút nói.

Triệu Phụ Vân đánh giá bọn họ, trong lòng không khỏi lại một lần nữa đối với ‘hợp sinh’ nhiều hơn mấy phần khái niệm rõ ràng.

Người cùng thành hợp thể cộng sinh, thế mà cũng là một bộ phận của Hợp Sinh Thị.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy sắc mặt hai người đều sa sút bi thương không nói gì thêm, hẩn liền đi vào bên trong.

Mà hai người giữ cửa này, cũng làm cho trong lòng Triệu Phụ Vân sinh ra một tia nghi hoặc.

Năm đó đại di là cùng mẫu thân đến nơi này, hiển nhiên lúc ấy mẫu thân phải nói qua không ít lời cùng bọn họ, bọn họ là làm sao biết, ký ức cùng trái tim của mẫu thân sẽ bị lưu lại nơi này?

Hẩn nhất thời nghĩ mãi không rõ, cũng chỉ có thể đề

xuống những ý niệm này, bắt đầu đánh giá toà thành lớn
vô cùng thần bí này.

Chương 344 : Miêu biết đánh đàn

Trong Bách Anh Lâu.

Hoa quang khắp nơi, từng đóa hoa trong chậu, đều tỏa ra ánh sáng như đèn lồng.

Có một gốc hoa thụ cao đến cửa sổ lầu hai, bị cắt ra bốn nhánh, mỗi nhánh đều có bốn tới năm đóa hoa kết lại với nhau.

Ánh sáng trên hoa là màu trắng, chiếu rọi một mảnh.

Đây là Bạch Mang Đình Thụ, hoa đặng của hoa thụ chính đối diện cửa sổ một gian phòng lầu hai, trong cửa sổ đang có hai nữ tử nói chuyện ở đó, trong đó một người ngồi, một người nửa nằm.

Vị ngồi kia trong tay bưng một chén ngọc, nếu như Triệu Phụ Vân ở đây nhìn thấy, liền sẽ nhận ra người này chính là nữ tử cười hạc trước đó đào tẩu dưới tay mình —— Tùng Vân Linh.

Trước mặt của nàng bày các loại linh quả, cùng thịt, hoa quả khô quả vật.

Một người khác thì nửa nằm nghiêng dựa vào trên giường quý phi, trong tay nhẹ nhàng lay động một cây quạt tròn nhỏ, quạt tròn nhỏ màu vàng nhạt, chỉnh thể tinh mỹ, trên mặt quạt thêu một nam tử, nam tử này đã

tính trương dương, thân thể nửa trần, đi ở trong một vùng hoang dã, một cỗ ý vị hung ác bá đạo bồng bồng trên mặt quạt.

Nữ tử này chính là chủ nhân của Bách Anh Lâu, Tam phu nhân Hồ Khiếu Sơn Trang, tên là Dương Anh, lại tên Bách Anh Lâu Chủ, nhưng nàng càng thích người khác gọi nàng là Tú Phiến công chúa.

Bởi vì nàng xuất thân ly miêu nhất tộc, nàng tự xưng là công chúa của ly miêu nhất tộc, huyết mạch tôn quý, cho nên thích người khác gọi nàng là Tú Phiến công chúa.

Ở trên giường gấm nàng nằm nghiêng, còn có một con ly miêu trắng tai nhọn cuộn nằm ở đó, nhìn kỹ trong lông trắng kia, lại mơ hồ có thể thấy được một ít hoa văn.

“Linh tỷ tỷ, người nói, người gặp phải một nhân loại tú mỹ tuần dật lại dị thường mạnh mẽ?” Tú Phiến công chúa nhẹ lay động quạt tròn mang theo vài phần tò mò hỏi.

“Đúng vậy, nếu không phải ta dùng Viên Quang Xuyên Không Phù cầu đổi từ Viên Quang đại sư nơi đó, chỉ sợ sẽ không còn được gặp lại muội muội.” Tùng Vân Linh nói.

“Lại có nhân vật như vậy, có biết đến từ Bạch Địa nào không?” Tú Phiến công chúa truy vấn.

Nàng nói Bạch Địa, là trong Cực Dạ này gọi những địa phương trong bóng tối mở một phương giới vực, xua tan một vùng tăm tối.

“Không biết, Vũ Chu Quốc, Tinh Diệu Cao Nguyên, Đảo Ảnh Thiên Cảnh, Thánh Hi Viên, Tích Hỏa Tự, Không Minh chi địa, Đại Tuyết Sơn, đều có khả năng.” Tùng Vân Linh nói: “Bất quá, mỗi người địa phương đi ra đều có đặc điểm riêng của mình, ta cảm thấy có khả năng nhất là Vũ Chu, Không Minh chi địa cùng Thánh Hi Viên.”

Tú Phiến công chúa nhắm mắt lại, giống con ly miêu nằm cùng nàng, như đang nhắm mắt dưỡng thần, lỗ tai lại nghe hết thấy động tĩnh bên ngoài.

Tùng Vân Linh tiếp tục nói: “Hắn tự xưng bần đạo, trong Vũ Chu Quốc phong tục này thịnh nhất, nhưng Không Minh chi địa cùng Thánh Hi Viên cũng có tập tục như vậy, mà ta lấy lưới bắt hắn, lại xuyên qua thân thể hắn, đây là đặc điểm pháp thuật của Không Minh chi địa, nhưng không thể phủ định hai địa phương kia không có pháp thuật như vậy, mà một thân pháp y cam áo của đối phương, tóc đen thật dài rủ xuống, ý vị rất đặc biệt, để người thấy không quên, điều này lại giống như Thánh Hi Viên đi ra.”

“Hơn nữa, trong Thánh Hi Viên cũng có người sẽ tự xưng bần đạo.”

Tú Phiến công chúa đưa tay sờ con ly miêu trắng tai nhọn kia, ly miêu trắng mặc dù có chút nhắm mắt lại, nhưng khi tay nàng hạ xuống, tự nhiên đứng dậy, nhảy đến trên đàn bên kia, ở trên dây đàn giẫm ra mấy sợi âm tia.

Tùng Vân Linh không khỏi liếc mắt nhìn con ly miêu trắng tai nhon kia, nàng có chút ngoài ý muốn, nàng nhớ rõ lần trước đến nơi này, Tú Phiến công chúa nhưng không có một con ly miêu trắng tai nhon a, hơn nữa nàng còn biết, hiện tại Tú Phiến công chúa nhìn qua lưới biếng như một con mèo, nhưng nếu chọc cho nàng nổi giận, đây chính là sẽ muốn mệnh.

“Đàn một khúc nghe một chút.” Tú Phiến công chúa đột nhiên nói.

Tùng Vân Linh sửng sờ, đã thấy ly miêu trắng tai nhon kia ở trên đàn, dùng vuốt miêu đánh đàn, chỉ trong nháy mắt, tiếng đàn du dương trong phòng rung động như gợn sóng.

Nàng nguyên bản còn muốn nói chuyện, thế nhưng lúc này lại không thể không ngậm miệng, bởi vì nàng phát hiện nếu như mình lại mở miệng nói chuyện, đó chính là quá sát phong cảnh.

Nàng vốn muốn câu lên hiếu kì cùng lòng háo thắng của Tú Phiến công chúa, chủ động đi tìm đạo nhân áo cam để cho mình ăn thua thiệt ngẫm kia.

Bởi vì chính nàng ăn phải thua thiệt, cảm thấy Tú Phiến công chúa có Hồ Khiếu Sơn Trang ở sau lưng, cũng sẽ không sợ đối phương, nhưng Tú Phiến công chúa lại giống như cũng không để ý chút nào, không tiếp lời nàng.

Trong lòng nàng không khỏi thở dài, nghĩ thầm, mình chỉ sợ phải nuốt sống xuống thua thiệt này.

Một khúc kết thúc, khóe miệng Tú Phiến cong chứa lộ ra một tia cười, nói: “Êm tai, Linh tỷ tỷ có biết, Tâm Nghiên nhà chúng ta đến từ đâu không?”

“Nơi nào?” Tùng Vân Linh cũng bị câu lên hiếu kì, không khỏi hỏi, miêu biết đánh đàn không kỳ quái, nhưng phong cách tiếng đàn này, lại tràn ngập loại trong xa xăm mang theo một tia bi thương, để nàng cảm thấy rất hiếm thấy.

Đây không giống như âm nhạc trong Cực Dạ, âm nhạc trong Cực Dạ trong âm sắc tràn đầy quỷ dị cùng huyết tinh, mà trong thủ khúc này hoàn toàn không có, nghe chỉ để cho người tâm tình không giống nhau.

Tú Phiến cong chứa mở to mắt, trong mắt tràn đầy hoạt bát, trên mặt hiển hiện cười: “Hì hì, không nói cho người.”

Tùng Vân Linh đột nhiên cảm thấy ngực có chút buồn bực, nàng không biết là bị người trước mặt chọc giận, hay bị chuyện lúc trước chọc giận.

Triệu Phụ Vân đi trên đường, nhìn người đi trên đường, nhìn những phòng ốc kia, hết thấy đều là xa lạ.

Rõ ràng đều là sinh mệnh, nhưng giờ khắc này lại làm cho Triệu Phụ Vân thật sâu cảm nhận được hình thái sinh mệnh khác biệt.

Hắn không có tùy tiện đi tìm Thị Chủ kia, mà là tìm một trà lâu, đi vào ngồi xuống.

Từ lúc hắn đi vào đến ngồi xuống, trong trà lâu đều yên tĩnh lại, tất cả mọi người đang nhìn hắn, lời cũng không nói, bởi vì toàn bộ người trong trà lâu nhìn qua đều là người, nhưng lại đều không sạch sẽ.

Trên thân đại đa số người chắc chắn sẽ có một ít dị trạng, tỉ như có ít vảy da, có ít có sừng, hoặc là nhiều lông, càng có một ít nhìn không ra nhiều thứ gì, nhưng xem ra rất quái lạ.

Mà trên người Triệu Phụ Vân tự nhiên là sạch sẽ, không nơi nào có thứ thêm ra.

Một trà tiểu nhị đi tới, hỏi Triệu Phụ Vân muốn uống trà gì, nhưng lời hắn nói Triệu Phụ Vân lại nghe không hiểu, bất quá cũng không có vấn đề gì, hắn có thể ý niệm khẽ động, liền nhiếp được niệm ý phát ra trên người trà tiểu nhị này, lập tức minh bạch là gì.

Đồng thời, hắn lại đem ý niệm của mình khắc vào trong ý thức của hắn, đây kỳ thật chính là một loại thi pháp, nếu hắn khắc vào chính là hỏa điểm, như vậy ý thức của trà tiểu nhị này sẽ bị đốt diệt trong nháy mắt, mà trà tiểu nhị sửng sốt một chút, hắn sau khi nhìn Triệu Phụ Vân một cái, liền minh bạch ý tứ của đối phương.

Rất nhanh liền bưng một bình trà lên, Triệu Phụ Vân ngồi ở bên cửa sổ, vừa uống trà, vừa nhìn đường phố bên ngoài.

Loại phương thức nhiếp thần thủ niệm này của hấn, nói không được nhiều khó, từ sau khi kết thành Kim Đan, lại tế luyện ra đệ nhị Nguyên Anh, hấn tự nhiên cũng sẽ biết phương thức này, trước đó ở những địa phương kia, lúc cùng bọn họ giao lưu, ăn hoa cùng để người điểm bùn đất trên trán, đều là vì thể nghiệm.

Phương thức giao lưu của cảnh giới cao với thấp cảnh giới liền trực tiếp nhiếp thần thủ niệm, một ánh mắt, cũng đã nói cho người lời muốn nói, người ngồi ở đó, chỉ suy nghĩ một chút tâm sự, liền sẽ bị người nhìn trộm.

Hấn ngồi đó, trong tâm linh, lại xuất hiện từng thanh âm, những âm thanh này hỗn tạp cùng nhau, giống như tạp âm lộn xộn, nhưng rất nhanh liền lại biến có thứ tự trong lòng hấn.

Hấn nhiếp cảm giác lấy tâm tư suy nghĩ của mọi người ở đây.

Trà bưng trên tay, dâng lên sương mù nhàn nhạt, trong lòng nghe tâm sự của người khác, mắt nhìn các loại quái nhân đi qua trên đường bên ngoài.

Đột nhiên, có một thanh âm vang lên: “Đây là một nhân loại thuần túy, ta không nghĩ được một điểm tanh tưởi trên người hấn, chỉ cần bắt hấn, bán đến Bách Anh Lâu, chúng ta liền có thể kiếm một món hời.”

Chương 345 : Phiền phức

Triệu Phụ Vân nghe ra, có tâm tư này chính là bàn phía trước gần cửa sổ kia, đồng thời, bọn họ trước đó chỉ nhìn chính mình một chút, sau đó căn bản cũng không nhìn nữa, nhưng mà lại là người ác ý mạnh nhất trong lâu này.

Một bàn khác, lại có người đang thấp giọng nói.

“Rất lâu không có nhìn thấy nhân loại đến nơi này, lần trước là lúc nào?”

“Lần trước tựa như là khi có vương tử cùng công chúa gì đến, hiện tại người vương tử kia ở trong Bách Anh Lâu, công chúa kia đi nơi nào?”

“Không biết, nghe nói là đại nhân vật gì thu.”

“Không rõ ràng, không có tin tức.”

“Uống trà uống trà, nghe nói trong nhà người nhường một đồng huyết tửu... .”

Lại có người trên một bàn khác thấp giọng trò chuyện với nhau.

“Nghe nói không? Trên Đà Đà Sơn ngoài ba trăm dặm mở một tòa Bảo Quang Tự, Tự Chủ chính là vị tự xưng Bảo Quang đạo nhân nhiều năm trước kia?”

“Là vị Đa Bảo đạo nhân có rất nhiều pháp bảo, cùng

người luận đạo diễn pháp, lấy một chọi ba kia?”

“Đúng vậy, chính là hấn.”

“Thật sao? Hấn mở tự có thu đệ tử hay không?”

“Hấn là thu, không thu, há lại sẽ mở tự? Ta nghe nói hiện tại kia trong Bảo Quang Tự, chỉ có một vị đệ tử.”

“Vậy hấn sẽ truyền thụ công pháp « Bảo Quang Như Ý Pháp » của hấn cho những đệ tử khác sao?”

“Không biết.”

“Nếu có thể truyền thụ thì tốt.”

Nghe đến đó, Triệu Phụ Vân ngay lập tức liền nghĩ tới Dư Thần Quang, không nghĩ tới hấn thế mà cũng tới bên này, còn ở nơi này náo ra động tĩnh không nhỏ, thu hoạch thanh danh, đồng thời còn muốn mở một phái truyền thừa.

Hấn nghe suy nghĩ trong lòng mọi người phù sinh ra trong trà lâu này.

Đương nhiên, những ý niệm này chỉ giống đóa hoa phát ra mùi, giống như hỏa diễm phát ra ánh sáng, dễ dàng bắt được, nhưng nếu muốn cưỡng ép đi xâm nhập bản nguyên của đối phương, tỉ như trên đóa hoa cùng đèn diễm, vậy liền dễ dàng bị đối phương phát giác.

Nếu nắm lấy hoa, ấn lấy đèn cũng có thể làm được, nhưng hoa dễ dàng gãy rơi, mà đèn diễm thì dễ dàng

diệt đi.

Hắn nghe được đều là suy nghĩ lập tức phiêu tán ra của bọn họ, từng cái như bọt biển, trong nháy mắt liền diệt.

Đột nhiên, Triệu Phụ Vân phảng phất ngửi được một cỗ kỳ hương, hương không biết đến từ đâu, nhưng những người khác lại giống như không có phát giác, ngay sau đó, hắn nhìn trên đường có một người đi qua.

Người kia một thân pháp bào màu vàng, đôi chân để trần, tóc rối bù, đi ở trên đường cái, nhưng lại không có ai chú ý đến hắn, hắn giống như đi ở trong hư vô.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, nhưng mà mặc dù nhìn thấy, Triệu Phụ Vân lại cảm thấy thân thể đối phương giống như trống không, giống như cái bóng.

Có thể bị nhìn thấy, nhưng không cách nào bị cảm giác, không cách nào được chọn trúng, đương nhiên đây chỉ là cảm giác của bản thân hắn hiện tại, hắn không có sử dụng năng lực của đệ nhị Nguyên Anh, bởi vì hắn tin tưởng, ở đây nếu vận dụng năng lực của đệ nhị Nguyên Anh, nhất định sẽ bị tồn tại nửa người nửa quái trên bầu trời kia chú ý tới.

Khi Triệu Phụ Vân chú ý tới hắn, hắn cũng lập tức chú ý tới Triệu Phụ Vân, ánh mắt hai người vừa chạm nhau, đều như nhìn ra ngoài ý muốn trong mắt đối phương.

Nhưng mà ngay sau đó, hắn lại nhìn thấy đối phương giơ một tay lên, một vệt ánh sáng bay ra từ trong tay hắn, Triệu Phụ Vân không cảm giác được nguy hiểm,

vết ánh sáng kia rơi trên bàn mặt, là một cái hộp.

Mùi hương kia chính là phát ra từ trong hộp này, Triệu Phụ Vân nhú mày, lại thấy đối phương lộ ra tiểu dung, trong tai nghe được đối phương truyền âm nói: “Gặp nhau chính là hữu duyên, tặng người một kiện lễ vật.”

Triệu Phụ Vân nheo mắt lại, đối phương lại cười khẽ một tiếng, nhanh chân đi ra ngoài thành.

Triệu Phụ Vân nhìn cái hộp tản ra ánh sáng nhàn nhạt trước mặt này, cũng không có đụng vào.

Hắn đồng thời cũng phát hiện những người khác trong trà lâu, cho dù là người chú ý đến mình, cũng không có người chú ý tới cái hộp này.

Khi hắn lại đi nhìn người kia, phát hiện đối phương đã biến mất, có thể là ra khỏi thành, cũng có khả năng tránh đi nơi nào.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên nghe được tiếng chó sủa, ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy đầu đường có một con đại hắc khuyển mang theo một cỗ gió vô hình đi ra từ trong hư vô không, sau lưng con đại hắc khuyển này, còn có một người cầm thương.

Đối phương một thân võ sĩ trang phục màu lam, vóc người thon dài, nhìn qua ý vị bất phàm, trên chân một đôi đăng vân giày màu đen, bên hông mang găm mấu đai lưng, tay cầm một thanh Bàn Long Thương bằng đồng, hắn cùng giống con đại hắc khuyển kia, lao ra từ trong hư không, nhưng lúc dưới lầu đột nhiên dừng

bước.

Bởi vì con đại hắc khuyển kia dừng bước, hướng phía trong trà lâu sửa soạn, mà thanh niên cảm thương kia đúng lúc nhìn về phía Triệu Phụ Vân.

Trong nháy mắt ánh mắt nhìn chăm chú, Triệu Phụ Vân liền cảm giác có từng tia sát cơ hội tụ, như một tấm lưới, bỗng nhiên bao lại mình cùng cả tòa trà lâu này.

Triệu Phụ Vân có một loại dự cảm —— phiền phức đến.

Thanh niên trang phục áo lam kia, vừa sải bước ra, cả người hắn tựa như gió tràn vào trong tửu lâu từ cửa sổ, nhưng thân hình hắn lại không có hoàn toàn tản mát, như tán chưa tán, thanh Bàn Long Thương bằng đồng trong tay vẫn như có như không chỉ vào Triệu Phụ Vân, tựa hồ chỉ cần Triệu Phụ Vân hơi có dị động, liền sẽ lấy thế long trời lở đất đâm xuống.

Người trong trà lâu, ở trong nháy mắt bị sát cơ bao phủ kia cũng đã ngây ngốc, từng người cảm như hèn, không dám có nửa điểm dị động.

Theo một luồng gió tràn vào trong lâu, lúc người thanh niên kia hiện ra thân hình, nơi hẻo lánh trong lâu, lập tức có một người trung niên đứng lên.

Hắn tiến lên mấy bước, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất, nói: “Lão nô tham kiến Cận Thị đại nhân.”

Những người khác, cũng cả đám đều quỳ rạp trên mặt đất, Triệu Phụ Vân lúc này mới phát hiện, ở trong tòa

thành này tôn ti trên dưới khắc nghiệt như thế.

Bất quá, nghĩ lại cũng rất bình thường, trật tự, kiểu gì cũng sẽ lấy một loại phương thức hợp tình hợp lý xuất hiện, tỉ như Hợp Sinh Thị này, ở trong hắc ám, nhất định phải là cường giả vi tôn, cường giả thu thủ hạ, tựa như thu nô bộc.

Mà tồn tại tối cao không có phương diện này quy phạm, tất nhiên sẽ có rất nhiều chủ nô cùng nô bộc.

“Nơi này không có chuyện gì của các người, lui ra đi.” Thanh niên cảm thương cũng không có làm khó những người này, mà ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Triệu Phụ Vân, đánh giá Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân ngồi ở nơi này, nâng chén trà lên, chậm rãi uống một ngụm.

Tất cả mọi người nhìn ra, Cận Thị đại nhân, là đến tìm Triệu Phụ Vân.

Những người ngồi bàn phía trước Triệu Phụ Vân kia, cũng phát hiện điểm này, sắc mặt đại biến, bọn họ trước đó còn muốn bắt Triệu Phụ Vân nhân loại này đi bán, lúc này phát hiện, Cận Thị đại nhân muốn bắt hắn đều như lâm địch, có thể thấy được người này nhất định là một kẻ đáng sợ, cho dù không bằng Cận Thị đại nhân, vậy cũng không kém bao xa, mà nhóm người mình, thế mà còn muốn bắt hắn.

Nghĩ tới đây, mấy người không khỏi lưng đổ mồ hôi, trong lòng may mắn mình còn không có biến thành hành

động.

Sau khi người trong lầu đều đi xuống, thanh niên áo lam kia lúc này mới lên tiếng nói: “Người giống như cũng không sợ?”

“Không làm việc trái với lương tâm, tự nhiên trong lòng không sợ, có gì phải sợ đây?” Triệu Phụ Vân nói.

“Ha ha, thật sao, hộp trên bàn người ở đâu ra?” Thanh niên áo lam cười lạnh một tiếng nói.

“Nếu như ta nói có người tặng ta, người tin không?” Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn thanh niên ở trên cao nhìn xuống này.

“Người nghĩ sao, trong hộp này chính là đựng một viên Thất Khiếu Linh Lung Tâm, giá trị không thể đánh giá, người cảm thấy có khả năng sao?” Thanh niên áo lam lạnh lùng nói.

“Người không tin, ta cũng không có cách nào, nhưng ta vẫn còn muốn nói một câu, cái hộp này, đúng là một người cho ta, người kia một thân hoàng bào, chân trần, tóc xoắn, đi ngang qua từ dưới lầu này, liền vứt hộp cho ta.” Triệu Phụ Vân giải thích nói.

“Người cho rằng người đem pháp bào màu cam nói thành hoàng bào, đem tóc buộc lên, trên chân mang vào giày ta liền không nhận ra người sao?” Thanh niên áo lam trào phúng nói.

“Hộp ở đây, người cứ việc cầm đi là được.” Triệu Phụ

Vân không có tranh luận, chỉ hộp trên bàn nói.

Thanh niên áo lam trông mắt hơi híp, cánh tay trông không kia tìm tòi trong hư không, cái hộp kia liền bị nhieép lên, rơi trên tay hắn, cái hộp kia vẫn là hoàn hảo, khóa phía trên cũng là hảo hảo, nhưng sắc mặt thanh niên áo lam lại thay đổi, chỉ thấy trong tay hắn xuất hiện một cái chìa khoá, mở ra cái khóa kia.

Triệu Phụ Vân nhìn ra được, mặt trên cái hộp này thi cấm pháp, nếu như muốn mạnh mẽ mở ra, rất có thể sẽ hỏng đồ vật bên trong, hơn nữa, phá hư khóa, liền có khả năng kinh động người cầm chìa khoá.

Hộp bị mở ra, trong mắt thanh niên áo lam một mảnh lạnh băng, xoay lại cái hộp, chỉ thấy bên trong đúng là rỗng tuếch.

Triệu Phụ Vân nhú mày, lập tức cảm nhận được một cỗ sát cơ mãnh liệt rơi xuống, Bàn Long thương thanh đồng trong tay thanh niên cầm thương kia đã rung lên.

Một vệt ánh sáng màu xanh, đâm xuống về phía ngực Triệu Phụ Vân.

Một thương này thuần túy giống như có thể đâm ra một cái lỗ trong hư không, vô luận là ai đối mặt với một thương này, đều sẽ lòng sinh sợ hãi, sinh ra cảm giác không cách nào tránh né, không thể nào ngăn cản.

Nhưng khi Triệu Phụ Vân đối mặt với một thương này, lại giơ tay lên, đồng thời, cả người hắn lui về sau, hắn lui một bước, không có đụng đổ cái ghế cùng vách tường,

mà như đặng nát chính mình, chính hấn ở dưới mũi
thương, giống như băng tán, nhanh chóng biến mất.

Chương 346 : Thị Chủ

Thân thể Triệu Phụ Vân nhanh chóng hư hóa.

Ánh mắt thanh niên áo lam từ trong lãnh khốc, sinh ra vẻ hưng phấn.

Nếu như nói nguyên bản hắn còn có mấy phần không xác định, mặc dù pháp bào, tóc, khí chất của người trước mặt này đều rất giống, nhưng hắn vẫn không chắc chắn lắm.

Thế nhưng đột pháp lúc Triệu Phụ Vân lui lại này, lại làm cho hắn xác định người trước mặt này chính là người vào trong mật thất đánh cắp Thất Khiếu Linh Lung Tâm.

Bởi vì chỉ có người có được đột pháp như vậy mới có cơ hội lẻn vào trong mật thất, trong lòng hắn sớm có danh hiệu của một người.

Trường phát dị đạo!

Chính là cái tên này, tên thật của hắn không ai biết, nhưng trường phát dị đạo trong mấy năm nay thanh danh vang dội, cùng kiếm khách mặt ngựa, Bảo Quang đạo nhân còn có Tam Nhãn Tiểu Cận Thị, là những người danh tiếng thịnh nhất Thanh Hà Lưu Vực năm gần đây.

Một thân đột thuật của trường phát dị đạo, huyền diệu khó lường, đột hư nhập không, thích nhất vào động phủ

người khác trộm bảo, về phần đấu pháp cũng rất ít nhìn thấy.

Mà kiếm khách mặt ngựa kia xuất thân từ nơi nào cũng không ai biết, người này kiếm thuật siêu phàm, sát phạt quyết đoán, những năm gần đây, một mực truy sát một đám người.

Mà Tam Nhãn Tiểu Cận Thị sở dĩ nổi danh, không chỉ có là bởi vì hắn là hầu cận của Thị Chủ Hợp Sinh Thị, càng là bởi vì hắn cực kỳ cường đại, từ sau khi hắn xuất hiện ở bên người Thị Chủ, liền không có thua trận.

Dưới một cây Bàn Long Thương thanh đồng, ít người có thể tránh được ba thương.

Hắn đến tốt cùng là lai lịch gì, cũng không ai biết, cho nên những năm gần đây, bốn người này thanh danh thịnh nhất Thanh Hà lưu vực.

Tam Nhãn Tiểu Cận Thị tên là Cung Ngu, hắn dĩ nhiên không phải người thủ vệ mật thất, hắn chỉ phụng dưỡng Thị Chủ, nhưng trong Hợp Sinh Thị có việc, những năm gần đây đều đang chủ động quản.

Thân hình của Triệu Phụ Vân đang dần lui biến mất, nhưng ở cán thanh đồng trường thương cực tốc điểm đâm xuống, thân hình của hắn tựa hồ cũng không thể hoàn toàn trốn vào hư vô.

Tay Triệu Phụ Vân giơ lên, vung về phía mũi thương cây thương kia.

Trên đời này, trong cùng cảnh giới, không ai có tư cách tay không tiếp thương của mình, trong lòng Cung Ngu liền là tự tin như vậy, hắn nhìn thấy hành vi của Triệu Phụ Vân, hừ lạnh một tiếng.

Tiếng hừ như sấm rền, trong tiếng hừ, thân hình Triệu Phụ Vân lại chưa đình chỉ quá trình đột hóa.

Mà trên tay Triệu Phụ Vân một hào quang màu xám trắng bay ra, trực tiếp đâm vào trên mũi thương.

“Đình!”

Một tiếng giòn vang, ngay sau đó chính là sóng âm lay động, Cung Ngu cảm giác được một cỗ cự lực đâm vào trên mũi thương của mình, nếu chỉ đơn thuần là pháp lực va chạm thì cũng thôi, mũi thương của hắn đúng là đang run rẩy, đang chấn động, đánh tan pháp ý ngưng kết của hắn, để phát thương thứ hai thế mà không cách nào lập tức đâm xuống.

Cũng không thể nói hoàn toàn đâm không xuống, mà là đâm xuống liền không hoàn mỹ, không đạt tới hiệu quả hắn muốn, hắn cũng biết miễn cưỡng đâm ra, là không làm nên chuyện gì, cho nên phát thương thứ hai không có đâm ra, mà một đạo hoàn quang màu xám trắng sau khi đụng mũi thương, liền bị bắn bay ra, đánh vỡ vách lâu, ở hư không vạch ra một đạo quỹ tích cô quang, rơi vào trên một đầu ngón tay.

Người kia chính là người vừa mới trốn vào hư vô, hắn lúc này đã rơi vào trên đường phố, tay câu lấy hoàn quang, hoàn quang xám trắng chuyển động trên ngón

tay hắn, lại thấy hắn vung hoàn quang trong tay, hoàn quang kia liền lại bay ra ngoài.

Bởi vì Cung Ngu kia cũng đã hóa gió lao ra, mà mũi thương của hắn lại một lần nữa bị hắn ổn định, thương theo thế gió, thuận gió một thương điểm ra.

Nếu như nói vừa rồi một thương kia tốc độ nhanh đến cực điểm, như vậy một thương này không chỉ có nhanh, càng là có một loại cảm giác vô khổng bất nhập, phiêu miểu bất định, một thương này đâm xuống một khắc kia, liền cảm giác một thương này của hắn có thể rơi ở bất kỳ địa phương nào.

“Có lẽ, chúng ta có thể dùng miệng đem sự tình nói rõ ràng.”

Dưới thương ảnh cực kỳ nguy cấp này, Triệu Phụ Vân thế mà còn mở miệng nói một câu, trong khi hắn nói chuyện, phát ra tiếng vang “Đinh đinh đinh đinh”.

Hoàn quang xám trắng kia thế mà đạn động trong một mảnh thương, tựa như mỗi một đạo thương ảnh đều bị va chạm.

Thế thương của Cung Ngu lại một lần nữa bị ngăn cản.

Tiếng vang kinh động người trên đường, khi bọn họ nhìn qua, vừa vặn nhìn thấy thân thể Triệu Phụ Vân bao phủ ánh sáng nhàn nhạt, một bước phóng ra, phảng phất như lưu quang xẹt qua hư không, rơi vào trên nóc nhà bên cạnh.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu liếc mắt nhìn hư ảnh quái nhân trên không kia, phát hiện đối phương căn bản không chú ý động tĩnh trong thành phía dưới.

Chỉ thấy hắn lại đưa tay nhất câu vào hư không, một vòng hư ảnh liền cấp tốc ngưng tụ ở ngón tay hắn.

Cung Ngu kia nhìn hoàn quang trên tay Triệu Phụ Vân, hắn cũng không cảm thấy hoàn quang này là pháp bảo cường đại cỡ nào, thế nhưng mình liên tục xuất thủ hai lần, đều bị hoàn quang kia ngăn cản.

Hắn cảm nhận được lúc hoàn quang va chạm có hai loại lực băng, chấn, mỗi một lần va chạm, hắn đều cảm thấy hoàn quang kia giống bị va chạm nứt tán.

Nhưng đây lại chỉ là cảnh tượng hoàn quang kia từ thực hóa hư, hắn biết, đây là hoàn quang kia lấy loại phương thức này tán đi lực trùng kích trên thương của mình.

Hoàn quang của đối phương có thể băng chấn pháp ý trên thương của mình, như vậy khẳng định cũng phải thừa nhận thế thương của mình xung kích, nhưng mà đối phương lại lấy loại phương thức này tán đi xung kích, đủ thấy đối phương ngự khí tuyệt diệu.

Nhìn chăm chú Triệu Phụ Vân, hắn kiềm chế ngưng tụ tất cả tâm niệm, hắn cầm Bàn Long Thương thanh đồng trong tay xa xa chỉ vào Triệu Phụ Vân, nói: “Người muốn nói gì?”

“Ta muốn nói là, ngươi là hầu cận, như vậy ta muốn gặp Thị Chủ các ngươi, ngươi hắn là có thể mang ta đi gặp

nàng.” Triệu Phụ Vân vừa nói xong, trên mặt Cung Ngu liền dâng lên phần nộ mãnh liệt, hắn cảm thấy Triệu Phụ Vân đang đùa bỡn chính mình.

Triệu Phụ Vân thở dài một tiếng, nhảy xuống hẻm nhỏ bên cạnh, mà Cung Ngu đuổi tới trong hẻm nhỏ, lại cũng không nhìn thấy gì.

Một màn này, bị rất nhiều người nhìn thấy, người mặc cam bào dưới công kích của Cung Ngu, thế mà an toàn thoát thân, mà Cung Ngu lại không có biện pháp nào.

Triệu Phụ Vân đi trong hẻm nhỏ, trước mặt hắn đang có một đôi nam nữ ôm nhau hôn, hắn lặng yên không một tiếng động đi qua từ bên cạnh bọn họ.

Hai người này hiển nhiên không phải nhân loại thuần túy, lúc Triệu Phụ Vân đi qua từ bên cạnh bọn họ, nhìn thấy đầu lưỡi quấy cùng nhau của bọn họ thế mà là phân nhánh.

Khí quan trong thân thể một người trong đó vươn ra, dài dài, thăm dò vào trong váy áo đối phương, lúc hắn đi ngang qua, thuận tiện nhiếp một điểm suy nghĩ của đối phương, trong suy nghĩ người nam chỉ có dục vọng, mà trong suy nghĩ người nữ trừ bỏ dục vọng, thế mà còn có ý nghĩ muốn ăn sạch đối phương.

Triệu Phụ Vân đi hướng vị trí chỗ ở Thị Chủ, hắn muốn trực tiếp đi tìm Thị Chủ Hợp Sinh Thị cầm về trái tim mẫu thân mình, hắn muốn xem trong trái tim kia đến cùng có bí mật gì.

Về phần chuyện người hầu cận kia nói Thất Khiếu Linh Lung Tâm bị đánh cắp, hẳn chỉ hi vọng không phải là đánh cắp viên của mẫu thân mình, nếu đúng vậy, chuyện này liền thật có chút phiền phức.

Vị trí Thị Chủ Hợp Sinh Thị tìm rất dễ dàng, hẳn từ trong hẻm nhỏ lại đi vào đường lớn, tùy tiện nhiếp suy nghĩ phù sinh trong lòng một người, trong suy nghĩ liền có vị trí tòa thành của Thị Chủ.

Tòa thành tên là Trường Sinh Bảo, Trường Sinh Bảo mặc dù sừng sững ở trong Hợp Sinh Thị này, nhưng người trong Hợp Sinh Thị, lại không có bao nhiêu tiến vào Trường Sinh Bảo kia, đối với bọn họ đến nói Trường Sinh Bảo là thần bí đáng sợ, bất quá, mọi người đều biết, chỉ cần không đi làm chuyện mạo phạm Trường Sinh Bảo, liền không có nguy hiểm gì.

Mỗi một đoạn thời gian, Ma Thần tám chân trên bầu trời kia sẽ rơi vào trên Trường Sinh Bảo, tám chân chui vào trong bảo từ thông khẩu lưu lại, cụ thể đang làm gì, không có ai biết.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn thoáng qua, con quái vật kia, hoặc nói là Ma Thần, vẫn tản ra quang hoa trên không trung.

Triệu Phụ Vân thì là nhìn lên tòa thành tối như mực trước mặt này, toàn thân thể mà giống như một hình bầu dục, giống như một hình trứng cực lớn, tòa thành kỳ quái.

Mà đối diện đường phố bên kia, mơ hồ có thể nhìn thấy

một cánh cửa, cửa đóng cực kỳ chặt chẽ, ngay cả một khe nhỏ đều không có.

Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được, tòa thành bảo này bao phủ một tầng pháp vận, hắn không biết bình thường liền có, hay là sau khi người kia vào thành bảo trộm đồ vật mới như vậy.

Nếu như vốn chính là như thế, người kia có thể vào trong này trộm đồ vật đi ra, vậy thì quá lợi hại.

Triệu Phụ Vân không muốn làm đầu trộm đuôi cướp, thế là nhanh chân tiến lên gõ cửa, một hồi lâu sau, cửa kia mở.

Vượt quá Triệu Phụ Vân dự kiến, người mở cửa thế mà là Cận Thị đại nhân cùng hắn đại chiến một trận.

Khi hắn nhìn thấy Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân chỉ là nhàn nhạt cười nói: “Bần đạo Phụ Vân, cầu kiến Thị Chủ, đến lấy về một kiện đồ vật.”

Sau khi nghe Triệu Phụ Vân nói, lãnh ý trong mắt Cung Ngu cấp tốc lui bước, tùy theo liền thành nghi hoặc, ngay sau đó lại là một loại cảnh giác, lại tiếp là dò xét.

Triệu Phụ Vân chỉ là nhìn hắn.

Sau một hồi, Cung Ngu quay người, đi vào bên trong, Triệu Phụ Vân đi theo phía sau.

Vừa rồi, Cung Ngu đã gặp Thị Chủ, hắn là hầu cận của Thị Chủ, tự nhiên là có thể gặp được Thị Chủ, hắn đem

sự tình nhìn thấy Triệu Phụ Vân đều nói cho Thị Chủ, Thị Chủ lại chỉ nói cho hắn có người gõ cửa, để hắn mang người gõ cửa đến gặp nàng.

Cung Ngu thoát nhìn không phải người thích nói chuyện, mà Triệu Phụ Vân cũng không phải người nhiều lời, hai người trầm mặc đi trong Trường Sinh Bảo.

Trong bảo có đèn, đèn treo trên vách tường, nhưng ánh sáng đèn điểm lại rất yếu, giống như bị toàn bộ hắc ám áp chế, đèn điểm chỉ có hạt đậu lớn nhỏ, ánh đèn cũng chỉ có thể chiếu rõ ràng một khối nhỏ địa phương trên vách tường kia.

Thông đạo cũng không rộng lắm, nhiều nhất chỉ có thể cho phép hai người song hành mà thôi, cũng không tính là cao lắm, đưa tay đều nhanh muốn sờ đến đỉnh thông đạo, có chút kiềm chế.

Hiện tại hai người là một trước một sau đi tới, trong thông đạo cực kỳ yên tĩnh, ngay cả âm thanh hô hấp của hai người đều không có.

Triệu Phụ Vân không có ý nói gì, bất quá, Cung Ngu phía trước lại nhìn không được nói: “Thất Khiếu Linh Lung Tâm kia thật không phải là người trộm?”

“Ta mới đi đến Hợp Sinh Thị này.” Triệu Phụ Vân hỏi đáp.

“Vậy là người đến lấy vật gì?” Cung Ngu hỏi.

“Lấy một trái tim.” Triệu Phụ Vân cũng trả lời rất trực

tiếp, không có che giấu.

Bước chân Cung Ngu ngưng lại, hần ngưng lại, sau đó xoay người nhìn Triệu Phụ Vân, trong mắt tràn đầy dò xét, nói: “Người là tới nơi này lấy trái tim? Nhưng theo ta được biết, trong toàn bộ mật thất chỉ có một trái tim.”

Lo lắng trong lòng Triệu Phụ Vân ở thời khắc này rõ ràng lên, nói: “Có lẽ Thị Chủ biết, còn có trái tim người khác cũng nói không chừng đây.”

Cung Ngu không nói gì nữa, xoay người tiếp tục đi, thông đạo có chút uốn lượn, Triệu Phụ Vân nhìn thấy dưới một ngọn có một cửa phòng ẩn giấu, trong mắt hần lóe lên một tia kim quang, nhìn thấy trên cánh cửa cùng vách tường khắc vân văn.

Trong lòng hần hiển hiện một tia khác thường, nhưng bước chân không có nửa điểm đình chỉ, mặc dù như thế, Cung Ngu phía trước cũng y nguyên quay đầu nhìn Triệu Phụ Vân một chút, bởi vì hần cảm giác được một tia sáng, cùng một tia cảm giác nóng rực.

Triệu Phụ Vân ở lúc hần quay đầu lại hai mắt đã khôi phục bình thường, mà khi Triệu Phụ Vân đi ngang qua một ngọn đèn, lại ngưng thần liếc mắt nhìn cửa dưới đèn kia, xác định suy nghĩ trong lòng.

Trên cửa kia đúng là ngưng khắc vân văn cấm chế, lúc trước hần nhìn thấy qua vân văn truyền thừa trong huyết mạch, cho nên phong cách vân văn cấm chế này, hần cảm giác rất quen thuộc, thế là nhìn nhiều một lần, trong lòng có thể xác định, đây là phong cách vân văn cấm

chế của Vân thị.

Lại nghĩ đến đại di cùng mẫu thân mình tới qua nơi này, trái tim mẫu thân lưu ở nơi này, như vậy khả năng vân vẫn cảm chế này là đại di mình lưu lại liền cực cao.

Cung Ngu lại một lần nữa quay đầu liếc Triệu Phụ Vân một chút, lông mày của hắn nhíu lại, không biết Triệu Phụ Vân ở phía sau làm gì.

Bởi vì cảm giác của hắn cực kì nhạy cảm , bất kỳ pháp ý gì ba động đều có thể cảm thấy được.

Bọn hắn rốt cục đi tới nơi trung tâm nhất, có một cánh cửa đứng ở đó, trên cửa treo một ngọn đèn châu, hai bên trái phải cửa cũng treo một ngọn đèn châu, đèn châu là hình thức đèn tường, chỉ là phía trên không có bắc đèn dầu thấp, mà là một viên dạ minh châu lớn.

Khi Triệu Phụ Vân lấy Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn về phía đèn châu kia, đèn châu lập tức nổi lên ánh sáng.

Đèn châu này giống như tiếp thu được ánh sáng trong mắt Triệu Phụ Vân, cho nên được thấp sáng.

Cung Ngu lại một lần nữa quay đầu nhìn Triệu Phụ Vân, bởi vì qua nhiều năm như vậy, hắn ở đây chưa bao giờ từng thấy đèn châu này sáng qua.

Cửa mở.

Cung Ngu đi vào, Triệu Phụ Vân đi theo phía sau, sau đó, hắn nhìn thấy một người.

Một nữ nhân quái dị, lúc Triệu Phụ Vân nhìn thấy nàng, nàng giống như sớm liền chờ ở nơi này, giống như chờ mấy trăm năm.

Tướng mạo nữ nhân này lạnh lùng, phảng phất mang theo mặt nạ, khi một đôi mắt nhìn qua, hẳn luôn cảm thấy đôi mắt nàng không hài hòa.

Ở trong mắt Triệu Phụ Vân, đây là một nữ nhân giống như bị vây trong u ám không biết có mấy trăm năm, nhưng nàng lại mặc cực kì tinh xảo, sắc mặt tái nhợt không có một chút huyết sắc.

Bất quá, Triệu Phụ Vân rõ ràng cảm giác được, khí tức trên người nàng cực kỳ đáng sợ, đáng sợ đến bị đối phương chú ý, tựa như có đồ vật dính dính bò ở trên người.

“Thị Chủ.” Cung Ngu quỳ một chân trên đất hành lễ.

Nữ tử kia cũng không có nhìn hắn, mà là hướng Triệu Phụ Vân hỏi: “Vân Ý Thanh ở đâu?”

Thanh âm của nàng cũng rất quái lạ, quái giống như không thuộc về thanh âm của nàng.

“Bần đạo không biết.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói ra.

“Bần đạo? Người tu đạo ở đâu?” Nữ tử lại hỏi.

“Bần đạo từ nhỏ liền tu hành ở Thiên Đô Sơn.” Triệu Phụ Vân nói.

“Thiên Đô Sơn a, Mai Trăn chết chưa?” Nữ tử hỏi.

“Bần đạo không biết.” Triệu Phụ Vân rất chân thực trả lời, hần xác thực không biết.

“Chỉ sợ nàng còn đang giãy dụa đi, nếu như người có cơ hội nhìn thấy nàng, liền nói với nàng, đến chỗ ta, ta có thể để nàng tỉnh táo lại.” Khẩu khí của nữ tử rất lớn, về phần Sơn Chủ Mai Tiên thượng nhân, Triệu Phụ Vân đến nay đều chưa từng gặp nàng.

“Nếu có cơ hội nhìn thấy, tự nhiên bẩm báo.” Triệu Phụ Vân nói.

“Trái tim người muốn, đã bị người trộm đi, người đi đi.” Nữ tử nói đến đây, lại là xoay người đến một cái ghế nằm bên cạnh, ngửa đầu nhìn lên bầu trời không tiếp tục để ý Triệu Phụ Vân.

“Mời!” Cung Ngu bên cạnh vẻ mặt lạnh lùng nói.

Chương 347 : Chui vào

Nơi này đen kịt một màu, trong bóng tối có một ít quang hoa đang ẩn hiện, đó là quang mang của một ít bảo thạch.

Ghế ngồi khảm nạm bảo thạch, vách ngọc khảm vàng, san hô tản ra ánh sáng nhạt, còn có ngân đăng, bầu rượu, kim khí vv, ánh mắt Triệu Phụ Vân chỉ nhìn lướt qua, cuối cùng ánh mắt vẫn rơi vào trên người nữ tử kia.

Nữ nhân kia nằm ở trên một cái ghế, nửa ẩn trong bóng tối, bởi vì trong này không có đèn, Triệu Phụ Vân lại không tiện dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn nàng, cho nên cũng nhìn không rõ lắm, chỉ cảm thấy khí tức của đối phương cùng một vùng tăm tối này hòa thành một thể.

Hắn tin tưởng, ở trong Trường Sinh Bảo này, muốn giấu diếm được cảm giác của nàng là rất khó.

Mà khi mình đến nơi này, trái tim của mẫu thân mình liền bị người trộm đi.

Trung hợp như vậy?

Độn thuật của người trộm trái tim liền cao minh như vậy?

“Mời rời đi.” Cung Ngu lại một lần nữa nói, trong hai mắt của hắn đã hiện ra lãnh khốc, giống như tùy thời đều muốn động thủ.

Triệu Phụ Vân thì là mở miệng nói ra: “Nơi này với ta đến nói cũng không thoải mái, bản đạo cũng không muốn lưu nhiều, chỉ có một chuyện không rõ, mong rằng Thị Chủ chỉ giáo.”

Nữ tử kia nằm ở nơi đó, cũng không trả lời, cả người giống như một người mất đi linh hồn.

Cung Ngu chỉ lạnh lùng nhìn hấn, cũng không có tiếp tục đuổi Triệu Phụ Vân đi, mà Triệu Phụ Vân không có nghe được Thị Chủ nói chuyện, thì là tiếp tục nói: “Thị Chủ là như thế nào xác định, bản đạo chính là tới lấy trái tim Vân Ý Thanh lưu lại nơi này?”

“Vì sao, trái tim kia để ở nơi này nhiều năm như vậy đều không có chuyện, bản đạo vừa đến liền bị trộm đi?”

Triệu Phụ Vân nói xong, Cung Ngu vẫn là nhìn Triệu Phụ Vân, mà nữ tử kia không biết đang suy nghĩ gì, qua một hồi lâu, mới đột nhiên mở miệng nói ra: “Người rất giống Vân Ý Hồng, người muốn hỏi vì sao nhiều năm như vậy không có việc gì, người vừa đến liền mất, vậy thì phải hỏi một chút Vân Ý Thanh hoặc là chính người, người kia không phải trộm từ chỗ ta, mà là lừa gạt đi.”

“Ta sau khi phát hiện để Tiểu Ngu đuổi theo, hấn lại đuổi theo người, đồng thời đuổi tới cái hộp kia từ chỗ người.”

Lời nói của nữ tử để Triệu Phụ Vân cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, hấn nhìn nữ tử nằm trên ghế xích đu trong bóng tối kia, có chút không tin.

“Lấy bản sự của Thị Chủ lại bị lừa?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ai đều có thể sẽ bị lừa gạt, Vân Ý Thanh khôn khéo như thế, tự xưng tính toán không bỏ sót, không phải cũng sẽ bị lừa sao?” Nữ tử nhàn nhạt trả lời, giống như cũng không rất để ý.

Triệu Phụ Vân không biết nàng nói đại di bị lừa là chỉ việc gì, nhưng lại không khỏi nói: “Người đem trái tim người khác gửi ở chỗ người làm mất, dù sao cũng phải cho một thuyết pháp a?”

“Vậy người muốn ta làm sao bây giờ, đã mất đi, cũng không thể đem mệnh ta bồi thường cho người đi.” Nữ tử thái độ thờ ơ, để trong lòng Triệu Phụ Vân không thoải mái.

“Thị Chủ có biết là ai lừa cái hộp không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tiểu Ngu nói là trường phát dị đạo, về phần lai lịch nha, người tốt nhất liên lạc với Vân Ý Thanh, có lẽ nàng sẽ biết.” Nữ tử nói.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến người tóc dài kia, là hấn ném hộp cho mình, lập tức nói: “Theo ta được biết, đồ vật trong hộp kia đã không có, nhưng trước khi hộp mở ra, cấm chế trên hộp là hoàn hảo, hơn nữa, vừa rồi bản đạo còn chứng kiến chìa khoá, các người đưa đối phương cái hộp, chẳng lẽ không đưa chìa khoá sao?”

“Vân Ý Thanh từng nói, người sau này đến cầm trái tim, căn bản cũng không cần chìa khoá, kết quả người cũng nhìn thấy, đối phương cũng xác thực không cần chìa

khoá liền lấy đi trái tim bên trong. Nếu như người không có vấn đề gì khác, liền rời đi, người bây giờ đi tìm người kia có lẽ còn có thể truy hỏi lại, nếu như một mình người không có nắm chắc, ta để Tiểu Ngu giúp người.” Nữ tử lại một lần nữa chậm rãi nói, Triệu Phụ Vân đã cảm giác được nàng có chút không kiên nhẫn.

“Như vậy có phải là trước khi người kia trộm đi, trong hộp đã không có đồ vật?” Triệu Phụ Vân không nhanh không chậm hỏi.

“Ý của người là nói, ta biển thủ đúng không?” Thanh tuyền nữ tử kia có một tia biến hóa.

Trong mắt Cung Ngu bên cạnh lãnh ý càng tăng lên, mà Triệu Phụ Vân thì là không trả lời, đây là ý tứ có chút ngầm thừa nhận.

“Nếu như là Vân Ý Thanh đến hỏi ta, ta đương nhiên sẽ trả lời, nhưng là người đến hỏi ta, ta có thể coi như không có nghe được, người đi đi, không muốn lại đến, nếu lại có mạo phạm, ta sẽ để người yên giấc ngàn thu trong Trường Sinh Bảo này, chờ Vân Ý Thanh trở về lấy.”

Triệu Phụ Vân nghe nữ tử trên ghế nằm kia nói, hiển nhiên nàng đối với đại di mình tựa hồ rất kiêng kỵ.

Hắn âm thầm hít một hơi, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, phát hiện nơi đó có tám cái lỗ, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong mây mù quán quanh.

Hắn ép xuống một tia lửa giận trong lòng.

“VẬY xin đưa cái hộp kia cho bần đạo.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói.

Nữ tử không lên tiếng, mà Cung Ngu thì là đi tới trong bóng tối bên cạnh, nơi đó có một cái bàn đá, trên bàn đá có cái hộp, chính là cái hộp Cung Ngu cầm đi từ trên tay Triệu Phụ Vân lúc trước.

Triệu Phụ Vân sau khi nhận lấy, mở ra liếc mắt nhìn, sau đó lại khép lại, tùy theo lại nhìn thoáng qua nữ tử kia, phát hiện nữ tử vẫn không nhúc nhích.

Hắn không nói gì nữa, hơi hành lễ, quay người đi ra ngoài.

Mà lần này, thì là Cung Ngu đi theo sau Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân đi nhanh, trong hai mắt của hắn kim quang chớp động, đánh giá vân vân cấm chế trong thông đạo, trong mắt hắn, hư không thông đạo này phẳng phất che kín mê vụ, mê vụ sền sệt.

Con mắt nhắm lại, thu liễm tâm thần, loại cảm giác này liền lập tức biến mất.

Mà Cung Ngu đi theo sau hắn đột nhiên cảm giác cả cái thông đạo này xảy ra biến hóa, hắn cảm giác cấm chế trong thông đạo bị giải động, trong lòng kinh ngạc, hắn đi qua nhiều lần như vậy cũng không có phát sinh loại sự tình này, mà Triệu Phụ Vân mới đi một lần, liền ra loại sự tình này, cũng may loại cảm giác sền sệt này rất nhanh biến mất.

Triệu Phụ Vân một đường ra Trường Sinh Bảo này, quay đầu liếc mắt nhìn, Cung Ngu kia liền đứng ở cửa ra vào, cũng không có đi ra.

Triệu Phụ Vân không để ý tới, một đường đi ra ngoài, ở trong mắt Cung Ngu, thân hình Triệu Phụ Vân ở trong sắc trời ảm đạm, nhanh chóng nhạt đi, sau đó biến mất.

Hắn đi vào trong một hẻm nhỏ, lấy ra hộp cầm trong tay, hắn tinh tế nhìn cái hộp này.

Trên mặt hộp có vân văn cấm chế, cấm chế phía trên này hắn vừa quen thuộc lại lạ lẫm.

Có thể thấy được người chế tác cấm chế trên cái hộp này kỹ nghệ phi thường cao siêu, hộp liền thành một thể, cấm chế kín không kẽ hở, triền miên đến một điểm, cuối cùng hình thành một cái khóa, cho nên chỉ có mở ra cái khóa kia bình thường, cái hộp này mới có thể hoàn hảo mở ra.

Thị Chủ kia nói đại di từng nói, người đến cầm cái hộp này không cần chìa khóa, ý tứ là bản thân lý giải vân văn cấm chế truyền thừa, có thể giải khai cấm chế trên cái hộp này.

Như vậy, người lừa đi cái hộp có bản lãnh này sao?

Triệu Phụ Vân không xác định, nhưng hiện tại hắn muốn đi xác định một ít chuyện.

Hắn đưa tay hút tới khí tức thổ tính ở trong hư không,

phác hoạ thành vân văn, rơi vào cấm chế hình thành trên mặt hộp, toàn bộ hộp liền bị giam cầm.

Sau khi thu hồi, hấn quay người, lại đi về phía Trường Sinh Bảo kia.

Thân hình hấn chậm chạp mà nhẹ nhàng hướng phía trên Trường Sinh Bảo mà đi, hấn tiến vào trong Trường Sinh Bảo từ lỗ thủng phía trên.

Lỗ thủng trên Trường Sinh Bảo cũng không lớn, nhưng thân hình Triệu Phụ Vân đi vào trong đó, hai mắt của hấn nhìn thấy chính là một đám vân vụ, đó là vân cấm.

Nhưng thân thể Triệu Phụ Vân độn vào hư vô, lại chỉ là thoáng vụn vẹo thân thể, liền xuyên qua một đám vân vụ kia.

Một đường thuận lỗ thủng chui vào phía dưới, trở lại địa phương hấn từng tiến vào vừa rồi.

Nhìn xuống từ chỗ cao, nữ tử kia vẫn nằm trên ghế nằm kia, nhắm mắt lại, giống như đang ngủ.

Chương 348 : Giải cứu

Triệu Phụ Vân rơi xuống từ chỗ cao, ánh mắt rơi vào trên người nữ tử kia, một con mắt của nữ tử nháy mắt mở ra, mà con mắt còn lại còn nhắm, giống như ngủ.

Một con mắt linh động cảnh giác, một con mắt an tường.

Triệu Phụ Vân lập tức dời ánh mắt, cả người chậm rãi bay xuống.

Ánh mắt của hắn tuần tra trong bóng đêm, sau đó hắn nhìn thấy một người đứng ở bên cạnh, người kia chính là Cung Ngu, Cung Ngu đứng ở nơi đó nhìn nữ tử, thế mà không nhúc nhích, trong mắt có một loại si mê dị dạng.

Hai người liền ở trong bóng tối, không nói một lời, một người nhắm mắt ngủ say, một người lặng im nhìn chăm chú.

Trong một vùng bóng tối u ám này, nếu không phải trước đó còn gặp qua hai người bọn họ, còn cùng bọn họ nói chuyện qua, hắn cơ hồ không dám tin vào hai mắt mình.

Theo chú ý của Triệu Phụ Vân rơi vào trên người Cung Ngu kia, hắn có chút nghiêng đầu lên, nhìn về phía chỗ Triệu Phụ Vân, chỉ là thứ gì cũng không nhìn thấy, nhú mày.

Triệu Phụ Vân đã sớm dời đi ánh mắt, sau đó chậm rãi đi lại trong bóng tối, hắn đánh giá từng kiện bày biện

trong này.

Đồ vật trong này, đều giống như tùy tiện xếp, cũng không biết đã để lâu, hẳn phát hiện rất nhiều thứ đều ngưng kết cùng nhau, san hô cùng một ít kim khí hợp sinh cùng nhau, mặt trên một khối ngọc bích đặt ở đó dính một thanh tiểu kiếm thanh đồng nho nhỏ, mặt trên ngọc bích thì sinh đầy rỉ sét thanh đồng.

Lại nhìn thấy trong một đỉnh đồng thau, chứa đầy dịch nhờn, bên trong hình như có một thai nhi đang thai nghén.

Lại có một gốc thanh đồng thụ, trên cây có chim, hẳn nhìn thấy trên người thanh đồng điều kia thể mà giống như có lông mọc ra, điều này khiến hẳn cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Nơi này, giống có loại ma lực nào đó, khiến cho những tử vật này sinh trưởng.

Trong lòng Triệu Phụ Vân hơi động, lại quay đầu nhìn nữ tử nằm ở nơi đó kia, một con mắt thể mà nhìn hướng mình nơi này.

Thân thể của nàng cùng đầu đều không hề động, nhưng tròng mắt lại còn đang động, Triệu Phụ Vân chậm rãi di động, đổi một nơi, phát hiện tròng mắt nữ tử kia cùng di động theo.

Triệu Phụ Vân không xác định nàng có nhìn thấy mình hay không, nhưng nàng nhất định là có phát giác.

Đúng lúc này, Cung Ngu kia đột nhiên mở miệng nói ra:
“Người thấy gì sao?”

Nữ tử kia lại ở lúc này, nhắm mắt lại, không tiếp tục nhìn Triệu Phụ Vân.

Ánh mắt Triệu Phụ Vân xẹt qua Cung Ngu, sau đó rơi xuống trên vách tường sau lưng hắn.

Vách tường kia mờ mờ treo một bức họa.

Hắn chậm rãi đi qua, liền đứng sau lưng Cung Ngu, sau đó thấy rõ ràng, trên một mặt vách tường kia có bức họa.

Bức họa giống như loại dịch nhờn nào đó bôi họa thành, tản ra ánh sáng nhạt.

Đó là một đạo văn văn phức tạp, nhìn kỹ, là một tấm phù, hắn chưa từng gặp qua, nhưng ẩn chứa trong đó chính là ‘hợp sinh’ chi ý.

“Trái tim ta thật đau.”

Trong tai Triệu Phụ Vân đột nhiên nghe được thanh âm này, là thanh âm của nữ tử kia.

“Là nguyên rủa trong huyết mạch Vân thị sao?” Cung Ngu nói.

“Không biết, hắn là huyết mạch bất hòa.” Nữ tử nói.

“Vân thị huyết mạch khó được, cho dù qua nhiều năm

như vậy, y nguyên rất cường đại, đúng là huyết mạch khó được, ta giúp người triệu Bát Tu Quân xuống đi.”

Cung Ngu nói xong, xuất ra một cái còi nhỏ từ trong ngực, nhẹ nhàng thổi lên, một tiếng còi như có như không vang lên.

Thanh âm kia giống có loại ma lực nào đó, dường như gây nên các loại vật trong u ám này cộng minh.

Triệu Phụ Vân trong mơ hồ, dường như nghe được tiếng chim hót của thanh đồng điều, lại như nghe được kiếm ngân vang, còn có thai nhi chưa thành hình trong đỉnh đồng thau kia khóc lóc.

Triệu Phụ Vân đứng ở bên cạnh cách đó không xa, chỉ cảm thấy thanh âm kia mỏng giống như mũi kiếm, thẳng vào nội tâm, để linh tính sinh mệnh trong thân thể hắn kia như muốn tùy theo cộng minh.

Hắn đứng yên bất động, lặng yên lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ tâm thần mình.

Mà đồng thời, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức cường đại giáng xuống từ trên trời, đặt ở đỉnh đầu, sau đó nhìn thấy tám cái quang ảnh xúc tu duỗi xuống từ tám cái lỗ thủng trên đỉnh đầu, đem nữ tử nằm ở nơi đó, gắt gao quấn quanh lấy, trong đó có một cây xúc tu còn duỗi vào trong miệng của nàng, giống như muốn đưa đến trái tim của nàng, đi chạm đến trái tim.

Nàng phát ra thanh âm như thống khổ lại như vui vẻ.

Một chùm sáng bao vây lấy nàng kia, theo tám đầu xúc tu rơi vào trong vùng bóng tối này, hắc ám bị xua tan một mảng lớn, quang vận trên người nó tán ở trên những đồ vật kia, đồ vật ở thời khắc này giống như có hô hấp.

Triệu Phụ Vân thấy cảnh này, chỉ cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Chính hắn lui về phía sau mấy bước, không để cho mình bị ánh sáng kia chiếu đến, bởi vì hắn không biết nếu mình bị ánh sáng chiếu đến có thể bị quái vật này phát hiện hay không.

Nhưng trong lòng hắn đang nghĩ đến lời nói của nữ tử kia.

Nàng nói ‘Tim đang đau nhức’, còn có ” huyết mạch Vân thị”, như vậy trong lòng hắn liền cảm thấy, trái tim của mẫu thân mình có phải bị nàng dung nhập vào trong tim mình hay không.

Hắn không hề động, tâm niệm lại đang chuyển động nhanh chóng.

Hắn cảm giác quan hệ của hai người này không bình thường.

Hầu cận Tiểu Ngu của Thị Chủ kia, thái độ lúc nói chuyện cùng Thị Chủ, hoàn toàn không giống lúc trước.

Hơn nữa, hắn lại có thể lấy cái còi điều khiển quái vật kia.

Điểm này để Triệu Phụ Vân không khỏi lại nhiều hơn mấy phần ý nghĩ khác.

Hắn đứng ở nơi đó nhìn xem, ước chừng sau một nén nhang, lúc này quái vật kia mới buông lỏng xúc tu, rụt trở về từ trong lỗ thủng trên đỉnh đầu.

Thị Chủ kia thì lại bay trở về trên ghế nằm, vẫn nhắm mắt lại.

Mà Triệu Phụ Vân thì là chậm rãi đi đến bên cạnh nàng, Thị Chủ đột nhiên lại mở ra một con mắt.

Sau đó, con mắt còn lại của nàng cũng mở ra, chỉ là con mắt này lại là nhìn về phía hầu cận Cung Ngu đứng ở một bên.

Lông mày Cung Ngu kia hơi nhăn, nói: “Người làm sao vậy?”

Cũng ngay khi hắn hỏi ra lời này, hắn phảng phất nhìn thấy trong hư không có một điểm hoàng quang xuất hiện, hoàng quang kia cấp tốc mở ra, hóa thành một bàn tay lớn.

Trong lòng hắn cả kinh, thân hình liền muốn lui bước, cánh tay kia lại giống có loại lực lượng hút nhiếp cường đại nào đó, để thân thể của hắn trong lúc nhất thời, khó mà di động, tùy theo suy nghĩ đều trì trệ, lại tiếp cả người hắn liền bị một cỗ cự lực cho cầm giữ.

Miệng hắn không thể nói, thân không thể động, cả người

bị một đoàn hoàng quang bao vây lấy, mà nhìn từ bên ngoài, thì là nhìn thấy hắn bị một bàn tay lớn màu vàng nắm trong tay, không thể động đậy.

Bàn tay lớn này đúng là do Huyền Xá Châu đệ nhị Nguyên Anh của hắn biến thành.

Mà Thị Chủ trước mặt Triệu Phụ Vân kia thì là lẳng lặng nhìn một màn này, thẳng đến Triệu Phụ Vân chế trụ hầu cận của nàng, nàng lúc này mới đột nhiên ngồi dậy, ôm lồng ngực của mình, bắt đầu nôn khan.

“Ọe ọe ọe...”

Chỉ thấy nàng đứng lên từ trên ghế nằm, khom người, một trái tim đỏ tươi bị nàng phun ra, bị nàng nâng ở trong lòng bàn tay.

“Nhanh cầm cái hộp kia đến đựng vào.” Thị Chủ nhanh chóng nói.

Triệu Phụ Vân không có nhiều lời, lòng bàn tay mở ra, liền nhào một cái hộp, trên hộp có ánh sáng bay ra, đó là cấm chế chính hắn bố trí đang giải, hộp mở ra, Thị Chủ lập tức bỏ trái tim nâng ở trong lòng bàn tay vào.

Đóng nắp hộp lại, Triệu Phụ Vân lại nhìn nàng.

Chỉ thấy sắc mặt nàng càng phát ra tái nhợt.

“Vân Ý Thanh lưu lại cho ta một phiền phức lớn như thế, kém một chút hại chết ta, người Vân gia các người chính mình muốn tuyệt chủng, lại còn hại người khác

nơi, người đi mau, không muốn ở lại nơi này nữa.”

Triệu Phụ Vân nhìn nàng, nói: “Hắn là ai?”

“Đương nhiên là địch nhân của Vân thị các người, các người để lộ tin tức, bị bọn họ biết trái tim của Vân Ý Hồng lưu ở nơi này, lại kém một chút hại chết ta.” Thị Chủ tức giận nói.

Thị Chủ trước mặt vào lúc này, so với trước đó nhìn qua nhiều một chút nhân tình vị, chỉ là Triệu Phụ Vân không biết, trái tim làm sao lại bị nàng giấu trong thân thể.

Chương 349 : Tâm Linh Quan Chủ

“Thật có lỗi, cho tiền bồi thêm phiền phức.”

Triệu Phụ Vân ôm quyền nói, lại là hành một xá dài đạo lễ chính thức văn bồi gặp trường bồi: “Văn bồi con trai của Vân Ý Hồng, Phụ Vân, xin ra mắt tiền bồi.”

Lần này hẳn không có tự xưng bản đạo, mà là tự xưng văn bồi, câu văn bồi này là có ý thân cận ở bên trong.

Thị Chủ lại là chậm rãi đứng lên từ trên ghế nằm, nàng đứng thẳng người, sau đó nói: “Người xưng văn bồi, đó là tự nhiên, năm đó đại di người Vân Ý Thanh, còn có Mai Trăn Thiên Đô Sơn các người, ba người chúng ta xông xáo ở trong vùng Cực Dạ này, cũng là trải qua sinh tử, về sau ta đặt chân ở đây, Mai Trăn kết thành đạo lữ cùng Hi Di thanh danh hiển hách, đại di người thì không biết đi nơi nào.”

“Qua rất nhiều năm sau, đại di người mới xuất hiện, lần này, xuất hiện còn có mẫu thân người Vân Ý Hồng, nói thật, ta đối với mẫu thân người Vân Ý Hồng ấn tượng cũng không sâu, Vân Ý Thanh giúp ta thành lập Trường Sinh Bảo ở đây, đồng thời nói Vân thị các người có đại địch, trong huyết mạch có nguyên rửa, mà trái tim là huyết chi nguyên, mẫu thân người đã xúc động tâm linh chi huyết nguyên rửa, cho nên ở chỗ ta đem trái tim hái xuống, cũng gửi lại chỗ ta.”

“Về phần để bao lâu, nàng lúc ấy cũng không nói, về sau có một lần nàng lại xuất hiện, nói qua tương lai sẽ có Vân thị huyết duệ tới đây lấy trái tim, ta hỏi nàng có ám ngữ gì không, nàng nói ta gặp được sẽ nhận ra.”

“Trái tim của mẫu thân người vẫn đặt ở chỗ ta, thẳng đến mấy năm trước, có người khi ta nhập định tu hành, đột nhiên xuất hiện ở trong cảm giác của ta, hỏi ta Vân Ý Thanh có phải đem một trái tim đặt ở nơi này hay không, hắc hi vọng ta có thể giao ra, ta nói không có, bởi vì ta đã đáp ứng Vân Ý Thanh giúp nàng đảm bảo, cho nên ta đem trái tim kia giấu vào trong cơ thể ta.”

“Cũng không lâu lắm, Cung Ngu này liền tìm đến, không thể tưởng tượng nổi chính là, hắc lại có thể dùng tiếng còi khổng chế ngoại tượng Nguyên Anh của ta, do đó làm cho ta khó có thể chống cự, hơn nữa, sau khi bọn họ phát hiện ta giấu trái tim trong thân thể, cho là ta dung hợp trái tim mẫu thân người, đúng là không có để ta giao ra trái tim, ngược lại là đang quan sát tình trạng thân thể ta.”

Triệu Phụ Vân nghĩ đến Cung Ngu vừa rồi thổi còi, để quái nhân bạch tuộc ở trên bầu trời rơi xuống, lại nghĩ tới nàng nói ngoại tượng, mà không phải pháp tượng, liền biết Nguyên Anh này của nàng không phải dùng phương thức bình thường hắc hiểu biết tu ra.

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ là chợt lóe lên trong lòng hắc, hắc chân chính quan tâm chính là, Cung Ngu này đến từ nơi nào, người đột nhiên xuất hiện ở trong cảm giác định cảnh của nàng là ai.

“Bọn họ đến tốt cùng là ai?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Trong mảnh giới vực này của chúng ta, còn có rất nhiều Ma Thần, bọn họ hoặc là chiếm cứ một nơi, khó mà phát giác, hoặc là ngẫu nhiên xuất hiện, nổi lên một vùng tai họa, nếu như ta không có đoán sai, bọn họ hẳn là người của Tâm Linh Quan Chủ, nghe nói Tâm Linh Quan Chủ ở trong tâm linh của mọi người, ở trong lòng mọi người quan sát thế gian, bọn họ một mực đang quan sát tâm linh ta biến hóa sau khi dung hợp trái tim của mẫu thân người.”

Triệu Phụ Vân lần đầu tiên nghe được cái tên này, hẳn căn bản cũng không biết đây là ai, nhưng nghe nàng giới thiệu, lại có thể biết đây là một tồn tại thần bí mà cường đại.

Nàng tiếp tục nói: “Hắn dẫn sinh ở cận cổ, danh tự chân chính đã không thể biết.”

“Hắn vì sao để mắt tới tiền bối người.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Điều này liền muốn hỏi người cùng Vân Ý Thanh, nhiều năm như vậy đều không có chuyện, vì sao sau khi người muốn tới liền có việc?” Thị Chủ nói.

Triệu Phụ Vân sau khi nghe như vậy nghĩ thầm, hoặc là tâm linh của mình linh bị nhìn trộm, hoặc là tâm linh của đại di mình Vân Ý Thanh bị nhìn trộm.

Hắn không biết tâm linh bị nhìn trộm, là cảm giác gì, chẳng qua là cảm thấy mình hẳn không có bị ký sinh

hoặc là nói nhìn trộm, nhưng nếu như mình không có như vậy chính là đại di mình Vân Ý Thanh có.

Trong lòng hấn đúng là sinh ra một tia khẩn trương, nghĩ đến có một tồn tại cường đại thần bí như vậy ở bên cạnh nàng, không khỏi vì nàng có chút lo lắng.

Bởi vì không biết nàng cách bao nhiêu khoảng cách nói chuyện với mình, hơn nữa là trực tiếp nói chuyện ở trong tâm linh của mình, rất có thể bị Tâm Linh Quan Chủ thần bí kia cho thăm dò.

“Vậy bây giờ?” Triệu Phụ Vân nói.

“Hiện tại chúng ta đều phải rời khỏi nơi này.” Thị Chủ nhanh chóng nói.

“Cùng rời đi?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc nói, phải biết, Hợp Sinh Thị đây chính là uy danh hiển hách, nàng ở nơi này không biết bao nhiêu năm, nơi này là đạo tràng của nàng, là cơ nghiệp của nàng, hiện tại nàng cư nhiên nói từ bỏ liền từ bỏ.

“Vân Ý Thanh năm đó giúp ta thành lập đạo tràng, hiện tại ta lại bởi vì nàng mà mất đi đạo tràng, đều trả lại nàng, nàng người này tính toán trước tính toán sau, chiếm không được nàng một chút tiện nghi.” Thị Chủ thở dài nói.

Ấn tượng của Triệu Phụ Vân đối với Vân Ý Thanh chính là mười ba tuổi năm đó nàng đi đến từ ngoài phòng, trên người mang theo ánh sáng tối nghĩa, hấn lúc ấy tuổi nhỏ, nhìn không rõ, hiện tại hồi tưởng lại, liền cảm giác

ánh sáng tối nghĩa trên người nàng giống như một loại màu sắc tự vệ, giống như đang che giấu khí tức bản thân.

Lúc ấy hắn chỉ cảm thấy sinh mệnh lực cường đại, hiện tại hồi tưởng lại trong lòng hắn lại cảm thấy trong ánh mắt lạnh nhạt của nàng có một tia vội vàng.

Nàng giống như chạy đến từ trên chiến trường nào đó, tựa như đang làm chuyện gì đó.

“Đã muốn đi, vậy chúng ta nhanh lên một chút.” Triệu Phụ Vân nói.

Thị Chủ trước mặt này tu vi chí ít là Nguyên Anh Kỳ, hơn nữa là Nguyên Anh không biết bao nhiêu năm, ngay cả nàng đều bị dọa, hơn nữa trong bất tri bất giác bị người không chế pháp tượng Nguyên Anh của mình, điểm này để nàng cảm thấy mình không có một tia sức phản kháng, cho nên bị dọa.

Thị Chủ trái phải dạo qua một vòng, nàng muốn mang một ít thứ, cuối cùng liền cái gì cũng không có mang, nói: “Chúng ta đi thôi! Nhanh lên.”

Dứt lời, thân thể nàng bay vào trong lỗ thủng phía trên, nhìn thấy thân thể nàng kịch liệt thu nhỏ, Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi: “Người này làm sao?”

“Giết hắn.” Thị Chủ cũng không quay đầu lại nói.

Triệu Phụ Vân nhún người bay lên, hóa thành một vệt kim quang chui ra từ trong lỗ thủng kia, mà Cung Ngu ở

trong bảo thất hắc ám này, dưới bàn tay lớn màu vàng kia, trực tiếp bị bóp nát, ngay cả tiếng cũng không có rên một tiếng.

Sau đó liền nhìn thấy, bàn tay lớn màu vàng ở trong hư không nhất chuyển, hóa thành một người màu vàng, chỉ thấy hai tay người màu vàng này bới vào trong bóng tối, trong bóng tối liền lên mây khói, người màu vàng liền chui vào trong mây khói, biến mất.

Một hồi lâu sau, từng thi khối trên mặt đất kia, đột nhiên bắt đầu chuyển động, sau đó dính lại với nhau.

Nguyên bản người chết vậy mà cũng đã dính thành một người, hần đứng lên, đánh giá chung quanh.

Sau đó nhún người bay về phía bầu trời, chui vào trong lỗ thủng kia.

Mà mây mù ở trong lỗ thủng đột nhiên dâng lên, quấn chặt lấy Cung Ngu tạo thành từ thi khối.

Chương 350 : Sơ chiến

Thân thể Cung Ngu nguyên bản bị bóp nát, trong bóng tối lại dính vào nhau, một lần nữa “sống” lại.

Hắn đứng lên, phóng lên bầu trời Trường Sinh Bảo này, liền muốn chui vào từ trong lỗ thủng, hắn muốn truy đuổi Triệu Phụ Vân cùng Thị Chủ.

Nhưng khi ‘Cung Ngu’ chui ra ngoài, mây mù trong lỗ thủng kia đột nhiên quỷ dị sống lại, gắt gao cuốn lấy thân thể hắn, cũng chui vào trong thân thể hắn, vết nứt thân thể vốn rất nhanh dung hợp kia của hắn, sau khi bị mây mù chui vào, đúng là ngừng lại dung hợp của thân thể hắn, để tốc độ vết thương biến mất trở nên chậm.

Cấm chế tòa Trường Sinh Bảo này tạo dựng từ vân cấm chi pháp của Vân thị, Triệu Phụ Vân những năm gần đây hành tẩu khắp nơi trong một vùng Cực Dạ, mặc dù không có cố ý đi tu tập vân cấm chi pháp, nhưng từ sau khi cảm xúc được truyền thừa sâu trong huyết mạch Vân thị, liền sẽ thỉnh thoảng xuất hiện một chút minh ngộ ở trong lòng.

Thấy một chút cảnh trí, nhìn thấy đường vân thiên nhiên, hoặc là phù văn người khác khắc họa, sẽ luôn để cho hắn minh ngộ một ít vân phù cấm chế.

Đây chính là truyền thừa đến từ trong huyết mạch, mà sau khi vào tòa Trường Sinh Bảo này, hắn chỉ là nhìn trước sau mấy lần, lại sau khi nhìn phù cấm ‘Hợp sinh’ lấy vân văn viết ở trên vách tường, hắn đối với cấm chế

toàn bộ Trường Sinh Bảo, liền sinh ra cảm giác có thể chường khổng, chẳng qua là lúc đó không có thực tiễn.

Hiện tại, Triệu Phụ Vân đã để đệ nhị Nguyên Anh của mình lưu lại nơi này, chỉ vì muốn nhìn một chút, Cung Ngu này còn có thể xảy ra vấn đề gì hay không, hơn nữa, lúc hấn giết, cũng không có tận lực đi giết.

Lúc này trên mặt Cung Ngu kia tràn đầy quỷ dị, khuôn mặt che kín vết rạn của hấn nhìn qua vô cùng tà ác.

Cung Ngu kia cũng không có mở miệng, trong đôi mắt của hấn lại chớp động lên ánh sáng kỳ dị, nhìn về phía hắc ám phía dưới, hấn hiển nhiên cũng phát giác được nơi này còn có người chưa đi.

Mắt là cửa sổ linh hồn, đôi mắt này vào thời khắc này giống như có thể trực tiếp nhìn vào trong lòng người khác.

Đôi mắt của hấn chớp động kỳ quang, khi nhìn về phía hắc ám, lại có mây mù lan tràn lên, quán quanh đôi mắt hấn, kỳ quang trong mắt hấn nhanh chóng bị che đậy.

Triệu Phụ Vân muốn mượn vân văn cấm chế trong Trường Sinh Bảo này, tìm một chút nội tình của Tâm Linh Quan Chủ.

Đúng lúc này, Cung Ngu kia đột nhiên mở miệng.

“Người ở đâu?”

Trong tiếng hỏi của hấn, nguyên bản cấm chế vô hình

trong hắc ám hoá sinh mê vụ, ở thời khắc này giống như nhanh chóng mở rộng, những vật trong hắc ám kia ở thời khắc này dường như đều muốn hỏi đáp hần.

Hài nhi thai nghén ở trong đỉnh kia vào thời khắc này, thế mà mở miệng nói: “Ta ở đây.”

Sau khi nói xong, hài nhi trong đỉnh kia lập tức không có thanh âm, anh thai trong đỉnh nguyên bản sinh cơ bùng bùng, lúc này đã hồi bại.

Lại có tiếng chuông đồng phát ra, giống như đang trả lời câu hỏi của hần, nhưng rất nhanh, pháp ý trên chuông đồng cấp tốc phi tán, không còn có thanh âm phát ra.

Lại có ngọc bích như đang đáp lại, tiểu kiếm dính trên ngọc bích lập tức hồi bại xuống, pháp ý phi tán, mục nát.

Lại có một gốc cây san hô cũng như thế, im ắng đáp lại, sau đó pháp vận thật vất vả thai nghén trên người liền tán loạn.

Nhưng bản thân đệ nhị Nguyên Anh của Triệu Phụ Vân liền thai nghén ra từ thổ sát địa khí, trong đó càng là có cấm chế chi thân lấy Thái Nhạc Trấn Thần Phù Lục làm gốc tạo dựng.

Cho nên hần căn bản cũng không bị vấn tâm tra hỏi đột nhiên kia ảnh hưởng.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện một đạo pháp chú.

“Trấn!”

Hư không ngưng tụ, giống như bị một cỗ lực lượng tối tăm trấn áp lại, trước đó bởi vì một câu tra hỏi của Cung Ngu, làm cho cả hắc ám đều như tranh nhau trả lời xao động bị trấn trụ.

“Trói!”

Trong hư không hiện lên mây mù như rắn như dây thường trói chặt Cung Ngu, chậm rãi bay xuống trên mặt đất.

Triệu Phụ Vân muốn thử ở trong Trường Sinh Bảo này khởi đàn tác pháp, mà khởi đàn tác pháp phải có môi giới, môi giới này chính là Cung Ngu bắt được hiện tại.

Hắn cảm thấy Cung Ngu lúc này tuyệt không phải Cung Ngu lúc trước, rất có thể là ý thức của Tâm Linh Quan Chủ giáng lâm, lấy một điểm ý thức của hắn làm dẫn, đàn pháp bày ra trực chỉ bản thể hắn, đó là không thể tốt hơn.

Một người màu vàng đất đi ra từ trong hư vô.

Tướng mạo của người này giống hệt Triệu Phụ Vân, nhưng ý vị lại hoàn toàn khác biệt, hắn đi tới, hướng nơi đó đứng liền cho người ta một loại cảm giác yên lặng trầm ổn.

Cảm giác trên người hắn cũng không có bao nhiêu cơ bắp, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác cơ bắp cường đại, pháp lực thâm hậu.

Hắn chính là đệ nhị Nguyên Anh của Triệu Phụ Vân, chỉ thấy hắn từng bước một đi tới bên người “Cung Ngu” trên mặt đất, nhìn chăm chú nằm trên mặt đất Cung Ngu.

Đúng lúc này, mi tâm Cung Ngu trên mặt đất một đạo vết rạn như có như không vỡ ra, một con người màu trắng hiện lộ ra.

Một đạo quang hoa bắn ra từ trong con người kia, chui vào mi tâm đệ nhị Nguyên Anh.

Tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, đệ nhị Nguyên Anh tựa hồ trở tay không kịp, chỉ thấy đầu đệ nhị Nguyên Anh nhanh chóng hư hóa, đúng là từ đầu biến thành một bàn tay, ở lúc chớp kỳ quang kia vào tay, đệ nhị Nguyên Anh biến thành người có ba cái tay.

Hai cánh tay bình thường, còn có đầu biến thành một cái tay.

Lại thấy sau lưng hắn nhúc nhích, từ giữa hai tay lại mọc ra một cái đầu, sau đó một cái tay trong đó lại rút về trong thân thể, cái tay cầm lấy kỳ quang kia rủ xuống, lúc tay mở ra, trong lòng bàn tay lại có một vệt ánh sáng nhanh chóng ảm đạm xuống, giống như đèn diêm màu trắng đang nhanh chóng dập tắt.

Thân thể Cung Ngu trên mặt đất cũng nhanh chóng hôi bại, nguyên bản tinh hoa trong thân thể nhanh chóng chảy ra, bị các vật trong bảo này thu nạp.

Theo Triệu Phụ Vân, trong bảo này cũng hình thành một

sinh thái quỷ dị, chỉ là theo Thị Chủ rời đi, loại sinh thái này chỉ sợ phải bị đánh vỡ.

Đệ nhị Nguyên Anh nhún người bay lên, hóa thành một đạo hoàng mang chui ra ngoài từ trong lỗ thủng.

Mà bản thể Triệu Phụ Vân là cùng Thị Chủ đi ra Trường Sinh Bảo, trong mắt hấn, thân thể Thị Chủ sau khi đi ra, quát nhẹ một tiếng, tựa hồ tránh thoát loại trói buộc cùng mê hoặc nào đó, quang hoa trên người ngoại tượng Ma Thần kia chấn động, trong hư không nổi lên gợn sóng quang vận.

“Bát Tu Quân, quy khiếu!”

Chỉ thấy Ma Thần nửa người nửa bạch tuộc trên bầu trời kia, nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một đạo linh quang, chui vào trong mi tâm Thị Chủ.

Nàng dùng ngón tay vuốt vuốt mi tâm, tựa hồ có chút khó chịu, lại không có nửa điểm trì hoãn nói: “Chúng ta đi mau.”

Triệu Phụ Vân mặc dù không rõ lắm, nàng vì sao sợ hãi như vậy, chỉ có thể quy kết cho nàng bị thiệt lớn trên người “Tâm Linh Quan Chủ” này, cho nên lúc này mới sợ hãi như vậy.

Bát Tu Quân to lớn biến mất trên bầu trời Hợp Sinh Thị, thế là Hợp Sinh Thị rất nhanh liền lâm vào một vùng hắc ám, trong hắc ám, chỉ có một ít đèn tô điểm trong đó.

Hợp Sinh Thị nguyên bản coi như an nhàn vào thời khắc

này có chút xao động.

Trong Bách Anh Lâu, lúc này Bách Anh Lâu Chủ ngay đang tu hành trong phòng, Tú Phiến công chúa đột nhiên mở mắt, lông trên người mèo trắng nằm cuộn tròn bên người nàng cũng dựng lên, giống như có nguy hiểm to lớn nào đó giáng lâm.

Sâu trong tâm linh Tú Phiến công chúa sinh ra một cổ bất an mãnh liệt, đột nhiên trở nên phiền não.

Nàng biết xảy ra chuyện.

Lúc này, sát vách nàng, có một người đẩy ra cửa sổ, chính là Tùng Vân Linh đến từ Diệp Biến Cốc, chỉ nghe nàng nói: “Xảy ra chuyện, Bát Tu Quân bị thu hồi rồi.”

Còn không đợi hai người bọn họ nghĩ rõ ràng, các nàng liền nghe được trong bóng tối có người nói: “Giang Thiên Thiên, người vi phạm tâm nguyện của mình, muốn đi đâu.”

Trong bóng tối, có một người yêu dị tóc dài rối tung, đứng ở dưới một ngọn đèn, chỉ thấy hấn phát ống tay áo.

Mấy điểm ánh đèn trong bóng tối kia thế mà bay lên, ánh đèn như kiếm, đem hắc ám cắt ra một lỗ hổng thật dài, giống như đao vô hình, những nơi đi qua hết thảy hắc ám đều bị mở ra, mà mục tiêu chính là Thị Chủ, nhưng mà ánh đèn màu trắng kia, lại giống như có thể đưa nàng cùng hắc ám này xé ra.

Tốc độ quang hoa nhanh không thể tưởng tượng nổi.

Mà lúc này Thị Chủ kia lại ôm lấy tim của mình, trong lòng nàng truyền đến một cỗ cảm giác đau nhức kịch liệt, nàng cảm giác tim của mình muốn tách rời mình, mệnh tâm của nàng dâng lên quang huy kịch liệt.

“A!”

Thân thể nàng đột nhiên giống như vụn vụn, hạ thân giống như dây thừng băng tán, một cái chân hóa thành bốn cái, hai cái đùi hóa thành tám cái xúc tu bạch tuộc.

Trong đó một cái xúc tu nghênh đón quang hoa bay lên từ phía dưới.

Triệu Phụ Vân biết xúc tu kia cường đại, là có thể câu vào lĩnh vực không biết bắt được đồ ăn.

Phi quang cùng xúc tu vừa va chạm, xúc tu nháy mắt rút trở về, mà phi quang kia cũng băng tán, tán như lưu huỳnh tung bay trong bóng tối.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân cảm thấy một tia nguy hiểm.

Chỉ thấy hắc há mồm phun một cái, một vệt ánh lửa kim sắc rơi trong tay, cấp tốc ngưng kết thành một ngọn đèn, thân đèn thần bí, như có đầy dây leo kim sắc quấn quanh ở trên cây đèn màu đen, bắc đèn là nhánh cây thanh ngọc, chi tiết trên nhánh cây giống như một đóa hoa kim sắc nở, nhìn kỹ hoa kia lại giống một con kim sắc điều đậu ở đó.

Trong nháy mắt ngọn đèn này xuất hiện, ánh đèn tựa như lợi kiếm đâm thủng hắc ám.

“Đèn của người, con mắt của ta.” Thị Chủ vừa ôm lồng ngực của mình, lại phân ra một con mắt che mắt của mình.

Trong bóng tối này người chưa từng gặp qua ánh sáng chân chính, vào thời khắc này nhìn thấy ánh đèn Xích Viêm Thần Đăng, đều sẽ khó chịu, thậm chí sẽ bị đốt mù, thiêu hồng tròng mắt.

Kim quang lấp lánh.

Nguyên bản Hợp Sinh Thị tối lại, vào thời khắc này biến một mảnh quang minh.

Ở trong quang minh, hắc nhìn chẳng biết lúc nào trong hư không thể mà trôi nổi nhiều tóc như vậy.

Đồng thời đã lặng yên không một tiếng động tới gần, khi ánh đèn Xích Viêm sáng lên, những tóc kia trong nháy mắt bắt đầu cháy rừng rực.

Đầy trời tóc thiêu đốt ở trong ngọn lửa, tựa như hỏa thiêu mây đen.

Trong thành trì phía dưới, có một thanh âm kinh ngạc vang lên: “Xích Viêm?”

Hắc ám ở phía dưới dâng lên như thủy triều, muốn giội tắt hỏa diễm thiêu đốt trên tóc đen.

Mà đáp lại một tiếng kinh nghi này thì là âm thanh pháp chú của Triệu Phụ Vân: “Xích Viêm sắc lệnh: Đốt!”

Trong nháy mắt, kim diễm đại thịnh.

Kim diễm đốt ở trên tóc đen, lại trong lúc nhất thời đốt không thấu, tóc đen cùng hắc ám bện thành một mảnh, hoàn toàn ngăn trở kim diễm.

Mà sắc lệnh pháp chú của Triệu Phụ Vân, vào thời khắc này, pháp chú của hắn không cách nào rơi xuống trong tâm linh ý thức của địch nhân, liền không cách nào thiêu đốt nhục thân hắn.

Ý thức của đối phương giống như giấu ở sâu trong bóng tối, phẳng phất như ở trong biển sâu, không cách nào chạm đến.

Trong bóng tối, có một thanh âm nói: “Không thể tưởng được, trong vùng Cực Dạ này, thế mà nhìn thấy ánh sáng Xích Viêm, vẫn là bị huyết duệ Vân thị chấp chưởng, đúng là mĩ mai a.”

“Bất quá, vừa vặn, ta vừa vặn thay Quan Chủ nhìn xem, tâm của ngươi là nghĩ thế nào.”

Trong thành hắc ám, một người yêu dị đứng ở nơi đó, tóc của hắn bay lên, tung bay ở bầu trời hình thành một đám mây đen.

Bên cạnh hắn có một ngọn đèn, ánh đèn của ngọn đèn này lại đặc biệt dị thường, ánh sáng của nó không có

một chút nhiệt độ.

Đây không phải ngọn đèn bình thường, mà là một ngọn tâm đèn.

Là đèn ngưng tụ thành từ tâm linh nguyện cảnh của rất nhiều người.

Chương 351 : Phá cảnh

Người này chính là vị trưởng phát dị đạo mà Triệu Phụ Vân từng gặp.

Trước đó, khi Thị Chủ Giang Thiên Thiên bị Cung Ngu khống chế, chính là Cung Ngu cùng trưởng phát dị đạo này diễn một tuồng kịch.

Mà bọn họ sở dĩ biết Triệu Phụ Vân đến ngoài thành, chính là thông qua ‘Bát Tu Quân’ kia nhìn thấy.

Chỉ là, bọn họ tuyệt đối không ngờ rằng, Triệu Phụ Vân thế mà lên đi vào, trực tiếp giết chết Cung Ngu, thậm chí là để cho Cung Ngu không có cơ hội phản kháng.

Hơn nữa, Thị Chủ Hợp Sinh Thị Giang Thiên Thiên, thế mà lập tức tránh thoát “Quan Chủ” khống chế, hiển nhiên muốn từ bỏ nơi này rời đi.

Hắn thay mặt Quan Chủ hành tẩu mà quan sát thiên hạ, sao có thể để cho đối tượng quan sát yêu thích trong lòng Quan Chủ cứ như vậy đào tẩu.

Cho nên hắn xuất thủ.

Đương nhiên, hắn sở dĩ dám ra tay, là bởi vì hắn có thể mượn dùng lực lượng của “Quan Chủ”.

Ngọn đèn bên cạnh này chính là để thu thập tâm linh nguyện cảnh cho “Quan Chủ”, đồng dạng thông qua ngọn đèn này, cũng có thể mượn dùng lực lượng của

“Quan Chủ”.

Hắn tổng cộng luyện hai ngọn đèn, một ngọn đèn trong đó, vừa rồi đã hóa thành tâm linh đao quang đi trăm Hợp Sinh Thị Chủ Giang Thiên Thiên, lại chưa tận công.

Hiện tại ngọn tâm đèn bạch quang lấp lóe này, nhìn kỹ, sẽ phát hiện là từ ba quang cảnh quán quanh cùng nhau.

Tâm linh nguyện cảnh kết thành tâm đèn này, mỗi một tâm linh nguyện cảnh đều có thể đổi một nguyện vọng với Tâm Linh Quan Chủ.

“Khẩn cầu Quan Chủ, hộ ta không nhận hỏa đốt.”
Trường phát dị đạo thấp giọng hướng tâm đèn trên bàn kia tổ cầu.

Tâm linh nguyện cảnh lóe lên một cái, tâm đèn tựa hồ có một bong bóng ánh sáng bốc lên, rơi vào trên người trường phát dị đạo, bao vây lấy hắn.

Trên tâm đèn một quang cảnh biến mất.

Pháp chú trên bầu trời rơi xuống, trong mắt hắn, kim quang như phích lịch kim sắc không tiếng động, chợt lóe lên, để tim hắn sinh một tia cảm giác tim đập nhanh, nhưng kim sắc kia lại không thể rơi vào trên người hắn.

Trong Bách Anh Lâu, trước mặt Tùng Vân Linh cùng Tú Phiến công chúa kia cũng có ánh lửa kim sắc chợt lóe lên.

Một cỗ cảm giác tim đập nhanh bùng lên trong lòng các nàng, kim quang kia để các nàng cảm thấy nguy hiểm trí mạng, lại ở lúc các nàng chưa kịp phản ứng, kim quang đã biến mất.

Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy sợ hãi trong mắt lẫn nhau.

“Thanh âm này, tựa như là người cam bào ta gặp trên đường lúc trước.” Tùng Vân Linh nói.

Mà ở cách các nàng không xa con mèo kia lại là cực kì nhân tính hóa ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Lúc này bầu trời một mảnh tối đen, ở bên ngoài tối đen, còn có ánh lửa ẩn hiện, thanh âm này, để nàng nghĩ đến một người, một người đã lâu không gặp.

Lúc này ‘Xích Viêm sắc lệnh’ của Triệu Phụ Vân, đã không phải là loại diện tích lớn không phân địch ta kia, một đạo pháp niệm của hắn theo âm thanh mà rơi xuống, không tìm được địch nhân, liền chỉ bám lên tóc đen như mây đốt, cũng không thiêu đốt những người khác.

Đúng lúc này, một cái xúc tu của Thị Chủ Giang Thiên Thiên hướng tóc đen như mây phía dưới tìm kiếm, nhưng lại giống như thăm dò vào hư vô.

Mà người ở trong thành, lại vào thời khắc này, trong mắt đều xuất hiện một cái xúc tu thần bí to lớn cuốn qua, mọi người vào thời khắc này đều như mất đi chút gì, nhưng lại không biết mình mất đi thứ gì.

Mà người tóc dài kia, lại một lần nữa hướng tâm đèn nói: “Khẩn cầu Quan Chủ che chở, khiến cho ta không bị tu tức cuốn ăn.”

Trên tâm đèn lóe ra ánh sáng, lại một đạo quang cảnh biến mất.

Mà trong mắt của hắn nhìn thấy một cái xúc tu thần bí to lớn cuốn qua từ bên cạnh mình, hắn thậm chí cảm thấy được xúc tu kia cuốn qua thân thể mình.

Cảm giác tim đập nhanh chỉ là chột loé lên, xúc tu tím đen liền rút trở về, đôi mắt của hắn thấy rõ ràng, xúc tu tím đen không có phá hư nóc nhà, rút vào trong hư không.

Tiếp đó hắn lại bắt đầu nói: “Khẩn cầu Quan Chủ, đem những người lúc này có ác ý đối với ta, đặt vào trong tâm linh nguyện cảnh của các sinh linh Hợp Sinh Thị.”

Ánh đèn tâm đèn lóe lên, tùy theo dập tắt, gian phòng này trở nên đen kịt một màu, lại không còn ánh sáng.

Mà Triệu Phụ Vân cùng Thị Chủ Giang Thiên Thiên ở trên không đầu thành, trong mắt bọn họ nhìn thấy có ánh sáng tuôn ra từ trong hư không, Triệu Phụ Vân lập tức đem đèn trong tay mình đặt xuống trước người, ánh lửa phun trào, đem mình bảo vệ, trong lòng lại duy trì Thái Nhạc Trấn Thần Ấn.

Mà ở khi ánh sáng tiêu tán, cảnh tượng trong mắt hắn đã thay đổi.

Hắn phát hiện mình không phải ở trên không đầu thành, mà là ở trong một gian phòng.

Trong phòng đặt một ngọn đèn, đó chính là Xích Viêm Thần Đăng của hắn, nhưng mà lúc này Xích Viêm Thần Đăng giống như bị phong ấn, chỉ đặt trên mặt bàn dùng để chiếu sáng như đèn phổ thông.

Chính hắn thì là ngồi ở trên giường, pháp lực trên người cũng bị phong ấn, cả người đều bị một tấm lưới trói lại.

Con mắt nhìn thấy thì là phù dung trướng, lựa mỏng chắn đỡ.

Khi trong lòng hắn suy tư, đây là tình huống gì, cửa phòng bị đẩy ra.

Hai nữ tử đi vào, một nữ tử trong đó đúng là nữ tử cưới hạc muốn bắt hắn mà hắn từng gặp, một nữ tử khác thì ôm một con mèo trắng tai nhọn, tóc như mây đen, cả người nhìn qua mang theo vài phần lười biếng cùng quý khí.

“Dương muội muội, người nhìn, đây chính là nhân loại thuần khiết ta bắt được trên đường, tướng mạo tú mỹ, khí chất thanh nhã, lại mang theo vài phần quý khí, Dương muội muội dạy dỗ một chút, nhất định là có thể trở thành tử bài trong Bách Anh Lâu.”

Nữ tử ôm mèo kia đi tới, Triệu Phụ Vân nhìn nàng, nàng lại duỗi ra ngón tay, câu lấy cái cằm của Triệu Phụ Vân, nói: “Quả thật không tệ, ánh mắt mang theo vài phần dò

xét này, cùng cảm giác cao quý mơ hồ kia, xác thực dễ dàng khiến những yêu thú kia chạy theo như vệt vì hấn.”

Ánh mắt Triệu Phụ Vân rơi vào trên người con mèo kia, hấn cảm thấy con mèo này rất quen thuộc, nhớ tới con mèo mình từng gặp ở Vụ Trạch, bất quá rất nhanh lại cảm thấy không có khả năng, dù sao thế giới to lớn như thế, nếu đã chia tay, há có thể dễ dàng gặp lại như vậy.

Hấn có thể xác định mình nhất định là lâm vào trong loại pháp thuật cỡ lớn thần bí nào đó.

Bởi vì hấn nhớ rõ mình không chỉ có không bị người trước mắt này bắt được, còn kém chút bắt được nàng, thế nhưng lúc này lại bị trói ở đây.

Hấn không biết đây là pháp thuật gì, nhưng lại không trở ngại hấn muốn phá vỡ nó.

“Đây đại khái chính là ý nghĩ tốt đẹp trong lòng người đi, muốn bắt được ta, bán đến trong Bách Anh Lâu này, nhưng ta phải nói cho người biết, đây chỉ là một hoài vọng mộng của người mà thôi.”

Hấn nhắm mắt lại, câu thông điệp nhị Nguyên Anh của mình.

Mà trong tai thì nghe được nữ tử ôm mèo trước mặt khẽ cười nói: “Ta liền thích loại người cao ngạo này, ta muốn đích thân dạy dỗ hấn.”

Mà hai mắt trường phát dị đạo kia chớp động lên kỳ quang, đôi mắt của hấn hướng trong bóng tối hư không,

lại giống như nhìn hình tượng một tràng cảnh nào đó, khóe miệng của hắn nổi lên nụ cười.

Bởi vì hắn biết rõ, nếu hai người kia không có ngay lập tức tránh thoát, như vậy lâm vào càng lâu, liền càng khó tránh thoát, trong mắt hắn, Triệu Phụ Vân đang bị hai nữ tử đùa giỡn, hắn hiểu được, người này là chỉ cùng hai nữ nhân này có liên quan.

Tâm linh nguyện cảnh của “Quan Chủ”, cũng không phải từ không sinh có, mà căn cứ nguyện cảnh trong lòng người khác mà tạo dựng.

Mà trong mắt hắn, một người khác Hợp Sinh Thị Chủ Giang Thiên Thiên lúc này lại bị xích sắt cùng móc câu khóa ở trên một cái bàn thật dài.

Xung quanh cái bàn thật dài có rất nhiều người vây quanh, đều ánh mắt sáng rực nhìn Giang Thiên Thiên bị khóa trên bàn.

Nàng ở đây nhiều năm như vậy, sẽ xuất hiện cảnh tượng như vậy, chính là bởi vì trong Hợp Sinh Thị này trong lòng rất nhiều người tồn tại ý nghĩ muốn chia ăn nàng.

Người chung quanh đều cầm bộ đồ ăn hoặc tiểu đao, mỗi người đều muốn cắt xuống một miếng thịt từ trên người nàng tới ăn.

Hắn biết, gút mắc cùng người nơi này càng sâu, lại càng khó tránh thoát, trong tâm linh nguyện cảnh, vô luận pháp lực thâm hậu bao nhiêu đều không làm nên

chuyện gì.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác có một cỗ nguy hiểm sinh ra ở trong lòng, một cỗ cảm giác tim đập nhanh không biết từ đâu tới.

Lúc hắn đang nghi hoặc, trong hư vô, lại có một nắm đấm thế đại lực trầm đánh ra.

Hai nữ tử và gian phòng ẩm áp kia nháy mắt phá toái.

Một quyền này giống như trực tiếp đánh xuyên qua hư không, xuất hiện ở trong gian phòng này của hắn, mới vừa xuất hiện, liền hóa quyền thành tay, năm ngón tay mở ra, bắt về phía hắn.

Trong nháy mắt cái tay này mở ra, hắn chỉ cảm thấy cả phiến hư không đều ngưng trệ, trên người hắn cũng đột nhiên giống có cự lực đè ở đầu vai.

Mặc dù hắn có một thân độn pháp huyền diệu, thế nhưng lúc này muốn bỏ chạy lại làm không được.

Bởi vì thân thể hắn không động đậy được, suy nghĩ đều giống bị dính trụ.

Đại thủ vồ xuống không nhanh, nhưng hắn lại ngay cả thân thể đều còn không có chuyển xong đã bị bắt trong tay.

“Người, người là ai.” Trong lòng trường phát dị đạo không khỏi sinh ra một tia sợ hãi hỏi.

Hắn vừa nói xong, trong bóng tối có một tia kim quang đâm rách hắc ám, một người đi ra từ trong ngọn đèn, tùy theo một thanh âm vang lên: “Bần đạo Phụ Vân, vị đạo hữu này, nhưng có phương pháp chuộc mạng?”

Trường phát dị đạo nhìn người cầm đèn đi ra, ánh đèn trong tay đối phương lóe ra kim điểm.

Thân thể hắn bị một đại thủ thổ hoàng sắc nắm chặt, pháp lực trong người bị trấn áp nặng nề, tùy thời đều có một loại cảm giác có thể bị bóp nát.

Chỉ là hắn sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân, trong ánh mắt lại nhiều hơn mấy phần mùi vị khác thường.

“Bần đạo chính là thay Tâm Linh Quan Chủ hành tẩu thế gian, Tâm Linh Quan Chủ thống ngự thế giới tâm linh, nếu người giết ta, tâm linh của người sẽ vĩnh viễn không được an bình.” Trường phát dị đạo nói.

“Người tên là gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bần đạo Chu Ứng.” Trường phát dị đạo tự tin nói.

“Các người rút cuộc có mục đích gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Chúng ta bất quá là muốn xem thế sự cùng tâm linh chiếu rọi biến hóa mà thôi.” Chu Ứng đã ý thức được, người trước mặt này cũng không dám giết mình.

Hắn mặc dù không biết Triệu Phụ Vân, nhưng lại căn cứ trang phục cùng bộ dáng của Triệu Phụ Vân, đơn giản cũng là hắn nghĩ dùng loại phương thức này câu lên

hiếu kì cùng nhớ nhung trong lòng Triệu Phụ Vân, từ đó có thể làm cho một sợi tâm tư của đối phương rơi vào trên người mình, như vậy có thể để cho mình bắt được, lại để cho mình gửi nhập một điểm tâm niệm vào trong tâm linh đối phương, lại từ từ quan sát.

Làm một điểm tâm niệm chậm rãi lớn mạnh, có thể cùng bản ngã ý thức của đối phương không phân biệt, thậm chí có thể trăm trừ bản ngã ý thức của đối phương, từ đây liền nhiều một cỗ nhục thân, khi thu hồi lại, pháp lực cùng pháp thuật bản thân đều sẽ tăng nhiều.

Chu Ứng cũng không biết mình đến tột cùng chiếm thân thể bao nhiêu người, mới có được tu vi hôm nay.

“Người đối với Vân thị có bao nhiêu hiểu rõ? Vân thị cùng Xích Viêm có quan hệ gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta chỉ là nghe nói qua một truyền ngôn, nghe nói Vô Định Vân thị từng tham dự bện ô vân, che đậy Xích Viêm, để thế giới này đưa về hắc ám.” Lời của Chu Ứng nghe vào trong lòng Triệu Phụ Vân, lại giống như có lời đình chấn động.

Chương 352 : Vấn đáp

Vô Định Vân thị thế mà bện ô vân che đậy Xích Viêm.

Điểm này Triệu Phụ Vân hoàn toàn không nghĩ tới.

“Nói tiếp đi.” Triệu Phụ Vân phảng phất không thèm để ý chút nào, bất động thanh sắc nói.

“Bần đạo chỉ là ở một lần lúc tham gia ‘Tâm Nguyên Sướng Tưởng Hội’ của Quan Chủ, nghe Quan Chủ nói một câu, nói từng có một vị Vân duệ tham dự hoạch định một đại kế, bện ô vân cấm chế che đậy Xích Viêm.”
Trường phát dị đạo Chu Ứng nhanh chóng nói.

Bộ dạng cả người hần thoát nhìn yêu dị mà trương dương, nhưng tuyệt không phải một cái xương cứng, tuyệt không phải một người coi nhẹ tử vong, tương phản, hần gặp quá nhiều sợ hãi đối với tử vong trong lòng người khác, đã từng lấy loại cảm xúc “sợ hãi” này làm căn nguyên thi triển ra sợ hãi pháp chú, để trong lòng người khác sợ hãi sụp đổ.

Người điều khiển sợ hãi, tất không phải người cứng cỏi đại dũng.

“Liên quan đến Vân thị liên chỉ biết những điều này?”
Triệu Phụ Vân hỏi.

“Liên quan đến Vân thị chỉ biết những điều này, Vân thị là một trong Thần Tộc thượng cổ, am hiểu Vân Cấm Thuật, nghe nói là ở trên tầng mây, điều khác bần đạo

cũng không biết.” Trường phát dị đạo Chu Ứng nói.

“Như vậy người lại nói một chút ‘Tâm Nguyên Sướng Tường Hội’ là gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Quan Chủ sẽ phát tâm thiếp, mời chúng ta đi vào trong tâm điện nghe đạo luận có quan hệ tạo dựng thế giới tâm linh, đương nhiên, chúng ta cũng có thể tiến hành giao lưu cùng những người khác, chúng ta những Tâm Linh tứ tế này, biết rất nhiều bí văn, chỉ cần người buông tha bản đạo, bản đạo nguyện ý từ đây kết làm đạo hữu cùng người, người có điều gì muốn biết, bản đạo đều có thể giúp người nghe ngóng, bao quát bí mật của Vân thị các người.” Trường phát dị đạo Chu Ứng nói.

“A, vậy người trước tiên nói một chút, người làm sao biết ta.” Triệu Phụ Vân nói.

“Bản đạo chỉ là nghe nói từ Quan Chủ nơi đó, năm đó đại công thần che đậy Xích Viêm Vân thị đã tàn lụi, chỉ còn lại hai người, một người trong đó móc ra trái tim, ý đồ cắt đứt nguyên rủa trong huyết mạch của bản thân, bản đạo âm thầm hỏi Quan Chủ trái tim kia giấu ở nơi nào, Quan Chủ nói giấu ở Hợp Sinh Thị, thế là bản đạo lại tìm đến Cung Ngu cùng nhau tới đây, đương nhiên, bản đạo cũng từ Quan Chủ nơi đó biết, có một người như người sẽ tới đây lấy.” Trường phát dị đạo Chu Ứng nói.

Trong tay Triệu Phụ Vân nâng một ngọn đèn, nhìn ánh mắt của hắn, có thể nhìn thấy trong mắt hắn chớp động lên hào quang khôn khéo.

“Các người không chế pháp thân ngoại tượng của Thị Chủ như thế nào?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Chúng ta dùng một ngọn tâm đèn nguyện cảnh hướng Quan Chủ trao đổi đến.” Chu Ứng rất thuận theo trả lời, hẳn muốn lấy loại phương thức này thu hoạch được tín nhiệm của Triệu Phụ Vân.

Hắn biết rõ giá trị của mình, phía sau mình có “Quan Chủ”, mà người trước mặt này nếu muốn nghe ngóng tin tức, nhất là Vân thị đã tàn lụi, càng là cần mình giúp hắn nghe ngóng tin tức.

Bất quá, ở Chu Ứng xem ra, chỉ cần thả chính mình, hẳn cùng mình tồn tại liên hệ nhất định, vậy mình liền có thể dựng dựng ra một điểm ý niệm trong tâm linh hắn, chỉ cần cẩn thận một chút, tương lai một điểm ý niệm kia lớn mạnh, có lẽ còn có thể đoạt được thân thể của hắn.

“Người này một thân pháp thuật nhìn qua cực kỳ cường đại, tương mạo ý vị đều cực giai, chính là nhục thân ta cần, đến lúc đó còn có thể đối với nguyên rửa trong huyết mạch hắn tiến hành quan sát cùng nghiên cứu.” Chu Ứng trầm nghĩ.

“Người trả lời rất tốt, nói một chút nguyên rửa kia đi!” Đây là Triệu Phụ Vân muốn biết nhất, nhưng lại lưu lại cuối cùng, lấy một loại ngữ khí hững hờ hỏi.

“Bần đạo cũng không biết chuyện này, nhưng nếu người muốn biết, bần đạo có thể giúp người đi Quan Chủ nơi đó hỏi một chút.” Chu Ứng biết cơ hội đến.

“Người không biết?” Triệu Phụ Vân nhàn nhạt hỏi.

“Chỉ là hiện tại không biết mà thôi, trên đời này không có bí mật Quan Chủ không biết.” Chu Ứng nói nghiêm túc: “Chỉ cần đi hỏi, Quan Chủ nơi đó liền sẽ có đáp án.”

“Nói cách khác người hiện tại không biết, còn cần đi Quan Chủ nơi đó hỏi đúng không.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đúng vậy, Bần đạo có thể giúp người hỏi, nhưng người khả năng cần phải bỏ ra một ít đại giới.” Chu Ứng mặc dù còn bị cự thủ thổ hoàng sắc nắm lấy, nhưng trong mắt đã một lần nữa hiện lên tự tin, khóe miệng lộ ra mỉm cười.

“Vậy quên đi.” Triệu Phụ Vân nhàn nhạt trả lời.

“Ây... .” Trong lòng Chu Ứng quýnh lên, đang muốn nói chuyện.

Ngọn đèn trong tay Triệu Phụ Vân lay động, ánh đèn phun trào, chồng chất lên nhau chui vào trong hai mắt Chu Ứng.

Chỉ trong nháy mắt, trong hai con mắt của hắn kim điểm thiêu đốt.

“Chờ một chút, ta có thể giúp người liên hệ Quan Chủ.” Chu Ứng vội vàng nói.

“Không cần, tro tàn mới là trên đời này làm cho người an tâm nhất.” Triệu Phụ Vân quay người, nhìn thấy tâm đèn trên bàn kia đã tắt, phát ống tay áo cũng đã đem thu

lại.

Hắn quay người ra cửa, sau lưng hỏa diễm cháy hừng hực, Chu Ứng liền âm thanh đều không phát ra được, hỏa diễm trực tiếp chảy xuống từ hai con mắt của hắn.

Sau khi ra cửa, đầu tiên nhìn thấy lại là Thị Chủ Hợp Sinh Thị Giang Thiên Thiên.

Nàng đứng ở trong một vùng tăm tối này, Triệu Phụ Vân nhìn ra một tia thương cảm từ trên khuôn mặt không có nửa điểm biểu tình của nàng.

“Ta thật không ngờ, ở đây, nhiều người muốn ăn huyết nhục ta như vậy.”

Giang Thiên Thiên vừa rồi chính là rất rõ ràng, mình bị trói khóa lại, căn bản không cách nào tránh thoát, nàng là biết Quan Chủ tồn tại, biết nếu ở nơi nhiều người, nhất là nơi bị hắn thu thập rất nhiều tâm nguyện nhắm vào mình, mình sẽ rất khó có sức phản kháng.

Cho nên nàng mới phải vội vàng rời đi.

“Trong Cục Dạ này, không phải rất bình thường sao?” Triệu Phụ Vân nói.

“Không sai, chỉ cần cho ta cơ hội, ta cũng có thể móc ra hắn từ nơi sâu trong thế giới tâm linh.” Giang Thiên Thiên nói.

Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi nàng: “Không biết tiên bối sở tu pháp gì?”

Giang Thiên Thiên nhìn hẩn một cái, nói: “Xem ra Vân Ý Thanh thật không có nói qua ta cho người, chúng ta về trước Trường Sinh Bảo đi.”

Dứt lời, Triệu Phụ Vân liền nhìn thấy trong váy áo dưới thân thể nàng nhô ra hai cái xúc tu tím đen cuốn qua hư không, sau đó Triệu Phụ Vân liền cảm giác hư không trước mắt bắt đầu xuất hiện biến hóa, Triệu Phụ Vân cảm thấy xúc tu kia giống ác mộng.

Một vùng tăm tối này đều là di động, quỷ dị khó lường như trong mộng cảnh.

Hư không trong bóng tối, đột nhiên hiện ra vật thật, như xuất hiện một điểm ánh sáng nhạt, trong hai mắt Triệu Phụ Vân nổi lên kim quang, hẩn nhìn đến thế mà biến thành trong Trường Sinh Bảo.

Những đồ vật hiện ra ánh sáng nhạt kia đều là trước đó mình đã từng thấy.

“Ở trong phiên đại địa này, ta hợp tự nhiên là Âm Quỷ Chân Sát, sau lại đề luyện ra Tà Thần Cương từ trong một tòa tà thần miếu, sau khi cương sát hợp nhất một mực khó thành Nguyên Anh, thế là ta lại tìm một đầu ma quỷ bạch tộc chi linh dung nhập vào trong kim đan, cuối cùng hóa Anh mà ra, nhưng ngoại tượng Nguyên Anh hiển hóa lại thành dáng vẻ người thấy.”

“Người có biết, Nguyên Anh Hóa Thần có mấy loại phương thức?” Giang Thiên Thiên hỏi.

Triệu Phụ Vân biết ba loại, nói: “Vấn bối biết cảm ngộ thiên địa tự nhiên mà thăng hoa, lấy công đức khí vận gia thân, cùng hương hỏa Hóa Thần.”

“Người nói ba loại phương thức này là chính thống nhất, được người tán thành nhất, nhưng cũng không có nghĩa là chỉ có ba loại này, tỉ như nói vị “Quan Chủ” kia, phương thức Hóa Thần của hần chính là cảm giác linh vận trong lòng thể nhân, chậm rãi cảm giác được tâm linh thể giới tồn tại, phương thức này cùng cảm giác linh vận thiên địa mà thăng hoa bản thân có dị khúc đồng công chi diệu, nhưng lại là một loại biến chủng khác.”

“Tiền bối chuẩn bị Hóa Thần từ loại phương thức nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Người Hóa Thần, lại tên Thần Linh Dã, giữa Thần Linh cũng có thứ bậc khác biệt, như loại này tự sáng tạo ra phương thức Hóa Thần của bản thân, chính là tồn tại cấp cao nhất trong Thần Linh, có thể gọi là Tổ Sư.” Giang Thiên Thiên nói.

“Ta từng được nhất pháp, tên là ‘Chư Linh Hợp Sinh Chi Pháp’, mặc dù người sáng lập pháp này đã chết, nhưng ta vẫn muốn dùng loại phương thức này Hóa Thần, bất quá, hiện tại chỉ sợ khó có thể có một nơi yên tĩnh, bởi vì Quan Chủ đã để mắt tới ta.” Giang Thiên Thiên cảm thán nói.

Triệu Phụ Vân ngược lại là ngoài ý muốn, Hợp Sinh Thị chủ trước mặt, lại có dã tâm như thế, thế mà muốn một mình đi ra một đầu hợp sinh hóa thần chi pháp độc thuộc về mình.

Chỉ là loại phương thức không có tiền nhân đi qua này, muốn đi thông lại so với người khác càng khó, vốn Hóa Thần đã khó, nàng còn đi loại phương thức này, vậy rất có thể phí thời gian cả đời.

Chương 353 : Tâm linh phản chiếu

Trong u ám, thân thể Giang Thiên Thiên đang phát sáng, nàng đi tới ghế nằm ngồi xuống.

Triệu Phụ Vân không khỏi sinh ra hiếu kì đối với phương thức Hóa Thần khác, nói: “Tiền bối có biết phương thức Hóa Thần nào khác không?”

Giang Thiên Thiên chậm rãi nói: “Phương thức khác ta chỉ biết phương thức Hóa Thần của Quỷ Đạo Nhân, bởi vì bản thân ta cũng phù hợp điều kiện Hóa Thần của Quỷ Đạo Nhân, dưới một lần vô tình biết Quỷ Đạo Nhân truyền thừa.”

“Quỷ Đạo Nhân?” Triệu Phụ Vân lần đầu tiên nghe được.

“Đúng vậy, truyền thừa Hóa Thần của Quỷ Đạo Nhân, nhất định phải ở trong lòng mọi người, trở thành biểu tượng quỷ dị, lại cử mấy trận nghi thức, như vậy liền có cơ hội Hóa Thần, đương nhiên, dùng phương thức Hóa Thần của người khác, vậy sẽ phải đánh đổi khá nhiều, hơn nữa Quỷ Đạo Nhân truyền thừa nhất định quỷ dị vô cùng, ta có thể trở thành đồ ăn của hắn hay không còn khó nói, dù sao Quỷ Đạo Nhân truyền thừa thế gian cực ít, rất khó nói không bị đối phương ăn.”

Lời của Giang Thiên Thiên, để Triệu Phụ Vân không khỏi nhẹ gật đầu, nói: “Đây quả thật rất nguy hiểm, tiền bối có

biết đại di ta Vân Ý Thanh phải chăng Hóa Thần?”

“Ta không biết.” Giang Thiên Thiên nói: “Ta đã thật lâu không có gặp nàng, lần trước là lúc nào đây? Ta thể mà không nhớ rõ, chỉ nhớ rõ lần trước gặp nàng, nhưng cụ thể cũng không nhớ ra được.”

Nàng sau khi trầm tư một hồi, tiếp tục nói: “Nàng một mực đang tìm một vài thứ, ta cùng Mai Trăn bồi tiếp nàng, nhưng bây giờ ta thể mà lại không nhớ rõ tướng mạo của nàng, nhìn thấy người, ta lại có thể biết người cùng nàng rất giống.”

Triệu Phụ Vân cũng chỉ từng gặp đại di Vân Ý Thanh một lần, hấn tưởng rằng lúc ấy mình tuổi còn nhỏ, thời gian lâu, cho nên không nhớ rõ, hiện tại phát hiện, Giang Thiên Thiên trước mặt thể mà không nhớ rõ.

Hơn nữa, hấn còn phát hiện mình ngay cả mẫu thân Vân Ý Hồng cũng không nhớ rõ.

“Tiền bối có nhớ mẫu thân của ta Vân Ý Hồng?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Giang Thiên Thiên nhắm mắt lại, tựa hồ nghĩ thật lâu, sau đó mở to mắt, trong mắt tràn đầy nghi hoặc, chỉ nghe nàng nói: “Mẫu thân của người Vân Ý Hồng ta hoàn toàn không có ấn tượng, nhưng người hỏi, ta lại biết nàng, nhất định là Vân Ý Thanh thi pháp đối với ta, thần bà này, quá đáng ghét.”

Triệu Phụ Vân không biết vì sao nàng mắng Vân Ý Thanh là thần bà, nghĩ đến là kinh lịch giữa hai người để

nàng mắng như vậy, nhưng nàng thể mà không biết sự tồn tại của mẫu thân mình, vậy liền có chút ý tứ.

Hắn nhớ kỹ năm đó Triệu Trạch chỉ là gặp được mẫu thân mình Vân Ý Hồng, mà căn bản cũng không có gặp được đại di Vân Ý Thanh.

“Có điều gì muốn biết, người lấy ra trái tim Vân Ý Thanh lưu lại, xem bên trong có gì.” Giang Thiên Thiên nói.

Triệu Phụ Vân cũng cảm thấy là cái lý này, liền muốn lấy ra cái hộp kia, nhưng mà đúng vào lúc này, hắn cảm giác được nguy hiểm to lớn xuất hiện từ nơi sâu xa, mà mình đang ở trung tâm của nguy hiểm này, loại nguy hiểm này trực kích tâm linh.

“Không tốt, đi mau.” Triệu Phụ Vân lập tức hô.

Mà Giang Thiên Thiên cũng đúng lúc mở mắt, lúc nàng mở to mắt, chỉ thấy một vệt kim quang bay ra cực nhanh từ trong lỗ thủng.

Thân thể của nàng lập tức vọt lên, đồng thời cấp tốc thu nhỏ, chui ra từ trong lỗ thủng Trường Sinh Bảo.

Trong nháy mắt Triệu Phụ Vân ra Trường Sinh Bảo, nguy hiểm trong lòng hắn nháy mắt rõ ràng lên, như có thanh âm tuôn ra từ Hợp Sinh Thị, nhưng thanh âm này lại không giống như kêu đi ra, mà giống như phát ra từ trong tâm linh.

Tai nghe không được, Hợp Sinh Thị phía dưới đen kịt một màu, hoàn toàn yên tĩnh, nhưng lại có thanh âm

tuôn trào ra từ trong tâm linh như núi kêu biển gầm.

Trong lòng hấn sinh ra rung động, tim đập kịch liệt, Giang Thiên Thiên sau lưng cũng đã bay lên, thân thể của nàng ở trong hư không từ một chút lớn nhỏ nhanh chóng tăng lớn, nguyên bản một đôi chân ngọc thon dài nhanh chóng vỡ vụn ra, phảng phất huyết nhục nở hoa, chỉ trong nháy mắt liền phân giải thành tám cái xúc tu, cả người nháy mắt biến quỷ dị.

Triệu Phụ Vân không có quá nhiều dừng lại, mà là trên người dâng lên kim quang, phi độ hướng không trung phía xa, chỉ thấy một vệt kim quang xẹt qua bầu trời tăm tối, trong Hợp Sinh Thị sau lưng, lại đột nhiên có ánh sáng xuất hiện, trước chỉ là một điểm linh quang màu trắng nhàn nhạt, tiếp theo cấp tốc mở rộng.

Ánh sáng này không giống thật, phảng phất sinh ra trong tâm linh.

Là tâm quang.

Tâm quang nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, cũng không trở ngại, Triệu Phụ Vân rõ ràng đang phi độ, lại mơ hồ nhìn thấy một tòa cung điện, cung điện kia một mảnh màu trắng, phía trên có bồ câu trắng bay lượn, cảnh tượng an tường.

Nhưng cảnh tượng này, lại làm cho tâm thần Triệu Phụ Vân đại chấn, một cỗ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt vọt tới.

Hắn có Kiếp Tri, lại tu Linh Tê Tị Tai Pháp, đối với Kiếp

Tri tăng cường, qua nhiều năm như vậy, bị động cảm ứng được một ít thứ, để Linh Tê Tị Tai Pháp của hắn có tăng lên cực lớn, nhưng hắn chỉ cảm giác được trước khi ‘Tâm Linh Quan Chủ’ xuất thủ một chút xú thời gian.

Trong cung điện màu trắng kia, có một cái cửa sổ, hắn nhìn thấy một bóng người ở trong cửa sổ, đang lặng lẽ nhìn mình.

Thân hình của đối phương như ẩn như hiện, như có như không, giống như cái bóng trên cửa sổ lưu ly, nhưng chính là cái bóng này, lại làm cho tâm thần hắn đều có một loại cảm giác muốn sụp đổ.

Hắn biết mình trốn không được, có ai có thể trốn được tâm linh cảm ứng đây?

Giang Thiên Thiên bên cạnh lúc này cũng hô to một tiếng nói: “Không kịp, đây chỉ là mượn tâm linh người Hợp Sinh Thị hiển hiện tâm linh phản chiếu mà thôi, bảo vệ chặt tâm thần, phá hắn.”

Giang Thiên Thiên trong lúc nói chuyện, tám cái xúc tu dưới người điên cuồng múa, đúng là bay thẳng đến tâm linh phản chiếu Hợp Sinh Thị hiển lộ.

Triệu Phụ Vân quay đầu, phát hiện mình lấy kim hồng phi độ, lại vẫn còn ở trên bầu trời Hợp Sinh Thị, liền biết chỉ trốn chạy căn bản là không được.

Hắn cũng nhìn thấy, tám cái xúc tu của Giang Thiên Thiên đang vũ động, trong đó có ít là đang lay mở hư không, có ít thì là chế tạo ra cảnh tượng ảo mộng, có ít

thì là phác họa phù văn đen nhánh trong hư không, có một cái thì là giờ lên trên bầu trời, dẫn nhiếp linh lực cường đại hội tụ, còn có một cái dẫn động thủy vận linh quang, phảng phất bất cứ lúc nào cũng sẽ bộc phát ra sóng nước to lớn gột rửa nhân gian.

Triệu Phụ Vân cũng không có ngay lập tức xuất thủ, bởi vì nếu hắn xuất thủ dễ dàng hình thành quấy nhiễu Giang Thiên Thiên, hai pháp thuật sẽ thương tổn lẫn nhau.

Giang Thiên Thiên chân chính hướng cung điện màu trắng phía dưới tìm kiếm chỉ có một cái xúc tu, trong nháy mắt cái xúc tu này dò xét, cung điện màu trắng phía dưới kia lại nhanh chóng kéo ra khoảng cách cùng bọn họ, xúc tu màu tím đen cũng nhanh chóng duỗi dài, theo Triệu Phụ Vân, ở trong nháy mắt này, xúc tu của Giang Thiên Thiên đã duỗi dài trăm dặm.

Nhưng vẫn không tới gần được cung điện màu trắng kia.

Triệu Phụ Vân đã từng cảm thụ được sự đáng sợ của xúc tu kia, lúc trước hắn ở ngoài thành cách xa mấy chục dặm, xúc tu này chỉ trong nháy mắt liền cuộn đến bên cạnh mình.

Vì vậy, Triệu Phụ Vân giờ tay lên, trên ngón tay nổi lên hoàng mang, trong lòng nhanh chóng uẩn dưỡng một đạo pháp ý đang, khi trong lòng hắn uẩn dưỡng pháp ý, hắn phảng phất nhìn thấy bóng người trong cung điện màu trắng kia nhìn về phía mình.

Hắn không do dự, ngón tay kiên định điểm xuống cung

điện phía dưới.

“Trần!”

Một tiếng pháp chú này thuần túy, ngưng tụ vào một điểm, chỉ nhằm vào cung điện trong tâm quang.

Chương 354 : Tâm quang

Trong một mảnh đêm đen này, Triệu Phụ Vân muốn ‘Trần’ cái bóng ngược kia.

Hắn điểm ra một điểm hoàng quang kia, là “Trần pháp” lấy pháp lực thổ tính của đệ nhị Nguyên Anh tạo dựng thành, càng có thể phát huy ra ưu thế trần pháp.

Trên đỉnh mái hiên cung điện màu trắng trong bóng ngược có một con bồ câu trắng bay lên.

Chim bồ câu trắng vỗ cánh bay lên, như chậm rãi bay ra đón một điểm hoàng quang Triệu Phụ Vân điểm ra kia, cùng hoàng quang đụng vào nhau.

Chim bồ câu trắng tản ra thành một vùng ánh sáng, sau đó hoàng quang tan rã ở trong một vùng ánh sáng này.

Nhưng chú âm của Triệu Phụ Vân tựa hồ cuối cùng cũng có một chút ảnh hưởng, trước khi tiêu tán, hư không tựa hồ ngưng đọng trong nháy mắt, một cái xúc tu của Giang Thiên Thiên câu cuốn ra, rút cục đuổi kịp cung điện màu trắng, cuốn qua cung điện màu trắng.

Trong nháy mắt cuốn qua, một mảnh bong bóng hình thành bọt nước vô hình vung qua cung điện màu trắng.

Đây là năng sau khi giá tiếp tính linh của ma quỷ bạch tuộc, từ đó ngộ được một loại pháp thuật tên là Mộng Yểm Phao Mạt, bọt biển thoáng qua liền mất, lại ở lúc nào đó có thể hóa thành vĩnh hằng.

Một con chim bồ câu bay lên, hóa thành một mảnh ánh sáng chiếu vào trên bọt biển, bọt biển nháy mắt tán đi.

Mà ở trong nháy mắt tán đi kia, trong đó lại có nước màu mực vô tận tuôn ra, cấp tốc đem một mảnh hư không này che đậy.

Mà Giang Thiên Thiên căn bản cũng không có dừng lại, lớn tiếng nói: “Đi!”

Thân thể nàng nhanh chóng độn hướng bóng tối phía xa, mấy cái xúc tu của nàng giống như vẩy nước, vung đập về phía sau, một mảnh sóng nước trống rỗng sinh ra, hóa thành một đoàn sóng nước to lớn, như thủy đạn rơi vào Hợp Sinh Thị phía dưới.

Triệu Phụ Vân cũng không có nửa điểm dừng lại, trên người hần dâng lên kim quang, cực nhanh đi về phía một phương hướng khác.

Hắn ngược lại muốn nhìn một chút, ‘Tâm Linh Quan Chủ’ này muốn truy ai.

Kim quang vụt qua, vạch phá hắc ám, trong nháy mắt cũng đã biến mất.

Mà ánh sáng trong Hợp Sinh Thị lại một lần nữa xuất hiện, nước màu mực phô thiên cái địa kia, cùng một viên thủy đạn to lớn, đều bị vô hình tiêu tan, nhưng nơi này cũng không thấy Triệu Phụ Vân cùng Giang Thiên Thiên.

Mà Hợp Sinh Thị ở trong một vùng tăm tối này, cũng

không có lâm vào trong hắc ám, ngược lại là hiện sinh một cỗ ánh sáng kỳ dị, giống như tồn tại độc lập trong một vùng tăm tối này.

Người trong Hợp Sinh Thị, thì là một mảnh mờ mịt, bọn họ không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau khi mở cửa sổ, lại phát hiện, trong cả tòa thành, tựa hồ nơi nào đều hiện ra linh quang nhàn nhạt.

Ánh sáng này không biết bắt nguồn từ nơi nào, mọi người nhìn nhau, đều cảm thấy trên người đối phương đang phát sáng, phảng phất phát ra từ sợi tóc, phát ra từ làn da, lại giống phát ra từ máu, phát ra từ xương, phát ra từ mắt, cuối cùng, mọi người phát hiện, là phát ra từ tim.

Trái tim của bọn họ mới là đầu nguồn ánh sáng.

Trong Bách Anh Lâu, Tú Phiến công chúa cùng Tùng Vân Linh nhìn nhau, đều nhìn thấy sợ hãi từ trong mắt đối phương.

Các nàng trong lúc nhất thời mặc dù không rõ linh quang trên người là chuyện gì xảy ra, nhưng cũng biết, đây tuyệt đối không phải thứ gì tốt.

Các nàng mở ra cửa sổ, nhìn về trên đường cái, phát hiện người trên đường cái, cũng đều thân lóe ánh sáng, trên người mỗi người đều hiện ra bạch mang.

Các nàng biết, hết thảy dị tượng bên ngoài đều có đầu nguồn, mà đầu nguồn này rất có thể là tâm linh.

Tựa như một đóa hoa, sau khi hoa nở rộ, không bao lâu liền sẽ tàn lụi.

Có đèn nến, sau khi đốt hết dầu, liền sẽ tự nhiên dập tắt.

Như vậy người thì sao? Ánh sáng mà tâm người phát ra lại sẽ tiêu hao thứ gì?

Các nàng không biết, nhưng các nàng muốn thoát khỏi.

Phượng xa Triệu Phụ Vân rơi vào một đỉnh núi, núi không biết cao bao nhiêu, phượng xa là một mảnh đèn đuốc.

Ở trong bóng tối này, hấn lại nhìn thấy thành thị một mảnh ánh đèn huy hoàng.

cvter: c ngắn như cu con tác

Chương 355 : Lời thề

Người chưa từng tới hắc ám, là không cách nào tưởng tượng ánh sáng trong bóng tối chói lọi cùng mỹ lệ cỡ nào.

Ở đây , bất kỳ một điểm ánh sáng nào cũng sẽ không bị xem nhẹ.

Mà ở thế giới có ánh sáng Xích Viêm bao phủ, những ánh sáng nhạt, ánh sáng yếu, ánh sáng không đáng chú ý đều không ai có thể nhìn thấy, bởi vì tất cả đều bị quang huy của Xích Viêm che giấu.

Nhưng nơi này lại không giống, bởi vì nơi này là Cực Dạ, là nơi ánh sáng thích nhất, chỉ cần phát ra ánh sáng nhạt liền có thể làm cho tất cả mọi người nhìn thấy.

Triệu Phụ Vân không hề động.

Bởi vì hắn không biết một mảnh cảnh tượng trước mặt này là thật hay là giả.

Trong Cực Dạ, âm dương điên đảo.

Hắn thấy, hắc ám trong Cực Dạ là màu sắc tự nhiên, đây chính là âm tính hiển lộ ở bên ngoài, mà những ánh sáng này bất quá là một điểm dương tính hiển lộ dưới Cực Dạ mà thôi.

Hắn đứng trên đỉnh núi cao kia, dưới chân núi không có một cây cối hoa cỏ, chỉ có tảng đá đen kịt.

Hắn cũng không có lại đi làm động tác khác, mà là lấy ra cái hộp kia từ trong tay áo, hắn muốn nhìn trái tim trong hộp đến tột cùng ẩn giấu bí mật gì.

Vân Ý Thanh nhất định phải mình tới đây lấy, nàng vì sao nhất định phải giấu trong Hộp Sinh Thị, đương nhiên khả năng nàng cũng không nhất định phải giấu ở Hộp Sinh Thị, có thể là nàng không có nơi khác có thể giấu.

Triệu Phụ Vân cảm thấy nàng là một nữ nhân cô độc, dù sao năm mười ba tuổi nhìn thấy nàng, trên người nàng cũng quả thật có một loại cảm giác cô độc không có bằng hữu không có người yêu.

Hắn đứng ở nơi cao trăm trượng, có gió tuôn ra, nhưng hắn đứng ở nơi đó, góc áo đều không nhúc nhích tí nào, sợi tóc không giương, cả người hắn đứng ở nơi đó ngoài trừ có một loại ý vị phiêu dật xuất trần, rồi lại có một cỗ hương vị trầm ngưng nặng nề, cả hai quán quýt lấy nhau, hình thành khí thể hiện tại của hắn.

Trong tay hắn nâng chiếc hộp màu đen, hai mắt hiện ra kim sắc, nhìn chăm chú vào trên mặt hộp, trên mặt hộp ngưng khắc vân văn cấm chế, để người không cách nào cảm nhận được khí tức trong hộp từ bên ngoài.

Hắn mở ra nắp hộp.

Hắn thấy, vô luận trong trái tim này ẩn giấu bí mật gì, cũng không thể để cho mình động dung.

Sau khi nắp hộp mở ra, trái tim là khô héo, thu nhỏ chỉ có nắm tay lớn nhỏ, nhìn không ra thần dị gì, thần dị duy nhất chính là qua nhiều năm như vậy, vẫn không có hư thối, nhưng mặt trên nhìn qua lại có rất nhiều loang lổ.

Hắn duỗi ra ngón tay chạm đến trái tim kia, trái tim là thô sáp, giống như gỗ.

Hắn cũng không thể cảm nhận được bất luận tin tức gì từ đó.

Hắn suy nghĩ một chút, trong lòng hơi động, đầu ngón tay liền có máu tươi nhỏ xuống trên trái tim.

Trái tim kia đúng là như miên hoa hút vào máu tươi.

Theo trái tim khô héo như gỗ thu nạp máu tươi, đúng là chậm rãi sống động, sau đó Triệu Phụ Vân nhìn thấy, trái tim kia bắt đầu chậm rãi nhảy lên.

Càng kỳ dị chính là, đúng là đập cùng tần suất với trái tim của hắn, tim hắn cũng kịch liệt nhảy lên.

Sau đó, trong lòng hắn xuất hiện một thanh âm, thanh âm này không giống như đang nói chuyện, mà giống như đang cầu nguyện, giống như đang phát thệ.

“Liệt tổ liệt tông ở trên, hậu bối tử tôn Vân Ý Thanh, nguyện một người gánh vác tâm nguyện của Vân thị, khiến dương quy về dương, âm quy về âm. Cho dù mọi loại nguyên rửa gia thân, chí này không thay đổi, người nghe lời thề của ta, chính là chứng kiến.”

Triệu Phụ Vân nghe thanh âm truyền đến từ trong trái tim này, giống trong lòng mình xuất hiện một đoạn ý nghĩ, một đoạn lời thề, ngoại nhân không thể nghe được.

Hồi lâu sau, nhịp tim Triệu Phụ Vân cùng loại cảm giác hai tim cùng tần lui bước, hần phát hiện trái tim trong hộp trên tay mình lại biến thành bộ dạng khô héo biến đen, hết thấy vừa rồi lại giống như ảo giác.

Hần nhìn trái tim có chút ngẩn người, trong trái tim này thế mà không có công pháp truyền thừa gì, không có giảng giải liên quan tới lai lịch cụ thể cùng bí mật của Vân thị, chỉ có một đoạn lời thề.

Trong lòng Triệu Phụ Vân vẫn quanh quẩn một đoạn lời thề kia.

Đó là lời của Vân Ý Thanh, giống như phát ra hoành nguyện hướng thiên địa, lại giống phát thệ hướng trái tim này.

Nàng tại sao phải thề như vậy?

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến, còn nói đây là tâm nguyện của Vân thị, Vân thị vì sao lại có tâm nguyện như vậy?

Vân thị đến tột cùng là vì sao mà tàn lụi? Về phần trước đó nghe nói, Vân thị từng bện ô vân che đậy Xích Viêm có phải là thật hay không?

Đồng thời, trong lòng hồi tưởng lại câu nói cuối cùng của

Vân Ý Thanh: “Người nghe lời thề của ta, chính là chứng kiến!”

“Lời thề này của nàng, có bao nhiêu người đã từng nghe? Chỉ có ta sao?”

“Nàng để cho ta đến nơi này, chính là vì để ta nghe được lời thề của nàng? Làm nhân chứng lời thề của nàng?”

Triệu Phụ Vân đứng đó, nhìn hắc ám vô tận phía xa, chỗ gần từng điểm oánh quang hội tụ thành một mảnh.

Dương quy về dương, âm quy về âm.

Trong lòng hắn nghĩ đến, dương có thể nói là Xích Viêm, âm là chỉ hắc dạ sao?

Trong lòng hắn mang theo nghi hoặc, khép lại hộp, thu vào trong bảo nang, lại thu vào trong tay áo.

Đúng lúc này, một mảnh quang hoa phía dưới kia đột nhiên tung bay lên từ dưới đất.

Bọn chúng giống như bị quấy nhiễu, bay lên bầu trời, càng ngày càng cao, ngang núi, lại đến Triệu Phụ Vân cũng cần ngược mắt, những ánh sáng kia là vô số côn trùng, côn trùng gì Triệu Phụ Vân không biết, nhưng có thể cảm nhận được những côn trùng kia có ý nghĩ muốn đem mình săn mỗi phệ huyết.

Hắn không nói hai lời, há mồm phun ra, một vệt ánh lửa bay thẳng lên bầu trời, rơi vào trên một mảnh trùng vân

kia, một vệt ánh lửa kia giống đốt một mảnh sợi bông, chỉ trong nháy mắt, trùng vân nổi liền không dứt này liền hóa thành một biển lửa, trở thành ráng đỏ.

Trong bóng tối, côn trùng dính lửa bay ra, ánh sáng chiếu rọi một phương, mà ở trong Cực Dạ này, vô luận ánh sáng loá mắt cỡ nào, đều có một loại cảm giác xua không tan hắc ám.

Ở đây, tựa hồ hắc ám mới là vĩnh hằng, hết thảy ánh sáng đều chỉ giới hạn trong một vực, đều sẽ dập tắt, quy về hắc ám.

Đột nhiên, trong lòng hắn truyền đến một tia cảm giác tim đập nhanh, trong hắc ám có một thanh âm truyền đến: “Là ai phóng hỏa ở địa giới của ta?”

Triệu Phụ Vân quay đầu, chân núi bên cạnh có một lão nhân khuôn mặt khô héo, tay chống một cây quả trượng, hắn từng bước một đi tới từ chân núi.

Hắn nhìn qua đi rất chậm, nhưng mỗi một bước đều phóng ra khoảng cách rất xa, mà quả trượng trong tay, mỗi một lần chống đất, đều cho Triệu Phụ Vân cảm giác hết sức nguy hiểm.

Triệu Phụ Vân cảm giác mỗi một lần đối phương dùng quả trượng chống đất, cảm giác mình trở thành đất dưới quả trượng của hắn, không cách nào tránh né.

Triệu Phụ Vân vẫy tay, ánh lửa trên hội tụ trên tay hắn, hóa thành một ngọn đèn, đúng là Xích Viêm Thần Đăng của hắn, tia sáng ánh đèn liền cùng ngọn lửa vẫn thiêu

đốt một mảnh trùng vân trên bầu trời kia.

Ánh lửa chiếu vào trên người hắn, pháp bào màu cam trên người hắn phát ra ánh sáng, hỏa thiêu trùng vân trên bầu trời giống như tâm tình của hắn lúc này.

“Người là ai?” Triệu Phụ Vân lạnh lùng hỏi, vô luận là ai bị người khác xem như con mồi, vẫn là loại cảm thấy dễ như trở bàn tay kia, tâm tình cũng sẽ không tốt.

“Ta chính là Thạch Sơn Công, người đi tới địa giới của ta, giao ra bảo vật trên người người, Nãi Công sẽ tự nhiên nhân từ thả người rời đi.”

Lão nhân này vẫn từng bước một đi lên núi, đường núi gập ghềnh, thân hình hắn chợt lóe lên, như Súc Địa Thành Thốn.

Triệu Phụ Vân không biết Thạch Sơn Công này là tồn tại đẳng cấp gì, nhưng hắn cảm giác được hấp lực xuất hiện trên ngọn núi lớn này, giống như muốn hút hết thảy lên ngọn núi này.

“Đi ngang qua địa giới của người, liền muốn người khác giao ra đồ vật? Khó trách núi này của người cần cối ngay cả rễ cây cũng không dài.” Triệu Phụ Vân mang theo một tia trào phúng nói.

“Hắc hắc, nơi đây là địa giới của Nãi Công, người cho dù không phục lại có thể thế nào, thế nhân tu hành cầu trường sinh bất quá là kéo dài hơi tàn, làm gì giấy dựa lưu trên thế gian, không bằng trực tiếp chôn ở trong Nãi Công Sơn, tương lai có thể trở thành thi yêu, nghe theo

mệnh lệnh của ta, phục thị ta, còn có thể ném thử trường sinh chi nguyên.” Thạch Sơn Công dứt lời, ngênh đón hấn là ánh lửa kim sắc.

Đèn trên tay Triệu Phụ Vân đã nổ rộ một vệt kiếm quang, đâm vào trên người Thạch Sơn Công, chỉ thấy thân thể Thạch Sơn Công trong nháy mắt ánh lửa kim sắc rơi vào trên người, đột nhiên hóa đá, biến thành một tượng đá.

Ánh lửa rơi ở phía trên, không còn nơi nào để đốt.

Ánh lửa rõ ràng rất nhanh, nhưng vừa chạm vào người, hấn liền hóa đá.

Triệu Phụ Vân hơi híp mắt, Âm Dương Hoàn trên cổ tay phải bay đi, hóa thành một đạo quang hoàn xám trắng, phảng phất bắn ra ở hư không, quang hoàn chuyển động, chớp nhoáng cũng đã rơi vào trên tượng đá kia.

Tượng đá phát ra một tiếng răng rắc, nháy mắt xuất hiện một vết nứt, quang hoàn xám trắng bật lên lại rơi xuống, lại một lần nữa đánh vào cái ót tượng đá, tượng đá băng tán.

Nhưng Triệu Phụ Vân cũng không có buông lỏng cảnh giác, bởi vì loại lực lượng hấp thụ dưới chân kia không có nửa điểm yếu bớt.

Đột nhiên, sơn cốc trong bóng tối có thanh âm núi đá nhấp nhô, ánh đèn trong tay hấn vừa chiếu, chỉ thấy một đoàn đá vụn lăn xuống, tầng tầng trùng điệp cùng nhau, đúng là ngưng kết thành một thạch cự nhân.

Thạch cự nhân đầu, chân, tứ chi đều đủ.

Chỉ thấy hấn nhảy lên, mang theo một mảnh gió lớn, một quyền đánh về phía Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân có thể rõ ràng cảm giác được, thạch cự nhân này một quyền đánh xuống, giống như núi lở, mang theo thế núi nặng nề.

Hấn biết rõ, vừa rồi hỏa diễm cùng Âm Dương Hoàn của mình công kích, cũng đã để Thạch Sơn Công kia biết đặc tính pháp bảo pháp thuật của mình, mà lúc này hấn biết rõ Âm Dương Hoàn của mình cũng không thể thoáng cái đánh nát.

Đấu pháp, không cần triển đấu, sau khi thăm dò biết lai lịch của đối phương, một chiêu phân sinh tử là được.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hấn có một viên hạt châu màu vàng đất vọt lên, hạt châu nháy mắt mọc ra đầu tứ chi, hóa thành một người thổ hoàng sắc, đây chính là đệ nhị Nguyên Anh.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân lại phát tay, một đạo ánh sáng bay ra, người thổ hoàng sắc đưa tay chộp một cái, một đạo ánh sáng kia cũng đã rơi trên tay.

Đó là Cảnh Sơn Tiên Triệu Phụ Vân lấy được từ Bạch Trì Thiên Sơn Quốc, roi nửa mềm nửa cứng ngắc, toàn thân màu vàng, phía trên phù văn dày đặc.

Trong nháy mắt đệ nhị Nguyên Anh bắt lấy Cảnh Sơn

Tiên, thạch cự nhân phảng phát cảm nhận được nguy hiểm, thế mà phát ra một tiếng gầm nhẹ, cấp tốc rơi trở lại trên núi, cả người cùng một mảnh núi đá này hình thành một thể.

Đệ nhị Nguyên Anh vung xuống Cản Sơn Tiên, đồng dạng mang theo uy thế khôn cùng.

“Ba!”

Roi rơi trên người thạch cự nhân, hai tay thạch cự nhân giờ lên ngăn cản, mang theo pháp vận nặng nề.

Nhưng mà roi rơi trên đó, hai tay thạch cự nhân lại cấp tốc nứt ra, vết rách này còn lan tràn xuống dưới đến trên người hắn, thân thể của hắn trong nháy mắt liền xuất hiện rất nhiều vết rách nhỏ bé.

Nhưng những vết rách này lại nhanh chóng khôi phục, mà roi thứ hai cũng đã rơi xuống, thạch cự nhân nháy mắt vỡ nát.

“A...”

Thạch Sơn Công kia phảng phát rất thống khổ, trong lòng núi phát ra thanh âm.

Đệ nhị Nguyên Anh ở trên bầu trời, căn bản cũng không có ngừng lại, roi trong tay lại một lần nữa vung ra.

Roi nhanh chóng dài ra, quét vào ngọn núi đá cao trăm trượng này.

“Ba!”

Cả tòa núi đá thể mà xuất hiện một đạo vết tích, lại một roi vung xuống, vết rách của núi đá này càng sâu.

“Đừng, ta sai rồi...”

Lại một roi rơi xuống.

“Oanh!” Ngọn núi đúng là trực tiếp bị roi vung thành hai nửa, từ đó nứt ra.

Trong núi có linh vận màu vàng muốn chạy trốn, đã thấy đệ nhị Nguyên Anh há to miệng, linh vận màu vàng kia bị hấp hút vào trong miệng.

Đó là tinh hoa của ngọn núi này.

Triệu Phụ Vân nhún người bay lên, phi độ hướng phía viễn không, cấp tốc biến mất trong bóng đêm.

Đệ nhị Nguyên Anh hóa thành một vệt ánh sáng chui vào đỉnh đầu Triệu Phụ Vân.

Trong Cực Dạ, không biết từ khi nào xuất hiện một tin tức, có người được một thần hộp, bên trong chứa một bí mật Hóa Thần, có được có thể dòm ngó Hóa Thần Chi Cảnh.

Chương 356 : Ánh lửa Cực Dạ

Trong đêm tối không phân bốn mùa, cho nên gió liền thiếu một ít danh tự.

Gió không có danh tự, chính là loạn phong, thổi lung tung, bởi vì chúng nó vô luận thổi tới nơi nào, đều không có thi nhân để diễn tả cùng ghi chép lời nói cùng hành động bọn chúng.

Tả hữu bất quá là một câu: Loạn phong thừa dịp ban đêm khởi, sinh tử tùy ý trời.

Triệu Phụ Vân đi trên vùng đại địa tăm tối này, ngẩng đầu nhìn thấy chính là màu đen, không có ngôi sao, điểm này rất quái lạ, trong lòng hắn sinh ra một loại ý nghĩ phải không ngừng bay lên trên, hắn muốn nhìn một chút có thể bay ra một mảnh đại địa này hay không.

Trong lòng hắn nghĩ tới đây, lập tức nhún người bay lên, thân hóa một vệt kim quang bay lên bầu trời, chỉ thấy một vệt kim quang xẹt qua đêm đen như mực, dưới sự chú ý của vô số sinh linh trong bóng tối, một vệt kim quang này thẳng lên nơi sâu trong u ám.

Không có ai biết đây là độn quang của ai, nhưng trong bóng tối lại có ‘người’ đang cười, cũng nói với người chung quanh: “Cũng không biết là ai, tu được độn pháp hoá mắt như vậy, lại vọng tưởng bay ra bầu trời lão Hắc.”

Bầu trời Lão Hắc cao bao nhiêu? Sớm có người tìm kiếm, nhưng không có ai có đáp án, bởi vì sau khi bọn họ bay đến độ cao nhất định, liền sẽ phát hiện, trước mắt một mảnh sương mù, phân không rõ trên dưới trái phải.

Thậm chí ngay cả đại địa ở nơi nào đều không phân biệt được, có người nói, đó là Hồn Độn, lại có người nói, kỳ thật biên giới đêm tối có cấm chế cường đại, nếu có thể minh ngộ phương pháp cấm chế này, liền có thể bóc ra bản chất của đêm tối, chỉ là qua nhiều năm như vậy, không có người nghiên cứu minh bạch.

Người phía dưới nhìn một điểm kim quang kia đã thấy không rõ lắm, giống như một ngôi sao treo thật cao ở trên trời.

Trong Cực Dạ cũng không phải là không có ‘ngôi sao’, chỉ là những ‘ngôi sao’ này sẽ rơi xuống, giống như độn quang Triệu Phụ Vân biến thành lúc này.

Trước mặt hắn nhìn thấy không chỉ có hắc ám, đôi mắt của hắn hiện ra kim quang, muốn nhìn rõ ràng mê vụ trước mặt, nhưng mê vụ phảng phất chui vào trong mắt, căn bản là thấy không rõ lắm.

Mê vụ này không chỉ có lọt vào mắt, càng như nhập não, để suy nghĩ của hắn đều hỗn độn, khi hắn phát giác, liền minh bạch mình vô luận như thế nào đều ra không được một mảnh đêm tối này, thế là buông lỏng tâm thần, thu liễm pháp niệm, cho nên cả người liền hướng đại địa rơi xuống.

Sau khi hấn cảm giác được gió, kim quang trên người tái khởi, độn xuống phía dưới.

Người phía dưới thấy cảnh này, giống như nhìn thấy sao băng rơi. Chỉ bất quá kim quang rơi một nửa bầu trời, liền lại biến mất trong hư vô, biến mất không thấy gì nữa.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa rơi trên mặt đất, tâm tư đã thanh minh, trong lòng hấn không khỏi hồi tưởng lại tình cảnh ở trong cao không vừa rồi, chỉ cảm thấy mê vụ trong bóng tối kia, lại cùng cấm chế Vân thị có mấy phần tương tự.

Trong lòng hấn nghi hoặc, lại không biết hỏi ai.

Hấn lúc này đứng ở trên một mảnh đại địa vô ngần, ngẩng đầu nhìn bầu trời, không khỏi đặt câu hỏi ở trong lòng: “Trời đêm cao bao nhiêu? Nhưng có biên giới, biên giới mê vụ phải chẳng có quan hệ với vân cấm chi pháp của Vân thị?”

Trong lòng hấn không có đáp án, cũng không có ai có thể trả lời hấn.

Một đường đi về phía trước, bầu trời u ám, đại địa bằng phẳng, nơi này là một vùng hoang nguyên.

Một đường đi, hấn phát hiện trên một vùng hoang nguyên này thế mà có không ít người ở.

Những người này không phải nhân loại thuần túy, hoặc nói là sinh linh giống người, bọn họ đồng dạng có tập

tính của nhân loại, kết hợp mà cư, ở trên một vùng hoang nguyên này hình thành thôn xóm lớn nhỏ.

Những người này đều có năng lực riêng của mình, cũng tự có phương pháp tu hành, chỉ là đa số phương pháp tu hành hình thành từ nghi thức tế bái quỷ thần.

Hơn nữa trong những thôn trại này, nhiều nhất chính là các loại tượng quỷ thần, lấy tượng quỷ thần trấn tứ phương, thủ vệ thôn trại, khi Triệu Phụ Vân tới gần, có thể rõ ràng cảm nhận được khẩu thần uy phát ra từ tượng quỷ thần đứng ở tứ phương thôn trại.

Mà người trong trại, khi nhìn thấy người bên ngoài vây quanh thôn trại quan sát, cũng kinh động người trong thôn trại, trên mặt của bọn họ đều lộ ra vẻ cảnh giác.

Triệu Phụ Vân muốn tìm người trao đổi một chút, thế nhưng bọn họ hiển nhiên không muốn, trong mắt bọn họ, Triệu Phụ Vân chính là một yêu ma thăm dò thôn trại.

Cam bào ma, đây là tên người vùng này đặt cho Triệu Phụ Vân sau khi hắn vờn quanh trước sau các đại thôn trại trên một vùng hoang nguyên này.

Triệu Phụ Vân phát hiện, nơi này có tượng đá lập bên ngoài các thôn trại, có tượng thần điêu khắc trên cọc gỗ, có ít giống nhau, có ít lại khác biệt, đều có phong cách.

Trong đó có một thôn trại thì nuôi dưỡng một thứ như Địa Phục Linh, mai táng khuyến ở trong đất, sau đó thông qua phương pháp nghi tế, khiến nó trở thành một

loại linh thể cường đại, Triệu Phụ Vân vừa tới gần, khuyến linh kia vọt lên từ lòng đất, đầu tiên là sữa to, thanh âm vang dội.

Triệu Phụ Vân nghe thanh âm này, đúng là có mấy phần cảm giác bị uy hiếp, khuyến linh kia giống như tùy thời đều muốn nhào tới, phệ nhân thần hồn.

Hắn đứng ở nơi đó không có tới gần, cũng không hề rời đi, trong thôn có người bị bưng tỉnh, Triệu Phụ Vân nhìn thấy trên thôn trại treo một khối tấm bảng gỗ, trên đó viết: “Khuyến Phệ Xá.”

Theo tiếng khuyến linh sữa không dứt bên ngoài, trong trại cũng bắt đầu có tiếng chó sữa vang lên, đồng thời, bên ngoài lại nổi lên tiếng chó sữa, đúng là trong bóng đêm, khắp nơi đều như có chó sữa, bọn chúng thành đàn thành thế, vây quanh bốn phía.

Cổ cảm giác uy hiếp kia càng ngày càng nồng đậm, cũng lại chậm rãi chuyển hóa thành cắn xé chụp mồi, khuyến linh trước mặt Triệu Phụ Vân đã biến cực kỳ hung ác, lộ ra răng nanh, chân trước quỳ xuống đất, giống như tùy thời đều muốn nhào ra.

Người trong thôn đã có người tới biên giới cọc gỗ nhìn ra phía ngoài, trong nháy mắt người ở bên trong nhìn thấy Triệu Phụ Vân, lập tức hô: “Cam bào ma đến.”

Triệu Phụ Vân không muốn xông vào những thôn trại này, vì thế lui lại.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, lại gặp được một cái thôn

trại, đồng dạng chỉ là cọc gỗ đâm thành hàng rào, vây một mảnh đất.

Chỉ là trại này rất quái lạ, ngoài trại có một miếu thờ dựng từ loạn thạch, trong miếu thờ cúng bái một cái đầu người.

Đầu người kia râu tóc đã trắng, râu tóc thật dài tản ra, khi Triệu Phụ Vân tới gần, đầu người kia đột nhiên mở mắt, hai mắt bốc lên lục quang yếu ớt.

Tóc trắng nháy mắt tung bay lên, hóa thành từng sợi tơ quỉ dị, đâm về phía Triệu Phụ Vân, những sợi tơ kia giống như có thể xuyên qua hư không, để Triệu Phụ Vân có một loại cảm giác những sợi tơ này sắp sửa chui vào trong da đầu mình.

Đôi mắt của hắn chăm chú nhìn vào trong hư không, hư không trống rỗng sinh diễm quang, trên người hắn cũng phù sinh hỏa quang, sợi tóc trong hư không nháy mắt bị đốt ra, hỏa diễm cuốn ngược trở về, đốt về phía đầu lão nhân kia.

Đầu lão nhân cảm thấy nguy hiểm như hủy diệt, bay vọt lên, mang lên hỏa diễm, bay ở trong bầu trời đen nhánh, cũng lớn tiếng hô: “Có người xông trại, có người xông trại...”

Ở trong tiếng la này, nó đã bị ngọn lửa hoàn toàn thiêu đốt, bịch một tiếng rơi xuống mặt đất.

Chỉ là một cái đầu người này rơi xuống, trong trại lại có hàng trăm hàng ngàn đầu người bay lên.

Những đầu người này từng cái thần sắc khác nhau, Triệu Phụ Vân thấy rõ ràng, trên mặt của bọn họ, biểu lộ phong phú, sinh động như thật.

Tóc của bọn họ bay lên cùng nhau, nối liền thành từng mảnh, giống như mây, nối liền một mảnh hư không cùng hắc ám này, Triệu Phụ Vân cảm giác miệng của bọn họ đang uẩn dục pháp chú đáng sợ, vì thế thối lui về sau, chỉ hai, ba bước liền biến mất.

Lại gặp một cái thôn, nhìn thường thường không có gì lạ, nhưng cửa thôn lại có một gốc cây liễu, nửa bên cây liễu đã khô cạn, từ gốc rễ mọc ra mầm non, nhưng Triệu Phụ Vân nhìn nhánh mầm non mới kia, lại cảm thấy gốc cây liễu này rất đặc biệt, thậm chí có một tia đáng sợ, thôn này tên là Liễu Hữu Thôn.

Vì thế yên lặng thối lui, sau khi hấn thối lui, trong làng có một người thân hình lão nhân đi tới bên cạnh cây liễu, nhìn phương hướng Triệu Phụ Vân biến mất, hấn biết, cam bào ma đến thôn của mình.

Giữa các thôn trại trên hoang nguyên tự nhiên có thông đạo liên hệ lẫn nhau.

Gần nhất trên hoang nguyên không biết từ bao giờ đã sớm truyền ra sự tình một cam bào ma, cũng may cam bào ma này tựa hồ cực kì cẩn thận, sau khi bị phát hiện, cảm nhận được thôn trại phòng bị liền sẽ rời đi.

Triệu Phụ Vân sau khi thối lui, tiếp tục đi về phía trước.

Sau đó hắn nhìn thấy một ánh lửa.

Hỏa diễm vốn là qua quýt bình bình sự tình, thế nhưng tại cái này một vùng tăm tối bên trong, hỏa diễm lại là hiếm thấy nhất nhìn thấy.

Hắn đi về phía một đám lửa kia, sau đó liền phát hiện, trong bóng tối có nga điệp quỷ dị bay về phía ngọn lửa kia, cũng có một ít thứ quỷ dị khác hội tụ về phía hắc ám.

Đi đến gần, liền sẽ phát hiện những ngọn lửa này thật ra là từng hố lửa, nơi xa nhìn tựa như một ánh lửa, ánh lửa nổi thành một mảnh, đốt những nga điệp quỷ dị bay vào trong ngọn lửa kia thành tro bụi, một ít thứ quỷ dị cũng bị ngọn lửa đốt.

Ở trước từng hố lửa, đều có từng người ngồi ở nơi đó.

Bọn họ như đang đả tọa, lại như đang cầu nguyện, Triệu Phụ Vân có thể nhìn ra được, trên người bọn họ có hỏa khí, hỏa khí đã sớm nhập vào cốt nhục bọn họ.

Bọn họ thế mà tu chính là hỏa pháp, đương nhiên, có ít người trên người vẫn còn toát ra hắc khí, đây là đặc thù thường thấy nhất của sinh linh trong Cực Dạ, trong bọn họ có người mượn hỏa quang cải biến đặc tính pháp lực trong người.

Trong bóng tối, có một con yêu ma vọt vào, chỉ thấy trong một hố lửa có một hỏa nhân hình người nhảy dựng lên, quán lấy yêu ma kia.

Hỏa diễm đan xen, yêu ma kia rất nhanh liền bị thiêu chết, thi cốt trên người nó bị ném vào trong hố lửa, thành củi tài của ngọn lửa kia.

Những lửa này thế mà lấy hài cốt yêu ma trong bóng tối làm củi tài tế hỏa.

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó nhìn hồi lâu, sau đó chậm rãi đi tới, thân hình của hắn hiển lộ ra trong ngọn lửa, lập tức có người phát hiện Triệu Phụ Vân, nhìn về phía hắn.

Đây là một lão nhân, tóc lão nhân có chút đỏ lên, hỏa khí trên người rất nặng, Triệu Phụ Vân cảm giác hắn giống như là đầu lĩnh trong nhóm người này.

Quần áo của những người khác cùng lão nhân, nhìn qua đều rất đơn sơ cũ nát, có vài người khoác da thú.

Khi Triệu Phụ Vân đi qua, lão nhân nhìn Triệu Phụ Vân, trong mắt lóe lên một tia kinh dị, sau đó đứng là đứng lên.

Sau đó hướng Triệu Phụ Vân hành lễ nói: “Các hạ một thân hỏa vận thâm hậu nồng đậm, thế nhưng là giáo hữu Xích Viêm Thần Giáo?”

Những người khác cũng đều nhìn về phía Triệu Phụ Vân, trong mắt bọn họ đều có dị sắc, có người nhận ra một thân pháp bào của Triệu Phụ Vân phi phàm, cũng cảm nhận được dưới ý vị phiêu dật hư vô của Triệu Phụ Vân, bị một mảnh ánh lửa tế hỏa nơi này câu ra diễm quang.

Triệu Phụ Vân lắc đầu, nói: “Bản đạo cũng không phải là giáo hữu Xích Viêm Thần Giáo, nhưng lại nhận biết mấy vị bằng hữu lễ bái Xích Viêm.”

Lão nhân kia thở dài một tiếng, nói: “Không thể tưởng được người thân phụ Xích Viêm huy quang như các hạ thể mà không phải người của Xích Viêm Giáo, không biết các hạ xưng hô như thế nào?”

“Bản đạo Phụ Vân, sư thừa Thiên Đô Sơn, bái kiến đạo hữu.” Triệu Phụ Vân nói.

Lão nhân kia thì là nghiêm sắc mặt, nói: “Nguyên lai là Phụ Vân đạo trưởng, vẫn là cao tu Thiên Đô Sơn, tại hạ Hỏa Diệu Tử, thuộc về Phổ Chiếu nhất mạch trong Xích Viêm Thần Giáo, theo Mạch Chủ của ta truyền hỏa ở Cực Dạ này, hạnh ngộ đạo trưởng.”

Triệu Phụ Vân nhìn lão nhân trước mặt, lại nhìn người còn ngồi chung quanh, trong lòng hơi động, hần phát hiện, đối phương mặc dù nói khách khí, kỳ thật người của đối phương đều còn có phòng bị đối với mình.

Trong lòng cũng minh bạch, ở trong Cực Dạ này, lại nhiều cẩn thận đều là việc nên làm, lập tức nói: “Bản đạo cũng nhận biết một vị bằng hữu Phổ Chiếu nhất mạch, từng mượn miếu của hần tế bảo, đàm pháp luận đạo, thu hoạch rất nhiều.”

“A, không biết bằng hữu của đạo trưởng tên là gì?” Ánh mắt Hỏa Diệu Tử lóe lên hỏi.

“Hần tên Chúc Khác, chúng ta nhận biết trong phường

thị Quảng Nguyên Phủ.” Triệu Phụ Vân nói.

Khi Triệu Phụ Vân nói ra cái tên này, hần nhạy cảm phát hiện cảm xúc của người ở nơi này đều có một tia biến hóa.

Mà vẻ đề phòng mơ hồ trên người Hỏa Diệu Tử, lại nháy mắt nói lỏng, đồng thời trở nên nhiệt tình.

“Nguyên lai đạo trưởng nhận biết Mạch Chủ của chúng ta, thật sự là hữu duyên, trước đó vài ngày Mạch Chủ còn tới qua nơi này, giảng pháp thụ đạo cho chúng ta, chỉ điểm chúng ta hoàn thiện Nhất Nguyên Tự Hỏa Trận này.” Hỏa Diệu Tử nói.

“Năm đó Quảng Nguyên Phủ từ biệt, đã qua hơn mười năm, nguyên lai hần tới nơi này thực tiễn đạo của hần, hỏa quang phổ chiếu, nếu bàn về nơi nào cần nhất, lại có nơi nào so được với một vùng hắc ám này đây?” Triệu Phụ Vân mang theo vài phần cảm thán nói.

Hần vẫn nhớ rõ, vị Miếu Chúc tên Chúc Khác kia.

Hỏa Diệu Tử cũng chưa từng nghe Mạch Chủ của mình nói qua người trước mặt này, nhưng hần lại biết một ít kinh lịch của Mạch Chủ, trong đó chính là một đoạn thời gian từng tu hành ở Quảng Nguyên Phủ.

“Mạch Chủ nói qua, chỉ có xua tan hắc ám, mới có thể để thế giới tái hiện quang minh, cho nên chúng ta liền đốt lên từng khối trên phiến đại địa này.” Hỏa Diệu Tử nói.

Nơi Triệu Phụ Vân đứng là biên giới một Hỏa Khanh Trận, Hỏa Diệu Tử Tịnh không có dẫn hắc vào trong trận, mọi người vẫn duy trì khoảng cách nhất định.

Một người vào trong trận của người khác, là nguy hiểm, mà mạo muội mời người vào trận cũng không tốt, cho nên hai người trò chuyện ở biên giới Hỏa Khanh Trận.

Triệu Phụ Vân nghe được Hỏa Diệu Tử nói như vậy không khỏi hỏi: “Thế nhưng hắc ám rộng lớn khôn cùng, các người đốt lên từng khối như vậy, khi nào mới có thể xua tan hắc ám?”

“Cho nên chúng ta cần truyền đạo truyền hỏa, chúng ta mới đến một mảnh hoang nguyên này không lâu, rất nhiều thôn trại trên hoang nguyên, chúng ta hi vọng có thể dùng tế hỏa của chúng ta cung cấp che chở cho bọn họ, chỉ cần hỏa quang đầy đủ lớn, bao phủ cả một mảnh hoang nguyên này, như vậy những vật âm tà kia, liền không nơi dung thân.”

Triệu Phụ Vân cảm thấy lý tưởng của hắc rất tốt rất vĩ đại, nhưng lại rất khó thực hiện, chỉ là hắc kính trọng hành vi thực hiện ý nghĩ trong lòng của đối phương.

Đúng lúc này, trong bóng tối, truyền đến một tiếng kèn kéo dài, Hỏa Diệu Tử biến sắc, nói: “Lại là bọn họ.”

Theo tiếng kèn vang lên, trong bóng tối nổi lên gió, vọt về phía một mảnh hỏa diễm này, phảng phất muốn đem những hỏa diễm này dập tắt.

“Là ai?” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

“Đương nhiên là nô bộc phiên hắc ám này, bọn họ không thể gặp hỏa quang, chỉ cần là nơi có ánh lửa, tất nhiên sẽ đưa tới bọn họ xung kích.” Hỏa Diệu Tử mang theo vài phần phần hận nói.

Chương 357 : Hỏa Diễm Cự Nhân

“Ô...”

Triệu Phụ Vân thuận phương hướng tiếng kèn truyền đến nhìn lại, hai mắt hấn hiện ra kim quang, có thể nhìn thấy dưới kim quang, gió bọc âm khí mãnh liệt mà đến, giống như sóng lớn vô hình.

Không có nước, nhưng âm khí này lại tương đương với nước, Triệu Phụ Vân có thể xác định, nếu để cho âm khí cuộn cuộn mà đến kia cuốn vào trên hố lửa, cho dù là hố lửa thành trận, cũng khó có thể tiếp tục thiêu đốt, rất có thể sẽ lập tức dập tắt.

Cho nên, cần phá vỡ âm sát thủy triều hình thành từ âm khí này, sớm phá vỡ không để nó hình thành một cỗ đại thế.

Hỏa Diễm Tử bên cạnh hiển nhiên cũng nhìn ra, sắc mặt hấn biến hóa, trong lòng hấn rất rõ ràng, đại bộ phận người trong Hỏa Khanh Trận này kỳ thật đều chỉ vừa mới thay đổi phương thức tu hành, đều còn đang tái tạo pháp lực, nếu như mình không thể xua tan một mảnh âm sát này, như vậy những người này đều sẽ dập tắt như lửa.

Triệu Phụ Vân đối với xưng hô hắc ám nô bọc này trong lúc nhất thời không thể nào hiểu được.

Không khỏi mà hỏi: “Hắc ám nô bộc là thứ gì?”

“Ở trong một vùng tăm tối này, có một vài thứ cực kì cừu thi đối với ánh lửa, vô luận thứ phát ra ánh lửa là gì, đều sẽ ngay lập tức đến dập tắt, cho dù nó không có bao nhiêu trí tuệ, cho dù nó còn đang tranh đấu cùng thứ gì khác, sau khi phát hiện ánh lửa, cũng sẽ từ bỏ địch nhân nguyên bản đến dập tắt ánh lửa, chúng ta xưng là hắc ám nô bộc.” Hỏa Diệu Tử giải thích.

“Bọn chúng có tộc đàn đặc biệt sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bọn chúng không có một tộc đàn đặc biệt nào, trong các chủng tộc, luôn luôn sẽ có một ít tồn tại thức tỉnh loại ý thức ở sâu trong nội tâm này.” Hỏa Diệu Tử nhìn âm sát hội tụ càng ngày càng mãnh liệt phía xa.

Theo hần hiểu biết, mỗi một vùng đều sẽ chỉ có một đến hai hắc ám nô bộc, trước đó đã bị mình giết hai cái, hiện tại lại xuất hiện một cái, hơn nữa, cái này nhìn qua so với hai cái trước đó cường đại hơn nhiều.

Nếu muốn dùng cảnh giới tu hành đến phân chia, trước đó chỉ là Trúc Cơ kỳ, mà bây giờ cái này thì là Tử Phủ, nghe âm thanh kèn lệnh này, hiển nhiên là tay cầm pháp bảo, hần có chút bận tâm kèn lệnh này còn có tác dụng chiêu gọi hắc ám nô bộc phụ cận.

“Chỉ đối với hỏa quang sao?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Trong Xích Viêm Thần Giáo chúng ta, có câu nói, hỏa diễm là dư huy của Xích Viêm, bọn chúng muốn diệt tất

cả ánh lửa, chính là vì để dư huy của Xích Viêm dập tắt.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, trong lòng không khỏi khẽ động, hắn phát hiện mặc dù mình tu Xích Viêm Thần Chú, tu một thân Xích Viêm hỏa pháp, ở trong lòng uẩn sinh Kim Ô Thần Điều, nhưng hiểu biết đối với Xích Viêm kỳ thật cũng không nhiều bằng một giáo đồ chân chính của Xích Viêm Thần Giáo.

Bất quá hiện tại hiển nhiên không phải thời điểm hỏi những thứ này, bởi vì Hỏa Diệu Tử đã xuất ra một cây quạt chế bằng lông vũ từ trong bảo nang.

Cây quạt này tổng cộng tạo thành từ bốn lông vũ lớn, tám lông vũ nhỏ, trong bốn lông vũ lớn hai cây màu đỏ, hai cây màu xanh.

Phía trên lông vũ lớn màu đỏ hỏa tính nồng đậm, đây hẳn là lông vũ của Hỏa Diễm Điều nào đó, trên hai cây lông vũ màu xanh kia lại quán quanh lấy phong tính, hẳn là lông vũ của loài chim nào đó am hiểu ngự phong.

Mà tám lông vũ nhỏ kia cũng là hai loại, bọn chúng xanh đỏ giao nhau, biên thành một cây quạt có thể ngự phong hỏa.

Trên kim tuyến đưa chúng biên cùng nhau ngưng khắc phù văn cấm chế, đây mới là mấu chốt, khiến cho hai loại thuộc tính lông vũ có thể dung hợp lẫn nhau, không đến mức phong hỏa bài xích.

Đây hiển nhiên là một kiện pháp bảo không tồi.

Gió càng ngày càng nồng đậm, tiếng kèn ngược lại biến thành không còn rõ ràng như vậy, nhưng gió cùng âm sát lại càng thêm nồng đậm, Triệu Phụ Vân biết, đây là đại âm hi thanh, tựa như pháp chú, pháp ý nồng đậm cùng người niệm chú cảnh giới cao, âm thanh pháp chú ngược lại sẽ tiến vào một loại cảnh giới không tiếng động.

Đại âm vô thanh.

Vô thanh pháp chú chỉ chính là pháp chú đến cao thâm, giống như ngôn ngữ thiên địa.

Ngôn ngữ thiên địa, mọi người không nghe được, thiên địa cũng không thi pháp, hết thảy đều là tự nhiên mà quy củ như vậy, thời gian, nước chảy, gió, hoa nở, địa chấn vân vân.

Bất quá, cũng không phải là tiếng kèn của hắc ám nô bộc này đã tiến vào loại cảnh giới đại âm hi thanh kia, mà là nói tiếng kèn của hắc ám nô bộc này không còn rõ ràng sáng tỏ, đang diễn hóa về phương hướng kia.

Hỏa Diệu Tử cảm quát nghênh đón âm sát phong lãng kia.

Triệu Phụ Vân đứng đó không hề động, nhìn thấy hắc đi đến biên giới hỏa quang đủ khả năng chiếu rọi.

Mà những người khác cũng đều một lần nữa ngồi xuống, cũng bắt đầu tụng niệm lên một loại tế đảo chi chú Triệu Phụ Vân chưa từng nghe.

Đây không phải là bất luận một thiên nào của Xích Viêm Thần Chú, Triệu Phụ Vân cẩn thận nghe, phát hiện đó là lời cầu nguyện hỏa diễm.

Rất nhanh Triệu Phụ Vân liền minh bạch, có thể là ở đây trực tiếp cầu nguyện Xích Viêm, khả năng dẫn tới hắc ám nô bộc càng thêm cường đại.

Đương nhiên, còn có một loại khả năng, đó chính là lúc Chúc Khác truyền thụ cho bọn họ phương pháp cầu nguyện, tận lực đổi lời cầu nguyện, từ đối với Xích Viêm đổi thành hỏa diễm.

Mà hỏa trong hồ lửa này cũng được xưng là tế hỏa, không phải Xích Viêm Thần Hỏa.

Nghĩ tới đây, hắn liền lại cẩn thận cảm thụ tế hỏa kia, phát hiện hỏa diễm này mặc dù không bá đạo như Xích Viêm Thần Hỏa mình biết, nhưng tự có một cỗ sinh mệnh lực.

Đây là tế hỏa, hỏa diễm lấy sinh mệnh của sinh vật hắc ám tế dưỡng ra, đối với sinh mệnh trong bóng tối sẽ có tác dụng khắc chế đặc biệt.

Triệu Phụ Vân nhìn một màn này, không khỏi nghĩ đến lúc mới tới biên giới Cực Dạ, từng gặp phải một ít người gác đêm khác, bọn họ cũng sẽ châm lửa hồ lửa cùng loại, lúc ấy lão thương đầu kia liền đã dạy hắn châm lửa Thú Hỏa Khanh.

Còn từng nói, trông coi tế hỏa này nhất định không thể

tâm mang sợ hãi, không thể sợ, nếu đối mặt hắc ám, trong lòng luôn luôn sợ, như vậy tể hỏa này cũng đốt không vượng.

Đốt không vượng, vậy tự nhiên sẽ không bảo hộ được thân tâm của mình.

Hắn nhớ rõ lúc ấy, Thú Hỏa Khanh này do xương đầu lão hổ châm lửa, trong hổ lửa không chỉ có lực lượng hỏa diễm, còn có uy sát của hổ.

Triệu Phụ Vân cảm thấy những tể hỏa này là kết hợp đặc điểm của Thú Hỏa Khanh kết hợp thần chú Xích Viêm Thần Giáo, cùng một ít thứ Triệu Phụ Vân thấy không rõ.

Lúc này Hỏa Diệu Tử đã đứng ở biên giới hỏa quang, cả người như ẩn như hiện trong bóng tối, lộ ra nhỏ bé, đối mặt với hắc ám cùng âm phong vô biên kia.

Chỉ thấy hắn đột nhiên đem Phong Hỏa Vũ Phiến cầm trong tay lấy phương hướng ngược lại vung ra, vũ phiến dừng lại ở chỗ cao trên đỉnh đầu, đồng thời trong tai Triệu Phụ Vân nghe được tiếng pháp chú của hắn: “Hỏa khởi.”

Theo hắn huy động vũ phiến, hỏa quang trong hổ lửa nháy mắt phóng lên tận trời, Triệu Phụ Vân đứng ở biên giới đều cảm thấy một cỗ bài xích mãnh liệt.

Hắn mặc dù cũng có hỏa pháp trong người, nhưng vẫn cảm nhận được bài xích, cho nên hắn vừa sải bước ra, liền rời đi biên giới Hỏa Khanh Trận, lấy một loại góc độ

càng thêm vĩ mô nhìn Hỏa Diệu Tử múa quạt khu ngự tế hỏa trong Hỏa Khanh Trộn.

Chỉ thấy tế hỏa phóng lên tận trời, ở trong phiến bóng tối này, biến thành một bó đuốc hỏa quang hư vô cực lớn.

Mà những người ngồi ở bên cạnh hố lửa, thanh âm lời bọn họ niệm tụng cầu nguyện cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Trong mơ hồ, Triệu Phụ Vân nhìn thấy trong ngọn lửa trùng thiên kia, hình như có một Hỏa Diễm Cự Nhân đang ngưng kết, trong nháy mắt khi nó ngưng sinh ra, cả người Triệu Phụ Vân liền cảm thấy hắc ám phi tốc lui tán, nó nhìn chăm chú vào nơi âm phong xoay quanh hội tụ kia, âm khí nơi đó đúng là tầng tầng phi tán.

Lại thấy Hỏa Diệu Tử vung lên Phong Hỏa Vũ Phiến cầm trong tay, trong nháy mắt này, hỏa quang như gió cuồng quyền lên, xông vào trong một mảnh âm phong.

Âm khí nguyên bản cũng đã tán loạn dưới ánh nhìn chăm chú của Hỏa Diễm Cự Nhân, giờ khắc này dưới sự lay động của hỏa diễm phong cấp tốc phi tán.

Sau đó lộ ra một người dưới âm phong.

Đó là một người mặc rách rưới, hoặc không nên gọi là người, bởi vì hắn có một khuôn mặt ngựa, không phải loại mặt như Mã Tam Hộ, mà là mặt ngựa chân chính.

Mặt ngựa của hắn giống như không có hoá hình tốt, đã biến bằng phẳng, thế nhưng vẫn liếc mắt có thể thấy

được đó là mặt ngựa.

Hai tay của hắn cũng không có hóa hình tốt, không có phân ra năm ngón tay, hai tay cầm lấy một cái kèn lệnh làm từ sừng trâu, kèn lệnh uốn lượn đen nhánh.

Khi Hỏa Diệu Tử một quạt thổi tan âm phong, đem thân thể của hắn bại lộ ở trong ngọn lửa, Triệu Phụ Vân đứng là nhạy bén cảm giác được hắn có một tia sợ hãi, phảng phất trở tay không kịp.

Người mặt ngựa này đúng là xoay người bỏ chạy, nhưng Hỏa Diệu Tử hiển nhiên không có ý định bỏ qua hắn, vũ phiến trong tay lại một lần nữa huy động, một mảnh hỏa diễm nồng đậm trộn lẫn gió cuồng quyền mà ra từ trên vũ phiến, đảo mắt cũng đã đuổi kịp người mặt ngựa kia, để thôn phệ.

Sau một trận tiếng kêu thảm thiết, thanh âm của người mặt ngựa chậm rãi chìm xuống, mà Hỏa Diệu Tử đi qua, nhặt về một cái kèn sừng trâu.

Triệu Phụ Vân đem hết thảy đều thấy rõ, trong lòng không khỏi cảm thán, mặc dù Hỏa Diệu Tử chỉ là tu vi Tử Phủ, nhưng kết hợp với Hỏa Diễm Cự Nhân tế hỏa trong hổ lửa huyền sinh ra, hắn có khả năng phát huy ra pháp thuật thực lực cơ hồ không dưới tu sĩ Kim Đan.

Sau đó, Triệu Phụ Vân cũng không có đi, mà là ở nơi này bắt đầu giao lưu cùng bọn họ, nhất là đối với lai lịch cùng truyền thuyết của Xích Viêm.

Đương nhiên, lai lịch cùng truyền thuyết bình thường

Triệu Phụ Vân đều biết, hắn muốn biết Hỏa Diệu Tử có phải biết một ít người khác không biết hay không.

“Liên quan đến truyền thuyết bí ẩn của Xích Viêm, Mạch Chủ hắc là biết, ta từng nghe Mạch Chủ nói, Xích Viêm bị cấm che là ý chí của đại bộ phận đại thần thông giả trong thiên địa lúc ấy, chỉ là sau đó sự tình phát sinh có biến số, lúc này mới khiến đêm tối đầy trời.” Hỏa Diệu Tử nói.

“Người có biết viễn cổ thần thoại cụ thể hơn không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta không biết, nhưng Mạch Chủ hắc là biết.” Hỏa Diệu Tử đối với chuyện này tựa hồ không có hứng thú lắm.

“Người có biết Mạch Chủ các người đi nơi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Mạch Chủ hình như nói là muốn đi Hợp Sinh Thị.” Hỏa Diệu Tử nói.

“Hợp Sinh Thị?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc: “Hắn đến đó làm gì?”

“Mạch Chủ nói trong Hợp Sinh Thị có không ít nhân loại bị cấm tù, chỉ cần có thể giải cứu ra bọn họ, vậy sẽ nhiều ít người tế hỏa truyền hỏa.” Hỏa Diệu Tử nói.

Triệu Phụ Vân không khỏi cảm thán, mình đi ra từ Hợp Sinh Thị, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới muốn đi giải cứu người bị cấm tù bên trong.

Hơn nữa hẳn biết, lúc ấy trong Bách Anh Lâu nhất định có nhân loại thuần túy bị cầm tù.

Nhưng hiện tại chủ yếu nhất là, Hợp Sinh Thị kia đã bị Tâm Linh Quan Chủ đoạt đi.

Thân vẫn chỉ tiêm · tác gia nói

Ta quá rác rưởi. Lúc mỗi một lần phải cố gắng, lại luôn lực bất tòng tâm.

Tuyên bố trước, không phải không được, ta trước nghỉ ngơi một chút, ngủ một giấc, nhất định được.

Chương 358 : Trên đường gặp Ngũ Nghĩa

Triệu Phụ Vân cùng Thị Chủ Hợp Sinh Thị Giang Thiên Thiên trốn thoát từ trong Hợp Sinh Thị, ngăn chặn cuối cùng chủ yếu là Giang Thiên Thiên làm, cuối cùng nói chạy cũng là nàng nói.

Hai người chia ra trốn là một loại ăn ý, hắn không biết cuối cùng Thị Chủ Hợp Sinh Thị Giang Thiên Thiên có bị Tâm Linh Quan Chủ đuổi kịp hay không, trong lòng hắn, Hợp Sinh Thị Giang Thiên Thiên chính là nhân vật uy chấn vùng này mấy trăm năm, ngoại tượng của nàng Bát Tu Quân quý dị đáng sợ, thủ đoạn tuyệt đối phức tạp quý dị.

Bản sự đào mệnh của nàng tuyệt đối rất nhiều.

Bất quá hiện tại hắn nghe được Chúc Khác kia có thể là đi Hợp Sinh Thị, khó được ở đây biết tin tức bằng hữu rất nhiều năm trước, lại bởi vì hắn có thể biết một ít viễn cổ thần thoại, cho nên liền nghĩ đi tìm hắn.

Thế là liền nói: “Hợp Sinh Thị đã bị ‘Tâm Linh Quan Chủ’ chiếm cứ, người nếu có thể liên hệ với Mạch Chủ các người, liền nói với hắn cẩn thận chút, không muốn lâm vào trong Hợp Sinh Thị.”

Hoả Diệu Tử giống như chưa từng nghe qua ‘Tâm Linh Quan Chủ’, Triệu Phụ Vân cũng giải thích không rõ ràng, hắn trước khi đến Hợp Sinh Thị cũng căn bản là chưa

từng nghe qua, Tâm Linh Quan Chủ kia, tựa như cá giấu ở trong biển sâu, rõ ràng ở nơi đó, tồn tại rất nhiều năm, nhưng ít có người biết hắn tồn tại.

Hoả Diệu Tử chung quy là liên hệ Chúc Khác, Triệu Phụ Vân biết bọn họ nhất định có biện pháp liên hệ.

Phương thức liên hệ là thông qua tế hoả.

Triệu Phụ Vân ở bên cạnh nhìn, nhìn thấy hỏa diễm trong hố lửa kia, không gió mà bay, cũng phát ra thanh âm như gào thét, hỏa diễm ở trong hố xoay quanh phun trào, mà thanh âm của Hoả Diệu Tử lấy một loại vận luật kỳ diệu truyền vào hỏa diễm.

Triệu Phụ Vân không biết trong tế hỏa kia có truyền đến lời Chúc Khác hay không, hắn ở bên cạnh chờ, một hồi lâu sau, Hoả Diệu Tử nói: “Mạch Chủ sau khi nghe nói đạo trường ở đây thật cao hứng, nhưng lúc này hắn đang ở bên ngoài Hợp Sinh Thị, ở cùng Hồ Khiếu Sơn Trang Xuân Sinh Quân, chuẩn bị vào trong Hợp Sinh Thị giải cứu người bị hãm trong đó.”

Triệu Phụ Vân sau khi nghe xong, suy nghĩ một chút, nói: “Vậy ta đi gặp hắn một chút, đạo hữu có biết phương hướng Hợp Sinh Thị.”

Triệu Phụ Vân sau mấy lần độn hành đã mất phương vị, Hoả Diệu Tử ngược lại là biết, dù sao hắn ở đây lâu, chưa từng thay đổi, cho nên không có mất đi phương vị.

Sau khi Hoả Diệu Tử nói cho hắn biết phương vị của Hợp Sinh Thị, Triệu Phụ Vân rời đi.

Hắn lại một lần nữa đi tới Hợp Sinh Thị.

Hắn không có lấy Kim Ô Thần Quang Độn Pháp đi đường, độn pháp này ở trong bóng tối đi đường quá cao diệu, hơn nữa môn độn pháp này đối với pháp lực tiêu hao vẫn là cực lớn, mặc dù hắn đã có rất nhiều loại cách dùng, nhưng đi đường cho tới bây giờ cũng không phải lựa chọn đầu tiên.

Lựa chọn đầu tiên của hắn chính là Súc Địa Thành Thốn, bước nhanh về phía trước.

Hắn trong mắt người khác, đi ở trên mặt đất, trên người hoàng mang phù ẩn, chỉ thấy hắn huy động ống tay áo, một bước chợt lóe.

Môn pháp thuật Súc Địa Thành Thốn này mang theo pháp ý không gian, đối với đại địa lý giải cực sâu, từ đó khiến cho đại địa trong thời gian ngắn phẳng phát co lại thành địa đồ, người thấy đại địa như địa đồ, đi trên đại địa, liền cũng như hành tẩu trên địa đồ.

Đây là đệ nhị Nguyên Anh của hắn sau khi sinh ra, không bao lâu liền lĩnh ngộ được.

Hắn tin tưởng, tương lai khẳng định có cơ hội lĩnh ngộ pháp thuật cao siêu hơn.

Qua núi qua sông, đều ở trong một bước.

Đối với người khác mà nói sơn hà xa xôi, đối với hắn mà nói bất quá là khoảng cách một bước.

Hoang nguyên này, có không ít người nhìn thấy một người cam bào đến từ đằng xa, một bước phóng ra, đột nhiên xuất hiện ở phụ cận thôn trại mình, lập tức khẩn trương lên, sau đó lại thấy người cam bào đi mấy bước, cả người đột nhiên bắt đầu biến mờ hồ, chỉ thấy người cam bào lại một bước phóng ra, thân hình đối phương đã biến mất.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa đi tới phụ cận Hợp Sinh Thị.

Dọc theo con đường này, hẳn đúng là nhìn thấy không ít người đều đi về phía Hợp Sinh Thị, ngược lại giống như Hợp Sinh Thị này có bảo tàng gì.

Trên đường gặp phải một chi đội ngũ, năm tồn tại nửa người nửa yêu, bốn người trong đó nhắc một cỗ kiệu, một người dẫn đường, kiêm chờ đợi sai khiến.

Toàn thân cỗ kiệu kia màu đen, treo rèm đen, không thấy rõ thứ gì ngồi bên trong.

Triệu Phụ Vân gặp phải bọn họ, liền thuận tiện đáp lời, người cầm đầu kia gầy như que củi, hai bên miệng không biết bị ai dùng dây đỏ khâu lại, Triệu Phụ Vân đánh giá bề ngoài chưa hóa đi của đối phương, đoán được nguyên thân đối phương là gì.

Từ hắc miệng lớn như vậy đến xem, hẳn là loại sinh vật miệng rộng nào đó, từ màu da đen thui của đối phương đến xem, giống như loài cá nào đó, đương nhiên cũng có thể không phải.

Trong bốn chân của đôi phương, dưới eo là không nhìn thấy, nhưng có chút ngấn, một đôi tay lộ ở bên ngoài, mặc dù phân ra năm ngón tay, nhưng móng tay lại rất sắc bén.

Trên người mặc chính là một kiện áo choàng màu trắng, ở trong bóng tối có chút dễ thấy, bên hông còn đeo một thanh kiếm, cả người lại có mấy phần phong phạm bảo tiêu cùng phóng đãng.

Bốn người khác cũng không phải người thuần túy, đều là yêu hóa hình, bọn họ hì hục khiêng kiệu đèn, đi ở trên mặt đất, tốc độ rất nhanh.

Sau khi trò chuyện cùng yêu bị khâu miệng đi bên cạnh, biết bọn họ tự xưng Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa.

Về phần Tiểu Thanh Đàm ở nơi nào Triệu Phụ Vân cũng không hỏi, hắn thấy địa danh trong bóng tối, mình căn bản là không có khái niệm, không biết cũng được.

Hắn tên là Đàm Hắc Lâm, nhị đệ tên là Đàm Thanh Phù, tam đệ tên là Đàm Bạch Thực, tứ muội tên là Đàm Hồng Hà, ngũ đệ tên là Đàm Vô Nại.

Triệu Phụ Vân nghe danh tự này liền rất có chút vấn đề muốn hỏi, hai tên phía trước ngược lại cũng được, là danh tự trung quy trung củ trong yêu loại.

Đến tam đệ sau, danh tự liền có chút lệch, thế là liền hỏi vì sao gọi Bạch Thực.

Đàm Hắc Lân nói: “Tam đệ nói hấn từng nghe được có người nói, chỉ có đại tiên mới có thể ăn không, hấn cảm thấy đại tiên quá kiêu ngạo, không tốt, cho nên liền quyết định lấy tên ‘Bạch Thực’ .”

Triệu Phụ Vân gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ, lại hỏi vì sao tứ muội gọi ‘Hong Hà’, chẳng lẽ nàng gặp qua hồng hà.

Hỏi điều này, Đàm Hắc Lân lại có chút tự hào nói: “Tứ muội chúng ta, từng một thân một mình tiến về bạch địa Đại Chu, ở nơi đó thấy ánh bình minh cùng ráng chiều, từng nghe được có tu sĩ cao nhã từng nói, thế gian này người đẹp nhất, không ai qua được văn trang hồng hà, thế là đổi tên Hồng Hà.”

“Vậy tại sao không gọi văn trang đây?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Ta nghe tứ muội nói màu sắc hồng hà giống ánh sáng thân thể nàng phát ra, về sau người có cơ hội nhất định phải đi bạch địa nhìn một chút hà thái.” Đàm Hắc Lân mang theo vài phần thần sắc tự đắc, Đàm Hồng Hà nhìn thấy liền như hấn nhìn thấy.

“Đại ca, người nói danh tự liền nói danh tự, làm gì nói thân thể người ta.” Triệu Phụ Vân quay đầu nhìn nữ tử một thân màu đỏ, chính một mặt thẹn thùng nhìn qua, khi Triệu Phụ Vân nhìn về phía nàng, nàng đúng là không dám nhìn Triệu Phụ Vân.

“Vậy cuối cùng ngũ đệ các người vì sao gọi ‘Vô Nại’ đây?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Ngũ đệ nói hấn có một lần, gặp gỡ một đạo nhân qua đường, cảm thán nói, người sống một đời, quá nhiều sự tình bất đắc dĩ, ngũ đệ nói đạo nhân kia khi nói câu này, để hấn cảm thấy bi thương, cho nên hấn cảm thấy hai chữ Vô Nại này đều có đạo lý.”

Triệu Phụ Vân không nhìn thấy vị ngũ đệ kia, bởi vì bọn họ đi bên phải, ngũ đệ kia khiêng kiệu ở bên trái.

Triệu Phụ Vân lại hỏi bọn họ đi đâu, hấn nói là đi Hợp Sinh Thị.

Triệu Phụ Vân lại hỏi bọn họ đến đó làm gì.

“Nghe nói Hợp Sinh Thị có thể thực hiện tâm nguyện, đồng thời rất linh nghiệm, phu nhân chúng ta cũng muốn đi xem, có phải là thật hay không.” Bị khâu miệng Đàm Hắc Lân nói.

“A, nơi đó có thể thực hiện tâm nguyện?” Triệu Phụ Vân kinh ngạc hỏi.

“Chúng ta cũng là lần đầu tiên nghe nói, cho nên phu nhân quyết định đi xem một chút, nghe nói Hợp Sinh Thị đến một vị đại năng có thể hoàn thành tâm nguyện của mọi người.”

“Người có tâm nguyện gì sao sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tâm nguyện của phu nhân ta chính là tâm nguyện của ta.” Đàm Hắc Lân nói.

Triệu Phụ Vân không khỏi nhìn lại cỗ kiệu rèm đen che

đến kín mít đằng sau.

Trong mộc kiệu kia một cái thân thể toàn thân bạch cốt óng ánh, khoác một kiện bạch bào óng ánh, lúc này ngồi ngay ngắn ở đó không nhúc nhích, thở mạnh cũng không dám.

Nàng ở trong nháy mắt Triệu Phụ Vân nhìn qua, chỉ cảm thấy cả người đều như bị đốt.

Chương 359 : Xuân Sinh Quân cùng Tứ Di nãi nãi

Triệu Phụ Vân cũng không cùng bọn họ đồng hành bao lâu, không lâu sau liền rời đi, giống như lúc hấn đến lạng yên không một tiếng động, lúc rời đi cũng là tự nhiên như vậy.

Đàm Hắc Lân còn đang ở nơi đó nói chuyện, sau đó đột nhiên phát hiện Triệu Phụ Vân đã không thấy, không khỏi khẽ di, nói: “Người cam bào kia đâu? Làm sao không thấy rồi?”

“Đại ca, ta cũng không có thấy, hấn giống như sương mù, đột nhiên liền không thấy.” Nhị đệ Đàm Thanh Phù trả lời nói.

“Thần thần quỷ quỷ, không phải người tốt.” Đàm Hắc Lân nói.

Qua một hồi lâu, trong kiệu đen đột nhiên truyền đến một thanh âm: “Hắc Lân... .”

Đàm Hắc Lân sau khi nghe được, tâm đều muốn tan, hấn chưa từng nghe được thanh âm của Bạch Cốt phu nhân dễ nghe như thế, giống như thoáng cái đã thâm nhập vào sâu trong đáy lòng.

“Phu nhân, ngài gọi ta a.” Đàm Hắc Lân vội vàng xích lại gần rèm cửa sổ của kiệu đen kia, phảng phất muốn người được thanh hương ngọc cốt trong kiệu.

“Ân.” Một tiếng đáp nhẹ, để xương cốt của Đàm Hắc Lân đều mềm, tai hắn nghe được Bạch Cốt phu nhân bên trong nói: “Người biết người vừa rồi kia?”

“Hỏi phu nhân, tiểu nhân cũng không biết, hắn nhất định muốn đến nói chuyện với tiểu nhân, tiểu nhân cũng không có cách nào.” Đàm Hắc Lân nhanh chóng nói.

Bạch Cốt phu nhân trong kiệu trong lúc nhất thời không nói gì, Đàm Hắc Lân đang suy nghĩ có phải mình nói sai hay không, Bạch Cốt phu nhân còn nói thêm: “Lần sau gặp lại đến hắn, có thể cùng hắn nhiều trò chuyện.”

Đàm Hắc Lân trong lúc nhất thời không biết Bạch Cốt phu nhân vì sao phải như vậy, nghĩ thầm chẳng lẽ phu nhân muốn nhận biết hắn, phu nhân cũng quá không biết đủ, rõ ràng đã có năm huynh đệ chúng ta, lại còn muốn lại nhận biết những người khác, chẳng lẽ phu nhân coi trọng tiểu bạch kiếm kia? Yêu khi trong yêu, nào có uy vũ khủng bố như ta.

Năm huynh đệ Tiểu Thanh Đàm, từng người tâm tư nặng nề nhắc lên kiệu đen đi về phía Hợp Sinh Thị.

Chúc Khác lúc này liền đứng ở bên ngoài Hợp Sinh Thị, hắn đang ngồi cùng một đám người hình dáng tướng mạo cổ quái.

Hắn vốn không muốn cùng những người này ở đây, nhưng thê tử của bằng hữu lại nhận biết đối phương,

cho nên liền cứ như vậy tự nhiên cùng nhau.

Bằng hữu của hắn tên là Lam Huy, vốn là công tử của Trấn Nam Vương Lam thị Quảng Nguyên Phủ, năm đó Lam thị muốn kết hôn cùng Hồ thị Hồ Khâu Thiên Sơn Quốc, vị nữ yêu Hồ thị Hồ Khâu kia tên là Hồ Lệ Châu.

Hồ Lệ Châu năm đó đã vào Lam gia, chỉ là chưa hoàn thành nghi thức kết hôn mà thôi, mà vào ngày sắp hoàn thành, Lam gia bị Mã Tam Hộ Thiên Đô Sơn cầm đầu tu sĩ cho diệt, chỉ có Lam Huy những văn bối này có thể may mắn sống sót.

Vừa rồi Hỏa Diệu Tử lấy lửa truyền tin cho hắn, nói cho hắn có một vị Phụ Vân đạo trưởng của Thiên Đô Sơn ở nơi đó, muốn gặp hắn một lần.

Hắn lập tức nhớ tới vị đệ tử Thiên Đô Sơn từng tế luyện pháp khí ở trong thần miếu của mình, năm đó hai người cũng trò chuyện rất vui vẻ, nhưng sau khi Lam gia xảy ra chuyện, bọn họ cũng chưa từng gặp lại.

Sau đó hắn tìm đến Lam Huy, cũng biết quá trình Lam gia bị diệt.

Cho nên vừa rồi Hỏa Diệu Tử lấy lửa truyền tin cho hắn, hắn mặc dù cao hứng biết tin tức bạn cũ, nhưng lại cũng minh xác biểu thị hoàn cảnh nơi này bất lợi với hắn, gặp lại sau.

Nghĩ đến Hỏa Diệu Tử nhất định sẽ chuyển đạt ý của hắn.

Trong bát tri bát giác, bên ngoài Hợp Sinh Thị này đúng là đã hội tụ rất nhiều yêu ma.

Chúc Khác sở dĩ nguyện ý ở chung cùng Xuân Sinh Quân Hồ Khiếu Sơn Trang, một nguyên nhân trong đó chính là yêu ma nơi này càng ngày càng nhiều, hắn cũng không thể không tìm một yêu ma cường đại che chở, mà Xuân Sinh Quân uy danh hiển hách, liền đủ để che chở hắn cùng Lam Huy.

Xuân Sinh Quân vòng địa thành cấm, yêu ma khác liền không dám tới gần.

Mấy ngày nay, yêu ma đến bái phỏng Xuân Sinh Quân nói liền không dứt, đều là yêu ma kết nội đan.

Mà Xuân Sinh Quân sở dĩ sẽ tới đây, hắn là nghe nói một vị tiểu thiếp của Xuân Sinh Quân hãm ở trong tòa Hợp Sinh Thị này.

Hắn trước kia từng đến Hợp Sinh Thị một lần, trong trí nhớ của hắn, Hợp Sinh Thị này còn tính là một nơi có quy củ, bất quá tình huống hiện tại là Hợp Sinh Thị hư hư thực thực bị thứ gì chiếm cứ.

Nghe nói Thị Chủ Hợp Sinh Thị đều trốn đi.

Trước kia hắn nhìn thấy bầu trời Hợp Sinh Thị, pháp tượng tám chân kia thần bí mà đáng sợ, ngay cả tồn tại cường đại như vậy cũng phải chạy trốn, như vậy hiện tại Hợp Sinh Thị này nhất định là đáng sợ.

Thế nhưng lại có nhiều người đến như vậy, đồng thời

không có biểu hiện ra bao nhiêu vẻ sợ hãi, bao quát chính hắn, yêu ma trước đó bái phỏng Xuân Sinh Quân, trừ bỏ là bái phỏng, còn có chính là muốn hỏi tình huống liên quan tới Hợp Sinh Thị.

Xuân Sinh Quân cho bọn họ đáp án là, hiện tại Hợp Sinh Thị có một vị đại thần thông giả, có thể thỏa mãn nguyện vọng của mọi người.

Chúc Khác cảm thấy trong này có gì đó không đúng, muốn kêu Lam Huy cùng rời đi, nhưng thê tử Hồ Lệ Châu của Lam Huy lại có vẻ rất hưng phấn.

Hắn biết, năm đó Lam Huy ở trong loại hoàn cảnh kia, Hồ Lệ Châu y nguyên không rời không bỏ đối với hắn, để hắn nguyên bản không nguyện ý hôn sự này lại tiếp nhận nàng.

Hắn biết Lam Huy là một người giảng tình nghĩa, đã nhiều năm như vậy, hắn mặc dù biết Hồ Lệ Châu lợi dụng tính cách này của Lam Huy, đang khống chế hắn, lại cũng không có biện pháp gì tốt.

Có người vào Hợp Sinh Thị, sau đó lại ra.

Người đi ra kia vẻ mặt hưng phấn, nói mình thu hoạch được thứ mình muốn, về phần là gì, lại không hề đề cập tới, chỉ nói trong Hợp Sinh Thị có thể thỏa mãn hết thảy nguyện vọng.

Thế nhưng Chúc Khác lại cảm thấy người này nhìn qua thần vượng khí thịnh, giống như ăn đồ đại bổ, nhưng bên trong lại như bị đào rỗng, đây chỉ là biểu tượng,

không bao lâu liền sẽ suy bại xuống.

Người đi vào càng ngày càng nhiều, người có thu hoạch đi ra cũng càng ngày càng nhiều, Hồ Lệ Châu cũng muốn đi vào, nàng muốn đi vào, Lam Huy tự nhiên cũng muốn đi vào.

Hắn biết Hồ Lệ Châu muốn Kết Đan, đồng thời lấy loại lý do này để Lam Huy không cách nào ngăn cản nàng, bởi vì chính Lam Huy cũng muốn Kết Đan, nhất là sau khi Chúc Khác Kết Đan, hắn mặc dù ngoài mặt không nói gì, nội tâm nhất định có loại tâm tình này.

Chúc Khác xuất ra một ngọn đèn.

Ngọn đèn này là sau khi hắn truyền đạo truyền hỏa, tất cả thu hoạch đều hội tụ trên một ngọn đèn này, hắn đặt tên là Vấn Đạo Tế Tâm Đăng, mỗi khi có sự tình gì không rõ, có sự tình gì không thể xác định, đều sẽ hỏi một chút ngọn đèn này, Vấn Đạo Tế Tâm Đăng sẽ cho hắn đáp án.

Hỏa diễm là màu đỏ thẫm, hai mắt hắn nhìn chăm chú vào hỏa diễm, sau đó hồi nghi ngờ trong lòng: “Chúng ta tiến vào Hợp Sinh Thị có gặp nguy hiểm hay không?”

Vấn Đạo Tế Tâm Đăng trước mắt sau khi hắn hỏi ra vấn đề này, lập tức không gió mà động, giống như có gió vô hình thổi tới muốn dập tắt đèn diễm, nhưng khi sắp sửa diệt đi, lại luôn luôn có một cỗ lực lượng để hỏa diễm không đến mức hoàn toàn dập tắt, cuối cùng gió vô hình tiêu tán, đèn diễm trở về bình tĩnh.

Mà hần ở thời khắc này, lại từ trong hỏa diễm vô hình lấy được một đáp án: “Đại cát.”

Đối với Vấn Đạo Tế Tâm Đẳng này, nếu một lần không tin, hai lần, lần lượt không tin đáp án hỏi đến, như vậy ngọn đèn này sẽ chậm rãi biến thành một ngọn đèn phổ thông, nếu lần lượt linh nghiệm, như vậy ngọn đèn này cũng sẽ càng ngày càng thần dị.

Trước lúc này, vô luận gặp phải sự tình gì nguy hiểm khó có thể quyết định, sau khi hỏi qua ngọn đèn này, thu hoạch được đáp án, chiếu theo đi làm, cuối cùng hần đều không có việc gì.

“Chúc Khác, chúng ta cũng đi vào đi, nghe nói không bao lâu nữa sẽ đóng cửa rồi, sau khi đóng cửa Hợp Sinh Thị sẽ trở về dáng vẻ trước kia, cũng không còn thần dị.”

Bên ngoài truyền đến thanh âm của Lam Huy.

Chúc Khác thu hồi Vấn Đạo Tế Tâm Đẳng, đi ra nhìn thấy Lam Huy một thân cẩm bào màu lam, mà bên cạnh thì là Hồ Lệ Châu một thân áo cưới đỏ chót, qua nhiều năm như vậy áo cưới của Hồ Lệ Châu thế mà không có cỗi qua.

Chúc Khác cũng không biết nàng vì sao thích mặc bộ quần áo này như thế, chẳng lẽ là vì kỷ niệm ngày xuất giá năm đó?

Trong lòng hần cảm thấy khó chịu, cảm thấy không thể đi vào, nhưng trong lúc nhất thời, đúng là lại không cách

nào phản bác, phảng phất có thứ gì chấn ở trong lòng nói không nên lời.

Trong ánh mắt tha thiết của Lam Huy, cuối cùng hắn vẫn đi theo vào.

Bọn họ vừa đi vào trong, Lam Huy vừa giới thiệu: “Nghe nói tiến vào Hợp Sinh Thị, chỉ cần tìm tới một người nguyện ý thỏa mãn tâm nguyện của chúng ta là được.”

“Vậy ai là người nguyện ý thỏa mãn tâm nguyện của chúng ta đây?” Chúc Khác nói.

“Điều này liền cần tìm vận may, cần phải không ngừng tìm người trong Hợp Sinh Thị tra hỏi.” Lam Huy nói.

Chúc Khác nhíu mày, hắn cảm thấy có chút không đúng, lại không nói ra được, mà Lam Huy cùng Hồ Lệ Châu thì là vẻ mặt hưng phấn, kích động đi về phía Hợp Sinh Thị.

Trang chủ Hồ Khiếu Sơn Trang Xuân Sinh Quân lúc này đứng ở một nơi cao, nhìn Hợp Sinh Thị, trong mắt hắn, Hợp Sinh Thị là nguy hiểm, lúc này Hợp Sinh Thị tản ra một tầng ánh sáng thần dị từ trong bóng tối, ánh sáng kia mỗi giờ mỗi khắc đều đang ăn mòn tâm linh.

Người đi vào lại đi ra, hắn tới nói chuyện, tới tiếp xúc, đều phát hiện tâm linh của bọn họ giống bị móc sạch.

Trên thân thể là không có bất kỳ tổn hại gì, nhưng hắn lại không hiểu cảm thấy tâm linh của đối phương bị móc

sạch.

“Khó trách Giang Thiên Thiên kia các loại thủ đoạn, đều không thể không trốn, trong Hợp Sinh Thị này đến tột cùng là thần thánh phương nào?” Mặc dù tiểu thiếp của Xuân Sinh Quân bị vây hãm ở bên trong, hắn sau khi đến nơi này lại cẩn thận vô cùng.

Ánh mắt của hắn kéo trở về từ Hợp Sinh Thị, nhìn về một phương hướng bên cạnh, nơi đó có một thân thể trùng thật dài nhô ra từ trong bóng tối, nhìn Hợp Sinh Thị này.

Con trùng này là con Dực Xà của Hàm Phong Phủ, người xưng Tứ Dực lão tổ, lại gọi Tứ Di nãi nãi, chỉ thấy thân thể của nàng không ngừng co vào, trong một mảnh sương khói, thân thể thật dài kia của nàng hóa thành một lão phụ nhân mặc áo bào đen.

Trong lòng Xuân Sinh Quân hơi động, lại nhìn về phía một phương hướng khác, một nữ tử khuôn mặt như mang mặt nạ đi tới từ trong bóng tối, nàng đi qua hư không, quanh thân lại giống như có xúc tu vô hình đang múa may, tướng mạo nữ tử này không chỗ nào không hoàn mỹ, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác chấp vá quỷ dị.

Mà một đôi tròng mắt trong hốc mắt kia, đối với khuôn mặt không có biểu tình đến nói, lại lộ ra quá sinh động, giống như hai hạt châu đen chuyển động trong hốc mắt.

Xuân Sinh Quân nhận ra đây là Thị Chủ Hợp Sinh Thị Giang Thiên Thiên, không khỏi lập tức cất giọng nói:

“Giang Thiên Thiên, rốt cuộc là thứ gì trong thành này đuổi người ra ngoài?”

Giang Thiên Thiên thì là hừ lạnh một tiếng, cũng không trả lời.

Tứ Di nãi nãi bên kia lại đột nhiên mở miệng nói ra:
“Nghe nói, có người từ nơi này thu hoạch được một bảo hộp chứa bí mật Hóa Thần, đúng hay không?”

“Ta không biết.” Giang Thiên Thiên hồi đáp.

“Người không biết, đó chính là có một cái hộp như thế.”
Tứ Di nãi nãi nói.

“Hộp là có, nhưng đó là bằng hữu của ta năm đó cất giữ ở chỗ ta, đợi hậu nhân của nàng đến lấy về mà thôi, về phần có bí mật Hóa Thần gì, ta làm sao sẽ biết.”

Giang Thiên Thiên từng vì bảo trụ cái hộp này, nuốt hộp vào trong bụng mình, nhưng hiện tại hộp đã giao về đến trên tay Triệu Phụ Vân, cho nên nàng cũng không có nghĩ qua muốn tiếp tục che giấu gì.

“Người kia là ai?” Xuân Sinh Quân đột nhiên mở miệng hỏi.

“Người là hỏi người năm đó giao hộp cho ta, hay người lấy đi hộp từ chỗ ta?” Giang Thiên Thiên nói.

“Đều có.” Xuân Sinh Quân nói.

“Người giao hộp cho ta gọi Vân Ý Thanh, người lấy đi

hộp chính là đệ tử Thiên Đô Sơn, tự xưng Phụ Vân.”
Giang Thiên Thiên không chút do dự nói.

Nàng không chút do dự trả lời để hai người đều có chút ngoài ý muốn.

“Người liền trực tiếp trả lời rồi?” Xuân Sinh Quân kinh ngạc hỏi.

“Ta chỉ đáp ứng giúp nàng đảm bảo hộp, hiện tại hộp đã trả lại, nàng cũng không có để ta bảo thủ bí mật này.”
Giang Thiên Thiên không e dè nói.

“Người biết đồ vật trong hộp sao?” Xuân Sinh Quân hỏi.

“Biết.” Giang Thiên Thiên nói.

“Là thứ gì?” Xuân Sinh Quân truy vấn.

Hai con người của Giang Thiên Thiên lại tự chuyển động, đột nhiên nói: “Nhưng ta không muốn nói cho người.”

“Người lại không cần bảo thủ bí mật này, vì sao không muốn nói?” Xuân Sinh Quân lại hỏi.

“Bởi vì nếu ta trả lời, chẳng phải người khác cho là ta sợ người.” Giang Thiên Thiên nói.

Xuân Sinh Quân trong lúc nhất thời không biết trả lời thế nào, mặc dù nàng nói có chút trò đùa, nhưng hẳn lại biết đây chính là sự thật, mình lần lượt truy vấn, cứ việc đối với Giang Thiên Thiên đến nói có thể là đáp án không

quan trọng, nhưng chỉ cần không muốn nói, liền rất khó để nàng lại mở miệng.

“Như vậy người lại trở lại nơi này làm gì?” Tứ Di nãy nãy ở đối diện đột nhiên mở miệng hỏi.

“Hợp Sinh Thị này là một tay ta thành lập, cũng không thể vô duyên vô cớ để người chiếm cứ.” Giang Thiên Thiên dứt khoát nói.

Đúng lúc này, một cỗ kiệu đen được nâng đi qua từ trong bóng tối, ở trong ba đại yêu ma nhìn chăm chú, Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa ngây người, không dám nhúc nhích.

Bạch Cốt phu nhân trong kiệu cảm thấy bộ xương của mình đều muốn tản đi ở trong ánh mắt này.

Trong lòng nàng vô cùng hối hận, hối hận mình không nên thu năm tên gốc này làm thủ hạ, không nên để cho bọn họ tới nâng kiệu, nếu như ngay từ đầu không để bọn họ đến nâng kiệu, như vậy mình sẽ không lâm vào hoàn cảnh đáng sợ như thế.

Bất quá, cũng may ba đại yêu ma rất nhanh liền thu về ánh mắt, mà năm người Tiểu Thanh Đàm Ngũ Nghĩa lại đều xụi lơ trên mặt đất.

Hai mắt Tứ Di nãy nãy giống như có thể nhìn thấu rèm vải của kiệu đen, rơi vào trên người Bạch Cốt phu nhân.

“Thật là bạch cốt tinh xảo, ngược lại là thích hợp làm thành xương đầu.” Tứ Di nãy nãi nói.

Giang Thiên Thiên liếc mắt nhìn, nàng không có yêu thích phương diện này, cho nên chỉ liếc mắt nhìn, liền thu hồi lại ánh mắt.

Mà Tứ Di nãy nãy thì là lại mở miệng hỏi: “Người vừa rồi nói người đến nơi này lấy đi hộp là người của Thiên Đô Sơn? Thiên Đô Sơn ở Vũ Chu Quốc kia?”

“Ha ha, ta cũng không nói lần thứ hai giống nhau.” Giang Thiên Thiên cười lạnh một tiếng nói.

“Nếu đúng như vậy, vậy cũng là cho lão thân cơ hội báo thù cho tôn nhi Tùy Phong của ta.” Tứ Di nãy nãy không nhanh không chậm nói.

“Ha ha, muốn hộp liền nói rõ, cần gì tìm lấy cớ như vậy, lại không có người chê cười người.” Giang Thiên Thiên cười lạnh một tiếng nói.

Chương 360 : Cơ duyên trong Hợp Sinh Thị

Triệu Phụ Vân đứng ở rất xa, hẩn từ xa nhìn Hợp Sinh Thị này.

Giờ khắc này trong lòng hẩn trĩu nặng, hẩn nhớ kỹ trước khi Tâm Linh Quan Chủ này xuất hiện, mình cũng không cảm giác được nguy hiểm, chỉ trong nháy mắt hẩn xuất thủ mới cảm giác được nguy hiểm mãnh liệt.

Điều này nói rõ đối phương giỏi về ẩn giấu tâm ý của mình, chỉ ở thời điểm cuối cùng mới có thể để mình cảm giác được.

Mà hiện tại hẩn cũng không cảm giác được nguy hiểm rõ ràng, lại chỉ có một loại cảm giác trong lòng nặng nề, từng trải qua một lần, cảm giác của hẩn đối với Tâm Linh Quan Chủ kia dường như tăng cường rất nhiều.

Hẩn đứng ở trên một ngọn núi cao, nhìn Hợp Sinh Thị cùng Giang Thiên Thiên, Xuân Sinh Quân, Tứ Di nãi nãi đang trao đổi với nhau.

Triệu Phụ Vân giờ khắc này vô cùng tỉnh táo, hẩn lạnh lùng nhìn tất cả, hẩn càng tỉnh táo, tâm tư ngược lại là càng ngày càng thanh minh.

Một cỗ cảm giác nguy hiểm bắt đầu sinh sôi trong lòng, cảm giác nguy hiểm này, truyền đến từ trong Hợp Sinh Thị, lại truyền đến từ trên người hai đại yêu ma tương

đương với Nguyên Anh tu sĩ này.

Nguy hiểm ở khắp mọi nơi.

Bất quá, Triệu Phụ Vân đứng ở đỉnh núi cao kia, không nhúc nhích, bên người xuất hiện một con yêu ma, cũng tới nơi hấn đứng, nhưng không có phát hiện hấn, thân hình của hai người cơ hồ trùng điệp.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến thủ đoạn của ‘Tâm Linh Quan Chủ’, thần bí khó lường, sẽ tìm tới Hợp Sinh Thị, hoặc là biết được tin tức trái tim kia từ chỗ mình, hoặc là biết được từ chỗ đại di Vân Ý Thanh cùng Giang Thiên Thiên.

Hấn cảm thấy hấn không phải là mình, như vậy chỉ có thể là từ chỗ Vân Ý Thanh cùng Giang Thiên Thiên, thế nhưng là từ trong đối thoại với Giang Thiên Thiên biết được, Giang Thiên Thiên cũng rất cẩn thận, trái tim này giấu nhiều năm như vậy đều không có bị phát hiện, mà mình biết trái tim từ chỗ đại di Vân Ý Thanh, sau khi muốn tới Hợp Sinh Thị, Tâm Linh Quan Chủ này liền biết.

Giang Thiên Thiên cảm thấy là Triệu Phụ Vân hoặc Vân Ý Thanh bại lộ, cũng không sai.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ thầm, có phải là bởi vì đại di tâm linh truyền âm cho mình, bị Tâm Linh Quan Chủ thăm dò được, dù sao ‘Tâm Linh Quan Chủ’ có hai chữ tâm linh, thần thông của hấn nhất định là cảm rẽ vào hai chữ ‘Tâm linh’ này.

Nhưng bất kể như thế nào, Tâm Linh Quan Chủ này chính là biết, đối phương hiển nhiên không phải đến vì bí mật gì đó khả năng ẩn giấu trong trái tim, mà có thể là vì thứ càng sâu hơn.

Triệu Phụ Vân cũng không nghĩ tới trong trái tim kia bất quá là lưu một câu nói, những ngày này hắn không ngừng hồi tưởng lại câu nói kia, hắn cảm thấy câu nói kia giống như một phần nghi thức.

Tựa như có người tế thiên, có người hướng thần linh cầu nguyện lúc hành biểu thư, đây giống như hoành nguyện.

Nếu như vậy, mục đích của đại di là gì? Là vì Hóa Thần? Hay là để tiến lên tầng thứ cao hơn.

Mà Tâm Linh Quan Chủ, muốn chặn được ‘Trái tim’ trong nghi thức này lại là vì sao đây?

Nếu như nói đại di Vân Ý Thanh là vì Hóa Thần, như vậy hiện tại phải chăng đã thành công, nếu như là vì tiến lên tầng thứ cao hơn, như vậy hiện tại nàng lại ở nơi nào đây?

Triệu Phụ Vân nhìn những người kia tiến vào Hợp Sinh Thị, bao quát Chúc Khác, hắn cảm thấy những người này đều không hẹn mà cùng tới đây, nhất định là chịu ảnh hưởng của ‘Tâm Linh Quan Chủ’, trong bóng tối truyền bá tin tức cũng không dễ dàng, thế nhưng trong thời gian ngắn bọn họ cũng đều biết, đồng thời đều đến, hơn nữa đều từng người đi vào, giống con ruồi nhìn thấy phân, trong này nhất định là có vấn đề.

Nghĩ tới những thứ này, cảm giác nặng nề trong lòng lại rõ ràng mấy phần, cho nên hắn cũng không có đi qua.

Chúc Khắc cùng Lam Huy, Hồ Lệ Châu tiến vào trong Hợp Sinh Thị.

Trong Hợp Sinh Thị hết thấy phẳng phất đều là bình thường, vô luận tiến vào bao nhiêu người, đều bị tòa Hợp Sinh Thị này nuốt mất.

Hắn nhìn thấy có người đối thoại cùng một hài đồng ở đầu đường, đột nhiên, hài đồng xuất ra một tiểu quả từ trong ngực, còn hắn thì xuất ra một khối Linh Ngọc tới trao đổi, sau khi được đến tiểu quả trong tay hài đồng, lập tức nuốt vào trong miệng, sau khi ăn vào, hắn nhìn thấy khí tức của đối phương phóng đại.

Bản tướng cũng xuất hiện biến hóa, đúng là có một tia dấu hiệu phản tổ.

Một màn này làm hai người Lam Huy cùng Hồ Lệ Châu đều vô cùng nóng mắt.

Bọn hắn ở trên đường, một đường tìm kiếm cơ duyên của mình, cũng một đường nhìn thấy có người thu hoạch được cơ duyên, thế nhưng chính bọn họ lại không tìm được, bọn họ cùng người đối thoại, đối phương đều lắc đầu, hoặc là trực tiếp không để ý tới, hoặc là tỏ vẻ nghe không hiểu, hoặc là hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Mà bọn họ cũng nhìn thấy, cùng một người mà bọn họ đã nói chuyện, sau khi những người khác nói chuyện, lại có thể vui vẻ ra mặt, sau đó mang theo đối phương đi trong nhà mình.

Bọn họ đi theo nhìn, sau đó phát hiện người kia xuất ra một dược hoàn trân tàng không biết bao nhiêu năm từ nơi nào đó trong nhà mình đến trao đổi, người thu hoạch được dược hoàn sau khi ăn xong, cũng là khí tức phóng đại, thân thể càng là trực tiếp phát sinh dị biến, cả người biến vô cùng hung lệ.

“Ha ha... . . Thật sự là hảo dược, ta thức tỉnh truyền thừa huyết mạch... . .”

Trong lòng Chúc Khác lạnh lẽo, hấn thế nào cũng không cảm thấy như vậy là chuyện tốt.

Hấn thấy, những người này giống như mất đi một ít lý trí, từ đó đổi được một ít thức tỉnh huyết mạch, giống như những dược hoàn linh quả kia có thể kích phát huyết mạch của bọn họ.

Mà hai người Lam Huy cùng Hồ Lệ Châu lại vô cùng hưng phấn, càng thêm bức thiết.

Ba người ở trên đường chính tìm không thấy cơ duyên, thế là bắt đầu chủ động tiến vào trong nhà người khác hỏi thăm.

Rốt cục, bọn họ gặp được một người có thể đối thoại bình thường.

Sau một phen trò chuyện, đối phương biểu thị gà của mình không thấy, muốn bọn họ giúp mình tìm gà trở về, thế là hai người giúp đối phương tìm gà trở về, người kia đại hỉ, nói: “Gà này luôn chạy loạn, ta giết nó đến chiêu đãi hai vị khách quý đi.”

Thế là người kia đem con gà trống lớn giết, không bao lâu, đối phương bưng ra hai bát máu gà cho hai người uống.

Hai người mừng rỡ uống xong, Chúc Khác ở bên cạnh khuyên can bọn họ muốn cẩn thận một chút, Lam Huy lại nói: “Người đi tìm cơ duyên của mình, không nên ở đây cản trở đạo duyên của ta.”

Hồ Lệ Châu cũng nói như thế, Chúc Khác liền không khuyên nữa.

Sau khi hai người uống xong một bát máu gà, lập tức khoanh chân ngồi xuống, không bao lâu, Chúc Khác nhìn thấy trên người Lam Huy dâng lên ánh lửa, trong ngọn lửa phảng phất có một con hỏa điều đang ngưng sinh, còn Hồ Lệ Châu bên cạnh trên mông lại mọc ra tứ vĩ màu trắng.

Hắn biết, tứ vĩ đây là cảnh giới tương đương với hồ yêu nội đan cảnh.

Hai người vô cùng mừng rỡ, sau khi đứng dậy, hướng người cho bọn họ uống máu gà ngỏ ý cảm ơn, người kia lại phát phát tay để bọn họ đi, nói: “Ta đã cảm tạ các người, các người đi thôi.”

Sau khi ba người rời đi, Lam Huy để Chúc Khác cũng nhanh tìm kiếm cơ duyên độc thuộc về hắn, Chúc Khác không muốn tìm, nhưng Lam Huy lại lôi kéo Chúc Khác tìm khắp nơi, bọn họ đi tới trước một tòa lâu, lâu này tên là Bách Anh Lâu.

Bọn họ vừa đi tới trước lâu, trong lâu liền có người hô: “Nhanh đi vào, nhanh đi vào, lại không đi vào tâm linh của người sẽ bị ăn mòn.”

Chúc Khác nguyên bản không muốn vào lập tức ngừng lại, nhìn vào bên trong, nhưng cũng không nhìn thấy gì, cuối cùng cũng đi vào.

Sau đó hắn nhìn thấy rất nhiều nam tử, đủ loại màu sắc hình dạng, có bán yêu, có ma tính, có nam tử nhân loại thuần túy mảnh mai, cũng có anh tuấn bồng bồng phần chấn.

Cuối cùng hắn nhìn thấy hai nữ tử, một người cầm trong tay một thanh quạt tròn, còn có một người ngồi ở bên cạnh.

Hắn biết trong hai người tất có một người là Lâu Chủ của Bách Anh Lâu Tú Phiến công chúa.

“Nhân loại thuần túy chính là tốt, người nhìn, khí vận này, ánh mắt này, làn da này tốt bao nhiêu a, nơi nào đều tốt, người muốn thứ gì, ta đều có thể cho người.”

Chúc Khác nhìn Bách Anh Lâu Chủ Tú Phiến công chúa trước mặt nói: “Ta muốn biết, Hợp Sinh Thị này đã xảy

ra chuyện gì?”

“Xảy ra chuyện gì?” Trong mắt Tú Phiến công chúa lóe lên một tia suy tư, sau đó liền mê mang, nói: “Nơi này cũng không phát sinh chuyện gì a, hết thấy đều rất tốt, người muốn thứ gì? Ta đều có thể thỏa mãn người.”

Chúc Khác nhìn về phía vị nữ tử bên cạnh kia, hắn gặp qua đối phương, đó là Tùng Vân Linh của Huyền Diệp Trùng Cốc, cũng coi là nhân vật phong vân vùng này, nàng thế mà cũng ở nơi này.

Chúc Khác nhìn về phía nàng, là vì thấy rõ ràng vừa rồi là ai nói chuyện, là ai nói ‘lại không tiến vào tâm linh sẽ bị ăn mòn’.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một con mèo, hắn nhìn chăm chú ánh mắt con mèo, phát hiện ánh mắt con mèo này thế mà rất thanh tịnh.

Chương 361 : Người đặc tội với hắc ám

Có người tai nghe được là giả, mắt thấy cũng chưa chắc thật.

Cho nên luôn luôn ôm tâm tư hoài nghi đối đãi hết thấy.

Nhưng mà khi tai nghe là giả, mắt thấy cũng chưa chắc thật, như vậy nên đối đãi hết thấy bên ngoài như thế nào đây? Có người nói muốn dùng tâm nhìn, nói tâm mình sẽ không lừa gạt mình.

Thế nhưng lại có người nói, thích lừa gạt mình nhất chính là tâm, ngoại nhân không lừa gạt được mình, chỉ có tâm mình mới có thể lừa gạt được mình, hết thấy che đây đều là mình đang lừa gạt mình.

Đương nhiên, không có người sẽ vô duyên vô cớ mình lừa gạt chính mình, là bởi vì có nhân tố bên ngoài câu lên dục vọng bên trong.

Lúc này Chúc Khác cảm thấy con mèo trắng tai nhọn kia rất đặc biệt, cảm thấy ánh mắt của nàng rất thanh tịnh, giống như nhìn thấy đáy lòng của hắn.

“Mang ta rời đi nơi này được không?”

Chúc Khác muốn thốt ra một chữ ‘tốt’, nhưng lại lập tức nhịn xuống.

Lời muốn thoát ra từ đáy lòng của hắn kia, giống như nước suối dâng lên, hắn lập tức nhắm mắt lại, một ngọn đèn xuất hiện trên tay, lập tức ngồi xuống đất, trong tay ôm một ngọn đèn, còn hai người Lam Huy cùng Hồ Lệ Châu bên cạnh thì giống như quên đi sự tồn tại của Chúc Khác, tay nắm tay đi ra Bách Anh Lâu này.

Hai người Tú Phiến công chúa cùng Tùng Vân Linh kia cũng giống như quên đi Chúc Khác, chỉ có con mèo kia ở đó lúc nhìn nơi này nhìn, lúc thì nhìn nơi kia, vây quanh Chúc Khác một vòng, trong một đôi tròng mắt tràn ngập quỉ dị.

Nó đi ra từ trong Bách Anh Lâu, nhảy lên nóc nhà nhìn ra bên ngoài.

Ngay lúc này, người nó muốn chờ thế mà còn chưa tới, điều này khiến nó có chút ngoài ý muốn.

Đúng lúc này, nó đột nhiên quay đầu, bởi vì nó nhìn thấy có mây mù xuất hiện từ trong Trường Sinh Bảo kia, một luồng mây mù kia giống như rồng uốn lượn mà lên, thẳng lên bầu trời, sau đó đột nhiên hướng mèo trắng tai nhọn đáp xuống.

Nó nghe được một thanh âm vang lên từ nơi sâu xa, lại như sinh ra từ đáy lòng mình, đem nó giật nảy mình, lông trên người đều dựng lên.

“Nghe nói người tìm ta.”

“Người là ai?” Mèo trắng miệng nói tiếng người.

Không ai trả lời nó, một đoàn mây mù kia tản ra ở trong hư không, cấp tốc bao phủ Hợp Sinh Thị này.

Hợp Sinh Thị nguyên bản hiện ra ánh sáng ở trong mây mù nhanh chóng mất đi quang mang.

Mà có một luồng mây mù chui vào trong hai mắt mèo trắng, thần bí quang huy trong hai mắt mèo trắng cấp tốc thối lui.

Ở bên ngoài, trước tiên phát hiện biến hóa của Hợp Sinh Thị chính là Giang Thiên Thiên, bởi vì nàng cảm thấy Trường Sinh Bảo của mình xuất hiện dị động, xuất hiện biến hóa.

Về sau rất nhanh liền nhìn thấy toàn bộ Hợp Sinh Thị đều bị mây mù bao phủ, trong lòng nàng không khỏi khẽ động, nghĩ đến một người.

“Vân Ý Thanh, người quả nhiên không có chết.” Giang Thiên Thiên thấp giọng thì thầm.

Ở nơi rất xa nhìn biến hóa xuất hiện trong Hợp Sinh Thị còn có Triệu Phụ Vân, lúc trước hắn từng thông qua vân cấm chi pháp của Vân thị, khu động qua vân cấm trong Trường Sinh Bảo, cho nên hắn đối với cấm chế của Trường Sinh Bảo có một tia cảm ứng.

Mà trong lòng những yêu ma ra khỏi thành kia, ở thời khắc này đều xuất hiện thân ảnh một người.

Người kia mặc cam bào, đạo khăn buộc tóc, một cây trâm hình cốt kiếm cài tóc.

“Trên tay người này có một bảo hạp thần bí, có được có thể dòm ngó bí mật Hóa Thần.”

Mà lúc này, Triệu Phụ Vân thầm nghĩ đến một khả năng, đó là Vân Ý Thanh xuất thủ, bởi vì Trường Sinh Bảo kia là nàng năm đó trợ Giang Thiên Thiên một tay thành lập.

Có lẽ nàng đã sớm lưu chuẩn bị ở sau, một tay thành lập tòa thành vân cấm, dùng để đặt trái tim kia.

Giang Thiên Thiên cười lớn, đột nhiên nhún người bay lên, đi tới trên không Hợp Sinh Thị, cất giọng nói: “Bản Thị Chủ lại trở về.”

Trong thân thể nàng có một đạo quang ảnh bay ra, nhanh chóng lớn lên ở trên bầu trời, quang ảnh xúc tu kia duỗi dài, hóa thành một pháp tượng có tám cái xúc tu, mà bản thân nàng thì rơi xuống trong Trường Sinh Bảo.

Triệu Phụ Vân thấy cảnh này, hắn cũng không có tiến vào Hợp Sinh Thị, bởi vì hắn cảm giác được nguy hiểm, một cỗ nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt, giống như một vùng tăm tối này đang nhìn chăm chú mình.

Trong bóng tối, Tứ Di nãi nãi cùng Trang Chủ Hồ Khiếu Sơn Trang Xuân Sinh Quân nguyên bản đang nhìn biến hóa của Hợp Sinh Thị, thể xác tinh thần chấn động, sau đó đều nhìn về một phương hướng.

Sau đó bọn họ nhìn thấy một đạo nhân mặc cam bào.

Trong mắt bọn họ, đạo nhân này đứng ở chỗ cao kia, bắt mắt như vậy, thế nhưng trước lúc này bọn họ một chút cũng không chú ý tới.

Mà Triệu Phụ Vân vào thời khắc này, hắn phát hiện mình bị hắc ám làm nổi bật ra.

Hắn cảm giác mình giống như bị hắc ám bài xích, bị một vùng tăm tối này nhằm vào, rõ ràng mình lấy Thái Hư độ pháp trốn vào trong hắc ám, thế nhưng lại bị hắc ám bài xích, hắn phát hiện lúc này mình chính là đèn sáng trong bóng tối, bị người nhìn thấy từ xa.

Sắc mặt hắn không khỏi khẽ biến, nhưng hai mắt thì nhìn thấy một con cự xà uốn lượn xuyên không mà đến.

Cự xà này mang theo cuồng phong khôn cùng, nhưng cuồng phong này lại không loạn chút nào, chỉ chớp mắt, cũng đã đến trên bầu trời chỗ Triệu Phụ Vân.

Đây là một con Dực Xà, Triệu Phụ Vân nghĩ đến con Dực Xà mình từng giết kia, mặc dù không biết là quan hệ như thế nào, nhưng hắn cũng không muốn lưu lại chứng thực điều gì, chỉ thấy Dực Xà kia há to miệng, phun ra một cơn gió từ trong miệng nó.

Trên người Triệu Phụ Vân dâng lên ánh lửa, thả người độ hướng phương xa.

Hắn không muốn phát sinh tranh đấu vô vị cùng đại yêu ma này.

Kim Ô Thần Quang Độ Pháp cực nhanh, cho dù là Tứ

Di nải nải này hóa gió mà độn, cũng không bằng tốc độ quang độn.

Mà Xuân Sinh Quân bên kia còn chưa kịp xuất thủ, nhìn thấy một đạo quang hoa cực nhanh mà đi, trong lòng không khỏi ngoài ý muốn nói: “Người này lại có độn pháp tuyệt diệu như thế... .”

Triệu Phụ Vân chìm vào trong bóng tối, sau khi thoát ly ánh mắt của Xuân Sinh Quân cùng Tứ Di nải nải liền rơi xuống mặt đất, hấn đi trên mặt đất tối tăm.

Trong lòng hấn suy đoán đại di Vân Ý Thanh bây giờ ở nơi nào, lại nghĩ đến năm đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì, mà Vân thị thế mà bện ô vân che đậy Xích Viêm.

Như vậy một vùng tăm tối này tồn tại như thế nào?

Đi tới, phía trước đột nhiên xuất hiện một mảnh quang hoa.

Quang hoa kia trong bóng đêm hình thành một vùng hào quang thần bí.

Khi hấn đến gần, phát hiện nơi này là một vùng đồi núi sơn mạch, núi đều là trụi lủi, mỗi một ngọn núi đều giống như một cái bánh bao, tương hồ sắp xếp chen chúc chồng lên nhau, trên ngọn núi tối cao trong đó, có mấy toà phòng ốc được làm từ bùn đất.

Triệu Phụ Vân đi qua dưới chân núi, ngẩng đầu nhìn phòng ốc cao nhất lớn nhất trên núi kia treo một tấm biển, trên đó viết ba chữ Bảo Quang Tự đang lóe ánh

sáng.

Khi hấn đứng dưới chân núi nhìn Bảo Quang Tự kia, lại ngoài ý muốn nhìn thấy một người.

Dư Hoài An.

Hấn có chút ngoài ý muốn, thế là lững thững đi lên trên núi, không bao lâu, Dư Hoài An trên núi cũng phát hiện Triệu Phụ Vân hướng trên núi đến.

Dù sao đây là một vùng núi trụi lủi, che chắn duy nhất chính là núi đá cùng hắc ám.

Dư Hoài An thả người bay lên, trên người có ánh lửa đan xen bảo quang, bọc lấy hấn bay xuống trước mặt Triệu Phụ Vân, lập tức hành lễ nói: “Đệ tử Dư Hoài An bái kiến Triệu Sư.”

Triệu Phụ Vân nhìn Dư Hoài An mừng rỡ trước mặt này, trong lòng không khỏi cảm thán một tiếng, nói: “Người đi theo Cửu gia ngươi đến trong bóng tối này có thích ứng?”

Dư Hoài An thì là cảm thán một tiếng, nói ra: “Đệ tử lúc đầu cũng không nguyện ý đến trong bóng tối này, nhưng sau khi tiến vào, phát hiện kỳ thật trong bóng tối có khoảng trời riêng, hơn nữa Cửu gia đối với đệ tử cũng vô cùng tốt, dốc túi dạy dỗ đạo pháp, mấy lần cứu đệ tử ở trong nguy nan... .”

Triệu Phụ Vân cũng không có nhìn hấn, mà là nhìn về phía đỉnh núi càng phía trên, nói: “Lúc ấy khi ngươi bị

mang đi, ta không cách nào ngăn cản, tuy nói mỗi người đều có đạo vận của chính mình, nhưng lúc đó dù sao người cũng là thụ ép buộc, hôm nay ta gặp lại người, liền muốn nói với người một tiếng, người nếu muốn đi, ta liền có thể mang người đi từ bên người Cửu gia người, người không cần e ngại thứ gì.”

Dư Hoài An cũng quay đầu liếc mắt nhìn, nhìn thấy Cửu gia Dư Thần Quang chẳng biết lúc nào đã hiện ra ở đó, hấn tựa hồ sợ hai người đánh lên, vội vàng nói: “Triệu Sư, đệ tử cũng không muốn rời đi, Cửu gia một người ở đây xây tự tu hành cô đơn tịch mịch, đệ tử cũng không thân nhân, liền để đệ tử bồi tiếp Cửu gia.”

Triệu Phụ Vân thu hồi ánh mắt, nhìn hấn thật sâu một chút, nói: “Được.”

Nói đến đây, còn nói thêm: “Ta đã không họ Triệu, bỏ gia theo đạo, ở trong sơn môn lập đạo hào Phụ Vân, người về sau gọi đạo hiệu ta là được.”

“Đệ tử không dám.” Dư Hoài An vội vàng nói.

Triệu Phụ Vân cũng không nói gì nữa, quay người đi xuống chân núi.

Dư Hoài An muốn nói thêm gì đó, lại cũng nói không nên lời gì, ở trong một vùng hắc ám mệnh mang này, khó được gặp gỡ một cố nhân, lại tựa hồ sau ba lời hai lời liền xa lạ lên.

Lúc này, Dư Thần Quang trên đỉnh núi lại phát ra một tiếng cười lạnh, sau khi cười lạnh hấn nói: “Chính người

còn tự thân khó đảm bảo, lại còn muốn dẫn người đi.”

Triệu Phụ Vân dừng chân, quay đầu nhìn Dư Thần Quang, chỉ nghe Dư Thần Quang tiếp tục nói: “Người đã đắc tội vùng hắc ám này, tốt nhất nhanh lên rời đi, miễn cho liên lụy chúng ta.”

Chương 362 : Hắc ám độc hành

“Đắc tội với hắc ám?”

Trong lòng Triệu Phụ Vân không khỏi lặp lại một câu này, trong lòng nháy mắt có một ít ý nghĩ cùng mình bạch một vài thứ.

Hắn rốt cuộc minh bạch vì sao mình đột nhiên nổi bật trong hắc ám, cũng minh bạch hai đại yêu ma kia đều gần như đồng thời nhìn thấy mình.

Đây không phải độn pháp của hắn xảy ra vấn đề, mà là một vùng hắc ám này để cho mình bại lộ.

Hai đại yêu ma kia đắc đạo nhiều năm ở trong vùng hắc ám này, trong nháy mắt kia, Triệu Phụ Vân cảm thấy bọn họ nhất định là thu hoạch được gợi ý của hắc ám.

Như vậy, một vùng hắc ám này là có sinh mệnh? Hoặc là nói phía sau hắc ám là có ý chí?

Nói cách khác ý chí hắc ám kỳ thật vẫn luôn tại, mà ở trong liên tục không ngừng xuất hiện hắc ám nô bộc chính là chứng minh.

Một vùng thế giới hắc ám này, sẽ chế tạo ra hắc ám nô bộc, có lẽ không phải cố ý, nhưng cũng chính nói rõ ý chí đối phương tràn ngập ở giữa phiến thiên địa này, bản tính của nó liền để yêu ma cảm nhận được ý chí

hắc ám thức tỉnh cảm hận đối với hỏa diễm.

“Bảo Quang đạo trưởng xem ra biết điều gì?” Triệu Phụ Vân mở miệng nói. Hắc không gọi Dư Thần Quang, cũng không gọi sư huynh, mà gọi ‘Bảo Quang đạo trưởng’.

“Ta biết không nhiều, người nếu như muốn biết càng nhiều, liền đi tìm Trần Thành Chương, hắc đối với thần thoại viễn cổ rất có nghiên cứu, bất quá, hắc đi Tinh Diệu Cao Nguyên.” Dư Thần Quang nói.

Triệu Phụ Vân vốn muốn tìm Chúc Khắc hỏi một chút truyền thuyết liên quan tới Xích Viêm, nhưng cuối cùng hắc lại không thể đi vào được, bởi vì hắc cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, khi hắc ở nơi đó nhìn, cảm giác Hợp Sinh Thị kia chính là một cạm bẫy chờ đợi mình trở về.

Bất quá cuối cùng trong Hợp Sinh Thị tuôn ra mê vụ, hắc lại cảm thấy có thể là đại di không biết ở nơi nào xuất thủ.

Nhưng chính hắc cũng bị hắc ám bài xích.

Hắc biết có thể bị mình nhìn thấy cảm thấy đều là gợn sóng trên mặt nước, mà gợn sóng đều là khuấy lên từ đáy nước, nhìn thấy gợn sóng, nhưng lại không biết dưới nước đến tột cùng đang tiến hành tranh đấu thế nào.

Mà Trần Thành Chương theo như lời Dư Thần Quang chính là Trần trưởng lão Tuân Lan Nhân đã từng nói, cũng là vị sư huynh Phùng Hoảng Sư từng nói đối với

lịch sử thần thoại hiểu rất rõ.

“Tinh Diệu Cao Nguyên ở đâu?” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

“Ta nghe người ta nói, thuận dòng sông hướng đầu nguồn mà đi, thấy địa thế càng ngày càng cao, liền có thể nhìn thấy nơi tinh quang huy diệu.” Dư Thần Quang nói.

Đây hiển nhiên cũng không phải là một phương vị chuẩn xác cỡ nào, đại khái là phương thức truyền miệng tìm kiếm Tinh Diệu Cao Nguyên.

Triệu Phụ Vân thi lễ với Dư Thần Quang, sau đó liền rời đi.

Dư Thần Quang đứng ở nơi đó không hề động, mà Dư Hoài An bên cạnh thì bận bịu đáp lễ, đối với hắn mà nói nhìn thấy Triệu Phụ Vân tựa như là tha hương ngộ cố tri, hơn nữa còn là trưởng bối tôn kính, hắn đặc biệt sợ Triệu Phụ Vân cùng Dư Thần Quang sẽ đánh lên.

Sau khi Triệu Phụ Vân đi rồi, Dư Thần Quang đột nhiên thở dài một hơi, hắn vừa rồi nhìn thấy Triệu Phụ Vân, thế mà cảm nhận được một tia cảm giác áp bách không hiểu từ trên người Triệu Phụ Vân.

Thế nhưng rõ ràng khí tức trên người Triệu Phụ Vân cũng chỉ là Kết Đan mà thôi, lại làm cho hắn cảm thấy loại áp lực vô hình nào đó.

Đương nhiên hắn nói cho Triệu Phụ Vân những điều

này, không phải là bởi vì cảm giác được áp lực trên người Triệu Phụ Vân, mà là phát hiện trên người Triệu Phụ Vân khả năng gánh vác lấy một vài thứ, hắn cảm thấy Triệu Phụ Vân giống như cá trôi, tranh đấu dưới nước, sẽ nhìn thấy động tĩnh từ trên người hắn.

Trước kia lúc hắn ở Thiên Đô Sơn, chỉ nghĩ đối phó Ngô Niệm, hắn cũng không biết Triệu Phụ Vân đến tột cùng có thân phận bởi cảnh gì, hiện tại xem ra, trên người Triệu Phụ Vân này lại giống như liên quan đến một ít bí mật cổ xưa.

Ngay cả ý chí một vùng hắc ám này đều chú ý hắn, có ý thức rơi ở trên người hắn.

Triệu Phụ Vân đi xuống núi, một đường đi về phía nơi xa, hắn không biết phương hướng, chỉ có thể lững thững đi, hắn không có tận lực dùng Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp, nhưng bằng pháp bào trên người hắn, cùng « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » hắn tu hành, có thể để hắn rất tự nhiên không bị người chú ý, có thể cùng tràn đồng quang, hòa cùng hắc ám, nhưng lại vẫn luôn cảm nhận được ánh mắt sau lưng kề cận chính mình.

Điều này nói rõ hắn vẫn bị nổi bật trong hắc ám, bị hắc ám bài xích.

Hắc ám ở đây cơ hồ là đại danh từ thiên địa, Triệu Phụ Vân cũng không tiếp tục tận lực ẩn giấu, chỉ là đi về phía trước, bởi vì hắn cảm giác nguy hiểm ở khắp mọi nơi, nhưng nguy hiểm càng thêm trực tiếp rõ ràng, lại ở phía trước bên trái.

Hắn không có tránh đi, bởi vì loại cảm giác nguy hiểm này không mãnh liệt.

Mấy người mặc xiêm y rách nát chạy đến từ trong hắc ám phía trước bên trái, gần một chút, Triệu Phụ Vân liền ngửi đến mùi hôi thối.

Bọn họ là không có dấu hiệu sinh mệnh, nhưng ở trong hắc ám này lại như cũ lấy một loại phương thức tồn tại khác hành động, nếu nói bọn họ là chết, bọn họ lại giống còn sống, nói bọn họ là sống, lại không có một tia sinh cơ.

Bọn họ cho Triệu Phụ Vân cảm giác chính là, khí huyết trong thân thể giống như nước bùn, loại nước bùn biến đen bốc mùi kia.

Khi bọn họ nhìn thấy Triệu Phụ Vân, lập tức phát ra âm thanh quái gở không thành ngữ xông tới.

Tổng cộng ba người, một người trong đó ngửa mặt lên trời rống lên, thân thể thể mà lập tức phồng lớn gấp đôi có thừa, biến thành một cự nhân, há to miệng, thành mảnh âm khí hắc ám bị hắn hút vào trong miệng, khí tức trên người hắn đúng là liên tục tăng lên, nồng đậm giống như vô hạn tiếp cận tu sĩ Kết Đan.

Mà một người khác thì đột nhiên bắt đầu biến mơ hồ, hắn sau khi rút ra một thanh kiếm rỉ sắt mang theo từ bên hông, thân thể hắn liền càng lúc càng mờ nhạt, rất nhanh liền biến mất ở trong hắc ám.

Mà một người khác thì đột nhiên hướng trên mặt đất bỏ

một cái, khi tay của hắn chạm đến mặt đất, cả người thì giống như nhảy vào trong nước, nháy mắt chìm vào mặt đất, phát ra ít tiếng ầm ầm.

Triệu Phụ Vân đứng đó không hề động.

Ba người này không phải người sống, có thể nói là thi yêu.

Nhưng giờ khắc này năng lực bọn họ biểu hiện ra ngoài lại đủ để cho một tu sĩ Kim Đan cảm thấy uy hiếp.

Triệu Phụ Vân không dùng đệ nhị Nguyên Anh, hắn không biết trước đó ‘Hắc ám’ có chú ý mình hay không, nếu như trước đó không có chú ý mình, như vậy sẽ không biết mình có đệ nhị Nguyên Anh, cho nên hiện tại hắn ẩn giấu.

Chỉ thấy hắn há mồm phun một cái, một vệt hỏa quang xuất hiện từ trong miệng, trong nháy mắt ánh lửa xuất hiện, nháy mắt rực rỡ lên, một ngọn đèn hiển hiện ở trong đó.

Xích Viêm Thần Đăng phiêu phù ở hư không, ‘Thi yêu’ trước đó đã rút ra kiếm rỉ sắt ẩn vào hắc ám kia lập tức bị chiếu ra, trong nháy mắt hắn bị soi sáng ra, hỏa quang cũng đã rơi vào trên người hắn.

Chỉ thấy tay phải Triệu Phụ Vân đập ngón tay như kiếm, giơ lên, liên tục vạch ra hai đạo kim quang giao thoa, giống như họa một chữ ‘Nghĩa’ (义) về phía hai thi yêu ở trong ánh mắt hắn, trong ký tự này, thuộc về Sát Tự Phù đơn giản.

Ánh mắt Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú hai người, chữ ‘nghĩa’ đơn giản rơi xuống.

Chỉ thấy trong hai mắt thi yêu như Cự Nhân kia cùng thi yêu cảm kiếm đột nhiên nhuộm kim sắc.

Tùy theo kim diễm hóa thành quang mang sắc bén khó có thể ngăn cản phá vỡ ý chí trong người bọn họ, tùy theo trên người bọn họ dâng lên hỏa diễm bắt đầu thiêu đốt.

Nhục thể của bọn họ vào thời khắc này dường như đặc biệt dễ cháy, như dính loại dầu nào đó, thể lửa cực vượng.

Mà đúng lúc này, con thi yêu dưới lòng đất đột nhiên phá đất xông ra, đúng là gần trong gang tấc ở giữa, ngay ở dưới mặt đất bên cạnh cách Triệu Phụ Vân hai bước, xông ra trong nháy mắt, có thể nhìn thấy ngón tay sắc bén trên tay đối phương giống từng cây chủ thủ.

Trong đó bao phủ thổ tính quang mang, có thể khẳng định, nếu bị tay này chạm đến, thân thể nhất định sẽ cấp tốc thổ hóa, sau đó còn có thể bị móc phá thân thể.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân cũng không hề động, mà là đột nhiên vung ra ống tay áo tay trái đón thi yêu này.

Chỉ thấy trong lúc ống tay áo vung ra, một vùng hư không phía trước bên trái đột nhiên xuất hiện linh quang vô hình lưu chuyển, hình thành một cỗ vòng xoáy, mà ống tay áo của hắn giống như biến to lớn vô tận.

Thân thể thi yêu nhào về phía Triệu Phụ Vân kia lại giống như thân bất do kỷ vùi đầu vào trong tay áo, ở trong quá trình này, nhanh chóng thu nhỏ lại thành cỡ nắm tay người, chui vào một mảnh không gian hư vô trong ống tay áo của hắn.

Triệu Phụ Vân không có dừng lại, hắn y nguyên nhanh chân đi về phía trước.

Nhưng một nửa tâm tư của hắn đều đặt ở thi yêu thu vào trong tay áo kia.

Thi yêu này ở trong tay áo của hắn vẫn là giam cầm.

Hắn vẫn đang hoàn thiện Thái Hư Càn Khôn Tự, hắn thu hoạch được tu hành pháp Thái Hư Càn Khôn Tự chỉ có lý luận cao thâm, không có tu pháp cụ thể, cần chính hắn suy nghĩ đi ngộ, đi thực tiễn.

Mà thi yêu trong tay áo hắn, bị một cỗ pháp ý Thái Hư kia cọ rửa, ý thức của nó đúng là nhanh chóng tiêu di, một lần nữa quy về hư vô, chỉ có nhục thân, nhưng bởi vì ý thức trong nhục thân tản vào hư vô, pháp lực âm trầm trong nhục thân kia cũng cấp tốc tản ra.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân phát ống tay áo, thi thể thi yêu kia liền quăng ra từ trong tay áo, rơi trên mặt đất, không bao lâu, cũng đã chìm vào lòng đất, pháp lực trong người nó có thổ tính, cho nên rất tự nhiên chìm vào trong lòng đất.

Hắn y nguyên nhanh chân đi về phía trước, không có

dừng lại nửa phần.

Trong hắc ám mênh mông khôn cùng, hai mắt hắt nhìn không xa, ngẩng đầu nhìn hắc ám, nhìn về nơi xa cũng là hắc ám, trong cả vùng hắc ám giống như chỉ có chính mình.

Chương 363 : Cận đạo giả nịch

Cô độc là đồng bạn thân mật nhất của người tu hành.

Nhưng lại có người nói, người tu hành sẽ không cảm thấy cô độc, bởi vì bọn họ đã đắm chìm trong cảm ngộ đối với ‘Đạo’, cảm giác từng bước tiếp cận đạo đủ để cho thể xác tinh thần vui vẻ.

Cho nên có người sẽ trầm mê đi vào, Triệu Phụ Vân cảm thấy những hắc ám nô bộc kia thuộc về loại này, trong vùng hắc ám này pháp ý thuộc về ‘Hắc ám’ cực kì nồng đậm, sinh linh ở đây quá trầm mê cảm ngộ đối với pháp ý ‘Hắc ám’, cuối cùng đều lâm vào hắc ám, thành hắc ám nô bộc.

Triệu Phụ Vân đi tới, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một tòa nhà gỗ.

Che kín trên thổ ốc kia chính là loại cỏ nào đó không biết tên sinh trưởng trong hắc ám, cỏ cứng cỏi, bện cùng nhau làm thành nóc nhà.

Chẳng biết lúc nào, trong hắc ám thế mà cũng bắt đầu mưa.

Mưa không lớn, pha trộn với gió, rơi vào một mảnh sơn lâm chẳng biết xuất hiện lúc nào.

Nhà gỗ ở ngay bên cạnh một mảnh sơn lâm này.

Ở trong mắt Triệu Phụ Vân, hắc ám cũng không phải là thuần túy hắc ám, chỉ có người thấy không rõ hắc ám mới sẽ cảm thấy hắc ám là màu sắc thuần nhất.

Trong bóng tối cũng có sương mù, loại sương mù này đủ ngăn cản ánh mắt.

Trong núi rừng tràn ngập sương mù, sương mù quấn quanh giữa lá rừng, quấn quanh trong cỏ cây.

Mà nửa nhà gỗ nằm trong sương mù.

Phía trước nhà gỗ nhỏ có một người, đây là một lão nhân gầy gò có một chòm râu bạc phơ, hắn đứng ở nơi đó, chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhíu mày, giống như đang suy tư điều gì.

Triệu Phụ Vân đứng đó nhìn hắn, hắn giống như đắm chìm trong một loại trạng thái nào đó, ở xung quanh người hắn còn vờn quanh loại pháp vận nào đó.

Đây ít nhất là một tu sĩ Kim Đan, bởi vì trong pháp vận vờn quanh người hắn, mơ hồ có thể nhìn thấy một ít cảnh tượng.

Triệu Phụ Vân hai mắt híp lại, thấy rõ ràng lúc mỗi một lần hắn đi lại, sau lưng đều sẽ mang ra một chuỗi cái bóng, những cái bóng kia tựa hồ đều có tư tưởng, có chút giống bản thân hắn ngẩng đầu nhìn lên trời, có chút thì cúi đầu nhìn xuống đất, có chút lại là nhìn sơn lâm, có chút giống như con khỉ vò đầu bứt tai.

Thế mà còn có một cái bóng nhìn qua giới tính là nữ tử, nàng cầm gương trong tay, đang tự thương xót mình.

Triệu Phụ Vân tận lực để ánh mắt của mình không có tính công kích, nhưng ánh mắt hắn muốn thấy rõ ràng trong bóng tối này, nhất là muốn thấy rõ cái bóng trên thân người này, vậy nhất định phải là Kim Tình Hỏa Nhãn mới được.

Cho nên, chỉ nhìn trong chốc lát, trong đông đảo cái bóng của lão nhân kia, cái bóng giống như con khỉ kia nhìn thấy Triệu Phụ Vân, chỉ là theo lão nhân kia đi lại, những cái bóng này của hắn thì là bị động đi theo, bị kéo ra một chuỗi, lại ở lúc lão nhân đứng im biến mất.

Hoặc là nói không phải biến mất, xác thực hơn là trùng điệp với lão nhân.

Thân dừng vì thế tâm niệm dừng, tâm niệm dừng các loại cái bóng đều quy về cùng nhau biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ là, hắn sau khi dừng lại sẽ rất nhanh đi động, vì thế khi đi lại, phía sau hắn chính là một chuỗi cái bóng bị kéo ra, những cái bóng bị hắn kéo ra giống như quá khứ hắn lưu tại nguyên chỗ.

Mà lần này kéo ra một chuỗi cái bóng, cùng lúc trước không sai biệt lắm, trong đó có một cái bóng nhìn thấy Triệu Phụ Vân, xuất hiện ngay lập tức tìm Triệu Phụ Vân.

Như thế, Triệu Phụ Vân lập tức minh bạch, những cái

bóng theo hấn đi lại mà sinh sôi này, cũng không phải tùy thời tiêu tan, mà là có thể một mực tồn tại.

Đồng thời bọn họ có ý thức của chính mình, hoặc là nói đây kỳ thật chính là đông đảo ý niệm hoá sinh của lão nhân kia.

Triệu Phụ Vân cảm thấy cái bóng giống như con khỉ này, hấn là đại biểu cho một mặt tình nghịch xao động trong lòng người này.

Hấn sau khi phát hiện Triệu Phụ Vân, giống như phát hiện thế giới gì mới, giống như phát hiện đồ chơi thú vị, sau đó bất ngờ hét lên nhưng không có tiếng động, xao động của hấn giống như kinh động cái bóng khác.

Trong đó cái bóng soi gương kia, thì là ánh mắt từ trên gương chuyển tới, nhìn về phía Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân cảm thấy, ánh mắt nàng có chút mê hoặc.

Ngay sau đó, cái bóng nhìn trời, nhìn xuống đất, nhìn mê vụ đều nhao nhao nhìn về phía Triệu Phụ Vân, đến tận đây, lão nhân kia dừng bước, hấn tựa hồ là bị quấy rầy, có chút bức bối, tựa hồ vốn đang trầm tư, nhưng không ngừng có người nói ở bên tai, có người xa lạ có người xa lạ đến.

Lão nhân gầy gò kia rốt cục bị kéo động, hấn cũng nhìn về phía Triệu Phụ Vân, sau đó Triệu Phụ Vân liền nhìn thấy ánh mắt của hấn, từ mê mang nhanh chóng biến thành điên cuồng.

Trong nháy mắt này, Triệu Phụ Vân cảm giác được từ

trên người hắn hình như có hắc ám đang nhanh chóng hội tụ.

“Người, phạm tội với trời... .”

Lời của hắn vừa dứt, trong tay đã nhieu một chiếc gương, mặt chiếc gương kia một mảnh đen kịt, chiếu về phía Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân nhìn chiếc gương kia liền như nhìn thấy một mảnh bầu trời hắc ám này.

‘Thiên’ trong hắc ám chính là một vùng đêm tối này.

Triệu Phụ Vân nhìn chiếc gương kia, đột nhiên có một loại ảo giác, hắn cảm thấy trời trong gương đang hóa thành một mảnh bầu trời chân thực, đè xuống về phía mình.

Đè xuống chính là thu vào trong gương.

Hắn cảm thấy mình sắp rơi vào trong u ám trong chiếc gương kia.

Lúc này, trên người hắn nở rộ hào quang. Cả người giống như một ngọn đèn hình người, đem hắc ám đâm thủng như gương rơi vỡ.

Trong nháy mắt này, cả người hắn tách rời ra từ trong hắc ám, loại cảm giác muốn bị hắc ám nuốt hết kia biến mất.

Triệu Phụ Vân cảm thấy gương của đối phương rất thần diệu.

“Ta chỉ là đi ngang qua mà thôi, không có ý quấy rầy.”
Triệu Phụ Vân mở miệng nói.

Nhưng đối phương căn bản cũng không có trả lời, chỉ thấy hắn hô to một tiếng: “Bắt lấy hắn.”

Sau lưng hắn trong một mảnh pháp quang hắc ám nồng đậm kia, đúng là lao ra từng cái bóng.

Hắn giống như có thể triệu hoán sinh linh.

Triệu Phụ Vân phát hiện, những người gọi ra này, đều là cái bóng vừa rồi đi theo sau hắn.

Hắn triệu hoán chính mình.

Những cái bóng kia hiển hiện từ trong bóng tối, đồng thời nhanh chóng ngưng thực.

Mỗi người bọn họ ôm pháp bảo hư ảo như có như không.

Triệu Phụ Vân thờ phụng nếu muốn động thủ, vậy nhất định phải tiên hạ thủ vi cường.

Cho dù là xuất thủ sau, cũng muốn làm được phát sau mà đến trước.

Nếu những điều này đều làm không được, liền muốn ở trong một hiệp đấu pháp tích lũy ra ưu thế.

Triệu Phụ Vân đưa tay hư nắm ở trong hư không, lại xoay chuyển, lòng bàn tay đã xuất hiện một đám lửa,

trong ngọn lửa một ngọn đèn thần bí kim sắc xuất hiện trong tay hắn.

Đèn diễm trên ngọn đèn nở rộ ánh sáng xán lạn chói mắt, những bóng người triệu hoán đi ra kia ở trong ánh sáng đột nhiên bắt đầu cháy rừng rực.

Triệu Phụ Vân tay phải thành kiếm chỉ, ở trong hư không vạch giao nhau một cái.

Hắc ám liền giống bị vạch phá, lão nhân trốn trong hắc ám bởi vì màn che hắc ám bị vạch phá, không thể không hiển lộ ra.

Ánh đèn của ngọn đèn vô khổng bất nhập, trong nháy mắt hắn hiển lộ ra, ánh đèn cũng đã chiếu vào từ trong khe hở.

Kim sắc ánh lửa thiêu đốt hắc ám, pháp quang hộ thân trên người lão nhân gây gò điên cuồng này bị đốt phá, kim quang chiếu vào hai mắt của hắn.

Thiêu đốt, là số mệnh trong ngọn đèn.

Sinh mệnh trong hắc ám càng không thể thừa nhận hỏa diễm chiếu rọi, hướng chỉ ngọn đèn trên tay Triệu Phụ Vân chính là linh bảo.

Trên đèn diễm là Tam Túc Kim Ô, có thể nói là pháp tượng của Xích Viêm.

Triệu Phụ Vân nhìn người trước mặt bị đốt thành tro bụi, nội tâm của hắn có một loại bình tĩnh mâu thuẫn.

Phảng phất hết thấy đều nên như vậy, vốn chính là như vậy.

Hắn thậm chí có chút hoảng hốt.

Hoảng hốt phải chăng quá khứ của mình chỉ là một giấc mộng, chỉ là ảo giác sau khi mình hành tẩu trong hắc ám quá lâu.

Ý nghĩ này chợt lóe lên, hắn dùng chân đá tro tàn trên mặt đất, phát hiện pháp bảo của đối phương thế mà đều hủy trong ngọn lửa.

Hắn nhìn một chút ngọn núi mê vụ bao phủ kia, không có đi vào, mà là rời đi.

Ngay sau khi hắn rời đi không lâu, tòa nhà gỗ kia bị người mở ra từ bên trong, một lão nhân gầy gò đi ra từ trong phòng, trong hai mắt đối phương tràn ngập suy tư, hắn chấp hai tay, ngẩng đầu nhìn lên trời, ở trước nhà gỗ đi lại theo vòng tròn, không biết mệt mỏi.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy một con sông, sau đó thuận sông đi hướng thượng du, một đường đi tới.

Trong bóng tối, trên dãy núi phía trước có hai người đã chờ ở nơi đó.

Chính là Tứ Di nãi nãi, bên cạnh nàng trôi nổi một tồn tại nửa người nửa rắn, không phải người khác, chính là Tuyền Phong đã từng kém một chút chết trên tay Triệu Phụ Vân.

Trên núi một bên khác, lại có một người tráng hán đứng ở nơi đó, người này không phải người khác, chính là Xuân Sinh Quân Hồ Khiếu Sơn Trang Triệu Phụ Vân từng gặp.

cvter: tên c chữ nịch kia nghĩa là: Chìm đắm, phàm say mê về cái gì mà không tỉnh lại đều gọi là nịch.

Chương 364 : Hắc ám đệ nhất cấm lệnh

Năm đó xà yêu Tùy Phong từng đi tới Chu quốc, ở nơi đó mất nhục thân, chỉ thông qua đoạn đuôi cầu sinh, lấy một đoạn đuôi trốn về Cực Dạ, trở lại bên người Tứ Di nãi nãi.

Đã nhiều năm như vậy, hắc từ một đầu đuôi gãy lại một lần nữa sinh trưởng thành như hiện tại, dùng cố gắng cực lớn.

Lại một lần nữa trùng sinh Tùy Phong xà yêu không bằng năm đó như vậy có một cỗ hương vị phong khinh vân đạm, mà là biến u ám lên, đại khái là vẫn nghĩ báo thù, cho nên trong hai mắt của hắc luôn có một cỗ sát khí âm trầm đang xoay quanh.

Ngoại nhân không biết, đôi mắt của hắc luyện một loại đồng thuật, đồng thuật này là bản sự giữ nhà của Tứ Di nãi nãi, tên là Phong Bạo Chi Nhãn.

Nguyên bản hắc là chuẩn bị sau khi trở về lại tu tập, sau đó lại gặp phải Triệu Phụ Vân, bị giết đến đoạn đuôi cầu sinh, kém một chút liền về không được.

Mà lần này gặp lại, hắc phát hiện người năm đó để cho mình đoạn đuôi cầu sinh, hiện tại đã là tu vi Kim Đan, một thân pháp thuật bá đạo khó lường.

Liền hắc nghe được tin tức từ trong gió, những nơi Triệu

Phụ Vân này đi qua, phàm là cùng hấn va chạm, đều bị đốt thành tro bụi.

Khi Triệu Phụ Vân cảm thụ được nguy hiểm, đã bị bao vây.

Hấn có thể khẳng định, nơi hắc ám này che đậy cảm giác của mình, để cho 【Kiếp Tri】 của mình không lại linh mẫn giống như trước đó.

Trên tay Triệu Phụ Vân đã nhiều ngọn đèn, nâng trong lòng bàn tay, đứng yên ở bờ sông.

Ánh đèn trong tay từ xa nhìn lại, chỉ là một điểm.

“Ta nghe nói trong bóng tối có hắc ám nô bộc, chẳng lẽ các người cũng là?” Triệu Phụ Vân mở miệng trước.

Triệu Phụ Vân đứng đó, từ xa nhìn Tứ Di nãi nãi đứng trên đỉnh núi, hấn cũng nhìn thấy Tùy Phong đứng bên người Tứ Di nãi nãi kia.

Khí chất của xà yêu Tùy Phong mặc dù thay đổi, nhưng tướng mạo cũng không có thay đổi.

Cách nhau dù xa, thanh âm của hấn lại rất tự nhiên đưa đến trong tai bọn họ.

Bất quá, trả lời Triệu Phụ Vân cũng không phải là Tứ Di nãi nãi, mà là Xuân Sinh Quân Hồ Khiếu Sơn Trang.

Xuân Sinh Quân hùng tráng, trên mặt cũng có vân hồ vân, nhưng trong hai mắt của hấn lại có một cỗ cảm giác

nhã nhận khó tả.

Nếu không cũng sẽ không tự đặt tên cho mình là Xuân Sinh Quân.

Hai mắt của hắn có một loại cảm giác cơ trí cùng tình táo không phải yêu.

“Người sống trong hắc ám này, ai lại không phải đây?”

Lời nói của Xuân Sinh Quân ngược lại để Triệu Phụ Vân thật bất ngờ, chẳng lẽ người trong hắc ám, đều có tự biết như vậy.

“Thiên hạ có linh chúng sinh, ai không vì tự tại mà tu hành, có câu nói là sinh mệnh đáng trân trọng, tình yêu còn quý giá hơn, nếu vì tự do mà bỏ đi cả hai, cả hai đều có thể bị từ bỏ, hai vị đều là người nổi bật giữa thiên địa này, làm sao lại cam nguyện là hắc ám nô bộc?” Khí tức cả người Triệu Phụ Vân thu liễm.

Để người khó mà bắt được ý thức phát ra trên người hắn.

Mà hai người Xuân Sinh Quân cùng Tứ Di nãy nãy nhìn xem Triệu Phụ Vân, lại có một loại cảm giác người này vừa chạm vào sẽ chìm vào hư vô.

Bất quá, hai người đều là đại yêu ma, thủ đoạn phi phàm, chẳng qua là cảm thấy Triệu Phụ Vân không giống tu sĩ Kim Đan.

Bọn họ mặc dù cũng nhất thời không cách nào khóa

chặt Triệu Phụ Vân, nhưng lại có thể khóa chặt một vùng hư không kia.

Lúc này sau khi nghe Triệu Phụ Vân nói, trong lúc nhất thời đúng là đều trầm mặc.

Gió lay động lá cây đang lắc lư, cỏ nhỏ lay động đang phập phồng.

Qua một hồi lâu, Tứ Di nãy nãy kia mới thở dài một tiếng, nói: “Nếu người chưa từng tổn thương tôn nhi của ta, ta nhất định mời người đi Hàm Phong Cốc của ta làm khách, nhưng người bị tội với hắc ám, ai cũng không thể nào cứu được người.”

“Ta bắt quá mới tới trong hắc ám, chẳng hề làm gì, như thế nào liền bị tội với hắc ám?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hắc ám có cấm lệnh, đầu thứ nhất trong đó chính là người tìm kiếm Xích Viêm chi bí, đều cần giết.” Tứ Di nãy nãy nói.

“Ta làm sao tìm kiếm Xích Viêm chi bí rồi?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại.

Hắn cảm thấy mình căn bản cũng không có kịp tìm kiếm.

Là bắt đầu từ đâu đây? Là bắt đầu từ thu hoạch được trái tim đại di lưu lại? Hay bắt đầu từ gặp phải hắc ám nô bộc ở chỗ Hỏa Diệu Tử?

“Vô luận người nghĩ như thế nào, vô luận là làm hay không có làm, sau khi hắc ám cho gợi ý, như vậy người

giải thích thế nào đi nữa cũng vô dụng, trừ phi người dập đi hỏa ý trong người, từ đây quy về hắc ám.” Xuân Sinh Quân chậm rãi nói.

“Xuân Sinh Quân cũng là tiền bối có danh vọng, vì sao giống những người trầm luân hắc ám mà không có ý thức kia?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Vậy thì như thế nào, người sinh ra ở bạch địa, đương nhiên không biết, mọi thứ trong hắc ám đều quy về hắc ám, chúng ta sinh ra ở đây, chính là bị cầm tù ở đây.” Xuân Sinh Quân nói.

Triệu Phụ Vân hơi sửng sò, có chút ngoài ý muốn, hần nhìn về phía xà yêu Tùy Phong bên người Tứ Di nãi nãi.

Hần năm đó thế nhưng là rời đi hắc ám tiến về Đại Chu.

Tứ Di nãi nãi tựa hồ biết Triệu Phụ Vân muốn nói, thế là mở miệng nói: “Trình độ biến hóa càng sâu, liền càng không cách nào rời đi hắc ám, lúc tôn nhi ta rời đi bất quá tu vi Tử Phủ, nếu có thể Kết Đan ở bạch địa, liền có cơ hội thoát khỏi hắc ám ước thúc.”

Triệu Phụ Vân giờ mới hiểu được, vì sao trong hắc ám này nhiều yêu ma tương đương với Kim Đan như vậy, đều thành thành thật ở trong hắc ám.

Đương nhiên, đối với Đại Chu đến nói, một vùng hắc ám này mới thật sự là rộng lớn.

Đại Chu bất quá là một khối địa phương mở ra từ trong hắc ám mà thôi.

“Xác thực mà nói, không phải hắc ám không cho chúng ta đi, mà là bạch địa sở dĩ gọi là bạch địa, chính là nó sẽ bài xích đối với người đi ra từ trong hắc ám, tỉ như đất Võ Chu kia, nếu tiến vào trong, Xích Viêm trên bầu trời liền sẽ hội tụ ở thân ta, đốt ta thành xương khô.” Xuân Sinh Quân nói.

Triệu Phụ Vân nhìn hai người, nói: “Hai vị tiên bối biết gì nói vậy, giải nghi hoặc trong lòng ta, thật sự để người cảm kích.”

“Người không cần phải nói những lời kia, chúng ta nói cho người, bởi vì đây đều là sự tình không quan trọng mà thôi, nhưng hắc ám cho gợi ý, người liền nhất định phải chôn ở trong hắc ám, diệt đi đạo niệm hỏa chủng trên người người, quy về hắc ám, mới là sinh lộ duy nhất của người.” Tứ Di nãi nãi nói.

Nàng mặc tơ lụa màu đen, giống như một lão thái thái hiền lành trong nhà giàu sang.

Nhưng Triệu Phụ Vân có thể nhìn ra được, nàng là một người quyết định liền sẽ không dao động.

“Trong lòng vẫn bối còn có một nỗi nghi hoặc, không biết hai vị tiên bối có thể giải khai hay không.” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa mở miệng nói.

“Vấn đề của người hơi nhiều.” Tứ Di nãi nãi nói.

“Thật có lỗi, hai vị có nhận biết Vân Ý Thanh không?” Triệu Phụ Vân hỏi, hẩn cẩn thận nhìn biểu lộ vẻ mặt của

hai người.

“Nghe nói qua người này, nhưng chưa từng gặp mặt.”
Xuân Sinh Quân nói.

Triệu Phụ Vân biết, tuổi tác yêu ma trong hắc ám đều rất lớn, cho nên muốn hỏi một chút bọn họ nhận biết đại di mình hay không, hắc muốn từ trong miệng ngoại nhân biết được, đại di mình là hạng người gì.

“Không biết trang chủ nghe nói qua chuyện gì của nàng?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Nàng là một người thoát khỏi hắc ám ràng buộc, ta nghe nói nàng từng tham dự mở ra Võ Chu, trợ Chu Võ tế thiên, xé mở một mảnh màn trời, dẫn tới quang huy Xích Viêm rơi xuống, cho nên Võ Chu có thể thành công mở ra, đồng thời được hưởng gần ngàn năm quang minh, nhưng sau khi Võ Chu mở ra thành công, nàng lại không biết tung tích, không còn nghe được tin tức của nàng.”

Triệu Phụ Vân nghe được những điều này, trong lòng xúc động, nghĩ đến năm đó Thiên Đô Sơn Hi Di tổ sư, còn có Chu Võ cùng đại di mình, bọn họ cùng nhau mở ra một khối bạch địa trong vùng hắc ám này.

Đây là sự nghiệp tráng lệ bậc nào.

Bất quá ngàn năm trôi qua, Chu Võ kia mất đi trong năm tháng, mà Hi Di tổ sư thì phi độn ở thiên ngoại, đại di Vân Ý Thanh càng là thần thần bí bí, không biết tung tích.

Nhưng nàng đi qua Hợp Sinh Thị, lấy vên cấm chi pháp giúp Giang Thiên Thiên hoàn thiện Trường Sinh Bảo, ở nơi đó lưu lại một trái tim đợi hậu nhân đến chứng kiến.

Hơn nữa, còn dẫn theo một người muội muội, cô muội muội này lại ở rất nhiều năm sau ra hắc ám, ở biên giới hắc ám gặp được Triệu Trạch, sau đó theo Triệu Trạch về nhà, sinh hạ Triệu Phụ Vân, sau đó chết rồi.

Người khác biệt lí do thoái thác khác biệt, có thể phác họa ra một chút đường nét quỹ tích cuộc đời của đại di Vân Ý Thanh, nhưng nhân sinh quỹ tích của muội muội nàng Vân Ý Hồng, lại là một đời ngắn ngủi cực kì nhạt cực kì mơ hồ, thậm chí là không có.

“Người hỏi xong chưa?” Xuân Sinh Quân hỏi.

Triệu Phụ Vân nhìn qua có chút thất thần.

Hắn không thừa dịp lúc này xuất thủ, bởi vì đèn diễm trên ngọn đèn trên tay Triệu Phụ Vân không có nửa điểm lắc lư, y nguyên trầm ngưng kiên định.

Hai mắt của hắn nhìn chăm chú đèn diễm, quang mang đèn diễm kia mở rộng trong mắt hắn, như đang bay ra, quang mang biến không thực chất.

Mà ở trong một mảnh bạch mang này, một con thần điêu ba chân kim sắc trống rỗng sinh ra, con chim kia cao ngạo sáng chói.

Trong hai mắt của hắn tự nhiên tuôn ra hắc ám, muốn

nuốt mất con thần điều ba chân này.

Trong lòng hấn tựa hồ minh bạch một vài thứ.

Chỉ bằng con Tam Túc Kim Ô Thần Điều thần tuần này, ở trong hắc ám này chính là con đường chết.

Động niệm sinh pháp, cho tới bây giờ cũng không cần ước định, cho tới bây giờ đều là nói đến phân thượng, liền tự nhiên mà động thủ.

Ba người cũng không có nói lời ác độc, nhưng tuyệt đối không có khả năng bỏ qua Triệu Phụ Vân.

Hai người bọn họ đều là đại yêu ma, tương đương với tu sĩ Nguyên Anh, lại há có thể dễ dàng nhấn mình hai lần ba lần thất thủ?

Xuân Sinh Quân đã động pháp, như vậy Tứ Di nãi nãi liền không vội, nàng ở nơi đó nhìn, dưới cái nhìn của nàng, vô luận là chính nàng hay Xuân Sinh Quân, nếu cần hai người mới có thể cầm xuống Triệu Phụ Vân, đó chính là một loại sỉ nhục.

Sở dĩ hai người cùng đến, là bởi vì hắc ám gợi ý, thứ hai là trước đó Triệu Phụ Vân hiện ra độn thuật thần diệu vô cùng, cho nên hai người bọn họ làm một chút bố trí ở đây, không thể lại để cho Triệu Phụ Vân tùy tiện bỏ chạy.

Xuân Sinh Quân chính là U Minh Hồ đắc đạo, có thể nô dịch quỷ hồn, đối với thần hồn của người có lực uy hiếp trời sinh.

Hắn sở dĩ đặt tên mình là Xuân Sinh Quân, chính là tu thành một loại lời thuật, hắn gọi là Xuân Lôi Sinh Phát Chi Thuật.

Người bị sét đánh, sẽ không chia năm xẻ bảy thân thể khô đen, mà là sẽ thân thể sinh mầm, cấp tốc dị biến, để người khó có thể phòng bị.

Mà lại, Tứ Di nãi nãi còn biết, hắn luyện thành mấy thứ bảo vật, cực kỳ khó được, cho dù là nàng đối mặt với vấn đề so với mình nhỏ hơn không ít này, cũng muốn cực kỳ thận trọng.

Trong mắt Triệu Phụ Vân, một đoàn hắc ám tuôn ra từ trong hai mắt Xuân Sinh Quân, hắc ám kia hóa thành một con hổ màu đen, muốn một ngụm nuốt hết đèn diễm của ngọn đèn.

Ngọn đèn trong tay Triệu Phụ Vân lắc lư, đèn diễm kim sắc dâng lên quang hoa xán lạn ngời ngời, đâm rách hắc ám, lại không cách nào chiếu tán hắc ám hổ kia.

Chỉ thấy kiếm chỉ của Triệu Phụ Vân kẹp trên đèn diễm, như kẹp lấy ánh đèn, vạch về phía con hổ lớn do hắc ám tạo dựng.

Đồng thời miệng hắn tụng pháp chú: “Sắc lệnh: Tán!”

Kiếm chỉ của Triệu Phụ Vân vạch ra kim sắc quang tuyến, như kiếm quang xẹt qua u hổ hắc ám ngưng kết, phá vỡ thân hổ, ánh lửa kim sắc phía sau thuận một đường vết rách hắn vạch ra này vọt vào, xông vào trong thân hổ hắc ám, như muốn phá vỡ thân hổ hắc ám.

Sau đó thân hắc ám tan rã ở trong ngọn lửa, nhưng lại giống như băng cứng màu đen.

Đầu của nó bị hỏa diễm tan rã, thế nhưng thân thể hắc hắc cuộn cuộn, nửa sau thân thể lại hướng phía trước lật lên, như muốn dập tắt hỏa diễm.

Nơi xa Tứ Di nãi nãi nhìn con hắc hắc này, nàng biết, hắc hắc là pháp tượng của Xuân Sinh Quân, mà pháp tượng hắc hắc của Xuân Sinh Quân lại bị đèn diễm thêm pháp thuật của Triệu Phụ Vân phá vỡ đầu, điều này khiến nàng rất bất ngờ, không khỏi lại xem trọng Triệu Phụ Vân một chút.

Hắc ám phun trào, một tiếng ‘Hắc gầm’ trầm thấp xuất hiện.

Đèn diễm lắc lư, đúng là nháy mắt ảm đạm xuống, sau đó liền nhìn thấy đầu hắc hắc kia lại nhanh chóng sinh trưởng từ trong thân thể.

Lại nói tiếp, Triệu Phụ Vân lại một lần nữa tụng niệm pháp chú.

“Thái Hư sắc lệnh: ...”

Sắc lệnh lần này hẳn thêm ‘Thái Hư’ mở đầu.

Chỉ trong nháy mắt, khí thế cả người Triệu Phụ Vân vô hạn cất cao, rõ ràng đứng ở nơi đó, nhưng trong mắt Xuân Sinh Quân cùng Tứ Di nãi nãi, cả người hẳn giống như đã không tồn tại, thế nhưng trong mắt lại thấy rõ

ràng, trên người hắn có loại thần vận nào đó không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Trong hư không, đều như có một đạo hư ảnh cực lớn xuất hiện, thế nhưng đi nhìn kỹ lại căn bản cũng không có.

“Tán!”

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa lấy tư thế Đao Binh Quyết, vạch ra kiếm chỉ.

Đây là Kim Quang Trảm Tà Pháp, hợp với Thái Hư sắc lệnh.

Lần này kim quang phẳng phát nhiều một chút đặc tính thần diệu.

Xuân Sinh Quân lại có một tia cảm giác tim đập nhanh, pháp tượng hắc hổ của hắn phát ra gầm nhẹ, một cỗ uy hiếp chi thế mãnh liệt tuôn ra.

Kim quang rơi vào trong miệng hổ, hỏa diễm kim quang phía sau chồng chất lên nhau, như sóng lửa tràn vào trong miệng hắc hổ.

Ánh sáng vốn có thể xua tan hắc ám, đây là pháp tắc thiên địa, pháp chú ‘Tán’ tự quyết của hắn, càng là lấy danh nghĩa ‘Thái Hư’ mà phát ra sắc lệnh.

Cho nên thần vận trong ánh sáng này càng thêm nồng đậm.

Ánh lửa tràn vào trong miệng hắc hổ, thân thể hắc hổ không ngừng mở rộng, nó giống ăn quá no, muốn cố gắng tiêu hóa, trấn áp ánh sáng kia ở trong thân thể pháp tượng hắc hổ.

Ngọn đèn trong tay Triệu Phụ Vân lắc lư, ánh đèn kim sắc trên đó lại một lần nữa rơi vào trên người hắc hổ, hắc hổ giống như một cái khí cầu màu đen, bị châm kim sắc đâm một cái, nháy mắt phá vỡ.

Kim quang xán lạn ngời ngời tuôn ra, đem một vùng hư không này đều chói đến tái nhợt.

Nhưng Xuân Sinh Quân lại giống như bị chọc giận, hừ lạnh một tiếng.

Trong tay chẳng biết lúc nào đã nhiều một cây Tấn Thiết Côn, hắn không nói thêm gì nữa, thân thể nhảy lên, cũng đã lên bầu trời, Tấn Thiết Côn trong đã giơ lên, đánh hướng Triệu Phụ Vân phía dưới.

Mà Tứ Di nãi nãi thấy cảnh này, nàng biết kết thúc, vô luận pháp thuật của Triệu Phụ Vân này huyền diệu cỡ nào, nhưng dưới côn của Xuân Sinh Quân cũng không thể trốn thoát.

Bởi vì một tiếng hừ lạnh kia của Xuân Sinh Quân, liền ứng dụng lời chú trong Xuân Lô Sinh Phát Chi Thuật.

Người không biết pháp thuật trong tiếng hừ lạnh này, bình thường đều khó có thể tự kèm chế.

Thân vẫn chỉ tiêm · tác gia nói

Bằng hữu viết niên đại văn ngu văn, văn phong ảm áp, đọc rất dễ chịu, Lộ Diêu Trần Trung Thực cùng Giả Bình Ao đều đăng tràng, đăng sau còn có Dư Hoa Mạc Ngôn, có thể nhìn xem. (hình như là truyện 年代：从首届春晚开始)

Chương 365 : Hoàng bào nhân

“Đáng tiếc.”

Tứ Di nãi nãi thở dài một tiếng, nàng đã thấy Tấn Thiết Côn của Xuân Sinh Quân xuất thủ mấy lần, mỗi một lần thiết côn rơi xuống, đều không ai có thể sống sót.

Nàng từng thấy một côn của Xuân Sinh Quân đánh nứt một tòa núi lớn.

Hơn nữa nàng rất rõ ràng, trước khi Xuân Sinh Quân xuất côn, thường thường đều sẽ phát động Xuân Lô Sinh Phát Chi Thuật của hắn, một tiếng hừ lạnh kia liền ẩn chứa một môn pháp thuật, cho dù rất nhiều đại yêu ma đã đề phòng, cũng sẽ bị một côn đánh chặt vật không chịu nổi.

Hướng chi một tu sĩ Kim Đan nho nhỏ, Triệu Phụ Vân là tu sĩ Kim Đan, nàng liếc mắt một cái có thể nhìn ra, về phần Triệu Phụ Vân nhìn qua đối mặt với hai người không hề sợ hãi, nàng suy đoán đối phương nhất định có bài tẩy gì đó, hoặc là tự tin độn thuật cao minh, dù sao trước đó đều trốn đi trước mặt hai người mình.

Nhưng trong lòng nàng chỉ có thể lắc đầu, đã hai người mình có thể cản ở đây, há lại sẽ không có thủ đoạn ngăn cản hắn bỏ chạy.

Về phần đối phương có bài tẩy gì, dưới cái nhìn của

nàng vô luận là bài tẩy gì đều vô dụng.

Một tu sĩ Kim Đan, có thể có thứ gì? Linh bảo mạnh mẽ?

Ngọn đèn kia đã đầy đủ thần diệu, nhưng thì tính sao, ở trong vùng hắc ám này, bọn họ những đại yêu ma này đều có thể khu ngự hắc ám khôn cùng đến giới tắt hết thấy hỏa diễm, hơn nữa chỉ cần một cái dẫn dắt là được.

Hắc ám gặp phải Xích Viêm Thần Hỏa, sẽ biến thành nước trong đê đập, chỉ cần đào ra đê đập, 'hắc ám chi thủy' kia liền dừng mãnh lao về phía Xích Viêm Thần Hỏa.

Nàng có thể rõ ràng cảm giác đèn diễm kia bất phàm, có thể cảm giác được một cỗ khí tức thần bí mệnh mông ẩn chứa trong đèn diễm.

Là một kiện linh bảo tốt, tuyệt đối là thượng thừa trong linh bảo, trong lòng nàng đã suy nghĩ làm sao thu hoạch được ngọn đèn này.

Một thân phong pháp của nàng, gió có thể trợ thế lửa, nàng tưởng tượng lúc mình nắm giữ đèn này, lấy gió ngự hỏa, vậy nhất định là phong hỏa liên miên.

Chỉ là có hai vấn đề, một là làm sao thu hoạch được đèn kia từ trên tay Xuân Sinh Quân, một vấn đề khác thì là sau khi thu hoạch được ngọn linh đăng kia, có bị hắc ám bài xích hay không, bởi vì nàng rất rõ ràng, nếu mình có được ngọn đèn, đây chính là một tai họa ngầm, có thể bị 'hắc ám' cho là mình cũng đang dòm ngó bí mật của Xích Viêm hay không?

Nàng sau khi nhìn thấy Xuân Sinh Quân nhảy lên, trong khoảng thời gian ngắn một cơn đánh xuống nghĩ tới những thứ này.

Suy nghĩ thay đổi thật nhanh, bất quá là sự tình trong một chớp mắt.

Mà khi Triệu Phụ Vân đang cùng Xuân Sinh Quân đối thoại rất tốt, trong lòng hắn đột nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, giống như kim đâm.

Rõ ràng lúc Xuân Sinh Quân kia nói chuyện, cảm giác biết gì nói nấy, rõ ràng trong mắt không có một tia sát cơ, đột nhiên liền động pháp.

Một tiếng hừ lạnh kia nhập vào tâm hắn, hắn sớm đã lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ thể xác tinh thần.

Trên người hiện ra một tầng hoàng quang nhàn nhạt, mặc dù như thế, hắn y nguyên cảm giác lục phủ ngũ tạng trong thân thể mình đều như đang ngo ngoe muốn động, muốn mọc ra mầm thối.

Gan thuộc mộc, xuân mộc sinh sôi, xuân lôi động, can khí sinh sôi.

Hắn ngơ ngác đứng ở nơi đó, giống như bị Xuân Lôi Sinh Phát Chi Thuật cho chế trụ, giống như cả người đều đang ngăn cản dị động đột nhiên xuất hiện trong thân thể.

Loại tình huống này Xuân Sinh Quân thấy nhiều, người

như vậy, lúc hắn còn ở nội đan chi cảnh, một năm không biết đánh chết bao nhiêu người, thẳng đến Nguyên Anh pháp tượng chi cảnh sau, hắn mới ít ra tay, bởi vì vùng này cơ bản không có đối thủ.

Trong mắt hắn Triệu Phụ Vân đã là người chết.

Trong nháy mắt này, hắn lại là đang nghĩ, người này tên là gì?

Tựa như cùng Vân Ý Thanh có chút quan hệ? nữ tử Vân Ý Thanh này rất có sắc thái truyền kỳ, nhưng lại có quan hệ gì đây.

Một cơn đánh rớt.

Trong hắc ám, chỉ thấy được một vệt ô quang đem hắc ám như nước kích thích ngàn cơn sóng.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân bước ra một bước.

Súc Địa Thành Thốn.

Thân hình của hắn lóe lên, cũng đã đến hơn mười dặm bên ngoài, nhưng mà cảm giác một cỗ ác phong đánh tới sau đầu kia vẫn mãnh liệt, không có bất kỳ yếu bớt.

Nơi xa Tứ Di nãi nãi thấy cảnh này, không khỏi cười, nói: “Muốn chạy trốn dưới cơn của Xuân Sinh Quân, há lại dễ dàng, càng trốn chết càng nhanh.”

Trong lúc nàng nói chuyện, Triệu Phụ Vân liên tục bước ra mấy bước, nhưng vẫn không thể thoát khỏi một cơn

này.

Lời của nàng mới dứt, cả người Triệu Phụ Vân rơi vào đỉnh một ngọn núi.

Hắn dừng bước, xoay người lại, khi quay đầu, một cơn đã đánh tới trên không trước mặt hắn.

Hắn chỉ cảm thấy toàn bộ thân thể mình giống như bị cự lực vô hình ép khóa lại.

Hư không như ngưng kết, hơi hít một hơi, vừa rồi hắn Súc Địa Thành Thốn, mặc dù chỉ đi ra mấy bước, lại là liên tục cất bước, để hắn có chút phí sức, nhưng vẫn không thể thoát khỏi một cơn này.

Để trong lòng hắn càng thêm ngưng trọng, cổ cảm giác nguy hiểm kia càng tăng lên.

Hắn biết mình trốn không thoát, chỉ có thể đón đỡ.

Chỉ thấy hắn hai tay hát lên, Xích Viêm Thần Đăng cùng Âm Dương Hoàn đều bay ra ngoài, treo ở bầu trời sau lưng.

Sau đó liền thấy hai tay hắn thu vào trước ngực, ngay sau đó đẩy hướng bầu trời, đẩy về phía Xuân Sinh Quân.

Xuân Sinh Quân mang theo một mảnh sóng gió đánh xuống, mà trong nháy mắt hắn đẩy ra song chưởng, hai bàn tay lớn màu vàng dâng lên, giống như hai phiến cửa sổ lớn.

Xuân Sinh Quân một cơn đánh xuống, như đánh nát bầu trời hắc ám, hắc ám giống như sóng nước khuynh thiên theo hấn cuồng dũng mà xuống.

Mà Triệu Phụ Vân đẩy ra một đôi bàn tay lớn màu vàng, thì giống như muốn ngăn chặn trời phá toái, không cho nhân gian nổi lên sóng gió.

Nơi xa Tứ Di nãi nãi trông mắt hơi híp, trong lòng nàng sửng sờ, bởi vì nàng rõ ràng cảm giác được, một đôi cự chưởng này huyền diệu.

Như pháp thuật, lại không giống pháp thuật.

“Oanh!”

Trên đôi bàn tay khói vàng bay lên, ở giữa nứt ra, khói vàng như thác nước tán loạn, nhưng lại chỉ là một bộ phận, Tấn Thiết Côn của Xuân Sinh Quân khuấy động, muốn xoắn nát một đôi cự chưởng này.

Trên bầu trời một vệt hoàn quang xám trắng rơi xuống.

Đó là Âm Dương Hoàn.

Âm Dương Hoàn có thể phá vỡ vật cứng, lại có thể bắt trời.

Lúc này một vệt hoàn quang xẹt qua hư không, chỉ nháy mắt cũng đã đến đỉnh đầu Xuân Sinh Quân, Xuân Sinh Quân liếc mắt nhìn, không để ý đến.

“Ông!”

Âm Dương Hoàn đánh vào trán Xuân Sinh Quân.

Nhưng mà Âm Dương Hoàn lại bắn lên, mà Xuân Sinh Quân thì giống như cũng không có chuyện gì.

Trong lòng Xuân Sinh Quân cũng có chút ngoài ý muốn, bởi vì Âm Dương Hoàn kia thế mà để cho cái trán của mình có chút đau nhức, loại đau này là xúc động xương cốt.

Hắn đối với nhục thân của mình cực kì tự tin, pháp thuật bình thường hoặc là pháp bảo đánh tới, hắn đều mặc kệ, vô luận muôn vàn pháp, mọi loại pháp bảo, ta một mực tiến lên, một côn đánh chết là xong.

Chỉ là lần này, một côn này của hắn đúng là không có hoàn toàn đánh nát cự chưởng để hắn ngoài ý muốn, hoàn kia đánh trên người mình lại có chút đau, điều này lại để hắn ngoài ý muốn.

Đúng lúc này, hai bàn tay màu vàng kia thế mà hướng chính giữa hợp lại.

Như muốn nắm hắn trong lòng bàn tay, mặc dù hắn không sợ, nhưng cũng không muốn bị nắm, thế là rút người lên, chuẩn bị lại đánh một côn.

Nhưng mà đúng vào lúc này, bầu trời đột nhiên sáng rõ, hắn ngẩng đầu, chỉ thấy trên ngọn đèn treo lơ lửng trên bầu trời kia dâng lên ánh đèn xán lạn, một con Thần Điểu bay ra, xua tan một khoảng trời hắc ám này.

Sơn lâm trên mặt đất chỉ chốc lát liền nổi lửa, cự chưởng vừa rồi muốn nắm hấn lại thu về phía dưới, rơi vào đỉnh núi, hóa thành một người hoàng bào mặt vàng.

Đối phương rơi vào đỉnh núi, cùng ngọn núi lớn kia hợp thành một thể, mà sơn lâm ở phía sau hấn đã ánh lửa ngút trời, đây là cảnh tượng sau khi con Thần Điều kia xuất hiện trên bầu trời, bầu trời đều như đang thiêu đốt.

Mà lúc này, Triệu Phụ Vân cũng đã không thấy.

Xuân Sinh Quân lại có một tia cảm giác nguy hiểm.

Bất luận là người mặc hoàng bào, hay Thần Điều trên đỉnh đầu, đều cho hấn một loại cảm giác thần bí khó lường.

Thân vẫn chỉ tiêm, tác giả nói

Hôm nay ở trong tác giả bày, cùng một tác giả hiểu rõ một chút thế giới nam đồng, cho nên đến bây giờ chỉ viết ra một ít như vậy. Thật xin lỗi, ta thực sự là quá hiếu kỳ.

cvter:vl con tác có vk r mà vẫn có mùi gay lợ vậy

Chương 366 : Tiên sơn cản nhạc

Xà yêu Tùy Phong nhìn một màn này, trong lòng vừa sợ hãi, vừa ghen tị, hẳn thấy, năm đó hai người còn có thể đánh có đến có về.

Lúc hắn trốn về hắc ám từng nghĩ đến, một ngày nào đó nhất định phải trở lại Võ Chu, đi tìm đệ tử Thiên Đô Sơn Triệu Phụ Vân báo thù.

Nhưng hắn thật vất vả trùng tu đến Tử Phủ, lại phát hiện đối phương tiến vào trong hắc ám, hẳn mừng rỡ đi theo Tứ Di nãi nãi đến báo thù, nhìn thấy Triệu Phụ Vân lại làm cho hắn cảm thấy lạ lẫm.

Năm đó mình kém một chút cảm xuống tu sĩ nhân loại kia, lại có thể ngăn cản được Xuân Sinh Quân.

Hắn biết Xuân Sinh Quân bá đạo, Triệu Phụ Vân này lại có thể ngăn cản được một cơn của Xuân Sinh Quân.

Hắn đưa tay che mắt, nhìn Thần Điều trên bầu trời từ giữa kẽ tay, mặc dù như thế, trong nháy mắt quang mang chiếu xạ kia, vẫn làm cho hai mắt của hắn bỗng, hiện tại vẫn nhìn không được chảy xuống nước mắt.

Hai mắt Tứ Di nãi nãi bên cạnh cũng không khỏi nhắm lại, nàng cũng đưa tay che ở trước mắt, trong mơ hồ hai mắt như có gió đang xoay quanh.

Trong lòng nàng cũng kinh ngạc vô cùng, khí tượng này, cũng không phải một tu sĩ Kim Đan có thể có được, cho dù là pháp tượng Nguyên Anh, cũng rất ít có khí tượng lớn như thế.

Nàng rõ ràng cảm giác được, Thần Điều phía trên ánh lửa xán lạn, đại địa phía dưới đúng là cùng Thần Điều kia kêu gọi lẫn nhau.

Trong nháy mắt này, nàng đúng là cảm thấy thiên địa nhất thể, hoàn chỉnh như một.

Xuân Sinh Quân ngẩng đầu nhìn Thần Điều trên bầu trời, trong hai mắt của hắn tuôn ra hắc quang, ngăn cản hỏa quang kim sắc.

Trong lòng hắn chỉ có kinh ngạc, không có cảm giác phần nộ hay bị mạo phạm, ngược lại tĩnh ngộ nghĩ, khó trách gợi ý của hắc ám rơi vào trên người hai chúng ta, nguyên lai hắn có thủ đoạn pháp tượng như vậy.

Thủ đoạn này chẳng lẽ là Vân Ý Thanh lưu cho hắn?

Khi trong lòng hắn nghi hoặc, người áo vàng đứng ở đỉnh núi kia ngược lại động trước.

Hắn cùng Xuân Sinh Quân trong lúc đó, một người ở trên núi, một người dưới chân núi, chỉ thấy người áo vàng đột nhiên khẽ vươn tay, đúng là cách xa bắt về phía Xuân Sinh Quân.

Chỉ thấy hắn khẽ vươn tay, bàn tay của hắn đúng là nhanh chóng lớn lên, hóa thành cự thủ, giống như cầm

nắm về phía Xuân Sinh Quân, lại như vũ trụ xuống.

Lần này trong lòng Xuân Sinh Quân sinh ra một tia lửa giận, bởi vì đã rất nhiều năm không có người ra tay trước với mình.

Hắn thấy, hết thảy địch nhân đều chỉ có thể ngồi xổm trên mặt đất run lẩy bẩy, mà Triệu Phụ Vân lại dám ra tay với mình.

Hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, đây là hổ gầm, sóng âm quanh quẩn ở trong không gian.

Đồng thời, Tấn Thiết Côn trong tay giương lên, hư không lưu động, tựa như cá lớn đột nhiên chấn động thân thể của mình trong nước sâu, lập tức có sóng cuộn cuộn.

Hư không không có sóng, lại như có da bóc lên, âm khí khôn cùng bị khuấy động, hắn muốn một cơn đem đánh nát cự thủ thổ hoàng sắc bắt tới kia.

Nhưng cũng vào giờ khắc này, thân thể của hắn như bị đại địa cho hấp thụ.

Chẳng biết lúc nào, đại địa giống như dính liền, chính là dính thân thể của hắn trên mặt đất.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể nặng nề vô cùng, đúng là không cách nào nhún người nhảy lên.

Cự thủ kia đã rơi xuống, Xuân Sinh Quân chỉ có thể nguyên địa giơ lên thiết côn ở trong tay, vung đánh ra.

Đại thủ ứng cơn mà tán, nhưng lại hóa thành một mảnh bụi đất màu vàng, bụi đất tung bay, giống như một mảnh mây mù thổ hoàng sắc, đem một vùng hư không này đều che đậy, cả điểm quang trên trời cũng nhìn không thấy.

Trong lòng hắn ngưng lại, liên tục huy động thiết côn trong tay, trong lúc nhất thời không thể đánh tan hoàng vụ.

Nghĩ há miệng hút một mảnh hoàng vụ này vào trong bụng, lại ở lúc máu chốt đình chỉ, bởi vì trong lòng hắn cũng sinh ra một tia cảm giác nguy hiểm.

Lập tức nghĩ nếu hút những hoàng vụ này vào trong bụng, nếu hoàng vụ kết thành cấm chế trong bụng mình, cấm chế thổ hóa nhục thân của mình, vậy nhiều nguy hiểm a.

Vì thế hắn chỉ có thể há miệng thổ khí, khí kia ra miệng của hắn liền hóa thành gió, muốn thổi tan những hoàng vụ này.

Nhưng gió hắn thổi ra ở trong hoàng vụ, còn không có triển khai thể cũng đã dừng lại.

Một mảnh hoàng vụ này giống như có thể cấm phong.

Hắn trong lúc nhất thời không cách nào xua tan hoàng vụ mình bao phủ, mà đại địa dưới người hắn lại giống như muốn nuốt hắn vào trong lòng đất.

Xuân Sinh Quân trong lúc nhất thời không biết bên ngoài đang phát sinh chuyện gì, nhưng Tứ Di nãy nãy ở phía xa lại nhìn thấy đang phát sinh chuyện gì, nàng nhìn thấy chẳng biết lúc nào trong tay người áo vàng nhiều một cây roi, chỉ thấy người áo vàng vung động roi trong tay, quát roi một tòa núi lớn dưới chân Triệu Phụ Vân kia.

Ngọn núi kia dưới quát roi chia năm xẻ bảy, sau đó nhìn thấy người áo vàng huy động roi, bùn đất núi đá kia đúng là bay lên bầu trời, đại sơn nguyên bản an tĩnh đứng sừng sững ở đó không biết bao nhiêu năm, lại giống như biến thành động thái sóng đất từ đứng yên, cuồn cuộn hướng về phía trước.

Ngọn núi lớn kia cuồn cuộn hướng về phía trước, hướng Xuân Sinh Quân lật đề xuống.

Xuân Sinh Quân ở trong hoàng vụ, ngũ giác bị che đậy, trong lúc nhất thời cũng không nhìn thấy điều này.

Thẳng đến trước mắt đột nhiên tối sầm, hấn liền nhìn thấy bùn đất hòn đá vô tận rơi xuống mình.

Hấn huy động thiết côn trong tay, ở thời khắc này lại phát hiện Tấn Thiết Côn mình tế luyện sử dụng không biết bao nhiêu năm đột nhiên trở nên nặng nề.

Thân thể của hấn cũng giống như bị lực lượng vô hình đè ép.

Đất đá tràn xuống, xếp chồng lên nhau, một lần nữa hóa thành một ngọn núi.

Chỉ là ngọn núi này lại là một ngọn núi nguy nga mới, mà ngọn núi lớn nguyên bản dưới chân người áo vàng kia thì đã biến mất, chỉ để lại một mảnh đất mới.

Người áo vàng căn bản cũng không có ngừng lại, lúc này duỗi ra ngón tay, đối với một tảng đá lớn trên núi kia, lẳng không viết.

Trong hư không lập tức có một tấm phù lục màu vàng họa sinh dưới ngón tay hắn.

Sau đó rơi xuống một tảng đá ở trên núi.

Đây là Thái Nhạc Trấn Thần Phù.

Vẫn chưa dừng lại như vậy, hắn lại ở một tảng đá trên núi viết lấy: “Trấn, phong, định, cấm!”

Mà người áo vàng làm xong hết thấy lại là sai bước rơi xuống trên ngọn núi mới này, nhìn về phía Tứ Di nãi nãi nơi xa, trong hai mắt màu vàng nhạt của hắn, chỉ có lạnh lùng vô tận, cổ khí tượng to lớn trên người hắn kia, giống như nói vô luận là ai, ta đều có thể mai táng.

Tâm Tứ Di nãi nãi nổi lên bất an, nàng đột nhiên kéo một phát đầu vai xà yêu Tùy Phong, tung người lên trên bầu trời, thân thể của nàng đúng là nhanh chóng kéo dài, hóa thành một con hắc xà thật dài chui vào trong hắc ám phía trên.

Nàng nhìn thấy toàn bộ quá trình từ bị nhốt đến bị trấn áp của Xuân Sinh Quân, lúc này trong lòng sợ hãi, trực tiếp hóa thành một đạo xà ảnh chui vào trong hư không

biến mất không thấy gì nữa.

Trong hư không trên bầu trời, có một bóng người đi ra từ trong quang mang xán lạn kia.

Bọn họ không nhìn thấy độn thân của Triệu Phụ Vân ở nơi nào, là bởi vì lúc ngẩng đầu nhìn, quang mang của Tam Túc Kim Ô Thần Điều kia quá mức loá mắt, để bọn họ không cách nào nhìn thấy Triệu Phụ Vân lấy Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp độn thân ở trong quang mang.

Triệu Phụ Vân hiện ra thân thể, ngọn đèn trong tay giờ về phía bầu trời, Thần Điều bay lượn trên bầu trời liền rơi xuống ngọn đèn, chỉ thấy tia sáng chói mắt đầy trời cấp tốc thu liễm đến trên ngọn đèn.

Hắc ám giống như thủy triều vọt đến, mà người áo vàng trên đỉnh núi phía dưới ngẩng đầu, nhún người nhảy lên, thẳng lên bầu trời, sau khi gần Triệu Phụ Vân, hóa thành một viên hạt châu màu vàng đất, đi vào đỉnh đầu của hắn.

Triệu Phụ Vân chỉ là liếc mắt nhìn phương hướng Tứ Di nãi nãi biến mất, ánh đèn trên ngọn đèn trong tay chợt lóe, liền thấy thân thể của Triệu Phụ Vân như bay ra ở trong ngọn đèn, xa xa chỉ thấy một vệt kim quang đi xa, giống như trực tiếp đâm hắc ám ra một cái lỗ, hắn chỉ chui vào trong lỗ thùng nhỏ hắc ám kia.

Theo ánh sáng triệt để biến mất, nơi này chỉ để lại một ngọn núi mới.

Lúc này, một con rắn lại chui ra từ trong hư không hắc

ám, rơi xuống nơi nàng đứng trước đó, nhìn ngọn núi kia, ánh mắt lấp lóe, không biết suy nghĩ gì.

Đúng lúc này, ngọn núi mới trấn áp Xuân Sinh Quân kia thể mà chấn động lên, không bao lâu, liền nhìn thấy núi kia nâng lên tùy theo nứt ra, trong một tiếng hỏ gầm, ngọn núi lớn kia lại một lần nữa vỡ ra, một bóng người vọt ra từ đó.

Chương 367 : Hắc ám khủng bố

Chỉ thấy một ngọn núi lớn nứt toác ra từ giữa, một cự nhân vọt lên từ trong núi, hai tay hấn chống ra núi lớn.

Thân thể Xuân Sinh Quân lúc này to lớn, giống như núi cao.

Hắn một tiếng chưa nói, chỉ là nhìn Tứ Di nãi nãi một chút, liền phóng về phía một điểm ánh đèn biến mất trước đó, sau khi phóng lên, dường như có một cái bóng mảnh hồ đốm màu đen nhảy qua trong hư không hắc ám, nhảy này liền nhảy ra hơn trăm dặm.

Tứ Di nãi nãi vừa rồi nhìn thấy ánh mắt của Xuân Sinh Quân, đó là ánh mắt vô cùng phẫn nộ.

Nàng biết, Xuân Sinh Quân thật sự nổi giận.

Nếu như nói trước đó Xuân Sinh Quân động thủ vẫn có mấy phần hiếu kì, cùng ở trong gợi ý của hắc ám, như vậy hiện tại chính là chân nộ.

Nàng biết, Xuân Sinh Quân cảm thấy mình mất mặt, thành danh đại yêu ma mấy trăm năm, uy hách một phương, đúng là bị một tên tiểu bối trấn áp.

Tứ Di nãi nãi thậm chí cảm thấy, nếu không phải là bởi vì thân ở trong hắc ám, Triệu Phụ Vân kia không thể ở lâu, chỉ một chút vừa rồi, Xuân Sinh Quân có thể sẽ vĩnh

viễn không cách nào xoay người.

Rất nhiều người rõ ràng tu vi cao, lại thường thường một chiêu không cẩn thận, bị tiểu bối trấn áp.

Nhân loại có một câu gọi lật thuyền trong mương, rõ ràng sóng to gió lớn đều xông qua, lại chết chìm trong khe mương nhỏ.

Nguyên bản nàng cảm thấy không có khả năng phát sinh, nhưng một màn nhìn thấy vừa rồi, lại để nàng cảm thấy câu nói kia quá chuẩn xác.

“Người đi về trước đi, hảo hảo tu hành, người này đã không phải người có thể bằng, người cần coi đây là động lực, không được lại tam tâm nhị ý.” Tứ Di nãy nãy nhún người bay lên.

Lưu lại xà yêu Tùy Phong đứng ở nơi đó tinh thần chán nản.

Trong thiên địa u ám, một xà ảnh to lớn uốn lượn mà qua hư không, đuổi theo hướng Xuân Sinh Quân vừa rồi biến mất.

Triệu Phụ Vân sau khi lấy Kim Ô Thần Quang Độn Pháp độn hành ba trăm dặm, liền lập tức đổi thành Súc Địa Thành Thốn.

Hắn vẫn đang thử nghiệm thi triển Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp ở đây.

Hắn muốn trốn vào trong hư vô, nhưng phiến thiên địa

này lại thuộc về hắc dạ, phảng phất hắc dạ đã bỏ khuyết hư vô, hấn độn vào hư vô chính là chìm vào trong hắc dạ.

Hấn lấy bộ pháp Súc Địa Thành Thốn hành tẩu ở trên mặt đất, lại phân tâm thi triển Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp.

Ý đồ dung nhập vào trong vùng hắc ám này, cảm nhận một vùng hắc ám này.

Trong mắt hắc ám khôn cùng, ở thời khắc này hấn cảm giác hắc ám như nước, mình chìm vào trong đó.

Dưới tâm nhãn của hấn, phảng phất nhìn thấy hắc ám tĩnh mịch vô tận, trống vắng cùng thâm thúy vô tận, ở trong một vùng hắc ám này, hấn cảm thấy vô luận là thứ gì đều sẽ bị đắm chìm mãi diệt.

Đột nhiên, trong lòng hấn sinh ra một cỗ bối rối.

Hấn có một loại cảm giác muốn đắm chìm, giống như mình chìm ở trong nước, tựa như lửa than rơi vào trong nước, sẽ bị dập tắt, sẽ bị chết chìm.

Hấn cảm giác hắc ám khôn cùng này, không chỉ có rộng lớn, càng thâm trầm như đại dương mênh mông, sâu không thấy đáy, sau khi hấn cảm nhận được một mảnh hắc ám vô tận này, tâm sinh bối rối cùng sợ hãi, hấn cảm giác mình chìm vào trong đó, chỉ sợ rốt cuộc không ra được.

Hấn có một loại cảm giác, cho dù là Xích Viêm rơi vào

trong một vùng hắc ám này, cũng sẽ bị nhấn chìm dập tắt.

Pháp thuật Súc Địa Thành Thốn của hắn lập tức phá, dưới chân chạm đất, rơi vào trong một khe núi, sau đó cả người cũng không khỏi chống đỡ trên gốc cây khô đã đổ, há to miệng thở hổn hển.

Cảm giác hoảng hốt kia, để hắn sợ hãi, kinh khủng.

Trong nháy mắt kia, hắn cảm giác mình giống như một người không biết bơi rơi vào trong nước.

Hắn nhắm mắt lại, lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ tâm thần bất an của mình, khiến cho bình tĩnh trở lại.

Rõ ràng chỉ là một vùng hắc ám trống vắng, thế nhưng chính là làm cho người sợ hãi, để người sợ hãi, làm người ta hoảng hốt, để người có một loại cảm giác mất diết.

Một hồi lâu, hắn mới chậm rãi ngẩng đầu lên, sắc mặt có chút tái nhợt.

Nhưng tâm của hắn nói cho hắn, Xuân Sinh Quân mình lấy núi phong ấn đã phá núi mà ra.

Triệu Phụ Vân cũng không đi về phía trước, mà là xoay người đi tới đỉnh núi.

Ngọn núi này cũng không phải là một ngọn núi vô chủ, lúc Triệu Phụ Vân rơi vào trong khe núi, liền có một con quái vật đang dòm ngó, nó tựa hồ nhìn ra trạng thái của

Triệu Phụ Vân không tốt lắm, liền không ngừng tới gần.

Triệu Phụ Vân đi tới đỉnh núi, trong hắc ám tựa hồ sinh ra từng sợi tơ, nó dệt một vùng hắc ám này thành một tấm lưới, muốn trùm Triệu Phụ Vân ở trong đó.

Triệu Phụ Vân lại phun ra một vệt hỏa quang rơi vào lòng bàn tay mình, ngưng hóa thành một ngọn đèn.

Hắn cầm đèn đứng ở đỉnh núi, nhìn phương xa, ánh sáng của một ngọn đèn mặc dù chưa thể xua tan hắc ám, nhưng lại chiếu chính hắn rõ ràng, để hắn có thể không bị hắc ám nuốt chửng.

Giờ khắc này Triệu Phụ Vân lại có một loại cảm giác an toàn, nếu như nói trong nháy mắt vừa rồi là cô tịch quanh quẩn ở trong lòng, cả người đều như muốn tịch diệt, như vậy lúc này cầm đèn mà đứng, thì là có một loại cảm giác ấm áp, đáng vẻ Kim Ô Thần Điều muốn vỗ cánh bay trên ngọn đèn kia, thế mà để hắn an tâm rất nhiều.

Ánh sáng, vĩnh viễn sẽ để cho người cảm thấy an toàn, bất kỳ người nào đều hi vọng thiên hạ rõ ràng.

Trong hư không phương xa, mơ hồ có thể nhìn thấy một hồ ảnh to lớn nhảy ra từ trong hắc ám, hồ ảnh này nhảy qua khe núi như đất bằng, nhảy lên chính là hơn trăm dặm.

Đèn trong tay Triệu Phụ Vân nhoáng một cái, ánh đèn dâng lên, một con Tam Túc Kim Ô Thần Điều vỗ cánh bay lên bầu trời, kim quang xán lạn, ức vạn hào quang

nở rộ.

Mê vự trong một mảnh núi rừng này nhanh chóng bay ra, một ít tiểu quái vật trốn tránh trong núi rừng chưa từng gặp qua hỏa quang như vậy, từng con ngẩng đầu nhìn, nhưng mà chỉ nhìn thoáng qua, liền từng con hét thảm lên, bọn chúng chỉ nhìn thoáng qua, hai mắt liền bắt lửa, lửa thuận ánh mắt rơi vào trong lòng.

Lục phủ ngũ tạng chỉ trong nháy mắt liền bị đốt cháy.

Dưới diễm quang kim sắc này, hết thấy đều như giấy, chỉ vừa chạm vào liền bắt đầu cháy rừng rực.

Quái vật trốn tránh trong sơn động kia, vô cùng sợ hãi, bản thể nó tránh ở trong núi, đi sẵn thông qua quỹ tia vô hình mình bện, thế nhưng giờ khắc này những quỹ tia vô hình kia của nó thế mà bắt đầu cháy rừng rực trong diễm quang kim sắc.

Hỏa diễm thuận quỹ tia của nó đốt đến, nó sợ đến mức vội vàng đoạn đi.

Triệu Phụ Vân căn bản cũng không có nhìn những tiểu yêu tiểu quái phía dưới.

Mà là nhìn về phía hồ ảnh màu đen sặc sỡ lại một lần nữa nhảy qua sơn thủy mà đến kia.

Đỉnh đầu của hắn có một đạo hoàng quang vọt lên, hoàng quang ở trên bầu trời, lại tản ra trở thành một mảnh mây vàng, mây vàng cũng không phải là không có quy tắc, mà là hóa thành một mảnh mây vàng to lớn

hình người.

Đây là đệ nhị Nguyên Anh Thái Sơn Lực Sĩ.

Đệ nhị Nguyên Anh do Triệu Phụ Vân hái thổ sát sơn mạch, hợp lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp tế luyện thành.

Có thể tụ có thể tán, rơi xuống đất có thể tiên sơn căn nhạc, nhiếp thổ thành quái, chỉ địa thành kim, ở trên trời có thể là mây vàng cấm khóa hư không.

Lúc này Thái Sơn Lực Sĩ bồng bênh trên bầu trời, to lớn mập mạp, lại có một loại cảm giác nặng nề, mà Kim Ô Thần Điều thì giấu ở sau đám mây này, chỉ có ánh sáng chiếu ra từ bên cạnh đám mây, để một mảnh mây vàng này càng hiển thần thánh cùng thần bí.

Hồ ảnh kia rơi vào đỉnh một ngọn núi hóa thành một người áo đen, áo bào đen trên người của người này cũng có hoa văn ám kim sắc, chính là Xuân Sinh Quân.

Lúc này lửa giận trong mắt hắn phảng phát đã đè xuống, cả người đều biến tỉnh táo, nhưng mà chính là phần tỉnh táo này, lại khiến người ta cảm thấy vương giả uy nghi trời sinh trong hai mắt hắn.

“Trang chủ, chúng ta không cừu không oán, cần gì hùng hổ dọa người như vậy?” Vẫn là Triệu Phụ Vân mở miệng trước.

Chương 368 : Tái chiến

Xuân Sinh Quân lạnh lùng nhìn Triệu Phụ Vân, chậm rãi nói: “Bồn quân xem thường ngươi.”

“Lấy bản lĩnh của trang chủ, thiên hạ lại có bao nhiêu người có thể lọt vào mắt hổ của trang chủ.” Triệu Phụ Vân nói.

“Ngươi đang giễu cợt ta?” Xuân Sinh Quân nheo mắt, lạnh lùng nói.

Hắn nhất thời không có động thủ, chính là hấp thụ giáo huấn chủ quan trước đó, đang quan sát Triệu Phụ Vân, đang đánh giá người hóa thành một đám mây trên bầu trời.

Trong lòng hắn có một suy đoán, đây tựa hồ là đệ nhị Anh Thần trong truyền thuyết.

Chỉ là hắn không biết đệ nhị Anh Thần này đến tột cùng là người trước mặt, hay là Vân Ý Thanh lưu lại.

“Ta chưa từng trào phúng ai, trang chủ dựa vào cõn của mình giết ra một Hồ Khiếu Sơn Trang uy danh hiển hách, một thân bản lĩnh này không thể làm giả.” Triệu Phụ Vân nói.

“Nhưng ngươi lại bằng tu vi Kim Đan kém một chút trấn áp ta, vô luận ngươi khen ta như thế nào, kỳ thật đều là đang khen chính ngươi.” Xuân Sinh Quân nói.

Vì thế Triệu Phụ Vân ngậm miệng lại, hấn biết vô luận mình nói như thế nào chỉ sợ đều không thể bỏ đi tâm tư muốn động pháp của đối phương.

Tâm có ba độc, tham sân si.

Sân niệm xung quyền trong lòng Xuân Sinh Quân lúc này chỉ sợ chỉ có mình bị hấn trấn áp, hoặc là bị hấn giết chết mới có thể đánh tan.

Bất quá, hấn vẫn quyết định phải cố gắng một chút, dù sao đối mặt với thiết côn cường thế như vậy, cho dù là tu sĩ Nguyên Anh, cũng không có mấy người có thể chiếm được tốt.

“Trang chủ, có một số việc, ta cảm thấy vẫn là không muốn tham dự tốt hơn.” Triệu Phụ Vân nói.

Ánh mắt Xuân Sinh Quân lấp lóe, tựa hồ bởi vì lời nói của Triệu Phụ Vân mà nghĩ đến điều gì.

“Tranh đấu trong màn trời, trang chủ hà tất phải tham dự trong đó, ta là không có cách nào, sinh ra đã ở trong vòng xoáy.” Triệu Phụ Vân nói, hấn đang hù dọa Xuân Sinh Quân.

“Người đến tột cùng là ai?” Xuân Sinh Quân đột nhiên mở miệng nói.

Hấn nghe đến đó, có chút hoài nghi Triệu Phụ Vân có phải là người trong màn trời chuyển thể trùng sinh hay không.

“Bản đạo Phụ Vân, vốn là người Triệu gia của Yến Vân Thập Lục Quốc bên cạnh Võ Chu, hiện đã xuất gia tu đạo, là đệ tử Thiên Đô Sơn.” Triệu Phụ Vân nói.

Xuân Sinh Quân nghe đến đó, bên kia một xà ảnh uốn lượn mà ra ở trong hư không, rơi ở trên một ngọn núi khác, hóa thành một lão bà.

Xuân Sinh Quân lại là cười lạnh một tiếng, nói: “Vô luận nói thế nào, trận chiến hôm nay đều tránh không được, bốn quân sinh ra trong trường dạ, lớn lên trong u ám, đắc đạo ở một mảnh trời không ánh sáng này, hắc ám gợi ý trong tâm ta, người là người mang quang huy Xích Viêm, cho nên bốn quân muốn thay nó dập tắt diễm quang trong người người.”

“Nếu như mảnh hắc dạ này chán ghét ta, vì sao không tự mình giết ta đây?” Triệu Phụ Vân mở miệng hỏi.

“Bốn quân chính là hắc dạ chi thủ, cầm thần dụ hành tẩu nơi đây, thanh lý tất cả dư huy xích diễm.” Xuân Sinh Quân càng nói càng kích động, cũng càng ngày càng thành kính, Triệu Phụ Vân rõ ràng cảm giác được, theo lời hắn nói xong, hắn đứng ở nơi đó, cùng một vùng hắc ám này hình thành dung hợp hoàn mỹ.

Giống như ở thời khắc này đánh vỡ giam cầm của nhục thân bản thân, như thùng nước rơi vào trong nước, vách thùng phá vỡ, nước trong thùng cùng nước bên ngoài hợp lại cùng nhau.

Triệu Phụ Vân vẫn đang nhìn kỹ Xuân Sinh Quân, thế nhưng Xuân Sinh Quân cũng đã rống lên một tiếng,

thanh âm trầm thấp, tràn ngập uy hiếp, trong đó ẩn chứa Xuân Lô Sinh Phát Chi Thuật, Triệu Phụ Vân đã sớm chuẩn bị, lại như cũ cảm giác được nhục thân xao động.

Lúc này hắn cảm thấy nhục thân như đất, bình thường không biết trong đất có thứ gì, sau một tiếng sấm vang, vô số côn trùng trong đất bình thường không cảm giác được đều tỉnh lại, bắt đầu chui ra phía ngoài, lại giống trong đất chôn giấu vô số hạt giống, ở thời khắc này bị tỉnh lại, bắt đầu phá xác nảy mầm.

Trong ngoài nhục thân, lục phủ ngũ tạng hắn đều có một loại cảm giác ngứa côn trùng đang bò, mọc mầm, nhưng tâm tư hắn vẫn rõ ràng, pháp lực hắn vẫn không tán loạn chút nào.

Khi lần đầu tiên kinh lịch pháp thuật như vậy, dưới vội vàng không kịp chuẩn bị sẽ chân tay luống cuống, sau khi trải qua một lần, sao có thể không có thủ đoạn ứng đối.

Trải qua một lần, ở trong lòng hồi tưởng qua, liền đại khái biết nguyên lý môn pháp thuật này, môn pháp thuật này, nhất định là thông qua bản thân đối phương đã có bản lĩnh uy hiếp dịch quỷ, trấn áp xuống chủ ý thức của người khác, sau đó gọi ra những cảm xúc lộn xộn ngày bình thường bị chủ ý thức trấn áp, cũng khiến cho chúng nó lớn mạnh.

Như thế, liền sẽ có một loại cảm giác trong thân thể của mình sinh trùng, có mầm sinh trưởng.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân cũng nghĩ đến khí tượng

xuân lôi vừa vàng vạt vật khôi phục.

Pháp thuật đến cảnh giới như vậy, không có loại nào là pháp thuật đơn nhất, đều là các loại pháp thuật, ý tượng, chú ngữ nhu hợp lại cùng nhau.

Trong thời gian ngắn muốn phá giải là không thể nào, nhưng Triệu Phụ Vân biết trọng điểm ở nơi nào, chỉ cần giữ vững trọng điểm, liền như vách núi dưới sóng cuồng, vô luận sóng lớn của người hung mãnh như thế nào, giữ vững liền có thể nguy nhưng bất động.

Cứ việc tựa hồ lần này pháp thuật của Xuân Sinh Quân mạnh hơn một chút, nhưng Triệu Phụ Vân cũng là có chuẩn bị.

Hắn lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn áp tâm linh mình, lại lấy hỏa pháp đốt trong nhục thân.

Nơi nào có dị động, liền nháy mắt thiêu đốt, hắn đứng ở nơi đó, cả người giống như cùng núi hợp thành một thể, nhưng trong lỗ chân lông trên người, lại có hỏa quang kim sắc lộ ra.

Xuân Sinh Quân thấy Xuân Lôi Sinh Phát Chi Thuật thăm dò của mình không có kiến công, lại một lần nữa gầm nhẹ, sau đó nhún người nhảy lên, mang theo một mảnh cuồng phong, đánh về phía đệ nhị Nguyên Anh Thái Sơn Lực Sĩ trên bầu trời.

Ở trong một vùng quang mang này, hắn nhún người nhảy lên, lại lôi kéo lên một vùng hắc ám, từ xa nhìn lại, cả người hắn tựa như ở trước một mảnh hắc lãng to

lớn, hấn là đỉnh sóng của hắc lãng, mang theo uy thế cùng sát khí nặng nề vô biên, đánh về phía đệ nhị Anh Thần kia.

Hấn thấy, nếu như mình đi đánh Triệu Phụ Vân, vậy đệ nhị Anh Thần này lại đến đánh mình, ngược lại sẽ có một loại cảm giác hai mặt thụ địch.

Cho nên hấn cảm thấy không bằng trực tiếp đánh tan đệ nhị Anh Thần, đến lúc đó Phụ Vân đạo nhân của Thiên Đô Sơn này cũng chạy không thoát.

Hấn một côn đánh tới, mang theo một vùng hắc ám, muốn đánh một vùng quang mang nhỏ này.

Chỉ thấy Thái Sơn Lục Sĩ kia còn không có động, Triệu Phụ Vân phía dưới lại đột nhiên ném ra ngoài một quang hoàn.

Quang hoàn này là Âm Dương Hoàn.

Âm Dương Hoàn tốc độ cực nhanh, xoay tròn lấy, hình thành một vòng cung quang, trước khi một côn của Xuân Sinh Quân đụng tới Thái Sơn Lục Sĩ, cũng đã đến phụ cận hấn, điều này khiến hấn không thể không đánh về phía quang hoàn kia.

Hấn đột nhiên phát hiện, Phụ Vân đạo nhân này đối với tiết tấu đấu pháp nắm vô cùng tốt.

Triệu Phụ Vân đương nhiên biết, bất luận một côn nào đánh ra mang gió mang ám, mang theo một thân phần nội cùng khí phách, đệ nhị Nguyên Anh của mình cũng

không dễ ngăn cản.

Hắn muốn phá hư loại khí thể một đi không trở lại này của đối phương.

Xuân Sinh Quân không thể không một cơn đánh về phía quang hoàn kia, trong lòng hắn sinh ra một tia tức giận, tay không khỏi nhiều hơn mấy phần lực, muốn một cơn trực tiếp đánh nát pháp bảo của đối phương.

Chuyện đánh nát pháp bảo của người khác, hắn thường xuyên làm.

Chỉ là một cơn này đánh vào trên hoàn, hoàn kia lại là chuyển động, nháy mắt liền tan mất lực trên cơn của hắn, để một cơn đầy cỗi lòng tức giận của hắn lại có một loại cảm giác đánh hụt.

Bất quá, Âm Dương Hoàn kia vẫn là bị đánh bay ra ngoài, để Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời đúng là không cách nào lại không chế.

Mà thân thể nhào về phía đệ nhị Anh Thần của Xuân Sinh Quân cũng không có vì vậy mà dừng lại nửa phần, chỉ là khí thể có chút tiết một chút.

Đúng lúc này, ánh sáng nguyên bản ở phía sau đệ nhị Nguyên Anh Thái Sơn Lực Sĩ đột nhiên ra từ sau mây, trong nháy mắt, một đạo tia sáng kim sắc nồng đậm chiếu về phía Xuân Sinh Quân.

Tia sáng giống kiếm quang, ngưng kết thành một đạo.

Trong mơ hồ, lại như nhìn thấy có một con thằn lằn bay xuống, đánh về phía hấn, phảng phất mặt trời rơi xuống.

cvter: con tác nay 3c, mà muộn r nên còn 1c mai m làm

Chương 369 : Tiểu Tứ trả ân

Hai mắt Xuân Sinh Quân vào thời khắc này chỉ thấy một mảnh ánh sáng chói mắt, trong ánh sáng phảng phất ba móng vuốt kim sắc chớp về phía con mắt của mình.

Móng vuốt kim sắc như thật như ảo, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hắn, khi hai mắt hắn nhìn chăm chú ba móng vuốt kia, hắn thậm chí cảm giác được sắc bén trên ba móng vuốt đang đâm nhói cặp mắt của mình.

Trong hai mắt của hắn, chỉ có kim sắc xán lạn, đây là thể nghiệm hắn chưa từng có.

Hắn đã từng đi qua bạch địa, lại chưa bao giờ thấy qua tia sáng chói mắt như thế.

Cho dù là hắn từng đi Võ Chu, gặp qua quang huy Xích Viêm nơi đó, cũng cảm thấy không chói mắt như hiện tại.

Con Tam Túc Thần Điều kim sắc kia phảng phất có thể thông qua ánh mắt của mình mà rơi vào sâu trong tâm linh mình.

Chỉ là sâu trong tâm linh hắn, đã sớm bị hắc ám chiếm cứ.

Từng có người nói, tâm hoặc như gương, hoặc như gió, hoặc như núi, hoặc như vực sâu... . .

Người như gương chiếu rọi tốt cùng xấu thế gian này, người khác đối với hắn như thế nào, hắn liền đối với người khác như thế.

Người như gió, tâm tư bất định, không thể nắm bắt.

Người như núi, nguy nhưng bất động, nhìn thế sự biến hóa.

Người như vực sâu, tâm tư thâm trầm, như thương hải không thấy đáy.

Lúc này tâm linh Xuân Sinh Quân liền như yên hải, sinh ra trong hắc ám cũng trưởng thành đặc đạo, đều sẽ có pháp tính ý tượng như thế, sâu trong tâm linh hắc ám đậm đến giống mực, sâu giống như biển.

Vì thế, ánh lửa của Kim Ô Thần Điều chiếu vào trong người hắn, cũng không thể đốt tâm hắn.

“Xích Viêm sắc lệnh:... .”

Trong tiếng pháp chú này, Thần Điều trong mắt Xuân Sinh Quân lại hiện ra biến hóa, biến thành một quả hỏa cầu thật lớn.

“Đốt!”

Hỏa cầu kia đột nhiên giống như nổ tung, ánh lửa phản chiếu trong lòng hắn, phảng phất khắc lục văn tự, trước đó lực tựa hồ quá nhẹ, cho nên không cách nào khắc xuống ý chí hỏa diễm trong lòng.

Mà giờ khắc này pháp chú vừa ra, Xuân Sinh Quân chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên, trong đồng tử của hắn cũng như có hai điểm kim điểm thiêu đốt.

Nhưng vào thời khắc này hắn lại phát ra một tiếng gầm nhẹ.

Trong tiếng gầm này, pháp lực trong người Xuân Sinh Quân tuôn ra từng đợt, hỏa diễm rất nhanh liền dập tắt.

Triệu Phụ Vân phát phát hiện pháp chú này của mình, gặp phải đại yêu ma thể này, liền không cách nào đốt lên nội tạng phủ ý thức, nhất là đại yêu ma xuất thân hắc ám, như lửa gặp phải củi ướt.

Tấn Thiết Côn trong tay hắn rút cục lại một lần nữa đánh ra, nhưng mà trong nháy mắt đánh ra đó, hắn phát hiện Kim Ô Thần Điều kia cũng đã tản thành một mảnh ánh sáng.

Cũng chính là lúc này, một vệt ánh sáng lại một lần nữa bay trở về, chỉ là lần này quang hoàn còn không có bay đến bên cạnh hắn liền biến mất.

Thế nhưng trong lòng Xuân Sinh Quân lại sinh ra một tia cảm giác không tốt, khúu giác trời sinh của hắn để hắn vung ra một cơn.

“Đinh!” Một cơn này vừa vặn đánh vào Âm Dương Hoàn.

Âm Dương Hoàn bắn bay ra, trong quá trình bay vẫn còn chấn động ong ong.

Triệu Phụ Vân nhíu mày, hấn đối với mình lấy Thái Hư Vô Ảnh Động Pháp biến mất hình thể Âm Dương Hoàn, đi bộ khóa Xuân Sinh Quân, là có phần tự tin, nhưng Xuân Sinh Quân này lại giống như dựa vào trực giác đánh ra Âm Dương Hoàn mình ẩn giấu đi.

Trực giác thứ này mỗi người đều có, cho dù là người bình thường cũng có, nhưng người bình thường căn bản cũng không biết, trực giác của mình đã hướng về mình cảnh báo, người bình thường lại căn bản cũng không biết.

Tỉ như hoảng hốt đột nhiên xuất hiện, bất an đột nhiên xuất bất an, mộng đột nhiên xuất hiện, hoặc là đột nhiên nghĩ đến ai.

Mà người tu hành gọi là Linh giác, lại có một ít lưu phái tu gọi là tâm huyết dâng trào.

Triệu Phụ Vân liền đã tu hành pháp thuật phương diện này, pháp thuật đó tên là ‘Linh Tê Tị Tai Pháp’, loại pháp thuật này sau khi tu luyện thành, khó có thể chủ động thi triển, bởi vì pháp thuật này không hiện ở bên ngoài, mà giấu ở bên trong, là thai nghén một điểm linh tê ở bên trong.

Mà lại, 【 Kiếp Tri 】 của hấn cũng là pháp ý cùng loại.

Năm đó hấn còn muốn tu hành pháp thuật phương diện này, nhưng bậc phong toán mệnh lại là cả một hệ thống khổng lồ, thiên phú của hấn ở phương diện này tựa hồ cũng không tốt lắm, đây khả năng có liên quan đến việc

bản thân hắn đối với mệnh số có bài xích.

Nhưng 【 Kiếp Tri 】 cùng 【 Linh Tê Tị Tai Pháp 】 của hắn, thì như bản năng của hắn.

Ở trong điện quang hỏa thạch này, hắn lại nghĩ đến một loại phương pháp tu hành.

Bất quá những điều này đều cần trước thoát khỏi lần truy sát này.

Một tiếng trống tăng khí thế, hai tiếng thì suy, ba tiếng thì kiệt.

Thẳng tiến không lùi trên người Xuân Sinh Quân kia, khí thế một cơn như có thể đánh vỡ trời dưới ba lần nhụt chí, cổ hung bá chi thế trên người hắn kia đã nhạt rất nhiều, một vùng tăm tối phía sau hắn cũng không còn tiếp tục thần bí thâm thúy như vậy.

Đây hết thầy, bất quá là chuyện phát sinh trong thời gian cực ngắn.

Đám mây hình người bay trên bầu trời rớt cực động, trên tay hắn chẳng biết lúc nào xuất hiện một cây roi.

Đây là Cẩn Sơn Tiên.

Trong nháy mắt Cẩn Sơn Tiên này vung ra, phảng phất có thể kéo dài vô hạn.

Một roi này tĩnh lặng, uốn lượn mà rơi xuống từ chỗ cao.

Thế xông của Xuân Sinh Quân không thay đổi, Tấn Thiết Côn trong tay một điểm về phía trước, đúng là điểm vào Cản Sơn Tiên vung xuống từ trên cao.

“Ba!”

Hư không nổ vang.

Vô luận là roi hay côn, trước khi vung xuống điểm ra, đều nhìn không ra điều gì, nhưng sau khi chạm nhau, hư không lập tức nổ vang.

Trên Cản Sơn Tiên đều chấn lên một mảnh hoàng vụ.

Tiên ảnh nhanh chóng lùi về, côn trong tay Xuân Sinh Quân hơi thu lại, từ vung đánh trước đó biến thành hiện tại đâm.

Chỉ trong khoảnh khắc cũng đã đến trước Thái Sơn Lục Sĩ, một côn đâm vào.

Ánh sáng trong mắt hấn y nguyên thiêu đốt mạnh, mặc dù khí thế hấn vung đánh liên tục bị tiết ra, nhưng một côn này của hấn vẫn thế đại lực trầm.

Một côn đâm ra, nguyên bản còn ở cách xa, nhưng trong nháy mắt cũng đã đến trước mắt.

Cả người Thái Sơn Lục Sĩ nhanh chóng ngưng thực từ trạng thái phiêu phù như một đám mây, hóa thành một đại hán hoàng bào.

Thân hấn cơ nhục ngưng thực chẳng chịt, nhìn qua

chính là một mảnh sỏi.

Không tránh không né, một quyền vung ra đón một cơn đâm đến kia.

“Oanh!”

Trong hư không linh khí bạo loạn, dường như xuất hiện lỗ trống cùng xoáy nước.

Cánh tay Thái Sơn Lực Sĩ vỡ vụn thành từng mảnh từ nắm đấm tới bả vai, một mực lan tràn đến thân thể của hắn, vỡ tan ra, hóa thành một đoàn sương mù, sương mù đã thu liễm thành một hạt châu màu vàng.

Hạt châu kia rơi xuống phía phía, rơi vào trên tay Triệu Phụ Vân, lại thấy Triệu Phụ Vân thổi một ngụm phía trên châu, hạt châu kia liền lập tức một lần nữa toả ra sinh cơ, lại mọc ra chân, biến thành một người nho nhỏ, người nho nhỏ bay lên bầu trời, lại một lần nữa hóa thành một đại hán hoàng bào.

Mà Xuân Sinh Quân kia lúc này lại rớt xuống đất từ bầu trời.

Trong nháy mắt hắn cùng Thái Sơn Lực Sĩ đối kích, hắn chỉ cảm thấy một cỗ quyền ý phá vỡ mà vào nội tâm hắn, đó là một cỗ nặng nề, trầm ngưng, trấn áp, phong cầm, nguy nga, thần thánh các loại pháp vận triển khai, pháp niệm ý chí cả người hắn vào thời khắc này đúng là đều bị trấn trụ.

Đôi mắt của hắn vào thời khắc này, đúng là nhiễm lên

màu đất.

Đây là, một bên khác trên núi Tứ Di nãi nãi lại là động, một tiếng xà minh như có như không xuất hiện.

Ánh mắt Tứ Di nãi nãi kia lấp lóe, nàng nhìn lên Thái Sơn Lục Sĩ trên bầu trời, nói: “Phụ Vân đạo trưởng cần gì phải đuổi tận giết tuyệt đây?”

Triệu Phụ Vân nhìn nàng, nói: “Tiền bối nhìn lâu như vậy, có lời gì muốn nói sao?”

“Trước đó ta chưa trả lời ngươi, ta là nhận biết Vân Ý Thanh.” Lời nói của Tứ Di nãi nãi để Triệu Phụ Vân sửng sờ, hần hoi tưởng một chút, trước đó hần hoi bọn họ có biết Vân Ý Thanh hay không, nàng đúng là không có trả lời.

Mà trả lời chính là Xuân Sinh Quân.

“A, tiền bối có gì chỉ giáo?” Triệu Phụ Vân nói.

“Người tâm tư thâm trầm như Vân Ý Thanh, quen lợi dụng người, ta không muốn có sâu giao tình sau với nàng, nhưng nàng đã từng giúp ta, ta muốn trả về miễn cho bị nàng liên quan đến, nhưng nàng lại nói, tương lai nếu gặp hậu bối của nàng, liền giúp hần một lần.”

“Ta lúc ấy vì cắt ra gút mắc cùng nàng, cũng liền đáp ứng, trong lòng nghĩ chuyện tương lai sao có thể nói chuẩn, hắc ám mệnh mang, nơi nào còn có thể gặp lại, nhưng chưa từng nghĩ, thế mà thật gặp phải hậu bối của nàng ở đây.” Tứ Di nãi nãi nói.

Triệu Phụ Vân cũng không có nói mình là hậu bối của Vân Ý Thanh, nhưng nàng lại chắc chắn Triệu Phụ Vân chính là.

“Làm sao người biết ta là hậu bối của nàng?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bởi vì người cùng nàng rất giống.” Tứ Di nãy nãy nói.

Triệu Phụ Vân không khỏi hồi tưởng bộ dáng của Vân Ý Thanh, lại phát hiện mình đối với bộ dáng của nàng đã sớm mơ hồ, chỉ có một ấn tượng đại khái.

“Nói đến, người khả năng không tin, nếu không phải lần này nghe được người nói đến tên Vân Ý Thanh, ta căn bản không nhớ nổi có nàng một người như vậy, cũng không nhớ rõ sự tình có quan hệ cùng nàng.” Tứ Di nãy nãy nói.

Nói đến đây, nàng liếc một cái Thái Sơn Lục Sĩ trên bầu trời.

“Người mặc dù biểu hiện rất tốt, nhưng ta không có hoa mắt, nhìn ra được đệ nhị Anh Thần này của người chỉ là phô trương thanh thế, người đi đi, sau này nếu như người gặp lại nàng, nói với nàng Tiểu Tứ năm đó nợ nàng hôm nay trả.”

Đủ loại cảm giác trong lòng Triệu Phụ Vân xông lên đầu, hần đột nhiên phát hiện, đại di mình giao hữu thật sự là rộng lớn, nhưng cảm giác kết giao cũng không phải bằng hữu thuần túy.

cvter: đọc c này xong cảm giác vận mệnh của a vẫn
đang bị điều khiển nói đúng hơn đang bị ép đi theo con
đg định sẵn

Chương 370 : Người tìm kiếm ánh sáng

Trong hắc ám không có tiếng động, một người như mây vàng lơ lửng trên bầu trời, một đoàn kim quang xán lạn bay lượn chung quanh mây vàng.

Phía dưới Triệu Phụ Vân đứng ở đỉnh núi đằng xa, tay trái nâng một ngọn đèn diễm quang ảm đạm, một tay nắm bắt một viên hoàn màu xám trắng.

Hắn không biết đại xà yêu này nói thật hay giả, hắn cũng không thể nào phán đoán, cũng không muốn đi phán đoán.

Mặc dù hắn cũng không phải nỗ lực hết đà như lời nàng nói, nhưng hắn cũng không có khả năng giải thích cho nàng, hắn quay người liền đi, người phóng xuống chân núi, mà mây vàng trên bầu trời cùng ánh lửa đầy trời kia, theo hắn phóng xuống, mà thu lại hướng mặt đất bên núi kia.

Chỉ thấy trong ánh lửa đầy trời, một con Tam Túc Kim Ô Thần Điều bay xuống phía dưới, ánh lửa nhanh chóng thu liễm, càng thu càng nhỏ lại, cuối cùng rơi trên ngọn đèn tay trái Triệu Phụ Vân nâng.

Nguyên bản hỏa diễm trên ngọn đèn ảm đạm nháy mắt sáng ngời lên.

Mà rơi xuống cùng với ánh lửa, vẫn là một mảnh mây

vàng kia, mây vàng dưới ánh lửa chiếu rọi, giống như một mảnh cát vàng bay xuống, kéo thành một dải lụa màu vàng, chui vào trong trán Triệu Phụ Vân.

Nhìn thấy Triệu Phụ Vân rời đi, ánh mắt Tứ Di nãy nãy lóe ra, cuối cùng thở dài một hơi, sải bước ra, liền đến bên người Xuân Sinh Quân.

Xuân Sinh Quân nằm trên mặt đất, không nhúc nhích.

Nàng phát hiện, kỳ thật thân thể Xuân Sinh Quân đã hãm ở trong bùn đất, lưng tiếp xúc cùng mặt đất, giống như đã bị đất mai táng hồi lâu, nhục thân đều giống như biến thành bùn đất.

“Xuân Sinh Quân?” Tứ Di nãy nãy đứng đó, ở trên cao nhìn xuống hô.

Xuân Sinh Quân đương nhiên không chết, thậm chí Tứ Di nãy nãy cũng không biết hắn bị thương có nghiêm trọng như vậy hay không.

“Người vì sao không xuất thủ.” Xuân Sinh Quân nhắm mắt hỏi, thanh âm của hắn mặc dù nghe có chút suy yếu, nhưng thái độ cũng không có vì vậy mà mềm xuống.

“Bởi vì ta không biết đệ nhị Anh Thần bên cạnh hắn đến tốt cùng đến từ nơi nào.” Tứ Di nãy nãy nói.

“Ta còn tưởng rằng là bởi vì người nhận biết Vân Ý Thanh mới bỏ qua hắn.” Xuân Sinh Quân nói.

“Ta cho là người sẽ làm như không nghe thấy.” Tứ Di nãi nãi nói.

“Người muốn làm gì?” Xuân Sinh Quân mở mắt, đôi mắt của hắn cứ nhiên đã biến thành thổ hoàng sắc, thậm chí có thể nói biến thành như bùn đất, giống có người vò hai viên bùn đất nhỏ nhét vào trong hốc mắt của hắn.

Một màn này, cho dù là Tứ Di nãi nãi thấy nhiều sự tình quỷ dị, cũng không nhin được có chút động dung.

Nàng có thể tưởng tượng được, hai mắt Xuân Sinh Quân đều đã biến thành bùn đất, vậy lục phủ ngũ tạng nhất định cũng không tốt.

Bất quá mặc dù như thế, Xuân Sinh Quân vẫn chưa chết.

Nàng thậm chí biết, nếu tùy ý hắn ở nơi này, không bao lâu, hắn liền có thể lại đứng dậy, cũng chậm rãi tốt hơn.

“Ta muốn làm gì, người không phải có thể đoán được sao?” Tứ Di nãi nãi sâu kín nói.

“Ha ha, ta nếu chết ở nơi này, ánh mắt Đế Quân sẽ rơi xuống nơi này, vậy Thần sẽ biết, chuyện người ruồng bỏ hắc ám, người hẳn phải biết người ruồng bỏ hắc ám, sẽ vĩnh viễn chìm vào hắc ám.” Xuân Sinh Quân nói.

Tứ Di nãi nãi nhìn lên bầu trời, bầu trời đen kịt một màu, ánh đèn vừa rồi, là nàng rất nhiều năm chưa từng gặp.

“Ta chỉ là trả cổ nhân một ân tình mà thôi, chính như

người vừa nghe được, qua nhiều năm như vậy ta đều đã quên cái tên Vân Ý Thanh này, hơn nữa, Vân Ý Thanh ở trong hắc ám này cũng không phải điều gì cấm kỵ.”

“Có phải cấm kỵ hay không cũng không phải người định đoạt, mà phải xem ý Đế Quân, ta nghe nói những năm này, một mực có một nhóm người đang tìm kiếm nơi chôn dấu Xích Viêm, Vân Ý Thanh chính là thành viên chủ yếu trong đó, bằng không lại thế nào bởi vì có tin tức liên quan đến nàng xuất hiện, mà người có liên quan đến nàng liền sẽ bị ‘gợi ý’.” Xuân Sinh Quân cảnh cáo nói.

Không ai nguyện ý chết.

“Thật sao, ta sinh ra ở đây và lớn lên ở đây, chưa từng nghe nói qua nơi chôn dấu Xích Viêm. Nơi chôn dấu Xích Viêm là ở nơi nào, người biết không?” Tứ Di nãy nãy đột nhiên hỏi lại.

Xuân Sinh Quân sững sờ, sau đó ‘Ha ha’ nở nụ cười, nói: “Trong hắc ám, nghe ngóng bí mật Xích Viêm, chính là đệ nhất đại tội, người cũng muốn nghe ngóng sao?”

“Người không cảm thấy, sắc trời hắc ám này, có chút đơn điệu sao?” Tứ Di nãy nãy đột nhiên hỏi.

“Người muốn nói gì.” Xuân Sinh Quân hỏi.

“Người cũng đi qua Bạch Địa, hẳn phải biết tại trong Bạch Địa, hết thảy đều sáng rõ, sắc thái lộng lẫy như vậy.” Tứ Di nãy nãy nói.

Hai mắt Xuân Sinh Quân dù đã biến thành hai quả cầu bùn, nhưng vẫn quay đầu nhìn về phía Tứ Di nãi nãi, chậm rãi nói: “Người muốn làm gì?”

Tứ Di nãi nãi lại là cười cười, đột nhiên xuất ra một cái túi từ trong tay áo, chỉ thấy nàng giải khai miệng túi buộc dây thừng tơ bạc, một cơn gió bùng lên, cuốn Xuân Sinh Quân vào trong túi.

Nàng nhìn phương hướng Triệu Phụ Vân rời đi, không khỏi nghĩ đến kinh lịch năm đó mình đi theo một thiếu nữ bốn phía du đãng, tầm u tham huyết.

Một phần ký ức kia nhanh chóng khôi phục trong lòng nàng, nhớ lại vui vẻ lúc đó.

So sánh với hiện tại xà tử xà tôn khắp núi, xưng vương xưng bá ở một phương, nàng càng muốn trở lại cảm giác năm đó co lại thân ở trong túi rắn bên hông thiếu nữ.

Nàng hồi tưởng lại loại cảm giác lắc lư kia, trong tai phảng phất lại xuất hiện thanh âm câu được câu không của thiếu nữ kia.

“Tiểu Tứ, mau đến xem, đó là hào quang.”

“Đi, chúng ta mau đến gần một chút, xem hào quang này phát ra từ đâu.”

“Hào quang này là dư huy của Xích Viêm, tìm được khởi điểm của nó, liền có thể tìm được nơi chôn dấu Xích

Viêm.”

“Ai da, quá đáng tiếc, lại biến mất.”

“Tiểu Tứ a, người nói những thứ này sẽ không phải chỉ là ảo giác của ta, kỳ thật chưa từng có hào quang gì.”

“Tiểu Tứ người thông minh như vậy, nhanh lớn lên đi, sau này làm tọa kỵ của ta, người nhìn người khác đều kỵ hạc kỵ thú, chỉ ta trừ bỏ giá vân vẫn là giá vân, về sau ta dạy cho người Đẳng Vân Thuật, người đẳng vân, ta liền kỵ người.”

“Tiểu Tứ a, ta có một ít dự cảm không tốt, hắc dạ tựa hồ đang nhìn chăm chú ta.”

“Người nói, bọn họ đáng tin cậy không?”

“Những người kia, lại còn nói mình là người truy tìm ánh sáng gì đó, cười chết rồi, bất quá, bọn họ giống như biết không ít bí mật, ta chuẩn bị tiếp xúc một chút với bọn họ.”

“Tiểu Tứ, người liền lưu nơi này đi, vùng núi này rất thích hợp người tu hành.”

“... .”

Ký ức liên quan tới Vân Ý Thanh khôi phục trong lòng nàng.

Về phần trước đó nàng nói với Triệu Phụ Vân như vậy về Vân Ý Thanh, tự nhiên chỉ là nói cho Xuân Sinh Quân

nghe.

Chỉ là sau đó chủ ý của nàng lại có chút thay đổi, liền thu vào trong túi gió.

“Thanh cô nương, người đối với ta làm gì, sao lại để ta quên đi tồn tại của người, cho đến hôm nay mới nhớ được người.” Trong lòng Tứ Di nãy nãy ngũ vị tạp trần.

Nàng dẫn theo túi gió, hóa thành một xà ảnh to lớn bay lên bầu trời, chỉ chớp mắt cũng đã biến mất trong hắc ám.

Chương 371 : Cự nhập

Triệu Phụ Vân trong hắc ám thuận địa thế đi thẳng, lại tìm được một dòng sông nhỏ, thuận sông mà đi.

Đây là một dòng sông sẽ phát sáng, cá trong sông cũng sẽ phát sáng.

Triệu Phụ Vân phát hiện, sinh vật ở trong hắc ám không gặp được Xích Viêm, khả năng cả đời đều không gặp được quang mang chân chính, thế là bọn chúng liền sẽ tự mình phát sáng.

Triệu Phụ Vân không khỏi nghĩ đến một câu, nếu trên trời không có mặt trời, chung quanh đen kịt một màu, vậy chúng ta phải học được tự mình phát sáng.

Nước sẽ phát ra ánh sáng nhạt, cá trong nước sẽ phát sáng, thậm chí có ít đang bơi đột nhiên nhảy ra nước, một đôi vây cá kia thế mà hóa thành một đôi cánh trong suốt phát sáng, nó nhảy lên từ trong nước, bay lên ngọn cây bên bờ, dưới bụng lại mọc ra một đôi trảo, rơi xuống đầu cành, nhìn Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân phát hiện những cá này sau khi bay lên ngọn cây, dừng lại trên ngọn cây, ở đầu cành lóe ánh sáng, từ xa nhìn lại chính là hoa trên đầu cành, bọn chúng đứng nhìn Triệu Phụ Vân từ xa, khi Triệu Phụ Vân đến gần, bọn chúng cũng đều lập tức giải tán, trong hắc ám tán lạng lẽ không một tiếng động, giống như một trận gió thổi tới, một cây nụ hoa rơi lá tả trong nước.

Triệu Phụ Vân vô luận đi tới nơi nào, trong hắc ám đều như có ánh mắt nhìn chăm chăm, hắc không chỗ che thân.

Hắn đi bên bờ sông, đi trong hắc ám.

Bắt đầu chậm rãi quen thuộc mình bị hắc ám bài xích, tiếp nhận loại vận chúng chú mục này, hắn đi tới, trong hắc ám liền sẽ có thứ chui ra tập kích.

Loại tập kích này phi thường bí ẩn, hắc ám đang yểm hộ cho chúng nó, trước khi bọn chúng đánh lên thế mà một điểm cảm giác đều không có, Triệu Phụ Vân Linh Tê Tị Tai Pháp cùng pháp ý 【Kiếp Tri】 , đúng là cũng khó mà sớm cảm giác được.

Thẳng đến khi nguy hiểm tới người, mới có thể cảm giác được, như thế cũng cần chính hắn có tốc độ phản ứng cực nhanh để tránh né cùng phản kích.

Mọi thứ đều có lợi và hại, có nguy liền thì có cơ hội.

Từ một góc độ khác nghĩ, điều này cũng vừa lúc cho hắn cơ hội luyện pháp, rèn luyện tốc độ thi pháp, có đôi khi tốc độ thi pháp nhanh một phần, chính là quyết định sinh tử.

Hắn chủ yếu lấy Thái Hư Càn Khôn Tự ứng đối, hoặc là vung ra, hoặc là hút vào trong tay áo.

Dưới một đôi tay áo, ngay từ đầu có chút tay chân luống cuống, đến đằng sau đúng là thuận buồm xuôi gió.

Trong những thứ tập kích kia, có nọc độc khí độc, còn một ít ong độc phát ra độc châm từ dưới lá cây.

Những điều này Thái Hư Càn Khôn Tự đều dễ ứng đối, sau khi không ngừng luyện tập, Thái Hư Càn Khôn Tự của hắn liền có tiến bộ nhảy vọt, hắn phát hiện Thái Hư Càn Khôn Tự giống Linh Tê Tị Tai Pháp, đều phải có đối tượng luyện tập thực tế mới có thể tiến bộ.

Linh Tê Tị Tai Pháp muốn không ngừng gặp phải nguy hiểm, sau đó bị hắn cảm thấy được, loại năng lực này liền có thể không ngừng tăng lên.

Mà Thái Hư Càn Khôn Tự thì đồng dạng cần đối mặt các loại vật thật luyện tập, những sinh vật thiên kỳ bách quái kia phát động tập kích thiên kỳ bách quái.

Để hắn có nhận thức sâu hơn đối với Thái Hư Càn Khôn Tự.

Từ vùng đánh quất kích, đến nhiếp dẫn chứa dung nạp.

Hai ống tay áo triển khai, rõ ràng chỉ là hai ống tay áo, đúng là có một loại cảm giác không có kẽ hở, giống như hai mặt đại thuẫn, mà sau khi triển khai ống tay áo, liền lại như xuất hiện hai hắc động vòng xoáy.

Về mặt phòng thủ bị động, Triệu Phụ Vân cảm thấy hai ống tay áo của mình đã đầy đủ.

Nhưng hắn một đường đi, còn sẽ gặp phải một ít phương thức tập kích đặc biệt, hắn đi tới, liền lâm vào trong loại ảo cảnh nào đó, không phân rõ chân thực

cùng hư ảo.

Ngay từ đầu hấn muốn lấy đệ nhị Nguyên Anh để dùng lực phá đi, nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì từ bỏ.

Hấn lựa chọn lấy năng lực pháp thuật của bản thân mình.

Có chút thì có thể thông qua Kim Tinh Hỏa Nhãn khám phá, có chút nhìn không ra, nhưng lấy hỏa diễm Xích Viêm Thần Đăng có thể đốt phá.

Lại có một ít nhìn cũng nhìn không thấu, đốt cũng đốt không xuyên, huyễn cảnh cùng mê vọng kia giống như quán quanh ở trong tim.

Sau một phen tĩnh tọa thúc tâm, thì là lấy Kim Quang Phá Tà Pháp hợp lấy kiếm chỉ Đao Binh Quyết, từ tâm mà lên xẹt qua hư không.

Mê vọng ứng tay mà phá.

Sau đó, hấn liền lại chú trọng luyện tập môn Kim Quang Phá Tà Pháp này, đồng thời hấn nhận dẫn dắt trước đó Xuân Sinh Quân ngăn trở Âm Dương Hoàn của mình, hấn nghĩ kiếm chỉ Đao Binh Quyết của mình có thể kết hợp cùng Linh Tê Tị Tai Pháp hay không.

Cảm giác được nguy hiểm đánh tới từ trong u ám, sau đó tâm hữu linh tê, lấy kiếm chỉ Đao Binh Quyết ngăn cản.

Trong lòng hấn nghĩ đến một chiêu thức rất nổi danh

—— Linh Tê Nhất Chỉ.

Triệu Phụ Vân không khỏi nhìn một chút ngón tay của mình, hẳn biết rõ trên đời này vật lý kỳ cổ quái rất nhiều, ngón tay mình là nhục thể phạm cốt, dù cho có thể ngăn cản tổn thương, nhưng luôn luôn có rất nhiều thứ là ngón tay mình không thể chạm vào.

Cho nên không khỏi nghĩ, trừ phi ngón tay mình có thể không sợ đao binh chém chặt, không sợ sét đánh, không sợ hỏa thiêu, không sợ đóng băng, không sợ nọc độc vân vân.

Như thế, mới có thể lấy hai ngón tay này thử pháp thiên hạ.

Trong lòng hẳn không khỏi bắt đầu suy nghĩ tu luyện hai ngón tay này thế nào.

Ở trong Thiên Đô Sơn, cũng không phải là không có phương pháp luyện thể, chỉ là bởi vì trước đó không luyện thể, cho nên căn bản cũng không có chú ý công pháp phương diện này.

Sau đó lại tu Thái Hư Vô Ảnh Động Pháp, càng là cảm thấy mình có Thái Hư động pháp, có pháp thuật pháp bảo gì không thể tiếp hoặc không tiếp nổi, trực tiếp bỏ chạy là được.

Hắn lấy một loại tâm cảnh buông lỏng lại cảnh giác đi tới, đây là vì ứng đối tập kích trong hắc ám.

Buông lỏng có thể làm cho tinh thần hắn buông ra, lại

càng dễ cảm nhận được nguy hiểm, mà tâm cảnh giác kia, lại để loại buông lỏng này không đến mức biến thành ngựa hoang thoát cương.

Hắn tưởng tượng mình là một ngọn đèn, mình là đèn diêm của ngọn đèn kia, mà ý thức phát tán ra kia, chính là ánh sáng.

Ánh sáng chiếu sáng hắc ám, soi sáng ra nguy hiểm trong hắc ám.

Sau khi mình xác lấy loại tâm cảnh này hành tẩu trong hắc ám, loại ánh sáng nhàn nhạt trên người hắn kia liền rõ ràng hơn trong hắc ám, nhưng chính hắn lại phát hiện, cảm giác đối với nguy hiểm trong hắc ám rõ ràng hơn.

Hắn mệnh danh là ‘Cầm đèn chi tâm’.

Người sống một đời, vô luận đêm tối vẫn là ban ngày, kỳ thật đều tương đương với hành tẩu ở trong đêm tối, bởi vì người không cách nào dự báo đối với tương lai, cho nên tương lai đối với một người đến nói giống như một vùng đêm tối.

Cho nên người sống một đời, nhất định phải có một viên cầm đèn chi tâm, phải tự mình có thể phát sáng, vô luận là đi tới nơi nào, ánh sáng trên người mình đều chiếu sáng một phương.

Như thế liền cũng tự nhiên không bị cô lập, sẽ không cô độc, bởi vì có rất nhiều người tìm đến ánh sáng, sẽ có người nghỉ lại dưới ánh sáng, bọn họ cũng đều vì bảo

hộ nguồn sáng này mà đại chiến với người muốn đoạt đèn.

Nghĩ tới những điều này, Triệu Phụ Vân liền cảm giác được tâm niệm của mình vào thời khắc này như hóa thành một hạt giống rơi xuống thổ nhưỡng, chỉ đợi có một cơ hội liền nảy mầm mọc rễ.

Địa thế càng lúc càng cao, sơn dã trong mắt hắn cũng càng lúc càng cao lớn hùng tráng.

Chậm rãi, hắc ám phía trước tựa hồ không còn hắc ám như vậy, lại tiếp tục đi hơn trăm dặm, hắn dường như nhìn thấy hắc ám đang nhạt đi.

Lại đi hơn trăm dặm, hắc ám như mực biến thành màu nhạt.

Lại đi lên phía trước, ngẩng đầu, hắn nhìn thấy ngôi sao.

Một ngôi sao sáng tỏ.

Ngôi sao kia là kim bạch sắc, hắn đi thẳng vào bên trong.

Không lâu sau, hắn gặp một người.

Người này mặc một thân tinh bào, trên pháp bào của hắn có từng ngôi sao nối liền với nhau, trên đầu đội tinh quan màu lam.

Triệu Phụ Vân cảm thấy một thân trang phục này của hắn rất giống Phùng sư huynh.

Hắn từ xa liền nhìn thấy Triệu Phụ Vân, đón Triệu Phụ Vân đi tới, Triệu Phụ Vân đứng đó chờ hắn, khi hắn đi đến cách Triệu Phụ Vân ước chừng hơn mười bước liền dừng lại, hành một đạo lễ Triệu Phụ Vân chưa từng thấy.

Triệu Phụ Vân liền ôm quyền hành lễ trở về.

“Tu sĩ Võ Chu?” Đối phương mở miệng nói chuyện, khẩu âm rất quái lạ, lời nói càng làm cho người nghe không hiểu, chỉ là thanh âm kia sau khi vào tâm, liền có thể để người mình bạch ý tứ trong đó.

“Bản đạo Thiên Đô Sơn Phụ Vân, bái kiến đạo hữu.”
Triệu Phụ Vân mở miệng nói.

“Nguyên lai là đạo hữu Thiên Đô Sơn.” Người kia nói:
“Bản cung chính là Tinh Quan trấn thủ biên cương của Tinh Diệu Cung, gần đây xem tinh tượng, thấy có hoả tinh đến từ phía đông, liền canh giữ ở nơi này, lại không ngờ đến thế mà là đệ tử Thiên Đô Sơn, năm đó sau khi Phùng đạo trưởng Thiên Đô Sơn tới qua, cũng chưa từng có đệ tử Thiên Đô Sơn quang lâm Tinh Diệu Cao Nguyên, hôm nay có thể được thấy đệ tử Thiên Đô Sơn, quả thật là chuyện may mắn.”

Triệu Phụ Vân nhìn Tinh Quan khuôn mặt già nua trước mặt, nghe lời hắn, trong lòng vô cùng ngoài ý muốn.

Phùng sư huynh thế mà cũng tới đây.

Chỉ là hắn nói từ sau Phùng sư huynh, mình là người thứ nhất đến, như vậy Dư Thần Quang nói sư huynh

Trần Thành Chương đến nơi này, là thật hay giả?

Còn không đợi Triệu Phụ Vân nói gì, đối phương lại mở miệng nói: “Bất quá, trong tình tượng, hoả tinh đi qua lại mang đến hắc ám vô biên, cho nên, còn mời đạo hữu rời khỏi Tinh Diệu Cao Nguyên đi.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân sửng sò, đối phương không phải đến hoan nghênh mình, mà là muốn ngăn mình, không để cho mình tiến vào Tinh Diệu Cao Nguyên.

“Đạo hữu chẳng lẽ nhìn lầm, cái gọi là ánh lửa qua đi mang đến hắc ám, đó bất quá là bởi vì hai mắt mọi người lâu thấy ánh sáng, nhất thời không cách nào thích ứng ánh lửa rời đi, hắc ám cũng không phải là ánh lửa mang đến, mà vốn ở nơi này, nhất thời không thấy, là bởi vì hỏa quang xua tan hắc ám mà thôi.”

“Tinh Diệu Cao Nguyên, không cần thay đổi, quang huy Xích Viêm cũng không nên xuất hiện ở Tinh Diệu Cao Nguyên.” Tinh quan nhìn qua già nua hiền lành, nhưng thanh âm lại rất kiên định, thái độ cũng là kiên quyết.

Chương 372 : Lung Trung Điều

Triệu Phụ Vân nhìn Tinh Quan mặc một thân tinh bào trước mặt, hấn lại ngẩng đầu nhìn ngôi sao trên bầu trời kia.

Ngôi sao này cô độc treo trên chín tầng trời, để một mảnh bầu trời này không còn trống trải như thế, mà Triệu Phụ Vân không biết có phải phải là ảo giác của mình hay không, ánh sáng của ngôi sao kia phẳng phát đều rơi vào trên người Tinh Quan này.

Công pháp tu hành của Tinh Diệu Cao Nguyên này, nhất định không giống bình thường.

Hấn nhìn ngôi sao, lại nhìn một chút Tinh Quan trước mặt, không khỏi nói: “Tinh Diệu Cao Nguyên lại sợ hắc ám như thế sao?”

“Vấn đề không phải sợ hay không sợ, mà là không cần thiết. Bởi vì người vào Tinh Diệu Cao Nguyên, mà khiến ngàn vạn dân chúng gặp nạn, vậy bản cung chắc chắn sẽ hối hận vì hôm nay không thể ngăn cản người.” Lão Tinh Quan lấy ngữ khí ôn hòa nháy, nói lời kiên định nhất.

Triệu Phụ Vân không dùng đệ nhị Nguyên Anh của mình ngạnh xông vào.

Lại một lần nữa đánh giá đối phương, thế là nói: “Đã

như vậy, bần đạo rời đi là được.”

Hắn nói xong quay người, Tinh Quan kia lại thi lễ một cái.

Đối phương lễ nghi rất chu đáo, không thể bắt bẻ.

Triệu Phụ Vân sau khi quay người đi mấy bước, lại dừng bước, nói: “Tinh Quan vừa rồi nói từ sau Phùng sư huynh, bần đạo là đệ tử Thiên Đô Sơn đầu tiên lại tới đây? Thế nhưng là thật?”

Tinh Quan kia hồi đáp: “Tinh Quan không được lừa dối, lời bần cung nói, đương nhiên là thật.”

Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú hắn, muốn nhìn ra lời hắn nói có phải xuất từ nội tâm hay không.

Nhưng hắn nhìn không ra, vì thế quay người rời đi, trong Thiên Đô Sơn, Phùng sư huynh từng nói, danh tự của sư huynh Trần Thành Chương quang hoa ảm đạm, đây hoặc là lâm vào trong khốn cảnh nào đó, hoặc là sắp chết.

Triệu Phụ Vân một lần nữa đi trở về trong hắc ám.

Hắn không đi con đường đến, mà là đi thuận biên giới Tinh Diệu Cao Nguyên.

Tinh Quan kia cũng không hề rời đi, mà là theo chân Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân đi vòng ngoài, hắn thì đi vòng trong.

Hắn giám thị Triệu Phụ Vân, không cho hắn có cơ hội trộm vào Tinh Diệu Cao Nguyên.

Mà Triệu Phụ Vân thì là nghĩ, nếu vị Sư huynh Trần Thành Chương kia ở trong Tinh Diệu Cao Nguyên này, như vậy vì sao người này phải nói chưa từng gặp những đệ tử Thiên Đô Sơn khác.

Trừ phi sư huynh Trần Thành Chương không lộ ra thân phận, hoặc lấy thân phận khác tiến vào nơi này, lại hoặc là người này căn bản cũng không biết.

Lại hoặc là biết, nhưng sư huynh Trần Thành Chương xảy ra chuyện ở đây, Tinh Diệu Cao Nguyên quyết định che giấu sự thật Trần sư huynh đến nơi này.

Cuối cùng, chính là sư huynh Trần Thành Chương thật sự chưa từng tới nơi này.

Triệu Phụ Vân vừa đi vừa nghĩ.

Từ khi đi đến biên giới Tinh Diệu Cao Nguyên này, hắn phát hiện hắc ám bài xích cùng nổi bật đã yếu rất nhiều.

Nhưng hắn lại cảm thấy một loại khác cùng loại với tiêu ký, hắn cảm thấy tinh quang bao phủ trên người mình, trong bất tri bất giác, hắn giống như bị tinh quang của Tinh Diệu Cao Nguyên này tiêu ký.

Hắn biết, đây nhất định là tới từ Tinh Quan kia.

Trong bất tri bất giác, Triệu Phụ Vân đã đi mấy chục dặm đường, hắn đi ngang, bởi vì thế núi dốc đứng, cho

nên là đi trên vách núi cheo leo.

Mà ở Tinh Diệu Cao Nguyên phía sau Tinh Quan này, lại có một người áo vàng từng bước một đi tới.

Đây chính là Thái Sơn Lục Sĩ đệ nhị Nguyên Anh của Triệu Phụ Vân, hắn đã sớm lặng yên không một tiếng động trốn vào trong lòng đất, đi vào trong cao nguyên.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nhìn thấy từng ngôi sao.

Màu sắc mỗi một ngôi sao đều không giống, hắn không biết những ngôi sao này đến từ nơi nào, lại xuất hiện thế nào, cũng không biết mỗi một xuất hiện lại đại biểu thứ gì, cho nên chỉ là vừa nhìn vừa đi.

Bởi vì có ngôi sao treo trên bầu trời, cho nên một khoảng trời này liền có độ cao, nếu không, nhìn thấy chỉ là thâm thúy vô tận.

Mà sau khi có ngôi sao, cả bầu trời thì có độ cao.

Ở đây, giữa trời và đất, tựa hồ chỉ cách một ngọn núi mà thôi, nếu không phải có núi cản ở giữa, trời và đất đều phải chồng vào nhau.

Thái Sơn Lục Sĩ một đường đi, nhìn thấy phòng ốc vụn vặt lẻ tẻ.

Những phòng này tốp năm tốp ba, hình thành bộ dáng từng bộ lạc.

Liếc nhìn lại, trên đồng cỏ mênh mông vô bờ này, một mảnh yên ổn, nếu mình đến sẽ mang tới tai nạn cho nơi này, xác thực không tốt.

Bất quá, Tinh Quan kia nói qua, là hoả tinh đi đến dẫn tới tai nạn, đệ nhị Nguyên Anh của mình, một thân thổ tính, không có nửa điểm hỏa tính, cũng sẽ không đốt bất kỳ vật gì.

Hắn một đường đi, một đường tiến lên, đi nơi sâu nhất trong cao nguyên.

Hắn phát hiện, chỗ ở của người nơi này giống như vòng xoáy, phát tán từ trong ra ngoài.

Triệu Phụ Vân lặng yên không một tiếng động đi trên một mảnh đại địa tinh quang chiếu rọi này.

Quan sát sinh hoạt của bọn họ, phát hiện người nơi này lấy chăn nuôi làm chủ, dê bò thành đàn.

Nhưng mỗi một bộ lạc quần cư, đều sẽ có một tòa Tinh Cung.

Tinh Cung có lớn có nhỏ, có chút đơn sơ, có chút xa hoa, hắn đứng ở bên ngoài Tinh Cung nhìn vào trong, lấy lĩnh ngộ của hắn đối với Thái Hư chi ý, ở đây lại không có bị thiên địa bài xích, tự nhiên là không ai có thể phát hiện hắn.

Hắn nhìn thấy trong Tinh Cung, đặt tượng đá người, ở trước tượng đá, có thần bài vị, phía trên khắc lấy danh hiệu của Tinh Quân nào đó.

Thái Sơn Lục Sĩ nhìn tượng thần bên trong, lại nhìn người trong Tinh Cung, cũng không kinh động bọn họ, vẫn là một đường đi hướng nơi sâu trong cao nguyên.

Càng đi vào trong, liền càng có thể cảm giác tinh quang xán lạn.

Hắn phát hiện, trong đó có một ngôi sao màu tím ở nơi trung tâm nhất, xán lạn vô cùng, được chúng tinh bảo vệ.

Đương nhiên, trong đó có ngôi sao xán lạn, cũng có ảm đạm, hắn không biết ngôi sao ảm đạm đại biểu điều gì.

Hắn gặp một người bộ dáng như học đồ Tinh Cung, nhiếp suy nghĩ của đối phương, biết pháp môn tu hành nơi này là tương đối đặc biệt.

Phương pháp tu hành nơi này, ngay từ bắt đầu, liền cần ở trong lòng quan tưởng một ngôi sao chiếu trong lòng mình, sau đó dung hợp các loại Chân Sát.

Nói chính xác hơn là, lấy Chân Sát ngưng luyện ngôi sao.

Ngôi sao rơi vào đan điền từ trong mi tâm thức hải hư vô mờ ảo, rơi vào đan, ngưng luyện tinh đan, cuối cùng hóa tinh quang quay trở lại mi tâm thức hải.

Nơi này tu sĩ xưng thức hải là thần hải, cuối cùng Hóa Thần thì là tinh quang thần hải thoát khiếu mà ra, bay lên không trung, hóa thành một ngôi sao.

Hắn sau khi hiểu rõ những điều này, không khỏi ngẩn đầu nhìn lên trời, chỉ thấy ngôi sao trên bầu trời mặc dù không nói được phồn tinh đầy trời, nhưng cũng không ít.

Không khỏi nghĩ, chẳng lẽ Tinh Diệu Cao Nguyên này ra nhiều tu sĩ Hóa Thần hóa tinh siêu thoát Nguyên Anh như vậy?

Toàn bộ Võ Chu, bên ngoài cũng bắt quá là một Hi Di tổ sư mà thôi, hắn cảm thấy, viên ngôi sao màu tím lóe sáng nhất trong tinh không kia, có thể là tu sĩ Hóa Thần chân chính thoát khiếu thành phi tinh, mà ngôi sao khác thì chưa chắc là.

Hắn mang nghi vấn như vậy, đi đến trung tâm cao nguyên, nơi này vẫn là một mảnh bằng phẳng, nhưng nơi này lại có một đồng đất, trên đồng đất thành lập một tòa cung điện.

Vây quanh cung điện này, hình thành một tòa thành trì.

Hắn đi trên đường chính, đột nhiên nghe được một trận tiếng đàn.

Tiếng đàn này nghe quen tai, bởi vì hắn ở trong Thiên Đô Sơn nghe được, đàn phỏ này tên gọi 'Lung Trung Điều', là lấy chủ đề một con chim bị giam ở trong lồng, nghe được vô số tiếng chim bên ngoài soạn thành cảm phỏ.

Hắn từng ở Thiên Đô Sơn được nghe một vị đạo sư đàn tấu.

Chương 373 : Cự Linh Phủ

Lúc này Thái Sơn Lục Sĩ một thân hoàng bào, mặt đều là thổ hoàng sắc, con mắt cũng là thổ hoàng sắc, tay lộ ở bên ngoài cũng là thổ hoàng sắc.

Toàn bộ Tinh Diệu Cao Nguyên màu da của người chỉnh thể lệch màu tím đen, nếu hiển lộ thân hình, loại màu da của Thái Sơn Lục Sĩ vẫn tương đối khác loại.

Triệu Phụ Vân lấy thân Huyền Xá Châu đệ nhị Nguyên Anh, khả năng thi triển Thái Hư độn pháp tự nhiên phải kém rất nhiều so với bản tôn thi triển, không thể chân chính độn vào hư vô, nhưng cũng có thể để rất nhiều ánh mắt không nhìn thấy hắn.

Phòng ốc nơi này đều là phong cách mái vòm.

Đằng sau phong tục tập quán của mỗi địa phương, nhất định đều có đó sự kiện hoặc ý nghĩa nào đó, mà lối kiến trúc đặc biệt tự nhiên là có ý nghĩa nào đó.

Trên đỉnh những căn phòng này đều khảm nạm bảo thạch, Thái Sơn Lục Sĩ ở cửa ra vào nhìn qua, phát hiện khác biệt trong nhà phú quý cùng nhà nghèo khó.

Trong gia đình phú quý bảo thạch khảm nạm thì càng nhiều, càng tốt hơn.

Hắn còn phát hiện, sắp xếp của những bảo thạch này

đều giống sắp xếp của ngôi sao trên trời.

Chỉ là bảo thạch ngôi sao sắp xếp trên nóc nhà phú quý càng nhiều hơn một chút, sắp xếp trên nhà nghèo khó càng ít một chút.

Mà lấy mỗi một bảo thạch ngôi sao làm nguyên điểm, tạo dựng phù văn cấm chế, mỗi một tòa phòng ốc đều là một đạo tràng nhỏ.

Bảo thạch trong phòng kia có thể ứng ngôi sao ở trên, ngôi sao trên bầu trời mỗi lần lấp lóe, bảo thạch trong phòng cũng sẽ lấp lóe một chút, giống như hô ứng.

Cho nên cả tòa thành đều bị tinh quang bao quanh.

Y phục trên người nơi này cũng thích thêu lên hoa văn ngôi sao, chỉ là từng ngôi sao kia đều lấy các loại phương thức bao vây.

Tỉ như thêu thành đóa hoa, hoặc thêu thành bông tuyết, hoặc thêu thành sâu, hoặc thêu thành bộ dáng con mắt, nhưng vô luận là loại nào, hạch tâm của nó đều ứng với ngôi sao trên trời.

Hắn thuận tiếng đàn kia, đi tới trước một trang viên, có thể ở trong đô thành này có được một mảnh trang viên, có thể thấy được chủ nhân nơi này có địa vị cỡ nào.

Trang viên tên là Cự Linh Phủ.

Triệu Phụ Vân đi một vòng quanh tòa trang viên này, nhìn thấy người ra vào vào, nghe tiếng đàn truyền ra từ

trong trang viên.

“Xin hỏi, tiếng đàn này dễ nghe êm tai như thế, không biết là ai đàn tấu?”

Thái Sơn Lục Sĩ ngăn cản một người vận chuyển dạ hương hỏi.

Trên người của người này có một mùi thối nhàn nhạt, lúc Triệu Phụ Vân hỏi hấn, hấn có vẻ hơi thụ sủng nhược kinh, bởi vì Thái Sơn Lục Sĩ trong mắt hấn, tựa như thần nhân, một thân hoàng quang thần bí, nhìn qua cao lớn nguy nga, hấn nhìn một cái liền cảm thấy mình giống như nhìn thấy một ngọn núi.

“Hồi thượng sư, tiếng đàn này chính là đạo lữ thứ chín của tướng quân chúng ta đàn tấu, nghe nói là biểu đạt cảm giác nhớ nhà của người đánh đàn.”

Thái Sơn Lục Sĩ sau khi nghe hơi kinh ngạc, trong lòng không khỏi thì thầm nói: “Đạo lữ?”

“Không biết trang chủ này là người thế nào?” Thái Sơn Lục Sĩ lại hỏi.

“Trang chủ chúng ta chính là cường giả đương đại dũng mãnh nhất, thiên phú mạnh nhất, có hi vọng Hóa Thần nhất, nàng sở tu Cự Linh Tinh Thần Pháp, đã đến số một thế gian, chỉ kém một bước liền có thể hóa thân thành Cự Linh Tinh Quân, tương lai đỉnh đầu chúng ta liền lại nhiều một ngôi sao sáng.”

Nhìn ra được, cho dù hấn chỉ là một người đồ dạ

hương, chỉ là một tu sĩ luyện khí bình thường, nhưng nói đến chủ nhân trang viên này cũng là vẻ mặt tràn đầy tự hào.

“Không biết, trang chủ có ở trong trang không?” Thái Sơn Lục Sĩ lại một lần nữa hỏi.

“Đương nhiên không tại, ai cũng biết, trang chủ thụ Tinh Chủ ủy thác, tiến về sao ma biên giới.”

“A, chẳng lẽ mỗi một lần trang chủ đi ra ngoài tất cả mọi người sẽ biết.” Thái Sơn Lục Sĩ lại một lần nữa hỏi.

“Đương nhiên, người có hi vọng hóa thân như trang chủ, trong tinh không đã sớm có ngôi sao của mình, chỉ cần là người xây thành tinh thần đạo cơ, liền có thể cảm ứng tinh tượng, trang chủ xuất chinh chính là đại sự, đương nhiên là có tinh tượng xuất hiện.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, đối với phương thức tu hành của một vùng Tinh Diệu Cao Nguyên này, liền có mấy phần hiểu rõ, người nơi này tu vi càng cao tiến hành đại sự, chỉ sợ đều sẽ hình thành thiên tượng.

Mà người nơi này cùng người đấu pháp, chỉ sợ cũng có thể mượn dùng lực lượng tinh tượng.

Nếu mỗi một ngôi sao đều đại biểu cho một người của Tinh Diệu Cao Nguyên, như vậy nếu có người có thể mượn lực lượng toàn bộ tinh không, ở đây cùng bọn họ là địch, chỉ sợ đều phải bị trấn áp.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn bầu trời.

“Người xứ khác, người thấy trong một vùng tinh không này, có chút hắc ám bên cạnh ngôi sao xán lạn không, đó là nơi lịch đại tiền bối Tinh Diệu Cao Nguyên chúng ta trấn áp đại ma.”

Lời này để Thái Sơn Lục Sĩ không khỏi lại nhìn nhiều mấy lần, lần này liền phát hiện, chung quanh ngôi sao màu tím kia, quả thật có hắc ám trùng điệp, chỉ là trước đó không có chú ý mà xem nhẹ.

Thái Sơn Lục Sĩ ngẩng đầu nhìn, nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì, tu sĩ luyện khí đồ dạ hương lại cười ha ha một tiếng, tựa hồ đối với Thái Sơn Lục Sĩ cố gắng biểu hiện ra không khiếp sợ, cảm thấy rất hưởng thụ.

Đây cũng là điều mà bọn họ những dân chúng cao nguyên này tự hào nhất.

“Dạ Lai Hương, Dạ Lai Hương, ta vì tướng quân quét dọn Dạ Lai Hương...” Tu sĩ luyện khí hát bài hát đầy xe đầy đi xa.

Thái Sơn Lục Sĩ lại đi đến trước một cánh cửa khác, người ra vào nơi này thì là đưa một ít nguyên liệu nấu ăn.

Hắn phát hiện, người sinh sống trong trang viên này cực kì xa hoa lãng phí.

“Động tác của các người nhanh nhẹn chút...”

“Ôi, cẩn thận một chút, thứ này nhưng tinh quý, giết

người cũng bồi thường không nổi.”

“Còn có người, không thất thần, tới cùng nhau chuyển.”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy một nam tử anh tuấn đang ở nơi đó chỉ huy mọi người chuyển vật đi vào từ cửa hông toà trang viên này.

Thái Sơn Lục Sĩ bị hấn chỉ, vội vàng đi lên hỗ trợ nhắc một cái rương, người vốn đang nhắc rương sau khi nhìn thấy Thái Sơn Lục Sĩ sững sờ, lại có chút ngoài ý muốn, nhưng bởi vì nam tử anh tuấn kia sai khiến, cũng không nói gì, chỉ là cùng mọi người trầm mặc nhắc đồ vật tiến vào cửa hông, dưới sự dẫn dắt đi vào trong trang viên.

“Các người đều theo sát, không cần đi loạn, mặc dù các người có tới qua nơi này rất nhiều lần, nhưng cũng có mới tới đây đưa lễ vật, cho nên ta vẫn muốn nói một chút, trang viên nơi này là hợp lấy chòm sao mà thành trận pháp, nếu như các người đi loạn, mê thất ở đây, cũng đừng có trách ta không nhắc nhở các người.” Nam tử anh tuấn dẫn đường phía trước nói.

Mọi người mang đồ vật vào trong một kho phòng, từng người lại cùng nhau lui ra ngoài, Thái Sơn Lục Sĩ tự nhiên cũng là như thế.

Đúng lúc này, nam tử anh tuấn lại đột nhiên chỉ mấy người nói: “Ba người các người mang theo cái hộp này đi theo ta.”

Trong ba người được chỉ, thế mà có Thái Sơn Lục Sĩ, điều này thật làm cho người bất ngờ.

Hai người khác đều thụ sủng nhược kinh bưng lên cái hộp kia, Thái Sơn Lực Sĩ cũng theo chân như thế, hắn phát hiện cái hộp kia hẳn là hộp thức ăn, hơn nữa hắn phát hiện tiến hiến cái hộp đựng thức ăn này hết thấy ba người, một người trong đó không được chỉ, trong ánh mắt nhìn mình tràn ngập u oán.

Nam tử anh tuấn kia cũng không quan tâm những chuyện đó, lại để cho những người khác dẫn đám người ra ngoài, chính hắn thì mang theo ba người một đường đi tới trước một cái sân.

Lại được đưa vào trong một đại khách thất.

Hắn lại để cho hai người kia lưu lại, chỉ Thái Sơn Lực Sĩ mang theo hộp đựng thức ăn cùng hắn đi vào.

Lúc này Thái Sơn Lực Sĩ cơ hồ có thể khẳng định, người này tuyệt đối không phải vô ý điểm mình, mà là cố ý.

Tiến vào trong, yên tĩnh đi tới.

Hai mắt nhìn thấy các loại đồ trang sức vật trang trí, cực kì tinh mỹ, nơi này lấy sắc điệu màu lam làm chủ, trong đó lại xen lẫn màu tím, mà màu lam đem màu tím đột nhiên đến cực kì cao quý.

Sau khi hai người tiến vào trong một gian phòng, nam tử anh tuấn kia lại ngừng lại, sau đó xoay người nhìn Thái Sơn Lực Sĩ.

Hắn lần này là phi thường chăm chú đánh giá Thái Sơn Lục Sĩ, đột nhiên nói: “Người tên là gì?”

“Bần đạo Thái Sơn Lục Sĩ.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói.

“Thái Sơn Lục Sĩ?” Người kia nhíu mày, hỏi: “Người có nhận biết Trần Thành Chương không?”

“Bần đạo cũng không nhận ra, nhưng lại biết hắn.” Triệu Phụ Vân nói, hắn xác thực chưa từng gặp.

“Người là đệ tử Thiên Đô Sơn sao?” Người kia lại một lần nữa nói.

“Phải, cũng không phải.” Triệu Phụ Vân nói.

Hắn nói đúng, đương nhiên là bởi vì Triệu Phụ Vân là đệ tử Thiên Đô Sơn, nhưng Thái Sơn Lục Sĩ không phải.

“Ý gì?” Người kia tựa hồ có chút bức bối, nói: “Trần Thành Chương xem bói nói hôm nay sẽ có đồng môn tới đây, người đến cùng có phải đệ tử Thiên Đô Sơn hay không, nếu như đúng, ta dẫn người đi gặp hắn, nếu như không phải... .”

Chương 374 : Gặp người

Trong lòng Triệu Phụ Vân hơi động, nếu đối phương biết xem bói, như vậy khả năng Trần Thành Chương tới đây sẽ rất lớn.

Dù sao năm đó Phùng sư huynh cũng đã tới, Phùng sư huynh thích xem tinh tượng, thiện xem bói, mà nơi này là Tinh Diệu Cao Nguyên, nơi tinh thần tinh tượng rất rõ ràng, năm đó Phùng Hoàng Sư nếu là lần đầu tiên nghe được cái tên Tinh Diệu Cao Nguyên này, nhất định sẽ tới, mà Trần Thành Chương giống Phùng sư huynh tu tinh tượng mệnh thuật, sau khi nghe cái tên Tinh Diệu Cao Nguyên này, cũng nhất định sẽ tới.

Dù cho không phải vì tinh tượng mệnh thuật, sư huynh Trần Thành Chương có thể vì viết thần thoại sử trong hắc ám cũng tới nơi này.

Triệu Phụ Vân nhìn ra được, dáng vẻ người này có chút vội vàng, nhưng Triệu Phụ Vân không biết hẳn vì sao vội, thế là nói: “Đạo hữu chỉ cần đi nói, đồng môn có lưu danh trên Giới Bí Tường đến.”

Đối phương nhìn thật sâu Triệu Phụ Vân một chút, sau đó nói: “Người đi theo ta.”

Hắn quay người lại đi vào trong, Triệu Phụ Vân theo ở phía sau, trên đường đi xem phù văn cấm chế trong phòng này, hiện tại, lý giải của hắn đối với phù văn cấm chế đã ở trong bất tri bất giác đến một cấp độ rất cao.

Trước kia hấn cho rằng, cùng loại hình mới có thể liên cùng nhau, trở thành cấm chế.

Giống như ‘sơn’ cùng ‘sơn’ mới có thể thành sơn mạch, mới có thể thành cấm, ‘Thủy’ cùng ‘Thủy’ cũng là như thế.

Nhưng hiện tại hấn biết, sơn cùng thủy cũng có thể thành cấm, sơn cùng vân vụ, sơn cùng phong vũ cũng có thể trở thành cấm.

Loại ý nghĩ này của hấn, người không hiểu nhiều lắm sau khi nghe, liền sẽ cảm thấy theo lý nên như thế, nhưng người đã có thể bố cấm pháp nghe được, lại sẽ cảm thấy Triệu Phụ Vân khoác lác, chỉ là bởi vì đối phương còn chưa tới cấp bậc kia, nhìn không rõ, kiến thức nửa vơi mà thôi.

Phù văn trạng thái khác biệt tính chất khác biệt, liền như sơn thủy phong vân thảo mộc, ở trong thiên địa, tất nhiên có liên hệ nào đó.

Mà liên hệ này, đủ để phụ thuộc lẫn nhau.

Hấn nhìn ra được, quan hệ giữa cái bàn này cùng mặt đất cùng bức họa kia, cùng vật trang trí, liền như quan hệ giữa sơn thủy phong vân.

Hấn một đường đi theo, đi tới gian phòng càng bên trong, sau đó hấn nhìn thấy một người.

Người này nhìn qua tuần tú vô cùng, so sánh với Triệu Phụ Vân cũng không kém bao nhiêu, đương nhiên hấn

nhìn thấy chính là Thái Sơn Lực Sĩ.

Khi Triệu Phụ Vân nhìn thấy hấn, lập tức có thể xác định đây là đệ tử Thiên Đô Sơn, đây là một loại khí chất không nói rõ được cũng không tả rõ được, cũng là cảm ứng lẫn nhau giữa những người cùng trên Giới Bí Tường.

Đối phương ngồi ở trước một chiếc cổ cầm, toàn thân áo trắng, khí chất cả người cho người ta một loại cảm giác phiêu dật mà u buồn, quả thật có một cỗ mị lực đặc biệt.

Trong nháy mắt khi đối phương nhìn thấy Thái Sơn Lực Sĩ, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó trong mắt xuất hiện một loại thần sắc kinh ngạc, đứng dậy nói: “Không biết vị sư huynh nào đến, lại tu được đệ nhị Anh Thần.”

Thái Sơn Lực Sĩ thì là thi lễ, nói: “Bần đạo Phụ Vân, bái kiến sư huynh.”

Đối phương sửng sốt một chút, tùy theo nói: “Hảo hảo, bái kiến, trước đó ở trong núi từng nghe tên của ngươi, bất quá, ta còn tưởng rằng sẽ là Mã Tam Hộ hoặc là Tuân Lan Nhân đến đây, không nghĩ thế mà là ngươi, ta nghe nói qua ngươi, chỉ là ngươi năm đó chưa từng tới nghe khóa của ta, nhưng hôm nay lại còn cần ngươi tới cứu ta.”

Thái Sơn Lực Sĩ nhìn ra đối phương vẫn là một tu sĩ Tử Phủ.

Khí tức cả người là bị áp chế, hoặc là nói bị lực lượng

nào đó phong cấm.

Bất quá, trên mặt hắn lại có một phần tiểu dung thuần chân không thuộc về tuổi này của hắn.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, người sư huynh này luận tướng mạo mà nói cũng không bằng tu sĩ vừa mới mang mình tiến đến, nhưng một phần tiểu dung thuần chân này lại là những người khác không thể so sánh được.

“Sư huynh vì sao lại tới nơi này.” Triệu Phụ Vân hỏi.

Trần Thành Chương muốn mở miệng, người trẻ tuổi anh tuần bên cạnh kia lại là mở miệng nói: “Ồn chuyện cũ, chờ rồi đi nơi này lại nói, trước làm chính sự đi, người có thể phá cấm pháp nơi này hay không, nếu có thể phá mà nói hiện tại liền động thủ, nếu không thể liền đi thôi.”

Không đợi Triệu Phụ Vân nói chuyện, người kia còn nói thêm: “Ta thường nghe nói đệ tử bí truyền của Thiên Đô Sơn từng người đều không tầm thường, người có bản sự như vậy sao?”

Thân vẫn chỉ tiêm · tác gia nói

Lập cái hạng, ngày mai viết sáu ngàn chữ. Mọi người tin ta có thể viết sáu ngàn chữ, hay tin ta là Tàn Thủy Hoàng?

Chương 375 : Cạm bẫy

Trần Thành Chương mặc dù chỉ là tu vi Tử Phủ, nhưng nhãn lực của hắn hiển nhiên là cực giai.

Nhãn lực đến từ kiến thức, rất nhiều người căn bản cũng không biết đệ nhị Anh Thần, hắn lại liếc mắt nhìn ra.

Trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy Thái Sơn Lục Sĩ, lập tức xuất ra một cái rùa hộp từ trong tay áo, rùa hộp màu đen này giống như một Huyền Quy hoàn chỉnh.

Hắn nhét ba cái đồng tiền vào trong mai rùa, sau đó bắt đầu lắc lư.

Sau khi lắc chín lần, liền lại đổ ra đồng tiền bên trong, được đến một quả hào, lắc như thế sáu lần, thế là một quả tượng hoàn chỉnh rốt cục xuất hiện.

Những quả tượng đi ra này hắn căn bản cũng không cần họa ra, đã sớm hình thành ở trong lòng, trong nháy mắt khi hình thành, sắc mặt của hắn lập tức có chút khó xử.

Nam tử anh tuấn bên cạnh thì gắt gao hỏi: “Quả tượng nói thế nào?”

“Tĩnh thì vạn sự bất biến, động thì đại hung.” Trần Thành Chương nói xong, nam tử anh tuấn bên cạnh cũng sửng sốt.

“Vậy làm thế nào cho phải.” Hắn có chút lo âu nói.

“Bất quá, trong đại hung cũng có một chút hi vọng sống.”
Trần Thành Chương nhanh chóng nói, nói xong hắn nhìn về phía Thái Sơn Lục Sĩ.

Tròng mắt thổ hoàng sắc của Thái Sơn Lục Sĩ cũng nhìn hắn, chỉ nghe Trần Thành Chương nói: “Sự đệ có thể tu luyện ra đệ nhị Anh Thần, có thể thấy được thiên phú trác tuyệt, chính là Hóa Anh thậm chí Hóa Thần chi tử, vẫn là không nên mạo hiểm.”

Vị nam tử anh tuấn bên cạnh kia muốn nói lại thôi, chính hắn cũng không biết nên lựa chọn thế nào, hắn biết rõ, Cự Linh tướng quân khủng bố, chính mình nói là đạo lữ của nàng, kì thực là cơ thiếp, mà cơ thiếp chết ở dưới tay nàng không ít.

Nếu có thể một mực an ổn ở lại đây tu hành, hắn cũng sẽ không luôn muốn chạy khỏi nơi này.

Ở trước hắn có mấy người chết rồi, nghe nói là bị Cự Linh tướng quân nuốt sống.

Đây đương nhiên là có chút khoa trương, nhưng hắn biết, có một người trong đó trực tiếp bị đối phương hút khô, tu vi của Cự Linh tướng quân một phần rất lớn đến từ các đạo lữ của nàng.

Hắn không biết mình có thể kiên trì bao lâu, cho nên hắn muốn rời đi, sai khi biết có một cơ hội từ chỗ Trần Thành Chương, liền cố gắng phối hợp với Trần Thành Chương.

Trần Thành Chương chưa từng đi ra Cự Linh Phủ,

nhưng lúc hấn đi ra cửa chờ, xác thực đợi đến một người đặc biệt.

Sai khi Thái Sơn Lục Sĩ xuất hiện, hấn lập tức nhìn ra đối phương nhất định là đường xa mà đến, sau khi mời đi vào, càng là biết hấn xác thực chính là Đệ tử Thiên Đô Sơn.

Triệu Phụ Vân không có trả lời ngay Trần Thành Chương, mà là nói: “Không biết vị đạo hữu này phải chăng cũng muốn rời đi cùng chúng ta?”

Trần Thành Chương lúc này đứng lên, nói: “Vị này là Trí Đốc đạo hữu đến từ Đảo Ảnh Thiên Kính, hấn cũng muốn rời đi cùng chúng ta, hấn có một môn pháp thuật, có thể để chúng ta hình thành bóng ngược ở đây, trong thời gian ngắn sẽ không bị phát hiện.”

Triệu Phụ Vân hơi kinh ngạc, hấn không nghĩ tới tu sĩ anh tuấn này thế mà là tu sĩ Đảo Ảnh Thiên Kính.

Không khỏi nghĩ, Tinh Diệu Cao Nguyên Cự Linh tướng quân nơi này liền cầm tù một bí truyền Thiên Đô Sơn, một người Đảo Ảnh Thiên Kính, nhưng tuyệt không cần thận như Tinh Quan trấn thủ biên cương kia.

Có lẽ, bọn hấn sợ hắc ám lại không sợ Thiên Đô Sơn cùng Đảo Ảnh Thiên Kính.

“Mấu chốt là nơi này cấm chế.” Tu sĩ anh tuấn tên Trí Đốc kia nói.

Triệu Phụ Vân nhìn về sư huynh Trần Thành Chương.

Không thể không nói, trên người Trần Thành Chương có một cỗ khí chất kỳ ảo, cả người hắn giống như đều xuất trần, cho dù là dưới loại hoàn cảnh này, trên người hắn lại là kỳ ảo cùng u buồn hỗn tạp cùng nhau, cũng khó trách Cự Linh tướng quân sẽ thích, muốn thu làm đạo lữ.

Vô luận nam nữ, đều sẽ có ý nghĩ chinh phục phái khác.

Trần Thành Chương nhìn về phía Triệu Phụ Vân, hắn nói: “Cả tòa phủ tướng quân này chỉ có một cấm trận, tuyệt đối không thể phá vỡ, chúng ta muốn sau khi rời khỏi, không bị nàng biết, nhất định phải để tòa cấm chế này có một sát na đình chỉ.”

Lúc này Trí Đốc nói tiếp: “Như thế, ta mới có thể lấy bóng ngược thay thế chúng ta tồn tại ở nơi này.”

Triệu Phụ Vân lại nhìn hắn một cái, sau đó nói: “Chúng ta thương lượng những điều này ở đây, các người làm sao cam đoan nàng không biết?”

“Chỉ cần chúng ta không rời đi nơi này, nàng cũng sẽ không nhìn trộm chúng ta, hơn nữa hiện tại nàng ở biên cảnh diệt ma, người nhìn nơi đó.”

Trí Đốc đưa tay chỉ trên mặt đất, lúc này Triệu Phụ Vân mới phát hiện, những cái bàn trong bóng tối kia, đúng là toát ra từng người, trong bóng tối, cái bóng lưu động.

Khi Triệu Phụ Vân chú ý đến, phát hiện những cái bóng kia tựa hồ cũng đang thì thầm nói chuyện, nếu không có

nhắc nhở, Triệu Phụ Vân đều không chú ý tới.

Trí Đốc nói: “Nếu như nàng muốn nghe, như vậy nhất định trước nghe được bọn chúng nói.”

Triệu Phụ Vân đánh giá phòng này, hần phát hiện, trong phòng này có lẽ còn đã làm không ít chuẩn bị.

Có không ít thủ đoạn là thủ đoạn của Đệ tử Thiên Đô Sơn, để khí tràng trong phòng này có chút hỗn loạn.

“Đã như vậy, vậy hai vị đã quyết định xong chưa?” Triệu Phụ Vân nói.

“Vậy phải xem người có thể để cấm chế trong này đình chỉ một sát na hay không.” Trí Đốc chăm chú nói.

“Sư đệ có nắm chắc không?” Trần Thành Chương nói.

“Không có, nhưng có thể thử một lần.” Triệu Phụ Vân nói.

“Người không có nắm chắc, lại còn muốn thử, người có biết hay không, người thử một lần rất có thể đem mệnh của chúng ta thử không còn.” Trí Đốc mang theo vẻ tức giận nói.

“Ta biết, nhưng ta là có thể rời đi, không phải sao?” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói.

Trí Đốc giận dữ, ngược lại nhìn về phía Trần Thành Chương, nói: “Đây chính là đồng môn của người?”

“Đúng vậy, hấn so ta muộn một bồi phận, nhưng tu vi đã ở trên ta, tu hành bất luận niên kỷ, nói đến, hấn có thiên phú như thế, nếu gãy ở đây, đó mới là tổn thất lớn nhất của Thiên Đô Sơn.” Trần Thành Chương nói.

Triệu Phụ Vân đi lại trong phòng, hấn nói: “Tha hương ngộ cố tri, nhất là đồng môn sư huynh, vốn là việc vui lớn nhất, sư huynh ngay cả một chén nước trà cũng không rót cho ta uống sao.”

“Đúng, là ta quá gấp.” Trần Thành Chương nói: “Kỳ thật cũng không gấp, chúng ta đã ở đây lâu như vậy, không cần gấp vào lúc này.”

Dứt lời, hấn đưa tay nhắc lên ấm trà vì Triệu Phụ Vân rót trà, mà Trí Đốc thì là nhìn một chút Thái Sơn Lực Sĩ, sau khi lại nhìn một chút Trần Thành Chương, thở dài một hơi nói: “Nghĩ đến, giữa sư huynh đệ các người nhất định có lời muốn nói, ta đi ra ngoài một chút đi, các người chậm rãi trò chuyện.”

Hấn nói xong liền nhanh chân rời đi, như có chút tức giận.

Triệu Phụ Vân lại đi tới một đầu khác của cái bàn trước mặt Trần Thành Chương ngồi xuống, đưa tay tiếp nhận trà Trần Thành Chương đưa qua, ngửi ngửi, một cổ hương khí thanh lương thuận mũi thấm vào nội tâm.

“Ta từng nghe Tuân sư nói qua, Trần sư huynh đang viết một bộ biên niên sử liên quan tới Thần Quốc hưng suy, phải không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Trần Thành Chương nhìn Triệu Phụ Vân, trong mắt nhiều hơn mấy phần cảm giác ai oán, nói: “Năm đó không biết trời cao đất rộng, lập xuống chí hướng như vậy, làm cho ta đến bây giờ đều không thể Kết Đan, chẳng những Tuân sư muội đã sớm Kết Đan, ngay cả văn bối người cũng đã Kết Đan, ta hiện tại rốt cuộc minh bạch vì sao có nhiều sư huynh tiến vào trong hắc ám liền không còn trở về.”

Đôi mắt màu vàng của Thái Sơn Lục Sĩ, lộ ra một cổ đậm mạc, trên người đệ nhị Anh Thần, có một cổ khí tức nặng nề cùng vĩnh cửu đến từ sơn mạch.

Trần Thành Chương chỉ cảm thấy, đệ nhị Nguyên Anh trước mặt này cho mình áp lực không nhỏ.

“Sư huynh có thể nói cho sư đệ biết, sư huynh rơi vào nơi đây như thế nào không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Hắn quả thật có chút không hiểu, dù sao khi hắn tiến vào, Tinh Quan trấn thủ biên cương sợ mình mang đến phiền phức đều không để cho mình tiến vào, có thể thấy được bọn họ kỳ thật không thích phiền phức, thế nhưng ở nơi Cự Linh tướng quân này, lại giống như không chút cố kỵ.

Trần Thành Chương lại là thở dài một tiếng, đứng lên, đi tới một khỏa cây xanh bên cạnh, đưa tay hái xuống một chiếc lá, trực tiếp thả ở trong miệng nhai, một lát sau mới lên tiếng: “Nói đến, cũng là chính sư huynh gieo gió gặt bão.”

“Năm đó ta rời đi từ Thiên Đô Sơn, một đường trước đi

Vụ Trạch, ta nghe nói nơi đó có một bí cảnh, tuy nói là khả năng sụp đổ, nhưng ta vẫn đi qua nơi đó, lại đi vào trong động phủ kia nhìn một chút, chỉ là khi đó, đã có một tổ hồ ly chiếm cứ nơi đó.”

“Sau đó, vốn muốn đi xem Thiên Sơn Quốc, nhưng nghĩ đến năm đó Thiên Đô Sơn chúng ta đại chiến với bọn họ, liền cũng không đi, về sau một đường đi tới biên giới Cực Dạ, muốn bái phỏng Thôn Quỷ Bảo Ngụy Đan Phong sư huynh, thế nhưng ngay cả mặt của Ngụy Đan Phong cũng không từng nhìn thấy, sau khi ta rời đi, liền lại gặp phải một ít người, thế là mọi người cùng nhau tiến vào trong Cực Dạ này.”

“Chúng ta một đường đi tới, gặp phải rất nhiều nguy hiểm, có người chết, có người phân tán, nhưng ta cuối cùng vẫn đến nơi này, ta tới đây, đương nhiên là chịu Phùng sư huynh ảnh hưởng, hẳn từng nói, nếu muốn tu thành tinh mệnh thuật, nhất định phải đến một chuyến Tinh Diệu Cao Nguyên này, gặp một lần cái gọi là tinh tượng, cho nên ta đến.”

“Chỉ là sau khi đến, ta nghe nói trong Tinh Diệu Thư Lâu có thật nhiều tàng thư, nhưng lại mở ra cho người ngoài, ta muốn vào xem, lại chỉ hỏi thăm ra một biện pháp, đó chính là kết thân cùng nữ tử của Tinh Diệu Cao Nguyên này liền có thể đạt được thân phận Tinh Diệu Cao Nguyên, như vậy liền có thể tiến vào Tinh Diệu Thư Lâu mượn sách sử đọc.”

Thái Sơn Lục Sĩ ngồi đó, im lặng nghe.

“Sau đó, ta liền đi Tinh Duyên Đài trong Tinh Diệu

Thành, biểu thị mình đường xa mà đến, không chịu nổi nỗi khổ lang thang trong hắc ám, muốn ở trong Tinh Diệu Thành này an một gia đình, sau khi nói xong lời này, lại bị Cự Linh Tinh Quân nhìn thấy, sau đó liền thu ta vào trong phủ, từ đây không còn đi ra ngoài nữa.” Trần Thành Chương cảm thán nói.

“Chẳng lẽ tâm tư của sư huynh bị nàng biết rõ, cho nên bị thu vào trong phủ này, liền cũng chưa từng để sư huynh đi ra ngoài, sư huynh có từng hỏi qua nàng không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta đương nhiên hỏi qua, chúng ta dù sao cũng là đệ tử Thiên Đô Sơn, chẳng lẽ là loại trong lòng có nghi ngờ ngay cả hỏi cũng không dám sao? Ta hỏi nàng có phải biết ta vì sao tới nơi này hay không, thế nhưng nàng chỉ cười cười, lại cũng không nói lời nào.”

“Ta nói mình là đệ tử Thiên Đô Sơn, nàng chỉ nói, cao nguyên rộng lớn, quảng nạp tu sĩ thiên hạ.” Trần Thành Chương nói.

Thái Sơn Lục Sĩ ngồi đó, bưng trà ngửi nhẹ.

Hắn lấy thân thể đệ nhị Nguyên Anh, giống như người ngửi hương trà, trải nghiệm thứ người chân chính mới có thể đi thể hội.

“Sư đệ hỏi ta những điều này, có phải là hoài nghi gì không?” Trần Thành Chương nói.

“Ta hoài nghi, đây hết thấy đều ở trong tinh tượng của vị tướng quân kia.” Thái Sơn Lục Sĩ nói.

Trần Thành Chương khẽ cau mày, còn chưa mở lời, Thái Sơn Lục Sĩ cũng đã mở miệng nói: “Su huynh cùng vị đạo hữu Trí Đốc kia, đều là tu sĩ Tử Phủ, mặc dù pháp thuật đều có huyền diệu, nhưng lại vẫn còn không biết rõ thần thông của tu sĩ Nguyên Anh.”

Trần Thành Chương tuy là đệ tử Thiên Đô Sơn, nhưng tiếp xúc đến cũng chỉ là tu sĩ Kim Đan, hẳn nơi nào có cơ hội tiếp xúc đến tu sĩ Nguyên Anh đây, đương nhiên không biết Nguyên Anh có những thần thông nào.

Rất nhiều năng lực của tu sĩ Nguyên Anh, cơ hồ đều là bản năng.

Tỉ như nhiếp thần đoạt niệm.

Ý nghĩ của tu sĩ bình thường, chỉ cần, rất dễ dàng liền sẽ bị nhìn trộm, đối với tu sĩ Nguyên Anh đến nói ý nghĩ của những người này, tựa như đèn trong đêm tối, ý nghĩ của bọn họ liền như ánh sáng kia, phi thường rõ ràng.

Cho nên, Triệu Phụ Vân cảm thấy ý nghĩ của Trần Thành Chương cùng Trí Đốc kia đều bị nắm giữ.

Phải biết, khi Triệu Phụ Vân còn không có vào Tinh Diệu Cao Nguyên này, Tinh Quan trấn thủ biên cương kia, liền có thể thông qua xem tinh tượng mà biết có nhân vật như Triệu Phụ Vân đến, có thể sẽ mang đến phiền phức, cho nên sớm liền ngăn ở trên đường Triệu Phụ Vân đi tới.

Không có đạo lý, Cự Linh tướng quân này lại không biết.

“Như vậy nếu như nàng biết hết thầy, có thể sẽ không đề phòng rồi đi sao?” Triệu Phụ Vân nghĩ tới đây, bản tôn từ nơi xa truyền đến một ý niệm.

“Cạm bẫy.” Thái Sơn Lục Sĩ mở miệng nói ra.

Thái Sơn Lục Sĩ không có năng lực Kiếp Tri, hắn chỉ có thể phân tích, nhưng khi hắn phân tích tới đây, xa xa, trong lòng bản tôn vẫn ở bên ngoài cao nguyên lại đột nhiên sinh ra một cỗ cảm giác nguy hiểm.

Lúc này bản thể của Triệu Phụ Vân đang ngồi trên một tòa cô nhai, ngắm nhìn hắc ám xa xôi, phía dưới hắn là một mảnh sơn cốc đứt gãy, liếc mắt không nhìn thấy đáy. Mà phía sau chính là Tinh Diệu Cao Nguyên, trên người hắn bao phủ tinh quang nhàn nhạt.

Gió thổi lên từ phía dưới, lay động áo bào hắn.

Mà cách đó không xa, đang có một lão nhân đứng ở nơi đó nhìn hắn.

Hiện tại Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, thể lực lớn như Tinh Diệu Cao Nguyên, hẳn là có quy củ của chính bọn họ.

Đệ nhị Nguyên Anh của mình tiến vào cao nguyên, nếu muốn nói bọn họ hoàn toàn không biết, vậy rất không có khả năng, hơn nữa đối phương có xem tinh tượng pháp.

Cho nên Cự Linh Tinh Quân kia sau khi đệ nhị Nguyên Anh của mình tiến vào cao nguyên, liền rất tự nhiên đi

biên cảnh diệt ma.

Đây chính là lưu cơ hội cho mình, để cho mình có cơ hội đi cứu người.

“Thế nhưng, đây là vì sao?” Trong lòng Triệu Phụ Vân suy nghĩ.

Chẳng lẽ chính là vì cho mình một cơ hội xuất thủ?

Nhân vật như Phùng sư huynh, tinh mệnh thuật cao thâm mạt trắc, trước kia còn muốn tới đây quan sát học tập tinh tượng thuật nơi này.

Ở trong đó nhất định có bí ẩn gì.

Thế là hắn xoay người lại, hướng về vị Tinh Quan tuổi già kia, hỏi: “Tinh Quan tiền bối, bản đạo có thể thỉnh giáo ngài một vài vấn đề không?”

Tinh Quan kia lại là cười cười, nói: “Đạo hữu có vấn đề gì xin cứ hỏi, chỉ cần không vào cao nguyên, tất cả đều dễ nói chuyện.”

“Xin hỏi, Tinh Diệu Cao Nguyên các người có quy củ gì không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Tinh Quan kia lại cười nói: “Quy củ lớn nhất của Tinh Diệu Cao Nguyên chính là, chỉ cần không làm chuyện vi phạm pháp lệnh Tinh Diệu Cao Nguyên, chúng ta liền sẽ không tổn thương chư vị khách nhân trú cao nguyên.

“Nha.” Nhãn tình Triệu Phụ Vân sáng lên, hân giống như
minh bạch chút gì đó.

Chương 376 : Trận chiến bốn trăm năm trước

Triệu Phụ Vân ngồi ở đó, chân lắc lư dưới vách núi, gió vờn quanh hần thổi, như đang cùng hần tầm hoan, như đang nói phía dưới càng vui hơn, nhảy xuống liền có thể cảm nhận được tự do chân chính.

Nhảy xuống liền có thể thoát khỏi nhục thân ngu ngốc này, triệt để giải thoát.

Gặp vực sâu liền nghĩ nhảy xuống, đây là ước muốn của mọi người đối với tử vong, là tiếng gọi của vực sâu đối với tâm linh mọi người.

Triệu Phụ Vân nhìn về phía không trung, nói: “Tinh Quan tiền bối, thế nhưng biết ta?”

“Đạo hữu trong hắc ám bắt mắt như thế, nếu muốn người không biết đã là rất khó rồi.” Lão Tinh Quan kia nói.

“Trong lòng ta có một nghi ngờ, không biết tiền bối có thể giải cho ta không?” Triệu Phụ Vân mở miệng hỏi.

“Đạo trưởng mời nói.” Lão Tinh Quan nói.

“Người nói là ánh nắng tươi sáng, tinh không vạn lý tốt, hay u dạ yên tĩnh, thiên địa trọn vẹn một vùng hắc ám tốt.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đối với người sinh hoạt dưới quang huy Xích Viêm chiếu rọi mà nói, đương nhiên là tinh không vạn lý tốt, đối với sinh linh sinh ra ở u dạ, lớn lên ở u dạ mà nói, quang huy Xích Viêm chính là tai nạn. Nếu người muốn quang huy Xích Viêm chiếu rọi một mảnh đại địa này, vậy một mảnh đại địa này chắc chắn sinh linh đồ thán.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, trong lòng không khỏi cảm thán, người khác biệt ở trong hoàn cảnh khác biệt trưởng thành, có lẽ sau khi lớn lên hẳn sẽ muốn đổi một hoàn cảnh, trước khi đổi các loại hướng tới trong lòng, tất cả đều là mỹ hảo, nhưng sau khi đi, mới sẽ minh bạch, hoàn cảnh mình sinh trưởng để cho mình không cách nào thích ứng nơi kia.

Một phương khí hậu nuôi dưỡng một phương người.

Khi người thấy ánh nắng tươi đẹp, cũng phải nghĩ đến nóng bỏng khả năng tồn tại.

Đại đa số sinh linh trong u ám này đều không thích ứng ánh mặt trời.

“Nói như vậy, tất cả mọi người thích ứng hắc ám, như vậy ánh mặt trời liền không nên xuất hiện?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

“Có nên hay không, không phải bản cung có khả năng quyết định, bản cung cũng không có tư cách đàm luận nên hay không nên, Tinh Diệu Cao Nguyên chúng ta thường có một câu nói, tất cả cũng sẽ xuất hiện khi nó nên xuất hiện, tiêu vong khi nó nên tiêu vong.” Tinh Quan nói.

Triệu Phụ Vân cảm thấy lời nói này có chút có ý tứ, chợt nghe giống như quan niệm về số mệnh, nhưng suy nghĩ tỉ mỉ cũng không phải số mệnh, trong đó có ý tứ cấp độ càng sâu, chính là nói, sự vật phát triển tự có quy luật của nó, khi nó tiêu vong, chính là tất nhiên do rất nhiều điều kiện thúc đẩy, đương nhiên xuất hiện, cũng là rất nhiều điều kiện thúc đẩy.

“Không biết cao tính đại danh của Tinh Quan.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tư Nam.” Kia Tinh Quan hồi đáp.

“Tư Nam Tinh Quan, người năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Vấn đề này mặc dù cơ hồ không có ai hỏi qua Tư Nam Tinh Quan, bởi vì giữa những người tu hành xưa nay không hỏi tuổi thọ.

“Bản cung năm nay vừa vặn bốn mươi kỷ.” Triệu Phụ Vân hơi suy tư liền biết, một kỷ hán nói là mười hai năm, vậy là có bốn trăm tám mươi tuổi.

Liên tu sĩ Kim Đan đến nói, đây coi là thọ.

“Không biết ngài có từng nghe nói qua Vân Ý Thanh.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Vân Ý Thanh?” Tư Nam Tinh Quan suy tư nói: “Vân Ý Thanh, Vân Ý Thanh, Vân Ý Thanh... .”

Hắn thì thầm cái tên này, đột nhiên giống như nhớ ra cái gì đó, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, nói: “Ta thế mà quên mất nàng, ước chừng ở hơn ba trăm năm trước, a, hắn là không sai biệt lắm bốn trăm năm trước, nàng từng tới cao nguyên chúng ta, đại chiến mấy ngày cùng Hóa Thần chi tử của cao nguyên chúng ta...”

Nói đến đây, hắn lâm vào trong hồi ức nào đó, nói: “Lúc ấy, Cự Linh tướng quân dẫn động tổ tông tinh thần chi lực tụt vào một thân, chỉ thấy đầy trời tinh quang xán lạn như ban ngày, đó là ta thấy cao nguyên sáng ngời nhất một lần, thế nhưng, vì sao ta trước đó thế mà cảm thấy mọi chuyện đều giống như bình thường?”

“Sau đó thì sao?” Triệu Phụ Vân đánh gãy suy nghĩ lung tung của hắn, vô luận là hắn hay Tư Nam Tinh Quan này đều biết nhất định là pháp thuật nào đó để cho mình không nhớ rõ.

“Sau đó, Vân Ý Thanh kia thổi một hơi, thổi ra một đám vân vụ, che đầy tinh không, lại sau đó, quốc chủ đi ra, Vân Ý Thanh liền lui đi.” Trên mặt Tư Nam Tinh Quan đúng là xuất hiện một tia hưng phấn.

Triệu Phụ Vân lại là trầm mặc, hắn đương nhiên không biết vì sao Vân Ý Thanh tới nơi này, liền hỏi: “Người biết vì sao các nàng đánh lên không?”

“Không biết.” Tư Nam Tinh Quan nói: “Ta chỉ biết, thủ đoạn của nàng cơ hồ không giống như tu sĩ Nguyên Anh, ngay cả đã tấn thăng Nguyên Anh Cự Linh tướng quân, mượn nhờ tổ tông tinh quang đều không thể chiến thắng nàng, về phần vì sao nàng đánh nhau cùng Cự

Linh tướng quân của chúng ta, bản cung thật sự không biết.”

Triệu Phụ Vân quay đầu nhìn trời, nơi biên giới Tinh Diệu Cao Nguyên này, hẳn hiểu được, Cự Linh tướng quân kia nhất định biết mình sắp tới, hơn nữa ngay ở nơi này chờ mình động thủ cứu người.

Có lẽ từ một khắc Trần Thành Chương xuất hiện ở Tinh Diệu Cao Nguyên này, nàng liền đang đợi một chuyện khả năng phát sinh.

Nhân sinh vận mệnh chi tuyến có thật nhiều đầu, nàng khả năng cũng không xác định một đầu cố sự tuyến nàng muốn chờ kia có phát sinh hay không, nhưng đối với nàng đến nói cũng không có ảnh hưởng gì, cho nên nàng đem người cầm nuôi ở trong phủ, không chỉ có cầm nuôi một mình Trần Thành Chương, còn có không ít người.

Triệu Phụ Vân thậm chí cảm thấy, có phải bởi vì nàng nhìn thấy rất nhiều đầu vận mệnh tuyến trên người những người này hay không, cho nên nuôi ở bên người, chậm rãi nuôi đoạn những tuyến khác khả năng khác trên người những người kia, bởi vì lâu dài giam cầm ở chỗ nàng, khả năng khác cũng liền chậm rãi biến mất.

Mà ở chỗ nàng, bởi vì bị nàng giam cầm mà sinh ra các tuyến mới, những vận mệnh tuyến này liền ở trong chưởng khống hoặc là quan sát của nàng.

Đây là phương thức tu hành của nàng sao? Hoặc là nói, đây là phương thức Hóa Thần của nàng sao?

Nắm giữ vận mệnh của người khác?

Tất cả người đi vào Tinh Diệu Thành, bị nàng cảm thấy có ý tứ, đều sẽ bị nàng bắt đến cơ hội giam cầm trong phủ, khiến vận mệnh tuyến trên thân người khác đều đoạn đi, mà vận mệnh tuyến hình thành trong phủ nàng có thể bị nàng nắm trong tay.

Triệu Phụ Vân không biết mình nghĩ có đúng không.

Thế là nói: “Tướng quân của quý quốc, giam cầm nhiều người trong phủ như vậy, có phải là vì quan sát số mệnh của những người này?”

Triệu Phụ Vân vừa dứt lời, Tư Nam Tinh Quan sửng sờ, tùy theo sắc mặt khế biến, Triệu Phụ Vân lại cười nói: “Xem ra là như vậy, cho dù không hoàn toàn đúng, nhưng cũng kém không xa.”

“Chỉ là, tướng quân các người có nghĩ tới hay không, đùa bỡn vận mệnh của người khác, nhưng thật ra là đang tiếp vào trên người mình vận mệnh tuyến của người khác, người đùa bỡn thương sinh, cuối cùng rồi sẽ bị thương sinh trả thù.” Triệu Phụ Vân nói.

“Đạo trưởng nói quá mức, người bị cầm ở trong phủ tướng quân, đều là người lòng mang ý đồ xấu, tướng quân bắt quá là đang vì bọn họ đoạn đi những ác quả tuyến trong sinh mệnh, bọn họ nên cảm kích tướng quân, hướng chi, ở trong Tinh Diệu Cao Nguyên, tướng quân liền đại biểu cho một vùng tinh không này, xứng đáng nhận thương sinh lễ kính, người bất kính, đều sẽ

bị khu trục ra cao nguyên, nếu không nguyện ý ra ngoài, vậy liền phải bị trấn áp.”

Triệu Phụ Vân nhìn lão nhân này, hấn hơi kinh ngạc đối phương nói đương nhiên như vậy.

“Ta đột nhiên rất muốn gặp một lần tướng quân các ngươi.” Triệu Phụ Vân cảm thán nói.

“Tướng quân của chúng ta phong thái mỹ lệ, người gặp mê muội, người nếu thấy, liền không thể đi, người tốt nhất là không nên thấy tốt.” Tư Nam Tinh Quan nói.

Nhưng mà Triệu Phụ Vân lại ngẩng đầu nhìn lên trời, trong mắt hiện ra ánh lửa kim sắc, rồi lại thâm thúy vô cùng, phảng phất nhìn thấu vô tận hư không, mang theo vài phần nghiêm nghị nói: “Ta nghĩ, rất nhanh liền gặp được nàng.”

“Nha.” Hai mắt Tư Nam Tinh Quan cũng nổi lên tinh quang, phảng phất có hai ngôi sao hiện ra từ đáy mắt của hắn.

“Ta muốn nhìn một chút, vận mệnh của ta phải chăng ở trong quan sát của tướng quân các ngươi.” Triệu Phụ Vân chậm rãi nói.

“Ta khuyên đạo trưởng vẫn là không nên thử tốt, bản cung nhìn ra được, đạo trưởng đạo đồ thông suốt, tốt nhất đừng đi lợi nước bùn, rất nhiều người như đạo trưởng, đạo đồ giai đoạn trước thông thuận, bốn phía phóng đảng, cuối cùng khi thọ nguyên không đủ, lại chỉ có thể nhìn trời than thở, đến lúc đó đạo trưởng sẽ phát

hiện, thương thiên không chỉ chiếu cố người, còn có người khác.”

Chương 377 : Bí ẩn

Trong Tinh Diệu Thành, trong phủ Cự Linh tướng quân.

Thái Sơn Lục Sĩ nhìn lên sư huynh Trần Thành Chương trước mặt, nói: “Sư huynh, người nói, mệnh số của một người đều bị người nhìn thấu, như vậy trong lòng người này sẽ nghĩ như thế nào.”

Trần Thành Chương đầu tiên là sửng sờ, tùy theo lặng yên nói: “Ta minh bạch, xem người xem mệnh, trong một hộ, mọi người như sâu kiến, mệnh số đều ở dưới thưởng thức của nàng.”

“Phụ Vân sư đệ, người nói ta trong mắt nàng, là người chết liếc mắt có thể nhìn thấy kết cục, hay chỉ là sâu kiến?” Trần Thành Chương hỏi lời này lại hỏi rất thận trọng, giống như đang hỏi tình huống của người khác.

Thái Sơn Lục Sĩ nhìn hẩn, chậm rãi nói: “Điều này có gì khác biệt đây?”

“Đúng vậy a, không khác gì nhau.” Trần Thành Chương nói: “Người cảnh giới như các người, nhìn thế gian này, có phải là không có gì đặc biệt để ý đúng không?”

Thái Sơn Lục Sĩ trầm mặc một hồi, nói: “Khi một người có thể tùy ý quyết định sinh mệnh một người, hơn nữa sẽ không nhận thẩm phán gì, tất nhiên sẽ đối với rất nhiều thứ mất đi tôn trọng cùng kính sợ.”

Thái Sơn Lục Sĩ nói đến đây, lại cường điệu một câu:

“Vô luận loại năng lực này, là đến từ sức mạnh pháp thuật của chính nàng, hay là đến từ ứng dụng quy tắc nhân gian, khi một người đứng ở đỉnh trật tự quy tắc, trong ngoài thể xác tinh thần đều sẽ nhận được loại tẩy lễ nào đó.”

“Có người từ đây nuôi ra khí thể duy ngã độc tôn, có người từ đây cô lãnh tuyệt, có người từ đây dạo chơi nhân gian... .”

Thái Sơn Lục Sĩ nói đến đây ngừng lại, Trần Thành Chương thì là nói: “Như vậy sư đệ người đây, người tu thành đệ nhị Anh Thần, cũng có thể xưng là đứng ở đỉnh nhân gian, hiện tại là nghĩ như thế nào?”

“Ta chỉ muốn giải khai một ít bí mật, nhìn thấy dáng vẻ chân chính của thế giới này.” Thái Sơn Lục Sĩ mở miệng nói.

“A, sư đệ cũng muốn thăm dò bí ẩn của thế giới này sao? Ta đối với phương diện này hơi có chút nghiên cứu, sư đệ muốn biết thứ gì?” Trần Thành Chương nói.

“Người biết Vân thị sao?” Thái Sơn Lục Sĩ hỏi.

“Vân thị, Vân thị nào?” Trần Thành Chương hỏi ngược lại.

“Vân thị trong vô định Vân thị, thương hải chi tân, lưu vân tận xử, điệp vân trọng quang.” Thái Sơn Lục Sĩ nói.

“Vân thị này a, Vân thị này kỳ thật là một bộ lạc, cũng có thể nói là một thần quốc cực nhỏ cực thần bí, cư ở trong

mây, nghe nói sau đó phân liệt, trong đó có người Vân thị sáng lập một quốc gia, tên là Lan Vân Quốc.”

Lúc Triệu Phụ Vân nghe được cái tên này, trong lòng sững sờ, Lan Vân Quốc này khi hấn còn là cảnh giới Huyền Quang liền nghe qua.

Khi hấn ở trong bí cảnh Vụ Trạch, cầm một viên Linh Đang, ý thức từng bị hút vào trong đó, nhìn thấy một chút hình ảnh, hình ảnh kia chính là Lan Vân Quốc gặp phải nguy cơ.

Lan Vân Quốc giống như đang đánh nhau rất nhiều năm cùng Hoàng Tuyền quỷ chúng.

Lúc ấy hấn đối với Lan Vân Quốc kia cảm thấy việc không liên quan đến mình, hiện tại phát hiện, thế mà cùng mình quan hệ gần như thế, Lan Vân Quốc kia thế mà là người Vân thị đi ra sáng tạo, cho nên trong lòng hấn kinh ngạc.

Động thiên lúc ấy hấn tiến vào tên là Mê Vụ Động Thiên, thuộc về động thiên của thuộc hạ Lan Vân Quốc, bởi vì sản lượng linh bối không đủ, sợ khó mà giao phó, muốn đầu vào Đại La Thiên, lúc ấy hấn vừa vặn nhìn thấy, có người Lan Vân Quốc đến, dù chưa nhìn thấy người, nhưng lại nghe được thanh âm.

Hiện tại hồi tưởng lại, lại phát hiện đạo pháp chú chữ ‘Tru’ kia, đặc biệt uy nghiêm sắc bén, giống như đồng nguyên với « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn » mình học.

Hấn nhớ rõ, lúc ấy hấn bám vào trên người một nữ

nhân, khi nghe được chữ ‘Tru’ kia, có một chùm sáng rơi xuống.

Hắn không biết tình huống bên ngoài lúc ấy, không biết phải chăng lúc ấy thiên hạ đã đen kịt một màu.

Không khỏi hỏi: “Người biết Vân thị phân liệt như thế nào không?”

“Nghe nói là trúng một loại nguyên rửa huyết nguyên, thế là nội bộ Vân thị nổi lên phân tranh, tản ra bốn phía.”

Trần Thành Chương nói: “Đây cũng có thể là phương thức bọn họ mê hoặc ngoại nhân, tản ra riêng phần mình tìm kiếm biện pháp tịnh hóa nguyên rửa huyết nguyên.”

“Vậy người biết, Vân thị đến tột cùng đã làm chuyện gì không? Vì sao lại trúng nguyên rửa huyết nguyên?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Theo ta được biết, Vân thị tham dự hành động phong cầm Xích Viêm, bọn họ thu hoạch được một bộ phận thần huy Xích Viêm, khiến cho trong mây uẩn hào quang.” Trần Thành Chương nói.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa nghĩ đến trong Mê Vụ Động Thiên, một thanh âm tuyên án Mê Vụ Động Thiên phản quốc, đáng tru, khi chữ ‘Tru’ kia vừa ra, liền có một vệt ánh sáng cùng nhau rơi xuống.

Hắn không khỏi nghĩ, chẳng lẽ Vân thị tham dự phong cầm Xích Viêm chính là vì thu hoạch được thần huy Xích Viêm?

“Người có biết, có bao nhiêu người tham dự phong cấm Xích Viêm, lại vì sao muốn phong cấm Xích Viêm đây?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Hắn lúc trước nghe được Vân thị bện ô vân che đậy Xích Viêm, lần đầu nghe được còn rất kinh ngạc, bây giờ nghe nói là cấm chế Xích Viêm hắn cũng không cảm thấy kinh ngạc.

“Đây là bí mật lớn nhất thế gian này, bất quá, người tham dự cùng thể lực so với trong tưởng tượng của người muốn nhiều, nghe nói, cực kỳ lâu trước kia, Xích Viêm bạo ngược, nóng bỏng vô cùng, thiên hạ chúng sinh khổ không thể tả, đều nghĩ có người có thể làm cho Xích Viêm ảm đạm xuống, hoặc là biến mất mới tốt.”

“Vì vậy, liền có rất nhiều người cùng thể lực phong cấm Xích Viêm.” Trần Thành Chương nói.

Thái Sơn Lục Sĩ một mực tại nhìn Trần Thành Chương, hắn kỳ thật cũng không nhìn thấy Trần Thành Chương có thay đổi gì, bởi vì hắn cùng Trần Thành Chương không quen thuộc, nhưng hắn lại cảm thấy ánh mắt Trần Thành Chương là có biến hóa.

“Sư huynh có biết, lão tổ Tinh Diệu Cao Nguyên này có tham dự trong đó không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Trần Thành Chương lại đột nhiên cười, chỉ thấy hắn cười nói: “Ta có thể nói cho người, nhưng người cũng muốn nói cho ta biết hiện tại Vân Ý Thanh ở nơi nào.”

Thái Sơn Lục Sĩ không cười, hấn cực kì ngưng trọng nhìn sư huynh Trần Thành Chương thần sắc khí chất đều đại biến trước mặt, nói: “Tướng quân nói đùa, bản đạo làm sao sẽ biết?”

Chẳng biết lúc nào, Trần Thành Chương đã bị Cự Linh tướng quân phụ thân, có lẽ ngay từ đầu chính là Cự Linh tướng quân ở bên.

“Người là hậu nhân duy nhất của Vân Ý Thanh trên đời này, cũng có thể nói là kéo dài cuối cùng của Vân thị trên đời này, cầm xuống người, nhất định có thể tìm được Vân Ý Thanh.”

“Các người vì sao nhất định phải tìm được nàng?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bởi vì nàng muốn phóng thích Xích Viêm.” ‘Trần Thành Chương’ nói: “Lúc nàng ở Võ Chu mở giang sơn, liền thử thông qua Võ Chu tế thiên từ đó tỉnh lại Xích Viêm, nhưng mà nàng thất bại.” ‘Trần Thành Chương’ nói.

“Thế nhưng trên bầu trời Võ Chu có Xích Viêm lên xuống ở phương đông.” Thái Sơn Lục Sĩ nói.

“Đó không phải Xích Viêm chân chính, đó chẳng qua là một sợi dư huy Xích Viêm, thông qua phương thức tế thiên, ngưng tụ mà thành.” ‘Trần Thành Chương’ nói.

“Tướng quân có biết, tại sao nàng phải phóng thích Xích Viêm không?” Thái Sơn Lục Sĩ mở miệng hỏi.

“Ai biết được? Có lẽ là điên rồi, có thể là cảm thấy,

phóng thích Xích Viêm, liền có thể trốn thoát nguyên rủa huyết nguyên trong thân thể.” ‘Trần Thành Chương’ giọng mang theo giễu cợt nói.

Điều này khiến Triệu Phụ Vân nghe không thoải mái, nói: “Ta lúc trước nhìn ngôi sao màu tím ở giữa tinh không cao nguyên quang hoa xán lạn, trong đó tựa hồ có một tia mùi vị huy quang Xích Viêm, nghĩ đến lão tổ năm đó mở ra Tinh Diệu Cao Nguyên, nhất định cũng tham dự chia cắt thần huy Xích Viêm a.”

‘Trần Thành Chương’ trước mặt biến sắc, nói: “Không biết nói chuyện, có thể không nói, nói lung tung, sẽ chết người, một mảnh tinh không này, không biết chôn giấu bao nhiêu người không biết trời cao đất rộng như người.”

“Thế nào, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, lão tổ mở Tinh Diệu Cao Nguyên, chắc hẳn đã sớm Hóa Thần thành công, ngao du thiên mạc, không ở nơi này, tướng quân cần gì khẩn trương như thế đây?” Thái Sơn Lực Sĩ nói.

Trong hai mắt Trần Thành Chương lại có tinh quang sáng lên, trong tinh quang, phản phát có một nữ tử đi ra từ trong con mắt kia.

Chương 378 : Bỏ chạy

Triệu Phụ Vân không rõ Cự Linh tướng quân này bám vào trên người Trần Thành Chương lúc nào, có lẽ là trong lúc hai người nói chuyện, lại hoặc là đã sớm gieo xuống hạt giống.

Trong con mắt Trần Thành Chương lộ ra tinh quang, tinh quang rơi vào hư không, trong hư không liền có bóng người xuất hiện.

Đây là một nữ tử nhìn qua rất cao lớn, không thể nói béo, nhưng tuyệt đối có thể xưng là cường tráng.

Lông mày của nàng rất đậm, ánh mắt rất sắc bén, nàng nhìn Thái Sơn Lục Sĩ, nói: “Trên người ngươi có huyết mạch Vân thị, thật sự là khó được a, vô định Vân thị cuối cùng, ha ha ha ha... .”

“Biết vì sao Vân thị các ngươi lại có xưng hô vô định Vân thị sao? Bởi vì, Vân thị các ngươi luôn luôn lưu lảng tứ xứ, phiêu bạt bất định.”

“Một tộc quần vì sao luôn luôn không cách nào an định lại đây, một lần hai lần thì cũng thôi, thời gian lâu như vậy, tộc duệ càng ngày càng ít, vậy chỉ có thể là vấn đề của chính các ngươi.”

Thái Sơn Lục Sĩ ngồi đó không hề động, nghe Cự Linh tướng quân này không ngừng nói.

“Năm đó Vân Ý Thanh đến cao nguyên chúng ta, nói

muốn gặp lão tổ tông chúng ta, ta hỏi nàng muốn làm gì, nàng nói muốn hỏi một chút Xích Viêm bị phong cấm ở nơi nào, nàng cũng là buồn cười, năm đó nhiều người cùng nhau làm ra quyết định như vậy, cùng nhau hành động, phong cấm Xích Viêm, nàng lúc này lại đến hỏi Xích Viêm bị phong cấm ở nơi nào, đây không phải buồn cười sao?”

Nàng nói đến đây mới ngừng lại, nhìn chăm chú Thái Sơn Lục Sĩ, đánh giá hắn.

Thái Sơn Lục Sĩ lúc này mới lên tiếng nói: “Năm đó cùng nhau làm những chuyện này đều có ai?”

“Ha ha, danh tự của các Thần, đã là cấm kỵ, không phải người có khả năng nghe.” Cự Linh tướng quân cười lạnh nói.

“Đã như vậy, bản đạo cũng không có chuyện gì để nói, sư huynh Trần Thành Chương ở đây có nhiều quấy rầy, ta muốn mang hắn trở về, không biết tướng quân có đồng ý không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ha ha, người nghĩ đến ngược lại rất tốt đẹp, vận mệnh của người một mảnh mê vụ, nếu có thể thấy rõ ràng mệnh số của người, nghĩ đến đối với tinh mệnh thuật viên mãn của ta nhất định có trợ giúp cực lớn.” Cự Linh tướng quân nói.

“Tướng quân là muốn lưu ta lại?” Trong thanh âm của Thái Sơn Lục Sĩ nhiều hơn mấy phần đăm đăm.

“Phủ của bản tướng quân phủ cho tới bây giờ chỉ có vào

chứ không có ra, bản tướng quân chưa đi tìm người, chính người lại tiến vào, vậy coi như không trách được ta.” Cự Linh tướng quân nói.

Nói tới đây, liền không cần phải nói nữa, bởi vì nói nhiều một câu, chính là nói nhảm.

Có đôi khi nói nhảm cần nói, có đôi khi tuyệt đối không thể nhiều nói nhảm.

Thái Sơn Lục Sĩ nắm chặt song quyền, song quyền lên quá đỉnh đầu một đập xuống cái bàn trước mặt.

“Oanh!”

Toàn bộ phủ tướng quân thể mà đều chấn động, mà trong nháy mắt này cảm chế trong phủ tướng quân bị chấn động, giống như địa chấn đem nguyên bản hoàn mỹ phù hợp linh vận sơn thủy cho rung ra khe hở.

Mà khi song quyền của Thái Sơn Lục Sĩ đập xuống, toàn bộ nháy mắt băng tán, tan thành một mảnh như đất vàng, như khói vàng, lại như hoàng quang, cuộn trào mãnh liệt trong phủ tướng quân, như thủy triều dưng mãnh lao ra bên ngoài phủ.

Người bên ngoài phủ tướng quân, chỉ trong nháy mắt này, trong tai phảng phất nghe được thanh âm gào thét to lớn, gào thét này như núi lở, tùy theo toàn bộ phủ tướng quân chấn động.

Sau đó mọi người thấy sóng lớn màu vàng tuôn ra từ trong phủ tướng quân.

Chỉ thấy cửa sổ, khe hở mái ngói, cổng, tường viện, các nơi đều có sóng vàng tuôn ra.

Người bên ngoài thấy cảnh này đều kinh ngạc đến ngây người, cho dù là Cự Linh tướng quân bên trong, cũng nhất thời không kịp phản ứng, hoặc là nói nàng ở đây cũng vô lực ngăn cản dòng lũ như núi lở này.

Dòng lũ màu vàng sau khi tuôn ra phủ tướng quân, thẳng lên bầu trời, lúc đầu như một đầu hoàng hà xông lên bầu trời từ đại địa, nhưng rất nhanh, một đầu hoàng hà kia liền ngưng hóa thành một con hoàng long, ở dưới tinh không bay vút lên.

Vạn chúng chú mục, toàn bộ người Tinh Diệu Thành vừa rồi bị kinh động, lúc này cũng đều nhìn lên bầu trời một màn này.

Giờ khắc này, trong hư không trống không trên đầu thành, đột nhiên có tinh quang lấp lóe, cả phiến hư không đều biến mê ly, phảng phất ngôi sao trên bầu trời đều đặt ở đầu thành, cả bầu trời đều biến mê ly lên.

Mà trên người con hoàng long kia đột nhiên sinh trưởng ra một ngôi sao, trong ngôi sao, hoàng long kia giống như bị ký sinh, thống khổ nứt tan thành một mảnh hoàng vụ, biến mất ở hư không.

Bên ngoài ba trăm dặm Tinh Diệu Thành, có một hoàng bào đạo nhân nhanh chân mà đi, đại bào nhẹ nhàng, ở trên mặt đất chợt lóe lên hành tẩu.

Đột nhiên, trên bầu trời tinh quang lóng lánh, phảng phất hội tụ thành một chùm, cùng nhau rơi vào trên người Thái Sơn Lực Sĩ.

Trên người Thái Sơn Lực Sĩ hoàng vụ cuộn cuộn, tinh quang rơi ở trong đó, liền thấy không rõ lắm.

Hoàng vụ ở trong một cơn gió tán đi, người dưới hoàng vụ cũng đã biến mất.

Trong tinh quang, một đạo bóng người cường tráng hiện ra ở đó.

Nàng nhìn đại địa, nàng rất rõ ràng, người áo vàng kia là bỏ chạy từ trong đất, chỉ là lĩnh vực pháp thuật của nàng không ở đại địa, mà ở bầu trời.

Có người bỏ chạy từ trong lòng đất, để nàng xác thực có một loại cảm giác bất lực.

Bất quá, toàn bộ Tinh Diệu Cao Nguyên cũng không phải chỉ có một mình nàng.

Một người đầu trọc, mặc một thân pháp bào tu sĩ màu vàng đất, giống như cá bơi vọt lên lại chui vào trong lòng đất.

Đại địa đối với hắn mà nói giống như biển cả.

Hắn vừa chui chính là khoảng cách trăm dặm, lại vừa chui liền lại là trăm dặm.

Chỉ thấy hắn đột nhiên đưa tay phải ra, chạm vào đại

địa.

Linh vận một mảnh đại địa này giống như bị đông cứng.

Đây là Chỉ Địa Thành Cương thuật, không phải người bình thường có khả năng ngộ ra được.

Thái Sơn Lục Sĩ vẫn chưa ra khỏi Tinh Diệu Cao Nguyên, lại có tinh quang chiếu ở trên người hắn, một thanh âm vang lên: “Người ngược lại là chạy nhanh, đây chẳng lẽ là truyền thống của Vân thị sao? Năm đó Vân Ý Thanh cũng chạy nhanh.”

Thái Sơn Lục Sĩ cũng không có nhìn người nhanh chóng ngưng tụ trong tinh quang kia, mà là chân giẫm đất một cái, người nơi xa thi triển Chỉ Địa Thành Cương kia, giống như bị chân đạp vào ngực, một ngụm máu tươi phun ra.

Tùy theo, bên trong lòng đất có tiếng âm âm nổi lên, từ lỗ hổng hắn đạp mở đại địa, có cự nhân chống đỡ đại địa.

Một cự nhân chui ra từ trong lòng đất.

Một cái, hai cái, ba cái, đúng là chui ra mười cự nhân bùn đất từ đại địa.

Những cự nhân kia mỗi một cái đều tiện tay chà xát ra một quả thạch cầu, hướng địch nhân đã vây qua ném ra thạch cầu trong tay.

Mà ở trong đó Thái Sơn Lục Sĩ thì không biết lúc nào

cũng đã biến mất.

Cự Linh tướng quân lại cười lạnh một tiếng, nàng trực tiếp đi biên giới Tinh Diệu Cao Nguyên.

Một sợi tinh quang chiếu xuống từ trên chín tầng trời, chiếu về phía biên giới.

Triệu Phụ Vân vẫn ngồi ở trên vách núi cheo leo kia, hai chân gác ở bên ngoài vách núi.

Trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một tia cảm ứng, nói không rõ ràng đây là nguy hiểm hay là sát ý, lại hoặc là đối phương thu liễm tốt.

Hắn quay đầu nhìn bầu trời, chẳng biết lúc nào, biên giới bầu trời này nhiều hơn một ngôi sao, theo ngôi sao này xuất hiện, ngay sau đó liền lại có ngôi sao khác tấp nập xuất hiện, chỉ vừa chuyển mắt chính là phồn tinh đầy trời.

Trong tinh quang, có một nữ tử cường tráng xuất hiện, đầy trời tinh quang kia đều hóa thành chiến bào của nàng.

Chương 379 : Cung điện quỷ dị

Đầy trời tinh quang rủ xuống hội tụ vào một thân.

Một nữ tử cường tráng đi ra từ trong tinh quang, trên người nàng mặc áo giáp màu xanh lam, một kiện áo choàng tràn đầy tinh quang.

Bên hông của nàng có một thanh trường kiếm, tay trái ấn chuôi kiếm, nếu không phải Triệu Phụ Vân biết nàng là một nữ tử, cơ hồ muốn coi đây là một nam tu khôi ngô.

Triệu Phụ Vân vẫn ngồi đó, một tay chống vách núi, quay đầu nhìn nữ tử kia.

Trong nháy mắt Tư Nam tinh quan nhìn thấy nữ tinh quan kia, lập tức khom mình hành lễ, nói: “Nam Đẩu Tinh Điện, thủ biên tinh quan Tư Nam bái kiến tướng quân.”

Cự Linh tướng quân vung tay, nói: “Người làm rất tốt, lui xuống trước đi.”

Nàng nói chuyện đồng thời vẫn nhìn Triệu Phụ Vân, mà Triệu Phụ Vân thì không tiếp tục nhìn nàng.

Lúc này, trong lòng đất, có một sợi khói vàng chui ra, khói vàng nhanh chóng ngưng hóa thành một người.

Thái Sơn Lục Sĩ lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở đó.

Thái Sơn Lục Sĩ đứng ở nơi đó, nếu không nhìn người nó, chỉ bằng linh giác cảm xúc, liền sẽ cảm thấy đó là một tòa đại sơn nguy nga.

Mà khi Tư Nam tinh quan muốn lui ra, lại cảm thấy có một tòa núi lớn chắn ngang giữa mình cùng ngôi sao trên trời.

Hắn nhìn người áo vàng này khuôn mặt giống như Triệu Phụ Vân, nhưng khí chất lại hoàn toàn khác biệt, liền minh bạch mặc dù bản thân Triệu Phụ Vân ở đây, nhưng hắn lại lấy phương thức khác tiến vào Tinh Diệu Cao Nguyên.

Trong lòng không khỏi tức giận, muốn nói gì đó, nhưng bởi vì Cự Linh tướng quân ở đây lại không thể nói.

“Người cho rằng bằng đệ nhị Nguyên Anh liền có thể xông Tinh Diệu Cao Nguyên sao?” Cự Linh tướng quân uy nghiêm nói: “Chỉ là tu vi Nguyên Anh, Tinh Diệu Cao Nguyên qua nhiều năm như vậy, không biết trấn áp bao nhiêu người.”

“Thật sao.” Trên người Triệu Phụ Vân dâng lên một đoàn quang hoa, trong quang hoa mờ hồ có thể nhìn thấy hư ảnh một con thần điêu.

Cự Linh tướng quân nheo mắt lại, lập tức đưa tay, tinh quang đầy trời tụ lại thành một đại thủ tinh quang, rơi xuống từ tinh không, phảng phất tay của thần nhân thiên

ngoại.

Thái Sơn Lục Sĩ phía sau nàng lại phi thân lên bầu trời, ở trong hư không hóa thành một mảnh mây vàng, liền muốn ngăn cách liên hệ giữa Cự Linh tướng quân cùng tinh quang trên bầu trời, chỉ là tốc độ che đầy của mây vàng cũng không đủ.

Chỉ thấy đại thủ tinh quang, cấp tốc ngưng tụ, muốn nuốt chửng Triệu Phụ Vân.

Kim quang trên người Triệu Phụ Vân phun trào, hóa thành một vệt kim quang bắn lên, chỉ thấy giữa bầu trời u ám, một tia sáng chui ra từ kẽ tay của đại thủ tinh quang.

Đồng thời, tinh quang trong bầu trời đột nhiên ảm đạm xuống, nguyên lai là mây vàng che đầy cả một mảnh tinh không kia.

Trong nháy mắt này, đại thủ tinh quang tựa hồ ảm đạm chút, lại như càng sáng tỏ.

Ảm đạm chính là tinh quang trên trời bị mây vàng che đầy, sáng tỏ chính là giữa một mảnh thiên địa u ám, đại thủ tinh quang cùng Cự Linh tướng quân trong u ám càng lộ ra dễ thấy.

Một mảnh mây vàng trên bầu trời kia dừng động, trong dừng động, đúng là nhanh chóng phong phú, ngưng kết, sau đó hóa thành một đại thủ, chụp hướng Cự Linh tướng quân phía dưới.

Đại thủ kia giống như một mảnh bầu trời màu vàng sụp đổ xuống.

Hai mắt Cự Linh tướng quân híp lại, người quen thuộc nàng có thể nhìn ra trong đôi mắt của nàng bắn ra lửa giận.

Đã rất nhiều năm không ai dám mạo phạm nàng như vậy, nhất là người này vẫn là hậu nhân của Vân Ý Thanh, một cỗ phẫn nộ không hiểu dâng lên từ đáy lòng nàng.

Chỉ thấy nàng lật tay áo một cái, tay phải hướng phía bầu trời khẽ chống, phảng phất có thể chống lên cả trời.

“Oanh!”

Trong thiên địa phong vân cuộn cuộn, tinh quang bay ra, mà bàn tay lớn màu vàng cũng sụp đổ, hóa thành một đoàn sương mù quay cuồng về phía viễn không.

Một đoàn mây vàng từ to lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó lấy một loại phương thức động thái cuộn cuộn về phía trước.

Nơi xa, có một vệt tia sáng chiếu ra, tia sáng kia như soi sáng ra từ mông muội, tách ra một mảnh u ám này, lúc đầu chỉ một tia sáng kim sắc, đến nơi xa lại tán thành một mảnh hình quạt, tán thành một mảng lớn, phiến thiên địa này đúng là ở trong nháy mắt này đều phủ thêm màu vàng.

Giống như ánh bình minh vừa ló rạng, một mảnh tái

nhọt.

Một mảnh đại địa không biết đắm chìm ở trong u ám bao nhiêu năm này, ở thời khắc này nhìn thấy ánh mặt trời.

Dưới ánh mặt trời, rất nhiều sinh vật, thực vật, quái vật nguyên bản tùy ý sinh trưởng ở u ám, trong nháy mắt xuất hiện phản ứng có âm thanh hoặc không tiếng động.

Bọn chúng điên cuồng co rút lại, hoặc là chui vào trong động, hoặc là trực tiếp cuộn thành một đoàn, lại hoặc là trực tiếp thiêu đốt, còn có ít cánh hoa trực tiếp héo tàn.

Có chút thực vật trực tiếp thay đổi màu sắc, giống như khô héo.

Mà đoàn mây vàng kia trong ánh mặt trời, thì giống như được tiếp ứng, đúng là nhanh chóng biến mất trong ánh mặt trời.

Kéo chặt, tia sáng nhanh chóng co vào, cấp tốc co rút thành một điểm sáng, sau đó biến mất.

Sắc mặt Tư Nam tinh quan thật không tốt, giống như chính hắn bị người đánh một cái tát, hắn nhìn điểm sáng biến mất, rồi lại đè ép không thoải mái trong lòng, nói: “Người này tung quang mà trốn, quả nhiên là khó có thể ngăn cản.”

“Ở trong thế giới hắc ám này, lấy hỏa quang làm độn, cao diệu như thế, đó chính là muốn chết, độn quang của hắn lại nhanh, cũng xuyên không thấu hắc ám, bởi vì hắc ám là vô tận.”

Cự Linh tướng quân nói đến đây, còn nói thêm: “Chúng ta chỉ cần không dính dáng tới những người này, Tử Vi Tinh sẽ vĩnh viễn chiếu rọi chúng ta, một mảnh cao nguyên này tinh thần sẽ vĩnh viễn chiếu xuống.”

“Chỉ có đêm tối, mới có thể để tinh thần hiển diệu trên bầu trời, mới có thể để tinh quang rõ ràng.”

Một vệt tia sáng xẹt qua bầu trời đêm tối, rơi vào trên một ngọn núi trong quần sơn.

Triệu Phụ Vân một thân cam bào, hiện ra pháp quang, trong đêm tối này vô cùng rõ ràng.

Hắn cảm thấy một cổ nguy hiểm không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Nguy hiểm này thế mà không biết lên từ đâu, không biết đến từ đâu.

Hắn nhún người bay lên, thân hóa một vệt kim quang, đi về phía viễn không, hiện tại hắn đã không biết phương hướng nào là rời đi một mảnh thiên địa u ám này.

Đối với hắn mà nói, chẳng biết từ lúc nào đã mất đi cảm giác phương hướng đối với mảnh thiên địa u ám này.

Hắn tung độn về phía tay trái mình, một vệt kim quang cực nhanh, xẹt qua bầu trời u ám.

Hắc ám vô ngần, đột nhiên, hấn đúng là không biết mình đến cùng phi điện ra bao nhiêu khoảng cách.

Một mảnh sơn hà ẩn giấu ở trong đêm tối kia, chợt lóe mà qua, hấn cũng vô pháp tìm kiếm vật tham chiếu.

Hơn nữa, cảm giác nguy hiểm từ nơi sâu xa kia, một chút cũng không có yếu bớt, ngược lại có một loại cảm giác càng ngày càng dày đặc.

Triệu Phụ Vân lập tức chuyển biến phương hướng, điện quang ở trong hư không vẽ ra một đường vòng cung, đi về phía một phương hướng khác.

Sau một khoảng thời gian điện phương hướng này, loại cảm giác nguy hiểm kia y nguyên còn tại.

Hấn lập tức chuyển biến phương hướng.

Chỉ thấy một vệt kim quang tung bay trên bầu trời u ám, một hồi hướng đông, một hồi hướng tây, một hồi hướng bắc, một hồi đi về phía nam.

Kim quang đột nhiên rơi xuống một ngọn núi, Triệu Phụ Vân nhìn bóng tối phía trước, xuất hiện màu đỏ quỷ dị.

Màu đỏ này giống như là ánh sáng của đèn lồng.

Những đèn lồng kia giống như treo ở trong một mảnh cung điện to lớn.

Cung điện kia cao như tiếp trời, dưới thì xây lên từ lòng đất, tầng tầng lớp lớp, như có như không, ánh đèn kia

đều như hư ảo, nhưng Triệu Phụ Vân lại rõ ràng cảm giác được, nguy hiểm chính đến từ trong một mảnh cung điện này.

Hắn quay người lại phi độn đi, một vệt kim quang xẹt qua hắc ám, lại đột nhiên dừng lại trên một mảnh hoang nguyên, bởi vì trước mắt hắn, một mảnh cung điện kia lại xuất hiện, hắn giống như căn bản cũng không có rời đi.

Nhưng mà mọi thứ trên mặt đất chung quanh, lại rõ ràng nói cho hắn, hắn rời đi, đồng thời độn hai ba trăm dặm, thế nhưng cung điện kia vẫn xuất hiện trước mặt mình.

Âm trầm quỷ dị.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến tòa thành quỷ dị nhìn thấy trong Lạc Đô U Ngục.

Chương 380 : Hành lang cùng người bên cửa sổ

Ở trong Lạc Đô U Ngục, liền có một tòa trang viên như vậy, sẽ một mục đi theo mục tiêu bị nó để mắt tới.

Mà hiện tại trong Cực Dạ vô biên này, cũng xuất hiện một tòa cung điện như vậy.

Hắn nhìn chăm chú cung điện này, trong miệng phun ra một sợi tia sáng, rơi vào bàn tay vươn ra, tia sáng cuộn tròn xếp thành hình, một ngọn đèn xuất hiện trên tay hắn.

Triệu Phụ Vân nâng đèn mà đứng, nhìn chăm chú cung điện quỷ dị thần bí này.

Trong cung điện có đèn lồng màu đỏ, những đèn lồng kia nhìn qua quỷ dị.

Tâm hắn cho hắn một loại cảm giác run rẩy.

Lúc này, hắn bị liên tiếp ngăn trở, hắn ý thức được mình bị vây khốn, đã ý thức được, mình chỉ sợ là bị vây ở trong một mảnh u ám này.

Một mảnh u ám này, chỉ sợ thời gian cùng không gian đã rối loạn, mình không cách nào kham phá liền vĩnh viễn không cách nào rời đi nơi này.

【 Kiếp Tri 】 cùng 【 Linh Tê Tị Tai Pháp 】 để hắn

cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt, nhưng bản ý của chính hấn lại muốn đi vào nơi này nhìn một cái.

Trước trúc cơ, hấn mọi chuyện đều cẩn thận, cố gắng tu hành, tận lực mặc kệ chuyện ngoài thân.

Sau đó 【 Kiếp Tri 】 cùng 【 Linh Tê Tị Tai Pháp 】 , cũng làm cho hấn luôn luôn tránh đi nguy hiểm, mặc dù rất tốt, nhưng cũng làm cho trong lòng hấn chậm rãi sinh ra tác phong gặp nguy hiểm liền bỏ chạy.

Đồng thời lại có một luồng ý niệm tương phản sinh sôi ở trong lòng, hấn có đôi khi sẽ toát ra một ít ý nghĩ không giống, muốn ở lúc cảm thấy nguy hiểm, liền không đi, muốn cùng đối phương đụng một cái.

Nhưng đây chỉ là ý nghĩ nhất thời, cho tới nay, chỉ cần có thể đi được, hấn nhất định ngay lập tức lựa chọn bỏ chạy, hôm nay hấn bỏ chạy không được, trốn không được.

Thế là một ý niệm khác trong lòng hấn tựa như nước suối dâng lên.

Hấn đột nhiên cảm thấy đã đối phương muốn bắt được mình như vậy, vậy đụng một cái, chết thì chết, cả ngày cả năm cả đời trốn tránh cũng không có ý nghĩa gì.

Khi Thiên Đô Sơn có việc, mình cũng là nghe theo an bài của Tuân Sư cùng sơn môn bỏ chạy ra ngoài, ở bên ngoài gặp phải nguy hiểm, mình cũng luôn luôn ngay lập tức tránh đi.

Những năm này hành tẩu ở trong bóng tối, cũng luôn gặp nguy hiểm liền tránh đi.

Hiện tại rốt cục tránh không thoát.

Có người nói, trong lòng mỗi người đều có một cây phản cốt.

Đã phản truyền thống, cũng phản chính mình, phản tất cả gông xiềng có khả năng trói buộc mình.

Có thể phản an ổn, cũng có thể phản lưu lạc, phản hết thủy sự tình cùng người bên ngoài để cho mình không thể không đi làm.

Hiện tại, nơi này giống như có người muốn bắt mình, hắn không nghĩ lại trốn, hắn nghĩ đốt, muốn một mối lửa đốt thông thấu hắc ám vô tận này.

Chung quanh yên tĩnh im ắng, quần thể cung điện trước mặt kia đồng dạng yên tĩnh quỷ dị.

Không có phát ra bất kỳ một tia thanh âm, ở đây, thanh âm đều giống như bị thôn phệ.

Hai mắt Triệu Phụ Vân nở rộ kim quang xán lạn, nhìn chăm chú một dãy cung điện này, rốt cục, hắn thấy rõ ràng, đầu tường phía trước nhất quần thể cung điện này có hai chữ to.

“Vãng Sinh!”

“Vãng Sinh Quốc?” Trong lòng Triệu Phụ Vân kinh nghi,

hắn không ngờ tới địa phương quỷ dị trong truyền thuyết này thế mà xuất hiện trước mặt mình.

Vãng Sinh Thành này rất quỷ dị, trong truyền thuyết có tu sĩ lúc thọ nguyên sắp hết, liền tìm kiếm con đường tiến vào Vãng Sinh Thành, nghe nói chỉ cần đi vào Vãng Sinh Thành, liền sẽ không chân chính tử vong, còn có thể có cơ hội trở ra.

Mặc dù qua nhiều năm như vậy cơ hồ không có ai nhìn thấy có người ra từ trong đó, nhưng có truyền ngôn như vậy, luôn luôn cho người ta một tia cảm giác hi vọng.

Triệu Phụ Vân nâng ngọn đèn, từng bước một đi về phía Vãng Sinh Thành kia.

Hắn muốn vào xem.

Vãng Sinh Thành này như có một loại ma lực, câu lên dục vọng thăm dò trong lòng người.

Triệu Phụ Vân nâng đèn từng bước một giẫm lên hư không, dưới chân lại lưu lại từng dấu chân kim quang ở trong hư không, phiêu tán theo gió.

Thời đại thượng cổ, thường thường có tình huống một thành xưng một quốc.

Hắn muốn trực tiếp vượt qua cửa thành Vãng Sinh Quốc này, nhưng mà Vãng Sinh Quốc kia lại ở thời khắc này, giống như cái bóng, Triệu Phụ Vân lên cao, nó cũng lên cao, đúng là không cách nào đi tới trên không Vãng Sinh Quốc này, cũng vô pháp chân chính tiếp cận, Triệu Phụ

Vân cảm nhận được một cỗ pháp ý không gian nồng đậm.

Ánh đèn kim sắc trên ngọn đèn trong tay hắn lóe lên, hắn muốn thông qua quang hoa chiếu vào trong Vãng Sinh Quốc, từ đó làm cho mình thuận thế độn vào trong.

Nhưng mà hắn lại rõ ràng cảm giác được, ánh đèn của ngọn đèn trong tay mình lại chiếu không xa, hắn cảm giác trong nháy mắt ánh đèn của mình rơi xuống quần thể cung điện kia, hư không xuất hiện khúc chiết, giống như toàn bộ Vãng Sinh Quốc đều bao bọc trong một không gian chông chênh.

Hết thấy cảnh tượng con mắt nhìn thấy, giống như cảnh tượng không biết trải qua bao nhiêu đạo chiết xạ mà hiện ra.

Triệu Phụ Vân lấy ánh lửa của ngọn đèn chiếu rọi cảm ứng, hắn ý đồ đi cảm thụ pháp vận trong đó, lấy ánh đèn chiếu sáng, ý thức cảm giác.

Quần thể cung điện trong mắt hắn càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng, đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn bốn phía, trong lòng cả kinh, bởi vì hắn phát hiện mình chẳng biết lúc nào đã ở trong cung điện này.

Hắn ngẩng đầu, chỉ thấy bên ngoài một mảnh u ám đen kịt, đen giống như mực nước bao phủ bầu trời.

Hắn lại nhìn trái phải, hắn phát hiện mình cư nhiên đang ở trên một hành lang, mà mình, thế mà đang dòm ngó một cái cửa sổ trên hành lang.

Trong tay hắn nâng đèn, ở trong một đầu hành lang quý dị tĩnh mịch, chỉ có một mình hắn, trong hành lang, cách một khoảng cách liền treo một ngọn đèn, trước đó lúc ở bên ngoài nhìn đèn giống như rất nhiều, mà hiện tại sau khi đi vào, lại phát hiện ánh sáng những ngọn đèn này rất ngọt ngào.

Là một loại màu đỏ quý dị, giống huyết sắc, quang mang phi thường không sáng sủa, cho người ta một loại cảm giác dinh dính, giống như trong đèn lồng huyết sắc này có thứ hút quá nhiều máu tươi.

Ánh sáng trên đèn lồng huyết sắc chiếu không xa, cho nên xua không tan u ám trong này, lúc này mới lộ ra Xích Viêm Thần Đăng trên tay hắn phá lệ sáng tỏ.

Triệu Phụ Vân nhìn không được lại nghiêng đầu, lại một lần nữa nhìn vào trong cửa sổ kia.

Cửa sổ này là dùng lưu ly chế thành, có thể thông sáng, nhưng ánh mắt lại rất khó xuyên qua, cần muốn tới gần nhìn kỹ, trong thủy tinh có dày đặc bọt nhỏ, giống như có ý chế thành như vậy.

Hắn tới gần, nhìn vào bên trong.

Ánh đèn chiếu vào, thuận ánh đèn, xuyên thấu qua lưu ly cũng không nhìn thấy gì, nhưng mà hắn lại cảm thấy bên trong đột nhiên tối sầm lại, ngay sau đó chiếu vào trong mắt hắn chính là một đôi mắt màu máu mờ lung.

Đôi mắt này giấu ở dưới một mảnh tóc tán loạn, người

này có một khuôn mặt tái nhợt, cằm thon, dưới một đôi mắt hiện ra màu đỏ ngòm, tràn đầy sợ hãi cùng điên cuồng.

Hai người cách một tầng lưu ly mơ hồ nhìn nhau, điều này khiến Triệu Phụ Vân giật nảy mình.

Hoàn cảnh này vốn là kiểm chế, cho dù lấy tu vi hiện tại của hắn, tại một địa phương thần bí như vậy cũng vẫn sẽ xuất hiện kinh hãi.

Bởi vì cái gọi là Thái Sơn sụp đổ ở trước mắt mà không biến sắc, đó là chỉ không biểu lộ ra, cũng không có nghĩa là trong lòng hắn không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng hắn rất nhanh liền ổn định tâm thần, chậm rãi lui một bước, lại lui thêm bước nữa.

Hắn nhìn đầu hành lang âm trầm quỷ dị này, không tìm được cửa, chỉ có từng cái cửa sổ.

Hắn không biết người trong phòng này là chuyện gì xảy ra, là tránh ở bên trong, hay là bị giam ở bên trong, lại hoặc là ở chỗ này.

Hắn không có đi tùy tiện di chuyển, một động không bằng một tĩnh.

Lúc đầu hắn chỉ là muốn lấy ánh đèn chiếu rọi bầu trời dầy cung điện này, muốn cảm thụ pháp vận một mảnh hư không này, lại chỉ vừa cảm thụ, liền không hiểu tiến vào trong này.

Đồng thời xuất hiện trên đầu hành lang âm trầm quý dị này.

Sau khi Triệu Phụ Vân lui hai bước, lấy lại bình tĩnh, lại một lần nữa đi lên phía trước, đi tới bên cửa sổ, lấy đèn tới gần cửa sổ lưu ly kia, hần biết, ánh đèn nhất định sẽ chiếu vào bên trong.

Lần này hần không có đem đèn tới gần, bởi vì hần không muốn hai người cách lưu ly đối mặt.

Sau khi đem ngọn đèn tới gần, không lâu sau, hần liền nhìn thấy, có một bóng đen tới gần, bóng đen kia liền đứng ở địa phương ánh sáng có thể soi sáng, tựa hồ có chút không muốn xa rời ánh sáng phát ra trên Xích Viêm Thần Đăng.

Hai người cứ đứng như vậy, ai cũng không nói gì.

Qua một hồi lâu, Triệu Phụ Vân nhin không được hỏi: “Người là ai, tại sao lại ở nơi này?”

Bên trong không có trả lời, Triệu Phụ Vân không biết đối phương có thể nghe được hay không, cũng không biết đối phương có nghe hiểu hay không, lại hoặc là đối phương còn thuộc về người bình thường hay không.

Hần cong ngón trở, nhẹ nhàng gõ cửa sổ lưu ly kia, tiếng gõ cửa sổ vang lên trong sự yên tĩnh, lại là chói tai như thế.

Theo hần gõ vang cửa sổ, người ở bên trong lại giống như chim chấn kinh, nháy mắt ẩn vào trong hắc ám.

Mà Triệu Phụ Vân đột nhiên quay đầu nhìn về phía cuối hành lang quỳnh di phía sau.

Ở cuối đầu hành lang này, có một cánh cửa.

Khi hắn nhìn thấy cánh cửa kia, trong lòng lại kinh hãi không hiểu, bởi vì cánh cửa kia cực giống một cái quan tài, giống như một cái quan tài khảm nằm ở nơi đó.

Đôi mắt của hắn nổi lên kim sắc, cho dù cách xa như vậy, cũng y nguyên thấy rõ ràng hình dạng cửa kia.

Cửa đơn màu đen, trên mặt khung cửa thế mà còn treo vải màu đen, trên cửa còn dán một trương họa, giống như môn thần.

Môn thần mặt đen, tay cầm đại đao, dữ tợn vô cùng, dưới hông một con sư tử ba đầu, cực kỳ hung ác.

Trước đó hắn không chú ý tới cánh cửa cuối đầu hành lang này, mà sau khi gõ cửa sổ, sau lưng không hiểu phát lạnh, sống lưng phát lạnh, lại lập tức chú ý tới cửa đơn như quan tài kia.

Hắn chậm rãi nuốt một ngụm nước miếng, âm thầm hít sâu một hơi.

Ép ánh đèn của ngọn đèn trong tay, không để ánh đèn quá sáng tỏ mà kích thích một mảnh u ám tà dị này.

Có người nói, càng là nhìn thấy thứ sợ hãi không biết, liền càng muốn đi thấy rõ ràng, nhìn rõ ràng. Còn nếu

không dám đi nhìn, vậy liền nhất định sẽ hình thành bóng ma trong lòng.

Bởi vì rất nhiều thứ đáng sợ, sau khi thấy rõ ràng, liền có thể tự mình thuyết phục mình thứ kia không có gì đáng sợ.

Triệu Phụ Vân chăm chú nhìn cánh cửa kia, trong tai đột nhiên xuất hiện thanh âm chói tai, đó là thanh âm móng tay cạo cửa sổ lưu ly.

Trong mơ hồ, hắn cảm giác người trong cửa sổ này tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng hắn nghe không được, chỉ có thể nghe được thanh âm móng tay nàng cạo cửa sổ.

Đối phương cạo trong chốc lát, liền không tiếp tục động, hơn nữa dưới ánh đèn Triệu Phụ Vân cũng không có thấy được bóng của nàng, nàng một lần nữa ẩn trong hắc ám.

Triệu Phụ Vân xuất ra một thanh tiểu kiếm, ở trên vách tường bên cửa sổ khắc xuống một chữ 'nhất', hắn làm xuống ký hiệu, biểu thị mình là bắt đầu từ nơi này.

Sau đó, hắn bắt đầu đi về một hướng khác của hành lang.

Trong hắc ám, hắn nâng ngọn đèn trong tay, lại không cách nào xua tan hắc ám mê vụ nồng đậm này.

Mà trong hành lang, treo đèn lồng đỏ quỷ dị, cũng để cho hành lang nơi này lộ ra phá lệ âm quỷ.

Đột nhiên, hắn dừng bước, bởi vì hắn nhìn thấy phần cuối phía trước, có cánh cửa, một cánh cửa đơn như quan tài.

Trên khung cửa đơn treo miếng vải đen, giữa cửa dán một trương họa như môn thần.

Hai mắt Triệu Phụ Vân hiện ra kim sắc, tay nâng Xích Viêm Thần Đăng, một thân pháp bào màu cam, đứng yên bất động.

Sau đó lại chậm rãi quay đầu, phát hiện trên vách tường cửa sổ bên cạnh, có một vết khắc chữ 'nhất'.

Chương 381 : Gặp ánh sáng thì đốt

Hành lang tĩnh mịch, chỉ có hồng quang sền sệt như máu, bao phủ cánh cửa cuối hành lang kia.

Đè nén, âm trầm, quỷ dị, phảng phất bên trong giam giữ vật khủng bố to lớn.

Hai mắt hắn híp lại, có kim quang lộ ra, nhìn chăm chú cánh cửa kia.

Bước chân khẽ nhúc nhích, một bước hai bước.

Triệu Phụ Vân đi về phía cánh cửa kia, quyết định đi qua nhìn một chút, hắn muốn đến gần, thấy rõ ràng, tự mình cảm thụ một chút cánh cửa kia.

Nhưng mà lúc mới đi đến bước thứ ba, trong cửa sổ bên cạnh lại truyền đến thanh âm móng tay cạo cửa sổ lưu ly.

Bước chân của hắn không khỏi ngừng lại.

Hắn không biết người trong cửa sổ này có ý gì, có phải là đang nhắc nhở mình không nên tới gần cánh cửa kia hay không?

Loại thời điểm này, một chút suy nghĩ lo lắng trong lòng, sẽ luôn để cho hắn ngay lập tức liên tưởng.

Hắn không khỏi dừng bước, đồng thời lui một bước, hắn tới gần cửa sổ, lại một lần nữa dùng đèn chiếu vào trong, sau đó hắn nhìn thấy một bóng đen ghé vào trên cửa sổ lưu ly.

“Người là ai?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa hỏi.

Lần này hắn nghe được trả lời, chỉ là câu trả lời này, lại giống như trong miệng ngậm đồ vật, lại giống nói chuyện trong nước, hàm hàm hồ hồ, căn bản là nghe không rõ, thậm chí, hắn cảm thấy người ở bên trong nói chuyện giống như dã thú.

Triệu Phụ Vân đem đèn tới gần lưu ly, ánh đèn thâm nhập vào trong, soi sáng ra hình dáng đối phương.

Trên cửa sổ lưu ly một bóng đen tóc tai bù xù nằm sấp, hai tay đối phương ghé vào trên cửa sổ, miệng liền ghé vào trên cửa sổ lưu ly, có thể nhìn thấy lúc mở lúc đóng, tốc độ rất nhanh, tựa hồ lặp lại hô hào một từ.

Nhưng từ này truyền vào trong tai Triệu Phụ Vân, lại thay đổi, biến cổ quái, giống như chú ngữ, giống như nguyên rủa.

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy chung quanh âm phong nổi lên bốn phía, chỉ cảm thấy trong hành lang kia, đèn lồng huyết sắc ngủ say tựa hồ vào thời khắc này đều nổi lên hồng quang quỷ dị, phảng phất muốn tỉnh lại.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, từng đèn lồng huyết sắc, tựa như từng con mắt màu máu.

Triệu Phụ Vân có một loại cảm giác âm phong nổi lên bốn phía, lãnh tà bốc lên.

Hắn lập tức thu đèn về sau, bóng đen trên cửa sổ lập tức không nhìn thấy, thế là thanh âm quỷ dị hàm hồ quanh quẩn trên hành lang thật dài kia lập tức biến mất.

Triệu Phụ Vân lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp ngăn chặn tâm thần của mình, lấy chân hỏa đốt trong thân thể một lần, mỗi một lỗ chân lông trong thân thể đều bị ánh lửa chiếu sáng, mỗi một ý niệm trong đầu đều bị ánh lửa chiếu qua một lần, sau khi hắn xác định mình không có vấn đề, không còn đi quẩn.

Nếu có người nhìn thấy hắn, lại chỉ thấy cả người hắn đột nhiên sáng lên một cái, sau đó lại nhanh chóng ẩn xuống.

Lại thấy hắn há miệng hút vào, ngọn đèn cùng đèn đuốc trong tay đúng là hóa thành một đoàn lưu hỏa nồng đậm chui vào trong miệng hắn.

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, thân hình cả người càng lúc càng mờ nhạt, cả người hắn như dung nhập vào trong một vùng hư không này, mà theo hắn thi triển Thái Hư Vô Ảnh Động Pháp, trong tai hắn liền không còn yên tĩnh.

Trong tai không biết như thế nào có thanh âm truyền đến.

Thanh âm này lúc đầu mờ mờ lung lung, nhưng theo hắn ngưng thần đi nghe, hắn liền lại bắt đầu nghe được rõ

ràng.

Hình như có người đang nói chuyện, nhưng nghe không rõ.

Thanh âm này giống như lưu lại ở một vùng hư không này, giống như khắc sâu trong thời không cùng bóng tối.

Bên ngoài hành lang một mảnh u ám kia, càng làm cho người ta một loại cảm giác đi vào liền như đi vào vũng bùn, linh giác của hắn nói cho hắn, tốt nhất đừng rời đi hành lang này.

Lúc này, thanh âm một người thở dốc càng ngày càng rõ ràng, người này tựa hồ rất khẩn trương, chậm rãi, hắn nhìn thấy một người bước nhanh tới từ trong bóng tối một đầu hành lang khác.

Trong tay người này nâng một ngọn đèn.

Ngọn đèn này như đài sen, chỉ là chỗ bắc đèn không phải hỏa diễm, mà là một hạt châu, đó là một gốc hạt châu lóe ra ngân huy, ở trong một vùng tăm tối này, đặc biệt bắt mắt, Triệu Phụ Vân nhìn dường như đều có một chút cảm giác chói mắt.

Đồng thời, Triệu Phụ Vân muốn nhìn rõ ràng tướng mạo đối phương, thế nhưng lại căn bản thấy không rõ lắm, chỉ thấy đối phương một thân bạch y, người có thể xuất hiện ở đây, tu vi tuyệt đối sẽ không kém, pháp vận trên người hợp lại cùng bảo đăng đài sen trong tay hắn, để cả người hắn trong hắc ám, đều chỉ như một đoàn bạch quang, rất chói mắt.

Triệu Phụ Vân lại cảm giác được, hắc ám giống như đang ăn mòn hắn, bởi vì hắn nhìn qua rất mệt mỏi, pháp quang áp ở trên người, không có phát tán ra, chống đỡ không ra một vùng phạm vi hộ thân.

Hắn đi trong hành lang, đi ra từ trong hắc ám mê vụ kia, đi qua bên người Triệu Phụ Vân, lại đi vào trong mê vụ phía trước, nhưng mà không bao lâu, người này lại đi ra từ địa phương đi ra.

Sau khi liên tục mấy lần, tiếng thờ dốc của hắn càng lúc càng lớn, hắn giống như mệt mỏi, cũng giống như sợ hãi, cảm xúc lộ ra ngoài.

Triệu Phụ Vân phát hiện đối phương cũng đang tuần hoàn trên hành lang này, không cách nào đi ra ngoài.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy người kia đưa tay khép trên ngọn đèn, ngân huy bị che kín.

Hắn cúi đầu, như nói thì thầm, đối với ngọn đèn đài sen kia niệm động chú ngữ, sau một hồi, tay hắn khép lấy ngân châu trên ngọn đèn buông ra, một con chim ngân sắc bay ra.

Theo con chim ngân sắc bay lên, ngân huy trên ngọn đèn của hắn liền ảm đạm đi khá nhiều.

Con chim nhỏ ngân sắc kia lại phá lệ thần dị, đúng là phá vỡ hắc ám mê vụ, người áo trắng cầm ngọn đèn theo sát phía sau, Triệu Phụ Vân cũng không khỏi đi theo.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy cánh cửa khổng lồ như quan tài ở tận cùng kia.

Triệu Phụ Vân đi theo phía sau hắn, rõ ràng thấy hắn sau khi nhìn đến cánh cửa kia, cả người đều cứng đờ.

Hắn cảm giác được người kia sợ hãi, nhưng con chim ngân sắc kia lại phi động vờn quanh ở trước cửa, giống như muốn đi vào.

Mà người áo trắng này, tựa hồ cực kì do dự, vừa hoảng hốt sợ hãi, rồi lại giống như tìm được mục tiêu, giống như bên trong có thứ gì hấp dẫn hắn, phải phát mục đích hắn tới nơi này chính là vì thứ này.

Hắn giơ lên đèn trong tay, con chim ngân sắc rơi vào trên hạt châu của ngọn đèn.

Cuối cùng, hắn không nhịn được, đưa tay đẩy cửa, cửa đúng là không có khóa, bị hắn đẩy một cái liền động, hắn chậm rãi đẩy ra, nghiêng người đi vào, Triệu Phụ Vân thông qua nửa khe cửa mở ra nhìn vào bên trong, vừa hay nhìn thấy bên trong có một tấm gương trang điểm, mà trong gương kia đang chiếu vào thân ảnh hai người, trong hai người vừa vặn có một người là hắn, còn có một người thì là người áo trắng.

Mà mặt người áo trắng xuất hiện trong tấm gương, thì là vô cùng rõ ràng, Triệu Phụ Vân nhìn thấy, hắn đúng là mang theo một mặt nạ màu đậm, chột nhìn giống như ác quỷ, nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm thấy đó hắn là loại đồ đảng nào đó.

Mà lúc này người áo trắng cũng nhìn thấy tấm gương, đồng thời nhìn thấy người trong gương, hấn kinh hãi quay đầu, lại phát hiện phía sau mình căn bản cũng không có người.

Thế nhưng trong gương chiếu ra phía sau hấn có người đứng ở đó, lẳng lặng nhìn chăm chăm hấn, hấn vốn như chim sợ cành cong, lập tức chui vào trong phòng, thuận thế đóng cửa lại.

Mà Triệu Phụ Vân đứng ở trước cửa kia, hấn xác định mình vừa mới nhìn thấy thứ gì đó, nhưng hấn không xác định mình nhìn thấy là sự tình từng phát sinh trong quá khứ nơi này, hay chính đang phát sinh, lại hoặc là tương lai sẽ phát sinh.

Về phần tấm gương trong phòng kia, đúng là đồng thời chiếu mình cùng người kia vào trong kính, điều này khiến hấn có chút không xác định.

Hấn lấy lại bình tĩnh, xác định mình không có nhận đến hoặc tâm hoặc thần, há mồm phun ra một vệt tia sáng, rơi vào lòng bàn tay, tia sáng phun trào, xếp thành một ngọn đèn, lại cấp tốc ngưng thực.

Xích Viêm Thần Đăng xuất hiện trên tay, đèn ở trong một vùng u ám này chiếu một cái, hành lang lập tức rõ ràng lên, cả người hấn cũng cấp tốc ngưng thực hiển hóa từ trong trạng thái hư vô, hiển lộ ra trong hành lang u ám quỷ dị.

Một ngọn cô đăng, một người mặc áo bào màu cam,

lẳng lẳng đứng trước một cánh cửa khổng bố.

Một ngọn đèn nơi tay, chiếu rọi một vùng chung quanh, xua tan một vùng tăm tối.

Nguyên bản tai nghe một chút thanh âm không hiểu, lúc này đã hoàn toàn nghe không được, chỉ có hoàn toàn yên tĩnh, mặc dù còn là vị trí cũ, nhưng lúc này lại giống như ở vào trong hai thế giới.

Hắn đưa tay đẩy cửa, nhưng mà cái cửa này lại căn bản đẩy không được, giống như khóa kín từ bên trong.

Hắn không khỏi nhớ tới người áo trắng vừa rồi mở cửa, lại cực kì dễ dàng, chỉ đẩy một cái liền mở.

Hắn tinh tế nghĩ lại quá trình kia, hồi tưởng lại, trước đó người áo trắng kia mở cái cửa này phía trên cũng không có dán môn thần.

Hắn lại một lần nữa quan sát trượng môn thần hung ác này, họa lên một người mặt đen vòng mắt, râu quai nón, tay cầm đại đao, giơ lên cao, dưới hông một con sư tử có ba đầu.

Hắn lấy ánh đèn chiếu vào môn thần này.

Môn thần này họa cũng không tính tỉ mỉ, nhưng mực đen sơn thành người và con sư tử kia, lại cho người ta một loại cảm giác sinh động như thật, hiện ra trên giấy.

Ánh đèn chiếu vào họa, người cùng sư tử trong họa giống như muốn lao ra.

Hắn nhìn thấy một hàng chữ nhỏ viết bên cạnh.

Chữ kia hắn thế mà nhận ra, trên đó viết: “Gặp ánh sáng thì đốt!”

Không đợi hắn giấu đi đèn đuốc, họa trước mặt đã bắt đầu cháy rừng rực.

Trong ngọn lửa, môn thần bị đốt thành tro tàn rơi xuống.

Tâm hắn nhắc lên, hắn không rõ, là ai dán ở đây, vì sao lại là gặp ánh sáng thì đốt.

Nhưng lúc này cũng nghĩ không được nhiều như thế, đưa tay đẩy cánh cửa kia.

Chương 382 : Trong phòng, hồng quang, bước chân

Trong u ám, có một tòa thành trì thần bí mà cổ lão ——
Vãng Sinh Quốc.

Bên trong có một hành lang khủng bố, trên cánh cửa âm trầm quỷ dị ở cuối hành lang, dán một bức họa mang theo vài phần điên cuồng, phẳng phất đang trấn áp thứ gì đó trong cửa.

Nhưng hiện tại họa này gặp phải ánh sáng lập tức thiêu đốt, điều này khiến trong lòng Triệu Phụ Vân có chút nghĩ nhiều.

Hắn luôn cảm thấy hết thảy đều giống như đang đợi mình.

Hoặc là nói thứ trong cánh cửa này đang chờ ánh sáng đến, chính xác hơn là người dán bức họa này đang chờ ánh sáng đến.

Triệu Phụ Vân hít sâu một hơi, đèn xuống suy nghĩ ùn ùn kéo đến trong lòng.

Lúc đưa tay muốn đẩy cửa, lại phát hiện trên cửa có khắc chữ.

Chữ kia giống như thấm vào máu, hắn nhìn tỉ mỉ, suy tư

một lát, xác định đây là một loại quỷ động văn mình đã từng thấy.

Quỷ động văn rất quỷ dị, lại vô cùng thần bí, người bình thường cũng khó có thể tu luyện, về phần lai lịch của quỷ động văn, hắn chỉ biết đến từ Địa Uyên quỷ tộc thời kỳ thượng cổ, về phần Địa Uyên quỷ tộc biến mất như thế nào, hắn cũng không rõ ràng, Thiên Đô Sơn cũng không có thư tịch ghi chép tương quan.

Cho dù là sách tương quan, cũng phần lớn là một suy đoán cùng tưởng tượng, không làm được nửa điểm thực tế, ngược lại giống như lời của tiểu thuyết gia.

Hắn đối với quỷ động văn không có bao nhiêu nghiên cứu, cũng không nhận ra văn tự phía trên là có ý gì.

Lúc này cũng không phải thời điểm nghiên cứu những văn tự này.

Hắn đưa tay đẩy cửa, lần này, cửa động.

Mặc dù đẩy cũng không nhẹ, như có khí đang đẩy bên trong, lại giống có người đang cùng so lực, cùng đang dùng lực đẩy cửa.

Hắn một tay nâng đèn, một tay đẩy cửa, cửa động, nhưng động không nhiều, pháp lực trên người hắn phun trào, thế là quang hoa lấp lóe, ánh lửa nhàn nhạt trong người thấu thể mà ra, trong bóng tối có thể thấy rõ ràng, hòa quang kim sắc để cả người hắn đều vây trong quang hoa, không một chỗ dơ bẩn.

Hắn cảm giác lực lượng trong cửa tựa hồ rất lớn, trên đỉnh đầu của hắn tuôn ra đoàn mây vàng, mây vàng rơi xuống che ở trên người hắn, hóa thành một người áo vàng, bao vây hắn, đồng thời hai tay đẩy cửa, giờ khắc này, hắn giống như hai người trùng điệp lại với nhau.

Cửa chậm chạp mà nặng nề bị tay đẩy ra.

Đập vào trong mắt đầu tiên chính là một vùng hắc ám, hắc ám nơi này nồng giống như mực nước, bên trong một cỗ âm khí to lớn, cuộn cuộn, phảng phất có một bóng đen to lớn phun trào.

Ánh đèn Xích Viêm rất tự nhiên chiếu vào trong đó, tia sáng rơi vào trong bóng tối của gian phòng, dường như theo hắc ám cuộn cuộn, như vào trong nước, thế mà xua tan không ra một vùng tăm tối kia.

Hắn đứng ở cửa nhìn vào trong, thấy không rõ ràng, bên trong hắc ám thâm thúy, hắn nhìn một chút, mơ hồ có thể nhìn thấy một ít bày biện, lại nhìn không rõ ràng.

Hắn lấy Thái Nhạ Trần Thần Pháp ngăn chặn tâm thần của mình, liền không kinh, không sợ, không lo, từng bước một đi vào trong.

Mới vừa đi vào, liền cảm giác được một cỗ u phong vô hình nhào về phía Xích Viêm Thần Đẳng trên tay hắn, trên ánh đèn kim quang xán lạn, gió tới gần ánh đèn liền tán.

Trong bóng tối, phảng phất có một u ảnh như ẩn như hiện đang phòng miệng thổi khí về phía Xích Viêm Thần

Đang.

Hoa đèn lóe lên, liền có một vệt kim quang như châm đâm vào trong bóng tối, rơi vào trên u ảnh vô hình kia, trong mơ hồ, phản phát có tiếng thét vang lên, hắc ám bốc lên, đạo u ảnh kia biến mất.

Triệu Phụ Vân đi rất cẩn thận.

Ánh đèn kim sắc chiếu vào trong căn phòng này, hắc phát hiện, căn phòng này so với trong tưởng tượng của mình lớn hơn nhiều.

Ở bên ngoài nhìn chỉ là một cái cửa nhỏ nhỏ, sau khi đi vào, lại giống như bụng hồ lô, bên trong có càn khôn động thiên.

Hắn đi vào giữa.

Phát hiện, bày biện trong phòng này vô cùng quái dị.

Bởi vì nơi này không giống như một nơi bình thường để sống.

Nơi này bày biện từng cái bình màu đen, nhìn thấy loại bình này, Triệu Phụ Vân liền nghĩ đến bình nuôi tiểu quỷ cùng cổ trùng, năm đó ở Vụ Trạch Huyện, cơ hồ từng nhà đều có mấy hắc đàn như vậy, bọn họ giấu ở nơi hẻo lánh âm u nhất trong nhà, hoặc là chôn ở nơi hẻo lánh bí ẩn nào đó.

Mà hắc đàn nơi này thì xếp ở giữa, giống như một nắm mồi.

Triệu Phụ Vân đi một vòng quanh hắc đàn kia, ánh đèn chiếu vào trên bình, cơ hồ mỗi một bình đều là bịt kín.

Trên mỗi một cái bình, đều dán phù văn phong ấn, hần nhìn kỹ, cách thức phù văn đương nhiên là nhận biết, nhưng một ít ký hiệu trong đó lại rất quỷ dị, hần muốn nhìn một chút có thể nhận ra phù chân chỉ hướng ai hay không, ứng với lực lượng của ai, lại chỉ thấy một đồ án giống như vực sâu.

Hần đi tới một vách tường, trên vách tường này có từng miếu thờ, trên mỗi một miếu thờ đều có một bài vị.

Triệu Phụ Vân cảm thấy mình giống như đi vào một từ đường, nơi này giống như một nơi chuyên môn cung phụng tổ tiên.

Đúng lúc này, trong tai hần bỗng phát nghe được động tĩnh, quay đầu lại, phát hiện cửa kia đúng là có hồng quang chiếu trên mặt đất, chiếu vào trong phòng.

Trong mơ hồ, hần cảm thấy hồng quang kia giống như một bóng người, giống như có một bóng người đứng ở cửa, thăm dò vào trong phòng này.

Da đầu Triệu Phụ Vân tê rần.

Nơi này quỷ dị vô cùng, trước đó chính hần ở trong hành lang, ánh sáng trên những đèn lồng màu đỏ kia đều ám trầm vô cùng.

Giống như đèn lồng chết, mà bây giờ hồng quang trên

hành lang kia thế mà chói mắt như thế, thế mà chiếu vào trong phòng này.

Hắn nhớ rõ bức họa trên cánh cửa kia viết gập ánh sáng thì đốt, trong hành lang này không phải có ánh sáng sao? Tại sao không đốt? Chẳng lẽ ánh sáng của đèn lồng huyết sắc này không tính?

Mà hắn lại phát hiện, cạnh cửa cũng ngưng kết một mảnh hắc ám nồng đậm, trong bóng tối giống như có một người đứng ở nơi đó, giằng co cùng ánh sáng đèn lồng đỏ bên ngoài, hắn không biết là đồ vật trong phòng này muốn đi ra ngoài, hay là đồ vật bên ngoài muốn đi vào.

Hắn không rõ quan hệ giữa cả hai là như thế nào., đứng ở nơi đó nhìn xem, chỉ thấy hắc ám phun trào, đúng là chui ra ngàn vạn tơ đen cuốn về phía kia cái bóng huyết sắc trên mặt đất, mà hồng quang kia cũng lật lên màu đỏ, giống như sóng máu, chiếu rọi trên màu đen.

Giữa hai bên phun ra nuốt vào lẫn nhau, giảo sát, đấu sức, đúng là trong nhất thời, cảm giác dù ai cũng không cách nào làm gì được ai.

Nhưng mà đúng vào lúc này, bên ngoài tựa hồ truyền đến tiếng bước chân.

Tiếng bước chân này không nhanh không chậm, thanh âm không lớn, nhưng ở trong hành lang lại hình thành tiếng vọng, mỗi một bước đều giống như đi ở trong tâm khảm người khác.

Tiếng bước chân vừa xuất hiện, toàn bộ thế giới đều như yên tĩnh trở lại, cũng chỉ có tiếng bước chân.

Tồn tại trong bóng tối phảng phất cũng rất e ngại tiếng bước chân này, phảng phất có một tiếng kêu gọi, trong lúc nhất thời, hắc triều dâng lên, đồng hắc đàn chồng chất ở giữa phòng kia cũng đều rung động, một cỗ lực lượng vô danh tuôn ra, hợp vào trong một vùng tăm tối kia.

Lập tức chen hồng quang ở cửa ra ngoài, tùy theo cánh cửa kia cấp tốc khép lại.

Cửa vừa khép lại, những hắc đàn kia bay lên, đúng là đều rơi ở sau cánh cửa kia, xếp chồng lên nhau, bao phủ toàn bộ cửa.

Cả căn phòng trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, tiếng bước chân bên ngoài cũng nghe không được.

Nhưng lại có nguồn sáng duy nhất ở trên tay Triệu Phụ Vân.

Hắn cảm giác được trong bóng tối hình như có người đánh giá mình.

Chương 383 : Nữ nhân trên giường cất bước

“Có ai không?”

Triệu Phụ Vân hướng trong bóng tối hỏi.

Thanh âm hần không lớn, chính là trong bóng tối tự nhiên là rõ ràng.

Ngay sau khi hần hỏi ra lời này, bỗng đột nhiên vang lên tiếng ‘kéo kẹt’, đây là có người đẩy cửa, chen động vào đồng hắc đàn chồng chất kia.

Đàn rung động, giờ khắc này, những cái đàn kia giống như có sinh mệnh, từng cái đàn như đang run rẩy.

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó không hề động, nhìn một màn này, phát hiện những cái đàn kia tựa hồ có chút chịu không được, chỉ thấy đỉnh đầu của hần đột nhiên xông ra một đoàn hoàng quang, hoàng quang hóa thành một hoàng bào cự nhân, hai bước liền đi đến trước cửa, đưa tay chống đỡ trên cửa.

Đệ nhị Nguyên Anh Thái Sơn Lực Sĩ lập tức có thể cảm giác được, lực đẩy bên ngoài cũng không tính lớn, nhưng từ trên cửa lại có thể truyền đến một cỗ chấn động chi ý.

Loại chấn động này để hắc đàn bên trong run rẩy, hần rõ ràng cảm giác được, bên ngoài có người đang đập cửa.

Bất quá, một thân sơn nhạc pháp ý của Đệ nhị Nguyên Anh, am hiểu nhất trần áp phong ấn, tất nhiên là không sợ điều này.

Chỉ thấy hắn đưa tay bơi động lên trên cửa cùng khung cửa, có thứ như bùn đất bơi ở phía trên.

“Các người đi ra.” Triệu Phụ Vân nói, hắn cũng không biết những cái đàn này có thể nghe hiểu được hay không, nhưng sau khi hắn nói chuyện, những cái đàn này lại từng cái bay khỏi cạnh cửa, lưu lại thân hình to lớn của đệ nhị Nguyên Anh Thái Sơn Lực Sĩ chống đỡ cửa, sau khi đưa tay bơi khung cửa, lại thấy ngón tay hắn phác họa một đạo Thái Nhạc Trần Thần Phù trên cửa.

Bức họa phù lục kia là một tòa đại sơn nguy nga, từ đỉnh núi đến chân núi, trên có phù đầu, trong có phù đảm, dưới có phù chân, lại đều trở thành một bộ phận của thể núi.

Ngay sau đó, hắn lại liên tục họa vài tòa núi lớn nhỏ không đều, liền cùng nhau, đúng là hình thành thể dãy núi, lại thấy hắn ở giữa núi phác họa ra vài đạo, lập tức xuất hiện hình thái mây mù, mây mù này triệt để lồng làm một thể với những núi này.

Theo chỉ cuối cùng của hắn hạ xuống, thần danh trên phù lục chỉ hướng Đông Nhạc Đại Đế từ nơi sâu xa, cả tòa cửa nháy mắt biến dày nặng, cảm giác bị gõ chấn động kia không còn nữa.

Triệu Phụ Vân đột nhiên nghĩ, nếu có thể lấy một loại phương thức tế tự Đông Nhạc Đại Đế khiến cho hiển hóa, cũng hợp hai làm một với Thái Sơn Lục Sĩ này của mình, làm cho thần danh rơi vào trên người Thái Sơn Lục Sĩ, như vậy Thái Sơn Lục Sĩ của mình có phải liền có thể Hóa Thần, trở thành một tôn Đông Nhạc Đại Đế trong lòng mình hay không?

Ý nghĩ này đương nhiên không phải hiện tại sinh ra, khi hấn nhiếp sát khí trong sơn nhạc nhập Huyền Xá Châu đến luyện thành Nguyên Thần thứ hai, hấn liền có suy tư phương diện này.

Bất quá, hiện tại ý nghĩ này chỉ là lại một lần nữa chột lóe lên, bởi vì hấn hiện tại muốn đối mặt với chính là tồn tại bí ẩn trong bóng tối này.

Sở dĩ hấn sẽ giúp đỡ cùng nhau đóng cửa, là bởi vì hấn cảm thấy, nếu bị thứ bên ngoài tiến vào, mình làm một người sống chân chính, rất có thể muốn hai mặt thụ địch.

Về phần thứ trong phòng này cùng phía ngoài, ai càng nguy hiểm, Triệu Phụ Vân đúng là không cách nào phân biệt, bởi vì từ khi tiến vào nơi này, tâm hấn một mực thất chặt, giống như bị một bàn tay vô hình nắm lấy.

Triệu Phụ Vân nâng đèn mà đứng, mà Thái Sơn Lục Sĩ lại hóa thành một đạo lưu quang màu vàng kết hợp vào trong hung cửa kia.

Mà trên người hấn cũng bao phủ một tầng hoàng mang, trong hoàng mang, lại có một tầng hỏa quang, trong tay

nâng một ngọn đèn.

Vừa rồi những cái đàn kia có thể nghe hiểu được lời của hấn, cho nên hấn nói: “Bàn đạo Phụ Vân, mới tới nơi đây, nếu có quấy rầy, đúng là bất đắc dĩ.”

Hiện tại hấn nói với hắc ám, cảm thấy thứ trong bóng tối hấn là có thể nghe hiểu được.

Hấn mặc dù giúp chúng giữ vững cửa, nhưng cũng sẽ không lơ là.

Sau khi hấn nói xong, trong bóng tối, cũng không có người đáp lại hấn, thế là hấn nâng đèn nhìn về phía chiếc gương trước đó đã thấy.

Nơi đó có một chiếc gương treo trên vách tường, hình tròn, nhưng lúc này chiếc gương kia lại bị đồ vật ô uế bôi khắp, giống như máu, mà máu đã khô cạn, che khuất mặt gương.

Triệu Phụ Vân không biết, chiếc gương này có phải bị người lúc trước hấn nhìn thấy bôi bẩn hay không.

Hấn không tiếp tục nhìn chiếc gương kia, mà là đi vào.

Bên trong còn có một phòng, bất quá, gian phòng kia cũng không có cửa, chỉ có một tấm rèm.

Trên rèm vải treo từng chuông nhỏ, hấn từng bước một đi qua, rèm đen không nhúc nhích.

Âm khí chung quanh theo ánh đèn di động mà biến ảo,

đèn tiến tới u ám cùng âm khí lui, rồi lại khép lại ở phía sau hẳn.

Triệu Phụ Vân không để ý đến, từng bước một tới gần chuông đồng nhỏ treo đầy kia, chuông đồng nhỏ dưới hỏa quang chiếu rọi phía dưới, rỉ đồng phía trên nhanh chóng rút đi, sau đó đúng là theo quang huy của Xích Viêm Thần Đăng chiếu rọi, phía trên có ánh sáng màu vàng kim nhạt hiện sinh, từng chuông đồng nhỏ kia giống như đang hấp thu năng lượng pháp vận trong ngọn lửa.

Mơ hồ có thể thấy được trên mỗi chuông đồng nhỏ đều có một điểm hỏa quang, vừa ẩn vừa hiện.

Mà khi quang huy của Xích Viêm Thần Đăng chiếu vào rèm vải màu đen kia, chỉ trong nháy mắt, rèm vải kia cũng đã thiêu đốt, phía trên như có một tầng ô dầu đen đang thiêu đốt.

Hỏa diễm không phải minh hỏa, mà là một loại huy quang, dưới ánh sáng, rèm vải đen kia nhanh chóng bị đốt đi màu sắc ban đầu.

Khi màu đen rút đi, vải đen treo đầy chuông kia lộ ra màu sắc vốn có.

Đúng là một kiện rèm vải thất thải, giống như bện thành từ mặt trời quang huy cùng màu sắc, lúc này đang phát ra một vùng ánh sáng ôn hòa mà sáng tỏ.

Trên Xích Viêm Thần Đăng một con Kim Ô Thần Điều hiển hiện, trong quang hoa chấn động muốn bay.

Triệu Phụ Vân cảm thấy tấm rèm vải này không nên xuất hiện trong vùng hắc ám này.

Đây tuyệt đối không phải thứ thuộc về hắc ám, nhưng hắc ám đưa nó ăn mòn, đưa nó phong ấn.

Đương nhiên cũng có thể là chủ nhân của nó đưa nó phong ấn ở nơi này, hoặc là giấu ở nơi này, chờ đợi có người thức tỉnh nó.

Triệu Phụ Vân cảm thấy trên rèm vải này có pháp vận Xích Viêm.

Hắc ám nhanh chóng thối lui, Triệu Phụ Vân đưa tay vén rèm vải lên, chuông trên rèm vải phát ra tiếng ‘đinh đinh đinh’ thanh thúy mà tinh mịn.

Hắn vén rèm lên, đầu tiên nhìn thấy chính là một cái giường, cái giường này giống như một cái giường cất bước của một lâu đài nhỏ, phía trên treo màn trướng, vải của màn trướng đều là màu đen, từ xa nhìn lại, Triệu Phụ Vân cảm thấy càng giống một cái quan tài.

Ở bốn góc giường đều treo chuông.

Lại đến gần nhìn, hỏa quang chiếu vào trên màn trướng cùng chuông, màu đen như rỉ trên chuông nhanh chóng rút đi, lộ ra màu sắc ban đầu bên trong.

Đây là một loại xích đồng, màu sắc cực chính, sau khi bị Xích Viêm Thần Đăng chiếu qua, màu đen rút đi, lộ ra diện mục thật sự.

Mà màn trướng màu đen kia cũng là như thế, giống tấm rèm kia, thiêu đốt lên hỏa diễm hư vô.

Huy quang Xích Viêm bám vào phía trên thiêu đốt.

Màn trướng không gió mà động, tung bay trong ngọn lửa, nhìn trong mắt Triệu Phụ Vân, từng màn trướng này giống từng đầu thai hà.

Theo hấn nâng đèn tới gần, cái giường cất bước màu đen kia cũng bắt đầu cháy rừng rực trong ánh đèn.

Hấn lại tới gần, thế là nhìn thấy trên giường dưới ánh lửa thiêu đốt, có một người nằm, đây là một người toàn thân đen nhánh như sắp mục nát.

Đây là một nữ tử, hơn nữa nhìn qua vẫn là nữ tử sau khi thịnh trang, Triệu Phụ Vân không biết trên người nàng xảy ra chuyện gì, lúc này nằm ở trên giường này, giống như đã chết.

Nhưng khi huy quang của Xích Viêm Thần Đăng trong tay Triệu Phụ Vân chiếu vào trên mặt nàng, thân thể nàng cũng bắt đầu cháy rừng rực.

Theo ánh đèn Xích Viêm chiếu rọi, màu đen trên người nàng bắt đầu rút đi, nàng giống như đang ngủ.

Chương 384 : Viêm Tranh

Một nữ nhân thần bí.

Bị hắc ám ăn mòn toàn thân biến đen, nhưng dưới Xích Viêm Thần Đăng chiếu rọi, trên người lập tức hiển hiện một tầng quang huy thiêu đốt.

Nàng giống như bị ánh sáng tỉnh lại.

Màu đen trên người nàng đang rút đi.

Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó không hề động, tùy ý cảnh tượng này phát sinh, mà trong căn phòng này hắc ám đang thối lui, bày biện các nơi cũng ở thời khắc này bắt đầu, một tầng màu đen ở mặt ngoài đều bị thiêu đốt trong quang huy Xích Viêm.

Triệu Phụ Vân nhìn xem, khắp nơi lóe ra quang mang, những bình hoa, tranh chữ trên vách tường, cái chén, cái bàn, giá sách, đồ uống trà, đủ loại đồ vật, ở thời khắc này đều bám vào quang huy đang thiêu đốt.

Triệu Phụ Vân nâng đèn đứng ở chính giữa, phẳng phát đầu nguồn của quang huy cùng pháp vận.

Nơi này, màu đen thối lui, trong phòng bắt đầu biến sáng sửa.

Mà ở thời điểm này, nữ tử kia mở mắt, chỉ là sau khi nàng mở to mắt, trong con ngươi của nàng tất cả vẫn đều là đen nhánh, chỉ là khi nàng nhìn thấy ánh lửa, đen

nhánh trong đôi mắt nàng giống như vực sâu bị thiêu đốt.

Một điểm quang huy kia thiêu đốt trong con mắt của nàng, một vực không cách nào mở rộng, tựa như một điểm ánh nền rơi vào trong vực sâu.

Trong hai mắt Triệu Phụ Vân nổi lên kim quang mãnh liệt, hai đạo kim quang rơi vào trong hai mắt đối phương.

Trong nháy mắt này, hắn nhìn thấy một vực sâu, hoặc nói là một địa uyên cực lớn, trong địa uyên này, có u ám vô tận.

Sau đó, hắn nhìn thấy có một chùm sáng rơi vào trong địa uyên, một chùm sáng kia tựa hồ muốn đốt cháy địa uyên này, muốn xua tan tất cả hắc ám trong địa uyên, nhưng chùm sáng kia rơi vào địa uyên, chỉ lóe lên, đốt cháy một vùng mà thôi, rất nhanh liền bị hắc ám dập tắt.

Một mảng ánh lửa lớn thành một đống lửa nhỏ, cuối cùng thành một ngọn đèn, một chỗ ám hỏa, điểm điểm hỏa tinh.

Cuối cùng biến mất trong bóng đêm không thấy gì nữa.

Hiện tại ánh mắt Triệu Phụ Vân nhìn, chính là địa phương ánh lửa cuối cùng dập tắt, nơi đó có một người nằm ở đó.

Trên người của người kia quán quanh lấy từng con rắn màu đen.

Triệu Phụ Vân không biết mình nhìn thấy chính là huyền tượng hay là gì, nhưng lúc ánh mắt của hắn rơi vào ấn đen quần quanh trên người kia, từng con rắn đen quần quanh ở trên thân người kia giống như bị quấy nhiễu, lập tức bắn lên, đánh về phía người nhìn chăm chú.

Trong nháy mắt này, Triệu Phụ Vân có một loại ảo giác, hắn cảm thấy hai con người của nữ nhân này là vực sâu, vực sâu không đáy.

Mà hắc ám, giống như liền giấu ở trong đôi mắt này.

Màu đen trong mắt nữ tử thần bí kia tuôn ra, từng sợi chỉ đen giống như rắn, lại giống sợi tóc, cuốn về phía Triệu Phụ Vân.

Xích Viêm Thần Đăng trong tay Triệu Phụ Vân lay động, ánh lửa xán lạn dâng lên, đón một đoàn như sợi tóc, lại như rắn đen vô hình kia.

Hỏa diễm phun trào.

Triệu Phụ Vân cảm giác được trong hắc ám, như có thứ gì chui vào, đang quay cuồng, nó như có sinh mệnh, mà hỏa diễm cũng đang hình thành vòng sáng, bao bọc hắc ám kia ở bên trong.

Ánh lửa chiếu vào trong hắc ám, trong một vùng hắc ám kia, lại giống như hang không đáy, có thể thôn phệ hết thủy nguồn sáng.

Chỉ thấy đột nhiên Triệu Phụ Vân nâng tay phải lên, chụp ngón tay như kiếm, xẹt qua đèn trên tay, kéo ra

một vệt kim quang.

Kim quang theo ngón tay mà vạch phá hắc ám, như kim sắc kiếm quang, rơi vào một đoàn hắc ám kia, hắc ám bị phá vỡ, trong ngọn lửa lại có một con Tam Túc Kim Ô Thần Điều hoá sinh, vọt vào từ trong lỗ hồng hắc ám mờ ra, chỉ trong nháy mắt, trong đôi mắt nữ tử kia, giống như có một con Thần Điều bay vào địa uyên.

Trong địa uyên nháy mắt biến sáng sủa, vô số thần bí ẩn giấu trong địa uyên phẳng phát vực sâu không đáy kia, ở thời khắc này đều héo rút, ẩn núp dưới ánh lửa chiếu rọi.

Mà trên thân người nữ tử dưới vực sâu kia vọt lên một đoàn hư ảnh màu đen, hư ảnh như một nữ tử tóc tai bù xù, lại như một quái vật hình người, bọc trong bóng đêm, lại phẳng phát bản thân là hắc ám.

Vọt về phía Tam Túc Kim Ô Thần Điều, Tam Túc Kim Ô Thần Điều không hề né tránh nhào xuống, ba móng vuốt kim sắc kia, vồ xuống cái bóng hắc ám, trong nháy mắt này, Thần Điều kia giống như thành hung thú viễn cổ, ba cái móng vuốt phẳng phát có thể đốt cháy hết thảy vồ xuống, nháy mắt xé nát bóng đen kia, mỗi một phiến bóng đen trong ngọn lửa đều bắt đầu cháy rùng rục.

Tam Túc Kim Ô Thần Điều rơi vào trên người nữ tử trong vực sâu kia, nàng giống như bị hắc ám trói buộc quá lâu, không nhúc nhích, giống như ngủ say, nhưng khi Tam Túc Kim Ô Thần Điều rơi vào trên người nàng.

Ánh lửa chiếu vào trong mắt nàng, nàng thì giống như bị

nhên lửa.

Nàng mở mắt, phát ra một tiếng than nhẹ, lại phát ra một thanh âm: “Quang huy của Xích Viêm, cuối cùng là không có dập tắt.”

Tùy theo, Triệu Phụ Vân nhìn thấy nữ tử nằm ở nơi đó kia, trong Xích Viêm thiêu đốt, hóa thành một đạo quang huy phóng lên tận trời, hần theo sát phía sau, xông ra địa yên, xông ra con mắt của nàng.

Chỉ thấy thiêu đốt trong hai mắt nữ tử nằm ở trên giường bên ngoài, cấp tốc mở rộng đến toàn thân, một con Tam Túc Kim Ô Điều xông ra con mắt của nàng, trên người nàng lại có quang vận lan tràn ra.

Một lát sau, quang vận lan tràn toàn thân nàng lại thu liễm, hội tụ vào hai tròng mắt của nàng. Hỏa diễm nguyên bản thiêu đốt trong hai mắt nàng nhanh chóng thu liễm vào chỗ sâu, chỉ để lại một điểm bạch mang.

Mà một điểm bạch mang kia liền lại thành ‘Thần’ của hai mắt nàng.

Hai mắt ngưng tụ, nàng triệt để thức tỉnh.

Cả phòng đều biến tươi sáng, Triệu Phụ Vân cảm giác được nàng tựa như là một đạo ánh sáng, nàng giống như tụ hợp thể của một vệt quang vận.

Nàng chậm rãi đứng lên, hai con người kia có bạch mang kia nhìn chăm chú lên Triệu Phụ Vân, lại nhìn Thần Điều rơi trở lại Xích Viêm Thần Đăng, nói: “Quang

huy phụ hoàng thất lạc, lại rút cục quay về nơi này của ta, Viêm Tranh bá kiến đạo hữu, đa tạ đạo hữu giải phong ta từ trong hắc ám, càng phải đa tạ đạo hữu đưa tới quang huy Xích Viêm.”

Nàng nói lễ phép, cũng nói là cảm tạ, thế nhưng thần thái cả người lại cho người ta một loại cảm giác cao cao tại thượng, chúa tể hết thảy.

Triệu Phụ Vân vẫn không nói gì, nàng đã đưa tay ra, đưa tay về phía Triệu Phụ Vân, tay của nàng như đang chiêu Thần Điều trong đèn diễm trên tay Triệu Phụ Vân.

Hỏa diễm khẽ động, Tam Túc Kim Ô nguyên bản đứng yên trong đèn diễm mờ lung không rõ đúng là rõ ràng lên, đồng thời đèn diễm lắc lư.

Cả đóa đèn diễm đều như muốn thoát ly ngọn đèn bay ra.

Không, là Tam Túc Kim Ô Thần Điều trong đèn diễm kia dường như muốn vỗ cánh mà bay.

Thần Điều này chính là Triệu Phụ Vân chính mình thông qua ký ức cùng tưởng niệm sâu trong tâm linh, kết hợp bí pháp tu hành hoá sinh ra.

Theo hấn tu hành, hấn có thể thông qua Tam Túc Kim Ô liền như thành mắt của hấn, là niệm của hấn, là pháp của hấn, phân thân của hấn.

Động đến Tam Túc Kim Ô của hấn, chính là động đến niệm của hấn, là động người của hấn.

Trước kia, không ai có thể dẫn động Tam Túc Kim Ô của hần, thế nhưng nữ tử thần bí trước mặt này, lại khẽ vươn tay, liền để cho Tam Túc Kim Ô động.

Động này không chỉ có là Thần Điều của mình, mà là tâm của mình a.

Khi có người lay động tâm của mình, nên làm gì bây giờ?

Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú lên nàng, nàng tựa hồ cũng phát hiện điều trong hỏa diễm này rất đặc biệt, là có chủ nhân.

“Của người?” Nữ tử thần bí kia hỏi.

“Đương nhiên.” Triệu Phụ Vân khẳng định nói.

“Không, nguồn sáng của thiên hạ hỏa diễm, đều là phụ hoàng, mà ta là nữ nhi của phụ hoàng, hiện tại, nó thuộc về ta, cứ việc một sợi ánh lửa này đã ngưng hình trong tháng năm dài đằng đẵng, nhưng ta cần nó làm hỏa chủng, tìm kiếm hạ lạc của phụ hoàng.”

Bộ phận trước lời nói của nàng biểu thị công khai hỏa diễm này thuộc về ai, phần sau kỳ thật lại chỉ ra thân phận của mình, lại nói mình muốn dùng hỏa diễm này đi tìm người.

Nàng cho rằng không ai có thể cự tuyệt mình.

Lấy thân phận của mình, lấy thân phận của phụ hoàng

mình, cùng chuyện mình lấy hỏa chủng này đi làm, không ai có thể cự tuyệt.

Nhưng nàng tựa hồ quên đi một điều gì đó.

“Thật có lỗi, ta không biết người đang nói gì.” Triệu Phụ Vân nhàn nhạt hồi đáp.

Thần sắc của nữ tử thần bí cứng lại, bạch mang trong hai mắt chớp động.

“Người có biết phụ hoàng ta ở thiên hạ thương sinh đến nói, là cỡ nào trọng yếu, ta muốn tìm hắn cứu hắn, chính là giải cứu thương sinh.” Nữ tử thần bí ở trên cao nhìn xuống nói.

“Thương sinh, thương sinh a, thật sự là một cái có tốt, không cho người, chính là không để ý thương sinh sống chết, là tội nhân thiên hạ.” Triệu Phụ Vân cảm thán nói: “Đáng tiếc, vật đổi sao dời, lời nói này của người chỉ sợ không đúng lúc.”

Chương 385 : Nơi táng thân của Tranh Hà

Nữ tử thần bí trước mặt sững sờ, giống như tỉnh ngộ gì đó, lập tức hỏi: “Đêm nay là năm nào?”

Triệu Phụ Vân lại là đưa tay khép lại một chút đèn trong tay, bởi vì, hắn cảm giác được đối phương còn đang lặng yên không một tiếng động nhiếp đoạt Kim Ô của hắn.

Tay hắn khép lại, hỏa kia liền định trụ, lãnh đạm nói: “Không có bốn mùa, không phân ngày đêm, năm tháng ở đâu ra.”

Nghe được Triệu Phụ Vân nói như vậy, nàng lập tức ngẩng đầu, nhìn bốn phía, sau đó kinh ngạc nói: “Nơi này là nơi nào?”

“Nếu như ta không có đoán sai, hắn là Vãng Sinh Điện.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vãng Sinh Điện.” Nữ tử thần bí kia lặp lại một câu, sắc mặt khế biến.

Triệu Phụ Vân muốn biết một vài thứ từ nàng, liền hỏi: “Các hạ tựa hồ hiểu rất rõ Vãng Sinh Điện này.”

Nàng không để ý, mà là quan sát nơi này, sau đó sắc mặt lại càng ngày càng khó coi, nói: “Đây là, đồ vật khuê phòng ta, là bày biện khuê phòng ta.”

“Tại sao lại ở nơi này, ta năm đó, xâm nhập vào địa uyên, nghĩ muốn tìm khởi nguyên của hắc ám, thế nhưng là, sau khi tiến vào trong, liền bị khốn trụ, ta không phải hắc là, vẫn lạc ở trong địa uyên kia sao? Tại sao lại ở nơi này?” Nữ tử thần bí mê mang nói.

“Có lẽ, đây là thời đại giao phó cho các hạ một sứ mệnh thần thánh, có lẽ, có người cần người ở rất nhiều năm sau, tìm phụ hoàng người, tìm kiếm chân tướng.” Lời của Triệu Phụ Vân, cũng không gây nên sự chú ý của đối phương.

Nữ tử đi lại trong phòng, cuối cùng đi ra phía ngoài, nhìn thấy nhiều cái bình chất đóng như vậy, thần sắc đột nhiên thay đổi, nàng giống như cảm giác được thứ gì.

Từng bước một đi qua, sau đó, đi tới bên cạnh một hắc đàn, đưa tay chạm đến hắc đàn kia, những hắc đàn kia ở thời khắc này đều đang rung động, sau đó đều bay lên, vây quanh nữ tử, trong mơ hồ, Triệu Phụ Vân phảng phất nghe được tiếng khóc.

Tiếng khóc này truyền ra từ trong bình, sau đó hắc phát hiện, nữ tử kia cũng đang khóc.

Triệu Phụ Vân đứng ở phía sau, không nhúc nhích, hắc nhìn hết thấy.

Qua một hồi lâu, nàng giống như thoáng bình tĩnh lại, nói: “Đây đều là người trong cung ta, đều là người trong cung, các nàng, tại sao lại ở nơi này, ta lại tại sao ở nơi này?”

Trong lòng Nữ tử thần bí Viêm Tranh tràn đầy nghi hoặc cùng mờ mịt.

“Ta không phải hắc là đã chết sao? Là ai đã cứu ta còn an trí ta ở nơi này.”

Trong thanh âm trầm trầm của nàng mang theo bi ý, đột nhiên quay người, chỉ vào Triệu Phụ Vân nói: “Người, đến tột cùng là ai, là ai, là ai bảo người đến tỉnh lại ta.”

Trên ngón tay nàng mang theo móng tay kim sắc, Triệu Phụ Vân cảm giác móng tay kia có thể bay ra, hóa thành phi kiếm đâm xuyên hết thủy dịch nhân trước mặt.

Đây là động tác mang tính uy hiếp trong tiềm thức của nàng, Triệu Phụ Vân cảm thấy nguy hiểm, trên người hiển hiện hoàng mang, trong mơ hồ, có một hư ảnh hoàng mang cực lớn bao khóa hắn, hiện lên ở đỉnh đầu của hắn, một cỗ ý vị nguy nga hiển hiện.

Triệu Phụ Vân nhìn chăm chú đối phương, trong lúc nhất thời hắn cũng không trả lời, bởi vì hắn cũng không nói nên lời, hắn thậm chí không biết, mình tiến vào nơi này sẽ có cục nào đó hay không.

Cho tới nay, hắn đều rất thanh tĩnh, nhận định hết thủy bất quá là chính mình tự chủ làm việc, nhưng tự chủ làm việc, lại khó tránh khỏi giống như một con cá tiến vào trong lưới người khác.

Một cục một lưới, hắn mơ hồ cảm giác được, phía sau màn thế giới này, có rất nhiều người đang bận rộn.

“Đi ngang qua mà thôi.” Triệu Phụ Vân nói nghiêm túc.

“Đi ngang qua?” Nữ tử có chút không rõ, làm sao có thể có người đi ngang qua nơi này.

“Đúng vậy, nhưng ta cảm thấy là có người muốn ta tiến vào, tỉnh lại người.” Triệu Phụ Vân nói.

“Là ai?” Nữ tử thần bí hỏi.

“Bần đạo không biết.” Triệu Phụ Vân thành thật nói.

Đối phương lại như không tin, lại cũng không muốn buông tha Triệu Phụ Vân, mà là nói: “Vô luận người là ai, đã người mang theo hỏa chủng mà đến, vậy hỏa chủng này sẽ vật quy kỳ chủ.” Nữ tử thần bí nói.

“Ha ha.” Triệu Phụ Vân cười một tiếng.

Nàng nghe ra nhàn nhạt trào phúng.

Lấy thân phận của nàng, cho dù ở lúc gian nan nhất, cũng chưa từng bị người ở trước mặt trào phúng.

Thế là nàng không nói thêm gì nữa, đưa tay chụp một cái, tầng hoàng mang trên người Triệu Phụ Vân kia lại giống đột nhiên ngưng thực, trùng điệp cuộn cuộn mà lên, hóa thành một cự nhân màu vàng chân thực, đánh một quyền về phía tay của nàng, quyền lăng màu vàng cuộn cuộn.

Một quyền này thế đại lực trầm, mang theo một mảnh

pháp ý trấn áp hư không.

Thân thể đối phương dưới quyền tán loạn từng khúc.

Nữ tử này một mặt chấn kinh, thân thể lại đang băng tán.

Thân thể của nàng giống ngủ say quá lâu, giống bị hắc ám ăn mòn quá nhiều, biến thành đồ dễ vỡ.

Nàng không tiếp tục phát ra thanh âm, trong cả căn phòng đột nhiên tuôn ra tiếng rít vô hình, đó là tới từ những cái bình kia.

Trong mơ hồ Triệu Phụ Vân giống như nghe được bọn chúng đang gọi điện hạ, hắc ám dâng lên từ trong bình, trong hắc ám có sợi tóc xoắn về phía Triệu Phụ Vân.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân đưa tay vạch một cái ở trong hư không, một vệt kim quang rơi vào trong sợi tóc hắc ám vô biên trước mặt.

Đồng thời phát ra một đạo chú âm: “Đốt!”

Nơi kim quang xẹt qua, lập tức thiêu đốt, cũng cấp tốc lan tràn, có sợi tóc gãy dựa như muốn chạy trốn, thế nhưng lại như thế nào thoát khỏi hỏa diễm kim quang thiêu đốt, chỉ chớp mắt, cả phòng đều bắt đầu cháy rừng rực.

Hỏa thiêu đầy phòng, hắc đàn bay loạn, mang theo hỏa diễm, giống như từng hỏa cầu.

Chỉ thấy trong hỏa thiêu, một vòng ánh lửa dị dạng, hai mắt Triệu Phụ Vân sáng ngời, Xích Viêm Thần Đăng trong tay nhoáng một cái, Kim Ô Thần Điều trên đèn võ cánh bay lên nháy mắt liền nhào vào trên một vết hào quang màu cam, Triệu Phụ Vân rõ ràng cảm giác được, Tam Túc Kim Ô đúng là một ngậm nuốt chửng.

Triệu Phụ Vân cảm giác được, trên thân Tam Túc Kim Ô truyền đến một cỗ cảm giác no bụng đã lâu không thấy.

Một vết hào quang màu cam kia quán quanh trên thân Tam Túc Kim Ô, chậm rãi ngưng tụ ở cánh Kim Ô Thần Điều, kèm theo một vết ánh cam.

Triệu Phụ Vân giơ lên ngọn đèn trong tay, Thần Điều liền trở lại trên ngọn đèn, đèn diễm xán lạn.

Triệu Phụ Vân đưa mắt nhìn bốn phía, gian phòng kia đều bị hỏa quang của Xích Viêm đốt một lần, trừ bỏ vách tường đều bị đốt thành tro tàn, trên mặt đất một mảnh tro trắng, hắc ám bị Xích Viêm xua tan, hấn đi vào trong phòng.

Sau đó, hấn nhìn thấy trên giường kia lại có một tờ giấy màu trắng rơi xuống.

Hấn đến gần nhìn, trên giấy đó viết một hàng chữ.

“Xích Viêm chi Tranh Hà, chôn ở nơi này.”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy chữ trên giấy này, trong lòng căng thẳng, bởi vì hấn nhìn kiểu chữ này rất quen thuộc, là kiểu chữ hấn từng nhìn thấy trong « Chư Thiên Sắc

Lệnh Bí Ngôn » của Vân Ý Thanh, rất giống với chữ viết này.

Triệu Phụ Vân không biết nữ tử này có phải là Vân Ý Thanh dời đến hay không, hay là nói Vân Ý Thanh đã đến nơi này, nhận ra nàng, cho nên lưu lại một tờ giấy ghi chép như vậy.

Hắn nhớ tới, Vân Ý Thanh là ở khắp nơi tìm nơi mai táng Xích Viêm, sẽ tìm tới nơi này, cũng là rất bình thường.

Như vậy mình đến nơi này, cùng đại di Vân Ý Thanh có quan hệ hay không?

Triệu Phụ Vân không biết, nhú mày.

Chương 386 : Phòng giam

Triệu Phụ Vân là một người như thế nào.

Có đôi khi chính hắn cũng nói không rõ chính mình.

Tính tình bẩm sinh của con người, mặt thiện, mặt ác vẫn luôn tại, ở khi không dính đến lợi ích bản thân, phần lớn thời gian đều có thể hiện ra mặt thiện.

Mà Vân Ý Thanh là người như thế nào, hắn càng nói không rõ ràng, không có thời gian dài ở chung, làm sao có thể hiểu rõ tính tình của một người thần bí.

Hắn thậm chí không biết Vân Ý Thanh đến tột cùng bao nhiêu tuổi, thậm chí sinh ra hoài nghi đối với mẹ ruột mình.

“Vân Ý Thanh.” Trong miệng Triệu Phụ Vân đọc lên cái tên này.

Loại địa phương này, đều nhìn thấy chữ của Vân Ý Thanh, có thể thấy được Vân Ý Thanh thật sự rất thần bí, đã đến rất nhiều nơi.

Nàng từng đến nơi này, nhìn qua nữ tử này, đồng thời biết thân phận của nàng, sau đó lưu lại ghi chép như vậy, về sau lại rời đi.

Triệu Phụ Vân nhìn xung quanh, nơi này đã đốt thành một mảnh tro tàn, nhưng vách tường lại hoàn hảo.

Hắn đi ra bên ngoài, đi mở cửa, lại phát hiện thế mà mở không ra cửa kia.

Vừa rồi cửa kia là bị hấn cho phong bế, là vì ngăn trở thứ bên ngoài, không để thứ bên ngoài mở cửa, nhưng bây giờ chính hấn mở cửa, thế mà mở không ra.

Khi hấn xóa đi phong ấn trên cửa kia, lại phát hiện nơi đó căn bản cũng không có cửa, ngay cả vết tích cửa đều không có.

Hắn nhìn xung quanh, chỉ nhìn mọi thứ nơi này đều là hoàn chỉnh như vậy, đèn trên tay chiếu sáng vào vách tường, chỉ thấy một vùng hoàn chỉnh, không có khe hở, hấn đưa tay sờ vách tường là chân thật tồn tại.

Băng lãnh bên ngoài, đúng là không cảm giác được bất luận pháp vận gì.

Ánh đèn chiếu không thấu, bàn tay hấn đặt ở trên vách tường, nổi lên hoàng mang, hấn muốn dùng Súc Địa Thành Thốn xuyên qua vách tường này.

Nếu là vách tường bình thường, tự nhiên nhất niệm liền xuyên qua, cho dù là một ít tường đất vách núi tạo dựng từ cấm pháp, hấn cũng có lòng tin xuyên qua, nhưng lúc này vách tường này lại giống như căn bản cũng không dính pháp.

Hào quang màu vàng đất trên bàn tay ở vách tường, chưa từng xuất hiện nửa điểm gợn sóng.

Ngay sau đó, phía sau hấn nhanh chóng hư hóa, tay đặt

ở trên vách tường, vách tường kia cũng không có nửa điểm ý tứ mở rộng, Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp không cách nào thoát đi.

Trong lòng hấn xiết chặt, trên người lập tức hiển hiện một bóng người to lớn màu vàng, nhanh chóng ngưng thực, hóa thành một cự nhân nguy nga, liền một quyền đánh về phía vách tường kia.

Vách tường chấn động, ở dưới quyền của hấn mở rộng, sụp đổ, trong lòng hấn mừng rỡ, hấn bước vào trong đó, quang hoa trên người lóe lên, liền muốn thoát ra ngoài.

Hấn nhưng không có phát hiện, độn quang của hấn lại ở cửa động quanh co lấp lóe, đúng là xuất hiện ở giữa gian phòng.

Khi chăm chú nhìn, mới phát hiện mình căn bản cũng không có rời đi, vách tường kia lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Trong lòng Triệu Phụ Vân cảm giác nặng nề, hoàng quang trên người hấn lóe lên, hóa thành một đại hán mặt vàng đầy đặn, một bước cũng đã đến bên cạnh vách tường, sau đó một quyền đánh về phía vách tường, vách tường lại một lần nữa mở rộng, lần này, hấn không có lập tức trốn ra từ kia cửa động kia.

Mà đứng ở bên cạnh vách tường mở rộng kia, nhìn động một quyền kia đánh ra, chỉ thấy phía trước một mảnh trống rỗng, sâu thẳm vô tận, không thể nhìn thấy phần cuối.

Hắn vươn tay ra cảm thụ, dưới tay trống rỗng, không có nửa điểm trở ngại.

Tâm niệm khẽ động, ánh đèn trên Xích Viêm Thần Đăng trong tay sáng lóng lánh, chiếu ra phía ngoài, sau đó phát hiện một màn kỳ dị.

Đèn chiếu sáng vào hư không mở ra kia, đúng là xuất hiện khúc chiết, xuất hiện chiết xạ, sau đó hắn nhìn thấy có một luồng ánh sáng, thế mà tán xạ xuống từ trong hư không phía sau.

Giờ khắc này trong lòng hắn xuất hiện một tia chấn kinh, nhưng mà ngoài chấn kinh này lại có mấy phần cảm giác quả thật như thế.

Ngay cả ánh sáng đều bị quay trở lại.

Hắn lấy xuống Âm Dương Hoàn muốn ngự sử, nghĩ nghĩ, lại không làm như vậy, hắn sợ Âm Dương Hoàn bay ra ngoài, thất lạc ở trong một vùng không gian nào đó.

Một vùng không gian trước mặt này tầng tầng lớp lớp, vạn nhất một nơi hư không nào đó có thể ngăn cách ý thức, như vậy Âm Dương Hoàn của mình liền sẽ thất lạc ở bên trong.

Hắn quyết định nghiêm túc cảm thụ một chút cảm giác không gian lượn vòng về này, trước đó hóa quang mà động, chột lóe mà qua không có trải nghiệm gì, chỉ cảm thấy có một chút hoảng hốt.

Lần này, hấn không có động, mà là bước ra ngoài.

Ngự không mà đi.

Hấn một cước đạp ra, chỉ cảm thấy là giẫm trên sóng lớn ba động, hư không lắc lư.

Đôi mắt của hấn hiện ra ánh sáng, đèn trong tay sáng lóng lánh, dâng lên ánh sáng khôn cùng chiếu vào một vùng tăm tối trước mặt này, nhưng mà ánh sáng lại ở trong hắc ám tản ra bốn phía, giống như bị xoắn nát, sau đó hấn quay đầu lại, muốn nhìn một chút trong phòng sau lưng phải chăng có ánh đèn lộ ra.

Nhưng mà chỉ vừa quay đầu lại, hấn phát hiện mình nhìn thấy chính là vách tường, mà hấn cư nhiên đã xuất hiện ở giữa gian phòng.

Kết quả này để hấn ngoài ý muốn, nhưng lại không ngoài ý muốn.

Hấn ngoài ý muốn chính là mình chỉ vừa quay đầu lại nháy mắt, cũng đã trở về, thế mà một điểm cảm giác đều không có.

Không ngoài ý muốn chính là, hấn đã nghĩ tới mình đi ra không được.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa đi tới bên cạnh vách tường kia, tay trái cầm đèn, tay phải sờ vách tường, vách tường bóng loáng băng lãnh để trong lòng hấn cảm giác nặng nề.

Hắn rút cuộc minh bạch, nơi này không chỉ là một căn phòng, vẫn là một lồng giam.

Hắn không khỏi nghĩ đến nữ tử trong căn phòng trước đó, nàng ở cửa sổ hô to, mà hắn căn bản là nghe không rõ đối phương hô gì, hơn nữa thanh âm nàng hô lên, thế mà gây nên hành lang bên ngoài dị động.

Mà bây giờ, hắn liên tục đập vách tường, hắn muốn biết bên ngoài sẽ có dị thường phản ứng hay không.

Hắn không biết, mình đến tột cùng có đánh vỡ vách tường này hay không, hay là nói một hình thái khác của vách tường này có bộ dáng như vậy.

Trên người hắn dâng lên hoàng mang, trống rỗng sinh ra một đầu người, nhiều hai cánh tay, giống như người hai đầu bốn tay, một quyền lớn màu vàng đánh về phía vách tường.

Vách tường lại một lần nữa mở rộng một vòng xoáy.

Hắn lần này, lấy đệ nhị Anh Thần bao phủ chính mình, hắn muốn trấn trụ thân thể mình, trấn trụ một vùng hư không này.

Hắn vừa bước ra ngoài, đệ nhị Anh Thần bao phủ trên người lập tức cất cao, vô hạn cất cao, hắn muốn chạm đến biên giới một vùng hư không này.

Ý đồ dùng tay đi chạm đến biên giới, sau đó đẩy ra một vùng hư không này, muốn xé rách pháp ý vùng hư không này.

Nhưng mà trên tay lại có một loại cảm giác trống rỗng, cảm giác được chính là hư vô vô ngần, căn bản là không có nơi xuống tay, không có nơi để tay mượn lực.

Thế là hần hơi nhún chân đạp mạnh, trong hư không sóng vàng cuộn cuộn, nhưng mà hần lại đột nhiên mất trọng lượng, cả người rơi xuống, hần lập tức kiềm chế thân hình.

Chỉ là khi hần định thân phát hiện mình lại ở trong gian phòng kia, chỉ là huyền không ở nơi đó.

Mà vách tường kia cũng đã khép lại, khôi phục thành một mặt vách tường trơn bóng màu đen.

Hần trầm mặc, rơi xuống sàn nhà, sau đó đột nhiên đánh ra một quyền hướng mặt đất, mặt đất phá vỡ một lỗ thủng, phía dưới phẳng phất có gạch đá tung bay, có một cỗ lực lượng phản chấn, để trong lòng hần vui mừng.

Cả người hần nháy mắt rơi xuống phía dưới, giống như chui vào trong đầm sâu.

Trong nháy mắt này, hần chỉ cảm thấy mình chui vào trong hắc ám vô biên hoang tàn, đôi mắt của hần nở rộ kim quang, hần ý đồ nhìn thấu một vùng hư không này, Xích Viêm Thần Đăng trên tay hóa sinh ra kim quang, càng là hóa thành một con Thần Điều to lớn.

Thần Điều mang theo một cỗ khí tức viễn cổ Hồng Hoang, loại khí tức mênh mông cổ xưa kia lập tức tràn

ra ngoài.

Hắn phảng phất cảm thấy một cơn gió, phảng phất nhìn thấy một vòng xoáy hắc ám, còn không hiểu rõ chuyện gì xảy ra, hắn liền cảm thấy mình giống như lá cây trong vòng xoáy bị cuốn vào trong đó, trong tầm mắt hắc ám mơ hồ, lại nhìn chăm chú, lại là ở giữa gian phòng.

Mặt đất dưới chân hoàn hảo.

Trong lòng Triệu Phụ Vân cảm giác nặng nề.

Nơi này giống như hành lang kia, đi tới đi lui, luôn luôn không thể rời khỏi.

Chương 1 : Nghe

Một lần, hai lần, ba lần, bốn lần.

Sau năm lần, sáu lần, bảy lần tám lần, hắn bắt đầu ngồi xuống, chậm rãi cảm thụ, tinh tế trải nghiệm.

Hắn không lại suy nghĩ thoát khỏi nơi này, nói chính xác hơn là không còn muốn vội vã rời đi như vậy.

Con người luôn luôn không chịu thua, nhưng con người cũng luôn phải chấp nhận số phận.

Triệu Phụ Vân đương nhiên không nguyện ý chịu thua, cũng đọc qua một quyển sách luận mệnh viết, chúng ta thấy mệnh hiểu vận mệnh, mà không nhận mệnh, thân có thể chết, hồn có thể tán, duy chỉ một hơi này, không thể tán.

Triệu Phụ Vân lý giải là tâm khí của người này.

Hắn có thể bình tĩnh lại, lĩnh hội, cảm thụ, chậm rãi trải nghiệm lấy pháp vận, pháp tắc của không gian này thay đổi.

Trong này có không gian pháp tắc, đây là đại pháp tắc.

Triệu Phụ Vân từng nghe nói qua, thế gian này có không gian mà không có thời gian, thời gian chẳng qua là bởi vì vạn vật biến hóa suy bại, do đó hình thành quá trình như vậy, mọi người gọi là thời gian lưu chuyển, kỳ thật, không có cái gọi là thời gian lưu chuyển, chỉ là sinh linh

tự nhiên suy bại.

Bởi vì cái gọi là, sát na vĩnh hằng, Triệu Phụ Vân từng đọc qua một quyển sách viết, thời gian thật ra là một sát na, nhưng cũng là vĩnh hằng, bởi vì vốn cũng không có thuyết pháp thời gian, cho nên đã là sát na, cũng là vĩnh hằng.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, một câu kia rất huyền diệu, có một loại hương vị vĩnh sinh cùng bất hủ ở bên trong.

Đương nhiên, Triệu Phụ Vân cảm thấy còn có một loại cảm giác tàn khốc, hẳn cảm thấy trong quyển sách chưa mệnh danh kia, một câu kia còn có một loại châm chọc, là đang châm chọc những người truy cầu vĩnh sinh bất hủ, cảm giác đến thứ bọn họ truy cầu kỳ thật cũng bất quá là một sát na.

Triệu Phụ Vân lại cảm thấy, nếu mình có thể rõ ràng đạo vận trong đó, cho dù là chứng không được vĩnh sinh bất hủ, cũng có thể để tính mạng của mình hóa thành một sát na.

Tâm tư thu hồi loại mơ màng này, mặt đất bên cạnh hẳn có một cửa động, giống như vực sâu.

Hắn lần lượt chui vào trong đó, nhưng lại lưu đệ nhị Nguyên Anh ở trong gian phòng.

Trong bóng tối, lần lượt cầm đèn tiến vào trong động quật hắc ám.

Pháp niệm của hắn, hợp với ngọn lửa, cảm xúc một

vùng hư không này.

Sau khi lần lượt bị truyền trở về trong phòng, hắn chậm rãi cảm thấy mạch lạc trong đó.

Giờ khắc này, hắn cảm giác mình giống như một con kiến hôi, ở trong không gian mênh mông này, lại cảm thấy ánh mắt của mình thật sự là thiên cận, căn bản là không nhìn thấy huyền bí trong đó.

Rõ ràng có huyền bí đang ở trước mắt, ngay ở trong tay, nhưng căn bản là nhìn không thấy, cảm không được.

Nhưng là không vội, hắn lần lượt lĩnh hội, thông qua tia sáng thay đổi chiết xạ, hắn chậm rãi phát hiện một đầu thông đạo lượn vòng trong đó.

Hắn có thể khẳng định đây là một loại cấm chế, hơn nữa loại cấm chế này viễn siêu hắn hiểu biết.

Hắn cảm thấy vùng không gian này là chông chất, hắn lại đột nhiên có một loại minh ngộ, không gian không quan trọng lớn nhỏ, ban sơ trong không gian là cái gì cũng không có, xây một ngôi nhà, đó chính là không gian có một ngôi nhà, dựng một thùng giấy, đó chính là một không gian thùng giấy nhỏ, người tiến vào bên trong nếu như nhận biết không được mình tiến vào một nơi như vậy, vậy sẽ một mực đảo quanh ở trong không gian này.

Đồng thời sẽ còn cho rằng không gian này là thế giới chân chính, cho nên, thế giới lại phân thành đại thế giới cùng tiểu thế giới.

Vô luận là đại thế giới hay là tiểu thế giới, đều là thế giới chân thật, vô luận thế giới kia dạng hình thái gì, đều là một mặt của thế giới.

Ngàn người ngàn mặt, thế giới cũng có thể là bởi vì bị những thứ khác nhau cắt thành thế giới khác nhau, mà xuất hiện hình dáng khác biệt.

Tỉ như thế giới hiện tại của Triệu Phụ Vân, u ám thế mà chiếm cứ đại bộ phận địa phương của thế giới.

Nếu như nói phiến thế giới hiện tại này là một bộ phận chia cắt từ trong đại thế giới, như vậy Vãng Sinh Điện hiện tại này, cũng là như thế.

Hắn thông qua tia sáng, không ngừng cảm xúc lực lượng có thể dẫn động vạn vạo chuyển hướng tia sáng, có thể xác định là cấm chế nào đó, hình thái cấm chế này liền như phương thức mọi người thành lập phòng ở tạo dựng không gian.

Trong cảm giác của hắn, cấm chế của Vãng Sinh Điện hẳn là giống như một tổ kiến, mà mỗi một phòng, đều để người trong phòng không cách nào đi ra ngoài, ra ngoài phạm vi nhất định liền bị chuyển trở về giữa phòng.

Trong lòng hắn đột nhiên nhớ tới một câu, không gian như hồi phong lưu chuyển, mà người thì như lá rụng phiêu linh, theo gió mà động.

Hắn cứ như vậy lần lượt đi cảm giác, đi thể ngộ.

Một mỗi liền ngồi ở đó đi ngủ, có đôi khi cảm thấy có phải toàn bộ thế giới là đình trệ, chỉ có một mình mình, có đôi khi sẽ cảm thấy đây có phải chỉ là một giấc mộng hay không.

Hắn vừa ngủ, liền không biết ngủ bao lâu, bởi vì ở đây, hắn không cảm giác được thời gian trôi qua.

Không có hoa nở hoa tàn, không có tóc xanh trong sương sớm, không có tóc trắng vào ban đêm, cho nên hắn không biết ở đây qua bao lâu.

Ngủ tỉnh, hoặc là vong ngã ở trong định cảnh.

Ngẫu nhiên linh cảm pháp thuật đến, liền lại thí nghiệm luyện tập pháp thuật một thời gian.

Hắn giống như bế quan, hắn đem những lý luận pháp thuật kia của mình nhai lại một lần, thu hoạch được không ít linh cảm.

Trong một vùng trống vắng an bình này, pháp vận trong tâm linh hắn, phẳng phát biến thành từng đạo thái sắc họa ngân trên tờ giấy trắng.

Nếu như nói, trước đó pháp vận trong lòng hắn tựa như là từng đạo ánh sáng, nhiều pháp vận đan vào nhau như vậy, tựa như là ánh sáng đan vào nhau, hình thành thái hòa, sẽ để cho tâm linh của hắn có một loại cảm giác đầy trướng, tràn ngập trong tim, đan vào nhau, sẽ để cho người nhất thời khó mà làm rõ, sắc thái lộng lẫy tận ở trong lòng, chư sắc triền miên, chỉ thấy một mảnh sắc thái.

Rất nhiều người đạt được pháp vận, tiến thêm một bước sáng tỏ pháp tính, lại kết hợp những thứ khác, tạo dựng thành từng đạo pháp thuật.

Mà hiện tại những sắc thái rục rờ này, trong trái tim yên tĩnh của hắn, đúng là thu lại quang huy, hình thành từng đạo ký hiệu ở trái tim của hắn.

Ký hiệu này giống như từng văn tự cổ lão, lại giống loại chữ tượng hình cổ lão nào đó.

Thứ này giống vân văn trong huyết mạch hắn, kết hợp với pháp tính bản thân hắn ở thời khắc này, ở thời khắc này, ở trái tim của hắn, hình thành từng đạo vân văn đặc biệt, đây lại giống như bút chì vẽ nguệch ngoạc.

Chợt nhìn qua cũng không có gì, nhưng trọng ảnh bóng tối cùng câu tuyến đậm nhạt không đồng nhất trong đó, đều có ý nghĩa thần bí.

Điều này khiến hắn càng thêm rõ ràng, đối với những pháp tính kia, càng thêm sáng tỏ.

Hắn bắt đầu suy nghĩ từng cái, một lần nữa lý giải pháp ý trong đó.

Trong đó có ít phù văn xuất hiện lại để hắn ngoài ý muốn, bởi vì hắn nhìn thấy một đạo vân văn đại biểu cho Linh Tê Tị Tai Pháp kia.

Linh Tê Tị Tai Pháp hắn cũng sớm đã học xong, nhưng từ sau khi học được, pháp thuật này, lại giống như pháp

thuật bị động, ở trên người hấn hình thành một loại năng lực bị động.

Chính hấn muốn chủ động tu hành, chỉ có thể chủ động đi kinh lịch nguy hiểm, mà theo tu vi hấn đề cao, nguy hiểm bình thường căn bản là không cách nào xúc động Linh Tê Tị Tai Pháp của hấn.

Sau khi tiến vào Hợp Sinh Thị, trong lòng cảm thấy được nguy hiểm, cũng chỉ có loại hồi hột, không rõ rệt, để người không biết tránh như thế nào, không biết nhường như thế nào.

Sau khi rõ ràng, trong nháy mắt nguy hiểm cũng đã đến trước mắt, tránh cũng tránh không kịp.

Một đạo phù văn kia là một người trong bóng tối bên mặt giống đang lắng nghe, hấn cảm thấy có điểm giống hình dáng của mình, nhưng nhìn kỹ lại ở trong lòng kinh khởi một loại cảm giác xa lạ.

Đó là một bên mặt nghiêng tai lắng nghe, khi ý niệm của hấn tập trung đến trên một đạo phù văn kia.

Trong tai hấn nguyên bản yên tĩnh, lại giống như đột nhiên nghe tới một ít thanh âm không hiểu.

Giống như nghe được, lại không giống như nghe được.

Nguy hiểm là có thể nghe được sao?

Hấn nghĩ tới một từ ‘thính kinh’, còn có người nghe gió nghe mưa nghe tuyết rơi, đương nhiên những thứ này

đều là có thanh âm.

Như vậy nguy hiểm có phải là kỳ thật cũng sẽ có thanh âm?

Một đạo pháp giáng lâm phải chăng cũng sẽ có thanh âm? Hấn nói không rõ ràng, có chút hấn xác thực có thể nghe được, nhưng có chút pháp thuật yên tĩnh im ắng, hấn lại có thể nghe được, loại nghe này không phải lỗ tai nghe, mà là ‘Tâm’ nghe được, đây chính là cảm giác.

Mà hiện tại, hấn nghe được thanh âm từ trong hắc ám sâu xa, những thanh âm này giống như trực tiếp khắc sâu vào trong lòng hấn.

Có gió, có mưa, còn như có tuyết rơi, thậm chí có thanh âm thực vật sinh trưởng, nhưng những thanh âm này hấn đều cảm thấy không phải thật, vì thế, hấn nghe được ‘ngôn ngữ’ từ trong các loại thanh âm.

Loại ‘ngôn ngữ’ này tựa như là linh tê một điểm linh quang chợt hiện.

Lúc đầu chỉ giống có vô số người đang thì thầm nói chuyện, khi hấn tập trung chú ý vào một thanh âm, thanh âm kia nhanh chóng rõ ràng.

Có người đang tế tự.

Hơn nữa, tế tự này không phải tế tự đơn thuần, mà là một loại nghi thức thỉnh thần.

Lúc đầu hấn nghe không rõ, nhưng sau khi tập trung lực

chú ý đi nghe, liền lại nghe rõ, đồng thời nghe hiểu ý tứ trong đó.

“... Khẩn cầu, Vãng Sinh Quốc, Minh Ngục Gian, ngủ say ở trong bóng tối vĩnh hằng hắc quan chi chủ, giáng lâm nơi đây, mang đi những linh hồn tội ác này...”

Thanh âm tế tự này một lần lại một lần, lúc Triệu Phụ Vân nghe rõ một tấm gương bị bôi bẩn treo trên vách tường, lúc này lại là nổi lên thanh quang.

Thứ bôi bẩn tấm gương ở trong hỏa diễm thiêu đốt bị đốt khô héo, lúc này lại bị thanh quang xông lên, mặt gương lập tức liền rõ ràng lên, sau đó hắc nhìn thấy trên gương xuất hiện hình ảnh.

Có hai người áo đen quỳ ở nơi đó, hai người kia một già một trẻ.

Ở trước mặt bọn họ, bày biện một nghi thức, đốt một nén hắc nhang, trong đó có một hắc quan nho nhỏ đặt ở giữa, chung quanh là người rơm, hình thành một cục diện người rơm nâng quan tài.

Chương 2 : Hắc Phụ trong miếu đường

Hai người áo đen, một nam một nữ, một già một trẻ.

Bọn họ là tổ tôn.

Bọn họ sẽ bày ra nghi thức này, cũng thật sự là không có cách nào.

Bọn họ thuộc về gia tộc Chương thị Quảng Nguyên Phủ, xuất thân của tổ tiên muốn nói thấp kém cũng không nói được, bởi vì Chương thị đến từ Đô Hạ Thành, Đô Hạ Thành là hậu duệ của đệ tử Thiên Đô Sơn.

Nghe nói ngược dòng tìm hiểu đến càng xa, Chương thị từng có tiên tổ vào Hạ Viện Thiên Đô Sơn, chỉ là sau đó Chương thị không còn có người tiến vào trong đạo viện Thiên Đô Sơn tu hành.

Cho nên Chương thị đi tới Quảng Nguyên Phủ, đầu tiên là trở thành một linh thực sư thế gia, sau đó lại thăng làm linh trị thứ trưởng, lại sau đó, nhà kia xảy ra chuyện, đắc tội một vị đệ tử nội môn Thiên Đô Sơn.

Vị người thừa kế trẻ tuổi nhất có thiên phú nhất trong thế gia, bị đệ tử nội môn Thiên Đô Sơn, ở trước mắt bao người quyết giết.

Vì thế gia tộc kia cũng tự nhiên xuống dốc, mà ở thời điểm xuống dốc, hai cha con Chương thị có bối cảnh

Thiên Đô Sơn kia tự nhiên cũng bị trục xuất.

Nhưng nữ nhi trong hai cha con này, lại gả cho một vị tử đệ thế gia xuống dốc nơi đó, sau đó từ đây đứng vững bước chân ở Quảng Nguyên Phủ.

Thế nhưng dòng họ của tiểu gia tộc kia lại càng ngày càng xuống dốc, mà Chương thị thì thay vào đó.

Cho tới hiện tại, gia tộc Chương thị liên tục đi ra mấy vị tu sĩ Trúc Cơ.

Chỉ là sau đó Quảng Nguyên Phủ xuất hiện náo động, Chương thị lại đang quật khởi, mấy vị tu sĩ Trúc Cơ đều không thể chết già.

Mà bây giờ, bọn họ càng là gặp thời khắc sinh tử tồn vong, Chương Tu Viễn bất đắc dĩ, tế ra một môn nghi thức pháp học được từ Đô Hạ Thành nơi đó.

Trong Đô Hạ Thành đều là hậu nhân của tu sĩ Thiên Đô Sơn, bầu không khí tu hành trong thành rất tốt, cho dù là Chương thị đặt chân trong Quảng Nguyên Phủ, cũng vẫn mua phòng ở trong Đô Hạ Thành, nghi thức pháp này, hẳn cũng là mua được trong một hội giao lưu pháp thuật ở Đô Hạ Thành.

Ở nơi đó, nghi thức tế thần thỉnh thần cùng loại rất nhiều, bọn họ cũng không biết vị thần này đến cùng là tồn tại như thế nào.

Dù sao thế gian loại quỷ thần thượng vàng hạ cám này thật sự quá nhiều.

Bất quá, người trong hội giao lưu kia bán nghi thức pháp này, cũng là lời thề son sắt nói qua tồn tại mà nghi thức chỉ hướng là cực kỳ cường đại.

Hắn dùng nghi thức đồ vật do gia tộc Chương thị những năm gần đây thu thập được, bày ra nghi thức thỉnh thần này.

Một hắc đàn quan tài mộc từng chôn chín hài nhi, còn cần hai mươi hai mặt trận kỳ, phân biệt đại biểu cho thiên can địa chi, trên mặt đất vẽ trận đồ.

Chung quanh trước bày thi thể hồ, nhím, rắn, chồn, chuột xám, đầu mỗi một thi thể đều đối diện quan tài đen.

Lấy linh tính của ngũ tiên làm dẫn.

Trước quan tài đặt một lư hương, trong lư hương cắm một nén nhang đen.

Trước lư hương lại có bày một tế bồn, trong tế bồn thiêu đốt tiền giấy.

Mà lão nhân trong hai người ở trước tế bồn, thì đang cầm một tờ giấy ở nơi đó đọc lấy, mỗi niệm xong một tờ, liền đốt ở trong ngọn lửa của tế bồn.

Lời nói của hắn tựa như theo ngọn lửa trong chậu đốt cùng khói trong lư hương, chìm vào hư vô, sau đó lại giống như xuất hiện trong mặt gương, một mảnh khói đen cuộn cuộn tạo ra một vòng xoáy, sâu trong vòng

xoáy mơ hồ có một quan tài đen thẫm bí chìm nổi ở trong đó.

Mà ở thời điểm này, Triệu Phụ Vân cảm giác hắc ám trong phòng này, giống như nước dừng mảnh lao về phía quan tài đen kia.

Mà hắn làm một thành viên trong vùng bóng tối này, hắn cảm giác ý thức của mình giống như đang ly thể, rõ ràng cảm giác được pháp lực của mình, theo hắc ám cùng chảy vào trong bóng tối kia.

Lúc này, ý niệm của hắn khẽ động, một tầng hoàng quang nhàn nhạt trên người như nước đục cùng tràn vào trong quan tài đen.

Chỉ một sát na, Triệu Phụ Vân liền cảm thấy mình ý thức tiến vào một không gian khác bên trong.

Hắn cảm thấy mình đã trở thành người trong quan tài.

Mà trong nháy mắt trở thành người trong quan tài, hắn lại cảm thấy mình tựa hồ nhiều hơn chín phân thân.

Hắn phát hiện, chín phân thân kia cũng ở trong quan tài này, đó là chín hài nhi, chín đạo oán khí mãnh liệt đúng là muốn nghịch xung mà đến. Mơ hồ có thể thấy được, chín hài nhi sắc mặt tái xanh đánh về phía mình, trên người bọn chúng còn quần quanh cuồng rón.

Ở trong quan tài hoàng quang lóe lên, trong mơ hồ có một cổ trăn áp chi ý nguy nga, trăn trụ oán khí nghịch xung mà đến.

Ý chí của hắn, ở thời khắc này không chỉ có uy nghiêm của Thái Nhạc Trấn Thần Pháp bản thân hắn, còn có đến từ một vùng tăm tối thần bí này.

Hắn phát hiện ý thức của mình đúng là hợp lại cùng một vùng hắc ám này, hắn thể mà cảm thấy một cỗ pháp vận thần bí cao xa trong hắc ám kia.

Một cỗ pháp vận này cho hắn một loại cảm giác vô cùng mênh mông, thần bí đáng sợ.

Phảng phất bên trong thứ gì cũng có, đương nhiên, duy chỉ không có pháp vận ‘Dương’.

Ý thức cả người hắn giống như chìm vào trong một vùng đại dương hắc ám mênh mông khôn cùng, thể mà không phân biệt được chân thực cùng hư ảo, hắn không biết đây hết thảy có phải là thật hay không, không cách nào xác định vị trí thể giới của mình có phải chân thực hay không.

Mà lúc này, trong tai hắn tiếp tục nghe được thanh âm đến từ những người tế tự kia.

“Đức Tử Miếu có ác linh, ở trên miếu đường, vốn nên bảo hộ phụ nhân sinh con, lại mượn danh bảo hộ, giết hại anh đồng, coi là ăn tế, nay nhiều Quan Chủ giáng lâm, phủ phục trấn sát! ...”

Chương Tu Viễn vừa nói xong, hắn liền nhìn thấy, quan tài đen trước mặt mình bị một đoàn khói đen bao vây lấy, sau đó bay lên, vốn chỉ là quan tài đen quần quanh

oán sát khí, ở thời khắc này biến thành thần bí đáng sợ, hần nhìn quan tài đen, phảng phất nhìn thấy thiên địa hắc ám thâm thúy.

Hần phảng phất nhìn thấy trong hắc ám nhiều một ý chí đáng sợ đang nhìn chăm chú mình.

Cả người hần đều quỳ trên mặt đất, nữ tu trẻ tuổi sau lưng cũng là như thế.

Ở trong cảm giác của hần, quan tài đen kia lại tràn ngập trong lòng hần, phảng phất chỉ cần một chấn động, liền có thể đem tâm linh thần hồn của hần đều no bạo.

Hần lại cảm thấy mình nhỏ bé, quan tài đen trước mặt là một vòng xoáy khổng lồ, mình giống như một chiếc lá, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị vòng xoáy nuốt hết.

Nhưng cũng may trong quan tài đen kia chui ra chín hái nhi, toàn thân hái nhi đen nhánh, khói mù vờn quanh.

Chín hái nhi này chui ra khỏi quan tài, tùy theo chìm vào hư vô, ý thức của Triệu Phụ Vân theo những hái nhi này kéo dài, kéo xa vô hạn.

Hần trải nghiệm lấy loại cảm giác bị mang theo, xuyên qua hư không này.

Mà ở Quảng Nguyên phường thị trong Quảng Nguyên Phủ, đã từng Xích Viêm Thần Miếu, lúc này đã bị đổi thành Đức Tử Miếu.

Tượng thần trong miếu đã sớm đổi, đổi thành một lão bà

bà mặc áo bào đen, tướng mạo của lão bà bà nhìn như hiền lành, hai đầu lông mày lại có một cỗ hung sát chi khí, năng danh xưng Hắc Phụ.

Năm đó sau khi Chu Triệu Trường Minh Hoàng Đế của Đại Chu, khởi công xây dựng miếu đường, thu nạp thiên hạ yêu quỷ, lực ảnh hưởng của Xích Viêm Thần Miếu nhanh chóng hạ thấp.

Các nơi đều xây dựng miếu thờ, loại miếu thờ này còn gọi là đường miếu, trong khoảng thời gian ngắn yêu quỷ các nơi nhao nhao lảy vào đường miếu làm vinh.

Mà yêu quỷ vào đường miếu, lại sẽ thu nạp không ít tiểu yêu tiểu quỷ, bọn chúng ở nhiều năm sau, thế mà xưng hùng một phương, các tu hành thế gia cũng không dám quản chuyện của bọn chúng.

Thậm chí còn có một ít thế gia bởi vì bị định tội danh, bị yêu quỷ trong đường miếu cho diệt môn.

Mà trong gia tộc Chương thị có người sinh con, liền bị miếu linh Hắc Phụ trong Đức Tử Miếu này hại mấy vị dòng dõi, bọn họ tìm tới Phủ Chủ Quảng Nguyên Phủ, thế nhưng Phủ Chủ lại chỉ nói không có chứng cứ, sau đó kéo dài, đồng thời tìm Chương thị bọn họ phiền phức, nói bọn họ chiếm cứ linh điền của người khác.

Chương Tu Viễn liền biết, mình không cách nào thông qua Phủ Chủ tìm lại công đạo.

Mà Hắc Phụ của Đức Tử Miếu kia lại là miếu linh được Đại Chu Quảng Nguyên Phủ phong, địa vị thậm chí so

với gia tộc Chương thị còn cao, có quyền chấp chưởng.

Cho nên, hắn tìm kiếm gia tộc khác hỗ trợ, gia tộc khác cũng đều không đáp ứng, nhưng hắn biết, tất cả mọi người đang nhìn.

Bởi vì bối cảnh của hắn là Thiên Đô Sơn, mà qua nhiều năm như vậy, mọi người cũng nhìn ra, Đại Chu vương triều cùng Thiên Đô Sơn xuất hiện vết rách.

Chương 3 : Cữu anh nhắc quan tài

Mếu linh của Đức Tử Miếu, từng có chút thanh danh bên ngoài Quảng Nguyên Phủ, được một số người thờ phụng, xưng là Bảo Gia Tiên, đưa con bà bà.

Nhưng nàng còn bị một số người xưng là Hắc Phụ, sở dĩ có cái tên này, là bởi vì có người từng thấy nàng ra vào nhà người khác, chính là dáng vẻ một phụ nhân áo bào đen, cũng là chỉ tính tình của nàng.

Chỉ là muốn nhìn thấy nàng cũng không dễ dàng, hơn nữa người gặp qua nàng đều sẽ bệnh nặng một trận.

Hắc Phụ vừa chính vừa tà, người cung phụng nàng, nếu có thể cung cấp tế phẩm, liền có thể sai khiến nàng đi làm việc.

Còn nếu có người cung phụng nàng chọc giận nàng, nàng sẽ phản phệ, nàng từng có sự tích thôn phệ tinh hồn một nhà cung phụng.

Mặc dù tà tính, hỉ nộ vô thường như thế, nhưng vẫn sẽ có người cung phụng nàng.

Bởi vì nàng xác thực rất cường đại, hơn nữa rất sinh động, chỉ cần có người tế tự triệu mời, nàng liền sẽ xuất hiện.

Để mời được, sinh động, tế phẩm nghi thức cần cũng

không phức tạp, chỉ cần tinh hồn hài nhi chưa tán là được.

Sau đó xây miếu đường, đặt yêu quỷ vào trong miếu đường, Hắc Phụ này liền ngay lập tức tìm đến, nàng ở trong một đám yêu quỷ cạnh tranh, lấy được thắng lợi, từ đó thu hoạch được tư cách vào miếu.

Có người nói, nàng cùng Phủ Chủ mới tới là có loại quan hệ nào đó, cũng có người nói, nàng chính là vị Phủ Chủ kia cung dưỡng ra.

Lúc Đức Tử Miếu cải tạo, người trong phường thị này đều nhìn thấy, vô số oan hồn hài nhi xuất hiện phóng tới Xích Viêm Thần Miếu kia.

Còn có yêu quái mang theo vật dơ bẩn, xông vào trong miếu kia, ô nhiễm tượng thần, mà sau khi những yêu quỷ này xông vào trong miếu, trong miếu liền thiêu đốt lên ngọn lửa vô hình, đốt cháy những yêu quỷ xông vào kia, nhưng đến cùng là Xích Viêm Thần Miếu không người chủ trì.

Sau ba ngày, cảm giác ánh sáng đỏ thuần dương trong Xích Viêm Thần Miếu mới tiêu tán.

Cảnh tượng như vậy, mọi người mới biết được, năm đó Chúc Khúc chủ trì tế miếu không giống bình thường cỡ nào, hẳn rời đi nhiều năm như vậy, một mực không có một Miếu Chúc lâu dài, có cũng chỉ là ở tạm một thời gian ngắn lại rời đi, nhưng chính là như thế, giờ khắc này Xích Viêm Thần Miếu đối với yêu quỷ có năng lực chống đỡ và tinh lọc.

Năm đó Chúc Khác bắt quá tu sĩ Trúc Cơ, nơi này xem như đạo tràng của hắn, mà đạo tràng hắn lưu lại, nhiều năm sau lại có thể chống cự yêu quỷ xung kích ba ngày ba đêm, có thể thấy được một tòa miếu này bất phàm.

Bọn họ không biết, năm đó tòa thần miếu này còn có Triệu Phụ Vân từng tế luyện thần đăng ở đó, hỏa ý lưu lại, cũng tan vào trong cấm chế của thần miếu.

Sau khi Hắc Phụ nhập chủ ngôi miếu này, nàng tiến hành một trận đại tế, triệt để xua tan hỏa khí trong miếu, từ đó về sau, tòa miếu này liền biến âm trầm.

Mà Quảng Nguyên phường thị từ đó về sau, liền không còn hưng thịnh như vậy, người ở nơi này, thường thường sẽ gặp quỷ ở ban đêm, cho dù là người tu hành, cũng sẽ phát sinh tình huống bị câu hồn nhiếp phách.

Tán tu bên ngoài phủ thành này, có đồ vật càng là không nguyện ý cầm đến nơi này bán, chậm rãi, tòa phường thị này liền không còn thịnh vượng năm đó.

Bất quá, trong Đức Tử Miếu kia cũng không phải hoàn toàn đen kịt, mà là có đốt đèn, chỉ là đèn diêm nơi này lại là lục u u, đó là Âm Lân Đăng, là Quỷ Hỏa.

Từng có người bị Hắc Phụ hại dòng dõi, xâm nhập vào ngôi miếu này muốn đánh vỡ tượng thần, nhưng sau khi xông vào trong, Âm Lân Đăng cung phụng trước tượng thần kia, giống như bị người vô hình thổi động, trong nháy mắt dâng lên một mảnh Âm Lân Hỏa nhào vào trên người.

Tu sĩ này quay người chạy ra Đức Tử Miếu, thế nhưng sau khi chạy ra, huyết nhục trên người đã bị đốt khô héo.

Có người ở ngoài miếu thông qua linh mục nhìn thấy, trong Đức Tử Miếu hắc ám có phụ nhân thổi một hơi, đem Âm Lân Đăng kia thổi lên một mảnh Âm Lân Hỏa.

Mà người tu sĩ xông vào trong miếu là Tử Phủ, bởi vậy có thể thấy được, tu sĩ Tử Phủ ở đây căn bản là không làm gì được đối phương.

Có người từng muốn mời Thiên Đô Sơn đến chủ trì công đạo, dù sao năm đó Thiên Đô Sơn trợ giúp Đại Chu vương thất phổ biến ‘Đạo Tử tân chính’, rõ ràng là muốn tham gia hồng trần.

Nhưng mà khi mọi người tìm được Viện Trưởng Đạo Tử Viện, đối phương lại căn bản cũng không có ý tứ tham gia, chỉ một lòng dạy bảo những học sinh Đạo Tử Viện kia, không để ý đến chuyện bên ngoài, còn liên tục dặn dò các học sinh, không nên đi quản chuyện miếu đường.

Sau đó, không bao lâu liền truyền ra, Thiên Đô Sơn cùng Đại Chu vương thất xuất hiện vết rách, nghe nói trong kinh thành, Đại Chu vương thất cùng quốc sư như nước với lửa.

Phải biết, năm đó Phong Lôi chân nhân đi tới kinh thành, đây chính là cùng Thiên Đô Sơn quyết liệt, chỉ một lòng duy trì vương thất, trợ Đại Chu vương thất thoát khỏi La Tiên Quan Chủ.

Nhưng mà lại nhanh như vậy quyết liệt với Đại Chu vương thất, đây là mọi người bất ngờ.

Nhưng Trường Minh Đế đẩy ra ‘Yêu quỷ vào miếu đường chi chính’ này, cũng làm cho tu sĩ thiên hạ minh bạch, vì sao Phong Lôi chân nhân sẽ xuất hiện vết rách với Đại Chu vương triều.

Lần này, chúng thế gia, một đám môn phái, cũng đều biểu thị phản đối, nhưng mấy thế gia cùng môn phái tiếng kêu lớn nhất kia lại ở sau đó đột nhiên không còn lên tiếng.

Mà Thiên Đô Sơn cũng không có lên tiếng, Thiên Đô Sơn giống như ở vào thế ngoại, mặc kệ thế gian phong vân biến hóa.

Có người nói nội bộ Thiên Đô Sơn kỳ thật vẫn có vấn đề, bởi vì trong Thiên Đô Sơn ẩn giấu quá nhiều bí mật.

Cho nên những năm gần đây, mọi người có một thuyết pháp, đó là ánh mặt trời trong Đại Chu Quốc đang nhanh chóng lui bước, hắc ám đang giáng lâm phiên đại địa này.

Yêu quỷ sẽ lại một lần nữa trở thành chúa tể một mảnh đại địa này.

Thống trị của Đại Chu vương thất đối với một mảnh đại địa này, vốn là tương đối lỏng lẻo, mà bây giờ thì càng ngày càng lỏng lẻo, nhưng sau khi tạo dựng lên miếu đường, thế gia các nơi lại bắt đầu sợ hãi.

Trong Quảng Nguyên phường thị, lúc buổi tối, tuy rằng không bằng năm đó đèn đuốc sáng trưng, hiện tại thì là khắp nơi tối tăm, nhưng lại y nguyên còn có ánh đèn, chỉ là bầu không khí kém rất nhiều.

Đột nhiên, rất nhiều người nghe được một trận tiếng khóc, tiếng khóc lại xen lẫn tiếng cười của tiểu hài.

Tiếng khóc rộn người, mà tiếng cười càng khiến người ta cảm thấy khủng bố.

Tiếng khóc cùng tiếng cười như có như không, lại thẳng vào nội tâm mọi người đem mọi người kinh động, cho dù là đang nhập định, cũng rung mình một cái, sau đó giật mình tỉnh lại, có chút đang trong giấc mộng, nguyên bản mộng bình yên nhanh chóng diễn biến, phản phát nhìn thấy anh quỷ khủng bố leo đến trên giường của mình từ ngoài cửa.

Thế là giật mình tỉnh lại, từng người đứng dậy, mở cửa sổ, lại cũng không nhìn thấy gì, nhưng tu sĩ có kinh nghiệm, lập tức minh bạch đây là có tồn tại khủng bố đi qua từ phụ cận, pháp ý tán phát trên người nó, ảnh hưởng đến chính mình.

Bất quá có người tu vi cao, lại ở cách Đức Tử Miếu khá gần, đúng là nhìn thấy chín anh quỷ, nhắc lên một quan tài đen tiến vào Đức Tử Miếu.

Rất nhanh, mọi người liền nghe được một thanh âm sắc bén.

“Ai, ai lại dám xông vào linh miếu của ta.” Đây là thanh âm của Hắc Phụ.

Nàng đứng ở nơi đó, tay nâng Âm Lân Đăng, thân hình tựa như một cái bóng.

Nàng cũng không có nhục thân, mà là âm thân, cho nên nàng vẫn luôn yêu thích nuốt tinh hồn, nhất là tinh hồn của hài nhi vừa ra đời hoặc là sắp sinh, dùng loại phương thức này tráng âm thân của mình.

Mà sau khi được thần vị, âm thân của nàng càng thêm cường tráng, vốn chỉ là một đạo bóng tối nhàn nhạt, hiện tại đã nhiều hơn một chút màu sắc lộng lẫy, tỉ như hai mắt, tóc, mặt, quần áo của nàng.

Trên đầu nàng bọc vải đen, sắc mặt tái nhợt, hai mắt hiện lục quang, quần áo là vải đen, có hoa văn quỷ dị.

Nhưng nàng đứng ở nơi đó, lại như ở vào trong hư vô, tay nâng lấy một ngọn đèn âm hỏa.

Chương 4 : Quỷ thần không đi

Một mảnh tiếng khóc cười vào Đức Tử Miếu.

Kinh động người lân cận, có người bay lên không trung nhìn, có người bay thấp đến gần.

Bởi vậy có người nhìn thấy hỏa quang của Âm Lân Đẳng trong Đức Tử Miếu bắt đầu lấp lóe.

Đồng thời lại nghe được thanh âm chất vấn của Hắc Phụ kia, rất nhiều người nghe ra trong thanh âm của Hắc Phụ, lại có một tia cảm giác sợ hãi.

Liền có rất nhiều người không khỏi ở hiện lên một ý niệm trong đầu, trong quan tài cửa anh nhấc kia đến tột cùng là tồn tại dạng gì.

Quan tài đen căn bản cũng không trả lời, chỉ có tiếng khóc của hài nhi.

Đúng lúc này, trong miếu hắc ám dâng lên một mảnh hỏa diễm lục lân, những hỏa diễm này, mắt thấy là phải nhào vào trên cửa Anh cùng quan tài đen, lại bỗng nhiên diệt đi, sau đó liền có một đoàn hắc ám nhào vào trên người Hắc Phụ.

Người bên ngoài chỉ nghe được Hắc Phụ phát ra một tiếng rít lên, hắc ám tràn lên.

Đó là chín hài nhi, chín hài nhi này giống như có đại thù với nàng, cuống rồn trên người cuộn lại, quần quanh lấy Hắc Phụ muốn trốn vào trong bóng tối.

Chỉ thấy hắc ám trong Đức Tử Miếu, đột nhiên tuôn ra ngàn vạn sợi tóc đen, tóc đen kia như tuôn ra từ trong biển sâu, từ dưới tóc lại chui ra vô số oan hồn ác quỷ.

Mà vào lúc này, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện một cỗ trấn áp chi ý, trấn áp hắc ám pháp vận đến từ quan tài đen kia, chỉ trong nháy mắt, một vùng hư không này đều như ngưng trệ.

Người nhìn xem ở bên ngoài, cũng đột nhiên cảm thấy, một vùng u ám này, giống như liên thông một vùng u ám mênh mông nào đó càng thêm thần bí đáng sợ, đem một vùng hư không này trấn trụ, trong mơ hồ, bọn họ phảng phất nhìn thấy một ngọn núi thần bí, cao xa mà khủng bố.

Đó là một loại cảm giác, con mắt cũng thể thấy gì, trong tai cũng không có nửa điểm thanh âm, hết thảy thanh âm trong miếu đều giống như bị thôn phệ.

Giờ khắc này Triệu Phụ Vân, chỉ cảm thấy mình hợp làm một thể với hắc ám, đã là chủ động, lại là bị động.

Hắn cảm thấy mình nên làm như vậy, liền có pháp ý hiện ra trong một vùng hư không này.

Giống như vừa rời đối mặt với một mảnh Âm Lân Hỏa, trong đầu hắn chỉ hiện lên một ý niệm, cho rằng có thể để những hỏa diễm này dập tắt, hỏa kia liền dập tắt.

Mà sau đó Triệu Phụ Vân lại nhìn thấy trong hắc ám kia mọc ra tóc đen quỷ dị, ý niệm đầu tiên của hắn chính là trấn áp, khiến cho nó không còn sinh trưởng, sau đó lấy hỏa đốt cháy.

Bất quá, ý niệm trấn áp trong lòng vừa hiện ra, tòa miếu thờ này liền bị trấn trụ, hơn nữa hắn phát hiện, trấn áp chi ý của mình giống như dị biến, không chỉ có là một tòa núi lớn chi ý, mà là cảm giác mình hóa thân thành một vùng bầu trời.

Chỉ trong nháy mắt, tóc đen điên cuồng sinh trưởng trong miếu liền đình chỉ, nhưng tiếp theo cũng không có theo tâm ý của hắn như thế xuất hiện hỏa diễm đốt diễm.

Bởi vì sau đó, Hắc Phụ kia đã bị cửu anh quán lên, cửu anh kéo âm thân linh thể của đối phương.

Hắc Phụ kia phát ra tiếng thê lương quái dị, lại không cách nào giãy dụa, âm thân linh thể của nàng dưới cửu anh cắn xé, nhanh chóng xé nát, bị cửu anh quỷ nuốt vào trong miệng.

Ngay sau đó, những tóc đen kia, cũng bị cửu anh nuốt vào miệng, lại thấy bọn nó há miệng hút vào, hương hỏa chi khí trên tượng thần kia lại bị nuốt vào miệng.

Tiếp theo, cửu anh căn bản cũng không dừng lại, vây quanh quan tài đen, quan tài đen lập tức bị khói đen bao vây lấy, ra cửa miếu, liền chui vào trong hư vô biến mất không thấy.

Triệu Phụ Vân muốn hạ lệnh, muốn dùng ý thức điều khiển cứu anh, lại phát hiện mình cũng không thể hoàn toàn khống chế cứu anh này.

Ý thức của bản thân hắn, hợp nhất với cứu anh này, thành một phần trong đó, pháp ý trên người hắn, cũng dung hợp lại cùng nhau.

Hắn có thể xác định mình chỉ là một phần cung cấp lực lượng cùng pháp ý cho quan tài đen này.

Mình ở trong nghi thức này, cũng không thể chủ động làm gì, duy nhất có thể làm, chính là hiện lên ý niệm của mình, thậm chí hắn không biết ý niệm hiện lên của mình có phải là bị dẫn dụ ra hay không.

Hắn còn không có thăm dò rõ ràng tình huống, liền đã đi tới trước nghi thức kia.

Đi tới trước một già một trẻ kia.

Sau đó hắn hiểu được đối phương muốn làm gì.

Sau khi thỉnh thần, liền muốn tiễn thần.

Rất nhiều ‘Thần’ được mời đến, là không nguyện ý rời đi.

Bao quát lúc này trong lòng Triệu Phụ Vân cũng không nguyện ý cứ rời đi như vậy, hắn hi vọng có thể dừng lại ở đây thêm một chút, nhìn xem hiện tại một mảnh đại địa này là thuộc về thời gian nào, hắn không biết mình

đã ở trong phòng kia bao lâu.

Muốn biết đã bao lâu rồi kể từ khi mình rời khỏi đây, hẳn muốn biết không gian nơi này xảy ra chuyện gì.

Vừa rồi hẳn đã nhìn ra, nơi đó từng là Xích Viêm Thần Miếu, mình từng ở nơi đó tế luyện Xích Viêm Thần Đăng, làm sao có thể không nhận ra đây.

Nơi đó ở trong trí nhớ của hẳn chiếm cứ một chỗ cảm dùi, nơi này là Quảng Nguyên Phủ, nơi đó là Quảng Nguyên phường thị, đã từng ở trong lòng hẳn, phường thị kia là đèn đuốc xán lạn, mà hiện tại, một vùng kia đen kịt một màu.

Cũng không phải không có ánh đèn, mà là đèn đuốc quang huy ở nơi đó sẽ bị hắc ám áp chế.

Bất quá, Triệu Phụ Vân phát hiện, lúc này những ý thức khác trong quan tài cũng đều không muốn trở về.

Trong đó chính yếu nhất chính là ý thức của chín quỷ anh kia.

Chín quỷ anh kia tràn ngập oán hận, tràn ngập tà ác, bọn chúng muốn tìm kiếm được nhục thân trong thế giới này, từ đó vĩnh viễn sống ở thế giới này.

Không muốn trở lại trong bóng tối từ nơi sâu xa kia.

Triệu Phụ Vân phát hiện, kỳ thật hắc ám cũng phong ấn rất nhiều tồn tại.

Trong lòng không khởi hiện lên một cái ý niệm, hoàn cảnh thoải mái dễ chịu, thích hợp sinh tồn, làm sao không phải một lòng giam đây?

Khi người thích ứng nơi này, chỉ có thể ở đây sinh tồn, như vậy người sẽ không bao giờ rời khỏi nơi này nữa.

Những quỷ anh này bị vây ở nơi sâu xa, ở vào giữa tồn tại cùng không tồn tại, được hắc ám cùng quan tài đen giao phó lực lượng, từ đó lấy loại hình thức này tồn tại, hoặc là nói bị tĩnh lại, cho nên bọn chúng không nguyện ý trở lại loại trạng thái như có như không.

Triệu Phụ Vân nghe được, Chương Tu Viễn kia đã đang niệm tụng chú ngữ tiên thần.

Hắn nghe được, đối phương niệm tụng chính là một loại chú ngữ tiên thần thông dụng, cũng phụ thêm nghi thức.

Nhưng mà Triệu Phụ Vân lại rõ ràng cảm giác được, cửu anh đã để mắt tới bọn họ.

Không chỉ có Chương Tu Viễn chủ trì nghi thức pháp trận, còn có thiếu nữ bên cạnh kia, đều bị quỷ anh cho nhìn chăm chăm.

Chương Tu Viễn cảm thụ hàn ý dày đặc, hắn phát hiện khói đen trên quan tài đen căn bản cũng không có tán đi.

Dưới tiên thần chú, quỷ anh không đi, vậy liền chỉ có một khả năng, chính là quyến luyến nhân gian.

Thế là, hắn từng bước một lui lại. Chỉ thấy đối phương

một quỳ một lạy lui về sau, đồng thời, còn xuất ra từng người bù nhìn nho nhỏ từ trong ngực, ném xuống đất. Đây là vì để cho mình không trong lúc bất tri bất giác bị phụ thân, ném là thể thân bù nhìn.

Nhưng mà bọn họ lại cảm giác, âm lãnh trên người cùng ánh mắt chú ý, cũng không bị dò đi.

Rất nhanh, bọn họ liền phát hiện, chung quanh một vùng tăm tối, đèn tắt, hương diệt.

Một luồng gió không hiểu thổi lên, đem trận kỳ trên mặt đất đều thổi ngược lại.

“Không tốt.” Chương Tu Viễn quá sợ hãi kêu lên.

“Đi.” Hắn vội hô một tiếng, mang theo thiếu nữ liền muốn chạy khỏi nơi này, tiến thân tiến không đi, hắn cũng quản không được, chỉ cần không bị đoạt thân thể là được.

Nhưng mà khói đen kia lại vây bọn họ lại, Chương Tu Viễn vừa quay đầu lại, phát hiện mình đã bị bao vây.

Mà nữ nhi của mình, lúc này đang ngửa đầu, miệng há thật to, có một con quỷ anh đang chui vào trong miệng của nàng.

Chương 5 : Linh Tê

Chương Tu Viễn kinh hãi.

Hắn nghĩ tới hậu quả, nghĩ tới sẽ thất bại, cũng nghĩ tới triệu mồi quỷ thần đến không nghe hiệu lệnh của mình, trực tiếp thôn phệ mình, nhưng hắc quan chi chủ này, đã căn cứ hiệu lệnh của mình đi giết Hắc Phụ kia, thế nhưng mình lại không cách nào đưa tiễn.

Rõ ràng đã thành công, chỉ kém một bước cuối cùng đem đưa tiễn là được, lại không cách nào làm được, điều này khiến trong lòng hắn vừa kinh hoảng vừa không cam tâm.

Báo thù đã thành, lại vẫn khó thoát khỏi vận mệnh diệt tộc sao?

Vào thời khắc này, hắn cũng cảm thấy, có cuống rón của quỷ anh chui vào trong miệng mũi tai mắt của mình, bọn chúng cướp chui vào trong thân thể nhân loại, tựa hồ có cảm giác tới trước được trước, muốn đoạt vị trí chủ đạo thân thể này.

Chương Tu Viễn bảo vệ chặt ý chí, hắn ở thời điểm này, nghĩ tập trung ý chí, tụng niệm lên ‘Xích Viêm Trú Thân Chú’.

Trú Thân Chú, lại tên « Xích Viêm Trú Thân Kinh », hắn sở dĩ sẽ tu tập môn kinh chú này, là bởi vì biết, tổ tiên mình từng kết giao một vị đệ tử nội môn Thiên Đô Sơn, đối phương am hiểu Xích Viêm pháp chú.

Nghe nói người kia từng nói, Xích Viêm Thủ Thân Kinh là một môn kinh chú thủ ngự nội tâm cực tốt, không riêng có thể tịnh hóa tâm linh, còn có thể đốt ngoại tà, lúc có ngoại tà xâm lấn thể xác tinh thần, này pháp chú này là thủ đoạn chống cự cực tốt.

Thế nhưng lúc này, pháp niệm của hắn lại không cách nào tập trung, tiếng khóc của hài nhi kia, để hắn cảm thấy bi thống cùng sợ hãi, tâm cùng ý thức của hắn ở một khắc này giống như nước trong thùng, bị mấy bàn tay cắm vào trong đó khuấy động, ý thức đang cuộn cuộn, căn bản là không cách nào định trụ, không cách nào buộc chặt.

Cho nên, lúc hắn niệm tụng ‘Xích Viêm Trú Thân Chú’, chú ngữ chính là phá toái, trong người hắn không cách nào tập trung hỏa ý.

Nguyên bản hắn vì mời quan chủ giáng lâm, vốn liền uống một loại thuốc, đề xuống Trúc Cơ hỏa chủng trong người, hiện tại Trúc Cơ sát chủng trong người hắn đều muốn diệt đi, ở trong cảm giác của hắn, có một cỗ hắc ám, giống như nước lớn xông vào trong người, muốn gạt ra mọi thứ vốn có trong người.

Hắn tuyệt vọng, suy nghĩ tuyệt vọng lan tràn chiếm cứ thể xác và tinh thần của hắn, hắn không cách nào phản kháng, cũng không muốn phản kháng, con mắt nhìn sinh cơ trên người nữ nhi mình muốn diệt.

Đúng lúc này, trong tai hắn bỗng phát nghe được một thanh âm: “Cấm!”

Hắn không biết có phải là ảo giác hay không, bởi vì đây giống như một ảo giác, một chữ ‘Cấm’ này xuất hiện ở trong trong tiếng cười khóc của hài nhi.

Sau khi hắn mơ hồ nghe được, tiếng cười khóc của quỷ anh liền nháy mắt biến mất.

Sau đó hắn lại nghe được một thanh âm.

Lần này, hắn nghe rất rõ ràng, bởi vì không có tiếng cười khóc của Quỷ Anh che giấu, đồng thời đầu óc của hắn cũng rõ ràng không ít, cho nên hắn cho rằng mình nghe được.

Đó là một chữ ‘Thu’, sau khi ‘Cấm’ tắt cả thanh âm trong suy nghĩ, lộ ra phá lệ rõ ràng, dù cho chỉ là rất nhẹ, lại giống như người nói ở bên tai.

Mà thanh âm này có một loại ma lực nào đó.

Quỷ anh vốn chui vào trong thân thể của hắn, lại là không tình nguyện lại không thể làm gì bị rút ra ngoài.

Sau đó hắn nhìn thấy quan tài đen treo ở nơi đó kia, giống như một kiện thu nhận khí, một cỗ lực lượng khó hiểu, thu nhiếp cả chín quỷ anh trở về.

Chỉ thấy khói đen cuộn cuộn, trong khói đen có thể nhìn thấy cuống rốn tung bay, lại không thể thoát khỏi quan tài đen thu nhiếp.

Chỉ chớp mắt, thế giới nguyên bản tràn ngập hắc ám,

trần ngập tà ác cũng đã thanh minh, chỉ có một quan tài đen bóng bênh ở nơi đó.

Triệu Phụ Vân nhìn một đôi cha con này, không khỏi nghĩ đến đôi cha con năm đó lúc mình đến Quảng Nguyên Phủ gặp phải.

Hắn không biết vì sao lại nghĩ đến bọn họ, chưa bao giờ nhớ tới, nhưng khi hắn nhớ tới, liền minh bạch, đây tuyệt không phải là suy nghĩ lộn xộn, mà hắn là hai người kia có liên hệ nào đó với mình, liên hệ này chính là đôi cha con mình đột nhiên nhớ tới kia.

‘Linh Tê’ trong Linh Tê Tị Tai Pháp để hắn có một loại cảm giác đối mặt với vạn vật từ nơi sâu xa, linh tê nhất điểm thông.

Xem thời cơ mà sinh cảm giác, cảm giác như sóng triều vọt tới, một mảnh hỗn loạn.

Nguyên bản hắn còn nghĩ bỏ mặc quỷ anh này đoạt xá, nhưng biết có thể là hậu đại của cổ nhân, cho nên hắn liền cố gắng ngăn lại quỷ anh, đồng thời cũng thoáng chường không quan tài đen này.

Hắn phát hiện quan tài đen này, có tác dụng tụ âm, thu nhiếp âm vật, dịch linh, chấn nhiếp tâm linh, câu dững U Minh.

Rất nhanh, hắn liền lại cảm thấy một cổ xa lánh từ nơi sâu xa, cảm giác của hắn nói cho hắn, thời gian mình lưu lại nơi này đã đến.

Hắn không khỏi nghĩ ở trong lòng: “Chẳng lẽ loại trạng thái hiện tại này của ta không thuộc về nơi đây?”

“Nếu là như vậy, vậy trạng thái hiện tại này của ta, thuộc về thứ gì? Linh thể? Hay là ý thức thể?”

Trong lòng hắn kháng cự trở về, nhưng mà lúc này lại sinh ra một cỗ cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Cảm giác nguy hiểm này, giống có người đang nói cho hắn, nếu như không trở về, như vậy liền sẽ xóa bỏ ý niệm ở đây của hắn, đồng thời, sẽ đối với bản thể của hắn tạo thành thương tích không thể xóa nhòa.

Lúc này, hắn cũng cảm giác được chín quỷ anh kia truyền đến cảm xúc sợ hãi.

Bọn chúng tựa hồ rất sợ hãi loại xóa bỏ đến từ nơi sâu xa này.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, bọn chúng chết ở đây, như vậy liền chân chính chết.

Cho nên, hắn bắt đầu từ bỏ ý nghĩ lưu lại nơi này, sau đó rất nhanh, hắn từ trong quan tài đen này cảm giác rõ ràng pháp ý câu thông U Minh kia.

Phảng phất nhìn thấy một thông đạo, trong nháy mắt khi hắn cảm giác được, ý thức liền như mây khói bay vào.

Trong nháy mắt bay vào kia, ý thức của hắn liền trở về.

Hết thấy lại đều quy về một vùng tăm tối này, không còn

sắc thái gì khác, trong cảm giác hoàn toàn yên tĩnh.

Hắn lập tức trở về từ thế giới sống động náo nhiệt đến thế giới hoàn toàn tĩnh mịch, nơi này chỉ có chính hắn, ngoài ra không có người nào khác, ngay cả tiếng côn trùng kêu đều không có.

Mọi thứ vừa rồi kia giống như ảo mộng, giống như hư ảo.

Hắn không khỏi muốn hỏi, vừa rồi hết thảy đều là thật sao?

Nhưng những ý niệm này chỉ lóe lên trong đầu, hắn rất khẳng định hết thảy đều là thật.

Quảng Nguyên Phủ cùng lúc trước rất khác nhau, địa phương mình từng tế luyện Xích Viêm Thần Đăng kia, đã bị ác quỷ chiếm cứ, mà người trong phòng thị thế mà cùng đối phương bình an vô sự.

Điều này theo hắn thấy là không thể nào, nếu như hắn ở nơi đó, cho dù là đi ngang qua, cũng sẽ nhất định thuận tay tru diệt con ác quỷ kia.

Hắn không tin trong Quảng Nguyên Phủ không ai có thể giết được đối phương, cho dù là một người không phải đối thủ, như vậy nhiều người liên hợp lại cũng có thể, nhưng đối phương lại công khai chiếm cứ thần miếu xưng thần, còn có hương hỏa nhất định.

Vậy chỉ có thể là triều đình, triều đình đã làm gì?

Thiên Đô Sơn lại xảy ra chuyện gì? Hấn không biết, hấn muốn biết, nhưng hiện tại bị vây ở nơi này, chuyện gì cũng không biết.

Kinh lịch lần được triệu hoán này giống như có người khuấy động nước hồ, quấy lên bùn đáy hồ, nhưng lại lập tức rời đi, bùn lại một lần nữa chìm tới đáy, tâm hấn cũng lại một lần nữa bình tĩnh, nhưng cảm giác hợp lại với một mảnh hắc ám thần bí kia ở trong lòng hấn rơi xuống một đạo vết tích.

Còn có pháp ý tồn tại trên quan tài đen kia, cũng để cho hấn dư vị.

Trong bóng tối, đêm dài đằng đẵng, hấn tại bắt đầu thử hồi ức những cảm giác pháp ý kia.

Chương 6 : Thiên Đô Sơn biến hóa

Có người nói gió ở khắp mọi nơi, gió có thể mang tưởng niệm đến bất kỳ nơi nào muốn đi.

Nhưng có nhiều nơi là gió vĩnh viễn không cách nào đến.

Lại có người nói, có quỷ thần có thể biết hết tẩy bí ẩn của thế gian, chỉ cần tìm được quỷ thần này, cho ra thù lao, quỷ thần này liền có thể nói cho người chuyện bí ẩn nhất trên đời này.

Còn có người nói, có người tu được thần thông diệu nhĩ cường đại, có thể nghe được chuyện hai giới âm dương, có thể nghe được tiếng lòng người khác.

Thiên Đô Sơn qua nhiều năm như vậy trong mắt những người khác, là trạng thái khác biệt.

Có người cảm thấy trong Thiên Đô Sơn phong vân khuấy động, lại có người cảm thấy Thiên Đô Sơn ổn định như những năm trước.

Còn có người cảm thấy, vô luận Thiên Đô Sơn biến hóa như thế nào, vô luận chương môn có thay đổi gì, cuối cùng Thiên Đô Sơn vẫn là Thiên Đô Sơn.

Tuân Lan Nhân vẫn ở trong Lan Nhân Tiểu Trúc của nàng, trên tường viện đã từng là một con bạch hạc, hiện

tại là hai con bạch hạc đứng ở nơi đó.

Lúc này, một thiếu nữ mặc tiểu bạch bào toái hoa đẩy ra cửa tiểu trúc.

Những năm gần đây Thiên Đô Sơn cũng tiến hành một cải cách, vẫn có Thượng Viện Hạ Viện, thu nhận tu sĩ thiên hạ vào viện.

Nhưng nếu trong đó có thiên phú rất tốt, thì có thể tiến một bước báisư, thành thân truyền.

Trước đó là vì Thiên Đô Sơn lập xuống công đức, liền có cơ hội tiến vào chủ phong Thiên Đô Sơn ngộ pháp.

Hiện tại là cần được sư phụ cho phép, sau đó do sư phụ đề cử, phía trên lại căn cứ vào công đức đạo hạnh người ở trong núi để đánh giá có được vào chủ phong ngộ pháp hay không.

Có thể thu đệ tử, nhất định phải là tu sĩ Kim Đan.

Mà tu sĩ Tử Phủ, thì đảm nhiệm các loại chức vị trong Thiên Đô Sơn, hoặc là cố gắng tu hành, cảnh giới này của bọn họ thì là song trọng tu hành cùng du lịch, dù sao phải có lý giải của mình đối với đạo, lại cần phải đi thực tiễn, khiến cho đạo niệm của mình hòa hợp, mới có thể kết Kim Đan.

Đương nhiên, tu sĩ Tử Phủ ở ngoài núi khai phủ thu đệ tử, Thiên Đô Sơn cũng sẽ không quản, nhưng cũng sẽ không nhận đệ tử hẩn thu là thân truyền của Thiên Đô Sơn.

Mà chỉ có đệ tử Kim Đan thu nhận mới tính là thân truyền của Thiên Đô Sơn.

Những năm gần đây, Tuân Lan Nhân chỉ thu một người đệ tử, chính là thiếu nữ này, thiếu nữ này cũng không phải hoàn toàn không có lai lịch, Trương Tuệ Cô mẫu thân nàng cũng từng là đệ tử Thượng Viện Thiên Đô Sơn.

Năm đó Trương Tuệ Cô ở tọa hạ Triệu Phụ Vân nghe qua ‘Xích Viêm Hỏa Pháp’ .

Trương Tuệ Cô mặc dù cũng vào Tử Phủ, nhưng cuối cùng nàng không có trở thành đệ tử nội môn của Thiên Đô Sơn, cũng không phải là thiên phú của nàng không đủ, mà là bởi vì đoạn thời gian đó mặc dù Thiên Đô Sơn mở lại, nhưng chủ phong lại vẫn phong bế, cho nên nàng không có cơ hội tiến vào chủ phong ngộ pháp.

Bất quá, nàng sau đó kết bạn với một vị đạo hữu, đồng thời kết làm đạo侶, chiếm cứ một ngọn núi ở Lương Giới Sơn, mở đạo tràng, thành lập động tên Định Duyên Phủ, sau đó sinh hạ một nữ nhi này, đặt tên Trương Thức Duyên, từ nhỏ tỉ mỉ bồi dưỡng, sau đó vào Hạ Viện Thiên Đô Sơn, lại vào Thượng Viện, cuối cùng được Tuân Lan Nhân tuyển làm đệ tử thân truyền.

Bất quá, mẫu thân nàng Trương Tuệ Cô sau khi biết, lại nói: “Thiên phú của người tuy tốt, nhưng cũng không phải là độc nhất vô nhị, có thể được Tuân chân nhân thu làm đệ tử, trong đó có một điểm chính là mẫu thân từng ở tọa hạ Phụ Vân chân nhân nghe pháp, sau lại được

truyền thụ pháp thuật, cũng coi như nửa đệ tử, bởi vì có duyên phận này, cho nên người mới được thu làm thân truyền, người về sau nhất định phải không kiêu không ngạo, giao hảo đồng môn sư huynh đệ, cố gắng tu hành.”

Nàng bởi vì quan hệ của phụ mẫu, đối với cao tăng Thiên Đô Sơn là rất có hiểu biết, nàng biết hiện tại chủ sự trong Thiên Đô Sơn chính là Phó Sơn Chủ Phùng Hoảng Sư.

Mặt khác chính là phụ tá đắc lực của Phó Sơn Chủ theo thứ tự là Mã Tam Hộ cùng Tuân Lan Nhân.

Qua nhiều năm như vậy, Mã Tam Hộ bởi vì làm việc tàn nhẫn, sau khi làm qua mấy trận đại sự bị người ta biết, liền được xưng là Tuyệt Hộ Kiếm.

Mà Tuân Lan Nhân thì trực tiếp là Lan Nhân tiên tử, hoặc là Tuân chân nhân.

Bọn họ là phụ tá đắc lực của Phùng Hoảng Sư, bất quá, trước đây ít năm còn có một vị tấn thăng Kim Đan bên ngoài trở về, người kia tên là Thạch Hội Xuân, một thân kiếm ý phiêu miểu như mây như khói.

Nếu như nói kiếm ý của Mã Tam Hộ là loại tuyệt sát lãnh khốc, mà bình thường lại ẩn sâu không thấy, như vậy kiếm ý trên người Thạch Hội Xuân thì giống như là mây mù trong núi, ngẫu nhiên khúc xạ ra ánh nắng mà hình thành một vệt lưu quang.

Người đứng ở nơi đó, lại cảm giác giống như bất cứ lúc

nào cũng sẽ hóa kiếm quang mà động.

Mã Tam Hộ giống như thâm tàng bất động, khế động long trời lở đất, mà Thạch Hội Xuân thì cho người ta một loại cảm giác phiêu miểu bất định.

Mã Tam Hộ ở Phân Sắc Nhai Thiên Đô Sơn, mà Thạch Hội Xuân sau khi trở về liền an gia ở Bảo Xuân Động, một lòng tu hành, đương nhiên, ngẫu nhiên cũng sẽ giảng pháp, thuận tiện nhìn xem có người hợp nhãn duyên của mình để thu làm đệ tử hay không.

Thiên Đô Sơn đối với người ngoài đến nói là thần bí, nhưng mà đối với đệ tử Thượng Viện đến nói, cũng là thần bí, bọn họ biết, chỗ của mình, không phải chủ thể Thiên Đô Sơn, chỉ có nơi ở của một ít bí truyền Tử Phủ cùng Kim Đan lão tổ, mới là bản sơn của Thiên Đô Sơn.

Trương Thức Duyên tiến vào trong Lan Nhân Tiểu Trúc, trong nháy mắt nàng tiến vào, hô hấp tự nhiên chuyển thành nội hô hấp, bởi vì trong nháy mắt nàng tiến vào tiểu viện này, liền cảm thấy mình tiến vào một vùng biển.

Trong mắt nhìn thấy, pháp niệm cảm giác đến đều là một mảnh thủy vực, nàng cảm giác mình tiến vào trong một tòa thủy phủ.

Đồ vật trong viện đều sinh trưởng ở trong nước, phi thường rộng lớn, một gốc hoa thụ trong đó, ở trong nước hiện ra ánh sáng.

Nàng hướng trong phòng bơi đi, chỉ ít nàng cảm thấy mình là đang bơi, giống như con cá, du động chui trong

phòng kia.

Trong phòng u ám, nhưng giữa u ám lại có một đoàn hào quang.

Nàng luôn cảm thấy một đoàn hào quang kia như thiêu đốt lên, giống như muốn biến thành một đoàn hỏa diễm.

Tiếp theo, nàng lại đi vào phòng trong, nơi đó có một cái giường, trên giường không có chăn đệm, chỉ có một người yên tĩnh ngồi ở đó.

Rõ ràng trong này trừ bỏ một đoàn quang hoa không hiểu kia, không có bất kỳ ánh sáng gì khác, nhưng Tuân Lan Nhân ngồi ở đó, liền như thành duy nhất trong thế giới này.

Chung quanh hết thấy đều là đen trắng ảm đạm, chỉ có ánh sáng trên người nàng sáng rõ xinh đẹp.

Nàng từng nghe cha mẹ mình nói qua, năm đó Tuân chân nhân từng có thanh danh hiển hách ở Trấn Hải Các bên kia, bằng sức một người, để cho bên kia không ai dám khinh thường nàng, đối với nàng có thăm dò chi tâm, đều không còn dám bất kính chút nào nữa.

Nghe nói nàng từng ở bên kia thì lạt thủ giết không ít người, chỉ là chưa từng có ai nhìn thấy.

Cho dù là Các Chủ Trấn Hải Các đều đối với nàng lễ ngộ có thừa, xưng nàng có Nguyên Anh chi tư.

“Đệ tử bái kiến sư tôn.” Trương Thức Duyên khom

người hành lễ.

Tuân Lan Nhân chậm rãi mở mắt ra, thanh âm thanh lãnh nói: “Chuyện gì?”

“Từ Trần Ma Bích bên kia truyền đến tin tức, nói là phản đồ Ngụy Đan Phong trở lại vùng kia, còn mang đến tin tức của Phụ Vân sư thúc.”

“A, tin tức gì?” Mặc dù thanh âm của Tuân Lan Nhân vẫn là nhàn nhạt, nhưng Trương Thức Duyên rõ ràng cảm giác được ý thức của sư tôn từ trạng thái thần du kia nhiều trở về mấy phần.

“Ngụy Đan Phong kia nói Phụ Vân sư thúc bị Dư Thần Quang lừa gạt đi Tinh Diệu Cao Nguyên, sau đó liền mất tích, rất có thể là bị trấn áp ở trong tinh không của Tinh Diệu Cao Nguyên.”

Trương Thức Duyên nói xong nhìn thấy trong đôi mắt nhàn nhạt kia của Tuân Lan Nhân, bắt đầu tụ ánh sáng, tiếp đó, nàng cảm giác thủy vực chung quanh, hóa thành sóng cả vô hình, giống như hai con thủy long hướng hai tròng mắt của nàng co vào hội tụ mà đi.

Chương 7 : Yêu quý vào miếu đường

Nàng nghe nói sư tôn của mình, ở trong toàn bộ Thiên Đô Sơn, chỉ có quan hệ với Phụ Vân sư thúc là tốt nhất.

Nàng còn nghe nói, vị Phụ Vân chân nhân kia từng đi theo bên người sư tôn tu hành, trước kia lúc Phụ Vân chân nhân còn ở hạ viện, nàng liền đi hạ viện giảng pháp, sau khi Phụ Vân chân nhân rời đi hạ viện, nàng cũng không còn đi qua hạ viện.

Mà năm đó Phụ Vân chân nhân ở Trấn Ma Bích nơi đó, sau khi vào Cực Dạ liền không còn có tin tức, thời gian liền qua hơn sáu mươi năm.

Đối với một người tu hành đến nói, xem ra thời gian cũng không dài, nhưng nếu phóng đến trên người tu sĩ Luyện Khí, vẫn là nặng nề không thể tiếp nhận.

Cho dù là tu sĩ Trúc Cơ, hơn sáu mươi năm cũng qua gần nửa thời gian.

Mà toàn bộ Đại Chu này cũng phát sinh biến hóa cực lớn.

Từ nguyên bản ‘Đạo Tử tân chính’ dừng lại, lại đến bây giờ danh tiếng chính thịnh ‘Miếu đường quy hóa chi chính’.

Loại biến hóa này ở trong mắt rất nhiều người, là bởi vì

đương kim hoàng thất trở mặt với Thiên Đô Sơn, cho nên nguyên bản lúc giao hảo ‘Đạo Tử tân chính’ liền bị từ bỏ.

Cũng đại biểu cho Đại Chu hoàng thất trở mặt với Thiên Đô Sơn, nghe nói, trong kinh thành minh tranh ám đấu, sớm đã căng thẳng tột độ.

Trong kinh thành, Phong Lôi chân nhân ở trong Trích Tinh Lâu, cùng Kinh Khuyết Đạo Cung.

Phong Lôi chân nhân tu vi Nguyên Anh, tọa trấn trong đó, mà trong Kinh Khuyết Đạo Cung xem như hội tụ thể lực tu sĩ thiên hạ phản đối ‘Miếu đường quy hóa chi chính’.

Từ một ý nghĩa nào đó, Đạo Tử tân chính kỳ thật vẫn đang vận chuyển, chỉ là nắm giữ trên tay Phong Lôi chân nhân mà thôi.

Rất nhiều người cũng không biết, vì sao Trường Minh Đế muốn từ bỏ ‘Đạo Tử tân chính’, liền có một ít suy đoán, cho rằng là Phong Lôi chân nhân trộm chiếm thành quả của ‘Đạo Tử tân chính’, cho nên Trường Minh Đế cùng Phong Lôi chân nhân trở mặt thành thù.

Cuối cùng Trường Minh Đế bắt đầu lại từ đầu, làm ‘Miếu đường quy hóa chi chính’, muốn đem yêu quỷ thiên hạ thu vào trong túi, từ đó thúc đẩy yêu quỷ.

Chuyện này cũng không phải là không có người phản đối, phản đối rất nhiều, cũng từng nhắc lên thủy triều, nhưng tu vi của Trường Minh Đế lại đột nhiên mạnh đến

đáng sợ, hấn một người liền trấn áp tất cả thanh âm phản đối, cho nên ngoài sáng không ai dám phản đối.

Thế nhưng sau lưng, lại có không ít người đối nghịch với ‘Miếu đường quy hóa chi chính’, ngoài sáng trong bóng tối phá hư, trở ngại, thế nhưng mặc dù như thế, Đại Chu vẫn thành lập được đường miếu ở các nơi.

Sở dĩ gọi đường miếu, là bởi vì trong những miếu thờ kia có thể thực hiện việc công đường.

Yêu quỷ vào công đường, nhập chủ nhân gian, trong phủ thành phủ quân có thể trực tiếp phát ra mệnh lệnh, điều động quỷ thần yêu thần truy nã phạm nhân, so với nguyên bản hiệu lệnh bất động những con em thế gia kia đến nói, càng có hiệu suất.

Thậm chí có yêu ma cường đại là phủ quân.

Toàn bộ Đại Chu, phân giới giữa đêm tối cùng ban ngày cực kì rõ ràng, lúc đến hoàng hôn, rất nhiều nơi của Đại Chu người liền không lại ra ngoài.

Địa phương có thế gia hoặc là môn phái che chở, thế gia cùng môn phái nhao nhao phái ra môn hạ đệ tử tuần tra ban đêm.

Có người nói, một vùng đại địa Đại Chu này, muốn quay về hắc ám.

Màn đêm đen sắp buông xuống.

Đây cũng là suy nghĩ của rất nhiều người trong Đại Chu

Quốc.

Nhưng đối với người bình thường đến nói, hoặc là Luyện Khí Sĩ dưới đáy đến nói, biến hóa của Đại Chu Quốc, chỉ là hoàng thất tranh chấp với Thiên Đô Sơn, chỉ là nhân tố do con người tạo ra, bọn họ không hiểu rõ chân tướng, cũng không hiểu rõ thiên địa này có biến hóa gì.

Có lẽ cả một đời của bọn họ đều không có đi ra khỏi quận phủ, ếch ngồi đáy giếng không phải một câu đùa, mà là sự thật tồn tại ở trong lòng đại bộ phận người, chỉ là bọn họ không ý thức được.

Cho dù là rất nhiều người gặp qua rất nhiều, nghe qua rất nhiều, cũng có vẻ như biết rất nhiều, kỳ thật bọn họ chỉ là đem mép giếng tương đối rõ ràng kia mở rộng đến không quá rõ ràng mà thôi, thế nhưng giếng kỳ thật vẫn còn.

Nếu như đem đám người lại một lần nữa mở rộng, có lẽ tu sĩ Kim Đan, Nguyên Anh cũng chỉ là nhìn càng xa một chút, bầu trời trên đỉnh đầu cũng sẽ rộng lớn hơn một chút, nhưng không có ai có thể nói mình nhìn thấy chính là toàn bộ thiên địa.

Giống như người mù sờ voi, sờ đến đều là một bộ phận của voi, cho nên cho ra các loại các loại miêu tả cùng kết luận.

Mà mọi người xem trời ngộ đạo, xem âm dương chi biến, cảm thụ của mỗi một người cũng đều không giống nhau.

Cho nên cũng tự nhiên được đến phương thức tu hành khác biệt, người không thể nói ai là sai, bởi vì bọn họ đều đạt được lĩnh ngộ từ cảm xúc phiến thiên địa này.

Ngàn người ngàn mặt, ngàn người xem sắc trời, cũng trăm ngàn loại màu sắc.

“Ừm.” Tuân Lan Nhân đáp một tiếng, cũng nói: “Năm đó lúc Mã sư bá người trở về từ Cực Dạ, cũng từng nói tin tức này, hắn còn từng đi Tinh Diệu Cao Nguyên dò xét một phen, đạt được kết quả là Phụ Vân sư thúc người mất tích từ sau khi rời đi Tinh Diệu Cao Nguyên.”

Tuân Lan Nhân không có nói với nàng, sau khi Mã Tam Hộ mang về tin tức này, nàng liền đi nơi đó một chuyến, thậm chí còn vào Tinh Diệu Cao Nguyên, chỉ là lại không có bất kỳ vết tích gì của Triệu Phụ Vân.

Nàng thông qua tâm linh kêu gọi cũng không thể gọi được Triệu Phụ Vân.

Ngược lại là bởi vì thiết đàn tác pháp ở trong Cực Dạ, gọi đến một tồn tại khủng bố đáp lại, một mực quán lấy nàng, thẳng đến sau khi nàng trở lại Thiên Đô Sơn triệt để chặt đứt loại dây dưa kia.

“Còn có chuyện gì sao?” Tuân Lan Nhân lại một lần nữa hỏi.

Ở trong Thiên Đô Sơn, nàng trừ bỏ nhiệm vụ cứng nhắc chính là thu một người đệ tử, thì mỗi qua một đoạn thời gian liền sẽ đi Thượng Viện giảng pháp.

Truyền đạo thụ pháp, là một trong những nhiệm vụ trường kỳ của tu sĩ cấp cao bọn họ, đây là đối nội.

Mà đối ngoại, Tuân Lan Nhân lại đảm nhận trách nhiệm giáo hóa truyền đạo, đây là một trong những trách nhiệm trọng yếu nhất của giáo phái.

Mặc dù Thiên Đô Sơn cũng không tính là một giáo phái, nhưng Thiên Đô Sơn cũng có được thuộc tính của mình, thuộc tính chính là truyền bá đại đạo hạt giống.

Nhất là những năm gần đây, phương diện truyền pháp của Thiên Đô Sơn từ nguyên bản bị động, chuyển thành chủ động, từ nguyên bản loại kia thích tới thì tới, thái độ thờ ơ, trở nên tích cực.

Năm đó Thiên Đô Sơn hợp tác với Đại Chu hoàng thất, đẩy ra Đạo Tử tân chính, các nơi xây rất nhiều Đạo Tử Viện, năm đó nhận rất nhiều trở ngại, kỳ thật thế gia bài xích lớn nhất, thế nhưng sau khi ‘Miếu đường quy hóa chi chính’ đi ra.

Các nơi đều thành lập ‘Đạo Tử Viện’ như măng mọc sau mưa.

Chỉ là những Đạo Tử Viện này đều đã không nhận quản khổng của hoàng thất cùng Thiên Đô Sơn, là thế gia, môn phái năm đó liên hợp lại cùng nhau xây dựng.

Mục đích đúng là bồi dưỡng được càng nhiều tu sĩ, thiên phú tốt thì tiến thêm một bước mời chào vào tông môn hoặc thế gia của mình.

Thiên phú bình thường, thì là thành một cỗ lực lượng chống cự yêu quỷ miếu đường nơi đó, cũng lên tiếng ủng hộ Kinh Khuyết Đạo Cung.

Bởi vì mọi người đều biết, nếu như không cho những người này cơ hội tu hành, như vậy cuối cùng bọn họ sẽ đầu nhập vào trong miếu đường.

Bởi vì trong miếu đường thu rất nhiều người thấp hương cùng người phụ linh, điều này để bọn họ cảm thấy địa vị lay động, cho nên cũng thành lập Đạo Tử Viện.

Mà Đạo Tử Viện chân chính do đệ tử Thiên Đô Sơn xây dựng, kỳ thật cũng không nhiều.

Cũng chỉ hơn mười nơi mà thôi, dù sao xử lý một Đạo Tử Viện cũng không phải là chuyện dễ dàng, mà đệ tử Thượng Viện Thiên Đô Sơn, thì sẽ có một nhiệm vụ, đó chính là đi những Đạo Tử Viện này đảm nhiệm mong sự một đoạn thời gian.

Mà Tuân Lan Nhân phụ trách giáo hóa, liền cần nắm giữ vận chuyển hơn mười nhà Đạo Tử Viện này.

“Sự tôn, lập tức đến thời gian tập thể khảo hạch của Đạo Tử Viện, còn mời sư tôn định ra đề mục khảo hạch của năm nay.” Trương Thức Duyên nói.

Chương 8 : Hứa hẹn cùng lòng giam

Mỗi một năm thu đến, chính là thời gian thống nhất khảo hạch của hơn mười Đạo Tử Viện Thiên Đô Sơn.

Biểu hiện pháp thuật tu hành ngày thường, từ các Viện Chủ Đạo Tử Viện khảo hạch.

Chia làm tam đẳng Giáp Ất Bính, nếu vào Đinh đẳng, thì sẽ thải hồi.

Bình thường bộ phận khảo hạch là phân biệt thông cảm quỷ linh, họa phù thư lục, tụng kinh thúc tâm.

Bởi vì những người này đều chỉ là Luyện Khí Kỳ mà thôi, pháp lực thấp, cho nên muốn tự vệ, muốn có sức đánh một trận đối với yêu quỷ trong thế giới này.

Muốn có thể khu ma giết quỷ, trừ tà ma, thông cảm quỷ linh chính là căn bản.

Chính xác mà nói là, thông cảm thiên địa này, thông cảm đủ loại ý tưởng đến từ tự nhiên, khu dịch quỷ linh, thỉnh linh ngự pháp.

Mà họa phù thư lục, cũng là căn cảm triệu quỷ thần, cuối cùng tụng kinh thúc tâm, còn lại là phương thức cảm triệu quỷ thần.

Thông qua tụng kinh, có thể làm cho thể xác và tinh thần

của mình càng phù hợp thần linh nào đó, từ đó họa ra phù lục tương ứng, cũng đồng thời có thể ma luyện pháp niệm bản thân, lớn mạnh ý thức bản thân.

Mà Tuân Lan Nhân muốn thi gì, thì hoàn toàn là từ tâm ý của nàng, người hợp cách, lại kết hợp với thành tích bình thường, từ một nhóm người ưu tuyển tiến vào trong Hạ Viện tu hành.

Tuân Lan Nhân có chút trầm mặc, Trương Thức Duyên cúi đầu, không nhìn thẳng vào sư tôn của mình.

“Đề mục khảo hạch năm nay là ‘Hứa hẹn cùng lòng giam’.” Ánh mắt Tuân Lan Nhân nhìn về nơi xa, giống như nhìn thấu thời không, nhìn thấy cảnh tượng năm đó mình được nữ tử kia cứu ra.

Vân Ý Thanh, cái tên này nàng không có khả năng quên, bởi vì chính mình là được nàng cứu ra, sau đó đưa đến Thiên Đô Sơn này.

Sau đó nàng lớn lên ở Thiên Đô Sơn, tu hành ở Thiên Đô Sơn, một đường trưởng thành đến hiện tại.

Không có ai biết lai lịch của nàng, ngoại trừ Vân Ý Thanh.

Nàng rất cảm kích Vân Ý Thanh, thế nhưng chuyện Vân Ý Thanh để nàng đáp ứng, cũng thành công xiềng vô hình trong tâm linh nàng.

Nàng biết, mình là thủ hộ giả Vân Ý Thanh chuẩn bị cho Triệu Phụ Vân, thậm chí, nàng còn hoài nghi, mình có

thể là lô đỉnh Vân Ý Thanh chuẩn bị kỹ càng cho Triệu Phụ Vân.

Theo hiểu biết của nàng, Vân Ý Thanh am hiểu bói toán, có thể tính hậu sự, đối với rất nhiều chuyện của Triệu Phụ Vân đều sớm làm an bài, trong đó một quyển « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn » kia, chính là nàng sớm lưu lại, bên trong có phương thức tế luyện Xích Viêm Thần Đẳng, nàng tựa hồ đã sớm tính đến Triệu Phụ Vân sẽ lấy Xích Viêm Thần Pháp nhập đạo.

Ở điểm này, Tuân Lan Nhân là không có cho Triệu Phụ Vân nửa điểm dẫn dắt, nhưng Triệu Phụ Vân dưới cơ duyên được đến lôi kích gỗ tảo, sau đó hấn lấy gỗ tảo này điêu khắc thành tượng Xích Viêm Thần Quân, sau đó khắc đầy chú văn ở trên, thành một thần vật cực giai có thể trợ hấn tu hành Xích Viêm Thần Pháp.

Từ đó Xích Viêm hỏa pháp của hấn liền thành bản mệnh pháp, động niệm liền có hỏa diễm đi theo, Xích Viêm hỏa pháp nhập tâm, sau cùng là lấy kiếp hỏa Trúc Cơ, từ đây hỏa pháp của hấn có căn nguyên, không còn cần niệm chú thỉnh thần trú thân.

Sau đó Tuân Lan Nhân phát hiện hỏa pháp của Triệu Phụ Vân đã bỏ đi ràng buộc của Xích Viêm thần hỏa.

Mặc dù còn có đặc tính của Xích Viêm thần hỏa, nhưng thần hỏa thuộc về chính hấn, linh tính tự sinh.

Trong mắt của nàng, hỏa pháp của Triệu Phụ Vân đã đến một cảnh giới cực cao, có thể xưng được là pháp có nguyên linh.

Hỏa điểm của hắc không phải vô căn chi nguyên, lực lượng hỏa điểm cũng không còn tới từ Xích Viêm, sẽ không bị một đạo pháp chú của người khác xua tan.

Hỏa pháp của Triệu Phụ Vân càng cường đại, nàng càng minh bạch, nếu đối phương sau khi Kết Đan muốn hóa Anh, vậy liền càng khó khăn.

Bởi vì cô âm bất sinh, cô dương bất trường.

Đan thai dựng sinh Anh nhi, nhất định phải có một tràng âm dương giao hòa.

Âm này có thể là thủy, dương kia liền có thể là hỏa.

Dương nhiên, âm cũng có thể là vật chất âm tính khác, dương cũng có thể là vật chất dương tính khác.

Khi kết Kim Đan, phương thức của rất nhiều người chính là âm dương giao hội kết đan thai, loại này là đặt nền móng cho hóa Anh, nhưng nàng biết, Triệu Phụ Vân là dùng phương thức thuần dương kết đan thai.

Như vậy ở trong thuần dương, nhất định phải sinh ra một điểm âm, như thế mới có thể hóa Anh.

Trong thuần dương hoá sinh ra một điểm âm tính, hoặc là trong thuần âm hoá sinh ra một điểm dương tính, đều là muôn vàn khó khăn, loại khó khăn này giống như một thân một mình hoài thai.

Mà phương thức nhanh nhất chính là cầu ở bên ngoài,

nhưng hóa Anh lại không giống Kết Đan, bởi vì lúc Kết Đan, có cơ sở lúc khai Tử Phủ đánh xuống, có Thiên Cương lúc khai Tử Phủ dẫn vào.

Kết Anh nếu dẫn vào ngoại lực, có một phương thức thuận tiện nhất chính là song tu.

Âm Dương song tu là một loại phương thức đi đường tắt, nhưng tuyệt đối không tính là bàng môn.

Có đạo kinh viết: Hết thầy tạo hóa thế gian, bất quá là kết quả âm dương giao hoà.

Âm Dương song tu cao cấp nhất, không ai qua được đem mình định là âm hoặc là dương trong âm dương, sau đó tìm kiếm dương hoặc là âm trong thiên địa, hình thành tương hổ giao hoà, từ đó làm đan thai của mình dựng dục ra Anh nhi.

Mà tiến hành song tu với một người khác thì là nhanh nhất, đương nhiên nhất là loại lực lượng ngang nhau.

Xích Viêm cùng Huyền Âm, chính là một đôi cực giai.

Tuân Lan Nhân có một loại ảo giác, nàng cảm thấy, pháp mình sở tu, đều giống như là chuẩn bị cho Triệu Phụ Vân.

Bởi vì Vân Ý Thanh từng nói với nàng: “Bảo hộ Triệu Phụ Vân, trợ hấn tu hành.”

Cũng chính là một câu nói này, đưa nàng vây ở nơi này.

Bởi vì nàng đã đáp ứng, đó là nàng hứa hẹn.

Làm đệ tử của nàng, Trương Thức Duyên cũng không biết Tuân Lan Nhân nội tâm bối rối, sau khi nghe được đề mục khảo hạch này của Tuân Lan Nhân, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Chỉ nghĩ đây là một đề mục đối với đạo đức nhân tính của Tuân sư.

Trong lòng nàng chỉ vừa chuyển, liền nói: “Đệ tử liền truyền cho các Đạo Tử Viện.”

Dưới cái nhìn của nàng, một tu sĩ, hẳn vạn sự không ứ đọng trong lòng.

Nhưng một phần hứa hẹn, chính là muốn để một chuyện nào đó một mực treo ở trong lòng, hơn nữa có thể vì một lời hứa hẹn này, không thể đi làm rất nhiều chuyện.

Chính nàng lúc nhỏ liền từng có kinh lịch như vậy, từng giúp người trông đồ, vốn cho rằng đối phương rất nhanh sẽ trở về, thế nhưng là chờ chính là một buổi trưa, điều này khiến nàng đến trưa cũng không có đi chơi với bằng hữu, mặc dù cuối cùng nàng chờ đến lúc đối phương trở về, thu hoạch cảm tạ, nhưng nàng một chút cũng không vui.

Đồng thời từ đây ở trong lòng làm ra quyết định, tuyệt không dễ dàng đáp ứng người khác.

Nếu một lời hứa hẹn muốn dùng một đời đến giữ, đó là gian nan cỡ nào.

Nàng không khỏi nghĩ đến: Hứa hẹn tức gông xiềng, hứa hẹn tức lồng giam.

Nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn sư tôn một chút, nghĩ thầm, chẳng lẽ sư tôn cũng giữ một phần hứa hẹn, mà phần hứa hẹn này đã biến thành gông xiềng và lồng giam sao?

“Đi thôi.” Tuân Lan Nhân cảm thấy ánh mắt của Trương Thúc Duyên, dứt lời nàng liền nhắm mắt lại.

Khí tức cả người nhanh chóng bay vào trong một vùng hư không này, nàng thần du hư không, câu nhiếp âm dương thiên địa, tìm kiếm lấy một điểm chân dương trong đó, dùng để tích lũy hóa Anh.

Nàng phát hiện, từ năm đó sau khi vị trí giáo chủ Xích Viêm Thần Giáo không có đạt được truyền thừa bình thường, ‘Dương’ khí trong phiên thiên địa này kỳ thật là đang không ngừng suy yếu, mà ‘Dương khí’ suy yếu, chân dương có thể bị nàng cảm nhận được liền càng thêm yếu ớt.

Chương 9 : Nhìn một cái

Phương pháp hóa Anh cấp cao nhất, là thông qua giao hòa với thiên địa mà thai nghén Anh nhi.

Năm đó trong đan thai của Phong Lôi chân nhân đã thai nghén Anh nhi, nhưng thủy chung kém một bước, không cách nào chân chính phá thai mà ra, chân chính hóa Anh.

Mãi cho đến khi hấn quyết tử một trận chiến, không thềm đếm xỉa hết thầy, lại vào thời khắc ấy, cảm xúc đến linh cơ thiên địa, để Anh nhi của hấn cấp tốc thành hình, thoát thai mà ra, sau đó thể xác tinh thần cấp tốc chất biến, cuối cùng trở thành một vị tu sĩ Nguyên Anh cao quý, cách Hóa Thần chỉ có một bước xa.

Ở nhân gian có thể xưng quân, lại tên đạo quân.

Quan hệ giữa Tuân Lan Nhân cùng Triệu Phụ Vân, rất nhiều người cũng không rõ ràng lắm, chỉ có tin đồn một ít chuyện.

Tỉ như lúc Triệu Phụ Vân ở Hạ Viện, bởi vì mâu thuẫn với gia tộc Hứa thị trong núi, nhưng Triệu Phụ Vân giết một người Hứa gia, cuối cùng lại không giải quyết được gì.

Tuy nói lúc ấy Hạ Viện không tính là đệ tử sơn môn chân chính, nhưng tử đệ Hứa thị là không giống, ngay lúc ấy Hứa thị có không ít người tu hành trong sơn môn, còn có Tử Phủ, nghe nói tổ tiên còn từng ra Kim Đan.

Có người nói là Tuân Lan Nhân hỏi đến, bảo vệ Triệu Phụ Vân.

Còn có người nói, Triệu Phụ Vân gặp phải phiền phức ở Vụ Trạch Huyện, cũng là Tuân Lan Nhân đi giúp hấn vượt qua.

Trong quyết đấu ở đầu tường Quảng Nguyên Phủ, nàng càng là ở trước mắt bao người, bảo hộ Triệu Phụ Vân, đem Lam Văn Thái đánh lén hấn đánh chết tại chỗ.

Lam Văn Thái kia cũng không phải là người bình thường, mà là người Lam gia Quảng Nguyên Phủ, Lam gia ở Quảng Nguyên Phủ có địa vị thống ngự, là Trấn Nam Vương.

Nhưng Tuân Lan Nhân lại vẫn như cũ đánh giết Lam Văn Thái thân là Tử Phủ, Phủ Chủ Quảng Nguyên Phủ trước mặt mọi người, hơn nữa là giết rất tùy tiện.

Đây cũng là số ít lần Tuân Lan Nhân hiển lộ pháp thuật bá đạo trước mặt công chúng.

Về sau, nàng lại càng có vẻ thần bí.

Mà Triệu Phụ Vân mọi người cũng không hiểu nhiều.

Cũng không hiểu vì sao Tuân Lan Nhân vẫn cố ý bảo hộ hấn.

Hiện tại, Tuân Lan Nhân thành Kim Đan lão tổ của Thiên Đô Sơn, là tu sĩ Kim Đan thần bí, tất cả mọi người nói

nàng chỉ cách Nguyên Anh một bước xa.

Người bên ngoài rất khó nhìn thấy nàng, người bản sơn cũng khó.

Sau khi Trương Thức Duyên rời đi, con mắt của Tuân Lan Nhân lại mở ra, chỉ là một cổ trạng thái trên người nàng kia cũng không có quy tụ, vẫn là phiêu miểu, như dung nhập vào trong một mảnh sóng cả vô hình này.

Hai tròng mắt của nàng thâm thúy đáng sợ, phẳng phát như vực sâu, nàng không biết Triệu Phụ Vân đi nơi nào, nhưng nàng lại có thể khẳng định, Triệu Phụ Vân không có chết.

Bởi vì từ rất sớm, dưới sự chủ trì của Vân Ý Thanh, nàng đã tiến hành một nghi thức tên là ‘Linh Ứng Khiên Tâm’.

Cho nên chỉ cần nàng nguyện ý, là có thể tâm linh cảm ứng được chỗ của Triệu Phụ Vân.

Mà hiện tại tâm của nàng nói cho nàng, Triệu Phụ Vân đang ở trong một vùng bóng tối mênh mông, mà một vùng bóng tối kia lại trống rỗng, vô biên vô hạn.

Tuân Lan Nhân không phải phạm nhân, không phải những người không biết thế giới rộng lớn kia, nàng biết kỳ thật màu sắc chân chính của thế giới này là màu đen.

Người ở trong ánh mặt trời, là trùng hợp, là số ít, ở trong bóng tối, mới là trạng thái bình thường.

“Thế nhưng là, thời gian không nhiều a.”

Trong lòng nàng ít có thở dài, bởi vì vô luận là thời gian ước định với Vân Ý Thanh, hay là tin tức Thiên Đô Sơn bên này, đều làm cho nàng biết, có một biến cục muốn xuất hiện.

Có thể nói là đại biến cục ngàn năm không có liền muốn xuất hiện.

Mặc dù nàng vẫn không rõ ràng lắm là biến cục như thế nào, nhưng là rung chuyển nhất định mang ý nghĩa nguy hiểm, mà Thiên Đô Sơn xem như một địa phương chống cự nguy hiểm tương đối mạnh.

Nàng không muốn trở thành lô đỉnh ai an bài cho ai, nhưng cũng không muốn bởi vậy mà để ai bỏ mình.

Cho nên nàng chỉ muốn nhanh chóng hóa Anh, tốc độ tu hành của Triệu Phụ Vân cực nhanh, cũng làm cho nàng có một loại cảm giác bức thiết.

Cũng may, nàng hiện tại đã cảm nhận đến một tia linh cơ kia.

Nàng nhìn thấy một điểm dư huy mặt trời lặn, điểm dư huy này để trong người nàng sinh ra một tia ‘Dương khí’

.

Nếu là sau khi biến cục xuất hiện, Triệu Phụ Vân vẫn không trở về, liền có thể có thể bị cuốn vào trong vùng bóng tối không có trật tự kia.

Không có trật tự có nghĩa là thời gian không gian đều hỗn loạn.

Sau khi bị cuốn vào trong đó, muốn trở về, sẽ rất khó.

Thậm chí có khả năng khi trở về, cũng không phải là Thiên Đô Sơn lúc này trạng thái này, lại hoặc là, hấn rốt cuộc tìm không thấy Thiên Đô Sơn nữa, cũng tìm không được chính mình.

Có thể sẽ là rất nhiều năm sau, cũng có thể là hàng trăm hàng ngàn năm trước.

Mà lúc này ý thức cả người Triệu Phụ Vân đã trở về, đoàn tụ trong người.

Hắn ngồi đó tiêu hóa pháp vận đến từ hắc ám.

Chỉ là khi hấn cảm ngộ cùng tiêu hóa, lại phát hiện những hắc ám kia đang ăn mòn hỏa ý trong thân thể.

Hắn là lấy Kiếp Hỏa Trúc Cơ, là lấy Xích Viêm Thần Hỏa khai Tử Phủ, Kết Đan thì là hai lửa tương hợp, kết được Thuần Dương Hỏa Đan.

Mà pháp vận đến từ hắc ám trước đó cảm ứng được thì là cực kì bá đạo, khi Triệu Phụ Vân đi lĩnh ngộ, ngay từ đầu cũng không có gì, nhưng sau một khoảng thời gian liền phát hiện, màu sắc Kim Đan của mình nhiễm lên một ít điểm màu đen.

Đồng thời trong lòng hấn cũng sinh ra một tia cảm giác nguy hiểm, tùy theo trên người hấn dâng lên ánh lửa,

tuôn ra từ thất khiếu, lộ ra từ trong lỗ chân quanh người.

Cả người hấn thành một vật sáng, màu đen trên Kim Đan ở trong kim quang bắt đầu tiêu tán.

Nhưng mà lúc này, trong lòng hấn lại đột nhiên sinh ra một tia cảm ứng.

Cảm giác này giống một điểm linh tê.

Sau đó hấn ở trong bóng tối khôn cùng, phảng phất nhìn thấy một người.

Đó là cái bóng to lớn phảng phất in dấu trong bóng tối, hấn chỉ có thể mơ hồ thấy rõ hình dáng, mà đôi mắt như hàn tinh của cái bóng to lớn kia, lại làm cho thể xác tinh thần hấn băng hàn.

Đó là một đôi mắt băng lãnh, đậm mạc, lãnh khốc.

Đôi mắt kia giống như hội tụ bản nguyên hắc ám.

Trong nháy mắt khi Triệu Phụ Vân nhìn thấy một đôi mắt này, cả người hấn như rơi vào trong hầm băng.

Ý thức đến thân thể của hấn nhanh chóng bị một cỗ hàn ý vô hình này cho đông cứng, cho dù là sự sợ hãi trong lòng hấn, cũng đọng lại ở trong lòng hấn.

Suy nghĩ của hấn ở thời khắc này đều đông kết.

Trong bóng tối, thân thể của hấn cứng nhắc ngã xuống, ngã vào trong bóng tối, kích khởi một vùng hắc ám bụi

bặm, hắc ám bụi bặm vô hình bay lên, sau khi hắc ngã xuống, cắm vào trong đó, hắc ám hạ xuống, bao trùm thân thể của hắc.

Thân thể của hắc vẫn có kim quang, nhưng lại nhanh chóng ảm đạm.

Hắc ám vùi lấp.

Hắc căn bản là không cách nào suy nghĩ, người trong bóng tối kia là ai, không biết người nhìn mình một cái kia là ai.

Lúc này ý thức duy nhất của hắc liền tập trung ở trong kim đan.

Ở đây hắc còn có một tia ảm áp, một tia ảm áp này để suy nghĩ của hắc không hoàn toàn đông kết, cũng không đến mức để hắc tử vong ở thời khắc này.

Trong lòng hắc lưu lại một tia ảm áp này, liền như nền tảng trong gió, ý thức của hắc dung nhập trong đó, kiệt lực giãy dụa, chống cự lại.

Hắc kiệt lực quan tưởng Kim Ô Thần Điều, đồng thời, trong đan điền của hắc hỏa diễm của Xích Viêm Thần Đẳng cũng hợp cùng Kim Đan, giống như Kim Đan sinh trưởng ở trên thần đẳng.

Hắc bảo vệ chặt một sợi tâm hỏa bất diệt, bảo vệ chặt một sợi tâm hỏa sinh ra từ trong hắc ám vô biên này, giãy dụa lấy không dập tắt.

Giờ khắc này, hấn cảm giác mình giống như nguồn sáng duy nhất trong hắc ám vô biên, Thần Điều duy nhất, nhỏ yếu như vậy, lại muốn đối mặt với hắc ám mênh mông vô biên như thế.

Chương 10 : Hào quang

Lúc trước thời gian rất chậm, bởi vì mục tiêu của chúng ta là trường sinh, còn có con đường tu hành dài dằng dặc muốn đi, trong lòng luôn cảm thấy, chỉ cần thời gian đến, liền có thể Anh nhi Hóa Thần, từ đây được hưởng trường thọ.

Hiện tại thời gian rất nhanh, bởi vì đảo mất trăm năm, lại vẫn đang Luyện Khí, hoặc chỉ là khó khăn lắm Trúc Cơ mà thôi.

Thời gian giống như sát thủ vô tình, giết chết hồng nhan trên con đường tu hành, giết chết bạn đường trên đấng tiên lộ.

Trước đó triều dương nguyên bản xán lạn biến thành ráng chiều, nhìn lại bạn đường đã ngã bên đường, cỏ hoang vùi lấp.

Mà tất cả mọi người biết, ráng chiều qua đi, chính là đêm tối khôn cùng.

Trong đêm tối, quỷ quái hoành hành.

Người đang đi trong hắc ám, người là người hay quỷ quái?

Người không biết, hắc không biết, cho đến khi có người cầm đèn mà đi, chiếu vào người, hô một tiếng ‘Yêu ma’, người mới có thể biết, mình nguyên lai đã rơi vào hắc ám, cũng đã không thể rời khỏi hắc ám.

Triệu Phụ Vân đang trầm luân về phía hắc ám, Kim Đan của hắn cũng đang ảm đạm đi, một ánh lửa sâu trong tâm linh kia càng ngày càng yếu.

Giống như chỉ cần thở hơi lớn một chút, liền có thể thổi tắt một sợi ánh lửa kia.

Hắn có một loại cảm giác, sau khi hỏa chủng trong thân thể diệt, mình cũng sẽ không chết, nhưng sẽ bị hắc ám ăn mòn, từ đây sa đọa thành sinh vật hắc ám.

Nếu là thành yêu ma trong bóng tối, vậy cùng chết có gì khác nhau đây?

Hắn cố gắng duy trì một sợi ánh lửa này.

Hắn cũng không biết qua bao lâu, gió khôn cùng trong hắc ám kia, chậm rãi thói quen, vô hình sóng cả trong hắc ám kia muốn chậm rãi bao phủ hắn.

Hắn ở trong hắc ám kiên trì đều muốn bởi vậy mà chết lặng, khi trầm luân.

Trong cảm giác của hắn lại xuất hiện một vệt quang huy.

Một vệt quang huy giống như hào quang mặt trời lặn, truyền đến từ nơi cực xa, chiếu vào phụ cận đều như có như không, nhưng hắn lại cảm thấy ảm áp, trong hắc ám này xuất hiện ánh sáng, trong nháy mắt này hắn cảm thấy không còn cô độc.

Hỏa ý sắp dập tắt trong người cùng trong nội tâm hắn ở

thời khắc này một lần nữa được đánh thức.

Hỏa chủng đã tắt cũng lại một lần nữa sáng ngời lên.

Cũng đúng lúc này, ánh mắt trong bóng tối giống như dờn đi, dờn về phía địa phương hào quang kia tới. Giờ khắc này, đôi mắt trong bóng tối kia bị hấp dẫn đi, băng hàn giống như thủy triều thối lui.

Chỉ là hắc ám vẫn còn, băng hàn trên người đang từ từ lui tán, không biết qua bao lâu, trên người hắn lại một lần nữa phát sáng.

Trong hắc ám, hắn một lần nữa mở to mắt, phát hiện mình vẫn như cũ ở nơi này, mọi chuyện vừa rồi kia đều giống như một hồi ảo mộng lúc sắp chết.

Hắn không biết mình cảm nhận được một vệt hào quang kia có phải là thật hay không, lại hoặc là trong suy tưởng của mình có một vệt hào quang xuất hiện, từ đó chính mình cứu vớt chính mình.

Đúng lúc này, trong tai hắn nghe được tiếng gõ cửa.

Ở đây, ai sẽ gõ cửa.

“Cộc cộc cộc! Cộc cộc cộc!”

Tiếng gõ cửa này giống như tiếng gõ quan tài, trầm đục, quanh quẩn trong phòng.

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, nơi này là có cửa.

Thế nhưng là ai gõ cửa ở ngoài cửa, hắn nhớ rõ lúc trước cửa kia đã hoàn toàn biến mất, chỉ ít là không nhìn thấy từ bên trong.

Hiện tại thì là có người gõ cửa, hắn nhớ tới lúc mình tiến vào, âm ảnh đi tới cạnh cửa kia, không biết đó là tồn tại gì.

Nhưng lúc này hắn tình nguyện đối phương phá cửa, sau đó mình nhân cơ hội đi ra ngoài, mà không muốn giống như hiện tại một mực bị vây ở nơi này.

Hắn đứng đó chờ đối phương phá cửa mà vào, nhưng mà tiếng gõ cửa kia sau khi vang một hồi, lại không vang lên nữa.

Triệu Phụ Vân muốn đi tìm cửa, nhưng từ bên trong lại căn bản cũng không có cửa.

Hắn không khỏi nghĩ, trước đó mình ở hành lang tới gần cửa sổ kia, nhìn thấy người ở bên trong, đối phương có phải là cũng giống như mình ra không được? Chỉ có ánh đèn của mình mới có thể để nàng nhìn thấy cửa sổ?

Triệu Phụ Vân suy nghĩ, trước đó Vân Ý Thanh tới nơi này, như vậy nàng rời đi như thế nào?

Hắn há mồm phun một cái, một vệt ánh lửa chui ra từ trong miệng của hắn, rơi vào không trung, hóa thành một ngọn đèn, hắn đưa tay tiếp lấy, nâng đèn bắt đầu đi trong phòng, gian phòng tối đen, vách tường càng bằng phẳng, không có nửa điểm vết tích khe cửa.

Cuối cùng hắn đi đến giữa phòng, nơi này là bị đốt qua một lần, mà hiện tại nơi này chỉ có một vùng phế tích tăm tối, hết thảy đều như dung nhập vào trong hắc ám.

Nếu không phải hắn biết nơi này đã từng là dạng gì, như vậy hắn tuyệt đối không nhìn ra hình dáng nơi này.

Hắc ám cùng yên tĩnh lại một lần nữa bao phủ nơi này, mà Triệu Phụ Vân không khởi nghĩ đến một bóng người.

Đó rốt cuộc là ai?

Là một nữ tử?

Trực giác của hắn nói cho hắn biết đó là bóng của một nữ tử.

Mà một vết hào quang kia là ai đây?

Hắn nghĩ đến đầu tiên là Vân Ý Thanh, mặc dù đã rất nhiều năm hắn chưa từng gặp nàng, nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy Vân Ý Thanh giống như vẫn đang chú ý mình.

Hơn nữa, trước đó hắn nhìn thấy kiểu chữ viết trên trang giấy gần như giống với chữ viết của Vân Ý Thanh trong « Chư Thiên Sắc Lệnh Bí Ngôn ».

Hắn không khởi chuyển động trái phải, muốn tìm được tờ giấy kia, thế nhưng làm sao cũng tìm không thấy.

Nếu như một vết hào quang là Vân Ý Thanh, như vậy chính là nàng dẫn đi ánh mắt khủng bố kia, từ đó để cho

mình thoát ly loại khủng bố bị chú ý.

Bất quá, nếu như Vân Ý Thanh tới qua nơi này, như vậy nàng rời đi như thế nào?

Trước đó Tranh Hà kia lại là vào bằng cách nào? Theo cách nói của nàng, nàng sớm đã chết, nhưng nàng lại tỉnh lại ở đây sau khi tiếp xúc đến ánh đèn của mình, sống lại ngẩn ngui, như vậy đây là ai an bài?

Nếu có người an bài nàng tiến vào, như vậy người kia nhất định cũng muốn đi vào nơi này, thế nhưng người này lại là ra ngoài như thế nào đây?

Lúc này, trong tai hắn đột nhiên nghe được một chuỗi tiếng vang như tiếng chuông.

Lắng nghe, liền cảm thấy đó là tiếng một chuỗi chìa khoá va chạm.

“Có người? Có chìa khoá?” Trong lòng Triệu Phụ Vân lóe lên ý nghĩ này: “Có người có thể mở cửa?”

Khi trong lòng hắn nghĩ đến điều này, tiếng chuỗi chìa khoá va chạm này ngừng lại ở bên ngoài, sau đó liền có thanh âm cửa bị mở ra.

Hắn nhớ rõ trước đó lúc mình mở cửa, cửa kia là không có khoá, là sau khi tám họa kia bị bóc, thế là cửa liền mở.

Lúc này, hắn nghe được tiếng có người dùng khoá mở cửa, sau đó cửa mở.

Một mặt tường đột nhiên nứt ra, đó là một cánh cửa.

Ngoài cửa có ánh đèn chiếu vào.

Ánh đèn như ráng chiều.

Một người đứng ở cửa, là một người đội mũ nhọn màu đen.

Cả người đối phương đều ẩn trong áo choàng màu đen, áo choàng đen trên người hẳn phi thường dày, nhìn qua giống như rất lạnh.

Cái bóng của hắn, bị đèn trên hành lang bên ngoài chiếu vào.

“Đi ra.”

Thanh âm này giống như có đờm kẹt trong yết hầu, nghe vào rất không tự nhiên.

Triệu Phụ Vân không hề động.

Cửa mở, hắn ngược lại không vội vã đi ra ngoài như vậy.

“Hậu duệ Vân thị, ngươi chỉ có một lần cơ hội rời đi nơi này.” Người ngoài cửa mở miệng nói ra.

“Ngươi biết ta?” Triệu Phụ Vân hỏi ngược lại.

“Không biết.” Quái nhân áo bào đen ở cửa nói.

“Vậy làm sao người biết ta là hậu nhân Vân thị?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bởi vì rất nhiều năm trước, Vân Ý Thanh từng nói, tương lai sẽ còn có hậu nhân Vân thị tiến vào nơi này.” Quái nhân áo bào đen trầm thấp nói.

Vân Ý Thanh, Triệu Phụ Vân nghe được cái tên này, ngược lại không ngoài ý muốn.

Chương 11 : Mão Nhật

Triệu Phụ Vân khẽ cau mày, nâng Xích Viêm Thần Đăng trong tay, đi về phía cửa, đối phương nghiêng người tránh ra cánh cửa, mà sau khi Triệu Phụ Vân đến gần, lại thấy rõ ràng người này.

Đầu của người này thể mà là đầu một con gà.

Là một con gà trống.

Hơi nghiêng đầu, lộ ra chỉ có một con mắt, lấy độc nhãn nhìn người.

Hốc mắt độc nhãn là một vòng màu đỏ, lại có một vòng tể mao kim sắc, nếu là một con gà trống cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy khủng bố, nhưng một con gà trống giống như người đứng ở nơi này, đánh giá mình, vậy trong lòng khó tránh khỏi dâng lên một cỗ kinh khủng.

Đây là yêu.

Trên đầu đối phương đội mũ để trước đó Triệu Phụ Vân không thấy rõ ràng hấn, mà dưới bào phục màu đen thật dày kia của hấn, cũng không biết có lông hay không.

Triệu Phụ Vân nhìn hấn, hấn cũng nhìn Triệu Phụ Vân.

Đây là một con gà mắt quỷ dị.

Triệu Phụ Vân ôm quyền, nói: “Xin hỏi các hạ xưng hô

như thế nào.”

“Ta không có tên, chỉ là một người giữ chìa mà thôi.”
Thanh âm của gà trống yêu này có chút mơ hồ không rõ nói.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy cả người hấn đều ở dưới áo choàng màu đen, nhìn ánh mắt đối phương, hấn cảm giác ánh mắt đối phương giống như một mặt trời nho nhỏ.

Gà gáy mặt trời mọc.

Gà trống dương cương.

Trong lòng hấn hiện lên từ như vậy, nhưng sau khi nghe đối phương nói, thì là nói: “Ai cũng sẽ có tên, các hạ cũng nhất định có tên, chỉ xem các hạ có nguyện ý nói hay không.”

“Người họ Vân nói chuyện đều êm tai, lần trước người đuổi theo ta hỏi tên là Vân Ý Thanh, ta cũng có thể nói cho người biết, tên ta là Mão Nhật.” Gà trống yêu này trả lời.

Không hiểu sao Triệu Phụ Vân đối với cái tên này có một loại cảm giác quen thuộc, bởi vì hấn nhớ tới ‘Mão Nhật Tinh Quân’ ở sâu trong ký ức, đó là một vị Tinh Quân, nhưng cũng là một yêu quái.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa ôm quyền chấp tay hành lễ.

Đối phương tránh ra vị trí, theo động tác của hắn, có tiếng chìa khoá vang lên, Triệu Phụ Vân đi qua bên cạnh hắn, cũng không đi nhiều, mà là hỏi ngược lại: “Không biết ngài muốn dẫn ta đi đâu?”

“Đương nhiên là rời khỏi nơi này, nơi này chính là một lồng giam.” Người giữ chìa Mảo Nhật nói.

Triệu Phụ Vân hơi cúi đầu liếc mắt nhìn chân của hắn, cũng không nhìn thấy gì, bởi vì áo choàng đen kéo trên mặt đất, che khuất chân của hắn.

Lúc Triệu Phụ Vân lại nhìn hắn, phát hiện trong mắt hắn nhiều một chút tức giận.

“Người đang nhìn gì?” Thanh âm của người giữ chìa Mảo Nhật có chút lạnh lùng hỏi.

“Không có gì, nhìn xem mặt đất bằng phẳng hay không.” Triệu Phụ Vân nói.

Đối phương nghiêng đầu, dáng vẻ bán tín bán nghi, nói: “Đi thôi, ta dẫn người đi một nơi.”

“Nơi nào?” Triệu Phụ Vân thuận miệng hỏi, ánh mắt của hắn nhìn hành lang phía trước, hành lang rất dài, tạo thành một đường vòng cung, nơi xa liền thấy không rõ lắm, nơi đó có một loạt đèn lồng đỏ sậm.

Đèn lồng đỏ sậm cùng hắc ám kia giao hòa vào nhau, hình thành màu sắc quỷ dị.

“Đi theo ta, đến người sẽ biết.” Người giữ chìa Mảo Nhật

kia ở phía trước dẫn đường, Triệu Phụ Vân quay đầu nhìn gian phòng mình đi ra.

Chỉ thấy gian phòng phía sau kia cửa mở rộng, trong cửa một mảnh u ám, u ám thâm thúy như vực sâu, mà mình chính là đi ra từ trong đó.

Không biết tại sao, lúc Triệu Phụ Vân quay đầu, lại cảm thấy trong phòng kia có một ánh mắt đang nhìn chăm chú vào mình.

Nhìn người giữ chìa Mão Nhật đi trước có chút đung đưa trái phải, trong lòng hấn đối với lời nói của đối phương ôm hoài nghi nhất định.

Đến tuổi tác này của hấn, đã là không thể nào tùy tiện tin lời người khác.

Cho dù lời đối phương nói, rất phù hợp với suy nghĩ trong lòng mình, hấn cũng vẫn muốn hoài nghi.

Lúc hấn quay đầu nhìn một vùng hắc ám kia, hắc ám thâm thúy đáng sợ, cho dù hấn đi nhiều bước như vậy, cũng vẫn cảm thấy hắc ám kia bao trùm chính mình.

Gian phòng kia giống như vực sâu, hấn cảm thấy mình vẫn chưa đi ra khỏi phạm vi thôn phệ của vực sâu.

Người giữ chìa Mão Nhật phía trước vẫn đang đi, Triệu Phụ Vân nâng Xích Viêm Thần Đẳng, từng bước một đi theo ở phía sau, mở miệng hỏi: “Còn muốn đi bao xa?”

“Sắp rồi.” Người giữ chìa Mão Nhật hàm hồ trầm thấp

trả lời.

Triệu Phụ Vân nhìn hai bên trái phải, hần phát hiện không có cửa sổ mình đi qua mấy lần trước đó, khẽ cau mày.

Tiếp tục đi về phía trước, hừ không phía trước ở trong ánh đèn mở ra một bộ phận, một cái cửa sổ xuất hiện trong mắt hần.

Hần ngừng một chút ở bên cửa sổ, hần nhớ rõ trong cửa sổ này cũng giam giữ một người.

Đương nhiên cũng có thể là có một người trốn ở trong đó.

Không khỏi hỏi: “Xin hỏi, người trong này người biết là ai sao?”

“Trong Vãng Sinh Điện có rất nhiều gian phòng, có một ít là tới nơi này tránh tai kiếp, có một ít là bị người thiết kế cầm tù ở đây, cũng có một ít là xông nhầm vào, còn có người là chủ động tới nơi này bế quan, ta vốn không nên biết ai ở trong này, bất quá người trong phòng ta vừa vặn biết.” Người giữ chìa Mão Nhật không nhanh không chậm giải thích.

Mão Nhật này nhìn qua quý dị đáng sợ, lại là hỏi gì đáp nấy.

“Là ai?” Triệu Phụ Vân tự nhiên truy vấn.

“Người nơi này tên là Mai Trăn, nghe nói còn là chưởng

môn tôn sư của một phái, nhốt ở đây đã không ít thời gian, đương nhiên, ở trong toàn bộ Vãng Sinh Điện này, người có thân phận như vậy cũng không ít, nàng cũng không tính là gì, bất quá, cho đến hôm nay, nàng còn chưa có minh hóa trong hắc ám, cũng là hiếm thấy.”

Lời nói của người giữ chìa Mảo Nhật để trong lòng Triệu Phụ Vân đột nhiên nghĩ đến một người, một thân phận.

Hắn từng ở trên Giới Bí Tường của Thiên Đô Sơn, nhìn thấy tên thứ nhất dưới Hi Di tổ sư chính là Mai Trăn.

Đạo lữ của tổ sư khai phái Thiên Đô Sơn Mai Tiên thượng nhân tại sao lại ở nơi này?

Là cùng một người sao? Hay chỉ là một người trùng tên trùng họ?

Hắn nhớ lúc mình nhìn thấy tên trên Giới Bí Tường, quang vận trên đó ảm đạm, tựa hồ đang lâm vào một loại trạng thái trầm trở.

Chẳng lẽ là bởi vì bị nhốt ở nơi này?

Hắn không khỏi ngừng lại ở bên cửa sổ, sau đó muốn dùng đèn đi chiếu cửa sổ, người giữ chìa Mảo Nhật kia cũng dừng lại, nói: “Người tốt nhất đừng kinh động nàng, nếu như nàng đang bế quan, người chính là đánh gãy nàng tu hành.”

Triệu Phụ Vân bán tín bán nghi xòe bàn tay ngăn trở ánh đèn.

Tiếp tục đi về phía trước, hắn lại quay đầu nhìn, nhìn thấy gian phòng mình rời đi kia đã biến thành một vùng hắc ám, nhìn không rõ lắm.

Lúc thu hồi lại ánh mắt, nhìn về phía trước, phát hiện phần cuối hành lang phía trước, xuất hiện một cửa lớn.

Cửa lớn khép lại, hắn đi qua, nói: “Đến, người bị nhốt ở đây không ít thời gian, hẳn là cũng đói, chúng ta trước đi ăn một chút gì.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân ngoài ý muốn, ở loại địa phương này còn có đồ ăn sao?

Người giữ chìa Mảo Nhật đẩy cửa ra, trong cửa ngoài ý định thế mà không phải một vùng tối đen, mà là điểm từng ngọn đèn, ánh đèn ở trong một vùng hắc ám này mặc dù lộ ra kiềm chế, chỉ lớn bằng hạt đậu, ánh lửa cũng bị áp chế, không cách nào tản ra xa.

Sau khi hắn đi vào, chỉ cảm thấy, ánh sáng cùng bóng tối giao thoa, dưới tia sáng kia, lộ ra một cái bàn, hai bên bàn ngồi một đám ‘Người’.

Không, đây không phải là người, mà là từng con ‘Gà’, bọn họ đều mặc áo bào đen, đội mũ đen nhọn, đều giấu nửa gương mặt ở dưới mũ.

Khi Triệu Phụ Vân đi vào, hắn phát hiện những ‘Người’ kia đều nghiêng đầu, dùng độc nhãn dưới mũ nhìn mình.

Hắn phát hiện, những con ‘Gà’ này cũng không phải tất cả đều là gà trống, từ độc nhãn kia đến xem, hẳn là còn

có gà mái, có gà, còn có nhỏ, tổng cộng chừng hai mươi con, giống như một ổ gà lớn.

Hắn bị hai mươi con gà giống như ‘Người’ này nhìn chăm chăm, trong lòng nháy mắt sợ hãi.

Cửa phía sau đột nhiên đóng lại, hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy người giữ chìa Mảo Nhật mang theo mình tiến đến kia đóng cửa lại, tiếp theo hắn nói: “Cơm đến, chuẩn bị ăn.”

“Cơm?”

Triệu Phụ Vân không khỏi nhìn về phía cái bàn trống rỗng kia, còn có trên mặt bàn bày biện từng cái đĩa cùng dao cắt thịt.

Trong lòng hắn bắt đầu run rẩy.

Chương 12 : Gương môn

Triệu Phụ Vân không khỏi xoay người nhìn người giữa chùa Mão Nhật, hỏi: “Ta thấy trên bàn này trống rỗng, cả nhà các hạ, bụng đói kêu vang, cơm lại ở đâu?”

Triệu Phụ Vân nhìn thấy đối phương ngoẹo đầu, miệng đối phương là nhọn, mặt nhọn, nhìn không ra biểu tình, nhưng hẳn cảm giác trong độc nhãn quý dị của đối phương, có đặc ý cùng chế giễu.

“Nguyên lai cơm các người muốn ăn là ta?” Triệu Phụ Vân không khỏi nói.

“Người thật là nhạy bén, chỉ liếc mắt liền nhìn ra.” Mão Nhật nhấc lên mũ đen đội trên đầu.

“Nếu ta thật sự nhạy bén, làm sao có thể mắc bẫy đi theo người tới đây?” Triệu Phụ Vân tự giễu nói.

“Người dưới loại tình huống này, còn có thể liếc mắt nhìn ra, cũng không dễ dàng.” Mão Nhật nửa hưng phấn, nửa trào phúng nói.

“Muốn nhìn ra cũng không khó, dù sao ánh mắt tham lam muốn ăn của các người sau khi nhìn thấy ta căn bản cũng không có ẩn giấu.” Triệu Phụ Vân nói: “Chỉ là, ta có một chuyện không rõ, nếu đã muốn thành đồ ăn của các người, có thể thỏa mãn một chút nguyện vọng của đồ ăn này hay không?”

Mão Nhật giống như suy nghĩ sâu xa suy tư một chút,

sau đó nói: “Không thể, ta cũng không phải là gà phổ thông, sẽ không bị lừa như vậy, Vân Ý Thanh năm đó chẳng những đào tẩu từ trên bàn ăn của chúng ta, còn bắt đi không ít thân thích của chúng ta, ta nghĩ, những thân thích kia của chúng ta nhất định cũng bị Vân Ý Thanh ăn.

“Vân Ý Thanh ăn thân thích của ta, vậy ta ăn người, cũng là thiên kinh địa nghĩa.” Mỏ nhọn của Mão Nhật lúc mở lúc đóng nói.

“Đinh đinh đinh!”

“Nhanh lên, ta đói.”

Bên kia ‘Gà’ ngồi ở bên bàn lớn tiếng hô hào, dùng dao cắt thịt đập đĩa, giống như hải tử ầm ĩ, ánh mắt bọn chúng nhìn Triệu Phụ Vân, tựa như nhìn đồ ăn, chờ không nổi.

“Tốt tốt tốt, không vội, lập tức liền tốt.” Âm điệu của Mão Nhật mang theo cương chiều nói, sau đó quay đầu nói với Triệu Phụ Vân: “Người là tự mình nằm lên trên bàn, hay là ta đặt người lên?”

Triệu Phụ Vân tức giận nở nụ cười.

Xích Viêm Thần Đẳng trong tay đẩy về phía trước, ánh lửa tăng mạnh, trong nháy mắt kinh diệu phòng này, những con ‘Gà’ vốn ngồi vây quanh bàn kia từng con nhảy dựng lên, trốn vào trong bóng tối.

Mà Mão Nhật bên cạnh thì kinh ngạc nói: “Vì sao người

... .. ?”

“Vì sao ta không bị người mê hoặc sao?” Triệu Phụ Vân nói tiếp: “Các người bắt quá là yêu ma trong bóng tối, có chìa khoá tiến vào các gian phòng, đơn giản là muốn thỏa mãn ham muốn ăn uống của các người mà thôi.”

“Thật sự khiến người ta khó xử a, xem ra, bị người đoán được, một người nếu có thể mơ hồ chết đi, đó cũng là một kiện chuyện hạnh phúc, thế nhưng người lại muốn nhìn thấu, vậy liền nhất định buồn khổ, bởi vì người bất lực cải biến, chỉ là một tu sĩ Kim Đan, ở đây bắt quá là đồ ăn trong vườn rau xanh thôi, ta muốn làm sao ăn liền ăn như thế.” Mảo Nhật đưa cọt mà đắc ý nói.

“Các người tùy hứng như thế, chắc là ném qua không ít người, đã như vậy, ta có một vấn đề muốn hỏi người một câu.”

“Không nên hỏi, ta không rảnh trả lời, ta đói, mời lên bàn.” Ngón tay Mảo Nhật chỉ cái bàn đen thật dài kia.

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy có một cỗ sức mạnh thần bí khó lường, tựa hồ muốn tác dụng ở trong vùng không gian này, hắn chỉ cảm thấy vào thời khắc này mình liền thành đợi làm thịt.

Chỉ thấy Mảo Nhật đưa tay chỉ, hắn liền cảm thấy trong bóng tối có sợi tơ vô hình muốn trói chặt mình, hắn không chờ pháp thuật của người khác hoàn thành, gần như đồng thời, Xích Viêm Thần Đăng trong tay hắn lấp lánh, đồng thời lại có một đạo cự ảnh màu vàng đất vọt lên từ trên người hắn.

Cũng nhanh chóng bành trướng ra, như bụi mù cuộn cuộn mà lên, chỉ trong nháy mắt, cũng đã biến thành một tòa núi nguy nga, chỉ là ngọn núi này lại là hình người.

Thái Nhạc lực sĩ vừa ra, trong nháy mắt liền trấn áp một mảnh hư không này.

Cùng lúc đó ánh lửa lấp lánh nháy mắt thiêu đốt sợi tơ vô hình trong bóng tối kia, Triệu Phụ Vân cảm thấy sợi tơ thần bí này giống như do lông gà vò thành.

Ánh lửa lóng lánh thiêu đốt, ánh sáng ở trong một vùng tăm tối này loá mắt giống như mặt trời, mà thân thể của bọn chúng bị một cỗ trấn áp chi ý trấn áp ở trong ngọn lửa bắt đầu cháy rừng rực.

“Người, giết không chết bọn ta.” Trong ngọn lửa, Mão Nhật hóa thành một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, trong nháy mắt cũng đã đốt thành tro tàn.

Hắc ám khôi phục bình tĩnh, chỉ có tro tàn hoả tinh rơi xuống trên mặt đất hắc ám, một hồi sau, hoả tinh cũng đều tán ở trong bóng tối, trong bóng tối giống như thứ gì cũng không có.

Hắn lại đưa mắt nhìn bốn phía, cái bàn kia, một đám ‘Gà’ kia đều không có.

Hắc ám vẫn là hắc ám.

Ánh đèn chiếu rọi, hắn phát hiện mình vẫn ở trong gian phòng kia.

Trong lòng bưng tỉnh, mình vẫn không hề rời đi gian phòng này, mà là có thứ tên là Mão Nhật tiến vào.

Đối phương có thể cảm nhận được suy nghĩ trong lòng mình, hoặc là suy nghĩ phát ra từ ý niệm của mình, ở trong vùng tăm tối này, đã sớm bị hắn bắt được.

Hắn giờ đèn lên, đi tới trước chiếc gương kia.

Mặt gương chính đang chiếu thân ảnh hắn nâng đèn, không biết tại sao, hắn luôn có một loại cảm giác là lạ, cảm giác mình cùng bóng dáng trong gương giống như hai người, hắn cảm thấy trong gương có một người chính đang học bộ dáng của mình, đi về phía trước gương.

Chỉ là hắn nhìn chăm chú người trong gương, lại nhìn không ra có chỗ nào khác với mình, lại cảm giác lạ lẫm như thế.

Mão Nhật kia là đến từ đâu?

Đột nhiên, hắn phát hiện trước gương có một vật, ở trong ánh đèn Xích Viêm lóe ánh sáng nhạt, ánh sáng nhạt này cực yếu, nếu không phải thị lực của hắn cực mạnh, cơ hồ muốn xem nhẹ.

Đó là một cái chìa khoá, là đồng, trong lòng hắn hơi kinh hãi.

“Mọi chuyện vừa rồi đều không phải ảo giác, là thật sự có một con ‘Gà’ tên là Mão Nhật xuất hiện ở đây, muốn

ăn ta sao?”

Ý niệm này hiện lên trong lòng Triệu Phụ Vân, ngồi xổm người xuống, đưa tay nhặt lên chìa khoá kia, sau đó khi hấn sờ lấy chìa khoá kia, người trong gương cũng ngồi xổm xuống, nhặt lên một cái chìa khoá.

Trong lòng Triệu Phụ Vân hơi động, còn không có đứng lên, liền đưa tay cầm chìa khoá, điểm ở trên mặt kính, mặt kính lay động như nước, chìa khoá cắm vào trong đó, động tác của người trong gương cũng giống như hấn.

Chìa khoá liên tiếp cùng một chỗ, mặt gương nổi lên gợn sóng, như thủy vận.

Cả bàn tay hấn cũng tiến vào trong đó, tùy theo cả người đều tiến vào trong gương, cùng người trong gương kia chồng lên nhau, trong nháy mắt này, hấn cảm giác chiếc gương này biến thành một thông đạo đặc biệt.

Không khỏi nghĩ, chẳng lẽ năm đó Vân Ý Thanh cũng rời đi như thế này?

Một ý niệm trong đầu hấn, cả người đều tiến vào chiếc gương, trùng điệp cùng người trong gương, sau đó hợp thành một người, người này đi vào trong gương, hướng chỗ sâu trong gương mà đi, ở thời điểm sắp biến mất, quay đầu lại liếc mắt nhìn gian phòng, chỉ thấy người trong gương dưới Xích Viêm Thần Đẳng trong tay chiếu rọi, lông mày hơi nhíu, tựa hồ đang suy tư điều gì.

Chương 13 : Dâm tề trước gương

Lúc này Triệu Phụ Vân cảm giác rất kỳ diệu, nói xác thực hơn là quái.

Hắn cảm giác có vật gì dán trên người mình, thế nhưng lại giống như một loại tâm linh ảo giác của chính mình, dù sao mình tiến vào trong cửa gương, hợp chỉ là cái bóng của chính mình mà thôi.

Hắn quay đầu nhìn gian phòng không biết trước đó ở bao lâu, chỉ thấy một màu đen kịt.

Mê mông khôn cùng, hư vô rồi lại làm cho người ta có một loại cảm giác nhà giam.

Triệu Phụ Vân vặn vẹo uốn éo thân thể, hắn cảm giác có đồ vật dính chặt trên người mình.

Hắn ở trong gương này, bất động thanh sắc đi tới, con đường phía trước còn không biết có bao xa, kiềm chế pháp ý 【 vô cầu 】 【 chư tà bất xâm 】 trong lòng mình, cho dù là Xích Viêm Thần Đăng dùng để hộ thân trong tay, ánh đèn cũng ảm đạm rất nhiều, giống như một ngọn đèn nhỏ, chiếu vào mặt, mà chiếu không được trên lưng.

Trên lưng hắn bóng tối dày đặc, hình như có thứ gì giấu ở trong cái bóng, lại liền cùng một vùng tăm tối này.

Phía trước hắn là một mảnh tối đen, rõ ràng chỉ là một chiếc gương, trước mắt lại là một mảnh mê vụ, hắn thậm chí không cách nào xác thực mỗi một bước đi của mình có khoảng cách hay không, hay là dậm chân tại chỗ.

Hắn cảm giác trong bóng tối có đồ vật muốn dung nhập vào trong thân thể của mình, chỉ là hơi có cảm giác, hắn vô ý thức chống cự lại, nhưng không có đem hết toàn lực, trong mơ hồ, hắn phảng phất nghe được tiếng cười khế trong bóng tối.

Trong tâm linh của hắn phảng phất xuất hiện một ý thức, chỉ cần buông ra tâm linh đi cảm thụ phiến không gian này, tiếp nhận mọi thứ trong bóng tối này, vậy liền có thể tìm được đường ra từ trong bóng tối này.

Triệu Phụ Vân thuận theo cảm giác này, vẫn chậm rãi đi về phía trước, hắn cảm giác bóng tối đã bao phủ chính mình, ngăn cách mình với Xích Viêm Thần Đăng trong tay.

Chậm rãi, trong mắt hắn hiện ra một tia sáng.

Ánh sáng này như ánh mặt trời, ánh sáng kia là dựng thẳng, chỉ một đường, rất nhỏ, đợi hắn không ngừng đến gần, mới phát hiện đó là một cánh cửa.

Hoặc là nói đó là một chiếc gương.

Hắn cầm đèn đứng ở trước chiếc gương này, nhìn bên ngoài chiếc gương, phát hiện nơi này thế mà là một khuê phòng.

Hơn nữa trước gương, có một nữ tử đang nhảy múa.

Đây là một nữ tử tuổi trẻ, tóc đen kết tóc mai, phía trên có đồ trang sức chế từ hoàng kim cùng châu báu, nếu chỉ nhìn đầu của nàng, sẽ cảm thấy đây là một quý phụ nhân cao quý mà đoan trang.

Thế nhưng nàng lại chỉ mặc một kiện sa y, sa y mỏng manh vô cùng, như cánh ve.

Nàng đang nhảy diễm vũ.

Ở chung quanh nàng thì đốt từng chiếc đèn, ánh đèn chiếu vào trên người nàng, xuyên thấu qua lụa trắng có thể thấy được thân thể như ẩn như hiện của nàng.

Thân thể mềm mại mà no đủ, hai chân thon dài,

Triệu Phụ Vân biết có rất nhiều nghi thức vũ đạo là mang theo mục đích lấy sắc làm quỷ thần vui vẻ, như thế càng dễ mời đến một ít quỷ thần.

Hơn nữa, ở trước mặt nàng, còn có linh bài vị, cùng lưu hương các loại, hiển nhiên đã tế tự qua một phen.

Vậy nàng chính đang ‘thỉnh thần’, đây là tế vũ, lại được xưng vu vũ.

Chỉ là phương thức ‘thỉnh thần’ này, thường thường không cách nào tiến hành trước mặt mọi người, cho dù là truyền thừa cũng là lén truyền thụ, nhưng ai biết ai không biết, luôn khó có thể biết.

Triệu Phụ Vân có thể cảm giác được nhịp điệu quỷ dị và khó hiểu trong dáng múa của đối phương, từ vai nàng trở lên là đoan trang hoa lệ, mà từ vai trở xuống thì là dâm uế dụ hoặc, cho dù là đạo tâm như Triệu Phụ Vân, cũng nổi lên gợn sóng.

Có một loại ý nghĩ, đáp ứng mọi thỉnh cầu của nàng.

Nữ tử tựa hồ nhìn thấy ánh sáng trong gương, nhìn thấy một người cầm đèn đứng ở trong gương, đang nhìn mình.

Trong mắt nàng lóe lên vẻ kinh ngạc, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền lại khôi phục trấn định, vũ đạo của nàng càng phát ra thành kính, cũng càng phát ra dụ hoặc, cuối cùng nàng đưa lưng về phía chiếc gương chỗ Triệu Phụ Vân nằm sắp xuống, vênh mông hạ eo, mặt đoan trang lại đối diện với chiếc gương kia, từ tấm gương đối diện, có thể chiếu ra tư thế tràn ngập sức hấp dẫn kia của nàng, lại không phản chiếu ra Triệu Phụ Vân trong gương.

Đây là tư thế kết thúc sau khi tế vũ của nàng, cũng có thể nói là bắt đầu.

Hết thảy đều là một cuộc giao dịch, giao dịch với quỷ thần.

Đại giới chính là thân thể của mình.

“Tà tế dâm tự.” Đây là ý niệm đầu tiên hiện lên trong lòng Triệu Phụ Vân.

Hắn không biết mục đích tế tự của đối phương là gì, hơn nữa hắn cũng không phải là Tà Thần.

Nhưng hiện tại hắn lại phát phát hiện mình vẫn bị giam cầm ở trong gương, không thể ra ngoài như mình mong muốn.

Đương nhiên, hắn cũng không có cưỡng ép tránh thoát trói buộc của mặt gương này.

Chìa khóa đồng thau nguyên bản trong tay hắn, chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy.

Chỉ là nhìn xem, từ nơi sâu xa, tựa hồ nàng lại có một loại quan hệ với mình.

Hắn cảm giác mình giống như là được nàng mời đến, mà trong người có một cỗ ý thức để cho mình đi hoàn thành giao dịch với nàng.

“Phục thỉnh, kính linh hưởng dụng, tiểu nữ tử chỉ nguyện thanh xuân vĩnh trú.”

Nàng vừa nói ra, trong lòng Triệu Phụ Vân thế mà tuôn ra xúc động vô hạn, nhìn nữ tử nằm trên mặt đất, mông đối diện với mình.

Hắn biết, đây không phải bản tính của mình, mà hắn là ý nghĩ của kính linh phụ thân ở trên người mình.

Thế là, hắn nhét Xích Viêm Thần Đăng cầm trong tay vào trong miệng.

Miệng mở ra, đèn kia khi đến gần miệng không ngừng thu nhỏ, khi vào miệng cũng đã hóa thành một đạo lưu quang.

Trong nháy mắt khi hấn thu hồi Xích Viêm Thần Đăng trong tay, trong gương liền thành một màu đen kịt, chỉ có hình dáng một người ở nơi đó.

Triệu Phụ Vân buông lỏng tâm thần, một cỗ dục vọng lập tức xông lên đầu, chiếm cứ thân thể của mình.

Sau đó chìa khoá nguyên bản biến mất ở trong lòng bàn tay xuất hiện, chỉ thấy hấn giơ tay lên, nắm chìa khoá đồng thau vạch hướng mặt gương trước mặt, mặt gương lập tức mở ra.

Sau đó sải bước ra ngoài.

Đèn trong phòng nháy mắt bị bóng tối dập tắt, không gió mà tắt.

Hấn một bước cũng đã đến sau lưng nữ tử kia, đưa tay muốn hướng nữ tử kia sờ soạng, hấn có thể nhìn thấy, thân thể dưới lụa trắng của nữ tử kia đang run rẩy.

Nữ tử ngẩng đầu nhìn gương trước mặt, chỉ có một đoàn bóng tối, bóng tối này trào ra từ trong gương, muốn bao phủ nàng, trong lòng nàng sinh ra một tia sợ hãi, nhưng lại cực lực nhẫn nại.

Vài ngày trước nàng nhìn thấy khóe mắt của mình xuất hiện một nếp nhăn, điều này khiến thích chưng diện

nàng tâm không thể nào tiếp thu được, cho nên mới sẽ có nghi thức hôm nay.

Cũng đúng lúc này, tay sắp chạm đến đến thân thể nữ tử dừng lại, ngay sau đó, nữ tử thông qua tấm gương nhìn thấy, hắc ám vỡ tan ra, trong bóng tối sau lưng có ánh sáng tách ra hắc ám.

Tựa như có ánh sáng phá kén mà ra.

Nàng nhìn thấy một đạo nhân mặc áo bào màu cam, cả người tán phát ra quang mang.

Cả sảnh đường phát quang, gian phòng nguyên bản kiềm chế mà ám trầm, ở thời khắc này biến đường hoàng sáng lên, gương trong gian phòng đều phản chiếu ra từng đoàn quang mang.

Nàng không dám động, không biết có phải nghi thức của mình đã thất bại, cũng không biết có phải là kính linh hay không.

Bất quá, tấm gương trước mặt nàng lại có thể nhìn thấy Triệu Phụ Vân.

Mà Triệu Phụ Vân trước tiên nhìn về phía tấm gương sau lưng, chỉ thấy trên gương kia đã có một đạo vết rách thật dài, mà kính linh kia cũng đã đứng ở trong gương, hình dạng giống Triệu Phụ Vân như đúc, tựa như kính ảnh của Triệu Phụ Vân.

Chỉ là vẻ mặt của nó lại âm lãnh cùng khó tin.

Mà Triệu Phụ Vân đột nhiên nghĩ đến một chuyện, không khỏi hỏi: “Năm đó Vân Ý Thanh có phải đã từng thông qua kính môn rồi đi hay không?”

‘Triệu Phụ Vân’ trong gương không có trả lời, mà Triệu Phụ Vân lại nghĩ càng nhiều.

Hắn nghĩ đến, Vân Ý Thanh thông qua tấm gương đi ra, sau đó lại chém ra kính linh bám vào trên người nàng, vì thế liền có Vân Ý Hồng?

Sau đó Vân Ý Hồng đi tới Đại Chu, gặp được Triệu Trạch, sau đó sinh hạ chính mình.

Khi nghĩ tới đây, hắn không khỏi người nhìn trong gương nói: “Người là kính linh? Là hiện tại sinh ra, hay là đã sớm tồn tại.”

Chương 14 : Đảo Ảnh Thiên Kính

Trong phòng có rất nhiều gương, to nhỏ, cao thấp khác nhau, lại giống như tuân theo một loại quy luật nào đó.

Triệu Phụ Vân cầm đèn mà đứng, ánh đèn của Xích Viêm Thần Đăng ở trong mỗi một chiếc gương đều chiếu ra vòng sáng xán lạn, chỉ có trong gương trước mặt Triệu Phụ Vân một màu đen kịt, ánh đèn Xích Viêm Thần Đăng chiếu vào trong đó, chỉ có một điểm bóng ngược như có như không, tựa như một vòng sắc trời chiếu vào trong đầm nước.

Vấn đề của Triệu Phụ Vân, ‘người’ trong gương không trả lời.

Ý niệm trong lòng Triệu Phụ Vân, lại hiện lên: “Chẳng lẽ ta là hậu duệ của ‘Kính linh’?”

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền không thể ngăn chặn diễn sinh ra ý nghĩ điên cuồng tiếp sau, mà lúc này, trong những chiếc gương chung quanh kia dưới ánh đèn chói lọi xuất hiện bóng đen, trong bóng đen có bóng người đang hình thành, áp bách vòng sáng.

Hắn lập tức minh bạch, đây là năng lực của kính linh kia, kính linh có thể chiếu rọi ra ý niệm trong lòng người khác, đồng thời làm ý nghĩ này cấp tốc độc lập ra, lớn lên, mọc rễ nảy mầm ở trong lòng, sau đó chiếm cứ chủ đạo tâm linh, cuối cùng đoạt xá.

Triệu Phụ Vân nheo mắt lại, tay phải vung lên, kiếm chỉ xẹt qua hư không, xẹt qua thần đăng, mang theo một vệt kim quang, chỉ hướng mặt gương trước mặt.

Đồng thời trong miệng niệm một đạo pháp chú: “Đốt!”

Một vệt kim quang, xẹt qua mặt gương loang lổ hắc ám kia, giống như lúc bình minh ánh mặt trời đâm rách hắc ám, nhanh chóng xua tan u ám trong thiên địa, hắc ám trong gương trước mặt hướng hai bên lui tán, nhưng lại hình thành hai luồng, muốn nuốt mất một vệt kim quang kia.

Nhưng mà gần như đồng thời, trong kim quang như có một vệt nắng gắt chiếu ra, Xích Viêm Thần Đăng trong tay Triệu Phụ Vân rõ ràng phản chiếu ở trên mặt gương, hóa thành một đoàn nắng gắt, nắng gắt tản ra bốn phía.

Mà ánh đèn trên những mặt gương khác cũng lấp lánh lên, như nắng gắt chiếu vào trong đó, đem hắc ám mới hình thành trong gương đốt cháy.

Những hắc ám này thế mà không phải trong nháy mắt xua tan, mà là bị hỏa diễm đốt cháy.

Nhất là chiếc gương trước mặt Triệu Phụ Vân kia.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân lại một lần nữa phun ra một chú âm: “Khư!”

Tám gương trong ngọn lửa cấp tốc hòa tan, như nước chảy xuống, trong nháy mắt, cũng đã thành một bãi tinh

thể màu đen.

Triệu Phụ Vân cảm giác được kính linh bên trong biến như có như không, hắc cũng không thể xác định đối phương đã tiêu vong hay chưa.

Hắc không có đi nghiên cứu trạng thái của đối phương, bởi vì hắc cảm thấy, loại vật này muốn hoàn toàn giết chết rất khó.

Quay người liền nhìn thấy nữ tử kia, lúc này vẫn nằm trên mặt đất, chỉ là nàng đã quay người trở lại, nằm ngửa trên đất, nắm chặt lụa trắng trên người, nhưng lại phơi bày hai đầu chân trắng thon dài.

Nàng vẻ mặt hoảng sợ, lại mang theo vài phần e lệ, hỗn hợp với khuôn mặt đoan trang nàng có kia, nửa nằm trên mặt đất, chân thật dài như ẩn như hiện dưới lụa trắng.

Nàng hiện tại vẫn là mộng, nàng ngay từ đầu có thể xác định mình mới đến kính linh, thậm chí nàng cảm thấy nhiệt độ cùng khí tức trên người kính, nàng cho là mình liền muốn hoàn thành giao dịch với kính linh.

Thế nhưng trong nháy mắt, hắc ám bị ánh sáng phá vỡ, bên trong xuất hiện một người.

Người này cầm đèn, xua tan một vùng hắc ám.

Nàng không biết đối phương có phải là kính linh hay không, càng không biết đối phương là Ma Thần nào, chỉ cảm thấy loại uy nghiêm cao cao tại thượng ở trong ánh

mắt của đối phương, nàng cảm giác một ý niệm trong đầu mình cũng không thể động đậy.

Triệu Phụ Vân cũng cảm giác được, thế là thu liễm mấy phần pháp niệm, ngọn đèn trong tay cũng ảm đạm mấy phần, cũng thu hồi một cổ trăn áp chi ý đến từ Thái Sơn Lực Sĩ trên người.

Cho nên, khi Triệu Phụ Vân nhìn nàng, nàng lập tức xoay người quỳ trước mặt Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân không thích người khác hướng hấn quỳ xuống, nhưng lúc này cũng chỉ là hơi dờ đi thân thể, cũng không có đi dìu nàng, mà là hỏi.

“Đây là nơi nào?” Triệu Phụ Vân không có mở miệng, bởi vì hấn không biết ngôn ngữ nơi này, nên trực tiếp lấy pháp niệm bắt giữ ý niệm của đối phương, thanh âm của hấn khắc sâu vào trong lòng đối phương.

Nữ tử mặc dù nghe không hiểu Triệu Phụ Vân, nhưng lại minh bạch ý tứ của hấn.

Thế là hỏi đáp: “Khởi bẩm thượng linh, nơi đây chính là Đảo Ảnh Thiên Kính.” Thanh âm nữ tử có chút run rẩy.

Khi nàng trả lời, nàng chỉ cảm thấy trong tâm linh của mình có một vệt ánh sáng, giống như lửa đốt, chiếu sáng mỗi một góc trong tâm linh của nàng.

Nàng cảm giác mình đang làm một giấc mộng, một trận thanh tỉnh, lại như phát mộng huyễn tượng.

Trong nháy mắt này nàng không phân rõ chân thực cùng hư ảo.

Đây là thủ pháp nhập mộng của Triệu Phụ Vân, trong nháy mắt đối thoại với nàng, cũng đã xâm nhập tâm linh của nàng, lật lên rất nhiều ký ức trong lòng nàng.

Ánh lửa tràn đầy trong lòng đột nhiên hội tụ, hóa thành một ngọn ám đèn, phảng phất một ngọn tâm đèn, chiếu vào tâm linh của nàng.

Nàng ở trong nháy mắt này, rất nhiều hồi ức nguyên bản đã không còn nhớ tới, cũng đều hiện lên trong lòng.

Mỗi một lần ngã xuống khi còn bé, lần thứ nhất chơi trốn tìm, lần thứ nhất học tập tri thức liên quan tới 'Kính linh', lần đầu tiên tới nguyệt sự, lần thứ nhất gặp được nam hài tâm động.

Cùng nam hài tâm động ở trong căn phòng nhỏ trộm hôn môi, thế nhưng cuối cùng lại bị chia tách, nam hài kia bị phụ thân đút cho kính linh, thương tâm một hồi lâu.

Sau đó, lại gặp được một nam tử tâm động, lần đầu tiên trong giấc mộng mơ tới nam tử khác, cũng xuân triều trong mộng.

Lại về sau, chính là tế kính lúc trưởng thành.

Nàng ôm lấy một mặt linh kính của mình.

Mà lần đầu tiên nàng sử dụng 'Linh kính', chính là hỏi:

“Phu quân tương lai của ta là ai?”

Đáp án ‘Linh kính’ cho nàng, chính là phu quân hiện tại của nàng.

Loại cảm giác lúc động phòng lại một lần nữa qua một lần.

Mà vấn đề thứ hai của nàng, chính là: “Ta sẽ một mực chung thủy sao?”

Linh kính trả lời là ‘không’ .

Câu trả lời này thành tâm bệnh của nàng, khiến nàng luôn lo lắng.

Thành hôn rất nhiều năm, nàng vẫn không có hài tử, cầu hỏi ‘Linh kính’, linh kính nói, nàng tiên thiên liền phải thừa nhận kính linh sung hạnh, con của nàng sẽ không phải là của phu quân nàng.

... .

Trí nhớ của nàng lật lên như bùn cát dưới đáy nước, để cả người nàng đều không phân rõ quá khứ cùng hiện tại.

Triệu Phụ Vân cũng biết, ‘Thượng linh’ là tôn xưng đối với kính linh.

“Chẳng lẽ, ta mang thai hài tử của vị thượng linh này?”
Trong lòng Lưu Ngọc Châu lóe lên ý nghĩ này.

“Người mặc quần áo vào trước.”

Ý nghĩ của đôi phương ở trong lòng hần rõ ràng như xem vân tay trên bàn tay.

“Vâng, thượng linh.”

Lưu Ngọc Châu đứng dậy, sau đó chọn mặt đất sạch sẽ đi tới gian ngoài, cầm một kiện miên bào màu trắng mặc lên người, bao lấy vật áo trước, vẫn là đôi chân tinh xảo ngọc nhuận kia, đi tới trước mặt Triệu Phụ Vân, lại một lần nữa quỳ xuống.

Khi nàng vừa mới đi tới nhìn Triệu Phụ Vân một chút, trong lòng đập thành thịch.

Nàng một mực nghe nói, kính linh sẽ huyền hóa thành dáng vẻ mong đợi nhất trong lòng mỗi người, mà trước đó nàng không biết kính linh sẽ như thế nào, lúc này nhìn thấy Triệu Phụ Vân, liền cảm giác Triệu Phụ Vân chính là kính linh, bởi vì đây chính là dáng vẻ nàng tưởng tượng trong lòng, trước đó không biết, hiện tại nhìn thấy, liền cảm giác hần là bộ dạng này.

“Người đứng lên đi.” Triệu Phụ Vân không có giải thích hần không phải kính linh, mà là đi tới bên cửa sổ, vén lên một góc rèm cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Đảo Ảnh Thiên Kính nơi này, hần cũng là nghe nói qua, không nghĩ tới mình thế mà từ Vãng Sinh Điện kia đi đến nơi này.

Đúng lúc này, hần thông qua cửa sổ, nhìn thấy bầu trời

như tấm gương, bình tĩnh thâm thúy, tựa hồ đang phản chiếu ánh mắt của mình, cho người ta một loại cảm giác thần bí đáng sợ.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy bên ngoài có một đoàn người nhanh chóng lóe ra tiến lên, đoàn người này, hướng chỗ sân hắn mà đến, vây quanh từ không trung, từ hành lang, từ cửa sân.

Triệu Phụ Vân nhú mày, vừa đi ra, liền lại muốn bị bao vây sao?

Hắn từ trong lòng Lưu Ngọc Châu biết, Đảo Ảnh Thiên Kính là một địa phương rất phong bế, rất ít giao lưu với ngoại giới.

Hoặc là nói, bọn họ giao lưu nhiều nhất chính là tấm gương của mình.

Ở trong nhận thức của bọn họ, tấm gương của bọn họ có thể phản chiếu mọi thứ trên thế gian này, bọn họ tìm hỏi linh kính của mình, tin tưởng đáp án linh kính nói cho mình.

Chương 15 : Tổ sư hứa hẹn

Triệu Phụ Vân đứng ở bên cửa sổ, mặc dù chỉ có thể nhìn thấy một góc bầu trời, lại cảm giác được nhìn trộm không hiểu.

Hắn cảm giác mình đứng ở trong phòng, đều có một loại cảm giác bị chiếu rọi ra.

Hắn lại một lần nữa nhìn về phía bầu trời, trời xanh không mây, trong vắt thần bí, để hắn nghĩ tới một cái tên.

“Thiên Kính?”

“Chẳng lẽ đó là Thiên Kính?”

Trong lòng hắn lóe lên ý nghĩ này, trên nóc nhà phía trước lóe ra bạch quang, mỗi một lần lấp lóe đều có một người hiện ra thân thể.

Những bạch quang kia tựa như có người cầm tấm kính hướng trong phòng phản xạ ra ánh sáng, mỗi một lần lấp lóe đều giống như người cầm tấm kính đang lắc lư, thế là bạch quang lấp lóe.

Người theo ánh sáng lấp lóe.

Sau khi từng người kia rơi xuống các nơi, trong tay đều cầm một chiếc kính.

Triệu Phụ Vân có thể xác định, mục tiêu của bọn họ chính là mình.

Đúng lúc này, có một đạo bạch quang trực tiếp chiếu vào trên mặt cửa sổ chỗ hắn, hắn cấp tốc buông xuống rèm cửa, tiếp đó, hắn cảm thấy bên cửa sổ xuất hiện một người.

Ngay sau đó, có tiếng đập cửa vang lên.

Bọn họ đã tiến vào trong tiểu viện này.

Không có ai đi mở cửa, Triệu Phụ Vân không đi mở, nữ nhân tên Lưu Ngọc Châu cũng không dám đi.

Cho nên cửa tự mở ra, bị đẩy ra.

Trước cửa có một nữ tử nhìn qua cao quý đứng ở nơi đó, trên tay của nàng nâng một tấm kính to bằng chậu rửa mặt.

Trong nháy mắt Triệu Phụ Vân thấy được nàng, tấm kính kia liền dâng lên bạch quang.

Bạch quang giống như sắc trời, lóng lánh, đem gian phòng u ám này nháy mắt chiếu thông thấu.

Triệu Phụ Vân giơ tay lên, bàn tay vươn ra, ngăn trở mặt cùng con mắt của mình.

Bạch quang kia chiếu ở trên người hắn, hắn có một loại cảm giác nhói nhói, ngay sau đó liền tê liệt, cả người

nhANH chóng cỨng nhắC.

Sau đó hắN xuyên thấu qua ngón tay, nhìn mặt kính chẳng biết lúc nào đã biến lớn vô hạn kia, giống như mình đối mặt với một khoảng trời.

“Nhiếp!”

Nữ tử nhìn qua cao quý kia miệng phun pháp chú, bạch quang khắp phòng hướng mặt kính thu nhiếp đi.

Bạch quang như dòng lũ càn quét linh tính trong phòng vào trong kính.

Này kính tên là Huyền Thương Nhiếp Thiên Kính, có thể nhiếp thiên quang, nhiếp vạn linh.

Nhưng bạch quang như dòng lũ sau khi cuốn ngược, trong phòng lại một lần nữa một mảnh u ám, mà Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó bất động, chỉ là một tầng hoàng mang trên người hắN bảo hộ.

HắN đứng ở nơi đó, trên người có một cỗ nguy nga trấn định chi thế.

Triệu Phụ Vân ở trong nháy mắt đã thi triển trấn pháp.

Nữ tử ngoài cửa kính ngạc nhìn Triệu Phụ Vân trong phòng, nhướng mày, hướng Triệu Phụ Vân đứng ở bên cửa sổ trong phòng hỏi: “Kính linh từ đâu đến?”

Triệu Phụ Vân không giải thích thân phận ‘Kính linh’ của mình, mà là chậm rãi nói: “U Minh ám thất.”

Hắn chưa hề nói Vãng Sinh Điện.

Bởi vì hắn không biết Vãng Sinh Điện có quan hệ gì với nơi này.

Nữ tử kia nhướn mày, nói; “Người không phải, trên người người cũng không có loại u ám không thể xua đi kia, tương phản, trên người người tràn ngập ánh sáng, cứ việc người ẩn giấu tốt, ta y nguyên có thể cảm nhận được hỏa quang chi khí trên người người, người đến tốt cùng là ai? Tại sao phải giả thành kính linh vào trong Đảo Ảnh Thiên Kính ta.”

Có đôi khi chính là như vậy, gặp mặt không cho cơ hội nói chuyện, trước động thủ, sau khi động thủ phát hiện cũng không phải mình có thể tiện tay nắm, lúc này mới mở miệng giao lưu.

“Một người bị lạc trong bóng tối, thuận kính linh, cảm thấy tế tỵ mà tới, bản đạo cũng không có ác ý đối với Đảo Ảnh Thiên Kính.” Triệu Phụ Vân nói.

Nữ tử cao quý kia, liếc mắt nhìn nữ tử cử hành tế tỵ trong phòng, nói: “Không biết quê quán đạo trưởng ở đâu?”

“Bản đạo Thiên Đô Sơn Phụ Vân, bái kiến đạo hữu.”
Triệu Phụ Vân làm một đạo lễ.

Ánh mắt đối phương khẽ động, hiển nhiên là nghe qua Thiên Đô Sơn, thế là hoàn lễ nói: “Nguyên lai là đệ tử Thiên Đô Sơn, tổ sư quý phái Hi Di Chân Quân cũng

từng trong Thiên Kính làm khách, nơi đây không phải là nơi đãi khách, mời đi theo ta.”

Nhìn đối phương quay người, buông ra đường, đồng thời đi ra bên ngoài, Triệu Phụ Vân cũng không có quá nhiều chần chừ, trực tiếp đi theo.

Lúc này ở trong vòng vây của người khác, trước nhìn kỹ rồi nói.

Hắn liếc mắt nhìn Lưu Ngọc Châu kia, phát hiện nàng bị dọa đến phát run, chỉ lấy mắt nhìn lên Triệu Phụ Vân.

Triệu Phụ Vân ra cửa, nhìn thấy đầu tiên vẫn là bầu trời, hắn chỉ cảm thấy bầu trời quá thấp.

Bầu trời như kính, hắn ngẩng đầu nhìn, đúng là nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của mình, hắn nhìn thấy một mảnh phòng ốc, mà trong đó, có hắn đi ra từ trong một gian phòng, lúc này cũng đang ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trong lúc nhất thời, hắn đúng là có chút phân không rõ mình đang ở trong kính, hay là tấm kính bầu trời phản chiếu chính mình.

Hắn lập tức minh bạch, mình đi ra từ trong kính kia, nhất định là hiện lộ trong ‘Thiên Kính’ này, cho nên chưa ra khỏi phòng liền bị người vây quanh.

Triệu Phụ Vân nhìn nóc nhà, hành lang cùng người đứng các nơi, có nam có nữ, có trẻ có già, trong tay mỗi người đều cầm tấm kính chớp động lên quang hoa.

Nhưng bọn họ đều không nói lời nào, đều chỉ nhìn Triệu Phụ Vân.

Lúc đi ra cửa viện, nơi đó đang có một người trẻ tuổi canh giữ, hấn tránh ra, ánh mắt lại rơi vào trên người Triệu Phụ Vân, tấm kính trong tay phản chiếu Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân nhìn thấy trong kính có thân ảnh mình đi qua.

Góc phòng địa phương có treo chuông gió cũng là sáu mặt lăng kính phiêu đảng trong gió, có thân ảnh Triệu Phụ Vân đi qua từ mặt kính kia.

Nữ tử cao quý kia, búi tóc cao cao cuộn lại, mặt một đôi dây chuyền trang sức thể mà cũng có mặt kính, phản chiếu thân ảnh Triệu Phụ Vân.

Mà trên vách tường, khắp nơi đều là đủ loại đồ án kiểu dáng tấm kính.

“Không biết đạo hữu xưng hô như thế nào?” Triệu Phụ Vân đi theo sau nữ tử hỏi.

“Năm đó khi tổ sư Hi Di của Thiên Đô Sơn các người đến Đảo Ảnh Thiên Cảnh chúng ta, ta từng theo hầu ở bên cạnh, người có thể gọi ta Kính Nữ.” Nữ tử nói.

Triệu Phụ Vân đương nhiên sẽ không thật gọi thẳng tên người từng gặp Hi Di tổ sư, thế là liền nói: “Nguyên lai tiền bối, không biết tiền bối có thể nói với ta năm đó tổ sư Hi Di đến nơi này làm gì?”

Kính Nữ kia lại không có trả lời, mà là đi về phía trước,

một lát sau, trước mắt rộng mở trong sáng, đến trên một cái quảng trường, quảng trường như một mặt Bát Quái Kính úp trên mặt đất, nàng dừng ở biên giới Bát Quái Kính, mới lên tiếng: “Năm đó hắn tới đây, lấy đi một mặt Thánh Kính của chúng ta, cũng nói, nếu không trả lại, về sau tự có hậu nhân Thiên Đô Sơn đến Đảo Ảnh Thiên Kính trả lại.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, da đầu có chút tê dại.

Hắn không cần quay đầu lại, cũng có thể rõ ràng cảm ứng được, chung quanh có vô số tấm kính đang chiếu vào chính mình.

Loại cảm giác này không tốt hình dung, giống như bị vô số người nhìn xem, ánh mắt của mỗi một người nhìn xem mình đều như đang lột quần áo mình, đang lột ấn ký của mình trên thế gian này, đang đem thân hình của mình lần lượt lột ấn đến trong kính đi.

“Đạo hữu có chỗ không biết, bản đạo mặc dù học nghệ Thiên Đô Sơn, nhưng chưa bao giờ gặp tổ sư Hi Di, Thánh Kính kia tất nhiên quý giá vô cùng, bản đạo lại làm sao có thể hoàn trả nổi đây?” Triệu Phụ Vân đề xuống những tạp niệm trong lòng, chậm rãi nói.

“Ta không biết, người nếu không tin, ta có thể cho người nhìn hình ảnh năm đó hắn lưu lại trong kính.”

Kính Nữ nói xong, vẫy tay một cái, sau lưng liền có một nữ tử ôm một cái hộp đi tới, nàng mở ra cái hộp, bên trong có một tấm kính bị lụa trắng bao bọc lấy.

Chương 16 : Nhân duyên khó gãy

Có lẽ bởi vì gió không có bóng, cho nên nơi này không có gió.

Bởi vì không có gió, thổi không ra vết tích tuế nguyệt trên mặt người, thổi không động ngũ quan, thổi không ra định ý trong mắt, cho nên người nơi này không có nụ cười.

Triệu Phụ Vân một đường đi tới, phát hiện người nơi này đều rất nghiêm túc.

Hắn nhìn xem Kính Nữ cỡi bỏ lụa trắng kia, xuất ra một chiếc kính.

Kính kia lớn chừng bàn tay, mặt sau bọc bằng bạc cùng phù văn.

Phía trên bao phủ một tầng vân khí, quang hoa của vân khí mắt phàm khó thấy, nhưng pháp nhãn lại có thể thấy, kết vân sinh quang, thành phù thành cấm, bao vây lấy tám kính.

“Kính này tên là Lưu Ảnh Tàng Thanh Kính, năm đó chính Hi Di chân quân chủ động lưu lại thế ước, không tin hiện tại cho người xem.”

Kính Nữ nói xong, ném Lưu Ảnh Tàng Thanh Kính trong tay lên không trung, một tầng ánh sáng phong ấn trên

chiếc kính kia liền bay ra, mà tấm kính lớn chừng bàn tay kia thể mà giống như theo ánh sáng mà tán, trong hư không xuất hiện một mảnh quang ảnh.

Một đạo nhân có một sợi râu đen xuất hiện trong hư không.

Trên người đạo nhân kia có một cỗ mị lực không nói rõ được cũng không tả rõ được, đã có thanh dật xuất trần của đạo gia, trong ánh mắt lại lộ ra một cỗ nhuệ khí, một cỗ thấu triệt phảng phất nhìn thấu bản chất thiên địa.

Đôi mắt của hắn giống như xuyên thấu hư không, xuyên thấu tương lai, chú ý đến Triệu Phụ Vân, thậm chí Triệu Phụ Vân cảm thấy hắn đang đối mặt với mình.

Ngoài ra, để Triệu Phụ Vân kinh ngạc chính là nhìn thấy bên cạnh hắn còn có hai vị nữ tu.

Hai vị nữ tu kia phong thái khác nhau, một người trong như mây trắng, đứng ở nơi đó nhàn tĩnh, lại có một cỗ cảm giác cao xa, rõ ràng đứng ở nơi đó, lại giống như xa tận chân trời.

Người này mặc dù Triệu Phụ Vân chỉ gặp một lần, nhưng tuyệt đối sẽ không quên, bởi vì nàng chính là Vân Ý Thanh.

Một người khác thì là một thân bạch bào, trên bạch bào lại có điểm màu đỏ cùng đường nét màu đen, nhìn kỹ sẽ phát hiện đó là một cảnh hoa mai.

Triệu Phụ Vân ngay lập tức nghĩ đến một người ——

Mai Tiên thượng nhân.

Mai Trăn.

Là nàng sao?

Còn có, trước đó ở trong Vãng Sinh Điện, con ‘Gà’ kia nói, trong phòng kia giam giữ Mai Trăn, đây là thật? Hay là vọng tượng.

Lúc Hi Di tổ sư ở đây, đại di Vân Ý Thanh cùng chưởng môn Mai Tiên thượng nhân thế mà cũng tại.

Lúc này, Hi Di tổ sư trong kính mở miệng, chỉ nghe hắn nói: “Bần đạo Hi Di, hôm nay muốn mượn Thánh Kính của quý quốc trăm năm, kỳ hạn trăm năm vừa đến, tất đến trả lại, nếu trái với điều ước chưa đến, tất có hậu bối đệ tử Thiên Đô Sơn tới đây hướng quý quốc thực hiện lời hứa.”

Triệu Phụ Vân nhìn tổ sư khai sơn này, nghe hắn nói một đoạn lời này, một điểm rằng buộc cũng không có, thậm chí ngay cả thế ước cũng không tính.

Thế ước chỉ ít còn có vi phạm trừng phạt, mà một đoạn lời nói này của hắn trong đó lại không có.

Hình ảnh kia tán đi ở trong hư không, quang hoa thu tụ, một lần nữa ngưng tụ thành một tiểu kính ngân sắc lớn chừng bàn tay.

Kính Nữ khế vươn tay, tấm kính kia liền hóa thành một đạo ngân quang bay xuống trên tay của nàng.

“Hi Di chân quân dù nói không giữ lời, nhưng vẫn để hậu bối đệ tử tới đây giao phó.” Kính Nữ nói.

Triệu Phụ Vân trầm ngâm, trong lòng hần nghĩ đến nói với nàng như thế nào mình căn bản cũng không biết chuyện này.

Nghĩ nghĩ, hần cảm thấy vẫn là nói thật lòng tương đối tốt, bởi vì hần không biết người nơi này có pháp bảo hoặc là pháp thuật gì có thể nhìn trộm tâm linh của người khác.

Hơn nữa, hần tu hành đến nay, phát hiện càng là chân thật, càng là để tâm linh của mình tinh khiết, có câu nói gọi quân tử thẳng thắn vô tư.

Đạo nhân cũng thẳng thắn vô tư, làm việc nói chuyện, nên như thiên địa tự nhiên.

“Nếu bản đạo nói, đối với việc này, bản đạo hoàn toàn không biết gì, tiền bối sẽ làm như thế nào?” Triệu Phụ Vân sau khi trầm ngâm trong chốc lát, chậm rãi nói.

“Người không biết không sao, ta cho người biết là được.” Kính Nữ nghiêm túc nói.

“Hần tuy là tổ sư của ta, thế nhưng hần làm hứa hẹn, thân là hậu bối không biết bao nhiêu năm sau, cũng không nhất định phải hoàn thành lời hứa của hần, ta cùng hần đều là hành giả trên đại đạo.” Triệu Phụ Vân nói.

“Khi người nói ra thân phận đệ tử Thiên Đô Sơn, phần nhân duyên này liền vẽ ra tuyền, dù việc này đã qua gần ngàn năm.” Kính Nữ chậm chạp mà nghiêm túc nói.

Triệu Phụ Vân dự đoán Hi Di tổ sư đến nơi đây nhất định đã qua rất lâu, nhưng không nghĩ tới, thế mà qua gần ngàn năm, mà Vân Ý Thanh lại là nhân vật ngàn năm trước.

“Thời gian ngàn năm, đêm dài đằng đẵng, các người chẳng lẽ không có đi tìm về Thánh Kính của các người sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ha ha.” Kính Nữ tựa hồ cũng không thèm để ý nói: “Đảo Ảnh Thiên Cảnh chúng ta tin tưởng duyên phận trong tuế nguyệt, chúng ta lấy Thiên Kính thăm dò đêm dài, biết nhất định sẽ có đệ tử Thiên Đô Sơn đến.”

“Đến rồi lại có thể thế nào đây?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Hoàn thành lời hứa của Hi Di chân quân.” Kính Nữ nói.

“Lời hứa gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Thay chúng ta đi thăm dò một nơi.” Kính Nữ nói.

“Nơi nào?” Triệu Phụ Vân cảm thấy mình không nên thuận hỏi theo, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

“Vãng Sinh Điện.” Kính Nữ nói.

“Vãng Sinh Điện?” Triệu Phụ Vân lặp lại hỏi.

Người khác không biết, chính hắn rất rõ ràng mình mới vừa trốn ra từ nơi đó.

“Đúng vậy, chính là Vãng Sinh Điện thần bí, truyền thuyết có thể thông hướng bên ngoài màn trời kia.” Kính Nữ nói rất chân thành.

Triệu Phụ Vân đột nhiên sinh ra một ý nghĩ, trong Vãng Sinh Điện, sẽ không phải là tấm kính trong phòng kia a?

“Tiền bối có biết, năm đó tổ sư mượn Thánh Kính dùng làm gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đương nhiên biết, bọn hắn là đi vào Vãng Sinh Điện, mà một mảnh Thánh Kính thì là kính môn để bọn họ trở về, chỉ là bọn họ cũng không có đúng hạn trở về.” Kính Nữ nói: “Bất quá, mặc dù bọn họ không trở về, nhưng người lại đến, ta nghĩ, người nhất định là đi ra từ trong Vãng Sinh Điện a.”

Triệu Phụ Vân nhìn con mắt của Kính Nữ, ánh mắt của nàng nghiêm túc sắc bén, Triệu Phụ Vân đột nhiên cảm thấy con mắt của nàng giống như mắt mèo.

Lại cảm thấy trong ánh mắt của nàng có tính nhẫn nại vô tận, nàng lấy được gợi ý từ trong kính, sẽ có hậu bối đệ tử Thiên Đô Sơn lại đến, thế là chờ chính là ngàn năm, thẳng đến Triệu Phụ Vân từ trong gian phòng kia, thông qua một chiếc kính đi đến nơi này.

Hắn cảm thấy chiếc kính kia càng ngày càng có thể là Thánh Kính Hi Di tổ sư lấy đi từ nơi này, nếu không, người nơi này cũng sẽ không ngay lập tức biết mình

đến.

“Nơi này có thể liên thông Vãng Sinh Điện sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đảo Ảnh Thiên Cảnh, có thể phản chiếu mọi thứ trên thế gian, Vãng Sinh Điện ở trong Thiên Cảnh cũng có bóng ngược, năm đó Hi Di chân quân chính là thông qua bóng ngược mà tiến vào Vãng Sinh Điện.” Kình Nữ nói.

Triệu Phụ Vân không nghĩ tới, muốn đi vào Vãng Sinh Điện sẽ phiền toái như vậy, bởi vì chính hắn liền trong bóng đêm không hiểu thấu liền bị hút vào.

“Đảo Ảnh Thiên Cảnh các người muốn vào Vãng Sinh Điện làm gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta muốn người đi giúp chúng ta nhìn xem, trong Vãng Sinh Điện có một gian phòng tên là phòng ngấm đèn, người giúp ta xem một chút đèn trong phòng ngấm đèn kia đã dập tắt chưa.” Kình Nữ nói.

Triệu Phụ Vân lúc này cười cười, nói: “Nếu bản đạo nói, cũng không muốn lại đi đây!”

“Ở đây, người chỉ là nhân duyên tuyến cuối cùng, đi hay không đi, không phải do người.” Theo Kình Nữ dứt lời, trong lòng Triệu Phụ Vân có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bầu trời trong vất đột nhiên xuất hiện bóng ngược.

Cái bóng kia là một cung điện đen kịt mà thần bí.

Văng Sinh Điện thế mà lại xuất hiện một lần nữa.

Trong nháy mắt hắn nhìn thấy Văng Sinh Điện kia, liền như đè ép về phía hắn, khí thể thần bí mênh mông, hư không đột nhiên tối xuống, để hắn không khỏi xuất ra Xích Viêm Thần Đăng của bản thân, mà thần đăng vừa ra, chung quanh một mảnh ánh sáng.

Ánh sáng chiếu sáng chung quanh, hắn phát hiện mình đang đứng ở trong một tiểu viện.

Bên cạnh là một đầu hành lang, trong hành lang treo từng chiếc đèn lồng đỏ sậm.

“Ta lại trở lại Văng Sinh Điện?” Trong lòng Triệu Phụ Vân kinh dị vô cùng, một loại cảm giác nguy hiểm xông lên đầu.

cvter:vi nghệ thuật kéo dài c ah =))

Chương 17 : Âm thanh tổ sư lưu

Triệu Phụ Vân đưa mắt nhìn bốn phía, ngẩng đầu nhìn không thấy bầu trời, chỉ có một mảnh âm u, giống như tầng mây vô tận đặt trên bầu trời cung điện này.

Mà nhìn hành lang bên cạnh, quanh co khúc khuỷu, trái phải đều nhìn không thấy cuối, ánh mắt nhìn qua khoảng cách hai ba mươi bước liền mờ hồ không rõ, xa hơn một chút thì dường như ở trong mộng lung hoàn toàn.

Loại mộng lung này không phải bị mê vụ bao phủ, mà là giống như tự nhiên xa xôi thấy không rõ, giống ở vào trong một tầng không gian khác.

Hắn cầm Xích Viêm Thần Đăng trong tay, lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh đèn trên tay cùng ánh đèn trên người dâng lên, hợp cùng nhau, đột nhiên vọt lên, thẳng lên bầu trời, như một cây trường mâu kim quang đâm về tầng mây dày đặc trên bầu trời kia.

Kim quang như muốn đâm thủng bầu trời.

Nhưng kim quang lúc ở trong tiểu viện này là xán lạn, sau khi lên bầu trời, lại lộ ra nhỏ bé như vậy.

Kim quang xông vào trong mây, trong nháy mắt vào trong mây, Triệu Phụ Vân cảm giác được một cỗ âm lãnh.

Hắn vẫn không biết, Vãng Sinh Điện đến tột cùng tồn tại ở địa phương nào, người biết Vãng Sinh Điện đều cảm thấy nó tồn tại ở trong hắc ám.

Lúc này hắn bị vây trong Vãng Sinh Điện, tâm niệm vừa động, liền muốn nhìn một chút bao bọc lấy Vãng Sinh Điện là thứ gì.

Trong nháy mắt vào đám mây kia, hắn cảm giác được âm lãnh, lúc này hắn đột hóa thành hỏa quang, đối với cảm giác âm lãnh càng thêm miễn cảm, nhưng thứ có thể làm cho hắn cảm giác được âm lãnh vào lúc này tự nhiên là cực ít.

Hắn cảm giác mình tiến vào trong nước lạnh, hoặc là nói Minh Hải.

Mà tầng mây nguyên bản hắn nhìn thấy lúc này cũng thay đổi, biến thành sóng biển khôn cùng.

Tầng mây nguyên bản tĩnh như vẽ, giống như bị ánh sáng bừng tỉnh, trong nháy mắt này sống lại.

Giờ khắc này, tầng mây khôn cùng này biến thành biển thâm thúy.

Triệu Phụ Vân ngay lập tức sinh ra một ý niệm trong đầu: “Chẳng lẽ Vãng Sinh Điện ở trong biển?”

Hắn nghĩ tới thương hải ở biên giới Đại Chu Quốc, thương hải kia thần bí rộng lớn, Triệu Phụ Vân cảm thấy chỗ thần bí của nó không dưới Cực Dạ.

Triệu Phụ Vân đến nay chưa từng vào thương hải, chỉ ở biên giới nhìn qua một hồi mà thôi, hắn thấy nơi gần thương hải sóng lớn cuộn trào, mà nơi xa thì là biển trời tiếp giáp, giống như trong bức họa, không phân rõ đó là sóng cả hay là tầng mây.

Ánh sáng trên người hắn phun trào, đem mây ngưng kết hỏa táng, trong nháy mắt, hóa thành một mảnh sóng biển mãnh liệt, hướng trên người hắn cuốn tới.

Hắn ở trong một đoàn thủy triều cuốn xuống, đúng là nghe được tiếng thú rống, trong mơ hồ, hắn cảm thấy sóng này giống như cự kinh mở ra miệng lớn, nuốt về phía mình.

“Sắc định!”

Triệu Phụ Vân hiển lộ thân hình từ trong quang hóa, đưa tay nắm chặt trước người, niệm động pháp chú, cả phiến hải vực lập tức định lại.

Chỉ là trong nháy mắt này, từ nơi càng xa, có một cỗ lực lượng thần bí khủng bố đột nhiên vọt tới.

‘Sắc định’ nước biển của hắn vừa bị chạm vào liền tán, Triệu Phụ Vân cảm giác được một cỗ lực mạnh chạm vào trên ‘Sắc định’ chi pháp, hắn chỉ cảm thấy ý thức của mình như bị trọng kích, giống như ót bị đánh một gậy, pháp thuật lập tức tán đi.

Đồng thời, trong cảm giác của hắn, một đạo ‘Roi’ xanh đen chọt vòng quanh, quỷ dị khó lường quét về phía mình.

Trong cảm giác, như có như không, hai mắt không nhìn thấy.

Trong lòng hấn dâng lên cảm giác kinh hãi, kiếm chỉ hướng nơi sâu xa đâm ra ngoài.

Ngón tay ở trước người vạch ra một đạo hồ quang kim sắc, rơi vào vị trí trên khóe mắt phải của hấn, gặp gỡ roi trong hư vô kia.

Một chỉ này của hấn, dung hợp Đao Binh Quyết, Kim Quang Trảm Tà Pháp, Thái Nhạc Trấn Thần Pháp, cùng Linh Tê Tị Tai Pháp.

Đao Binh Quyết có thể để hấn đem chư pháp hòa làm một thể, mà một điểm cảm giác linh tê trong Linh Tê Tị Tai Pháp kia, có thể để hấn cho dù thấy không rõ quỹ tích của đầu roi quỷ dị kia, cũng có thể lấy ngón tay ngăn cản được roi kia.

Đây là một loại cảm giác trong cõi u minh, phỏng phát là vận khí, đây cũng là một loại cảm giác tất nhiên.

Kiếm chỉ của hấn nhất định sẽ ngăn chặn được roi.

Kim quang trên ngón tay hấn bay ra, mà roi kia cũng có u quang bay ra, lộ ra 'Roi' màu xanh đen.

Đây không phải là roi, mà là một đầu xúc tu.

Kim Quang Trảm Tà Pháp trên ngón tay Triệu Phụ Vân, Thái Nhạc Trấn Thần Pháp rơi xuống xúc tu kia, xúc tu

hơi dừng một chút, mà Triệu Phụ Vân nhân cơ hội này, trên người lại một lần nữa dâng lên kim quang rơi xuống phía dưới.

Kim quang xẹt qua hư không, rơi xuống khu cung điện phía dưới, kim quang tán đi, Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hắn không biết đầu xúc tu kia đến từ đâu, nhưng đây tuyệt đối là khủng bố.

Hít sâu một hơi, đè xuống trái tim đập thành thịch trong lòng, loại cảm giác sợ hãi kia mới thoáng giảm bớt.

Vừa rồi một chỉ điểm ra kia, lúc điểm ra, hắn căn bản cũng không có suy nghĩ nhiều, mà hiện tại lại có chút nghĩ mà sợ.

Một chỉ này, có thể nói là hắn đối với Linh Tê Tị Tai Pháp càng tiến thêm một bước hiện ra.

“Rống!”

Trong khu cung điện đột nhiên vang lên một tiếng rống to, tiếng rống to này giống như tới từ tầng mây trên bầu trời, lại giống tới từ chỗ sâu trong cung điện này.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến ở Thiên Đô Sơn đều có ‘Long’ ẩn giấu, như vậy ở trong Vãng Sinh Điện này có tồn tại khủng bố gì giấu trong đó cũng là chuyện hết sức bình thường.

Hắn thu hồi ánh mắt, nghe được tiếng thú rống mang theo xao động kia, để hắn cảm giác toàn bộ Vãng Sinh Điện giống như bị bùng tỉnh.

Ánh mắt hắn dừng ở hành lang, phát hiện mê vụ trong hành lang càng tăng lên một chút.

Ý niệm của hắn khẽ động, ngọn đèn trong tay càng thịnh một chút.

Lúc này hắn đang đứng trên một tảng đá trải trong sân, thuận tảng đá có thể đi lên một cái đình nhỏ.

Hắn thuận bước đi tới, đi đến gần, phát hiện trong đình có hai bóng người, Xích Viêm Thần Đăng trong tay khẽ lắc lư, ánh đèn như mang đâm vào trong đình, trong đình âm u tối nghĩa bị thiêu đốt xua tan.

Lúc này Triệu Phụ Vân mới nhìn rõ hai người.

Chính xác hơn, đó là một người, một yêu quái.

Cả hai nhìn qua đều đã chết, chỉ là vẫn sinh động như thật.

Người kia nhìn qua là một vị đạo sĩ, một thân đạo bào bát quái, đối diện thì là một vị tráng hán đầu sư tử.

Trên bàn đá giữa bọn họ đặt một bàn cờ.

Triệu Phụ Vân cẩn thận nhìn ván cờ kia, phát hiện đó cũng không phải là cờ bình thường, mà là một loại trận cờ.

Triệu Phụ Vân không biết hai người chết như thế nào, đang lúc hắn muốn nhìn kỹ, trong tai đột nhiên vang lên

một thanh âm: “Trong nháy mắt, thời gian trôi qua, hai người đánh cờ này bị tước đoạt thọ nguyên, chúng ta không nên dừng lại quá lâu ở nơi này.”

Triệu Phụ Vân nhìn quanh bốn phía, cũng không nhìn thấy ai khác.

“Sư huynh, người lưu pháp ở nơi này rồi?” Đột nhiên một giọng nữ mở miệng hỏi.

“Ừm, lưu cho tương lai khả năng có hậu bối đệ tử tới đây nghe, dù sao, tác dụng lớn nhất của Giới Bí Tường kia chính là thứ này, chỉ cần hậu bối lưu danh trên Giới Bí Tường tới đây, liền có thể nghe được.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, giật mình, hai thanh âm này hẳn là Hi Di tổ sư cùng Mai Tiên thượng nhân.

Không có suy nghĩ nhiều, lập tức rời đi cái đình này, sau khi ra đình, không khỏi nhìn một chút tay mình, phát hiện mu bàn tay của mình giống như nhiều một tia khô lão, không trơn bóng bằng trước đó.

Trong lòng không khỏi kinh ngạc cùng nghĩ mà sợ, nếu không có âm thanh Hi Di tổ sư lưu lại, hẳn không biết mình có thể lặng yên không một tiếng động bị tước đoạt thọ nguyên ở nơi đó hay không.

Chương 18 : Hành lang lật ngược

Rất nhiều chuyện nghe nói, cũng chỉ cảm thán một chút, nhất là những chuyện kỳ dị, thần kỳ kia, đều sẽ cảm thấy cách mình rất xa, mà khi mình tự đối mặt, lại là khủng bố cực lớn.

Tỉ như chuyện này đem thời gian chồng chất vào một thân, trong nháy mắt vượt ngàn năm, thọ nguyên như củi tài nháy mắt bị đốt lên, trong bất tri bất giác liền tiêu hao hết năm tháng của mình, cảnh tượng như vậy rơi vào trên người mình, đó chính là khủng bố lớn nhất.

Triệu Phụ Vân ra khỏi cái đình kia, quay đầu nhìn lại, trong lòng nghĩ mà sợ.

Hắn không khỏi lui lại mấy bước, bàn tay lật một cái, trong tay nhiều một chiếc kính.

Kính này hắn đã quên được đến từ trên thân người nào, nhìn kính tự chiếu, dáng vẻ người trong kính so với trong ấn tượng của hắn thay đổi không ít.

Cả người nhìn qua thành thực không ít, trên mặt nhiều một chút dấu vết năm tháng.

Bàn tay câu lên, thu kính vào trong ống tay áo, tấm kính nhanh chóng thu nhỏ, ống tay áo mơ hồ có pháp vận như vòng xoáy.

Mà tấm kính kia thì như một con côn trùng nho nhỏ bay vào trong vòng xoáy biến mất không thấy.

Ở trong phòng hắc ám kia, hấn không biết qua bao lâu, rất nhiều pháp thuật sau khi không ngừng luyện tập, đều có biến hóa về chất.

Vô luận là hóa hỏa hay là độn quang chi thuật, đều càng nhanh càng linh động, hấn lần lượt sử dụng trong hắc ám kia, ý đồ thoát ra, mặc dù lần lượt thất bại, nhưng cũng làm cho độn thuật của hấn tăng lên trong lần lượt sử dụng.

Mà Đao Binh Quyết càng là dung nhập các loại pháp thuật, cho nên hấn ở nơi đó khiến cho Đao Binh Quyết nguyên bản không thể nói là huyền diệu cỡ nào trở nên huyền diệu.

Nhất là dung hợp với Linh Tê Tị Tai Pháp, để Đao Binh Quyết này của hấn có cảm giác thoát thai hoán cốt.

Hấn cảm thấy phải gọi Linh Tê Nhất Chỉ, rất giống võ công của nhân vật chính trong tiểu thuyết nào đó kiếp trước, mà hấn lại cảm thấy Linh Tê Nhất Chỉ của mình có khuyết điểm, vừa rời ngón tay của hấn rất đau nhức, thịt đều như muốn bay ra.

Cho nên hấn cho rằng ngón tay của mình tu luyện thành loại kiếm chỉ nào đó.

Đây là hấn đã sớm có ý nghĩ, nếu có thể làm được kiếm chỉ điểm ra, không sợ pháp bảo pháp thuật, càng có thể phá vạn pháp, có thể tiếp được bất kỳ pháp thuật bí ẩn.

Trong tưởng tượng của hắn, kiếm chỉ của mình, nếu có thể đem một chút nguyên rửa đều phá vỡ, vậy mới xem như đại thành.

Lý tưởng nhất chính là, chính mình ở trong đình cảm nhận được tuế nguyệt trôi qua, mình cảm nhận được nguy hiểm, hắn hi vọng Linh Tê Kiếm Chỉ có thể đánh tan ngăn cản.

Hắn không có dừng lại quá lâu ở đây, đi về phía một đầu hành lang khác, mà đình này xem như một tiết điểm ở hành lang này, như trạm trung chuyển.

Hắn không biết Hi Di tổ sư có cùng một phương hướng với mình hay không.

Hắn không tận lực đi truy tầm, chỉ là đi về phía trước, còn chưa đi bao nhiêu bước, liền lại nghe được thanh âm của Hi Di lão tổ: “Đi về phía trước đến cây cột thứ ba, chúng ta đi lên lan can, từ cạnh ngoài cột đi vòng qua, liền có thể thoát ly đầu hành lang này.”

Triệu Phụ Vân nhìn qua nhìn lại một chút, sau khi xác định cây cột thứ ba, một cước bước ra, đứng lên lan can kia, hắn phát hiện trên lan can có một khối địa phương rõ ràng có cảm giác tróc sơn, mà cây cột kia, cũng có một loại cảm giác càng thêm trơn bóng.

Giống như thường xuyên bị người ôm đi vòng qua từ cạnh ngoài.

Đương nhiên, đây là bởi vì hắn nghe được lời của Hi Di

tổ sự, cho nên hấn mới có thể nhìn ra được, nếu không có nghe được, hấn căn bản cũng sẽ không có ý nghĩ như vậy, chỉ sợ muốn một mực đi tới đi lui ở đầu hành lang này.

Hấn vòng kia cây cột kia, lại từ trên đó nhảy xuống trở lại hành lang, hấn không dùng pháp lực, nhục thân nhảy xuống, hai chân tự nhiên chạm đất, mà đầu hành lang này trong nháy mắt chân hấn rơi xuống mặt đất, hành lang giống như thuyền nhỏ bị lực lớn giẫm lên một bên, lập tức nghiêng qua, giống như muốn lật ngược.

Hấn không dùng pháp lực đi kháng cự, mà trong mắt hấn, hành lang lật đổ, lại rất nhanh có một cỗ lực lượng đem kéo lại, trong sát na hành lang trở về bình thường, trong mắt cảnh tượng hành lang thay đổi.

Nếu như nói hành lang lúc trước là hành lang mê vụ khóa chặt, không biết dài bao nhiêu, trước không thấy phần cuối, sau không thấy đường về, vậy hành lang lúc này lại là một loại quỷ dị khác.

Hành lang này không có loại cảm giác mê vụ bao phủ kia, chỉ có hắc ám thuần túy, bất quá loại hắc ám này lại là hắc ám tương đối tươi mát, giống như đêm sau cơn mưa, hoặc nói là đêm mưa.

Trong tai hấn phảng phất có thể nghe được tiếng mưa rơi gần xa.

Hấn thuận tiếng mưa rơi nhìn lại, phát hiện trên mái ngói hành lang đằng sau phá một khối nhỏ, nơi đó có nước mưa nhỏ xuống, mà trên mặt đất thì đã ướt một khối

lớn, hình thành một vùng đất ngập nước, ánh mắt của hắn rơi vào trên mặt đất ẩm ướt, con mắt không khỏi híp lại, sau đó đến gần mấy bước.

Hắn nhìn thấy có một dấu chân trên mặt đất ẩm ướt kia.

Dấu chân rất quái lạ, bởi vì chỉ có ba ngón chân, giống như chân chim.

“Thực Nhật Điều.”

Trong tai Triệu Phụ Vân nghe được thanh âm Hi Di tổ sư lưu lại ngàn năm trước đến từ trong hư viễn, ngàn năm trước, thanh âm của hắn giống như vang lên bên tai hắn.

“Nghe nói trong hắc ám có một con chim, chịu hắc ám mà sinh, lại thích ăn dương thịt.” Thanh âm của Hi Di tổ sư lại một lần nữa vang lên.

“Dương thịt là gì?” Thanh âm tra hỏi là Mai Trăn.

“Thịt sinh linh được ánh sáng Xích Viêm sung túc chiếu rọi qua.” Hi Di tổ sư giải thích, thanh âm của hắn giống như ở bên tai Triệu Phụ Vân.

Hiện tại Triệu Phụ Vân đã thành thói quen, chỉ là hắn không biết mình vì sao luôn có thể lựa chọn được phương hướng giống Hi Di tổ sư.

Trong lòng Triệu Phụ Vân lại nghĩ tới con ‘Gà’ lúc trước bị mình thiêu chết ở trong gian phòng kia, chẳng lẽ con ‘Gà’ kia chính gọi là Thực Nhật Điều?

“Thứ này rất lợi hại sao?” Mai Trăn hỏi.

“Thứ có thể tồn tại trong Cực Dạ đều có chỗ đáng sợ cùng đáng khen ngợi.” Hi Di tổ sư nói.

Triệu Phụ Vân rất tán thành.

Có nhiều thứ nhìn như nhỏ yếu, nếu xem nhẹ nó, liền có thể lật thuyền trong mương.

“Thứ này mới vừa đi qua từ nơi này sao?” Mai Trăn hỏi: “Vậy chúng ta muốn theo sau sao?”

Triệu Phụ Vân không hề động, hắn đang chờ câu trả lời của Hi Di tổ sư, muốn nghe xem hắn có theo sau hay không, hắn còn muốn biết, dấu chân này là dấu chân ngàn năm trước, hay là dấu chân hiện tại.

Chỉ là hắn không có chờ đến câu trả lời của Hi Di tổ sư, trong một hắc ám này, giống như căn bản cũng không từng có thanh âm Hi Di tổ sư.

Hắn đứng lên, quyết định không đi theo dấu chân, đi về phía ngón chân sau của dấu chân.

Hắn không có xuất ra Xích Viêm Thần Đẳng, bất quá đôi mắt của hắn lại hiện ra kim sắc, nhìn một mảnh đêm mưa này.

Trong đêm mưa, luôn luôn có thể nghe được một ít thanh âm kỳ quái, luôn luôn để người cảm thấy đêm mưa tĩnh lại dòng sông bến nước, quái vật thừa cơ lên

bờ, dòm ngó nơi ở của mọi người.

Mà hiện tại Triệu Phụ Vân liền có loại cảm giác này, hắn cảm thấy mình giống như bị quái vật xuất hiện trong mưa dòm ngó.

Ở trong hành lang này không có đèn lồng, phía trước nơi xa, lại có một ngọn đèn lồng xuất hiện.

Có người cầm theo đèn lồng đi đường.

Hắn thấy không rõ người cầm đèn lồng kia, thế là hắn đứng ở nơi đó không hề động, thẳng đến người cầm đèn lồng kia đến gần hơn một chút, hắn mới phát hiện người kia mang theo mũ trùm đầu, một thân áo bào đen lê đất, cả người đều che ở trong áo bào đen, bộ dạng này, hắn từng nhìn thấy.

Chính là con ‘Gà’ muốn ăn hắn lúc trước.

“Thực Nhật Điều?”

Nó giống như đang tuần tra ban đêm, đang dò xét hành lang này, trên người nó có một cỗ khí thể kinh khủng, Triệu Phụ Vân cảm giác mình giống như gặp phải thiên địch.

So với trước đó, ‘Thực Nhật Điều’ muốn ăn Triệu Phụ Vân, lại bị một mối lửa của Triệu Phụ Vân đốt chết kia, Thực Nhật Điều này, cả người tản ra một cỗ khí tức hùng hồn hung lệ, vô cùng đáng sợ.

Triệu Phụ Vân nhìn xem, đúng là hải hùng khiếp vía.

Đây là đại yêu, là cự yêu.

Chương 19 : Tiến vào

Triệu Phụ Vân thấy cảnh này, không biết tại sao trong đầu hiện lên một câu.

“Ngày xưa có Cự Yêu vào Vãng Sinh Điện, cầm đèn tuần hành không biết bao nhiêu năm... .”

Bên ngoài hành lang có giọt nước tích tích, lại giống như bước chân của Cự Yêu Thực Nhật Điều kia, nó không nhanh không chậm đi tới, đèn lồng màu đỏ sậm trong tay có chút đung đưa.

Nhìn từ xa, đèn lồng kia giống như một con mắt màu đỏ, đến gần, thì cảm thấy đèn lồng kia giống như bị máu nhuộm đỏ.

Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời không có nơi trốn, đèn trên tay nhét vào trong miệng, ở trong quá trình này ngọn đèn hóa thành một tia lửa nhỏ chui vào trong miệng, chảy vào yết quay về đan điền.

Đồng thời thân thể của hắn dựa vào cây cột bên cạnh, sau đó tay hướng trên mặt che lại, thân thể nhanh chóng ẩn遁, hóa thành hư vô, giống căn bản cũng chưa từng xuất hiện.

Hắn lấy tay che mặt, là hắn đối với mình một loại tâm lý ám chỉ, để mình có thể càng nhanh遁 đi thân hình.

Một chút pháp thuật có thể đạt tới nhất niệm mà sinh, nhưng cũng muốn tâm niệm tới trước.

Mà tâm niệm chuyển đổi, hấn cho mình một ít động tác cố định dẫn đạo cùng tăng cường tốc độ tâm niệm chuyển đổi.

Cự Yêu Thực Nhật Điều kia rất cao lớn, thân hình như chim đi đường, nhoáng một cái đi tới bên người, Triệu Phụ Vân không có nhìn nó.

Bởi vì hấn biết, nếu mình nhìn đối phương, đối phương liền sẽ phát hiện mình, bởi vì đối với Cự Yêu bực này đến nói, dưới cảm giác bén nhạy của nó, ánh mắt tựa như kim đâm vào bên ngoài làn da.

Hơn nữa ngay cả nghĩ cũng không có thể suy nghĩ nó, nếu như lúc này Triệu Phụ Vân nghĩ dáng vẻ của nó, như vậy cũng tương đương với tiến hành kết nối ý thức cùng đối phương.

Cho nên Triệu Phụ Vân đắm chìm trong loại ý tưởng thi pháp này.

Hấn quan tưởng mình như mây như khói, tưởng tượng mình là hạt bụi nhỏ, là không có bất luận tư tưởng gì khác tồn tại.

Như thế thân thể của hấn liền có thể hóa thành hư vô ở trong mắt người khác, là loại không tồn tại kia.

Cự Yêu Thực Nhật Điều đi tới vị trí Triệu Phụ Vân, có chút nghiêng đầu, một con mắt đánh giá vùng hư không này, hấn giống như cảm giác được thứ gì, nhưng lại chẳng phát hiện bất cứ thứ gì.

Con mắt nó đúng là nổi lên từng vòng sáng kim hồng, cực giống một mặt trời nho nhỏ.

Mà đèn lồng trong tay càng là lơ lửng, trong đèn lồng ánh sáng đỏ lóng lánh, trong khoảnh khắc rải đầy vùng không gian này, mà đèn lồng vào thời khắc này cũng giống như một con mắt yêu dị, trong đèn lồng kia giống như cầm tù một con ‘Quỷ’ lớn.

Đúng lúc này, trong bóng tối bên ngoài hành lang, lại có một khuôn mặt quỷ dị xuất hiện trong ngọn đèn, mặt người quỷ dị kia trắng bệch, trong nháy mắt nó bị soi sáng ra, trong hồng quang phản phát xuất hiện một nữ tử váy đỏ, váy đỏ cuốn lên, liền đem mặt người trắng bệch kia cuốn vào cuốn vào hồng quang dưới váy.

Tùy theo hồng quang nhanh chóng co vào trong đèn lồng, trong mơ hồ có thể nghe được loại thanh âm nhảm nhí nào đó, sau một hồi hồng quang co rút, giống như đang trấn áp phản kháng, một hồi sau, hồng quang khôi phục bình tĩnh, con quỷ vật kia liền bị lặng yên không một tiếng động thôn phệ.

Cự Yêu Thực Nhật Điều tựa hồ cảm thấy lo nghĩ của mình đã giải quyết, thế là dẫn theo đèn đi về phía trước, Triệu Phụ Vân chờ một hồi lâu, lúc này mới chậm rãi hiện lộ thân hình, nhìn phía sau một chút, đã không thấy Thực Nhật Điều kia, hần tiếp tục đi về phía trước.

Đi tới, Triệu Phụ Vân dừng bước, bởi vì hần lại thấy được phía trước có một đèn lồng đỏ xuất hiện, một đèn lồng được Cự Yêu Thực Nhật Điều xách trong tay.

Trong lòng Triệu Phụ Vân cảm giác nặng nề, hắn đã dự đoán được một tình huống, mình khả năng lâm vào trong tuần hoàn nào đó.

Hắn lại một lần nữa tới gần trụ, ẩn độn thân hình, Cự Yêu Thực Nhật Điều vẫn như cũ dừng lại ở nơi này, sau đó bắt đầu tìm kiếm lấy thứ gì.

Chỉ là lần này, hắn cũng không có tìm được quỷ vật, từ điều này có thể biết, đối phương xuất hiện cũng không phải là chuyện vừa rồi lặp lại.

Như thế, Triệu Phụ Vân càng thêm không dám xem thường.

Đúng lúc này, trong tai hắn xuất hiện thanh âm của Hi Di tổ sư: “Đây là hành lang tuần hoàn, muốn đánh vỡ, cũng chỉ có thể đánh giết con Thực Nhật Điều tuần hành này.”

Triệu Phụ Vân nghe vậy, trầm nghĩ cũng kém không nhiều.

Sau đó trong lòng hắn suy tư, trong lúc suy tư, phía trước lại một lần nữa xuất hiện đèn lồng đỏ.

Triệu Phụ Vân ẩn độn thân hình, mà lúc này Thực Nhật Điều tuần hành kia cũng chậm chậm tới gần, nhưng mà còn không đợi nó có điều hoài nghi.

Một đạo ô quang đột nhiên bay ra từ trong bóng tối hư vô.

Đạo ô quang này là một quang hoàn như có như không, hồi hoàn lấy một loại tốc độ cực nhanh xoay tròn bay ra ngoài.

Thực Nhật Diệu tuần hành kia lập tức phát hiện, chỉ thấy nó vén lên áo bào, một cổ cự phong tuôn ra, đồng thời áo bào của nó biến thành màu đen có thể che chắn hết thấy, hình thái giống như gương cánh.

Nó như muốn ngăn cản hồi hoàn va chạm.

Sau đó quang hoàn kia lại lóe lên biến mất.

Tùy theo liền chụp vào trên người nó, nhanh chóng co rút lại, đồng thời, trong hư không có một đại hán nguy nga nhanh chóng phác họa ra.

Đại hán này vóc người rất cao, hướng lên cơ hồ đã chạm vào đỉnh hành lang, nhưng chân chính để người khác cảm thấy hán nguy nga chính là khí chất trên người hắn.

Hắn để trần thân trên, cơ bắp thân trên dữ tợn, mặt vuông miệng rộng, thân dưới mặc một quần đùi thổ hoàng sắc, hai chân trần trụi, toàn thân thổ hoàng sắc.

Đây là Thái Sơn Lục Sĩ, đệ nhị Nguyên Anh, tụ tán tùy tâm, dáng vẻ hiển lộ ở bên ngoài cũng là thay đổi theo tâm ý của hắn.

Thái Sơn Lục Sĩ vừa xuất hiện, một vùng hư không này liền như bị trấn áp lại, hung ý dâng lên cuộn cuộn trên người Thực Nhật Diệu lập tức bị ép xuống.

Mà hồng quang trên đèn lồng kia cũng ở thời khắc này dâng lên, trong hồng quang như có một nữ tử váy đỏ xuất hiện.

Lại giống như huyết sắc quang hoa này chỉ là màu sắc váy mà thôi.

Thân hình như không có, phẳng phất tồn tại ở một tầng diện khác.

Đúng lúc này, Thái Sơn Lục Sĩ đưa tay nhấn một cái trong hư không, váy đỏ kia tựa hồ trì trệ một chút, nhưng cũng không có đình chỉ.

Đúng lúc này, Triệu Phụ Vân đột nhiên động, tay phải chập ngón tay như kiếm đâm ra, đầu ngón tay một tia kim quang ngưng luyện mà thuần túy.

Vừa sải bước ra, điểm đâm hướng hồng quang phía trước, kiếm chỉ của hắn giống như đâm vào một tầng diện khác, đúng là đâm trúng nữ tử tồn tại ở trong hồng quang quỷ dị.

Trên kiếm chỉ của hắn có Kim Quang Trảm Tà Pháp, có Thái Nhạc Trấn Thần Pháp, Linh Tê Pháp, thân thể nữ tử váy đỏ chấn động, đúng là cả người đều cứng ngắc, trong mơ hồ, Triệu Phụ Vân nghe được nàng phát ra một tiếng thét lên.

Tiếng thét này bay thẳng vào thần hồn, Triệu Phụ Vân cố nén loại khó chịu này, khu động Xích Viêm Thần Đẳng, phun ra một ánh lửa, ánh lửa như tơ, ra khỏi

miệng của hắn, hóa thành một con Tam Túc Kim Ô Thần Điều xán lạn, Thần Điều bay ra, móng vuốt thăm dò vào trong hồng quang.

Xé rách ra, nữ tử váy đỏ bị kéo ra, tùy theo liền thấy cổ dài của Tam Túc Thần Điều tham thực, đúng là trực tiếp nuốt thân thể nữ tử váy đỏ vào trong miệng.

Liên tục ba ngụm, ba mảnh hồng quang đều bị nó nuốt vào trong bụng.

Trên người Tam Túc Thần Điều lập tức quán quanh hồng quang, cả người đều lộ ra quỷ dị lên, Triệu Phụ Vân há miệng, Thần Điều liền hóa thành một sợi ánh lửa chui vào trong miệng hắn, thuận cổ mà xuống, vào trong đan điền, rơi vào trên Xích Viêm Thần Đẳng, một lần nữa hóa thành một con Tam Túc Kim Ô nho nhỏ.

Mà gần như đồng thời, đại thủ của Thái Sơn Lực Sĩ một nắm ở trong hư không, đem Thực Nhật Điều tuần hành kia nắm ở trong tay.

Chỉ thấy thổ quang lóng lánh, đại thủ dữ tợn nắm chặt, Thực Nhật Điều dưới đại thủ nắm bắt cùng Âm Dương Hoàn không ngừng co rút, đột nhiên băng tán thành một đoàn khói đen.

Tùy theo, toàn bộ hành lang cũng hóa thành sương mù băng tán.

Hắn bảo vệ chặt bản thân, sương mù trước mắt không tiêu tan, trên không nhìn thấy trời, dưới không nhìn thấy đất, phía trước mơ hồ có một điểm quang hoa, một điểm

quang hoa kia ở trong sương khói.

Hắn xuyên qua sương mù, phát hiện mình đang đứng ở trong một gian phòng, là một gian phòng ở trong hành lang, trên vách tường khảm một ít dạ minh châu, tản ra lãnh quang nhàn nhạt.

“Đây xem như chân chính tiến vào trong Vãng Sinh Điện rồi, mọi người chú ý chữ viết đánh dấu trên cửa, tìm tới gian phòng chúng ta muốn tìm kia.”

Chương 20 : Lai lịch của ngắm đèn thất

Trong tai Triệu Phụ Vân đúng lúc vang lên thanh âm của Hi Di tổ sư.

Hắn không biết Hi Di tổ sư tiến vào nơi này là muốn tìm thứ gì, nhưng trong đó có một việc chính là tìm kiếm ngắm đèn thất.

Đây là mục đích của Đảo Ảnh Thiên Kính, cũng là hứa hẹn của Hi Di tổ sư.

Ngắm đèn thất đến tột cùng ở đâu? Triệu Phụ Vân đương nhiên không biết, rất hiển nhiên, Hi Di tổ sư hình như không có ý định đi tìm ngắm đèn thất kia.

Mà mục đích của Hi Di tổ sư bọn họ đến tột cùng là gì đây?

Lúc trước tấm kính trong phòng kia, đến cùng có phải là thánh kính lấy từ trong Đảo Ảnh Thiên Kính hay không? Điểm này hắn không cách nào xác định, nhưng hắn lại cảm thấy khả năng rất lớn là như vậy.

Mà con Thực Nhật Điều đi ra từ trong kính kia, so với con Thực Nhật Điều vừa mới giết chết thì kém hơn không ít.

Hơn nữa, mấu chốt nhất chính là, con Thực Nhật Điều kia mang đến cho hắn một cái chìa khoá, từ đó để hắn

có thể rời đi gian phòng kia.

Trước đó hắn cho rằng đây hết thảy đều là an bài của đại di Vân Ý Thanh, nhưng hiện tại lại là biết, tổ sư cũng tham dự ở trong đó, là bọn họ cùng nhau an bài, hay chỉ là trùng hợp?

Hắn nghiêng đầu nhìn gian phòng bên cạnh, nhìn cánh cửa kia.

Trên cửa kia khảm một khối đồng bài.

Đồng bài đã rỉ sét, trên đó có chữ viết mờ hồ có thể nhận ra.

Văn tự rất cổ xưa, Triệu Phụ Vân nhận không ra, hắn không biết gian phòng này thuộc gian phòng gì.

Hành lang trong điện này tương đối kiềm chế, trong bóng tối, lại mơ hồ có thể nhìn thấy cánh cửa trùng điệp.

Cửa bên cạnh Triệu Phụ Vân cũng không có khóa cửa, hắn cảm thấy cửa này hắn là một loại cấm chế, lấy hình thái cửa hiện ra.

Triệu Phụ Vân đưa tay thử đẩy cánh cửa kia, lúc tay chạm tới đồng bài trên cửa, có một tin tức hiện ra trong ý thức của hắn.

“Có gió làm ác thế gian, tiên quân hành pháp bắt lấy, cấm khóa ở nơi này, hậu thế nếu có người đến đây chớ nên thả.”

Triệu Phụ Vân thu tay về, mặc dù không biết thật giả, nhưng cũng vẫn không có lại suy nghĩ mở cái cửa kia.

Gió làm ác? Bị bắt rồi?

Gió này là chỉ người? Hay là chỉ yêu vật nào đó, lại hoặc là loại ác phong đã có ý thức? Hấn không rõ ràng.

Mà ‘Tiên quân’ kia là ai? Hấn cũng không rõ ràng, bất quá rốt cuộc là ‘Tiên phụ’ hay là ‘Tiên Quân’?

Hấn không tiếp tục dừng lại, mà là đi về phía trước, ước chừng tầm mười bước, lại có một gian phòng, chỉ là gian phòng này là đối diện gian phòng giam giữ ác phong vừa rồi kia.

Cửa gian phòng này cũng đóng chặt, Triệu Phụ Vân đưa tay đặt trên cửa, cửa kia đúng là trong nháy mắt phá vỡ, khói đen bay lên, hóa thành một vòng xoáy, tùy theo biến im ắng, hấn cảm giác mình giống như trực tiếp tiến vào trong phòng này.

Trong phòng này có một hắc đàn cực lớn, hắc đàn bị phong bế chặt, không biết bên trong chứa thứ gì, nhưng khi ánh mắt nhìn thấy hắc đàn kia, ánh mắt của hấn liền như muốn lâm vào trong đó, giống có một tà ma ở trong nháy mắt này, bắt lấy ý thức hấn phân ly ở bên ngoài.

Tình huống bình thường, ý thức phân ly ở bên ngoài tựa như tia, đụng một cái liền đứt, có thể chủ quan đứt, cũng dễ dàng bị động đứt, nhưng có chút tồn tại, có thể nhiếp trụ, để điểm ý thức này của người sẽ không đứt đoạn, còn có thể thừa cơ rút ra thần hồn trong thân thể người.

Hắn đứng ở nơi đó không hề động, trên người bao phủ hoàng quang, đệ nhị Nguyên Anh của hắn tự động hộ thân, một thân khí vận nguy nga, trấn áp quanh người, đem hắc ám tà dị yên tĩnh nhưng đáng sợ kia cản ở bên ngoài, ngay sau đó từ trong thân thể của hắn lại có một chút kim quang lan tràn ra, khi trong hai mắt hắn phù hiện kim quang, hắc ám trước mắt cấp tốc lui tán.

Thái Sơn Lục Sĩ pháp lực thâm hậu, lực lớn vô cùng, có nhiếp đại địa chi thổ tính để bản thân sử dụng cùng dời núi chi năng, có huyền diệu trấn phong trong ngoài chi địch.

Mà kim quang trong người hắn lại có thể phá tà, vô cấu, phá vọng chi diệu.

Cảnh tượng trước mắt hắn biến mất, vẫn là cánh cửa kia, nhưng nơi bàn tay Triệu Phụ Vân chạm đến, đúng là có chút biến đen, hắn có một loại cảm giác hơi lạnh.

Rút tay về, quang vận trên tay như nước trào lên, màu đen trên tay hắn nhanh chóng rút đi.

Triệu Phụ Vân lui lại một bước.

Nơi này rất tà môn, hắn hạ quyết tâm, không lại tùy ý đụng vào.

“Đồ vật trong này, đều là đến như thế nào? Là người khác phong cấm ở đây sao?”

Triệu Phụ Vân lại nhớ tới trong gian phòng trước đó kia,

tin tức con Thục Nhật Điều kia tiết lộ, nói là nơi này có khi là bị phong cấm ở đây, có ít là chính mình tới đây tránh tai kiếp, còn có chính là tới nơi này bế quan.

Đồng thời còn nói Mai Trăn cũng ở đây.

Vậy nàng đến đây khi nào? Là bị giam ở đây, hay là chính nàng tới đây bế quan tránh tai?

Triệu Phụ Vân tiếp tục đi về phía trước, trong tai đột nhiên nghe được lời nói của Hi Di tổ sư: “Các người nghe qua ngấm đèn thất chưa?”

“Không có.” Đây là Mai Trăn trả lời.

Nhưng Triệu Phụ Vân cảm thấy Hi Di tổ sư hỏi không phải Mai Trăn, mà là hỏi đại di mình Vân Ý Thanh, thế nhưng Vân Ý Thanh sẽ biết sao?

Quả nhiên, lần này, hắn nghe được Vân Ý Thanh trả lời.

“Nghe nói ngấm đèn thất là do một vị Bạch Cốt Yêu thành lập, vị Bạch Cốt Yêu này yêu thích quang huy Xích Viêm, sau khi biết Xích Viêm sắp rơi xuống, liền thu thập đủ loại quang huy Xích Viêm, ngưng luyện ở trong ngọn đèn, đồng thời sau khi Xích Viêm hoàn toàn chết đi, nàng còn mở mấy lần ngấm đèn hội, nghe nói dẫn tới rất nhiều người đến quan sát.”

“Về sau người khác liền gọi là Chưởng Đăng Đại Tiên, cũng từng danh chấn một phương, nàng cũng rất thích xưng hô này, thường tự cho là chính mình. Chỉ là về sau không biết vì sao, nàng đem tất cả đèn của mình đều

phong vào trong Vãng Sinh Điện này.”

Triệu Phụ Vân nghe Vân Ý Thanh nói, trong lòng kinh ngạc, thứ nghe được ở đây, là hẳn cả một đời ở bên ngoài đều chưa từng nghe.

Ngắm đèn thất này thế mà là một Bạch Cốt Yêu, bởi vì thích quang huy Xích Viêm, cho nên thu thập đủ loại màu sắc quang huy chế thành đèn.

Một yêu quái lại có nhã tính như thế? Có sở thích như vậy?

Sau khi Xích Viêm biến mất, trong Cực Dạ thế mà còn có ngắm đèn hội?

Đây là lần đầu tiên hắn cảm thấy, yêu ma trong Cực Dạ cũng là có chút nhân tính cùng tư tưởng.

“Vân đạo hữu biết vị Chương Đăng Đại Tiên này vì sao niêm phong đèn của mình sao?” Hi Di tổ sư lại một lần nữa hỏi.

“Có người nói là bởi vì áp lực đến từ Cực Dạ, bởi vì trong Cực Dạ không muốn lại có quang huy Xích Viêm tồn tại, lại có người nói là có người coi trọng những đèn kia, muốn cướp đi, cho nên nàng đem đèn của mình giấu ở trong Vãng Sinh Điện.” Vân Ý Thanh nói.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, vị Chương Đăng Đại Tiên này nhất định rất cường đại, người có thể làm cho nàng niêm phong tất cả đèn, nhất định càng cường đại hơn.

“Những ngọn đèn kia thật sự chỉ để nhìn sao?” Hi Di lại một lần nữa hỏi.

“Nghe nói, những ánh đèn trong những ngọn đèn kia, tồn tại bí mật của Xích Viêm, hoặc có thể thông qua bọn chúng tìm tới chỗ Xích Viêm.” Vân Ý Thanh nói.

“A, khó trách.” Hi Di tỏ sự mang theo vài phần cảm thán cùng thoải mái nói.

Triệu Phụ Vân thầm nghĩ, Vân Ý Thanh tựa hồ cũng đang tìm kiếm thứ gì đó, cũng đang tránh né thứ gì đó.

Theo hần biết, nàng là đang tìm tổ đồ của tổ địa Vân thị, nhưng rốt cuộc có phải hay không, hần cũng không chắc chắn lắm.

Về phần rốt cuộc là ai đang đuổi giết nàng, Triệu Phụ Vân cũng không biết.

Chương 21 : Lang Vê

Triệu Phụ Vân cảm thấy Vân Ý Thanh thần bí, như là đang một mình gánh vác đi về phía trước.

Triệu Phụ Vân thậm chí không biết nàng bao nhiêu tuổi, thậm chí không quá xác định quan hệ giữa nàng với mình.

Từ trước kia nhận biết vụn vặt đối với nàng, cảm thấy nàng thần bí, nhưng từ khi mình Kết Đan, từ sau khi cảm thấy nguyên rửa trong huyết mạch, cả đời người của hắn liền như đi đến một con đường khác.

Hắn muốn ở trong Thiên Đô Sơn tĩnh tu, ở trong núi tĩnh tọa đọc đạo kinh, thể ngộ âm dương, quan sát hắc bạch biến hóa, nhưng có một số việc dường như Vân Ý Thanh đã an bài hết thảy, hắn vào Hợp Sinh Thị trong Hắc Dạ, tìm kiếm trái tim Vân Ý Thanh lưu lại.

Cuối cùng lại lâm vào trong hắc ám mênh mông này không biết bao nhiêu năm.

Trong hắc ám, không có tham chiếu, hắn không biết mình lâm vào bao sâu, cũng không biết mình lâm vào bao lâu.

Hắc ám không biết năm, lang thang cho tới hiện tại.

Triệu Phụ Vân không cảm thấy mình đang lang thang, hắn cảm thấy mình bị vây khốn.

Bất quá muốn nói thuận túy vậy khốn, cũng không hoàn toàn, hẳn cảm thấy mình chỉ là tạm thời lâm vào trong khốn cảnh nào đó, chỉ là thời gian lâm vào khốn cảnh hơi dài.

Hắn ở trong hành lang này chậm rãi đi về phía trước.

Lại dừng bước, há mồm phun ra một sợi ánh lửa xoay quanh trong hư không, chỉ thấy hắn đưa tay trái ra, mở bàn tay, ánh lửa kia rơi trên tay, nhanh chóng ngưng thực phác họa thành một ngọn đèn.

Thân đèn màu đen, trong đó có đường vân tử sắc như dây leo quấn quanh, trên dây leo tử sắc lại có từng hoa nhỏ kim sắc, như đóa hoa có nụ hoa chớm nở.

Nhìn kỹ dây leo tử sắc kia, thì như phù văn quấn kết cùng nhau, lại như có sợi tơ nhỏ bé thăm dò vào thân đèn màu đen, liền thành một khối với ngọn đèn, thần bí khó lường.

Đèn diễm trong Xích Viêm Thần Đăng biến thành Tam Túc Kim Ô Thần Điều, trước đó lại ăn đèn diễm trong đèn lồng trong tay Thực Nhật Điều, sau khi tiêu hóa, tựa hồ lại thêm mấy phần linh tính.

Lúc này nâng Xích Viêm Thần Đăng ở lòng bàn tay, ánh đèn kim sắc thu nhỏ, nhưng dáng vẻ của con Tam Túc Kim Ô Thần Điều trong đèn diễm lại hết sức rõ ràng ngưng thực.

Khi Triệu Phụ Vân tay nâng lấy đèn, đầu nó còn chuyển động bốn phía, tựa hồ đang quan sát tình huống bên

ngoài, mỗi một lần động tác, đều để ánh đèn lấp lóe một chút, ánh đèn kim sắc liền càng tăng lên mấy phần.

Những kim quang lấp lóe kia giống như ánh mắt của Tam Túc Kim Ô, mà khi kim sắc hoả quang chiếu vào đầu hành lang kiềm chế này, hẳn nhìn thấy hành lang trong nháy mắt lộng lẫy.

Hành lang nguyên bản u ám thế mà khảm nạm lấy các loại các linh thạch màu sắc, loại linh thạch này làm tiết điểm cấm chế, giữa các loại cấm chế lại tương hỗ nối liền với nhau, đại cấm bao tiểu cấm, tầng tầng quần kết, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ hành lang giống như biến thành một đầu thông đạo tạo thành từ tinh không.

Trong nháy mắt này, Triệu Phụ Vân có một loại ảo giác, một khoảng trời này sở dĩ không có ngôi sao, là bởi vì ngôi sao đều bị người hái xuống, khảm nạm ở trong lối đi này.

Trong một hành lang u ám, khảm đầy ngôi sao.

Nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm giác mỗi một viên ngôi sao đều là nguy hiểm, đều là khủng bố.

Ánh đèn trong tay rơi vào trên ‘ngôi sao’, mỗi một viên ‘ngôi sao’ đều đang lóe lên.

Triệu Phụ Vân ở thời khắc này cảm giác giống như tiến vào ổ trùng.

Hành lang nguyên bản yên tĩnh giống như ở thời khắc này bị tỉnh lại.

Trong cửa bên cạnh tựa hồ có động tĩnh xuất hiện.

Tia sáng ở đây như thành cấm kỵ.

“Là ai?” Đột nhiên có một thanh âm truyền đến: “Công tử, là người trở về sao?”

Chỉ là ở gian phòng nào, Triệu Phụ Vân lại nhất thời nghe không rõ ràng.

Đang lúc Triệu Phụ Vân muốn nghe cẩn thận chút, xác định là trong gian phòng nào, lại có thanh âm khác che đây.

Thanh âm trong cả hành lang đột nhiên trở nên ồn ào, che giấu đi thanh âm kia, mà loại tiếng ồn ào này giống côn trùng kêu vang, lại giống vô số thanh âm chồng lên nhau, trong mơ hồ còn có thanh âm của sóng biển.

Ở trong một mảnh thanh âm huyền ảo như sóng này, Triệu Phụ Vân nghe được một tiếng linh đang, trong mơ hồ, hần cảm giác được hung hiểm cực hạn.

Cảm giác hung hiểm kia đang nhanh chóng rút ngắn, trong cảm giác của hắn đúng là có một hình ảnh xuất hiện.

Đó là một yêu quái đầu sói thân người, mặc giáp da, eo trái đeo trường đao, phía bên phải treo linh đang, trong lúc hắn chạy, tiếng linh đang vang vọng phảng phất gọi lên cấm chế của hành lang này, làm cho pháp vận của cả hành lang nhanh chóng hội tụ trên người yêu quái

đầu sói thân người này.

Khi Triệu Phụ Vân cảm thấy được hấn, hấn tựa hồ cũng có cảm giác đối với Triệu Phụ Vân, một đôi mắt sói lập tức nhìn lại, một đôi mắt sói kia ở trong nháy mắt này liền như nhìn thấu hư không, mắt nhìn mắt.

“Oanh!”

Thần hồn của Triệu Phụ Vân chấn động, hấn chỉ cảm thấy có một cỗ khí hung lệ bay thẳng tới.

Hấn lập tức nhắm mắt, cũng lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn thủ tâm thần, đồng thời há miệng hút vào, ngọn đèn trong tay lập tức hóa thành một đầu hỏa tuyến chui vào trong miệng hấn.

Tiếp đó, cúi đầu lấy tay che mặt, trong lòng lặng im thi triển ‘Thái Hư Vô Ảnh Độn Pháp’.

Không đầy một lát sau khi Triệu Phụ Vân ẩn độn, liền có một tiếng bước chân nặng nề nhanh chóng chạy vội tới.

Người này chính là yêu quái đầu sói thân người kia.

Muốn nói bước chân hấn nặng nề, cũng không đúng, bởi vì bước chân hấn chạy là không có tiếng động, nhưng người hấn mang theo pháp vận của một hành lang chạy đến, lại ở dưới cảm giác của ý thức, như sóng cuồng phong, bước chân kia như giẫm trong vũng bùn cùng thủy triều, thanh thế to lớn.

Là thanh âm vô hình, mà không phải thanh âm hữu hình.

Hắn đứng vững thân thể, tay trái ấn trên chuôi đao.

Có thể nhìn ra được, đây là một Lang Vệ thân kinh bách chiến.

Trên đầu và lông của hắn đều trọc, có vết thương.

Trên cổ đầu sói quấn khăn đỏ, bì giáp trên ngực có một khối đồng bài, trên đồng bài có khắc mấy chữ.

“Tuần Điện Vệ, Lang Cữu!”

Một đôi mắt sói của hắn, quét mắt một vùng hư không này.

Cuối cùng hắn dừng lại ở một phương hướng, từng bước tới gần, nơi đó chính là địa phương trước đó Triệu Phụ Vân đứng.

Mũi hắn ngửi ngửi trong hư không, tựa hồ đang ngửi vị đạo Triệu Phụ Vân lưu lại.

Đột nhiên khóe miệng kéo ra một tiểu dung khủng bố.

Tay trái ấn lấy chuôi đao rút ra, đồng thời tay phải tiếp nhận, hai tay cầm chuôi đao, một chính một ngược, vẩy trảm ra.

Trong nháy mắt đao ra khỏi vỏ, phát ra đao ngâm nhàn nhạt, thân đao có một vết xích hồng, khi chém ngang qua hư không, phảng phất chém đứt hành lang này.

Hắn tin tưởng, cho dù có người ẩn ở trong hư không, cũng sẽ bị một đao này của mình chém ra đến, đồng thời không chết cũng phải trọng thương.

Đây là tự tin của hắn, hắn đối với đao thuật của mình cực kì tự tin, dưới một đao, từng giết địch vô số, trong vô số chiến đấu, trăm diệt vô số pháp thuật.

Nhưng lần này hắn lại trăm một cái không, thế nhưng hắn lại cười.

Về hung lệ trong hai mắt hắn đại thịnh.

“Tìm tới người.” Lang Cửu mặc dù chỉ phát ra một câu nói như vậy, lại có một cỗ reo hò chi ý tuôn ra từ trong ngực.

Chỉ thấy thân thể của hắn uốn éo, âm thanh linh đang bên hông tái khởi, mang theo pháp vận cấm chế trong hành lang này, trong hành lang tựa hồ có vòng xoáy vô hình hiện lên, để người không có nơi đặt chân, không cách nào ẩn遁.

Nhưng Lang Cửu vẫn không có nhìn thấy người ẩn遁 kia, thế nhưng hắn lại mơ hồ cảm thấy.

Thế là giữa mặt lên trời thét dài, một tiếng sói tru vang lên.

Trong thanh âm quanh quẩn, người hắn đã lao lên, đao trong tay xoay ngược chém về phía sau người, một đao này là chém bằng cảm giác, đao quang vạch ra nửa vòng tròn huyết sắc.

Hắn có thể khẳng định, lần này nhất định sẽ không thất thủ.

Chém ra một đao này, hắn liền có tự tin này, bởi vì mọi thứ trong hành lang này đều ở trong lòng bàn tay của hắn, cảm chế đã bị kích thích.

Từ đao lên đến đao rơi, thân thể của hắn đúng là lấp lóe một chút biến mất, khi xuất hiện lại đã ở bên ngoài hơn mười bước.

Đúng lúc này, một đạo viên hoàn quang hoa xám trắng bay ra từ trong hư không.

Quang hoàn xoay tròn, trực tiếp đụng vào trên ánh đao màu đỏ.

“Đinh!”

Lang Cửu chỉ cảm thấy thân đao rung động dữ dội, một cổ đao thể tụ trên thân đao kia liền không cách nào ngưng tụ, mà viên hoàn màu xám kia bắn bay ra.

Lại ở thời khắc này, có một đốm lửa đột nhiên xuất hiện, giống như có người dùng đầu ngón tay bắn ra, chỉ vừa xuất hiện, một điểm ánh lửa nhỏ bé kia liền lấp lánh thành kim quang xán lạn ngời ngời, trong kim quang xán lạn mờ hồ có thể thấy được một con Thần Điều ba chân đập vào mặt.

Thần Điều ba chân đồng dạng mang đến một cỗ khí tức

hung lệ, đồng thời còn có một sợi pháp vận phẳng phát
đến từ man hoang viễn cổ, làm người ta kinh ngạc.

Chương 22 : Người trên chỗ ngồi

Hỏa quang kim sắc cùng ‘Tinh Quang’ đầy hành lang đan vào nhau, mà trung tâm cấm chế trong hành lang liền như rơi vào trên người Lang Cửu đầu sói thân người này.

Chỉ thấy quanh người hắn dâng lên khói đen như sóng, đối mặt với Tam Túc Kim Ô Điều đập vào mặt, căn bản cũng không tránh né.

Chỉ thấy hắn há miệng, một tiếng sói tru, miệng há ra như đang hợp với hành lang đen này, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, hỏa quang kim sắc đầy hành lang dường như đều muốn chui vào trong miệng hắn, hỏa quang đều như muốn bị thôn phệ.

Kim quang chiếu vào trong miệng hắn, lại chiếu không đến cuối, nhưng Tam Túc Kim Ô Thần Điều kia, cũng không có bị nuốt vào trong miệng hắn, mà là ba chân mở ra, dáng vẻ muốn xé mở cả khuôn mặt cùng thân thể hắn.

“Ha!”

Hắn đổi nuốt thành phun.

Một hơi phun ra.

Đó là một đoàn hắc sát khí, gió vốn vô hình, lúc này gió

là một mảnh màu đen, che đầy tia sáng, lại như gió cuốn kim quang, nhưng mà giữa hư không vang lên âm thanh một đạo pháp chú: “Định!”

Hắc phong cùng Lang Cửu kia liền như bị định trụ, ba trảo của Tam Túc Kim Ô Thần Điều thò vào trong hắc phong, xé theo ba hướng, hắc phong lập tức tản ra.

Ở trong mắt Lang Cửu, giờ khắc này liền như mây đen xé rách, một vệt ánh sáng đâm xuống, nháy mắt liền rơi trên mặt Lang Cửu, trong nháy mắt này, Lang Cửu muốn tránh né, lại bị một cỗ lực lượng định trụ thân hình, chỉ trong khoảnh khắc này, mặt của hắn liền bị hỏa quang kim sắc đốt xuyên.

Hỏa diễm kim sắc nhanh chóng bắt đầu cháy rùng rục trên người Lang Cửu, chỉ một hồi, hắn cũng đã bị đốt thành tro tàn, ngay cả đao trên người hắn tất cả đều bị đốt không còn.

Lang Cửu này phẳng phất bị hỏa quang kim sắc chiếu phá hủyến tượng.

Hắc ám nhanh chóng quay về bình tĩnh, trong bóng tối có một người hiển hiện từ trong hư vô, chính là Triệu Phụ Vân, hắn tồn tại ở trong vùng hắc ám này, chỉ thấy tay phải hắn tìm tòi trong hư không, từng vòng ánh sáng xám liền hội tụ trên cổ tay hắn, cuối cùng ngưng kết thành một hoàn từ hai màu trắng đen xoắn cùng nhau, đó là Âm Dương Hoàn.

Những năm này trong hắc ám, lý giải cùng ứng dụng của hắn đối với pháp vận, pháp bảo, đều có tăng lên về

chất.

Ngay sau đó, Xích Viêm Thần Đăng được Triệu Phụ Vân thu hồi, điểm điểm tinh quang trong hành lang sau khi gắn bó trong chốc lát, chậm rãi biến mất.

Lúc này trong tai Triệu Phụ Vân lại vang lên thanh âm của Hi Di tổ sư: “Lang Vệ này cùng sinh với Vãng Sinh Điện, hiện tại chúng ta giết hắn, chỉ sẽ kinh động càng nhiều Lang Vệ, chúng ta muốn tìm tới chỗ kia nhanh một chút.”

“Vân đạo hữu, thứ người muốn tìm ở nơi này cũng phải nắm chặt, chúng ta sẽ không đi cùng người.” Hi Di tổ sư nói.

“Tốt, vậy ta đi bên này.” Câu trả lời này chính là của Vân Ý Thanh.

Sau đó liền không có thanh âm, Triệu Phụ Vân nhìn chung quanh một chút, trong lúc nhất thời không biết đi hướng nào.

Bởi vì hắn cảm thấy, chỉ bằng tu vi Kim Đan của mình muốn không ngại ở đây, đó là rất khó, Lang Vệ vừa rồi kia liền chỉ ít là cấp độ tu vi Kim Đan.

Hắn cảm thấy, lúc kia tu vi của Hi Di tổ sư cùng Vân Ý Thanh bọn họ cũng đều là tu vi Nguyên Anh, cho nên đệ nhị Nguyên Anh ở bên người, mới có thể an toàn một chút.

Hắn không có để đệ nhị Nguyên Anh cùng mình tách ra

đi hai bên, mà là lựa chọn đi phía trước.

Hắn không biết, có phải là lần tách ra này, Vân Ý Thanh liền tìm tới nơi táng thân của ‘Tranh Hà’ kia.

Hắn không cách nào xác định, chỉ là đi về phía trước, đột nhiên trong tai hắn nghe được thanh âm của Hi Di tổ sư: “Nếu có hậu bối đệ tử Thiên Đô Sơn tới đây, hãy tìm dấu chân ta, đi tới gian phòng mà ta tiến vào.”

Triệu Phụ Vân không biết mình có thể đuổi kịp hay không, nhưng lúc này hắn nghe được, liền rõ ràng phương hướng của mình là nhất trí với Hi Di tổ sư năm đó.

Hắn không biết Hi Di tổ sư sẽ ngừng ở nơi nào, cũng không biết gian phòng hắn phải tìm ở nơi nào, hắn chỉ có thể nhìn từng gian phòng, không còn dám mở đèn, chỉ lấy thị lực nhìn mọi thứ.

Đôi mắt của hắn trong hắc ám hiện ra kim quang, trước mỗi cánh cửa hắn đều sẽ dừng lại một hồi.

Có chút trên cửa hoàn toàn mơ hồ, tựa như dùng mực bôi đen, có chút thì viết một ít chữ cổ quái.

Lại có chút là có họa, còn có chút trực tiếp là một số hiệu, hắn cũng không biết là có ý gì.

Hắn không còn dám tùy ý chạm đến, bởi vì hắn cảm giác được sau cửa nhất định có tồn tại khủng bố.

Hắn sợ mình bị sa vào, nếu không có một mục tiêu rõ

rệt, vậy hấn khẳng định phải thử thời vận, mà có mục tiêu rõ rệt, hấn liền không có khả năng tùy tiện đi vào gian phòng.

Hấn đi tới đi lui, đầu hành lang u ám này không dài lắm, giống như vô biên vô hạn.

Đột nhiên, cước bộ của hấn ngừng lại.

Bởi vì trên một cánh cửa bên cạnh có một chữ là hấn nhận biết, hoặc là nói có một loại cảm ứng đặc biệt, đó là một chữ ‘Bành’.

Ngoài chữ Bành còn vẽ một vòng tròn đem chữ này nhốt lại.

Nhìn thấy một chữ bành này, trong lòng Triệu Phụ Vân sinh ra xúc động không hiểu, hấn lập tức nghĩ đến một người.

Bành Việt.

Ở trong Tổ Sư Điện của Thiên Đô Sơn, có ba tòa tượng thần, theo thứ tự là Thái Hư Đạo Tổ, Bành Việt cùng Hi Di tổ sư.

Nghe nói, Bành Việt lão tổ là chân chính nghe qua pháp ở tọa hạ Thái Hư Đạo Tổ.

Mà Hi Di tổ sư thì là một người đệ tử của Bành Việt lão tổ mà thôi, về phần là thân truyền hay là ký danh, không thể xác định.

Nhưng có ba tòa tượng thần đặt ở đó, đã nói lên quan hệ của ba người, nhất mạch tương thừa.

Mà lại, Triệu Phụ Vân ở trong chủ phong Thiên Đô Sơn, học được « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », nếu nói không có bất kỳ quan hệ gì với Thái Hư lão tổ, hẳn một chút cũng không tin.

Hắn đứng ở trước cửa này, nghĩ muốn nghe một chút có thể nghe được tiếng Hi Di tổ sư hay không, nhưng sau khi đứng trong chốc lát, lại cũng không nghe được gì.

Trong lòng hắn nghĩ đến, trước khi Hi Di tổ sư thành danh, có lẽ Bành Việt lão tổ còn ở thế gian này, nhưng hiện tại lại cơ hồ không có nghe được truyền thuyết liên quan tới hắn.

Đây chỉ là những suy nghĩ thoáng qua, hắn giơ tay lên, trên bàn tay hiện lên một tầng ánh sáng màu vàng đất, trong đó quang vận nặng nề, ngưng thực rõ ràng, phẳng phát thành một bàn tay thổ tính to lớn.

Song khi tay của hắn chạm tới cửa kia, cửa lại giống như sóng nước nhộn nhạo.

Hắn đúng là không có cảm giác được bất luận trở ngại gì, hắn cho dù đã sớm chuẩn bị, bảo vệ chặt tự thân, thế nhưng cửa kia lại hóa thành một mảnh thủy quang, nuốt hết hắn, thế là cảnh tượng trong mắt hắn lập tức thay đổi.

Trong mắt hắn nhìn thấy ánh sáng.

Ánh sáng này không phải hỏa quang, không phải ánh sáng nhật nguyệt, mà là một loại ánh sáng nhật, hoặc nói là pháp quang.

Ở đây, hết thấy đều sáng tỏ, nhưng Triệu Phụ Vân lại có một có loại cảm giác không thật, bởi vì ở trong ánh sáng này, hần nhìn thấy một người ngồi ở đó.

Hần từng bước một đi qua, nhìn thấy trên một chỗ ngồi, có một người ngồi.

Người này sinh động như thật, cao quan, áo lam, có râu ngắn, bộ dạng lộ ra một cỗ uy nghiêm.

Cả người hần giống như đang ngủ, thân thể trượt sang một bên, nghiêng người dựa vào ghế.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định mình không biết đối phương, tim lại đang đập thành thịch, bởi vì trong lòng hần đột nhiên có một ý nghĩ không tốt.

Người này là ai?

Chương 23 : Huyền thật khó phân biệt

Triệu Phụ Vân từng bước một đi qua, cảm giác dưới chân hắn giống như giẫm trên bông, mà hắn lại cảm giác những ánh sáng kia lấy một loại hình thức vạn quang triều tông hướng về người tựa vào trên ghế kia.

Người này, chẳng lẽ có quan hệ gì với “ánh sáng”?

Triệu Phụ Vân từng bước một đi qua, nghiêm túc đối diện, nhưng lại có một cỗ thanh linh khí uẩn trong nhục thân, mà ánh sáng trong phòng này, liền lại như ánh sáng thanh linh.

Bành Việt lão tổ từng nghe đạo Thái Hư Đạo Tổ, lại không có ai biết hắn đến tột cùng là tồn tại dạng gì.

Là yêu, hay là người.

Mặc dù hắn cảm giác đối phương khả năng rất lớn là người, nhưng có một số việc ai có thể nói chính xác đây?

Hắn từng bước một chậm rãi đi qua, trong nhận thức, ánh sáng đều hội tụ hướng người lấy tay phải chống đỡ đầu, dựa vào ghế kia.

Trong ánh mắt hắn, trừ bỏ người này, những địa phương khác thế mà đều thấy không rõ lắm, những quang hoa cạnh giống như hình thành bình chương.

Khi hần từng bước một tới gần, lại cảm thấy người này không phải chết, mà giống như đang ngủ, nhưng lại không phải loại ngủ thuần túy kia, mà như ở trong một trạng thái đặc biệt.

Như chết không phải chết, như sống không phải sống.

Trong lòng Triệu Phụ Vân suy đoán người này có phải là Bành Việt lão tổ hay không, bởi vì có suy đoán này, cho nên lúc này đầu óc hần đều có chút mịt mờ, tất cả suy nghĩ đều là Bành Việt lão tổ binh giải ở đây, khó trách không có nghe được tin tức của Bành Việt lão tổ.

Thế nhưng là, là một người từng nghe Thái Hư Đạo Tổ giảng đạo, sao có thể chết ở nơi này?

Sau khi chết nhục thân đều không mục nát, tồn tại cường đại khủng bố như thế, sao có thể chết đây?

Hần đi tới cách người kia ba bước liền dừng lại, bởi vì hần luôn có một loại cảm giác, chỉ cần mình lại tới gần một chút, đối phương liền sẽ bị bùng tỉnh.

Đứng ở nơi đó quan sát tỉ mỉ tướng mạo của đối phương, nhìn qua vẫn có mấy phần tương tự với tướng mạo của Bành Việt lão tổ trong Thiên Đô Sơn.

Hần không còn dám tới gần, mà là đi vòng quanh người này.

Đi đến phía sau người này, sau đó lại phát hiện, phía sau người này thế mà còn có một đám người ngồi, cùng

một người, cái ghế khác biệt, tư thế khác biệt.

Tựa như có một người, chết rất nhiều lần, nhưng giống như mỗi một lần trước khi chết đều đổi một cái ghế, cũng đổi một tư thế.

Cũng không biết có phải bởi vì vượt qua người thứ nhất hay không, sau đó đằng sau liền thấy rõ ràng, hẩn nhìn đến phía sau dày đặc, đúng là không biết có bao nhiêu người ngồi ở nơi này.

Hẩn ngay lập tức nghĩ đến xác ve.

Người này tựa như là tồn tại cường đại nào đó, lần lượt lột ra xác.

Con ve lột xác, sẽ giương cánh mà bay, người kia đây? Người lột ra nhục thân, đi nơi nào? Triệu Phụ Vân không khỏi ngẩng đầu nhìn, thầm nghĩ: “Vũ hóa? Phi thăng? Đi bên ngoài màn trời sao?”

“Nếu như là như vậy, vậy tại sao lại còn có thể lần lượt lột đi nhục thân ở đây?”

Triệu Phụ Vân nghĩ mãi mà không rõ, hẩn đứng ở nơi này, nhìn nhiều nhục thân tư thái khác nhau như vậy, trong lòng có chút tê dại, bọn hẩn yên lặng giống như đang ngủ, thế nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm thấy bọn hẩn giống như đang nhìn mình chăm chú.

Hẩn không khỏi lại nghĩ, Hi Di tổ sư lại ở nơi nào đây?

Lúc trước rõ ràng hẩn lưu lời nói để hậu bối đệ tử Thiên

Đô Sơn đi theo hần tiến đến.

Mà đi đến trước cánh cửa này, liền nhìn thấy chữ ‘Bành’ trên cửa kia, sau đó khẽ vươn tay, liền tiến vào.

Đến tận cùng gian phòng này có phải là gian phòng hần muốn vào hay không?

Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời không cách nào xác định.

Thế là hần đánh giá cẩn thận diện mục những người này, hần phát hiện diện mục những người này kỳ thật hơi có chút khác biệt, giống như không cùng thời kỳ, hần một đường đi về phía sau, thế nhưng là, làm thế nào cũng đi không đến cuối.

Người ngồi ở đây, nhìn ngang nhìn dọc, đều là người đang ngồi.

Hần chậm rãi nhắm mắt lại, thụ tâm ngưng ý, lại chậm rãi mở to mắt, hai mắt kim quang phun trào.

Cảnh tượng nhìn thấy trong mắt liền không giống.

Ánh sáng trong cả căn phòng biến mất, vẫn là một mảnh u ám, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có ánh sáng, đỉnh đầu lại có một mảnh tinh không nho nhỏ, mà ở giữa tinh không kia, thì có một người đang ngồi.

Người vẫn là người kia, tư thế vẫn là tư thế kia, nhưng cảnh tượng trong phòng này lại thay đổi.

Tinh không nho nhỏ trên đỉnh đầu kia, thần bí mà thâm thúy, giống như gian phòng này mở một cửa sổ mái nhà, có thể trực tiếp nhìn thấy tinh không.

Nhưng Triệu Phụ Vân biết, thiên địa trong Cực Dạ là không có tinh không.

Mà trong phòng này lại có một mảnh tinh không nhỏ.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn tinh không như cửa sổ mái nhà kia, chỉ cảm thấy tinh không này có chút quen thuộc, loại quen thuộc này đương nhiên không phải đến từ Tinh Diệu Cao Nguyên, ngôi sao trong Tinh Diệu Cao Nguyên là độc thuộc về Tinh Diệu Cao Nguyên, rời đi nơi đó liền không nhìn thấy.

Loại quen thuộc này của hắn, là bởi vì hắn từng nhìn thấy trong Thiên Đô Sơn.

Thiên Đô Sơn là ngay từ đầu liền có, nhưng đạo tràng Thiên Đô Sơn là Hi Di tổ sư sáng lập.

Như vậy một mảnh tinh không nơi đó phải chăng có quan hệ với tinh không này.

Hắn ngẩng đầu nhìn tinh không kia, muốn nhìn càng rõ ràng một chút, bởi vì hắn cảm thấy cơ hội khó được, ở đây nhìn giống như có thể nhìn thấy bên kia trời, giống như có thể nhìn thấu quy tắc cùng thần bí trong đó.

Nhưng mà đột nhiên, trong lòng hắn dâng lên một luồng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, loại nguy hiểm này làm cho hắn bừng tỉnh, nhưng hắn lúc này lại giống như đã

rơi vào trong nước sông băng hàn, mặc dù biết bơi lội, mặt sông lại có gió lớn thổi sóng nước không ngừng bao phủ đầu, nhào vào mặt, để hấn không thể thở nổi.

Mà cổ rét lạnh kia lại chui vào trong thân thể, nhanh chóng đông cứng thân thể, điều này khiến hấn có một loại cảm giác thân thể bị một cỗ lực lượng quán lấy, khi ý thức hấn thanh tỉnh lại, thế mà cảm giác thân thể của mình đang chết lặng.

Nhưng cũng may hấn tu chính là hỏa pháp, đồng thời ở sâu trong ý thức tu ra nguyên linh Kim Ô, hợp Xích Viêm Thần Đăng.

Lấy Xích Viêm Thần Hỏa làm gốc, hợp lấy nguyên linh Kim Ô, ở trên cảnh Thanh Ngọc Ngô Đồng dựng dựng ra Tam Túc Kim Ô.

Lúc đầu yếu kém, cho đến ngày nay, lại càng ngày càng ngưng luyện rõ ràng.

Có thể gọi là pháp tướng.

Mà pháp tướng này vốn là từ hư từ, sinh ra từ trong ký ức suy nghĩ của Triệu Phụ Vân, tất nhiên là theo niệm mà động.

Tâm niệm của hấn sau khi bị Linh Tê Tị Tai Pháp bùng tỉnh, Kim Ô pháp tướng trên ngọn đèn liền phòng ra thần quang kim sắc.

Thần quang soi sáng ra từ đan điền, đầu tiên là chiếu khắp lục phủ ngũ tạng, lại chiếu vào huyết nhục cốt tủy,

lại thấu da lông mà ra, đôi mắt của hắn càng là lộ ra hào quang kim sắc.

Cả người đứng ở nơi đó chiếu rọi căn phòng này một mảnh quang minh, ánh mắt của hắn lại nhìn phòng này, lại phát hiện phòng này lại thay đổi, biến thành bộ dáng một mảnh hỗn độn, đỉnh đầu căn bản cũng không có tinh không gì, chỉ khảm nạm một viên dạ minh châu, mà người ngồi trước mặt này, lại là một cỗ thầy khô.

Trên người kết mạng nhện, quần áo đã mục nát từ lâu.

Triệu Phụ Vân trong lúc nhất thời đúng là không phân biệt được, mình nhìn thấy đến tột cùng là thật hay là huyền.

Trong pháp ý của hắn, có phá vọng, trấn thần chi ý, cực ít thụ mê hoặc tâm thần, nhưng lúc này hắn lại không cách nào phân biệt trước mặt nhìn thấy đến tột cùng là huyền hay là thật.

Chương 24 : Thấy quá khứ

Triệu Phụ Vân lấy Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ tâm thần của mình, Kim Ô pháp tướng vào trong pháp vọng, nhìn ở bên ngoài, lại nhìn không thấu cảnh tượng trong phòng này là thật hay huyền.

Ngay từ đầu, đến hiện tại, đã thay đổi ba tầng cảnh tượng.

Hoặc nói là bốn tầng.

Ngay từ đầu chỉ có một người ngồi ở đó, đằng sau biến thành rất nhiều người, lại về đó chỉ là một người, đỉnh đầu có tinh không, mà hiện tại vẫn là một người, chỉ là người này đã thành thân khô, tinh không trên đỉnh đầu chỉ là khảm nạm một chút dạ minh châu mà thôi.

Hắn nhìn từng viên dạ minh châu khảm nạm kia.

Hắn đột nhiên nghĩ đến trong Cực Dạ không có ngôi sao, mà một khoảng trời ở Đại Chu Quốc là có ngôi sao, hơn nữa có mặt trăng.

Điều này trước đó chưa từng nghĩ, đó là bởi vì có trí nhớ của kiếp trước, cho rằng ban ngày có mặt trời, ban đêm có trăng sao là bình thường, cũng không biết địa phương khác là không có ngôi sao.

Mà hiện tại hồi tưởng lại, trong phạm vi Đại Chu có ngôi

sao, liền không phải hiện tượng bình thường.

Hắn đi từng bước một quanh người như cây khô này, những nơi chân đi qua, lưu lại một vết tích cháy đen, đây là hỏa quang trong người hắn thiêu đốt mặt đất hình thành.

Hắn không có nhìn ra cây khô này có chỗ nào không đúng, lại nhìn nơi khác, phát hiện gian phòng này kỳ thật cũng không lớn, giống như một phòng bế quan, bởi vì đằng sau còn có một chiếc giường tu hành.

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa nhắm mắt lại, sau đó buông lỏng tâm thần, ý thức bay ra, cảm thụ được gian phòng này, trong nháy mắt này, hắn cảm giác mình rơi vào trong nước, mà mình không ngừng chìm xuống.

Hắn có một loại cảm giác ngọt ngào, đây là ý thức bị giam cầm, trước đó không có, bởi vì lúc trước hắn kiểm chế pháp niệm, Thái Nhạc Trấn Thần Pháp trấn trụ tâm thần của mình, cho nên không có loại cảm giác này, mà lần này, hắn là buông lỏng.

Chính hắn sau khi buông lỏng, liền cảm thấy loại trời buộc đến từ một vùng hư không này, cảm thấy một vùng hư không này pháp ý hỗn loạn.

Pháp ý hỗn loạn kia giống như loạn lưu, giống như vòng xoáy, trong cảm giác của hắn, một mảnh quang hoa phức tạp, trong quang hoa kia, có một người tới tới đi đi ở đây, khi thì suy nghĩ, khi thì tĩnh tọa, thỉnh thoảng nhìn tinh không trên đầu.

Người này giống như đang suy tư, đang diễn toán, lại giống như đang tránh né thứ gì, nhưng Triệu Phụ Vân đúng là nhìn thấy trạng thái của hắn hết lần này đến lần khác đều không giống nhau, mặc dù đều là cùng một người, nhưng đều giống như một người mặc quần áo khác biệt, thể hiện khí chất khác biệt.

Nhưng Triệu Phụ Vân vẫn không cách nào xác định, những điều này có phải ảo giác hay không, hoặc nói là một chút ấn ký người này lưu ở nơi này.

Ngõng qua lưu tiếng, người qua lưu dấu vết.

Nhất là một tồn tại cường đại, có thể để cho mình không có vết tích ở trên trời, nhưng một tồn tại cường đại, cũng có thể bắt được ấn ký người này lưu lại trong một vùng hư không.

Lưu lại ấn ký của mình trong thiên địa, vốn là một quá trình tu hành.

Triệu Phụ Vân im lặng cảm thụ, nhưng hắn vẫn cảm thấy nhìn không rõ ràng lắm, thế là thi triển Thái Hư độn pháp, hắn để cho mình hóa thành hư vô, dung nhập một vùng hư không này.

Một điểm mấu chốt nhất trong Thái Hư độn pháp, chính là để tâm linh của mình đạt tới trạng thái chí hư chí tĩnh, để cho mình vô cùng thành tâm cho rằng mình chính là một phần của phiên thiên địa này.

Ở trong nháy mắt này, bóng người đứt quãng kia, vào thời khắc này đều ngừng đầu hoặc là quay đầu, nhìn về

phía hắc, giống như bọn hắc vốn ở trong một gian phòng, mà lúc này có người đẩy cửa tiến vào.

Trên mặt bọn hắc xuất hiện một tia ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh lại minh bạch, rất nhiều bóng người đồng thời mở miệng, nói: “Thái Hư đạo pháp lại có truyền nhân đến tận đây, đáng tiếc, bắt quá bước theo gót chúng ta mà thôi.”

Triệu Phụ Vân không biết rõ lời nói của người này là có ý gì.

Liên hỏi: “Người là ai, nói lời này là có ý gì?”

Nhưng người kia cũng không để ý tới, hắc giống như căn bản không nghe được Triệu Phụ Vân nói.

Chỉ thấy đông đảo bóng người kia đều hợp lại cùng nhau, phẳng phát có một chùm sáng đánh vào trên người hắc, cả người hắc đều sáng tỏ rõ ràng.

Người này một thân bạch bào, lam quan cao lập, đại bào đại tụ đứng ở nơi đó.

Bất quá, theo hắc rõ ràng cùng sáng tỏ, bốn phía lại biến hắc ám, hắc ám như sóng triều xung kích mọi thứ trong bóng tối, bao quát người kia, Triệu Phụ Vân cũng cảm giác có một cỗ lực lượng đẩy mình ra, thậm chí muốn cuốn mình vào chỗ sâu trong sóng lớn, muốn bao phủ trong hắc ám vô biên.

Hắc cố gắng duy trì loại trạng thái chí hư chí tĩnh kia, để cho mình tận lực không tiếp nhận hắc ám thủy triều.

Loại thủy triều này không thuộc về linh khí, pháp niệm thuần túy, mà giống như quy tắc trong thời không, giống như ngăn cách một nháy mắt trước cùng một nháy mắt sau.

Cả người Triệu Phụ Vân giống như trầm luân trong biển thời không này, sau đó liền nghe được người kia nói: “Hắc ám này bao trùm quá khứ cùng tương lai, bá đạo như vậy, cũng không phải là bộ dáng năm đó cùng mọi người mưu đồ nói a...”

“Người đây là ngay cả chúng ta đều muốn nuốt hết a, muốn thế giới này vĩnh viễn hãm trong bóng tối sao? Bộ dáng này nhưng không tốt, chúng ta những người ủng hộ người này, sau khi giúp người phong ấn Xích Dương, lại từng người không thể không mở từng động thiên đến tránh né...”

Người này giống như tự nói, lại như căn bản liền quên đi Triệu Phụ Vân tồn tại.

Triệu Phụ Vân nghe đến đây, trong lòng không khỏi lên một tia gợn sóng.

Người này thế mà tham dự phong ấn Xích Viêm!

Đây còn là lần đầu tiên hắn nghe được bí mật viễn cổ như thế lại ở trước mặt mình triển khai.

“Hắn là ai, là Bành Việt tổ sư sao? Nếu như đúng vậy, vậy hắn cũng tham dự phong ấn Xích Viêm sao?”

Triệu Phụ Vân có chút không dám tin tưởng, hắn vẫn đem chuyện này xem như một truyền thuyết viễn cổ đến đối đãi, cảm thấy cách mình xa không thể chạm.

Mà hiện tại hắn phát hiện, rất có thể tổ sư Thiên Đô Sơn nơi mình tu hành liền tham dự trong đó.

Như vậy, Hi Di tổ sư có biết hay không?

Chẳng lẽ đây cũng là một bí mật của Thiên Đô Sơn?

Hơn nữa, Hi Di tổ sư phải chăng từng tới nơi này?

Những ý niệm này chỉ là chợt lóe lên trong lòng hắn, bởi vì hiện tại tâm linh của hắn không thể có chấn động quá lớn, mặc dù là như thế, vừa rồi có ý niệm chợt lóe lên trong đầu mà tâm tình rối loạn, trong mắt hắn người hư hư thực thực tổ sư Bành Việt kia, liền cũng lại đột nhiên có chút mơ hồ.

Chỉ thấy miệng của hắn mơ hồ khép mở, như đang nói gì đó, nhưng lại nghe không được tiếng của hắn.

Sau khi hắn lại một lần nữa điều chỉnh tâm tình một phen, làm mình chí hư chí tĩnh, cảm nhận được mọi thứ lại một lần nữa rõ ràng.

“Những người ngoài màn trời kia cuối cùng sẽ trở về, nếu có hậu bối đến tận đây, thấy đến ngày đó, khi cần thủ môn hộ, nếu có người tu Thái Hư Đạo phải cẩn thận, bởi vì ngoài màn trời, chính là Thái Hư, cái gọi là Thần Du Thái Hư, chính là vào màn trời, nếu có một ngày Nguyên Anh Hóa Thần, khi thần du thiên địa, không thể

bằng bản năng vào Thái Hư, mà hắn là từ... vào, bằng không, liền khó trở về.”

Một phần quan trọng của thanh âm thể mà biến mất.

Trong một đoạn lời nói này, có mấy điểm tin tức là Triệu Phụ Vân rất để ý, trong đó người tu hành ‘Thái Hư Đạo’ phải cẩn thận, đây là vì sao?

Còn một câu mấu chốt kia, nên vào từ nơi nào?

Vì sao nói tới đó, lại không có thanh âm, là hắn cố ý không nói ra, hay nói ra bị loại lực lượng nào đó đánh tan thanh âm?

Người có thể ở trong hư vô để lại lời nhắn cho hậu thế, cũng để người nghe được, thanh âm của hắn đều có thể bị lặng yên không một tiếng động đánh tan nội dung mấu chốt, như vậy người tiêu âm lại là ai?

Triệu Phụ Vân tiếp tục cảm thụ được, người hư hư thực thực là Bành Việt kia, lại đứng ở nơi đó không nhúc nhích nhìn lên bầu trời.

Phía bầu trời nho nhỏ kia, có ngôi sao, mà ngôi sao hình thành đồ án, theo Triệu Phụ Vân, xác thực rất giống tinh không trong Thiên Đô Điện của Thiên Đô Sơn.

Chương 25 : Di Tinh Hoán Đầu

Triệu Phụ Vân rốt cục không cách nào lại bảo trì loại trạng thái chí hư chí tĩnh kia, thế là trong tai bắt đầu xuất hiện tiếng thủy triều lên, lực lượng vô hình tồn tại trong thời không kia giống như sóng biển xông vào tâm linh từ trong tai.

Cổ lực lượng kia như có thể đem thọ nguyên, tinh khí thần, cùng tất cả ý nghĩa tồn tại của người đều cọ rửa.

Đây chỉ là cảm thụ trực giác của hắn, hắn nhanh chóng thoát ly.

Thân thể hắn nhanh chóng hiển hiện từ trong hư vô.

Trong đôi mắt của hắn, người nguyên bản nhìn thấy cũng đang bay ra, sau đó tan thành quang ảnh duy nhất trong nước u ám, thành đoàn, thành phiến, cuối cùng toái, tản vào hắc ám, hóa thành điểm điểm tinh thần, hắn nhìn thấy trong một vùng tăm tối xuất hiện điểm điểm tinh quang.

Trong tai đột nhiên nghe được một thanh âm: “Di Tinh Hoán Đầu”

Điểm điểm tinh thần trong mắt hắn kia, đột nhiên chuyển động, bầu trời trong nháy mắt biến hoàn toàn mờ lung, hóa thành vòng xoáy thôn phệ hắn, mà cả người hắn cũng không thể không gấp buộc pháp niệm, thủ tâm

thần, không để cho mình bị vòng xoáy kia đập vỡ vụn ý thức.

Thời gian chỉ là trong nháy mắt, nhưng lại như cực kỳ dài lâu, hắn cảm thấy gió thổi trên người mình, cảm giác được mình đang rơi xuống.

Mở to mắt, nhìn thấy chính là đêm tối tinh không.

Trong nháy mắt mở to mắt, có mấy ngôi sao óng ánh vô cùng, trong mắt hắn to lớn, như ở trước mắt, sau đó nhanh chóng thu nhỏ đi xa, lúc lại nhìn rõ, ngôi sao kia liền như đã trở về bầu trời, chỉ là sáng tỏ hơn một chút so với ngôi sao khác, lại một chớp mắt, không khác gì những ngôi sao khác, lại sau một chớp mắt, Triệu Phụ Vân đã không thể phân biệt vừa rồi là mấy ngôi sao lóe sáng.

Bọn chúng đã trở về trong quần tinh, giống như hết thảy đều chưa từng xảy ra.

Triệu Phụ Vân rơi xuống trên đại địa, gió bị thân thể của hắn phá vỡ, mà trên người hắn còn bao hàm linh quang, nhìn ngôi sao tiêu di vô ngân, trong lòng hắn kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi, lại cảm thấy nên như thế.

Thiên Đô Sơn Hi Di tổ sư tiến vào Vãng Sinh Điện, tự có phương thức ra Vãng Sinh Điện.

Gian phòng có tiêu ký chữ ‘Bành’ kia, nghĩ đến chính là thông đạo ra Vãng Sinh Điện.

Trên đại địa có người ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời,

thì là nhìn thấy có một đạo lưu quang đột nhiên rơi xuống từ trên trời, rơi vào quần sơn.

Trong vùng núi này, đang có hai người ngồi ở một bệ đá chỗ sườn núi tu hành.

Đây là hai vị nữ tu, một người trong đó nhìn qua hơn bốn mươi tuổi, một thân đạo bào đen trắng, trong tay một cây phát trần khoác lên khuỷu tay.

Mà lúc nhìn nàng lần đầu tiên, bắt mắt nhất thì là một khối hắc ban trên mặt nàng, từ đầu trái xuống, đem con mắt đều che khuất, vành mắt trầm xuống, mí mắt đều cơ hồ không cách nào bao trùm tròn mắt, lộ ra dữ tợn khủng bố.

Từ tổn thương trên người nàng đến xem, cũng biết nàng nhất định từng kinh lịch một phen mạo hiểm.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, trong hai mắt lộ ra cẩn thận cùng cảnh giác.

Ở bên cạnh nàng, thì là một nữ tu sĩ trẻ tuổi, nhìn qua tuổi tròn đôi mươi, một thân đạo bào màu vàng hơi đỏ, giống như nụ hoa màu vàng hơi đỏ nở rộ vào mùa xuân, sinh cơ bừng bừng.

“Sự phụ, là thứ gì?” Nữ đệ tử nghi ngờ hỏi.

Trong mắt nàng tràn đầy hiếu kì của người trẻ tuổi.

Sự phụ bên cạnh nàng không trả lời, bởi vì nàng cũng không nhìn rõ ràng.

“Là người sao?” Nữ đệ tử lại hỏi.

“Là người mới nguy hiểm.” Sư phụ hồi đáp.

“Người ở đây, vì sư đi xem một chút.”

Nàng vẫn quyết định đi xem một chút, mặc dù nàng đã trải qua chuyện mạo hiểm khủng bố, trở nên cẩn thận, nhưng cũng biết có một số việc tránh không được, không bằng chủ động đi đối mặt.

Chỉ là nàng vừa dứt lời, đồ đệ bên cạnh lại đột nhiên chỉ một gốc đại thụ cách đó không xa, trên ngọn cây đại thụ kia chẳng biết lúc nào đứng một người.

Người kia ở trong phiên bóng đêm này, dưới ánh sao nhàn nhạt, người này là bắt mắt như vậy, thế nhưng nàng lại không có nửa điểm cảm giác trước khi đệ tử của mình nhắc nhở.

Khi nàng nhìn thấy người này, tâm liền co rút lại, đối phương một thân pháp bào màu cam, tóc cuộn thành búi tóc, có một cây trâm gài tóc màu trắng chặn ngang ở giữa.

Pháp bào trên người hắn, rộng lớn phiêu dật, đại bào tay áo lớn, đứng ở nơi đó, có gió thổi qua, ngọn cây lắc lư, thế nhưng pháp bào rủ xuống trên người hắn lại không hề nhúc nhích tí nào.

Hắn đứng ở đó, rõ ràng sáng rõ bắt mắt như vậy, nhưng gió lại thổi không đến hắn, hắn giống như hư vô, nhưng

lại thấy được.

Nhưng khi nàng thấy rõ ràng mặt của hắn, tâm nguyên bản mang theo vài phần sợ hãi đề phòng, trong chớp mắt thay đổi, bởi vì gương mặt hắn nàng từng gặp.

Nàng nhớ kỹ, năm đó khi mình cùng sư phụ tu hành ở trước động phủ, nhìn thấy có một người ngồi trên lá cây to lớn, mà lá cây kia lại được tám quỷ ảnh nhấc lên bay giữa núi rừng.

Lúc ấy nàng liền hỏi sư phụ của mình người kia là người hay quỷ.

Sau đó, nàng tranh luận một phen với sư phụ của mình, trêu đến sư phụ đánh mình, còn dẫn tới đối phương cách núi mở miệng muốn mua mình đi thử thuốc.

Nàng tu hành những năm này, có không ít cố nhân đã chết rồi, người tu hành mặc dù trường thọ một chút, nhưng cũng sẽ luôn luôn gặp phải các loại nguy hiểm, người bình thường gặp phải quỷ mị yêu quái liền sẽ chết, mà tu sĩ sẽ gặp phải lợi hại hơn, có đôi khi càng là chính mình sẽ chủ động tìm kiếm những nơi quỷ quái chiếm cứ.

Cho nên thương vong của tu sĩ cũng là rất lớn.

Mà sư phụ của nàng cũng không thể thọ hết chết già, chính nàng cũng kém một chút chết trong một lần tâm u dò huyết, còn có mấy lần cùng người ác đấu, nàng đều cho là mình muốn chết rồi, cuối cùng mặc dù may mắn mở Tử Phủ, nhưng cũng mang tổn thương, thế là nàng

trở lại núi năm đó mình đi theo sư phụ tu hành, thu một người đệ tử, không nghĩ nhiều về những thứ khác nữa.

Chỉ là để nàng ngoài ý muốn chính là, thế mà nhìn thấy người năm đó từng gặp mặt một lần.

Hắn nhìn qua mặc dù ý vị thành thực, nhưng cũng càng phát ra thần bí cùng cao xa, mặt cũng y nguyên trẻ trung.

Như cố nhân không phải cố nhân, trong đầu của nàng lại hiển hiện đối thoại với sư phụ lúc mình tuổi nhỏ.

Nhưng rất nhanh lại lấy lại tinh thần, bởi vì nàng thật sự không biết người trước mặt này là chính hay tà.

Có ít người khả năng bởi vì người nhìn hắn một ánh mắt liền giết người, cho nên trong lòng nàng vẫn là căng thẳng.

Hơn nữa, đối phương tựa hồ rơi xuống từ phía trên, cũng không biết trên người hắn xảy ra chuyện gì.

“Lại rơi xuống nơi này, cũng là hữu duyên.” Triệu Phụ Vân mang theo vài phần cảm thán.

Hắn nhận ra vùng núi này, bởi vì từng đi qua nơi này.

“Văn bối Sơn Tú, bá kiến tiên bối.” Nữ đạo nhân cảm phát trần trên mặt có vết sẹo kia, khom người xa bá Triệu Phụ Vân.

“A!”

Hiện tại người khác xưng Triệu Phụ Vân là tiền bối, hẳn đã không có nửa điểm cảm giác mâu thuẫn hoặc là đảm đương không nổi, bởi vì hẳn xác thực đã có tuổi, chính hẳn cũng không biết mình ở trong bóng tối kia bao nhiêu năm, trong phiên thiên địa này lại là bao nhiêu năm.

Thời gian ở trên người cùng trong lòng hẳn xuất hiện một loại cảm giác hỗn loạn.

Quả nhiên là u ám bất kể năm, thế sự đã biến thiên.

“Một vùng núi này, ta nhớ được từng có một động phủ, động phủ kia có một cặp sư đồ, cũng không biết còn ở đó hay không.” Triệu Phụ Vân có chút cảm thán mà hỏi.

“Tiền bối lại còn nhớ rõ, chỉ là gia sư đã mất nhiều năm, chỉ có văn bối thu đệ tử truyền thụ đạo pháp của gia sư.” Đạo cô tên là Sơn Tú nói.

Lúc này Triệu Phụ Vân mới lại quan sát tỉ mỉ nàng, nhìn khuôn mặt hiện tại của nàng, cùng ngữ khí thận trọng của nàng lúc này, không khỏi nói: “Nguyên lai là người a, năm đó người tuổi nhỏ, hồn nhiên ngây thơ, bây giờ lại trầm ổn cẩn thận, quả nhiên là tuế nguyệt vô tình a.”

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy, tuế nguyệt giống như cuộn cuộn chảy xiết, mang đi rất nhiều đáng yêu và tốt đẹp trong con người.

Cuối cùng, để người biến thành gỗ mục, cho đến tử vong.

Chương 26 : Thế gian lúc này

Kỳ thật Triệu Phụ Vân chỉ đi qua nơi này một lần, trong trí nhớ của hắn, người và sự việc một vùng này đều có thể xưng được là thoáng qua như mây khói, nhưng bởi vì tu sĩ trí nhớ tốt, khi lại bị chạm đến tình cảnh, liền sẽ nhớ tới.

Hắn nhìn cảnh núi dưới bầu trời đêm này, phía trước là một đầu sơn cốc, kéo dài khúc chiết, có gió thổi dọc theo thung lũng, xông ngược lên ở chỗ Triệu Phụ Vân đứng, thẳng lên bầu trời, thổi đến rừng cây ào ào vang.

“Tiểu tu chúng ta không dám uổng phí thời gian, năm đó thấy tiền bối ngồi lá du sơn, tiêu sái tùy tiện, nhiều năm qua, vẫn chưa từng quên lãng thân ảnh tiền bối, chỉ nghĩ có một ngày cũng có thể giống như tiền bối mới tốt.”

Đệ tử bên cạnh nàng nhìn sư phụ của mình, nàng cũng từng ở một lần nghe sư phụ cảm thán qua từng có tu sĩ ở trước động phủ thừa phong diệp mà qua, thái độ tiêu sái, không nghĩ tới người kia cư nhiên chính là người trước mặt này.

Triệu Phụ Vân cũng không có giải thích mình khi đó đang luyện tập pháp thuật, đang thí nghiệm ‘Huyền biến’ chi pháp.

Nói đến, huyền biến chi pháp của hắn không cao thâm bằng những pháp thuật khác của hắn hiện tại.

Huyền hóa còn tốt, biến hóa chi thuật, nếu muốn tu đến cao thâm, thì là dính đến đạo lý cực sâu.

Huyền hóa chi pháp, dễ học khó tinh, hần ở Huyền Quang Kỳ liền có thể huyền hóa người giấy, sau khi Trúc Cơ có thể cảm giác ác niệm mà huyền hóa cái bóng, nhưng về sau không còn tiếp tục tinh nghiên.

Triệu Phụ Vân không nghĩ qua muốn đi luận đạo với nàng, hỏi: “Có thể nói với ta, những năm gần đây trong phiên thiên địa này đã phát sinh chuyện gì?”

“VẬY, xin tiền bối di giá vào trong động phủ của ta, tốt tử mĩ nói với tiền bối.” Sơn Tú lập tức đáp ứng.

Tùy tiện mời người khác vào động phủ của mình đương nhiên là không đúng, nhưng mời người khác vào động phủ cũng là một loại lấy lòng.

Thân thể Triệu Phụ Vân bất động, nhưng trên người lại có ánh sáng vọt lên, thẳng tắp vạch ra một đường ánh sáng, rơi thẳng xuống một vách núi như mỏ chim ưng.

Nơi đó chính là động phủ của nàng, kỳ thật động phủ của nàng cũng có thể xưng là ẩn mật, nhưng ở trong mắt Triệu Phụ Vân lại thấy rõ.

Linh khí trong núi mặc dù ngoài sáng không có hội tụ hướng nơi đó, nhưng linh khí địa mạch lại hội tụ ở nơi đó từ phía dưới.

Hơn nữa năm đó nàng cùng sư phụ nàng chính là nói

chuyện ở nơi đó, sau đó gặp phải Triệu Phụ Vân.

Sơn Tú lập tức lôi kéo đệ tử của mình, đạp gió mà lên, trong lúc phiêu đăng cũng đã rơi xuống trước động phủ.

Chỉ thấy nàng vung phát trần, phát trần giống như quét tới bụi đất trên vách đá, huyền cảm cửa động phủ như gió thổi bụi đất, bay lên bụi mù hoàn toàn mờ hồ.

Nơi đó nguyên bản nhìn qua chỉ là một đầu khe núi, lúc này lại hiển lộ ra một cánh cửa.

Trên cánh cửa còn có một đôi câu đối.

Miệng ưng nhất tuyến an thân huyết, trong núi nửa toà tu tâm phủ. (Ưng chủ nhất tuyến an thân huyết, sơn trung bán tọa tu tâm phủ)

Hoành liên: Tọa Sơn Phái.

“Tọa Sơn Phái?” Triệu Phụ Vân đọc lên cái tên này.

Sơn Tú hồi đáp: “Gia sư từng nói, chúng ta dù cố gắng tu hành, cũng bất quá là nhiều chút tuổi thọ, mà thanh sơn lại bình yên sừng sững giữa thiên địa, lại ngàn năm không thay đổi, cho nên chúng ta phải học được tĩnh tọa trong núi, đồng tâm đồng ý với núi, có thể đồng thọ đồng mệnh.”

“Không sai.” Triệu Phụ Vân xác thực cảm thấy là không sai, hẳn có thể khẳng định, Tọa Sơn Phái này hiện tại bất quá là truyền đời thứ hai, lúc ấy kỳ thật sư phụ của nàng cũng chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ, nhận thức này không

thể nói cao minh cỡ nào, nhưng tâm tính lại không sai, chí ít tâm đã yên tĩnh trở lại.

Có chút đạo lý, không cần cao thâm cỡ nào, bởi vì đạo lý càng đơn giản chất phác liền càng có một loại khí quyển hóa phức tạp thành đơn giản.

“Mời tiền bối.” Sơn Tú tiến lên đẩy cửa động phủ, tiến vào trong, hướng Triệu Phụ Vân làm động tác mời.

Đệ tử bên cạnh thì ngửa đầu nhìn Triệu Phụ Vân, nàng cảm thấy trên người Triệu Phụ Vân có một loại cảm giác kỳ quái, màu sắc pháp bào rất sáng rõ loá mắt, nhưng người dưới pháp bào lại có một loại cảm giác thâm thúy trầm tĩnh khó mà nói hết.

Cảm thấy hần giống như một ngọn đèn yên tĩnh, tán phát ra ánh sáng, nhưng bản thân lại là an tĩnh như vậy, mà có mưa gió thổi cuốn, cũng dao động không được một điểm ánh sáng cùng thân đèn kia.

Triệu Phụ Vân lưỡng thường đi vào.

Động phủ không tính lớn, người sáng tạo động phủ này cũng không có khả năng có thủ đoạn tu di giới tử.

Động phủ giống như bụng ưng, hình bầu dục, trong đó có khu vực tiếp khách.

“Vụ Nhi, đi lấy Kim Quang Trà tới.” Sơn Tú nói xong, liền dẫn Triệu Phụ Vân ngồi xuống trên bồ đoàn kia.

Nữ đệ tử tên Vụ Nhi kia bước nhanh đi lấy một hộp trà

đến, nàng biết trà này là trà sư phụ mình phi thường trân ái, bởi vì đây là sư phụ mang ra từ trong một chỗ bí cảnh, vì một gốc cây trà này, sư phụ kém chút liền chết.

Chỉ một gốc cây trà, lượng rất ít, bình thường sư phụ mình đều không nỡ uống, có bằng hữu bình thường tới bái phỏng, cũng cơ bản sẽ không lấy ra.

“Kim Quang Trà này nguyên bản tên gọi là gì, vẫn bồi cũng không rõ ràng, sở dĩ đặt cái tên này, là bởi vì trà này sau khi tan trong nước, tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt, cực kì xinh đẹp, sau khi uống lúc còn nóng, sẽ có một loại cảm giác ánh nắng chiếu rọi trong tạng phủ, toàn thân ấm áp, xua tan hàn tà trong người.”

Triệu Phụ Vân nghe xong, nhìn lá trà kim sắc kia, hiển nhiên lá trà có thủ pháp luyện chế đặc biệt, cuộn thành từng con trùng màu vàng nho nhỏ, trên người nó tán phát khí tức Viêm Dương nhàn nhạt.

Bên cạnh có một cái bếp lò nhỏ, nữ đệ tử kia ở nơi đó đun nước.

Mà Sơn Tú nói: “Những năm gần đây, Xích Viêm huy quang không ngừng yếu bớt, rất nhiều người nói năm đó Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo trước khi chết chưa thể truyền thừa vị trí Giáo Chủ, cho nên Xích Viêm chỗ chúng ta sẽ biến mất.”

“Mặc dù chuyện này không biết thật giả, nhưng những năm gần đây, đã khó mà nhìn thấy Xích Viêm thành hình, chỉ nhìn thấy có ánh sáng tán ra tại thiên địa, từ mờ đến rõ ràng, lại đến ám trầm, rất nhiều tu sĩ, đều

mắc một số bệnh.” Sơn Tú nói.

“Bệnh? Bệnh gì?” Triệu Phụ Vân tâm tư khế động.

“Không biết, mọi người thường gọi bệnh này là khuyết dương chứng!” Sơn Tú nói.

“Bị khuyết dương chứng sẽ như thế nào?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Sẽ khát vọng nhìn thấy ánh nắng, ở đêm khuya, sẽ cảm thấy trong xương cốt có hàn ý lộ ra, cho nên, những năm gần đây đan dược hoặc là bảo vật có thể làm cho thân thể người sinh ấm áp, rất được hoan nghênh, phía nam có một gia tộc, mở ra một mỏ hỏa ngọc, chế hỏa ngọc thành ngọc phù hộ tâm, rất là bán chạy.”

Triệu Phụ Vân đại khái hiểu chuyện gì xảy ra, tu sĩ còn sẽ xuất hiện loại khuyết dương chứng này, như vậy người bình thường đây? Tất nhiên sẽ nghiêm trọng hơn.

Hắn lại một lần nữa hỏi: “Xích Viêm Thần Giáo giải tán rồi sao?”

“Xích Viêm Thần Giáo so với trước kia càng hưng thịnh sinh động, chỉ là các nơi Xích Viêm Thần Giáo đều dùng tên của mình, quảng nạp tín đồ, phân phát đèn đuốc, ta cũng muốn luyện chế một ngọn đèn, cũng vừa lúc nhận biết một vị Hưởng Dương Phái, đang muốn hướng nàng cầu một sợi dương hỏa để thắp đèn, để phòng ngừa vạn nhất.”

Sơn Tú đang nói chuyện, liếc mắt nhìn một ngọn đèn

bày biện trên điện thờ bên cạnh, Triệu Phụ Vân liếc mắt nhìn, không có nói gì.

Tiếp tục hỏi: “Còn có thay đổi gì sao?”

Nhưng trong lòng Sơn Tú nghĩ, cũng không biết hẳn đi nơi nào, đúng là không biết chuyện thế gian sao? Thầm nghĩ những điều này, trong miệng lại trôi chảy nói: “Những thay đổi khác, vậy liền lớn.”

“Từ khi thiết miếu đường đến nay, thiên hạ liền bắt đầu rung chuyển, yêu quỷ trong núi cũng vì tranh đoạt danh ngạch miếu đường mà ác đấu, cho dù là thế gia truyền thừa mấy trăm năm cũng có bởi vì tranh đấu mà suy bại, thậm chí có nguyên bản thành trì nhân loại đã biến thành yêu thành quỷ thành, như thế, lại có thể có được triều đình thừa nhận, phong quan cho ấn, ta cũng là cảm giác thiên địa hỗn loạn, thế là trở lại trong núi, làm một tu sĩ sơn dã, không đi nhiễm những thứ này.”

Triệu Phụ Vân khẽ nhú mày.

“Mời tiên bối uống trà!”

Thân Văn Chỉ Tiêm · tác gia nói

Thư hữu viết tiểu thuyết, không có ký kết. Đều nói độc giả khởi điểm lợi hại, mọi người có thể đi xem một chút, cho điểm ý kiến.

Chương 27 : Biến hóa

Triệu Phụ Vân lẳng lặng nghe.

Sau khi nghe xong tóm tắt của nàng, trong lòng chỉ có một cảm giác, Xích Viêm sắp tắt, yêu ma quỷ quái thừa dịp đêm mà lên.

Tóm lại một câu, nguyên bản lúc Xích Viêm hành thiên, những vật quỷ mị âm tà này chỉ có thể trốn ở địa phương âm u, chỉ có thể ra ngoài trong đêm tối, cho dù là có yêu tinh, cũng sẽ sau khi biết sinh tử, hướng hắc ám bên ngoài Đại Chu mà đi.

Lại có tu sĩ các nơi, để những quỷ quái yêu ma này cũng không nhiều, mà phần lớn là trong hắc ám ngoài Đại Chu.

Hiện tại Xích Viêm tán hình, chỉ có quang hoa, so với nguyên bản nóng bỏng chiếu Đại Chu kia muốn kém quá nhiều, thế là liền có quỷ mị sinh sôi, hoặc là có các loại yêu ma quỷ quái trong hắc ám Cực Dạ đi đến Đại Chu, trong mắt bọn chúng, huyết nhục những tu sĩ Đại Chu này, chính là mỹ vị nhất đẳng.

Không chỉ ăn ngon, còn có trợ giúp bọn chúng tu hành, huyết nhục, thần hồn đều là vật tốt.

Tựa như tu sĩ nhân loại, cũng sẽ cảm huyết nhục hồn thể của những yêu ma quỷ quái này luyện khí luyện bảo.

Nếu là thật sự có một ngày Xích Viêm hoàn toàn biến

mất, phiên Chu địa này quay về hắc ám, chỉ sợ cho dù là tu sĩ cũng sẽ mười không còn một.

Hắn đi qua một vòng trong Cực Dạ, Cực Dạ cũng không phải là hoang vu như trong tưởng tượng trước đó, ngược lại có một loại sinh cơ bừng bừng khác.

Thế giới này, mặt trời biến mất, hắc ám bao phủ cũng không có nghĩa là sinh mệnh diệt tuyệt.

Giống như nước nhấn chìm lục địa, mặc dù sinh mệnh trên lục địa sẽ tử vong rất nhiều, nhưng sẽ không diệt tuyệt, mà sinh mệnh mới trong nước sẽ thay thế sinh mệnh nguyên bản tồn tại.

Hắc ám cũng là như vậy, sau khi hắc ám bao phủ một mảnh đại địa, sinh vật thích ứng sinh tồn trong hắc ám sẽ sinh trưởng mạnh mẽ.

Triệu Phụ Vân ở trong một mảnh Cực Dạ kia, gặp qua rất nhiều sinh vật hắn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Có người nói, dưới Xích Viêm chiếu rọi, để sức sống vạn vật tràn trề, có đôi khi Triệu Phụ Vân cảm thấy, hắc ám cũng vậy, hắc ám cũng là một loại ánh sáng khác.

Triệu Phụ Vân rất rõ ràng, khi hắc ám bao phủ một mảnh đại địa này, phương pháp tu hành đều sẽ có rất nhiều cải biến, còn nếu không thích ứng thế giới mới, vậy tự nhiên sẽ có phiên phức.

Nhưng nếu có thể lĩnh ngộ được bản chất của đạo, như

vậy vô luận có ánh sáng hay không có ánh sáng, đều giống nhau.

Triệu Phụ Vân từ đây biết được không ít thay đổi của thế giới, cũng uống một chén Kim Quang Trà của đối phương.

Xác thực xinh đẹp, một chiếc lá lơ lửng giữa nước trà, có chút ánh nắng tản ra, rất xinh đẹp, uống một ngụm vào dạ dày, khí ấm áp tỏa ra kia, giống như có ánh nắng ở trong ngực.

Đương nhiên, thứ này đối với hắn mà nói là không có hiệu quả gì, nhưng nếu có người nhận hắc ám ăn mòn, có thể uống một chén trà này, cũng không tệ lắm.

“Hôm nay có thể gặp lại tiền bối, quả thật là may mắn của văn bối, không biết văn bối có thể biết tiền bối tu hành ở nơi nào? Ngày khác nếu có cơ hội, muốn đi bái kiến!” Sơn Tú sau khi chiêm chước mấy lần ở trong lòng, vẫn là hỏi ra lời trong lòng.

Nàng rất muốn biết, người rõ ràng ngồi ở trước mặt, lại giống như hư vô, rõ ràng trên người tán phát ánh sáng, lại không có loại cảm giác chướng mắt, trong mắt hắn càng là cho người ta một loại cảm giác thâm thúy, thế là hết thảy đều thành cảm giác thần bí.

Triệu Phụ Vân đối với phương diện này cũng không có tị huy, thế là nói: “Bản đạo Phụ Vân Ly Hỏa Điện Thiên Đô Sơn, nếu có một ngày đạo hữu tới Thiên Đô Sơn, mời gửi thư trong Vô Lượng Viện, bản đạo mời đạo hữu uống sơn trà Thiên Đô Sơn.”

Lúc này Triệu Phụ Vân tự giới thiệu, liền tự xưng bản đạo, xưng đối phương là đạo hữu.

Sơn Tú vừa nghe Triệu Phụ Vân tự báo thân phận này, trong lòng co rút lại, nàng nghĩ tới không ít thân phận của Triệu Phụ Vân, nhưng sau khi thật sự nghe được, đã có một loại cảm giác ngoài ý muốn, nhưng lại hợp tình lý.

Rất nhiều năm trước, Thiên Đô Sơn từng xảy ra chuyện, nhưng đối với nàng đến nói, chuyện phát sinh giữa Thiên Đô Sơn cùng Đại Chu hoàng thất, đều là chuyện cao cao tại thượng, xa không thể chạm.

Có thể nói, qua nhiều năm như vậy biến hóa của toàn bộ thiên hạ Đại Chu, đều thoát không được biến hóa của Thiên Đô Sơn.

Nghe nói, năm đó khi Xích Viêm Thần Giáo phát sinh biến cố lớn, có Xích Viêm thần quang rơi vào Thiên Đô Sơn.

Thiên Đô Sơn thần bí cường đại, quyết định phong vận của một mảnh đại địa này, nhưng lại xa xôi như vậy, tựa như người trước mắt này, rõ ràng ở đây, nhưng lại xa không thể chạm.

“Nguyên lai, nguyên lai là cao tu Thiên Đô Sơn, kính đã lâu kính đã lâu.” Sơn Tú lại một lần nữa hành lễ.

Triệu Phụ Vân khoát tay áo, đứng lên, nói: “Được rồi, vừa rồi nghe đạo hữu nói phải đi Hướng Dương Phái

cầu lấy hỏa chủng, bản đạo cũng luyện một ngọn linh đăng, có thể vì đạo hữu điểm lên đèn này.”

Sơn Tú sau khi nghe đại hỉ, lập tức nói: “Có thể được hỏa chủng của đạo hữu, đăng khí của bản đạo liền thành rồi.”

Nàng trước đó tự xưng văn bối, nhưng bộ dáng hiện tại của nàng nhìn qua so với Triệu Phụ Vân còn muốn lớn tuổi, nhưng nếu muốn luận, nàng cũng xác thực có thể nói là người cùng bối phận với Triệu Phụ Vân.

Cho nên nàng gọi đạo hữu, tự xưng bản đạo ở trước mặt Triệu Phụ Vân cũng là bình thường.

Thế là, hai sư đồ Sơn Tú, liền nhìn thấy Triệu Phụ Vân cong ngón tay bắn ra, một đốm lửa bay ra từ đầu ngón tay của hắn.

Điểm kim quang ónh ónh, xẹt qua hư không động thất, rơi thẳng trên ngọn đèn bày ở bàn thờ kia.

Bắc đèn lập tức được châm lửa, giống như một điểm ngọn lửa màu vàng kia có ý thức của mình, rơi vào trên ngọn đèn, như hỏa chủng, mọc rễ nảy mầm ở đây, rất nhanh liền thành một đóa đèn điểm bình thường.

Sơn Tú có thể cảm nhận được khí tức Xích Viêm phát ra từ ánh sáng trên đèn điểm kia.

Nàng cảm thấy một loại pháp ý nồng đậm, lập tức minh bạch, hỏa chủng này không thể coi thường.

Mà lúc này, Triệu Phụ Vân cũng đã đứng lên, nói: “Đạo hữu, xin từ biệt, có duyên gặp lại.”

Sơn Tú còn đang kinh ngạc ánh lửa trên ngọn đèn kia, vội vàng đáp lễ, Triệu Phụ Vân đã quay người, nhanh chóng biến mất ở trong ngọn đèn trong phòng kia.

Sư đồ hai người tròn tròn mắt nhìn địa phương Triệu Phụ Vân biến mất, thật lâu đều không nói gì.

“Sư phụ, vị tiền bối này đi rồi sao?” Sơn Vụ cẩn thận hỏi, nàng ở trong động phủ của mình xem đi xem lại.

Theo lý mà nói, nàng đối với động phủ của mình là có lực khống chế tuyệt đối, nơi này có phù chú cấm pháp do sư phụ nàng cùng nàng bày ra.

Dù cấm pháp này đối với người cao minh mà nói là rất thô thiển, nhưng nơi này là đạo tràng của nàng, ý chí của nàng đã sớm thấm vào hư không động phủ này, thấm vào vách núi, nhưng nàng không phát hiện bất luận vết tích tồn tại nào của Triệu Phụ Vân.

Nàng chẳng những không cảm giác được tồn tại của Triệu Phụ Vân, cũng không cảm giác được Triệu Phụ Vân đi ra động phủ như thế nào.

“Phụ Vân đạo hữu chính là cao tu Thiên Đô Sơn, nhất định sẽ không làm chuyện lén lút.” Sơn Tú chậm rãi nói.

Sơn Vụ ở bên cạnh nháy mắt, nhìn bốn phía.

Triệu Phụ Vân ra tòa động phủ sơn phái này, một đường

đi về phía Thiên Đô Sơn.

Cứ việc hiện tại vẫn là trời tối, nhưng hắn không cần phân biệt phương hướng liền biết Thiên Đô Sơn ở phương hướng nào.

Hắn đối với Thiên Đô Sơn có một tia cảm ứng không hiểu.

Bất quá hắn cũng không có một độn mà về, mà là bước đi bằng chân trên đất.

Đường núi không bằng phẳng, trong lòng hắn hơi động, nghĩ đến chuyện năm đó mình ở nơi này huyền hóa ra từng ảnh quỷ nhắc mình hành tẩu, thế là tinh quang liền mờ mờ, có thể nhìn thấy trong quần sơn, khắp nơi đều là bóng đen.

Theo ánh mắt của hắn nhìn kỹ, trong núi rừng chỉ cần địa phương không có trở ngại, liền có thể thấy rất rõ ràng, chính là địa phương đại thụ cùng núi đá trở ngại ánh mắt, lại là một vùng tăm tối, ý thức của hắn rơi vào đó, trong suy tưởng của hắn, những bóng đen kia đột nhiên bắt đầu động.

Chỉ thấy từng bóng đèn thò đầu ra từ sau đại thụ cùng tảng đá lớn. Hết thấy tám cái, bọn chúng tới gần từ tám phương hướng.

Khi đến gần Triệu Phụ Vân, mặt nguyên bản mơ hồ không rõ, liền càng ngày càng rõ ràng.

Sau đó đi tới trước mặt Triệu Phụ Vân, liền biến thành

từng ác quỷ giống như có thực thể.

Từng con ngũ quan rõ ràng, nửa người trên trần trụi, có cơ bắp dữ tợn, bên hông còn giống như quấn một miếng vải đen.

Toàn thân u hắc, mặt hiện xanh.

Đây là tám con hắc quỷ mặt xanh.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân đưa tay nhiếp bắt hướng hư không, liền có phong vân nhanh chóng hội tụ, trong đó còn kèm theo từng tia thổ hoàng sắc, hình thành một mảnh đoàn mây mù màu xám trong tay, chỉ thấy tay hắn nắm lấy mây mù màu xám, xoa bóp thành một sợi, sau đó đan lại trong tay.

Chỉ chốc lát sau, vân vụ chi tuyến kia cũng đã bị bện thành một vân vụ kết.

Tùy theo liền ném ra vân vụ kết này, vân vụ kết tản ra, kết thành một đoàn vân vụ.

Vân kết này chính là một vân văn, sau khi phân tán ra, vân vụ kia không phải đứng im, mà là không ngừng quay cuồng, giống như có gió vô hình đang thổi một đoàn mây này, mà mây lại tuyệt đối không tan.

Đây là vân vụ, lại giống một cơn gió.

Đạo vân phù này không có danh tự, là chính hắn tổ hợp mà thành.

Chỉ thấy Triệu Phụ Vân nhảy lên một cái, rơi vào trên phong vân đoàn kia, cả người liền lồm vào, sau đó đám mây theo hắn ngồi xuống mà hóa thành một cái ghế mây mù.

Mà tám con quỷ mặt xanh đi tới bên cạnh phong vân đoàn, đưa tay nhắc lên cái ghế liền đi về phía trước, xuyên qua rừng, đúng là không bị cây rừng ngăn cản, xuyên rừng qua núi, lộ ra quỷ dị vô cùng.

Hắn có thể cảm thụ có ít tinh quái quỷ mị trong núi rừng phát hiện mình, lại mỗi một con đều nhìn một chút, liền tránh xa.

Ở sắc trời sắp sáng, hắn ra vùng núi này, Triệu Phụ Vân nhìn thấy một thôn trấn, thôn trấn này ở bên cạnh một dòng sông nhỏ, trong trấn khắp nơi đều điểm đèn đuốc.

Xa xa nhìn lại, thôn trấn bị một mảnh ánh đèn mờ nhạt, từng chút ánh đèn vỡ vụn nổi thành một mảnh.

Cho dù Triệu Phụ Vân cách tương đối xa, cũng có thể cảm nhận được một cỗ hỏa ý bao phủ thôn trấn này.

Triệu Phụ Vân có thể khẳng định, trấn này bày ra đăng trận.

Hắn không biết là ai giúp cái trấn này bày ra đăng trận, nhưng có thể khẳng định, đăng trận này ở trong đêm tối có thể chống cự quỷ mị xâm lấn, nhưng đồng dạng cũng có thể hấp dẫn đến yêu ma trong bóng tối chú ý.

Tựa như ánh lửa trong đêm tối, nhất định sẽ hấp dẫn

thieu thân lao đầu vào lửa.

Triệu Phụ Vân rất nhanh liền đến gần, hấn chưa từng nghĩ muốn vào trấn này, chỉ là đi qua từ bên cạnh thôn trấn, hấn cũng không có ấn độ thân hình, cho nên hấn rất tự nhiên cảm nhận được có hai đạo ánh mắt trong trấn rơi vào trên người mình.

Hấn liếc mắt nhìn về phía đối phương, là một lão nhân, một người trung niên.

Bọn hấn theo thứ tự là ở trên một lầu các, trên một tháp lầu.

Hiển nhiên, hai vị này là thủ hộ giả của thôn trấn, là tu sĩ, nhưng mà hấn lại không biết, một ánh mắt của hấn, nhìn hai người này, lại làm cho hai người kia như rớt vào hầm băng, bọn hấn từ trong hai mắt Triệu Phụ Vân, cảm nhận được loại hắc ám thâm thúy khôn cùng kia.

Đây là Triệu Phụ Vân ở trong hắc ám Vãng Sinh Điện dừng lại quá lâu, trên người nhiễm khí tức, hơn nữa, còn có một chút hấn tu hành Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh, một đoạn thời gian rất dài là tu hành trong bóng đêm, Thái Hư của hấn bao dung không ít hư vô chi ý của hắc ám.

Hấn liếc mắt cũng đã thấy rõ hai người kia, đều là tu vi Trúc Cơ.

Triệu Phụ Vân trong mắt hai người thì là ngòi trong một cổ phong vân, mà dưới phong vân thì là tám con đại ác quỷ mặt xanh vây quanh tiến lên.

Tiếp tục đi về phía trước, sắc trời liền càng ngày càng sáng.

Chỉ là sắc trời này cũng chỉ có sắc trời, không có nhìn thấy Xích Viêm ánh vàng rực rỡ đỏ rực kia.

Nhưng Triệu Phụ Vân ngẩng đầu nhìn lên trời, còn có thể cảm nhận được trong bầu trời có một chùm sáng đang hành tẩu từ đông sang tây.

Chỉ là một chùm sáng này không có hình thành Xích Viêm, cho nên, cũng vô pháp triệt để xua tan mù mịt giữa thiên địa.

Hắn biết trước kia, Xích Viêm vào ban ngày sẽ xua tan mù mịt cùng tà ý mà ban đêm mang đến, mà hiện tại thì không có hiệu quả này.

Triệu Phụ Vân nhíu mày, hắn cảm thấy, không bao lâu, một đoàn sắc trời này cũng sẽ chậm rãi biến mất.

Thiên tượng biến hóa, mang đến thiên thời biến hóa, nhất định mang đến bốn mùa biến hóa, từ đó ảnh hưởng chúng sinh.

Sinh linh diệt vong cùng tân sinh, theo thiên tượng bốn mùa mà biến.

Triệu Phụ Vân một đường đi về phía Thiên Đô Sơn, cũng có nhìn thấy thành trì, cũng có nhìn thấy mê vụ bao phủ trong núi, nếu không thi pháp thổi tan mê vụ, cũng không cách nào thấy rõ ràng tình huống trong núi.

Nhưng có thể khẳng định một điểm chính là, trong núi rừng sông ngòi hiện tại, tinh quái quỷ mị nhiều hơn nhiều so với trước kia, thiên tượng này vốn thích hợp.

Không đầy một lát, bầu trời đột nhiên bắt đầu mưa, một khoảng trời này, mây đen dày đặc, nhưng mưa cũng không tính lớn, chỉ là mưa phùn rả rích, lộ ra một cổ âm lạnh.

Trong sơn cốc nơi xa trong hồ nước nhỏ mới hình thành truyền đến từng trận tiếng ồn ào, mơ hồ như có tiếng tinh quái vui mừng.

Đồng thời, còn chứng kiến không ít thôn trang không người.

Trong thôn trang kia không có khí tức người sống, nhưng hắn lại có thể cảm giác được khí âm tà chiếm cứ, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy trong thôn trang hoang vu có cô đang chiếu rọi, nhưng lại lộ ra quỷ dị như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước.

Lại thấy được một trấn nhỏ trống vắng không người, nhưng phòng ốc lại còn bảo trì nguyên dạng, mà ở lối vào thôn trấn, có một thanh niên tay cầm lệnh kỳ, lưng đeo giỏ trúc, đi vào trong trấn.

Triệu Phụ Vân liếc mắt nhìn, hắn có thể cảm giác được trong giỏ trúc của đối phương có một đoàn khí tức hiển hách, khí tức kia có chút quái dị.

Nhưng rất nhanh toàn liền minh bạch, đó là pháp ý hương hỏa ngưng tụ quần quanh cùng nhau, như lửa lại không phải lửa, như ánh sáng lại không phải ánh sáng, đã có một loại khí tức to lớn, lại có một loại u ám hỗn tạp trong đó.

Chỉ có tượng thần thụ rất nhiều người cung phụng triều bái mới có loại cảm giác mâu thuẫn này, hơn nữa trên mặt lệnh kỳ của đối phương, theo hắn đi vào trong trấn, lệnh kỳ không gió mà bay.

Chỉ thấy một mặt thêu lên ‘Vô Thượng’, một mặt thêu lên ‘Sắc Lệnh’.

Theo hắn đi vào trong một tòa từ đường ở giữa thị trấn.

Triệu Phụ Vân chỉ là liếc mắt nhìn mà thôi, hắn không chờ ở đây thấy kết quả, mà là một đường đi về phía Thiên Đô Sơn.

Ở trong Vãng Sinh Điện kia lâu như vậy, trong lòng hắn đúng là sinh ra một tia tình cảm trở về quê hương, đồng thời, trong lòng cũng có rất nhiều nghi vấn muốn thu hoạch được đáp án từ trong sơn môn.

Thân Vẫn Chỉ Tiêm · tác gia nói

Cuối tháng sắp tới, cũng mặt dày cầu cái kia

Chương 28 : Về núi

Triệu Phụ Vân một đoạn thời gian rất dài, là cảm thấy mình không có nhà, hẳn cảm thấy mình không có gốc rễ trong thế giới này.

Bởi vì trong lòng hẳn bất an, cho nên giai đoạn trước hẳn nỗ tu hành, lại tận lực không gây chuyện.

Ở trong đó có nguyên nhân thân thể của bản thân hẳn, còn có liên là sợ hãi đối với thế giới không biết này.

Nhưng theo tu vi đề cao, du lịch khắp thiên hạ, lại một lần lần trở lại Thiên Đô Sơn, đồng thời trong Thiên Đô Sơn có một tòa cung điện đạo tràng của mình, cảm giác quy thuộc liền chậm rãi đi ra.

Còn có một điều, chính là trong Thiên Đô Sơn hội tụ nhiều người hẳn quen biết nhất, xem như địa phương quen thuộc nhất trong lòng hẳn, là địa phương hẳn trưởng thành.

Xa xa, hẳn liền nhìn thấy Thiên Đô Sơn, sau đó nhìn thấy Đô Hạ Thành.

Thiên Đô Sơn vẫn ở vào trong mây mù, chỉ lộ ra một góc hạ viện, những địa phương khác đều trong mây mù, như ẩn như hiện, y nguyên thần bí.

Hắn đã tán đi vân vụ cùng ác quỷ mặt xanh, nhanh chân đi về phía Thiên Đô Sơn.

Thiên Đô Sơn vẫn tại, cảm giác tự như mấy lần trước sau khi rời đi trở về, chỉ là lần này, rời đi lâu một chút, có lẽ rất nhiều người cũng đã quên đi mình, trong lòng Triệu Phụ Vân lóe lên ý nghĩ này, chính như hắc năm đó, cũng không biết Thiên Đô Sơn còn có những tu sĩ Kim Đan nào, lại có những tu sĩ Kim Đan nào sau khi rời núi cũng không trở lại nữa.

Hắn có thể nghĩ đến, mình ở trong lòng của người khác, giống như những tu sĩ Kim Đan tan biến trong hắc ám năm đó.

Từng có, từng nghe nói, nhưng chưa từng gặp, là tiền bối, là người mở đường, nhưng không có ý nghĩa gì cả.

Bất quá, cũng may hắn có chút khác biệt với tiền bối, bởi vì hắn trở về từ trong hắc ám có thể thôn phệ hết thảy kia.

Tới gần Thiên Đô Sơn, hắn phát hiện Đô Hạ Thành đã từng không lớn hiện tại rất lớn.

Có thể được xưng là một tòa thành lớn chân chính.

Xung quanh tòa thành còn có rất nhiều tiểu thành trấn, bọn họ ở địa phương thích hợp định cư kết thành thôn trấn.

Triệu Phụ Vân biết, đây là Thiên Đô Sơn tồn tại mang đến cảm giác an toàn, khi mọi người phát hiện mình không cách nào ngăn cản nguy hiểm, tự nhiên sẽ đoàn kết cùng nhau, sau đó tìm kiếm tồn tại cường đại nhất kia.

Mà Thiên Đô Sơn không thể nghi ngờ liền là loại tồn tại này.

Triệu Phụ Vân xuyên qua Đô Hạ Thành khổng lồ rời rạc hình thành xung quanh Thiên Đô Sơn, càng đi vào trong, liền càng có trật tự, người cũng càng nhiều.

Trong thời gian này còn gặp phải một con sông, trước kia nơi này không có một con sông, nước sông là chảy ra từ trong Thiên Đô Sơn.

Hắn tự nhiên đi tới, một thân pháp bào màu da cam, tóc buộc thành búi tóc.

Nhưng cũng không có ai nhìn thấy hắn, trước kia khi hắn rời đi Thiên Đô Sơn là lẳng lặng rời đi, trở về tự nhiên cũng là lẳng lặng trở về.

Mặc dù coi Thiên Đô Sơn là nhà, nhưng hắn không cần có người hoan nghênh mình, trong hắc ám lâu, cô độc lâu, không quen bị người chú ý.

Bất quá hắn vẫn là đi từ Hạ Viện một đường hướng Thượng Viện.

Hạ Viện khuếch trương lớn hơn không ít, lấy thính lực của hắn tới nghe, thì có thể xưng được là tiếng người huyền oán.

Hắn đi qua Hạ Viện, không có nhìn kỹ, nhưng đi qua từ nơi này lại làm dấy lên hồi ức của hắn.

Lại một lần nữa đi qua kia cầu treo dây sắt kia.

Chỉ là quá khứ dưới cầu treo dây sắt là thâm cốc, không có nước, mà bây giờ lại có dòng chảy cuộn cuộn, hắt lập tức minh bạch nước trong hẻm núi này chảy ra ngoài chính là con sông bên ngoài kia.

Hắn đi qua cây cầu treo này, quay đầu nhìn thấy trên sườn núi Hạ Viện kia, không ít người hướng về phương hướng này thổ nạp luyện khí.

Không có người nhìn thấy hắn, hắn đi lên núi, vào Thượng Viện.

Đúng lúc này, trong tai hắn nghe tới một tiếng rít.

Một đạo kiếm quang diệu bạch ra Thiên Đô Sơn, rít lên ầm ầm như lôi đình cuộn cuộn, như từ đám mây mà ra, quanh quẩn ở trong hư không.

Đây là tốc độ ngự kiếm đâm rách hư không, xuất hiện âm bạo.

Lại gọi Kiếm Khí Lôi Âm.

Một kiếm ra Thiên Đô Sơn.

Triệu Phụ Vân từng thấy hai vị đồng môn tu luyện kiếm thuật, về sau biến thành một người, tên là Thạch Hội Xuân.

Một đạo kiếm quang kia rơi vào trong Đô Hạ Thành, tùy theo trong Đô Hạ Thành đột nhiên xuất hiện bóng người,

những bóng người kia giống như bóng ngược vắn vẹo, lắc lư trong hư không, như huyền ảnh.

Kiểm quang lại giống như va vào đồ vật cứng rắn, bật lên, đồng thời nứt tản ra.

Mỗi một sợi kiểm quang đều đâm về một cái bóng.

Cái bóng bị kiểm quang đâm trúng, vắn vẹo lên, sau đó như bóng ngược trong sóng tán đi, giống ác mộng tản ra.

Lại có âm thanh truyền đến: “Tứ Hội Kiểm quả nhiên danh bất hư truyền, nhưng muốn giết bốn quân, còn kém chút.”

Theo thanh âm này dứt lời, hết thảy đều tiêu tán như một giấc mộng.

Triệu Phụ Vân cũng không nhìn nhiều, hấn đi tới Thượng Viện.

Thượng Viện cũng không hề mở rộng, hấn hành tẩu nơi đây, nhìn thấy một người quen thuộc, người đó chính là Kim Linh, vẫn là Viện Chủ Vô Lượng Viện — Kim Linh, nàng bản danh Kim Tố Dung.

Tay nàng lắc kim phiến, nằm trên một chiếc giường mềm bích sắc, tu vi của nàng đúng là đã đến Kim Đan, chỉ là nhìn qua khí tức vẫn không quá vững chắc, quanh thân có đan khí tán dật.

Hiển nhiên nàng mới đột phá không lâu, ánh sáng mặt

trời chiếu ở trên người nàng, để nàng nhìn qua uể oải.

Bên ngoài trong Đô Hạ Thành, có tu sĩ Kim Đan xuất thủ, nơi này lại là một phen an tường khác.

Mặc dù nàng năm đó ở trong Thượng Viện tâm tư rất có công danh lợi lộc, nhưng thiên phú tự nhiên cũng không thể coi thường, bằng không cũng sẽ không trở thành thủ lĩnh pháp hội trong thế hệ này.

Mặc dù hiện tại Liên Hoa Pháp Hội không còn tồn tại, nhưng nàng lại quản lý Vô Lượng Viện ngay ngắn rõ ràng.

Sơn môn chính là nơi tu hành, mặc dù trong Vô Lượng Viện rất nhiều tục sự, lại cũng không có nhiều việc bằng phủ thành nhân gian, nàng thân là chủ Vô Lượng Viện, cũng không bỏ lỡ tu hành.

Ngoài ra, hẳn lại nhìn một chút bên ngoài sau đó lặng yên không một tiếng động trở lại chủ phong Thiên Đô Sơn.

Nơi này mới thật sự là Thiên Đô Sơn, nơi này bao phủ trong Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Diệt Trận, nơi này có thể nói là một bước một cảnh.

Một tòa đại điện màu đỏ sậm xuất hiện trước mắt hắn, một bước tới gần, cửa điện im ắng mở rộng, đại điện mang theo vài phần lạ lẫm cùng vô cùng quen thuộc hiện ra trong mắt hắn.

Ly Hỏa Điện không nhỏ, lại bởi vì hắn ở thời gian ngắn,

bên trong cũng không có bày biện gì, cho nên nhìn qua đơn giản.

Trong đó có một hỏa tỉnh, bên cạnh một tòa tu hành đài.

Hỏa diễm trong giếng phẳng phất ngàn năm chưa từng diệt, chỉ là khả năng bởi vì không có chủ nhân, cho nên có vẻ hơi xuống thấp.

Theo hấn tiến vào trong điện, hỏa diễm trong hỏa tỉnh kia lập tức vọt lên, lập tức tràn đầy.

Một cỗ ám áp đánh tới, khiến trái tim Triệu Phụ Vân đã từng thắm nhuần không biết bao nhiêu năm trong bóng tối đều bốc cháy.

Cả người lại có một loại ý nghĩ muốn ngủ.

Không chờ hấn ngồi lên tòa tu hành pháp đài màu đỏ kia, trong tai liền vang lên một thanh âm: “Phụ Vân sư đệ, người trở về a, đến trong điện một chuyến đi.”

Triệu Phụ Vân vừa về Thiên Đô Sơn, sơn chủ thực tế của Thiên Đô Sơn chưởng môn Phùng Hoảng Sư liền biết.

Hấn trở về núi bá kiến chưởng môn đương nhiên là chuyện nên làm.

Thế là, quay người ra Ly Hỏa Điện.

Đi về phía Thiên Đô Sơn, trong lòng cũng có rất nhiều nghi hoặc, muốn từ chưởng môn nơi đó giải hoặc.

cvter: còn 1c mà thôi mai làm :)

Chương 29 : Giải hoặc

Triệu Phụ Vân lại một lần nữa đi tới Thiên Đô Điện.

Trong Thiên Đô Điện từng cây cây cột thô to thần bí, phía trên điêu khắc các loại dị thú cùng phù văn, thời gian Triệu Phụ Vân tới đây cũng không nhiều, nhưng mỗi một lần hần tới đây, cảnh giới của bản thân hần cũng khác nhau, thế nhưng mỗi một lần nhìn thấy những cây cột này đều có một loại cảm giác không nhìn thấy phần cuối.

Cây cột này trong mắt hần y nguyên thần bí, cúi đầu nhìn, hần có thể cảm giác được cây cột này tựa hồ đâm vào chỗ sâu trong Thiên Đô Sơn, mà ngẩng đầu, thì giống như những cây cột này chống đỡ một mảnh trời này.

Lần đầu tiên tới, nhìn thấy nóc nhà trên cây cột, về sau nhìn thấy tầng mây, lại về sau nhìn thấy phần cuối cây cột là tinh không, mà lần này, hần nhìn thấy chính là một màu đen kịt, giống như cây cột này chống đỡ một tấm màn đen, không để nó rơi xuống.

Lúc lại một lần nữa nhìn thấy sư huynh Phùng Hoàng Sơ, hần cảm giác lại càng sâu.

Mặc dù bản thân hần là tu vi Kim Đan, nhưng lại lấy Huyền Xá Châu luyện thành đệ nhị Nguyên Anh, có nhãn lực của tu sĩ Nguyên Anh.

Nguyên Anh, lại tên Anh Thần.

Một ít năng lực của cảnh giới Anh Thần, sẽ trả lại đến bản thân hắn.

Mà hắn lấy tầm mắt của cảnh giới Anh Thần nhìn Phùng Hoằng Sư, lại phát hiện Phùng Hoằng Sư y nguyên thần bí, một vùng tinh quang xán lạn trên đỉnh đầu hắn, phẳng phất là Thiên Đô Điện mở một cửa sổ, chính là vì để hắn tắm trong tinh quang.

Lại giống như một mảnh tinh không nho nhỏ này chỉ chiếu một mình hắn.

“Bái kiến chưởng môn sư huynh.” Triệu Phụ Vân hành lễ nói.

“Phụ Vân sư đệ, bình yên trở về là tốt rồi, mặc dù thân thể ngươi không có nhiễm ác khí trong bóng tối, nhưng trong hắc ám quá lâu, tâm linh sẽ bị xói mòn một cách vô thức, liền như hỏa diễm sáng tỏ biến thành hắc ám.”
Hiển nhiên Phùng Hoằng Sư liếc mắt liền nhìn ra vấn đề trên người Triệu Phụ Vân lúc này.

Hắn trong hắc ám lâu như vậy, mặc dù bản thân hắn có pháp ý ‘Vô cầu’, nhưng trong hắc ám mê mông không cùng kia, một thân viêm hỏa này của hắn giống như một ngọn đèn nhỏ.

Điều này cần hắn ở trong một hoàn cảnh yên tĩnh, chậm rãi xua tan vết tích hắc ám ăn mòn trên người.

“Hơn nữa, sư đệ ngươi kết Kim Đan đến nay, liền không có yên tĩnh tu trì, hiện tại trở về, nên hảo hảo chải vuốt

pháp lý, rõ ràng tương lai, như thế mới có thể có cơ hội tiến thêm một bước, nếu không cách nào rõ ràng tương lai, tương lai làm sao có thể đan thai sinh Anh đây.”

Lời nói của Phùng Hoàng Sư là có lý, trước đó Triệu Phụ Vân tu trì qua Thuần Dương Bảo Điện, về sau tế luyện tượng thần Xích Viêm, lại sau đó tu chính là « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh ».

Mà Kim Đan trong người hắn thì là thuần dương, linh bảo bản mệnh trong tay cũng là Xích Viêm Thần Đăng, mặc dù là tự tay luyện chế, có thể phát huy ra uy lực lớn nhất, nhưng lại không cách nào thu hoạch được tăng thêm từ pháp môn bản thân hắn sở tu.

Cho nên cần hắn tĩnh tâm chải vuốt pháp lý, cảm ngộ đạo vận.

“Đa tạ chưởng môn đề điểm.” Triệu Phụ Vân hồi đáp: “Những năm này lâm vào trong hắc ám, như hãm vũng bùn, mặc dù nhìn qua không có nhiều nguy hiểm trực tiếp, nhưng lại có thể rơi vào trong đó không bao giờ đi ra nữa.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

“Vậy không biết sư đệ đi nơi nào?” Phùng Hoàng Sư hỏi.

Thế là Triệu Phụ Vân đem những địa phương mình đi qua nhất nhất nói.

“Tĩnh Diệu Cao Nguyên, Vãng Sinh Điện?” Phùng Hoàng Sư mang theo vài phần thì thầm lại như trầm tư nói.

“Tinh Diệu Cao Nguyên lúc ta tu thành đan thai cũng từng đi qua, lúc ấy là vì đi nhìn tinh không nơi đó, có khác biệt gì với vùng tinh không thế giới này của chúng ta, cũng nghe nói nơi đó có tinh mệnh chi thuật rất cường đại, nghĩ không ra Thành Chương thế mà bị vây ở nơi đó, mệnh số đều bị người nắm giữ, khó trách ta tính mệnh của hắn luôn luôn như ngấm trắng trong nước, gần ngay trước mắt, rồi lại mất ở chân trời, không chính xác không thật.”

Trong hắc ám, không biết bao phủ bao nhiêu người cùng sự.

Không chỉ có đệ tử Thiên Đô Sơn sẽ thất lạc trong đó, đệ tử thánh địa môn phái khác cũng sẽ thất lạc trong đó, muốn tìm trở về rất khó.

Mà một vùng Đại Chu này, đối với một mảnh hắc ám thiên địa này đến nói, tựa như một ngọn đèn chiếu rọi một vùng.

Trần Thành Chương hãm ở Tinh Diệu Cao Nguyên, Thiên Đô Sơn cũng không có cách nào đi giải cứu ra, sự tình trong hắc ám, rất khó.

“Người ở trong Vãng Sinh Điện nghe được tin tức của Hi Di tổ sư? Còn nhìn thấy Bành Việt tổ sư hư hư thực thực lộ xác?”

Phùng Hoảng Sư nhin không được lại một lần nữa hỏi Triệu Phụ Vân, không phải hắn không tin, nhưng tin tức này hiển nhiên để hắn rất kinh ngạc.

“Ta từng tìm mọi cách tính toán phương vị có thể xuất hiện của Vãng Sinh Điện, lại không thu hoạch được gì, sư đệ ngươi ở trong Cực Dạ tùy tiện đi một chút liền xâm nhập trong đó, duyên phận này quả nhiên là huyền diệu.”

Phùng Hoảng Sư dùng chính là hai chữ ‘Huyền diệu’, nhưng Triệu Phụ Vân biết, hắn muốn nói trong này khẳng định có nguyên do gì đó.

Triệu Phụ Vân cũng cảm thấy là có nguyên do, cho nên chường môn tìm khắp nơi không thấy Vãng Sinh Điện, hắn lại có thể tùy tiện gặp được, khả năng lớn nhất chính là ‘Vân Ý Thanh’ lưu lại thủ đoạn gì đó.

Bởi vì Phùng Hoảng Sư cũng là đệ tử Thiên Đô Sơn, giống như Triệu Phụ Vân, hắn gặp không được, vậy cũng chỉ có thể là Triệu Phụ Vân người mang huyết mạch Vân thị.

Bất quá Triệu Phụ Vân cũng không có nói nơi đó cũng có Vân Ý Thanh, mà Phùng Hoảng Sư cũng không có hỏi tới.

“Không biết Vãng Sinh Điện kia đến tột cùng là địa phương nào?” Triệu Phụ Vân hỏi, hắn nghĩ biết được từ chỗ Phùng Hoảng Sư, hoặc là nói tổ sư có truyền xuống ghi chép liên quan tới Vãng Sinh Điện hay không.

“Vãng Sinh Điện nơi đó thần bí khó lường, có người nói là lồng giam, có người nói là nơi tân sinh, còn có người nói đó là cửa tiến vào màn trời.”

Triệu Phụ Vân nghi hoặc.

Phùng Hoàng Sư tiếp tục nói: “Tổ sư có thủ thư lưu lại, bên trong cũng có không ít ghi chép liên quan tới Vãng Sinh Điện, trong thủ thư từng nói, có người cắt giữ nhục thân trong Vãng Sinh Điện, liền có thể thần lột thể xác phi thăng màn trời.”

“Là cần ở trong Vãng Sinh Điện mới có thể phi thăng màn trời sao?” Triệu Phụ Vân hỏi?

“Không sai, người nhìn phương thế giới này, tấm màn đen sâu nặng, nghe nói Vãng Sinh Điện kia liền ở trên phân giới thiên địa âm dương, cho nên phi thăng từ nơi đó rất dễ dàng.”

“Cũng nghe nói trong Vãng Sinh Điện, có một Chuyển Sinh Tuyền, chỉ cần tìm được, liền có thể vứt bỏ nhục thân mà lấy thần hồn xuất du, đi vào trong đó, liền có thể đầu thai làm người, danh tiếng của Vãng Sinh Điện, cũng bởi vậy mà truyền ra.”

Triệu Phụ Vân mặc dù đi qua Vãng Sinh Điện, nhưng hiểu rõ đối với Vãng Sinh Điện lại cũng không nhiều, đi lâu như vậy, cũng chỉ cảm thấy trong Vãng Sinh Điện có vài hành lang mà thôi.

Về phần lột xác của Bành Việt tổ sư kia, Phùng Hoàng Sư thì là không đưa ra đáp án chuẩn xác.

Bởi vì ghi chép liên quan tới Bành Việt tổ sư, trong thủ thư của Hi Di tổ sư cũng chỉ là đơn giản lược qua, chỉ nói mình được Bành Việt tổ sư dạy bảo truyền thụ

phương pháp tu hành.

Hơn nữa trong phòng có lột xác của Bành Việt tổ sư, có một mảnh tinh không rất tương tự với tinh không Thiên Đô Sơn, điểm này để Phùng Hoằng Sư muốn chính mình đi nhìn một cái.

Triệu Phụ Vân nói tương tự, bởi vì Triệu Phụ Vân nhìn không rõ tinh không này, cho nên hắn không thể nói giống nhau, nhưng hắn thấy rõ ràng, tinh tượng có biến hóa, chỉ có hắn mới có thể biết một mảnh tinh kia không phải chẳng giống như nơi này.

Mà lại, sau khi nói đến tinh tượng biến hóa của bên kia, Triệu Phụ Vân liền bị đưa ra Vãng Sinh Điện, điểm này Phùng Hoằng Sư càng cảm thấy hứng thú, hắn cảm thấy có mấu chốt gì nhất định là ở nơi đó.

“Khó trách, trên thủ thư của tổ sư có nói, năm đó từng lưu một số bí mật ở trong Vãng Sinh Điện, nếu hậu bối hữu duyên vào Vãng Sinh Điện, có thể ở trong một gian phòng tìm trở về.” Phùng Hoằng Sư cảm thán nói.

Trong lòng Triệu Phụ Vân lại đột nhiên hơi động, nói: “Sư huynh, sơn chủ còn ở trong núi hay không?”

Phùng Hoằng Sư sững sờ, quay đầu nhìn về phía Triệu Phụ Vân, ánh mắt khẽ nhúc nhích, nói: “Phụ Vân sư đệ ở trong Vãng Sinh Điện thế nhưng nhìn thấy cái gì?”

“Ta ở nơi đó nghe được, Mai sơn chủ bị vây ở trong một gian phòng ra không được.” Triệu Phụ Vân suy tư một chút, vẫn là đem chuyện này nói ra.

Phùng Hoằng Sư trầm ngâm trong chốc lát, lại là nói:
“Người đi theo ta.”

Chương 30 : Sứ mệnh của Thiên Đô Sơn

Có đôi khi, Triệu Phụ Vân cảm thấy Thiên Đô Sơn giống như một tiểu thế giới.

Thế giới trong núi.

Thế gian ngàn năm, trong núi chỉ như một nháy mắt.

Triệu Phụ Vân cảm thấy kỳ thật trên núi không có thay đổi, sở dĩ có một chút cảm giác biến hóa, đó là bởi vì tâm của mình thay đổi.

Đi theo Phùng Hoằng Sư ra Thiên Đô Điện, hắn ở phía trước dẫn đường, đi đến một đầu đường nhỏ, đường nhỏ kia nếu không phải có Phùng Hoằng Sư mang theo, cho dù là hắn không ngừng đi qua từ bên cạnh chỉ sợ cũng tìm không được, mà hiện tại Phùng Hoằng Sư ở phía trước dẫn đường, trên đường cỏ dại dây leo đan xen kia, liền như mở rộng.

Những dây leo kia giống như sống, như đang co vào, nhưng con đường kia dường như cũng trở nên lớn hơn, lại giống chính bọn hắn thu nhỏ.

“Phụ Vân sư đệ có biết tu sĩ Nguyên Anh kỳ, lại có một cái tên?” Phùng Hoằng Sư hỏi.

“Anh Thần?” Triệu Phụ Vân theo ở phía sau trả lời, hắn ngẩng đầu, có thể nhìn thấy tinh quang thừa thót, nhưng

hắn lại cảm thấy dây leo cùng cây cối nơi này cao lớn quá mức, lớn để người sợ hãi thán phục.

“Thuyết pháp này đương nhiên là không sai, nhưng cùng Nguyên Anh trong nhận thức của chúng ta cũng không khác nhau, mà một cái tên khác là ‘Anh biến’.”

Phùng Hoàng Sư đưa tay vung lên ở trong hư không, sương mù hơi mỏng kia liền bị mở ra, thế là hiện lộ ra cảnh trí bên trong.

Nơi đó có một tòa đạo quán nhỏ, chỉ là hiện tại tòa đạo quan kia lại bị một gốc cây mai làm nứt vỡ.

Đạo quan chính thể màu sắc u ám, từ vách tường đến mái ngói đều u ám, hòa làm một thể với một mảnh núi u ám này, nhưng một gốc mai cây kia lại xông phá mái hiên đạo quan, hoa mai nở rộ phồn thịnh.

Triệu Phụ Vân thầm nghĩ đến một câu: “Thâm sơn, cổ tháp, bạch mai phá miếu quan, yêu dị trùng thiên khởi.”

“Thời tiết năm ngày biến đổi một lần, thế sự mỗi giờ mỗi khắc đều đang biến hóa, mà con người khi còn bé hay thay đổi nhất, không chỉ có là tính tình, còn có thân thể, mỗi ngày một biến đổi.”

“Cho nên Anh Thần cũng dễ biến nhất.” Phùng Hoàng Sư nói.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến chính mình từ trong núi ngộ được thiên biến vạn hóa chi pháp, cho tới nay đều không có đầu mối gì, phảng phất ngắm hoa trong màn

sương, không nắm bắt được bản chất, hiện tại rốt cuộc minh bạch, đây là cảnh giới chưa đủ.

Mà gốc cây mai nhìn qua cứng cáp cổ lão trước mắt này, đầu cành nhánh cây đen nhánh cổ lão trong đó nở ra mai trắng, Triệu Phụ Vân cảm giác khí tức yêu dị mãnh liệt trong đó.

Phảng phất gốc mai trắng này là yêu thụ, tản ra yêu tính ác khí.

Có thể rất rõ ràng cảm giác được, nó cắm rễ sâu trong Thiên Đô Sơn, tựa hồ hợp thành một thể với Thiên Đô Sơn.

Triệu Phụ Vân cảm thấy, trong Thiên Đô Sơn ngay cả rỗng đều có, có một gốc cây mai thành yêu cũng không kỳ quái.

Nhưng hẳn lại cảm thấy gốc cây mai này có quan hệ với Mai Trăn chưởng giáo sơn môn.

“Gốc cây này?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đây là nơi sơn chủ tĩnh tu, cũng là chỗ ở ban đầu của tổ sư cùng sơn chủ, vừa rồi nói sau khi Nguyên Anh, một nguy hiểm rõ rệt nhất chính là Anh biến, ta rất lâu chưa từng gặp Mai sư tỷ, nàng nói muốn bế quan, về sau nơi này cũng chỉ có cây mai phá ốc mà ra.”

Lời nói của Phùng Hoàng Sư để Triệu Phụ Vân ngoài ý muốn, cũng không ngoài ý muốn.

Từ trước đó nói lên chuyện Anh biến, hấn cũng đã cảm giác, có thể là chưởng môn sơn chủ khả năng xảy ra chuyện.

Hơn nữa chưa từng xuất hiện nhiều năm như vậy.

Nhưng khi hấn lại một lần nữa tận mắt nhìn thấy, lại vẫn có một loại cảm giác kinh ngạc không nói rõ được cũng không tả rõ được.

Triệu Phụ Vân đến gần, ngẩng đầu, nhìn xem cây mai.

Thiên Đô Sơn ra khỏi Thiên Đô Điện là không nhìn thấy bầu trời, chỉ có mây mênh mông, nhưng lúc này cây mai lại như xông phá tầng mây, mở một góc bầu trời, có một chút tinh quang phiêu miểu tán lạc xuống.

Phùng Hoảng Sư chậm rãi đi lên phía trước nói: “Ta có thể giám sát toàn bộ Thiên Đô Sơn, lại không thể thấy rõ nơi đây, sư tử rời đi khi nào ta cũng không biết, chỉ là sau đó có lần tới nơi này gặp nàng, chỉ thấy được một gốc cây mai, liền biết, sư tử thần đi mà lưu hình, nhưng hình lại sinh biến, hóa thành một gốc cây mai.”

Triệu Phụ Vân kinh ngạc vì sao không diễn biến thành thứ khác, lại biến thành cây mai, không khỏi hỏi: “Chân thân của Mai Sơn Chủ có phải là cây mai hay không?”

“Chưa từng có ai hỏi, nhưng nghe nói nàng xuất thân từ Cực Dạ, gặp gỡ tổ sư, kết bạn hành tẩu thế gian, về phần bản thể nàng có phải là cây mai hay không, cũng không rõ ràng, nhưng bất kể như thế nào, cho dù đúng, cũng đã lột đi hình cây.”

“Nếu như nói sư tử bị vây trong Vãng Sinh Điện, sư đệ còn có biện pháp trở về Vãng Sinh Điện, nếu có thể, chúng ta cùng đi nhìn xem.”

Phùng Hoàng Sư rất ít khi yêu cầu, càng là ít khi đề cập đến yêu cầu khiến người thân hăm nguy hiểm này.

Triệu Phụ Vân cảm thán nói: “Ta lúc trước vào Vãng Sinh Điện căn bản là không phải bản ý, đi vào cũng là không hiểu thấu, chỉ sợ khó mà lại trở về.”

Phùng Hoàng Sư chỉ là thờ dài, hắn chỉ vào tinh quang kia nói: “Sư đệ nói tinh không trong gian phòng có chữ ‘Bành’ kia, ta ngược lại là rất muốn đi xem, hơn nữa từ nơi đó có thể đi thẳng ra và quay lại đây, vậy nhất định có liên quan với một mảnh tinh không này.”

Nói đến đây, liền lại câu lên một nghi vấn khác trong lòng Triệu Phụ Vân, hỏi: “Sư huynh, ngôi sao trên bầu trời này, đến tốt cùng là cái gì?”

“Trong chu thiên, có thiên thạch vây quanh, nhưng lại đều ẩn mà không thấy, cần phải có người lấy đại pháp lực điếm ra, như thế mới có thể danh vọng hiển diệu tại trời, là ngôi sao.”

Triệu Phụ Vân nghe, nghĩ nghĩ, cảm thấy nói như vậy cũng không phải là không thể tiếp nhận.

“Vậy không biết sư huynh đối mặt với tinh không này, là đang nhìn cái gì?” Triệu Phụ Vân hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Bất quá là xem sao, đếm sao, cũng thử điểm tinh thôi.”
Phùng Hoàng Sư nói.

Triệu Phụ Vân nghĩ đến cảnh tượng lúc mình từng
ngẩng đầu nhìn ngôi sao trong Thiên Đô Điện kia, kém
một chút bị khí tức thần bí trong ngôi sao chấn nhiếp.

Nhưng có thể minh bạch, muốn điểm ra những ngôi sao
này nhất định có nguy hiểm rất lớn.

“Những năm gần đây, Xích Viêm ám trầm, để toàn bộ
ngôi sao trên bầu trời Đại Chu đều lung lay sắp đổ, tùy
thời đều muốn biến mất, chỉ sợ không bao lâu trời Đại
Chu liền sẽ lâm vào trong bóng tối một lần nữa.”

“Thời thế như thế, nên làm như thế nào?” Triệu Phụ Vân
hỏi.

“Một khoảng trời này, là bởi vì có từng đám người cố
gắng điểm ra ngôi sao, tổ sư cùng Đại Chu Vũ Đế bọn
họ càng là tế thiên mà điểm ra Xích Viêm Tinh, hiện tại
bởi vì các loại nguyên nhân, dẫn đến Xích Viêm muốn
biến mất, tinh không bất ổn, chúng ta cần một lần nữa
định đỉnh tinh không, định thiên thời.”

Triệu Phụ Vân có chút kinh ngạc nhìn Phùng Hoàng Sư,
hắn không nghĩ tới phó sơn chủ thần bí luôn luôn ở nơi
đó ngắm sao này, thế mà ấp ủ lấy kế hoạch lớn như vậy.

Đang vì thiên hạ sinh kế.

“Sư huynh thật sự là ý tưởng lớn.” Triệu Phụ Vân tán

thán nói.

“Phiến thiên địa này, từng là tổ sư cố gắng mở ra, hậu bối tử đệ chúng ta, nếu cứ như vậy nhìn nó lại một lần nữa lâm vào trong tịch hắc, lại có mặt mũi nào tự xưng đệ tử Thiên Đô Sơn đây, đây vốn là sứ mệnh tồn tại của Thiên Đô Sơn.”

“Đây cũng là một đầu chi bí trong Thiên Đô Sơn sao?”
Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, thủ hộ phiến thiên địa này an bình, là một trong những ý nghĩa tồn tại của Thiên Đô Sơn.” Phùng Hoảng Sư khẳng định nói.

Chương 31 : Lại giảng pháp

Sau đó, bọn hắn liền không nói gì thêm.

Đại khái là trong lúc tu hành trải qua nhiều chuyện, gặp qua nhiều sinh tử, cho dù là cửu biệt trùng phùng cũng chỉ cần một câu ‘trở về’, liền có thể phóng thích cảm xúc sinh ra trong nội tâm mấy chục năm qua.

Sau đó hắn đi gặp Tuân Lan Nhân, lại chỉ thấy được Trương Thức Duyên đệ tử Tuân Lan Nhân.

Ở trong mắt Triệu Phụ Vân, Trương Thức Duyên là một vị nữ tu nhìn qua điềm tĩnh, một thân đạo bào màu xanh đen.

Loại thần sắc không kiêu ngạo không tự ti trong hai mắt của nàng, để Triệu Phụ Vân không khỏi quan sát nàng nhiều vài lần.

Trương Thức Duyên là lần đầu tiên nhìn thấy Triệu Phụ Vân, nàng đương nhiên biết trong sơn môn có nhất hào nhân vật Triệu Phụ Vân, bởi vì mẫu thân nàng Trương Tuệ Cô liền từng ở tọa hạ Triệu Phụ Vân nghe giảng pháp, đồng thời cực kì tôn kính, pháp thuật đặc ý nhất của mẫu thân nàng chính là hỏa pháp, cũng luyện một ngọn luyện ma bảo đăng.

Ngọn luyện ma bảo đăng trong động phủ, làm trụ cột trong cấm chế của động phủ, cũng là pháp bảo tu hành

hộ thân cực giai.

Nàng còn nghe nói, vị này cũng luyện một ngọn bảo đăng, huyền diệu khó lường, thần uy hạo đẳng.

Ngọn đèn của mẫu thân mình cũng là bởi vì sau khi nhìn qua đăng của vị Phụ Vân tổ sư trước mặt này, tâm niệm không dứt lúc này mới luyện chế.

Nàng nhìn xem Triệu Phụ Vân một thân pháp bào màu cam, ở trong mắt, nhưng lại cảm thấy giống như đang nhìn một cái bóng màu cam, rõ ràng ở trước mắt, lại như dung nhập trong hư không, như ảo ảnh, tùy thời đều có thể biến mất, thần bí khó lường.

“Khi nào Tuân sư tử trở về?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Mùa này hàng năm sư phụ đều muốn đi Thương Hải nhiếp Thương Hải chi khí luyện bảo, ước chừng sau một tháng liền sẽ trở về.” Trương Thức Duyên nói.

Triệu Phụ Vân nhẹ gật đầu, lại nhìn một chút đình viện nhỏ này, sau đó quay người rời đi.

Trương Thức Duyên sau khi đưa Triệu Phụ Vân đi ra, tất nhiên là đem tin tức Triệu Phụ Vân trở về truyền cho mẫu thân mở động phủ định cư trong Lưỡng Giới Sơn.

Mà Triệu Phụ Vân trở lại trong Ly Hỏa Điện, cả người liền chậm rãi nói lỏng ra.

Từ trong một vùng tăm tối trở lại trong quang minh, liền như từ trong nước trở lại dưới ánh mặt trời.

Hắn ngồi ở trên pháp đài Ly Hỏa Điện, phía trước chính là hỏa tỉnh, hỏa diễm bên trong bởi vì hắn đến, ngọn lửa vọt lên, giống như đang liếm láp lấy ô uế cùng hắc ám hắn nhiễm trên người.

Tin tức Triệu Phụ Vân trở về chậm rãi truyền ra trong nội bộ Thiên Đô Sơn, người đầu tiên tới bái phỏng hắn là Kim Linh.

Kim Linh đánh giá Ly Hỏa Điện, lại đánh giá Triệu Phụ Vân, nói: “Sư đệ người đem Ly Hỏa Điện này làm nơi tu hành, lại làm phòng khách, cũng làm phòng nghỉ ngơi sao? Ngày mai ta điều mấy đệ tử Thượng Viện đến, xây lên một loạt phòng xá trước điện cho người đi.”

Triệu Phụ Vân ngẫm lại cảm thấy quả thật là như thế, liền gật đầu đáp ứng.

“Ly Hỏa Điện này quả nhiên là khô nóng, sư đệ sao không đi theo ta đến bên dòng suối nhỏ ngoài điện ngồi một lát.”

Ngoài Ly Hỏa Điện không xa, có một dòng suối nhỏ chảy róc rách từ trong vách đá, bên cạnh có một tảng đá xanh lớn.

Triệu Phụ Vân cũng không phản đối, theo đi ra, Kim Linh lại là bày lên một bộ đồ uống trà, cùng một cái lò, lấy nước suối chảy ra trong vách đá bên cạnh đun.

Trong tiếng suối nước潺潺 nhật, hai người ngồi trên mặt đất.

“Sự đệ quả nhiên là đi rất nhiều năm.” Kim Linh nói.

“Đúng vậy a.” Triệu Phụ Vân cũng không khỏi cảm thán một tiếng.

“Trong hắc ám? Bị nhốt rồi?” Kim Linh hỏi thăm nói.

“Ừm.” Triệu Phụ Vân trả lời.

“Ta nghe nói, bị nhốt lâu trong hắc ám, cuối cùng sẽ chậm rãi sợ ánh sáng, sẽ không muốn ra khỏi, Phụ Vân sự đệ có loại cảm giác này không?”

“Ta tu hỏa pháp, trong lòng một đoàn chân hỏa bất diệt, liền sẽ không như thế.” Triệu Phụ Vân nói.

Kim Linh đánh giá Triệu Phụ Vân, sau đó nói: “Biến hóa vẫn là có, cả người đều xa cách rất nhiều, tha thứ sự tỷ nói thẳng, năm đó mặc dù người lời nói ít, trầm tĩnh, nhưng lại có thể cảm giác được cả người người loại tinh thần phần chấn cùng sức sống kia, mà hiện tại, người cho người ta một loại cảm giác cô tịch.”

Nàng nói đến đây dừng một chút, tiếp tục nói: “Hắc ám đến cùng vẫn sẽ bao vây lấy ý thức của người, sẽ để cho tính mạng người mất đi sắc thái.”

Triệu Phụ Vân trầm mặc một hồi, nói: “Xác thực như thế.”

Lúc này, Kim Linh đun xong nước, cũng bắt đầu pha trà, rót cho mỗi người một chén, sau đó nói: “Hoan nghênh

sư đệ người trở về, hi vọng nước trà Thiên Đô Sơn, có thể mang cho người một chút ấm áp.”

“Đa tạ sư tử quan tâm, trà rất dễ uống.” Triệu Phụ Vân nói.

“Dễ uống liền tốt, lần này trong ngắn hạn sẽ không phải rời đi a?” Kim Linh nói.

“Sẽ không.” Triệu Phụ Vân nói.

“Rất tốt, người tu hành chúng ta, thọ nguyên nhiều, lại không thể mạo hiểm khắp nơi, phải hưởng thụ sinh hoạt, thể mạo hiểm khắp nơi, cuối cùng cũng có một ngày thất thủ trong nguy hiểm.” Kim Linh nhắc nhở nói.

Triệu Phụ Vân cười cười, nói: “Sư tử nói đúng lắm.”

“Đúng không, giống như vậy, nhiều cười, tốt bao nhiêu.”

Sau đó, Kim Linh cũng không có lưu lại, nàng cầm đồ uống trà liền rời đi.

Bất quá trước lúc rời đi, ngược lại là chỉ vào nơi này nói, nơi này có thể xây một cái đình, dùng để nghe suối uống trà.

Triệu Phụ Vân ngược lại là tán đồng điểm này, hần đột nhiên cảm thấy nước suối hóa suối, tiếng róc rách lưu động có chút êm tai.

Về sau không đến bao lâu, liền có đệ tử Thượng Viện cầm lệnh đến đây, vì nơi này của Triệu Phụ Vân kiến

thiết các loại phòng.

Ngược lại cũng không phải rất phức tạp, chính là ở trong núi rừng trước Ly Hỏa Điện, xây ra đình đài lầu các.

Đương nhiên, đều là gỗ, lấy tài liệu ngay tại chỗ, nhập gia tùy tục.

Những đệ tử Thượng Viện này đều là mới vào Thiên Đô Sơn, chưa từng gặp Triệu Phụ Vân, thậm chí có ít người đều chưa nghe nói qua, mà lúc này nhìn thấy, cả đám không khỏi đều nhìn lên Triệu Phụ Vân.

Trong mắt bọn họ, Triệu Phụ Vân thần bí khó lường.

Về sau lại có người tới bái phỏng, là Trương Tuệ Cô.

Nàng lấy thân phận từng ở tọa hạ Triệu Phụ Vân nghe đạo, lúc ấy Triệu Phụ Vân từng làm đạo sư của nàng, từng giảng pháp cho nàng, lúc đến nàng là chấp lễ đệ tử, đi cùng con gái nàng Trương Thức Duyên, còn có phu quân của nàng.

Lại về sau thật không có người tới quấy rầy hấn.

Ở trong núi này, thế giới có một loại cảm giác yên tĩnh âm ỉ, hấn có thể cảm nhận được yên tĩnh, lại có thể nghe được ồn ào náo động.

Kim Linh lại tới, hỏi hấn muốn đi Thượng Viện làm đạo sư hay không, thuận tiện thu mấy người đệ tử.

Triệu Phụ Vân không có ý nghĩ thu đệ tử, nhưng lại biểu

thì có thể đi làm đạo sư giảng pháp.

Thế là, hắn liền lại bắt đầu cuộc sống làm đạo sư.

Năm đó thời gian hắn đương đạo sư rất ngắn ngủi, khi hắn quyết định giảng pháp tại Thượng Viện, lại là để Thượng Viện chấn động.

Cơ hồ chỉ cần đệ tử không phải đang bế quan đều tới nghe.

Hắn cũng không làm chuẩn bị gì.

Đi tới một tòa điện đường lớn nhất trong Thượng Viện, nhìn trên bờ đoàn phía dưới ngời đầy tu sĩ trẻ tuổi, nhìn từng người bọn họ nhìn qua đã trưởng thành, nhưng trong mắt hắn khuôn mặt cùng ánh mắt vẫn còn ngây thơ.

Trái tim vốn yên tĩnh trong lòng sinh ra một ít gợn sóng, bởi vì chuyện này khiến hắn nhớ tới mình trong quá khứ.

Mình cũng từng là một trong những người này, khát vọng hiểu rõ thế giới, khát vọng học được càng nhiều pháp thuật, cho tới hiện tại đối với thế giới hiểu rõ rất nhiều, lại vẫn không hiểu thấu, hiểu rất nhiều pháp thuật, lại vẫn không nhìn thấy phần cuối.

Đều ở trên đường.

“Bàn đạo Phụ Vân, rời núi lâu, gần đây trở về, Kim Linh sư tỷ mời ta tới đây giảng pháp, không biết chư vị muốn

nghe thứ gì?” Triệu Phụ Vân ngồi trên pháp đài phía trước, chậm rãi nói.

Chương 32 : Hỏi đáp

Người có thể vào Thượng Viện Thiên Đô Sơn, đối với trên núi có những người nào cảnh giới Kim Đan đều sẽ có sự hiểu biết nhất định, tu sĩ Kim Đan sớm hơn một chút, chính Triệu Phụ Vân đều không biết nhiều, mà vị tu sĩ Kim Đan Triệu Phụ Vân này, mặc dù sau khi Kết Đan ít ở Thiên Đô Sơn, sự tích tu hành cũng không tính là nhiều, nhưng cũng may thời gian không tính xa.

Cho nên tin tức Phụ Vân đạo trưởng Ly Hỏa Điện muốn tới giảng pháp vừa truyền ra, tu sĩ cả viện đều đến.

Bởi vì sớm mấy năm liền có truyền ngôn nói vị Phụ Vân đạo trưởng này tiến vào Cực Dạ, bị hắc ám bao phủ, thất thủ trong đó.

Cũng không có truyền ngôn nói hắc chết rồi, bởi vì nếu như chết rồi, trong núi sẽ biết, nhưng lâm vào trong hắc ám, không cách nào trở lại, vậy trong núi là không có cách nào xác định tình trạng của hắn, mặc dù biết hắn còn sống, nhưng một người không về được cùng chết cũng không có bao nhiêu khác biệt.

Dù sao một tu sĩ, thất thủ trong hắc ám mù mịt, tựa như bị giam trong một cái lồng, rất nhiều người tiến vào trong hắc ám đều sẽ lưu lại vật như hòn đăng, mệnh bài ở bên ngoài, sau đó người bên ngoài sẽ thấy những vật hòn đăng này đầu tiên là ảm đạm, sau đó âm thầm triệt để dập tắt, quá trình này có thể là mấy trăm năm, cũng có thể là mấy chục năm.

Triệu Phụ Vân trở về từ trong hắc ám, đối với những người còn chưa trải qua Cực Dạ này mà nói, đó là một sức hấp dẫn rất mạnh.

Triệu Phụ Vân nhìn ánh mắt cùng sắc mặt của những người ngồi phía dưới này.

Phát hiện trong ánh mắt những người này hoặc nhiều hoặc ít đều có một loại cảm giác lo nghĩ, đó là một loại ưu sầu.

Hắn rất nhanh liền minh bạch, đây là bởi vì thiên tượng biến hóa, tất cả mọi người nhìn thấy hắc ám sắp tới, một loại lo nghĩ lại bất lực.

Thế là, Triệu Phụ Vân hỏi bọn họ muốn nghe gì, mọi người đầu tiên là hai mặt nhìn nhau một chút, sau đó lập tức có mấy người nhắc tay tỏ ý.

Triệu Phụ Vân điểm vị chính giữa kia.

“Đệ tử, Mao Tiểu Sơn nghe chân nhân sau nhiều năm du lịch trong Cực Dạ đã trở về, muốn biết tình huống trong Cực Dạ.”

Mao Tiểu Sơn này có một đôi mày rậm, mắt nhỏ, nhưng ngoài mắt nhỏ lại cực tinh thần, giống như tu loại đồng thuật nào đó.

Triệu Phụ Vân có thể lý giải, thế gian hiện tại, mặt trời ám trầm, ngôi sao đang biến mất, cho nên trong lòng rất nhiều người đều rất kinh hoảng, cho dù là tu sĩ cũng không ngoại lệ, mọi người sinh ra sợ hãi đối với Cực Dạ

sắp đến, đây là khó tránh khỏi.

Cho nên có một người trở về từ trong Cực Dạ, vậy dĩ nhiên là phải hỏi một chút.

“Trong Cực Dạ, yêu ma quỷ quái đầy đất, người nếu đặt chân trong đó, chỉ là một trong vạn chúng sinh linh mà thôi.” Triệu Phụ Vân nói.

Thanh âm của hắn không lớn, lại rõ ràng truyền vào trong tai mọi người.

Lời nói của Triệu Phụ Vân rất dễ lý giải, chính là nói trong Cực Dạ, nhân loại không còn là vị trí chủ đạo.

“Chân nhân, ngài nghĩ thế nào đối với hắc ám sắp giáng lâm? Chúng ta đi con đường nào?” Mao Tiểu Sơn này tiếp tục hỏi.

“Thương hải tang điền, nhật trầm tinh ẩn, đều là thiên ý, chúng ta chỉ có thể tự tu bản thân, mới có cơ hội chống cự một hai.” Triệu Phụ Vân chậm rãi nói.

“Chẳng lẽ, liền không thể ngăn cản nhật trầm tinh ẩn sao?” Mao Tiểu Sơn lại một lần nữa hỏi.

Tất cả mọi người nhìn chăm chú lên Triệu Phụ Vân, hắn một thân pháp bào màu cam ngồi ở đó, vóc người thon dài, mái tóc màu đen rủ xuống lưng, vô luận là ai nhìn hắn, giờ khắc này đều cảm thấy trên người hắn có một cỗ khí tức thần bí mờ ảo.

“Có lẽ ai đó có thể, đây không phải là chuyện các người

cần thiết cân nhắc.” Triệu Phụ Vân cảm thấy cho dù là mình, nghĩ chuyện này cũng là bất lực, bởi vì hắn không biết làm sao ‘Định thiên thời’, không biết làm sao điểm tinh.

Những người làm chuyện này năm đó khả năng đều còn tại thế, hơn nữa Phùng sư huynh tựa hồ cũng muốn làm chuyện này.

Mà những người trước mặt này đều còn trẻ, đều chỉ vừa mới Trúc Cơ mà thôi, hiện tại bọn họ biết những chuyện này, sẽ chỉ làm bọn họ nóng lòng, điều này sẽ chỉ ảnh hưởng đến tu hành của bọn họ.

“Cảm giác biến hóa của bốn mùa, cũng là một bộ phận của tu hành, hắc ám cũng không đáng sợ, đối mặt với nó, hiểu rõ nó, chúng ta liền có thể tu hành, trường tồn trong hắc ám. Bởi vì trong hắc ám cũng có sinh linh phong phú.” Triệu Phụ Vân nói.

Người tu hành trên đời tu hành, tất nhiên là trên ứng thiên tượng, dưới nhiếp linh khí địa mạch.

Mọi người sau khi nghe, mặc dù vẫn chưa tán đi loại cảm giác lo nghĩ ở đáy mắt kia, nhưng so với trước đó muốn tốt nhiều.

Lại có người hỏi: “Hiện tại rất nhiều người sau khi Huyền Quang Trúc Cơ, chuyên môn đi hợp âm tính sát khí, để tương lai có thể thích ứng hắc ám, chân nhân cảm thấy đây là đúng sao?”

“Hợp sát gì, đều là tự do của riêng mình, chúng ta chỉ

cần suy nghĩ kỹ mục đích tu hành của chính mình là đủ.”
Triệu Phụ Vân hồi đáp.

“Chúng ta có thể biết, mục đích tu hành của chân nhân là gì sao?” Có người mở miệng hỏi.

Triệu Phụ Vân trầm mặc một chút, hần nhìn người đặt câu hỏi này, là một nữ đệ tử tuổi trẻ, một thân bạch bào, đó là pháp bào, phía trên có thêu phù văn tơ bạc, đây là một nữ tu sĩ gia cảnh rất tốt.

Hần chỉ là liếc mắt nhìn, nhưng người nữ đệ tử kia lại cảm thấy mình bị liếc nhìn đáy lòng, nàng cảm thấy hai mắt Triệu Phụ Vân không thể nói sắc bén, lại trực tiếp xuyên thấu pháp niệm của mình, rơi thẳng vào sâu trong tâm linh.

Đương nhiên, loại cảm giác này của nàng chỉ là thoáng tức thì, giống như ảo giác.

“Đã từng mục tiêu tu hành của bản đạo chính là có thể ký kết Kim Đan là đủ, nhưng mà vật đổi sao dời, thời di thế biến, hiện tại, bản đạo ngược lại là muốn nhìn một chút phong cảnh cao hơn.” Triệu Phụ Vân chậm rãi nói.

Sau đó mọi người còn hỏi một vài vấn đề, nhưng cuối cùng vẫn là chuyển tới trên tu hành.

Chuyện Triệu Phụ Vân am hiểu hỏa pháp mọi người đều biết, cho nên cuối cùng vẫn hi vọng hần có thể giảng một chút hỏa pháp.

“Chư pháp đều có căn nguyên, có thể trên trời, có thể

trên mặt đất, có thể ở hư không, có thể ở nhân gian, nhưng mà ta nói, chư pháp đều trong lòng, lấy pháp giữa Thiên Địa Nhân mà vào tâm...”

“Trời không Xích Viêm, lòng có Xích Viêm là được, lấy một điểm Hỏa Sát hợp trong niệm, liền có thể không ngừng bồi dưỡng ra chân hỏa, chân hỏa liền sẽ diễn sinh ra pháp ý khác...”

Triệu Phụ Vân giảng một đoạn tất cả mọi người muốn nghe.

Bồi dưỡng chân hỏa.

Cho dù là Trúc Cơ lấy chân sát khác, cũng có thể lại bồi dưỡng chân hỏa, đương nhiên chân hỏa này không thể sinh ở trong người, nhưng lại có thể luyện một ngọn đèn có thể dừng lại chân hỏa.

Sau khi trời tối, nhất định có rất nhiều người cần đèn, nhà nhà đốt đèn cũng có thể chiếu sáng đêm tối.

Khi trời không Xích Viêm, quang huy biến mất, lại cũng không phải biến mất, mà hẩn là tản vào nhân gian, một lần nữa nhóm lửa trên ngọn đèn nhân gian.

Hắn trừ bỏ giảng pháp, lại một lần nữa chải vuốt pháp thuật của mình.

Thứ nhất một lần nữa tu hành chính là Linh Tê Kiểm Chỉ, hắn muốn luyện ngón tay của mình thành pháp bảo.

Lúc trước hắn được một pháp môn luyện bảo, có thể

luyện xương thành pháp khí, khi ở dưới Trần Ma Bích kia, hắn được mấy cây xương cá, đem luyện thành mấy chuôi tiểu phi kiếm, cho nên hắn muốn thử lấy loại phương thức này để luyện ngón tay của mình.

Đương nhiên, còn cần có cải biến.

Nhưng đã có mạch suy nghĩ, liền có thể hoàn thiện ý nghĩ.

Sắc trời sắp tối, màn đêm đen sắp buông xuống, nếu ngăn cản không được, vậy cũng chỉ có thể đi đối mặt, mà đối mặt, liền cần thực lực.

Chương 33 : Cửu Luyện Tịch Tà Thanh Ngọc Thủ

Triệu Phụ Vân lại đi Tàng Pháp Lâu tìm sách luyện thể luyện cốt tương quan đến xem.

Loại này rất ít, bởi vì đại đa số tu sĩ hướng tới chính là nhất niệm câu thông thiên địa, hình thành thiên uy pháp tượng, cấp bậc cao hơn thậm chí là vứt bỏ nhục thân mà vũ hóa phi thăng.

Thần du đại thiên, siêu thoát phiến thiên địa này, bởi vì lúc trước tu sĩ đi bên ngoài màn trời, cho nên phần lớn tu sĩ nhân loại là như thế.

Hắn đọc qua một bản đạo luận liên quan tới vứt bỏ nhục thân mà vũ hóa phi thăng.

Trong đó nói thần hồn vứt bỏ nhục thân, tựa như một gốc cây rời đi thổ nhưỡng, từ đây cắm rễ sinh trưởng ở trong hư không.

Không còn cần cung cấp nuôi dưỡng nhục thân, thần hồn có thể trực tiếp thu nạp linh khí trong hư không.

Từ đây về sau không còn bị thân thể ràng buộc liên lụy, vô câu vô thúc, tự do tự tại, phụ thân, đoạt xá, có thể hưởng hương hỏa, có thể xưng thần tiên, nhất niệm ngàn dặm, thần du thiên địa.

Nhưng Triệu Phụ Vân có suy nghĩ khác, hắn không nghĩ

vứt bỏ nhục thân, hơn nữa hấn cũng cảm thấy, vũ hóa mà thành tiên, dù có muôn vàn tốt, cũng làm cho trong lòng hấn cảm thấy có thiếu hụt.

Ở sâu trong nội tâm hấn có khái niệm tính mệnh song tu thâm căn cố đế.

Hơn nữa hấn luôn luôn nhớ tới trong căn phòng có chữ Bành kia, người hư hư thực thực Bành Việt tổ sư kia, từng nói một câu: “Thái Hư đạo pháp lại có truyền nhân đến tận đây, đáng tiếc, bắt quá bước theo gót chân chúng ta mà thôi.”

Hấn muốn đem đoạn lời kia coi như lời nói vô căn cứ mà quên đi, nhưng sau khi tu hành lại đột nhiên xuất hiện, giống như một cái gai đâm vào chân, mỗi khi hấn muốn đi xa mục đích, đi tới đi tới, liền có thể cảm giác được trong thịt có gai đang đâm chính mình.

Mà trong « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh », trong đó miêu tả nhiều nhất là tu trì đối với Thái Hư đại đạo, miêu tả trong chân kinh chính là một đầu tiên đồ tươi sáng, kết quả sau cùng là Thái Hư vô hình cũng vô tướng, vô kiếp rơi vào thân, từ nay về sau được trường sinh bất lão.

Điều này khiến hấn thường thường nghĩ đến miêu tả trong « Vô Thủy Đạo Kinh », chủng loại trạng thái giữa vô và thủy kia, từ không tới có, như có như không. « Vô Thủy Đạo Kinh » nói như vậy mới là trạng thái vĩnh hằng.

Nhưng từ sau khi nghe câu nói kia, liền đột nhiên có ý nghĩ khác, hấn đột nhiên cảm thấy, điểm cuối tu hành

Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh, cùng những người vũ hóa mà ra khỏi màn trời kia cũng là đi một bước này.

Từ góc độ này đi lên nói, « Thái Hư Vô Kiếp Chân Kinh » đúng là pháp môn trực chỉ đại đạo.

Hoặc là nói, thần thuật thể xác, vũ hóa phi thăng, chính là một loại trạng thái khiến mình vô hạn tiếp cận miêu tả trong « Vô Thủy Đạo Kinh ».

Lòng có mê hoặc, tâm tư khó mà tinh khiết, cho nên những ngày này hẩn liền ở trong Tàng Pháp Lô tìm kiếm lấy phương pháp luyện cốt.

Kết hợp với « Cốt Khí Tế Luyện Pháp » được đến trước Trần Ma Bích suy luận một bộ phương pháp luyện thân mình cần.

Hẩn không khỏi nghĩ đến truyền thuyết ở kiếp trước, vô luận là Phật Tổ hay Đạo Tổ, bọn họ đều luyện thành kim thân cùng đạo thể vạn kiếp bất diệt.

Đồng thời hẩn đối với ngộ pháp trong Thiên Đô Sơn, thu hoạch được pháp môn tu hành thực sự có ý nghĩ tìm tòi nghiên cứu.

Chỉ là điều này thuộc về bí mật Thiên Đô Sơn, hơn nữa tuyệt đối là bí mật hạch tâm, muốn biết trừ phi có cơ hội gì.

Triệu Phụ Vân cứ cách năm ngày sẽ đi giảng pháp một lần, giảng nhiều nhất là liên quan tới Xích Viêm Thần Pháp, giảng là như thế nào quan tưởng ra Xích Viêm chi

hỏa từ trong tâm linh của mình, giảng chính là sau khi hợp Hỏa Sát, như thế nào để sát hỏa phổ thông kia không ngừng tấn thăng.

Trong lòng của hần có một chút ý nghĩ, chính là sau khi Xích Viêm trầm xuống, trong lòng mọi người có thể điểm đốt Xích Viêm của mình.

Pháp môn hần giảng, là kinh nghiệm chính hần từng bước một tổng kết ra, cũng không chỉ là tìm kiếm linh hỏa khác nhau là có thể làm được, còn cần xuất phát từ tâm linh của mình, dẫn đạo sát hỏa thuế biến.

Đây là trong ngoài kết hợp, hút nhiếp linh hỏa bên ngoài, tiêu hóa trong cơ thể, rất nhiều người đều biết, nhưng có thể làm tốt không nhiều.

Lúc này, Triệu Phụ Vân truyền thụ phương thức tăng lên cũng ngưng luyện sát hỏa thông qua Xích Viêm Thần Chú.

Đồng thời, hần ở trong Tàng Pháp Lâu tìm tới một bản tên là « Cửu Luyện Tịch Tà Thanh Ngọc Thủ », đây là một loại pháp môn tế luyện tay mình trở thành pháp bảo, chỉ là chính người sáng lập đạo pháp môn này cũng không có hoàn toàn tế luyện thành công.

Không biết là vị đệ tử nào thu vào, Triệu Phụ Vân sau khi nhìn thấy, cảm thấy đạo pháp môn này được thu nhận, đại khái là ở chỗ suy nghĩ mới mẻ của nó, ở đương thời loại thích viễn chiến này, giảng cứu chính là loại địch chưa gặp ta, cũng đã giết địch từ trong vô hình, « Cửu Luyện Tịch Tà Thanh Ngọc Thủ » này tế luyện hai

tay, hiển nhiên chỉ thích hợp cận chiến.

Mặc dù sau khi tu luyện thành, một đôi tay này cũng không thụ ô uế, không sợ phi kiếm, thậm chí có thể bắt giữ phi kiếm, nhưng người sáng lập pháp môn này lại chết ở dưới phi kiếm.

Hắn cùng người đánh cược, nói hai tay của mình không sợ phi kiếm, thế nhưng khi phi kiếm đâm xuống, căn bản là không kịp phản ứng, tay đều chưa kịp nâng lên liền bị phi kiếm gọt đầu lâu.

Mà người gọt xuống đầu hắn chính là một vị đệ tử Thiên Đô Sơn.

Trong nhận thức của Triệu Phụ Vân, giữa pháp thuật và pháp thuật không có phân chia cao thấp, năng lực đấu pháp của một người cao thấp, quyết định bởi trên người hắn có bao nhiêu pháp vận dung hợp tạo thành.

Cũng tỷ như người này tu thành ‘Cửu Luyện Tịch Tà Thanh Ngọc Thủ’, nhưng không có năng lực đoán được quỹ tích phi kiếm, hai tay của hắn lại theo không kịp tốc độ phi kiếm, phi kiếm trăm đầu của hắn, tay của hắn đều không có nâng lên.

Một người đấu pháp, đầu tiên muốn tiên đoán được, cũng chính là có thể cảm thấy được nguy hiểm tồn tại, lại chính là có thể bắt được quỹ tích pháp thuật, lại chính là biết đối phương ở đâu mới có thể phản kích, nếu không, chỉ bị động chịu đánh, thủ lâu tất thua.

Mạch suy nghĩ ‘Cửu Luyện Tịch Tà Thanh Ngọc Thủ’

này không sai, nhưng bởi vì cảnh giới của hắc có hạn, hai tay tế luyện ra theo phương thức của hắc có không ít tệ nạn, tỉ như để hai tay biến tương đối trầm, không đủ linh động.

Hơn nữa hai tay tu luyện ra, cũng sẽ có biến hình biến sắc, biến sưng to, hiện xanh.

Đây không phải điều Triệu Phụ Vân thích, mà phương diện này, « Cốt Khí Tế Luyện Pháp » hắc thu hoạch được lại có phương pháp tương quan.

Nhưng tế luyện xương tay thành pháp khí dù sao không giống, nếu không có tế luyện tốt, có thể sẽ đối với tay mình mang đến thương tổn không nhỏ, thậm chí có thể là loại không thể nghịch chuyển kia.

Cho nên hắc quyết định dùng bảo tài khác biệt thí nghiệm một chút.

Vốn định chính mình đi ra tìm, nhưng vừa nghĩ mình đã trở lại Thiên Đô Sơn, thế là tìm tới Kim Linh, trong Vô Lượng Viện tuyên bố mấy đạo nhiệm vụ.

Theo thứ tự là mười xương tay tu sĩ Trúc Cơ, một trăm xương tay tu sĩ luyện khí.

Cùng một ít vật liệu luyện khí tương ứng, mà thù lao hắc cho có phù lục, hoặc là pháp khí, hoặc là truyền một đạo pháp, hoặc là một điều thỉnh cầu, chỉ cần theo Triệu Phụ Vân cảm thấy có thể, vậy liền đều có thể.

Xương tay Triệu Phụ Vân muốn cũng không khó tìm,

cho nên rất nhiều người đều tiếp, rất nhanh liền có người đưa ra.

Về phần bảo tài hấn dùng để thí nghiệm dùng, đương nhiên cũng không phải đặc biệt trân quý gì, mà là một ít bảo vật tính chất bình thường, tu sĩ Trúc Cơ đều có thể tìm tới.

Hấn chủ yếu là vì thí nghiệm bảo tài pháp tính khác biệt luyện ra cốt khí có khác biệt gì, phải chăng tương hợp với mình.

Trong đó chia làm loại Ngũ Hành, trong Ngũ Hành có hai hai tổ hợp, lại có Ngũ Hành đều có, còn có pháp tính phong, lôi, lại hoặc là chỉ thuần túy cứng rắn, lại hoặc là âm tính, thậm chí còn có xương tay giống như âm ngọc, đây là hiển nhiên là một tu sĩ tu pháp môn âm tính, cho nên nhục thể của hấn đều thấm vào pháp vận âm tính.

Nhiệm vụ của Triệu Phụ Vân cũng không khó, ban thường lại hấp dẫn không ít người, thế là trong lúc nhất thời, đệ tử làm nhiệm vụ của Triệu Phụ Vân rất nhiều.

Mà Triệu Phụ Vân thì là ai đến cũng không cự tuyệt, bởi vì hấn cần rất nhiều xương tay để luyện thí nghiệm.

Chương 34 : Gặp lại

Mao Tiểu Sơn kết bạn mà đi với hai nữ tu.

Hai nữ tu kia là một đôi biểu tỷ muội, các nàng là tu sĩ của một gia tộc, ngẫu nhiên gặp Mao Tiểu Sơn, sau khi biết hắn là tu sĩ Thiên Đô Sơn, lập tức sinh lòng sùng bái, vừa lúc ba người lại phát hiện một mộ thất dưới đất, thế là cùng nhau tìm kiếm.

Mộ thất này ở bên ngoài rất nhỏ, chỉ là một tòa vách núi dưới sườn núi.

Vách núi này cũng không cao, cũng không rõ ràng, bởi vì đằng sau có một nửa là núi bình thường, cũng có vẻ tòa vách núi này giống như một tòa bia mộ cực lớn.

Từ cổ chí kim, không biết có bao nhiêu người mai táng ở một mảnh đại địa này, có chút là bị hắc ám nuốt mất, có chút là bị địch nhân bắt lấy luyện pháp bảo, có chút thì tự tìm chỗ chôn chính mình.

Chẳng hạn như nơi này, vách núi này giống như bia mộ bị chôn vùi một nửa.

Ba người đi ở trong mộ thất này, không gian thế mà càng lúc càng lớn.

Mao Tiểu Sơn trong tay nâng một ngọn đèn, đây là Tịch Ma Đăng chính hắn luyện chế, đèn diễm xán lạn, giống như châm đâm vào trong bóng tối.

Tay trái thì cầm linh đang xích đồng, trên lưng còn đeo thanh đồng kiếm, mặc trên người đạo bào hai màu âm dương.

Bọn họ một đường tiến vào chỗ sâu, mở một cái quan tài, sau đó không có gì bất ngờ xảy ra ngoài ý muốn, thi thể trong thạch quan ‘Sống’ lại.

Người chết đương nhiên sẽ không thật ‘Sống’ lại, nhưng lại sẽ lấy một loại hình thái khác ‘Sống’.

Tựa như là thi thể sinh giòi, cũng có thể nói là thi thể biến thành giòi, mà thi thể này hoàn hảo, nhưng thần hồn bên trong cũng có thể nói là đã biến thành người khác.

Thi biến.

Thi thể ở trong năm tháng dài đằng đẵng, hút nhiếp Âm Sát chi khí, ở trong quá trình này xuất hiện diễn biến.

Thứ diễn biến, lại có một từ —— yêu biến.

Cho nên, thứ thi biến này còn gọi là thi yêu.

Chỉ thấy cả người lông trắng, khi ngồi dậy, há mồm phun một cái, hắc khí cuồn cuộn vọt tới.

Mao Tiểu Sơn quá sợ hãi, Tịch Ma Đăng trong tay hấn nhoáng lên một cái, đèn đuốc cuồn cuộn mà lên, đồng thời Trần Ma Linh trong tay lay động, tiếng chuông gấp rút, nhưng mà tiếng chuông ánh lửa đều không thể ngăn cản khói đen này.

Hai nữ tu cũng là kinh hãi, các nàng riêng phần mình tế ra một viên hạt châu, trong đó một viên xanh biếc, một viên trắng muốt, cầm trong tay tản ra ánh sáng, đem mình bao phủ, bảo vệ bản thân, nhưng khói đen cuộn cuộn kia lại chỉ chớp mắt liền đã bao vây các nàng, đến đường cũng bị phong bế.

Trong khói đen cuộn cuộn kia, trong lúc nhất thời, đúng là cảm giác sinh ra vô số cái bóng, chỉ trong nháy mắt, bọn họ liền vây khốn.

“Lui ra ngoài.” Mao Tiểu Sơn hô một tiếng, thối lui về phía sau, nhưng sương khói kia lại không ngừng xâm nhập vào quang mang pháp bảo hộ thân của bọn họ, đè ép ánh đèn cùng bảo quang, bọn họ cảm giác pháp khí trong tay mình không phá nổi sương mù này, còn nếu cả người vào sương mù, khả năng liền phải chết ở chỗ này.

Lúc này, trong tai bọn họ nghe được một thanh âm: “Ta tỉnh, thế giới này, ta trở về.”

Tiếng thì thảo tự nói, lại giống như phát tiết hưng phấn này, để ba người Mao Tiểu Sơn quá sợ hãi.

Nghe vào trong tai bọn họ, đúng là để bọn họ như rớt vào hầm băng.

Bọn họ sợ nhất chính là những người nguyên bản đã chết này, lại lấy loại hình thức nào đó phục sinh.

Bọn họ có thể khẳng định, thứ này không phải mình đủ khả năng ngăn cản.

Đang lúc hai tỷ muội kinh hoàng, các nàng nhìn thấy Mao Tiểu Sơn từ trong ngực móc ra một tấm phù hồng ngọc chế thành.

Chỉ thấy Mao Tiểu Sơn cắn răng một cái, hướng về phía lúc trước nhìn thấy quan tài vung ra ngoài, trong nháy mắt Hồng Ngọc Phù thoát khỏi đầu ngón tay hắn, nháy mắt vỡ vụn, một đoàn ánh lửa chói mắt tuôn ra, bọn họ không khỏi nheo lại hai mắt, mà trong ngọn lửa cuộn cuộn mà lên kia, một con Tam Túc Kim Ô Thần Điều xông ra, xông phá sương mù nồng đậm.

Sương mù trong ngọn lửa, đúng là nhanh chóng tiêu tán, ba người nhân cơ hội phóng ra ngoài màn, mà sau lưng bọn họ, Tam Túc Kim Ô Thần Điều kia hướng phía tà ác đầu nguồn, trong nháy mắt “Thi yêu” vừa mới ngồi dậy nhìn thấy ánh lửa, hai mắt liền như bị đốt thương, lập tức hướng về sau nằm xuống, thạch quan lại một lần nữa đắp lên.

Mà ánh lửa nhào vào trên quan tài đá, ở thạch quan thiêu đốt ra một vết bỏng tam túc điều, một cỗ khí tức nóng bỏng tản ra trong quan tài.

Trong quan tài nguyên bản còn có thanh âm kịch liệt giãy dụa, chậm rãi an tĩnh lại.

Ba người Mao Tiểu Sơn ra mộ thất, cũng không quay lại, mà là một lần nữa phong bế mộ thất.

Sau đó ba người nhanh chóng rời khỏi nơi này, thẳng đến cách hơn mười dặm, mới ngừng lại, hai nữ vẫn là

lòng còn sợ hãi nói: “Kém một chút liền thất thủ ở bên trong ra không được.”

“Đúng vậy a, trong mộ thất kia thế mà lại có tà thi phục sinh.” Mao Tiểu Sơn cảm thán nói.

“Đạo phù vừa rồi của sư huynh, là phù gì? Cường đại hoá mất như thế.” Một vị nữ tu trong đó mở miệng nói ra.

Mao Tiểu Sơn nói: “Đó là lão tổ trong núi ban thưởng, tên là Kim Ô Ngọc Phù.”

“Thật là lợi hại a.” Một vị nữ tu trong đó nói.

“Đúng vậy a, thật lợi hại, hỏa diễm này, so với tất cả hỏa diễm ta từng gặp đều cường đại.” Mao Tiểu Sơn cảm thán nói.

...

Triệu Phụ Vân đang luyện bảo, lấy các loại vật liệu tế luyện những xương ngón tay kia.

Lại tiếp vào tin tức Tuân Lan Nhân trở về, vừa vặn hẳn cũng có việc muốn thỉnh giáo Tuân Lan Nhân, liền lập tức tới gặp nàng.

Nhiều năm chưa gặp, lúc lại một lần nữa gặp nhau, tướng mạo chưa có bất kỳ thay đổi nào, nhưng lẫn nhau lại đều cảm giác đối phương có không ít biến hóa.

Triệu Phụ Vân cảm thấy nàng càng thần bí chút, một người đứng ở nơi đó, chung quanh rõ ràng không có cái

gì, lại có một mảnh biển sâu hư ảo như ẩn như hiện, chỉ cần một cái ý niệm trong đầu nàng liền có thể từ hư hóa thực, sau đó bao phủ hết thấy.

Đồng thời, lại trong mơ hồ, cảm thấy trong bóng tối hư ảo tĩnh mịch kia, hình như có một đoàn hào quang, hào quang như bóng ngược của mặt trăng, đang có chút đung đưa.

Tuân Lan Nhân tự nhiên cũng là đang nhìn Triệu Phụ Vân.

Tướng mạo của Triệu Phụ Vân biến hóa không lớn, nhưng cả người có một cổ dầu vết năm tháng ăn mòn, cả người cũng trở nên thâm trầm hơn rất nhiều.

Nàng phát hiện ở trong tháng năm dài đằng đẵng, cho dù là tu sĩ có thể bảo trì thân thể trẻ trung, nhưng tâm hồn cũng khó có thể một mực trẻ trung.

“Sư tỷ.” Triệu Phụ Vân gọi một tiếng.

“A, đã lâu không gặp, những năm này ngươi đi đâu?”
Tuân Lan Nhân hỏi.

“Ta lâm vào Vãng Sinh Điện trong hắc ám.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

“Nơi đó a.” Tuân Lan Nhân đã không kinh ngạc, cũng không ngoài ý muốn, chỉ nói: “Đó là một địa phương rất nguy hiểm, có thể ra khỏi đó, rất không dễ dàng.”

“Đúng vậy a.” Triệu Phụ Vân cũng cảm thán một tiếng,

nói: “Nếu như không phải tiến vào trong phòng hư hư thực thực Bành Việt tổ sự vũ hóa, chỉ sợ ta đến hiện tại cũng còn chưa ra được.”

“Vãng Sinh Điện là lồng giam, không chỉ có cầm tù lấy rất nhiều người, cũng cầm tù lấy rất nhiều bí mật, có người nói Xích Viêm đều có thể bị cầm tù trong một căn phòng nào đó ở trong đó.” Tuân Lan Nhân nói.

Triệu Phụ Vân có chút không tin, hẳn cảm thấy Vãng Sinh Điện khả năng cầm tù không được, bất quá Triệu Phụ Vân lại biết, một căn phòng nào đó ở nơi đó đã từng giam giữ một con gái của ‘Xích Viêm’.

Chương 35 : Ngọc Long Kim

Gió thổi trong tiểu viện.

Hai người đã ngồi xuống, Trương Thức Duyên đã pha trà cho hai người.

Triệu Phụ Vân đem chuyện mình gặp phải trong Vãng Sinh Điện đều nói với Tuân Lan Nhân, bao quát chuyện đại di mình cùng Hi Di tổ sư tiến vào Vãng Sinh Điện.

Tuân Lan Nhân trầm mặc một chút, nói: “Hắc ám không biết ẩn giấu bao nhiêu bí mật, nhìn như mỗi một bí mật đều cùng một nhịp thở với chúng ta, nhưng nếu không thêm để ý, liền sẽ phát hiện, chuyện có thể liên quan với chúng ta cũng không nhiều.”

“Cho dù là tổ sư giấu đồ vật ở nơi đó thì thế nào, Bành Việt tổ sư, Hi Di tổ sư bọn họ đều là người cường đại, chuyện bọn họ không làm được, chẳng lẽ chúng ta nhất định có thể làm được, nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, lại đi làm là được, không làm được liền héo tàn.”

“Héo tàn?” Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn hai từ này, trước kia chưa từng nghe nàng nói như vậy.

“Ta gần nhất vẫn cảm thấy, cuộc đời một người, cây cỏ sống một mùa thu, có mưa móc tiếp mưa móc, có phong sương đón phong sương là được, nhưng khi phong sương chưa đến, liền không cần vội vã đi đón.”

Triệu Phụ Vân phát hiện Tuân Lan Nhân có một loại cảm giác bình thản ngoài ý muốn, phảng phất là nước chảy bèo trôi, thuận theo thế sự.

Hắn cũng không nói gì nữa, sau đó, hắn nói lên mình muốn luyện một môn pháp thuật gọi Linh Tê Kiếm Chỉ.

Mà Tuân Lan Nhân sau khi nghe, lập tức nói có một loại linh tài tên là ‘Ngọc Long Kim’ thích hợp luyện cốt nhất.

Triệu Phụ Vân sau khi nghe nàng giới thiệu đặc tính bảo tài này, cũng cảm thấy vô cùng tốt.

Nhưng lại căn bản không biết nơi nào có, bất quá Tuân Lan Nhân biết, ở trong Thương Hải, có một ngọn núi lửa, trong núi lửa kia liền uẩn dục Ngọc Long Kim.

Triệu Phụ Vân sau khi lấy được hải đồ từ Tuân Lan Nhân, liền hướng Kim Linh nói rõ mình muốn đi ra ngoài một chuyến.

Hắn phun ra một vòng hồng quang, hồng quang uốn lượn vắn vẹo trong hư không, phồng thành một đoàn mây đỏ kim hồng, thả người mà lên, chân đạp một đoàn hồng vân, hồng vân lập tức cuộn cuộn hướng về phía trước tốc độ rất nhanh.

Hồng vân này giống sương mù bị gió thổi, kéo thành một tuyến, đi về phương xa.

Ở trong sắc trời ảm đạm này, vân quang kim hồng này hết sức dễ thấy, rất nhiều người đều nhìn thấy một vết

hà vân kim hồng bay ra từ chỗ sâu trong Thiên Đô Sơn, nhanh chóng đi về phía đông.

Chỉ bất quá thời gian một ngày, cũng đã đến trên biển, sau đó trực tiếp ra khỏi biển, đầu tiên là bay thẳng về phía đông bốn trăm dặm, sau đó cần bay về phía đông nam hai trăm dặm, lại hướng đông bay ba trăm dặm.

Sở dĩ muốn bay như vậy, là sợ mất phương hướng.

Thương Hải mênh mông, vô biên vô hạn, nhất là từ khi vào biển đến nay, sắc trời liên càng ngày càng mờ, chỉ có thể nhìn thấy hòn đảo trên mặt biển, hòn đảo chính là đạo tiêu.

Mà sau khi sắc trời ám trầm, mặt biển ngược lại là có ánh sáng, hần nghe nói, trên mặt biển khắp nơi đều là mê vụ, cùng một ít sinh vật biển tạo thành chướng khu, càng chỗ sâu, càng đáng sợ.

Thậm chí có người nói nước biển trong biển sâu không còn là biển, mà là một mảnh huyền tượng, cũng có người nói, kỳ thật Thương Hải cũng không có lớn như vậy, chỉ là mọi người nhìn có vẻ lớn mà thôi.

Bất quá sau khi ra biển, vân vụ dưới chân Triệu Phụ Vân liền không còn là màu kim hồng, mà là màu xám trắng, đây là một đoàn vân vụ hần một lần nữa hút trên biển, kết thành một đạo lưu vân phù lục.

Mà hần ở trên mây nhìn thấy chính là một mảnh Thương Hải lóe ánh sáng thần bí, rõ ràng nhìn qua là một vùng tăm tối, thế nhưng lại có ánh sáng nhạt từ trong biển

phát ra.

Giống như một khoảng trời rơi xuống trên mặt đất, thâm thúy thần bí, rộng lớn vô tận, thâm u vô tận.

Trong mắt có một đảo nhỏ, trên đảo nhỏ có ánh đèn, ngẫu nhiên có thể thấy được pháp quang bay vào bay ra.

Đó là kiếm quang, là ánh sáng của pháp bảo, cũng có là độn quang.

Hắn ẩn ở chỗ cao nhìn xem một màn này, trong lòng không khỏi nghĩ đến, trên đại lục, trên từng tòa linh sơn, có rất nhiều tu sĩ ẩn tu, hòn đảo trên mặt biển kỳ thật cũng là từng tòa núi, trên đó cũng có từng tu sĩ chiếm cứ, mở động phủ tu hành.

Hắn còn chứng kiến, có chút hải đảo bị một ít tinh quái trong biển chiếm cứ, ở trong vùng biển tăm tối này, trên người những tinh quái kia đều tản ra pháp quang.

Hắn tiếp tục bay về phía trước, lại nhìn thấy một tòa đảo, tòa đảo này lại bị người vây quanh bốn phía, ở trên đảo mê vụ che đậy, hiển nhiên là mở ra trận pháp, mà những người bên ngoài kia đều cảm trận kỳ, hiển nhiên là muốn phá trận.

Triệu Phụ Vân nhìn trong chốc lát, liền không nhìn nhiều, mà là bay qua từ bên trên, trong đám người chủ trì pháp trận, có một người trung niên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Phụ Vân, nhú mày, nhưng vẫn chưa động tác gì khác.

Tùy ý Triệu Phụ Vân bay qua, Triệu Phụ Vân bay về phía trước ước chừng hơn mười dặm, phát hiện phía dưới có hai đạo pháp quang nhanh chóng đi về phía hòn đảo bị vây công vừa rồi kia.

Hỗn loạn trên biển, so với trên lục địa càng sâu.

Rốt cục, hắn nhìn thấy một mảnh bầu trời màu đỏ.

Ở đây, trời cùng biển cuối cùng là tách ra.

Một mảnh bầu trời màu đỏ này, là núi lửa trên hải đảo chiếu đỏ trời. Xa xa nhìn lại, núi lửa này giống như một cây trụ trời, chống lên một mảnh bầu trời này.

Nhưng trên núi lửa kia lại có một tầng phong vân bao phủ núi lửa.

Hắn chỉ quan sát một chút, liền bay về phía đỉnh núi kia.

Hắn cũng không có biến mất thân hình, dưới chân một đám mây cuộn cuộn mà đi.

Nhưng khi hắn đến gần, liền có một thanh âm truyền tới: “Đạo hữu đừng bước, gia sư ở nơi này luyện pháp, còn xin đạo hữu tìm chỗ khác.”

Theo lời này vang lên, liền lập tức có một người hiện lộ ra thân hình trên đỉnh núi kia.

Vừa rồi Triệu Phụ Vân quan sát, nơi đó rõ ràng không có người, nhưng tu sĩ kia, lại giống như chui ra từ trong khe

đá, là một đạo nhân trẻ tuổi mặc pháp bào đỏ rực, tóc rối bù, mang theo băng tóc.

Triệu Phụ Vân nhú mày, hẳn không thích chuyện giết người đoạt bảo, cũng không thích xung đột với người khác, mọi người hảo hảo tu hành, riêng phần mình truy tìm trường sinh mới là tốt nhất.

“Bản đạo muốn lấy một vật, lấy xong liền đi.” Triệu Phụ Vân cất giọng nói. Hẳn không hỏi đối phương là ai, chỉ nói ra mục đích của mình.

“Ngọn núi này đã là biệt phủ gia sư định ra, mọi thứ trong núi đều thuộc về gia sư.” Tu sĩ trẻ tuổi áo bào đỏ kia nói.

“Không biết quý sư tu hành ở tòa tiên sơn nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Gia sư Ủy Liệu chân nhân, chính là đảo chủ Hỏa Hoa Đảo, vị đạo hữu này, mời nhanh chóng rời đi.” Tu sĩ này nói ra, trong giọng nói là tự tin Triệu Phụ Vân sau khi nghe được cái tên này, nhất định sẽ rời đi.

Bởi vì Ủy Liệu Tử xác thực nổi tiếng ở vùng này, đồng thời nổi tiếng với tính tình nóng nảy, vùng này sau khi nghe tới danh tự của sư phụ hẳn, đều sẽ nhượng bộ lui binh.

“Vậy xin hỏi, sư phụ nhà ngươi muốn luyện pháp đến khi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Pháp chính là trời dạy, luyện pháp nhập tâm, há có định

số.” Tu sĩ áo bào đỏ kia lại lớn tiếng nói.

“Người nói với chân nhân nhà ngươi, bản đạo cũng không trở ngại hấn luyện pháp.” Triệu Phụ Vân nói.

Lúc này, chỗ sâu trong núi lửa kia có một thanh âm tức giận xông lên: “Lăn, lại không lăn lão tử một mồi lửa đốt ngươi.”

Nguyên bản sắc mặt tu sĩ áo bào đỏ kia còn tốt, nghe xong sư phụ mình nổi giận, lập tức nói: “Người nhanh đi, chờ sư phụ ta ra, người muốn đi cũng đi không được.”

“Chẳng lẽ không có chỗ thương lượng sao?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa nói.

“Ha ha!” Tu sĩ áo bào đỏ kia cười ‘Ha ha’ cười, lại không trả lời.

Triệu Phụ Vân cũng không nói gì nữa, hấn biết ngọn núi lửa này bị một tòa trận pháp bao phủ, đối phương lui về phía sau một bước liền sẽ lui vào trong trận pháp.

Mà trận pháp này lại có bao nhiêu người ở bên trong, hấn cũng không biết, dù người lộ ở bên ngoài tu vi chỉ là Tử Phủ, nhưng hấn cũng không muốn lật thuyền trong mương, chuyện tu sĩ Kim Đan bị tu sĩ Tử Phủ lấy pháp trận chống đỡ cũng không phải là không có.

Chỉ thấy hấn cong lại ngón tay bắn ra, một vòng ánh lửa bay ra.

Trong nháy mắt ánh lửa từ đầu ngón tay hấn bắn ra, chỉ

là một điểm nho nhỏ, nhưng vào hư không, đón lấy gió biển, lại theo gió mà phồng, nhanh chóng phồng lớn.

Trong mắt tu sĩ áo bào đỏ kia, một điểm hoả tinh nhỏ kia lúc đầu cơ hồ khó mà trông thấy, nhưng chỉ trong nháy mắt cũng đã hóa thành một hỏa cầu lớn, đồng thời lên rất cao.

Trong nháy mắt, bầu trời vốn đã sáng ngời hơn so với những nơi khác, biến thành một mảnh sáng rực, như ban ngày rất nhiều năm trước.

Mà hỏa cầu khổng lồ bọn họ nhìn thấy giống như Xích Viêm trên bầu trời rơi xuống.

Xích Viêm lên tới chỗ cao liền cấp tốc rơi xuống.

Trong mắt tu sĩ áo bào đỏ kia chỉ có kim quang xán lạn ngời ngời.

Một cỗ sóng nhiệt khổng lồ ập xuống.

“Không tốt.” Tu sĩ áo bào đỏ kia hô to một tiếng, nghiêng người lui về sau, cả người liền giống như một bên người chui vào trong khe đá, nháy mắt lui vào trong trận pháp.

“Hô...”

Hỏa cầu khổng lồ rơi xuống, mang theo gió tiếng gió rít.

Mà lúc này, người trong trận điều động một mặt hắc kỳ, hư không trên núi lửa đột nhiên đung đưa, có một cỗ hắc phong thổi ra.

Tu sĩ áo bào đỏ kia chính là Chu Mang đại đệ tử Hỏa Hoa Đảo, hần chủ trì tòa trận pháp này.

Trận pháp tên là Địa Sát Hắc Phong Trận, không chỉ có thể dùng đến bảo vệ, có thể làm trận pháp thủ sơn, càng là có thể trợ Ủy Liệu sư phụ hần luyện pháp.

Gió có thể trợ thế lửa.

Địa Sát Hắc Phong Trận này, có thể tụ sát khí, thổi ra ác phong, gió này có thể tán hồn phách người, cực kỳ ác độc.

Mà hiện tại hần dùng gió này đến thổi hỏa cầu khổng lồ rơi xuống từ phía trên kia, hần là muốn dập tắt hỏa này.

Gió có thể trợ thế lửa, cũng có thể dập lửa.

Hần cảm thấy chỉ cần có thể thổi tan pháp niệm ẩn chứa trong ngọn lửa, hỏa cầu này sẽ tự nhiên liền tán đi.

Nhưng gió kia lại vừa ra, trong tai hần liền nghe được một tiếng pháp chú.

“Định!”

Trong nháy mắt hắc phong kia mới thổi ra pháp trận lên bầu trời, liền đột nhiên tán đi.

Gió định là dừng, gió dừng thì tán.

Hỏa cầu khổng lồ rơi xuống, đúng là có một loại cảm

giác nặng nề, phảng phất trong hỏa cầu khổng lồ này là sắt trầm trọng.

“Sư phụ!” Chu Mang hô to một tiếng, bởi vì hắn cảm giác được, ‘Định’ tự pháp chú vừa ra, không chỉ có gió tán, người hắn ở trong trận pháp, cả người cùng trận pháp đều ngưng trệ, rõ ràng có trận pháp hộ thân, pháp chú kia thế mà xuyên thấu trận pháp rơi vào trên người mình.

Tại thời điểm này, ngay cả pháp khí trên người hắn đều không thể té ra, trận kỳ trong tay cũng vung không nổi, chỉ có thể mở miệng hô lên ‘Sư phụ’.

Hỏa cầu gào thét mà xuống.

Tầng phong vân mông lung trên núi lửa kia, dưới hỏa cầu nháy mắt đổ sập ra bốn phía.

“A!”

Chu Mang cho là mình muốn chết, đầy trời quang mang xán lạn loá mắt, lại ở lúc máu chót này, hắn nghe được một tiếng pháp chú.

“Thu!”

Ánh lửa đầy trời nguyên bản muốn đốt cháy mình kia, lập tức dừng mảnh lao về một phương hướng.

Chương 36 : Hỏa Hoa Đảo Ủy Liệu

Chỉ thấy trên núi lửa kia chẳng biết lúc nào xuất hiện một lão đạo tóc đỏ râu đỏ.

Một thân pháp bào màu đen thêu đỏ, đầu đội liên pháp quan màu đỏ.

Một tay nâng một hồ lô đỏ.

Một tay thành kiếm chỉ, chỉ vào miệng hồ lô.

Chỉ thấy ánh lửa đầy trời thu vào trong hồ lô, đúng là hình thành một cái hình phếu.

“Ha ha, bằng người cũng dám đùa lửa ở trước mặt Ủy Liệu ta, quả thực là không biết sống chết.”

Ánh lửa đầy trời nhanh chóng chui vào trong hồ lô đỏ của hắn.

Hồ lô đỏ này tên là Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô, là một kiện pháp bảo của hắn, ngày bình thường có thể thu nhiếp các loại hỏa tinh vào trong hồ lô chiết xuất, cung cấp hắn tu hành, mà khi đấu pháp lại có thể thả ra hỏa diễm, hóa thành biển lửa đầy trời, có thể đốt núi nấu hồ, cho dù là dùng để bày trận thiết cấm, cũng có thể dùng tới làm trận nhãn cùng cấm chế chi nhãn.

Có Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô này nơi tay, hắn đối

với tu sĩ dùng hỏa Trúc Cơ, đối với những tu sĩ lấy ngự hỏa làm chủ có thiên nhiên ưu thế, chỉ cần trong pháp thuật đối phương mang hỏa, liền sẽ bị Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô của hắn khắc chế.

Chỉ chớp mắt, ánh lửa đầy trời thu hết vào hồ lô.

Úy Liệu mặc dù nói tương đối đặc ý, như không đem Triệu Phụ Vân để vào trong mắt, nhưng lại cũng không hoàn toàn chủ quan, dù sao người có thể một kích liền phá pháp trận của đệ tử mình, cũng sẽ không phải hạng người bình thường.

Liếc mắt nhìn lại, đó là một tu sĩ nhìn qua trẻ tuổi, nhưng lại không còn trẻ như vậy, có một loại cảm giác mâu thuẫn kinh lịch tuế nguyệt ăn mòn, y nguyên sáng sủa.

Một thân pháp bào màu cam trên người đối phương kia rõ ràng lộ ra cực kì trường dương cùng loá mắt, nhưng khí chất cả người lại có một loại cảm giác hư vô lạnh nhạt.

Một đoàn vân vụ dưới chân, giống như bị gió không ngừng lay động đang cuộn cuộn, nhưng lại tuyệt không tiêu tán.

Thế nhưng pháp bào trên người hắn rủ xuống, trong hư không có gió cũng tuyệt đối không có thổi lên pháp bào hắn nửa điểm.

Hắn hiểu được, trên pháp bào đối phương nhất định có pháp ý ‘Định phong’, có lẽ còn có pháp ý ‘Ẩn nắp’.

Cụ thể còn có cái gì, trong lúc nhất thời Úy Liệu cũng nhìn không ra, nhưng hấn có thể khẳng định, đây nhất định là tu sĩ lấy Hỏa Sát Trúc Cơ, pháp thuật hấn nhất định lấy ‘hỏa làm tâm điểm tạo dựng.

Tỉ như chính hấn, có thể nhiếp hỏa, ăn hỏa, vào hảo không đốt, cho dù bị trọng thương, ở trong hỏa nướng một cái liền có thể nhanh chóng khỏi hấn.

Càng có thể độn hỏa, hỏa diễm phân thân, nhất là nơi Hỏa Sát sung túc, còn tu thành pháp thuật như Sát Hỏa Kim Châm, tế luyện Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô, cùng ba thanh Hỏa Long Kiếm.

Khi hấn khai phủ, là lấy Âm Minh Sát Hỏa khai phủ, đây mặc dù là hỏa, nhưng thuộc âm trong hỏa, hợp nhất thành đan với hỏa đan điền hấn, cũng có thể xưng được là Âm Dương hợp nhất.

Hiện tại hấn ở đây luyện pháp, chính là muốn mượn Địa Sát Độc Hỏa nơi này luyện thân, đồng thời, hấn ở đây gieo xuống hỏa diễm kim liên, chuẩn bị nhò vào địa sát hỏa huyết trồng ra hỏa diễm kim liên, hạt sen hỏa diễm kim liên này là chủ dược của một lò đan dược hấn muốn luyện, có trợ giúp tăng cao tu vi, cùng linh tính hỏa diễm trong người hấn.

Trên người hấn có một cỗ khí tức hỏa diễm nồng đậm, tương hợp với Địa Sát Độc Hỏa trong hỏa huyết, để người từ xa nhìn thấy, liền cảm giác, chỉ một ý niệm trong đầu hấn liền có thể dẫn ra hỏa diễm trong hỏa huyết.

Mà trên người Triệu Phụ Vân loại cảm giác này liền không có, hần tu hỏa pháp, lại cho người ta một loại cảm giác thanh đậm phiêu miểu.

“Người trước phá ta trận pháp, sau muốn tổn thương tính mệnh đệ tử ta, hôm nay, vô luận là ai đến, đều không thể tha cho người.”

Triệu Phụ Vân không có trả lời, đối phương cũng không muốn nghe Triệu Phụ Vân nói gì, hần thấy nói nhiều, không chừng còn bầu víu quan hệ, đến lúc đó còn không tốt lạnh lùng hạ sát thủ.

Thế là hần khoát tay, chập ngón tay như kiếm, kiếm chỉ hướng phía Triệu Phụ Vân một chỉ, đầu ngón tay liền có một vết hồng quang như kiếm mang, phóng tới Triệu Phụ Vân.

Tốc độ cực nhanh, chớp mắt liền đến.

Nhưng mà Triệu Phụ Vân khoát tay, ống tay áo màu cam phát một cái, hồng mang kia liền rơi vào ống tay áo của hần, bị cuốn đến một bên, tùy theo tán đi.

Lần này chỉ là thăm dò, chỉ thấy tay Úy Liệu lại chỉ lên trời một chỉ, nhẹ ‘Quát’ một tiếng, bầu trời trên đỉnh đầu Triệu Phụ Vân dường như nứt ra, trong khe nứt hư không một mảnh ánh lửa rực rỡ trút xuống.

Đây là một môn pháp thuật đặc ý của hần, tên là Khuynh Thiên Hỏa Bộc.

Bầu trời một mảnh lóe sáng, giống như mở trời, Xích

Viêm quay về, nhưng lại nát tán thành từng đoàn.

Triệu Phụ Vân ngẩng đầu, ánh lửa chiếu trên mặt hắn một mảnh đỏ bừng, chỉ thấy vẫn là vung tay lên, khẽ nhả pháp chú: “Tán!”

Từng đoàn hỏa diễm kia nháy mắt diệt đi.

Đối với khu ngự hỏa diễm, Triệu Phụ Vân đã sớm thuận buồm xuôi gió, trong lòng muốn đưa tay, liền đưa tay, trong lòng muốn hỏa diệt, hỏa liền diệt.

Trong lòng Úy Liệu căng thẳng, hắn lập tức ý thức được người này ‘Hỏa pháp’ bất phàm, ngự hỏa chi thuật cực mạnh, bởi vì kia là pháp thuật của hắn, ở trong đó có ý chí pháp niệm của hắn, lại bị một đạo pháp chú hô tán, hắn cảm giác giống như trong phòng đốt mấy ngọn đèn, gió lớn không hiểu thổi tắt.

“Hừ!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, lại một lần nữa phát tay, có ba đạo hồng quang bay ra từ trong ống tay áo của hắn.

Ba đạo hồng quang kia đâm vào hư không liền lòi ra ba sợi hồng tuyến, mang theo ánh sáng đuôi đỏ, ba diễm quang mang lấp lánh xán lạn đâm hướng Triệu Phụ Vân.

Ba đạo hồng quang, hiện hình tam giác mà tới.

Triệu Phụ Vân không khu ngự pháp bảo đi ngăn cản, mà là trong nháy mắt kiếm quang tới người, trên người nổi lên ánh lửa, một bước phóng ra, đúng là trực tiếp bước

ra một bước hướng hư không bên cạnh.

Một bước liền ở ngoài hơn mười bước, tránh thoát ba đạo kiếm phi đâm, chỉ thấy ngón tay Úy Liệu nhất câu, ba đạo kiếm quang kia liền lập tức chuyển hướng, lần này, Triệu Phụ Vân cũng không có vội vã né tránh như vậy, mà là khi kiếm muốn tới người, lúc này mới cất bước né tránh.

Úy Liệu lại là hừ lạnh một cái.

Chỉ thấy ba đạo kiếm quang kia vòng quanh một cái, lại đâm về phía Triệu Phụ Vân, chỉ là lần này, lại là hiện tốc độ trước sau không đồng nhất.

Loại phương thức đâm kiếm trước sau không đồng nhất này, dĩ nhiên chính là phòng bị Triệu Phụ Vân một lần tránh thoát ba kiếm.

Cho nên, trên người Triệu Phụ Vân ánh lửa lóe lên, bước sang trái một bước, khi né tránh kiếm thứ nhất, kiếm thứ hai liền đột nhiên gia tốc đâm tới, chỉ thấy hồng quang lóe lên, cũng đã đến trước mặt Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân chỉ có thể xoay người một cái, thân hình lấp lóe, khó khăn lắm tránh đi một kiếm này.

Hắn liên tục nhanh chậm độn thân, so với kiếm quang liên hoàn đâm tới của đối phương cuối cùng là không bằng, cho nên khi quay người tránh đi kiếm thứ hai, kiếm thứ ba đã đâm về phía phần gáy của hắn.

Nếu đâm trúng, nhất định là đầu người rơi xuống đất.

Chỉ là đúng lúc này, lại đột nhiên có ống tay áo đã sớm ngăn cản vào lúc đó, ống tay áo màu cam vung qua.

Trước đó là Đại La Huy Tự, hiện tại là Thái Hư Càn Khôn Tự.

Úy Liệu phát hiện đối phương thế mà dùng ống tay áo cản kiếm của mình, trong lòng giận lên, pháp niệm ngưng lại, mắt chú thân kiếm, ánh lửa trên thân kiếm lại càng xán lạn mấy phần, một kiếm đâm tới, tựa như một đoàn mặt trời nhỏ ngưng tụ đâm tới.

Hắn không chỉ muốn đâm xuyên, còn muốn một kiếm đâm người phách lối này bốc cháy.

Mọi khi người bị kiếm của hắn đâm trúng, đều muốn đốt cháy khét.

Nhưng mà, trong nháy mắt hắn đâm xuống, lại cảm giác giống như đâm vào trong một vòng xoáy.

Giống như có một cỗ lực lượng muốn trấn trụ kiếm phong của mình, đồng thời lực đạo trên thân kiếm cấp tốc bị mang lệch.

Bất quá, hắn còn có kiếm tiếp theo.

Ba kiếm tuần hoàn đâm, tốc độ cực nhanh, có thể một kiếm nhanh hơn một kiếm, đến cuối cùng chính là kiếm quang kiếm ảnh đầy trời, cho nên bộ kiếm pháp này có một cái tên, gọi là Mạn Thiên Phi Vũ.

Phảng phất mưa kiếm rơi xuống, đầy trời đều là, đếm

không hết, tránh không được.

Mà điểm mấu chốt nhất của bộ kiếm pháp này liền ở một chữ ‘Thứ’ (đâm).

Một kiếm bị Triệu Phụ Vân mang lệch, mặc dù hấn cảm thấy trấn phong nhiếp dẫn trên ống tay áo Triệu Phụ Vân mang đến, nhưng kiếm thứ hai lại đâm xuống, cho nên trấn phong nhiếp dẫn trên kiếm thứ nhất lập tức tiêu tán, chỉ là kiếm bị mang sang một bên đâm vào khoảng không mà thôi.

Bất quá, vừa rồi pháp ý trên một kiếm đâm xuống này cũng tán, kiếm tốc lập tức không nhắc lên được, lại phải một lần nữa đâm kiếm súc thế.

Khi kiếm thứ hai của hấn đâm xuống, lại bị một đầu ống tay áo ngăn trở, đồng dạng cảm giác được trấn phong nhiếp dẫn, kiếm bị mang lệch qua một bên, kiếm thứ ba đâm xuống, y nguyên như thế.

Hấn phát hiện, hai đầu ống tay áo kia, bộ kiếm pháp này của mình thế mà không cách nào đánh xuyên.

Hơn nữa, hấn cảm giác được pháp ý trên ống tay áo kia mang đến, tổng là có thể bao lấy kiếm của mình.

Hấn thậm chí cảm thấy nếu mình chỉ có một thanh kiếm, rất có thể muốn bị đối phương nhiếp đi.

Trong lòng hấn nghĩ như vậy, cũng không chịu nhận thua, y nguyên điều chỉnh kiếm pháp của mình, tìm kiếm lấy sơ hở hai đầu ống tay áo của Triệu Phụ Vân.

Mà các đệ tử của hắn, chỉ thấy mình ba thanh kiếm của sư phụ đâm xuống, vốn cho rằng không ra mấy hiệp, nhất định có thể đâm người kia mấy cái lỗ thủng, thế nhưng lại nhìn thấy đối phương vung lên hai đầu ống tay áo, như vòng xoáy, ở xung quanh người hắn hình thành hai vòng xoáy tương hỗ quán quanh, kiếm đâm đến bên cạnh hắn đều bị mang lệch.

“Người này, đến tột cùng là lai lịch gì, lại có thể vung tay áo du tẩu trong kiếm của sư phụ, không hề sợ hãi.” Chu Mang kia trầm nghĩ.

Bởi vì hắn nhìn thấy, sau khi ba kiếm của sư phụ mình đâm xuống, nguyên bản trên kiếm tích lũy loại kiếm ý có thể đâm thủng hết thấy, liền lập tức tiêu tán, lại muốn quán một vòng tròn lớn, từ đằng xa đâm xuống.

Úy Liệu không muốn thu tay lại như vậy, thu tay liền tương đương với nhận thua, nhận thua liền muốn nhường ra hỏa huyết này, mà trong hỏa huyết hắn đã gieo xuống hỏa diễm kim liên.

Thế là, hắn lay động Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô cầm trong tay, từ trong miệng hồ lô, xông ra một vệt lửa.

Hỏa quang kia ra miệng hồ lô, lại không phải thẳng tắp mà đi, mà uốn lượn tiến lên, yên hỏa kia ở hư không đúng là nhanh chóng ngưng thực thành lân phiến, chỉ trong nháy mắt, liền hóa thành một con hỏa long, khói lửa vờn quanh, lân giáp phi dương, ngẩng đầu một cái, cũng đã vọt lên thiên không, lại cúi xuống một cái, liền hướng phía Triệu Phụ Vân vọt xuống, tốc độ cực nhanh,

khí thể ngập trời.

Phía bên kia, Triệu Phụ Vân vẫn du tẩu xoay quanh ba thanh Hỏa Long Kiếm, một đôi tay áo xoay chuyển huy động, hình thành từng vòng xoáy màu cam.

Ngay khi ánh mắt mọi người đều nhìn Triệu Phụ Vân bị pháp thuật và pháp bảo vây quanh, chỉ thấy trên người Triệu Phụ Vân dâng lên kim quang, tùy theo cả người đều hóa thành một đạo ánh sáng bắn lên, chỉ trong nháy mắt cũng đã thoát ly vòng vây.

Úy Liệu ngẩng đầu, lại có một vòng sáng xám trắng đã rơi xuống, trong nháy mắt khi hắn nhìn thấy, vòng sáng cũng đã rơi vào trán của hắn.

“Phanh!”

Đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, nhục thể của hắn ‘Phanh’ một tiếng tứ tán ra, hỏa diễm văng ra khắp nơi.

Chương 37 : Đi lại về

Úy Liệu không dám dừng lại ở trên hỏa huyết này, vừa rồi tốc độ rơi xuống của vòng sáng kia cực nhanh cực ẩn nấp, khi hắn cảm thấy mình thấy, đã không tránh kịp, hồi bạch quang hoa trong mắt kia lóe lên, chỉ kịp hóa độ trốn tránh.

Nhưng mặc dù như thế, hắn vẫn nhận trọng kích, hắn cảm thấy, nếu mình không kịp hóa hỏa, đầu nhất định nát thành dưa.

Hắn đột nhiên cảm thấy người mặc cam bào này có chút đáng sợ, nhất thời nhìn không thấu, đáng sợ lại thần bí, phong cách thi pháp của đối phương không phải phong cách biến cả, ở đây Trúc Cơ tu pháp, đa số thủy phong, còn có mộc, ngẫu nhiên giống hắn lấy hỏa Trúc Cơ rất ít.

Mà nơi này luyện bảo rất nhiều đều thích luyện kiếm, đấu pháp cũng thiện ở du đấu, đại khái là bởi vì biển rộng lớn, đấu pháp trên một mảnh Thương Hải bát ngát này, đại khai đại hợp, vắng lai tung hoành gần trăm dặm.

Mà Triệu Phụ Vân sau khi thoát thân ra khỏi pháp thuật cùng kiếm quang của mình, cấp tốc rút ngắn, sau đó lấy bảo vật đánh lén kích thương mình, thủ đoạn đột biến lại tàn nhẫn, cho người ta một loại cảm giác kỳ phong đột khởi.

Rõ ràng một đầu đại lộ đi về phía trước, nhất chuyển cũng đã là tuyệt lộ.

Đây chính là cảm giác mà những tu sĩ trên núi trên đại lục mang cho người khác, mây mù dày đặc, kỳ phong đột khởi, chuyển ngoặt lộ tận.

Thân thể băng tán thành một phiến hỏa quang, bay về phía xa, cùng bị cuốn đi còn có ba thanh Hỏa Long Kiếm kia, đảo mắt cũng đã đến hơn mười dặm bên ngoài.

Mà lúc này, lưu lại trên núi lửa kia chỉ có bốn vị đệ tử của Úy Liệu, bọn họ nhìn thấy thân thể của sư phụ mình nổ tan thành hỏa quang trốn xa, để lại bọn họ sắc mặt tái nhợt, cả người hoảng sợ đứng thẳng bất động tại nguyên chỗ, không dám động.

Bởi vì bọn họ nhìn thấy, quang hoàn thần bí đánh tan sư phụ mình vòng quanh núi lửa này một vòng, lại lơ lửng ở trong hư không bất động, bọn họ có thể cảm giác được trên quang hoàn thần bí nho nhỏ này ẩn chứa một cỗ uy thế băng sơn liệt địa.

Đột nhiên, trong hư không có một bàn tay xuyên qua quang hoàn hồi bạch kia, tùy theo quang hoàn thu nhỏ, và toàn bộ cánh tay sau bàn tay hiển lộ ra, trên cánh tay là pháp bào màu cam, ngay sau đó là một người hoàn chỉnh hiển lộ rõ ràng, người này vẫn vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt đảo qua bọn họ, bọn họ không một ai dám lên tiếng, thở mạnh cũng không dám, nhất là Chu Mang, càng là tim đập dữ dội.

Nhưng Triệu Phụ Vân chỉ là nhìn bọn họ một cái, liền thông hai tay, nhìn về phía nơi xa.

Một lát sau, Triệu Phụ Vân lại là mở miệng nói: “Các

người lưu lại trận kỳ trận bàn của trận pháp kia.”

Triệu Phụ Vân chưa từng muốn giết bọn họ, chỉ là để bọn họ lưu lại trận kỳ cùng trận bàn.

Bốn người kia nhìn lẫn nhau một cái, lập tức thả trận kỳ trong tay ở trên mặt đất bên cạnh, sau đó phát hiện Triệu Phụ Vân không nói gì nữa, Chu Mang trong đó lập tức thả người xuống núi lửa, ba người khác sau khi nhìn thấy, cũng lập tức liều mạng mà đi.

Triệu Phụ Vân đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ thấy trời thấp mây dày, cho dù là một khoảng trời này bị ánh lửa trong hỏa huyết chiếu sáng tỏ rất nhiều, nhưng lại có thể thấy được mây đen càng thêm dày.

Nhìn về nơi xa, đường chân trời của đại lục đã sớm không nhìn thấy, cho dù lấy thị lực của hắn cũng không thể nào thấy được, nơi xa sóng biển cuộn cuộn, đúng là cực kì tương tự với những đám mây cuộn cuộn trên bầu trời, trong lúc nhất thời, đúng là trên trời là biên mây, phía dưới sóng biển như mây.

Biên trời tiếp giáp, rồi lại mênh mông bát ngát.

Thương Hải nhất tức, độc chiếm ánh lửa của một ngọn núi lửa dâng trào, hắn một thân một mình đứng ở miệng núi lửa, tựa như lạc lõng giữa cuộc đời.

Bọn người Chu Mang đã chạy trốn tới nơi xa, nhìn không được quay đầu nhìn, lại chỉ thấy một người cam bào đứng ở chỗ cao, bất động sừng sững trong gió.

Triệu Phụ Vân quay người, tay phải vừa nhấc, ống tay áo triển khai, trong tay áo như có một vòng xoáy xuất hiện, bốn trận kỳ cùng trận bàn lập tức bay lên, bị hút vào trong tay áo.

Hắn đi vào trong hỏa huyết.

Trong hỏa huyết không có đường xuống dưới, đương nhiên, hắn cũng không cần, nhìn xuống là hỏa huyết đỏ thẫm, chỗ sâu có thể nhìn thấy dung nham đang thiêu đốt.

Tuân Lan Nhân nói cho hắn nơi này có Ngọc Long Kim.

Ngọc Long Kim là một loại kim loại, nhưng lại như ngọc, như nhuyễn ngọc, sinh trưởng ở trong hỏa huyết này, tự nhiên là hỏa tính.

Tuân Lan Nhân nói cho hắn, Ngọc Long Kim ngay ở chỗ sâu trong hỏa huyết, ở một vị trí khoảng trăm trượng.

Triệu Phụ Vân hành tẩu trên vách núi đá, như một đoàn mây màu cam dọc theo vách núi đáp xuống, tốc độ cũng không nhanh.

Nham thạch nơi này được hình thành sau khi dung nham nguội đi, cũng không có tài liệu gì có thể luyện khí, mà thứ có thể tồn tại trong này, đó nhất định là đồ tốt.

Thẳng đến một nơi gần bề mặt lửa nham thạch, hắn nhìn thấy vết tích nhân tạo, có người xây một cái đài, có thể cung cấp một người ngồi nằm, sau đó lại nhìn một chỗ đào ra tiểu huyết, ở nơi dung nham miễn cưỡng bao

phủ, có một hạt sen đã nảy mầm.

Hắn lập tức minh bạch, đối phương có thể đang bồi dưỡng linh thực ở đây, chỉ là hắn không rõ, một thân hỏa pháp của đối phương, nhất định có nơi nào đó cung cấp cho hắn tu hành, mà nơi hắn tu hành, khẳng định cũng là nơi Hỏa Sát nồng đậm.

Nghe đệ tử hắn giới thiệu Hỏa Hoa Đảo liền biết là một hòn đảo có hỏa huyết.

Nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, để hắn đến đây gặp nhau, oán đã kết xuống.

Hạt sen này mới vừa nảy mầm, hắn cũng không biết muốn sinh trưởng bao lâu, cho nên cũng không nghĩ tới muốn chiếm làm của mình, cho nên vừa thả người liền chui vào trong hỏa diễm dung nham.

Chỉ thấy trong nháy mắt thân thể hắn tiếp xúc đến hỏa diễm, liền nhanh chóng với hỏa diễm, từ tay đến đầu, đến eo lại đến chân.

Hắn đã có thể độn vào trong lửa, cũng có thể tích lửa, nhưng ở đây khẳng định là lấy độn hỏa chi pháp độn ở trong dung nham này, thuận hỏa khí một đường đi xuống dưới.

Trong cảm giác của hắn, chỉ có một mảnh màu đỏ, hỏa khí nồng đậm vô cùng, đồng thời còn càng ngày càng dày đặc.

Hắn có thể khẳng định, nơi này rất thích hợp luyện pháp

bảo hỏa tính, Xích Viêm Thần Đăng của mình, có thể lại tế luyện một phen, hút Địa Sát hỏa ý không biết tích lũy bao nhiêu năm ở nơi này.

Một đường hướng phía dưới, thậm chí hần độn ở trong lửa cũng cảm giác được một tia thiêu đốt, đồng thời còn cảm giác được áp lực, giống như có một cỗ lực lượng muốn gạt hần ra từ trạng thái 'Độn hóa', đồng thời loại áp lực này càng lúc càng lớn.

Để cho mình lại có một loại cảm giác không hợp nhau ở trong ngọn lửa.

Hần cố gắng duy trì, rốt cục cảm thấy không sai biệt lắm đến khoảng cách Tuân sư tỷ nói, thế là ý niệm bắt đầu du động, rất nhanh, hần dựa theo miêu tả của sư tỷ, thuận vách đá, tìm tới một chỗ nhô ra, như mũi nhô ra, phía dưới có một huyết.

Hần đến phía dưới, nhìn thấy trong huyết có một vật.

Nếu muốn nói là vật, có lẽ sai, bởi vì nó giống như một tiểu long chui ra từ trong vách đá.

Tiểu long kia thông kim hồng sắc, lúc này lại là bị một sợi dây quấn chặt.

Đó là một đầu ngân tuyến, vừa nhìn liền biết, đó là thủ đoạn phong ấn của Tuân sư tỷ.

Hần hoài nghi, nếu không phải ngân tuyến quấn lấy Ngọc Long Kim đã nhô đầu ra từ trong vách đá, lúc này chỉ sợ nó đã rời khỏi nơi này, chẳng biết đi đâu.

Trời sinh bảo tài, tự uẩn linh tính.

Triệu Phụ Vân cẩn thận móc ra từ trong vách đá, dài không quá bàn tay, mà hình dáng lại giống như rồng, mềm mại như vật sống, hơn nữa mơ hồ có thể thấy được thân nó đã sinh lân giáp, đang uẩn sinh móng vuốt, nhưng vô luận tương lai sẽ như thế nào, hiện tại cũng chỉ có thể là bảo tài Triệu Phụ Vân dùng luyện chỉ.

...

Úy Liệu chưa có trở về Hỏa Hoa Đảo, Hỏa Hoa Đảo là đạo tràng của hắn, trở về lại có thể như thế nào? Cho nên hắn đi một nơi Linh Sát Đảo.

Đạo chủ Linh Sát Đảo là đại ca của hắn.

Úy Liệu mặc dù tính tình nóng nảy, nhưng cũng có hai huynh đệ kết nghĩa, một người trong đó là La Linh Sát của Linh Sát Đảo, còn có một người thì là một vị trưởng lão của Tiên Du Cung, ba người tương giao ở Trúc Cơ, kết bái khi Tử Phủ, bây giờ đều là tu sĩ Kim Đan, mặc dù đều chiếm một phương, ít đi lại, nhưng đến thời điểm máu chót, vẫn có thể giúp một tay.

Tiên Du Cung cách xa, cho nên hắn không có đi Tiên Du Cung, mà là đi tới Linh Sát Đảo này, nhìn thấy đại ca La Linh Sát của mình, đem tạo ngộ của mình nói một lần, La Linh Sát tất nhiên là giận dữ nói: “Đã đạo nhân từ đâu tới, cứ nhiên càn rỡ như thế, ta cũng phải đi gặp hắn một lần.”

“Đại ca, ta chưa từng gặp hấn ở vùng biển này, nghi hấn tới từ lục địa.” Úy Liệu nói.

“Vô luận là tới từ phương nào, vào vùng biển này, đều phải trước ăn mấy bụng nước biển lại đến nói chuyện với huynh đệ chúng ta, bây giờ đúng là ức hiếp đến trên đầu nhị đệ ngươi, không thể bỏ qua cho hấn, việc này không nên chậm trễ, chớ để tặc tử này đi, chúng ta đi.”

“Người này tu vi pháp thuật cao minh.” Úy Liệu lại một lần nữa nhắc nhở.

“Nhị đệ cần gì phải tăng uy phong cho người khác, những năm gần đây, huynh trưởng dốc lòng luyện bảo luyện pháp, đang muốn để nhị đệ nhìn một cái bản sự này của ta.” La Linh Sát tự tin nói.

Bản thân La Linh Sát có một khuôn mặt râu quai nón, so với người bình thường râu quai nón càng nhiều, nếu là người không biết sẽ còn coi đây là một viên hầu, bắt quá, phương diện khác hấn cũng không có chỗ yếu dị, chỉ là lông đen trên mặt nhiều một chút.

Thân hình hấn cao lớn, thanh âm vang dội, khí thế mườì phần.

Hai người hóa thành hai vệt độn quang, bay ra Linh Sát Đảo.

Đảo chủ phu nhân thấy cảnh này, trên khuôn mặt xinh đẹp ôn nhu tinh tế của nàng, lại là nhiều hơn mấy phần bất đắc dĩ, đối với thị nữ bên cạnh nói: “Đảo chủ mới luyện thành pháp bảo mới liền không kịp chờ đợi muốn

ra cửa thử bảo, cũng không biết người nào xui xẻo.”

Đám thị nữ bên cạnh cười duyên nói: “Đảo chủ thần thông quảng đại, có thể may mắn chứng kiến uy năng của pháp bảo đảo chủ, cũng tính là phúc phận kiếp trước.”

“Ai!” Đảo chủ phu nhân lắc đầu, lại cũng không có nửa điểm lo lắng đảo chủ Linh Sát Đảo.

Độn quang của hai người La Linh Sát cùng Úy Liệu rất nhanh.

Trong đó một đạo là hỏa hồng tuyến quang, một đạo là ô quang.

Úy Liệu chủ tu chính là hỏa pháp, bảo luyện cũng có liên quan.

Mà La Linh Sát nhìn qua là nhân vật thô hào, kì thực tu chính là thủy pháp, bản thân trong nước rất mạnh, mà hiện tại trên biển này, càng là như cá gặp nước, có thể nói là sân nhà hắn.

Hơn nữa hắn còn biết, rất sớm trước kia, một thanh Phân Hải Xoa của La Linh Sát liền muốn tấn thăng làm linh bảo, cũng không biết có thực hiện được hay không.

Độn quang xông phá sương mù trên biển, đúng là nhìn thấy bốn người đệ tử của hắn.

Nhìn thấy bốn người đệ tử không có chết, trong lòng Úy Liệu nói lỏng mấy phần, bốn người đệ tử, rơi vào trên

một hòn đảo không người, không biết đi đâu, hiện tại nhìn thấy sư phụ mình rơi xuống từ trên trời, lập tức kinh hãi, lại đem chuyện bị Triệu Phụ Vân ép đi trận kỳ nói với bọn họ.

“Ha ha ha, bốn vị sư điệt không cần kinh hoảng, lại nhìn bản đảo chủ xuất khí cho các người.”

La Linh Sát nói xong, nhún người nhảy lên, lại hóa thành một đạo độn quang màu đen đi hướng phương xa.

Triệu Phụ Vân lúc đầu muốn lấy Ngọc Long Kim liền đi, nhưng sau khi lấy Ngọc Long Kim, lại nghĩ đến hỏa huyệt nơi đây khó được, không bằng để cho Xích Viêm Thần Đăng của mình tế luyện một phen ở đây, có lẽ có thể lại thai nghén ra một con Kim Ô ở trong đăng.

Chỉ thấy một vệt lửa tách ra từ trong dung nham, nhẹ nhàng rơi vào trên bàn Ủy Liệu kia xây ra, ánh lửa tản ra, một người cam bào hiển lộ ra trong hư không, chỉ thấy miệng hắn phun một cái, một vệt ánh lửa chui ra từ trong miệng hắn, rơi ở hư không trước mặt hắn, sau đó nhanh chóng ngưng thực, hóa thành ngọn đèn thần bí.

Chương 38 : Thu hoạch

Triệu Phụ Vân lấy ngọn đèn buộc viêm hỏa vô hình, viêm hỏa lại hoá sinh Kim Ô pháp tướng, pháp tướng này đến từ ký ức thần thoại ở sâu trong nội tâm hắn, chỉ là chẳng biết tại sao, Triệu Phụ Vân đối với pháp tướng Kim Ô Thần Điều trên Xích Viêm Thần Đẳng, luôn có một loại cảm giác không đủ chân thật.

Nguyên bản ở trước Trấn Ma Bích kia, hắn lấy Kim Ô Thần Điều hóa mặt trời hành không, hợp với cảnh tượng mọc lên ở phương đông lặn về phía tây, loại cảm giác pháp tướng liền muốn ngưng thực, vô cùng sống động, nhưng cuối cùng lại vẫn kém một chút hỏa hầu, cảm giác tựa như có sinh mệnh thai nghén trong vỏ, nhưng không thể phá vỡ cái vỏ kia.

Cho nên, trong lòng hắn cảm thấy hiện Kim Ô Thần Điều trên Xích Viêm Thần Đẳng, kỳ thật còn không phải pháp tướng chân chính, chỉ có thể được xưng là hư tướng cùng giả tượng.

Hắn cảm thấy, nếu có thể chân chính thai nghén ra, nhất định có trợ giúp thật lớn đối với mình Đan thai hóa Anh.

Bất quá, mặc dù như thế, Kim Ô Thần Điều này cũng là đáng sợ.

Mà hiện tại lại lấy địa sát hỏa luyện bảo, là vì tích lũy càng nhiều sát hỏa, vì tương lai chân chính hoá sinh ra pháp tướng mà đánh xuống cơ sở.

Chỉ là còn không đợi hấn chân chính bắt đầu tế luyện, liền cảm thấy nguy hiểm đến, ngay sau đó chính là cảm ứng được pháp thuật ba động rõ ràng.

Vấy tay, Xích Viêm Thần Đăng kia lại hóa thành một vệt ánh lửa, bị hấn nuốt vào miệng, lúc này đang có một thanh âm vang dội hạ xuống: “Cuồng đồ phương nào, dám đoạt biệt phủ của nhị đệ ta, nhanh ra đây nhận lấy cái chết.”

Triệu Phụ Vân nhún người nhảy lên, vẫn chưa hóa độn quang, mà là thân thể như cá bơi hướng miệng núi lửa bay vút lên.

Mới rời miệng núi, liền nhìn thấy một người đứng ở trên một đám mây đen, mây đen thì ở gần trước đỉnh núi, trên mây đứng một người mặt đầy sợi râu.

Mặc áo giáp màu trắng nhạt, đội phát quan kim sắc, ở giữa một cây ngọc trâm chặn ngang trong đó, làm cho người nhìn thấy có chút kỳ quái.

Phản lớn thời điểm, ngọc trâm phối hợp cùng pháp bào, mà hấn một thân áo giáp, tay cầm Cự Xoa, thân ở trong mây đen, nửa người dưới đều che đậy trong mây đen, không chân thực, điều này khiến cả người hấn lộ ra thần bí mà khủng bố, phảng phát đại yêu đại ma lâm hầu nghi quan.

Trong nháy mắt hấn nhìn thấy Triệu Phụ Vân ra hỏa huyết, liền trực tiếp động thủ, Phân Hải Xoa trong tay xiên thẳng xuống Triệu Phụ Vân, tựa như ngư dân xiên cá.

Hắn đem Triệu Phụ Vân xem như một con cá đến tiên, trong đó có hơi hợt tùy ý, lại có loại cường đại thuận buồm xuôi gió, phẳng phất dưới xoa của hắn, không có một con cá nào có thể trốn.

Mà lúc này khi Triệu Phụ Vân đối mặt với một tiên này, hai mắt của hắn nhìn thấy chuôi xoa này đen nhánh, sau khi đâm xuống, đúng là cấp tốc dài ra, rõ ràng không cách nào đâm đến trên người mình, lại để cho mình sinh ra cảm giác nguy hiểm mãnh liệt, hắn sinh ra cảm giác không cách nào tránh né, mình giống như một con cá trong nước, vô luận bơi tránh như thế nào, một tiên này đều sẽ đâm qua thân thể của mình, bị đâm vào trên xoa kia giã dũa.

Trong cảm giác của hắn, thế mà xuất hiện loại huyền tượng mình bị xoa đâm xuyên.

Phân Hải Xoa là linh bảo những năm gần đây hắn tế luyện thành, trong quá trình tế luyện cần sát sinh, cho nên trong quá trình tế luyện, liền xuất hiện pháp ý trấn sinh linh, sẽ trực tiếp để người khác sinh ra huyền tượng.

Ngoài ra, Trên Phân Hải Xoa còn có năm đạo pháp ý ‘Lớn nhỏ như ý’ ‘Thế đại lực trầm’ ‘Sắc bén’ ‘Cứng rắn’ hợp với ‘Nhiếp tâm trí huyền’.

Trong mắt Triệu Phụ Vân xuất hiện huyền tượng, nhưng tâm linh vẫn chưa bị chấn nhiếp, hắn có thể tế luyện ra Thái Sơn Lục Sĩ, tự nhiên có thể trấn trụ tâm linh, làm bản thân không kinh không sợ, thậm chí là tình cảm của

hắn cũng không dễ dàng biểu lộ.

Hai mắt của hắn, có thể nhìn thấy hư không đều giống bị đậm nát, giống như mặt nước bình tĩnh bị cự xoa đậm thùng mặt nước.

Một xiên kinh thiên thế đại lực trầm này, Triệu Phụ Vân không muốn đi tiếp, nhưng mặt ngoài, hắn lại giống như bị đối phương chấn nhiếp tâm linh, đứng thẳng bất động, Phân Hải Xoa to lớn kia đâm xuống ngay ngực, thân thể Triệu Phụ Vân nháy mắt băng tán.

Đồng thời, đá núi dưới chân Triệu Phụ Vân cũng bị đậm sập một mảnh.

Một ánh lửa tản ra, giống như hắn vốn là một người bên trong chỉ có một mối lửa, trong nháy mắt túi da bị đậm thùng, ánh lửa trong cơ thể tự nhiên mãnh liệt mà ra.

Hỏa quang kia đúng là lấp lánh một khoảng trời, La Linh Sát hơi kinh ngạc, trong lòng không khỏi sinh ra một ý niệm trong đầu: “Người này đúng là không chịu được một kích như thế sao?”

Mà ở một phương hướng khác, Ủy Liệu ý đồ ẩn tàng thân hình, tại thích hợp thời điểm đánh lén Triệu Phụ Vân càng là kinh ngạc, không khỏi thầm nghĩ: “Phân Hải Xoa của đại ca thế mà đáng sợ như vậy sao? Dưới một kích, đối phương ngay cả tránh đều tránh không được sao?”

Hắn ngược lại sẽ không cảm thấy Triệu Phụ Vân bị một kích giết chết, bởi vì chính hắn vừa rồi chính là bị Âm

Dương Hoàn của Triệu Phụ Vân cho đánh nát nhục thân, hóa hỏa mà bỏ chạy.

Cho nên hẳn cảm thấy Triệu Phụ Vân là nhất thời trốn không được, sau khi Phân Hải Xoa đâm tới thân thể mới miễn cưỡng độn hóa ánh lửa.

Mà đúng lúc này, trong tai của bọn hắn cũng nghe được một tiếng pháp chú vang lên: “Xích Viêm sắc lệnh: ...”

Một ánh lửa mà thân thể Triệu Phụ Vân sụp đổ ra đến kia chẳng những không có tán đi, ngược lại là đột nhiên có chất biến, đột nhiên giống như chiếu vào trong lòng, bọn hắn đột nhiên cảm thấy ánh sáng này có chút chướng mắt, trở nên có chút không giống, không chờ bọn hắn nghĩ rõ ràng.

Tiếng sắc lệnh này phảng phất truyền đến từ nơi hư vô sâu xa, có một loại cảm giác rộng lớn cùng thần bí không hiểu.

Bọn hắn sinh ra một tia cảm giác nguy hiểm.

“... Đốt!”

Hoàn chỉnh pháp chú rơi xuống, thân thể của bọn hắn đột nhiên sinh ra khô nóng.

Một thân thủy sát của La Linh Sát, ý niệm nổ tung, trong người như có dòng nước đang chảy xiết, dòng nước kia chảy xiết vang vọng ở giữa ngũ tạng, ở trong huyết mạch, ở trong xương tủy, muốn đem kia cảm giác thiêu đốt khô nóng không biết sinh ra từ nơi nào kia đè xuống.

Nhưng không biết tại sao, hỏa kia lại giống như ngay cả chân thủy trong người mình cũng có thể cùng nhau thiêu đốt.

Úy Liệu một bên khác thì càng không chịu nổi, bản thân hắn là tu hỏa pháp, có thể vào hỏa huyết không đốt, có thể độn hỏa, tích hỏa, thế nhưng ở thời khắc này, hỏa trong người hắn lại giống như không bị khống chế, bắt đầu cuộn cuộn, đốt ra từ trong đan điền, tạt phủ cùng nhục thân vốn đã không sợ hỏa diễm đốt cháy, tại thời khắc này thế mà xuất hiện cảm giác bỏng, hỏa diễm trong người đúng là để hắn cảm thấy lạ lẫm đáng sợ.

Xa xa nhìn lại, chỉ thấy trên người hắn đang bốc lên hỏa diễm, hơn nữa là loại trạng thái dâng trào ra ngoài kia, trong mắt, tai, miệng, mũi, lỗ chân lông của hắn, đều đang hướng ra ngoài phun hỏa diễm, giống như hỏa diễm vốn nằm trong người vào giờ khắc này mất khống chế, dũng mãnh lao ra ngoài.

Hắn cố gắng áp chế hỏa diễm trong người, lấy lý giải của hắn đối với hỏa diễm, dùng ý chí tu luyện nhiều năm để một lần nữa thuần phục chân hỏa trong người.

Nhưng mà hỏa diễm trong người lại giống như thu hoạch được mệnh lệnh cao hơn.

Nguyên bản hắn cho là mình chính là hỏa diễm, chính là chủ nhân của chân hỏa trong người, lúc này hắn đột nhiên phát hiện, mình có lẽ chỉ là một tướng quân, thống lĩnh nhìn một thân chân hỏa, nhưng sau một tiếng “sắc lệnh” từ một tồn tại cao hơn, hỏa trong người liền mất đi

không chế.

Hắn phảng phất nhìn thấy trong hỏa diễm trong người, có một con Thần Điều ba chân đang vỗ cánh mà bay, lại giống như nhìn thấy Xích Viêm chiếu trên không.

Hắn muốn đề xuống, thế nhưng lại không đề xuống được, cho nên thân thể của hắn đang bành trướng, giống như một quả cầu bơm phồng, không ngừng phồng lên.

Triệu Phụ Vân ở trong hắc ám của Vãng Sinh Điện kia không biết bị giam cầm bao nhiêu năm, vẫn muốn phá vỡ hắc ám, mà phương thức phá vỡ hắc ám liền dùng hỏa thiêu, hắn muốn dùng hỏa thiêu mở một vùng tăm tối kia, cho nên lần lượt thi triển Xích Viêm sắc lệnh, tất cả pháp thuật của hắn đều có tăng lên cực lớn ở trong một vùng tăm tối kia.

Sau khi thi pháp vô số lần, Triệu Phụ Vân chậm rãi cảm giác, chính mình là 'Xích Viêm' .

Mà đây là sau khi hắn ra khỏi hắc ám, lần thứ nhất thi triển Xích Viêm sắc lệnh này.

Triệu Phụ Vân chẳng biết lúc nào đã hiển lộ ra thân hình, chỉ thấy hắn nâng một ngọn đèn thần bí, đèn diễm kim quang xán lạn, kim quang xán lạn lóng lánh kia chiếu vào trên người của hai người.

Bọn hắn nhìn thấy Triệu Phụ Vân nâng lên kiếm chỉ, vạch một cái ở trong hư không.

Một vệt kim quang vạch hư không, rõ ràng chỉ là một vệt ánh sáng, bọn hắn lại cảm thấy đạo kim quang này vô cùng sắc bén, hơn nữa, bọn hắn đều cảm thấy, cái vạch này là hướng phía mình.

“A!” Úy Liệu tựa như là một khí cầu bị tiểu đao mở ra, rất cuộc không chế không nổi hỏa diễm trong người, nháy mắt nổ tung, ánh lửa bắn ra bốn phía, lần này trong ngọn lửa còn có huyết nhục, chỉ là những huyết nhục kia cũng đang thiêu đốt, chỉ chớp mắt cũng đã thiêu thành tro tàn.

Trong hư không lại có một cái hồ lô, ba thanh kiếm trôi nổi.

Mà thân thể La Linh Sát kia cũng đang tán loạn, chỉ là thân thể của hắn lại phun ra chân thủy màu đen từ trong miệng, phun ra chân thủy kia, thân thể cũng nhanh chóng hư hóa, cả người đều hóa thành một đoàn nước, chỉ là một đoàn chân thủy màu đen này lại thiêu đốt hỏa diễm.

La Linh Sát không có nửa điểm dừng lại, rơi xuống Thương Hải phía dưới.

Bốn người đệ tử Úy Liệu nơi xa nhìn xem một màn này, từng người kinh hãi quên đi hô hấp, bọn họ khó có thể tin.

Tay áo Triệu Phụ Vân mở ra, lấy đi ba thanh Hỏa Long Kiếm cùng Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô kia.

Liếc mắt nhìn hướng Thương Hải, hắn có thể cảm giác

được người kia vẫn đang hướng chỗ sâu trong biển cả
độn đi.

Đối phương muốn mượn thủy khí của một mảnh
Thương Hải này dập tắt hỏa diễm trên người, đây tự
nhiên là có thể, độn nơi rất sâu, cảm ứng của Triệu Phụ
Vân cũng càng lúc càng mờ nhạt, uy lực của hỏa diễm
kia tự nhiên là càng ngày càng nhỏ.

Hắn cũng không thêm để ý, giết được liền giết, chưa thể
giết được, liền thôi.

Hắn trở lại trong hỏa huyết, sau đó cầm Xích Viêm Thần
Đăng trong tay ném ra ngoài rơi vào hỏa huyết, chỉ chốc
lát sau, liền mơ hồ nhìn thấy dung nham trong hỏa
huyết, giống như có một con Thần Điều ba chân đang
tắm.

Ước chừng nửa tháng sau, dung nham đều như chìm
xuống không ít, mà địa sát hỏa khí nơi này rõ ràng hạ
thấp rất nhiều, Triệu Phụ Vân vẫy tay, một ngọn thần
đăng xán lạn bay ra, trong quá trình bay ở hư không hóa
thành một vệt hỏa tuyến, chui vào trong miệng hắn.

Triệu Phụ Vân chỉ cảm thấy đan điền trầm xuống, Xích
Viêm Thần Đăng kia đã vào trong đan điền, trong người
một mảnh lửa nóng, đây là Xích Viêm Thần Đăng thu
nạp quá nhiều Địa Sát Độc Hỏa, còn cần tế luyện một
hồi, mới có thể đánh tan loại cảm giác khó chịu này.

Ngay sau đó, hắn lại xuất ra một hồ lô hỏa hồng từ trong
tay áo, đây chính là Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô
kia, hắn đưa miệng hồ lô hướng về phía hạt sen nảy

mầm kia, chỉ tay một cái, hạt sen kia liền bị nhiếp lên,
chui vào trong hồ lô.

Hắn muốn xem có thể chuyển nó vào hỏa tinh trong Ly
Hỏa Điện hay không.

Làm xong những chuyện này, nhún người nhảy lên, hóa
thành một vệt kim quang, cắt đứt một mảnh hải vực hư
không ảm đạm này, đi hướng phương xa.

Chương 39 : Ngọc Tiên Đảo

Triệu Phụ Vân một đường độn hướng đại địa Đại Chu Quốc.

So với cả phiên hắc ám đến nói, Đại Chu chỉ có thể được xưng tụng là Tiểu Chu, mà so với mảnh thương hải này đến nói, Đại Chu cũng rất nhỏ.

Còn tốt, vị trí hiện tại của Triệu Phụ Vân cũng không tính đi sâu vào Thương Hải.

Vẫn là dựa theo lộ tuyến lúc đến một đường phi độn, cùng so sánh, độn quang của hắn tự nhiên là sáng tỏ loá mắt, chỉ là như thế có chút hao phí pháp lực.

Cho nên sau khi độn hơn trăm dặm liền đổi giá vân chi pháp.

Bởi vì Ngọc Long Kim đã tới tay, đạt được mục đích, cho nên tốc độ giá vân cũng không nhanh như vậy, cũng không tận lực ẩn tàng thân hình.

Cho nên hắn liền bị người ngăn lại.

Bởi vì mây thấp sóng cao, chỗ hắn giá vân cũng tương đối thấp, cho nên trong sóng biển phía dưới đột nhiên truyền ra một thanh âm: “Vị đạo hữu này còn xin dừng bước.”

Triệu Phụ Vân lần theo thanh âm nhìn lại, trong đôi mắt ánh lửa lóe lên, thế là liền thấy rõ ràng, có một người thế mà độn giấu ở trong bọt nước nói chuyện với mình.

Hai mắt Triệu Phụ Vân thấy rõ hơi nước ám trầm cũng nhìn thấy người ở trong sóng cả, nhưng trong mắt hắn, thân thể của người này giống như một kiện quần áo bồng bềnh giữa sóng nước, nâng lên hạ xuống theo sóng.

Triệu Phụ Vân dừng lại đám mây, nhìn về phía người trong gợn sóng kia, hỏi: “Nga?”

Người trong nước, nhìn thấy hai mắt Triệu Phụ Vân lấp lóe kim quang, chỉ cảm thấy trong nháy mắt này lóe ra kim quang, đúng là xuyên thấu sóng biển, giống như có thể rơi xuống trên người mình, hắn lập tức minh bạch người này tuyệt không đơn giản.

Lúc này lại giải thích nói: “Ngọc Tiên Đảo phía trước chiến sự đang say sưa, đạo hữu nếu không muốn cuốn vào trong đó, còn mời đi đường vòng.”

“Ồ?” Triệu Phụ Vân vẫn chỉ trả lời một chữ, bất quá hắn biết, đây đại khái là lúc đến đây, mình gặp phải một hòn đảo bị vây công.

Đảo kia nguyên lai gọi Ngọc Tiên Đảo, chỉ là lâu như vậy còn không có công phá hòn đảo này sao?

Triệu Phụ Vân chỉ đáp lại một chữ, người trong nước kia chẳng biết tại sao có điểm tâm hoảng, tiếp tục giải thích nói: “Ngọc Tiên Đảo không tuân thủ quy củ Tê Kinh

quần đảo chúng ta đã cùng nhau định ra, hỏi các nàng, các nàng lại không cho ra một lý do phù hợp, cho nên chúng ta quyết định phạt đảo trục người, đã không tuân thủ minh ước, liền không được ở lại nơi này nữa.”

Người này đem chuyện công phạt vây đảo nói rõ ràng, mặc dù không biết đến tột cùng là phá quy củ gì, nhưng nghĩ đến liền giống như giới bí Thiên Đô Sơn, không tốt nói với ngoại nhân, hắn cũng không hỏi tới chuyện này, chỉ là nói: “Một hòn đảo nho nhỏ, vì sao hao phí nhiều thời gian như vậy?”

“Đạo hữu không phải người biển này, tất nhiên là không biết, Ngọc Tiên Đảo am hiểu trận pháp nhất, trên đảo có trận pháp to to nhỏ nhỏ mà Ngọc tiên tử bày ra hơn ba trăm năm qua, trận pháp giao hòa lẫn nhau, nối liền với linh mạch sâu trong hòn đảo, là thật khó phá.” Trong nước người nói.

“Như vậy, bản đạo ngược lại muốn xem một chút, người yên tâm, bản đạo không nhúng tay vào, chỉ nhìn một chút phong thái pháp thuật trên biển này.”

Nói xong, giá vân đi về phía Ngọc Tiên Đảo kia.

Tu sĩ trong nước cũng không dám ngăn cản, hắn có thể khẳng định đối phương nhất định là một vị tu sĩ Kim Đan, bởi vì bản thân đang là cảnh giới khai phủ, sau khi đối phương nhìn một cái, đúng là có một loại cảm giác bị nhìn thông suốt, bị ánh mắt của đối phương chấn nhiếp, giống như sợ đối phương tức giận.

Triệu Phụ Vân tới gần một tòa đảo, đúng là hòn đảo lúc

trước, bất quá, lúc này ở trên đảo kia là một mảnh mê vụ bao phủ, căn bản thấy không rõ lắm, không chỉ có như thế, mê vụ kia còn khuếch tán đến bên ngoài đảo.

Chỉ là mê vụ khuấy động, bên trong có bảo quang lập loè, có pháp quang lấp lóe, nguyên khí khuấy động, hiển nhiên trong sương mù này có người đang đấu pháp.

Đại trận ở trên đảo chưa phá, hẳn cũng không nhìn thấy hiện tại là tình huống gì, là vững như bàn thạch, hay là sắp phá.

Giữa phù văn, cấm chế, trận pháp đều là có chỗ tương thông với nhau, lại có chỗ khác nhau.

Phù văn có thể nói là cơ sở luyện khí luyện bảo, bố trí cấm chế, mà trận pháp thì muốn trận bàn hoặc trận đồ, tăng thêm trận kỳ những vật này, kết hợp địa thế linh mạch hình thành đại trận.

Đương nhiên những trận bàn trong trận, thiếu không được phù văn cấm chế.

Trận pháp là một tri thức cỡ lớn phức tạp hội tụ mà thành, năm đó Triệu Phụ Vân bày ra trận pháp ở Vụ Trạch Huyện, chỉ là nhất nguyên trận pháp đơn giản nhất, không cấu kết địa thế linh mạch, chỉ lấy tượng thần Xích Viêm làm trận cơ trận pháp, lấy đèn làm giao điểm trận pháp, hỏa điểm trong đó tương hổ hợp làm một thể một cách tự nhiên.

Lấy loại phương thức này, phóng đại uy lực viêm hỏa tượng thần Xích Viêm mang đến.

Mà lúc này nhìn xem trận pháp này, hấn phát hiện mình nhìn đều nhìn không rõ, nếu để cho mình đến phá, chỉ sợ chỉ có thể dùng man lực, thử một chút dùng viêm hỏa của Xích Viêm Thần Đăng xem có thể xua tan mê vụ hay không.

Lúc này có một tu sĩ từ phía dưới xông lên bầu trời, đi tới trước mặt Triệu Phụ Vân cách đó không xa, từ tu vi đến xem, là một vị tu sĩ khai phủ.

Hắn nhìn không thấu Triệu Phụ Vân, nên cũng không dám vô lễ, chỉ mở miệng nói ra: “Xin tạ tội đạo hữu, Tê Kinh quần đảo thanh lý môn hộ ở đây, còn xin đạo hữu rời đi.”

Triệu Phụ Vân thấy không rõ lắm trận kia, vốn liền muốn rời khỏi, cũng không nói gì nữa, quay người giẫm mây mà đi, nơi này tự nhiên cũng có người nhìn thấy hắn, nhưng lại chỉ là nhìn hắn rời đi.

Rời đi từ trên bầu trời, một đường đi về phía tây, vân lộ đi ước chừng hơn ba mươi dặm, lại nhìn thấy một khoảng trời phía trước rõ ràng có ba người đang đấu kiếm.

Triệu Phụ Vân gặp qua đấu kiếm không nhiều lắm, nhưng từ sau khi vào biển, liền thấy nhiều.

Trong ba người đấu kiếm này, hai nam một nữ, đều tu vi Tử Phủ.

Nữ tử trong đó bị hai nam tử kẹp ở giữa, hắn nhìn một

cái liền thấy rõ ràng, nữ tử kia ngự sử một đôi phi kiếm trong trẻo, một thanh kiếm trong đó còn vờn quanh chính nàng, cách người rất gần, làm hộ thân, một thanh kiếm thì du tẩu bên ngoài, chặn lại phi kiếm đánh tới.

Hai kiếm một trước một sau, một xa một gần, đương nhiên, có đôi khi cũng sẽ thay thế trao đổi vị trí.

Mà đối thủ, thì mỗi người ngự một thanh kiếm, hóa làm phi quang, công sát về phía nữ tu ở bên trong kia.

Song kiếm của nữ tu song kiếm không ngừng va chạm với kiếm của đối phương, qua lại trăm kích kiếm của đối phương, chỉ thấy được mỗi một lần va chạm, đều làm cho kiếm đã hóa thành phi quang của đối phương ngưng thực lên, hiển lộ ra từ trong loại trạng thái kiếm quang kia, từ đó khiến cho kiếm quang nguyên bản cực nhanh ngưng lại, đương nhiên, rất nhanh kiếm quang lại sẽ đại thịnh, lại một lần nữa hóa thành loại trạng thái phi kiếm kia.

Bọn họ không phải đứng yên bất động đấu kiếm, mà là không ngừng phi động, ba người phi động như đèn kéo quân, ngự kiếm công kích lẫn nhau.

Triệu Phụ Vân xuất hiện gây nên bọn họ cảnh giác, nhưng lại không ai dừng lại.

Lấy ánh mắt Triệu Phụ Vân đến xem, mặc dù kiếm pháp của nữ tử kia càng thêm tinh diệu một chút, song kiếm chỗ ngự tựa hồ phẩm chất cũng cao hơn một chút, nhưng hai nam tu này lại cũng không kém bao nhiêu, bọn hắn tựa hồ đang chiếm cứ thượng phong, bởi vì nữ

tu kia không ngừng phi độ về phương xa, như muốn thoát khỏi bọn hắn.

Triệu Phụ Vân nhìn bọn họ đấu kiếm, trải nghiệm quyết khiếu đấu kiếm.

Có đôi khi, rất nhiều người sẽ cảm thấy, phi kiếm nhiều hơn so với người khác, như vậy đối phương liền ngăn cản không được, mình liền sẽ thắng, nhưng khu vực phi kiếm lại là cần pháp lực, khi phi kiếm của người càng nhiều, vậy tự nhiên pháp lực phân đến trên mỗi một chuôi kiếm liền ít, lực đạo của kiếm liền ít, lực đạo ít, tốc độ liền sẽ chậm, như thế còn dễ dàng bị người khác lấy pháp lực nắm bắt cướp đi.

Cho nên sử dụng phi kiếm cũng không phải càng nhiều càng tốt, trừ phi có kiếm pháp ngự kiếm riêng biệt.

Song kiếm của nữ tu này rõ ràng liền có một bộ kiếm pháp, Triệu Phụ Vân phát hiện song kiếm của nàng trong lúc một tiến một lui, giống như có thể tương hỗ mượn lực, hình thành một loại cảm giác huyền diệu âm dương giao thoa.

Mà hai người nam tu kia ngự kiếm cũng là có chương pháp, khi thì nhanh, khi thì chậm, khi thì nhẹ nhàng, khi thì lại ngưng trọng, có đến vài lần đều để nữ tu kia suýt nữa thụ thương, kém một chút liền có thể đụng mở phòng thủ của song kiếm.

Thủ lâu tất thua.

Đang lúc hắn chuẩn bị đi, lại nghe được bên trong có

một thanh âm cười to nói: “Vương Phi Lan, người vẫn là thúc thủ chịu trời đi, hai huynh đệ chúng ta chờ đợi ở đây đã lâu, liền biết các người nhất định sẽ có người muốn đi báo tin.”

Nữ tử trong đó răng ngà cắn chặt, sau khi nhìn thấy Triệu Phụ Vân, trong lòng lại sinh ra một ý nghĩ, nàng không biết Triệu Phụ Vân là ai, bởi vì chưa từng gặp, một thân pháp bào màu cam của Triệu Phụ Vân là rất dễ thấy, nàng ở vùng này từ trước tới nay chưa từng gặp.

Hơn nữa hai huynh đệ đối chiến với mình hiển nhiên cũng không biết, bởi vì khi người cam bào xuất hiện, nàng cảm thấy bọn hắn cũng nhiều một tia phòng bị.

Bọn họ không biết, lại nhất thời chưa đi, cho nên nàng liền nghĩ hi vọng đối phương hỗ trợ.

“Vị đạo hữu kia, có thể giúp ta một chút sức lực hay không, sau đó tất có thâm tạ.” Nữ tu sĩ lớn tiếng nói.

Triệu Phụ Vân không trả lời.

Hai người nam tu kia thì lớn tiếng nói; “Đây là chuyện của Tê Kinh quần đảo, đạo hữu nếu không muốn rước lấy phiền toái thì xin hãy nhanh chóng rời đi.”

Triệu Phụ Vân cũng không để ý đến.

Hắn chỉ là đang nhìn hai phe giao phong kiếm pháp mà thôi, chuyện khác cũng không muốn quản.

Ân oán thế gian nhiều như vậy, trời cũng sẽ tối, tu trì bản

thân còn không kịp.

Mà nữ tu sĩ kia, thì là lại mở miệng nói: “Vị đạo hữu kia, có bằng lòng thay tại hạ đưa một lời nhắn cho Thiên Đô Sơn hay không, liền nói Ngọc Tiên Đảo bị vây công, nguy cơ sớm tối.”

Triệu Phụ Vân nghe xong ba chữ ‘Thiên Đô Sơn’, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc, bởi vì hắn không nghĩ tới Ngọc Tiên Đảo sẽ có quan hệ gì với Thiên Đô Sơn.

Mục đích của nàng có hai, một là nói ra chuyện này, chỉ cần có thể truyền ra liền có thể, có lẽ tương lai Thiên Đô Sơn nghe được, sẽ đến giúp Ngọc Tiên Đảo báo thù. Một điều khác là để hai người vây công mình kia phân thần đi ngăn cản Triệu Phụ Vân, như vậy mình liền có thể đào thoát.

Đương nhiên, còn có một, chính là Triệu Phụ Vân thật giúp nàng đi Thiên Đô Sơn truyền tin tức.

Vô luận tâm tư của nàng thế nào, mục đích của nàng chính là chạy đi, báo tin tức, sau đó hi vọng có thể cứu được trên dưới Ngọc Tiên Đảo của mình.

“Ngọc Tiên Đảo có liên quan gì với Thiên Đô Sơn?”
Triệu Phụ Vân đột nhiên mở miệng hỏi.

Điều này khiến trong lòng nữ tu kia vui mừng, bởi vì lúc trước Triệu Phụ Vân căn bản cũng không để ý tới, lần này lại mở miệng.

“Đảo chủ chúng ta từng học nghệ ở Thượng Viện Thiên

Đô Sơn, lại giao hảo với Tuân chân nhân Thiên Đô Sơn.” Nữ tu kia gấp gáp nói.

Mà hai tu sĩ vây công nàng kia cũng biết tình thế sẽ có biến hóa, thế là pháp niệm kiếm thế trong tay càng gấp mấy phần, đồng thời vội la lên: “Chuyện của Tê Kinh quần đảo, ngoại nhân xin chớ nhúng tay, còn xin đạo hữu rời đi!”

cvter: con tác đạo này giúp vk xong r ah ra c đều thế

Chương 40 : Nguyên nhân

Triệu Phụ Vân giẫm đạp kim hồng sắc vân vụn, người mặc pháp bào màu cam, trong một mảnh hải vực tối tăm này cực kỳ sáng tỏ.

Hai tu sĩ kia mặc dù cảm giác tu vi của Triệu Phụ Vân khả năng ở trên bọn hắn, nhưng sau lưng của hai người bọn hắn là Tê Kinh quần đảo, trong quần đảo cũng có mấy vị tu sĩ Kim Đan, mặc dù hồi hộp, sợ Triệu Phụ Vân chen ngang một tay, nhưng cũng hi vọng có thể lấy tên tuổi Tê Kinh quần đảo đến hù Triệu Phụ Vân, để Triệu Phụ Vân không muốn hành động thiếu suy nghĩ.

Nhưng Triệu Phụ Vân rất nhanh liền nghĩ rõ ràng quan hệ trong đó, nhất là hắn nghĩ tới Tuân sư tỷ mấy tháng trước từng đến trên biển luyện bảo, rất có thể chính là vùng biển này.

Thế là mở miệng nói ra: “Thiên Đô Sơn liền không cần phải đi, bản đạo là Phụ Vân Thiên Đô Sơn, mời hai vị thu pháp thuật đi.”

Tên tuổi của Tuân Lan Nhân bọn hắn là biết, bởi vì Tuân Lan Nhân từng ở vùng biển này luyện bảo, từng đấu pháp với một ít tu sĩ Kim Đan, mà cái tên ‘Phụ Vân’ này bọn hắn là chưa từng nghe qua.

Nhưng bọn hắn lúc này có thể xác định, ‘Phụ Vân’ đạo nhân này nhất định là tu sĩ Kim Đan, bọn hắn không dám

hướng Triệu Phụ Vân xuất thủ, nhưng cũng không nghĩ bó tay như vậy, bởi vì nữ tu kia Vương Phi Lan ở thời khắc này thế mà buông lỏng, cho hai người một cơ hội, hai người muốn nhân cơ hội cầm xuống nàng, sau đó lại lấy tên tuổi Tê Kinh quần đảo chống lên.

Vương Phi Lan sau khi nghe được lời nói của Triệu Phụ Vân, rất kinh hãi, nhưng trong nháy mắt tâm thần thất thủ, hai đạo kiếm quang vẫn đâm về phía nàng, bắt lấy sơ hở trong nháy mắt này của nàng, một vết kiếm quang trong đó đã hướng mi tâm của nàng mà đến.

Trong hai mắt của nàng đã tràn ngập kiếm quang, nàng cảm giác kiếm của mình muốn chậm hơn một chút, ngăn không được, nhưng vẫn cực lực đi cản, đồng thời thân thể hoành phiêu, ý đồ tránh đi.

Nhưng mà liền lúc này, kiếm quang kia tối sầm lại, rồi lại có một thứ sáng tỏ khác xuất hiện.

Là hồng quang.

Trong hư không chẳng biết lúc nào hiển hiện một ánh đỏ, mà thanh kiếm trước mặt mình kia bị hồng quang gắt gao quán lấy, kiếm mang bị trói lại, lộ ra thân kiếm chất phác.

Thân thể nàng tung bay kéo ra, thấy rõ ràng toàn cảnh, nhìn thấy hai thanh kiếm kia đều bị hồng quang trói buộc.

Mà cách đó không xa, Phụ Vân đạo trưởng kia một tay khẽ bắt, hai thanh kiếm liền bị tóm lấy thu đi.

Đây là Kim Ô Cầm Nã Pháp của Triệu Phụ Vân.

Thời gian Triệu Phụ Vân tu luyện Kim Ô Cầm Nã Pháp cũng không nhiều, cho nên tính không được đặc biệt cao minh, nhưng tu sĩ lấy pháp niệm nắm bắt ngoại vật, vốn là bản năng, cho nên hẳn lấy Kim Ô Cầm Nã Pháp này cầm nã hai thanh phi kiếm của tu sĩ Tử Phủ, cũng không tính là khó khăn.

Bất quá, mặc dù hẳn không có làm sao tu luyện Kim Ô Cầm Nã Pháp này, nhưng theo cảnh giới tăng lên, cũng chậm chậm có thể cảm nhận được, Kim Ô Cầm Nã Pháp này cầm nã vật hữu hình cũng không tính mạnh, mạnh phải là có thể nhiếp ra thần hồn trong thân người.

Hắn cảm thấy, muốn có loại uy năng nhiếp tâm nhiếp thần hồn kia, nhất định phải đợi đến mình chân chính tu thành Kim Ô pháp tướng.

Hiện tại dùng để cầm nã tốt nhất, đương nhiên là lấy đệ nhị Nguyên Anh Huyền Xá Châu tu luyện thành hóa thành Huyền Xá đại thủ đến cầm nã mới là tốt nhất.

Bởi vì Huyền Xá Châu là nhiếp nguyên tinh thổ tính tế luyện mà thành, trầm ngưng nặng nề nhất, có thể trấn vạn vật.

Hai thanh kiếm bị nắm bắt lấy kia không ngừng lui lại, lại thấy Triệu Phụ Vân phát ống tay áo, hai thanh kiếm kia như chim về tổ, đầu nhập vào ống tay áo của hắn, khi đến gần ống tay áo, ống tay áo xuất hiện một vòng xoáy như có như không, kiếm vào trong đó, cấp tốc thu nhỏ.

Hai tu sĩ kia muốn đoạt lại kiếm của mình, lại cảm thấy cảm ứng giữa mình cùng kiếm trong nháy mắt bị đè xuống cực thấp, thẳng đến vào ống tay áo Triệu Phụ Vân, liền không có bất kỳ cảm ứng gì.

“Người...” Một người trong hai người thanh âm đến bên miệng lại nhịn xuống.

Triệu Phụ Vân lại là phát phát tay, nói: “Các người đi thôi, trở về liền nói viện thủ Ngọc Tiên Đảo mời đã đến.”

Hai người nhìn nhau, xoay người phi độ mà đi, Vương Phi Lan kia muốn nói không thể thả bọn hắn đi, nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng liền lại nuốt trở vào, đổi thành: “Đệ tử Vương Phi Lan, bái kiến sư thúc.”

Có người gọi mình sư thúc, Triệu Phụ Vân đối với xưng hô thế này, cùng bối phận này có chút lạ lẫm, nhưng cũng không có gì không thích ứng.

“Về Ngọc Tiên Đảo đi.” Triệu Phụ Vân nói.

“Vâng!” Vương Phi Lan đã vui mừng lại thấp thỏm, nàng vui mừng chính là mình không cần đi Thiên Đô Sơn xa xôi cầu cứu, thấp thỏm chính là không biết Phụ Vân sư thúc trước mặt này có thể cứu Ngọc Tiên Đảo hay không.

Nàng từng nghe sư phụ nói, chân truyền Thiên Đô Sơn từng người đều có bản sự phi thường. Cùng cảnh giới, ít người có thể địch.

Vừa rồi hẳn là Kim Đan đối với hai Tử Phủ cũng không thể nhìn ra quá nhiều.

Nàng lo lắng có phải thật sự có bản lĩnh như vậy hay không, bởi vì trong đám người vây công Ngọc Tiên Đảo, có ba Kim Đan, nếu không phải trận pháp của Ngọc Tiên Đảo cường lực, đã sớm bị công phá.

Thế là hai người một đường về Ngọc Tiên Đảo, trên đường, nàng nói nguyên nhân Ngọc Tiên Đảo sẽ bị vây công.

Nguyên lai, sở dĩ Ngọc Tiên Đảo sẽ bị vây công, nguyên nhân gây ra vẫn là bởi vì Tuân Lan Nhân, Tuân Lan Nhân muốn luyện bảo, cho nên tìm tới đảo chủ Ngọc Tiên Đảo Ngọc Ánh Chân, mà Ngọc Ánh Chân thì mang theo nàng đi một cái sát huyết, trong sát huyết kia sẽ thai nghén sinh ra U Minh Chân Thủy.

Sát huyết này thuộc về sở hữu chung của Tê Kinh quần đảo, cách mỗi mấy năm mở một lần, mọi người cùng hái cùng chia.

Thế nhưng chuyện này không biết vì sao bị ngoại nhân biết, thế là liền có người đến hỏi, Ngọc tiên tử đương nhiên sẽ không nhận, thế nhưng người đảo khác lại giống như nhận định, thế là ngôn ngữ liền va chạm, đồng thời phát triển đến động thủ.

Ngay từ đầu đệ tử Ngọc Tiên Đảo còn có thể chiếm một chút thượng phong, nhưng về sau liền đánh không lại, người của đối phương càng ngày càng nhiều, Ngọc Tiên Đảo không thể không lấy trận pháp phong đảo.

Sau khi bị bao vây một khoảng thời gian, phát hiện bọn họ là thật muốn công phá hòn đảo, hơn nữa là sau khi có người bị giết chết, lúc này mới phái người ra cầu cứu, mà trong lòng Ngọc tiên tử, có thể cứu Ngọc Tiên Đảo chỉ có Tuân Lan Nhân Thiên Đô Sơn, cho nên để đại đệ tử Vương Phi Lan tiến về Thiên Đô Sơn cầu cứu.

Đang nói chuyện, hai người cũng đã đến Ngọc Tiên Đảo, mà lúc này, Ngọc Tiên Đảo lại có khác biệt với Triệu Phụ Vân nhìn thấy lúc trước, sương mù ở trên đảo thể mà tán hơn phân nửa, đã lộ ra kiến trúc cùng lục địa bên trong.

Có thể nhìn thấy kiếm quang, quang mang của pháp bảo pháp thuật lấp lánh ở trong đó.

“A, bọn họ đã công phá trận pháp hộ đảo.” Vương Phi Lan vội vàng nói.

Nàng không đợi Triệu Phụ Vân nói chuyện, đã bay về phía đảo, chỉ thấy quanh thân nàng bao phủ một tầng thủy quang, cả người phảng phất đã dung nhập trong nước, đi về phía tòa tháp cao nhất trong đó, nàng rất rõ ràng, nơi đó là trung tâm của trận pháp ở trên đảo, sự phụ mình nhất định thủ ở nơi đó.

Mà nơi đó vẫn còn nơi trong sương mù, rồi lại có kiếm quang lấp lóe, hiển nhiên kịch đấu say sưa.

“Ngọc Ánh Chân, thúc thủ chịu trời đi, xem ở phân thượng cùng là Tê Kinh quần đảo nhất mạch, chúng ta sẽ không đả thương tính mệnh của người.”

“Hừ! Hải Đại Long người lại là người có tín nghĩa sao.”
Có một giọng nữ lạnh lùng đáp lại nói.

“Ha ha, Ngọc Ánh Chân, là người trước phá quy củ mình ước, đến cùng là ai không có tín nghĩa.” Thanh âm của một nam tử tráng niên lớn tiếng trào phúng.

Ngọc Ánh Chân không trả lời, chỉ có kiếm quang lóe ra lúc ẩn lúc hiện, cũng không ngừng có thanh âm kiếm va chạm.

“Đinh đinh đinh! ...”

Lúc này, Vương Phi Lan vòng một vòng bay xuống, Ngọc Ánh Chân phát hiện nàng, lập tức kinh hãi nói: “Phi Lan, không phải cho người đi Thiên Đô Sơn sao? Người vì sao trở về.”

“Ha ha... Ngọc Ánh Chân, hôm nay ai cũng không thể nào cứu được người.” Lại có một thanh âm nói.

Ngọc Ánh Chân là một đạo cô tuổi chừng bốn mươi, lúc này trên mặt cũng xuất hiện lo lắng cùng thất vọng.

“Sư phụ, ta trên đường gặp phải sư đệ của Tuân sư thúc.” Vương Phi Lan nhanh chóng nói.

“Ai?” Ngọc Ánh Chân hỏi.

“Hắn nói hắn đạo hiệu Phụ Vân, là sư đệ Tuân sư thúc.” Vương Phi Lan vội vàng nói.

Danh hiệu này, Ngọc Ánh Chân cũng chưa từng nghe, đương nhiên, Tuân Lan Nhân rất ít nói chuyện trong Thiên Đô Sơn, trừ phi nàng hỏi thẳng người cùng sự việc liên quan.

“Tu vi như thế nào?” Ngọc Ánh Chân tra hỏi liền biết mình hỏi không, bởi vì Vương Phi Lan một Tử Phủ làm sao có thể nhìn ra được.

“Là chính hấn chủ động muốn tới.” Vương Phi Lan chỉ có thể nói như vậy.

Ngọc Ánh Chân vừa nói chuyện với Vương Phi Lan, còn vừa muốn đấu kiếm với địch nhân, nàng đứng ở bên cửa sổ tháp cao, bên ngoài có mấy đạo kiếm quang trăm kích lẫn nhau.

Chỉ là tâm nàng lại nhắc lên, bởi vì nàng đột nhiên nghĩ đến, vừa rồi rõ ràng là ba người vây công nơi này, bây giờ lại đột nhiên thiếu hơn nửa áp lực, vậy tu sĩ Kim Đan khác đâu?

Nguyên bản nàng vẫn không rõ, hiện tại đã biết rõ, nhất định là đã có người thoái lui, vì sao thoái lui, hiển nhiên là vì muốn đi đối phó ‘Phụ Vân’ sắp đến này.

Mà phương thức tốt nhất tự nhiên là đánh lén, nhất là hiện tại ở trên đảo, mặc dù trận pháp phá vỡ, nhưng lại không có hoàn toàn phá vỡ, vẫn có mê vụ khắp nơi.

Nàng nghĩ tới đây, mở miệng liền muốn hô “Cẩn thận”, thế nhưng bầu trời lại có một vệt tia sáng đột nhiên chiếu xuống.

Trời đột nhiên sáng.

Chương 41 : Trán đốt

Khi một tia nắng chiếu xuống, vô luận là Vương Phi Lan hay là Ngọc Ánh Chân ở trong nháy mắt này, đều có một loại cảm giác trời bị mở ra.

Từ sau khi Xích Viêm ẩn lui, thế gian liền có cảm giác từng bước một sa vào hắc ám, thậm chí có người nói, thế giới này đang hướng vực sâu rơi xuống.

Cứ việc vẫn chưa hoàn toàn tối lại, nhưng đã có thật nhiều năm chưa từng gặp qua ánh nắng sáng tỏ loá mắt như thế.

Trong nháy mắt nhìn thấy ánh nắng này, tất cả mọi người đều có một loại cảm giác lo lắng trong lòng bị xua tan.

Lúc này, rất nhiều đệ tử của Ngọc Tiên Đảo đều ở trong nguy cơ sinh tử, sau khi biến cố đột nhiên xuất hiện, trong lòng xuất hiện kinh hãi, biến hóa xuất hiện trong tuyệt cảnh, dù sao vẫn tốt hơn là trượt vào tử vong nhất thành bất biến.

Từ trong ánh nắng đột nhiên xuất hiện này, có thể thấy được, người đến nhất định pháp thuật phi phàm.

Pháp thuật các nơi đột nhiên liền ngừng lại.

Nhưng mà giờ khắc này Ngọc Ánh Chân lại cảm thấy xong, tâm bỗng nhiên liền nhắc lên.

Trong cả Tê Kinh quần đảo có bốn tu sĩ Kim Đan, một người trong đó là chính nàng, ba người khác lần này đều tới đây vây đảo phá đảo.

Vừa rồi từng hiện thân ở chỗ nàng có hai người, hiện tại chỉ có một người.

Như vậy bọn họ đi nơi nào, nhất định là được tin tức, đến đánh lén người giúp.

Trong hai người này, nàng biết, có một người cực am hiểu đánh lén, luyện thành một thanh kiếm vô hình, giết người vô số, rất nhiều người đi ngang qua nơi này, nếu bị hấn gặp phải đều bỏ mạng ở trên tay hấn.

Người này đạo hào Hải Minh Tử, ngoài ra còn có một cái tên là Vân Trung Tử, thì là am hiểu vân cấm chi pháp, hòn đảo của hấn tên là Tê Vân Đảo, bởi vì ở trên đảo mây xám bao phủ nhiều năm, mọi người đều biết, đó là vân cấm chi pháp lan tràn ra từ trong đảo.

Lần này chủ lực phá trận nhất định là Vân Trung Tử kia.

Hai tu sĩ Kim Đan giỏi che giấu ở bên cạnh tùy thời đánh lén, mà người đến cũng đã trước thi pháp, chủ động bại lộ, nhất định phải bị đánh lén.

Trong nháy mắt trong lòng nàng hiện lên suy nghĩ này, có lẽ bản thân Phụ Vân Thiên Đô Sơn này cảnh giới rất cao, có lẽ pháp thuật tu luyện rất tốt, hoặc là pháp bảo, nhưng số lần đối mặt với loại cục diện hung hiểm này nhất định rất ít, trước kia nhất định rất thuận lợi.

Phụ Vân đạo trưởng này nhất định là một người thanh tu trong núi, ít đi lại ở bên ngoài.

Đáng tiếc lại muốn gãy ở đây.

Đáng tiếc a!

Nàng ngẩng đầu nhìn thấy trên bầu trời nơi ánh mặt trời dày đặc nhất hư không phiêu phù người, người kia một tay cầm đèn, đại bào tay áo lớn.

Nàng đã vì Phụ Vân đạo trưởng này cảm thấy đáng tiếc, cũng cảm thấy đáng tiếc cho vận mệnh của đệ tử một đảo của mình, viện thủ đã đến, lại là một người không am hiểu đấu pháp.

Nhưng nàng vẫn là hô lên ‘Cẩn thận’ .

Bốn chữ ‘có người đánh lén’ còn chưa kêu đi ra, liền nghe được một thanh âm trong trẻo lại uy nghiêm: “Trấn!”

Thiên địa đột nhiên yên tĩnh, thế giới trong tai Ngọc Ánh Chân đột nhiên không có bất kỳ thanh âm nào, phảng phất thế giới yên tĩnh lại, mà trong mắt nhìn thấy lại là đằng sau cổ Phụ Vân đạo trưởng kia có một thanh kiếm như có như không hiển lộ ra.

Trong hư không chẳng biết lúc nào xuất hiện hoàng mang nhàn nhạt, trong hoàng mang kia, kiếm hiển lộ ra, còn có một sợi sương xám lúc đầu phiêu đảng ở trong hư không, nhưng cũng đột nhiên ngưng lại, nàng có thể nhìn thấy, kiếm cùng mây kia đều đang giấy dụa.

Lại giống như rắn bị ngăn chặn bảy tắc, giấy dựa như thế nào cũng không thoát.

“Hắn, trấn pháp thật là cao thâm...” Trong lòng nàng hiện lên suy nghĩ, liền nhìn thấy Phụ Vân đạo trưởng trên bầu trời kia, đưa tay hướng hai nơi trong hư không điểm một cái.

Đồng thời, lại thấy đèn trong tay nhoáng một cái, liền ánh đèn lấp lánh mà lên, người trên đại địa ngẩng đầu nhìn một màn này cũng không khỏi che mắt, bởi vì ánh mắt của bọn họ đã hoa mắt.

Ngay sau đó lại nghe được một thanh âm: “Đốt!”

Thế là, đám mây đen kia bắt đầu thiêu đốt,

Nơi xa đột nhiên có một người hiển lộ ra từ trong hư không, trên người hỏa diễm thiêu đốt, nhưng bọn họ đều không thể động đậy, từ nơi sâu xa có một cỗ lực lượng nhiếp trụ bọn họ, ngọn lửa màu vàng thiêu đốt, chỉ một hồi cũng đã có từng trận mùi thịt cháy phiêu tán ra.

Lúc này, người vốn đang đang đấu kiếm với Ngọc Ánh Chân phía dưới, thấy cảnh này, lập tức rút ra mà đi, một đạo kiếm quang tà tà bay vút đi, người bọc trong kiếm quang, hóa thành kiếm quang mà trốn.

Lúc này một đạo quang hoàn xám trắng đột nhiên xuất hiện trên kiếm quang, từ trên cao rơi xuống.

“Đinh!”

Đạo kiếm quang kia trảm vào quang hoàn xám trắng, quang hoàn bay lên, nhưng kiếm quang của kiếm đột cũng nháy mắt tán, người giấu ở trong kiếm quang muốn bỏ chạy cũng té ra ngoài.

Hắn chỉ là liếc mắt nhìn người cầm đèn mà đứng trên hư không nơi xa, trong lòng sợ hãi, kiếm một đâm về phía hư không, liền lại muốn bỏ chạy, nhưng đạo quang hoàn kia cũng đã rơi xuống, hắn giật mình, kiếm trong tay không thể không đâm về phía quang hoàn kia.

Chỉ từ hai lần tấn công với quang hoàn mà nói, hắn cũng không có cảm giác được loại pháp lực nghiền ép kia, nhưng hai vị tu sĩ Kim Đan khác không kém hắn, đều bị một đạo pháp chú trấn áp, hắn làm sao cũng không dám lưu lại thăm dò sâu cạn của đạo nhân cầm đèn này.

“Tu sĩ Thiên Đô Sơn đều đáng sợ thần bí như vậy sao?” Trong lòng hắn lóe lên ý nghĩ này.

Kiếm tương kích với quang hoàn, có ánh lửa va chạm lấp lóe, thân hình hắn lại một lần nữa bỗng nhiên ngừng lại, chỉ thấy quang hoàn kia xoay tròn lấy, chỉ một chớp mắt cũng đã tan mất lực đạo do kiếm của hắn chém ra.

Trong nháy mắt liền lại rơi xuống, nhưng mà lần này hắn lại không để ý đến, trực tiếp ngự kiếm hóa kiếm quang mà đi, quang hoàn đánh xuống, trong kiếm quang lại có một kiện dây đai chui ra, nghênh tiếp lấy quang hoàn kia.

Dây đai kia hiển nhiên là một kiện đai lưng, tiếp xúc với

quang hoàn, liền quán lên quang hoàn.

Quang hoàn là Âm Dương Hoàn, thiện kích, thiện chấn, có thể buộc trời, nhưng đối mặt với đại lượng này lại có chút cảm giác bị khắc chế.

Tu sĩ này trốn trong kiếm quang, căn bản cũng không có ý nghĩ dừng lại thu hồi đại lượng, phi độn hướng phía viễn hải.

Kiếm ngân vang rít lên chói tai, mặt biển đang ở trước mắt, hấn muốn chui vào trong biển.

Hấn cảm thấy mình có thể chạy thoát.

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên tối xuống, bầu trời lúc đầu đã được đèn chiếu sáng sủa nháy mắt tối xuống.

Một luồng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt xông lên đầu, ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chẳng biết lúc nào một đại thủ đã xuất hiện trên đỉnh đầu, chờ hấn thấy rõ ràng, phát hiện mình phảng phất lâm vào trong vũng bùn, hư không chung quanh đều biến thành màu vàng.

Hấn bị cuốn vào vũng bùn màu vàng, ngay sau đó cả người liền bị trời buộc, kiếm quang băng tán, hiển lộ ra thân hình, mà kiếm cũng bị nắm cùng nhau.

“Tha mạng...”

Thanh âm của hấn vừa ra, cũng đã không phát ra được thanh âm nào, cả người vỡ ra, vỡ vụn thành một mảnh vết máu.

Mà Ngọc Ánh Chân ở trong tháp cao kia, nhìn thấy kiếm tu tiếng tăm lừng lẫy đấu kiếm với mình, mắt thấy liền muốn chạy trốn, lại nhìn thấy, một vòng hoàng quang đột nhiên xuất hiện, cấp tốc khuếch tán, lan tràn ra, hóa thành một cự thủ màu vàng, vớt chộp kiếm tu muốn chạy trốn vào trong tay, tùy theo tay lại buông ra, chỉ có một mảnh huyết nhục rớt xuống từ trong hư không, tùy theo đốt cháy thành tro bụi trong ngọn lửa.

“Hắn...”

Ở trong lòng Ngọc Ánh Chân thế mà sinh ra một cỗ cảm giác run rẩy.

Trong lòng nàng sinh ra sợ hãi.

Mà lúc này, trong tai nàng nghe được một thanh âm trong trẻo truyền xuống: “Bần đạo Phụ Vân Thiên Đô Sơn, đi ngang qua nơi này, nghe nói Ngọc tiên tử từng tu hành ở Thượng Viện Thiên Đô Sơn, lại tương giao tâm đầu ý hợp với Tuân sư tỷ, cho nên xuất thủ hơi nặng, xin đừng trách.”

Chương 42 : Hương Hỏa Dựng Thần Đạo

Lúc này, Triệu Phụ Vân tay nâng một ngọn đèn, ánh đèn xán lạn, chiếu rọi toàn bộ bầu trời hòn đảo, u ám đều bị chiếu phá, tầng mây trên trời đều mỏng mấy phần, trời cũng cao mấy trượng.

Nguyên bản tranh đấu trên đảo phía dưới biển thành chạy trốn, những người công lên đảo kia, sau khi nhìn đến hai vị trong ba vị Kim Đan đảo chủ bị thiêu chết, một vị trực tiếp bị bàn tay to lớn từ hư không mà ra nắm lấy bóp nát sau đó cũng bị thiêu thành tro tàn, trong lòng mọi người chỉ có một ý niệm trong đầu, đó chính là đi nhanh một chút, đi chậm liền sẽ chết.

Cũng may các đệ tử Ngọc Tiên Đảo căn bản là bất lực truy kích, mà Ngọc tiên tử cũng không truy kích bọn họ, tu sĩ thần bí cầm đèn kia, tựa hồ cũng không tính xuất thủ đối với mấy tu sĩ cảnh giới thấp này, cho nên đại bộ phận đều chạy thoát.

Ngọc Ánh Chân sau khi nghe Triệu Phụ Vân nói, lập tức nói: “Đa tạ sư đệ viện trợ, nếu không, đệ tử khắp đảo của ta đều sẽ bị tàn sát hầu như không còn.”

“Nếu đúng như vậy, đợi Thiên Đô Sơn biết được việc này, có cơ hội, Tuân sư tỷ chắc chắn sẽ báo thù cho sư tỷ cùng toàn bộ trên dưới đảo.”

Triệu Phụ Vân có thể xác định, người Thiên Đô Sơn nếu

biết việc này, nhất định sẽ để ở trong lòng, ghi nhớ một chút, mà Tuân sư tử chắc chắn sẽ rời núi tới đây vì Ngọc Tiên Đảo tàn sát Tê Kinh quần đảo.

Ngọc Ánh Chân là biết phong cách hành sự của Thiên Đô Sơn, cũng không phải là loại phong cách làm việc bá đạo, đệ tử trong đó, cũng có nhiều tán ở thiên hạ tĩnh tu, nếu không có thành quả, liền cũng lẳng lặng chết đi.

Mà chính nàng cũng là năm đó khi Trúc Cơ, bái nhập Thượng Viện Thiên Đô Sơn, tu hành hơn mười năm, sau đó xuống núi, trở lại hải đảo này, theo tu vi tăng lên, cuối cùng kế thừa hòn đảo của gia tộc, qua nhiều năm như vậy, mặc dù cũng từng nói mình từng tới Thiên Đô Sơn tu tập.

Nhưng nàng cũng không cảm thấy mình là đệ tử Thiên Đô Sơn, bởi vì nàng biết chỉ có người được chân truyền mới có thể được xưng là đệ tử Thiên Đô Sơn.

Mà truyền thừa của nàng đến từ truyền thừa hơn ngàn năm của gia đình, thời gian truyền thừa cũng không kém gì Thiên Đô Sơn.

Mà lần này, cũng vì nàng nói cho Tuân Lan Nhân một chỗ huyết linh tuyến mới rước lấy đại họa, về phần trong quần đảo, mọi người cùng nhau có được huyết linh tuyến, vì sao nàng sẽ nói cho Tuân Lan Nhân, vậy cũng không biết, mà quần đảo tại sao lại muốn trực tiếp công phá đảo của nàng, trong này có mâu thuẫn gì, hẳn cũng không biết, Ngọc Ánh Chân cũng chưa hề nói.

Hai người sẽ không một mực nói chuyện trên trời, lúc rơi

xuống mặt đất, phu quân Ngọc Ánh Chân cũng tới tiếp, cũng mời Triệu Phụ Vân vào chủ điện, nhưng Triệu Phụ Vân cự tuyệt.

Theo Triệu Phụ Vân, bọn họ căn bản cũng không có thời gian chiếu cố ngoại nhân, bọn họ muốn làm chính là xử lý hậu sự.

Thế là Triệu Phụ Vân hướng bọn họ cáo từ, nâng đèn thắp lên bầu trời, thế là tầng mây xám thấp trên bầu trời trong nháy mắt liền nhiễm lên thái hà.

Thái hà đầy trời, ánh sáng truyền mấy chục dặm, sau đó nhanh chóng đi xa, Ngọc Tiên Đảo lại chìm vào tối tăm.

Phu quân Ngọc Ánh Chân là ở rể, tên là Lưu Tân, ở Ngọc Tiên Đảo mặc dù có danh xưng đảo chủ, nhưng kỳ thật hữu danh vô thực, bất quá, lúc này cũng không nhận được cảm thán nói: “Người Thiên Đô Sơn luôn không thân cận với người như vậy.”

“Có thể là bởi vì Thiên Đô Sơn cách trời càng gần một chút đi.” Ngọc Ánh Chân cũng nhìn xem tầng mây nhanh chóng ảm đạm khôi phục ám trầm, tựa như chưa từng có thái hà.

“Nhưng là, chúng ta vì Tuân Lan Nhân mà đắc tội với toàn bộ người Tê Kinh quần đảo có đáng giá không? Đây chính là ngàn năm cơ nghiệp của Ngọc gia.” Lưu Tân phu quân Ngọc Ánh Chân hỏi.

“Bọn họ những người này mấy năm nay đều trộm chân thủy trong thái linh tuyến, dựa vào cái gì ta không được.”

Ngọc Ánh Chân nói, chỉ là nàng không nghĩ tới, những người này thế mà phản ứng lớn như thế, thế mà liên hợp cùng nhau đến tiến đánh Ngọc Tiên Đảo, hơn nữa ở không lâu sau khi Tuân Lan Nhân đi.

Nàng cảm thấy trong này khả năng có vấn đề, hoài nghi sẽ có người báo tin cho những người này hay không, lúc ấy nhưng không có mấy người biết việc này, mà lại đều là bằng hữu thân thích của mình.

Triệu Phụ Vân một đường trở lại Thiên Đô Sơn, lúc trở lại, một đạo kim hồng xẹt qua chân trời rơi vào trong núi, rất nhiều người đều nhìn thấy, chỉ có cực ít người biết, đây là độn quang của Triệu Phụ Vân, đại bộ phận người cũng không biết đây là ai, chỉ có thể hỏi thăm lẫn nhau.

Trong Thiên Đô Sơn, có mấy vị Kim Đan tại, từ trước đến nay đều là bí mật.

Triệu Phụ Vân đầu tiên là lấy ra viên hạt sen từ trong Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô, phóng tới hỏa tinh trong điện kia, về phần có thể nuôi tốt hay không, hắn cũng không biết, chỉ có thể chờ xem.

Sau khi hắn lấy được Ngọc Long Kim, liền bắt đầu luyện Linh Tê Kiếm Chỉ.

Mà sau khi hắn ngồi xuống, bắt đầu tế luyện Linh Tê Kiếm Chỉ.

Bất quá, hắn có Thái Sơn Lực Sĩ đệ nhị Nguyên Anh, thế là từ đỉnh đầu của hắn lao ra một hạt châu vàng óng, hạt châu ở trong hư không, nhanh chóng mọc ra tứ chi

cùng đầu, tùy theo lớn lên theo gió, cũng sinh ra trang phục màu vàng đất.

Hình dạng có bảy tám phần tương tự với Triệu Phụ Vân, khí chất lại rất khác biệt.

Hắn quay đầu nhìn bản tôn mình một chút, sau đó đi ra bên ngoài, đầu tiên hắn tìm tới Tuân Lan Nhân, nói một lần chuyện phát sinh ở Ngọc Tiên Đảo, Tuân Lan Nhân chỉ là trả lời nàng đã biết.

Ngược lại là từ khi hắn vào cửa liền vẫn đang quan sát đệ nhị Nguyên Anh này của hắn.

“Đây là đệ nhị Nguyên Anh mà ngươi tu luyện ra?” Tuân Lan Nhân còn là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Đúng vậy.” Triệu Phụ Vân hồi đáp.

“Nhìn qua rất không tệ.” Tuân Lan Nhân nói, nhưng cũng chỉ khen một câu này, năm đó nàng có thể nhìn ra khác biệt giữa Huyền Âm Châu cùng Huyền Xá Châu, tự nhiên cũng biết diệu dụng, nhưng nàng vẫn lựa chọn Huyền Âm Châu, đồng thời nói Huyền Âm Châu kia đối với đạo đồ của nàng hữu dụng, về phần hữu dụng bao nhiêu, cụ thể có gì, Triệu Phụ Vân không biết.

Những năm gần đây, nàng vẫn đang tế luyện kiện pháp bảo này, sau khi đưa nó tế luyện thành linh bảo, vẫn còn đang tế luyện.

Cho dù là hiện tại Triệu Phụ Vân lấy thân phận đệ nhị Nguyên Anh ở đây, cũng chỉ có thể trấn trụ bản thân

không bị tăng sóng huyền tượng trùng điệp kia ảnh hưởng, lại nhìn không thấu tiểu viện này.

Bởi vì trong tiểu viện này có linh bảo Tuân Lan Nhân tế luyện.

Kiện linh bảo này, giống như đang thai nghén một thể giới mới.

Tuân Lan Nhân tiếp xuống lại hỏi hấn có biết đan thai hóa Anh như thế nào hay không.

Triệu Phụ Vân mặc dù từng có kinh nghiệm đem Huyền Xá Châu làm đan thai hóa Anh, hấn so với người khác càng nhiều trải nghiệm, hơn nữa hấn còn đọc qua sách liên quan tới hóa Anh ở trong núi.

Loại cảnh giới hóa Anh này, không phải cố gắng là có thể tu được, nếu như nói tu sĩ Kim Đan, nếu làm theo từng bước, nếu như cương sát Trúc Cơ cùng khai phủ rất tương hợp, vẫn là có cơ hội kết thành Kim Đan, như vậy đan thai dụng thai Anh liền thuần túy là nhìn người ngộ tính.

Theo Triệu Phụ Vân, liền tương đương với chính mình để cho mình mang thai.

Mà tử cung thì là kim đan của mình, lại tên đan thai.

“Trong Tàng Pháp Lâu, có một sách tên « Hương Hỏa Dụng Thần Đạo », người có thể đi xem một chút, có thể trợ giúp đệ nhị Nguyên Anh của người Hóa Thần.”

Lời nói của Tuân Lan Nhân, để cho hấn nhớ tới năm đó lúc đọc điển tịch hóa Anh trong Tàng Pháp Lô, bị quấy rầy, cuối cùng không tiếp tục đọc, lúc này phải đi xem lại một chút.

Chương 43 : Bí Luyện Tịch Tà Hồng Ngọc Thủ

Triệu Phụ Vân đi Tàng Pháp lâu rất nhiều lần, nhưng không có tìm được sách liên quan tới Hóa Thần.

Chỉ thấy sách đan thai hóa Anh, hơn nữa cũng xem qua không ít, hơn nữa rất nhiều đều là kinh nghiệm bản thân, đủ loại tâm đắc trải nghiệm của người hóa Anh, nhưng xét đến cùng, vẫn là phải làm được Âm Dương giao hợp.

Từ Trúc Cơ đến khai phủ, lại đến Kết Đan.

Cương sát hợp nhất hình thành đan thai, có một quyển sách nói rằng, nói đây là tương đương với mẫu thể của nữ tử, là trứng, chỉ cần rót vào ‘Nguyên tinh’, liền có thể thai nghén Anh nhi.

Mà ‘Nguyên tinh’ này thì là tùy từng người mà khác nhau, có người nói trong đan thai, vốn là có thần trùng tại, chỉ chờ xuân lôi vừa vang, liền tự tỉnh lại, lột đi đan thai, hóa thành Anh nhi.

Lại có người nói, hẳn cần một hoàn cảnh tốt, như gà mái ấp trứng, chỉ cần là trứng tốt, tự nhiên sẽ hóa ra Anh nhi.

Có thuyết pháp thuận theo tự nhiên, có thuyết pháp cần mượn bên ngoài.

Nhưng vô luận là loại nào, nhất định là viên Kim Đan này

tinh khí thần tròn trịa.

Kim Đan trong đan điền là tinh kết hợp với khí mà thành.

Đan điền là khí hải, Trúc Cơ liền sinh hoa quang, lại danh khí hoa, mà mở tạng phủ, lại tên nơi tinh huyết hóa sinh, sau khi khai phủ, lợi dụng tinh hoa, cho nên kết Kim Đan là khí tương hợp.

Mà muốn hóa Anh, thì phải rót vào thần hoa.

Về phần thần hoa này mang theo tính chất gì, thì là căn cứ theo người mà định ra, chính mình quyết định.

Thần hoa nhập đan thai, lại tên chú thần.

Thần hoa nhập đan thai, có thể thật sự dựng dựng ra Anh nhi hay không, ai cũng không tốt nói.

Bất quá, lần này Triệu Phụ Vân xem lại không phải sách đan thai chú thần, mà là sách Nguyên Anh hóa Thần.

Nguyên Anh hóa Thần, là tiến một bước thuế biến.

Phương thức thuế biến có mấy loại.

Một là hái đại dược trong thiên địa, nuốt phục vào.

Chỉ là, đại dược tự nhiên thành hình trong thiên địa cực ít, có thể ngộ nhưng không thể cầu, cho nên liền có người nghĩ đến một loại phương thức khác chế tạo đại dược.

Tỉ như phương thức hiển tế, hoặc là huyết tế, trồng trọt linh thực đặc thù nào đó, cuối cùng linh thực sau mấy chục hoặc mấy trăm năm mọc ra một viên linh quả đặc biệt, nuốt phục vào, có thể khiến Anh nhi trưởng thành thuế biến.

Loại linh quả này có một cách gọi Hóa Anh Quả, trong đó có tương đối nổi danh, đồng thời từng được người trồng ra có Huyết Nhân Tham Quả, Anh Nhi Hồ Lô.

Hai là Nguyên Anh du lịch thiên địa, đi cảm thụ pháp tắc của thiên địa, trải nghiệm biến hóa của thiên địa, khiến cho Nguyên Anh có thể thuế biến.

Nhưng loại phương thức chịu lực lượng của thiên địa này, thuế biến chậm chạp, trong quá trình này, còn có thể bị thiên địa đồng hóa, biến mất giữa thiên địa, cho nên, liền có người Nguyên Anh du lịch, du lịch không phải thiên địa, mà là du đãng ở nhân gian, thần du trong thân thể người, những người này chui vào trên người từng người thụ thai, kết hợp với thai nhi của người khác, cùng nhau cảm thụ quá trình thai nghén thai nhi, từ đó xuất sinh trưởng thành.

Nhưng loại người này, lại dễ dàng ở trong quá trình này thai trung chi mê, cũng có rất nhiều thì sẽ thôn phệ tinh huyết mẫu thân, những người này lấy tinh huyết thân thể người làm bảo khố, tùy ý du đãng thu thập, đã có thể gọi là tà ma.

Trong đó Trúc Mộng Đạo, chính là ở trên cơ sở này, kết hợp hái thiên địa đại dược mà cùng nhau phát triển.

Ba là hương hỏa dựng Thần, truyền giáo truyền đạo, thu lấy hương hỏa, từ đó thuế biến.

Trước đây có rất nhiều, các loại thần linh, các loại giáo phái, về sau Vũ Đế mở một mảnh đại địa này, sắc phong Xích Viêm, lại phạt sơn phá miếu, đem các loại Tà Thần đều chém giết cùng khu trục, cho nên hương hỏa dựng Thần liền hiếm thấy.

Nhưng những năm gần đây, Đại Chu Hoàng Đế ở trong miếu đường tổ lập tượng thần, đây chính là mở một con đường Hóa Thần cho mọi người, hơn nữa người thụ triều đình sắc phong, cũng cần thụ chi lệnh của triều đình, mặc dù như thế, rất nhiều yêu quỷ vẫn chạy theo như vịt, rất nhiều yêu quỷ kỳ thật là tới từ bên ngoài Đại Chu.

Bởi vì hương hỏa chi pháp này, không chỉ có thể Anh nhi Hóa Thần, đối với đan thai hóa Anh cũng có trợ giúp.

Bởi vì thụ hương hỏa cung phụng, thụ triều đình sắc phong, cũng tương đương với một loại phương thức chú thần.

Mà hương hỏa của nhân loại mới là nồng đậm nhất, có một quốc gia như thế, mở ra con đường hương hỏa dựng thần, tự nhiên sẽ hấp dẫn rất nhiều vực ngoại yêu quỷ tới.

Hơn nữa, rất nhiều lão tổ thế gia giấu ở chỗ sâu không gặp người, cũng nhịn không được ra thụ phong.

Bốn là giả chết nhập táng trong địa mạch, đem Nguyên

Anh phong ở trong nhục thân, đem nhục thân phong ở trong địa huyết, từ đó khiến cho Nguyên Anh ở loại này thuế biến.

Rất nhiều cổ tu sĩ liền lấy phương pháp này mà dẫn một tia sinh cơ hóa Anh thuế biến.

Bọn họ sẽ vì chính mình xây một tòa mộ phần, xây trên linh huyết, bày ra cấm chế dày đặc cùng trận pháp, để cho linh khí trong linh huyết của mình đều tẩm bổ bản thân, có lẽ từ nay về sau không bao giờ tỉnh lại nữa, có lẽ một ngày nào đó tỉnh lại cũng không phải là mình, nhưng đây cũng vẫn có thể xem là một loại phương thức tranh mệnh với trời.

Loại phương thức này sau khi bị người cảnh giới thấp biết được, bọn họ bắt đầu cải tiến, thế là xuất hiện tu sĩ Kim Đan chậm chạp không cách nào hóa Anh, cũng sẽ dùng loại phương thức này, chỉ là lại cực kì hung hiểm.

Trải qua bọn họ sửa chữa, lấy nhục thân làm địa huyết làm thổ dưỡng, cung cấp nuôi dưỡng hạt giống Kim Đan, chờ mong hạt giống sinh mầm non.

Rất nhiều người không thể nói được mình rốt cuộc là chết hay không chết, bởi vì cho dù là hóa Anh, cũng là tính tình đại biến, giống như thay đổi một người khác.

Năm là tìm kiếm bên trong, có người nói trên người có một đại thiên địa, hướng vào trong cầu, thông tu cảm ngộ thiên địa tự nhiên, chiếu rọi bản thân, khiến cho bản thân thuế biến.

Loại phương thức này, các phái có phương thức của các phái, thiên kì bách quái, có chút nhập hồng trần lịch luyện, có chút tĩnh tu bế tử quan trong núi, không dính nửa điểm hồng trần.

Có chút thì là đi sinh tử chém giết, có chút kết hôn sinh con, có chút đi lịch kiếp, phạm mỗi một loại này, đều là dưới những năm tháng dài đằng đẳng, lại một lần nữa trải nghiệm nhân sinh, một lần nữa trưởng thành, để Nguyên Anh cùng nhau trưởng thành.

Đệ nhị Nguyên Anh của Triệu Phụ Vân rời đi Thiên Đô Sơn.

Đệ nhị Nguyên Anh của hắn đã là Nguyên Anh, hắn muốn để đệ nhị Nguyên Anh này gia nhập hệ thống sắc phong miếu đường của triều đình.

Đồng thời, hành tẩu thiên hạ, ăn linh vận linh Sơn thiên hạ, lớn mạnh thực lực đệ nhị Nguyên Anh, cũng là việc nên làm.

Mà bản tôn Triệu Phụ Vân thì ở đây tế luyện Linh Tê Kiếm Chỉ cùng pháp bảo.

Lần này, hắn đi trước chính là Vụ Trạch Huyện.

Đó là nơi hắn Trúc Cơ, nhiều khi hắn đối với rất nhiều chuyện cùng người đều là nhàn nhạt, như suối chảy trên đá, nhìn như ướt át một mảnh, kì thực chảy xiết về phía trước, nhưng nơi này có bằng hữu lúc Trúc Cơ.

Đã là đồng môn, cũng là bằng hữu, rất nhiều năm chưa

gặp, không biết bọn họ thế nào.

Mà bản tôn Triệu Phụ Vân nơi này, lại là dị thường thuận lợi, Ngọc Long Kim kia chính đang từ từ rót vào trong xương cốt.

Hắn là trực tiếp xé ra da thịt ngón tay, trực tiếp luyện hóa Ngọc Long Kim này, hóa thành chất lỏng nhỏ xuống trên xương cốt.

Quá trình này, rất thống khổ, đương nhiên không chỉ có Ngọc Long Kim, còn cần những dược liệu khác cùng nhau.

Mà hắn ở trong quá trình này, là đã thu thập tốt.

Đầu tiên là tế luyện hai ngón tay trái phải, phát hiện còn có không ít, thế là tế luyện cùng lúc toàn bộ hai bàn tay.

Hai tay của hắn, hiện tại cũng có thể xưng được là Tịch Tà Hồng Ngọc Thủ, chỉ là hắn vẫn chỉ luyện một lần mà thôi, bất quá, cứ việc chỉ luyện một lần, liền so với miêu tả trên « Cửu Luyện Tịch Tà Thanh Ngọc Thủ » kia còn mạnh hơn nhiều.

Hắn quyết định đổi một cái tên, liền gọi « Bí Luyện Tịch Tà Hồng Ngọc Thủ », cũng ghi chép lại, về phần môn công pháp Linh Tê Kiếm Chỉ kia của hắn, cùng nhau viết thành sách.

Chương 44 : Phủ bụi thời gian

Triệu Phụ Vân lấy thân thể Thái Sơn Lục Sĩ hành tẩu trên một mảnh đại địa này.

Mỗi một bước của hắn, đều có thể thu lấy địa khí từ trong lòng đất, hắn có thể rõ ràng cảm giác được hướng chảy của địa khí.

Nước chảy trên mặt đất, mắt thường có thể thấy rõ ràng phương hướng cùng hình thái của dòng nước, mà hướng chảy của địa khí, lại không nhìn thấy, chỉ có thể cảm nhận được, nhưng không ai có cảm giác rõ ràng như hắn.

Địa khí lưu động trong lòng đất tự nhiên là chậm chạp, trong cảm giác của Thái Sơn Lục Sĩ, đại địa tựa như một vùng biển mênh mông.

Chỉ là vùng biển mênh mông này lại không giống như biển cả chân chính, sóng lớn cuộn trào, cũng không chảy xiết không ngừng như giang hà, mà là lấy một loại phương thức chậm chạp trầm ngưng lưu động, thậm chí có thể nói là đứng im bất động.

Tỉ như một mảnh núi trước mặt hắn này, địa khí trong núi giống như gợn sóng ngưng kết, bất quá, địa khí trên đại địa là thành đoàn thành hình, địa khí một vùng này, cùng một vùng khác thể mà không hợp nhau, địa khí một vùng khác lưu động tương đối nhanh.

Hắn có chút hiếu kỳ, phát hiện vùng kia, tương liên với một dòng sông nhỏ, núi bị nước bao quanh ôm thành một thể, cho nên địa khí thuận dòng nước, chảy xuôi về phía hạ du.

Mà một vùng luôn bị một dòng sông nhỏ tiết khí kia, thăm thực vật trên núi ít cùng thừa thớt, thổ địa nhìn qua cũng cằn cỗi, nếu không phải bên kia có một mảnh đất trũng bình nguyên, thỉnh thoảng có chút ít địa khí thẩm thấu tới, một mảnh núi nhỏ này chỉ sợ đều muốn thành núi hoang.

Mà hắn cũng không khỏi đi xem một chút, địa khí trong một vùng núi một bên khác vì sao không nhúc nhích tí nào, giống như một đầm nước, không tương thông với ngoại giới. Nhìn từ mặt đất, đại địa đều tương liên.

Hắn thuận một mảnh núi này đi một vòng, sau đó phát hiện, một mảnh núi này hình thành một quán quanh chi thể, từng ngọn núi bên trong thật ra là quán lấy nhau.

Mà một mảnh núi này chính là một mảnh núi gần Vụ Trạch Huyện, hắn không biết là nguyên nhân gì hình thành thể núi như vậy, nhưng nơi này rắn rết trải rộng, chương khí tràn ngập.

Hắn là đệ nhị Nguyên Anh do Huyền Xá Châu biến thành, đương nhiên không sợ những thứ này, bách độc bất xâm.

Thế là tiến vào trong, đi tới, hắn phát hiện, vèn vèn dùng con mắt nhìn, trong mắt mình đúng là sẽ xuất hiện

huyền tượng, hẳn có thể trực tiếp thuận hoa văn địa mạch đi ra ngoài.

Nhưng hẳn không vội vã ra ngoài, mà là ở nơi này tìm kiếm nguyên nhân hình thành loại địa thế sơn mạch này.

Ước chừng một ngày sau, hẳn phát hiện, chỗ máu chốt địa thế quần kết có đồ vật.

Đó là từng cây cột, cây cột đã sớm nối liền cùng một vùng núi này, những cây cột này lại giống như đỉnh tán dùng để chế tạo đồ nội thất, để thế núi đóng đinh lại với nhau.

Đây là do con người tạo ra.

Hắn ngay lập tức liền nghĩ đến đại trận.

Có người từng lấy một mảnh núi này làm trận, cho dù không có, cũng có thể là từng lấy một mảnh núi này làm đạo tràng, khóa lại địa khí trong một mảnh núi này không tiết ra ngoài.

Hắn cũng không ở đây nhìn lâu, liền ra, đối với trận pháp không phải hẳn không có hứng thú, mà là giai đoạn hiện tại, trận pháp không phải phương hướng hẳn cần tinh nghiên.

Hắn muốn để Thái Sơn Lục Sĩ hóa Thần, từ đệ nhị Nguyên Anh hóa thành Nguyên Thần thứ hai, còn muốn Thái Sơn Lục Sĩ luyện chế một kiện pháp bảo thích hợp hẳn dùng.

Bất quá luyện chế pháp bảo thích hợp Nguyên Thần thứ hai dùng, cũng là không vội, hết thầy đều không cần vội.

Trời tối, cũng không có gì ghê gớm.

Hắn đi tới Vụ Trạch Huyện.

Vụ Trạch Huyện nằm trong một ngọn núi, người nơi này từng nuôi tiểu quỷ, tế Hắc Miếu, luyện cổ trùng.

Hiện tại nơi này tuy rằng nuôi tiểu quỷ cùng luyện cổ trùng vẫn không đứt rễ, vẫn sẽ có người vụng trộm làm những chuyện này, nhưng cũng chỉ đem những thứ này cho là bổ sung bên ngoài pháp thuật bản thân tu hành mà thôi.

Mà Hắc Miếu thì thật không có lại vụng trộm tu kiến, bởi vì định cư ở Vụ Trạch Huyện hai huynh muội Văn Tầm cùng Văn Bách không cho phép.

Người Vụ Trạch Huyện cũng không tính là nhiều, đã nhiều năm như vậy, nhân khẩu có chút gia tăng, nhưng gia tăng cũng không nhiều, khu vực huyện thành bất quá hơn mười vạn người mà thôi, về phần trong núi rừng chung quanh có bao nhiêu người, thì khó có thể tính toán rõ ràng.

Khi Triệu Phụ Vân đi đến huyện nha, phát hiện huyện nha thế mà vẫn còn, rất nhiều nơi đều không khác huyện thành năm đó trong trí nhớ của hắn.

Huyện nha vẫn còn, cũng không có mở rộng, hắn nhớ lại Chu Bò Nghĩa năm đó đảm nhiệm Huyện Lệnh trong

huyện nha này.

Lúc đó đối phương cũng một lòng muốn rời đi, cuối cùng tốt xấu là bình an rời đi, về phần quê hương của Chu Bồ Nghĩa đến tốt cùng là nơi nào, hắn cũng không biết.

Năm đó bèo nước gặp nhau một lần, cùng chung hoạn nạn một đoạn thời gian, nhưng sau một lần ly biệt, liền không còn gặp lại.

Chỉ chớp mắt, đã là trăm năm.

Vốn trong quá trình tu hành của hắn, ít thân cận với phàm nhân, hiếm thấy phàm nhân già đi trong năm tháng, cho nên cảm giác năm tháng trùng kích còn không rõ ràng.

Nhưng lúc này, hắn lại cảm thấy một loại lực lượng dị dạng.

Huyện nha vẫn còn, huyện thành này cũng vẫn còn, nơi này cũng vẫn có người ở, nhưng những người đã từng kia cũng đã đổi.

Hắn không khỏi nghĩ, nếu mình chết rồi, thế gian này đại khái cũng như thế.

May mắn chính là mình còn sống, trở lại nơi mình đã từng lưu lại vết tích, chỉ là người nơi này đại khái đều quên đi chuyện cùng người đã từng phát sinh năm đó.

Hắn nhìn mấy chữ lớn ‘Vụ Trạch Huyện Nha’.

Có một bồ khoái đi ra từ bên trong, đối phương nhìn thấy Triệu Phụ Vân, nhưng đối phương lại không tùy tiện tiến lên tìm hỏi, một thân trang phục màu vàng đất này của Triệu Phụ Vân, cả mặt đều là màu vàng đất, khác hẳn với thường nhân.

Ai đều có thể thấy được, đây tuyệt đối không phải một phàm nhân.

Đối phương không dám lên đến tìm hỏi, Triệu Phụ Vân chỉ nhìn trong chốc lát, liền quay người rời đi, bên cạnh cách đó không xa liền là tiểu viện năm đó hắn thuê lại.

Tiểu viện vẫn tại.

Hơn nữa trên vách tường trước cửa tiểu viện, còn treo một tấm bảng gỗ, chữ viết phía trên đã phong hoá, nhìn không rõ lắm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy hai chữ ‘Giáo Dục’.

Triệu Phụ Vân đi tới cạnh cửa, trực tiếp nghiêng người, chen vào từ trong khe cửa, thân thể Huyền Xá Châu của hắn, có thể lớn có thể nhỏ, có thể thẳng có thể ẩn, tụ tán vô hình, qua một khe cửa cực kỳ đơn giản.

Mà bồ khoái bên kia nhìn một màn này, chỉ thấy được thân thể Triệu Phụ Vân đột nhiên biến bằng phẳng, sau đó như cát chảy xuyên qua khe cửa, trong lòng không khỏi run lên, vội vàng chạy về phía huyện nha.

Triệu Phụ Vân tiến vào bên trong, phát hiện bày biện trong này cũng không có thay đổi gì, nhưng đều đầy tro bụi, những ngọn đèn bày biện kia đã dập tắt từ lâu, dầu

thấp trong đó từ lâu đã khô cạn.

Hắn há miệng hút vào, tro bụi đầy phòng sôi trào tràn ngập, lại nhanh chóng chui vào trong miệng hắn.

Bụi đất cả phòng lập tức không có, mặc dù không thay đổi được mục nát khắp nơi, nhưng lại không có bụi đất che giấu.

Đúng lúc này, cửa bị đẩy ra.

Triệu Phụ Vân quay người, chỉ thấy một người trung niên đứng ở cửa nhìn vào trong, trong mắt có hồi hộp, có nghi hoặc.

Khi hắn nhìn thấy khuôn mặt Triệu Phụ Vân, mặt mũi tràn đầy kinh nghi, bởi vì trong mắt hắn, mặt người này rất quen, nhưng lại là mặt màu vàng đất, khí chất thân hình cũng khác biệt với trong trí nhớ của hắn.

Triệu Phụ Vân lại cười, bởi vì người này chính là Văn Bách năm đó khi mình còn ở Huyền Quang cảnh, đã đi theo xuất nhập Thiên Đô sơn.

“Thế nào, không nhận ra ta rồi? Văn Bách.” Triệu Phụ Vân mở miệng nói.

Chương 45 : Gặp lại

Văn Bách sớm đã không có bộ dáng thiếu niên năm đó, đã biến thành một người trung niên thành thực ổn trọng, đầy uy nghi.

Hắn giữ lại râu đen, tóc cuộn lại, nhưng Triệu Phụ Vân liếc mắt liền nhìn thấy hoa râu trên tóc đối phương.

Tu vi của đối phương là gì, Triệu Phụ Vân từ mức độ đậm đặc của pháp quang trên người nhìn ra một chút.

Pháp quang trên người Văn Bách còn nồng đậm hơn cả tu sĩ Trúc Cơ, thuộc về kim bạch sắc, nhưng trong đó lại xen lẫn một tia màu vàng đất.

Chỉ liếc mắt, Triệu Phụ Vân liền minh bạch, hắn là khai phủ thất bại.

Kim bạch sắc là Trúc Cơ hợp kim sắt, mà màu vàng đất là khi khai phủ hợp Thiên Cương, nhưng hiển nhiên không có khai phủ, thất bại.

“Người là, Triệu sư huynh. . A, không đúng, là Phụ Vân sư huynh.” Văn Bách đại khái là nhớ được Triệu Phụ Vân ở Thiên Đô Sơn từng nói mình đã vứt bỏ họ Triệu, chỉ lấy hai chữ ‘Phụ Vân’ thành đạo hào.

Triệu Phụ Vân đương nhiên vứt bỏ Triệu mà lấy ‘Phụ Vân’ thành đạo hào, chuyện này ngay từ đầu đương nhiên chỉ có tu sĩ cấp độ cao của Thiên Đô Sơn mới sẽ biết, nhưng người quan tâm hắn, kiểu gì cũng sẽ dò la,

thể là cũng có thể biết một ít chuyện trên người hấn.

Mặc dù không biết cụ thể xảy ra chuyện gì, nhưng lại có thể biết, đạo hiệu ở trong núi của hấn là ‘Phụ Vân’.

“Phụ Vân sư huynh, những năm này, người đi nơi nào.”
Văn Bách nhanh chóng tiến lên, hấn cùng muội muội Văn Tầm những năm gần đây, thường thường khi nói lên Triệu Phụ Vân, liền sẽ trầm mặc, có đôi khi sẽ thờ dài, ở trong lòng bọn họ, Triệu Phụ Vân có thể là đã chết rồi.

Tu sĩ Kim Đan của Thiên Đô Sơn chết ở bên ngoài không ít, một đi không trở lại cũng rất nhiều, ở người không quen thuộc, thêm một Triệu Phụ Vân thất lạc trong hắc ám cũng không nhiều.

Chỉ có người chân chính quan tâm mới sẽ cảm thấy đau lòng cùng tiếc hận, mới có thể hoài niệm lúc đêm khuya vắng người.

Bỏ khoái đi theo hấn tiến đến kia, sững sờ nhìn một màn này, hấn cũng không nhận ra Triệu Phụ Vân, nhưng từ một màn này biết, Huyện Lệnh gặp được đồng môn.

Triệu Phụ Vân mỉm cười, nói: “Đi dạo một vòng trong hắc ám.”

“Ta liền biết, người nhất định là đi vào hắc ám, trong hắc ám hung hiểm như vậy, có thể trở về liền tốt.”

Văn Bách nhìn bề ngoài thì già hơn Triệu Phụ Vân nhiều, nhưng từ trên người Thái Sơn Lục Sĩ đệ nhị

Nguyên Anh của Triệu Phụ Vân, cũng có một cổ cảm giác tuế nguyệt lắng đọng.

Triệu Phụ Vân ở thời khắc này cảm nhận được sự quan tâm đã lâu không gặp.

“Văn Tầm nói, nàng nhất định phải ký kết Kim Đan, sau đó lại đi vào hắc ám tìm người.”

“Kém một chút không thể trở về.” Triệu Phụ Vân vừa cười vừa nói, không biết tại sao khi nói một câu nói này, lại có một loại cảm giác nghĩ mà sợ, lúc vào Cực Dạ hắc không sợ, lúc vào Vãng Sinh Điện, hắc cũng không có sợ hãi.

Khi bị mắc nhốt trong đó, hắc chỉ nghĩ các loại phương thức ra ngoài, nhưng cũng chưa từng sợ hãi, nhưng khi nghe cổ nhân hỏi về quá khứ, cảm nhận được cổ nhân quan tâm, trong lòng hắc đột nhiên nhiều một tia nghĩ mà sợ.

Bởi vì cái gọi là người không vương bận, sinh tử không sợ.

“Văn Tầm đâu?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Nàng cả ngày đều ở trong miếu kia tu hành.” Văn Bách nói.

“Vậy chúng ta đi chỗ nàng.” Tâm tình Triệu Phụ Vân khôi phục một chút sinh động.

“Được.” Văn Bách lập tức ở phía trước dẫn đường,

trước ra tiểu viện, một đường đi về phía bờ Cửu Khúc Vụ Hà.

Triệu Phụ Vân theo sau lưng, đường lát đá dưới chân đi cũng không có khác biệt quá lớn với năm đó.

Mọi thứ dường như chậm lại ở đây, sơn lâm, phòng ốc, nhân khẩu biến hóa vv đều như dừng lại năm đó.

Trong thế giới này, ngoại trừ thiên tượng biến hóa, mọi thứ khác tựa hồ đều sẽ không thay đổi.

Một mảnh đại địa này không thay đổi, chỉ có những người sống trên đó mới thay đổi từng nhóm, tử vong tân sinh, tuần hoàn trình diễn ở đây, nơi này giống như đang trình diễn một trận hí kịch sinh tử tuần hoàn.

Văn Bách đưa tay chỉ khắp nơi, nói năm đó đây là nhà ai, những cái tên kia khi bị hắn nói lên, Triệu Phụ Vân mới mơ hồ đem tên một số người gặp qua năm đó đối chiếu.

Người nào, nuôi cái gì quý, nhà nào am hiểu tế cái gì cổ.

Còn chỉ vào một nhà vút bỏ nói, nhà đó liền là năm đó nuôi Kim Tầm Cổ, hiện tại mặc dù dòng dõi chưa đoạn tuyệt, nhưng nhà đó đã không còn ai muốn ở nữa.

Lại chỉ vào nơi xa nào đó một tòa nhà không có cửa sổ, hơn nữa nhìn qua hơi thấp, nói: “Nhà đó là nhà nuôi thi nổi tiếng nhất năm đó...”

Cương thi, cổ trùng, ngự thú, dịch quý, đây là những

bản sự truyền thống ở đây.

Cứ việc hiện tại rất nhiều người đều đi pháp môn luyện khí chính thống, nhưng những bản sự này cũng không có ném.

Dù sao những thứ này, vẫn rất có tác dụng trong vùng núi này.

Không đến bao lâu, hai người liền đã đến trước Xích Viêm Thần Miếu.

Xích Viêm Thần Miếu có không ít biến hóa so với năm đó, Xích Viêm Thần Miếu nguyên bản chỉ có một tòa độc miếu, lúc này lại là từ dưới sườn núi liền có kiến trúc.

Dưới sườn núi, nơi giao lộ có một tòa miếu, tên là Vụ Trạch Thần Miếu, Triệu Phụ Vân liếc mắt nhìn bên trong, hần nhìn thấy bên trong thờ phụng Xích Viêm Thần Quân sơn màu đỏ, Thần Quân ở chủ vị, hai bên thế mà còn có tượng thần khác.

Mà những tượng thần này thì lấy hình thức tiểu quỷ hộ pháp tồn tại.

Văn Bách nhìn ra một điểm nghi hoặc trong lòng Triệu Phụ Vân, lập tức nói: “Những năm gần đây, làn gió triều đình sắc phong yêu quỷ cũng truyền đến nơi này, dân chúng trong huyện sau khi biết, liền ba lần bảy lượt tới nói, hi vọng có thể cúng một số thứ bọn họ muốn cúng, bởi vì không kiên nhẫn, sau khi thương lượng với Văn Tầm liền cũng đồng ý, cho nên xây một tòa miếu này.”

Triệu Phụ Vân có thể lý giải, cũng có thể tưởng tượng.

Hắn lững thững đi vào, muốn xem rõ ngọn ngành.

Trước mỗi một tòa thần đài, đều có bài vị của thần, phía trên có thần danh.

Một thần danh quái dị, Triệu Phụ Vân đảo mắt một vòng, có thể cảm giác được hương hỏa nguyện lực nhàn nhạt trên tượng thần kia.

Triệu Phụ Vân cũng không nói gì, không có nhằm vào loại tình huống này phát biểu ý kiến gì.

Mỗi địa phương đều có truyền thống cùng tập tính của nơi đó.

Hắn đi ra tòa Vụ Trạch Thần Miếu kia, đi lên sườn núi, trên sườn núi cũng xây một chút phòng ốc, có rất nhiều người đi qua đi lại, ra vào.

Xích Viêm Thần Miếu nguyên bản cô độc, lúc này đã có chút tiếng người huyền nao.

Khi Triệu Phụ Vân đi lên sườn núi, nhìn thấy Xích Viêm Thần Miếu, không khác lắm với tòa thần miếu trong trí nhớ của hắn, mà trái phải tòa thần miếu này đều là phòng ốc.

Trong đó có người trẻ tuổi, có người trông trẻ hơn một chút, cũng có thiếu niên, bọn họ nhìn thấy Văn Bách đều hành lễ, miệng kêu đại nhân.

Mà bọn họ không biết Triệu Phụ Vân, nhưng bởi vì Văn Bách tại, cho nên cũng hành lễ.

Không có người ngăn cản, cũng không có người muốn đi thông báo, đại khái là bởi vì Văn Bách tới nhiều, cũng có thể là Văn Tầm có phân phó, không cần thông báo.

Triệu Phụ Vân đi về phía tòa Xích Viêm Thần Miếu trong trí nhớ kia.

Năm đó lúc hắn rời đi nơi này, là giết một con ngô công quái mà đi.

Khi hắn đi vào Xích Viêm Thần Miếu, ký ức ban đầu lập tức hiện lên trước mắt.

Nhìn tượng thần Xích Viêm trước mắt, đã từng lúc hắn Huyền Quang cảnh giới, tu hành ở đây, Trúc Cơ ở đây, chỉ chớp mắt, đã rất nhiều năm, tượng thần vẫn như cũ, mà thế sự biến thiên, những người đã từng đến và đi ở đây, phần lớn đã chết rồi.

Vật sự nhân phi.

Nhìn lại cố thổ, cố thổ khiến người ta cảm thán nhất vẫn như cũ, mà mình đã tóc trắng xoá, Triệu Phụ Vân không có tóc trắng xoá, nhưng trong lòng lại có tang thương.

Triệu Phụ Vân lại đi về phía sân sau, sau đó cảm giác được rõ ràng, Văn Tầm đang tu hành trong gian phòng mình ở năm đó.

“Sư huynh, ta đi gọi Văn Tầm ra.” Văn Bách nói.

Chương 46 : Chân nhân yến yêu quý thưởng Vụ Trạch

Văn Tầm trông như thế nào?

Dáng vẻ của Văn Tầm ở trong lòng Triệu Phụ Vân một mực không có thay đổi, giống một đóa tiểu hoa thanh u, ở bên cạnh đường, ở thâm sơn có thể thấy được, lại cũng không xán lạn.

Nàng là loại tiểu dã hoa bình thường nơi nào đều có thể nhìn thấy, ở bên đường, ở góc tường, ở trong núi đất hoang.

Tùy thời đều có thể bị người tiện tay hái đi, sẽ tùy thời bị dã thú gặm ăn, tùy thời bị giẫm đạp, không đáng chú ý như vậy, không trọng yếu như vậy.

Nhưng hiện tại Văn Tầm lại có tu vi Tử Phủ.

Tu vi Tử Phủ, là cần ý chí tâm linh của cá nhân đạt tới loại trạng thái chí đắc ý mãn nào đó, rất nhiều người ở trong lòng vì chính mình thiết lập một mục tiêu, hoặc là mục tiêu quá nhỏ, sau khi đạt thành mục tiêu, một phần ý chí kia cũng không thể khai phủ, hoặc là mục tiêu lập quá cao, cũng không cách nào hoàn thành.

Lúc này Văn Tầm giống như một đóa hoa hoàn thành loại tấn thăng giai tầng nào đó, tản ra ánh sáng nhạt,

mặc dù vẫn gầy yếu, lại nhiều hơn mấy phần xinh đẹp.

“Sư huynh.” Nàng chăm chú đi đến mấy bước, đi tới trước mặt Triệu Phụ Vân hô hào, nhưng lại lập tức dừng bước: “Sư huynh, người...”

Triệu Phụ Vân mỉm cười, lúc này khí chất của hắn hoàn toàn khác biệt với bản tôn, hơn nữa thân thể là màu vàng đất.

Trong mắt Văn Tầm mang theo thần sắc nghi hoặc, Triệu Phụ Vân thì cười nói: “Văn Tầm sư muội, đã lâu không gặp a, thân thể này của ta không phải bản thể.”

Vẻ khản trương trên mặt Văn Tầm vẫn không tán đi, nàng rất rõ ràng, cho dù là tu sĩ Kim Đan đoạt xá đổi thân cũng rất khó, nhất định phải bỏ ra cái giá khổng lồ, nàng sợ Triệu Phụ Vân trong hắc ám bị tổn thương gì, không thể không đổi nhục thân.

“Không cần phải lo lắng, còn nhớ rõ năm đó chúng ta vào bí cảnh trong hồ này sao? Ở nơi đó ta thu hoạch được một viên Huyền Xá Châu, ta dùng Huyền Xá Châu luyện chế thành đệ nhị Nguyên Anh.”

Triệu Phụ Vân nói xong, Văn Tầm thở phào nhẹ nhõm, cho dù là Văn Bách theo ở phía sau cũng lặng lẽ thở dài một hơi.

Bởi vì lúc trước nhìn thấy dáng vẻ của Triệu Phụ Vân có biến hóa lớn như vậy, hắn cũng lo lắng, chỉ là không dám hỏi, nhiều năm không có gặp như vậy, hắn cũng không biết tính tình của Triệu Phụ Vân có biến hóa hay

không.

Văn Tầm càng là cười cực kì vui vẻ.

Ngay sau đó, ba người ngồi xuống trong viện tử miếu nhỏ.

Triệu Phụ Vân nhìn xem tiểu viện văn chất phác này, phảng phất trở lại năm đó, nhưng tiểu viện này lại như hòa thành một thể với ý vị trên người Văn Tầm, khu nhà nhỏ này chất phác, an tường, u tĩnh.

Hắn ngồi ở đây, có thể cảm nhận được thế giới nội tâm của Văn Tầm, là bình yên như thế.

Giống như cảm giác khu nhà nhỏ này cho người ta, cứ việc Cửu Khúc Vụ Hà bên ngoài ồn ào không ngừng, cứ việc trong rừng chung quanh có yêu quỷ tiềm ẩn, nhưng trong sân tòa miếu nhỏ này, lại là bình yên sạch sẽ.

Ba người ngồi yên lặng ở đây, trò chuyện về quá khứ, ngay từ đầu Triệu Phụ Vân nghe bọn họ nói chuyện phát sinh ở Vụ Trạch Huyện những năm gần đây, nghe nàng nói mình trưởng thành trên tu hành.

Quá trình trưởng thành của nàng cũng không phải thuận buồm xuôi gió, nơi này đã từng có đại yêu quỷ đi ngang qua, đã từng gặp gỡ mấy lần hung hiểm, lúc nàng đi tìm Thiên Cương linh lộ, cũng là gian nguy, nhưng nàng nói đến, những kinh nghiệm kia lại giống như quang huy xán lạn trên đường nhân sinh của nàng, không có một chút vẻ lo lắng.

Lúc này Triệu Phụ Vân mới phát hiện, đây là một nữ hài yên tĩnh lại lạc quan, tướng mạo của nàng trong tu sĩ cũng không tính xinh đẹp, nhưng Triệu Phụ Vân lại cảm thấy nàng là một tu sĩ chân chính.

Hoặc là nói không phải tu sĩ, nàng kết hợp tu hành với cuộc sống ở đây, khó trách nàng có thể ở trong Xích Viêm Thần Miếu này, liền đạt tới chí đắc ý mãn, đạt tới điều kiện khai phủ, đồng thời thuận lợi khai phủ.

Nói đến quá nửa đêm, cuối cùng hai người Văn Tầm cùng Văn Bách đều ngừng lại, nhìn Triệu Phụ Vân, bọn họ rất muốn biết những năm này Triệu Phụ Vân kinh lịch chuyện gì.

Triệu Phụ Vân cũng đang nhớ lại qua nhiều năm như vậy mình kinh lịch chuyện gì, lại làm qua chuyện gì.

Thế là chậm rãi nói ra kinh nghiệm của mình, chỉ là kinh nghiệm của hắn muốn nói kỹ càng, nói mấy ngày mấy đêm đều nói không hết, cho nên hắn chỉ có thể giản lược nói một chút.

Mặc dù như thế, hắn cũng nói một ngày một đêm.

Vô luận là Văn Tầm hay là Văn Bách, đều sợ hãi thán phục đối với những kinh nghiệm kia của Triệu Phụ Vân, theo bọn họ nghĩ, từ một khắc Triệu Phụ Vân tiến vào trong hắc ám, nếu như là bọn họ, liền đã chết rồi.

Hơn nữa loại thần bí cùng đáng sợ trong hắc ám kia, trước đó bọn họ chỉ là nghe qua, mà bây giờ có một

người đã tự mình trải qua ở trước mặt.

“Nguyên lai trong Cực Dạ những yêu ma quỷ quái đáng sợ kia đều là thật, sư huynh có thể bình yên trở về, thật lợi hại.” Văn Tầm kính nể từ đáy lòng.

Bên ngoài miếu nhỏ, trong đoạn thời gian này hội tụ rất nhiều người, sau khi tin tức Triệu Phụ Vân trở về truyền ra, toàn bộ Vụ Trạch Huyện đều lặng yên không một tiếng động sôi trào.

Thời gian ba chữ “Triệu Phụ Vân” dừng lại ở đây tuy rằng rất ngắn ngủi, nhưng phân lượng lại rất nặng.

Lúc đầu thọ mệnh của người vùng này đều ngắn, nuôi quỷ, nuôi cổ, nuôi cương thi vv, vốn cũng không phải là trường sinh pháp gì, chỉ là một chút bùa môn tả đạo, có thể để người trong thời gian ngắn có năng lực hành tẩu sơn lâm, để thuật pháp của người tăng trưởng, nhưng lại tổn hại nguyên khí tinh huyết bản thân, dễ già dễ suy.

Ở đây từng có một quy củ bất thành văn, trong một nhà, tốt nhất chỉ có một người tu tập những pháp môn này, đương nhiên, cũng có người trẻ tuổi đối với thuật pháp hướng tới, từ đó đều cưỡng bức tu tập, như thế, thường thường liền sẽ xuất hiện kết quả một nhà vô hậu.

Cho nên toàn bộ Vụ Trạch Huyện những năm đó, nhân khẩu khó mà tăng trưởng, trừ bỏ hoàn cảnh sinh tồn nơi này ác liệt, cũng có nguyên nhân tu tập những tà đạo chi pháp này.

Nhưng không tu tập những pháp này, sinh tồn càng khó,

bởi vì một chút quỷ quái, ‘Xà tiên’ ‘Hồ Tiên’ trong núi rừng liền đủ để làm một nhà một tộc tan hoang.

Bất quá sau khi Triệu Phụ Vân đến, lại đến hai huynh muội Văn Tâm, Văn Bách định cư ở nơi này, một là Huyện Lệnh, một là Giáo Dục, hai người truyền luyện khí pháp chính thống ở Vụ Trạch Huyện, cho nên số tuổi thọ nơi này liền cũng tăng một chút.

Cho nên cũng có người năm đó gặp qua Triệu Phụ Vân sống đến hiện tại, sau khi biết Triệu Phụ Vân lại về nơi này, liền không mời mà tới vây quanh tự lại ở dưới chân núi, cũng không biết bọn họ chờ gì dưới chân núi, hoặc là đang mong đợi có thể gặp được Triệu Phụ Vân một lần.

Năm đó Triệu Phụ Vân ở trong tiểu viện kia, một mối lửa đốt thi, quỷ, trùng khắp cả huyện, thanh thế chi lớn, chấn động người lúc ấy, hậu bối tử đệ chỉ là nghe nói qua, chưa bao giờ thấy qua phong thái Triệu Phụ Vân năm đó.

Hơn nữa năm đó Triệu Phụ Vân liền có phong thái như thế, hiện tại qua gần trăm năm, Triệu Phụ Vân đã thành uy thế cỡ nào, bọn họ cũng muốn nhìn qua.

Nhất niệm của Triệu Phụ Vân có thể xem xét trên dưới trong ngoài sườn núi, tự nhiên là đã sớm hiểu rõ những chuyện này, nhưng hắn cũng không hề để ý.

Hắn hỏi Văn Tâm, thế mà phát hiện nàng khai phủ đúng là lời hỏa, ngược lại để Triệu Phụ Vân ngoài ý muốn, không nghĩ tính tình không màng danh lợi như nàng, sở

tu chi pháp đúng là bạo liệt.

Bất quá nghĩ lại, bề ngoài Văn Tầm nhu hòa không màng danh lợi, nhưng bên trong lại cứng rắn, từ nàng có thể ở tu vi huyền quang liền ở lại nơi này, đến Trúc Cơ, lại đến khai Tử Phủ, chưa hề nghĩ tới rời đi, liền đủ thấy định tính của nàng, chuyện quyết định sẽ không bao giờ dao động.

“Có thời gian rảnh, người về một chuyến Thiên Đô Sơn, ta tự thân truyền thụ một pháp cho người.” Triệu Phụ Vân nói, suy nghĩ của hắn tất nhiên là chung với bản thể, hiện tại đắm chiêu suy nghĩ đều là bản thân đắm chiêu suy nghĩ, chỉ là pháp hắn muốn truyền thụ là Kim Ô pháp tướng, cần muốn đích thân biểu hiện ở trước mặt nàng, cho nên để nàng rảnh về Thiên Đô Sơn.

Nàng tất nhiên là cao hứng đáp ứng, hướng chi, pháp nàng sở tu, bất quá là pháp bình thường của Thiên Đô Sơn, mặc dù tốt hơn so với phương pháp tu hành khác trên thế gian, nhưng cũng không tính được đặc biệt.

Triệu Phụ Vân lại hỏi nàng ở đây nhiều năm, yêu quý trong núi rừng chung quanh có xâm phạm hay không.

Nàng thì là nói, nhờ vả tên tuổi Thiên Đô Sơn, không đi trêu chọc bọn họ, nếu bọn họ đến trêu chọc, có thể nhịn được thì nhịn, ngược lại cũng có thể nước giếng không phạm nước sông.

Triệu Phụ Vân nghe xong, liền biết như thế không phải kể lâu dài, mặc dù những yêu quý kia sợ tên tuổi Thiên Đô Sơn, nhưng nếu chưa từng triển lộ uy thế trước mặt

bọn họ, khó tránh khỏi sẽ có một ít yêu quỷ chi lưu xâm phạm.

Trong lòng hắn không khỏi hơi động, nói: “Ta lần này tới đây, tự nhiên ở chỗ này lưu chút tư tưởng niệm, không bằng, lấy tên tuổi Vụ Trạch thiết yến, mời yêu quỷ chiếm sơn trong phương viên trăm dặm đến đây gặp nhau ở trên Cữu Khúc Vụ Hà này, như thế nào?”

Mặc dù Triệu Phụ Vân là đang hỏi, nhưng Văn Tầm cùng Văn Bách nơi nào sẽ phản đối, chỉ là Văn Bách hỏi: “Mời yêu quỷ gặp gỡ, tự nhiên có nguyên do.”

Triệu Phụ Vân khẽ nâng đầu, nhìn xem bầu trời đen nhánh, nói: “Nhân gian chí mỹ, là khi cùng thưởng thức chung với yêu quỷ, liền nói, thưởng cảnh đẹp Vụ Trạch.”

Chương 47 : Sưu sơn nhiếp linh đàn pháp

Kỳ thật, trong lòng Văn Bách là lo lắng.

Hắn nghe Triệu Phụ Vân nói mời yêu quỷ thưởng nhân gian Vụ Trạch, liền sợ những yêu quỷ này gặp người, trong lòng nhớ, ngày khác thường xuyên đến quấy rầy, hoặc là bắt người người vào những hang động kia, lấy làm thức ăn, hoặc làm vật vui vẻ.

“Văn Bách chớ lo, đương nhiên phải để cho những yêu quỷ này gặp qua, liền không dám tiếp tục sinh niệam khác.”

Triệu Phụ Vân dứt lời, Văn Bách liền lại hỏi: “Thế nhưng, muốn mời yêu quỷ trong núi xung quanh Vụ Trạch hơn trăm dặm, mời như thế nào? Hơn nữa những yêu quỷ này ngày bình thường ẩn núp trong thâm huyết đại động.”

Trong mắt Văn Bách có sầu lo không nhỏ hiển hiện, hiển nhiên, hắn đối với chuyện Triệu Phụ Vân muốn làm vẫn chưa hết lo lắng.

Năm đó hắn chính là một người trầm ổn, hiện tại cũng như thế, hắn hi vọng Vụ Trạch có thể có thể an ổn ở vùng này, không nên đi trêu chọc yêu quỷ xung quanh, mọi người bình an vô sự là tốt nhất.

Mà khi nhìn về phía Văn Tầm, Triệu Phụ Vân nhìn thấy

trong mắt nàng chỉ có bình tĩnh, đúng là có một loại khí tượng xử thế như ở định cảnh.

“Vừa vặn, ta có nhất pháp, có thể thông truyền trăm dặm, lần này liền truyền cho hai người, các người xem.”

Trong mắt Văn Tầm sáng lên, hướng Triệu Phụ Vân hành lễ, nói: “Tạ sư huynh thụ pháp.”

“Trong đàn pháp Thu Đàm Sơn, có nhất pháp tên ‘Sưu Sơn Nhiếp Linh Đàn Pháp’, xem như pháp căn bản trong các loại đàn pháp của Thu Đàm Sơn.”

Triệu Phụ Vân nói tương đối bình thản, nhưng Văn Bách nghe được, bản lãnh này hẳn chỉ từng nghe nói, từ trước tới nay chưa từng thấy.

Có thể dịch quỷ rất nhiều, nhưng có thể có bản lãnh như vậy, lại chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết.

“Giữa sơn hà, thảo mộc chi tinh, âm huyết chi quỷ, tàng miếu chi thần, đều có thể gọi là linh, ta lập đàn pháp dùng nhiếp linh, liền không phải muốn trực tiếp gọi chúng đến, mà là muốn thông tri bọn chúng tới đây. Đương nhiên, nếu biết tính danh một quỷ thần nào đó, liền có thể gọi đến, không đến thì có thể cầu, lên pháp đàn, chính là sinh tử ở người, có thể phạt có thể giết.”

“Mấu chốt của đàn pháp này liền ở chỗ, tĩnh lại linh của quần sơn này, trong quần sơn, có vạn vạn ngàn linh, nhưng cũng có thể nói là linh duy nhất trong quần sơn.”

Thế là hắn bắt đầu vừa giảng giải quy tắc căn bản của

đàn pháp, vừa phân phó thứ cần thiết.

“Đàn pháp là mượn ngoại lực mà làm việc của mình, tự nhiên là cần kính báo ‘Thiên địa’, mà ‘Thiên địa’ này thường là ám chỉ, hiện tại chúng ta muốn nói chính là một mảnh sơn hà này.”

“Sơn hà có linh, tự có thể nghe được...”

“Tìm một chỗ cao, mặt hướng đối tượng muốn cáo tri, lập một bàn, lư hương, không cần tế phẩm, tính linh của sơn hà cao khiết, không thể dính thức ăn mặn, nhưng tế từ nhất định cần ưu mỹ.”

“Lại lấy bàn làm trung tâm, ở phía đông tìm một gốc cổ thụ, kính hương lễ bái, nói có người tế sơn linh, kính thỉnh lắng nghe, lại ở phía nam, tìm một vật phát sáng, vô luận là sinh linh hay là vật, đều có thể, vẫn là kính hương lễ bái, lại ở phía bắc tìm một tảng đá lớn, tốt nhất là tảng đá chôn sâu dưới đất, rồi lại trần trụi bên ngoài, kính hương lễ bái, lại ở phía bắc tìm một đầm nước, vô luận là giếng hay là đầm sâu trong núi, đều có thể, kính hương lễ bái, đây là cáo linh tứ phương.”

“Đốt một trụ thanh hương, tụng một thiên mỹ từ để sơn hà nơi này nghe, cuối cùng phần cuối câu, nhất định phải nói, ‘Ngô nguyện cùng quân cộng sinh’, khi nghe được sơn hà đáp lại, liền có thể nói lời mình muốn nói, như thế, lời của chúng ta chính là lời của linh vận quần sơn này, như thế, chúng ta là một thể với quần sơn, có thể nhiếp quỷ thần, có thể trấn yêu ma.”

“Mấu chốt trong đó, chính là ở chỗ thành kính, khi tụng

niệm tế từ, nhất định phải thành tâm thành ý, cuối cùng lúc nói ra lời bản thân muốn nói, muốn xem mình như một bộ phận của linh núi này.”

Triệu Phụ Vân nói xong, liền dựa theo trình tự đi thực hành.

Mà Văn Tầm cùng Văn Bách đều theo bên người, bàn sau khi có người trong huyện nghe được, chủ động chuyển đến, nói là bàn thờ dùng trên trăm năm, phía trên lắng đọng lấy hương hỏa chi khí nồng đậm.

Bàn bày ở trước Xích Viêm Thần Miếu, đối diện chính là Cửu Khúc Vụ Hà.

Hắn đi lên núi phía đông, tìm một gốc cổ thụ, trên núi cổ thụ che trời, Triệu Phụ Vân lại chọn một gốc cây nhìn qua cũng không cao lớn lắm trong đó, nhưng gốc cây này lại giống như trải qua không ít ngăn trở, có nửa bên cũng đã khô, nửa còn lại đang ương ngạnh mọc ra nhánh mới, trên cây có không ít hốc khô.

Triệu Phụ Vân ngừng lại dưới gốc dưới này, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ rễ cây, liên tục vỗ ba lần, sau đó nói: “Thụ quân, ngô có một trụ thanh hương, kính quân thưởng thức, chờ một lúc, còn sẽ có người tế sơn linh, trông chờ quân lắng nghe.”

Dứt lời, hắn liền đốt một nén hương cắm trên mặt đất, sau đó đứng lên, bái một cái.

Tiếp theo, lại đi phía nam.

Phía nam chính khớp Cửu Khúc Vụ Hà.

Hắn lại ở bên bờ sông tìm được một con côn trùng đuôi phát sáng, bọn chúng chiếm cứ trên một đám lá cây bên bờ sông, Triệu Phụ cư nhiên thỗi nhẹ khí, kính hương nói chuyện với bọn chúng.

Tiếp đó, lại ở phía tây lấy một tảng đá chôn sâu trong đất, vũ nhẹ tảng đá, nói chuyện, kính hương, lễ bái, cuối cùng thì ở phía bắc tìm một đầm sâu, đầm sâu này khi trời khô, mọi người múc giếng không có nước, nơi này vẫn sẽ có, cho nên khi trời hạn, chính là nguồn nước của người phụ cận, hắn ở trước đầm này vũ nhẹ mặt nước ba lần, sau đó nói, kính hương, cung bái.

Cuối cùng trở lại trước Xích Viêm Thần Miếu.

Khi hắn làm những chuyện này, không nói một câu với Văn Tầm cùng Văn Bách, mà Văn Tầm, Văn Bách đều yên lặng đi theo, còn có một số người trong huyện, bọn họ hiếu kì, cũng đi theo, khi Triệu Phụ Vân hành lễ tế bái, bọn họ đứng ở xa, cũng sẽ kính bái, thậm chí có một số người trực tiếp quỳ xuống.

Triệu Phụ Vân một đường trở lại trước Xích Viêm Thần Miếu, Văn Tầm cảm thấy khí tức trên người sư huynh mình ở trong quá trình này không ngừng thu liễm, giống như muốn hòa thành một thể với một mảnh sơn hà này.

Triệu Phụ Vân trở lại trước Xích Viêm Thần Miếu, sau khi đứng vững, mặt hướng Cửu Khúc Vụ Hà cùng quần sơn phía nam, liền bắt đầu tế cáo sơn linh.

Thanh âm của hắn rất vang dội, nhưng lại tuyệt không cao vút, giống như đang nói chuyện với một lão nhân, vang dội lại lộ ra cảm giác thân thiết.

Sau khi qua lời dạo đầu của tế từ, Văn Tầm liền nghe được, một thiên văn chương cực kì ưu mỹ, văn thái hoa lệ miêu tả sơn thủy tú mỹ, trong đó có các loại hoặc là nhân cách hoá hoặc là trữ tình, không giống như đang tán dương sơn hà, mà là đang tán dương một vị nữ tử tú mỹ cùng một nam tử hùng tráng.

Chậm rãi, Văn Tầm cùng Văn Bách đều cảm giác thanh âm của Triệu Phụ Vân đột nhiên biến không linh, giữa quần sơn chẳng biết lúc nào lên sương mù, sương mù bốc lên trên mặt sông đều bao phủ dốc núi này.

Bọn họ nhìn không thấy sông dưới sườn núi, không nhìn thấy núi xa, nhưng trong tai lại giống như nghe được tiếng gió, tiếng chim, tiếng sóng sông cuộn cuộn, còn có tiếng kêu của một ít quái thú.

Mà tế từ của Triệu Phụ Vân giống như đến cuối cùng.

“Ngô nguyên cộng sinh cùng quân!”

Vừa dứt lời này, hai người Văn Tầm cùng Văn Bách liền cảm giác khí tức trên người Triệu Phụ Vân thay đổi, biến mờ ảo, biến thần bí, lại có thể nói biến cao lớn.

Gió như vây quanh hắn, như đang thì thầm với hắn, như đang hoan nghênh sự gia nhập của hắn.

Lúc này, hắn mở miệng nói: “Ta có một lời, thay mặt

chuyển lời đến chư quân giữa quần sơn này, giờ tý ba ngày sau, bần đạo Phụ Vân sẽ ở đỉnh núi bên ngoài Vụ Trạch Huyện, mời chư quân thưởng thức cảnh đẹp của nhân gian, hi vọng chư quân không quên hẹn này, Thiên Đô Sơn Phụ Vân, kính đợi!”

Lời này vừa ra, liền như thủy triều vô hình truyền ra.

Mà lúc này, trong phạm vi trăm dặm lấy Xích Viêm Thần Miếu làm trung tâm, đều như có một thanh âm vang lên.

Có yêu trong sơn động, gió thổi vào trong động, trong gió kia giống như có một thanh âm vang lên, yêu vốn đang nằm yên giấc trên đá đột nhiên tỉnh giấc, tưởng là có người xâm nhập vào động phủ, nhưng không có người thấy bất kỳ khí tức người sống nào.

Thế là ngưng thần đi nghe, liền nghe được, trong gió nhẹ thổi vào trong núi, hình như có một người đang mời.

Lại có một ngọn núi, trong núi có một tòa miếu, một góc trước miếu có treo một linh đang, linh đang trong gió nhẹ vang lên, nhưng lại như có lời nói, tam nhãn ác quỷ chi tượng trong miếu, lại giống bị gọi mở mắt.

Lại có hồ ly chơi đùa ở bờ sông, đột nhiên tiểu hồ ly đều yên tĩnh lại, sau đó yên lặng nghe tiếng dòng suối.

“Mồ mồ, trong dòng suối này có người nói chuyện!”

Lão hồ lập tức để tất cả tiểu hồ đều dừng lại, nàng nghiêng tai lắng nghe, xác thực có người nói chuyện, người kia giống như đang mời linh loại trong núi tiến về

đỉnh núi ngoài Vụ Trạch Huyện bên xem một trận cảnh đẹp nhân gian.

“Vụ Trạch Huyện!” Trong mắt lão hồ nổi lên một tia suy nghĩ sâu xa.

Nàng còn nhớ rõ cái tên Phụ Vân này.

Gió qua biển rừng, sần sật nhẹ vang lên, trong nhẹ vang lên có tiếng người xen lẫn trong đó.

Nơi u ám, có đom đóm bay múa, đom đóm kia lướt qua, lại như có người mời, giờ tý ba ngày sau ngắm cảnh!

“Vụ Trạch Huyện, tu sĩ Thiên Đô Sơn, bốn quân ngược lại muốn xem xem.”

Có thi giấu ở sâu trong lòng đất, mặt xanh đen, có vết loét, có một con gián bò trên mặt hấn, chi chi kêu to, thi ngủ kia đột nhiên bừng tỉnh, bởi vì hấn từ trong tiếng côn trùng này, thế mà nghe được một người đang nói chuyện.

“Dám nhiều ta ngủ say, đoạn ta mộng đẹp, như thế, liền đi xem một chút, Vụ Trạch Huyện, cảnh đẹp hay không ta không biết, nhưng nhất định có huyết thực một huyện, chắc chắn sẽ là một trận Thao Thiết thịnh yển.”

Tâm niệm hấn chuyển động, đầu lưỡi một quyền đã đem côn trùng kia cuốn vào miệng bắt đầu ăn.

...

Quần sơn vang vọng, gió ngâm trùng hát.

Chương 48 : Yêu ma vào Vụ Trạch

Ba ngày trong nháy mắt liền đến.

Trong ba ngày này, người trong Vụ Trạch Thành cũng biết sẽ có yêu quỷ đến, nhưng cả Vụ Trạch Thành thế mà không có ai đào tẩu.

Bởi vì mọi người đều biết là Triệu Phụ Vân nói những lời kia.

Hơn nữa, chẳng những không có ai đào tẩu, cũng đều thương lượng, đêm ngày thứ ba, cử hành một trận đăng vũ.

Ở Vụ Trạch Huyện có một loại đăng, tên Bách Quái Dạ Hành Đăng.

Loại đăng này là để tất cả mọi người đeo các loại mặt nạ quái thú, cùng mặc quần áo đặc chế, du tẩu trên đường, hoá trang của bọn họ đều là các loại yêu quái.

Cuối cùng những trang phục yêu quái này đều trở về trong hũ đen lớn của nhà mình, trốn ở bên trong, thẳng đến sáng ngày hôm sau mới ra ngoài.

Bách Quái Dạ Hành Đăng này ý nghĩa sâu xa, nói là vô luận yêu ma quỷ quái gì, vào trong nhà của ta, sẽ chỉ tiến vào trong hũ kia, hơn nữa cũng chỉ ra ngoài vào ban đêm.

Còn nói, vào trong nhà của ta, cũng sẽ không hại ta, nhà ta cũng là nhà 'Người', có một ý nghĩa sâu xa huấn nuôi yêu ma ở trong đó.

Bất quá, đồng thời lại biểu đạt, người Vụ Trạch, lo lắng trong đêm khuya sẽ có yêu ma ẩn hiện, bọn họ hi vọng thông qua loại phương thức này có thể đạt tới kết quả không bị yêu ma xâm hại.

Triệu Phụ Vân đứng trên núi cao nhất bên cạnh thành đông Vụ Trạch Huyện thành đông, năm đó hẳn cùng Tuân Lan Nhân đã từng đứng ở đây nhìn xem cảnh đêm Vụ Trạch Huyện.

Toàn bộ Vụ Trạch Huyện, nhìn từ nơi cao này, tựa như là hạp cốc ở vào một đầu khe núi, nhìn từ nơi cao hơn, cả huyện thành phân bố theo dạng vành đai, đằng trước nhất bị một con sông cho cắt đứt.

Trên sông nổi lên sương mù ban đêm, chính là trong nước sông lại sẽ thỉnh thoảng nổi lên một ít ba quang, những ba quang kia là một ít cá biết phát sáng.

Cho dù là đã nhiều năm như vậy, vẫn không có ai nguyện ý ban đêm xuống sông, cũng không ai nguyện ý thả câu ban đêm ở đây, bởi vì rất có khả năng câu đến một ít ngư quái, hoặc là câu đến một ít người chìm vào trong sông này, vô luận là quái trong nước, hay là thi trong nước, hoặc là một vài thứ nhìn không thấy, lúc này đều như cũng muốn lên bờ nhìn một chút cảnh đẹp Vụ Trạch.

Trên đỉnh núi chung quanh thành Vụ Trạch Huyện, một chút yêu quỷ chậm rãi hội tụ.

Mà Triệu Phụ Vân đứng ở trên núi cao phía đông, trên người hiện ra ánh sáng màu vàng đất, vô luận là ai đến nơi này đều có thể liếc mắt một cái nhìn thấy hắn, không nhìn thấy hắn đều không được, bởi vì một cỗ khí tức trên người hắn kia, ngưng như sơn nhạc, đi đến gần, liền có một loại cảm giác núi cao chỉ ngưỡng, giống như nhìn thấy núi cao nguy nga.

Nguyên bản trên đường đi hoặc là kết bạn ồn ào náo động, giá phong lộng vân, trùng trùng điệp điệp, lại hoặc là phát ra quái khiếu, sau khi tới đây, cả đám đều im lặng.

Một đám mây ánh sáng từ xa bay tới.

Đó là một đoàn côn trùng, côn trùng thành đoàn bay qua, liền có tiếng ông ông truyền đến, bọn chúng bay đến phụ cận, một chút yêu quỷ cả kinh vội vàng tránh đi.

“Ha ha...” Một trận tiếng cười đắc ý mà càn rỡ theo trùng mây kia rơi xuống.

Trùng mây hội tụ vào nhau, thế mà hội tụ thành một người, quanh thân người kia phát sáng, tựa như mặc một thân áo phát sáng hoa lệ, áo nguyên bản là màu đen, nhưng lại có một chút xiu lam quang, nhất là hai mắt đối phương, càng là tản ra quang huy xanh thẳm.

Những yêu quỷ kia đều biết, đây là trùng ma đáng sợ của vùng này, không có bản thể, hầu như bất tử, chỉ cần

có một con côn trùng đào tẩu, không bao lâu liền lại là bầy.

Sự xuất hiện của nó làm kinh hãi những ‘Người’ khác.

Chỉ là tiếng cười của nó đột nhiên liền ngừng lại, bởi vì trong nháy mắt này nó cảm ứng được một ánh mắt, trong nháy mắt ánh mắt kia rơi trên người mình, mình tựa như bị đè lên người.

Điểm sáng trên người nó bắt đầu rơi xuống, giống như không thể bám trụ, rơi xuống liên miên, lại như bảo thạch trên người phụ nhân thần bí, ở thời khắc này đột nhiên rơi xuống.

Trên người nó giống như thối rữa, tất cả mọi người có thể tưởng tượng đến là chuyện gì xảy ra, mà ‘Trùng ma’ muốn chạy trốn, lại phát hiện ý nghĩa của mình dưới chú ý của đối phương, biến ngưng trệ cùng không lưu loát, lúc đầu trong nháy mắt, có thể chuyển trăm ngàn suy nghĩ, mà hiện tại một ý nghĩa trong đầu, thế mà đều như lão nhân cất từng bước, muốn bước ra, nhưng làm thế nào cũng không nhấc chân lên được.

Nó muốn quay người, một động tác này đều biến vô cùng chậm chạp.

Nơi xa, có một con lão hồ nhảy lên một gốc cây đại thụ, chậm chạp không dám tới gần, chỉ dám đứng xa nhìn.

Lại có một tôn tượng thần đất đá, cao khoảng năm thước, có ba con mắt, nhất là một con mắt ở trán kia, đen nhánh, cho người ta một loại cảm giác quỷ dị vô

cùng.

Nó không ngừng lập loè tiến lên ở trên mặt đất, nó không ngừng độn xuống lòng đất, lại chui ra từ lòng đất, đất chỗ nó độn qua, mặt đất không dấu vết, chỉ là khi đến gần Vụ Trạch.

Một đường đi tới một ngọn núi bên cạnh Vụ Trạch Huyện, liếc mắt nhìn về phía Vụ Trạch Huyện, con mắt của nó là đờ đẫn, là lãnh khốc, cũng là vô tình.

Nó giống như cũng nhìn Triệu Phụ Vân một cái, nhưng bản thân nó là đất đá điêu khắc mà thành, trên người cũng không có khí tức khác, cơ hồ hòa làm một thể với một mảnh đại địa này, yêu quỷ chung quanh không có một ai phát hiện nó, nó cũng có tự tin này, sẽ không bị những người khác phát hiện.

Ngay sau đó nó lại chìm xuống lòng đất, tựa như cá chìm vào trong nước, không dấu vết.

Khi nó lại hiện thân, lại là xuất hiện ở trong thành Vụ Trạch Huyện.

Nó ở trong một ngõ hẻm hiện ra thân thể, dưới cái nhìn của nó, Vụ Trạch Huyện cách miếu thờ của nó có chút xa, nếu là người gọi ta tới, vậy cũng đừng trách ta, đến lúc đó để người một huyện này đều trở thành tín đồ của ta.

Nó có chút cao hứng mình tìm tới một nơi như vậy, cũng có chút cảm tạ Phụ Vân Thiên Đô Sơn mời mình đến kia, chờ sau khi hấn đi, mình có thể chậm rãi đem người

một huyện này đều chuyển thành nô bộc tín đồ của mình.

Người nó lại biến mất một lần nữa, lần này xuất hiện ở trong nhà một người, mà chỉ thấy con mắt của nó như trợn không phải trợn, nhìn chăm chú lên điện thờ bên trên, nơi đó có một tôn tượng thần lấy miếng vải đen che đây.

Chỉ thấy miếng vải đen kia không tiếng động bay xuống, lộ ra một tôn tượng thần quái trùng dữ tợn, tượng thần kia là tượng thần cổ thần, dưới tượng thần ba mắt chú ý, tượng thần cổ thần kia thế mà càng lúc càng mờ nhạt, cuối cùng biến mất, mà tượng thần ba mắt thì là lóe lên, xuất hiện trên điện thờ kia.

Miếng vải đen trên mặt đất lại bay lên, che lại tượng thần ba mắt kia.

Trong phòng, một màu đen kịt, trong mơ hồ, thế mà xuất hiện tiếng cười quái dị, như đắc ý, như trào phúng.

Trong bóng tối, lại có âm quỷ từ trong núi rừng không cùng phương hướng với Triệu Phụ Vân lên vào trong Vụ Trạch Huyện.

Còn có chút yêu quái, lấy một chút thủ đoạn khó mà phát giác chui.

Mà lúc này, trong Vụ Trạch Huyện, mọi người đều mở rộng cửa chính, lại đều dập tắt đèn trong nhà, mình thì giờ quái nhân tự mình làm du tẩu ở trên đường phố, từng hàng từng nhóm, phi thường náo nhiệt.

Bọn họ không biết, nhà của mình thật không ít yêu ma chui vào, mà lại, có chút yêu ma trực tiếp thay đổi thân hình, gia nhập vào trong đội ngũ giờ các loại quái vật trên đường, cùng nhau chơi đùa.

Trên đỉnh núi phía đông, Triệu Phụ Vân đứng ở nơi đó, mắt lạnh nhìn mọi thứ

Bên cạnh hắn, chẳng biết lúc nào đã nhiều hai người, một người là Văn Bách, một người là Văn Tầm.

“Sư huynh, ta cảm giác có yêu ma vào trong thành.” Văn Tầm nói.

Văn Bách ở bên cạnh gấp xoay quanh, nói: “Sư huynh, phải làm sao mới tốt đây, vào trong huyện, muốn dọn dẹp sạch sẽ, cũng không dễ dàng.”

“Không vội.” Triệu Phụ Vân thản nhiên nói, lúc này suy nghĩ của hắn lại tương liên với bản tôn trong Thiên Đô Sơn xa xôi.

Trong hỏa tinh trước người bản tôn, đèn diêm trên Xích Viêm Thần Đăng đang nhảy nhót, một con Tam Túc Kim Ô Điều vỗ cánh muốn bay.

“Trong cảnh đẹp nhân gian, không có chỗ dung thân của yêu ma.” Triệu Phụ Vân bổ sung, Thần Điều trên đèn trong hỏa tinh đột nhiên bay lên, bay ra từ trên giếng, thẳng lên trời cao.

Chương 49 : Kim Ô Lạc Đặng Trản

Người Thiên Đô Sơn giờ khắc này đột nhiên đều ngẩng đầu, bởi vì trên bầu trời Thiên Đô Sơn đột nhiên toả ra ánh sáng chói lọi.

Ngày bình thường, người Đô Hạ Thành, Thiên Đô Sơn Hạ Viện Thượng Viện nhìn bản sơn Thiên Đô Sơn, đều chỉ có thể nhìn thấy một mảnh ngọn núi mê vụ bao phủ, mà sau khi Xích Viêm trầm xuống, càng là nhìn không rõ ràng.

Chính là vào thời khắc này, đột nhiên có một tia sáng bắn ra từ trong bản sơn Thiên Đô Sơn, phảng phất Xích Viêm lại một lần nữa dâng lên từ trong Thiên Đô Sơn, quang mang vạn trượng.

Chiếu xuống Thượng Viện Thiên Đô Sơn, quang mang xuyên thấu qua bệ cửa sổ, chiếu vào từng đại điện.

Quang huy vào điện, nháy mắt hấp dẫn tất cả mọi người, vô luận là đạo sư giảng đạo, hay là các đệ tử, đều ngạc nhiên nhìn xem ánh nắng.

Có ít người tâm tính sinh động bất định, nhin không được kinh hô lên.

Có người thậm chí chạy ra bên ngoài xem ánh nắng này đến từ nơi nào.

Khi bọn họ đi ra, nhìn thấy ánh nắng chiếu xuống từ chủ phong Thiên Đô Sơn, đôi mắt của bọn họ cảm thấy chói mắt.

Dòng nước trong hẻm núi trong núi, chiết xạ kim quang trong ánh nắng.

Linh thú trong núi ngẩng đầu, trong hồ kia, một con tiểu Thanh Long nhô đầu ra, bên bờ có một nữ tử, cũng kinh ngạc.

Ánh nắng chiếu vào Đô Hạ Thành, đám người trong thành nhìn xem ánh nắng bất thành linh, lập tức kinh hô lên, bọn họ không biết ánh nắng xuất hiện bao lâu, nhưng ánh nắng đột nhiên xuất hiện, lại cho bọn họ hi vọng.

Sau đó, một đoàn ánh nắng vào trong mây, đem mây đuổi ra một mảnh, mọi người thấy 'Xích Viêm' kia như chim, có hai cánh vỗ bay, hướng về phương xa mà đi, mây ở không trung nhường ra một con đường.

Ánh sáng từ từ đi xa, có người lại đuổi theo Xích Viêm như chim bay này, muốn nhìn một chút nó bay hướng phương nào, lại sẽ rơi ở nơi nào.

Có người truy đuổi quang huy Xích Viêm mà đi, có người ở trên đường cái hoan hô Xích Viêm chưa từng tán đi, có người nói ánh sáng của Xích Viêm, hóa thành chim, nghỉ lại trên thần thụ trong Thiên Đô Sơn.

Kim sắc Kim Ô Thần Điều bay về phía Vụ Trạch, tốc độ nhanh chóng giống như một vệt ánh sáng, những nơi đi

qua trên đại địa đều là một mảnh sáng ngời, tối tăm lập tức tán.

Xa xa nhìn lại, liền như một viên Xích Viêm nho nhỏ lại một lần nữa xuất hiện trên bầu trời.

Những yêu quỷ trong Vụ Trạch Huyện kia, cùng những yêu quỷ không có tiến vào Vụ Trạch kia, cả đám đều cảm thấy nguy hiểm to lớn.

Bọn chúng tâm sinh bất an, có một cỗ xao động không hiểu dâng lên ở trong lòng, nhất là những yêu quỷ trong Vụ Trạch Huyện kia, khi bọn chúng muốn rời khỏi nơi này, lại phát hiện mình như sa vào vũng bùn, đúng là trong lúc nhất thời không cách nào bứt ra rời đi.

Muốn trốn vào đất, lại phát hiện một mảnh đại địa này đột nhiên biến có chút lạ lẫm, nguyên bản đại địa mềm, ở trước mặt mình tựa như nước, bất cứ lúc nào cũng có thể chui vào, thế nhưng lúc này lại giống như nham thạch cứng rắn, giống như đã thay đổi tính chất.

Biến hóa như thế càng thêm để bọn chúng hoảng hốt, cũng đúng lúc này, bọn chúng cảm thấy ánh sáng.

Nguyên bản trên đường trong Vụ Trạch Huyện mặc dù có rất nhiều đèn cùng ánh lửa, nhưng cả phiến thiên địa lại đã sớm ảm đạm, ảm trầm trong mắt người chỉ có sương mù mờ mờ.

Đột nhiên, một mảnh ánh nắng nhanh chóng trải đến từ đằng xa, trên bầu trời, tầng mây màu xám bị đuổi tản ra, một mảnh ánh nắng trút xuống.

Trong ánh nắng, một con Tam Túc Kim Ô Điều lao xuống, rơi vào Vụ Trạch Huyện, trong nháy mắt, kim sắc chói lóa mắt.

Trong đôi mắt hai người Văn Tầm cùng Văn Bách trên đỉnh núi nhiễm lên kim sắc, như bị hỏa diễm đốt cháy.

Trong lòng bọn họ cả kinh bởi vì bọn họ có thể cảm nhận được sóng nhiệt phô thiên cái địa kia, bọn họ không biết Kim Ô như Xích Viêm này đến từ đâu nhưng lại có chút đoán được, khả năng có quan hệ với sư huynh.

Người trong Vụ Trạch Huyện cũng đều ngẩng đầu, nhưng từng người bị ánh sáng chói mắt chiếu nhắm mắt lại.

Ngay ở trong nháy mắt kim điều kia rơi xuống Vụ Trạch Huyện, kim điều nổ tan ra.

Hóa thành vô số điểm kim quang, chui vào trong ngàn vạn gia đình, những gia đình vốn đã tắt đèn kia ở thời khắc này, đèn trong nhà bọn họ đều được thắp sáng.

Mà gần như cùng lúc, sau khi ánh lửa kim sắc rơi vào Vụ Trạch Huyện, trên người những yêu quỷ tiến vào Vụ Trạch kia lập tức bắt đầu cháy rừng rực.

Bao quát kia một tôn tượng thần ba mắt thần bí, khi nó muốn rời khỏi lại không thể, nó nhìn thấy đèn sát vách đột nhiên sáng lên.

Chỉ là tế đường này của nó không đặt đèn, cho nên không có đèn.

Nhưng ánh đèn xuyên thấu qua từ khe ngói, cửa gỗ, vách tường lại bị nó nhìn thấy, trong nháy mắt kim quang lóe lên, đúng là trực tiếp khắc sâu vào trong mắt nó, nhất là con mắt thứ ba trên trán của nó giống như đang sống lại.

Kim quang khắc vào trong đó, trong phòng lại tối sầm, nhưng kim quang trong con mắt trên trán của nó lại không có thối lui.

Một điểm khắc kim quang khắc vào trong ấn đường của nó đang lóe, tượng thần vô ngôn vô diện sắc, nhưng trong lòng nó lại rất sợ, sợ hãi vô cùng, bởi vì nó cảm thấy loại thống khổ thiêu đốt kia, hỏa điểm này trực tiếp luyện thần ý của nó.

Nó ý đồ ép diệt hỏa điểm này, trong tâm linh nó nhắc lên sóng cuộn thổ tính, muốn đè xuống hỏa điểm này, nhưng kim điểm kia lại vô cùng bá đạo, thần niệm của nó ở trong ngọn lửa, đúng là như rừng rậm trên núi, hỏa phổ thông căn bản là đốt không được củi ướt, nhưng trước mặt hỏa điểm này, rừng rậm lại nhanh chóng thiêu đốt lên.

Trong mơ hồ, trong phòng tối này phát ra tiếng la khóc làm người ta kinh hãi.

Đầu tượng thần ba mắt nứt ra, giống như tượng đất bị lửa đốt hồng, tùy theo hóa thành một bãi bụi đất.

Khi tượng thần ba mắt bị đốt thành bụi đất, bên ngoài lại là một mảnh quỷ khóc yêu gào, nguyên bản một mảnh hài hòa, tất cả mọi người cùng nhau cử hành Bách Quỷ Dạ Hành Đăng, lại đột nhiên hỏa diễm thiêu đốt.

Trong lúc nhất thời mọi người kinh hãi, chỉ cho là thiên tai giống như Xích Viêm từ trên trời rơi xuống.

Cả đám đều ẩn núp vào trong phòng, hoặc là trốn vào một góc nào đó, nhưng rất nhanh liền phát hiện, những người bị hỏa thiêu kia kỳ thật đều không phải người, có chút thể mà là hình dạng dã thú, có chút thì là người giấy, còn có một số người, thì cảm giác bị ánh lửa xông một chút, mơ hồ nghe được trong lòng mình có người kêu thảm một tiếng.

Sau đó tất cả liền như thanh tỉnh lại, lập tức minh bạch là chuyện gì xảy ra.

Mà lúc này, người vây quanh ở bên ngoài Vụ Trạch Huyện, yêu quỷ trên núi không vào Vụ Trạch Huyện, đều nhìn thấy yêu quỷ vào Vụ Trạch nháy mắt bị thiêu đốt, những con muốn trốn ra kia, thân thể mang theo hỏa diễm, lại không chạy được một lúc, liền bị đốt chết rồi.

Trong Vụ Trạch Huyện, một mảnh quái khiếu.

Bọn chúng từng con hãi hùng khiếp vía, mà lúc này, trong Vụ Trạch một mảnh đèn đuốc sáng trưng. Tất cả mọi người nhìn thấy, con kim sắc hỏa điều kia sau khi rơi xuống, nổ tan, toàn bộ Vụ Trạch một đêm đèn sáng.

“Chư quân, xin nhìn cho rõ, có Kim Ô rơi Vụ Trạch, hóa

thành ngàn vạn đèn diêm, nơi này kể từ hôm nay, chính là nơi Kim Ô nghỉ lại, hi vọng chư quân ghi nhớ, đi thôi.”

Triệu Phụ Vân vừa dứt lời, người ở ngoài thành, liền cảm thấy sức ép trên người thối lui như thủy triều, lập tức quay người liền trốn, nhưng cảnh tượng Kim Ô rơi xuống Vụ Trạch Huyện, một đêm đèn sáng lại khắc sâu trong lòng bọn họ, vĩnh viễn không lui tán.

Văn Tầm nhìn đèn đuốc một huyện, trong lòng lại giống như đột nhiên sáng ngời lên, nàng tựa hồ sinh ra một tia minh ngộ.

Chương 50 : Đủ luyện bảo

Văn Tầm ở thời khắc này, tâm linh giống như bị nhen lửa, bởi vì lúc Kim Ô đốt đèn vạn gia, cũng giống như rơi vào trong lòng nàng, nàng càng thấy rõ ràng một con Tam Túc Kim Ô Thần Điều rơi vào tâm linh của mình, đồng thời có một thanh âm vang lên trong lòng nàng.

“Lúc rảnh rồi, đến Thiên Đô Sơn một chuyến, ta truyền « Kim Ô Tế Pháp Thập Tam Chương Kinh » cho ngươi.”

Lúc này Văn Tầm chỉ cảm thấy trong tâm linh một mảnh sáng tỏ.

Mà Văn Bách thì là nhìn yêu quỷ trên núi chung quanh đều như chạy trốn, bọn chúng nhìn thấy Thần Điều bay thấp phương xa, Thần Điều như Xích Viêm, rơi vào Vụ Trạch Huyện, nổ tan thành từng điểm hỏa tinh, rơi vào thiên gia vạn hộ, sau đó liền nhìn thấy những yêu quỷ tiến Vụ Trạch kia, tất cả đều bị hỏa thiêu chết.

Tiếng kêu thảm thiết cuối cùng của bọn chúng ở trong Vụ Trạch Huyện, cảnh tượng lúc bị hỏa diễm kim sắc thiêu sống kia, bộ dáng mang theo một thân hỏa diễm tán loạn kia, khắc thật sâu trong lòng yêu quỷ trong phương viên trăm dặm.

Con lão hồ nơi xa kia chỉ cảm thấy vô cùng may mắn, lại đau lòng, bởi vì có mấy hậu bối nàng rất thích, bởi vì ham chơi, cũng len tiến vào Vụ Trạch, nàng rõ ràng nhìn

thấy mấy con hồ chạy trốn ra ngoài, lại nhanh chóng thiêu chết trong hỏa diễm kim sắc.

“Sư huynh, lập tức đốt nhiều yêu quỷ như vậy, có thể bị ghi hận hay không?” Văn Bách có chút lo lắng nói.

“Đương nhiên sẽ, nhưng bọn chúng sẽ càng thêm sợ hãi, cho nên, ta lại truyền cho các người một bộ ‘Trần Ma Pháp’ đi, bộ Trần Ma Pháp này, có thể để yêu quỷ tiến vào trong đó đều bị trấn áp.”

Bộ Trần Ma Pháp này, là từ dung hợp Trần Ma Pháp Chú, lại ở Trần Ma Bích kết hợp thể núi cùng vân cấm chi pháp, dung hội quán thông, đã nhiều năm như vậy càng là có linh ngộ mới, có thể diễn sinh ra rất nhiều loại cách dùng.

Văn Bách mừng rỡ.

Bọn họ không có đi Thượng Viện Thiên Đô Sơn, kỳ thật pháp môn cao thâm học được cũng không nhiều.

Trần Ma Pháp bị Triệu Phụ Vân phá thành ‘Trần Ma Pháp Chú’ ‘Vân Văn Cấm Phù’ ‘Sơn Hà Trần Thế’.

Chỉ là những thứ này trong mắt Triệu Phụ Vân tương đối dễ hiểu, Văn Bách nghe, lại rất khó, một thiên ‘Trần Ma Pháp Chú’ kia, hần liền trong thời gian ngắn học không được, thậm chí có thể nói không cách nào hoàn toàn học thuộc.

Mà Văn Tầm ngược lại không tệ, mấy ngày cũng đã học thuộc, hơn nữa có thể tụng niệm.

Thế là Triệu Phụ Vân lại viết ra văn vần dính đến ‘Trần ma’ pháp ý, biên thành sách, lại trình bày một lần ‘Sơn Hà Trần Thế’ pháp lý, Văn Tầm cầm sách trống ghi nhớ lời Triệu Phụ Vân nói.

Sau khi tất cả đã được ghi lại, Triệu Phụ Vân liền muốn rời khỏi.

“Người đem Trần Ma Pháp này tu tập tốt, lại đi Thiên Đô Sơn tu tập Kim Ô Tế Pháp, liền có thể đặt chân ở vùng này, nếu có thể tiến một bước Kết Đan, ở trong một vùng hắc ám này chỉ ít có thể tự vệ.”

Triệu Phụ Vân nguyện ý truyền pháp, nhưng không phải một người đặc biệt nguyện ý từng bước một dạy người tu tập.

Có thể truyền, nếu người học không được, vậy liền không có cách nào, lưu lại pháp môn, tu hành đều xem người.

Sau đó Triệu Phụ Vân rời đi.

Bất quá hẳn không trực tiếp rời đi, mà đi một nơi, một động phủ cách Vụ Trạch không tính xa.

Năm đó một nhóm người Vụ Trạch phát hiện nơi đó, sau đó đi đào móc, sợ bị bên ngoài biết, còn giết Trang Hiền Ca giáo dụ mới tới, cho nên mới có sau đó Triệu Phụ Vân đến, từ đó lại dẫn ra Trang Tâm Nghiên vì điều tra nguyên nhân cái chết của ca ca.

Nghĩ đến Trang Tâm Nghiên, liền nghĩ đến một con mèo trắng, lại liên tưởng mình cùng một con xà yêu cùng nhau giết một hoàng tử.

Chuyện cũ như khói, rõ mờn một trước mắt, trang trọng trong tim, cũng đã là chuyện mấy chục năm trước.

Nhân gian nếu lấy hai mươi năm làm một thế hệ, liền coi như tính mấy thế hệ.

Sở dĩ Triệu Phụ Vân sẽ tới đây, là bởi vì ở trong Vãng Sinh Điện, nghe Hi Di tổ sư nói qua lai lịch của ngấm đèn thất trong Vãng Sinh Điện.

Là một Bạch Cốt Yêu, lại tên Thường Đăng Đại Tiên, thu thập đủ loại quang huy Xích Viêm, ngưng luyện đến trên ngọn đèn, từ đó xuất hiện các loại đèn có màu sắc khác nhau.

Mà đi đến nơi đây, hần nhớ tới chính mình là ở trong một động phủ, thu hoạch được một ngọn Kiếp Hỏa Đăng, sau đó được mình bồi dưỡng thành hỏa chủng có thể Trúc Cơ.

Ở một nơi như thế này, thế mà lại xuất hiện một ngọn Kiếp Hỏa Đăng như vậy, lại là để cho hần không khỏi nghĩ đèn là đến từ đâu.

Hần lại một lần nữa tiến vào động phủ dưới đáy kia, bất quá nơi này cũng sớm đã bị những hồ ly kia cải tạo, không còn bộ dáng lúc hần tiến vào năm đó, cũng không còn âm trầm, lại nhiều một cổ yêu tao chi khí.

Hắn trực tiếp độn hành trong lòng đất, ra khỏi động phủ được đổi tên thành Thanh Khâu biệt phủ này, đi về phía bắc, lộ tuyến lần này, hắn là muốn bắc hành, một đường nhiếp ăn địa khí, để tăng tích lũy của bản thân, hai là cảm giác linh vận sơn hà, ba là thuận tiện nhìn xem, hiện tại sau khi yêu quỷ vào miếu đường thế gian là như thế nào, bốn là muốn đi xem kinh thành.

Đến thế giới này lâu như vậy, còn chưa từng nhìn xem kinh thành.

Hắn nghe nói, La Tiên Quan Chủ từng ở kinh thành nhiều năm là người đi ra từ trong Vãng Sinh Điện, hắn muốn đi xem một chút.

Cuối cùng, hắn muốn về đến trấn ma pháp bích, thử một lần Nguyên Anh thứ hai hóa Nguyên Thần thứ hai.

Hắn muốn Nguyên Anh thứ hai do Huyền Xá Châu luyện thành thử một chút con đường hương hỏa Hóa Thần, mà địa phương hắn lựa chọn chính là Trấn Ma Bích đã từng tu hành một đoạn thời gian rất dài.

Hắn một đường đi, đầu tiên là đi Nam Lăng phủ thành, lại đi Quảng Nguyên, những nơi đi qua, nhất định phải độn vào trong địa mạch, nuốt địa khí, cảm giác linh vận sơn hà.

Đồng thời, Nguyên Anh thứ hai này của hắn, cũng xuất ra ‘Cảnh Sơn Tiên’ cùng ‘Phong Sơn Sắc Thần Tảo Huyệt Đồ’ bắt đầu tế luyện.

Hắn muốn đem nó một lần nữa cải tạo.

Thiên Đô Sơn bản tôn Triệu Phụ Vân, ngồi ở đó, hấn hiện tại ngoài trừ muốn hóa Anh, còn muốn luyện bảo.

Có mấy kiện bảo vật cần phải luyện lại, tỉ như Âm Dương Hoàn, tỉ như Kim Ô do Xích Viêm Thần Đăng luyện ra, hấn muốn triệt để tế luyện thành pháp tượng, thoát khỏi loại giả tượng này.

Mà phương thức hấn cũng đã nghĩ đến, để người của thế giới này, tiến hành tế tự, tiến hành quan tưởng đối với Kim Ô, cho nên hấn truyền pháp cho Văn Tầm, cũng là có một nguyên nhân này.

Còn có một pháp bảo, hấn lại có một ý nghĩ, chính là tượng Xích Viêm Thần Quân năm đó sau khi mình dung nhập yểm ma, hình thành Viêm Ma Thần Tượng.

Hấn từng mượn tượng thần nhập mộng, đại chiến với người Trúc Mộng Đạo trong mộng.

Có thể thấy được kiện tượng thần này sau khi dung nhập yểm ma, đã biến quỷ dị.

Cho tới nay đều bị hấn phong ấn, lần này hấn muốn thử một chút đem ‘Huyền Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô’ kia tế luyện đến cùng nhau, vậy liền không cần một mực phong ấn nó.

Ngoài ra, chính là đan thai dựng Anh.

Đương nhiên, những chuyện này có thứ tự trước sau, có nặng nhẹ.

Trước hết nhất hấn muốn làm chính là điều trị thể xác tinh thần, dưỡng thần tính, tráng thần tình.

Đồng thời ở trong Thượng Viện truyền thụ « Kim Ô Tế Pháp Thập Tam Chương Kinh », Xích Viêm ẩn tán, sắc trời sắp ám, có không ít người chuyên môn tới nghe hỏa pháp, còn có trước đó trong Thiên Đô Sơn có kim điều bay lên như Xích Viêm, có người hỏi thăm ra, trong toàn bộ Thiên Đô Sơn, chỉ có Phụ Vân đạo sư am hiểu hỏa pháp nhất.

Liên suy đoán ngày đó là hấn đang thi pháp, cho nên lúc hấn giảng pháp môn, rất nhiều người tới nghe.

Thời gian như nước chảy, trong vội vàng, Triệu Phụ Vân tĩnh tọa trong Ly Hỏa Điện, hái nhiếp hỏa khí, điều hòa thể xác tinh thần, dưỡng thần tính.

Đồng thời cảm giác được Kim Ô Thần Điều trên ngọn đèn mình luyện, đúng là càng ngày càng sinh động, càng ngày càng rõ ràng, có một loại cảm giác sắp lớn lên, muốn rời tổ bay lên chín tầng trời.

Loại cảm giác này rất huyền diệu, lại có một loại cảm giác muốn thoát ly chường không.

Thế là hấn bắt đầu hướng phía trong ngọn đèn, đánh vào vân cấm chi pháp, ngón tay nắn bóp ra một chút xiu kim điểm, bắn vào đèn điểm.

Trong lúc nhất thời, trên Xích Viêm Thần Đăng lơ lửng trên hỏa tinh, dừng động yên vân kim sắc, chim trong đó

không ngừng phát ra tiếng hót nhẹ, giống như muốn lao ra.

Chương 51 : Quảng Nguyên miếu phủ

Tuân Lan Nhân ở trong Lan Nhân Tiểu Trúc, đột nhiên tuyên bố bế quan.

Trong Lan Nhân Tiểu Trúc, phẳng phát hóa thành một vùng biển rộng, trên biển lớn, có một đoàn ánh sáng nhạt dâng lên từ trong biển, mà Tuân Lan Nhân khoanh chân ngồi ở trung ương, thân như cái bóng trong nước, lại như bóng ngược của cả bầu trời đêm.

Đoàn quang hoa kia chậm rãi lên tới chỗ cao, càng ngày càng sáng, như đang lột đi duyên hoa, lộ ra một điểm ngân bạch bên trong.

Một điểm ngân bạch kia giống như hỏa quang ngân sắc.

Huyền Âm Châu của nàng được tế luyện thành Huyền Âm Bảo Châu, lại tế luyện thành Thương Hải Minh Nguyệt Châu.

Thương Hải đã thành, chính là lúc minh nguyệt hiện.

Nàng lấy Huyền Âm hóa Thương Hải, lại lấy Thương Hải uẩn minh nguyệt, dự ý lấy đan thai dựng Anh nhi.

Nàng muốn mượn thời khắc Thương Hải uẩn minh nguyệt, thai nghén ra Anh nhi của mình.

Mà cơ hồ không hẹn mà gặp, Triệu Phụ Vân cũng đang

làm chuyện không sai biệt lắm, hấn muốn mượn Kim Ô Thần Điều từ trong thần thoại sâu trong ký ức trên Xích Viêm Thần Đẳng, chân chính mọc rễ ở cái thế giới này, đánh vỡ hư ảo, từ đó thành pháp tượng chân chính ở thế giới này, từ đó để cho thần ý của mình được đến viên mãn, cuối cùng chú thần đan thai, dựng dựng ra Anh nhi.

Nguyên Anh thứ hai của Triệu Phụ Vân, Thái Sơn Lực Sĩ đi tới Quảng Nguyên Phủ.

Bởi vì Quảng Nguyên Phủ cách Thiên Đô Sơn gần, nhân khẩu cũng không có bao nhiêu di chuyển đến Đô Hạ Thành, mặc dù như thế, nơi này miếu thờ thành lập cũng nhiều hơn rất nhiều.

Hấn đi tới phủ nha trước kia, phát hiện nơi này đã bị cải tạo.

Quảng Nguyên Phủ đã đổi thành Quảng Nguyên miếu đường.

Cửa chính cao lớn, nhưng lại cũng thiết mấy cánh cửa, trong đó có một đại môn đi vào, bên trong cúng bái mấy chục vị tượng thần, có lớn có nhỏ, cao thấp trái phải đều có thứ tự, trước sau uy nghiêm đáng sợ, trước mỗi một tượng thần đều bày biện bài vị của thần.

Đại đa số người, đều hướng về phía vị trí trung ương chính điện vị thần tên là Ngọc Thần Bảo Điện La Thiên Thượng Thần.

Tượng thần như là bạch ngọc điêu thành, thân tô màu

thành pháp y, lấy hai màu vàng cùng xanh làm chủ.

Mi tâm thần lòi ra, như có một con mắt, như mở chưa mở, phảng phất chỉ cần mở ra, liền có thể nhìn rõ mọi thứ trên thế giới.

Trước chính đường này, bày chín cái bồ đoàn xếp thành một hàng, cung cấp người quỳ lạy, một lư hương lớn bày ở trước Ngọc Thần Bảo Điện La Thiên Thượng Thần.

Còn trước mặt những tượng thần khác là không có bồ đoàn, cũng không có lư hương, nhưng cũng đều lập thần bài.

Người không ngừng quỳ lạy, đồng thời cầu nguyện gia đình an khang, hoặc là cầu phúc quý, còn có người tố cầu tiêu tai giải nạn.

Bên cạnh thì là một quan sĩ đang đứng thắp hương.

Trong cả miếu đường, người có quan thân, theo thứ tự là thắp hương, cầu nguyện, tụng kinh, truyền điển, trung đường, ở bên ngoài, lại có không ít cư sĩ, cư sĩ tiến một bước chính là hộ pháp.

Ở đây, mỗi một tượng thần đều có tín đồ, Triệu Phụ Vân không biết địa phương khác là tình huống gì, nhưng ở đây, trong tòa đại điện này thế mà bày ba mươi sáu vị.

Ba mươi sáu vị này được xưng là Quảng Nguyên ba mươi sáu thần.

Vì sao Quảng Nguyên Phủ nhiều thần vị như vậy, bởi vì Quảng Nguyên Phủ thụ miếu đường chi chính kinh thành truyền đến ảnh hưởng, đồng thời lại bởi vì cách xa, nơi này thụ Thiên Đô Sơn ảnh hưởng, cho nên trong miếu đường nơi này cung phụng hơi nhiều, đây là miếu đường trong quận phủ thành, mà trong âm thầm lại có bao nhiêu, càng là nói không rõ ràng.

Còn có trong phụ miếu quận cùng phụ miếu huyện, tượng thần cung phụng liền càng tạp.

Đây là bởi vì trời cao hoàng đế xa, cho nên từ phía trên truyền xuống, hết thấy đều thay đổi hình thái.

Mà trung đường đại nhân nơi này, cũng không phải từ triều đình phái xuống, mà là một vị thần linh đại tể bản địa, còn gọi là chủ tể.

Thần linh có thể tiến vào trong phủ miếu này, cũng phải cần có tín đồ đạt tới số lượng nhất định, sau đó chỉ ít có một vị hộ pháp, một vị tư tế.

Nhìn qua điều kiện rất lỏng lẻo, nhưng chính là bởi vì lỏng lẻo, có thể cúng bái tới nơi này, chủ yếu nhìn năng lực của vị chủ tể, hoàn toàn chính bằng bản sự đem thần linh mình cúng bái mang tới.

Đương nhiên, nếu như thần linh mình cúng bái cường đại, vậy người cung phụng tự nhiên cũng có thể thu hoạch được năng lực cường đại, tự nhiên liền có thể tiến đến.

Triệu Phụ Vân không biết La Thiên Thượng Thần trong

miếu đường này là ai, nhưng hấn tự nhiên nghĩ đến một cái tên khác —— Đại La Thiên.

Còn có một cái tên, Đại La Bí Giáo.

Ở Quảng Nguyên Phủ cách Thiên Đô Sơn không xa, có thần linh để Triệu Phụ Vân cảm thấy khả năng có quan hệ với Đại La Bí Giáo ở đây, vẫn là chủ thần linh của phủ, hấn không khỏi nghĩ, Thiên Đô Sơn rốt cuộc biết hay không biết đây?

Nếu như biết, vậy vì sao thần vẫn tồn tại, là bởi vì kỳ thật không có quan hệ, chỉ là danh tự giống?

Lại hoặc là không biết, nhưng không biết cũng có một chút không có đạo lý, bởi vì trong Quảng Nguyên Phủ có Đạo Tử Viện Thiên Đô Sơn mở.

Những thứ này là hấn năm đó ở đây làm giáo dụ lúc bắt đầu, qua nhiều năm như vậy, đệ tử Đạo Tử Viện này, lựa chọn đầu tiên tự nhiên là sẽ đi Hạ Viện Thiên Đô Sơn, lại vào Thượng Viện.

Đương nhiên, chân chính có thể tu hành đến Huyền Quang cũng không nhiều, nhưng nhiều ít cũng có thể học được một chút pháp thuật thô thiển, có thể bảo đảm gia đình bình an, chỉ cần không phải gặp phải ác quỷ hung linh liền không có việc gì, còn sẽ không tùy tiện đem một ít đồ vật không tốt mang về trong nhà.

Bất quá, từ sau khi có chính sách miếu đường, cơ hồ từng nhà đều bái thần, hơn nữa có một số nhà bái mấy vị thần linh.

Đương nhiên, có một ít là mời trở về từ trong phủ miếu này, có ít lại chỉ là tổ linh, còn có một ít thì là mình gặp được trong mộng, thường thường là loại chủ động tìm tới, hoặc là nói thần linh gặp được trong mộng, đặc biệt linh nghiệm.

Mà lại, rất nhiều người thông qua thấp hương cung phụng, sau khi tiến hành câu thông với thần linh, liền có thể ‘Phụ linh’, đây lại được xưng là ‘Thỉnh thần’, liền có thể có được một ít bản sự, nhưng trừ tà, trừ ma, tuy nói đối với bản thân có chút hại, thường thường sẽ chết sớm, nhưng đối với rất nhiều người thiên phú tu hành thấp mà nói, cũng là một loại phương thức thu hoạch được pháp thuật khó được.

Đi ra ngoài hành tẩu, mang lên một bức tượng thần, liền có thể bình an trở về, đối với rất nhiều người mà nói là lựa chọn tốt.

Triệu Phụ Vân xen lẫn trong đám người, đi về phía sau, trước mặt những tượng thần khác liền ít đi rất nhiều người tế bái, tuy có lư hương, lại không đặt bô đoàn.

Hắn đánh giá những tượng thần kia, đủ loại đều có, có nhìn qua là bộ dáng thư hương, cũng có bộ dáng hung hán, còn có bộ dáng lão nhân, lại hoặc là bộ dáng đồng tử, có thiếu nữ, cũng có bộ dáng phụ nhân bụng lớn.

Đương nhiên, hình thù cổ quái cũng có, một số thậm chí không khắc khuôn mặt, còn có mắt mọc ra trên bụng, đủ loại.

Đặt tên cũng thiên kì bách quái.

Cước bộ của hắn đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy một tượng thần, là một cái quan tài đen, dưới quan tài đen có chín cái hắc quỷ nhấc lên.

Trên bài vị của thần thì viết rõ ràng “Hắc Quan chi chủ”.

Đây là tên hắn từng nghe được trong Vãng Sinh Điện, lúc ấy hắn cơ hồ không tự chủ được ứng tế mồi này, đi đến nhân gian, trợ giúp người khai đàn trấn áp một ác quỷ, đồng thời kém chút bị chín anh quỷ chiếm hồn niệm.

“Nơi này thế mà lại có tế tự của “Hắc Quan chi chủ” này.” Trong lòng Triệu Phụ Vân hiện lên suy nghĩ.

Đúng lúc này, có một nữ quan đi tới từ phía sau, chỉ liếc mắt, Triệu Phụ Vân liền nhận ra người này, nàng thế mà là rất nhiều năm trước, lúc hắn mới đến Quảng Nguyên Phủ, tỷ tỷ của một trong những Đạo Tử.

Chương 52 : Một viện một thế giới, một phòng một thiên địa

Lúc Triệu Phụ Vân mới tới Quảng Nguyên Phủ làm giáo dụ, trong Đạo Tử Viện có một Đạo Tử tên là Tôn Thừa Trạch, thiếu niên này lúc hắn vừa vào Quảng Nguyên Phủ, liền chủ động tìm tới cửa.

Nhưng điểm này còn chưa đủ để hắn nhớ đến bây giờ, mà là sau đó hắn mơ hồ phát hiện, tỷ tỷ hắn tựa hồ có chút vấn đề, nhưng lại không có chứng thực.

Đây chẳng qua là một loại cảm giác, mà đã nhiều năm như vậy, rất nhiều cố nhân trước kia cũng đã không còn được gặp lại, hoặc nhìn thấy cũng chỉ là vật không phải là người, người vẫn là người kia, nhưng lại giống không còn là người kia.

Mà hiện tại nhìn thấy nàng, Tôn Khả Nhị, nhưng vẫn giống như năm đó nhìn thấy, mà trên người nàng nhiều hơn một phần cảm giác thánh khiết.

Nàng tựa hồ không nhận ra Triệu Phụ Vân, đi qua trước mặt Triệu Phụ Vân, mà lúc này dáng vẻ của Triệu Phụ Vân là mặt như màu đất, cả người có một loại cảm giác rắn chắc cao lớn.

Có lẽ là nàng nhìn thấy kỳ nhân dị sĩ nhiều lắm, cho nên cũng không nhìn nhiều.

Sau lưng nàng có hai người đi theo, một nam một nữ, đều rất trẻ tuổi, cũng không phải là loại nhìn qua trẻ tuổi kì thực già kia, mà là chân thực trẻ tuổi.

Lúc bọn họ nhìn thấy Triệu Phụ Vân, ngược lại là nhìn hơi nhiều một chút, dù sao người nhìn qua màu vàng đất như Triệu Phụ cũng ít thấy.

Sau khi bọn họ đi qua, Triệu Phụ Vân nghe được người nam trong đó nói: “Nhất định là lúc thổ sát Trúc Cơ, sát khí không thể thu lại, tản vào nhục thân, từ đó ô nhiễm tinh huyết nhục thân.”

Lúc chân sát Trúc Cơ, tự nhiên có mấy loại thuyết pháp viên mãn cùng không viên mãn, thất bại, loại sát khí tản vào nhục thân, chính là hậu quả Trúc Cơ chưa viên mãn, lại hướng xuống chính là thất bại, thất bại thì có chút bị sát khí xông chết, có chút thì có thể lưu lại một mạng.

Triệu Phụ Vân vẫn đi về phía sau, mà sau khi không gian giữa hắn cùng Tôn Khả Nhị bị tượng phạt trong miếu điện ngăn cách, Tôn Khả Nhị lại ngừng lại, nàng quay đầu nhìn về phía địa phương Triệu Phụ Vân biến mất.

“Truyền Điển đại nhân, làm sao vậy?” Nữ nhân đi theo phía sau hỏi.

Tôn Khả Nhị nhíu mày, lắc đầu, nói: “Không có gì, chúng ta đi, trung đường đại nhân đang chờ chúng ta.”

Trung đường đại nhân dĩ nhiên chính là người chủ sự tòa miếu phủ này.

Trung đường lại được xưng là đường tế, dụ ý là từ hoang dã đi vào miếu đường.

Tôn Khả Nhị đi qua trước miếu đường, người ở nơi này đúng là không nhìn thấy ba người các nàng.

Nàng tu hành ngay từ đầu liền không quá giống phương thức tu hành của đại chúng, đương nhiên cũng là Luyện Khí, Huyền Quang Trúc Cơ, chỉ là chân sát nàng Trúc Cơ không phải sát khí thai nghén tự nhiên trong thiên địa.

Mà là thuộc về hương hỏa sát.

Loại hương hỏa sát này, lại có một cái tên gọi quỷ thần sát.

Chỉ là một ít tu sĩ hợp quỷ thần sát, thuộc về cơ duyên xảo hợp, mà quỷ thần sát của nàng thì là ngay từ đầu liền chính mình bồi dưỡng ra.

Nàng từng làm Miếu Chúc một đoạn thời gian rất dài, mà tòa miếu kia cũng là chính nàng xây, mặt ngoài là một tòa miếu thổ địa, nhưng trên thực tế ở trong bụng tượng thổ địa thần kia thì có một tòa tượng thần nhỏ, danh tự tượng thần nhỏ kia chính là Ngọc Thần Bảo Điện La Thiên Thượng Thần.

Nói đến, lúc ấy Triệu Phụ Vân thông qua ngọn Kiếp Hỏa Đăng kia, đem Kiếp Hỏa Đăng đặt trên tay tượng thần,

đây cũng là phương thức bồi dưỡng dung hợp quỹ thần sát.

Chỗ huyền diệu lớn nhất của quỹ thần sát, trừ bỏ một phần pháp ý mà sát khí mang đến kia, còn có pháp quỹ thần mang đến.

Tỉ như hỏa pháp của Triệu Phụ Vân còn mạnh hơn nhiều so với người hỏa pháp Trúc Cơ bình thường, Xích Viêm pháp chú cũng phá lệ cường đại, tu thành Xích Viêm sắc lệnh, cũng là nước chảy thành sông.

Ba người ra miếu phủ, tiến về một tòa phủ đệ khác, tòa phủ đệ kia cách miếu phủ này không xa, chỉ cách một con phố mà thôi, nhưng vì lý do xây dựng, đường đi trước cửa lại rất thanh tĩnh, có một loại cảm giác huyền diệu lấy tĩnh trong náo nhiệt.

Tòa phủ đệ này tên là Ngọc Thần Phủ.

Hai chữ ‘Ngọc Thần’ này, hiện tại mọi người biết, đó là tiên cung ở thiên ngoại của La Thiên thượng thần, mà trên mặt đất này lại có người lấy hai chữ ‘Ngọc Thần’ làm tên phủ đệ, nhất định là nơi người có quan hệ với ‘La Thiên thượng thần’ sống.

Nơi này chính là chỗ ở của trung đường đại nhân.

Hắn lấy ‘Ngọc Thần’ làm tên phủ đệ, mà hắn lại ở nơi này, liền ần ần có một loại cảm giác thay La Thiên thượng thần.

Tôn Khả Nhị làm một trong bảy đại truyền diễn của Ngọc

Thần Bảo Điện La Thiên Thượng Thần, mỗi một lần nhìn thấy trung đường đại nhân, cũng đều có một loại cảm giác như nhìn thần linh.

Rõ ràng đứng ở trước mắt, lại cho nàng một loại cảm giác như tiên cung cao lớn nguy nga sừng sững ở trong mây, làm cho nàng không dám nhìn thẳng, không dám đánh giá.

Gỗ cửa Ngọc Thần Phủ, tiến vào trong, một cỗ khí tức thanh lãnh yên tĩnh nhào đến, rõ ràng là trời hạ Quảng Nguyên Phủ, vừa vào phủ viện này, lại có một loại cảm giác mùa hè.

Đầu tiên là một bức tường, trên bức tường khắc một bích hoạ quần thể cung điện, sau khi chuyển qua là một hồ nước, trong hồ nước không có những cây cảnh thường thấy, một mảnh sạch sẽ, trên đó có cầu, thân cầu như ngọc, lúc ba người đi lên, dưới cầu có đầu bóng đen chui qua, bóng đen lớn mà dài, như một con cự xà.

Nhưng xuyên qua, lại trên mặt nước ngay cả sóng đều không có.

Hai người thấp hương kia như có cảm giác, nhao nhao nhìn trong nước.

“Không muốn hiếu kì, có thứ không nên nhìn.” Tôn Khả Nhị mở miệng nói, khi lần đầu tiên nàng biết được hung vật nuôi dưỡng trong nước này, mỗi một lần đi qua từ nơi này, đều sẽ có một loại cảm giác hãi hùng khiếp vía.

Hai người thấp hương lập tức tập trung ý chí, đi theo sau Tôn Khả Nhị, bọn họ rất rõ ràng, vị Tôn truyền điển mình đi theo này, pháp thuật cao thâm, thứ ngay cả nàng đều kiêng kỵ sợ hãi, nhất định phi thường đáng sợ.

Qua cầu, trước mắt đột nhiên trống trải, vừa rồi ở trên cầu thế mà thấy không rõ cảnh tượng dưới cầu, sau khi xuống cầu, nhìn thấy thì là phòng chính, trước phòng chính trống trải, lại có chín bậc thang lên phòng chính nhà chính trên phòng chính có một tấm biển.

Trên tấm biển ghi ba chữ lớn sơn vàng —— Thanh Minh Cư.

Toàn bộ phủ đệ cũng không có người, vừa rồi lúc bọn họ tiến vào, gõ cửa cũng không phải có người mở, mà là sau khi gõ cửa, cửa tự nhiên mở.

Nàng đi tới trước cửa trên bậc thang, hai người thấp hương nhìn thấy cửa chính đóng chặt, cửa chính kia bọn họ nhìn rõ ràng, thế nhưng phù văn trên cửa, lại giống như sống giống như khí đang lưu động.

Chỉ thấy Tôn Khả Nhị mở miệng nói: “Đệ tử, Tôn Khả Nhị tham kiến giáo chủ.”

Nàng ở đây xưng lại không phải trung đường, mà là giáo chủ.

Sau khi nàng hành lễ, cửa kia mở rộng, lộ ra một mảnh trắng xoá bên trong.

Rõ ràng nhìn từ bên ngoài cũng không phải là phủ đệ rất

lớn, thế nhưng sau khi đi vào, hai người thấp hươg lại cảm thấy như đi vào một thế giới khác, bọn họ cảm thấy trong này phi thường lớn, lớn vượt qua nhận biết của bọn họ đối với tòa phủ đệ này.

Mà sau khi cửa mở ra, bọn họ càng cảm thấy, trong phòng này tựa như ẩn giấu một thế giới.

Đúng là một viện một thế giới, một phòng một thiên địa.

Mà trong một mảnh trắng xóa này, nhìn thấy một mảnh trống trải, trong trống trải, có một tòa đài cao, như tế đàn, trên tế đàn dựng một tấm bia, một người ngồi dưới tấm bia.

Mà lúc này, trong bóng tối trên một con đường bên ngoài phủ, lại có một người đứng ở nơi đó, nhìn chăm chú tòa phủ đệ này, người kia một thân pháp bào màu vàng đất, sắc mặt màu vàng đất, lẳng lặng đứng ở nơi đó như tượng bùn.

Chương 53 : Trước tạm tùy hấn

Trong Thanh Minh Cư, sau khi ba người bọn họ đến, liền không ngừng có người đến, hơn mười người.

Tình cảnh này như thần vương vào triều.

Tôn Khả Nhị đứng ở phía trước, nàng là một trong bảy đại truyền điển, cho nên đứng phía trước.

“Không lâu sau, Xích Viêm sẽ triệt để biến mất, đến lúc đó, Thiên Đô đều sẽ lâm vào một mảnh hắc ám, khi hắc ám nuốt hết thủy, đến lúc đó giữa âm dương sẽ không còn ranh giới nữa, người trong màn trời cũng sẽ có cơ hội trở về, mà thượng thần cũng sẽ triệt để trở về.”

Trung Đường đại nhân đang nói chuyện, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, trong mơ hồ, hấn cảm giác được một tia cảm giác nặng nề, giống như có chim rơi đầu cành, đầu cành hơi trầm xuống.

Tòa phủ đệ này của hấn cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện nhìn trộm, đại ẩn tại thị, cho dù bị người nhìn thấy, chú ý đến, cũng vô pháp xúc động, nhưng lúc này hấn cảm giác được có người ý đồ nhìn trộm trong phòng, thế là hấn có cảm giác.

Nhưng khi theo ánh mắt nhìn về phía ngoài phủ, nơi đó chỉ có một mảnh bóng râm, trống rỗng, nơi nào có người.

Đây là Nguyên Anh thứ hai của Triệu Phụ Vân, Huyền Xá Châu nhiếp địa khí khôn cùng biến thành, chỉ cần đứng trên đại địa chính là hòa làm một thể với đại địa, nếu không phải hắn muốn xem một chút đình viện kia, cũng sẽ không xúc động cấm chế trong đó làm cho đối phương cảnh giác.

Thân hình của Triệu Phụ Vân xuất hiện ở một nơi khác, nơi đó là Đạo Tử Viện của Quảng Nguyên Phủ này.

Giám viện trong Đạo Tử Viện này là đệ tử được Thiên Đô Sơn phái xuống.

Trước đó vẫn có Giáo Dục, về sau liền không thiết Giáo Dục, trực tiếp là đệ tử Trúc Cơ của Thiên Đô Sơn, xem như một nhiệm vụ sơn môn.

Giám viện tên là Lưu Lạc, một tay kiếm thuật chói mắt giữa đồng bối, phong mang tất lộ, nhưng lại trong lúc nhất thời không có cách nào khai Tử Phủ, trong lòng có chút lo lắng, tìm đạo sư trong môn, đạo sư để hắn không khai phủ không nên động kiếm, đi làm chuyện chậm một chút mài giũa tính tình, vừa vặn đến tiết điểm trực luân phiên của giám viện Đạo Tử Viện Quảng Nguyên Phủ, thế là hắn liền xin đi giết giặc tới nơi này.

Đồng thời, hắn từ chỗ người khác học được một loại môn đạo khắc chữ, nhờ vào đó mà luyện một thân phong mang, lúc này hắn đang khắc « Tam Đàn Thanh Tĩnh Kinh » trên một tấm thẻ trúc.

Đột nhiên, hắn cảm giác trên người hơi nặng, loại nặng

này lại không hoàn toàn đến từ có vật nặng đè lên vai, mà như pháp lực quanh người mình bị loại trọng lượng nào đó từ nơi sâu xa đè ép.

Cả người hắn đột nhiên cứng đờ, muốn quay đầu lại, lại cảm thấy ý thức của mình đều chậm, một ý niệm trong đầu này vẫn đang chuyển, lại giống như thân thể mục nát của lão nhân, muốn quay người làm thế nào cũng quay không được.

Loại nặng nề này tới cũng nhanh đi cũng nhanh, nhanh đến hắn cơ hồ tưởng rằng ảo giác, giống như có người nhìn chính một chút, liền lại thu hồi ánh mắt.

Sau khi áp lực nặng nề kia biến mất, hắn lập tức kinh hãi xoay người lại, chỉ thấy bên cạnh kệ sách sau lưng chẳng biết lúc nào thêm một người chính đang rút ra một quyển sách trên kệ đến xem.

Đao trong tay hắn xiết chặt, một thân pháp lực ý niệm hướng bên trong co rút lại.

Kiểm chế là để mở rộng đôi cánh, là khúc nhạc dạo dốc sức xuất thủ.

Nhưng rất nhanh, một thân pháp lực của hắn liền lại ngưng trệ, bởi vì toàn bộ hư không đều giống như bị trấn phong, trong lòng hắn hãi nhiên, nhưng rất nhanh loại trấn áp này lại tán đi, phảng phất giữa một hít một thở, tự nhiên mà đến, theo tâm ý của hắn mà sinh, theo tâm ý của hắn mà rơi.

Sau khi tản ra, trong lòng hắn liền lại muốn chạy trốn,

chính là suy nghĩ vừa lên, cổ áp lực kia liền lại như thủy triều dâng lên đè ép xuống, tùy theo lại rút lui, dâng lên thu lại, tự nhiên như hô hấp.

“Các hạ là ai?” Lưu Lạc mở miệng hỏi.

Triệu Phụ Vân tiện tay lật đến tên sách, là một bản « Quảng Nguyên Phủ Chí », tiện tay lật ra ghi chép chuyện phát sinh những năm gần đây của Quảng Nguyên Phủ, ghi chép lịch sử hưng suy của các gia tộc.

Hắn đối với chuyện này cũng không thêm để ý, tiện tay nhét trở về.

Quay người nhìn xem giám viện Đạo Tử Viện này, nói: “Bản đạo Phụ Vân!”

Hắn vừa nói, Lưu Lạc đầu tiên là nghi hoặc, tùy theo trong lòng chấn động, nhưng hắn trong lúc nhất thời lại khó mà đem người màu vàng đất trước mặt này liên hệ với ‘Triệu Phụ Vân’ trong lòng kia.

Ở đây có một quyển sách, tên là « Đạo Tử Viện Lục Sự Sách », trong đó danh tự của Triệu Phụ Vân liền ở phía trước nhất.

Trong đó có một đoạn miêu tả Triệu Phụ Vân.

“Phụ Vân đạo trưởng, người thon dài, mạo nhu tú, tính cứng cỏi ẩn nhẫn, nhưng một thân viêm hỏa lại dữ dần, cùng cảnh khó địch nổi, vừa vào Quảng Nguyên, liền cùng người quyết tử ở đầu thành nam...”

Tiếp sau trong Quảng Nguyên Phủ Phủ Chí, cũng có ghi chép sự tích Thiên Đô Sơn phá Lam Lăng Vương năm đó, Triệu Phụ Vân cũng tham dự trong đó, nếu không phải hấn đến đây làm giám viện, hấn căn bản cũng không biết, dấu vết chuyện quá khứ của Triệu Phụ Vân.

Trong ngoài sơn môn sự tích liên quan tới Phụ Vân chân nhân cũng không nhiều, ở trong lòng rất nhiều người, Phụ Vân chân nhân này tựa như cá trong nước sâu, ngẫu nhiên ló đầu liền lại biến mất, chỉ là mỗi một lần ngoi đầu lên đều cá nhảy lên mặt nước, mang theo một mảnh sóng cả.

Vừa lúc, Lưu Lạc vì ma luyện đạo tâm của mình, vì để cho xao động trong lòng yên bình xuống, vì ma luyện phong mang bản thân, xem một chút du ký hoặc truyện ký của tiền bối trong sơn môn, trong đó có ít người vì công tích sơn môn, thế là sẽ viết sử cho sơn môn, trong sử Thiên Đô Sơn, tự nhiên không thể thiếu Kim Đan chân nhân.

Trong đó ghi chép liên quan tới Triệu Phụ Vân cũng ắt không thể thiếu, nhưng ghi chép liên quan tới Phụ Vân chân nhân lại luôn không tỉ mỉ, không nhiều lắm.

Trong lòng hấn, vị chân nhân này là thần bí.

“Đệ tử, Lưu Lạc báỉ kiến chân nhân.”

Lưu Lạc tâm tư chuyển động, nghĩ một lần sự tích liên quan tới Triệu Phụ Vân, nhưng lại lập tức khom mình hành lễ.

“A, người làm giám viện, ở Quảng Nguyên Phủ này đối đãi với miếu đường như thế nào?” Triệu Phụ Vân trực tiếp hỏi.

“Mã chân nhân đã từng tới nơi này, hắn nói, trước tạm tùy hắn.” Lưu Lạc vừa nói, Triệu Phụ Vân liền biết Mã chân nhân hắn nói tới là ai, chính là Mã Tam Hộ.

Mà loại lời nói ngắn gọn này, cũng giống khẩu khí của hắn.

“Người có biết vì sao trước tạm tùy hắn?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đệ tử không biết.” Lưu Lạc hỏi đáp, đồng thời ngẩng đầu nhìn Triệu Phụ Vân một chút, tựa hồ muốn từ chỗ Triệu Phụ Vân biết vì sao ‘Trước tạm tùy hắn’.

Dưới cái nhìn của hắn, Triệu Phụ Vân nhất định sẽ biết.

Lúc trước Triệu Phụ Vân không rõ lắm chương trình cụ thể trên núi là gì, dù sao hắn mặc kệ chuyện trong núi.

Bất quá sau khi nghe câu nói kia, lại minh bạch.

Trong núi ‘Trước tạm tùy hắn’, là bởi vì trên núi có chuyện trọng yếu hơn muốn làm.

Đại La Bí Giáo mà Mã sư huynh vẫn truy tra phòng bị hiển lộ ở đây, hắn không có khả năng không biết, cho nên nhất định là có chuyện trọng yếu hơn, mà chuyện trọng yếu hơn là gì?

Trong lòng Triệu Phụ Vân nghĩ đến đầu tiên là định thiên thời chờng môn nói tới.

Chỉ là không biết chờng môn chuẩn bị thế nào.

Đã Mã sư huynh từng có giao phó, như vậy hẳn tự nhiên cũng sẽ không quản nữa, cũng trước tạm tùy hắn.

Triệu Phụ Vân cũng không thỏa mãn sự tò mò của hắn, mà là nói: “Kiếm chính là lễ khí, nhưng mà lễ khí chính là phối cho quý nhân, lễ khí nhìn như không giết người, nhưng lúc giết người, lại khả năng máu chảy thành sông. Cho nên, kiếm của người khi trong vỏ phải trầm tĩnh an tường, khi ra khỏi vỏ phong mang tất lộ. Lấy thân là vỏ, giấu đi tất cả kiếm chi phong, vậy liền có thể khai Tử Phủ.”

Triệu Phụ Vân thuận miệng chỉ điểm, hắn nói tới, khả năng đối phương cũng đã sớm hiểu được, chỉ là lúc này, từ trong miệng mình lặp lại lần nữa, vậy liền tự nhiên để tâm tư bất định của hắn càng thêm an định lại.

Chương 54 : Táng Thi Hóa Anh Pháp

Thái Sơn Lục Sĩ Nguyên Anh thứ hai của Triệu Phụ Vân rời Quảng Nguyên Phủ.

Hắn không phải đi trên mặt đất, mà là hành tẩu ở trong địa mạch, với thân thể Thái Sơn Lục Sĩ này của hắn đến nói, hành tẩu ở lòng đất giống như cá bơi trong nước, chim bay trên trời.

Hắn không chỉ có hái địa mạch chi khí luyện bảo, còn tìm được không ít bảo khoáng ở trong địa mạch.

Hắn suy nghĩ đem trận văn trong ‘Phong Sơn Sắc Thần Tảo Huyết Đồ’ đánh tan trùng luyện, hắn muốn luyện một trương ‘Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ’.

Trong lòng đã cấu tứ tốt, trước tự thổ tính thuần túy, lại lấy năm loại thổ thạch đại biểu ngũ nhạc.

Mặc dù chỉ đánh tan trận văn trong ‘Phong Sơn Sắc Thần Tảo Huyết Đồ’ bên, nhưng pháp vận trong đó còn bảo lưu lấy.

Trong lòng hắn Ngũ Nhạc Chân Hình Đồ này, ý tưởng cao nhất đương nhiên là hóa thành một đại giới ngũ hành, kém nhất cũng phải có thể rơi xuống đất hóa thành trận đồ, có thể trấn áp một phương, vào trong hư không, có thể thành pháp tượng.

Một ngày này, hần từ lòng đất cảm ứng được một sợi khí tức đặc biệt.

...

Mao Tiểu Sơn cũng không rời xa, mà là đem chuyện trong mộ có tà thi khôi phục, báo cáo cho miếu đường trong thành phụ cận.

Miếu đường này có chín vị thần lớn nhỏ.

Sau khi hai khôn tu vào trong miếu dâng hương, đem chuyện này bẩm báo, chính thần công đường đúng là lập tức có đáp lại, Thần tựa hồ đối với tồn tại khôi phục từ trên cỗ thi này phi thường cảm thấy hứng thú.

Mao Tiểu Sơn cũng không có vào thành, mà là ở đỉnh núi ngoài thành nhìn thấy, từ trong thành một mảnh bóng râm bay lên.

Hiện tại giữa thiên địa đã không có quang hoa gì, khắp nơi ảm đạm, toàn bộ sắc trời cả ngày đều là dáng vẻ sắc trời sắp tối, huy quang Xích Viêm đã khó lại hiển uy thế, cho nên những quỷ vật này liền tùy thời đều có thể ra.

Mao Tiểu Sơn nhìn thấy trong một mảnh bóng râm, là một chi quân đội xông ra từ trong thành.

Trong tai hần mơ hồ nghe được tiếng ngựa hí, nghe tới tiếng binh khí cùng giáp trụ va chạm, hần nhìn thấy một chi binh mã Âm Quỷ đi về phía núi mình phát hiện mộ phần.

Hắn đi theo ở phía sau từ xa, nhìn thấy một mảnh bóng râm kia nhảy vào trong mộ phần kia.

Vốn hắn phong ấn bên ngoài, chỉ một hồi cũng đã bị phá tan.

Hai khôn tu kia phân biệt gọi Hàn Tam Nương cùng Hàn Nhị Nương, bản danh của các nàng Mao Tiểu Sơn cũng không biết, chỉ là hứng thú gây nên, kết bạn mà đi, nhưng Mao Tiểu Sơn biết nhất định là người gia tộc Hàn thị phụ cận, có tu sĩ Tử Phủ tọa trấn, có thể xưng là Tử Phủ tiên tộc.

Khi các nàng đối mặt với tà thi phục sinh trên quan tài kia, quá sợ hãi, dựa vào một đạo phù lục trong tay Mao Tiểu Sơn mà thoát thân, chỉ cảm thấy đệ tử Thiên Đô Sơn xác thực nội tình thâm hậu, uy lực của phù lục to lớn như thế.

Bất quá, lúc này nhìn thấy miếu đường trong thành chư thần xuất chinh, một mảnh âm binh quá cảnh, tức sát vạn linh khí thể này, các nàng liền cảm giác, có chư thần của miếu đường xuất thủ, nhất định có thể trấn sát tà thi kia.

Trong đại quân của miếu đường, cũng có một tổ linh gia tộc các nàng cung phụng.

Đó là một vị lão tổ của gia tộc các nàng, vị lão tổ này lấy các loại phương thức duyên thọ, kéo dài hơi tàn, cuối cùng nhập miếu đường, thành một linh trong đó.

Nguyên bản nhục thân ngay ở trong từ đường gia tộc, được tổ thành tượng thần kim thân, thụ hương hỏa cung phụng, lần này cũng ở trong đội ngũ xuất chinh. Các nàng thậm chí nhìn thấy linh thân to lớn do ‘Linh’ tiên tổ hình thành.

“Có chư thần trong miếu đường dẫn linh binh vào trong mộ, nhất định có thể hàng phục tà thi kia.” Hàn Nhị Nương tự tin nói.

Mao Tiểu Sơn cũng là nhẹ gật đầu, nói: “Khi không có sai.”

“Chỉ là khá là đáng tiếc.” Hàn Tam Nương nói: “Khả năng trong mộ kia sẽ có không ít đồ tốt, chí ít có thể biết, người thời đó dùng bí pháp gì mà ngủ say đến bây giờ, hơn nữa còn có thể tỉnh lại.”

Mao Tiểu Sơn lại là trầm ngâm một chút, nói: “Đơn giản bày ra pháp trận cấm pháp, chôn ở trong địa huyết, nhiếp địa khí tẩm bổ nhục thân, ở trong Thiên Đô Sơn chúng ta được xưng là Táng Thi Hóa Anh pháp, phong hiểm cực lớn, cho dù là tỉnh lại, cũng có thể không còn là mình, hoặc là thứ một sợi ý thức của mình kết hợp với thứ chưa biết mà thành.”

cvter: thảng ra 1c mà ngắn như cu con tác

Chương 55 : Tứ Tầng

Một người toàn thân xanh đen đứng cạnh một quan tài, trong tay hắn nâng một cái bình quán quanh phù văn thanh hoa.

Ở trong bình kia, có một chùm sáng phát ra, sắc mặt hắn mặc dù cứng nhắc, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia kinh nghi.

“Đây là, đây là, Xích Viêm chi hỏa.”

Hắn lấy tay gõ đầu mình, ý nghĩ vừa mới sinh ra này, hoàn toàn là bị phù hỏa trong bình dẫn dụ mà ra, hắn hồi tưởng quá khứ của mình, chỉ có một loại hồng thủy tràn vào, một mảnh hồng trạch, nhưng lại tắc nghẽn khắp các nơi, đúng là thật không minh bạch.

Hắn chỉ nhớ rõ mình đạo hiệu Tứ Tầng chân nhân, khi hắn tỉnh lại ý niệm đầu tiên chính là chính mình rốt cục sống trở lại.

Đây là ý niệm chấp nhất trước khi hắn hành pháp, đó chính là mình nhất định phải trở lại từ trong hắc ám thâm trầm kia.

Nhưng ký ức khác, rất nhiều đều giống như bị ứ đọng, giống như ký ức ở nơi đó, lại nghĩ không ra.

Bình kia là pháp bảo năm đó hắn luyện chế, tên là Thanh Hoa Nạp Bảo Bình, liền cùng nhau đặt ở trong quan tài, Thanh Hoa Nạp Bảo Bình này không chỉ có thể

thu nạp người cùng vật, còn có thể thu nạp pháp khí cùng pháp thuật của người khác, đối phó với phi kiếm càng là lợi hại.

Ngoài ra, đã không có pháp khí khác, năm đó vì luyện chế một kiện pháp bảo như vậy đã hao phí rất nhiều, về sau vì bày ra một cấm trận ở đây, càng là hao hết bảo vật trong bảo nang, lúc này mới bày ra một tòa cấm trận.

Mà hấn hiện tại nhìn phù hỏa thu nạp trong bình, ký ức trong thức hải giống như bị ánh lửa đốt mở, một chút ký ức như nước rỉ ra từ trong đập.

Đúng lúc này, linh binh vào mộ phần, xuyên thổ mà qua, chỉ trong nháy mắt đã tiến vào không gian trong mộ, sau đó bọn họ nhìn thấy một người đội pháp quan, lại mặt xanh như cương thi, pháp quan trên người đối phương đã ám trầm, pháp y trên người đã phá toái, da thịt lộ ở bên ngoài cũng có thối rữa, ở nơi thối rữa mọc ra một chút mầm thịt, giống như là rễ cây thật nhỏ, lại giống lông tóc, nhìn kỹ thể mà lại còn động.

Mà cái mũi Tứ Tàng chân nhân lập tức quay lại, trong mũi của hấn ngửi được một cỗ hương vị hương hỏa, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác đói bụng.

Hấn đại hỉ, một chút ký ức khôi phục trong đầu hấn, hấn nhớ lại chính mình năm đó, thích nhất ăn linh thể, lúc ấy càng là tìm kiếm khắp nơi hương hỏa Thần ăn, chỉ là ăn quá nhiều, dẫn đến thần hồn của mình không thuần túy, cho nên khi chú Thần hóa Anh, các loại suy nghĩ lộn xộn quá nhiều, kết quả chính là chậm chạp không thể hóa Anh.

Thế là hấn bày ra cấm pháp, táng mình ở trong địa huyết này, lấy loại phương thức này, để cho ý thức của mình vô hạn tới gần an bình.

Lúc kia hấn, tâm niệm đã không cách nào an bình, chỉ có lấy loại phương thức giả chết này, mới có thể làm cho tâm mình an bình trở lại, thế là những ý thức khác kèm trong tâm niệm của hấn, cũng liền tử vong, mà chính hấn thì là độ sức một đường sinh cơ tỉnh lại kia.

Cho nên, ở thời đại kia, đều có một nhận thức chung, ăn Linh dễ dàng, ăn sinh hồn dễ dàng, nhưng lại dễ dàng xảy ra vấn đề, trong sinh hồn kiểu gì cũng sẽ lưu lại một sợi ý thức của người khác, một cái hai cái còn không tính là gì, chỉ cần ăn càng nhiều, liền sẽ thành tro dính ở trên người, rót vào thần hồn của, gột rửa không sạch.

Cho nên dùng để luyện khí mới tốt nhất, hoặc dùng để tế tự một chút Tà Thần.

Trong đó luyện chế phiên kỳ, nuôi dưỡng tà quỷ tốt nhất.

Bất quá những ký ức ăn Linh mang đến sau nhiều năm này, để hấn ở thời khắc này vẫn dâng lên loại xúc động muốn ăn Linh kia.

Có điều, những hương hỏa Thần này, mặc dù cũng là một loại ‘Linh’, lại cũng khó ăn nhất, nhưng dùng để tế tự Tà Linh, hoặc luyện chế pháp khí, lại là thượng phẩm.

Năm đó quá nhiều người lấy các loại linh thể cùng hương hỏa tế luyện phiên kỳ, cho nên rất nhiều đại tu

đều nhốt nuôi dân mà thu hương hỏa, có chút thì là nuôi dưỡng ra ác quỷ Tà Linh, lại lấy hương hỏa làm tế, làm cho thăng hoa thành Tà Thần, cuối cùng luyện vào phiên kỳ, trở thành một kiện pháp bảo cường đại.

Ăn Linh sẽ có các loại chỗ xấu, nhưng hắn cũng đã không nhớ rõ lắm, vì vậy nhìn thấy nhiều linh thể mang theo hương hỏa tiến vào mộ phần như vậy, nhìn thấy từng linh thể, trên người có hào quang khác biệt, màu sắc lộng lẫy.

Miệng hắn lại giương một cái, lực hút vô biên tuôn trào, nhất là nhằm vào những linh thể này.

Chỉ thấy hư không lắc lư, giống như nước trong bát bị hút ra sóng, gợn sóng vụn vụn dững mảnh lao vào trong miệng hắn.

Hư không hút đến ‘Chặc chặc’ rung động.

Mà thần linh ở phía sau, bởi vì nhận hấp lực nhỏ bé, cảm thấy không thích hợp, từng Thần chui ra bên ngoài.

Nguyên bản một mảnh âm binh tràn vào mộ phần, nhưng một hồi liền lại trốn ra ngoài.

Bên ngoài Mao Tiểu Sơn cùng Hàn nhị nương tử cùng Hàn tam nương tử kia đều kinh ngạc há to miệng, mặc dù Mao Tiểu Sơn không giống như Hàn nhị nương tử cùng Hàn tam nương tử, cảm thấy tà thi trong mộ có thể tùy tiện bị tóm, nhưng nhìn thấy quân đoàn thần linh thanh thế to lớn kia, cũng cảm thấy là có thể trấn áp được tà thi trong mộ.

Nhưng mà chỉ một hồi, liền nhìn thấy một đám âm binh trốn ra, tự nhiên là trong lòng kinh ngạc.

Mà sau khi một chút âm binh trốn ra, đằng sau chính là một tiếng rống to trầm muồn, ba người nghe được thanh âm này nháy mắt hoảng hốt, đầu vầng mắt hoa, trong lúc nhất thời, đúng là ngay cả chạy trốn đều trốn không được, pháp thuật gì đều không thi triển ra được.

Mao Tiểu Sơn chỉ có thể kiệt lực kiềm chế thần niệm của mình, mau chóng để cho mình có thể khống chế thân thể.

Mà hai mắt của hắn cũng nhìn thấy những âm binh đã trốn ra ngoài lúc đầu kia, ở trong một tiếng rống này như huyền ảnh tán đi, Hàn nhị nương tử càng là nhìn thấy linh thân của tổ tông nhà mình, giống như cái bóng trong nước, bị xoắn nát, một điểm tiếng vang đều không có phát ra.

Các nàng muốn chạy trốn, nhưng làm thế nào cũng không di chuyển được chân, trong lòng hối hận theo tới.

Đúng lúc này, có một cái tay ló ra từ lòng đất, một cái tay này xanh đen, đưa tay lên mặt đất kéo một cái, cả người liền đã chui ra, cả người xanh đen, như cương thi, pháp bào mặc trên người cũng đã nát, nhưng pháp quan trên đầu lại vẫn hoàn hảo, chỉ là lại có một cỗ Âm Sát chi khí nặng nề hội tụ.

Đôi mắt âm trầm của hắn như hội tụ tử cơ nhìn chăm chú vào ba người, thân thể của ba người ở trong nháy

mắt này liền như ngưng kết hóa thành bùn đất.

Thứ nhìn thấy trong mắt nhanh chóng mờ hồ, hai mắt đều mờ lung lên màu đất, trên người có da thịt đã nhanh chóng hóa bùn đất.

Hắn ở trong địa huyết ngủ say nhiều năm, đạo cơ tiến thêm một bước, đứng ở trên đại địa này, tựa như cá trong nước, hưởng chi hiện tại hắn là cảnh giới hóa Anh, một ánh mắt liền đủ để cho thân thể người hóa bùn đất.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác đại địa dưới người xuất hiện ba động, chỉ chớp mắt, đại địa khổng lồ liền bị người cướp đi một nửa, một luồng cảm giác nguy hiểm mãnh liệt truyền đến từ phía sau, hắn lập tức quay người, ba người không còn bị hắn chú ý, bọn họ xem như hòa hoãn một chút, nhưng lại vẫn không cách nào động đậy.

Trong nháy mắt quay người, hắn nhìn thấy sau lưng chẳng biết lúc nào đã thêm một người, một người mặc một thân pháp bào màu vàng đất, sắc mặt màu vàng đất.

Một thân khí tức của đối phương, như núi cao biển rộng, đứng sừng sững, trấn áp một phương.

Chương 56 : Mời

Trời tối tăm, núi âm trầm, cùng ở trong một bầu trời cùng mặt đất như sương mù.

Tứ Tàng đạo nhân quay người nhìn thấy người áo vàng mặt vàng kia, liền rõ ràng cảm nhận được một thân trấn áp chi ý nặng nề nguy nga của Thái Sơn Lục Sĩ.

Hơn nữa, hắn tựa hồ không cảm nhận được trên người đối phương có cảm xúc gì thuộc về người, chỉ có loại đạo ý pháp ý kia.

“Bần đạo Tứ Tàng, xin hỏi, hiện tại là thời đại nào?” Tứ Tàng đạo nhân mở miệng nói.

Ở vừa rồi, lúc hắn thấy ba người Mao Tiểu Sơn cùng Hàn Nhị cô nương, Hàn Tam cô nương, căn bản cũng không có ý tứ nói chuyện, chỉ một ánh mắt, thân thể bọn họ cũng đã nhanh chóng hóa bùn đất.

Vừa rồi sau khi hắn nuốt một đám ‘Thần linh’, hắn cũng đã biết rất nhiều tin tức, đã biết trạng thái của phiến thiên địa này, dư huy cuối cùng của Xích Viêm đã đang tiêu tán.

Năm đó khi hắn ngủ say, chính là lúc Xích Viêm vừa mới bị ô vận giam lại, lúc đó thọ nguyên của hắn đến, không thể không tiến vào ngủ say, tiến vào trong cấm trận, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, dư huy của Xích Viêm thế mà còn không có tan hết.

Nhưng cũng may đã muốn tận, muốn nghênh đón thiên địa cực dạ, cũng chính là thế giới càng thích hợp anh nhi pháp tượng hiện tại của hắn.

Đôi mắt thổ hoàng sắc của Triệu Phụ Vân nhìn đạo nhân như cương thi trước mặt này, không biết lai lịch, đối phương hỏi hiện tại là thời đại gì, nhưng mà hiện tại lại có thời đại gì có thể nói đây?

“Âm dương vô tự, thiên thời bất định, sao là thời đại.” Triệu Phụ Vân nói.

Tứ Tàng đạo nhân ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, nói: “Đã như vậy, vậy liền thôi, bản đạo mới sống lại, nguyện kết giao bằng hữu với ngươi, không biết tiên sơn của đạo hữu ở đâu?”

“Thiên Đô Sơn.” Thanh âm của Triệu Phụ Vân rất thâm hậu, lại không có tình cảm gì.

Đối phương trầm mặc một chút, hắn từ trong trí nhớ những ‘Thần linh’ kia biết Thiên Đô Sơn là tồn tại như thế nào, là thánh địa tu hành của một mảnh đại địa Võ Chu này, là đỉnh thiên chi trụ.

Trong lòng kinh ngạc, bởi vì tin tức hắn thu hoạch được từ những ‘Thần linh’ kia là, Thiên Đô Sơn cũng không có tu sĩ Nguyên Anh rõ ràng, nhưng hiện tại liền có một người xuất hiện.

“Nguyên lai là Thiên Đô Sơn, ... Hạnh ngộ...” Thanh âm của hắn có chút cứng nhắc, cho dù đang nhanh chóng thích ứng thế giới này, lại vẫn không trôi chảy.

Hai người mặc dù vẫn đang nói chuyện, nhưng Mao Tiểu Sơn phát hiện ‘Thổ hóa’ trên người mình kia lại đang nhanh chóng rút đi, thân thể nhanh chóng trở về, chỉ là trong nháy mắt khi thân thể hần khôi phục tự do, cả người đều hư thoát, pháp lực trong thân thể đúng là bị tiêu hao sạch sẽ.

Lập tức ngã xuống đất, trong lúc nhất thời không đứng dậy nổi.

“Người là cổ nhân, ta có một vài vấn đề muốn hỏi người một chút.” Nguyên Anh thứ hai Thái Sơn Lục Sĩ mở miệng nói.

“Ký ức quá khứ của bản đạo không nhớ quá rõ ràng, chỉ sợ không thể giải đáp cho đạo hữu, xin hãy tha lỗi.” Tứ Tàng đạo nhân nói, hần nói đương nhiên là lời nói thật, hần cũng không muốn chính mình vừa tỉnh lại, liền đối đầu với tu sĩ Nguyên Anh trong thánh địa tu hành trên phiến đại địa này.

“A, không sao, ta có thể chờ đến khi đạo trưởng hồi phục ký ức, hơn nữa, các sư huynh Thiên Đô Sơn chúng ta cũng nhất định rất muốn gặp người.” Thanh âm của Nguyên Anh thứ hai Thái Sơn Lục Sĩ thiếu mấy phần sắc thái tình cảm người, mà nhiều hơn mấy phần lạnh lùng cùng uy nghiêm.

Mao Tiểu Sơn nằm trên mặt đất nghe Thái Sơn Lục Sĩ nói, trong lòng lại là kinh ngạc, lại là lo lắng, hần kinh ngạc chính là mình cũng không biết Thiên Đô Sơn lại có một vị đại tu sĩ thế này.

Hắn chưa từng gặp, mặt Thái Sơn Lục Sĩ này màu vàng đất, mặc dù khuôn mặt giống Triệu Phụ Vân đến mấy phần, ý vị lại khác hẳn.

Nhưng đối phương đã nói ba chữ ‘Thiên Đô Sơn’ này, vậy trong lòng hắn tự nhiên là kinh hãi, biết mình có thể được cứu, chỉ là nếu hai người muốn tranh chấp, hiện tại mình thân mềm bất lực, chỉ sợ là dư quang một đạo pháp thuật liền đủ để cho mình chết đi.

Lúc này hắn chỉ muốn phải nhanh lên một chút khôi phục một chút pháp lực cùng thể lực, có thể cách hai người xa một chút, mặt khác hai vị khôn tu họ Hàn cũng là như thế.

Mà Tứ Tàng đạo nhân nghe được Thái Sơn Lục Sĩ nói, tâm lại có chút trầm xuống, hắn thấy, người Thiên Đô Sơn này quá bá đạo.

Mình cũng không có đắc tội Thiên Đô Sơn, không ngờ lại mạnh mẽ ‘Mời’ mình đi Thiên Đô Sơn.

“Thiên Đô Sơn làm việc không khỏi cũng quá mức bá đạo đi, đương nhiên, nếu có rảnh, bản đạo nhất định phải đi Thiên Đô Sơn một chuyến.” Đoạn sau câu nói của Tứ Tàng đạo nhân, coi như có hai loại ý tứ, một loại có thể nói là làm khách, một loại cũng có thể nói là mạnh mẽ lên Thiên Đô Sơn.

Hiển nhiên, một loại là thiện ý, một loại ác ý.

“Không cần chờ sau này, đạo trưởng mới tỉnh, có lẽ có

chỗ cần trợ giúp, Thiên Đô Sơn có thể trợ đạo trường mau chóng khôi phục kỷ ước.” Thái Sơn Lục Sĩ nói.

“Không cần.” Tứ Tàng đạo nhân lạnh lùng trả lời, hấn làm sao có thể mới tỉnh liền đi sơn môn đạo trường của những người khác, vừa rồi hấn thể nhưng là một ngục liền nuốt nhiều thần linh âm binh như vậy, có thể thấy được làm việc cũng là một hạng người bá đạo.

Trong lòng Tứ Tàng lập tức có nộ khí sinh ra, thầm nghĩ: “Tứ Tàng ta thật vất vả mới sống lại, lại gặp hấn tử da vàng mặt lạnh ngang ngược càn quấy này, nếu ta từng bước nhượng bộ, hấn ngược lại cho là ta mềm yếu có thể bắt nạt, mặc dù không biết hấn có bản lĩnh gì, nhưng nhìn diện mạo ý vị của hấn, nghĩ đến cũng là thổ hành địa mạch nhất đạo, pháp này không tổn thương được ta, nhưng ta có một pháp, nếu hấn không hiểu, lại có thể trọng thương hấn, chỉ cần không chọc cho sư huynh Thiên Đô Sơn tới tìm ta là được rồi, chỉ cần tránh thoát nhất thời, đợi ta khôi phục, tìm được thời cơ, lật tung Thiên Đô Sơn kia, đến lúc đó ta tự khai tông lập phái, truyền một phương đạo thống giữa thiên địa này.”

Chỉ là ý nghĩ của hấn lên xuống chưa dứt, người mặt vàng hoàng bào trước mặt không xa, lại là động, chỉ thấy tay đối phương vừa nhấc, đúng là trực tiếp bắt về phía mình.

Cánh tay kia, lúc nâng lên vẫn giống như nhân loại bình thường, khoảnh khắc bắt đến, đúng là lớn lên theo gió, một bàn tay trong khoảnh khắc đã lớn như bàn tiệc, hướng phía hấn chộp xuống, trong mắt hấn không có bầu trời, chỉ có bàn tay khổng lồ hình thành trời, hấn có

một loại cảm giác không đường có thể trốn.

Lên trời không cửa, vô luận đi hướng nào, đều như không cách nào đào thoát một trảo này.

Nhưng hấn không phải tu sĩ bình thường, hấn là một vị tỉnh lại trong ngàn vạn pháp môn táng thi hóa Anh pháp.

Năm đó thời kỳ đó, rất lưu hành pháp môn này, rất nhiều người không cách nào hóa Anh, lấy pháp môn này liều một phen tương lai, mà người có thể tỉnh lại, lại rải rác.

Trước khi hấn ngủ say, trong cùng cảnh, cũng cơ hồ là tồn tại vô địch, đấu pháp cơ hồ chưa từng bại.

Lúc này đối mặt với một tay vồ xuống của Triệu Phụ Vân, hấn không hề động, lật bàn tay một cái, trong tay lóe lên quang hoa, liền nhiều một cái bình thanh hoa, chỉ thấy trong miệng hấn nhanh chóng rung động, như đang niệm động chú ngữ.

Trong khe hở bàn tay khổng lồ của Thái Sơn Lực Sĩ vồ xuống, chú ngữ của hấn đã hoàn thành, miệng bình dâng lên một mảnh thanh quang thần bí, thanh quang chiếu vào trên bàn tay khổng lồ của Thái Sơn Lực Sĩ, bàn tay khổng lồ kia thế mà nhanh chóng thu nhỏ trong thanh quang, cũng giống như nước chảy về hồ, chui vào trong bình kia, đồng thời nhanh chóng thu nhỏ.

Người Thái Sơn Lực Sĩ bất động, tay kéo dài, biến to lớn vồ xuống, lại ở trong thanh quang bình thanh hoa kia, nhanh chóng thu nhỏ, sau đó tìm kiếm trong bình.

Tay của hắn không giống như muốn tìm kiếm, mà giống như tìm kiếm được chốn trở về.

Từ to như bàn tiệc, chỉ chớp mắt liền thu nhỏ thành như bàn tay hài nhi, chui vào trong bình, liên đới lấy cả người hắn đều như đang thu nhỏ lại, đều như muốn chui vào trong bình.

Tứ Tàng đạo nhân muốn lấy bảo bình thu Thái Sơn Lực Sĩ.

Ở trong nháy mắt này, trong lòng hắn sinh ra một tia kinh hãi, trong lòng sinh ra một ý niệm trong đầu: “Người da vàng mặt lạnh này, thế mà chỉ là một nền hình ngân thương, nhìn như ý vị phi phạm, nhưng pháp kỹ lại kém.”

Cả người đối phương đều đang thu nhỏ lại, khoảnh khắc mắt thấy cả người đều muốn bị hút vào trong bình, tay đối phương thế mà đột nhiên chéch đi phương hướng, gãy một cái về phía miệng bình.

Hắn thấy rõ ràng ngón giữa của đối phương rơi vào biên giới miệng bình của mình.

Đình!

Một tiếng vang giòn.

Ngón tay Thái Sơn Lực Sĩ gãy miệng bình thanh hoa, bình trong tay hắn run lên, tùy theo nhìn thấy một vòng quang vận bùng phát rất nhanh lan tràn ra miệng bình, hắn cảm nhận được Thanh Hoa Nạp Bảo Bình của mình

nháy mắt có một tia không hài hòa, loại không hài hòa này rất nhanh lan tràn ra.

Tùy theo người vốn đã thu nhỏ đến miệng bình, to bằng nắm đấm, nháy mắt phòng lớn, một chỉ điểm về phía mi tâm Tứ Tàng đạo nhân.

Tứ Tàng đạo nhân mặc dù kinh lại bất loạn, tay không biết khi nào đã xuất hiện ở trước trán.

Bàn tay đụng vào nhau, một mảnh quang hoa màu vàng đất lóe lên.

Chương 57 : Luyện Nguyên Từ Âm Dương Hoàn

Loại ánh sáng màu vàng đất này, lóe lên liền biến mất.

Cũng may phạm vi quang hoa lấp lánh cũng không lớn, có lẽ là thổ tính vốn không phô trương, chỉ ở mặt đất chung quanh Tứ Tàng đạo nhân, đều trong nháy mắt này, giống như biến thành nước màu vàng đất, những bùn đất kia đều biến thành bụi khí.

Mà Tứ Tàng đạo nhân thì cảm giác được một cỗ lực lượng thổ tính cực kỳ tinh thuần ngưng luyện, như mũi tên bắn vào lòng bàn tay của mình, mà chính mình vốn muốn nắm tay đối phương, đúng là giống như mất khống chế, giờ khắc này không cách nào nắm lại.

Thế là hấn quay người cất bước.

Mao Tiểu Sơn nằm trên mặt đất phía xa thế mà cảm giác, một mảnh đại địa này giống như đột nhiên thu nhỏ, đại sơn chung quanh giống như co lại thành gò núi nhỏ.

Mà Tứ Tàng đạo nhân vừa sải bước ra, cũng đã bước ra xa trăm dặm.

Súc thiên sơn.

Đây là thần thông của hấn.

Mao Tiểu Sơn nằm trên mặt đất, phảng phất có một loại ảo giác, hắn cảm thấy thân thể mình đột nhiên thu nhỏ, biến giống như một hạt cát, mà có một cự nhân nhảy qua từ đỉnh đầu của mình, quần áo cự nhân kia triển khai, tựa như một đám mây trên bầu trời, che đầy thiên địa.

Sau khi thành Nguyên Anh, pháp thuật nguyên bản, liền thành bản năng, tiến thêm một bước thành thần thông, nhất niệm mà động.

Hắn một bước trăm dặm.

Mà Thái Sơn Lục Sĩ theo sát phía sau, Súc Địa Thành Thốn, cũng một bước trăm dặm.

Hai người nhảy qua từ trên không Mao Tiểu Sơn, mang theo một mảnh bụi đất tung bay, trên mặt đất trong vòng trăm dặm, trên tuyến đường bọn họ cất bước độn hành kia, nháy mắt biến thành bụi bặm bay lên, nguyên bản núi cự nhiên ở trong vô thanh vô tức, thành một đồng đất mềm.

Độn thuật của hai người thế mà tương xứng.

Tứ Tàng đạo nhân sau khi liên tục độn hành một nghìn dặm, lúc này mới chậm lại, vừa rồi hắn bị điểm trúng lòng bàn tay, đúng là cánh tay đều kém chút thổ hóa, nếu không phải chính hắn chôn giấu ở trong địa huyết không biết bao nhiêu năm, thân thể đạo cơ thuần hóa, đã sớm chuyển hóa thành đạo cơ thổ hành, bất quá Nguyên Anh hắn dựng dục ra, lại còn có thần thông

khác.

Chỉ thấy hần đưa tay một trảo bên cạnh, một ngọn núi bên cạnh lại đột nhiên lật lên.

Trong núi này có tu sĩ, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, muốn phi độn rời núi, lại phát hiện mình bị nhiếp ở trong núi, căn bản là không động đậy được, chim bay cùng tẩu thú trong núi cũng như thế.

Chỉ thấy đại sơn đột ngột mọc lên từ mặt đất, bùn đất bay tán loạn rơi xuống, bộ phận chủ thể lại bị một cỗ lực lượng cường đại nhiếp chặt, ở trong hư không, như ném lên một nắm bùn thổ, bay về phía sau.

Đây là Di Sơn Pháp của hần.

Hần đưa tay chop một cái, một ngọn núi liền bay lên, đánh về phía Thái Sơn Lực Sĩ đuổi theo phía sau, tốc độ cực nhanh, loại ném này để người có một loại cảm giác không cách nào tránh né.

Chấn nhiếp chi ý rõ ràng.

Truy đuổi ngàn dặm này, lập tức dẫn tới tu sĩ dọc theo con đường này chú mục.

Liếc nhìn lại, ngàn dặm lên mây khói.

Tu sĩ bị bọn họ vượt qua từ trên đỉnh đầu, trong nháy mắt kia đều xuất hiện cảm giác tim đập nhanh, chỉ cảm thấy một nháy mắt bầu trời sụp đổ.

Còn nếu động phủ ở trên lộ tuyến bọn họ tiến lên, như vậy cấm chế trong động phủ, cũng sẽ ở trong nháy mắt kia sụp đổ.

Mà trong hai mắt Thái Sơn Lục Sĩ, một ngọn núi phía trước đột nhiên đột ngột mọc lên từ trên mặt đất, rồi lại nhanh chóng thu nhỏ, phảng phất bị người phía trước nắm vào trong lòng bàn tay, tùy theo liền thấy đối phương cũng không quay đầu lại ném một cái về phía sau, như ngọn núi nhỏ bị hất nắm trong lòng bàn tay, đón mà bay tới, lúc đầu chỉ là một điểm nhỏ, giống một nắm bùn thổ, nhưng trong khoảnh khắc, cũng đã to lớn.

Phảng phất theo gió mà lớn, trong nháy mắt đã che đầy bầu trời, hóa thành một tòa đại sơn giáng xuống từ trên trời, có một loại cảm giác hút nhau với Thái Sơn Lục Sĩ, rơi xuống đầu Thái Sơn Lục Sĩ.

Thái Sơn Lục Sĩ đưa tay, trong nháy mắt tay nâng lên, liền có một đoàn hoàng quang dâng lên, hoàng quang không ngừng phồng lớn trong tay, tay của hắn thế mà ở thời khắc này biến to lớn, bao phủ một khoảng trời, phảng phất không có thứ gì có thể đào thoát dưới tay hắn.

Vừa lúc, ngọn núi lớn kia rơi xuống tay của hắn.

Tay cùng núi đụng vào nhau, lại là một mảnh hoàng quang bộc phát giữa thiên địa, nhưng ngọn núi kia lại bị tay của hắn nâng, không có sụp đổ.

Mà Thái Sơn Lục Sĩ cũng hóa thành một cự nhân, núi kia bị hắn nâng ở trên tay, tùy theo thả nhẹ trên mặt đất,

trên mặt đất liền có thêm một ngọn núi lớn, mà người trong núi thế mà bình yên vô sự.

Một vùng này, từ đây nhiều hơn một ngọn núi mang theo truyền thuyết.

Người trong núi nhìn cự nhân như núi kia một cất bước cũng đã đi xa.

Tu sĩ trong núi, thấy cảnh này, lại có một loại cảm giác giống như đưa thân vào trong thần thoại.

Nhưng Thái Sơn Lục Sĩ sau khi buông xuống đại sơn, cũng đã mất tung tích Tứ Tàng đạo nhân phía trước.

Cho dù hần lấy tay chạm đất, lắng nghe tiếng vọng trong lòng đất.

Đại địa trong phương viên trăm dặm, hoàn toàn yên tĩnh, bởi vì bị ý vị pháp niệm của Thái Sơn Lục Sĩ cùng Tứ Tàng đạo nhân kia ép tới không thể động một cái. Mà đại địa ngoài trăm dặm thì náo động khắp nơi, đủ loại côn trùng, các loại sinh linh trong lòng đất đều đang xao động, đang khủng hoảng, đang chạy trốn ra ngoài.

Dưới nhiều động tĩnh che giấu như vậy, hần rút cuộc khó mà tìm kiếm được một vết tích của Tứ Tàng đạo nhân kia.

Trừ bỏ có chút đáng tiếc, hần cũng không có càng nhiều tiếc nuối, bởi vì đây là Nguyên Anh thứ hai hần luyện hóa từ Huyền Xá Châu, bản tính liền tương đối đậm đặc, đạo vận càng nặng nề hơn một chút.

Tay hấn chà trên mặt đất, cả người cũng đã tan vào trong lòng đất, tiếp tục tìm kiếm một phần cảm ứng mình cảm ứng được trong lòng đất.

Vừa rồi sờ dĩ sẽ xuất hiện ở nơi đó, là bởi vì Mao Tiểu Sơn dùng Xích Viêm phù lục của hấn, cuối cùng Xích Viêm phù lục kia đúng là không có hoàn toàn bộc phát, ngược lại bị giam cầm, điều này khiến tâm hấn sinh ra cảm ứng, cho nên mới nhìn xem, mà hiện tại đã hoàn toàn không có cảm ứng.

Hấn độn sâu trong lòng đất.

Đại địa với hấn tựa như nước, nhưng càng lặn xuống, càng có một loại áp lực, hoặc nói là một loại lực lượng nguyên tử, để độn thuật của hấn có một loại cảm giác muốn tán đi.

Hấn biết rõ, Nguyên Anh thứ hai của mình ngưng luyện mà thành từ thổ tính, đạo tính thuần túy, ở trong lòng đất như cá trong nước, nhưng cũng sẽ bị khắc chế.

Mà hấn biết rõ, loại cảm giác kia, ngay ở chỗ sâu nguyên tử bao quát phía trước kia.

Nhưng hấn cũng không hề rời đi, ngược lại ngồi xuống ngay ở biên giới này, hấn nghĩ tới một mảnh lực lượng nguyên tử này, có thể dùng luyện vào Âm Dương Hoàn.

Bởi vì Âm Dương Hoàn kia chính là lấy nguyên tử thạch làm chủ tài luyện chế mà thành.

Hắn vốn chính là phải luyện lại Âm Dương Hoàn, hiện tại có một mảnh lực lượng nguyên từ ở đây, vừa vặn.

Thế là trong lúc hắn niệm động, từ trong Thiên Đô Sơn bay ra một vòng ô quang, vệt ô quang kia không phải là bay thẳng tắp, mà là xoay vòng tròn bay ra ngoài.

Một vệt ô quang vặn vẹo cuốn ra từng vòng xoáy như có như không, đi về phương xa, mây mù gặp trên đường, đều xông lên mà tan, sau đó ở một chỗ, chui vào trong đất.

Chỉ thấy Thái Sơn Lục Sĩ ngồi ở chỗ đó đột nhiên đưa tay một trảo ở trong đất, vệt ô quang vặn vẹo kia liền rơi vào trên tay hắn, sau đó nhanh chóng định hình, hóa thành một vòng tay hai màu trắng đen xoắn cùng nhau.

Đây chính là Nguyên Từ Âm Dương Hoàn của hắn.

Hắn cầm Nguyên Từ Âm Dương Hoàn này suy tư, muốn luyện chế một kiện pháp khí thành pháp bảo, lại luyện chế pháp bảo thành linh bảo, đều không phải một chuyện đơn giản.

Nguyên Từ Âm Dương Hoàn này đã có thể xưng là pháp bảo, nhưng muốn hóa thành linh bảo, liền cần điểm ra một điểm linh tính kia.

Nhưng bất kể như thế nào, trước lấy Nguyên Từ Âm Dương Hoàn hợp luyện một mảnh lực lượng nguyên từ này lại nói.

Thế là, hắn cầm Nguyên Từ Âm Dương Hoàn trong tay

vút ra ngoài, chỉ thấy Nguyên Từ Âm Dương Hoàn kia rơi vào sâu trong đại địa, lại như vòng xoáy vô hình trong vũng bùn nguyên từ, bắt đầu vận vẹo chuyển động.

cvter: dận tỉ năm đc 1c mà toàn nước vl

Chương 58 : Viêm Ma Hồ Lô

Thiên Đô Sơn, trong Ly Hỏa Điện, một ánh đỏ phun trào.

Ly Hỏa trong hỏa tinh vọt lên giữa không trung, ngọn lửa rực rỡ, mà dưới ngọn lửa này bao khóa, có một hồ lô, cùng một tượng thần.

Tượng thần kia rất nhỏ, nhưng ngũ quan lại như là động đậy, giống như vụn vụn lên, đôi mắt kia giống như mở ra, bên trong một mảnh huyết hồng, dưới nhìn kỹ, lại như huyết uyên vô tận, trên thân Thần phảng phất đang thiêu đốt, lại giống là mọc ra bộ lông màu đỏ ngòm.

Đây là Xích Viêm Thần Tượng của Triệu Phụ Vân năm đó, về sau Xích Viêm Thần Tượng dung hợp lại với Yểm Ma, thế là Xích Viêm Thần Tượng liền như rót vào linh hồn, thế là tượng thần này liền có một cái tên khác, tên là Viêm Ma.

Mà cho tới nay, Viêm Ma Tượng này lại bị trói buộc, tựa như đao không có vỏ, mà Viêm Ma này lại khác biệt với đao, bởi vì nó có ý thức của mình, không phong ấn, Thần sẽ ăn mòn người nắm giữ, Triệu Phụ Vân ngay cả tế luyện đều không có, bởi vì tế luyện, pháp niệm bản thân sẽ dung nhập trong đó, mà Viêm Ma này liền có thể thông qua cảm xúc pháp niệm mà ảnh hưởng đến hắn.

Cho nên những năm này hắn đều một mực phong ấn, bao khóa trong phù lục.

Trong mơ hồ, Triệu Phụ Vân thể mà nghe được tiếng cười bất âm bất dương, tiếp lấy Triệu Phụ Vân lại nghe được Viêm Ma kia thể mà đang gọi tên của mình.

Triệu Phụ Vân không để ý đến, chỉ thấy hấn đưa tay chỉ hồ lô kia, đây là Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô, bất quá bị hấn tế luyện lại một phen, lửa trong hồ lô này đã bị hấn luyện thành hỏa vân.

Hỏa vân thành cấm.

Lâu nay, hấn trừ bỏ luyện Tịch Tà Hồng Ngọc Thủ, chính là tế luyện pháp cấm hỏa vân trong Thuần Nguyên Nhiếp Hỏa Hồ Lô, đem cấm chế nguyên bản trong hồ lô dung luyện thành một thể.

Toàn bộ cấm pháp trong hồ lô, có tác dụng cấm khống, tầm bổ, thúc đẩy Viêm Ma kia.

Mà Viêm Ma thì có năng lực nhập mộng, tạo mộng, nhiếp thần, đoạt niệm, ăn tinh huyết, đốt cháy.

Nếu là cần bố cấm trận, hồ lô này còn có thể làm áp trận chi linh.

Viêm Ma kia hẳn phải phát ý thức được cái gì, trong hồ lô có hỏa vân như lưỡi cuốn ra, khi bao khóa Thần kia, Thần kịch liệt giãy dụa, nghĩ thoát khỏi loại giam cầm này, điều này khiến trong lòng Triệu Phụ Vân có chút cảm thán, lực lượng bản thân Viêm Ma này còn không thể nói mạnh cỡ nào, nhưng linh tính, lại giống như là bẩm sinh.

Hoặc là nói Yểm Ma sau khi kết hợp với Xích Viêm Thần Tượng sinh ra một tia khí tức hương hỏa, Viêm Ma Tượng như là khai khiếu, tỉnh lại từ trong hỗn độn.

Thần kịch liệt giãy dụa, Triệu Phụ Vân cảm nhận được cảm xúc phẫn nộ trên người Thần, vào thời khắc này, Thần có thể nói là một thần linh vừa mới sinh ra.

Nhưng cấm chế hỏa vân trong hồ lô kia chính là chuyên môn vì Thần mà chuẩn bị, cho nên vô luận Thần giãy dụa như thế nào đều vẫn bị hỏa vân kéo vào trong miệng hồ lô kia.

Chỉ thấy trên thân Viêm Ma Thần Tượng kia quán lấy sợi tơ tuyến, không ngừng thu nhỏ bên miệng hồ lô, chỉ là ngừng trong chốc lát, liền rơi vào trong hồ lô, chỉ là cũng không hề hoàn toàn rơi vào trong hồ lô, đúng là lưu lại đầu Viêm Ma Thần Tượng ở bên ngoài, liếc mắt nhìn qua, liền giống như cái nắp của hồ lô.

Mà trong hồ lô, ý thức của Triệu Phụ Vân lại thấy rất rõ, những hồng vân hóa tia kia chui vào trong thân thể Viêm Ma Thần Tượng, ngay từ đầu, Thần còn kịch liệt giãy dụa, chậm rãi, Thần liền không giãy dụa nữa.

Cấm pháp trong hồ lô này, cũng không chỉ là giam cầm Thần, vẫn là vì tẩy bỏ Thần.

Những hồng ti kia đều chui vào Viêm Ma Thần Tượng, sau đó hòa làm một thể, lại sau đó, giống như một vị thần nho nhỏ ngồi ngay ngắn trên một đám mây đỏ, hướng thiên ngoại thăm dò, dòm ngó thế giới này.

Sau khi kết hợp với hồ lô này, hắn liền có thể có thể thông qua tế luyện hồ lô mà đạt tới khu ngụ Viêm Ma kia.

Vấy tay, hồ lô màu đỏ kia cũng đã rơi vào trên tay, miệng hồ lô này là đầu Viêm Ma, nhìn qua quỷ dị vô cùng.

Triệu Phụ Vân nâng ở trên tay, toàn thân hồ lô màu đỏ, trong lòng hắn đã có một cái tên mới —— Viêm Ma Hồ Lô.

Hơn nữa có thể được xưng là một kiện linh bảo, chỗ huyền diệu quỷ dị của nó, nhất định sẽ làm cho người kinh ngạc.

Một ngày này, đột nhiên có người tới bái phỏng hắn.

Cũng là sau khi hắn luyện bảo tu pháp kết thúc, Ly Hỏa Điện mở ra, viện thủ Vô Lượng Viện nơi đó có một trương Thiên Đô Sơn cấm trận phó sách đồ treo ở nơi đó, mỗi khi có cung điện giải trừ phong cấm, mây mù trên phó sách đồ kia liền sẽ tản ra, lộ ra một cảnh tượng trong núi.

Đến đây bái phỏng hắn là Hoàng Anh, Hoàng Anh đã sớm nhận biết Triệu Phụ Vân lúc ở Thượng Viện, mặc dù cũng rất nhiều năm chưa từng gặp, nhưng xem như mấy vị có giao tình với Triệu Phụ Vân ở trong núi này.

“Hoàng Anh bái kiến chân nhân.” Hoàng Anh hành lễ nói.

“Hoàng sư tử, khi chúng ta quen biết, liền lấy sư tử xưng hô, danh phận sớm định như thế, cần gì phải xưng cái gì chân nhân đây, chẳng lẽ người quen biết ta trước đây là giả sao?” Triệu Phụ Vân cười nói, Hoàng Anh trước mặt hắn, so với dáng vẻ trong lòng hắn, có không ít biến hóa.

Năm đó trên mặt cùng trong ánh mắt Hoàng Anh, có nhiều thuần chân không rành thế sự, mà hiện tại loại thuần chân kia thì giống như ẩn giấu lên, đại khái cũng là kinh lịch nhiều.

Bất quá lời nói này của Triệu Phụ Vân, trong mắt của nàng lộ ra mấy phần thần sắc lúc mới gặp năm đó.

“Kim Đan thần thai, chính là quá trình thuật nhập hoàn chân, người đã kết Kim Đan, nuôi thần thai, chính là chân nhân, trong sơn môn mặc dù từ trước đến nay tùy tính tự do, nhưng trong lòng chúng ta đối với người đi trước trên con đường tiến lên, không thể không tôn kính, tôn này chính là vậy, cũng là tôn tương lai có thể đến chính mình.” Hoàng Anh lại là rất nghiêm túc trả lời.

Điều này khiến Triệu Phụ Vân có chút ngoài ý muốn, dù sao hắn chỉ là bởi vì nhìn Hoàng Anh dáng vẻ nghiêm túc như vậy, mới nói như vậy, nghe lời nói của Hoàng Anh, hắn không khỏi nghiêm mặt nói: “Sư tử nói có đạo lý, nhưng cuối cùng chúng ta nhận biết trên trăm năm, lại há có thể đơn thuần lấy tu vi luận, sư tử qua nhiều năm như vậy, chưa từng tới Ly Hỏa Điện này của ta, hôm nay tới đây, chắc là có chuyện?”

Hoàng Anh trầm mặc một chút, nói: “Lần này đến, chủ

yếu là trong vùng núi mà ta tu hành kia, cũng muốn giống như Vụ Trạch Huyện, mời Xích Viêm Thần Hỏa của chân nhân giáng lâm ngừng chân.”

Triệu Phụ Vân đã có chút ngoài ý muốn, nhưng cũng không ngoài ý muốn, không ngoài ý muốn chính là hấn lương trước nhất định sẽ có không ít người muốn giống như Vụ Trạch Huyện, mời lửa giáng lâm, từ đó đạt tới mục đích mời lửa phù hộ, khu đốt âm tà.

Hấn tin tưởng nhất định sẽ phát triển ra đủ loại phương thức tế tự.

Mà ngoài ý muốn chính là sư tử trong Thiên Đô Sơn thế mà cũng phải đến mời lửa.

“Ta nhớ được sư tử tựa như là từng nói bình sinh nguyện vọng lớn nhất chính là có thể mở động lập phủ, thu mấy người đệ tử, lập một phương đạo thống tinh tu ở trong núi, không biết hiện sư tử tu hành ở nơi nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Ta ở địa phương chân nhân đã từng tu hành, trong một mảnh núi lớn sau Trấn Ma Bích kia, xây một tòa động phủ, tạm chưa thu đệ tử, ở trong núi kia đồng tu với chư vị đạo hữu, thấy sắc trời càng ngày càng mờ, nghe nói trên bầu trời Vụ Trạch Huyện có đại hỏa rơi xuống, rơi vào ngọn đèn các nhà, từ đây đèn đuốc bảo hộ gia đình, trừ tà đốt mị.”

Những chuyện Hoàng Anh nói tới này là chuyện trong dự liệu của Triệu Phụ Vân, hấn một lần kia để cả Vụ Trạch Huyện cử hành một trận tế tự to lớn như vậy,

chính là vì để cho Kim Ô Thần Điều của mình có thể rơi vào trên ngọn đèn của thiên gia vạn hộ, từ đây truyền bá hỏa ý ở nhân gian.

“Nguyên lai sư tỷ người tu hành ở nơi đó, Trần Ma Bích kia còn tại?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đương nhiên, Trần Ma Bích thành nơi chúng ta luận đạo, cũng là nơi trọng yếu chúng ta ngăn cản Âm Ma, cử hành nghi thức.” Hoàng Anh ngữ tốc nhẹ nhàng nói.

“Cử hành nghi thức? Cử hành nghi thức gì ở nơi đó?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Tế bích, đốt bích.”

Triệu Phụ Vân không biết Hoàng Anh nói tới đốt bích là nghi thức gì, nhưng nghĩ đến là có quan hệ với lửa, cũng không tiếp tục hỏi nhiều, chỉ là nói: “Chỗ ta có một thiên tế văn, khi các người cử hành nghi thức ở trước bích, tụng niệm nó là được.”

Sau khi Triệu Phụ Vân nói xong, Hoàng Anh muốn nói lại thôi, Triệu Phụ Vân nhìn thấy, liền hỏi: “Thế nào, Hoàng sư tỷ là có ý tưởng gì khác sao?”

Hoàng Anh nói: “Vừa rồi ở chỗ Kim Linh sư tỷ, nàng cho ta ra chủ ý, nói là nếu như có thể để tu sĩ trong núi đến Thiên Đô Sơn chúng ta ‘Mời lửa’, có thể làm cho mọi người biết, xuất từ Thiên Đô Sơn, nhiều quá trình mời lửa, để trong lòng mọi người sẽ càng trân quý, cũng sẽ để Thiên Đô Sơn càng hiển hách trong thiên địa.”

“Đã như vậy, vậy liền như thế đi.” Triệu Phụ Vân tất nhiên là không quan trọng.

Trong Ly Hỏa Điện ánh lửa tươi sáng, hấn ngẩng đầu nhìn lên trời, trời lại càng ngày càng âm đạm, giống như đã muốn đi vào ban đêm.

Chẳng bao lâu sau, sắc trời như này sẽ thành sắc trời bình thường, thời gian dương quang xán lạn sớm đã chìm vào chỗ sâu trong ký ức.

Chương 59 : Mời lửa cùng trở về

Triệu Phụ Vân đối với người khác đến mời lửa, là cảm thấy không quan trọng, chỉ cần hỏa chủng rải khắp thiên địa, mọi người tụng niệm kinh văn mình truyền bá, tế tự Kim Ô Thần Đế, như vậy Kim Ô Thần Đế trong Xích Viêm Thần Đẳng của mình liền có thể tiến một bước thuế biến.

Mà Kim Linh cũng không có ý định đơn giản cử hành một nghi thức, nàng muốn mượn cơ hội này định ra Xích Viêm Chân Hỏa chính tông là ở Thiên Đô Sơn.

Thế là nàng không chỉ có xây một tòa miếu ở trong Đô Hạ Thành, tên là Đô Hạ Kim Ô Thần Miếu.

Mà nghi thức mời lửa thì định ở ba tháng sau.

Thời gian trôi qua rất nhanh, một chớp mắt, vừa bế quan suy tư cũng đã đến.

Người ngoài núi là không cho phép vào trong núi, nghi thức mời lửa cũng được cử hành trước Kim Ô Thần Miếu Đô Hạ Thành, trong đó có một cái kiệu lớn màu đen đặt ở trong miếu.

Chung quanh có rất nhiều người vây xem, bên trong mười tầng bên ngoài mười tầng, càng có người bay ở trên trời nhìn, đây là lần đầu tiên có tế tự to lớn như vậy.

Ngay khi tế tự đến hồi cuối, người chủ trì hô: “Xin mời Kim Ô vào ngọn đèn.”

Theo một tiếng này dứt lời, mọi người liền nhìn thấy, từ trong chủ phong Thiên Đô Sơn mây mù vờn quanh kia, có một vệt kim quang phá vỡ bầu trời, lúc này mọi người phảng phất mới rõ ràng thấy được Thiên Đô Sơn, mọi người lúc này chỉ có một tưởng niệm, Thiên Đô Sơn này cư nhiên cao như thế, cách xa như thế.

Tất cả mọi người nhìn thấy, mây mù vây quanh Thiên Đô Sơn tầng tầng lớp lớp, có nhiều chỗ cuộn cuộn như nước, có nhiều chỗ lại tĩnh như băng vân, đó là trận pháp cấm chế của Thiên Đô Sơn.

Bọn họ cũng đều biết mình là ở chân núi Thiên Đô Sơn, thế nhưng lúc này Thiên Đô Sơn lại được kim quang chiếu rọi, hiển lộ ra một góc chân dung, mọi người mới phát hiện, Thiên Đô Sơn chân chính là cao xa như vậy.

Mọi người ở dưới chân Thiên Đô Sơn nhiều năm tháng như thế, nhưng chưa từng thấy hình dáng của Thiên Đô Sơn. Mà một vệt kim quang kia, mọi người cũng đều thấy rõ ràng, đó là một con kim sắc điểu, nó bay ra từ trong mây mù trên đỉnh núi cao, hướng phía Đô Hạ Thành mà tới.

Chỉ là khi mọi người thấy rõ ràng đó là một con thần điểu kim sắc ba chân, nó cũng đã đến trên không Đô Hạ Thành, trong một chớp mắt, giữa thiên địa xán lạn ngời ngời, tất cả mọi người không khỏi đều nhắm hai mắt lại, hoặc là dùng tay che mắt.

Cũng có người kiên trì không nháy mắt, nháy mắt hai mắt chỉ có một mảnh trắng mênh mông, cái gì cũng thấy không rõ, có người thì bỗng rơi lệ, trong lúc nhất thời, kêu rên đầy đất.

Nhưng mà ánh sáng xán lạn chói lọi này, chỉ trong nháy mắt liền biến mất.

Những người cử hành nghi thức, đã được cảnh báo trước, cũng không có ai bởi vì nhìn thẳng huy quang lấp lánh trên thân Kim Ô Thần Điều mà mù mắt, cả đám đều tiến vào trong miếu, nâng lên chiếc đại kiệu màu đen kia, đi về phía Trấn Ma Bích, bọn họ muốn mang về hỏa chủng này, đưa vào trong động phủ Triệu Phụ Vân mở trên Trấn Ma Bích.

Bọn họ lấy kia tòa động phủ kia làm kim điều thần miếu, một lần nữa điểm đốt hỏa chủng ở trong cấm bích, khiến cho cấm chế trên Trấn Ma Bích có thể kéo dài đến vĩnh viễn.

Những người nâng kiệu này đều là tu sĩ tu hành trong một vùng núi sau Trấn Ma Bích, một mảnh sơn dã kia cũng được đổi tên thành Trấn Ma Sơn.

Bọn họ đi cũng không nhanh, ước chừng đi một tháng mới đến Trấn Ma Sơn, nhắc lên rèm vải của chiếc kiệu đen kia, bên trong có một ngọn đèn đang thiêu đốt, mà đèn điểm trên đó giống như một con kim sắc điều đang vỗ cánh muốn bay.

Cuối cùng từ Hoàng Anh cùng hai người khác tiến vào trong động phủ, hai người này đều từng ở tọa hạ Triệu

Phụ Vân nghe đạo, có một người gọi Phòng Tiểu Sơn, ở dưới Trấn Ma Bích ngộ được một thân kiếm thuật, khi kiếm xuất ra, kiếm ảnh trùng điệp nặng nề như núi.

Hoàng Anh còn nghe nói, năm đó khi Triệu Phụ Vân tu hành ở đây, có một nữ tử đã dành hơn mười năm để dệt nên một bộ pháp bào, chính là bộ 'Chân nhân' mặc trên người kia.

Mà danh tự của nữ tu kia nàng cũng thăm dò được, tên là Cát Văn Vân, là tu sĩ Ly Sơn.

Khi Hoàng Anh đem đèn đặt ở nơi năm đó Triệu Phụ Vân đặt ngọn đèn, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ động phủ liền sáng rõ, vách động phát quang, sau đó, cả vách núi, liền phảng phất nhiều một tia kim sắc tươi sáng, mà ở chỗ cao của vách núi, trong tầng tầng lớp lớp sơn văn cấm họa kia, như có một sợi ánh nắng muốn dâng lên từ phía sau núi.

Loại cảm giác sắp dâng lên mà chưa dâng lên, lại tùy thời muốn dâng lên này, để cả tòa vách núi nhiều một chút cảm giác thiêng liêng thần thánh, để phiến thiên địa ẩm đạm này cũng sáng ngời lên.

Người tu hành chung quanh sơn bích đều nhìn thấy một màn này, từng người nhảy cẫng hoan hô. Tùy theo, trong núi lại sáng lên từng ngọn đèn, bọn họ khời lên từng vệt ánh lửa từ trên vách núi, thấp sáng ngọn đèn của mình, đặt ngọn đèn ở trong động phủ, những ngọn đèn này bởi vì là được thấp sáng bởi hỏa quang của Kim Ô, cho nên chỉ cần thoáng tế tự, chính là một kiện pháp khí có thể trừ tà đốt mị, có thể bảo hộ chiếu sáng

động phủ.

...

Triệu Phụ Vân được mời đến Thiên Đô Điện, lại một lần nữa nhìn thấy chưởng môn sơn chủ Phùng Hoằng Sư.

Trước kia khi hắn nhìn thấy Phùng Hoằng Sư, đều có một loại cảm giác núi cao chỉ ngửa, thâm bất khả trắc, mà hiện tại hắn nhìn đối phương, mặc dù không bằng trước kia, lại vẫn ngấm hoa trong màn sương, trong sóng ánh sáng vọng nguyệt, nhìn không rõ ràng.

Lần trước, lúc Triệu Phụ Vân gặp hắn, từ chỗ hắn biết, Phùng sư huynh muốn bình định lại thiên thời, chỉ là càng nhiều chi tiết hắn không biết, bởi vì hắn cảm thấy mình nghe cũng nghe không rõ lắm, vậy hỏi nhiều hơn nữa cũng không có tác dụng gì, cũng giúp không được gì, nếu như có thể giúp một tay, có thể xuất lực, như vậy nghe được ba chữ ‘Định thiên thời’ này, liền sẽ minh bạch ở trong lòng.

“Hắc ám càng thịnh, sắp nuốt hết ngôi sao.”

“Nếu mất đi ngôi sao, phiên đại địa này của chúng ta, sẽ chậm rãi thất lạc trong bóng tối.”

Lần này lời nói của Phùng Hoằng Sư, Triệu Phụ Vân nghe rõ, bởi vì hắn biết người sẽ bị lạc ở trong bóng tối, như vậy núi ở trong bóng tối cũng sẽ.

Trong bóng tối âm dương điên đảo, thời không rối loạn, như vậy một mảnh đại địa một ngọn núi sẽ thất lạc, cũng

là có thể tưởng tượng.

“Ngôi sao bên trong vùng trời này của chúng ta, nhưng thật ra là điểm tinh chi pháp năm đó tổ sư đối pháp với Tinh Chủ Tinh Diệu Cao Nguyên mà có được.”

“Trang điểm ngôi sao, đã định thời không, về sau tổ sư bọn họ lại thông qua phong thiện Tề Vân Sơn, phong Xích Viêm Thần Quân, khiến cho dư huy Xích Viêm lại ký kết hiện hình, ở trong bầu trời này của chúng ta, có ánh sáng mặt trời, sau đó lại điểm ra Thái Âm tinh thần, khiến cho phiến thiên địa này có ngôi sao có nhật nguyệt.”

“Chỉ là hiện tại dư huy cuối cùng của Xích Viêm cũng tán, một điểm chính yếu nhất trong tinh không đã phá, những ngôi sao còn lại này liền muốn chậm rãi tán loạn.”

Phùng Hoảng Sư nói cho Triệu Phụ Vân rất nhiều tin tức, chỉ là trong lòng hắn lại có một nghi vấn: “Đã như vậy, năm đó ở Tề Vân Sơn, vì sao người bỏ mặc vị trí Giáo Chủ Xích Viêm Thần Giáo thất truyền?”

“Dư huy ngàn năm, thụ phong thiện cùng hương hỏa, đã có người nhờ vào đó hoá sinh, đã đến thời điểm không thể không tán.” Phùng Hoảng Sư vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Có người nhờ vào đó hoá sinh? Ai?” Triệu Phụ Vân không hiểu.

“Bọn họ, những người đi màn trời kia muốn trở về, lúc âm dương mất trật tự, chính là lúc bọn họ trở về.”

Chương 60 : Chân tướng mở ra

“Bọn họ vút bỏ quê quán, lột đi nhục thân, vũ hóa phi thăng đi màn trời, nhưng lại trở về, đây là vì sao?” Triệu Phụ Vân hơi ngắc đầu, nhìn Phùng Hoằng Sư đứng ở trên đài cao, như tắm rửa lấy tinh quang truy vấn.

Phùng Hoằng Sư hai tay chấp sau lưng, ngắc đầu nhìn ngôi sao trên bầu trời, vai gầy gò của hắn cũng không thể chống đỡ áo bào, dưới tòa đại điện cùng tinh không khổng lồ này, cả người hắn giống như bị ép có chút uốn lượn, hắn giống như có chút không thể thừa nhận loại áp lực kia.

Thanh âm của hắn mang theo một tia cảm hoài dị dạng.

“Lúc kia, giữa thiên địa hỗn loạn từng bừng, Xích Viêm bạo liệt, Cực Dạ lại giống từng bãi bùn nhão cùng đầm lầy, có nhiều chỗ cường quang lấp lánh, có nhiều chỗ lại là một đám dạ đoàn u ám thôn phệ lấy sinh mệnh, trong đó yêu ma dựng dục, lại khắp nơi đều là chiến loạn, vô luận là thấp tu hay là cao tu đều khổ không thể tả, đều muốn có một an bình, thiên địa trong sáng, muốn một không gian có thể tự do tự tại tu hành, không cần vì tín ngưỡng, tộc đàn cùng tông môn của mình liều mạng, mà trong màn trời thiên ngoại, chính là một chỗ như vậy.”

“Truyền thuyết, chỉ cần thoát khỏi trói buộc của thân thể xuất sinh, lột đi một thân bùn trọc, đi tới đó, liền có thể thu hoạch được một thân phận thần linh, từ đó tự do tự

tại, trường sinh bất tử.”

Trong thanh âm của Phùng Hoảng Sư mang theo một tia cảm thán, lại có một tia trào phúng, nhưng không biết tại sao, Triệu Phụ Vân còn nghe được có một tia đồng tình trong đó.

“Từng có rất nhiều hạng người kinh tài tuyệt diệu, đều lột đi nhục thân, từ bỏ phiến đại địa này, tiến về màn trời, nhưng trong màn trời, cũng không phải như truyền ngôn, bọn họ mắc lừa, chỉ là cũng đã không về được.” Phùng Hoảng Sư nói.

“Đã bọn họ không về được, như vậy sư huynh làm sao biết được?” Triệu Phụ Vân chăm chú hỏi.

Phùng Hoảng Sư thở dài một cái, nói: “Qua nhiều năm như vậy, cuối cùng là có người đã trở lại, cho nên có người sẽ nói ra chân tướng bên kia.”

“Sư huynh là chỉ tổ sư?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, tổ sư đã từng trở lại.” Tinh thần pháp y trên người Phùng Hoảng Sư có điểm điểm vỡ nát có tinh quang hiển hiện, cùng tinh không trên bầu trời kêu gọi lẫn nhau.

“Chỉ là, tổ sư mặc dù trở về, lại cũng là ngăn ngại, mặc dù hần không nói rõ, nhưng cũng để lộ ra, người đi nơi đó đều bị hạ chú, chú kia tên là Nhập Mạc Pháp Thân Chú, người chịu chú này mới có thể hành tẩu tự do trong màn trời, có thể có cơ hội được thần vị.”

“Nơi đó đến tột cùng có thứ gì?” Triệu Phụ Vân nhíu mày hỏi.

“Nơi đó có đại ma, đại ma ăn hồn khí, đều là nô bộc, mà bây giờ các Thần sẽ xông vào dưới thủy triều hắc ám, bao phủ giới vực giới tuyến, tinh quang sắp tán, giới tuyến muốn bị xông phá, khi giới vực bị xông phá, những người đã từng lột đi thân thể kia, đều sẽ trở về, là ác quỷ đại ma, hay là một lần nữa đầu thai, đều có khả năng.”

Triệu Phụ Vân từ trong giọng nói của Phùng Hoàng Sư, cảm nhận được một tia sầu lo, còn có một loại oán giận không hiểu.

“Vậy không biết, chúng ta có thể làm chút gì đây?” Triệu Phụ Vân minh bạch, Thiên Đô Sơn nhất định phải làm gì đó, mà thân là một thành viên của Thiên Đô Sơn, cũng nhất định phải làm gì đó.

Trong tình huống thiên địa lật đổ này, không ai có thể đào thoát, hoặc có người có thể nằm ẩn núp, đợi đến phiên thế giới này, khi Địa Thủy Hỏa Phong trọng định trở ra, nhưng càng lớn có thể là ở trong quá trình này, mình sẽ giống như chuột trốn ở trong huyết động, bị nghiền ép mà chết.

“Người biết chuyện Xích Viêm bị phong cấm sao?” Phùng Hoàng Sư hỏi.

“Nghe nói qua, nhưng không biết toàn cảnh.” Trong lòng Triệu Phụ Vân hơi động, hỏi đáp, hắn từng tìm kiếm những ghi chép liên quan tới phương diện này ở trong

núi, nhưng xưa nay không có, chỉ có một ít sách các loại suy đoán.

“Năm đó, Thái Hư đạo tổ ngộ đạo ở đây, khi rời đi phân âm dương hư thực, màn trời chính là hư, là âm, một mảnh đêm tối, mà nơi chúng ta sống là dương, là thực, nhưng bởi vì âm dương tương hỗ lẫn nhau, cho nên, Thái Hư đạo tổ có lời, nói một vạn hai ngàn năm sau sẽ có hạo kiếp giáng lâm, hạo kiếp này chính là âm dương luân chuyển, hư thực chuyển đổi, là vì lưỡng nghi hỗ chuyển, mà sinh mệnh dương thể sau khi chuyển thành âm thể, phần lớn là không cách nào sinh tồn.”

“Bởi vì đạo cơ xây thành vốn không thích ứng với thể giới phía kia, cho nên tất cả mọi người đều sợ âm dương luân chuyển, ở ba ngàn năm trước, có người cho rằng, âm dương sở dĩ có thể luân chuyển như vậy, là bởi vì âm dương bất định, cho nên liền nghĩ một biện pháp muốn ổn định âm dương, mà đại biểu cho mặt dương chính là Xích Viêm.”

“Mọi người cho rằng nếu như có thể định trụ Xích Viêm, liền có thể định trụ âm dương luân chuyển. Mà đồng thời, khi đó Xích Viêm cường thịnh, để người tu hành khổ không thể tả, có rất nhiều tu sĩ cho dù tu hành trong động phủ, cũng sẽ ở trong nhập định cảm nhận được Xích Viêm chi ý, trong định cảnh bị đốt phá ý thức hải, cháy hỏng nhục thân.”

“Cho nên, lúc ấy rất nhiều cường giả trong thiên hạ đều tập hợp một chỗ thương lượng, định trụ Xích Viêm như thế nào, cuối cùng đem nhiệm vụ này giao cho tộc trưởng Vân thị nhất tộc, bởi vì lúc ấy Xích Viêm rất thịnh,

chỉ có vân cấm chi pháp có thể che đậy một hai.”

Triệu Phụ Vân nghe tới đây, lập tức minh bạch, đây nguồn gốc của việc phong cấm Xích Viêm, nhưng hiển nhiên, mọi người thương nghị chính là vì định trụ Xích Viêm, cũng yếu bớt nhiệt độ Xích Viêm, kết cục cuối cùng lại là Xích Viêm bị phong ấn, thậm chí có thể nói là vẫn lạc.

“Lúc ấy có ai?” Triệu Phụ Vân không khỏi hỏi.

Phùng Hoằng Sư hiển nhiên không có ý giấu diếm, sau khi nhìn Triệu Phụ Vân một chút, nói: “Có Dạ Quân, Bành Việt tổ sư Thiên Đô Sơn chúng ta, Tinh Chủ Tinh Diệu Cao Nguyên, Kính Thần Đảo Ảnh Thiên Kính, Tiểu Thánh Quân Thánh Hi Viên, phương trượng Tích Hỏa Tự, Không Minh tiên tử Không Minh Chi Địa, Tuyết Mỹ Nhân Đại Tuyết Sơn, lão tộc trưởng Vân thị, Tứ Tôn Giả, Tiên Quân Đại La Thiên, cùng Điện Chủ Vãng Sinh Điện.”

Triệu Phụ Vân nghe xong những người này, có chút là từng nghe, có chút là chưa từng nghe, đều là danh tự rất cổ lão xa xưa.

Hắn có chút ngoài ý muốn danh tự của một số người xuất hiện trong đó, tỉ như Bành Việt tổ sư Thiên Đô Sơn, còn có Tiên Quân Đại La Thiên, cùng Điện Chủ Vãng Sinh Điện kia.

‘Dạ Quân’ kia, nghe xong cái tên này, liền biết là có quan hệ với phiến thâm dạ kia, theo Triệu Phụ Vân, hắn nhất định là kẻ cầm đầu, nhất định là hắn cải biến kết cục

c cuối cùng, bằng không cũng sẽ không phải là loại đêm tối muốn nuốt chửng hết thảy này.

“Ta nghe sư huynh nói, mọi người thương nghị cũng không phải là phong cầm Xích Viêm vĩnh viễn, thế nhưng vì sao kết quả cuối cùng lại như vậy?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Bởi vì có người lừa gạt mọi người, có người ôm mục đích khác.” Phùng Hoằng Sư nói.

“Là ai? Là Dạ Quân sao?” Triệu Phụ Vân chăm chú truy vấn.

“Lúc ấy cũng có người cho là như vậy, cho rằng là Dạ Quân hợp mưu với Vân thị, bởi vì người có thể đạt được lợi ích ở trong đó chính là Dạ Quân, mà người có thể phối hợp, nhất định không vòng qua được Vân thị. Nhưng mà, khi mọi người muốn tìm Dạ Quân, lại phát hiện hắn đã về âm giới, mà có người tìm tới Vân thị nhất tộc, đại chiến một trận, cơ hồ đem Vân thị diệt tộc.”

Chương 61 : Năm đó

Triệu Phụ Vân không nghĩ tới thế mà nghe được tin tức liên quan tới Vân thị diệt tộc ở đây.

Điều này khiến hắn vừa ngoài ý muốn, vừa có một loại cảm giác số mệnh không hiểu, hắn nhớ rõ Vân Y Thanh tựa như một mục tìm kiếm di chỉ đô thành Vân thị, cũng là vì biết rốt cuộc là ai diệt Vân thị nhất tộc, đương nhiên, càng là vì tìm kiếm Xích Viêm.

“Năm đó lúc đại di người đưa người đến Thiên Đô Sơn, ta là biết, bởi vì năm đó sư tôn từng về Thiên Đô Sơn, còn có một người cũng tới, người kia chính là đại di của người.”

“Ta nhớ được, sư tôn cùng sư nương cùng đại di người từng cùng nhau thương nghị qua một ít chuyện, cụ thể là gì sau này ta mới biết được.”

Phùng Hoảng Sư nói đến đây ngừng một chút, nhìn về phía Triệu Phụ Vân, Triệu Phụ Vân tự nhiên truy vấn: “Mới biết được cái gì?”

“Mới biết được, nguyên lai sư tôn đi vào trong màn trời, cũng là vì tìm kiếm Xích Viêm, sư tôn cho rằng, khả năng có người giấu Xích Viêm vào một thế giới khác.” Phùng Hoảng Sư nói đến đây, cũng không dừng lại, tiếp tục nói: “Sư phụ nói, trong màn trời một mảnh u ám, băng lãnh, nếu là người vũ hóa trong quá khứ, không tiến vào thần cung, vậy liền tiêu vong trong tranh đấu với những đại ma kia, hoặc là bị thôn phệ, trừ phi tiến vào

thần cung, mới có thể an ổn sinh tồn tiếp.”

“Gia nhập thần cung có phải là có kỳ quặc?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Đúng vậy, sau khi tiến vào, sẽ thu hoạch được một đạo thần lục, sau đó liền bị quản chế ở thần cung.” Phùng Hoằng Sư nói.

Triệu Phụ Vân có một loại cảm giác kinh ngạc, nhưng lại quả là thế.

“Vậy tòa thần cung kia là ai thành lập?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Không biết, đây cũng không phải một tòa cung điện, mà là một cái **, chỉ là mọi người gọi là thần cung thôi, là giống như Xích Viêm, thuộc về nền tảng trấn áp thế giới, là đầu mối duy trì hai thế giới luân chuyển cân bằng.” (** hình như là nhục thể, bản tiếng trung bị cấm lên thành **)

Lúc này Triệu Phụ Vân liền sinh ra nghi hoặc, lập tức hỏi: “Đã có nền tảng trấn áp thế giới, như vậy Xích Viêm bị phong ấn, có phải là mang ý nghĩa hai thế giới liền sẽ cân bằng?”

“Không sai, đúng là như thế, sư phụ sau khi trở về từng nói, Xích Viêm bị phong cấm, cho nên hai thế giới không còn là loại âm dương giao thế kia, mà là muốn dung hợp.” Phùng Hoằng Sư ngưng trọng nói.

“Sau khi dung hợp sẽ như thế nào?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Sau khi dung hợp, âm dương đối xung, thiên địa quay về hỗn độn, nếu có thể sống sót trong đối xung, cũng sẽ bị ăn mòn ở trong hỗn độn trở thành Ma Thần, nói dễ nghe là Ma Thần, kì thực là quái vật.”

“Mà những người trốn ở trong ** liền có cơ hội thoát thân.”

Triệu Phụ Vân sau khi nghe, trong lòng đại khái hiểu thế giới này muốn trở thành dạng gì, hiện tại bị hắc ám bao phủ, liền có một loại cảm giác muốn bị quay về hỗn độn, hoặc là quay về Thái Hư.

Hắn bởi vì công pháp tu hành, càng có thể cảm nhận được loại cảm giác này.

“Hiện tại chúng ta phải làm gì?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Trước đó nói đến Bành Việt tổ sư vẫn đang truy tra đến tột cùng là ai lừa gạt mọi người, để cho cấm pháp vốn chỉ muốn hạn chế quang nhiệt của Xích Viêm, biến thành phong cấm hoàn toàn.”

“Là ai?” Triệu Phụ Vân lại một lần nữa truy vấn.

“Sơ bộ có thể được đến một danh sách, là một nhóm người lấy Dạ Quân cầm đầu, trong này có thể khẳng định là Dạ Quân, Vân thị lão tổ, Đại La Tiên Quân, cùng Điện Chủ Vãng Sinh Điện.”

Lời của Phùng Hoảng Sư kéo ra một ít cảnh tượng từ trong trí nhớ của Triệu Phụ Vân, tỉ như ‘Đại La Thiên’, lại

tỉ như trong Vãng Sinh Điện nhìn thấy những nhục thân lột xác ra đến liên quan tới ‘Bành Việt’ tổ sư, cùng Vãng Sinh Điện.

“Dạ Quân kia đến tột cùng là ai?” Triệu Phụ Vân lại hỏi.

“Dạ Quân, trước khi Xích Viêm bị phong ấn nghe nói vẫn là một người rất sinh động, nhưng luôn xuất hiện với nhiều hình tượng, khi lấy dáng vẻ nữ nhân xuất hiện gọi Dạ Yến, nhưng khi hấn xuất hiện, lại thường sẽ mang đến khủng bố, lại được xưng là Dạ Yểm, hoặc là Diêm Ma, còn có vài nơi người thờ phụng hấn, xưng hấn Diêm Quân.”

“Hấn là đản sinh trong u ám?” Triệu Phụ Vân truy vấn đối với lai lịch của Dạ Quân này.

“Có thuyết pháp này, truyền thuyết hấn là hóa thân của u ám, là ma lớn nhất trong màn trời, am hiểu mê hoặc nhân tâm nhất, có thể vô thanh vô tức tiến vào mộng cảnh của người khác, vặn vẹo tâm ý của người khác, đầu nguồn của tu hành Trúc Mộng Đạo, hấn là mộng yểm có mặt khắp nơi trong lòng mọi người.” Phùng Hoảng Sư rất ngưng trọng nói.

Triệu Phụ Vân cảm giác được sư huynh của mình lúc nói đến hấn, có một loại cảm giác kiêng kị thật sâu, đồng thời, trong lòng hấn cũng sinh ra một chút kinh nghi, hỏi.

“Những người kia vốn chỉ muốn che đậy Xích Viêm, lại đột nhiên biến thành phong cấm, có phải là bị Dạ Quân này mê hoặc rồi? Thậm chí, bọn họ muốn che đậy Xích Viêm cũng là bị dẫn dụ rồi?”

Phùng Hoàng Sư sau khi nghe được lời như vậy của Triệu Phụ Vân, lại cũng không ngoài ý muốn, nhưng vẫn có chút thờ dãi một cái, nói: “Từng nghe sư tôn nói, Bành Việt tổ sư tham dự trong đó, đúng là bởi vì cảm thấy viêm hỏa của Xích Viêm quá thịnh, để tu sĩ thế gian khổ không thể tả, hấn nói tu sĩ thế gian lúc ấy, cơ hồ từng người đều nghĩ nếu Xích Viêm này có thể ám trầm xuống mới tốt.”

“Về phần sau đó đem Xích Viêm từ che đậy đổi thành phong cấm, là có khả năng này, chỉ là Bành Việt tổ sư nói hấn người mang ấn của Thiên Đô Sơn, tu Trấn Thần Ấn Pháp, có thể trấn áp vọng niệm, cũng không có cảm giác được ý mê hoặc gì.”

Thứ Phùng Hoàng Sư nói tới, căn bản là những gì đã được ghi chép trong thư tịch ở Tàng Pháp Lâu, mà hiển nhiên chỉ có thân phận sơn chủ chương môn mới có thể hiểu rõ, nhưng hiện tại hấn đang nói cho Triệu Phụ Vân nghe.

“Bất quá, nếu nói Dạ Quân mê hoặc người Vân thị nhất tộc, đó cũng là rất có thể, vân cấm chi pháp của Vân thị nhất tộc là máu chốt che đậy Xích Viêm, lúc đầu mọi người thương lượng từ Vân thị đến bên một đóa vân cấm, những người khác đến sưu tập bảo tài phụ trợ.”

“Chỗ máu chốt trong đó còn ở chỗ, Dạ Quân muốn đem pháp vận u dạ hợp nhất vào vân cấm, mới có thể đưa đến tác dụng che đậy đối với Xích Viêm, mà nơi này liền có khả năng bị lợi dụng.”

Triệu Phụ Vân nghe đến đó, liền lại hỏi: “Đã như vậy, là ai muốn diệt Vân thị nhất tộc đây?”

“Đại di người hoài nghi là Đại La Thiên cùng Địa Uyên quỷ tộc cùng nhau hủy diệt Vân thị.” Phùng Hoảng Sư quay đầu nhìn Triệu Phụ Vân một chút, rất nghiêm túc nói.

“Đại La Thiên là Đại La Tiên Quân?” Triệu Phụ Vân hỏi lại.

Phùng Hoảng Sư lại một lần nữa quay đầu nhìn ngôi sao mờ mờ trên thiên không kia, trong miệng lại đồng thời hồi đáp: “Là Đại La Tiên Quân mở Đại La Thiên.”

“Thế nhưng, Đại La Tiên Quân cùng Vân thị không phải cùng một bọn với Dạ Quân sao?” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Theo đại di người nói, Vân thị là bị lừa gạt, sau khi phát hiện mình mắc lừa, liền muốn đổi ý, muốn phóng thích Xích Viêm, thế là liền lọt vào diệt tộc. Địa Uyên quỷ tộc, đó là nanh vuốt của Dạ Quân, bất quá, đại di người cảm thấy nhất định không chỉ có nguyên nhân này.”

“Đại di người từng nói, Vân thị cơ hồ đã không sai biệt lắm xem như hủy diệt, nhưng lại vẫn có Đại La Thiên đang đuổi giết tộc nhân Vân thị tản mạn khắp nơi, đồng thời có nguyên nhân khắc sâu vào trong huyết mạch, thẳng đến chỉ còn lại một mình nàng, mà sau đó Đại La Thiên cũng hủy diệt, người truy sát mặc dù ít đi, lại vẫn còn, loại truy sát này đây dura mấy ngàn năm.” Phùng Hoảng Sư chậm rãi nói.

“Là gì? Nàng có nói sao?” Triệu Phụ Vân sau khi hỏi ra một câu kia, Phùng Hoằng Sư chậm rãi quay đầu lại, nhìn xem Triệu Phụ Vân, ánh mắt thâm thúy nói: “Nàng nói, nàng cảm thấy khả năng tìm tới nguyên nhân.”

Trong lòng Triệu Phụ Vân có chút trầm xuống, nhưng mà, hắn đột nhiên có một loại dự cảm xấu.

cvter: đ m con tác tỉ năm ra 1c mà đọc cảm giác thiếu chữ thiếu câu nhiều vl

Chương 62 : Giải đáp

Triệu Phụ Vân rất nhanh liền kịp phản ứng, thân phận của hắn chính là huyết mạch Vân thị, mà lại, từ đủ loại dấu hiệu xem ra, thân phận lai lịch của mình thật không đơn giản, không chỉ đơn thuần là huyết mạch Vân thị.

Tỉ như tức tuệ của mình, đến hiện tại, hắn đúng là có chút cảm giác không chân thật, trí nhớ kiếp trước đã chậm rãi mơ hồ, phảng phất đều bị viên mặt trời trong lòng mình chiếm lấy, đem những ký ức kia đều hóa thành quang điểm thiêu đốt, hoặc là nói bị quang điểm đốt cháy.

Nhất là gần đây, hỏa vận trong lòng hắn giống như hạt giống đang một lần nữa nảy mầm, hắn biết, là bởi vì có Kim Ô Thần Điều, rơi vào các nơi, đã đang mọc rễ nảy mầm trong lòng mọi người, hắn biết rõ, nếu hỏa chủng rơi xuống, liền sẽ rất nhanh truyền bá ra, tinh tinh chi hỏa, rất nhanh liền thành liệu nguyên chi thể.

Loại nguyên lực hương hỏa này, sẽ để cho Kim Ô Thần Điều trong lòng mình chân chính bay ra từ trong trí nhớ, từ thần thoại của một thế giới khác bay vào hiện thực ở đây.

Mà loại cảm giác này, cũng tựa hồ đang xác minh tu hành của chính hắn, tựa như mưa ánh sáng trút xuống, bao phủ hồ nước trong người hắn, bao phủ những sông núi kia, có thể tiên đoán tương lai, núi đều sẽ bị bao phủ, sau đó hóa thành đáy biển, mà trong lòng sẽ chỉ có một mảnh biển Xích Viêm thiêu đốt.

Hắn đột nhiên có một loại ý nghĩ.

Hắn cảm thấy có người mượn thân thể của mình bồi dưỡng ra Xích Viêm mới.

Nhìn Phùng Hoảng Sư, hắn nhin không được mà hỏi: “Có một việc ta muốn thỉnh giáo sư huynh.”

“Mời sư đệ nói.”

“Sư huynh nhận biết đại di ta Vân Ý Thanh, có một người muội muội gọi Vân Ý Hồng hay không?” Triệu Phụ Vân hỏi.

Phùng Hoảng Sư có chút ý vị thâm trường nhìn Triệu Phụ Vân một chút, nói: “Ta biết Vân Ý Thanh là không có, nhưng khả năng ở chỗ người khác nàng là có, vân vô thường, theo gió mà động, ta từng gặp nàng, là lúc nàng đó, nàng sau đó là dạng gì, ta cũng không biết.”

Triệu Phụ Vân nghe những lời này, mới nghe chỉ cảm thấy kinh ngạc, ý nghĩ nhất chuyển trong lòng, liền lại lập tức nghe rõ ý tứ của Phùng sư huynh.

Ý của hắn đại khái là, hắn chỉ biết một mặt của Vân Ý Thanh, mà một người có bao nhiêu mặt, hắn cũng không biết, một tầng ý tứ khác là vạn sự vạn vật là đang biến hóa phát triển, không thể dùng một ấn tượng đã từng gặp đi quy kết toàn bộ của đối phương.

Hắn giống như trả lời, lại giống không trả lời, nhưng Triệu Phụ Vân lại không thể trách hắn không cho mình

đáp án.

Mà trong lòng Triệu Phụ Vân mơ hồ đã có đáp án.

Từ tin tức Triệu Phụ Vân thu hoạch được đến nói, đại di có thời gian một mình, mà khi một mình, người nhận biết nàng đều chắc chắn chỉ có một Vân Ý Thanh, không có Vân Ý Hồng nào, nhưng cha ruột của Triệu Phụ Vân lại gặp Vân Ý Hồng.

Trong Hợp Sinh Thị kia, ngay từ đầu hiển nhiên là hai tỷ muội cùng nhau tiến vào nơi đó, nhưng sau đó liền chỉ có một Vân Ý Thanh trở về, thế là mặt người giữ cửa kia nhận ra hắc giống Vân Ý Hồng, cho nên nói với hắc Vân Ý Hồng bị bán.

Như vậy, đến tột cùng có một người như Vân Ý Hồng hay không?

Trong lòng Triệu Phụ Vân vẫn không cách nào xác định.

Cũng may, hắc cũng không phải người xoắn xuýt, thế giới này bí mật nhiều như vậy, từ thiên địa đến người thế giới này, những người trước đây, những người ở hiện tại, cho dù là sơn chủ trước mặt này cũng có một thân bí mật, bộ dáng của hắc giống như bị bí mật đè cong eo, thậm chí Triệu Phụ Vân cảm thấy, hắc nói ra những bí mật này có một loại cảm giác như được giải thoát.

“Sư huynh gọi ta đến, không chỉ đơn thuần là nói cho ta những chuyện này a!” Triệu Phụ Vân chậm rãi nói.

Thần sắc của Phùng Hoảng Sư nguyên bản mang theo vài phần mệt mỏi ở một khắc này nhanh chóng biến mất, nói: “Sư tôn từng nói, nếu ngôi sao tán rơi, nghĩ là lúc lưỡng giới hợp lưu, hiện tại ngôi sao nơi này đã có chút tán, loại tán này tốc độ rất nhanh, là bởi vì toàn bộ đại trận mà Vũ Chu Quốc bày ra năm đó đã bị phá hủy.”

“Mà chỗ máu chốt của đại trận kia, chính là hoàng cung trong kinh thành. Kết hợp với những gì đã xảy ra trong suốt những năm qua, cùng tin của Phong Lôi sư huynh mấy ngày trước, hấn nói Hoàng Đế ở kinh thành xảy ra vấn đề, nếu đúng như vậy, vậy liền muốn đem trấn sát, sư đệ tu hành ở lúc máu chốt, lẽ ra không nên quấy rầy, cho nên muốn hỏi một chút Nguyên Anh thứ hai của sư đệ người phải chăng có nhàn hạ đi kinh thành một chuyến.”

Mặc dù Triệu Phụ Vân cho tới hiện tại chưa từng hiển lộ Nguyên Anh thứ hai trước mặt hấn, nhưng hấn biết Phùng sư huynh nắm giữ cấm chế của Thiên Đô Sơn, tất cả người hoặc là linh ra vào, hướng chi Nguyên Anh thứ hai thoát ra núi, hấn khẳng định có thể phát giác được.

Triệu Phụ Vân hơi nhắm mắt, tâm thần trầm xuống chỗ sâu, cũng đã cảm giác được Âm Dương Hoàn do Nguyên Anh thứ hai tế luyện đã đến thời khắc cuối cùng, sắp sửa công thành.

“Nhanh tốt, khoảng mười ngày liền có thể.” Triệu Phụ Vân nói.

Phùng Hoảng Sư nói: “Thái Hư Đạo Tổ từng có một câu

nói, hết thủy đồ vật hư vô muốn hiển hóa ở thế gian này, đều nhất định phải trải qua giai đoạn này mầm trọng yếu, sợi rễ nhất định phải xâm nhập trong phiên thế giới này, mới có thể chân chính trưởng thành.”

Triệu Phụ Vân lập tức hiểu được hắc nói chính là Kim Ô từ sâu trong trí nhớ của mình hiện ra trên thế gian này, cũng chính là mặt trời.

Hắc cũng không có ý định suy đoán ở trong lòng nữa, lúc này hỏi: “Sư huynh, năm đó để ta đi Tề Vân Sơn, phải chăng đã biết trước Xích Viêm chi hỏa sẽ chọn ta, cũng biết Xích Viêm trùng sinh trong người ta lúc này?”

Hắc vẫn nhớ rõ sau khi mình tiếp thu một bộ phận Xích Viêm chi hỏa, bị truy đuổi tới Thiên Đô Sơn, thứ truy đuổi hắc, chính là ý chí của ‘Xích Viêm’ được sinh ra ở vùng đất Vũ Chu này, bởi vì nơi này từng sắc phong Xích Viêm Thần Quân, nhưng cũng không giống với Xích Viêm nguyên bản đản sinh trong thiên địa này.

Nó vì cầu sinh, không muốn ý chí của mình tan đi trong trời đất, cho nên muốn rơi xuống trong người Triệu Phụ Vân, để Triệu Phụ Vân làm người phụ dương kia, nhưng bị Thiên Đô Sơn chặn lại.

Lấy tu vi lúc ấy của Triệu Phụ Vân, là khó mà gánh vác, hơn nữa nếu bị ý chí kia tiến vào thân thể, hắc muốn dùng thời gian dài đến làm hao mòn, ảnh hưởng tiến trình tu hành của hắc.

“Bởi vì hỏa ý trong thân thể người đã nồng đậm, một lần kia người đi đều là người có duyên phận với ‘Xích Viêm’,

sau đó vì người ngăn ý chí của ‘Xích Viêm’, cũng là việc nên làm, mà hiện tại, trong người người phải chăng có Xích Viêm trùng sinh, nếu người cảm thấy có, đó chính là có, nếu người cảm thấy không phải, vậy liền không phải.”

Triệu Phụ Vân không nói gì nữa, ‘Xích Viêm’ sinh ra trong người hẳn là gì, chỉ có chính hẳn rõ ràng nhất, chỉ ít hiện tại hẳn cảm thấy, hết thấy đều lấy ý chí bản thân làm gốc.

“Ý trong người ta, tự nhiên chính là ý của ta.” Triệu Phụ Vân khẳng định nói, lại giống như nói cho hỏa diễm bốc lên trong lòng mình nghe.

“Người nghĩ như vậy, thuận tiện, tuổi tác của chúng ta mặc dù chênh lệch rất lớn, nhưng người là sư đệ ta, đây là sự thật, chuyện tu hành, dù ở mình, nhưng nếu cần ta làm gì, cứ tới tìm ta.” Phùng Hoằng Sư nói.

“Sư huynh, thiên địa đều sắp lật úp, Thiên Đô Sơn đều chưa hẳn có thể bảo tồn, người ta như thế nào cũng không biết, không cần phải nói những lời này an lòng ta, người lại nói lúc nào vào kinh thành, có bao nhiêu người sẽ cùng đi.” Triệu Phụ Vân hỏi.

“Sau một tháng, chúng tu Đại Chu sẽ hội tụ ở kinh đô.” Phùng Hoằng Sư không tiếp tục nói chuyện khác.

Chương 63 : Thần thoại truyện ký

Trong lòng đất sâu thẳm, có một người ngồi ở chỗ đó, cả mặt đất như một người khổng lồ ngồi yên lặng, thân lớn như núi, đỉnh đầu không phải là đám mây đen dày đặc giữa thiên địa lúc này, mà là một mảnh màu vàng đất, tương tự vòm trời, nhưng lại có chất lỏng thổ vận màu vàng đang cuộn cuộn.

Đây là nhận pháp quang trên người cự nhân kia ảnh hưởng, bùn đất ở xung quanh hắn đều đã không còn là đáng vẻ nguyên bản, giống như nước, lại giống mây mù.

Mà phía trước cự nhân, có một mảnh màu đen như đại dương mênh mông, bên trong lại có ánh lửa ở trong đó, có một vòng xoáy, mơ hồ có thể nhìn thấy một vòng tròn cực lớn đang xoay tròn, mà đại dương mênh mông màu đen kia liền lưu chuyển theo vòng tròn kia, mà ánh lửa chính là quán quanh ở trên vòng tròn kia.

Mà ánh lửa nơi đó là hỏa điểm trên Xích Viêm Thần Đăng, Âm Dương Hoàn không ngừng hấp thu lực lượng nguyên tử, không ngừng được tế luyện.

Cự nhân ngồi ở chỗ đó chính là phân thân Nguyên Anh thứ hai của Triệu Phụ Vân, hắn một thân pháp quang lưu chuyển, ngón tay nắm bắt pháp quyết, bắn ra từng đạo pháp quang, rơi vào trên vòng tròn, hình thành từng đạo ấn ký.

Ba ngày sau, chỉ nghe hấn há to miệng thở nhẹ, một đạo chú âm rộng lớn vang vọng không gian này.

“Thái Hư sắc lệnh: Bằng âm cấm dương, hư thực vô định, sắc!”

Hư không ở trong tiếng pháp chú này chấn động, nhưng sau khi pháp chú hạ xuống, toàn bộ không gian trong nháy mắt ngưng lại, chỉ thấy cự nhân vẫy tay, vòng tròn to lớn kia, bay ra từ trong một mảnh hải dương màu đen, sau đó không ngừng thu nhỏ, hướng trên tay cự nhân đeo lên.

Mà cự nhân cũng thu nhỏ theo, từ nguyên bản lớn nhỏ như núi, thu nhỏ thành một người bình thường, diện mục màu vàng đất, một thân ý vị nặng nề.

Chỉ thấy hấn ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời màu vàng đất, trong đôi mắt của hấn nổi lên hào quang màu vàng, bầu trời kia đúng là mở rộng trong mắt hấn, để lộ bầu trời đen kịt bên ngoài.

Lại thấy hấn bắn lên, thân thể đúng là hóa thành một mảnh mây khói màu vàng đất, cuốn lên một ngọn đèn thần bí mà xán lạn kia, bay về phía bầu trời.

Khói vàng cuộn cuộn ra đại địa, trong bầu trời hóa thành một tay áo khổng lồ, toàn thân màu vàng đất, chỉ thấy hấn dùng ống tay áo, một ngọn đèn bay ra, trong nháy mắt, phiên thiên địa này vì đó sáng lên.

Mà đèn này lại đi xa về một phương hướng, quang mang trên ngọn đèn loá mắt, chiếu rọi đại địa, cả kinh

sinh linh trên mặt đất đều ngẩng đầu nhìn lên trời.

Quang mang này chiếu qua một chút động phủ, kinh động người tu hành trong động phủ, có người, hoặc thi, hoặc yêu đều kinh hô: “Xích Viêm?”

Bọn họ ngẩng đầu nhìn lên trời, chỉ thấy một đoàn hào quang chói sáng lại nhanh chóng đi xa, giống như một con chim thần vàng óng, quang mang lấp lóe một chút, cũng đã đi xa.

Thái Sơn Lục Sĩ sau khi ra đại địa, phân biệt phương hướng, đi về một phương hướng, một đầu đắm vào trong lòng đất, đại địa ở trước mặt của hắn giống như nước nhộn nhạo lên.

Cả người hắn lặng yên không một tiếng động chui vào trong đó, nhưng toàn bộ đại địa lại giống như lên sóng, nguyên bản đại địa trạng thái tĩnh đột nhiên phun trào lên, giống như chịu loại gió vô hình nào đó lay động, đại địa đập trùng như sóng lớn, bất quá, rất nhanh liền lắng lại.

Hắn muốn đi kinh thành.

Mà kinh thành lúc này lại cũng không hắc ám giống những nơi khác.

Có lẽ có người cho rằng thế giới hắc ám chính là một mảnh đen kịt, nhưng trong thế giới này, trong thế giới hắc ám lại có đủ loại nguồn sáng, mặc dù rất yếu ớt, nhưng cũng để chút ít ánh sáng này ở trong một mảnh hắc ám lộ ra mỹ lệ như vậy.

Trên bầu trời kinh thành, có một đoàn hào quang, một đoàn hào quang này không biết xuất hiện khi nào, khi người trong kinh thành ngẩng đầu, sẽ cảm thấy trong đoàn hào quang kia có đồ vật.

Mà người trong kinh thành cũng không biết phát hiện từ lúc nào, địa phương ngoài kinh thành đều là một vùng tăm tối, rời thành không đến trăm dặm, nhìn bầu trời chỉ có thể nhìn thấy mây thật dày, mà trong núi xa mặc dù có chút ánh sáng ắt, nhưng mọi người lại không dám tới gần.

Mà những năm gần đây, nhân khẩu trong kinh thành giảm bớt rất nhiều.

Vẫn chưa nhìn thấy người chết thành đống, nhưng lão nhân chết rồi, lại không thấy bao nhiêu tiểu hài xuất sinh.

Đương nhiên, người kinh thành giống như đang phát sinh ra loại chuyển biến nào đó.

Toàn bộ kinh thành, sáng ngời nhất chính là hai địa phương, một là hoàng cung, một là Trích Tinh Lâu, chỉ là hiện tại trong hoàng cung lại vẫn luôn im lặng, ngẫu nhiên có người ra vào, lại càng lộ ra quanh quẽ cùng thần bí.

Ánh sáng trong hoàng cung giống như đoàn hào quang trên bầu trời, lạnh lùng, thâm thúy mà thần bí.

Mà trong Trích Tinh Lâu thì lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác, Trích Tinh Lâu lại là một mảnh quang hoa

xanh trắng, có người nói quốc sư trong Trích Tinh Lâu lấy xuống ngôi sao trên trời cất vào trong lâu, cho nên ngôi sao trên trời không thấy.

Mà ngày gần đây, có người phát hiện không ngừng có người tiến vào trong Trích Tinh Lâu.

Những người kia đều đến từ trong hư không u ám ngoài kinh thành, ngự pháp bảo hoặc pháp quang mà tới.

Nguyên bản yên tĩnh Trích Tinh Lâu cũng trong vòng một đêm trở nên huyên náo, trong lúc nhất thời, trong Trích Tinh Lâu đèn đuốc sáng trưng, từ trong đó bay ra tiếng uống rượu càng làm cho tòa thành trì phảng phất chậm rãi muốn chết đi này đột nhiên nhiều hơn mấy phần khí tức yên hỏa.

Chỉ là có người trong thành phát hiện, người tiến về Trích Tinh Lâu liên tục không ngừng, thậm chí có người nghe được khi vào lâu còn có thông báo môn phái cùng danh tự.

Các động các núi, các phái các tông, lại hoặc là khê nào đó hà nào đó cốc nào đó.

Người tới phần lớn đều là độc thân một mình, ngay cả môn nhân đệ tử đều không theo bên người, lấy các loại pháp bào pháp y.

Lại đột nhiên, có một người đột nhiên xuất hiện ở trên đại địa ngoài thành trăm dặm, hấn một thân pháp bào màu vàng đất, sắc mặt màu vàng đất, ở trong bóng tối, trên người hấn tản ra hào quang màu vàng đất.

Dưới chân hấn, đại địa kia giống như chập trùng, giống như sóng nước lên gợn sóng dưới chân hấn.

Sau đó, liền thấy hấn bước ra một bước, người cũng đã biến mất, khi xuất hiện lại, đã đến Trích Tinh Lâu.

Một ngày này, Thái Sơn Lục Sĩ Nguyên Anh thứ hai của Triệu Phụ Vân đến kinh thành.

Sau khi đến nơi này, Triệu Phụ Vân mới biết được, nguyên lai người tới nơi này đều là thụ hiệu triệu của Thiên Đô Sơn mà tới.

Mà thông qua Thái Sơn Lục Sĩ, hấn nhìn thấy một trong tam đại Kim Đan lão tổ năm xưa của Thiên Đô Sơn, hiện tại Nguyên Anh Chân Quân.

Phong Lôi Chân Quân.

Triệu Phụ Vân lần thứ nhất thấy Phong Lôi Chân Quân, lại cảm nhận được một cỗ pháp vận phong lôi mệnh môn trên người hấn.

Mặc dù nơi Thái Sơn Lục Sĩ đứng, gió không nổi, lôi không vang, nhưng uy thế trên người Phong Lôi Chân Quân lại là mệnh môn uy nghiêm, lại có mấy phần cảm giác thiên tượng.

Trong mắt Phong Lôi Chân Quân tướng mạo già nua, nhưng lại có một cỗ uy nghiêm mãnh liệt.

Thái Sơn Lục Sĩ của Triệu Phụ Vân cũng không phải

vừa mới tới, hắn đã tới một đoạn thời gian, chỉ là không có đi tới Trích Tinh Lâu, không có đến gần kinh thành trong vòng trăm dặm, mà là ở trên núi phía xa, nhìn xem không ngừng có người đến Trích Tinh Lâu.

Từng người đến từ trong bóng tối, để hắn cảm thấy giống như thân ở trong hỗn độn, những người chạy đến từ đằng xa, chui ra từ trong sương mù hắc ám này, giống như tiên thiên sinh linh sinh trong hỗn độn, tham gia lấy loại tụ hội nào đó.

Hắn cảm giác mình đang chứng kiến thần thoại cùng lịch sử, mà chính hắn cũng là một thành viên trong thần thoại lịch sử.

Có lẽ hậu thế sẽ có truyền thuyết, trong thiên địa, khi một vùng tăm tối hỗn độn, có tiên thiên sinh linh tụ triệu đến tinh lâu, cùng tru Ma Thần.

“Qua nhiều năm như vậy, ta âm thầm giao thủ rất nhiều lần với hắn, hắn mặc dù không đi ra hoàng cung, nhưng tất cả thủ đoạn của ta đều bị hắn hóa giải không tiếng động, người thấy đoàn hào quang trên bầu trời kia không, ở trong đó có đồ vật.”

“Thứ gì?” Thái Sơn Lực Sĩ hỏi.

“Không biết.” Phong Lôi Chân Quân đứng ở Trích Tinh Lâu ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Không biết?” Thái Sơn Lực Sĩ hỏi lại.

“Đúng vậy, không biết, nhưng ta biết, đồ vật ở trong đó

rất nguy hiểm, rất nguy hiểm, cho nên ta muốn phá hủy nó.” Hiển nhiên hiện tại Phong Lôi Chân Quân còn chưa thăm dò rõ ràng ở trong đó có thứ gì.

Nhưng Phùng Hoàng Sư ở xa Thiên Đô Sơn lại biết, vị trong hoàng cung kia, là đang phá hư đại trận lập xuống từ khi kiến quốc của Đại Chu, phá hư đại trận không phải là mục đích, mà là muốn lật úp toàn bộ thế giới.

“Phùng sư đệ để người đến, ta đã rất cao hứng, hơn nữa hắn còn đem Thiên Đô Sơn tự lập phái đến nay, người tu hành thế lực truyền thừa từng tới Thiên Đô Sơn đều triệu tập tới đây, cơ hồ là dốc sức mà trợ, dù cho Phùng sư đệ không đến, ta cũng không trách hắn.”

Triệu Phụ Vân biết, những người tới này, đều là qua nhiều năm như vậy, có nguồn gốc với Thiên Đô Sơn, thậm chí hắn còn ở nhìn thấy người Ly Sơn trong đó, chỉ là hắn không có đi qua chào hỏi.

“Đã như vậy, liền động thủ đi.” Thái Sơn Lực Sĩ Triệu Phụ Vân nặng nề nói.

“Sau ba ngày đi.”

Sau ba ngày.

Trên Trích Tinh Lô đột nhiên có pháp quang dâng lên, pháp quang chia hai cỗ, một cỗ đi về phía hoàng cung, một cỗ hướng đoàn hào quang trên không kia.

Trong hai đạo pháp quang, là độn quang của hai đám người.

Một trận đại chiến, đối với dòng sông thời gian ngẩng đầu đến nói, bất quá là bọt nước lật lên lại rơi xuống, thoáng qua liền mất, ở đời sau đến nói, bọn họ là truyền thuyết, là thần thoại, lại hoặc là một danh tự không đáng chú ý trong một trận đại chiến nào đó, thậm chí ngay cả danh tự đều không có.

Nhưng đối với người lúc này mà nói, lại là kết thúc, hoặc là tận sinh của cuộc đời bọn họ.

Nếu có đời sau, nếu có người đời sau biết chuyện hôm nay, có thể có thần thoại truyện ký:

【 Thời đại thượng cổ, mây đen che lấp mặt trời. 】

【 Chúng sinh tàn lụi, có thần nhân tìm mặt trời 】

【 Trong U ám có thần nhân mở quốc gia, cung cấp người nghỉ ngơi lấy lại sức 】

【 Có ma đến từ thiên ngoại, đoạt xá Nhân Hoàng 】

【 Thần nhân thụ Thiên Đô Sơn triệu mời, xuyên u ám, vượt sơn hải mà tới, tranh giành với ma trên hoàng thành, lúc kịch chiến chính liệt, thiên môn sắp mở ra, có thần nhân đưa tay vung họa lên bầu trời, có cấm tỏa hư không 】

【 Chu hoàng cung có Ma Hoàng cầm kiếm, chiến đấu với phong lôi trên đường phố ngõ hẻm, không bao lâu, gió tán lôi diệt 】

【 Có thần sơn xông mở mây đen u ám hiện ra trên trời,
trong núi có cung điện thành đàn, nguy nga thần bí,
muốn trấn hoàng thành, chợt có hắc ám như thủy triều,
bao phủ thần sơn.]

Chương 64 : Thần thoại truyện ký (hai)

Phong Lôi Chân Quân nhún người nhảy lên, đã thấy một đạo điện quang hiện lên một mảnh thiên địa âm đạm này, đem hoàng thành này trong nháy mắt tái nhợt.

Dưới quang mang lôi đình, có thể nhìn thấy có rất nhiều tu sĩ, vung ra từng đạo quang hoa rơi xuống hoàng cung.

Hoàng cung đột nhiên hiện lên một lớp hơi quang, hơi quang dễ thấy trong bóng tối, bao phủ trên mỗi một tầng kiến trúc, trên mảnh ngói, trên cây cột.

Từng đạo pháp quang rơi vào phía trên, tựa như mưa rơi vào trên mặt hồ bình tĩnh, kích thích từng vòng gợn sóng, đúng là không cách nào phá mở hơi quang này.

Mà hoàng cung to lớn, lúc này đúng là yên tĩnh im ắng, mọi thứ bên ngoài đều bị ngăn ở bên ngoài.

Trong cả hoàng cung, có thể nhìn thấy liên tiếp từng ngọn đèn, hoặc là treo trên vách tường hoặc là đặt ở trên từng giá đèn, mỗi ngọn đèn đều là bộ thanh đồng, phía trên đều khắc phù văn.

Mà người bên trong, cả đám đều cứng nhắc bất động, như con rối điêu khắc, nhưng khuôn mặt cũng đều sinh động như thật, bất quá nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trên người trên mặt những người này, đều có từng thối rữa

màu đen, hoặc là điểm xanh đen lấm tấm.

Có ít người trên thân mọc ra lân giáp xanh đen, giống như vảy rắn, lại giống là vảy cá, còn có chút người trên thân đã mọc ra khí quan phi nhân loại kia, như móng tay dày mà dài, hoặc là hình thể cồng lưng, hoặc là biến cao lớn.

Những người này đều xếp hàng, như vào triều, mặt hướng một phương hướng, nơi đó có vương của bọn họ.

Mà lúc này vương của bọn họ ngồi ở kia trên vương tọa, hấn mặc một thân đế vương trang màu đen, thêu viền tơ đỏ, đầu đội cao quan, trên cao quan có khảm nạm lấy bảo thạch màu lam.

Mà trên đầu gối của hấn một thanh kiếm nằm ngang, chuôi kiếm hoàng kim, vỏ linh mộc ngàn năm linh mộc, được bọc bằng da giao, phía trên có khảm nạm bảo thạch.

Hấn lúc này, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trên trời, đôi mắt kia giống như bị sương mù bao phủ, có vòng xoáy, đôi mắt của hấn giống như có thể xem thấu nóc nhà.

Đây là, từ chỗ cao Trích Tinh Lâu, có một lão đạo đột nhiên ném ra một đạo quang hoa hai màu trắng đen, quang hoa kia rơi vào hồi quang trên hoàng cung, đúng là hiển hóa thành một cái kéo bạch song sắc, ở trên hồi quang kia một cắt, hồi quang kia đúng là liền bị cắt ra một lỗ hổng.

Chỉ một sát na này, liền mưa gió xâm nhập trong đó, càng có một đạo điện quang chạy vào.

“Ba” một tiếng lôi đình kinh vang, điện quang thẳng vào cung điện hoàng cung, một tiếng sấm vang này, lại bùng tỉnh từng dãy quái nhân đứng đó, bọn họ giống côn trùng ngủ đông bị lôi đình bùng tỉnh.

Mà trong hai mắt vị hoàng đế ‘Chu Triệu’ kia phản chiếu ra điện quang, đã thấy hắc đột nhiên lao lên, một kiếm xẹt qua hư không.

Thân ảnh chớp lóe, kiếm quang thanh tịch, xẹt qua hư không, đúng là xẹt qua một đạo điện quang kia.

Điện quang rơi xuống hắc kia, đúng là bị kiếm quang đâm diệt.

Mà đồng thời có hai bóng người hiển lộ ra trong hư không.

Một bóng người hiển lộ trong điện quang nổ tan, chính là Phong Lôi Chân Quân mang theo khí tức mệnh môn, lúc này quanh người hắc cuồng phong xoay quanh, mà đầu ngón tay của tay phải thì lôi đình lấp lóe.

Hoàng đế ‘Chu Triệu’ thì là thân hình lóe lên, lại trở lại vương trác, chỉ là lần này lại là đứng, trường kiếm hoa lệ trong tay chỉ nghiêng xuống đất.

Chỉ nghe hắc thở dài một tiếng, nói: “Đáng tiếc còn thiếu một chút thời gian, các ngươi những người vô tri này, hồng tiến trình thiên địa trọng hợp, bách kiếp tiêu di, bất

quá không sao, đại thế không thể trái, chúng ta bỏ cục mấy ngàn năm, như thế nào hơn một trăm tu sĩ có thể ngăn cản.”

“Ha ha, các ngươi những người đùa bỡn thương sinh này, đã chết rồi, liền chết sạch sành sanh một điểm, già mà không chết, là vì nghiệp.” Phong Lôi Chân Quân cười lạnh nói, đầu ngón tay hắt lóe ra điện quang, càng ngày càng thịnh, ở xung quanh hắt lại có mấy đạo quang hoa rơi xuống, hóa thành từng người.

Trong tay những người này cũng đều cầm pháp bảo, nhìn xem người đứng trên vương tọa kia.

“Nguyên bản nếu các ngươi có thể thật tốt nghênh đón tân thế đến, chưa hẳn không thể sống sót, chỉ cần sống sót đều là tiên thiên sinh linh, đến lúc đó đều có cơ hội thành đạo thành thánh, đáng tiếc, lâm môn một cước, đều sắp thành tro bụi.” ‘Chu Triệu’ cong ngón tay búng lưỡi kiếm trong tay, lưỡi kiếm run rẩy, phát ra một mảnh kiếm ngâm.

Nhưng mà tiếng kiếm ngâm kia nghe ở trong lòng mọi người, lại giống như từng thanh lưỡi kiếm sắc bén tuyết trắng vào tâm cắt đứt lấy tâm thần, trong nháy mắt này, bọn họ thể mà ngay cả bảo đều không thể khu ngự, pháp bảo trên người bọn họ sáng tối chập chờn.

Từng người sắc mặt đại biến.

Mà lôi đình điện quang giữa ngón tay Phong Lôi Chân Quân lại cũng giống như bị gió vô hình lay động, đang chập chờn.

Đúng lúc này, hấn nâng lên tay trái, ở trong hư không bắn ra, có lôi đình vang vọng: “Oanh!”

Cảnh tượng kiếm quang phân loạn trong lòng chúng tu kia tán diệt trong tiếng sấm nổ.

Mà ánh mắt từng người nhìn về phía ‘Chu Triệu’ đều biến sợ hãi, cho dù là Phong Lôi Chân Quân cũng là biến sắc, ngưng trọng vô cùng nhìn xem ‘Chu Triệu’, đồng thời nói: “Hóa Thần?”

Hấn dứt lời, tay một nắm ở hư không, liền như cầm ra một mảnh lôi quang từ nơi sâu xa, dưới lôi quang kia giống như một không gian lôi trì.

Đây là không gian lôi trì hấn mở, bên trong là lôi đình hấn thu thập cùng luyện hóa, chỉ thấy hấn kéo một cái, một mảnh lôi đình lôi trì kia giống như dòng lũ vỡ đê lao về phía triều đường này.

Lôi quang lấp lánh lao nhanh, chiếu triều đường nơi này hoàn toàn trắng bệch.

Ngay ở lúc dòng lũ lôi đình muốn tràn vào trong triều đường, ‘Chu Triệu’ kia lại động, chỉ thấy hấn giơ tay lên, vừa sải bước ra, vùng kiếm xẹt qua hư không, tựa như vạch ra một đạo lỗ hổng cho dòng lũ lôi đình kia, trong lỗ hổng giống như một vực sâu, mà lôi đình kia thì chảy xiết lao vào vực sâu.

Ngay sau đó, lại thấy hấn đâm thẳng một kiếm, hư không phá toái, kiếm đúng là xuyên thủng hư không,

trực tiếp đâm đến trước mặt Phong Lôi Chân Quân.

Phong Lôi Chân Quân giống như không kịp tránh né, kiếm trực tiếp xuyên thủng tim hắn, mà lúc này, hắn mới hóa thành phong hòa lôi đình nhanh chóng tán loạn nhục thân dưới kiếm, kèm thêm tiếng sấm nổ cùng tiếng rít vang lên trong triều đường.

...

Mà bầu trời ở bên ngoài, một đoàn quang hoa kia, giống như quang vân, có không ít pháp thuật cũng rơi vào trên đó, đúng là sẽ xuyên qua, một đám quang vân kia giống như ở một chiều không gian khác.

Có phi kiếm, lệnh kỳ, Pháp Ấn, phiên kỳ, vây quanh ở bốn phía, bày pháp trận, phóng xuất ra pháp quang, nhưng chỉ để cho đám quang vân kia lay động, cuối cùng chậm rãi giải khai tán đi, cuối cùng mọi người thấy một quang động.

Đúng lúc này, không biết nơi nào phía dưới xuất hiện một thanh âm: “Cầu chúng linh Cảnh Phúc Thiên Cung giáng lâm.”

Theo tiếng gọi này rơi xuống, một vòng sáng treo ở bầu trời kia, ở thời khắc này liền từ loại mộng lung kia biến rõ ràng, mà lại mọi người cũng nhìn thấy, đó là một vòng xoáy, giống như nối liền một thế giới khác.

Mọi người càng là cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm trí mạng muốn chui ra ngoài từ trong vòng xoáy kia.

Thế là, chúng tu tái phát pháp quang, hoặc lấy pháp khí thi triển, hoặc lấy pháp quyết thành pháp thuật, trong lúc nhất thời các loại pháp quang như dòng lũ dũng mãnh lao về phía vòng xoáy kia, thế nhưng vòng xoáy kia giống như ở vào một loại trạng thái khác, không thể được chọn, không thể bị đánh tan.

Đúng lúc này, bọn họ nhìn thấy, sau vòng xoáy ánh sáng kia, hình như có đồ vật dòm ngó về phía bên này, đó là một con quái thú khổng lồ, lộ ra một con mắt, chỉ liếc mắt liền để người cảm thấy toàn thân như dính chất nhầy, giống như muốn bị nó ăn.

Chỉ thấy nó vươn tay căng ra vòng sáng kia, như muốn chui qua từ trong vòng sáng.

Đúng lúc này, Thái Sơn Lục Sĩ đứng trên Trích Tinh Lô vẫn không hề động, cổ tay phải chuyển một cái, nâng lên, trên cổ tay của hắn mặt liền có một quang hoàn màu xám bạc xoay tròn cời ra.

Sau đó tuột về phía ngón trỏ của hắn, nhanh chóng chuyển động.

Cũng không thấy hắn nói gì, ngón tay hất lên, quang hoàn kia liền bay ra, nháy mắt xuất hiện ở biên giới vòng xoáy quang vận trên trời, thế mà đã đem vòng xoáy kia cho nhốt chặt.

Vòng xoáy nguyên bản mọi người không cách nào chọn trúng, không cách nào đánh tan thế mà bị quang hoàn màu xám bạc kia bao lấy.

Mà quang hoàn màu xám bạc thì không ngừng thu nhỏ lại, giống như muốn giam cầm khóa lại vòng xoáy kia, mà vòng xoáy kia thế mà cũng đi theo không ngừng thu nhỏ.

Đám người kinh dị, có người nhìn thấy Thái Sơn Lục Sĩ đứng ở chỗ cao trên Trích Tinh Lô, chỉ là mọi người căn bản cũng không biết hấn.

Mà tồn tại một bên khác của vòng xoáy kia, dùng tay thăm dò về phía một bên khác của vòng xoáy, chỉ thấy Thái Sơn Lục Sĩ trên Trích Tinh Lô, đột nhiên nhún người nhảy lên, bay thấp ở một ngọn núi, đưa tay tìm tòi đỉnh núi, đúng là rút lên một ngọn núi, bay vọt mà lên, ném vào vòng xoáy trên bầu trời.

Đồng thời trong miệng lớn tiếng đọc lấy pháp chú: “Thái Sơn sắc lệnh: Trấn, định, phong, cấm!”

Pháp chú rộng lớn, đám người nghe vào trong tai, nhìn ngọn núi bị ném vào trong vòng xoáy không ngừng nhỏ đi kia, đúng là đột nhiên cảm thấy ngọn núi kia biến nguy nga vô cùng, giống như có thần linh ở trong đó, miệng vòng xoáy kia đúng là lập tức liền bị núi kia chắn.

Chương 65 : Thần thoại truyện ký (ba)

Trời ảm đạm, khe hở của vòng xoáy treo trên bầu trời kia ảm đạm xuống.

Trong ánh mắt của những tu sĩ chung quanh nhìn về phía Thái Sơn Lục Sĩ nhiều hơn mấy phần kính sợ.

Nhưng đúng lúc này, giữa thiên địa lên gió, là gió lớn.

Trong gió lớn lại nương theo lấy điện quang, điện quang hỗn loạn, mà Thái Sơn Lục Sĩ cảm nhận được một cỗ ý chí từ đó.

“Hóa Thần?”

Đó là phong cùng lôi đang hướng hấn cảnh báo, ngay khi Thái Sơn Lục Sĩ vừa mới cảm nhận được tin tức phong cùng lôi truyền đến, trong mắt liền nhìn thấy một điểm hàn mang bắn ra từ trong hư không tối tăm.

Một điểm hàn mang kia nhanh không thể tưởng tượng nổi, khi nhìn thấy, cũng đã đến trước mắt, hấn chỉ kịp đưa tay ở trước mặt, mà trong nháy mắt đưa tay, tay màu vàng đất của hấn đã biến to lớn, chộp về phía đạo kiếm quang kia.

Một trảo này cũng không đơn giản, thuộc về Kim Ô Cầm Nã, hấn không chỉ muốn bắt được đạo kiếm quang kia, còn muốn đem người ngự kiếm cũng bắt vào trong tay.

Trong nháy mắt tay hạ thấp xuống, cũng đã chớp kiếm quang trong tay, không chỉ có bắt được kiếm quang kia, người sau kiếm cũng hiển lộ ra, cùng nhau muốn bị bắt vào trong tay, thế nhưng tay của hắn lại rạn nứt, sụp đổ dưới kiếm quang.

Loại sụp đổ này cấp tốc lan tràn từ bàn tay tới cánh tay của hắn, lại đến thân thể.

Trong đó có kiếm quang lao về phía đầu của hắn, nhưng trong nháy mắt kiếm quang rơi vào trên đầu hắn, thân thể của hắn đã hóa thành một mảnh đất vàng bay ra.

Mà một người mặc bào phục đế hoàng, tay cầm thân kiếm thanh đồng chuôi kiếm hoàng kim hiển hiện từ trong hư không, đôi mắt của hắn hiện ra hắc quang, nhìn chăm chú lên đất vàng tản ra trước mặt kia, kiếm trong tay lại một lần nữa giơ lên.

Thái Sơn Lục Sĩ muốn chui vào đại địa, hắn đã coi như tiên thiên thổ hành thể, là Huyền Xá Châu luyện thành Nguyên Anh thứ hai, lúc này thế mà cảm nhận được nguy hiểm trí mạng, hắn thậm chí cảm thấy chính mình tránh không được một kiếm này.

Bị kiếm tiếp cận.

Thông đạo hư không nguyên bản bị Nguyên Từ Âm Dương Hoàn khóa lại, ở thời khắc này thế mà muốn nói lỏng, bởi vì Thái Sơn Lục Sĩ nhận trọng thương.

Cũng liền ở lúc này, trên bầu trời đột nhiên quang mang

đại thịnh, cả phiên thiên địa vì đó ngưng lại, bầu trời mây đen nguyên bản thấy không rõ tại thời khắc này đều biến thành núi.

Trong vân sơn, có thể thấy được cung điện, có thể thấy được điểm điểm ánh sáng, như có tiên linh ẩn cư ở trong đó.

“Keng!”

Một tiếng chuông vang, thiên địa yên tĩnh, đất vàng nguyên bản muốn độn xuống đại địa lại độn về phía núi trên bầu trời.

Trên núi pháp quang lóe lên, cũng đã tiếp trở về Nguyên Anh thứ hai.

Chu Triệu lại cười lạnh một tiếng, nói: “Thiên Đô Sơn các người muốn thủ hộ một mảnh tinh không này, tiếp dẫn tổ sư các người trở về, thế nhưng lúc này, lại đến nơi này, quả thực là tự tìm đường chết.”

“Hôm nay bốn quân liền chặt đứt vọng tưởng của các người, táng ngọn núi này của các người.”

Trong Thiên Đô Sơn cũng không có ai trả lời hắn, nhưng có thể nhìn thấy núi kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần, cảnh núi biến càng ngày càng chân thực.

Đúng lúc này, hắc ám bốn phương tám hướng đột nhiên phun trào lên, giống như thủy triều dũng mãnh lao về phía Thiên Đô Sơn.

Triệu Phụ Vân thân ở trong núi đã sớm xuất hiện ở đỉnh điện Ly Hỏa Điện, mà đỉnh đầu của hắn một đoàn mây vàng đang cuộn cuộn, lại ngưng kết thành một hạt châu vàng óng treo ở đỉnh đầu của hắn, tỏa ánh sáng, trong hạt châu giống như sóng vàng đang cuộn cuộn.

Mà trước mắt hắn, nhìn xem chính là một tòa thành lớn, một người thần bí mang theo vài phần vương bá cùng điên cuồng.

Nhưng hắn không có nhìn quá nhiều, bởi vì bầu trời xuất hiện hắc ám nồng đậm, hắc ám từ bốn phương tám hướng tràn tới như sóng lớn, muốn bao phủ Thiên Đô Sơn.

Trong tai nghe được ‘Chu Triệu’ phía dưới nói, tâm hắn không khỏi chìm xuống.

Bởi vì hắn ngẩng đầu, phát hiện tinh không nguyên bản vẫn ở đỉnh Thiên Đô Sơn đã bị tan rã, bị hắc ám bao phủ.

Hắn không biết trong hắc ám này đến tột cùng có thứ gì, phải chăng đã sớm mai phục tốt, chỉ cần Thiên Đô Sơn vừa xuất hiện ở trên trời, liền vây quanh Thiên Đô Sơn.

Mà lúc này, hắn cũng rõ ràng cảm nhận được trong hắc ám kia có thứ gì đó, cụ thể là gì không biết.

Đại ma? Yêu quái?

Hắn không biết, chỉ biết hắc ám nặng nề như thủy triều.

Hắc ám kia vọt vào trong Thiên Đô Sơn.

Triệu Phụ Vân cảm giác được, trong bóng tối, như có thứ gì muốn nhiếp đoạt Nguyên Từ Âm Dương Hoàn của mình, lại bởi vì hắc ám thoáng cái ngăn cản ánh mắt, sau đó liền không thể không đưa tay nhất câu ở hư không, liền có một quang hoa hôi quang xuyên không mà đến, bọc trên ngón trở hắn, nhanh chóng chuyển động cũng trượt xuống tới cổ tay.

Mà trong nháy mắt Nguyên Từ Âm Dương Hoàn rơi vào trên ngón tay của hắn, lại có một cái tay theo sát lấy bắt tới, chỉ là mục tiêu từ Nguyên Từ Âm Dương Hoàn biến thành bắt Triệu Phụ Vân.

Chỉ là lúc tay hắn không ngừng dò xét trong Thiên Đô Sơn, lại ngược lại không ngừng thu nhỏ.

Thiên Đô Sơn có cấm trận bao phủ.

Đúng lúc này, hắn nghe phía bên ngoài có tiếng phong lôi, hắn nghe được tiếng Phùng sư huynh: “Phong Lôi sư huynh, vào đi.”

Theo lời này, sau đó Triệu Phụ Vân liền nhìn thấy một sợi gió bọc lấy một vòng điện quang chui vào Thiên Đô Sơn, gió cùng điện quang khúc chiết tiến lên ở trong hư không.

Nhưng mà Triệu Phụ Vân lại phát hiện đằng sau có một sợi khói đen càng là bám vào phía sau tiến vào Thiên Đô Sơn.

Triệu Phụ Vân nhìn thấy, hấn tin tưởng Phùng Hoàng Sư cũng nhất định nhìn thấy.

Quả nhiên, đúng lúc này có một sợi pháp quang xẹt qua một sợi khói đen kia, khói đen bị xuyên tan ở trong pháp quang.

Nhưng mà lúc này, Triệu Phụ Vân lại nhìn thấy trong hắc ám, có đôi bàn tay khổng lồ đưa ra ngoài, cắm vào pháp quang của Thiên Đô Sơn.

Hai tay của hấn là xanh đen, to lớn, phía trên thế mà mọc ra lông, tay hấn cắm vào hư không, thế mà để Thiên Đô Sơn vì đó rung chuyển, trong Thiên Đô Sơn mưa gió nổi lên.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang bay lên từ trong núi, kiếm quang kia như sương, mở ra hư không, cắt tới đôi tay kia.

Kiếm quang cực nhanh, chọt lóe lên, hai tay kia nháy mắt bị cắt mở một nửa, hai tay bị đau, nhanh chóng lùi về trong bóng tối.

Nhưng mà lại đột nhiên có cây Lang Nha Bồng to lớn đập xuống từ trong hắc ám.

Pháp quang trên Thiên Đô Sơn đại thịnh, nâng Lang Nha Bồng to lớn kia, Triệu Phụ Vân cảm nhận được chấn động trong núi, thậm chí cảm giác được nước trong hồ lớn trong núi đều trào ra.

“Phùng sư huynh, ý người thế nào?” Đây là tiếng của

Mã Tam Hộ.

Chẳng biết lúc nào, Mã Tam Hộ đã trở lại trong núi, một kiếm vừa rồi cũng là hắn.

Triệu Phụ Vân lại nghe được Phùng Hoảng Sư nói: “Lại tranh tài một trận, nhìn xem tổ sư có cùng nhau trở về không.”

“Tốt, liền để Mã Tam Hộ ta đến lĩnh giáo một chút Động Hư Trảm Ma Kiếm Pháp của Đại Chu Vũ Đế.”

Nói xong, liền có một kiếm quang phóng lên tận trời, xuyên qua cấm pháp Thiên Đô Sơn, xông vào trong hắc ám bên ngoài, kiếm quang phá vỡ hắc ám.

Lập tức có một đạo kiếm đón Mã Tam Hộ mà đến, kiếm quang kia phẳng phất có thể xuyên thủng hư không.

Kiếm trong tay Mã Tam Hộ lập tức nghênh đón tiếp lấy, chỉ một sát na, liền lại nghe được tiếng kiếm kích dày đặc.

“Đinh đinh đinh! ...”

Ngay sau đó, Triệu Phụ Vân liền nhìn thấy một đạo kiếm quang chui vào trong núi, mà Triệu Phụ Vân càng là thấy rõ ràng, người kia đã gần như không thể xưng là người, mà là khung xương của một người, nguyên bản hăng hái Mã Tam Hộ thể mà đã bị gọt toàn thân huyết nhục.

Một đạo kiếm quang đuổi theo Mã Tam Hộ mà đến, ngón tay Triệu Phụ Vân hát lên, Âm Dương Hoàn cực nhanh

mà ra, kích động về phía kiếm quang truy sát mà đến kia.

“Đinh!” Kiếm quang truy sát mà đến kia bị Âm Dương Hoàn đụng nát.

Triệu Phụ Vân không biết Phùng Hoàng Sư nghĩ như thế nào, đột nhiên, hắn nhìn thấy một người xuất hiện trên không Thiên Đô Sơn, chính là vị hoàng đế ‘Chu Triệu’ kia, thân hình của hắn to lớn, kiếm cầm trong tay vung về phía Thiên Đô Sơn.

Triệu Phụ Vân cảm giác một kiếm này giống như có thể chém núi thành hai nửa.

Vậy mà lúc này, trong núi lại có một cây Thanh Trúc Trượng, đón kiếm quang mà đi.

Pháp quang bay lên, Thiên Đô Sơn chấn động, mà trong nháy mắt này, cấm quang trận pháp hộ sơn bị kích thích gợn sóng, đúng là có một cỗ hắc khí vọt vào.

“Phụ Vân sư đệ, đi che chở Tuân sư muội.”

Triệu Phụ Vân sau khi nghe, nhún người nhảy lên, đi về phía Lan Nhân Tiểu Trúc.

Hắn biết Tuân Lan Nhân đang bế quan xung kích cảnh giới Nguyên Anh, đã qua một đoạn thời gian, thế nhưng lại còn chưa xuất quan, có thể là xuất hiện vấn đề gì.

Lúc hắn đi tới Lan Nhân Tiểu Trúc, cũng không có đi vào, mà là đứng ở nóc nhà, sau đó hắn lập tức nhìn thấy

một thân ảnh xuất hiện ở phụ cận.

Thân hình kia nhanh chóng tới gần, thân thể nhanh chóng rõ ràng.

Đúng là một nữ tu, nữ tu một thân váy đỏ, đi ở giữa núi rừng lá xanh s, không hợp nhau, giống yêu linh, chỉ nghe nàng cảm thán nói: “Qua nhiều năm như vậy, rốt cục trở về, hậu sinh, hiện tại là năm tháng gì, người tên gì a.”

Nhưng mà lúc này, tay phải Triệu Phụ Vân lại đột nhiên hướng hư không sau tai tìm tòi, hư không sau tai hiện sinh gợn sóng, ngón tay của hắn giống như đâm vào trong nước.

Khi hư không ngưng lại, trên ngón tay của hắn đã kẹp lấy một cây châm đen nhánh.

Mà trên mặt nữ tử trong rừng lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Mà Triệu Phụ Vân quay đầu nhìn về phía đằng sau, nơi đó chẳng biết lúc nào cũng nhiều thêm một bóng người.

Lại nhìn phương hướng khác, trong bóng tối lại cũng nhiều bóng người.

Bọn họ vừa ra tới, liền hướng nơi này mà đến, Triệu Phụ Vân không biết có phải trùng hợp hay không, hay bọn họ chính là hướng Tuân Lan Nhân mà đến.

Triệu Phụ Vân cũng không tính lưu thủ, đỉnh đầu một đạo hoàng quang vọt lên, ở hư không hóa thành một

bàn tay không lồ, chộp về phía Hồng Y nữ tu kia, nữ tu kia kinh ngạc, quay người muốn đi, lại phát hiện cánh tay kia có lực lượng khác thường.

Tay vừa xuất hiện cũng đã đến trước mặt, đồng thời giam cầm lại hư không, trấn trụ chính mình, nàng sau khi bị nắm, suy nghĩ giống như bị đất ngưng kết, chỉ chốc lát sau liền không có suy nghĩ.

Một bên khác, ngón tay Triệu Phụ Vân đã vung ra Nguyên Từ Âm Dương Hoàn. Âm Dương Hoàn lóe lên ở trong hư không, lưu lại một đạo quang hoàn, khi lại xuất hiện, đã chụp vào một bóng người, bóng người kia lập lóe muốn né ra, nhưng vẫn bị Âm Dương Hoàn bao lấy, đối phương không có nhục thân, nhưng vẫn bị Âm Dương Hoàn khóa lại, không cách nào động đậy.

Một bên khác, Triệu Phụ Vân kiểm chỉ vạch một cái, một đạo kim mang xẹt qua hư không, một người trốn ở trong bóng tối bị một chỉ này mở ra bóng tối, đồng thời mở ra thân thể hắc, thân thể cấp tốc thiêu đốt.

Hắn ngẩng đầu nhìn địa phương khác trong núi, phát hiện trong núi đã lờ mờ, đúng là đã bị xâm lấn, trong mơ hồ, hắn còn nghe được tiếng long ngâm.

Mà trong động phủ các đại diện, đều có truyền đến tiếng đánh nhau.

Đúng lúc này, trong tai của hắn nghe được tiếng Phùng Hoàng Sư.

“Phụ Vân sư đệ, đại ma đã sớm giáng lâm, tổ sư lại

chưa về, chuyện định thiên thời đã không thể làm, chúng ta cần phong sơn, lại không phong sơn, toàn bộ Thiên Đô Sơn đều sẽ luân hãm, chỉ có phong sơn mới tốt chậm rãi luyện hóa đại ma xâm nhập, người nhất định phải bảo vệ tốt Tuân sư muội, mà không thể để nàng bị Diêm Ma cướp tâm chí.”

Theo Phùng Hoằng Sư dứt lời, Triệu Phụ Vân liền cảm giác được, quang hoa trên Thiên Đô Sơn đang lóe sáng, sau đó lên sương mù, đem cả ngọn núi đều bao phủ.

Mà đồng thời, Triệu Phụ Vân cũng cảm thấy cả tòa núi đều như đang thu nhỏ lại, đang độn vào trong lòng đất.

Ở bên ngoài Thiên Đô Sơn, trong mắt ‘Chu Triệu’, Thiên Đô Sơn nguyên bản lóe ánh sáng, nhanh chóng ám trầm xuống, sau đó trọng hợp với mây, giống như nguyên bản núi kia chính là mây mù ngưng kết mà thành.

Hắn chém qua một kiếm, bầu trời xuất hiện khe rãnh, mây tán gió loạn, nhưng không thấy Thiên Đô Sơn kia.

Mà tu sĩ ở đây đều đã bị đại ma trong hắc ám bắt lấy, nuốt vào miệng, có chút thì là đào tẩu.

Giữa thiên địa, tinh quang tịch diệt, lâm vào một vùng tăm tối.

Hết thấy nguồn sáng giống như bị hắc ám cầm giữ.

【 bộ thứ nhất xong 】

U ám là sắc điệu thế gian khu không tiêu tan, mà đèn

đuốc cần phải có anh hùng cầm nắm.

Cảm nghĩ

Sách này, vốn đang là có rất nhiều nội dung, ta cũng không có cứng rắn kết thúc, sợ đến lúc đó tất cả mọi người nói ta lạn vỡ.

Hiện tại, liền tương đương với một bộ sử thần thoại kết thúc giai đoạn thượng cổ.

Đằng sau sở dĩ chương chậm, năm ngoái cả tháng bảy, ta cảm thấy hơi mệt, nghỉ một chút, sau đó liền nghỉ xảy ra chuyện, nói thật có lỗi với mọi người.

Tuyển dừng lại ở đây, còn có một nguyên nhân, chính là cảm giác hạ bút không đủ sung mãn, thứ viết ra cũng không tốt lắm, luôn luôn kéo lấy nói lấp lửng cũng không có gì hay.

Tin tưởng mọi người đọc sách không phải vì nhìn sách hoàn thành như một đồng phân, mà là nhìn một bản sách đẹp mắt, chính ta cảm thấy đến nơi đây cảm xúc không đủ, liền dừng lại, coi như viết sách theo giai đoạn.

Chờ ta hạ hạ vốn, nhìn xem có phải là muốn dùng quyển sách này làm tiền truyện, cấu tứ một bản sách mới, cho nên, quyển sách này kết thúc, nhưng cố sự còn chưa kết thúc.

Buổi trưa hôm nay, phát sách mới, loại linh dị đô thị dân tục.

Chủ yếu hơn chính là, ta muốn viết một bản sách mọi người hai mắt tỏa sáng a, mặc kệ là sáng một trăm vạn chữ hay là sáng hai trăm vạn chữ, chói sáng không phải mới là mầu chốt sao? Chí ít khi đọc đẹp mắt mới là tốt, không phải sao?

Sách mới 【 Âm Ảnh Vật Ngữ 】

Đã phát! Run lên!

Nội dung từ **Chương 1 : Hành pháp** đến **Chương 65 : Thần thoại truyện ký (ba)**

UserScript được viết bởi: [Toan Nguyen](#)